
BİLBÜL
KAPANI
LORESİMA

1. GİRİŞ
2. 1. BÖLÜM
3. 2. BÖLÜM
4. 3. BÖLÜM
5. 4. BÖLÜM
6. 5.BÖLÜM
7. 6. BÖLÜM
8. 7. BÖLÜM
9. 8. BÖLÜM
10. 9. BÖLÜM
11. 10. BÖLÜM
12. 11. BÖLÜM
13. 12. BÖLÜM
14. 13. BÖLÜM
15. 14. BÖLÜM
16. 15. BÖLÜM
17. 16. BÖLÜM
18. 17. BÖLÜM
19. 18. BÖLÜM
20. 19. BÖLÜM
21. 20. BÖLÜM
22. 21.BÖLÜM
23. 22. BÖLÜM

GİRİŞ

"Her karanlık kendisini sonlandıracak şafağın tohumlarını içinde taşır."

****DANTE ALİGHİERİ***

❤

"...Yarım kalan şeyler bir diğer yarım kalanla tamamlanır.
Aynı yerden yara alanlar, birbirlerini yaralarından tanır..."

25 TEMMUZ 1992/ RİZE

Rivayet odur ki; Hükümdar Timur, avuçlarının içinde pıhtılaşmış kanla dünyaya gelmiştir. Kahinler bu kanı iki şekilde yorumlamıştır. Ya çok kan dökecektir ya da zamanın hâkimi olacaktır. Ama her hâlükârda girdiği her savaşı kazanacaktır. Bu kâhinlerden en ulusu babasına, doğar doğmaz onu öldürmesi söyler. Aksi halde çok kan dökeceğini, dünyanın sonunu getireceğini kesin bir dille rivayet eder. Masum bir bebeğin avucundaki kan, uğursuzluk demektir.

Ama Timur büyür.

Çağının en büyük askeri dehalarından biri olur. Heybetli bir komutan olduğu vakit Maveraünnehir, Harezm, Moğolistan, İran, Mezopotamya, Ermenistan, Kafkasya ve Doğu Anadolu'yu kapsayan bir imparatorluk kurar. Kuzey Hindistan'ın kontrolünü ele geçirir. Küçük Asya'da tüm Altınordu toprağına üstünlük kurar. Çin fethine çıkar. Kolları da güçsüz olan topal bir hükümdar öldüğünde, Sirderya üzerindeki Ortar'da, kış ortasında hazır bekleyen dev bir ordusu vardır. Tarih hiç bir zaman Timur'un yenildiğini yazmamıştır.

Bu çağda dahi en ulu hükümdarlardan biri kabul edilir. O bir liderdir. Merhameti kadar gazabı da heybetlidir. Otuz günde yirmi savaşa katılır. Adını duyan herkes titrer. Katıldığı savaşlarda nehirler günlerce kan akar. Avuçlarında kan

pıhtısı ile doğan Timur, adım attığı her yeri avucundaki bu kana bulamıştır.

"Baba! Baba!"

Kadir, başını elindeki kitaptan usulca kaldırdı. Koyu kahve gözlerini odasının girişindeki açık kapıya dikti. Gözlükleri altından gelecek olanı bekledi. Ve birkaç saniye sonra on beş yaşındaki kızı Güldeste kapıda belirdi. Kumral saçları, uzun ve ince bedeni ile adı gibi güldü. Yuvarlak yüzü, elaya çalan gözleri ve parıldayan yanakları vardı. Kadir onu annesine yani canından çok sevdiği eşine benzetirdi. Severdi kızını. En çok da annesine bu denli benziyor oluşunu severdi.

Güldeste nefes nefese geldiği kapıdan içeri girmeden önce duraksadı. Adımı havada, nefesi boğazında sıkışıp kaldı birkaç saniye için. Bakışları babasının odasında hızla gezindi. Her şey yerli yerindeydi. Tarih öğretmeni olan babası masası başında, kitaplar etrafında, dolaplar düzenli, sehpalar aynı hizadaydı. Bu bakışlar etrafı yoklamak veya zaten ezbere bildiği odayı yeniden ezberlemek için değildi. Karşısındaki adamın şu anda gerçekten babası olup olmadığını anlamanın tek yolu buydu.

Etrafında içki şişesi aramak.

Şişeler varsa onunla oyunlar oynayan, gülen, hikâyeler anlatan, annesine aşkla bakıp sevgiyle sarılan adam değildi. Şişeler yoksa onunla oynayan, gülen, hikayeler anlatan, annesine sevgiyle bakıp aşkla sarılan adamdı. Şişeler yoktu. O keskin ve basık koku yoktu. Kadir, bugün Güldeste'nin babasıydı.

Dün değil.

Dünü hatırlamak istemedi Güldeste. Babasının da hatırlamadığını biliyordu. İçtiği her an içinden çok farklı biri

çıkıyor, yaptığı hiçbir şeyi hatırlamıyor, verdiği zararın boyutunu bilmiyordu. İçkinin etkisi geçip kendine geldiğinde ise o herkese saldıran, söven, öfke ve nefret kusan adam gidiyor; yerine eşini seven, ailesine bağlı bir adam geliyordu. İçki içtiği gün yaptığı her hata için kızının ve eşinin ayaklarına kapanarak özür diliyordu. Oysa kendinde değilken yaptığı hiçbir şey bir özürle geçecek türden yaralar değildi. En büyük yara ise annesiyle kendisine bunca yarayı açan adamın, ne yaptığına dair hiçbir fikrinin olmayışıydı. Annesi bunların hiçbirini ona yansıtmamaya çalışıyordu ama Güldeste her şeyin farkındaydı. Kapalı kapılar arkasında yükselen sesleri, kırılan eşya seslerini, babasının koyu kahve gözlerinin nasıl kırmızıya döndüğünü biliyordu.

Güldeste'nin annesi Şehrazat'ın duyduğu hakaretler, bedeninde beliren morluklar, kırılan eşyalar ve parçalanan kalpler için ise özür dilemek ıslak tene yapıştırılmaya çalışılan bir yara bandından farksızdı. Çünkü Kadir bugün özür dileyecek, yarın yeniden içecekti. Bugün Güldeste'nin babasıydı. Yarın yeniden o canavar olacaktı.

Tıpkı dün gibi.

"Kızım." dedi Kadir geniş bir tebessümle. Gözündeki gözlüğü çıkarıp kitabın arasına bıraktı. Kitabı kapatıp masadan kalkmaya hazırlanırken Güldeste tuttuğu nefesi bıraktı. Bugün babasıydı. O canavar değil. "Ne oldu?" dedi Kadir. "Neden koştun?" Ayağa kalkıp kızına ilerledi.

Bir adım geri gitme dürtüsüne zorla engel oldu Güldeste. Aynı şeyi tekrarladı sadece. *Bugün baban... Bugün baban...*

"Annem." dedi gür çıkarmaya çalıştığı bir sesle. "Kardeşimi doğuruyor sanırım. *Sancı vurdu* dedi. Çok ağlıyor."

Gözleri irileşti Kadir'in. Henüz erkendi. Doğum başlamamalıydı. Anında odadan çıkıp merdivenlere ilerledi.

Üst kattaki yatak odalarına koştu. "Çabuk Ayşe nineyi çağır!" diye bağırdı kızına. "Söyle ambulansı arasınlar." Üst kata yaklaştıkça eşinin çığlıklarını ve inlemelerini daha net duymaya başlamıştı. Merdivenleri üçer üçer atladı. Heybetli cüssesi ve uzun bacakları için bu bir problem değildi. Odadan içeri hızla girdiğinde eşini yatağın demir başlıklarına tutunmuş, ayakta durmaya çalışırken buldu. Beyaz geceliğinin bedeninden akan terler yüzünden ıslanmıştı. Kumral saçları terleyen yüzüne ve boynuna dolanmışken bacakları arasından sızan bir sıvı vardı. Suyu gelmişti. Doğum başlıyordu. Ama gelen sadece su değildi. Ayaklarının altında ve yatakta yoğun bir kan gölü oluşmuştu.

"Şehrazat!" diyerek ileri atıldı Kadir.

Bütün acısına, inleyişine, kemiklerini kıracak bir sancı ile yanıp kavrulmasına rağmen ela gözlerini kapıya çevirdi Şehrazat. Elaların içindeki yeşil harelerde kızgın bir alev topu patladı. "YAKLAŞMA BANA!"

Kadir'in ayağı kapı eşiğinde kaldı. Göz bebekleri titredi ama ileri doğru bir adım dahi atamadı. "Şehrazat..." dedi yeniden çaresizce.

Derin bir soluk verdi Şehrazat. Bir eli şiş karnına en korumacı şekilde sarılırken diğer eli yatak başlığına tutunmaya devam ediyordu. Ayakta durmak için güce ihtiyacı vardı. Kasıklarına amansız bir ağrı daha saplandı. Olduğu yerde iki büklüm oldu. Dudaklarından kesik bir çığlık döküldü.

"Şehrazat." diyerek Kadir yeniden öne atılıyordu ki hızla arkasını döndü. Yatağın başındaki fotoğraf çerçevesini alıp eşine savurdu. Bu; içinde Kadir, Şehrazat ve Güldeste olan bir aile fotoğrafıydı. Güzel, geri gelmeyecek günlerden bir

hatıraydı. Çerçeve yere düştü. Cam, gülen yüzlerin üzerinde paramparça oldu.

"Bir adım daha atarsan..." dedi nefes nefese. "Yemin ediyorum seni öldürürüm!" Elini karnına doladı. "Çocuğuma yine zarar veremezsin! Bu sefer buna izin vermem!"

Ne söyleyeceğini bilemedi Kadir. Nefret ederdi kendinden. En çok da ne yaptığını bilmediği anlarda. İçmek istemezdi. Ama buna engel de olamazdı. Alışkanlığın o koparılmaz bağı idrak ve iradesinin elini kolunu bağlamıştı sanki. Bakışları eşinin boynuna takıldı. Morluklar vardı. Biri sıkmış gibi... Dünden beri odasından çıkmadığı için görmemişti. Yine içkinin etkisi ile hatırlamadığı bir şey yaptığını düşünmüş, özür dilemek için geceyi beklemişti. Bunu yapanın kendisi olmamasını dilemekten başka bir şey gelmedi elinden.

"Şehrazat..." dedi yeniden. "Benim, Kadir. Kocan. Niye zarar vereyim sana?" İleri doğru bir adım attı.

Şehrazat'ın alev gibi yanan gözleri dalgandı bu söylenenlerle. Acı ve sancı birbirine karıştı. Sırtına ve kemiklerine sayısız iğne saplanırken gözünden bir damla yaşın süzülmesine artık engel olamadı. "Sen Kadir değilsin." Başını iki yana salladı. "Sen benim sevdiğim, uğruna ailemi yok sayarak evlendiğim adam değilsin." Başını iki yana sallamaya devam etti. "Sen o değilsin." Hayal kırıklığı hacminden büyüktü.

Kadir TÖNGE denen bir adamla evlenmişti o yıllar önce. Kibar, nahif bir tarih öğretmeniydi. İlk görüşte aşk değildi belki ama tanıdıkça sindirmişti onu gönlüne. Evlenmelerine izin vermemişti babası. Başka birine vermek istemişti. Şehrazat ise bir an bile düşünmeden kaçmıştı gönlünün sevdiğine. Yıllarca bundan asla da pişman olmamıştı. Kadir ile bulutların üstündeydiler. Bir kızları olmuştu. Kadir

öğretmenliğe devam ediyor o da büyük bir hevesle evde kızı ile oynuyor, şarkılar söylüyor, akşam eşiyle gülüp sevginin o koparılmaz bağı ile daha da bağlanıyordu eşine sanki.

Sonra birdenbire, aniden, durup dururken her şey değişmişti.

Kadir içmeye başlamıştı. O şeyi ağzına sürdüğünde içinden çıkan şey ise sevip tanıdığı adamdan tamamen ayrıydı. Söz vermişti içmeyeceğine ama her defasında devam etmişti. Ve her seferinde de sorunlar büyümüştü. Kızı Güldeste'ye dokunmasına izin vermezdi Şehrazat. Ama kendi üzerinde pek bir hükmü de gücü de yoktu. Yüzüne bir darbe yerdi, ertesi gün Kadir ağlayarak ayaklarına kapanıp özür dilediğinde sessizce kabul ederdi. Kolları morardı. Ertesi gün Kadir ağlayarak özür dilediğinde sessizce kabul ederdi. Dudağı patlardı. Ertesi gün gelen özrü yine kabul ederdi. Severdi kocasını. Bazen içmeye gitmesin, sevdiği, bildiği adam olarak kalsın diye o dev cüsseyi gövdesine saklar saatlerce bir yere gitmesine izin vermezdi. Sevgiyle iyileştirmeye çalışırdı. Hatırlamadan, bilmeden yaptığı şeylerin üzüntüsünü onunda gözlerinde yakalar, kendine ayrı ona ayrı üzülürdü.

İnsanın ismi kaderidir derler. Onunki de öyleydi. Ölümünü geciktirmek için sevdiği adama Bin Bir Gece Masalları anlatan Şehrazat...

Sevdiği adamın bir canavara dönüşmemesi için onu gecelerce koynunda saklayan Şehrazat...

Ama bu masal mutlu değildi. Bin bir gece sürmeyecek, burada bitecekti. Şehrazat bunun farkındaydı.

"Güldeste'yi Ayşe nineye gönderdim. Birazdan ambulans gelir. Ayakta durma ya-" diyerek ileri atılan Kadir'in yanağına hayatında ilk defa bütün acısına rağmen okkalı bir tokadı

indirdi. Bu onun ona yaşattığı acılar, ruhunda bıraktığı izler yanında hiçbir şeydi.

"UZAK DUR BENDEN! UZAK DUR ÇOCUĞUMDAN!"

Boynu büküldü Kadir'in. "Şehrazat..."

Dinlemedi. Acı sinirini daha da harlıyordu. Burnundan derin soluklar alıp verirken yatağa ilerledi. Beyaz geceliğinin etekleri kana bulanmıştı. Yüzüne yapışan saçları görüşünü zorluyor, beline ve kasıklarına vuran ağrı şiddetleniyordu. "Senin yüzünden." diye inledi. "Senin yüzünden erken doğuyor. Senin yüzünden kanamam var. Senin yüzünden çocuğum ölüyor!" Ağrının verdiği şiddetle yükseldi. Artık her şey son noktadaydı. "SENİN YÜZÜNDEN!"

"Ben..." diyebildi sadece. Dün ne yapmıştı? Bilmiyordu. Ellerini saçlarına geçirip çaresizce bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Acıyla bir kere daha bağırdı Şehrazat. Elleri krem çarşafları sıkıca kavrarken dizleri yere vurdu. Yatağın önünde, kendi bacaklarından akan kan gölünün içinde iki büklüm kaldı.

"Özür dil-" diyecek oldu Kadir.

Şehrazat alev gibi yanan gözlerle dönünce sözünü yuttu. Bunca yıl sonra onu ilk defa böyle görüyordu. Her şeye karşı sevgiyle yaklaşan eşi ona ilk defa bu denli büyük bir nefretle bakıyordu. "Dün ne yaptın hatırlıyor musun?" derken yüzü kan ve ter içindeydi Şehrazat'ın. "Söyle! Neye özür dilediğini söyle!"

Bilemedi Kadir. Öylece kaldı.

"Boğazımdan tutup beni yere fırlattın!" derken nefret kusar gibi dökülmüştü kelimeler Şehrazat'ın dudaklarından.

"Karnımın üzerine düştüm! Öylece bırakıp gittin. Şimdi *özür dilerim* diyorsun öyle mi?" İlk defa derin bir nefret belirdi yüzünde. Ela gözlerindeki ateş daha da tutuştu. "Hatırlamadığın hiçbir şey için artık benden özür dileme Kadir. Bu zamana kadar her özrünü kabul ettim." Nefret büyüdü. Kadir en sevdiği gözlerdeki bu nefretin altında kaldı. Şehrazat ise durmadı, susmadı. "Ama çocuğum senin yüzünden ölürse sana yemin ederim... Seni son nefesime kadar affetmem." Kasıklarındaki sancı büyüdü. Derin, amansız bir çığlık koptu dudaklarından. "BU DEFA AFFETMEM!" Çarşafı öyle büyük bir acıyla sıktı ki tutunduğu yerden sıyrılıp üzerine geldi. Tam yere düşecekken Kadir yakaladı. Kucaklayıp yatağa yatırdı.

Terli saçlarını okşayıp sakinleştirmeye çalıştı. "Tamam, sakin ol. Sakin ol. İyi olacaksınız."

Cevap veremeyecek noktaya gelmişti artık Şehrazat. Ellerini geri itmek istedi ama yapamadı. İnleyip acı içinde kıvranmaktan başka bir şey gelmedi elinden. Bacaklarının arasındaki kan gölü büyüyordu. Artık yatak da tamamen kandı. Güldeste ve hemen ardından Ayşe nine girdi içeri. Sırılsıklam olmuşlardı.

"Çok yağmur var!" dedi Güldeste. "Ambulansı aradık ama geç gelebilir. Sel vurmuş yine her yanı."

Ayşe nine hızla yatağa ilerlemişti. Yazmasının altından görülen ak saçları yağmurun da etkisi ile alnına ve yanaklarına yapışmıştı ama umursar bir hali yoktu. Kadir'i ensesinden tutup yana savurdu. "Kalk ula şurdan!" En ters bakışını attı. Dışarıdan huzurlu görünen bu yuvanın içinde yanan ateşi bilen tek kişi oydu. Şehrazat içini sadece ona dökerdi.

Kadir ikiletmedi. Şehrazat artık kendinden geçmiş bir şekilde inlerken Ayşe nine bacak arasına eğildi. Yüzünü buruşturmadan edemedi. "Cüldeste, koş gızum sıcak su gaynat! Temuz bez çetur. Uşak çıkarmuş kafayu geliy, ne ambulansu!" Kadir'e döndü. "Sen de bez getur dişlerunun arasına goy! Hayde!"

Hepsi denileni yaptı. Birkaç dakika sonra Güldeste sıcak su ve havlu ile geldi. Kadir daha fazla eşinin acısına dayanamayarak odanın çıkışına ilerliyordu ki durdu. "Ayşe nine." dedi. "Şehrazat'ı kurtar."

Sessiz bir istek daha vardı bu cümlede. *Bebeği değil...*

Ayşe nine bu sessiz isteği anlamıştı. Kaşları daha da çatıldı. Bunca yıllık hayat ona çok şey öğretmişti. Ama öğrendiği en bilgece şey şuydu: Kimse göründüğü kadar değildi. "Seçum yapacak olan ben değilum öğretmen. Oni yalniz Allah bilur. Çık dışari!"

Çıktı. Kapalı kapı arkasında ellerini ovuşturarak ileri geri gidip geldi. Eşinin çığlıkları arttıkça içindeki sızı büyüdü. Onu kaybedemezdi. Tek varlığı oydu, canından çok sevdiği eşi... Bakışları ellerine indi. Titriyordu parmakları. Bu ellerle mi zarar vermişti ona? Öfkesi kendineydi. Engel olamadı. Duvara art arta yumruklar indirdi. Ellerinin üzeri paramparça oldu. Duvar kan izleri ile lekelendi. Aynı saniyelerde içerideki çığlıklar da susmuştu.

Derin bir soluk aldı Şehrazat. Beli ve kasıkları rahatlamanın etkisi ile titredi. Başı yastıkta geri düştü. Elini tutan kızı Güldeste yaşlı gözlerle bakıyordu annesine. Aynı saniyelerde Ayşe ninenin eline bir can düştü. Gören kimsenin yeni doğmuş demeyeceği büyüklükte, toparlak, beyaz tenli, yumak yumak bir erkek bebeği...

Kucak ağzı yem arayan kuş misali aralanıp kapandı. Gözlerini yüzündeki beyaz zar yüzünden açmakta zorlandı ama zorla araladı. Bir arıya benzeyen gözleri ile ilk defa baktı dünyaya. Ağlamadı. Sadece nefes almak adına minik mırıltı ve hırıltılar çıkararak Ayşe ninenin elinde çırpındı. Elleri iki yanında yumruktu. Minik yumruklarını hızla sağa sola savurdu.

Güldü Ayşe nine bu haline. "Uy maşallah sağa! Tosun bu tosun!" Şehrazat'a döndü. "Kim der erken doğdu diye?"

Derin bir nefes verdi Şehrazat lakin endişeleri hala yerli yerindeydi. "Neden ağlamıyor? Ayşe nine? Ha?" Başını kaldırıp bakmaya çalıştı ama gücü yoktu. Elini sıktığı kızına döndü. "Neden ağlamıyor? İyi mi?"

Hiçbir şeye sarmadan olduğu gibi Şehrazat'ın göğsüne bıraktı Ayşe nine bebeği. "Uy annesi!" dedi. "Erkek adam ağlar mu da? Doğuştan adam seninkisi! Hele bak şunun çüzelliğe! Oy nenesi gurban olsun."

Göğüs kafesine bırakılan bebekle kısa bir an bakıştı Şehrazat. Gözleri açıktı. Dudaklarını kıpırdatarak öylece bakıyordu annesine. Kan ter içinde kalmış yüzüne, boynuna dolanan saçlarına rağmen gülümsedi. Ona benzeyen tek şey çenesinde ki derin gamzeydi. Diğer her şeyiyle babasına benziyordu... Bir zamanlar çok sevdiği adama... Minik yumruk dudaklarına değince yanağına doğru ılık bir gözyaşı süzüldü. Bebeğinin kokusundan derin bir nefes çekti içinde. Minik yumrukları öptü. Yanağını öptü. Tekrar kokladı. Bir daha duyamayacaktı bu kokuyu. Hissediyordu. Doymalıydı. Kucağında sıkıca sarmaladı.

"Anne..." dedi yanında ki Güldeste. Derin bir tebessümle bakıyordu erkek kardeşine.

Güldü Şehrazat. Bir kucağında oğlu varken diğer elini kızının yanağına attı. Saçlarını geri iteledi. "Kardeşin..." dedi tebessüm etmeye çalışarak.

Güldeste başını aşağı yukarı sallarken minik, doğduğundan beri asla açılmayan yumruklara dokundu. "Çok güzel..."

Gülümseyişi derinleşti Şehrazat'ın. Doğruydu. Çok güzel bir bebekti. İçli bir nefes verdi. İçinde bir parçanın koptuğunu hissediyordu. Vakit kaybetmek istemiyordu. Bebeğiyle bir bağı olmalıydı. "Ayşe nine..." dedi. "Emzirmek istiyorum."

Onayladı Ayşe nine. Bebeği alıp sarı bir kundağa sardı. Tekrar Şehrazat'ın kucağına verdi. Yumrukları hala sıkı sıkıya kapalıydı. Açmak için uğraşmadı Şehrazat. Çok yorgundu. Sızlayan sol göğsünü bebeğine verdi. Başta zorlandı oğlu ama sonra hızla açlığını giderdi. Tutamadı, memeyi bırakıp durdu. Şehrazat her defasında güldü bu haline. Kuşa benziyordu. Tekrar emzirmeye devam etti. Minik yumrukları öptü, öptü, öptü... Kokladı, kokladı, kokladı...

"Bana benziyor mu anne?" dedi hemen yanında bu görüntüye neşeli bir merakla bakan Güldeste. "Gözleri sanki ben gibi."

Benzemiyordu. Koyu kahve gözleri olacaktı. Tıpkı babası gibi. Farkındaydı Şehrazat. Yüzüne baktığı her milimde bunu görebiliyordu. Ama kırmadı kızını. "Benziyor tabi." diyebildi. Güldeste süt emen kardeşinin minik yanağına dokunurken izledi onları. İçinden bir parça daha koptu. İçindeki his büyüdü. "Bana söz ver Güldeste." Güldeste'nin bakışları ona döndüğünde yine acısını belli etmemeye çalıştı. "Kardeşine gözün gibi bakacaksın. Ona zarar vermesine izin vermeyeceksin. Yalnız bırakmayacaksın."

Güldeste göz kırpıştırarak baktı sadece. Annesi de bakardı ki. Neden böyle bir söz vermesi gerekiyordu. "Beraber

bakarız." derken gülmeye çalışıyordu.

Hızla başını sağa sola salladı Şehrazat. Nefesi göğüs kafesinde sıkıştı. Uykusu geliyordu. Bu uykudan uyanabileceğine emin değildi. "Elini asla bırakmayacaksın. Gerekirse abla değil, anne olacaksın. Tamam mı? Söz ver bana. Sen de gidersen tamamen yalnız kalır. Onu hiç bırakmayacaksın. Tamam mı?"

Ne diyeceğini bilemedi Güldeste.

"Söz mü?" diye yeniledi kendini Şehrazat.

"Söz." dedi Güldeste.

Huzurla doldu. Kızının elini kavrayıp avuç içine kocaman bir öpücük bıraktı. "Sana zarar vermesine izin verme. Sana ve kardeşine dokunmaya kalktığı an bu evi başına yık. Sevgin kendine olan saygından daha büyük gelmesin. Hiçbir özrünü kabul etme."

Huzursuzlanıyordu Güldeste. "Anne!" diye uyardı. "Neden böyle konuşuyorsun?"

Kızının elini minik yumruğa sarmaladı. Başka bir şey söylemeye gücü kalmamıştı. Onları birbirine emanet etti. Sevdiği adama güvenememenin acısı ile doldu ama çocuklarına bakarken bu acı huzurlu bir düşe dönüştü. Başını yastığa daha çok bıraktı. Göğsünde sütünü emen bebeğin başına bir öpücük daha bırakıp belli belirsiz çıkan saçlarını okşadı. Gözleri usulca kapandı. Güldeste uyuduğunu düşündü. Ses etmedi.

Şehrazat'ın başı göğsünü emen bebeğinin başına düştü. Eli kızının elini sıktı. Kesik bir nefes aldı. Bu dünyada aldığı son nefesti. Onu da çocuklarının kokusu ile doldurdu. Geri bırakmadı.

Kapı açıldı birkaç dakika sonra. Kadir minik ve ürkek adımlarla ailesine ilerledi. Kendi eliyle bu fotoğraf karesinden silmişti kendini. Pişmandı. Sonra bir şansı, son bir özür hakkı olabilirdi. Bunun isteğiyle doluydu içi. Ama eşinin solgun dudaklarını ve yana düşmüş başını görünce içindeki son umut ışığı da rüzgâra yenik düşen mum misali söndü. Yeniden zihnindeki o karanlığa gömüldü.

"Şehrazat." dedi.

Ses gelmedi.

"Uyudu." dedi Güldeste gülerek. Ölümden haberi yoktu. "Çok yoruldu baba. Ama kardeşime baksana! Çok güzel."

Baktı Kadir. Aynı saniyelerde bebek de dudaklarını emdiği göğüsten koparmıştı. Minik yumruklarını havaya savurdu. Kesik kesik iniltiler çıkarırken en sonunda ağladı. Güldeste kucakladı kardeşini. Annesinin göğsünü kapatıp üzerine yorganı çekti. Hala uyuduğunu düşünüyordu. Kucağında kardeşi ile babasına ilerledi. Sussun diye minik kollarıyla salladı. Oyuncak bebekleri tutmak gibiydi. Gülümsedi kardeşine. "Adı ne olsun baba?" dedi. "Annem, *senin ismini ben verdim kardeşininkini de baban verecek* demişti."

Kadir bakışlarını eşinden zorla kopardı. Kızının kucağına itelediği bebeği alırken de bir o kadar ruhsuz ve boştu. Düşündüğü tek şey Şehrazat'tı, başka hiç kimse değil. Gözlerini görmeli, bu defa gerçek bir söz vermeli, her şey adına bütün kalbiyle özür dilemeliydi. Verdiği zararı telafi edebilirdi. Kucağında bebekle ilerledi. Yatağın ucuna oturdu. Bir eli eşinin solgun yüzünde sezindi. Dokunmaya kıyamazdı. İçindeki canavar nasıl kıymıştı? Morluklar olan boynuna indi. Gerçekten ona bunu o mu yapmıştı? Bir kere daha nefret etti kendinden. Ama kendine dair asıl nefreti morluklar

üzerinden dokunduğu nabızda hiçbir hareket hissedemeyince yaşadı. Eli usulca yanına düştü.

"Adını hala söylemedin baba?" dedi Güldeste. Gülüyordu.

Kucağındaki bebeğe baktı Kadir. Ona benziyordu. Bu benzerlikle irkildi. Kendinden nefret ederdi. Bebeğin minik elleri açıldı birden. İki avucunun içinde gördüğü kan pıhtıları ile daha da irkildi. Bir Şehrazat'a baktı, bir kucağındaki bebeğe. O andan sonra daha çok karanlığa batacaktı. İçindeki canavar büyüyecek, zihnini tamamen ele geçirecekti. Tek aydınlığı da yok olup gitmişti. Artık ışık yoktu.

"Timur..." diye mırıldandı boş bir sesle. "Adı Timur."

Elleri kanla doğan...

Ya kana bulayacak ya da zamana hükmedecek olan...

Timur...

Elleri kanla doğan...

Adında ölüm olan...

******

Evettttt!

Helloğğğ! Ben geldim! Hoş geldim!

Yeni evrenimize merhaba deyin. Yine geçmiş bir anıyla başlıyoruz. Lore adetidir bu geçmişler, bilirsiniz. Yine sık sık geçmişe gideceğimiz bir kurgu olacak jhdgdgs

Hemen söyleyeceklerime geçiyorum.

1) Çok uzun bir kurgu olmaz. Bölümler Gökçen kadar uzun olmayabilir ama beni bilirsiniz. Sağım solumda pek belli de olmaz jdhjjd Duruma göre ilerleyeceğiz.

2) Bölümlerin düzeni bazen değişebilir ama genel olarak iki haftada bir atmaya çalışacağım.

3) Bu girişti. İkinci bölümden sonra kurgu netleşir zihninizde. Sorusu olanlar için her bölüm sonuna ❤□□ emojisi bırakacağım. Hepsini cevaplamaya çalışacağım.

4) İki yıl önce bir ses odasına Timur kurgusu nasıl bir kurgu denmişti. Mafyatik demiştim. Tam olarak öyle bir dünyaya adım atıyorsunuz. Gökçen kadar ponçik bir evren değil. Ama beni bilirsiniz. Hem ağlatır hem güldürürüm. Yaparız yine ortaya karışık bir şeyler jısjsjsj

5) Timur kurgusu yazmak için Gökçen'e erken final yapıyor diyenler gördüm. Arkadaşlar bazı şeyler bitmeli. Bunun başka şeylerle alakası yoktur. Zamanı geldiği için biter. Size göre daha da uzatılabilir Gökçen evreni belki ama olması gereken uzunluk bu, emin olun. Bazı şeylerin tadını kaçırmanın anlamı

yok. Güzel şeyler ayarında bırakılmalı. Ayrıca Timur'un kurgusu iki yıldır aklımda. O kadar sabırsız olsaydım Gökçen finaline başlamadan yayınlardım zaten, emin olun.

6) Şu an kitapta hiç bir karakterin modeli yok. Hele de Timur... Yok, olmuyor yani, ben bile kafamdaki Timur'u bulamıyorum kdjhdhd Bu yüzden editler de birebir yüz kullanılmayan görselleri kullanılırsa mutlu olurum zira diğer türlü benim elimde olmadan karakter başkalaşıyor.

Son olarak; BU KİTAPTA GEÇECEK OLAN BÜTÜN OLAYLAR BİR HAYAL ÜRÜNÜDÜR. GERÇEKLİK ARAMAYINIZ.

Beğeneceğiniz bir kurgu olması dileğiyle. Bülbül Kapanı evrenine hoş geldiniz :)

❤□□

1. BÖLÜM

"Şeytan uyuyakaldı bir gün.
Rüzgâr sert esti.
Üç tüy düştü şeytandan dünyaya.
Biri paraya yapıştı, diğeri mevkiye, öteki de ihtirasa.
O günden sonra şeytan hiçbir iş yapmadı..."

****DOSTOYEVSKİ***

******

AĞUSTOS 2020 / BEYRUT

Hayat bir avuç sırdan ibaretti. Sırlar küçük yalanlardan, yalanlar korkak insanlardan, korkak insanlar ise karanlık tohumlardan filizlenirdi. İhtişamla bezeli cennetler bazen en büyük cehennem, alevler içindeki cehennem ise insana en büyük cennetti. Hayat aslında sırlardan da öte bir avuç bilinmezlikten ibaretti. Ben sırdım. Yalanlardan sıyrılıp, korkak insanların elinde filizlenmiş, içine düştüğüm

cehennemi yıllarca kendime cennet diye ezberletmiştim. Bir avuç bilinmezliğinde ötesindeki o, en bilinmez olan bendim.

"Bir zamanlar Orta Doğu'da yıldız gibi parlayan, bulunduğu coğrafyanın potansiyeli en yüksek ve hoşgörülü ülkesi Lübnan'dayız. Tabi bu ülke o eski günlerini artık mumla arıyor. Ezelden beri ticaretin kalbi olmuş bu topraklar geçtiğimiz günlerde ekonomik olarak iflas etti. Yıllarca Osmanl-"

"Kestik!"

Elimdeki mikrofon yanına düşerken sıcaktan zorla açık tuttuğum gözlerimi kısarak baktım karşımdaki adama. "Yeter ama be Cengo! Bu kaçıncı? Yine neyi beğenmedin?"

Elindeki kamerayla arkamı işaret etti Cengiz. Salına salına bir eşek ilerliyordu. Ofladım. Bu kırkıncı denememiz falandı. Sıcak da tahammülüm de son noktasındaydı. Elimi boynuma atıp gerdanıma dolan terleri temizlemeye çalıştım. Beyaz tişörtümün sırtından terler aktığına emindim. Havanın yetmiş derece olma ihtimali üzerine durulmalıydı. Bozulduğunu hissettiğim topumuzu açıp yeniden ensemde dağınık bir topuz yapmaya başladım ama koyu kahve, gür saçlarımı yola getirmek bir hayli zordu. Dağılan tutamlar huylanmama ve sıcak yüzünden daha da bunalmama neden oluyordu. Zor da olsa başarıp hâkî rengi, komando tipi pantolonumla kombinlediğim bandanamı düzeltmeye çalıştım ama daha da yamulttuğuma kalıbımı basardım. Bir savaş muhabiri olarak her türlü zorlu şarta alışkındım ama bu sıcaktan erimeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Cengiz'in de benden aşağı kalır yanı yoktu. Normal kalıplarda bir adamdı. Yuvarlak yüz hatları yüzünden tombul gibi gösteriyordu ama aksine adamda göbek falan yoktu. Oldukça fitti. Kime ne şaka yapacağı asla belli olmaz, mavi

gözlerinin içinde hep bir muzırlık var gibi bakardı. Mizahşör bir arkadaşımızdı yani. Ama şu an o da sıcaktan bunalmış olmalı ki hiç de muzip durmuyordu. Sıcak yüzünden kızaran yanaklarındaki terleri silerken başındaki kırmızı şapkayı çıkarıp siyah saçlarını dağıttı. Şapkayı yelpaze gibi yüzüne salladı. Gözleri kısıldıkça kısıldı. Güneş yüzünden önümüze bakmak bile zordu. Gözle görülür bir sıcaklık dalgası önümüzde dalgalanıyordu sanki.

Kısa bir an huysuz bir bakışla izledi beni. "Özür dilerim ama yaptığın topuzun şu arkadan geçen eşeğin malum yerlerinden hiçbir farkı yok."

Beni bam telimden vurmuştu. Tepemde bombalar patlasa dahi kombinlerimden ve süsümden ödün veremezdim. Ama Cengiz'in bu dediğine yüzümü ekşitmeden de edemedim. "İğrençsin."

Güldü. "Dost acı söyler bebek."

Yarım bir şekilde kıvrıldı dudaklarım. Göğsümde asılan kendi kameramı açıp tipime kısa bir bakış attım. Gördüğüm görüntüyle, "Şu halime bak..." diye homurdanmadan edemedim. Büyük ela gözlerim sıcaktan kızarmış, sanki küçücük kalmıştı. İçinde yer yer dağılan yeşillikler güneş yüzünden daha da belirgindi. Başıma güneş geçme ihtimali yüksekti. Sürdüğüm maskaranın göz altıma yapışması ise cabasıydı. Burnumda ve yanaklarımda önceden var olmayan belli belirsiz çiller vardı. Güneş ve etkileri... Gür saçlarıma yaptığım topuz dediği kadar vardı. Kaşlarım ise haftalardır alınmadığından genişledikçe genişlemişti. Düzgün olan tek şey sol kulağımdaki beş gümüş küpeydi. Savaş muhabirliği bir yerde de tip kayması ile eş değerdi.

Ters bakışlarımın odağı artık Cengiz'di. "Şu hâlde beni kayda alıyorsun ve zerre *şu tipini düzelt* deme gereksinimi

duymuyorsun, öyle mi?"

Yüzünü ekşitti. "Kızım benim tip görecek halim mi var? Sıcaktan burnum kanayacak burada."

Haklıydı ama bir o kadar da haksızdı. En tip bakışımı attım.

"Burası bende yeni ufuklar açtı." diye homurdandı. Şapkasını sallamaya devam ediyordu. "Buradan döndüğümüz an hayatıma çekidüzen vermem lazım. Cehenneme gitmek istemiyorum. Dayanabileceğim bir şey değil."

Minik bir kahkaha attım. *Tabi bana göre minik*. Kahkaha atışlarım Saba Tümer ile kapışırdı. Cengo, Son on aydır hayatımdaydı ama yıllardır etrafımda olan herkesten daha güvenilirdi. İçten pazarlıklı değildi mesela. İçi de dışı da birdi. Hoşlanmadığı bir hareketim varsa trip atarak bunu mucizevi bir şekilde bulmamı beklemez, direkt söyler ve düzeltmemi isterdi. Haftalarca konuşmayıp görüşmesek *neden aramadın* demez, aynısı gibi devam ederdi. Nefret ettiğim şeyleri bilir, yapmamaya özen gösterirdi. İdeal bir dosttu. Net bir insandı. Her eve lazımdı. Zira lafın evirilip çevrilmesinden nefret ederdim.

Gülerken, "Bunun için biraz geç kalmadın mı Cengo?" dedim. "Günah kredi olsa çeker, kurbanlık dana olsa yedinci kişi olarak girersin sen."

Hala huysuzdu. "Sana doğruları soran oldu mu? Beni yalanlarla avutmaya dev-" Koluna konan arı ile irkildi. Can havliyle kendine vurup kovalamaya çalıştı. "Hoşt!" demiş bulundu. Gülüşüm kahkahaya dönüşürken tekrar kameraya döndüm. Arılardan son derece korkuyordu.

Bir nebze de olsa kendime çekidüzen verdikten sonra elimi belime atıp arkamdan ağır ağır geçen eşeğe baktım. Sabrım sınanıyor olmalıydı. Adımları inadıma yavaştı sanki. Tam o

an önümüz sıra geçen askerî bir araca takıldı bakışlarım. Kapağındaki Türk bayrağını görmemem imkansızdı. Gülümsedim ister istemez. Güven duygusu inceden baş gösterdi içimde. "Bizimkiler burada."

Arıdan kurtulmayı başaran Cengiz bakışlarını baktığım araca çevirdi. Benim aksime gülmedi. Sıcağın üstüne bir de arı, bunun en büyük sebebiydi. "*Bölgeler arasında çete savaşları artmış* diyorlar. Yine bir iç savaş çıkması olası. Bizimkilerin burada oluşu bu yüzden mi dersin? Tehlikede miyiz?"

Başım dik, kendimden emin bir şekilde cevapladım sorusunu. "Geldiyseler bir bildikleri vardır. Hem bilirsin ki en sessizleridir. Kimse varlıklarını anlamadan işlerini hallederler."

Başını aşağı yukarı salladı. Çok sıcak olmasa *Vatan, millet, Sakarya* diyerek coşacağına emindim ama oflamakla yetindi. Güldüm bu haline. Normalde dünya tatlısı bir insan oluşu şu anki huysuzluğunu sineme çekmem için yeterliydi. Kısa bir süre daha bekledik. Arkamızda kalan Beyrut Limanı'na döndüm. Yakın değildik ama görebilecek bir konumdaydık. Burada oluşum ise oldukça trajik bir öyküydü. Daha doğrusu trajik ve komik.

Trajikomik.

Lübnan tarihiyle ilgili bir belgesel çalışması için buraya sürülmüştüm. Evet, düpedüz sürülmüştüm. Bu durumu açıklayacak tek cümle buydu. Sebebi ise oldukça can sıkıcıydı. Daha da can sıkmamak adına bu gerçeği hatırlamamaya çalıştım. Zordu lakin. Son üç ayda yediğim dördüncü sürgündü burası. Bütün iç savaşlara dahil edilmiştim. Filistin, Suriye, Ukrayna... Sadık dostum Cengiz ise sürüldüğüm her zorlu konumda *sen nereye ben oraya* deyip peşim sıra geliyordu.

Beni sürgün eden, bu sürgünler ve zorlu konumlarla ona boyun eğeceğimi düşünüyorsa büyük bir yanılgı içindeydi. Korku ve cesaret insanın içinde aynı anda bulunurdu. Sen hangisini beslersen büyüyen o olurdu. Hiçbir zaman korkularımı bir yem dahi atmamıştım. O da attıramayacaktı.

Boğuk havada nefes almak gittikçe zorlaşıyordu. Bakışlarım tek bir bulutun olmadığı gökyüzün kaydı. Daha önce de Beyrut'a gelmiştim. Bu denli bir sıcak hiç olmamıştı. Hava da garip bir ağırlık vardı. Göğsümün üzerinde ise anlamsız bir ağırlık. Bu his ne zaman orada olsa gün sonunu zorla getiriyordum. Hoşlandığım bir duygu değildi. Altıncı his denen şeyin son derece gelişmiş oluşu ise başa belaydı. Sözler ve davranışlar yanıltabilirdi. Ama hisler yanıltmazdı. Göğüs kafesimi kaplayan huzursuzluk büyüdü.

"Başının üzerinden bir kuş geçerse bugün sorunsuz biter." diye mırıldandım.

Batıl bazı totemler...

Minik ve sadece bana özgü bir takıntıydı bu. Daha doğrusu küçüklüğümde bulduğum bir oyun. Evrene bir teklif sun ve olasılıklara sığın. Kendi olasılığını ise en net şekilde belirt. Önümden siyah montlu bir adam geçerse o gün işi alırsın, beş arabayı sollarsan patron işe gelmez. Suyu üç yudumda bitirirsen okulda dersler boş geçer. Bu ağaçtan düşen on yaprak sayarsan...

Neyse neydi işte. Kendime sakladığım, birine söylersem hayat döngümü kıracağıma, bütün olumsuzlukları çekeceğime inandığım bir batıl inanış, oynamayı asla bırakamadığım bir oyundu.

Cengiz, "Başlayalım artık." dediğinde bakışlarımı gökyüzünden çektim. Hiçbir kuş geçmemişti. Göğüs kafesimi kaplayan huzursuzluk büyüdü. Kadrajda hiçbir absürt

görüntünün olmadığına emin olduğum an tekrar mikrofona konuşmaya başlıyordum ki bu sefer de tam olarak yanımızda duran araç buna engel oldu. Siyah bir jip tozu dumana katarak yanımızda belirdiğinde içinde göreceğim sureti az çok tahmin ediyor ama ihtimal vermek istemiyordum. Bakışlarımı usulca gökyüzüne kaldırdım. Hala hiçbir kuş yoktu. Göğsümdeki yumru ağır bir darbe indirdi. Kuş sürüsü tarafından kovalanmayı bile tercih edeceğim bir andı. Neden hiçbir kuş yoktu?

Göreceğim görüntüyü bildiğim halde gökyüzüne bakmaya devam ettim. Son bir şans verdim evrene. Hala kuş yoktu. Bu, günümün iyi geçmekten de öte zehir ve zıkkım olacağının kanıtıydı. Bilim buna *kendini gerçekleştirmiş kehanet* derdi. Ben ise *başlarım böyle işe ha* demeyi tercih ederdim.

Korkuların üzerine basarak yürümeyi çok küçükken öğrenmiştim. Ama öfke her zerremde oluk oluk akan bir kandı. Sorunlarımı hiçbir zaman inkâr etmemiştim. Düzenli bir insan değildim, dağınıktım, bağlanmaz, kimseyle derin ilişkiler kuramazdım. Öfkeme her zaman yenik düşer, kafama eseni yapardım.

Ben Ahuzar'dım. *Sessizce inleyen ama asla ah etmeyen.*

Önümde duran siyah aracın camları açılırken de içimde beliren tek duygu öfkeydi. Burada bile beni buluşu inanılır gibi değildi.

Siyah araçtan önce siyah takım elbiseli bir adam çıktı. Tanımaz olsaydım demeyi tercih ederdim ama tanıyordum kim olduğunu. Hatta bu aracın içindeki herkesi oldukça iyi tanıyordum. Fiko denilen bir adamdı bu. Uzun bir boyu, kaslı kolları vardı. İlk görüşte Kırgız diyebileceğim yüz hatlarına sahipti. Çekik gözler, düz bir yüz ve yaslı bir burun. Çorumlu

olduğunu öğrendiğim andan sonra ise yoğun bir şok içindeydim. *Çorum soy ağacı araştırılmalıydı*. O'nun sağ koluydu. Bütün pis işlerini yapar, sorgusuzca itaat ederdi. Tıpkı diğerleri gibi. Bakışları bana kitlendi. Siyah ceketinin önünü ilikleyip minik bir baş selamı verdi. Daha onu görmeden, şu saniye bile başıma ağrı sokuyor oluşu muazzam bir yetenekti.

"Beyefendi sizinle görüşmek istiyor hanımefendi."

Kusma isteğime zorla hâkim oldum. Ne hali varsa onu da görmek isteyebilirdi? Neden bendi? Ayrıca bu adam bana hanımefendi dedikçe benim saçlarım kökünden yolunuyordu. Hanım değildim. Efendi hiç değildim.

Yanımdaki Cengiz'in usulca kolumu tutuğunu hissettim. "Burada bile seni bulduğuna inanamıyorum."

Bir de benim şaşkınlığım görülmeliydi. Siyah cama doğru baktım. Orada olduğunu, beni duyduğunu ve izlediğini biliyordum. Bunu bilerek cevapladım bu isteğini. "Söyle beyefendiye def olup gitsin!" Başka hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm. Cengiz'e minik bir baş hareketi yapıp ilerlemesini belirttim. Tam ileri doğru bir adım atıyordum ki arkadan yükselen sesle derin bir nefes vererek durdum.

"Ahuzar!"

Adımdan iğrenmeme neden olmak üzereydi. Zaten zerre sevmiyordum adımı. O da sağ olsun hiç yardımcı olmuyordu. İçimde hiçbir zaman tutamadığım öfkemin yine patlamaya hazırlandığını hissediyordum. Bakışlarımı ağır ağır arkama çevirdiğimde ise arabanın önünde en nihayetinde onu gördüm. Kenan KRALŞAN. Otuzlu yaşlarının ortalarında, uzun boyu, kaslı bedeni, siyah saçları ve esmer teniyle onu dışarıdan gören bir kadını hemen etkileyecek bir adamdı. Her zamanki siyah takım elbiseleri içindeydi. Bütün bunlarla

bir uyum içinde olan en belirgin özelliği ise kömür karası gözleriydi. Bence içindeki kötülükle eş değerdi. Her şeyi zifiriydi. Baştan aşağı, her şeyi.

Onu Türkiye'de cemiyet hayatının önde gelen tüm isimleri, iş insanları, gazeteciler tanırdı. Kralşan Holding'in sahibi, büyük iş insanı Mahir KRALŞAN'ın tek veliahtıydı. Ülke ekonomisine yön veren yegâne güçlerden biriydi. Her alandaydı Kralşanlar. İnşaat, tarım, gıda, giyim... Akla gelebilecek her alanda yatırımları vardı. Bunlar bilinen gerçeklerdi. İşin iç yüzünü ve Kralşanların aslında ne olduğunu bilen çok az kişi vardı. Ya da çoğu kişi biliyor ama susmayı tercih ediyordu.

Tıpkı benim gibi.

Elimi, kolumu ve dilimi bağlayan ipler elindeydi.

Tıpkı ülkenin bütün pis işlerini ellerinde tuttukları gibi. Kara para aklama, silah ve insan kaçakçılığı, cinayet, uyuşturucu ve daha niceleri. Sayısız çeteleri vardı. Her yerdeydiler. Her şeyde onların eli vardı. Yapılan hiçbir yasa dışı iş onlara sorulmadan yapılmazdı. Ülkenin bütün derin mafyası onlara bağlı, herkesin kaderi onların dilinin ucundaydı. Baba Mahir Kralşan bu krallığı kurmuş, son yıllarda ise oğlu Kenan Kralşan'a devretmişti. Kimse Kralşan soyadını sesli dile getirmeye cesaret edemezdi. Anılmazdı, duyulmazdı. Ben de anmak hatta bilmek bile istemezdim ama elimde olmadan içine çekildiğim şeyler vardı. Bildiğim gerçeklere susmak, bunca yıl onlar hakkında topladığım her delili gidip karakola verip bangır bangır haber yapmak varken çaresizce önünde dikilmek ve görmezden gelmeye çalışmak bir hayli zordu.

Gülümsedi Kenan. Başka bir kadının yüreğini hoplatabilirdi ama benim midemi ağzıma getirdi. Kollarını iki yana açtı. "O

kadar yoldan geldim senin için. Böyle mi karşılıyorsun gerçekten?"

Yüzüne sağlam bir yumruk atma isteğim vardı ama manikürüm daha önemliydi. Derin bir nefes vermekle yetindim.

Yine gülümsedi. "Lütfen bu konuyu arabada konuşalım." derken bir hayli umursamazdı. "Biraz özlem gidermiş oluruz." Siyah jipin kapısını benim için açıp kenara çekildi.

Bir adım dahi atmadım. Dik dik bakmaya devam ettim. Ne kadar inatçı olduğumu bilirdi. O arabaya adım dahi atmayacağımı da adı gibi biliyordu. Üstelemeyişi bu yüzdendi belki de. Kapıyı ağır bir şekilde kapatırken sağ kolu Fiko'ya doğru parmaklarını şıklattı. Konuşmadan verdiği bir emirdi. Fiko anlaması gerekeni anladı. Yanımdaki Cengiz'e ilerleyip kolundan kavradı.

Cengiz, "Ne oluyor lan?" diye yükseliyordu ki Kenan kibarca cevapladı.

"Bize biraz müsaade eder misin? Ahuzar'la konuşmamız gereken önemli konular var."

Bu kibarlığını gören başka biri İngiliz kraliyet ailesine mensup sanabilirdi. Tıpkı ülkenin çoğu gibi. Ama ben bu kibarlığın altındaki caniliği çok net görebiliyordum. O, hasta bir adamdı. Ruh hastası! Göz devirmeden edemedim. Cengiz'in bakışları bendeydi. Eğer direnirse canı yanacaktı. Bu en son istediğim şeydi. *Sorun yok* dercesine başımı salladığımda kolundaki elden silkelenerek uzaklaştı. Şüpheyle süzdü Kenan'ı. "Hemen şu ilerideyim." derken endişe dolu bakışları hala bendeydi. Uzun süredir yakamdan düşmeyen bu beladan o da illallah etme noktasına gelmişti ama asıl endişesi benim adımaydı. Farkındaydım. Tam giderken Fiko elinden kamerayı çekip alınca söver gibi oldu

ama yuttu. Arkasını dönüp bana bakarak yirmi, yirmi beş adım uzaklaştı. Bir mafyaya karşı yükselmenin yersiz bir hamle olduğunun bilincindeydi. Gevşek ama akıllı adamdı.

"Sağlam eleman. Bak, hala dönüp bakıyor sana bir şey yapıyor muyum diye." dedi Kenan arkasından. "Sırf bu yüzden öldürmüyorum." Etkilenmiş bir ifade kuşandı. "Güvenilir."

Dakikalardır tuttuğum öfke en sonunda patladı. "Sakın!" diye yükseldim. "Ona yaklaştığın an seni gebertirim!"

Adam mafya Ahuzar!

Güldü. "Sakin ol." derken harfleri uzatış şekli sakin olmam için pek yardımcı değildi. Eğlenen bir ifade belirdi yüzünde. Birkaç koca adımla tam dibimde durdu. Bir adım gerileyecekken kolumdan yakaladı. İğrenerek geri savurdum elini. Kanlı hiçbir elin tenime değmesine tahammülüm yoktu. Hele de onun. Bu hareketime de güldü. "Kaç aydır görüşmüyoruz, böyle mi karşılıyorsun cici abini?"

Yüzüm daha da düştü. Kaçınılmaz gerçek bir kere daha yüzüme çarparken annem olacak kadına en içten dileklerimi göndermeden edemedim. Annem. Ya da sadece benim annem. Bütün sosyetenin bildiği adıyla Hülya Kralşan. Kenan'ın babası Mahir Kralşan'ın, ikinci eşi ve büyük aşkıydı. Kimsenin bilmediği şey ise bu ihtişamlı hayattan önce bir at çifliğinde yaşadığı, onu seven bir adam ve iki kızı olduğuydu. Hülya Kralşan için tüm bunlar geçmişindeki bir leke, silinmesi gereken bir günah ve saklanılması gereken bir sırdı.

Ben Ahuzar, annemin en büyük sırrıydım.

Bilinmeyen, yok sayılandım. Varlığı saklanan, utanılan, hor görülen, annesi tarafından itip kakılan, en sonunda ise soğuk

bir müştemilatta küçük kız kardeşi ile birlikte terk edip gidilen bir çocuktum. Seyisti babam. İlyas SOYKAMER... Her zaman sessiz ve kendi halindeydi. Büyük bir at çiftliğinde çalışırdı. Biz de orada yaşardık. Çiftliğin en arkasında, küçük bir müştemilatta... Çiftlik sahibinin en güvendiği adamdı babam. İşinde en iyisiydi. Saatlerce hatta günlerce atların yanından ayrılmazdı bazen. Onlarla konuşur, şefkatle saçlarını ve tüylerini tarardı. Öfkeli olanları içindeki dinginlikle sakinleştirir, gözlerine her zaman derin bir tebessümle bakardı. Elini hepsinin alnının ortasına yerleştirir, sanki görünmez bir bağ kurar gibi dakikalarca öylece beklerdi.

Onu atlarla izlemek en sevdiğim çizgi filmdi.

Yine atlarla ilgilendiği, birkaç adım uzağındaki evine iki gün sonra uğramaya fırsat bulduğu bir günde onu karşılayanlar her zaman ki gibi eşi ve minik kızları olmamıştı. Döndüğünde bulduğu odanın bir köşesine sinmiş sekiz yaşındaki kızı ve onun yanında kundaklar içinde uyuyan kırk günlük diğer kızıydı. Karısı evde yoktu, tek bir mektupla terk edilmişti İlyas Soykamer.

Ben Ahuzar.

Annesinin *size çikolata almaya gidiyorum* diyerek kırk günlük kardeşini kucağına bıraktığında, arkasına dahi bakmadan nasıl kaçıp gittiğini izleyen, bu terk edilişten sonra babasının yıkılışına şahitlik eden Ahuzar... Babasının yaşadıklarının kederiyle çöküşünü, yakalandığı kanser illetinin onu tüketişine şahitlik eden, küflü bir kanepede bu hastalık yüzünden cildinde çıkan yaralarla acılar içinde son nefesini verişini çaresizce izleyen Ahuzar. Belki de bu yüzdendi kimseye güvenmiyor, bağlanmıyor oluşum. Beni sevdiğini düşündüğüm annem için gizlenecek bir utanç,

babam için ise bakılacak bir yük olarak kalmıştım hayatlarında yıllarca.

Ama artık çocuk değildim.

Zaten televizyonlarda her hayır işinde adı geçen, cemiyet hayatının en popüler ismi, gülerek kameralara poz veren Hülya Kralşan da benim annem değildi. Onun da yıllarca bana ezberlettiği gibi kazımıştım bunu zihnime. *Bana anne deme. Bana anne deme.* Hiçbir zaman dememiştim zaten. Bizi terk edip gittikten yıllar sonra onu televizyonda ünlü iş adamıyla evlenirken gördüğümde de *anne* dememiştim, bir röportajında *Mahir benim ilk aşkım, ondan önce hiçbir hayatım yokmuş* dediğinde de.

Ama ülkenin kanatsız meleği Hülya Kralşan'ın bilmediği bir şey vardı. Bu büyük sırrı üvey oğlu Kenan Kralşan tarafından keşfedilmişti.

Kenan Kralşan'ın bunu nasıl öğrendiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bir bağlantımız yoktu çünkü. Kadın nasıl başardıysa benim annem Hülya Soykamer ölüydü... O, Hülya Ergün'dü. Sonra ise Hülya Kralşan olmuştu. Benim için hala bir ölüden farksız olsa da bir gecekondudan bu noktaya nasıl geldiğini araştırma gafletine düşmem, tamamen meraktan ve kanımın en deli aktığı lise zamanlarımda onu Mahir Kralşan'ın yanında televizyonda görmem yüzündendi. İstediği hayata kavuşmuş gibi parlıyordu gözleri.

Ne diyebilirdim ki... Azimliydi. Kendi doğurduğu canları bile hiçe sayabilmişti yeni hayat kurmak uğruna. Tebrik edilesiydi bir yerde.

Onun adını bile anmazdım. Benim için televizyondaki diğer ünlülerden hiçbir farkı yoktu. Çok önce gömüp üzerine toprak atmıştım. Ama bundan bir yıl önce Kenan Kralşan bir şekilde karşıma dikilmiş ve tek cümlesiyle tüm yollarımı

tıkamıştı. Orta Doğu'da yapılan bir silah sevkiyatında ismi geçiyordu. Yaptığım araştırmalar sonucu ipin ucu hep, babası Mahir Kralşan'a çıkmıştı. Bu noktada elimdeki dosyayı başka bir muhabire devretme talebinde bulunmuştum. Yaklaşmak istemeyeceğim bir soy isimdi. Hele de ipin ucunda o kadın varsa. Ama bir gece aniden kapım çalınmış, Kenan Kralşan, adı anıldığında orada bitme uğursuzluğunu ilk defa göstererek önümde belirmişti. Söylediği tek bir cümle, başımdan aşağıya kaynar suları boşaltmaya yetmişti.

"Sonunda seninle tanıştık cici kardeş."

Şok içinde beş dakika bakmıştım yüzüne. Bu gerçeği nereden öğrendiğine dair ise hiçbir fikrim yoktu. Ve çok maalesef buluştuğumuz ortak bir değer vardı. Mahir ve Hülya Kralşan'ın çok mutlu aşk evliliğinden doğan; Irmak Kralşan. Televizyonlardan gördüğüm kadarıyla on üç yaşlarındaydı. Annesine benziyordu. Uzun sarı saçlar, beyaz bir ten, açık kahve gözler...

Ben babama benzerdim. *Ona değil.*

Binlerce kez iyi ki.

Kız kardeşim Biricik ise *onun* minik bir kopyası gibiydi.

Acı bir gerçekti.

Kenan, elimdeki dosyaları istemişti o gece. Onu araştırmamın oldukça zararlı olduğunu ima etmişti. Normal şartlarda bu ziyaretin başka şekilde olacağını ama benimle bir aile hukuku olduğu öğrendiğinde kibarca uyarmaya geldiğini belirtmişti. Ben de en kibar şekilde Türkiye'nin en büyük mafyasını polisi aramakla tehdit edip evimden kovmuştum. Zorluk çıkarmadan gitmişti. Benim de elimdeki

dosyaları açmaya niyetim yoktu zaten. Derin bir mafyayla uğraşacak kadar hırslı değildim. Dosyaları ona vermiştim.

Ama hepsini değil.

Bazılarını bir kutuya koyarak saklamıştım. Bilmediğine emindim. Ama o andan sonra Kenan Kralşan manyak gibi peşimdeydi. Birebir karşıma dikilmezdi. Hatta yaklaşık altı aydır onu görmediğim için oldukça mutlu bir hayat yaşıyordum. Ama bir gözünün üzerimde olduğunu her zaman hissettirirdi. Bazen siyah takım elbiseli bir adam geçerdi önümden. Beni izlediğini bilirdim. En tehlikeli bölgelere gönderilirdim muhabirlik için. Yine onun işi olduğunu bilirdim. Şerefsiz, kendince eğleniyordu benimle belki de. Bir şey yapamıyordum çünkü onlar Kralşanlardı. *Kenan Kralşan peşimde desem* bütün ülke bana götüyle gülerdi. Hele hele *Hülya Kralşan'ın yıllardır herkesten sakladığı kızıyım* desem yıllar sonra ortaya çıkan ünlü çocukları gibi DNA testleri ile kameralara el sallardım. Daha sağlam delillere, daha iş bitirici hamlelere ihtiyaç vardı.

Ben ise sadece sıradan bir muhabirdim. Topladığım belgeleri polise versem bile anında sümenaltı edip gizleyeceklerine adım gibi emindim. Bunu denemiş ve tam olarak aynı sonuçla karşılaşmıştım. Kozlar hep onun elindeydi.

Ben alev gibi yanan gözlerle ona bakarken gülümsedi. Bunu her zaman yapıyordu. Sinirim adama ayrı bir zevk veriyordu sanki. Söyledikleri bunu onayladı. "Hala oldukça hırçınsın." Topuzumdan taşan bir parça saça uzanıyordu ki kolunu hızla geri ittim. Dokunduğu an o eli kırardım. Biliyordu. Bunun bilinciyle eli geri düşerken güldü. Dudaklarını ısırdı belli belirsiz bir hırsla. "Oldukça tahrik edici."

Yüzümü ekşittim. "Hastasın sen!"

Onaylayan bir mırıltı çıkardı. "Sana."

Kusayım şuralara. "Gerçekten ne işin var burada?"

Yine sırıttı. "Minik kız kardeşimizin on üçüncü yaş günü partisi var. Seni de davet etmeye geldim."

Asla huyum değildi hatta nefret ederdim küfürden ama sövmeden edemedim. "Siktir git lan oradan!"

Kahkaha attı. "İşte bu daha da tahrik edici."

En tip bakışımı attım.

"Annen hiç bu kadar asi değil. Pek uysal." Alay doluydu sesi. "Minik kız kardeşimiz de öyle. Babana mı çektin sen dersin?"

Göz devirerek arkamı döndüm. "Yürü git başka yerde saçmala. İşim gücüm var."

Aniden kolumdan kavradığı an tekrar ona dönüp kolunu geri savurdum. Öfkeyle kalkan elim yanağına doğru ilerliyordu ki elimi havada yakaladı. Siyah gözlerinde tek bir ışık yoktu. Zifiriydi. Kalbi kadar karanlık, belki de kana buladığı hayatlar kadar dipteydi. Kötü olanı bilirdim. Bazen bir lütuf bazen ise lanet diyebileceğim şekilde hissederdim. Altıncı his zor bir yetiydi. Zira Kenan Kralşan ne zaman karşıma çıksa başımın üzerinde kocaman bir kara bulut kümeleniyordu sanki.

Kavradığı bileğimi sıkarak bedenimi kendine daha çok çekti. Aradaki mesafenin azalması mide bulandırıcıydı. "Şu eli bana bir başkası kaldırsa şu an, şu dakika, hatta şu saniye kökünden koparmıştım." diye soludu. "Biliyorsun değil mi?"

Çenemi daha da yukarı diktim. "Hiç durma, şu saniye kopar o zaman. Bir daha kalktığında tutmana fırsat kalmadan yüzüne inecek çünkü!"

Gülerken belli belirsiz dudaklarını dişledi yeniden. Bakışları pür dikkat gözlerimdeydi. "O anı sabırsızlıkla bekliyorum."

Onu iteleyip kendimi geri çektim. "Def ol git başımdan!"

Kınayıcı bir ses yükseldi. "Hiç kibar değilsin. Baban nezaket kurallarını pek öğretememiş sanırım. Oysa cici annem böyle şeylere çok dikkat eder."

Burnumdan soludum. Sınıyordu. "Oradan bakınca cici annen umurumda gibi mi duruyor?"

Eğlendi bu halimle de. "Duymasın. Çok üzülür." derken sesinde yalan dolu bir üzüntü vardı.

Göz devirdim.

"Senin için o kadar yoldan geldim." dedi. Kollarını iki yana açtı. "Bari bir kere sarılalım."

Küçümser bir gülüş döküldü dudaklarımdan. "Aynen, kesin benim içindir." Yasadışı bir iş için burada olduğuna kalıbımı basardım. "O kadar etkilendim ki, kalbim yerinden çıkacak şu an."

Güldü manyak. "O da olur bir gün. Merak etme."

Yine sövme isteğime zor hâkim oldum. Hızla arkamı dönüp onu görmenin şokuyla hangi ara yere bıraktığımı bilmediğim mikrofonumu aldım. Boynumdan asılan kamerayı düzelttim. Üzerime çekidüzen verirken aniden arkamda varlığını hissedince irkilip, geriledim.

"Ne yapıyorsun dibimde? Uzak dur!" diye soludum.

Dudakları yine büyük bir keyifle iki yana kıvrıldı. "Ne o? Korkuyor musun benden?"

Teoride evet, uygulamada hayır.

Dik başlılığıma gülerek karşılık verdi, her zamanki gibi. "Sırtında büyük bir dövme var." diyerek ani bir konu değişikliğine giderken bunu ilk defa keşfettiği sesinden belliydi. Beyaz tişörtüm terden ne haldeyse içindeki dövme görünüyordu. Bunun için daha sonra utanacaktım.

"Yani?" dedim ters ters.

"Ne dövmesi?"

At. Evet, tam olarak sırtımda büyük bir at dövmesi vardı. Sırtımı tamamen kaplayan atın baş silüetinden kopan siyah parçalar suda dağılan bir mürekkep misali etrafına yayılıyor, hepsi birer kuşa dönüşüyordu. Ne kuşu olduğunun bir önemi yoktu. Kuştu işte. Özgürdü. Kimine göre saçma kimine göre fazla arabesk kimine göre ise asil bir dövmeydi. Benim için ise anlamı her şeyden derindi. Babamın ölümünden sonra yaptırmıştım. Çünkü babamın öldüğü gün gözü gibi baktığı, en derin bağı kurduğu atlarından biri de hiçbir sebep yokken ölmüştü. Belki de sebep aralarındaki bağdı. Babam saatlerce alnını o atın alnına yaslayarak bu bağı kuruyordu. Tıpkı bize yaptığı gibi... İkisini de aynı günde kaybetmek o zamanlar için kalbimin üzerindeki en büyük yara olmuştu. Atın boyun kısmında bir pusula vardı. Kuzeyi değil, aksine güneyi gösteriyordu. Zira hiçbir zaman herkesin doğru bilip gittiği yoldan gitmemiştim. Benim pusulamda kuzey ben nereye gidersem orasıydı. Tıpkı özgür bir at gibi.

İç içe geçmiş at ve pusula dövmesinin altında ise taç yapraklı çiçekler vardı. İşte bu benim değil, üniversite zamanlarında öfke kontrol sorunlarım için gittiğim terapistimin fikriydi. *Kendini neye benzetiyorsun* dediğinde *yolunu kaybetmiş hırçın bir at* cevabını vermiştim.

Belki de seçtiği yol dikenlidir, demişti. *Ona adımlayabileceği yumuşak bir zemin ver.*

Tamam, tam olarak at ve pusula dövmesinin altına çiçek ekleme fikri terapistimin olmayabilirdi. Ama ima ettiği şey bence buydu. Lakin benim kendime eklediğim çiçekler dahi dikenliydi. Atın toynaklarına daha çok batmış olmalı ki yolumu hala bulamıyordum.

Cevap vermedim Kenan'ın sorusuna. Sinirle soludum hatta. "Gerçekten def olup gider misin artık?"

Kahkaha attı bu noktada. Uyuz bir gülüşle geriledi. Bir kere daha şıklattı parmaklarını. Fiko anında yanında bitti. "Yakında yeniden görüşürüz." derken keyifle yeniden arabaya kurulmuştu. Fiko'nun başından ayrıldığı Cengiz tekrar yanıma geldiğinde sinirden dudak kemirmekle meşguldüm.

"Kenan Kralşan'la ne alakan olduğunu seni tanıdım tanıyalı asla çözemiyorum dersem ne dersin?" Son zamanlarda karşıma çıktığı her yerde Cengiz de yanımda olduğundan olaya az çok hakimdi. Tabi benim anlattığım kadarıyla.

Başımı umutsuzca iki yana salladım. "Ben de derim."

"Sana..." dedi. Yutkundu. Toparlamaya çalıştı. "Âşık olma ihtimali üzerinde durmalısın bence."

Öğürür gibi yaptım. Mide bulandırıcı bir ihtimaldi. Derdi aşk falan değildi. Rahatsız edip huzursuzluk vermekti. Adım gibi emindim. Ses etmedim. Bu gerçeği de kendime sakladım. Yuttum. Bu hayatta yaptığım en iyi şey buydu zaten. Her şeyi bilip bilmiyor gibi davranmak. "Midemi bulandırmadan sus."

Kahkaha attı. Sıcağa rağmen içinde bulunduğum durum keyfini yerine getirmiş gibiydi. "Büyük bir krallığın sultanı olabilirsin! Aptallık etme, mücevherlerini düşün!"

Bu sefer gergin olan bendim. O uğursuzla ilgili hiçbir ima ve şakayı kaldırabilecek gibi değildim. "Cengo bir kes ya!" diye huysuzlandım. "Durum bildiğin gibi değil. Onun derdi başka."

"Ne?"

Beni deli etmek.

Cevap vermedim. Artık hakkında konuşmak istemiyordum. Çekime devam ettik. Yaklaşıp bir saat sürmüştü. Çekim dışında kendime saklamak için de fotoğraf çekmek istiyordum. Önüme dönüp boynumda asılan kameramı kaldırdım. Uzaktan dahi olsa Beyrut limanı çekmek, denizi görmek onu görmemle bozulan göz kalitemi yerine getirebilirdi. Kamerayı odakladım. Fotoğraf değil de video ayarında olduğunu anladığımda geri çekip düzeltmek adına sağa döndüğüm an kadraja giren şeyle durakladım. Biri koşarak bize doğru ilerliyordu. Kamerayı kapatmadan gözümden geri çektim. Bu noktada görüntüm daha da netleşti. Bu bir terör örgütü üyesi değildi. Bu bir Türk askeriydi. Göze çarpan ilk şey ise heybetli cüssesiydi. Ardı sıra koşan diğer askerleri gördüğümde ise bakışlarım daha da kısıldı. Bir şeyler diyorlardı sanki ama ses pek de duyulmuyordu.

"Bize mi sesleniyor onlar?" dedi Cengiz.

Anlamadım dercesine dudak büzdüm.

"KAÇ!" diyen sesi bu noktada değdi kulağıma. "KAÇIN! UZAKLAŞIN!" Artık daha yakındaydılar. Ne olduğunu anlayamamıştım ama etraftaki herkesin kaçışmaya

başladığını fark edince Cengiz ile aynı anda kameralara sarıldık. "Çabuk Cengo. Bir şey oluyor. Habere girmemiz lazım." Onayladı. Aceleyle haber kaydını açmaya çalışıyorduk ki az önce kadraja giren asker anında aramızda belirdi. Cengiz'in kamerasını bir eliyle sağa iteledi. Beni ise kolumdan kavradığı gibi ileri sürükledi. "Go away!" diye bağırdı. "Now!" (Uzaklaş! Şimdi!")

Sesinde kırk leş olabilirdi. Bu tonun çarpıcılığına daha sonra odaklanacaktım. Bu kadar panik olduklarına göre başımız gerçekten belada gibi duruyordu. Başındaki kask ve ağzını tamamen kapatan bandanadan yüzünü seçmek zordu ama kahve gözleri oldukça keskindi. Anlamsızca uyduk bu çekiştirmesine. Daha doğrusu uymak zorunda kaldım çünkü iri cüssesi beni çekiştirirken başka bir seçenek bırakmıyordu.

Kolundaki Türk bayrağını fark edince, "Türk askeri misiniz?" dedim koşarken. "Biz de Türk'üz. Muhabiriz."

Asker kolumu daha da hızlı koşmam için çekmeye devam etti. "Öyle mi?" dedi Türkçe. "Hızlıca şuradan def olun o zaman! Çabuk!" Tam anlamıyla kükredi. Türk olduğumuzu belli etmeden önce daha kibar olduğu acı bir gerçekti.

"Altı yönü, derhal tahliye Tönge!" sesi duyuldu telsizinden.

Adı Tönge mi? Değişik...

"İlgileniyorum komutanım." dedi. Kulaklığına konuşuyordu. Bu noktada başını geri çevirdi ve gözleri limana takıldı. Adımları yavaşladı. Ben koşmaya devam ettiğim için eli kolumdan sıyrıldı. Hala koşarken geriye dönüp bakmadan edemedim. "Zülfikar limandan uzaklaştı mı?" diye bağırdı. "Lan Zülfikar!"

Artık telsizden ne cevap geldiğini duyamayacak kadar uzağındaydım. Cevap her neyse derin bir nefes verir gibi

oldu. Ben ise bu anı kaçıramazdım. Kamera hala kayıttayken askere ve arkasındaki limana odaklandım. "Burada bir şeyler oluyor." dedim nefes nefese. Asker dönüp tekrar bana doğru koşmaya başladı. "Henüz ne olduğunu anlayamadık ama siviller hızlıca tahliye ediliyor-" Gerisi gelmedi.

Önce kulakları sağır eden bir ses duyuldu. Sonra ise büyük bir uğultu. Patlama? Düşme? Çığlık?

Seçemedim ne olduğunu. Aynı anda hepsi birbirine karıştı. Gözlerimin gördüğü son şey bana doğru koşan iri yapılı asker ile onun hemen arkasından patlayan dev bir alev topu oldu. Bedenim geri mi savruldu, düştüm mü, canım acıyor muydu ayırmak bir hayli zordu. Derin bir hissizlik bulutu içindeyken bildiğim tek şey buranın oldukça karanlık oluşuydu. Sırtımın sert bir zemine çarptığını hissettim sadece. Acı yoktu. Hisler vardı. Kulaklarımdaki uğultu büyüdü. Dipsiz bir kuyuya düşer gibi zihnim karanlığa gömüldü. Çıkmak için direndim. Ayağa kalkacağına emin olmadıkça düşmek acizlikti benim dünyamda. Burada ayağa kalkacağıma emin değildim. Düşemezdim. Çekildiğim dipsiz kuyunun köşelerine zorla sapladım tırnaklarımı.

Düşemezdim. Düşemezdim. Düşemezdim.

Ve o an acıyı hissettim. Yüzümde, kollarımda, bacaklarımda, sırtımda, her zerremde. Derin, keskin bir sızı tenimin her hücresinde gezindi. Üzerimde başka bir bedenin ağırlığı, kollarını bana dolamış başka bir gövde vardı sanki. Mengene gibi sıkıştırıyordu beni. Bu kokuyu biliyordum. Yanık, kül, savaş ve kan kokuyordu. Tam olarak *ölüm* gibi kokuyordu. Ama acı daha büyüktü. İnleme sesi doldurdu kulaklarımı. Bunun kendi sesim olduğunu bedenimde yayılan acıyla eş değer şekilde sesleri duymaya devam ettiğimde kavradım. Üzerimdeki ağırlık hafifledi ama kolların beni yeniden sarmaladığını hissediyordum. Gözlerimi açmak istedim.

Zordu. Kirpiklerimin ucunda tonlarca ağırlık vardı sanki. Yüzümün sağ köşesinde, hemen kulağımın altından başlayarak çeneme kadar inen ince bir yol vardı. İğneler batıyordu. En derin acı buradan yayılıyordu sanki.

Uğultular ve sesler arttı. Anlayamadım çoğunu. Bağırışlar, feryatlar, ağlayış ve yakarışlar, siren sesleri birbirine karıştı. Aradan bana en yakın olan sesi seçmeyi başardım sadece.

"İyi misin?" Sert bir el yüzümde gezindi. Ses tanıdıktı. Ama seçemeyeceğim kadar uğultuluydu her şey.

İnlediğimi duydum ama idrak edemedim. Tepkilerim benim kontrolümde değildi.

"İyi olacaksın!" dedi bu noktada. Bedenime sarılı kollarını bacaklarımın altında ve sırtımda hissedince inleyişim büyüdü. Durmalıydı. Bütün kemiklerim kırılmış gibiydi. Acı devasaydı. "Tamam." dedi bu noktada. "Kıpırdamıyoruz." Gerçekten de durdu. Gözlerimi aralamaya çalıştım. Başaramadım. Kirpiklerim birbirine dolanmış gibiydi. "Herkes iyi mi?" dedi. Uğultular büyüdü. "Saat altı çeyrek, acil yardım gerek! Ağır yaralı bir kadın var!"

Ben miydim o kadın?

Telsiz hışırtıları duydum. "... çok yoğun, ulaşım zor, yollar hasarlı. Ambul-" Gerisini anlayamadım. Uğultu kümesi büyüdü.

"SİKSİNLER!" diye yükseldi.

Gözlerimi en sonunda aralamayı başardığımda her şey büyük bir toz bulutundan ibaretti. Yanık kokusu geniz yakacak kadar acıyken, ağzımın içinde kan ve kül tadı vardı. Sis bulutunun hiç aralanmayacağını sandım. Belki de gözlerimi açmayı başaramamıştım. Gözlerim tekrar

kapanırken sisin içinde bir sima belirdi. Başında kaskı, yüzünde bandanası olan o asker. Koyu kahve gözlerinin etrafı toz, toprak ve is lekeleri ile doluydu. Benim ona baktığımı fark etmedi. Başındaki kaskı çıkarıp bir hışımla yana savurdu. Sonra ise ağzındaki askeri fuları hızla aşağı çekti. Derin bir nefes alarak soluklandı. Saçları oldukça kısa kesilmişti. İs, kan ve tozla kaplı yüzünde koyu kahve gözleri haddinden fazla parlıyordu. Sert yüz hatlarına rağmen küçük ve şekilli sayılabilecek bir burnu vardı. Çenesinin hemen altındaki derin çukur ise en akılda kalıcı detaydı.

Ölüyordum sanırım. Ama hayatım bir film şeridi gibi gözümün önünden geçmiyordu. Belki de bir hayatım hiç olmamıştı. Hissettiğim tek şey acı ve boşluktu. Bakışları bana indi. Kısa bir an için bakışlarımız kesişti sadece. Boşluk yerini minik bir an için serin bir rüzgâra bıraktı. Sanki durgun bir su içine bırakıldı bedenim. Onca acıya rağmen kalbimin etrafını anlamsız bir huzur sarmaladı. Yabancıydı ama bir o kadar da tanıdıklık hissi vardı. Ölüm, büyük bir his karmaşasıydı. Aceleyle boynundan çözdüğü askeri bandanayı önce çeneme sonra boynumun sağ tarafında, şah damarımın üzerine sıkıca bastırdı. Bedenimdeki acı şimşek misali kanımda süzülürken istemesem dahi gözlerim yeniden kapandı. Boşluk geri geldi.

Sanırımı kalmamıştı. Ölüyordum.

"Ölmüyorsun!" dediğini duydum. Sesli düşündüğümü fark edemeyecek kadar kontrolümden çıkmıştı bilincim. "Yaşayacaksın. Diren!" Canımın acısını ve inleyişlerimi umursamadı. Kollarını tekrar bacaklarımın altından ve belimden aşırdı. Bu noktada inleyişim acı dolu, keskin bir feryat olarak döküldü dudaklarımdan. Kemiklerim ciğerlerime batıyordu sanki. Bedenimin yerden yükseldiğini hissettim. O ana kadar yattığım yerin bu denli sıcak olduğunu hissetmemiştim. Üşüdüm. İrkildiğim için de kesik

iniltilerimin arttığını duyuyor ama hiçbirinin bilincinde olamıyordum.

Sıcak bir gövde içine çekti beni. Koşuyordu. Bedenim bu koşuşla sarsıldıkça iniltilerim büyüdü. Hiç zorlanmadan daha çok çekti gövdesine. Acı hafifledi. Yerine tenimi uyuşturan bir sıcaklık yayıldı. Belki de acıdan uyuşmuştum. Hiçbir şeyi bilemeyecek kadar dipteydim. Gittiği yer her nereyse siren sesleri yaklaştıkça artıyordu. "HELP!" diye bağırışı kulak tırmalayacak kadar şiddetliydi. "SERİOUSLY WOUNDED!"

Ağır yaralı...

Etrafımdaki uğultu karıncalandı. Düşmemek için tutunduğum kuyunun kenarları tırnaklarımdan akan kanlarla dolmuştu sanki. Daha fazla tutunamadım. Tırnaklarımı sökerek, duvarlara kanlı tırnak izleri bırakarak o kuyunun en dibine düştüm. Düşmeden önce hissettiğim son şey sızlayan yüzümün sağ yanındaki sıcak parmak uçları oldu. Şah damarımın üzerindeki baskı azaldı. Bedenim başka bir zeminle buluşurken sıcaklık ve güçlü kollar uzaklaştı. Yerine başka soğuk eller geldi. Karanlık içine çekti. Her şey yeniden eskisi gibi kara bir kışa, içimi titreten bir ayaza döndü.

******

Seçimler insanı ya yüceltir ya da en dibe gömerdi. İyi bir seçim, üzerine çok düşünülmeden yapılan seçimdi. Zaaflar ayak bağı, merhamet yürek kapanı, duygular ise iyi seçimler

önündeki ağlardı. İnsan kendini yüceltmek istiyorsa bütün bağlardan sıyrılmalıydı. Kenan KRALŞAN bütün hayatı boyunca böyle yaşamıştı. Doğduğu ev - yani ini- cennete boyanmış bir cehennemdi.. Şikayetçi değildi. Hiçbir zaman olmamıştı. İçinde yanan ateş zaten cehennemin ta kendisiydi. Merhamet yoktu. Zaaf yoktu. Duygu yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı. Küçükken dahi bir hayvana acımamış, canını yaktığı hiçbir arkadaşı için içinde sızlama duygusu uyanmamıştı. Elinin içinde tuttuğu gücü bu odada bulunan herkes babası Mahir Kralşan'ın ona verdiğini düşünse de yanılıyorlardı.

O, bu gücü kendi babasının bile boğazına bıçak dayayarak eline almıştı.

Türkiye'nin en büyük mafya babasının oğlu olarak bilinirdi. Bu sıfattan kurtulmak için her şeyi yapabilirdi. Hiçbir ismin gölgesinde kalmaya tahammülü yoktu. Babasının bile. Başarmıştı da. Ülkedeki yeraltı bağlarının hepsini eline almıştı. Her mafya babasının boğazına bir ip geçirip ucunu kendine bağlamıştı. Ona sorulmadan hiçbir adım atılamazdı. Ne bir ticaret ne bir anlaşma ne de ölüm. Şu an içinde bulunduğu meclis dünya genelinde en büyük mafyaların toplandığı bir meclisti. Buraya girmeyi başaran tek Türk mafyası oydu. Bunu ülkedeki bütün ipleri eline almayı başararak elde etmişti. Kanla ve zorla. Önemli değildi. Kazanmıştı.

Buradaydı. Dünyanın en büyük yer altı isimlerinin bulunduğu mecliste.

Her yıl başka bir ülkede toplanırlardı. Bu yıl, Beyrut'talardı. Uzun masanın en ucunda oturan siyahi adama odaklandı. Masanın etrafını saran beş kişi vardı. Türkiye'den Kenan Kralşan. Yanında oturan esmer kadın Arnavutluk'un en büyük yeraltı ağını kuran Blarta Balla'ydı. Yüzündeki tatlı

ifade oldukça yanıltıcıydı. Güvenilecek en son kişi dahi değildi. Onun yanında Meksika Karteli Andres Fernando Jovan vardı. Dağınık siyah saçları, beyaz atleti ve üzerine giydiği mavi tonlarında ki gömleğiyle fazlasıyla umursamazdı. Göğsünü aşıp boğazına kadar gelen dövmeleri teninde tek bir boşluk bırakmıyordu. Onun yanında Japonya'dan Yakuza Yuma Kato vardı. Siyah takım elbisesi içindeyken ifadesizdi. Diğer yanındaki Domenico Russo İtalyan olduğunu belli edecek kadar şık bir lacivert takım elbise içindeydi. En uçta oturan ise Rus mafyası Dimitri Volodin'di. Hiçbir saç olmayan kel kafasındaki ayı dövmesi ve iki metre boyuyla aralarına sığmadığı için en sona atılmıştı.

Onlar en güçlülerdi. Seçilmiş olanlardı.

"Welcome." dedi siyahi. Kulaklarında çeviri yapan simultane kulaklık vardı. Hepsi kendi dilinde anladı. Onaylar bir şekilde ciddiyetle başlarını aşağı yukarı salladılar.

İngilizce konuşmaya devam etti. Onlar ise kendi dillerinde anlamaya. "Sizler, yani seçilmiş olanlar." dedi siyahi. "Düzende çatlak var mı?"

Hepsi kendi dilinde cevapladı.

"Hayır!" dedi Kenan Kralşan.

"Jo!" dedi Blarta Balla.

"No!" dedi Andres Fernando Jovan.

"İiye!" dedi Yuma Kato.

"Het!" diye homurdandı Dimitri Volodin.

Siyahi tatmin olmuş bir gülüş kuşandı. Ağlar ve sistem kontrollü işlemeliydi. Düzensizlik kaos doğururdu. "Son seçilen ayağa kalksın." dedi.

Dimitri Volodin ağır ağır yerinden ayaklandı. Dev cüssesi arkasındaki sandalyeyi devirir gibi olduğunda yakalayıp sabitledi.

"Teslim ettin mi?" dedi siyahi adam.

Başını aşağı yukarı salladı. "Evet." dedi kendi dilinde.

Bu meclise girmek isteyenlerin tek bir amacı vardı. İsmini daha da duyurmak. Meclistekilerin ise tek bir görevi vardı. Yeni bir kimyasal silahı korumak. Sıradan bir silah değildi. Bir suya veya havaya karıştığında dünyanın yarısından çoğunu yok edebilecek bir veba, bir bomla ile birleştirildiğinde kocaman bir ülkeyi radyasyona boğacak kadar etkiliydi. Her beş yılda bir bu silah dünyanın başka bir bölgesine saklanır, konumu sadece onu saklamak için en son görevi devralan kişi bilirdi. Hepsinin burada bulunma amacı güçtü.

O silah beş yıl boyunca kimin gözetimi altındaysa güç onun eline geçerdi. Burada bulunan herkes meclis temsilcisi olarak ona hesap verirdi. Beş yıldır gücü elinde tutan Dimitri Volodin'in canı elinden giden güç yüzünden bir hayli sıkılıyordu.

"Görevini hakkıyla yerine getirdin." dedi siyahi. Eliyle tekrar sandalyeyi işaret etti. "Oturabilirsin."

Dimitri genizden bir homurtu çıkararak tekrar yerine kuruldu. Bakışları Balarta Balla'ya takıldı. Bu tatlı simaya sahip bebeksi, esmer kadın birkaç hafta önce canını fazlası ile sıkmıştı. Hesap vermesi gerektiği halde onu yok saymıştı. Güç elinden gitmese gırtlaklayacaktı. Yanlış bir günde

kaybetmişti elindeki kozları. Gücü giden, gücü eline alanın dediklerini yapmaya mecburdu.

Hepsi gergin bir sessizlikle yeni seçilenin kim olacağını bekledi. Bakışları belli etmeden birbirini yokladı. Gerginlikle soludular. Siyahi adam öne doğru eğildi. Elinin altında sakladığı şeyi masanın üzerine iteledi. Bu, yeni güç sahibini seçecekti. Hepsi huzursuzdu ama büyük bir soğukkanlılıkla beklediler. Siyahinin bakışları her birinde gezindi. En sonunda elinin altındaki şeyi masanın ortasına doğru iteledi. Aynı saniyelerde, "Kenan Kralşan." derken sesi pürüzsüzdü. "Güç artık sende."

Masa üzerine fırlatılan şey eski bir telefondu. Kenan, adını duymasıyla birlikte ileri atılıp tam masa ortasına gelen telefonun üzerine avuç içini bastırdı. Bunu beklemiyordu. Meclise daha yeni girmişti. Ama içinde kabaran güç devasaydı. Zafer dolu bir gülüş kuşanma isteğine zorla hâkim oldu.

"Elindeki telefonda saklaman gereken şeyin koordinatları ve kasasının şifresi var." dedi siyahi. "En güvenli yere notlarını al. Telefon iki saat içinde kendini imha edecek."

"Emredersiniz." diye mırıldandı.

Beş yıl boyunca sadece kendi ülkesinin değil bu mecliste bulunan her ülkenin ipleri elindeydi. Damarlarında kabaran güçle göğsü şişti Kenan'ın. Döktüğü her kana değiyordu.

"Olamaz!" diye ileri atıldı Yuma Kato. Elini masanın üzerine vurdu. "Meclise daha yeni girdi. Hemen böyle bir sorumluluk verilemez!" On yıldır sıranın ona gelmesini bekliyordu. Daha fazla itaate tahammülü yoktu.

Gözleri kısıldı siyahinin. "Meclis sorgulanamaz."

Çekik gözleri irileşti. "Gücünü kabul etmiyorum!" Tek hamlede masadan ayaklandı. Büyük bir öfke içindeydi. Gözleri önce bir önceki güç sahibi Dimitri'ye kaydı. Sonra ise Kenan'a. "Daha fazla yeni yetme çocuklardan emir al-"

Gerisi gelmedi. Odada tek bir silah patladı. Yuma Kato alnının ortasında aniden açılan delikten sızan kanlarla beraber önce masa üzerine düştü. Tutunmaya çalıştı ama olmadı. Masanın üzerinden sıyrılarak yere devrildi. Gözleri açık kaldı. Etrafını kan gölü sarmaya başladığında kim tarafından vurulduğunu dahi anlayamadan nefesi kesilmişti. Artık mecliste değildi.

Siyahi elindeki silahı usulca masa üzerine geri bıraktı. Bakışlarında hiçbir duygu ve ifade yoktu. Denileni sorgusuzca yapan bir robot gibi duygusuzdu hareketleri. Masadaki her bir üye tedirgin bakışlarını ona çevirdi. O ise koltuğuna tekrar geri yaslandı. "İtaatsizlik kabul edilemez." diyerek meclisin diğer bir kuralını duygudan yoksun bir ifadeyle belirtti. Onun yerine geçmek için bekleyen sayısız aday vardı. Gereksiz isyanlar zaman kaybıydı.

Hepsi sessizdi. Hiçbirinin bakışları yerdeki Yuma Kato'ya değmedi. Ellerini masa üzerinde bağladı siyahi. Hareketleri ağırdı. "Her mükafat arkasından bir nankörlüğü getirir. Ele alınan her güç kibri biraz daha besler. Bu da..." dedi. Bakışları Kenan'daydı.

Gerisini Kenan tamamladı. Ezbere biliyordu bu yemini. "İhaneti doğurur."

Güzel dercesine başını aşağı yukarı salladı siyahi. Sandalyesinde yeniden geri yaslandı. "Olası ihanetinin bedelini sun Kralşan." Kısa bir sessizliğin ardından ekledi. "Bize en kıymetlini sun."

Meclisin kurallarından biri de buydu. Beş yıl boyunca bu silahı koruyup, gücü elinde tutacak olan meclise bir kefil sunardı. Bir can... İhanet ederse, silahı kullanırsa, satarsa ya da yakalanırsa meclis onu öldürmeye gelmeden önce o, hayatında en kıymet verdiği kişiyi öldürmeliydi. Hayatta kalmasının bedeli buydu. Bir önceki seçilmiş Dimitri'nin kefili annesiydi. Artık özgür olduğunu belirtmek adına Dimitri'nin arkasında beliren bir adam önüne annesinin fotoğrafını bıraktı.

Kısa bir an için düşündü Kenan. Buraya gelmeden önce seçileceğine ihtimal vermediği için bunu düşünmemişti. En kıymetlisi, kız kardeşi Irmak'tı. Ama onu bu kurtlar sofrasına atamazdı. Babası? O kadar kıymetli değildi. Annesi? Yoktu. Üvey annesi? Sıralamaya almaya bile değmezdi. Beyninde düşünceler hızla gezindi. Bütün ihtimalleri taradı. En son önünde tek bir sima belirdi. Her şeyin bir nedeni vardı. Hayatta hiçbir şey tesadüf değildi. Artık buna emindi.

Elini ceketinin iç cebine attı. Buraya gelmeden önce nerede, ne yapıyor diye bilgi için istediği dosyadan fotoğrafını alıp cebine koyduğu kişi tam olarak elinin altındaydı.

Ahuzar.

Parmakları fotoğrafın üzerinde gezindi. Koyu kahve gür saçlarını omuzundan dağınık bir örgüyle toplayıp serbest bırakmıştı. Bir ceylan kadar büyük ve iri ela gözleri her zamanki tersliği ile değdiği her yeri yakacakmış gibi bakıyordu. Rüzgârın uçurduğu bir tutam saçı yüzüne dolanmış, bir kulağındaki yoğun küpeler arkasından vuran güneşle parlıyordu.

Bundan bir yıl önce bir muhabirin onu araştırdığını, oldukça da işe yarar bilgiler edindiğini öğrenmişti. İşlem basitti: yok etmek. Evine öldürmek niyetiyle adam gönderecekken

sevgili üvey annesinin herkesten gizlediği kızı olduğunu öğrendiğinde işin rengi değişmişti. Hele de evine gidip o hırçın güzelliğini gördükten sonra işler daha da değişmişti. Basit değildi. Karşı konulamayacak bir asiliği vardı. İlgi çekiciydi. Kenan'a bağırdıkça, tersledikçe, gözlerinde dönen alevleri gördükçe daha da çekiliyordu ona Kenan. Kolayı sevmezdi. En kıymetlisi değildi belki. Ama şu sıralar en gözdesiydi. Pek sevgili cici annesine karşı kullanacağı bir koz olarak bir köşede durması işine fazlası ile gelirdi.

Çok düşünmedi. Olası ihanetinin bedeli olarak Ahuzar'ın fotoğrafını masanın ortasına bıraktı. Fotoğraf alındı. Meclis kapandı.

Masadaki bütün üyeler gücünü kabul etmek adına Kenan'ın önünde hafifçe başını eğdi. Güç içinde daha da kabardı. Binadan çıkarken adımları kendinden ölesiye emindi. Fiko arabanın kapısını açtı. Tam arabaya biniyordu ki yer ayaklarının altından kaydı. Büyük bir patlama sesi duyuldu. Bakışlarını liman bölgesine çevirdi. Ses o bölgeden geliyordu. Dumanların yükselmeye başladığını gördüğünde sorgular bakışlarını Fiko'ya çevirdi. "Ne oldu lan?"

Dudak büzdü Fiko. "Ben bilmem abi."

Göz devirmeden edemedi. "Lan sen ne bilirsin zaten? Ara öğren." Duyduğu çığlıkları ve patlamayı umursamadı bile. Hızla arabanın arka koltuğuna kuruldu. Fiko da birilerini arayıp öğrenmeye çalışırken arabanın ön koltuğuna kurulmuştu. Birkaç dakika bekledikten sonra şoför sessizce arabayı çalıştırdı.

"Abi, liman patlamış." dedi Fiko.

Sessiz kaldı. Bakışları yoldaydı.

"Abi, bir şey daha öğrendim." dedi Fiko.

Bakışlarını yoldan Fiko' ya çevirdi. "Ne var?"

"Ahuzar Hanım..." dedi Fiko. "Patlamada yaralanmış. Hastaneye götürülüyormuş."

Sessiz kaldı birkaç saniye. İçinde beliren endişe kırıntısını görmezden gelmeye çalıştı ama ifadesindeki ruhsuzluğu sesine yansıtamamıştı. "Durumu nasılmış?" Onun hayatını kendi hayatına karşılık ortaya sunmuştu. Hem da daha beş dakika önce. Ölmesi başına gelebilecek en trajik olay olurdu.

"Ben bilmem abi." dedi Fiko.

Yine göz devirdi.

"Abi bir şey daha öğrendim." dedi Fiko.

"Lan iki dakika konuştun! Bu kadar şeyi nasıl öğrenmiş olabilirsin?" diye yükselmeden edemedi.

"Bazı şeyleri bilirim abi."

Ofladı.

"Ne öğrendiğimi sormayacak mısın abi?" dedi Fiko.

Kenan aslında buna bir saniye bile tahammül edemeyecekti ama gördüğü en sağlam elaman buydu. Ondan başkasına güvenemezdi. "Ne öğrendin Fiko?" dedi tane tane.

"Patlamadan dolayı her yer polis kaynıyormuş, özel harekât ve her ülkenin askerleri çıkışları tutmuş. Yollar hasar görmüş. Çıkış zor."

İşte bu noktada ciddileşti. Ceketinin iç cebindeki telefona kaydı eli. Yarım saati gitmişti zaten. Bir buçuk saat içinde içindeki bilgileri güvenli bir yere almalıydı. Bunu uçağında yapmayı planlıyordu. Bilgiler kendini imha etmeden

koordinatlar ve şifre alınmalıydı. Uçağa ulaşamazsa bunları yapamazdı. Kimseye güvenip bilgileri paylaşamazdı. Kâğıda yazsa? Telefonuna kaydetse?

Olmaz, dedi içinden kesin bir dille. *Ya polis veya asker arama yaparsa?*

Olmaz! Olmaz!

Nereye saklayacaktı?

Beyninde sayısız ihtimal gezindi. Hiçbirinin ucunu tutamadı. Elini dudağına atıp dirseğini cama yasladı. Gücü eline aldığı ilk anda böyle bir kaos kabul edilemezdi. Parmakları dudaklarını ezerken ceketinin cebinden kurşuni roma parasını çıkardı. Bu para elindeyken daha hızlı düşünüyordu. Zihninde hızla gezinen her bir düşüncesine eş değer olarak uzun parmakları parayı çevirdi. Düşüncelerin ucunu tutmak zordu. Zifiri gözleri dışarıyı yokladı. İnsanlar ne olduğunu anlamak adına patlama olan yere koşuyorlardı. Yüzleri panik ve merak doluydu. Derken bakışları gökyüzüne kalktı. Mavi falan değildi. Griydi. Koyu bir gri. Hoşuna gitti. Güneşi sevmezdi. Para daha hızlı döndü parmaklarında. Düşünceler ve ihtimaller hızlandı.

En iyi seçimler üzerine çok düşünülmeden yapılan seçimlerdi.

Hep bu doğrultu da yaşamıştı. Asla da yanılmamıştı. Beyninde dönen sayısız ihtimal varken gri sislerin arasından süzülen bir kuş sürüsü gördü. Anlık bir görüntüydü. Hemen kayboldu. Yerde, kaldırım kenarındaki çiçeklere takıldı bakışları. O da saniyelik bir görüntüydü. Arabanın ilerleyişi ile kayboldu. Parmakları arasındaki para durdu. Zihninde dolaşan ihtimal ve seçeneklerden üzerine en az düşündüğünün ucunu yakaladı. Sıkıca kavradı. Parayı parmaklarından avuç içine aldı. *Hiçbir şey tesadüf değildir*

fikrini yineledi. Belki de en anlamsız anda, hiç beklemezken onun varlığını öğrenmesinin amacı da tam olarak bu andı. Bugün aynı anda, aynı yerde olmalarının da bazı şeyleri yeni fark etmesinin de...

Bakışları önüne dönerken gözleri kısıldı. "Fiko." dedi.

"Buyur abi."

Dediği şeyin de üzerine çok düşünmedi. En iyi seçim olduğuna inandı. İnanmak, en kötü seçimleri bile lehine çevirebilirdi. Verdiği emir de tam olarak bununla aynı doğrultudaydı. "Hastaneye sürün." dedi derin bir nefes verirken. Yine aynı hayat üzerine bir kumar daha oynadı. "Beni ona götürün." Bakışlarını yeniden cama çevirdi. *Ona*... Az önce hiç düşünmeden bir kumar masasında canını ortaya attığı kadına... "*Ahuzar'a*..."

******

Helloğğğ
Ben geldimmm, hoş geldimmm

Ahuzar' ın sırtında ki dövmeyi alta ekledim. Tam olarak o değil ama en yakın onu yapabildim, benim edit yetileri sınırlı kekdjsjd Karışık diyenler öyle hayal edebilir.

Bu bölüm geçmiştendi, diğer bölüm günümüzde buluşmak dileğiyleeee □□

Bölüm yorumlarını şu köşeye alalımmm
□❤□

□❤□

2. BÖLÜM

"Korku dağlarının yürekçisi,
Ölüm denizlerinin kürekçisi;
Öyle suskun oturuyor şişenin başında,
İçtiğinin hem hırsızı, hem bekçisi.
...
Onu kırmış olmalı yaşamında birisi.
Dinledikçe susması, düşündükçe susması...
Tek başına iki kişi olmuş kendisiyle gölgesi,
Heykelini yontuyor yalnızlığın ustası..."

****ÖZDEMİR ASAF***

******

Günümüz...

Askeriye koridorlarında sakin adımlarla ilerlerken etrafını saran tek ses postallarından çıkan gıcırtılardı Timur'un. Başı dik, adımları ağırdı. Çağırıldığı odanın kapısına geldiğinde omuzlarını daha da dikleştirdi. Kapıyı iki kere vurup içeriden gelecek sesi bekledi.

"Gel." dedi Bahtiyar albay.

Kapıyı açıp içeri girdi. Koyu kahve tonlarındaki oda boğuk ve basıktı. Albayı her zamanki gibi tek bulacağını sanıyordu ama yanılmıştı. Bahtiyar albayın oturduğu masanın ön tarafındaki koltuklarda karşılıklı iki adam daha oturuyordu. Biri -Bahtiyar albaydan önceki- Hayri albaydı. Aynı zamanda Timur'un öğretmeni ve komutanıydı. Aylar önce emekli olmuştu. Artık gelmiyordu askeriyeye. Gelmek için bir bahanesi de yoktu zaten. Göçünü toplayıp memleketi Sinop'a dönmüştü. En son can dostu Murathan ile Gökçen'in üç ay önceki düğünlerinde görmüştü Hayri albayı.

Onun karşısındaki adamı ise ilk defa görüyordu. Yaşlı değildi, elli yaşlarında ya var ya yoktu ama aklar bir kar misali kaplamıştı saçlarını. Sert çehresindeki ifadesizlik odanın soğukluğunu daha da artırıyordu sanki.

"Gel Tönge." dedi Bahtiyar albay.

Denileni yaptı. İçeri girip kapıyı kapatırken asker selamını verdi. "Emredin komutanım."

İlk defa gördüğü adamın bakışları pür dikkat ondaydı. Hissetti ama umursamadı.

"Nasılsın Tönge?" diyen bu sefer Hayri albaydı.

Ezbere bildiği cevaplardan birini yine sistematik bir şekilde verdi. "İyi komutanım."

Hayri albay gülümsedi. Başını ağır ağır aşağı yukarı sallarken Bahtiyar albay odanın ortasındaki tek koltuğu işaret etti. "Otur."

Huyu değildi ama gerildi Timur. Bakışları tedirginlikle hepsini yoklarken bir bok yiyip yemediğini düşündü. En sonuncu görevlerinde sağlam getirmeleri gereken adamı alnının ortasından vurması geldi ilk aklına. Ama vurmasaydı tim arkadaşı Aybüke ense köküne mermiyi yiyecekti. Başka seçeneği yoktu. Bu başa bela açar mıydı? Şüphesini her zamanki gibi yansıtmadı. Umursamazlık zırhıyla ilerleyip işaret edilen koltuğa oturdu. Oda kısa bir süre için sessizliğe gömüldü. Hayri albay, Bahtiyar albay ve yabancı adamın bakışları birbirinde gezindi. Sonra ise hepsi birden tekrar Timur'a odaklandı.

Boş bir bakışla karşılık verdi Timur.

"Eleman bu mu yani?" dedi yabancı. Sesi kalın ve garip bir şekilde hışırtılıydı.

Hepsi hala Timur'a bakıyordu. O da ifadesizce onlara bakmayı devam etti. Amaç neydi yani?

"Bu." dedi Hayri Albay. "Özel kuvvetlerden Üsteğmen Timur Tönge." Sesinde belli belirsiz bir gurur vardı. Elinde büyümüş askerlerden biriydi. Timur bilmese dahi hep gurur duymuştu askeri Tönge ile Hayri albay. Bazen en güvendiği bazen ise sağ kolu olmuştu Tönge. Sorgularda konuşmayan teröristler onunla geçirdikleri beş dakika içinde bülbül gibi şakırdı. Kendine has yöntemlerine Hayri albay hiç karışmamıştı. Sessizliği ve ağır duruşu ile özel kuvvetler için biçilmiş bir kaftandı.

"İyi bir asker." dedi Bahtiyar albay. "Şüpheniz olmasın."

Yabancı adam sırtını oturduğu deri koltuğa yaslarken çıkan gıcırtı sesleri huzursuzluk seviyesini artırıyordu. "Bana iyi olan değil, en iyi olan lazım Hayri."

"En iyisi zaten." dedi Hayri albay. "Öyle olmasa şu an karşında olmazdı. Sıradan bir adamı karşına çıkarmam. Hem, ona en çok benzeyen o!"

Kime? Bunu sesli sormadı tabi ki. Bakmakla yetindi.

Yabancı adam ikisini de yokladı. "Farkındayım..." derken derin bir nefes vererek oturduğu yerden ayaklanmıştı. Lacivert kravatını bir eliyle düzelterek kapıya ilerledi. "Özeti geçin, detaylar için bana gönderin. Vakit yok. Bekliyorum." Başka hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Arkasından bakan Timur hala ifadesizdi. Hayri Albay derin bir nefes verirken Bahtiyar Albay yüzünü ekşitti. Çıkan adamın egosu yüzünden başına ağır bir ağrı saplanmıştı.

Hayri albay bu ifadesini görüp "Bahtiyar!" diye uyardığında ise göz devirdi. Timur'a odaklanmayı tercih etti. "Az önce çıkan adamı tanıyor musun Tönge?"

"Hayır komutanım."

"MİT Müsteşar Yardımcısı; Teoman DOĞU."

Kaşları hafifçe kalkarken ifadesizliğini korumaya çalıştı. Fotoğraflarını görmüş, adını duymuştu ama gerçek hali daha farklıydı. Ya da o hiç dikkat etmemişti. Bu daha olasıydı.

Bahtiyar Albay, "Kısadan geçelim." diyerek konuya hızlıca giriş yaptı. "Senin için burada."

Bu noktada ilk defa başını hafifçe sağa eğdi Timur. Konuşmadı. Ama ifadesi her zamanki gibi düşündüklerini anlatmaya yetti. *Ben derken?*

"Teoman benim yakın dostumdur." dedi Hayri Albay. "Benden bir ricada bulundu. Özel bir görev için en güvendiğim, en yetenekli askerimi istedi."

Verilen hiçbir emiri sorgulamazdı ama bunu sorgulamadan edemedi Timur. Zira o en iyisi değildi. Biliyordu. En iyisi yakın dostu, Murathan Karakurt'tu. Özel görevler için seçilen daima oydu. İşine de geliyordu Timur'un. Dağda gezinmek daha cazipti. "Ve aklınıza direkt ben mi geldim?" derken sesi şüphe doluydu.

Cevap netti. "Hayır, Karakurt geldi."

Verilen cevap da netti. "O zaman ben neden buradayım?"

Dikleşti Hayri Albay. "Bu görev için bize kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adam lazım Tönge." Kalın, beyaz kaşları gözlerini gölgeledi. "Karakurt'un artık kaybedecek çok şeyi var. Zaafları var." Çenesini Timur'a doğru dikti. "Senin var mı?"

Sessiz kaldı. Yoktu. Timur'un uzun bir süredir canından başka kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Ve Hayri albay haklıydı. Murathan evlenmişti. Üstelik eşi hamileydi. Artık bir ailesi vardı. Aile; en büyük zaaftı.

"Ne yapmam isteniyor?" diye sordu hiç beklemeden.

"Bilmiyoruz." dedi Bahtiyar albay. Masasının üzerinde ki büyük, sarı zarfı kavradı parmakları. "Eğer kabul ediyorsan görev bunun içinde. Al ve en alt kattaki sorgu odasına in. Teoman gerekli bilgileri sana anlatacak. Yok, kabul etmiyorum diyorsa-"

Timur bütün heybetiyle oturduğu yerden ayaklanınca kelimelerinin gerisini getirme gereksinimi duymadı Bahtiyar albay. Üç adımda önünde belirdi Timur. Albayın elindeki

dosyayı aldı. Fazla düşünmesine gerek yoktu. Devleti ne derse onu yapardı. Eğer bu görev için o uygun görüldüyse reddetme gibi bir ihtimali kendine vermiyordu. Hayri albayın ona bakarken dudaklarında oluşan *doğru tercih olduğunu biliyordum* tebessümünü görmedi.

"Allah yardımcın olsun." dedi Hayri Albay.

"Sağ olun komutanım!" diye cevapladı. İki komutanına da selam verip arkasını döndü. Tam odanın kapısına geldiğinde Hayri albaydan yükselen bir sesle durmak zorunda kaldı.

"Tönge."

Arkasını döndü. "Komutanım!"

Uzun sayılabilecek bir süre baktı Hayri Albay evladına. "Başın sıkışırsa ne yapacağını biliyorsun."

Biliyordu Timur. Bakışları bunu anlatmaya yetti. Konuşmadı ama Hayri Albay anladı. "Allah yardımcın olsun." dedi sadece.

Timur başını saygıyla eğip odadan çıktığında ise derin bir nefesle saatlerdir tuttuğu soluğunu bıraktı. Öne doğru eğilip ağrıyan şakaklarını ovuşturdu.

Bu halini gören Bahtiyar, "Halinize bakılırsa işi zor." diye mırıldandı.

Soluklandı Hayri Albay. Verilen görevi biliyor ama bilmemezlikten gelmeyi tercih ediyordu. Tehlikenin farkındaydı. Ama başaracağına da bir o kadar emindi. Elinde büyüttüğü askerlerden biriydi Tönge. Murathan Karakurt ve Timur Tönge... İkisini evladı bilirdi. Murathan hep bir adım daha öndeydi belki ama Timur kendi kapasitesinin hiçbir zaman farkında olamamıştı. Her şeyde bir adım geri durur,

dünya yansa o sigarasını yakardı. Sessizce kendi köşesine çekilir, görünmez gibi yaşardı. Onu bildi bileli Tönge ölü gibiydi. Madem öyle, bu sefer dünyayı yakıp sigarasının ucunu tutacağı ateşi ona yaktırmalıydı.

Öyle de yapmıştı.

Uzaklaşan postal gıcırtılarını duyuyordu. Derin bir nefes daha verirken evladına bütün içtenliğiyle bol şans dilemekten başka bir şey yapamadı.

Koridorda ilerleyen Timur ise elindeki zarfı açma gereksinimi duymamıştı. Gittiğinde anlatırlardı ne de olsa. Bir daha durup bunu okumakla uğraşamayacaktı. Üşeniyordu. İçinde ne bir korku vardı ne bir endişe ne de bir merak. Uzun zamandır yüzdüğü hissizlik denizi içindeydi. En alt kata indi. Önünde siyah takım elbiseli bir adamın beklediği kapıyı gördüğünde hedefinin orası olduğunu anlayarak adımlarını hızlandırdı. Kapıda bekleyen adam yakasındaki Tönge ismini gördüğünde ona fırsat vermeden kapıyı açıp kenara çekildi. Sorgular bir bakışla baktı ama çok da sorgulayamadı. Yine üşendi. Odaya girdi. Koyu gri sorgu odasını aydınlatan tek ışık başlarının üzerindeki beyaz florasandı. Ortadaki masanın bir ucunda az önce Mit Müsteşar Yardımcısı olduğunu öğrendiği adam oturuyordu.

Teoman DOĞU.

İfadesizdi Teoman Bey. Elinde tuttuğu sigaradan bir nefes daha çekip usulca üflerken keskin bakışları Timur'u dikkatle süzüyordu. İri bir cüsse, dik bir çene ve korkusuz gözler. Hayri'nin, *bu iş için en uygun aday o* derken neden kendinden bu kadar emin olduğunu artık daha net anlıyordu. "Otur." dedi. Sigarasını önündeki küllüğe bastı.

Timur denileni yapıp karşısına oturdu. Elindeki dosyayı aralarına bıraktı.

Kaşları ile dosyayı işaret ederek, "Okudun mu?" dedi Teoman Bey.

"Hayır."

"Neden geldin o zaman?"

"*Git* dediler."

"Her söyleneni yapar mısın?"

"Devlet içinse evet."

Ciddiydi. Daha da ciddileşti. "Bu odaya adımını attığın andan itibaren hayatın eskisi gibi olmayacak. Umarım bunun bilinciyle buraya gelmişsindir Tönge."

"Benim ülkemden başka bir hayatım yok efendim."

Aldığı cevabın memnuniyetiyle dudakları belli belirsiz kıvrıldı Teoman'ın. Masa üzerindeki sigara paketine uzanıp bir sigara daha aldı. Cebinden çıkardığı çakmakla yakıp çakmağı masanın üzerine savurdu. "Güzel, bundan sonra hiç olmayacak." dedi. Sesindeki hışırtılar daha da artmıştı. Yanan sigarasından bir nefes çekip üfledi. Dumanlar aralarında minik bir sis bulutu oluşturdu. Boşta kalan eliyle Timur'un ortaya bıraktığı dosyayı ona doğru iteledi. "Aç."

Ağır ağır dosyaya uzandı. Kalındı. Tereddüt etmeden açtı. Mavi kapaklı kalın bir dosya belirdi önünde. Tam ortasına küçük, uzun bir beyaz kâğıt yapıştırılmış, 'Kızılgerdan Operasyonu' diye not düşülmüştü. Kapağını açtığı an yaşlı bir adam fotoğrafı ile karşılaştı. Arkasına aldığı siyah takım elbiseli adamlar içinde en önde yürüyordu. Yaşlıydı ama esmer teni, ak düşmüş saçları ve sert çehresi ile bir ağırlığının olduğu belliydi. Altında tek bir isim yazılıydı.

"Mahir Kralşan." dedi Teoman o kelimeleri okurken aynı anda. "Ülkenin en büyük mafya babası." Sayfaları çevirmeye devam etti Timur. Teoman ise anlatmaya. Sigarasını önündeki küllüğün kenarına iki kere vurarak dökülmeye hazırlanan külleri döktü. Devam etti. "Daha doğrusu eskiden öyleydi. Artık yeni bir rakibi var." Timur sayfayı çevirdi. Mahir Kralşan'a oldukça benzeyen bir adam vardı burada da. Aynı esmer ten ve sert çehre. Saçları siyah, duruşu dikti. Siyah takım elbiseler içindeydi o da. Bir arabaya binmek üzereyken kameraya yakalanmıştı. "Oğlu; Kenan Kralşan." dedi Teoman. "Mahir Kralşan'ın tek rakibi."

Öylece baktı Timur önündeki kağıtlara.

Teoman duraksadı. "Neden veliahttı değil de rakibi diye sormayacak mısın?"

Bakışlarını önünde ki adama kaldırdı. "Anlatıyorsunuz işte. Neden sorayım?"

Sigarasının küllerini küllüğe silkelerken ilk defa sert ifadesini bozup güldü Teoman. "Hayri'nin dediği kadar varsın."

Yine sadece baktı Timur.

"Ne dediğini de sormayacaksın değil mi?"

Eee yani dercesine kafasını sağa eğdi. Pek de merak etmiyordu. Yüzüne söylenmeyen hiçbir şey umurunda olmazdı.

Gülüşü derinleşti Teoman'ın. Bu adamı sevmişti. Kısa sürdü lakin. Tekrar konuya döndü. "Mahir Kralşan bir zamanlar ülkenin en köklü mafyasıydı." diyerek konuya geri döndü. "Oğlu Kenan Kralşan büyüdükten sonra kurduğu bu krallığı onunla birlikte yönetebileceğine inanıyordu. Ama işler hiç de beklediği gibi gitmedi. Kenan Kralşan babasıyla yöneteceği

ortak bir krallık değil, tek başına hükmettiği bir imparatorluk istiyordu. Bunun için babasını bile saf dışı bıraktı."

Kenan Kralşan'a uzun sayılabilecek bir süre baktı Timur. Etrafından yayılan karanlık tek bir fotoğraf karesinden bile belliydi. Sayfayı çevirdiğinde Mahir Kralşan'ı bir hastaneden çıkarken, tekerlekli sandalye de gördü. İlk fotoğraftaki ihtişamı yoktu. Solmuş, erimiş ve küçülmüştü. "Nasıl saf dışı bıraktığı çok belli." diye homurdandı. Görünüşe göre Kenan Kralşan kendi babasına dahi acımamıştı.

"Güç böyle bir şey." dedi Teoman. "Eline geçtiği an babanı bile ezer geçersin. Kenan Kralşan'a da öyle oldu. Önüne gelen herkesi ezdi. İstediği imparatorluğu kurdu da. Ülkenin bütün yer altı mafyalarını kendine bağladı. Ondan habersiz kendi aralarında kuş dahi uçmaz. Her türlü kirli iş onun tekelinde döner."

Diğer sayfayı çevirdi Timur. Birbirine bağlı oklar ve isimler vardı. 12 ismin bulunduğu halkada her isimden çıkan ok bir diğerine gidiyordu. Ama hepsinin gittiği tek bir yön vardı. Halkanın tam ortasında ki isim. Kırmızı harflerle yazılı, KRALŞAN.

Teoman devam etti. "O isimlerin hepsi Kralşan'a bağlı yeraltı liderleri. Hepsinin ipi Kenan Kralşan'da."

İsimlerde gezindi gözleri teker teker. Yedi tanesinin üzerine kırmızı bir kalemle çarpı işareti atılmıştı. "Neden üzerleri çizili?"

"Öldüler."

Bakışları ilk defa Teoman'a minik bir şaşkınlıkla değdi Timur'un. Tek kaşı sorgular gibi havalandı. "Yedisi de mi?"

"Sayfayı çevir." dedi Teoman.

Çevirdi. Baş aşağı bir ağaca asılmış cesetle karşılaştı. Yüzünde hatta bedeninde kan olmayan tek bir yer dahi yoktu.

Teoman bütün cevapsız sorularını duymuş gibi, "Sinan Pelüt." dedi. "Kenan'a bağlı liderlerden biriydi. İki ay önce öldürüldü."

Timur diğer sayfaya geçti. Başka bir adam çırılçıplak bir şekilde çarmıha gerilmiş gibi ellerinden duvara çivilenmişti.

"Nam-ı diğer Antepli. Öldürüldü." dedi Teoman.

Diğer sayfaya geçti Timur. Başka bir cesedin boğazı kesilmiş, gözleri açık kalmıştı.

"Battal Bey. Öldürüldü."

Diğer sayfaya geçti. Banyonun yüzünde karnı deşilmiş bir ceset vardı.

"Tarık Erdoğdu. Öldürüldü."

Diğer sayfaya geçti. Yüz üstü yatan bir beden sırtından sayısız defa bıçaklanmıştı.

"Mahmut Ağa. Öldürüldü."

Diğer sayfaya geçti. Bu sefer iki ceset vardı. Önlerindeki kumarhane masalarına serilmiş bedenlerinde sayısız kurşun izi vardı. Birinin kolu dirsekten kesilmiş, bedeninden ayrılan bu parçayı gözlerinin üzerine kapatmışlardı.

"Yahya Koçak ve Selim Namlı biraderler. Öldürüldü."

İlk defa bir tepki vererek ciddi anlamda şaşırdı Timur. "Amaç ne?"

Dudak büzdü Teoman Bey. "Bilmiyoruz." Kısa bir an baktı Timur'a. Yaslandığı sandalyeden ileri doğru eğilip ellerini masanın üzerinde bağladı. "Senden istediğim de tam olarak bu Timur Tönge. Hepsini Kralşan'ın öldürdüğüne eminiz ama kanıt ve neden yok. Kendine bağlı, belli bir gücü olan yedi lideri durduk yere öldürmüş olamaz. Sağlam kalan beş mafya liderinden sıradaki hedef kim bilinmez. Kendi içlerinde, yeraltı dünyasında derin bir savaş var besbelli."

Kafası karışmıştı Timur'un. "Görev Kenan Kralşan'ı yakalamak mı?"

"O kadar basit bir görev için özel birine ihtiyaç duymam. Tek bir baskın yeter."

Küçümser bir edayla, "O zaman Kralşan öldürmesin diye kalan mafyaları mı koruyacağız?" dedi.

"Biz katilleri korumayız Tönge." Bir soluk daha çektiği sigarasının sonuna gelmişti. Onun da önündeki küllüğe bastı. "Kendilerini yok etmeye devam edebilirler."

Tek kaşı sorgulayan bir edayla havalandı. "O zaman?"

Daha da eğildi öne doğru Teoman Bey. Kelimeler hırsla döküldü dudaklarından. "Bana sadece Kralşan'ı getirmeyeceksin Tönge. Bana onun planladığı her şeyi getireceksin. Elinde nasıl bir koz var bilmiyorum ama ülke içinde bu kadar büyük liderleri böyle ortadan kaldırıp hala elini kolunu sallayarak gövde gösterisi yapması imkânsız. Arkasında bir güç, güvendiği bir şey var." Sol avuç içini masaya vurdu. "Bana onu elinde tuttuğu güçle beraber getireceksin!"

Sessiz kaldı Timur. Birkaç saniye donuk bir ifadeyle baktı karşısında ki adama. "Ben biraz sert oynarım. İnce işlerden

anlamam." dedi. "Önünüze direkt leşini atmayacağıma söz verememem."

Başını iki yana salladı Teoman. "Yöntemlerine karışmam. Ama senden istediğim leşi değil. O bize canlı lazım." Başıyla tekrar elindeki dosyayı işaret etti. "Sayfayı çevir."

Çevirdi. Dev cüsseli bir kafes dövüşçüsü belirdi karşısında. Yüzünde siyah bir maske vardı. Bedeni çıplakken altındaki tek şey siyah bir kot pantolondu. Kafesin içindeydi. Bir dövüşü yeni kazanmış olmalı ki hakem elinden tutmuş yukarı kaldırırken o başı dik bir şekilde bakıyordu herkese. Yüzünde görünen tek şey gözleriydi. Koyu bir kahve. Bir an için ürperdi Timur. Yüzünde maske vardı ama duruşu ona fazlası ile benziyordu. Kendine bakar gibi oldu.

"Kenan Kralşan kendine yakın koruma seçmek için yılda bir kafes dövüşü düzenleyip kazanan üç kişiyi yanına alıyor. O fotoğrafta gördüğün Tulpar denen bir adam. Bu zamana kadar yüzünü gören olmadı. Bu yılki dövüşlerde en güçlü aday oydu. Öldü."

Bu noktada gerçekten şaşırdı Timur. Ne halt dönüyordu bu yer altında? "Onu da mı Kralşan öldürttü."

Hafifçe yüzünü ekşitti Teoman Bey. "Hayır, o kendini ölürdü."

Göz kırpıştırdı Timur.

"Küçük bir kargaşa çıktı." diye açıkladı Teoman Bey. "Niyetim sadece kaçırıp bu iş bitene kadar saklamaktı ama adam beklediğimizden biraz daha sert çıktı. Durdurmak için daha kesin çözümlere ihtiyaç vardı. Ha, niyetim yine öldürmek değildi ama adam silahı alıp kafasına sıktı." Dudak büzdü. "Bize de sıkabilirdi. Kendi seçimiydi. Saygı duyuyorum."

Yine öylece bakmayı tercih etti Timur.

Teoman ise daha fazla uzatmadı. "Bu görev için sana teklif sunulmasının sebebi bu. Yapı olarak Tulpar denen adama fazlasıyla benziyorsun." Yanına eğilip masanın bacağına yasladığı çantasının içinden siyah bir yüz maskesi çıkardı. Masanın üzerine bırakıp Timur'a doğru iteledi. "Yeni hayatına merhaba de. Artık sen Timur Tönge değilsin. Bir kafes dövüşçüsü olan Tulpar'sın." Belli belirsiz sıktı dişlerini. "O dövüşü kazanacaksın. Kralşan'ın inine sızıp güvenini kazanacaksın. Elinde tuttuğu o gücün ne olduğunu öğrenip bana onu, o güçle beraber sağ bir şekilde getireceksin. Son kez soruyor, sana son bir şans daha veriyorum. İçinde en ufak bir korku varsa şu an bu odadan çık! Kabul ettiğin andan itibaren canından olacak dahi olsan seni o görevden geri çekmem. Bunu bil!"

Cevap vermeden birkaç saniye baktı Timur. Yine konuşmadı. Cevap olarak öne uzatılan siyah maskeye uzanıp aldı. Bu zamana kadar o korku denen şeyi hiç hissetmemişti. Ne olduğuna dair pek bir fikri yoktu. Korkularını öldürmeyi onun yüzünden yok olan her bir canla beraber gömmüştü toprağa. Büyük bir özgüvenle, "Son maç ne zaman?" dedi sadece.

İçinde beliren sevinç ve gururu zor da olsa saklamayı başardı Teoman DOĞU. "Bir hafta sonra. İhtiyacın olan her şey elindeki dosyanın içinde. Adresler, nüfus cüzdanı ve tanıman gereken insanların listesi. Bu zamana kadar Tulpar'ın yüzünü gören kimse yoktu. Adam sadece kafes dövüşlerinde görünüp sonra kayboluyor. Merak etme, kimsesi yok. Yetimhanede büyümüş bir çocuk. Geçimini kafes dövüşleriyle sağlıyormuş. Sen de yüzünü sadece maç bitiminde göstereceksin. Beden ölçüleriniz ve boylarınız benziyor. Kimse anlamayacaktır. Burada vedalaşman gereken kim varsa hemen vedalaş. Bu akşam gidiyorsun. Özel eşyalarını toparla. Hiç kimseye de bu görevden bahsetme. Bir süre Timur Tönge'nin yurt dışında bir göreve

gittiği bilinecek." Masa yanındaki çantasını alarak oturduğu yerden ayaklandı. "Tulpar'a alış. Görev bitimine kadar böyle bilineceksin."

Timur yine sessiz kaldı.

O ise çıkışa ilerledi. Tam Timur'un yanından geçerken durdu. Önüne eski, tuşlu bir telefon bıraktı. "Başın sıkışırsa falan..."

"Size mi ulaşacağım?" dedi Timur.

Ne münasebet der gibi baktı Teoman. "Hayır. Sakın öyle bir gafletine düşme. Bu telefonda kayıtlı tek bir numara var. Neye ihtiyacın olursa onu ara. Şifre: Kızılgerdan. Bu kelimeyi söylediğin an ne dersen yapılacak." Derin bir nefes verdi. "Ama olur da ciddi manada başın dara düşerse 1 tuşuna uzun bir şekilde bas."

Önündeki telefona göz ucuyla baktı Timur.

Teoman bir adım daha atıp gidecekti ki yine durdu. Sağ elini Timur'un omuzuna atıp ilk defa babacan bir tavırla iki kere vurdu. "Omuzlarındaki yük ağır. Farkındayım. Ama sen benim son kozumsun Tönge. Bana o adamı ve elinde tuttuğu her şeyi getir! Bu, bu ülkenin en derin meselesidir artık. Kimse, ama hiç kimse bu vatanda devletin önüne geçemez. Eğer bunu yaparsa ne olacağını bir Türk askeri olarak onlara göster." Bir kere daha vurdu geniş omuzuna. "İhtiyacın olan şey kanında. Bunu sakın unutma!"

Eli omuzundan sıyrıldı. Başka hiçbir şey söylemeden odadan çıkarken geriye bıraktığı şey düşünceli bir Timur ve etrafını saran sigara dumanının sisleriydi. İmkân olsa o da şu an bir tane hatta üç tane peş peşe yakardı. Neyin içine girdiğine dair pek bir fikri yoktu. Böyle ince görevler genelde Murathan veya bir başkasına verilir o daha sert oynadığı için

işin sorgu ve korkutma kısmını üstlenirdi. Hayatı boyunca dağlarda silah sallamıştı. Başka bildiği bir şey yoktu.

Fazla düşünmedi lakin. Aklını bulandırmadan önüne gelecek olanı yaşamaya karar verdi. Kalkıp odadan çıkarken adımlar her zamanki gibi yere sağlam basıyordu. Vedalaşacağı kişiler sadece buradaki, yani Silopi'deki en yakın arkadaşları olan Barut Timiydi. Yıllardır onlarla beraberdi. Birlikte silah tutmuş, savaşmış, kurşunların önüne birbirleri için siper olmuşlardı. Hiçbir şeye üzülmez, duygu beslemezdi. Ama onların yeri ayrıydı. Onlar, Timur'u olduğu gibi kabul eden tek dostlarıydı.

Koridor boyunca ilerlerken bakışları duvarda ki saate takıldı. İkiyi çeyrek geçiyordu. Bu saatte hepsinin kantinden olduğuna emindi. Adımları o yöne ilerledi. Kantinden içeri girdiğinde tim arkadaşlarını her zamanki masalarında oturmuş yine şen kahkahalar atarken buldu. Süleyman sevgilisi Aybüke'ye sırnaşıyor, Aybüke oflayıp pofluyordu. Zülfikar, Hasan abi ile derin bir tartışma içindeydi. Hasan abi tam ayaklanıp Zülfikar'a dalacakken Alican belinden yakalayıp geri çekmişti. Konunun Duru olduğuna emindi Timur. Zira Zülfikar büyük bir cesaret timsali olarak timin en büyük abisi Hasan'ın kız kardeşiyle gizliden sevgili olmuştu. Zülfikar ve Hasan'ın bu halini izleyen Barbaros hayvanî bir şekilde gülerken, timin komutanı olan Murathan en başa oturmuş hepsine her zamanki yılgın bakışlarını atıyordu.

Kısa bir an için izledi bu manzarayı Timur. Derin sessizliğinin içinde tek ses onlardı. Özleyecekti. Murathan ise ona bir komutan değil dosttu, kardeşti, yoldaştı. Hatta belki de tek dostu. Yıllardır yan yanaydılar. Timur'un sessiz oluşu Murathan için problem değildi. Murathan'ın siniri de Timur için. İkisi de birbirini olduğu gibi kabullenmişti. Yıllardır her savaşta sırt sırtaydılar.

Bakışları Murathan'a kitlendi. Önceden sinirliydi. Aksi, ters ve mutsuzdu. Hayatına Gökçen girdikten sonra ise siniri ufak serzenişlerden ileri gidemiyordu. Sevgi onu değiştirmişti. Daha uysaldı. Timur, buna hep hayret etmişti. Sevgi bir şeyi değiştirecek kadar güçlü değildi. Onun hayatında değiştirmemişti. Aksine, en büyük yıkımlar onun için sevgiden doğmuştu. Sevgi, ona ölümden başka bir şey getirmemişti.

"Lan bir susun lan!" diye yükseldi Murathan hepsine. "Ne kapanmaz çene var hepinizde!"

Hasan abinin yakasına yapıştığı Zülfikar zorla konuştu. "Komutanım... Bir el mi atsanız komutanım..."

El attı Murathan. "Hasan, bırak." dedi yılmış bir edayla. Makul bir el atıştı.

Zülfikar artık daha da dardaydı. "Zahmet oldu komutanım ya..."

Büyük bir kahkaha daha atmıştı Barbaros. "Bırakmasın komutanım. Vallah ben çok eylenirem ha!"

"Siz de yani Barbaros Komutan'ım..." diye isyan etti Aliş. "Zülküf Komutan'ımın başına gelen her acı size zevk veriyor gibi."

"Veriyor çünkü." dedi Süleyman. O da büyük bir kahkaha saldı. "Eden buluyor oğlum. Harika değil mi?"

Barbaros ve Süleyman aynı anda birbirlerine bakıp ağızlarını kocaman açarak dev bir kahkaha attılar. Hasan ise Zülfikar'ın yakasını yana savurmak suretiyle bırakmıştı. Yapıştığı masa üzerinden ürkerek doğruldu Zülfikar. "Başka time geçmeyi talep ediyorum..."

Murathan'dan gelen cevap netti. "Reddedildi."

Onlar görmedi ama Timur'un dudakları hafifçe iki yana kıvrılmıştı. Minik bir tebessümdü. Hemen soldu. Yanlarına ilerleyip onun için her zaman ayırdıkları en soldaki boş sandalyeye kuruldu. Her zamanki gibi sessizdi. Selam vermedi. Konuşmadı. Kimse de sorgulamadı. Timin goygoyu devam ederken çok uzatmadan lafı ortaya attı. Uzun konuşmaları sevmezdi. Genel olarak konuşmayı da sevmezdi.

"Bir süre yokum." dedi.

Kahkahalar ve sesler anında sustu. Bakışlar ona döndü. Yine Zülfikar'ı dövmeye hazırlanan Hasan bile durup ona dönmüştü. Birkaç saniye için bakıştılar.

"İzin mi alıyorsunuz komutanım?" dedi Barbaros.

"Hayır." dedi. Bakışları Murathan'la keşişti. Tek kaşının havaya kalktığını gördü. Umursamadan bakışlarını önüne çevirdi.

"Başka bir görevlendirme mi aldınız?" dedi Zülfikar.

"Sayılır." dedi.

"Ne?" dedi Süleyman.

"Seni hiç alakadar etmez."

"Özel bir görev mi?" diye sordu Aybüke. "Sahaya tek mi iniyorsun?"

"Gibi gibi." dedi.

"Ne zaman?" diyen Aliş'ti bu defa.

Bu noktada durdu. Kısa bir nefes alırken bakışları hepsinde gezindi. "Birazdan."

Hepsi öylece kaldı. Bakışları yeniden Murathan'a takıldı. Kehribar bakışları boş değildi. *Bir halt var sende* der gibi bakıyordu. Fazla zekiydi. Her zaman öyle olmuştu. Akademideyken de askerlikte de. Yemeyeceğini biliyordu. "Bir süre yokum yani." dedi kısadan. Uzun vedaları sevmezdi. Hiç kimseye veda etmek için uzun bir vakti olmamıştı zaten. Herkes aniden gitmişti.

Tek görevlere alışkınlardı. Hepsi ara ara gidiyordu. Başka bir yerde eğitim vermek ya da destek kuvvet olarak gittikleri görevler vardı. Bu yüzden yadırgamadılar. Hepsi başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. Tepkisiz olan sadece Murathan'dı. Ne diyeceğini bilemedi Timur kısa bir an için. Oturduğu yerden ayaklanıp, "Bana müsaade. Eyvallah." demeyi tercih etti.

"O *birazdan* şimdi miydi?" dedi Süleyman şaşkınlıkla. Hepsi aynı anda ayağa kalkmıştı. Timur'a ilk sarılan ise yine Süleyman olmuştu. Timur, kolları iki yanında, minik bir şaşkınlıkla kaldı birkaç saniye için.

"Ne yapıyorsun lan?" dedi göğsüne yapışmış adama. Bakışları Süleyman'ın sevgilisi Aybüke'ye döndü. "Al şunu şuradan!"

Aybüke yarım bir edayla güldü. Süleyman ise, "Asker adamız. Gelip de bulamamak var komutanım." diyerek her zaman ki Süleymanlığını konuşturdu. Hiçbir zaman, hiçbir duygusunu saklayan bir adam olmamıştı.

Bu görüntüyü hemen arkalarından izleyen Aybüke'nin gülen yüzü Süleyman'ın söyledikleri ile solmuştu. Sevgilisini ensesinden tutup geri çekti. "Salak salak konuşma Süleyman!"

Oldukça seviyeli bir aşk yaşıyorlardı.

Bu timde olduğu süre boyunca en çok Süleyman'a hayret etmişti Timur. Aybüke'yi tam üç yıl boyunca karşılıksız sevmiş, en sonunda ise istediğine kavuşmuştu. Hoş, Timur'a göre Aybüke de ona karşı hiç boş olmamıştı ama her zamanki gibi sessiz kalıp olacakları bir köşeden izlemeyi tercih etmişti. Yanılmamıştı.

Zülfikar da kollarını iki yana açarak sıkıca sarıldı. "Çabuk gelin olur mu komutanım. Küfürlerinize ihtiyacım var."

Yarım bir gülüş belirdi Timur'un dudaklarında. "Siktir git lan!" diye homurdandı gülümserken.

Memnuniyetle gülümsedi Zülfikar. "Terapi gibi..."

Herkesin gülüşü büyüdü. Hasan, Alican ve Aybüke ile de sarıldıktan sonra adımları yavaşça Murathan'a ilerledi. Murathan başıyla minik bir *dışarı çıkalım* hareketi yapınca sorgulamadan kapıya ilerledi. Saha görevi yalanını yemeyeceğini biliyordu. Pek de umurunda değildi zaten. Tam kapıdan çıkacakken dönüp Barut Timine bir kere daha baktı. Sırıtarak el sallıyorlardı. Hepsi özel kuvvetlere mensup bordo bereli bir askerdi ama bundan da öte dostlarıydı.

Ve ilk defa bir yere geri dönmesi gerektiğini hissetti. *Evi,* buradaydı.

Murathan'la yan yana ilerlediler koridorda. İkisi de sessizdi. Murathan konuşmazsa Timur sabaha kadar susardı. Bunun bilincinde olan Murathan, "Özel görev ha." diye mırıldandı. "Rota neresi?"

"Gidince göreceğiz."

Başını aşağı yukarı salladı Murathan. "Tehlikeli mi?"

"Bakacağız."

"Görev süresi?"

"Görev bitimi."

Binadan dışarı çıktıklarında birkaç adım atmışlardı ki durdu. O durunca Timur da durmak zorunda kaldı. "Sen özel görev almazsın Timur." derken kendinden emindi Murathan. "Sahaya inmezsin." Bunca yıllık dostunu tanımayacak değildi. "Ne oluyor?"

Derin bir nefes aldı Timur. "Farklılık olun dedik." Dostu uyuz bir bakışla bakmayı sürdürdüğünde ise, "Rütbede miyiz?" dedi.

Murathan ondan bir üst rütbedeydi. Yüzbaşıydı. O ise bir üsteğmen. Teke tekte her şey iyiydi ama üzerlerinde bu üniforma varken sövmek imkansızdı. Üste saygı esastı.

"Değiliz." dedi Murathan anında. "Söv ne kadar söveceksen birader."

Umursamaz bir bakış kuşandı. Sıkılmış bir nefes verirken bakışları etrafındaydı. "Yok ya." dedi aynı umursamazlığı ile. "Sövmek için sormadım. Öyle, merak ettim."

Murathan oldukça boş bakıyordu artık. Kısa bir an sürdü bu bakışma.

"Ne?" dedi en sonunda Timur.

"Veda ettin az önce, farkında mısın?"

"Hayır..."

"Normal bir göreve gidecek olsan hiçbir şey demeden çıkar giderdin."

Onu bu kadar iyi tanıması hoş değildi. İfadesizliğini korudu. Sessiz kaldı. Murathan ise anlaması gerekeni anlamıştı. Dağa ya da başka bir terörist avına çıkmıyordu. İş sandığından daha büyüktü. Kısa bir süre daha bakıştılar. İkisi de çok konuşan tipler değildi. Belki Timur biraz daha değildi.

Murathan daha fazla üstelemedi. Timur yapıyorsa mutlaka bir bildiği vardır fikrini tutundu. "İşi erken bitirmeye bak." dedi huysuzca. "Çabuk dön."

Sırıttı Timur. "Ne o? Şimdiden beni mi özledin Karakurt?"

Her zamanki tersliği ile bir cevap verdi Murathan. "Lan salak salak konuşma! Timdeki aklı başında tek adam sensin. Ben aklımı yemeden dön."

Sırıtışı büyüdü Timur'un. "Gökçen yenge korur senin aklını, merak etme."

Aynı saniyelerde, "Murathan!" diye bağıran bir sesle ikisi de bakışlarını sağa çevirdi. *İyi insan lafının üstüne gelir* misali Gökçen onlara doğru ilerliyordu. Timur şu saniye bile Murathan'ın gergin yüz hatlarının anında yumuşadığının farkındaydı. Sanıyordu ki sevda denen şey tam olarak böyle bir şeydi. Bunu en net Murathan ve Gökçen'de görmüştü.

Yanlarına gelen Gökçen gülüyordu yine. Murathan'la üç ay önce evlenmiş, şimdi ise mutlu bir şekilde hayatlarına devam ediyorlardı. Bir bebek bekledikleri haberini yeni öğrenmiş sayılırlardı. İkisinin de mutluluğu gözlerinden taşıyor, eylemlerine bile yansıyordu. Mutluydular. Timur bunu da pek bilmezdi. Bu duyguyu hissettiği zamanlar çok eskiydi. İçinde gittikçe silikleşmeye başlayacak kadar eski.

"Selamlar." dedi yanlarına geldiğinde. "N'aber beyler?" Murathan'ın dibine sokuldu. Yüzü ifadesizdi Murathan'ın.

Ama eli usulca Gökçen'in elini parmakları içine hapsetmişti bile.

Cevap vermek yerine başını aşağı yukarı salladı Timur. Gökçen bu sessizliğinden iyi olduğunu anlayarak gülümsemiş, ardından mavi bakışlarını Murathan'a çevirmişti. "Mesai bitti!" Tatlı tatlı sırnaştı. "Bunu kutlamak için bugün dışarıda yiyelim mi? Söz, bendensin."

Yüzünü ekşitmişti Murathan. Hep huysuzdu. Bu huysuzluğu ile baş edebilen tek kişi ise Gökçen'di. "Yine salak saçma bir yere götüreceksen şimdiden de ona göre yanıma kusmak için poşet alayım Pamuk."

Göz devirdi Gökçen. "Zıkkım restoranına gideceğiz. Nasıl?"

"Muazzam!" diye cevapladı Murathan.

"Gittiğin her yerde tabak çatallar yıkanmış mı diye kontrol edip K9 köpeği gibi yemekleri kokluyorsun! Şanslıyız ki adamlar bizi yaka paça dışarı atmıyor. Kes sesini ve şükret." Bir göz devirme daha yaparak Timur'a döndü. "Bize katılmak ister misin Timur? Yanımızda sen varken heybetinden korkup ses etmiyorlar çünkü. Diğer türlü Silopi'de ki bütün mekanlardan ambargo yiyeceğiz bunun yüzünden."

Murathan yine göz devirirken Timur gülümsedi. "Bu seferlik bensiz takılın. İşlerim var."

Gökçen'in yüzü düştü. Murathan ise belli belirsiz ofladı. "Timur gidiyor." dedi. "Bir süre yok."

"Nereye?" derken oldukça şaşkındı.

Kısa bir an için bakıştı Murathan ve Timur ama işleri gereği profesyonel bir şekilde bunu belli etmediler. Gayet doğal bir

hale büründüler. "İşleri var." dedi Murathan. "Birkaç aya döner."

"Sana emanet." dedi Timur Gökçen'e doğru. Başıyla Murathan'ı işaret etmişti. "Kavgaya dalaşa bulaşmasın."

"Lan salak salak konuşma!" diye yükselen Murathan'ı ikisi de umursamadı.

Güldü Gökçen. "Kimi kime emanet ettiğinin farkında mısın?"

Gülümsemeden edemedi Timur. Gökçen, Murathan'dan daha büyük bir belaydı. Ama yeri Timur için ayrıydı. Büyük saygı duyuyordu bu kadına. Zira komutan Murathan Karakurt'u yola getirmek her kadının harcı değildi. Bunu en etkili şekilde yapmış, Timur da birkaç kere şahit olmuştu. Aşırı tatmin edici kaosları vardı. Timur'u eğlendiren ve tek dostunu emanet edebileceği nadir kişilerden biriydi Gökçen. Bu yüzden kollarını iki yana açıp ona sarılan Gökçen'e karşı tepkisiz kalamadı. Bir elini sırtına dostça iki kere vurdu.

"Dikkat et kendine. Erken dönmeye bak." derken geri ayrılmıştı Gökçen.

"Eyvallah." dedi sadece. "Yeğen bensiz doğarsa resim atın."

"Altınını al, gel kendin gör. Yok öyle beleşçilik." dedi Murathan. "Amcasına ile de resimden tanışacak değil çocuğum."

Güldü yine. İkisi de bu zamana kadar birbirine sarılmış değildi. Hep yananaydılar. Buna pek ihtiyaç duymamışlardı. Yine böyle olacağını düşündü Timur. Ama Murathan'ın aniden ona doladığı kolları ile birkaç saniye öylece kaldı. Kısa süren şaşkınlığın ardından bir eli dostunun sırtına dolandı.

"Hayatta kal!" diye mırıldandı Murathan.

Gülümsedi belli belirsiz. "Ben yaşamanın hep bir yolunu bulurum Karakurt. Asıl sen hayatta kal."

"Şerefsizlik yapma! Duygusal olmaya çalışıyoruz burada."

Bu sefer gülümseyişi derindi Timur'un. Tıpkı sıkı sıkı dostuna doladığı kolları gibi.

Kolları ayrıldığında yeniden ifadesizliğe büründüler. İkisi de içindeki duyguları yüzüne yansıtmadı. Lakin gözlerinden anlaması gerekenleri anladılar. Daima olduğu gibi... Bazı dostluklar kelimelerinde ötesinde sessiz duygularla birbirine kenetlenirdi. Timur ve Murathan'ın dostluğu da sessiz ama sıkıca birbirine kenetliydi. Daha fazla uzatmak istemedi Timur. Gereksiz dramdan hoşlanmazdı. Minik bir baş selamıyla arkasını dönüp ilerledi.

Veda ettiği kişiler değer verdikleri; yanına aldığı özel eşyaları ise üç beş kıyafet, kitap ve bir vazo oldu.

******

"Hayat bir dizi andan ibarettir. Bizim bulduklarımız ve bizi bulanlar..." Törpüyü serçe parmağımın kenarına daha dikkatle sürttüm. "Solan güller ve zor günler gelip geçer. Fırtınalar diner. En nihayetinde bize kalan aşktır. Şimdi Sertap Erener, *Bu böyle* diyecek, bizi bütün ihtimalleri söyleyecek. Hayatta en güzel ihtimallerinizi bulmanız

dileğiyle. Yarın aynı saate görüşmek üzere. Keyifli dinlemeler efendim. Sağlıcakla kalın."

Tırnak törpüleme işine kısa bir an için ara verip önümdeki mikserden müzik sesini yukarı iteleyip stüdyo sesini sona indirdim. Sertap Erener'in sesi dinleyicilerin radyolarında yankılanmaya başlarken ben kulaklığı kulağımdan çıkarıp etrafımı saran masanın boş bir ucuna bıraktım. Mikrofonu kenara itilerken derin bir nefes verdim. Kendi yayınımın sonuna gelmenin verdiği rahatlama hissi ile gerindim koltuğumda. Ses derinden geliyordu.

"...Aşk seni bulabilir de...
Uzakta durabilir de..."

Mesai bitimi; muazzam bir saat dilimiydi.

Aynı saniyelerde sağ bileğime kırmızı harflerle yazılmış, 'unutma' kelimesini görünce kısa bir an için göz kırpıştırdım. Neyi unutma? Durdum. Göz kırpıştırırken düşündüm. Birkaç saniye sürmüştü aydınlanmam. Unutkan bir insan olmak zordu. Her şeyi ya not defterine ya telefona ya da elime koluma yazarak aklımda tutmaya çalışıyordum. Sonra ne için unutma dediğimi de unutuyordum. Sanırım yaşlanıyordum. Zira önceden zehir gibi olan beynimin artık şekerlenmiş reçele döndüğünü hissediyordum.

O günden beri...

Sesi susturdum. Elimdeki tırnak törpüsünü çantama attım. Uyuşuk uyuşuk esnemeyi bırakıp hızlıca toparlandım. Saate baktığımda dörde yaklaştığını görünce daha da panikledim. "Geç kaldım!" diye söylenirken hızla masa altına fırlattığım siyah topuklu ayakkabılarımı tekrar ayağıma geçirdim. Siyah pantolonumu çekiştirip, mürdüm rengi, dökümlü gömleğimin yakalarını düzeltirken oturduğum yerden ayaklandım. Çantamı masa uçundan kaptığım gibi koşar adım çıkışa

ilerledim. Acilen yetişmem gereken durumlar vardı. Kapıyı açıp dışarı çıkmama eş değer olarak telefonum çaldı. Aynı saniyelerde İlknur belirmişti karşımda. Bundan sonrasında yayına o devam edecekti. Omuzlarının hizasında açık kahve, küt saçlarını geri savururken elindeki not defteri ile koşar adım ilerliyordu.

Gülerken, "Yine çok dakiksin." dedi.

Program bittiği saniye kendimi stüdyo dışına atmamdan dolayı tescillenmiş bir namım vardı. Kusura bakılabilirdi ama kapalı alan beni boğuyordu. Yıllarca her cephede gezdikten sonra böyle tek bir yere kısılmak işkenceden farksızdı. Kıramadığım bir kafes gibiydi.

Anlatma. Anlamazlar.

Ben de anlatmıyordum zaten. Yine de gülmüştüm bu dediğine. "Beni bilirsin." derken bir yandan da çantamdan telefonumu çıkarmaya çalışıyordum. Önüme düşen saçlarımı arkama savurup ekrana baktım. "Keyifli yayınlar." dedim bir yandan da İlknur'a. Teşekkür ederek stüdyodan içeri girdi. Ben ise hemen aramayı cevapladım.

"Biricik."

Biricik. Canım, kanım, bu dünyadaki tek varlığım. Kız kardeşimdi... Hatta kız kardeşten de öte, evladım gibiydi. Hayat herkese bir ev bir balkon verirdi. O balkonu çorak bırakmak da, çiçeklerde yeşillendirmek de insanın elindeydi. Ben o balkona sadece Biricik'i koymayı seçmiştim. Benim bütün yeşilliklerim oydu. Hiç benzemezdik. Karakter olarak da görsel olarak da. Sarıya çalan saçları ve açık kahve gözleri ile birbirimizden oldukça farklıydık. Tek başıma ayakta duracak gücü bulamadığım pek çok an olmuştu. Böyle anlarda beni ayakta tutan tek şey onun varlığıydı. Minik parmakları ile benim parmağımı kavradığı andan beri

ne ben o eli bırakmıştım ne de o beni. Çünkü bizim bu hayatta birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Belki de hiçbir zaman olmamıştı.

Benim için sıkıntı değildi. Hayatı dramatize etmek kendi topuğuna sıkmaktan başka bir şey değildi. Acı herkes için aynı ama bir o kadar da ayrıydı. Uzun uzun dert yanmazdım hiçbir şeyden. Oysa adım Ahuzar'dı. *İnlemek, ah etmek* demekti. Belki de bana ağır gelen bir isimdi. O yüzdendi içimdeki bu bitmek bilmeyen öfke.

"Abla!" diye şakıdı. "Abla açıklandı! Abla açıklandı!"

Adımlarım olduğu yere çakıldı. Oysa şu an yetişmeye çalıştığım şey tam olarak bu haberi yanındayken almaktı. Omuzlarım düştü ister istemez. Bir anısında daha yanında olamamamın ağırlığı ile içimde beliren suçluluk duygusunu bastırmak zordu. Bugün onun için oldukça önemli bir gündü. Üniversite sınavının sonuçları açıklanacaktı. Liseyi İstanbul'un en iyi liselerinden birinde, tam burslu bir şekilde okumuştu. Geçen yıl mezuna bırakmış, bir yıl daha hazırlanmayı seçmişti. Bu yıl oldukça sıkı hazırlanmıştı. İyi bir yerleri kazanacağına adım gibi emindim.

Yetişemediğim için üzülsem de "Baktın mı?" diye bende anın heyecanı ile yükseldim. "Ben gelmeden bakma. Beraber bakalım."

"Senin istekler şaka mı?" diyerek ergenliğini konuşturdu. "Çatlarım şu an bakmazsam!"

Göz devirdim. Bazen dayaklıktı. "Çabuk bak ve söyle o zaman. Haydi!"

"Bence Hacettepe, Tıp." dedi. "Büyük hissediyorum." Sesi titriyordu.

Tebessümüm büyürken çantamı sol kolumda sabitleyip topuklularımın üzerinde ilerlemeye devam ettim. "Marmara, Diş Hekimliği." dedim. "Eminim. Son kararım."

Ofladı. "Bu sefer senin dediğin çıkmayacak."

Altıncı his kulağa fısıldanan sessiz kelimeler gibiydi. Anlatılmaz, yaşanırdı. Her ne dersem çıkar, neyi hissedersem o olurdu. Kimi *kalp gözün açık* derdi, kimi *gönül gözün*. Onların açık olduğunu pek sanmıyordum ama yine de gülümser geçerdim her denilene. Kalp ve gönül gözlerimin boş bir duvara baktığı netti. "Ne zaman dediğim çıkmadı?"

"Sus lütfen." diye homurdandı. "İki saattir sisteme girmeye çalışıyorum. Yeterince gerginim zaten. Hepimiz aynı anda girince her zamanki gibi çökt-" diye söyleniyordu ki birden sesi sustu.

Gelecek olanı anladım. Ekran açılmış olmalıydı. "Ne?" dedim. "Neresi?"

Derin bir nefes verdi. "Orta çağda yaşasan cadı diye yakılmıştın abla. Biliyorsun değil mi?"

"Marmara, Diş Hekimliği..." derken dev bir kahkaha attım. *Hissedersem doğrudur* demiştim. Yine diyor ve üstünü altını çiziyordum.

O ise kısa bir uyarıda bulundu. "Telefonu kulağından uzaklaştırır mısın? Bir sevinç gösterisi olarak bağıracağım da. Kulak zarın patlasın istemem."

Hayat kurtaran bir öneriydi. Dediğini yapıp telefonu usulca kulağımdan uzaklaştırdığımda çığlığı bastı. Evin ortasında twerk attığına emindim. "Manyak." diye söylendim gülüşlerimin arasından. Kanalın çıkışına geldiğim an da ise burun buruna geldiğim bedenle irkilerek bir adım geriledim.

Kalbim birkaç saniye için hızlıca atarken gördüğüm sima ile derin bir nefes verdim. Tehlike yoktu. Gelen Cengiz'di.

Birden önüme çıkışı korkmama neden olmuştu. Önüme aniden çıkan şeyler yüzünden irkilmeme neden olan bir bela vardı peşimde. Adını hafızamdan bile geçirip uğursuzu çağırmak istemiyordum. Yalandan bir sinir ifadesine bürünürken sessizce bir koluna vurdum. "Ben şimdi kapatıyorum." dedim Biricik'e. "Bir saate yanındayım. Tatlılar benden."

Beni pek dinlediği yoktu. Sevinç çığlıkları yerini mehter marşı ile coşmaya bırakmıştı anlaşılan. Telefonu kapatıp çantama atarken Cengiz'e döndüm. "Kaç kere dedim şöyle çıkma önüme diye Cengo! Valla bir gün çakacağım yumruğu burnunun üzerine."

Umursamadan keyifle güldü. "Bitti mi program?"

Onaylayan bir mırıltı çıkardım.

Sırıtışı sürüyordu. "N'aber?"

Dudak büzdüm. "İdare eder. Haberden mi geliyorsun?"

Bu noktada yüzünü ekşitti. "Aynen. Yine bir bey amcanın evlenme bahanesi ile kasası patlatılmış. Acısını paylaşıp geldik."

Ben güldüm. Ama gülmeden bakıyordu yüzüme. Uzun sayılabilecek bir süre sürdü bu bakışı. "Ne var?" demek zorunda hissettim kendimi bu bakışı yüzünden. "Neden öyle bakıyorsun?"

Oldukça net oldu. "Ne zaman döneceksin sahaya be Ahuzar? Sensiz yüreğim sıkışıyor şu haberlerde. Gel de biraz tozunu alalım ortalığın, eskisi gibi."

Eskisi gibi...

Kısa ama bir o kadar da uzun bir cümleydi. Zira o günlerde benim için uzun bir geçmişte kalmıştı.

Bundan üç buçuk yıl öncesine kadar her cepheye ve tehlikeli bölgelere giden bir savaş muhabiriydim. Hiçbir şeyden korkmaz, çekinmezdim. Gözüm karaydı. Haddinden fazla hem de. Ta ki Beyrut'taki o patlamaya kadar. Benden pek çok şeyi almıştı. Ama en can yakanı ellerimin arasından kayıp giden cesaretimdi. Artık eski Ahuzar değilmişim gibi geliyordu çoğu zaman. Gerçek de buydu aslında. Artık o Ahuzar değildim.

Değişmiştim. Gözümü bir hastane odasında açtığım andan itibaren bunu hissediyordum.

İlk altı ay dayanılmaz acılarla boğuşmuştu bedenim. Vücudumda sayısız kırık vardı. Aylarca su ve çorbadan başka bir şey yiyememiş, bir hastane penceresinden boş gözlerle izlemiştim tüm dünyayı. Hatırladığım son şey koyu kahve bir çift parlak göz, şah damarıma yapılan baskı ve birkaç kelimeydi. Gerisi yoktu.

Kendime gelmeye başladığımda başıma bekleyen kişi Biricik'ti. Yaşlı gözleri şiş ve yorgundu. O andan sonra küçüklüğümden beri içimde kaynayan öfkenin ipi elimden kaçmış gibiydi. Her şeye saldırıyor, herkesi hırpalıyordum. Kızgındım, öfkeliydim, sinirliydim. Aynaya baktığımda kendimi görmüyordum. Kulağımın altından başlayıp çene çizgim boyunca ilerleyen ve tam şah damarımın altında biten yara izine baktıkça öfkem daha da artıyor, etrafımdaki her aynayı parçalamak istiyordum.

Aynada gördüğüm yüz benim değildi. Bana ait olamayacak kadar yabancıydı o an için.

Sayısız operasyondan sonra acı dolu süreç hafiflemiş, yerini derin bir boşluk ve hiçlik hissi almıştı. Yüzümdeki yara estetik ameliyatlarla toparlanmaya çalışılmıştı. Tamamen geçmemişti. İnce bir çizgi şeklinde hala temimin üzerinde uzanıyordu. Şanlısıydım ki çene altım boyunca uzandığı için dikkat edilmedikçe belli olmazdı. En derin iz boynum boyunca ilerleyip şah damarımda biten kısımdı. Onu tenimden tamamen silebilecek operasyonlar vardı. Ama gururumu ayaklar altına almaktansa bu yara iziyle yaşamayı tercih etmiştim.

Her aynaya baktığımda ölümü hatırlatır gibi şah damarımın üzerinden geçiyordu. Önceden canımı bir hayli sıkan bu görüntüyü artık *savaş ganimetim* diyerek şakaya vurabiliyordum. Ama hala sevmiyordum. Hiçbir zaman da sevmeyecektim.

Savaş muhabirliğine devam etmek ise o andan sonra benim için imkansızdı. Bu, üzerine toprak atıp gömeceğim bir korku değildi. Aylar sonra işe döndüğümde yine önüme verilen mikrofonu ve kameramı bir kenara itip *beni radyo departmanına alabilir misiniz?* diye sormam da bu yüzdendi. Ruhum, uçup gitmek istiyor ama korku; ayağıma bağlanan bir pranga misali aşağıya çekiyordu beni. Kapalı ve güvende olduğumuz alanlarda yaşamamızı belirtiyordu. İlk defa korkum cesaretimden daha baskın gelmişti.

Yüzüme beklenti ile bakan Cengiz'e buruk bir tebessüm gönderdim. "Sanırım hiçbir zaman." Omuzuna dostça bir kere vurup yanından ilerledim. "Biz radyodan devam."

"Yapma be Ahuş." derken peşime takıldı. "Valla sensiz çekilmiyor kızım."

O da patlamada yara almıştı ama hızla toparlamıştı. O zamanlar için bu da sinirimi bozuyordu. Kendimi güçlü

bilirdim. Neden toparlanamıyordum? O hiçbir travma yaşamadan işine gere dönmüştü. Ben neden yapamıyordum?

Neden?

Çok sonraları anlamıştım gerçeği. Her insan kendi zihninin içinde süzerdi acılarını. Ruhuna dokunacak olan acıyı böyle seçerdi. Onun süzgecinin elekleri büyüktü belki de. Benimkiler ise küçücük. O bir yılda toparlanmıştı bense üç. Buna da toparlanmak denirse. Kesinlikle suç elekteydi. Bende değil.

"Zara'da indirim varmış." dedim hızla ilerlerken. "Oyalama beni, oraya gitmem lazım. Şimdiye yağmalanmıştır her şey zaten." Bu konu daha mühimdi. Ayrıca evet. İtiraf ediyorum. Aslında *geç kaldım* diye koşturduğum ve koluma *unutma* diye not aldığım konu Biricik'in sınav sonucu değil Zara indirimleriydi. Canım kardeşim her halükârda o sınavı kazanırdı. Zara indirimi daha mühimdi. Gırtlağa kadar kredi kartı borcu içinde olmam dahi pek mühim değildi. Borç yiğidin kamçısıydı.

"Ya kızım, ben diyorum İstanbul Boğazı sen diyorsun yandı götümün ağzı." diye isyan etti Cengo.

Gülerken kınadım. Küfürden hoşlanmıyordum. "Duymamış sayıyorum."

"Valla duy!" diye isyan etti. Bana yetişmek için adımlarını hızlandırdı. "Sensiz en aksiyonlu haberlerin bile tadı yok. Ya sen bana dön ya ben senin yanına geleceğim."

"Çok romantiksin. Kendine gelmeni tavsiye ediyorum. Hem duydum ki Fatih ile çok iyi bir ilişkiniz varmış."

Yeni haber arkadaşıydı Fatih. Pek anlaştıkları da söylenemezdi. Fatih yeni muhabirlerdendi. Biraz acemiydi. Her işi mükemmel bir seviyede yapmak isteyen Cengiz'in, Fatih'in her hatasında elinin ayağının boşandığına pek çok kere şahit olmuştum. Hem Cengiz hız severdi. Fatih ise olabildiğine yavaştı. "Başlayacağım Fatih'ine." diye isyan etti. "Ana avrat sövdürme şimdi beni burada. Ömrümden on yıl yedi herif."

Şuh bir kahkaha atarken ilerlemeye devam ediyordum.

O ise benim topuklu ile arşınladığım yolu düz ayakkabı ile yürümekte zorlanıyor, gerimde kalıyordu. "Gaddar kadın!" diye homurdandı. "Ayrıca neden radyo programına her gün düğüne gider gibi topuklu ayakkabı ile geliyorsun? Sadece sesin duyuluyor. Kimse seni görmüyor!" Ben hızlanınca daha da hızlandı. "Ve daha da ayrıca o şeylerin üzerinde nasıl bu kadar hızlı yürüyorsun, manyak kadın!?"

Minik bir kahkaha daha atarken omuzuma düşen saçımı geri savurdum. "Meslek sırrı canım." Çıkış kapısına geldiğimden sümük gibi yapıştığı kolumdan geri iteledim. "Uzaklaş! İş dışında hiçbir iş arkadaşımı görmek istemiyorum. Dokunma bana."

Sadece bir adım geriledi. Sonra yeniden peşime takıldı. Yine kolumdan yakaladı. "Köpeğin olayım bana geri dön!"

Yüzümü ekşittim. Kolumdaki elini tutup en yalan kibar gülümseyişimi kuşandım. "Sen benden daha iyilerine layıksın. Şimdi lütfen beni sal."

Oldukça dramatikti. "Ben başkalarını değil seni istiyorum. Geri dön!"

Elimde kalacaktı, o olacaktı. Kolumdan geri itelemeye çalıştım. "Cengo elimde kalırsın ha!" diye mırıldandım

sıktığım dişlerimin arasından. "Bırak!"

Bırakmadı. Ben kolumu ileri o geri çekerken bir kadın sesi, "Ahuzar Hanım." deyince ikimizde didişmeyi bırakıp duraksadık. Lanet olsun ki çok tanıdık bir sesti. Ve yine lanet olsun ki bana sadece tek bir kişinin içinde bulunduğu topluluğun elemanları Ahuzar Hanım derdi.

Ne hanım ne hanım...

Sövme isteğime zor engel olarak bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim. Gördüğüm sima ile Zara indirimi ile yerine gelen keyfim büsbütün kaçtı. Uğursuz bir sima vardı karşımda. Adriel... Uzun kızıl saçları, enteresan bir şekilde saçları gibi kızıl görünen gözleri ve dudaklarındaki kırmızı rujla her zamanki ifadesizliği içinde bana bakıyordu. Yine baştan aşağı siyahtı. Siyah bir trençkot ve siyah bir pantolon giymişti. Mafyaya dahil olmanın ilk kuralı buydu çünkü. Siyah giymek. Ayrıca Adriel diye mafya çalışanı mı olurdu? Kesin adı Ayşe'ydi.

Peki bundan bana neydi.

Evet, kendileri uğursuz Kenan Kralşan'ın elemanlarından biriydi. Adını anmasam dahi aklıma düştüğü anda karşımda bir şekilde beliriyor oluşu yıllardır çözemediğim bir uğursuzluk alametiydi. Tıpkı aynı şekilde neden yıllardır peşimde olduğunu çözemediğim gibi. Önceden beni rahatsız etmeye, huzur kaçırmaya çalıştığını düşünürdüm. Bunu oldukça da net bir şekilde belli ediyordu zaten. Ama o patlamadan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığı gibi o da eskisi gibi değildi. Aniden dünyanın en kibar adamına dönüşmüştü bana karşı. Daha da sinirlendiriyordu beni bu halleri.

Patlamadan sonra gözümü ilk açtığım yer Kralşanlara ait bir hastaneydi. Gördüğüm ilk yüz ise onun uğursuz yüzü. Bu,

canımı daha da yakmıştı. Kendime geldiğim ilk an oradan çıkmak istemiştim. Ona ait hiçbir yardımı istemiyordum. Ama gitmeye çalıştığım an beni bileğimden hastane yatağına kelepçeleyerek buna engel olmuştu.

Cani puşt!

Zaten hareket edecek gücümde yoktu. Perişan bir haldeydim. Her anlamda. Ciddi olarak kendime geldiğim ilk anda arkama dahi bakmadan kaçmıştım elinden. Onun elinin değdiği hiçbir yardımı istemiyordum. Ölmek bundan daha makul geliyordu. Elinden kaçtım dediğim hastane odasını başına yıkmamla gerçekleşen ve onunda enteresan bir şekilde bütün kapıları açıp *istediğin yere gidebilirsin* demesi ile gerçekleşen bir süreçti. O an sorgulamamıştım. Sonradan anlamıştım gerçeği. Gideceğim her yerde bir şekilde zaten onun eli vardı. Her yerdeydi...

Yüzümdeki iz için estetik cerrah kataloğu dökmüştü önüme. Hepsini yüzüne fırlattığımda ise yine oldukça sakindi. Her yaptığım hırçınlık ve taşkınlığa karşı olan bu sakin tutumu beni daha da delirtiyordu. Görünüşte esiri değildim, beni hiçbir şeye hapsetmişliği yoktu ama garip bir şekilde esiriydim de. Bileklerime bağladığı görünmez bir pranga, etrafıma kapadığı ince telli bir kafes, adımımı attığım her anda tenime batan bir kapanı vardı etrafımda sanki.

En saçma anlarda aniden karşımda belirme tacizine hız kesmeden devam ediyordu. Yaptığı psikolojik şiddet sinirlerimi son noktasına getiriyordu artık. Bazen yemek yerken çıkıyordu karşıma. Bazen evde uyurken aniden kapımı çalıyor, bazen de yolda yürürken arabası ile yanımda beliriyordu. Ne istediğini, derdinin ne olduğumu defalarca sormama rağmen yaptığı tek şey uzun uzun yüzüme bakmak oluyordu. Annem olacak o kadın umrumda değildi. Bence onun da değildi. Önceden beni rahatsız etmek adına

bana bunu yaptığını düşünürdüm ama artık fikrim tamamen değişmişti. Adam bana acı çektirmekten, sinirlendikçe ona ve etrafındaki şeylere saldırmamdan zevk alıyordu. Gözümün döndüğü anlarda içimde kaynayan öfkem bana kendimi canavar gibi hissettirirken o bu anları büyük bir hayranlıkla izliyordu.

Buna daha fazla tahammül edemeyeceğim bir anda polise gitmiştim. Elimdeki bütün delilleri sunup beni rahatsız ettiğini belirtmiş, şikayetçi olmuştum. Sonuç şaşırtıcı olmamıştı. Kralşan sorguya bile alınmamıştı. Verdiğim deliller ise ortadan kaybolmuştu. Elimde onun karanlık tarafı hakkında topladığım sayısız belge daha vardı. Kanıt olarak bunları da polise verme fikri ise o andan sonra oldukça yavan gelmeye başlamıştı. Yıllarca zorla toparladığım onca bilgiyi el altından yok etmeyeceklerinin garantisi yoktu. Kimseye güvenemiyordum. *Hiç kimseye*. Zaten beni vurduğu çok sağlam bir kozu vardı.

Kardeşim; Biricik.

Ona karşı geldiğim her an Biricik'in alının ortasında kırmızı bir lazer ışığının noktası olan fotoğrafını gönderiyordu. Elimi, kolumu hatta kanadımı kökünden kırıyordu. Kurtulamadığım bir lanet, hayatımdan atamadığım bir veba gibiydi. Güvenebileceğim hiç kimse yoktu. Annem olacak o kadın gittiğinde yalnız hissetmemiştim. Babam gözlerini bu dünyaya kapatırken yalnız hissetmemiştim. Ama kardeşimi ondan koruyamayacağımı hissettiğim her an yalnız hissediyordum.

Adriel ise en sağlam adamlarından biriydi. Ne zaman bana musallat olacak olsa yanıma onu gönderirdi. Yani kısacası kendileri baş gardiyanımdı. Yüzünü gördüğüm an yüzüm düştü. Oysa yaklaşık bir aydır hiçbirinin yüzünü görmediğim mutlu bir hayat yaşıyordum.

"Geldi benim kızıl bomba..." diye mırıldandı hala koluma yapışık Cengiz.

Göz devirdim. Yürüyeceği en son şey bir mafya yaveri olmalıydı. Yoksa sonu olabilirdi. Bunu ona anlattığımda pişkince sırıtıp *daha iyi ya işte hem arkamı kollar hem de ben sert kadın severim zaten* demişti. Harbi pişkindi. Ama onu ilk gördüğü andan beri inatla yürüyor, Adriel ise inatla cevap dahi verme gereksinimi duymuyordu. Cengiz, cama kafa atan sinek gibiydi.

Adriel duygudan daima yoksun sesiyle, "Konuşmamız lazım." dediğinde derin bir soluk verdim.

Konuşmak istemiyorum demek bir seçenek değildi. Kolumu Cengiz'in ellerinden sıyırdım. Ona doğru ilerlediğimde arkasını dönüp ilerledi. Sessiz bir emirdi bu. *Beni takip et.*

"Bugün de mi gol değil be kızıl bomba?" diye bağırdı Cengiz peşinden.

Tam yanına gitmiştim. Göz ucuyla omuzundan arkasına baktı. "Arkadaşına söyle şunu yapmaya bir son versin."

"Ne tesadüf." diye homurdandım. "Ben de tasmanı tutan o ele aynı şeyi söylüyorum ama hala burada olduğuna göre pek işe yaramıyor."

Göz devirerek önüne döndü. Biriyle tanıştığımda bazen kalbimin üzerini derin bir karanlık kaplardı. Ne zaman böyle biri hayatıma girse ve ben o an bunu hissetsem bana mutlaka bir zararı dokunurdu. Kenan Kralşan'ı ilk gördüğümde büyük bir siyah bulutun etrafımı sarmaladığını hissetmiştim. Yanılmamıştım. O andan sonra hayatımın üzerinden kara bulutlar eksik olmamıştı. Onun her bir adamını gördüğümde bir el boğazımı sıkıyordu sanki. Böyle hissetmediğim tek kişi garip bir şekilde bu kadındı. Kibar

değildi. Konuşmazdı. Çoğu zaman yüzüme dahi bakmazdı ama onun etrafında hiçbir zaman o karanlık bulutu hissedememiştim. Kötü ama garipti.

Binadan çıktık. Eylül sıcağı hafif bir rüzgarla yüzüme vurup saçlarımı geri savurdu. "Dur tahmin edeyim." diye homurdandım. "Beyefendiniz beni çağırdı." Sesimde bariz bir alay vardı.

Cevap vermeden otopark bölümüne ilerledi. Tam aksi yönüne dönüp kaçma girişiminde bulunuyordum ki önceden tahmin ederek kolumdan yakaladı. Pek nezih bir mafyaydı, *maşallah*. Gerçi Kralşan bana hep ne derdi; *Ben bir tek seni incitmem Ahuzar...*

Midem ağzıma geldi. En büyük zararı o veriyordu oysa. Büyük bir kan gölümün içinde yüzerken bir tek bana kibar davranmasının ne önemi vardı ki? Ruhum kapana sıkışmış gibiydi. Kolumdan çekip otoparka ilerletirken ofladım. Öfke kıvılcımı hafiften parladı gözlerimde. Hayalı bir kalkanı aramıza çekerek buna engel olmaya çalıştım. Siyah bir Rangerover'ın yanına geldiğimizde kolumu bıraktı. Arabanın arka kapsını açıp büyük, beyaz bir kutu çıkardı. Dikkatle bakıyordum ne yaptığına. Kutuyu kucağıma tutuşturduğunda sorgular ifadem arttı.

"Ne bu?"

Kutunun üzerine bir zarf bıraktı. "Açıp okuyunca anlarsınız. Yazılan saatte, yazılan adreste hazır olun. Sizi almaya geleceğim."

Göz kırpıştırdım. "Ne?" demiş bulundum.

Arabanın kapağını sert bir darbeyle kapattı. "Tekrar etmeyi sevmem."

Ben bayılırım çünkü. Göz devirdim. O ise sürücü tarafına ilerledi. "Görüşürüz." deme kibarlığını gösterdi.

"Mümkünse görüşmeyelim."

Pek mümkün değil der gibi bir bakışla kapıyı açıp arabaya bindi. Tozu dumana katarak otopark çıkışına ilerlerken birkaç saniye baktım arkasından. Hala sakindim. *Sakinsin Ahuzar. Sakinsin.* Derin bir nefes vererek elimdeki kutuya baktım. Ağırdı. Kollarım zorlanınca nazikçe bir yere bırakmak yerine tam ayaklarımın önüne fırlatmayı tercih ettim. Ayaklarımın dibine düşen zarfa uzandım istemeyerek. Kâğıdı parçalamak ister gibi açtım. Gözlerim harfler üzerinde gezinirken her okuduğum kelimde öfkem ile arama kurduğum duvarın biraz daha yıkılmaya başladığını hissediyordum.

Saat 7'de, en güzel halinle hazır ol. Bana uğur getirmen gereken bir yere gideceğiz. Bu elbiseyi üzerinde görmek için sabırsızlanıyorum.

K.K.

Gözlerimi kapatıp burnumdan derin bir nefes verdim. Öfkemle aramdaki duvarlar daha da sallandı. Derin nefes alıp o duvarı yıkılmasın diye tutmaya çalıştım. Terapistin dediklerini hatırlamaya çalıştım. *İyi anıları düşün Ahuzar... Güzel anıları düşün...* Babamı düşündüm ilk önce. Yine atlarla beraberdi. Dolu dizgin rüzgara karşı dört nala gidiyordu bir atın üzerinde. Atın ayağı tökezledi. Babam yere düştü....

Derin bir orman belirsin istedim karşımda. Bu bana huzur verirdi. Olmadı. Ormanı ateşe verdim. Su... Deniz... O beni sakinleştirirdi. Hayal ettim. Olmadı. Ateş suyu da yaka yaka kuruttu. Kardeşim Biricik'e tutunayım dedim. Gülen yüzü, şen kahkahalarını aldım karşıma. Sadece bu içimde

patlamaya hazırlanan öfke ateşini bir nebze de olsa hafifletti.

Çünkü bir tek o vardı. Sadece o. Yaşıyorsam, hala bu saçmalığa katlanıyorsam tek sebebi oydu. Annemiz olacak o kadın sadece doğurmuştu. Ben ise ellerimle beslemiştim. Saatlerce kucağımda taşımış, göğsümün üzerinde uyutmuştum. Ben 8 yaşındaydım. Bir şeylerle baş edebilirdim ama Biricik geri de kaldığında sadece kırk günlük bir bebekti. Küçük dudakları beslenmek için süt ararken serçe parmağımı dudaklarına sıkıştırarak teselli etmiştim günlerce. Düştüğünde kaldıran da bendim, hastalandığında gecelerce başında bekleyen de. Okula giderken elinden tutan, çantasını taşıyan, beslenmesini hazırlayan da bendim; küçücük boyumla veli toplantılarına giden de. Bu hayatta bana kalan tek şey oydu.

Telefonum çaldı aynı anda. Arayanın kim olduğunu bilmek için müneccim olmamam gerekmiyordu. Oysa öyle olmayı tercih ederdim. Daha makul bir hayat yaşıyor olurdum belki. Elimdeki kâğıdı parmaklarım arasında büzüştürürken derin bir nefes vererek çantamdan telefonumu çıkardım. İsmi telefonumda kayıtlı değildi. Asla da etmeyecektim. Yine oydu. İsimsiz bir numara... Açmamak için direndim. Gözlerimi kapatıp burnumdan derin bir nefes vererek üzerine çöreklenmeye hazırlanan öfkeme hâkim olmaya çalıştım. Arama inatla devam ediyordu. Açtım. *Mecburdum*. Derin bir nefes daha vererek kulağıma götürdüm. Ama cevabım hiç de sakin değildi.

"NE VAR?!"

Güldü Kenan Kralşan. "N'aber?"

"Sesini duydum daha kötü oldum!"

"Güzel. Akşama hazır ol. Keyfini yerine getirelim o zaman."

"Hazır falan olmuyorum!" diye soludum. "Ben senin biblo bebek gibi peşinde dolaştıracağın oyuncağın değilim!"

Değildim! Artık canıma tak etmişti. Salak gibi *sen benim uğurumsun* deyip en olmadık zamanlarda yanına çağırıyordu. Yaptığı tek şey beni 10 dakika boyunca yanında tutup sonra bırakmaktı ama sinirlerim artık son noktadaydı. Tahammül edemiyordum bu saçmalığa.

"Ahuzar..." dedi tane tane. "Yine fazla öfkelisin. Derin bir nefes almalısın."

Öfkemle aramdaki duvar daha fazla dayanamadı onu zorlayan kuvvete. Tuzla buz oldu. Şiddetli bir gürültü ile yıkıldı. Her bir parçası her zerreme kıymık misali battı. "DERİN BİR NEFES Mİ ALMAMI İSTİYORSUN? O ZAMAN HAYATIMDAN SİKTİR OLUP GİDERSİN!" diye soludum patlayan bütün sinirimle.

Sessiz kaldı birkaç saniye. "Ağzın önceden hiç bu kadar bozuk değildi."

Haklıydı. Küfürden nefret ederdim ama bu adama küfür etmemek imkansızdı. Rabbim özene bezene küfür için yaratmış gibiydi.

"Akşama hazır ol." derken buyurgan sesi daha da harladı sinirimi.

"OLMUYORUM! HİÇBİR YERE DE GELMİYORUM!" *Tak* diye telefonu yüzüne kapattım. Tutup duvara da fırlatmak vardı ama henüz o kadar zengin değildim. Sinirle elimi saçlarıma daldırıp yolmak ister gibi geri savuruyordum ki telefona düşen mesaj sesine takıldı bakışlarım. Yine onun numarasındandı. İstemesem de açtım. Biricik'in resmi vardı. Günlük eşofmanları içindeydi. Elindeki ekmek poşeti ile

mutlu mesut ilerliyordu. Bugündendi. Hatta belki birkaç dakika öncesinden.

Başka bir şey demesine gerek yoktu. Tehdit açık ve netti. Sevgi en büyük zaaftı. Biricik'e gelecek en ufacık zarar kolumu kanadımı kırmaz beni bu hayattan toptan silerdi. Sinirim artık yola gelebilecek, dizginlenecek gibi değildi. Ve en sonunda büyük bir volkan gibi patladı. Otoparkın içinde yankılanacak şiddetle bir çığlık döküldü dudaklarımdan. Elimdeki telefonu şiddetle yana savururken kolumdaki çantamı hemen dibimdeki kolona peş peşe indirdim. Çantanın kulpu koptu ama ben duracak gibi değildim. Yıllardır içine düştüm kafes artık dar geliyordu. Kimseye boyun eğmemiştim yıllarca. Şu an ise içinde bulunduğum durumu sindirmek bir hayli zordu. Yediremiyordum. Kabullenemiyordum.

Gözlerim dönmüş gibi getirdiği kutuyu kavradım. Ağır olması önemli değildi. Şu an hiçbir şey önemli değildi. Onu da yanımdaki kolona savurdum. İçinden yere düşen kırmızı elbiseyi ise nasıl olduğuna bakmadan çekiştirerek parçaladım. Yetmedi, topuklu ayakkabılarım ise üzerinde tepindim. Şiddetli tekmelerimden topuklu ayakkabımın topuğu kırılana, sağ tarafıma doğru sendeleyene kadar durmadım.

Öfkeli bir hırıltı döküldü dudaklarımdan. Yüzüme dolan saçları geri savururken nefes nefese kalışım sinirdendi. Ellerim titriyordu. Sakinleşmek adına birkaç saniye verdim kendime. Derin derin soludum.

Derin derin...

"Şerefsiz! Adi mahluk!" diye solurken kırılan topuklu ayakkabıma uzandım. Çıkarıp elime aldığımda kırık topuğumla sinir harbi içinde birkaç saniye bakıştık. Sinirim

daha da katmerlendi. "Dört bin lira vermiştim bu ayakkabıya! Daha taksiti bitmedi! ŞEREFSİZ!" Bakışlarım kulpu kopmuş, beş adım ötemde boylu boyunca yatan çantama takıldı. Omuzlarım çöktü. Sinirden ağlayabilen bir insan olmayı fazlası ile tercih ederdim. En azından ağlar ve susardım. Her şeyini parçalamak daha can yakıcıydı. Elimdeki ayakkabıyı yana savurup dizlerimin tökezleyerek çantama ilerledim. Sinir ifadem ağlama ve isyanla karışırken milyarlık çantama ellerim titreye titreye uzandım. Kopan ve duvara devalarca vurduğum için zedelenen kısımları görünce ağlamaklı bir inilti döküldü dudaklarımdan. İçim sızlıyordu. Hatta daha fazlası. İçim kavruluyordu. BUNUN DA HENÜZ TAKSİDİ BİTMEMİŞTİ.

Fakir olup kaliteli zevklere sahip olmak benim seçimim değildi! Bu sinir stres içinde benim tek terapim alışverişti!

"Bu bağla boğacağım seni!" diye solurken çantamı da alıp yerden ayaklandım. Bütün sinirime rağmen rasgele bir yere savurduğum kırık topuklu ayakkabımı aradı bakışlarım. Buldu da. İlerleyip yerden aldım. Yapıştırılabilir bir şekilde mi kırıldı diye yokladım. Hiçbir şey anlamadım. Yapışan tek şey sinirden uyuşan beyin kıvrımlarımdı.

Derin bir oflama eşliğinde yürüyüşümü dengelemek adına diğer ayakkabımı da çıkardım. İkisini de kolu kopmuş perişan bir haldeki çantama sıkıştırdım ters hareketlerle. Telefonumu aradım. On adım uzağımdaydı. İlerleyip ters hareketlerle onu da aldım. Ekranı çatlamıştı...

Ya sabır... Ya sabır...

"Sakinleş. Sakinleş..." diye komut veriyordum kendime bir yandan da. Parçalayacak başka bir şey kalmamıştı çünkü! "Topuk yapıştırılır, çanta dikilir, ekran yapılır... Sakinleş Ahuzar! Sakinleş..." Kutuyu ve parçaladığım elbiseyi

arkamda bırakıp çıplak ayaklarla ilerledim otoparkın içinde. Gerçekten o elbiseyi giyecek değildim. "Üç tane beyaz araba peş peşe geçerse bir mucize olur." diye mırıldandım. "Bu bataktan çıkarız. Üç tane beyaz araba, peş peşe..."

Yalın ayak kendi arabama ilerlerken ayağımın altına batan, canımı yakan şeyler umurumda değildi. Üç tane beyaz araba şu an, şu saniye, peş peşe yanımdan geçmeliydi. Bu, biraz da olsa bugünü bir sinir harbi daha geçirmeden bitirmem için bir umut ışığı olabilirdi. Çok mu imkânsız bir mucizeydi? Farlarını gözüme sokan siyah bir araba geçti yanımdan. Sonra ise kırmızı ve gri. Adımlarımı olabildiğince yavaş atıyordum ama ben arabama ulaşana kadar tek bir beyaz araba dahi geçmemişti. Gün zehir olacaktı. Belliydi.

En dertli şekilde arabamı açıp arka koltuğa elimdekileri savurdum. Bagajdan her daim yedekte tuttuğum beyaz spor ayakkabılarımı alıp ayağıma geçirdim. Boş dram yapıp yalın ayak, acılar içinde eve kadar gidecek değildim. Hem bir topuğun ne zaman kırılacağı veya benim ne zaman kıracağım belli olmayabiliyordu. Yedek ayakkabı hayat kurtarırdı. Tekrar sürücü koltuğuna ilerlerken elimi kapı kulpuna attığım anda önümden geçen görüntü ile duraksadım.

Bu, peş peşe geçen *üç adet beyaz arabaydı.*

******

Şeytan inine girilmesini sevmezdi. Evini benimsediğin değil. Etrafında başka hiçbir cana tahammül edemediğindendi bu nefreti. Kenan Kralşan da sevmiyordu. O zaman şeytandan bir farkı yoktu. Uzun, basık ve karanlık koridorda ona doğru ilerlerken zifiri gözleri ile beni baştan aşağıya süzen adama en ifadesiz bakışlarımla bakarak ilerliyordum. Evet, kesinlikle şeytandan bir farkı yoktu. Ben ise ilk defa şeytanın inine girmiyordum. Ama ilk defa bu denli rezil bir yere getiriliyordum.

Basık koridoru aydınlatan tek şey başımızın üzerinde yanıp sönen beyaz floresanlardı. Yerlerdeki su birikintileri çamurlu, etraftan yayılan ise leş bir koku vardı. Çürümüş et gibi... Kesinlikle burası onun en sağlam ini olmalıydı. Ona en yakıştırdığım yer burası olmuştu. Kendisi gibi rezildi. Birkaç adım daha attığımda tam karşısındaydım. Durdum. Ardım sıra gelen Adriel hemen onun yanına geçerken ben çenemi yukarı dikip en ters ifademi kuşandım.

Bakışları üzerimde gezinirken başını usulca sağa eğdi. "Ahuzar..." dedi sakince.

İfademi bozmadım. Şu an kurulduğu nokta üzerimdeki kıyafetler ve tipimdi muhtemelen. Kendi gönderdiği elbise içinde, olağan şekilde özenli ve topuklu ayakkabılarla bekliyordu beni. Benim üzerimde ise yırtık bir kot bir pantolon, siyah bir depresyon hırkası ve beyaz spor ayakkabılarım vardı. Saçlarım dağınık, yüzümde ise zerre makyaj yoktu. Kulağımın altından başlayıp çene altım boyunca ilerleyip tam şah damarımın üzerinde duran yarayı kapatma gereksinimi duymamıştım. Göz altlarımdaki morlukları da. Ona inattan değil de kendime olan saygımdan sadece minik bir parlatıcı sürmüştüm. O kadar da inatlaşamayacaktım... Bakım önemliydi.

Ama milyarlık çantam ve ayakkabım bu şeytan yüzünden parçalanmışken istediği hiçbir şeyi de yapmayacaktım. Bunu o da adı gibi biliyordu.

"Beni mi sınıyorsun sen?" derken sesinde minik bir tehdit vardı. Belki tehditten daha büyüğü. Pek de umurumda değildi. "Ne bu halin?"

"Ne varmış?" dedim umursamazca.

Derin bir nefes verdi. Siyah takım elbisesi içinde gerindi bedeni. "Elbiseyi neden giymedin?"

"Çok beğendiysen sen giyseydin." dedim ters ters. Yanından geçip ilerlerken nereye gittiğim hakkında bir fikrim yoktu. Manyak adam elbet peşime takılacak, bu tünelin ucu da bizi onun istediği yere götürecekti. Başka bir yol yoktu çünkü. Tek ışık bu karanlık koridorun ucundaydı. O da yine Kenan Kralşan'ın dünyasına çıkıyordu. Büyük adımlarla yanımda belirmesi bunun en net özetiydi.

"Şanslıyız ki her halinle güzelsin." dedi.

"Kes sesini!" şeklinde bir cevap aldı.

Güldü. İyice delirtiyordu beni. "Papatya çayını hazırlatayım."

"Sen varken papatya tarlası ancak keser beni!"

"İstiyorsan papatya tarlasını da alırız."

Güldüm. Oldukça ukalaca hem de. "İçinde senin mezarın olacaksa neden olmasın."

Kahkaha atışı ile şeytan sesi duymuş kadar tüylerim ayaklanmıştı. Yandan ters bir bakış attım. Umurunda bile

değildi. Ben yüzüne sayıp sövdükçe daha büyük nezaketle cevap veriyor, beni zıvanadan çıkartıyordu.

"Ne hoşuma gidiyor biliyor musun?" derken koridorun sonuna yaklaşmıştık.

"Hiç bilmek istemiyorum."

Önümüzde buzlu camdan bir kapı vardı. Tam önüne gelince durdu. O durunca bende durmak zorunda kalmıştım. Bakışları bana döndü. Yüzünde her zaman ki şeytani sırıtış ve karanlık nefret vardı. "Bana böyle davranma cesareti gösteren tek kadın olman."

2014'den fırlama badboylar gibiydi. Akıl sağlığımı korumam oldukça zordu. Cevap vermemeyi tercih ettim. Bakışlarım önümüzdeki kapıdaydı. Arkasından gelen uğultulu sesler bir hayli yoğundu. Bu manyağın beni yine nereye sürüklediği hakkında ise hiçbir fikrim yoktu.

"Benden korkuyor ama bunu asla belli etmiyorsun." diye mırıldanışı kulağıma fazla yakın gelince irkilerek ona dönüp bir adım yana çekildim. Fazla yakınımdaydı. Midemi bulandırıyordu. "Gözlerinde korku var." dedi. Geri gittiğim adımı doldurdu. Daha da yaklaştı. Geri adım atmak istedim ama gururum daha baskındı. Bir adım dahi gerilemeden baktım gözlerine. Yüzünde psikopatça bir hırs vardı. "Ama bir adım dahi geri atmıyorsun." derken omuzuma dökülen saçımı usulca geri iteledi.

Nefretle baktım. Tam olarak içimdeki bütün nefretle. Etrafıma sardığı bu kafesten de ondan da iliklerime kadar nefret ediyordum. En çok da ondan: Hülya Kralşan'dan. Zira bu belanın tek sebebi oydu. O ve bitmek bilmeyen hırsları.

"Gözlerindeki bu nefreti hep sakla olur mu?" dedi fısıldar gibi. "Beni sana en çok bağlayan şey o çünkü."

Dişlerimin arasından, "Hastasın sen!" şeklinde bir cevap verdim. Başka izahı yoktu.

Gülümsedi. "Hayır." dedi. Elini önümüzdeki kapıya atıp tek hamlede açtı. İçeride ki hengâme ve sesler büyük bir uğultudan sıyrılıp bütün çıplaklığıyla önüme serilirken o cümlesini tamamladı. "Sadece Kenan Kralşan'ım."

Büyük bir alan ve aynı şekilde büyük bir kalabalık vardı. Alanın ortasında ise etrafı tel örgülerle kapalı bir kafes. İnsanlar kafesin etrafına kümelenmiş konuşurken sesleri devasa bir uğultu bulutu gibi yükseliyordu. Ne yaptıklarını anlamam birkaç saniyemi almıştı. Zira kafesin içinde kıyasıya dövüşen iki adam varken etrafındaki insanların canice tezahürat yapışı algılarımı birkaç saniye için donma noktasına getirmişti. Adriel kolumdan çantamı, elimden telefonumu alırken de, başka bir yerime bir şey saklamış mıyım diye vücudumu kontrol ederken de tepki veremedim. Kefesin içinde yeri düşmüş bir adama başka adam acımasız yumruklar atarken diğer herkesin bunu zevkle izliyor, üstüne bir de bir tarafı destekliyor oluşu algılarım kadar kanımı da dondurmuştu.

"Benim için önemli bir maç var." dedi Kenan dünyanın en normal şeyinden bahseder gibi. "Bana uğur getireceğine eminim. Hep getirdin..."

Donmuş bakışlarım ona dönerken başımı hızla iki yana salladım. SAÇMALIKTI! "Hayır! Hayır! Hayır! Böyle bir şey izlemek istemiyorum! Ha-" Adriel'e başıyla minik bir talimat verdi. Kızıl şeytan beni kolumdan kavrayıp ilerletirken Kenan da hemen yanımızdaydı.

"İstemiyorum!" diye direndim. "Böyle bir şey izlemek istemiyorum!" Canilikti bu! Vahşetti. Başkasının acısından

memnun olup, bir diğeri başka bir canı yaktı diye hangi mantık tatmin olurdu? Benim içim almıyordu!

Kimse umursamadı bu isyanımı. Kenan içeri girdiği anda ise bütün alandaki sesler kesildi. Bakışlar bize döndü. Gerilerek susmak zorunda kaldım. Sadece kefesin içinde kıyasıya dövüşen iki adam devam ediyordu mücadeleye. Herkes Kenan Kralşan'a selam dururken o elleri cebinde, büyük bir özgüvenle ilerliyordu. Benden birkaç adım ileri gitmişti ki durup bana döndü. "Özür dilerim." dedi yersiz kibarlığı ile. "Buraya ne zaman gelsem heyecanlanıp her şeyi unutuyorum." Aynı kibarlıkla elini ileri uzattı. "Bayanlar önden."

Şiddete karşı olan, bunun bir vahşet olduğunu düşünen ben tam olarak şu saniye onu kafesin içine atıp burnuna sağlam yumruklar atmak istedim ama imkânsız bir hayaldi. Ters bir bakışla ilerlemekle idare ettim. Elimden geldiğince kafesin içine bakmıyordum ama yumruk, inleme ve tezahürat sesleri yeniden yükselmeye başlamıştı. En öne ilerledi Kenan. Herkes ayakta, kafesin etrafındayken onun için en önde ayrılmış bir köşe vardı. Uzunca bir kırmızı kadife koltuk... Tahtı...

İlerleyip tahtına kuruldu. Yanına oturmam için bakışları bana döndüğünde ciddi manada şaşkındım. Daha önceleri sadece saçma sapan şekillerde karşıma çıkar, birkaç dakika boyunca saçmalar giderdi. Kuş avlarken yanına çağırır, anlamsızca yanında dikilmemi isterdi. Şirkette herhangi bir toplantıda dahi beni çağırtıp hemen yan oda da amaçsızca beklettiği, *önemli bir karardı, uğuruna ihtiyacım vardı* dediği olmuştu ama böyle bir manyaklık ilkti.

Hayatımı sömürüp kendi hayatı için 'uğur' kelimesine ekliyordu. Şaka olmalıydı! Cidden şaka olmalıydı!

"Gel yanıma." dedi.

Kanım çekildi. "Saçmalıyorsun!"

Uzatmadı. Adriel'e baktı. Kızıl şeytan beni omuzlarımdan kavrayıp koltuğun bir ucuna oturturken şaşkınlıktan direnememiştim bile. Düştüğüm hal şok ediciydi. Benim burada ne işim vardı? Sinirle solurken kollarımı dizlerime dayayıp elimi alnıma kapattım. O kafesin içinde olan hiçbir şeyi görmek istemiyordum. Ama bağırış, yumruk ve inleme sesleri durdurulacak gibi değildi.

"İzle." diyen sesi değdi kulağıma.

Cevap vermeden bacaklarıma bakmaya devam ettim.

"İzle!" dedi yeniden.

İçimde beliren öfke ondan çok kendimeydi. Bir yolu olmalıydı. Bu kadar karanlık olması imkansızdı bu yolun. Bir ışık olmalıydı.

"Oraya bak!" dediği anda çenemden kavrayıp bakışlarımı kendine çevirdi. Hiçbir ışık yok der gibi zifiriydi bakışları. "İzle o kafesin içindekileri." diye soludu. "Benim için savaşıyorlar. Benim yanımda durmak için yok ediyorlar. Sen ise durduğun yerden kaçmak istiyorsun öyle mi? Savaşla girilen bu yerden, sence çıkış var mı Ahuzar?"

Öfke yine en sıcak noktasına gelip içimde kaynamaya başlarken yüzüne tükürme isteğine zorla hâkim oldum. Çenemdeki elini hızla yana iteledim. "Var." dedim en dik şekilde. "Ve o gün geldiğinde sana yemin ederim sonun benim elimden olacak!"

Dudakları büyük bir zevkle iki yana kıvrılırken koltukta geri yaslandı. "Ona ne şüphe."

Öfke dolu bakışlarımı kafesin içine çevirdim. Biri kaybetmiş, diğeri kazanmıştı. Kaybeden, yerde kanlar içinde kendinden geçmiş bir halde yatan adamı bir çöp gibi kolundan çekerek kafesten çıkarırken kazananın elini tutup yukarı kaldırdılar. Kefesin tellerine yapışmış caniler buna da sevinç nidaları ile karşılık verdi. Yumruklar, tezahüratlar, acımasız bakışlar...

"İzle, izle." dedi Kenan geniş geniş. "Senin sinire papatya çayındansa bu daha iyi gelir. O yüzden getirdim seni buraya. Stres atarsın biraz."

Tip bakışlarımla kafese bakmayı sürdürdüm. Haklıydı. Kefesin içinde dayak yiyenin o olduğunu hayal etmek papatya çayından daha makul bir terapiydi. Ciddi anlamda stres atabilirdi. Son 4 yılım büyük bir kamera şakası olmalıydı. O hayatıma girdiği andan itibaren her şey devasa bir saçmalık yumağının içinde yuvarlanıp gidiyordu çünkü.

"Sırada son maç!" dedi kafesin içindeki adam. Muazzam bir şey sunar gibi bir de mikrofona konuşuyordu. Kefesin etrafını kaplayan kalabalık ellerini kafese vurarak bağırdı. Tam o an Kenan'ın yanına sadık yâri Fiko da gelmişti. Kulağına bir şey söyledi. Kenan ise sadece başıyla onayladı.

"Kafes dövüşünü kazanan üç kişi yanıma girmeye hak kazanır." dediğinde ters bakışlarımın hedefi oydu.

"Neden bunu yaptıklarını sormadım." şeklinde ter bir cevap aldı.

Sırıttı. "Kibarlık yapıp etkinliğimizi tanıtıyorum. Lütfen sende biraz daha nezih ol bebeğim."

Göz devirerek önüme döndüm. Yersiz eğlenceleri ile uğraşamayacaktım. "Aziz ve Tulpar dövüşü!" diye bağırdı kafesin içindeki adam. "Bahisler açıldı."

"Fiko." dedi Kenan. "Tulpar'a oyna."

"Hemen abi." dedi Fiko. Hızla alana ilerledi.

Midem ağzımdaydı. "İğrençsin." diye homurdandım. "Birinin hayatı üzerine nasıl böyle kolay kumar oynayabiliyorsun?"

Gülüşü ukala diyeceğim bir noktadaydı. "Oldukça basit. Az önce sende gördün işte." Nefret dolu bakışım büyüdü. O ise saçmalamaya devam etti. "En iyi kararlar üzerine en az düşünülen kararlardır Ahuzar. Kafesin içine girip hayatlarını o kumar masasına atan onlar. Kendi canları kendileri için bile değersiz. Gerisini neden ben düşüneyim ki?" Boş ve yersiz mafya edebiyatını da çekemeyecektim. Kafes dövüşü izlemek bile daha makuldü. "Bir hayat üzerine oynadığım en büyük kumarı bilsen ne yaparsın acaba?" diye mırıldandı.

"Saçma işlerinle ilgilenmiyorum. Anılarını kendine sakla."

Yine güldü. "Ahuzar... Ahuzar..." derken başını usulca iki yana salladığını yüzüne bakmadan dahi görebiliyordum. Ezberlediğim bir tepkiydi. Adımdan nefret etmemin en büyük nedeniydi kendileri. "İsmini annen mi koydu acaba?" dedi aniden. "Çok zevkli bir seçim doğrusu. Bir ara cici annemi bu konuda tebrik etmem lazım."

Hayır, babam vermişti bu ismi. Biricik'in ismini ise o.

Sövmeme çok az vardı. Dilimi ısırdım. İçimdeki öfke kaynamaya devam ediyordu. Derken kafesin kapısı açıldı. İçeriye önce bir adam girdi. Orta boylarda, beyaz tenli, sarışın bir adamdı. Kırmızı bir şort ve siyah bir sporcu atleti giymişti. "Aziz!" diye bağırdı sunucu mikrofona. Adam büyük bir özgüvenle beyaz bir bant sarılı ellerini iki yanına açıp kafesin içinde daireler çizdi. Kalabalık kan görmüş köpekbalığı gibiydi. Kafesi yumrukluyor, bahisler için para

veriyor ve *Aziz* diye bağırıyorlardı. Korkunçtular. Midemin yine ağzıma geldiğini hissediyordum.

Sunucu Aziz denen elemanı yanına alıp bir isim daha bağırdı mikrofona. "Tulpar!"

Kefesin kapısı açıldı. Herkes kapıya bakarken birkaç saniye kimse gelmedi. Derin bir sessizlik oluşmuştu ki kafesden içeriye dev bir cüsse adım attı. Altında sadece siyah bir kot pantolon varken üzerinde hiçbir şey yoktu. Oldukça kaslı ve geniş omuzları göze batan ilk şeydi. Yüzüne odaklandım ama siyah bir maske takıyordu. İlgimi değil merakımı uyandırmıştı. Maske ne alakaydı? Sağ koluna değdi gözlerim bir an için. Yara izi vardı sağ omuzunda. Kesik ya da çizik değildi. Bir kurşun yarasına benziyordu. Savaş muhabirliği yaptığım günlerden en aşinası olduğum yara buydu. Ellerine sardığı siyah bantlar vardı. Aziz gibi kafesin etrafında dönmemiş, bağırıp, yersiz nidalar atmamıştı. Omuzlarını gererek kafesin içine ilerledi. Yüzünde görünen tek şey gözleriydi ama bu noktadan rengini seçmek zordu. Sunucunun diğer yanına dikilirken kafesin dışında onun bu sessizliğine karşı da büyük bir tezahürat vardı.

"TULPAR! TULPAR!" diye bağıran, kafes yumruklayan kalabalık onun pek umurunda değil gibiydi.

Bir his, anlamsız bir his yerimde dikleşmeme neden oldu. Tanıdık?

Değil.

Derin bir nefes verdim. Altıncı his zımbırtısının sırası değildi. Yanımda oturan şerefsiz yüzünden psikolojim zaten bitik haldeydi. His falan kalmamıştı bende. İyi olan her şeyi sömürüyor, yok ediyordu Kralşan. Bakışlarımı kafesin içine kilitledim. Sunucu vardı aralarında. Tekrar elindeki mikrofona şiddetle bağırdı. "Bir tarafta Aziz bir tarafta Tulpar! Bahisler

şu dakika kapandı. Savaş başlıyor!" Aralarından sıyrılıp kolunu yukarı doğru indirdikten sonra aşağı indirdi.

Ve dediği gibi. Savaş başladı.

Aziz bir arı gibi hoplayıp duruyordu yerinde. Tulpar denen adam yüzünde siyah bir maskeyle öylece dururken o bir sağa bir sola kıpırdanıp duruyor, yumruklarını sağa sola sallıyordu.

"Terlikle ezilmemek için odanın içinde korkuyla bir o yana bir bu yana kaçan böcekler gibi." dedi Kenan. "Kaybedeceği daha başından belli."

Haklıydı. Tulpar denen adam kendinden öyle emin duruyor, hiç hareket etmeden bekliyordu ki, Aziz'in her hareketi yersiz bir çırpınış gibi geliyordu. Beni içine aldığı bu kapandan kurtulmaya çalışırken benimde öfke nöbetlerim, bağırış ve haykırışlarım ona böyle mi geliyordu? Ezilmemek için kaçan bir böcek? Bakışlarımı ona çevirdim. Dudaklarından kafesin içindeki görüntüden memnun olduğunu gösteren cani bir gülüş vardı. Evet, tam olarak öyle görüyordu. Çırpınışlarım ona zevk veriyordu. Tek bir darbeyle ezebilirdi. Biliyor ama bilerek zarar vermiyordu. Kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu.

Öfkem devasa bir nefrete dönüştü. Hem ona hem de yine en çok bana.

Dişlerimi sıkarak bakışlarımı kafese çevirdim. Göğsümün üzerindeki baskı arttı. Aziz, Tulpar'a yaklaştı. Karnının sol boşluğuna bir darbe indirmek istedi. Olmadı. Tulpar hızlı bir atiklikle yumruklarını kaldırıp Aziz'in burnunun üzerine yumruğu indirdiğinde inleyerek gerilemek zorunda kaldı. Burnundan dudaklarına doğru yoğun bir kan akmaya başladı. Kalabalık içinde Aziz'e bahis atanlardan dertli sesler

yükselirken büyük bir yoğunluk Tulpar' dan yanaydı. Hepsi büyük bir sevinçle kafesi yumrukluyordu.

Aziz şiddetle bağırarak ilerledi bu sefer. Niyeti karnına bir yumruk atmaktı. Başardı da. Ama Tulpar aldığı darbeden hiç de etkilenmişe benzemiyordu. Dev cüssesi ile önce Aziz'in sol yanağına sağlam bir yumruk indirdi, sonra yine sol. Aziz yere düşüyordu ki saçlarından yakaladı. Diziyle karnına iki sağlam darbe daha indirirken yaklaşık 1 dakika içinde nakavt olan Aziz'i yere fırlattı. Tek bir darbe dahi almamıştı.

"En sağlam adamım olacak, belli." dedi Kenan.

Umursamadım. Tulpar denen adam kafesin içinde üç adım geriledi. Hakem ise Aziz'in yanına çökmüş yeri yumruklayarak geri kalkması için 10'a kadar sayıyordu. Toparlandı Aziz. Zorla da olsa kalktı ama aldığı üç darbe bile yüzünü dağıtmaya yetmişti. Kan revan içindeydi. İçim burkuldu. Ama o durmadı. Sendeleyerek bir yumruk atmaya niyetlendi. Tulpar elini havada yakaladı. Kendine çekip zerre zorlanmadan bir omuzuna attı Aziz'i ve kefesin diğer ucuna boş bir çuval gibi yine hiç zorlanmadan savurdu.

Bu Aziz için sondu. Bu sefer yanına gelip 10'a kadar sayan hakeme tepki veremeden öylece kalmıştı. Kalabalıktan deli gibi haykırışlar, tezahüratlar ve *Tulpar* adı yükseliyordu. Hakem Aziz'in kalkamayacağını anlayınca elini Tulpar' a doğru kaldırdı. Kazanan oydu. Kalabalık daha da coşmuştu. Kafesi yumrukluyor, deli gibi bağırıyorlardı. Hakem elini tutup, "Kazanan Tulpar!" diye yumruğunu kaldırdığında Tulpar denen adamın bakışları ilk defa bizden tarafa dönmüştü. Kısa bir andı. Çok kısa.

Kenan yanımdan kalkarken dönüp bakmadım. Ne yaptığı ile ilgilenmiyordum. Ama diğer herkes ilgileniyor olmalı ki o ayağa kalktığı an bütün kalabalık ağır ağır sustu. Kafese ağır

adımlarla yaklaştı Kenan. Bütün bakışlar ondayken tam kafesin girişinde durdu. "Yüzünü aç." dedi. Kısa ve net bir emirdi.

Yapmaz sanıyordum ama Tulpar' ın eli ağır ağır başında ki siyah maskeye gitti. Çekip çıkardı. Maske bir elinden yere düşerken benimde zihnimde parçalanarak yere düşen sayısız cam kırığı vardı. Hepsi bir noktaya battı. Gördüğüm yüzle önce basık, sıcak bir hava etrafımı sarmaladı. Koyu kahve gözlerini yerden bize doğru kaldırdığında ise zihnimde yıllar öncesine ait bir patlamanın sesi yankılandı. Düştüm, önce hissizlik sonra ise derin bir acı her yerimde gezindi. Ama en büyük sızı şah damarımın üzerinde atan yaradaydı. Boylu boyunca, inceden inceye sızladı. Ve dudaklarımdan sadece tek bir sessiz kelime döküldü.

"Tönge..."

❤

Bölüm yorumları için bu satıra alalım :)

Kocaman öpüldünüzzzz

3. BÖLÜM

"***Bir çiçek açtığında***
Eski bir avluda,
Diyor ki:
Her şey çok eksik ve neredeyse yok gibiyken,
Buldum buluşturdum kendime geldim.
Tek eksik sensin!
Kılı kırk yardım, altını üstüne getirdim,
Ve işte en gümüş cümlem;
İçimi açtım sana.
İçini açmak için.

****BİRHAN KESKİN***

******

Hellogggg

Ben geldim, hoş geldim □□

Bölüme geçmeden bir kaç şey demek istiyorum. Bülbül Kapanına yeni başladık. Bu kurguda olduğumuz süre boyunca başka kitaplardan

bahsetmeyip, aynı şekilde Bülbül Kapanından da başka kurgularda bahsetmezseniz sevinirim. Evrenlerden çıkıp başka bir evrene konuk olurken o evrenin şartlarına göre düşünün. Diğer türlüsü yazarlara saygısızlık. Bana da, başkalarına da.

En başından uyarımı yapıyorum. Temennim dikkate almanız, benim görmediğim bir durum olduğunda bunu yapan okurları yazar hoşlanmıyor diyerek uyarmanız zira iki gözle insan her yere hakim olamayabilir lütfedersiniz ki. Bilmediğimiz şeyler olabiliyor.

Beğeneceğiniz bir bölüm olması dileğiyle. Keyifli okumalar ❤

❤□□

2021/ Mayıs

Önündeki televizyona bakıyordu Ahuzar. Ama sadece bakıyordu. Ne izlediğine dair hiçbir fikri yoktu. Düşündüğü bir şey de yoktu. Uçsuz bucaksız bir boşlukta, yıkık bir binada, çöküntülerle dolu bir ovanın orta yerindeydi belki de. Bunu da bilmiyordu. Zihnindeki tek ses gürültülü bir patlama sesiydi. Çığlıklar, feryatlar ve inlemeler... Yanındaki kumandaya uzandı. Sızlayan eklemlerini umursamamaya çalışarak televizyonun sesini daha da açtı. Zihnindeki sesi susturacak başka seslere ihtiyacı vardı.

"Vahşi ruhundan hiçbir şey kaybetmeyen, asil bir tür... Tarih öncesi efsanelerin baş aktörü. Kralların ve Fatihlerin gururu. Tarih onun toynaklarını toprağa vuruşu ile yazıldı. Bugün bile gözleri kamaştıran güzelliği ile gönüllerde taht kurabiliyor. Atlar, hayvanlar aleminin en asilleri..."

Gözlerini kapatıp ekranda koşturan atların toynak sesine odaklanmaya çalıştı. En sevdiği ses buydu. Zihnindeki sesi susturacak tek şey de buydu. Atlar koştu. Ahuzar ucu bucağı olmayan, yemyeşil bir ovada, en sevdiği atın üzerinde hayal etti kendini. Kadife'nin. Onun atının. Kadife, rüzgâra karşı dolu dizgin koşarken o sıkıca siyah yelelerinden tutuyordu. Ellerini bıraktı bir yerden sonra. Kadife'nin onu koruyacağını, yere düşmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Kollarını iki yana açarak rüzgâra ve özgürlüğe bıraktı kendini.

"Yine mi at?" diyen Biricik'in sesi bu huzurlu anını bölmese ovanın ucuna gelmişti.

Gözleri hızla açıldı. Koltukta yanına oturan kız kardeşine çevirdi bakışlarını. Okuldan yeni geliyordu. Sırtındaki siyah çantayı önlerindeki sehpanın üzerine savururken liseli olmanın hakkını vererek boynundaki gri kravatı hızla çözmeye başlamıştı.

"Nefret ediyorum şundan!" diye söyleniyordu bir yandan da. "Her okul tişörte geçti biz hala devlet memuru gibi kravat takıyoruz. Neymiş efendim; prestijli bir okulmuşuz. Götüm!"

Ahuzar yandan elini ağzına hafifçe vurduğunda irkilmişti Biricik. "Abla!" diye yükseldi.

"Düzgün konuş." diye mırıldandı. Sesi güçsüzdü. "Ağzına biber sürdürtme bana bu yaşında."

Gerçekten de prestijli bir lisede tam burslu okuyordu Biricik. Derslerinde de oldukça başarılıydı. Zeki değildi. Çalışkandı.

Bu yönüyle ablası olarak hep gurur duymuştu.

"Asıl ben sana şu belgeseli izlemeyi yasaklayacağım! Korkutuyorsun beni!" derken televizyon kumandasına uzanıp atın toynak seslerini sonuna kadar kısmıştı Biricik. Açık kahve gözlerinde ablası için derin bir endişe denizi vardı. Aynı şeyi aylardır izleyip duruyordu.

O günden beri... O korkunç patlamadan sağ döndüğü günden beri...

Tabi buna sağ denilirse. Ablasını bir hastane yatağında ilk gördüğünde tanıyamamış, yanlış odaya girdiğini düşünerek geri çıkmıştı. Tekrar geri döndüğünde onu kolları ve gerdanındaki benlerden tanımıştı. Her tarafı sargılar içindeydi. O anı bir ömür boyunca unutamayacaktı Biricik. Ablasına burası hiç yakışmamıştı.

Aradan aylar geçmişti. Uzun süren tedaviler sonucunda toparlanmıştı Ahuzar. Bedeninde ağrıyan eklemler dışında bir problem yoktu. Fizik tedavisi sürüyordu. Sızlayan tek şey kulak altından başlayıp çene altına doğru ilerleyip şah damarının üzerinde biten yüzündeki yaraydı. Onunla yaşamaya alışmalıydı. O ana kadar aynalara bakmamayı tercih ediyordu.

"Benim için değil kendin için kork." derken Biricik'in elindeki kumandayı çekip aldı. Televizyonun sesini yeniden açtı. "Notların düşmüş."

Yüzü düştü Biricik'in. "Defne abla mı yetiştirdi?"

Defne, Ahuzar'ın eskilerden kalma tek arkadaşıydı. Lise yıllarından aynı sırayı paylaştıktan sonra iletişimlerini asla koparmamışlardı. Çok sık görüşmezlerdi. Yoga eğitmeni olan Defne kendine ait yoga stüdyosu ile uğraşmakla bir hayli meşguldü. Ahuzar ise kendi işiyle. Ama bu arkadaşlıklarını

asla etkilemezdi. Onun yurt dışı işlerine gittiği her seferinde Biricik ile Defne ilgilenirdi. Şimdi ise bütün eli kolu Defne olmuş durumdaydı. Zira Ahuzar'ın hayatında kırılan tek şey kemikleri değildi. Bütün düzeniydi. Aradan geçen 10 ay bedenindeki yaraları iyileştirmişti. Zihnini ve ruhunu değil.

"Kesin o yetiştirdi." diyerek onayladı kendini Biricik. "Adi kadın!"

Ters bir bakış attı Ahuzar. Koltukta uzanırken bir ayağıyla kardeşini itekledi. "Ayağımın altındasın bak!"

Güldü Biricik. Oturduğu yerden ayaklanıp ablasının yanaklarına yapıştı. "Sen bana kıyamazsın ki!" derken Ahuzar' ın yanaklarını iki eliyle sıkıp başını iki yana salladı. Kardeşinin sarı saçları yüzünü gıdıklarken gülmeden edememişti Ahuzar. Aynı saniyelerde Biricik'in parmakları çene altındaki yaraya fazla bastırınca gülen yüzü aniden soldu. Minik bir inleme kaçtı dudaklarından. Yara kapanmıştı ama izi oradaydı. Bastırıldığında ince bir sızı şah damarının üzerinde atıyordu.

"Ay özür dilerim." diyerek ellerini geri çekti Biricik. Ablasının önünde diz çöktü. Panik ve endişe dolu bakışları Ahuzar' ın yüzünde gezindi. "Çok özür dilerim abla. Çok acıdı mı?"

Kardeşinin daha fazla endişelenmesini istemiyordu. Aylardır onun için yeterince korkmuştu. "Sorun yok." derken yeniden gülümsemeye çalışmıştı. "Bastırınca biraz acıyor sadece. O da geçer."

Endişe dolu bakışları sürüyordu Biricik'in. "Neden bu yara içinde ameliyat olmuyorsun ki? Tek bir estetikle düzeltilebilir dedi doktor. Hem bize yardım eden o iş adamı da ücretini karşılayacağını sö-"

Gerisin getirmesine izin vermedi Ahuzar. Başını yastıktan hızla kaldırdı. Gözlerinin içinde saniyeler içinde yanan ateş ve şimşekler Biricik'in gerisin geri devrilip kıçının üzerine düşmesine neden olurken, "Sakın!" diye soludu. İşaret parmağını kardeşine doğru kaldırdı. "Sakın ondan bu evde bahsetme Biricik! Sakın!"

"Abla..." diye mırıldandı Biricik.

Duymadı bile. Onun bahsi geçtiği an içinde kabaran derin bir öfke vardı. Yardımı da istemiyordu. İyiliğini de. "Kimse bana yardım etmedi!" dedi dişlerinin arasından. "Hele o adam hiç etmedi. Sakın böyle bir yanılgıya düşüp bir daha benim yanımda onun adını anayım deme."

"Ama..." diyecek oldu Biricik. Kenan Kralşan denen büyük bir iş adamı getirmişti ablasını Beyrut'tan Türkiye'ye. Ablasının yanına ilk o götürmüştü onu. Günlerce bilinçsiz bir şekilde yanında beklerken doktorların özel bir ilgiyle etraflarında fır döndükleri hastane onundu. Ama ablası kendine gelir gelmez kıyameti koparmıştı. Kendi başına yürüyebilir bir duruma geldiğinde ise bir gece sessizce başında bekleyen Biricik'i de alarak o hastaneden kaçmıştı. Nedenini Biricik'e asla söylememiş, ne zaman sorgulayacak olsa böyle ateş saçan gözlerle bakmıştı.

"Aması yok!" derken tekrar başını yastığa bırakmıştı Ahuzar. Ama her zamanki gibi oldukça tersti. "Kimsenin bana yardım etmesine ihtiyacım yok. Hele ona asla ihtiyacım yok. Bir hayır işi için dolandı durdu etrafımızda, o kadar. Ben yüzümdeki yaradan memnunum. Gitsin kendine başka yerde sadaka toplasın! Sen de bu konuyu bir daha asla açmıyorsun! Tamam mı?"

"Tamam..." diye mırıldanmaktan başka seçeneği yoktu Biricik'in.

Burnundan solduğunu belirtmek için derin bir nefes verdi Ahuzar. "Yardımmış! Götüm!"

"Ağzına biber sürülmesi gereken tek kişi ben değilim sanırım."

Yandan ters bir bakış atmaya çalıştı Ahuzar ama sinirinin geçmeye başladığını yumuşayan bakışlarından anlayabiliyordu Biricik.

"Büyükler sövebilir." diye homurdandığında gülerek göz devirdi Biricik. Aynı anda elleri ile destek alarak yerden kalktı.

"Büyükler ve saçma kuralları."

"Büyüyene kadar sesini kes ve o kurallarımıza uymaya devam et o zaman."

Güldü Biricik. "Kurallarınız çok saçma. Ergen kalmayı tercih ederim." Mutfağa doğru ilerledi. "Yemekte ne var? Bir yetişkin olarak bana ne yaptın?"

"Hepsi dolapta." diye mırıldandı. Biricik koşarak mutfağa yöneliyordu ki, "Çantanı şuradan al." diye homurdandı.

Geri dönüp çantasını savurduğu sehpa üzerinden aldı Biricik. Ablasının evde olduğu süre boyunca yeni takıntılarından biri temizlikti. Onu parçalamasını istemiyorsa dikkatli olmalıydı. Hızla çantasını alıp geri dönüyordu ki, "Ha bu arada." diyerek durdu. Çantasını açıp içinden başka bir küçük çanta çıkardı. "Cengiz abi bunu sana vermemi söyledi." Siyah el çantasını sehpanın önüne bırakıp neşeli adımlarla mutfağa yöneldi.

Yattığı yerden doğruldu Ahuzar. İleri uzanıp siyah çantayı aldı. Haftada bir ziyaretine geliyordu zaten. Neden ayrı bir

şey gönderme gereksinimi duyduğunu anlamasa da sorgulamadan açtı. Aynı saniyelerde mutfakta, ocağın üzerindeki karnıyarık ve pilav ikilisini gören Biricik'ten neşeli bir çığlık yükselmişti. Birkaç saniye sonra ise masanın üzerindeki un kurabiyesini görmesi ile bir neşeli çığlık daha atmıştı. "Seni seviyorum abla!" diye bağırdı aynı neşesi ile. "Lütfen kariyerine evden devam et!"

Evde olduğu süre boyunca yeni hobilerinden biri de yemek yapmaktı. Bu hobilere örgü örmeyi bile ekleyebilirdi. Can sıkıntısı başka türlü geçecek gibi değildi. Güldü Ahuzar ama buruk bir tebessümdü bu. İşini özlemişti. Ama cesareti kırılmıştı. Üzerine çullanmaya hazır bekleyen depresif duyguları elinin tersi ile itmeye çalışarak önünde ki çantaya uzandı. Açtı. İçinden çıkan yanmış bir kameraydı.

Onun kamerası...

Elini hemen uzatamadı ona. Dokunmak istedi ama yapamadı. Titreyen parmakları ileri uzanırken zihninde ardı sıra patlayan bombalar yüzünden kulakları uğuldadı. Ateşe değmiş gibi geri çekti ellerini. Bir daha bunu yapabileceğini sanmıyordu. Hiçbir şeyden korkmayan, gözü kara biri olarak bilirdi kendini. Bütün ömrü boyunca ne büyük bir yanılgı içinde olduğunu şu an anlayabiliyordu. Korkaktı. Yanmış bir kameradan korkacak kadar korkak... Çantanın içine elini dahi uzatamadan yanına bırakıyordu ki çantanın bir köşesine sıkıştırılan şeyle duraksadı. Yine dokunmaya korktu ama merakı daha baskın gelmişti. Elinden geldiğince kameraya dokunmadan ne olduğunu bilmediği şeyleri parmak ucuyla tutarak çıkardı. Bunlar birer fotoğraf karesiydi.

Fotoğraf makinesinin içinde kalan son resimler...

Bu hayatta en çok sevdiği şey buydu. Unutkandı. Her şeyi unuturdu. Bu fotoğraflar tek kurtarıcısı olmuştu yıllarca.

Gördüğü bir manzarayı gözlerini kapatınca yeniden hayal etmek isterdi ama zorlanırdı çoğu zaman. O anlarda bu fotoğraflar imdadına yetişirdi. Hayal etmek istediği manzarayı kendi çeker, sonra ise ona bakarak hayalini büyütürdü. Teker teker baktı elindeki fotoğraf karelerine. Gökyüzü, deniz, çiçek, böcek, el ele yürüyen yaşlı bir çift, gülen bir çocuk, bir kedinin masmavi gözleri, savaş, yoksulluk, ayakları çıplak çocuklar, çamurlu eteklerine doldurdukları ekmekleri çocuklarına taşıyan anneler, elleri nasırlı, gözleri yaşlı babalar...

Hepsi elinin altındaydı. Tüm kariyeri, tüm hayatı, uğruna savaştığı her şey.

Geçmişte kalan her şey.

Yanağına doğru ağır bir gözyaşı süzülürken bir tek fotoğraf karesi duraksatmıştı onu. Bir adamın olduğu tek bir fotoğraf karesi. Bu bir Türk askeriydi. Bakışlarını kameraya doğru kaldırmıştı ama yüzünde askeri bandanası, kafasında kaskı olduğu için gözünden başka bir yeri seçilmiyordu. Keskin bir koyu kahve... İri bir yapıda olduğu fotoğraftan bile belliydi. Arkasında ise patlayan bir liman vardı. Arkası ateşler içindeyken ateşin içinde dikilen ve kamerasına bakan tek o adamdı. Aslında dikilmiyordu. Kameraya doğru koşuyordu.

Birkaç saniye duraksadı Ahuzar. Zihninde bir bomba daha patladı. Sesi zihnini uyuştururken aradan sadece tek bir ses seçti. Kendine geldiği hastane yatağından beri hatırladığı tek ses. Kalın, gür ve telaşlı bir erkek sesi.

Ölmüyorsun, yaşayacaksın. Diren!

Bu sesi aylardır hiçbir boşluğa koyamamıştı zihninde ama şu saniye parçalar bir yapboz parçası gibi hızla yerini buluyordu. Bu ses onundu. Bu ses bu fotoğrafa aitti.

O güne gitti. Hatta tam olarak fotoğraftaki o ana. Bomba patladı. Bedenine sayısız acı saplandı. Acının geçmeyeceğini düşündüğü bir anda sislerin içinde bir yüz belirdi. Bir adam... Bir asker... Türk askeri... Gözler... Koyu kahve... Yüzündeki bandanayı ve başında kaskı çıkardığı anda sisin içindeyken bile Ahuzar'ın zihnindeki görüntüsü netti. Bu yüzü unutması imkansızdı. Şunca yıllık ömründe öleceğini düşündüğü, ölüme bu kadar yaklaştığı anda gördüğü son yüz, onun yüzüydü. Aynı yüzün onu kucakladığını anımsadı. Elini alına attı anıları daha da toparlamak adına. Zihninin nefeslenmek için bir sandalyeye ihtiyacı vardı.

Sıcak bir gövde onu bir ambulansa yetiştirmeye çalışıyordu. Şah damarının üzerinde hissettiği ılıklıkla elini oraya attı. Burada bir dokunuş vardı. Bu histen sonrası derin bir hissizlikti. Zihni bulandı, aynı şekilde midesi de. Göz bebekleri hızla bir resim ve odanın her yerinde gezinirken en son yine fotoğrafta durdu. Hızla kalktı yerinden. Odasına koştu. Dolabına ilerledi. Çekmeceleri hızla açıp kapattı ama aradığını bulamadı. Elini iki kere alnına vurdu. Şu an unutmanın sırası değildi. Nereye koyduğunu hatırlamalıydı. Yatağının başındaki komodine ilerledi. İlk iki çekmecesinde bulamadı aradığını. Ama üçüncü çekmeceyi açtığında aradığı tam olarak buradaydı.

En arkalara, fularlarının en arkasına sıkıştırılmış askeri bir bandana. Hastaneden özel eşyalarınız diyerek, kıyafetlerinin arasında verdikleri bir parça... Yıkamıştı ama üzerindeki kan lekeleri çıkmamıştı. Gölge gibi her yerini kaplıyordu. Onun kanıydı. Eli yeniden şah damarını bulurken tek bir isim hatırladı.

"Tönge... Tönge..."

Elini alnına vurdu üç kere. Gözlerini kapatıp odaklanmaya çalıştı. Ama bu isimden öteye geçemedi. Tönge... Bu

kadardı. Ölümü yaşamı arasında beliren isim bu beş harften ibaretti. Bandanayı avuçları içinde sıkarken tekrar salona ilerledi. Koltuğa bıraktı bedenini. Diğer fotoğrafları tekrar çantanın içine atarken o fotoğrafı hırkasının cebine sıkıştırdı. İsmi araştırmak için telefonuna uzandı ama hiçbir sonuç bulamadı. Böyle bir isim yoktu. Olanlar da asker değildi. Zaten özel bir askerse bulması da imkansızdı. Bunun bilinci ile düştü omuzları.

Ya öldüyse? Ya onu sağ çıkarıp kendi sağ çıkamadıysa o patlamadan?

Endişelerinin hepsini yuttu. Sıradan bir akşam geçirdiler kardeşiyle. Televizyon izlediler. İzledikleri şeyleri yorumladılar. Güldüler. Kavga ettiler. Biricik ödevlerini yaparken o kitap okudu. Sıkılınca yeniden örgüsüne döndü. Uzun bir atkı örüyordu. Öyle ki buradan Edirne'ye kadar yol olabilirdi. Tıpkı kafasında çözemediği düğümler gibiydi. Saat gecenin on biri olduğunda her zamanki gibi koltuğunda pineklerken Biricik'in elinde bir kağıtla kapıya koşması ile irkilerek koltuktan doğruldu.

"Nereye gece gece Biricik?!"

"Bu gece Hıdırellez!" diye neşeyle şakıdı Biricik. "Apartmanın önündeki gül ağacının dibine bu yıldan istediklerimi gömeceğim." Elinde tuttuğu iki A4 kağıdına şüpheyle baktı. "Biraz uzun bir liste ama halledilebilir diye düşünüyorum." Cevap beklemeden evden çıkmıştı. Merdivenlerden koşturma sesini dinledi Ahuzar. Ses etmeden geri yattı. Televizyona dikti bakışlarını. Bir müzik yarışması vardı. Biricik on dakika sonra geri geldiğinde de ses etmedi. İyi geceler öpücüğüne kocaman bir öpücükle karşılık verdi. Biricik'in odasının kapısı kapandığında ise muazzam bir hızla yattığı yerden kalktı. İleri koşarken serçe parmağını ortadaki sehpanın köşesine vurdu.

Umursamadan, İnleyerek bir ayağı üzerinde sendeleyerek ilerledi. Koşar adım kapıya ilerledi. Acıyan serçe parmağı ve kütük gibi olan eklemleri işini zorlaştırsa da buna alışmıştı. Umursamadı. Fizik tedavi doktoru birkaç aya topuklu ayakkabı giyebilecek kıvama geleceğinin garantisini vermişti. Bu, onu motive eden tek şeydi.

Elinden geldiğince hızlı indi merdivenlerden. Apartmanın önüne indiğinde sola dönüp yan yana filizlenmiş büyük gül fidelerine ilerledi. Ama köşeyi dönerken bacağı merdiven yanındaki demir korkuluklara çarpınca bu sefer de acı ile ön dizine sarıldı elleri. İnleyip, tökezlerken ilerledi gül fidelerine. İlkinin önünde eğildi. Telefon ışığını açıp dibine ışık tuttu. Eşilmişti. Biricik'in dilekleri burada olabilirdi. Karışsın istemezdi. Hızla bir yandakine ilerledi. Onun dibinin eşildiğini hatta dallarının iki yerine kırmızı kurdele ile içi bozuk para dolu keseler asıldığını gördü. Anlam veremedi ama sorgulamadı. Bir diğer güle ilerledi. Bu sondu. Diğerleri açmış, kocaman, büyük güllerdi. Bu ise küçük ve cılızdı. İki tane tomurcuk vardı iki ayrı ucunda.

Tomurcukları okşadı parmakları belli belirsiz. "Başınızı okşayan yok diye mi açmadınız siz?" diye mırıldandı belli belirsiz. Şefkatle baktı tomurcuklara. Parmakları ikisini de okşarken gülümsedi. Aynı saniyelerde gülün dikeni parmak ucuna battığında irkilerek geriledi eli. İşaret parmağının ucundan akmaya başlayan kana baktı kısa bir süre. Sonra ise güllere. Kanayan parmağını dudakları arasına götürdü. "Belki de herkese battığınız içindir, ha?" Güller nazlı nazlı salındı hafif esen rüzgarla. Ahuzar ise kocaman bir tebessüm ile baktı ikisine de. "Ben de sizin gibiyim. O yüzden bu dikenlerinizin can yakmak için değil, kendini korumak için olduğunun farkındayım." diye mırıldandı sessizce, çok gizli bir sır verir gibi. "Öyle güzelsiniz ki... Dikenleriniz olmasa anında koparırlar sizi... Değil mi?"

Güller hafif rüzgarla salındı. Ahuzar ise aheste aheste güldü bu hallerine. Yeniden okşadı tomurcukları ama bu sefer hiçbir diken batmadı eline. Gülümseyişi derinleşti. "Size zarar vermeyeceğimi anladınız, değil mi?"

Telefonunu yere bırakırken cebindeki askeri bandanayı çıkardı. Sonra ise diğer cebindeki fotoğrafı. Bir kere daha baktı fotoğrafa. Derin bir nefes verirken fotoğrafı askeri bandananın içine bıraktı. Bandanayı fotoğrafa sardı. Gülün dibine gömmek için eşmeye başlıyordu ki duraksadı. Bakışları yan gülün dalından asılan kırmızı keselere takıldı. Toprağı eşeleyen elleri durdu. Onu gömmeyecekti. Hayır, bunu yapmayacaktı. Üzerine toprak atmayacaktı. Toprağı geri iteledi. Fotoğrafı bandananın bir ucuna sarıp düğümledi. Diğer usundan gülün gövdesine düğümledi bandanayı ve içinde gizli fotoğrafı. Parmakları tekrar tomurcuklara uzandı. Gözleri kapanırken bütün kalbinden geçen sadece tek bir dilek vardı.

Hayatta ol. Nefes alıyor ol. Lütfen, yaşıyor ol. Ve eğer hayattaysan... Lütfen bunu bana göster... İyi olduğunu bana göster... Sana teşekkür etmem için bana bir fırsat ver.

Gözlerini açtı. Derin bir nefes vererek ayağa kalkacaktı ki arkadan saçlarını koklayan bir şeyle irkildi. Minik bir çığlıkla arkasını öndü ama kıç üstü yere yapışması da kaçınılmaz olmuştu. Mahallenin köpeklerinden birini karşısında gördüğünde elini korkudan bir hayli hızlı atmaya başlayan kalbinin üzerine attı. Bu köpek her zaman bu kapının önünde yatardı.

"Aklımı aldın oğlum ya!"

Kahverengi köpek dilini dışarı çıkarmış, hızlı hızlı solumaya devam etti. Şüpheyle süzdü köpeği. "Güllerin dibini eşip dallarındakileri dilekleri dişleyeceksin değil mi?"

Köpek yine öylece baktı.

Çenesini yukarı dikti Ahuzar. "Yemezler Karabaş." Adı bu muydu bilmiyordu bile. Onu her gördüğünde başka bir isim veriyor, sonra bu ismi unutup başka bir isim veriyordu. Bir gün Karabaş oluyordu, bir gün Tom, bir gün Miço, bir gün Badem."

Bu ismi duyar duymaz havlamıştı köpek.

"Ne o?" dedi Ahuzar. "Sevdin mi bu ismi? İlk defa birine tepki verdin."

Bir daha havladı köpek. Dilini çıkarıp hızlı hızlı soludu.

"Tamamdır Karabaş. Bu ismi unutup başka bir şey dersem havla. Tamam mı?"

Havladı Karabaş.

Gülüşü derinleşirken onu zor da olsa güllerin önünden uzaklaştırdı Ahuzar. Apartmanın arka tarafına yemek koyup oraya gitmesini sağladı. Tekrar eve döndüğünde her zamanki rutinindeydi her şeyi. Yüz yıkama jelleri ile bakımını yaptı. Maske takıp 15 dakika bekledi. Gece kremini sürdü. Yarasına merhemini sürdü. Dişlerini fırçaladı. Nem bombası göz altı serumunu uyguladı. Siyah göz bandını takıp kendini rahat yatağına bıraktı.

Ve o gecenin sabahında gövdesine tek bir dilek asılı gülün iki ayrı ucunda iki gül tomurcuğu açtı. İkisi de diğerlerinin yanında en kırmızı, en büyük ve güzel olanlarıydı.

******

Hafıza ağır bir yüktü. Hele de içinde tıka basa unutulmayanlar varsa. Hatırlamak mı bir lütuftu yoksa unutmak mı bilmiyordum. Belki de hatırlamak da unutmakta bir cezaydı. Bunu da bilmiyordum. Ama her şey yitip giderken zihninde canlılığını ilk gün ki gibi koruyan anılar benim için mucizeden başka bir şey değildi. Belki de mucizeler de bir lütuftu.

Belki de lanet.

Hiçbir zaman hayatımda mucizeler olmamıştı. Aksine, umutla tutunduğum her şey yerle bir edilen, bedbaht bir hayat yaşadım diyebilirdim gönül rahatlığıyla. Kendi mucizelerimi bir uçurtma ucuna bağlayıp hep ben bırakmıştım gökyüzüne. Bazen bir totem, çoğu zaman da anlamsız batıl alışkanlıklarla. Hiçbiri de bana geri dönmemişti. Ama ben gökyüzüne gönderdiğim her mucizenin gerçekleşmesini umutla beklemiştim. En umutsuz anımda bile... Çünkü hayatta tutunacak hiçbir şeyi olmayan insanlar kendi dayanaklarını böyle kurarlardı. Yersiz bir umut ve gelmeyeceğini bildiği mucizeleri beklemekle.

Bugün bir mucizeydi. Bu an belki de ömrümdeki tek mucizeydi.

"Tönge..." ismi dudaklarımdan sessizce dökülürken bakışlarımı karşımdaki adamdan bir saniye dahi koparmamıştım. Koparamamıştım. Bakışlarım yüzünün her bir miliminde gezinirken bedenim dikleşti. Ensemden soğuk bir ürperti geçti. Alanı aydınlatan ışıklar gözlerime alıyordu. Hayal mi gerçek mi olduğunu bilemediğim bir anın içindeyken hissettiğim tek şey bağırıp *Tulpar* adını haykıran kalabalığın sesinin bir uğultuya dönüştüğüydü. Yüzünü daha yakından seçmek için ayağa kalkıp öne doğru bir adım atma isteğime zorla hâkim oldum.

Bakışlarım pür dikkat ondayken onun bakışları önce kalabalıkta gezindi. Sonra ise kafesin bizden tarafa olan kısmında dikilen Kenan'a doğru ilerledi. Adımları kendinden öyle emindi ki, herkes pür dikkat onu izliyordu. Bu noktada artık yüzü çok daha netti. Kulaklarımdaki uğultu ani bir patlamaya dönüştü. Elim istemsizce çenemin altındaki yaraya ilerlerken derin bir soluk döküldü dudaklarımdan.

Kısa kesim saçları, kemikli yüz hatları, yüzüne göre küçük ve biçimli burnu, keskin kahve gözleri ve çenesinin hemen altındaki derin çukur...

Çene altındaki çukur...

Kahverengi gözler...

Çoğu şeyi unuturdum. Yapacağım işleri, diyeceğim sözleri, ya da günlük hayatta ki detayları. Önceden bu kadar değildi. Ama o günden sonra zihnim karanlık bir kuyu gibiydi. Çoğu şeyi eskisi kadar hızlı hatırlayamaz, karanlık içinden seçemezdim. Doktorun dediğine göre tedavi sürecindeki ilaçların bir etkisiydi. Bir de vitamin, kan ve demir değerlerimin bir hayli düşüp oluşu ve yıllardır hiçbir şekilde yükselmeyişi bunda etkiliydi. Sabah ne yediğini dahi

cevaplamak için birkaç saniye düşünen zihnimin asla unutmadığı tek bir görüntü, ses ve kelime vardı.

Bir patlama sesini takip eden, güven veren sözler; *Ölmeyeceksin, iyi olacaksın! Diren!*

Aradan geçen yıllarda unutmadığım tek şey bu sesti. Bir hastane yatağında gözümü açtığım, hiçbir yerimi kıpırdatamadığım bir anda öldüğümü düşünürken de zihnimde yankılanan, direnmemi sağlayan tek ses buydu. Bedenim ve zihnim keskin acılarla kıvranırken direnmemi sağlayan tek dayanak bu üç cümleydi*. Ölmeyeceksin Ahuzar. İyi olacaksın Ahuzar. Diren Ahuzar...* Şu an canlı ve sağ bir şekilde karşımda dikilen tam olarak bu üç cümleydi.

Hayattaydı.

Delirdin.

Bu o.

Değil.

Emin olmak zordu. Heyecan ve şaşkınlıktan tuttuğum nefesimi kesik kesik bıraktı ciğerlerim. "Tulpar!" diye şiddetle bağıran Kenan'ın sesiyle her şey, herkes ve tüm uğultular sustu. Öyle ya, buradaki herkesin tasması onun elindeydi. Ağır adımlarla kafesin etrafında dolandı Kenan. Yine aynı ağır adımlarla kafesin tel kapısından içeri girerken daha fazla ayağa kalkma dürtüme engel olamamıştım. Öne doğru bir adım atıp onlara yaklaştım. Kafesin ışıkları sadece ikisine vururken Kenan'ın dudaklarında hep olduğu gibi kendinden emin bir gülüş vardı. Onun ise net bir ifadesizlik. Kısa bir an için ikisi de birbirinden gözlerini ayırmadı. Kenan ona boyun eğmeyenleri, önünde el pençe durmayanları daha çok severdi. Onu da sevmiş olmalı ki bu duruşu ile dudakları daha da kıvrıldı.

"Adın ne?" dedi Kenan.

Bir adım daha attım öne doğru. Sesini duymam lazımdı. Sesinden tanırdım. Yüzü silikti belki ama zihnimdeki sesi netti. Unutulacak bir ses değildi. Hele de o cehennemin içinde tek ışık onun sesiyken. Çenesini yukarı dikti. Hafifçe yutkunurken şekilli âdem elması kavislendi. "Ne biliyorsanız o."

Keskin bir nefes daha verirken bir adım daha attım. Oydu ya da değildi. Emin olamıyordum. Daha çok konuşmasına daha çok sesini duymaya ihtiyacım vardı. Hayal ve gerçek arasında gidip geliyordum hala. İmkânı var mıydı? Askerdi o. Burada olmasının imkânı var mıydı? Zihnimde sayısız ihtimal gezindi. Hiçbirinin ucundan yakalayamadım. O değilse? Ya ben her şey gibi bunu da unuttuysam? Telaş, heyecan ve korku göğüs kafesimi kaplarken bir adım daha attım öne doğru. Biri arkadan kolumu kavradığında bakmadan dahi kim olduğunu anlayabiliyordum.

"İlerlemeyin." dedi Adriel kesin ve net bir dille. "Yerinizde kalın."

Şiddetle geri ittim elini. Kolumu kurtardığım an alev gibi yanan gözlerle döndüm ona. "Bana ne yapıp yapmayacağımı söylemeyi kes!"

Alışkındı terslenmelerime. Yüzünden hiçbir ifade değişmemişti. "Siz de duracağınız yeri bilin o zaman."

"Duracağım yeri kim belirliyor? Sen mi?"

Başını usulca sağa eğdi. "Sizce?"

Mucizevi şaşkınlığımın içinde dahi sinir ediyor oluşu üst düzey bir yetenekti. Duracağımız yeri dahi kimin belirlediği

ise belliydi. Umursamadım. Hiçbir zaman sınırlarımı o çizemezdi. Bir adım daha attım öne doğru.

"Tulpar." dedi Kenan onaylamak ister gibi. Ellerini siyah pantolonunun ceplerine attı. Duruşunu dikleştirdi. "Bu mu adın gerçekten?"

Cevap için hiç beklemedi. "Bu."

Yüzündeki memnun gülüş büyüdü Kenan'ın. Başını ağır ağır aşağı yukarı sallarken ellerini cebinden çıkarıp ileri doğru bir adım attı. Tulpar'ın sol elini kavrayıp bu sefer yukarı kaldıran oydu. Kalabalık yine şiddetle bağırıp kafesi yumruklamaya başlarken ben bakışlarımı ondan asla koparmadım. Lakin gözleri benim olduğum yöne asla dönmedi. Aynı boş duygu ile önüne bakıyordu. Kenan elini geri indirdiğinde kulağına doğru bir şey söylemişti. O ise sadece başını aşağı yukarı sallayarak onaylamıştı ama sesten ne konuştuklarını seçmek imkansızdı. Dönüp bir salon dolusu caniye *kesin sesinizi* diye bağırmamak için dişlerimi ve yumruklarımı sıkmam gerekti.

ÖNEMLİ BİR KONUŞMAYI DUYAMIYORDUM!

Kenan kafesten çıkıp büyük bir keyifle yanıma gelirken ilk defa bakışları bana döndü. Kenan'ı izliyordu. Beni görmemişti bile. Ta ki Kenan yanıma geldiği an elimden kavrama densizliğini gösterene kadar. Bakışları kısa bir an için beni buldu. Keskin kahveleri gözlerime değdi. Yine oldukça kısa bir andı. Yarım saniye, belki ise çeyrek. Zihnimde ki ses yeniden ikiye bölündü.

O...

Ya değilse?

Ya oysa?

Emin olmak hala zordu. Ama önce halletmem gereken daha mühim bir mesele vardı. Kenan'ın elinin içine aldığı elime iğrenerek bakmak, sonra da ateşe değmiş gibi geri çekmek gibi. "Sakın!" diye soludum. Ona baktığım her an sinir gözlerime kurulabiliyordu. Yine öyle olmuştu.

Keyiflendi. "El ele çıkmak istersin buradan diye düşünmüştüm. Çok romantik olmaz mıydı? Kadınlar böyle şeylere bayılır." Arkama baktı. "Öyle değil mi Adriel?"

"Öyle patron."

Uğraşamayacaktım. "İkiniz ele ele tutuşarak buradan çıkın o zaman." derken hızla arkamı dönüp koltuktan çantamı aldım. Belli etmemeye çalışarak kafesin içine baktım. Çıkmıştı. Büyük bir kalabalığın içinde sakince ilerleyerek arkaya gidiyordu yine. Sırtına vuranlar, ona hayranlıkla bakanlar, adını haykıranlar umurunda değil gibiydi. Dişlerimi dudağıma çevirdim. Yanına gitmeliydim. Bir şekilde yakından görmeliydim. Emin olmanın başka bir yolu yoktu. Zihnimdeki bu kurtla yaşayamazdım. Eğer o değilse gidip apartmanın önünde ki bütün gül ağaçlarını bu sinirle yolabilirdim. Ama eğer oysa...

Hiçbir şey yapamayız...

Yaparız. Eğer oysa çok şey yapabilirdik. Askerdi. Emindim. Eğer oysa o bir Türk askeriydi. Askerliği bırakıp buralara düşecek değildi. Başka bir şey vardı işin içinde. Hissedebiliyordum. Çok başka bir şey vardı onda. Buraya ait değildi. Her adımından belliydi bu. Hızla çantamı koluma takıp Kenan'a ters bir bakış attım. "Uzun bir süre gözüme gözükme."

Güldü. "Hasretime dayanabileceğini sanmıyorum."

Orta parmağımı yüzüne kaldırdım. Yeterli bir cevaptı onun için. Hayatıma girdiği andan beri küfür kotamı tek başına sırtlanıyordu. Bir daha yüzüne bakmadan arkamı dönüp sert ve kararlı adımlarla çıkışa ilerledim. Ardımdan kuyruğum Adriel'in geldiğine emin olduğum için geri bakma gereksinimi duymadım. Kalabalık arasından zorla sıyrılarak kapıya ulaştım. Zihnimde dönen sayısız düşünceyi yola getirmek zordu ama ilk önceliğim onu yalnız yakalamaktı. Çıkışa yaklaşırken etrafıma bakındım. Geldiğimiz tünelde başka hiçbir kapı yoktu. Ana giriş onun gittiği yönde olmalıydı. Arkama baktım göz ucuyla. Kuyruğum 5 adım gerimdeydi.

Bana yetişmesi adına yavaşladım. Birkaç dakika içinde yanımdaydı. "Bir şey soracağım." dedim.

"Cevaplayamam." dedi hemen.

Sinir sistemim üzerine oynanan ağır oyunlar vardı. Göz devirme eşliğinde yandan yüzüne bakmaya çalıştım. "Daha ne soracağımı duymadın bile!"

"Duymaya gerek yok." Bıkkın bakışları önündeydi. "Soruların hep zor."

Küçümser bir gülüş döküldü dudaklarımdan. "Bütün bu saçmalık yumağının içinde mantıklı sorular soran tek insan olduğumu kabul etmen hoş."

"*Mantıklı* demedim. *Zor* dedim. Benim için zor gereksiz olandır."

Derin bir nefes alarak içimden 10'a kadar saymaya çalıştım. *Sakin ol Ahuzar... Sakin ol Ahuzar...* "Ne oldu şimdi burada?" dedim tepkisini umursamayarak. "Neden yapıldı bu kafes dövüşü? Tulpar denen adam kazanınca ne oluyor? Para ödülü falan mı var?"

Benim yanımda olmak için savaşıyorlar demişti Kenan. Aklıma gelen tek bir şey vardı ama onaylatmak zorundaydım. Zihnimi kemiren sorular ve şüpheler büyüyordu.

"Patron'un yanına herkes yaklaşamaz." dedi. "Korumalarını yılda bir kez böyle seçer. Her yıl kazanan 3 kişiyi himayesi altına alır. Artık patronun olurlar."

Pazardan domates alıyordu sanki! Bu sistemin saçmalığına daha sonra odaklanacaktım. "Diğer kazananlar belli mi?" dedim çok dikkat çekmemek, gerçekten merak ediyorum izlenimi vermek için. Beni eliyle taksiye bindirmeden rahat vermeyeceğine emin olduğum için hızla ilerliyordum. Tünelden sessizce geçtik. Bildiğin bok çukurundan girmiştik içeri. *Kralşan'a bu yakışırdı.*

"Seçildi." dedi. "Bu son turdu. En güçlüler sona kalır." Çıkışa geldiğimizde benden üç adım daha hızlı ilerleyip önümüzden geçen bir taksiyi durdurdu. Taksi dururken bakışları bana döndü. "Eve dönün."

"İyi ki dedin." diye terslenerek taksiye ilerledim. "Yoksa yolumu, izimi nasıl bulacaktım?" Tam dibinden geçerken çenemi yukarı dilip gözlerine bir ateş kümesi gönderdim. "İyi ki var, Kralşan ve sadık köpekleri!" Hızla taksinin kapısını açıp kendimi içeri attım. Başımı ağrıtıyorlardı. Kralşan da bütün köpekleri de. Ama şu an çok daha ayrı problemlerim vardı.

Taksi ilerlediğinde arkamı dönerek hala orada olup olmadığını kontrol ettim. Bir dakika kadar baktıktan sonra geri dönmüştü. Tuttuğum nefesi en sonunda verirken önüme dönüp taksiyi süren genç delikanlının omuzuna iki kere vurdum. "Dur! Çabuk, dur!"

Haklı bir tepki göstererek şaşırdı. "Ne?"

"Dur!" diye yükseldim. Nezaket düşünecek durumda değildim.

"Abla daha yeni bindin. Maytap mı geçiyorsun?" diye o da yükselmeye meyletti. "Açılıp ücr-" Hızla çantamdan cüzdanımı çıkarıp açılış ücretinin beş kat üstünü eline tutuşturdum.

"Durdur şu arabayı!"

Söylendi ama durdurdu. Cüzdandan bir yüzlük daha çıkarıp eline tutuşturdum. "Bunu da şapkaya say." derken vites kolunun önünde duran siyah şapkayı alıp başıma taktım ve alel acele arabadan indim.

"Abla!" diye arkadan bağırışı pek önemli değildi. Manevi değeri olabilirdi. Şapkayı daha sonra ona geri getirecektim ama şu an lazımdı. Dönüp taksi ismine baktım. Koşar adım gerilerken cebimden telefonumu çıkarıp taksiyi çektim. Numarasından işim bittikten sonra bulabilirdim. Aynı hızla önüme dönüyordum ki aniden çaptığım bir beden yüzünden ayaklarım geri geri giderken birbirine dolandı. Çarptığım şey duvar olmalıydı. Alnımın ve bunumun sızlaması normal değildi. Minik bir çığlık ile gerisin geri sendeliyordum ki bir el kolumdan sıkıca kavradı. Bedenimi olduğu yere sabitlerken çarpışmanın etkisi ile başımdaki şapka saçlarımdan sıyrılıp ayaklarımın dibine düştü. Bakışlarım ise hızla kolumu kavrayan bedene dönmüştü.

Ve gördüm.

Beynimde yıllardır defalarca patlayan bomba bir kere daha patladı. Ama bu sefer ses de, şiddeti de oldukça kuvvetliydi. Etrafına getirdiği yıkımdan kopan her bir parça zihnimde kayıp bir köşeye bakarken en derinde koyu kahve keskin bir çift göz gördüm. Eli yine aynı kolumdan kavramıştı. Beni daha büyük bir yıkımdan hızla uzaklaştırdı. Karanlıktan

sıyrılıp o yıkımla tek başıma kaldığımda gözümde beliren görüntü buydu. İnandığım her şeye yemin edebilirdim ki buydu! Oydu!

Üzerine giydiği siyah kapşonlusunu başına kapatmıştı ama kısa kesim saçları ona alttan baktığım noktada çok net bir şekilde seçilebiliyordu. Çenesindeki derin çukurda oyalandı bakışlarım birkaç saniye. O gün de dikkatimi çeken ilk bu detaydı. Bu ve gözlerindeki derin boşluk. İkisi de hala oradaydı. Başım göğsüne ancak gelirken heybeti tanınmayacak türden değildi. Ona bakmak için geriye attığım boynum şu an bile ağrımaya başlamıştı. Topuklu ayakkabı giymediğime şu an oldukça pişmandım.

İfadesizdi bakışları. Ama bu boş bir ifadesizlik değildi. Bir şey vardı. Çözemediğim bir şeyler. Kalbimi yokladım. Göğüs kafesimi kaplayan bir huzursuzluk var mı diye kendi içimde arandım. Yoktu. Yıllardır dolu dizgin koşmuş da tam olarak şu an soluklanmış gibi derin bir nefes verme hissinden başka bir şey yoktu içimde. Anlamsızca ona bakmam ifadesiz bakışını sorgular bir hale çevirirken eli kolumdan usulca ayrıldı. Hiçbir şey söylemedi. Ben anın şaşkınlığı ve yoğunluğu ile kendi kendime kafamda kırk sahne çekerken o bir adım yana çekildi. İstemsizce benim ayaklarımda gerilemişti. Birkaç saniye daha kopmadı bakışları benden. İnatla neden dik dik ona baktığımı sorguluyor oluşu muhtemeldi. Deli damgası yemek ise şu an zerre umurumda değildi. Düşündüğüm tek bir şey vardı.

O senin buradan çıkış biletin Ahuzar. Eğer tahmin ettiğin gibiyse her şey, o seni bu cehennemden çıkaracak olan tek kişi.

Yine.

Birkaç saniye sürdü bana olan bakışları. Sonra koptu. Yere eğilip düşen şapkayı aldı. Tekrar doğrulup bana uzattı. Sorgulamadan ileri uzandı ellerim. Bakışlarım hala yüzünde gezinirken aldım uzattığı şapkayı. O ise ağır bir şekilde önüne dönüp ilerlemeye başladı. Yanımdan geçip gitti. Öne atıldım kolundan tutmak adına. Yapamadım. Ne diyeceğimi, nasıl anlatacağımı kestiremedim. Dev gibiydi. Üç adımda 6 adımlık yol gitmiş kadar olmuştu. Çok uzaklaşıyordu. Kaybetme riskini alamazdım. Ellerini sweatinin cebine atmış, uzaklaşıyordu ki aniden ileri doğru koştum.

Söyleyeceğim hiçbir şeyin onu durdurabileceğini sanmıyordum. O yüzden en kesin piyonumu ileri sürdüm. Tam arkasına geldiğimde tek bir isim söyledim. "Tönge!"

Ona ulaşabileceğim, ortak bir noktada buluşabileceğimiz tek isim buydu. İleri attığı adımı yavaşladı. Durdu. Ama sadece birkaç saniye içindi bu duruş. Tekrar ilerlemeye başladı. Durmadım. Ben de peşinden ilerledim. "Tönge!" dedim yeniden.

Çıkardığım ses diğerinden daha yüksek olunca durdu. Bu duruş diğeri gibi birkaç saniye sürmemişti. Adımları olduğu yere çakılırken hareket etmeden kaldı. Acele, telaşlı ama rahatlamış bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Oydu. Artık emindim. Kesinlikle oydu. Başka bir ihtimal yoktu. Durmadı ama. Yüzünü bana dönmeden yeniden ilerlemeye başladığında bu sefer gür bir sesle bağırmak zorunda kaldım.

"O'sun, biliyorum!"

Yeniden durdu. Ama bu sefer duruşu ile eş değer olarak başı da usulca arkasına, yani bana doğru dönmüştü. Gün yeni yeni batarken yanımızdan geçen araçların ışıkları belli belirsizdi ama onun gözlerime odaklanan koyu kahveleri bir

o kadar netti. Kaşının biri usulca havandı. Hiç konuşmayacağını düşündüğüm bir süre boyunca baktı.

Cesaret verdi bu bakış. İleri doğru bir adım daha atıp arada ki mesafeyi azalttım. "Kafes dövüşçüsü falan değilsin. Askersin." derken sesim beni bile şaşırtacak derecede ılık ve sakindi. Her zamanki öfkesinden eser yoktu. Ben bile kendi sesimi uzun bir süredir bu kadar umut dolu duymamıştım. Çünkü onun adı, bana hep umuttu. Ama emindim ki, bundan kendinin dahi haberi yoktu. Sesim ve bakışlarım daha da yumuşadı. "Tulpar değilsin, Tönge 'sin... O'sun. Değil mi?"

Bu seferki bakışı kısa ve net değildi. Uzun sayılabilecek bir süre baktı gözlerime. Boynumdaki yaraya değdi bakışları kısa bir an. En sonunda yeniden gözlerimi buldu. Dudakları usulca aralanırken sorduğum soruya, *hayır* demedi, *reddetmedi, değilim* demedi. Sadece "Sen kimsin?" dedi. O an daha da emin oldum. Kesinlikle oydu. Benim bu sesi unutmam imkansızdı. Hala içinde kırk leş, hatta daha fazlasını barındırıyordu.

Hayattaydı. Yaşıyordu.

Ölmeyeceksin, iyi olacaksın! Diren!

Direnmiştim. Hem de tüm gücümle. Bir adım attım ona doğru. Artık aramızda sadece tek bir adım vardı. "Ahuzar." diye mırıldandım. "Adım Ahuzar."

"Ahuzar..." diye onayladı.

İçimde ki umut ışığı büyüdü. Başımı hızla aşağı yukarı salladım. "Seninle konuşmam la-" diyordum ki o konuşmaya başlayınca kelimelerim ağzımın içinde büzülüp kaldı. Her şeyde gür çıkan sesim ilk defa içime kaçmış gibiydi zira konuştuğu an sesi diğer bütün sesleri bir kenara itecek cinstendi.

"Güzel isim..." diye mırıldandı belli belirsiz. Başı usulca sağa eğildi. "Kafan mı güzel Ahuzar?"

Sarhoş sanıldığım harika bir başlangıç oluyordu. "Hayır." dedim başımı telaşla iki yana sallayarak. Panik ve heyecanlı bir insan değildim ama ifadesiz duruşu elimin ayağımın birbirine dolanmasına, ne diyeceğimi kestirememe neden oluyordu. Kendimi ifade edememekten korkuyor, bu korku yüzünden kendimi gerçekten de ifade edemiyordum. Ömrümde her gün bir gül fidesinin dalına bağladığım dileğimle karşı karşıya gelmiyordum. "Bak dinle," diyerek daha çok yaklaştım. "Seni tanıyorum. Kim olduğunu biliyorum. Burada ne işin olduğunun da tahmin edebiliyorum."

Öylece baktı yüzüme. Bir tepki bekledim. Bunun isteği ile daha çok yaklaştım bedenine. Yoğun erkeksi bir koku ile sarmalandım demek isterdim ama burnuma çarpan ter, kan ve boğuk yer altı kokusundan başka bir şey değildi. Bir dövüşten yeni çıkmıştı. Anlayabiliyordum. Mesele bu değildi zaten. Daha mühim şeyler vardı. Yutkunmak zorunda kaldım devam etmek için. "2020 Beyrut Limanı patlamasında oradaydın, değil mi?"

Tek kaşı usulca havalandı.

"Ben de oradaydım." diye devam ettim hızla konuşmaya. "Seni gördüm. Sen beni ku-"

"Patlama anında orada mıydın?" derken bakışları ilk defa gözlerimden kopup birkaç saniye için dışarıdan bakan birinin sadece boynumdaki kısmını göreceği yaraya indi. Anlık bir bakıştı. Tekrar gözlerimi buldu.

"Oradaydım." diye hızlı heyecanıma devam ettim.

"Belli." dedi aniden. Başka hiçbir şey söylemeden yeniden önüne dönüp ilerlerken ben yediğim lafla öylece kaldım. Belli derken? Deli olmadığımı ispatlamaya çalışırken daha çok deli damgası yemen anlık bir şoktu. Yutkunarak yuttum. Buna daha sonra odaklanacaktım.

"Bekle!" diyerek peşinden koştum. Adama yetişmek imkansızdı. "Bekle, dur! Dinlemek zorundasın beni."

"Neden bunu yapayım?" dedi.

"Yardımına ihtiyacım var!" diye yükseldiğimde yeniden durdu. Yeniden arkasını dönüp bakışlarını bana çevirdi. Konuşmadan düşündüğünü anlatabilmesi ürkütücü bir yetenek olmalıydı çünkü şu anki bakışından bana *deli misin* dediğini bariz bir şekilde anlayabiliyordum.

"Deli değilim." dedim çaresizce. Böyle bir güvence vereceğim kırk yıl aklıma gelmezdi oysa. "Beni dinlemen lazım..."

Dinlemedi. Tekrar önüne dönüp ilerlemeye devam etti. Durmadım. Bırakamazdım. Askerdi. Emindim. Askerliği bırakmış olsa dahi mafyanın içine düşecek hali yoktu. Ayrıca Tulpar falan da değildi! "Dinle beni! Askersin, biliyorum. Bir görev için buradasın, değil mi? Kralşan'ın yanına sızı-"

Gerisi yine gelmedi. Ama bu sefer konuşarak lafımı bölmesinden kaynaklanan bir sorun değildi bu. Hızla arkasını dönmüş, ben ne olduğumu anlayamadan aniden önümde belirmişti. Bir eli aniden dudaklarımın üzerine kapandığında irkilerek olduğum yere çakıldı adımlarım. Dudaklarımın üzerindeki elinin baskısı ile başım hafifçe geri düşerken onun bakışları bana doğru eğildi. Heybetinden dolayı tam olarak bana tepeden bakıyordu. Konuşmadı. Ama bakışları her şeyi anlatmaya yetti. Başını usulca sağa eğerken elim dudaklarımın üzerine kapanan elinin bileğine uzandı.

Bağırmam hataydı. Anın heyecanı ile düşünemeyerek büyük bir salaklık etmiştim. Ama o an bir şeye daha kesinlikle emin olmuştum.

Fikrim doğruydu. Kralşan'ın inine sızan biriydi. O, hala bir askerdi.

Dudaklarımın üzerindeki eli baskı yapmıyordu. Eli ise cüssesine oranla garip bir şekilde daha küçüktü. Nasırlıydı. Birkaç saniye boyunca gözlerimizi birbirimizden ayırmadık. O ne arıyordu bilmem ama ben güven vermek için bütün içtenliğimle bakıyordum. Görmesi lazımdı. Beni görmesi, anlaması lazımdı. İnsanın hayatı bir başka hayatta bir kere kesişirse bu tesadüf olurdu. Ama iki kere kesişen hayatlar tesadüften daha fazlasıydı. Kimine göre kader, kimine göre hayat, kimine göre ise denk gelmekti. Benim için ise mucize. Büyük bir mucize.

"Saçmalamayı kes!" derken sesi pürüzsüzdü. "Dediğin kişi değilim." Bunu derken bakışları ikna olmamı ister gibi daha çok gözlerime eğildi. "Senin kim olduğunla da hayat hikayenle de ilgilenmiyorum." Elini dudaklarımdan geri çekerken önümden bir adım geriledi. "Şimdi Kralşan'ın yanına geri dön."

Dudaklarım aralandı ama bir şey söyleyemedim. Hızla arkasını dönüp ilerledi. Beni Kralşan'ın yanında görmüştü. Hem de o bir kafesin içine tıkılmış kavga ederken. Başka ne düşünecekti ki? Haklıydı. "Onunla değilim..." diye mırıldandım. Duymadı. Duyduysa bile durmadı. Duymalıydı ama. "Onunla değilim!" diye bağırdım. "Yemin ederim onunla bir alakam yok! Bari bir kere dinle! Arkanı dönüp gidemezsin!"

Gitti. Durmadı. Adımları yavaşlamadı bile.

"Gidemezsin..." diyen sesim artık gür değildi. "Gitme..." diyen sesim ise mırıltıdan farksızdı. "Dinle..." Omuzlarım hayal kırıklığı ile çökerken olduğum yere çöküp ağlama isteğime dişlerimi dudaklarıma geçirerek hâkim oldum. Yetişkinler ağlamazdı. Ahuzar ise asla ağlamazdı. Elimi göğsüme bastırıp dolan genzimde ki yumruyu geri itelemeye çalıştım. Karanlık sessizce şehrin üzerine örtülen bir çarşaf gibi etrafımızı daha da sarmalamaya başlarken aramıza derin bir mesafe açarak kocaman adımlarla uzaklaştı. Umut ışığı sönmeye yüz tutmuşken ağlamak yerine her zamanki gibi öfkeme sığındım. Bu saçmalığa daha fazla tahammül edecek tek bir güç ve sabır kırıntısı kalmamıştı içimde. Ellerimi saçlarıma daldırıp yolmak ister gibi geri attım. Aynı şekilde yüzümü sıvazlarken *ya sabır* da çekiyordum ama oldukça zordu.

Arkasından bakakaldım. Oldukça uzaklaşmıştı. Geniş sırtı dışında seçilen bir noktası kalmamıştı. Bu anı böyle hayal etmemiştim çünkü bu anı hiç hayal etmemiştim. Omuzlarım daha da çökerken arkasından küçük adımlarla ilerledim. Onun kocaman adımlarla beş dakika da ucuna geldiği yolu ben minik minik adımladım. Gücüm yoktu. Ardı sıra ilerlemekten başka hiçbir şey gelmedi aklıma.

Yok sayılmak ve dinlenmemek insanın kalbine saplandığı anda oradan asla çıkmayan sızılardı. Benim kalbimin tam orta yerinde kendi annem tarafından saplanmış bir bıçak vardı. Ne zaman biri beni dinlemese veya yok saysa o bıçak usulca daha da derine batardı. Bir annenin evladına verebileceği en büyük kötülük belki de buydu. Ona kendi eliyle bir zaaf vermek... Bakışlarım hala ondaydı. O ise uzaklaştıkça uzaklaşmıştı. Arkasına dönüp bakmadı. Görmedi. Duymadı. Ve ben yine hayatta kalmak için yaptığım en iyi şeyi yaptım.

Bana verileni kabul etmedim. Umut ışığı sönmüş olsa dahi elimle etrafını sarmalayarak korumaya devam ettim. Evrene bir öneri sundum. Bunun gerçekleşmesi için ise yine ona sığındım. "Bir kere duraksar, dönüp sana bakarsa peşinden gitmeye devam et..." diye mırıldandım. "Hiç durmadan ilerlerse ilk taksiye binip evine dön Ahuzar. Bir daha da karşısına çıkma."

İlerledi. İlerledi. İlerledi. Durmadı. Gittikçe daha da uzaklaşırken avuçlarımın içinde sakladığım umut ışığına rüzgâr usulca üflüyordu. Ama durmadım. Ardı sıra ilerlemeye devam ettim. Arkama baktığımda durdurabileceğim bir taksi geldiğini gördüğümde adımlarım durdu. Taksi yanıma gelene kadar durmalıydı. Durmadı. Arkasına dahi bakmadı. Kalbimin ortasındaki bıçak inceden sızlarken çenemi her zamanki gibi yukarı diktim. Taksiyi durdurup bindim. Hızla ilerlerken ona yeniden yaklaşıyordum. Bakışlarımı cama çevirdim.

Araba tam yanından geçerken adımları durdu. Arkasına bakmadı. Tam olarak taksiye dönüp bana baktı. Bakışlarımız denk düştü. Taksinin içinde olduğumu biliyordu. Yine oldukça kısa bir andı. Taksi ilerledi. Ve bu sefer önde ilerleyen ben, arkamdan gelen oydu. Kafamı arka çama çevirdim. Bakışları hala bendeydi. Kural ise belliydi.

Devam et Ahuzar.

******

"Derin bir nefes al... Sinir sistemini sakinleştir ve zihnini arındır. Stres, öfke ve endişeni azalt..."

Bir yoga minderi üzerine bağdaş kurmuş, ellerim dizlerimde, gözlerim kapalı bir şekilde beklerden Defne'nin söylediklerine odaklanmaya çalıştım.

"Stres, öfke ve endişeni azalt Ahuzar." dedi.

Tam olarak bunu denedim.

"Bunun adı Nadi Shodana. *Kanal temizliği* demek." dedi Defne'nin dinginlik dolu sesi.

Bir nefes daha aldım. Gözlerim kapalıyken önümdeki karanlığa odaklandım. Dediği gibi zihnimi arındırmaya çalışırken dudaklarımdan şöyle bir sorunun dökülmesine de engel olamamıştım. "Ne olduğunu sormadım..."

Derin bir nefes daha verdi ve aynı dinginlik dolu sesiyle, "Kes sesini Ahuzar." diyerek oldukça mistik ve kibar bir şekilde cevapladı.

Öyle de yaptım. Yoksa yoga minderinin içine beni sarıp her an dışarı atabilirdi. "Odaklan..." diye mırıldandı. Sesinde uçsuz bucaksız ormanlar ve coşkun nehirler vardı. Ferah ve temizdi. Bende ise ateş ve fırtına. O yüzden mi kaçırıyordum herkesi? "Sol elin serbest bir şekilde dizinde olsun. Sağ elinin işaret ve orta parmağı alnının ortasına yaklaştır." dedi.

Dediğini yaptım.

"Baş, yüzük ve serçe parmakların burun deliklerinin üzerinde olsun. Amacımız nefesi farklı burun deliklerinden alıp

vermek. Yani soldan aldığımız nefesi sağdan verirken sağdan aldığımız nefesi soldan vereceğiz. Odaklan... Şimdi yüzük ve serçe parmağını burnunun sağ tarafına bastırırken sol taraftan derin bir nefes al..."

Aldım.

"Dörde kadar say... Ve tuttuğun nefesi sağ taraftan ver."

"Kapalı." dedim.

"Efendim?" dedi dinginlik dolu sesi.

"Sağ tarafı kapat dedin." derken burnuma tıkalı parmaklarım yüzünden sesim boğuk çıkıyordu. "Kapalı."

Derin bir nefes daha aldığını duydum. Yoga minderini kafama geçirmemek için iç dünyası ile yoğun bir savaş veriyor olmalıydı. "Aç o zaman." derken yine oldukça sabırlıydı. Yoga hafife alınmamalıydı. Ben olsam çok da cinnet sınırında koşuyor olurdum. Defne de ise yılların dinginliği vardı. Açtım burnumu. Soldan verdiğim nefes sağdan aldım, sağdan verdiğim nefesi soldan aldım.

"Odaklan..." dedi yeniden. "Seni üzen, stres altında hissetmene neden olan şeyleri bir nehir kıyısına indirdiğini hayal et."

Hayal ettim. Kralşan' ı ensesinden tutup nehrin kenarına savurdum.

"Ona şefkatle bakıyorsun..." dedi Defne.

En ters bakışımı attım Kralşan' a.

"Seni stres altında bıraktıkları için onlara kızgın değilsin." dedi Defne.

Kralşan' a bulduğum ilk taşı savurdum.

"Onları nehre bırak... Yüklerini azat et." dedi.

Kafasına aldığı darbe ile akarsuya düştü Kralşan. Akıntıya direnmek için taşlara tutunduğunda ellerine ayaklarımla bastım. Gitmedi Kralşan. Gitmediği gibi beni de ayağımdan kavrayıp akıntının içine çekti.

"Ondan kurtuluyorsun." dedi Defne.

Kurtulamadım. Kendi akıntıya sürüklenirken beni de ayak bileğimden yakaladı. Nereden bulduğumu bilmediğim bir dal parçasına tutunurken beni kendi ile beraber aşağıya çektikçe çekti. Ayak bileğimi elinden kurtarmak adına diğer ayağımla yüzüne tekme savurmaya çalıştım.

"Ve kurtuldun." dedi Defne.

Daha fazla bu nehir yatağında duramayacaktım yoksa dere yatağı kan gölüne dönecekti. "Ölmüyor ki!" derken gözlerimi hızla açtım. Sakinleşmek için yaptığı meditasyondan daha da sinirli çıkan ben dışında kim vardı bilmiyorum ama eğer varsa derdi büyük demekti. Anlayışla karşılanmalıydı. "Ölmüyordu Allah'ın belası! Gebermiyor ki!" diye yükselmeye devam ettim. "Kurtulmak imkânsız! Neye kurtuldum? Nere kurtuldum?"

Aniden acılan gözlerime dolan ışık yüzünden görüşüm kısa bir süreliğine bocalamıştı ama hemen toparlamıştım. Bağdaş pozisyonumu bozdum. Dinginleşelim derken bacak felci geçirecektik. Bakışlarım tam karşımdaki duvara yerleştirilmiş om sembolündeydi. Garip bir şekildi. Her gördüğümde anlamsızca her şeye benzetiyordum. Üç sayısının ortasından yana doğru eğri bir kuyruk çıkmış, üzerine ise bir şapka kondurulmuş gibiydi. Defne bu şeklin ona uğur getirdiğini düşündüğü için kendi yoga merkezinin

de orta yerine büyük bir şekilde yaptırmıştı. Anlamı ise benim gördüğümden daha derindi. Mutlak duruma ulaşma çabasını temsil eden evrensel bir sesti "*om*." Rüya görme ve uyanma yoluyla birleşmenin özüydü.

Defne öyle demişti yani. Ben değil.

Liseden beri en yakın arkadaşımdı. Beni bilirdi. Sürekli arayıp sorma sevmezdim. Neden beni aramıyorsun denilmesinden ve trip atılmasından ise nefret ederdim. İstersem uğrar, aklıma esmezse günlerce aramazdım. Bu ona değer vermediğim için değildi. Unuttuğumdandı. O da bendeki kendi değerini bu eylemlerle ölçmezdi. Bilirdi ki gün sonunda hep onun önüne düşerdim. Kıymetliydi. Kıymeti haddinden büyüktü hatta. En zor zamanlarımda yanımda olan da oydu, günlerce yaralarıma pansuman yapıp başımda nöbet tutan da, ben işte olduğum dönemlerde Biricik'le ilgilenen de.

Eski işimdeyken.

Derin bir nefes verdiğini duydum. Bakışlarım ona döndü. Uzun ve dalgalı kumral saçları beline kadar dökülürken bir kısmını tepesinde minik bir topuz yapmıştı. Mor taytı ve tişörtü ile yine oldukça sportif ve dingindi. Burnundan bir nefes daha verirken bağdaş pozisyonunu bozmadan gözlerini açıp sesi ve görünüşü kadar dinginlik dolu bal rengi gözlerini bana dikti. "Ahuzar..." diye mırıldandı.

Ne var der gibi başımı salladım.

Oldukça net oldu. "Zannımca sinir kat sayını yatıştıracak olan şey burası değil, gelişmiş bir terapi merkezi. Lütfen oraya git. Tedavine devam et. Benim huzur dolu yoga yuvamı negatifliğinle baltalama." Elini yavaşça çıkışa doğru kaldırdı ve sunar gibi kapıyı işaret etti. "Haydi, durma! Lütfen burayı terk et."

Etmedim tabi ki. Üstüne bir de yoga minderine sırt üstü bıraktım bedenimi. Sinir ve ani öfke problemime iyi gelmesi umudu ile bir yıl önce başlamıştım yogaya. Defne'nin ısrarları oldukça etkiliydi bu kararımda zira hem zihnimde atamadığım bir patlama travmam, hem bırakmak zorunda olduğum ama çok sevdiğim bir işim, hem de peşimde bir mafya babası vardı. Öfkeden kudurmamak elde değildi. Ara ara işe yaramışlığı vardı bu meditasyonların. Hakkını yiyemezdim. Ama kesin bir çözüm değildi. İçimdeki öfkenin yok olması için kaynağının yok olması gerekiyordu.

Onun.

"Gidemem." dedim harfleri uzatarak. "Bir meditasyon daha yapalım."

Gülümsedi. Başını kibarca iki yana salladı ama cevabı hiç de kibar değildi. "Asla. Tahammülümün sonunda olduğumu belirtmek isterim." Minik bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. O ise derin bir nefes daha aldı. Ellerini dizlerine atıp om pozisyonu aldı. "Seninle arkadaş olduğum güne lanet olsun..."

Yeniden güldüm. "Evrene lanet gönderme. Sen hep ne dersin? Kötü niyetler döner dolaşır ve en nihayetinde bizi bulur."

Dingin bir ters bakışla baktı. Sövmeden sövmüş kadar olmuştu.

Yan dönüp dirseğimle yerden destek alırken avuç içimi yanağıma yasladım. "Sakinleş." dedim onun her zaman ki dingin sesini taklit ederek. "İyi anlara odaklan. Her şey zıttı ile kaimdir. Beni de senin zıttın olarak düşün. Hayal et... Hayal et... Hay-"

Ani bir şekilde bana eğilip koluma vurunca elim yanağımdan sıyrıldı. Başım yoga minderine sümük misali yapışırken beklemediğim bir hamle olduğu için bocaladım. O ise yine çok dingin bir cevap verdi. "Huzura vurulan en büyük darbesin."

Güldüm. Hatta minik bir kahkaha atarken sırt üstü uzanıp ellerimi başımın altına attım. Bakışlarım beyaz tavandayken gülüşlerimin arasından derin bir nefes verdim. "Huzurlu bir hayatım yoksa bu benim suçum değil. Evrenin suçu."

"Yine ne yaptı?" dedi. Başımda ki belayı bilen tek kişiydi. Kralşan adını anmaya ise tövbeliydi. Haklıydı da. Ben de anmak istemezdim ama hayat beklentilerin çok daha ötesinde, en dipteki, en karanlık olan seçeneği ile çıkmıştı karşıma.

Gülüşüm usulca soldu. "Bir şey yapmasına gerek mı var? Varlığı yetiyor."

Bağdaş konumunu bozup minderinden kalktı. Bir köşeye bıraktığı yeşil matarasına ilerlediğini ona bakmadan dahi bilebiliyordum. Su içmeden duramazdı. "Hala polise gitmen gerektiğinden yanayım." diye mırıldandı. Varlığını yeniden yanımda hissettiğimde bakışlarımı yüzüne çevirdim. Yanılmamıştım, eline aldığı suyunu içiyordu. Huzurluydu ama benim için endişe ettiğini de görebiliyordum. "Bundan başka türlü kurtulamazsın Ahuzar. Neyi bekliyorsun ki?"

Bakışlarımı tekrar boş tavana çevirdim. Kalbimin üzerindeki huzursuzluk yerli yerindeydi. Elimde Kralşan ailesine ait daha büyük deliller ve kozlar vardı. Ama bunları hemen orta yere atacak kadar aptal değildim. Kimseye güvenmemem gerektiğini fazlası ile öğretmişti. Defne'nin bile bilmediği şey ise zaten polise gitmiş olmamdı. Elimdeki dosyalarla değil, beni rahatsız ettiğine dair başka bir şikâyet dosyası ile

gitmiştim. Bir nevi yem atmaktı. Yanılmamıştım da. Kralşan her yerdeydi. Benim ise hayatımda riske atamayacağım başka bir hayat vardı.

Biricik.

"Çözüm değil." diye mırıldandım.

"Çözüm ne o zaman?" dedi.

Önceden buna *bilmiyorum* derdim. Ama artık cevap bu değildi. Bitmek bilmez karanlık bir tünelin içinde ilerlerken hiçbir zaman ışık yanmayacak sanmıştım. Artık bir ışık vardı. Sönmeye yakın ama yine de parlayan bir umut vardı. "Bir çözümü var." diye mırıldandım.

"Ne?" dedi. Sesi dinginlikten çıkıp heyecanlı bir tona bürünmüştü. "Yoksa benim dediğimi mi yapacaksın?"

Bakışlarım ona dönerken ifadem sorgular gibiydi. "Senin fikrin mi vardı? Ne zaman bu konudan bahsetsem *derin bir nefes al ve sakinleş* diyorsun."

Göz devirdi. "Ne dememi bekliyorsun? *Silahı al, çek vur* mu?"

Güzel fikirdi ama bir o kadar da imkansızdı. Yine de "Oldukça makul." diye cevaplamama engel değildi.

"Annene söyle." dedi aniden. Bakışlarım vahşet içinde ona dönmüşken o bu bakışımı umursamadan devam etti. "Git dikil karşısına, *bu bela senin yüzünden başımda. Madem öyle sen kurtaracaksın* de. Söylesin o da kocasına. Kocası koskoca Mahir Kralşan. Bu sapkın oğlunu yola getirecek tek kişi o."

Sırlar insanı gömüyordu. Hem de diri diri. Gömmediğini ise çürütüyordu. Sesli dile getirildiklerinde ürpertmesi bu yüzdendi belki de. Defne, gömülü bu gerçeği bilen tek kişiydi. Lise zamanlarımda Hülya Kralşan'ı araştırırken yakalamıştı beni. O zamanlar hayata karşı daha duygusal olduğum için ağlayarak anlatmıştım ona gerçeği. İnsan 16 yaşındayken daha kırılgan oluyordu. Çünkü bu yaş bir şeyleri gerçekten değiştirebileceğine inandığın bir dönemdi. Acı gerçek çok sonraları tokat misali çarpıyordu yüzüne. Hayat değişmezdi. Değişmesi gereken insanın hayata baktığı pencereydi.

Biricik bile bilmezdi annesini. Bütün fotoğraflarını babam yakmıştı. Annesini ölümcül bir hastalıktan öldü olarak biliyordu. Öyleydi de. Hülya Soykamer hepimiz için bir ölüydü. Onu daha kırk günlükken bırakıp gittiği gerçeğini de ben kendi bağrıma alıp saklamıştım. Hiçbir acının Biricik'e değmesine izin vermemiştim. Ben acıyı saklardım. Her zaman saklamıştım.

Annemi de saklamıştım, babamı da.

"Saçmalıyorsun!" diye soldum.

"Asıl sen saçmalıyorsun!" dedi. "Nereye kadar gidecek bu Ahuzar? Adam Türkiye'nin en tehlikeli mafyası! Sana da kafayı takmış, belli. Sen gitmezsen polise ben gideceğim artık. Buna *yok* dersen de Hülya Kralşan'ın karşına dikileceğim. Kusura bakma ama en yakın arkadaşımın hayatı ile kumar oynamasını daha fazla izlemeyeceğim! Doğurmakla olmuyor. Zahmet olacak ama artık bir annelik yapsın!"

Yattığım yerden doğruldum. Haklıydı ama bilmediği şeyler vardı. Mahir Kralşan bir zamanların efsanesi olabilirdi ama artık yeraltı dünyası için küçük bir piyondan farksızdı. Kenan

babasını bile saf dışı bırakmıştı. Mahir Kralşan hasta yatağında ölümü bekleyen biriydi artık. Onlar hakkında topladığım kanıtlardan anladığım acı bir gerçek vardı. Bana göre Mahir Kralşan 'ın bu durumu bir tesadüf değildi. Oğlu ile balık tutmaya gittiği bir günün ardından 'iş adamı Mahir Kralşan saldırıya uğradı' manşetleri ile medya yerinden oynamıştı. Hastane önünde günlerce nöbetler tutulmuştu. Mahir Kralşan' ın ağır yaralandığı bu saldırıda hemen yanındaki oğlu Kenan Kralşan' ın bırak burun kanaması saçının fönünün bile bozulmamış oluşu ayrı bir muammaydı.

O bir canavardı. İnsan değil.

"Birincisi; o kadın benim annem değil." dedim. "İkincisi Mahir Kralşan' ın kendine bile hayrı yok. Üçüncüsü; polise gittim. Ama hiçbir işe yaramadı." Bu noktada öfkeme daha fazla hâkim olmadım. "Şikâyetim ciddiye bile alınmadı! Üstüne bir de verdiğim kanıtlar yok edildi! Çocuk oyuncağı mı sanıyorsun sen bu işi Defne?! Her adımım da Biricik'in hayatı atılıyor önüme! Sıkıştığın kapandan kurtulmanın bedelinin kardeşinin canı olduğunu düşün! Adım atar mısın dışarı?"

"Tamam... Sakinleş." diye mırıldandı. "Anlıyorum ve çözüm sunmaya çalışıyorum."

Demesi kolaydı! Ellerimi saçlarıma daldırıp geri savururken oturduğum yerden ayaklandım. Sinirle sağa sola gidip gelirken ayağımın altına takılan yoga minderine tekme atıp diğer uca savurdum.

"Kıçını tekmeleyerek seni dışarı atmamı istemiyorsan o yastığı aldığın yere koy."

Seviyeli bir arkadaşlığımız vardı. Dediğini yapacağına da emindim. O yüzden bütün öfkeme rağmen ilerleyip minderi savrulduğu yerden alıp aynı yerine bıraktım.

Kibarca başını sallayarak onayladı bu hareketimi. "Teşekkürler. Şimdi neden polise gittiğini bana söylemediğinden bahset." Sakindi. Her zamanki gibi. Aşırı sakin.

"Söylesem ne olacak!" derken ona döndüm. "Bir sonuca varmadıktan sonra söylemenin anlamı ne? Adam şikayetimi sisteme bile aldırmadı. Şaka gibi."

Derin bir nefes verdi. "Yine Hülya Kralşan seçeneğine geliyoruz yani."

"Hayır!" dedi. "Asla! Öleceğimi bilsem dahi o kadının yüzüne bakmam, yardım istemem."

"Biricik için."

"Kendim korurum."

Bağdaş kurdu yeniden. Benim minderimi önüne çekip üzerine iki kere vurdu. "Gel şöyle."

Çok ılımlı ve dingin konuşuyordu. Böyle konuştuğu an bana her şeyi yaptırabilirdi. Arkadaşlığımızın bu kadar uzun sürmesinin sebebi de buydu belki de. Ben ateş isem o suydu. Ben yakıyorsam o söndürürdü. Sinirlendiğimde ciddiye almaz, yeri geldiğinde yine bütün dinginliği ile kıçıma tekmeyi savururdu. Sonra da aynı şekilde devam ederdik. Dediğini yaptım o yüzden. Pıtı pıtı ilerleyip mindere oturdum. Onun gibi bağdaş kurdum. İkimiz de birbirimize baktık kısa bir süre için.

"Nefes al." dedi.

"Alıyorum zaten."

"Ahuzar." dedi tane tane. "Nefes al dedim sana."

Aldım.

"Her şeyle tek başına savaşamazsın Ahuzar." dedi. "Bazen yardım alman gerekir. Bazı savaşlar güçle değil, destekle kazanılır."

Bu zamana kadar kimseden yardım istememiş, elimi tutması için uzatmamıştım. Düştüysem kendim kalkardım. Yıkıldıysam kendimi yeniden inşa ederdim. Kırıldıysam parçalarımı kendim toplardım. Dikenlerimin sebebi buydu belki de. *Kendim*.

Artık daha sakindim. "Biliyorum." diye mırıldandım.

"O zaman sana yardım etmeme izin ver."

"Sen bana yardım edemezsin Defne... Bana bir kişi hariç kimse yardım edemez."

Bir kaşı sorgular gibi havalandı. "Kim?"

Derin bir nefes verdim. Adı dudaklarımın üzerinde büyük bir sır gibiydi. Sadece benim bildiğim bir hazine... Dişlerimi alt dudağıma geçirdim ister istemez. Kim olduğu önemli değildi. Benim deli ya da Kralşan yanında olduğumu düşünmesi de. Vazgeçmeyecektim. İki gündür onu hiç görmemiştim ama bir yolunu bulacaktım. Bütün ihtimalleri bir düzenle incelemiştim zihnimde. Emin olduğum ilk şey Tulpar olmayışıydı.

Araştırmıştım. Tulpar, yüzünü bu zamana kadar asla göstermemiş bir kafes dövücüsüydü. Kimse hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama girdiğim derin arşivlerde bir fotoğrafa denk gelmiştim. Biri sosyal medyaya bir kafes dövüşünden bulanık bir video atmıştı. Kısa ve biraz eski bir gönderiydi ama üzerinde yazan Tulpar ismi netti. Tıpkı Tulpar'ın kollarında hiçbir yara izinin olmayışının da net bir şekilde

seçildiği gibi. Kimse dikkat etmezdi bu detaya belki ama onun sağ kolunda bir kurşun izi vardı. Küçük bir yara iziydi lakin benim onda dikkatimi çeken ilk şey bu olmuştu. Asker adamın yarası olurdu. Sıradan bir yara değil, kurşun yarası olurdu. Tam olarak öyle bir yarası vardı.

İkinci durum şuydu; onu görmüştüm. Vatanı ve insanlar için savaşan bir askerdi. Beni hiç tanımamasına rağmen o bomba patladığı an üzerime atlayışını asla unutmamıştım. Unutmayacaktım. Bu, işini severek yaptığını gösterirdi. Sıradan bir asker olmadığı benim hissiyatımdı. Belki de bir özel kuvvet askeriydi. Bundan emin değildi. Ama ihtimali yüksekti.

Belki de askerliği bırakmıştı.

Ve kalkıp mafya içine girmeye karar vermişti, öyle mi? Saçmaydı. Okların ve ihtimallerin sonu hep aynı yere çıkmıştı. O görev için buradaydı. O hala bir Türk askeriydi. O, güvenebileceğim tek kişiydi. Belki de Kralşan'ı yerle bir edecek tek kişi.

"Ahuzar." dedi Defne.

"Efendim." diye mırıldanırken bakışlarım dalgındı. Aklımda ise sadece o vardı.

"Kimden bahsediyorsun sen?" dedi.

Bakışlarımı boşluktan koparıp ona çevirdim. Merakla bakıyordu. "Buradan kurtulmak için elimi uzatacağım, yardım isteyeceğim tek kişiden." derken minderden ayaklandım. "Sonra konuşuruz. Hazırlan da çıkalım. Biricik arar birazdan."

Biricik'in okul haberini kutlamak için bir mekânda kız kıza eğlenmeye gidecektik. Ablaları olarak sözümüz vardı

ufaklığa. Hızla çıkışa ilerlerken Defne'nin arkamdan, "Kim o? Doğru düzgün anlat şunu." diye bağırışını umursamadım. Eninde sonunda anlatacaktım zaten ama önce benim her şeyden tam anlamı ile emin olmam gerekiyordu. Ve de onun benden. Benim emin olmam kolaydı ama onun için aynı şeyi söyleyemeyecektim. İnatçı birine benziyordu. Sorun değildi. En sonunda bir umut vardı. İşte şimdi savaşmaya değerdi.

******

Çalan yabancı şarkı ile dans eden, kendinden geçen insanlara sadece baktım. Muazzam bir hayat neşesi ile doluydular.

"Ne alırdınız?" diyen barmenin ince sesi ile irkildim ama belli etmemeye çalışarak ona döndüm. Her tarafında dövmeleri olan bir tipti. Esmer tenine inat sarı saçlarını Amerikan örgüsü yaptırmış, ensesinde dağınık bir şekilde toparlamıştı. Burun ve dudağındaki piercingler ona farklı ve marjinal bir hava veriyordu. Bu sorusuna karşı yaşama sevinci demek üzeriydim ki diğer yanımda ki Defne atladı söze.

"Hafif bir şeyler verin ona. Hatta mümkünse soda falan. Diğer arkadaşımıza portakal suyu. Bana da bir Margarita."

Barman başıyla onaylayıp arkasını dönerken ben huysuz bakışlarımı Defne'ye çevirdim. "Umarım portakal suyu da soda da Biricik içindir."

İmayla tebessüm etti. "İkiniz için de diyelim."

"İnanamıyorum sana."

"Ben de içtiğin zaman senin içinden çıkan şeye." dedi.

Haklıydı. Sicilim pek normal değildi bu konuda. Daima olduğu gibi kuralcıydı. Göz devirirken sessiz kalışım bu yüzdendi. Biricik lavaboya gitmişti. Bakışlarım sağa solda onu ararken siyah deri mini eteğimi öne doğru çekiştirirdim. Saçlarımı omuzlarımdan geri savurdum. Üzerimdeki siyah, ip askılı bluzun açıkta bıraktığı omuzlarımı dikleştirirken çantamı açıp rujum ve aynamı çıkardım. Aynı saniyelerde bakışlarım Defne'ye takıldı. Ben eve gidip Biricik ile düğüne gider hazırlanıp gelmişken o siyah bir taytın üzerine beyaz bir tişört geçirmişti. Rahatlığı evlerden ıraktı. Yoga merkezinden çıkıp geldiği bariz belliydi.

Aynayı açarken ruju ona doğru uzattım. "İster misin?"

Elini iki yana salladı. "Sende kalsın."

Her zaman doğallıktan yanaydı. Benim kırk tane cilt bakım ürünü ile zorla yola getirdiği cildim varken o sadece su ile yıkadığı halde ışıl ışıldı. Hayatında Kralşan olmayışı da bu ışıltıda etkiliydi belki de. Bakışlarımı iki yana sallayarak bu düşünceden uzaklaştım. Rujumu sürdüm. Eşyalarımı çantama geri bırakırken Biricik de en sonunda gelmişti.

"Ben geldim!" diyerek kendini yanıma bıraktı. Aynı saniyelerde içkilerimizde önümüze gelmişti. Bana gelen gerçekten bir sodaydı. Biricik'e ise meyve suyu. "Bu ne?" dedi Biricik önüne gelen şeye şok olmuş gibi bakarken. "Portakal suyu mu söylediniz gerçekten?"

Bu sefer ikimizde de aynı anda aynı ses yükselmişti.

"Çocuklar içmez!"

Şok içinde baktı bize. "19 olduğumu ne zaman kabulleneceksiniz?"

"Hiçbir zaman." dedim.

"Otuz dokuz olduğunda belki." dedi Defne.

Yılmış bir şekilde çöktü tabureye. İki abla ile yaşamak zordu. Anlayabiliyordum. O önündeki meyve suyuna ekşimiş bir yüzle bakarken ben oturduğum taburede dönüp yüzünü piste çevirdim. Dirseklerini tezgâha dayayıp ifadesizce baktım pistin ortasında dans eden insanlara. Herkes halinden oldukça memnun duruyordu.

"Okulun başvuruları ne zaman?" dedi Defne.

Anında keyiflendi Biricik. "İki hafta sonra." derken ellerini birleştirip çenesinin altına yasladı. "Çok heyecanlıyım. Yeni bir hayat resmen. Belki de hayatımın aşkını orada bulurum." Defne ile aynı anda devasa bir kahkaha attığımızda gülüşü solarken en tip bakışını attı bize. "Ne var? Niye gülüyorsunuz?"

"Hayallerini yıkmak istemem ama üniversite hiç gençlik dizilerindeki gibi bir yer değil bebeğim. Gerçeklere kendini hazırla."

Gülerken margaritasından bir yudum aldı Defne. "Katılıyorum."

Gözlerini kısarak baktı ikimize de. "Ne biçim genç yetişkinsiniz siz? İçiniz geçmiş."

Defne ile birbirimize kısa bir bakış attık. Benim üniversite yıllarım koşturmaca ile geçmişti. Bakmam gereken hasta bir

baba ve küçük kız kardeş vardı. Part time iş ve okul arasında koşturup durmuştum. Birkaç anlamsız flört dışında bir şey yoktu ama Defne o dönemde ağır yara almıştı. Çok severek nişanlanmış, sonra da nişan atmak zorunda kalmıştı. Hayat bazen istediğin gibi gitmez, aşk bazı şeyleri kurtarmaya yetmezdi. Defne içinde böyle olmuş olmalı ki hala hayatına hiç kimseyi almamıştı. O dönemden sonra kafa dağıtmak için başladığı yoga ise derin bir tutkuya dönüşmüştü. Belki de tek sığınağı oydu.

Şu an aklına onun düştüğüne emindim. Ne zaman onu düşünse yüzünde ayrı bir keder beliriyordu. Ama yine de gülümsedi. Yoga böyle bir şeydi. Keşke bende de işe yarasaydı. "Sen bize bakma." dedi. "Güzel bir aşk hikayesine imza atacağına eminim."

"Sen onu dinleme." dedim. "Elinden geldiğince erkeklerden uzak dur."

Güldü Biricik bu halimize. Müzik yüzünden konuşmalarımızı duymamız biraz zorlaşıyordu. Tam bir şeyler söyleyeceği sırada yan tarafında biri belirdi. Çantasını sertçe tezgâhın üzerine bıraktığı için bakışlarımız o yöne dönmüştü. Genç bir kızdı. Hatta haddinden fazla. Ama kaşlarımın çatılmasına, duruşumun dikleşmesine neden olan bu değildi. Bu Irmak Kralşan'dan başkası değildi.

Hülya Kralşan'ın kızı. Tek kızı.

Enseme balyozla vurulmuş gibi kaldım. Daha önce hep televizyonlarda görmüştüm. Yüz yüze gelmişliğim yoktu ki buna gerek de yoktu. Ama panikleyişim bu sebepten değildi. O buradaysa abisinin korumaları da mutlaka etrafında olurdu. Hepsi beni tanırdı. Şu an bununla uğraşmak istemiyordum. Hele de Biricik'in hiçbir şeyden haberi yokken.

"İnanamıyorum!" derken kocaman olmuş gözlerle bize döndü Biricik. Elini dudaklarına atıp heyecanına hâkim olmaya çalıştı. "Bu kim biliyor musunuz?" Hiç bilmek istemezdim ama sessizce mırıldandı. "Irmak Kralşan!"

Zorla yutkundum. Ensemden soğuk bir ürperti geçerken göğsümün üzerine büyük bir huzursuzluk oturdu. Bu iyi bir şey değildi. O huzursuzluk ne zaman oraya kurulsa altından kalkamayacağım yüklerin altında kalıyordum. Neden irkildiğimi anladığını hissettiğim Defne'nin elini sırtımda hissettim. Bu bana güç vermeye yetmedi ama en azından yaslanacak bir zemin verdi.

"Niye öyle bakıyorsunuz?" diye şaşkınlıkla sordu Biricik. "Tanımıyor musunuz? Çok ünlü bir ınfluencer. Ayrıca büyük bir iş adamımın kızı. Abla, sen tanırsın Mahir ve Hüly-"

"Tamam." dedim can havliyle. Onun adını anmamalıydı. Buna tahammül edebileceğimi sanmıyordum. Fazla yükseldiğimi anlayınca belli etmemeye çalışarak gerginlikten kuruyan dudaklarımda dilimi gezdirdim. Ya rujun tadı rezaletti ya ağzımın. Çözebilmiş değildim ama ağzımın tadının bozuk oluşu daha olası duruyordu şu an için. "Bildik kim olduğunu." diyerek daha ılımlı olmaya çalıştım. Irmak Kralşan'a çevirdim bakışlarımı. Pembe, iddialı bir mini elbise vardı üzerinde. Sarı saçlarını ensesinde sıkı bir at kuyruğu yapmıştı. Yaşıtlarından bir hayli büyük duruyordu. Muhtemelen bunda yaptığı makyaj ve giydiği cesur elbisenin de etkisi vardı. Bakışları bir saniye için bize döndü. Kaçırmadım gözlerimi. Ve gördüğüm şeyle büsbütün ürperdim. Yutkunmadan edemedim.

Düşündüğüm ve düşüncesi ile ürperdiğim düşünceyi Biricik heyecanla kelimelere döktü. "Sana hep diyordum ya beni ünlü birine benzetiyorlar diye abla. Bu işte."

Doğruydu. Benziyorlardı. Aynı yuvarlak yüz hatları, sarı saçlar ve açık kahve gözler... Aralarındaki tek fark Biricik'in daha tatlı bir simaya sahip oluşuydu. Irmak Kralşan'ın yüz hatları keskin ve netti. Tıpkı babası ve abisi gibi. Ama inkâr edemeyeceğim bir gerçek vardı. Biricik de Irmak da ona benziyordu. *Annelerine.*

Benim anneme değil. Biricik'in de annesine değil. Sadece Irmak Kralşan'ın annesine.

Bakışlarını benden kopardı. Önüne dönerken, "Bir tekila." dedi barmene.

Kaşlarım benden bağımsız bir şekilde çatılmıştı. Daha 16 yaşında ya var ya yoktu. Ne tekilasından bahsediyordu? Peki bundan bana neydi? Beni ilgilendiren tek şey kardeşimdi. *Tek kardeşim*. Pek sevgili kardeşimin bakışları ise hayran bir şekilde ondaydı. İmreniyordu. Annesinin onun var olacağı bir hayatı seçmek için kendini ezip geçtiğini bilmiyordu. Öfkeden daha çok içimde beliren buruk bir üzüntüydü. Benden alınan hiçbir şeye yakınmazdım ama Biricik içimdeki yaraydı.

Defne'nin margaritasına uzanıp tek yudumda kafama diktim. Başımı iki yana sallayıp üzerime çullanmaya hazırlanan duygusallıktan sıyrıldım. Bakışlarım etrafta Kralşan'ın adamları var mı diye gezindi. Boğuk ışık ve insan gövdelerinden seçmek zordu. Hızla çantama uzandım. "Kalkıyoruz." dedim. Düşündüğüm tek şey Biricik ve Defne'yi buradan çıkarmaktı. Daha doğrusu Biricik'i bir Kralşan'dan uzak tutmaktı. Virüs gibiydiler. Bunu en iyi ben bilirdim.

Defne bu kadarı sorgulamadan toparlanırken Biricik şaşkındı. "Ne?" dedi şaşkın şaşkın. "Daha yeni geldik."

Acele ile ayağa kalktığım için topuklularımın üzerinde sendelemiş ama hemen toparlamıştım. Mini deri eteğimi

düzeltirken saçlarımı geri savurdum. Siyah trençkotumu giydim. Bakışlarım hala tedirginlikle etrafımızda geziniyordu. "Şimdi de gidiyoruz."

"Abla!" diye huysuzlandı. "Şurada bari sorun çıkarma!"

"Biricik!" diye yükselirken ateş saçan gözlerimin hedefi bu defa etraf değil oydu. "Sana gidiyoruz dedim!"

"Ablan haklı Biricik." dedi Defne. "Başka mekâna geçelim." Ara bulmak isteyen sesi yine sakindi. "Burası beni de sarmadı."

Anlaması gerekeni anladı. "Of!" diye homurdanırken çantasını aldı. "Bari Irmak Kralşan'la bir fotoğraf çekileyim. Kayıp ikizim yazar, paylaşırım." Teklifinde bulundu.

Kafama sıksa daha iyiydi.

Aynı saniyelerde Irmak Kralşan'ın tarafında tam anlamı ile kızılca kıyamet kopmuştu. Devasa bir çığlık ortamda yankılanırken bakışlarımız o yöne döndü. Esmer bir kız aniden Irmak Kralşan'ın saçına yapışmış, yetmemiş, geri çekerek taburesinden gerisin geri düşürmüştü. Ne olduğunu anlamaya fırsat kalmadan ayaklarımızın önüne düşen Irmak yüzünden üçümüz de iki adım geriledik. Irmak bağırarak saçlarına attı elini. Ensesindeki at kuyruğu bir hayli dağılmıştı. Esmer kız ise hıncını alamamış olmalı ki yerden toparlanmaya çalışan Irmak'ın üzerine tekrar atladı.

"Bana kafa tutarsın ha!" dedi bir yandan da. "Ne sanıyorsun sen kendini?"

Saçlarına iki yandan yapıştığında Irmak'ın çığlığı büyüdü. Elinden kurtulmayı denedi ama fazla hassas olmalı ki minik darbeler atıp bağırmaktan başka bir şey yapamıyordu. Etrafımıza kalabalık toparlanmaya başlamıştı. Ama kimse

öne atlayıp bu saçmalığı durdurmadı. Herkesin yaptığı tek şey ellerindeki kameralar ile bunu çekmekti. Sadece genç bir erkek çocuğu ileri atılıp esmer kızı geri çekmeye çalıştı.

"Azra, dur!"

Durmadı Azra denilen kız. Her şey saniyeler içinde oluyordu. Geri dönmek istedim. Şu saniye arkamı dönüp buradan kaçmak istedim ama zordu. İçimdeki insan sevgisi benden alınsa oldukça makbule geçerdi. Bir şekilde yediremedim. İstemediğim bir şekilde kardeşim olduğu gerçeği yüzünden değil, genç bir kız ve insan oluşundan dolayıydı bu hislerim. Başkası olsa da aynı şeyi yapardım. Evet, kesinlikle yapardım. Bu cümleyi tekrar ederek ileri doğru üç sert adım attım.

Başkası olsa da bunu yapardın Ahuzar. Ona yardım etmiyorsun. Genç bir kıza yardım ediyorsun. Ona değil. Ona değil...

Esmer kızın kolundan kavrayıp geri çekmeye çalıştım ama zordu. Irmak'ı bir hayli hırpalamıştı. "Bırak!" diyerek daha çok çektim. Bir kolu beni geri iteledi. Kalabalığın çoğu etrafımıza toparlanmıştı. Irmak çığlık atıp, kız onu hırpaladıkça bir film sahnesi gibi izleyip telefonları ile çekiyorlardı. Midem bulandı. Bir başkasının acısını kayda almak nedendi?

Defne'nin ileri doğru atıldığını gördüğümde elimle durdurdum. Bakışımdan anlaması gerekeni anlayıp yanındaki Biricik'in elini tuttu. Ben ise tekrar yere eğilip bu saçmalığı durdurmak için esmer kızı var gücümle geri iteledim. Bu sefer işe yaramıştı. Gerisin geri düştü. Ben ise hızla Irmak'la arasına girdim. Üzerimdeki trençkotu çıkardım. Hırpalanışı ile yukarı sıyrılan mini elbisesi yüzünden bacak ve baldırlarına açılmıştı. Trençkotu üzerine kapattım. Gözleri

gözlerime değdi. Ağlıyordu. Gördüğüm tek duygu ise korkuydu. İçim burkuldu.

Saçmalama Ahuzar. Saçmalama.

Aynı saniyelerde arkamdaki kızdan öfkeli bir çığlık yükseldi. Bakışlarımı ona çevirdim. Yerden ayaklanmış, hızla bana doğru ilerliyordu. Yapacağı şeyi anlamak zor değildi. Oldukça sakin bir şekilde ayağa kalktım. Şu yaşımda yeni yetme bir ergenden dayak yiyecek değildim. Kırmızı örtü görmüş boğa gibi bana da saldırmak için ilerledi. Elini saçlarıma daldırmak için uzattığı an bileğinden yakaladım. Kavradığım bileğini kendime doğru çekerek yüzünü gözlerime yaklaştırdım. Öfkeli bakışlarımın hedefi gözleriydi.

"Hele bir dene." diye mırıldandım. "Hele bir o yaptığını bana da yapmayı bir dene!"

Deneyemedi. Ya da ben denemesine fırsat vermedim. Hızla bedenini geri savurdum. Sorunları olduğu net bir gerçekti. Öfkeli bakışları benden sekip yerdeki Irmak'a döndü. İşaret parmağını tehditkâr bir şekilde salladı. "Sonra hesaplaşacağız seninle!"

Bir mafyanın kız kardeşi olduğunu bilmiyordu muhtemel. Umarım bundan sonra her şey Azra için daha makul olurdu ama bence imkansızdı. Arkasını dönüp kalabalığı hırsla aralayarak uzaklaştı. Bakışlarımı Irmak'a çevirdim. Ürkek bakışları bendeydi. Derin bir nefes verirken yeniden önünde eğildim. Kolundan kavradım. "Kalk yerden." derken sesim duygudan yoksundu.

Biricik belirdi yanımda. O da diğer kolundan kavradı. "Yardım edeyim..." diye mırıldandı. "Gel."

Başını usulca iki yana salladı. Bütün makyajı yüzüne akmış, perişan bir haldeydi. "Çekiyorlar." diye mırıldandı. "İnternete

atacaklar... Herkes beni konuşacak..."

Bakışlarım etrafımıza döndü. Haklıydı. Hepsinin elinde bir telefon vardı, onu çekiyorlardı. Kimi gülüyor, kimi yanındaki ile kıkırdıyor, kimi ise merakla bakıyordu. Aciz bir görüntüydü. Sorun onlarda değildi. Sorun bu duygudan yoksun karakterlere içinde ki zehri kusma imkânı veren internet ağını kuranlardaydı.

Hızla kalktım ayağa. Topuklu ayakkabılarım ile sert adımlarla ilerlerken sinirim beynimde bir noktaya sağlam bir darbe indirdi. Görüntüyü çekerken oldukça eğlenen bir ifadesi olan genç bir erkeğe ilerledim. Ne olduğunu anlamaya fırsat bırakmadan telefonunu elinden alıp şiddetle bara doğru savurdum. Telefon barın tezgâh duvarına çarpıp diğer yana uçarken bakışlarım gence döndü. Elinde telefonu hala tutar gibi öylece kalmıştı. Şaşkın bakışları bana döndü. "Şimdi de çekmeye devam edin!" dedim bakışlarım her birinde öfkeyle gezinirken. "Edin ki o telefonları tek tek kırayım!"

Ses çıkmadı. Telefonlar usulca yere indi ama alttan alttan hala çekenler olduğu acı bir gerçekti. Sosyal medya da günlerce konuşacak, bilmedikleri bir olay hakkında yorumlar, eleştiriler ve hakaretler yağdıracaklardı. Sadece internette popüler diye bir insanın hayatı hakkında fikir beyan etme haklarını kendilerinde görüp, bunu yaparken de asla kötü hissetmeyeceklerdi. *Herkes aynı şeyi söylüyor* kalıbına sığınıp dağlayacaklar, sadece gördüklerine inanacaklar, kendi başlarına gelmediği için yargılayacaklardı. Adiceydi. Hem de fazlasıyla.

Öfkeli bakışlarım hepsinde gezindikten sonra tekrar Irmak'a döndü. Biricik'in kollarını ona dolamış olduğunu gördüğümde ise öfkem katmerlendi. Topuklarımın üzerinde sert adımlarla ilerleyip Biricik'i geri çektim. O ne olduğunu anlayamazken ben Irmak'ı kolundan kavrayıp yerden kaldırdım. "Kralşan

holdingin sahibi Mahir Kralşan'ın kızı değil misin sen?" diye sordum yerden toparlanırken. "Korumasız dışarı çıkman imkânsız. Neredeler?"

Ürkek bakışları bana döndü. Trençkotum elindeydi, omuzlarına atıp elini kavradım. Kalabalığa en ters bakışlarımı atarken lavabolara doğru ilerlettim.

"Sen nereden biliyorsun?" diye mırıldanırken sesini duymak zordu.

"Ünlü olduğunuz için olabilir mi?"

Başını aşağı yukarı sallarken burnunu çekti. "Evden gizlice çıktım..."

Lavabolara gelmiştik. Arkamızdan Biricik ve Defne geliyordu. İçeri girdiğimizde Irmak daha şiddetli bir ağlama ile lavabonun önünde diz çöktü. Biricik teselli için yeninden yanında eğilip omuzlarını okşarken ben birkaç saniye hayretle baktım bu görüntüye. İçine düştüğüm olay ve görsel şaka olmalıydı.

"İhtişamlı bir tanışma gerçekleştirdiniz." diye mırıldandı Defne.

Haklıydı da. Ellerimi saçıma daldırıp arkamı döndüm bu görüntüye. Gözlerimi kapatarak sakinleşmeye çalıştım. Olmadı. Gözlerimi geri açıp arkamı döndüğümde Irmak ve Biricik'i ayağa kalkmış bir halde buldum. Biricik, Irmak'ın yüzünü yıkamasına yardım ediyor, dağılan elbisenin sağını solunu düzeltiyordu. "Neydi bu sabah dediğin nefes?" dedim Defne'ye. "*Sahanda mahanda* mı? Neydi o?"

Ciddiyetle cevapladı. "Nadi Shodana."

"Şu an ona çok ihtiyacım var... Sağdan alıp soldan mı veriyorduk, soldan alıp sağdan mı?"

"Sakinleş..." diye mırıldandı. "Minik bir tesadüf. Bir daha karşılaşacak değiller."

Öyle umuyordum. Kenan ile Biricik'in yüz yüze gelmesini göze alamazdım. Hele o kadınla bunu yaşamasını asla göze alamazdım. "Derdi ne seninle?" diye mırıldandı Biricik. Göz altlarına akan makyaj kalıntılarını temizlemesine yardım ediyordu.

Burnunu çekti Irmak. "Bilmiyorum. Bir kere gördüm sadece. O da haftalar önceki bir partide. Manyak gibi bir şey zaten. Kafaya taktığına bunu yapıyor."

"Sana kafayı takması için bir nedeni olmalı." dedi. Sesim tersti. Biricik' in şefkatinden bende eser yoktu.

"Eski sevgilisi..." diye mırıldandı. "Şu an benimle birlikte..."

Göz devirdim. Harika bir kavga sebebiydi. Özellikle ergenlik hormonlarının son seviyeye vurduğu dönemlerde. Tekrar şiddetle ağlamaya başladığında, "İyi misin sen?" dedi Biricik. Yine şefkat doluydu.

Ürkek bakışları bana döndü. Biraz daha toparlanmıştı. Tabi buna toparlanmak denirse. "Değilim..." derken sesi çatallaşmıştı. Yine ağlamaya başladığında Biricik üzgün bir ifade ile bakıyordu. Ben ise göz devirdim.

"Ağlama, tamam." dedim. "Zaten yeterince dağıldın."

Arkasındaki Biricik'in gözlerini kocaman açıp beni uyardığını gördüm. Ne dememi bekliyordu? Bağrıma basıp *geçecek* dememi mi? Bunu bekliyorsa çok doğru bekliyordu zira ben iflah olmaz bir bireydim. Omuzlarım çökerken minik

adımlarla ilerledim ona doğru. Öfkemi yutmalıydım. Hiçbir şeyin sorumlusu o değildi. Hesap sorulacak, nefret kusulacak kişi o değildi. Belki de bu hikâyede en masum sadece ikisiydi. Biricik ve Irmak...

Elimi sırtına atıp teselli vermek ister gibi sıvazladım. "Geçti... Sakinleş..."

Burnu çekti içli içli. Sıcak görmüş kedi gibi kolumun altına sindiğinde ise derin bir nefes vermeden edemedim. Bu nasıl bir sınavdı? Boş kâğıt vermek var mıydı? "Herkes beni konuşacak... Rezil oldum." diye mırıldandı.

"Bir şey olmaz." derken kolumun altında o varken yanda ki peçeteliğe uzandım. "Abin büyük bir iş adamı. Söylersin yayılmadan sildirir görüntüleri." Peçeteleri alıp eline tutuşturdum. Sonra ise bir adım uzaklaştım. Mesafe çok daha makuldü.

"Söyleyemem." diye mırıldandı. "Gizli geldim buraya."

"Sence şu an bunun gizlisi mi kaldı?" dedim. "Abinin olayı duyup birazdan bir araba adamla kapıda belireceğine eminim."

Bir daha çekti burnunu. "Sen abimi de mi tanıyorsun?"

Tanımamak tercihimdi oysa. Defne'ye döndüm. "Ona ülke içindeki ünlerinden bahsetmek ister misin? Ben sizi dışarıda bekliyorum. Çabuk gelin." Daha fazla tahammül edemeyecektim. Hızlı adımlarla çıkışa ilerledim. Kendimi dışarı attığımda ise elim kapı kolunda kaldı birkaç saniye için. Derin bir nefes verirken diğer elimi alnıma attım. "Kâbus olsun." diye mırıldandım. "Sabah uyanayım ve bu bir kâbus olsun."

Olmayacağı netti. Yaslandığım kapıdan ayrılıp ileri doğru ilerlediğimde ise bakışlarım koridorun solunda gördüğüm görüntüye takıldı. Takılmayacak gibi değildi. Ama konumuz ve benim takılma nedenim bu değildi. Heybetli cüssesi ile omuzlarını geri atarak bana doğru ilerleyen adam ondan başkası değildi. Eğer bu da kâbusun bir parçasıysa hemen uyanmak yerine biraz daha kalmayı tercih edebilirdim. Kâbus içinde oldukça makul bir görüntüydü.

Olduğum yerde dikleştim. Kalbimin göğüs kafesime saniyelik vuruşu bu karşılaşmayı beklemediğim içindi. İki insanın birden fazla şekilde sürekli karşılaşma ihtimali, gökyüzünden düşen iki yağmur tanesinin birbirine karışması gibiydi. Göğüs kafesimi kaplayan dingin bir denizin varlığının nedeni bu olmalıydı.

Siyah bir takım elbise içindeydi. Beyaz gömleğinin en üst düğmesi açık, yakaları dikti. Onlar gibi giyinmişti. Kralşanlar... Ama kısa kesim saçları, geniş omuzları ve şu noktadan dahi belli olan çenesindeki çukurla bana doğru ilerken gözümde asla onlar gibi değildi. Kaç gündür yanına nasıl gidebilirim, onunla nasıl iletişim kurabilirim diye kara kara düşünürken kendi ayağıyla bana gelmesi yine mucizeden farksızdı. Gökyüzünden akan yağmur taneleri birbirine karışıp duruyordu.

Yanımdan geçip gideceğini, hatta tanımayacağını düşündüm. Ama adımları tam önümde durduğunda bocalamadan edemedim. Keskin kahve gözlerinde yine derin bir boşluk vardı. Soğuktu. İçeri de bir ruh yoktu sanki. Ama ondan başka da çıkışım yoktu. Çıkışım bu soğuk bakışlarsa, donmayı göze alıyordum. Gerisi umurumda dahi değildi. Gözlerini gözlerimden çekmedi. Onu ilk görüşümde şokta olduğum için kendimi pek de anlatamamıştım belki. Ilımlı olmaya çalışmıştım ama işe yaramamıştı. Oysa o Ahuzar

gerçekti. Çaresizce çırpındığı, birinden yardım istediği, kendini anlatmaya çalıştığı tek andı.

Ama o da haklıydı. Kim karşısına ilk defa çıkıp saçma sapan şeyler anlatan bir kadına inanırdı ki? *Sakin,* diye tekrarladım içimden sayısız defa. *Ona sakince yaklaş Ahuzar. Gerçek Ahuzar'ı göstermeye devam et ki tehlikeli olmadığını anlasın, sana güvensin...*

Öyle de yaptım. Herkese en ters bakışlarımı atarken ona gülümsedim. Kollarımı göğsümde bağlayıp çenemi yukarı dikerken onun başı hafifçe sola eğilmişti. Birkaç saniye için bakışları şah damarımdaki yara izinde gezindi. Sonra ise tekrar gözlerimi buldu. Tanımıştı. Yüzündeki ifadeden bu bariz belliydi. Konuşmadan konuşmuş kadar oluyordu. Bu, onda çözdüğüm ilk şeydi.

Konuşmayı sevmiyor Ahuzar. Vücut diline odaklan.

Öyle yaptım. Beni tanıdığını fark ettiğim an çocuksu bir neşe belirdi içimde. Umut ışığı büyüdü. Hafızasında hiç yer etmemek daha çok yaralardı. Bundan aldığım güçle çenemi kendimden emin bir şekilde yukarı diktim. Bakışlarında tek bir sessiz kelime vardı. O demedi ama ben bu bakışını sesli dile dökmekten çekinmedim.

"Aynen öyle." diye mırıldandım. "Yine ben..."

Benim için hayatta her şeyin bir anlamı vardı. Kuş boşuna uçmaz, deniz boşuna kayalara vurmaz, rüzgâr boş yere yıkmazdı. Göğsümün üzerini kaplayan kuş sürüsünün de saçma bütün totemlerimin sonunun ona çıkmasının da bir sebebi vardı. Hayır, bizim karşılaşmalarımız bir yağmur tanesi değildi. Gökyüzünden süzülen iki kar tanesinin birbirine çarpmasıydı. İmkânsız ama bütün ihtimalleri yıkan bir kesişimdi. Ve o ister kabul etsin ister etmesin. İster beni görsün ister görmesin. Kader denen şeyin bir bildiği vardı.

Benim bildiğim ve tekrar etmekten bıkmayacağım tek şey şuydu:

O, benim bu karanlıktan tek çıkışımdı.

□❤□

4. BÖLÜM

"Taşta saklandım ben yıllarca taşta
Bu yüzden anlamıyorsun öfkem nasıl sert
Nasıl taze, nasıl bozulmadı taşıdığım aşk
Ağır bir taşla yaşadım nasıl,
Beni esirgeyen taştı da öyle söküldü sabrım
Nasıl benzedim taşa, ya da taş bana nasıl,
Bilemezsin..."

****BİRHAN KESKİN***

******

"Tabancamun sapuni güle donatacağum
Güle donatacağum da
Güle donatacağum!"

Otobüsün ara koridorunun en ucunda dikilen sarışın kız söylediği türküye bu noktada kısa bir ara verdi. Ellerini

otobüsün arka kısmına doğru uzatan kıza coşkuyla bakıyordu otobüs. Hepsi birden onlara atılan pasa eşlik etti.

"Alacağum başka yar,
Seveceğum başka yar
Seni çatlatacağum
Seni çatlatacağum!"

Bir otobüs dolusu genç ve öğretmenleri coşku ile hep bir ağızdan aynı türküyü söylerken en arkalarda oturan Güldeste, henüz üç yaşına yeni girmiş erkek kardeşini kucağına almış, minik, tombul ellerini birbirine vurup gülmesini izlerken ondan daha çok gülüyor ve eğleniyordu. Kucağında hoplatırken kollarını kardeşine sıkıca doladı. Timur neşeli bir kahkaha attığında tombul yanağına kocaman bir öpücük bıraktı.

Aynı saniyelerde taşlı bir yola girdikleri için otobüs şiddetle ileri geri sallanınca kollarını daha da sardı kucağındaki kardeşine. üç yaşında olmasına rağmen oldukça iri olan kardeşi bacaklarını ağrıtmıştı ama bu ağırlığa artık alışmıştı. Rahatsız etmiyor, aksine kendisini güçlü hissetmesine neden oluyordu. Otobüste eğlence hala devam ediyordu. Onlar da buna uyum sağlamaya devam ettiler. Ellerini birbirine vurup, birbirlerine güldüler.

"Yorulduysan biraz da benim kucağıma ver." dedi hemen yanındaki arkadaşı Saliha. Bakışlarını Timur'a eğip tatlı tatlı gülümsedi. "Ne tatlı çocuksun sen." Ona gelmesi için kollarını iki yana açtı. "Ben de oynayayım mı seninle?"

Timur kollarını iki yana açarak ablasına sarıldı. Başını ablasının göğsüne yaslarken bu tatlı tebessüme başını diğer yana dönerek cevap vermişti. Güldü Güldeste. Göğsüne yapışmış kardeşine dolandı kolları yeniden. Bir eli sırtındayken diğer ile saçlarını okşadı. Saliha'nın yüzünün

düştüğünü fark edince, "Yabancıları pek sevmez." diyerek toparlamaya çalıştı. "Birazdan alışır sana da."

"Okul gezisine hiç kardeşle mi gelinir?" dedi önlerinde oturan Fatma. "Nasıl gezeceksin sen onunla?" Koltukta dikleşip arkasını döndü. Timur'a baktı. Gördüğü tombalak görüntü ile gülmeden edememişti. "Ne bunun adı? Boğaçhan mı?"

"Timur ben..." diyerek kendi adını en net şekilde mırıldandı Timur. "Boğahan değil."

Neşeli bir kahkaha attı etraftaki herkes. Güldeste ise kardeşinin başına minik bir öpücük bıraktı. Lise son sınıftı Güldeste. Okul, son sınıflar için merkeze oldukça uzak bir yaylada piknik düzenlemişti. Hep birlikte oraya gidiyorlardı. Okul gezisine böyle gelemeyeceğinin farkındaydı ama kardeşini eve bırakamazdı. Bırakmamalıydı. Evleri, güvenli değildi. Annesine verdiği bir söz vardı. Ezemezdi. Kimseye de ezdiremezdi.

Timur'u bırakabileceği tek kişi Ayşe nineydi. Başka kimseye güvenemezdi. Ayşe nine ise bugün işinin olduğunu söyleyerek ilk defa yardımına koşmamıştı. Normalde hiç böyle yapmaz, Güldeste getirmeden eve gelip kapıdan alırdı Timur'u ama bu sefer inatla işim var demiş, Timur'u da geziye götürmesi için ısrar etmişti. Bunun pek mümkün olmayacağını düşünen Güldeste geziye gelemeyeceğini öğretmelerine söylemişti. Öğretmenleri ise en başarılı öğrencilerini geride bırakmak istememiş, kardeşini de yanında getirebilirsin diyerek kolaylık sağlamışlardı.

"Bir zararı olmaz onun." derken kollarını göğsüne sarılmış kardeşine daha sıkı doladı. "Sesi çıkmaz, yaramazlık yapmaz, ortalıkta dolaşmaz. Hep kucağımda durur böyle. Engellemez bizi. Merak etmeyin."

"Gizum ondan mi deduk da?" dedi birkaç koltuk ileride oturan Hayriye. "Sağa engel olacak."

"Olmaz." dedi Güldeste. Bir eli kardeşinin saçlarını okşadı. "Dedim ya. Sesi çıkmaz. Ne dersem yapar."

Öyleydi. Sessizdi kardeşi. Çok ağlamaz, derdini anlatacak seviyeye geldiğinden beri ise net kelimelerle konuşurdu. Önüne oyuncak, biberon ve yastık bırakıp ev işlerini yapar ya da ders çalışırdı Güldeste. Timur sessizce oyuncakları ile oynar, biberondaki sütünü içer. Sonra da sürünerek yastığa gider ve uyurdu. Gördüğü en uslu, en akıllı bebekti. Hiç zorlamazdı Güldeste'yi. Omuzlarındaki yükleri bilir gibiydi. Yük olmak bir yana dursun, ablasının yüzünü güldüren tek şey oydu.

"Kadir Hoca ne diye bakmay hau uşağa?" dedi Hayriye yeniden. "Babasu değul mi?"

Düşen yüzünü belli etmemeye çalıştı Güldeste. Timur ise baba kelimesini duyar duymaz iki elini birden kulaklarını kapatmıştı. Bu Güldeste'nin yüzünün daha da solmasına neden olmuştu ama yine hiçbir şeyi belli etmedi. İfadesizlik zırhını kuşandı. Hiçbir şeyi belli etmemek, yaşadığı cehennemi cennetmiş gibi göstermek en iyi bildiği şeydi. Kadir Tönge herkes için hala saygın bir öğretmendi. Kendi çocukları hariç, herkes için. Herkes içtiğini bilirdi ama evde dönüştüğü canavardan henüz kimsenin haberi yoktu.

"İşi vardı." dedi kısaca.

Dinlemedi Hayriye. "Ne bok yemeye var o evde?" diye yükseldi bu sefer de. "Bir kere de pıraksun işunu de habu uşağa baksun da! Her bokta yanunda. Sen mi doğurdin buni?"

Kızlar kıs kıs gülerken Güldeste hızla kardeşinin kulaklarını kapatmıştı. "Hayriye!" dedi. "Söyleme öyle şeyler. Bebek o daha!"

"Ula ne bebeği?" derken Hayriye artık gülüyordu. "Boyuna posuna bak hele şunin. Bir seneye askere çağururlar."

Kızlar yeniden kocaman bir kahkaha atarken Güldeste daha sıkı sarıldı kardeşine. Gülümserken saçlarına derin bir öpücük bıraktı. "İsterse kocaman olsun. Benim için hep küçücük." Timur boncuğu anımsatan koyu kahve gözleri ile alttan yüzüne doğru baktığında gülüşü büyüdü. Kızlara döndü yeniden. "Hem maşallah deyin çocuğuma. Boyuna, posuna nazar edeceksiniz ablaları."

Herkes gülüp yine olası muhabbete dönmüşken Timur ablasının göğsüne yanağını yaslamış, yolları izliyordu. Yüzünü ekşittiğini görünce, "Miden mi bulandı?" diye mırıldandı Güldeste. Araba tutardı minik kardeşini.

Konuşmadı. Başını ağır ağır aşağıya salladı Timur.

Kardeşinin alnını öperken saçlarına dolan terleri avuç içiyle sildi Güldeste. "Çok az kaldı." İşaret ve baş parmağını birbirine yaklaştırıp aralarında minik bir boşluk bıraktı. "Şu kadarcık."

Güldü Timur. Ablası ile aynı şekle getirmeye çalıştı minik parmaklarını. "Şu kadar mı?"

Gülerken kardeşinin tombul yanaklarını ellerinin içine alıp sıktı Güldeste. Dudakları öne doğru büzücünce tatlılığına doyamadı. Yanaklarına iki kocaman öpücük bıraktı. "O kadar!"

Gülerek birbirlerine sokuluyorlardı ki otobüs aniden durdu. Öğretmeleri Yılmaz Hoca belirdi koltukların arasında. Sarı

saçları, kaşları ve mavi gözleri ile oldukça yöreseldi. "Mola." dedi. "On beş dakika sonra herkes burada olsun. Devam edeceğiz."

Hepsi aşağıya inmeye başladı. Güldeste hepsinin inmesini bekledikten sonra kardeşini kucağından indirdi. Paytak adımlarla ilerleyen miniğin ellinden tutup aşağı indirdi. Son basamak Timur'un atlayabileceğinden daha yüksek duruyordu. Kucaklayıp indirdi. Ama zorlanmıştı. Kardeşi gerçekten Boğaçhan olabilirdi. "Hangi ara bu kadar ağırlaştın sen?" diye homurdanırken yere bıraktı.

Timur umursamamıştı bile. Etrafı incelemekle meşguldü.

Minik parmağı ileri doğru uzandı. "Abla bak! Çöprü."

Timur'un işaret ettiği yere baktı Güldeste. Fırtına Deresi üzerinde boylu boyunca uzanan Sevdaluk Köprüsü'nü gösteriyordu kardeşi. Karadeniz inadının en net örneklerinden biriydi. Tarihe, geçen zamana ve altından akan hırçın Fırtına Deresi'ne inat ihtişamından hiçbir şey kaybetmemişti. Buruk bir tebessüm belirdi Güldeste'nin dudaklarında. Buraya en son annesi ve babası ile geldiğini hatırlıyordu. Çok küçüktü ama zihninde izleri hala tazeydi. Annesi o zamanlar neşe ile güler, babası asla sesini yükseltmezdi. Geçmiş, artık onun için cam kırıkları ile dolu bir anı yığınından başka bir şey değildi.

Kızlar köprünün altında akan fırtına deresine doğru inerken peşlerine takıldı. Gülerek bahsettikleri her konuya dahil oldu. Gençti. Omuzlarındaki yükler bu gerçeği değiştirmezdi. Elini bırakıp paytak adımlarla tekrar köprüye doğru ilerleyen Timur'u fark edemedi. Timur ise her zamanki gibi sessizdi. Önündeki bayırı tırmanıp köprünün ucuna ulaştı. Önce yere eğilip sürünerek ilerledi. Birkaç adım sonra ayağa kalkıp yürüyerek ilerlemeye devam etti. Köprünün tam ortasına

geldiğinde kenarına yaklaşıp paslı demir korumalıklardan başını içeri uzattı.

Aşağıdaki suyu görmek istiyordu. Suyun sesi kulağına hoş bir ninni gibi geliyordu. Sesi güzel olan her şeyi dinlemeyi severdi. Boyu uzundu ama yeterli değildi. Zorlansa da tırmanmaya başladı. Bir bacağını tümseğin üzerine atmış demirlerden destek alarak kendini yukarı çekiyordu ki bir el belinden yakalayıp kucakladı. Hızla tırmanmaya çalıştığı yerden geri çekti.

"Anan gibi suya tepeden bakmaya meraklısın, ha Koçari?" dedi yaşlı bir kadın sesi.

Timur bakışlarını ona çevirmek istedi ama arkasında kalmıştı. Başaramadı. Kollarını ve bacaklarını ileri geri sallayarak kendince mücadele etti.

"Ayşe bacı neyle baktı seni ula!? Kaç kilosun sen?" diyen kadın ise onu çoktan yere bırakmıştı. "Fıtığımı azdurdun!"

Timur bakışlarını ona çevirdi. Yaşlı sayılabilecek güzel bir kadın ona bakıyordu. Giydiği rengarenk desenli şalvarı sarı çizmelerinin için sokmuş, üzerine siyah bir yelek geçirmişti. Siyah saçlarında yer yer aklar düşmüştü ama en yoğun beyazlık alnına dökülen perçemlerindeydi. Yüz hatları derin bir sakinlikle kaplıyken alnının ortasında uzanan üç kırışık sürekli kaşlarını çattığının kanıtı gibiydi. Dik dik baktı Timur. Kadın önünde usulca eğildiğinde bile bakışlarını kaçırmadı.

"Bu köprüde beş dakikadan fazla duranın kısmeti düğümlenir derler." dedi yabancı kadın. "Tekrar çözmek için sevdiğinle el ele yeniden üzerinden geçmen gerekirmiş. Beş dakikadan fazladır buradasın. Gitti senin kısmet Koçari."

Dik dik bakmaya devam etti Timur.

Gülümsedi kadın bu ifadesine. "Büyüdüğünde sevduğun ile el ele üzerinden yeniden geçersin artık. Çözersin kısmetindeki düğümleri."

Timur bakmayı sürdürdü.

"Korktun mu benden?" dedi kadın.

Başını iki yana salladı.

"Neden konuşmuyorsun o zaman?"

"Abla dedi."

Güldü kadın. "Yabancılarla konuşma mı dedi?"

Başını aşağı yukarı salladı.

"Ya ben yabancı değilsem?"

Cevap vermedi Timur. Kadının öne dökülen kâkülünün bir ucu yoğun bir şekilde beyazdı. Dikkatini çekmişti. Parmaklarını ileri uzatıp saçlarına dokundu. "Burana ne oldu?"

Gülümsedi yaşlı kadın. "Melekler dokundu." Timur'un minik elini usulca elinin içine aldı. Minik çocuğun kumral saçlarına değdirdi ellerini. Dolan gözlerinde Timur'un anlayacağından daha derin bir acı vardı. Saçlarını ve yanaklarını aşıp çenesindeki çukura değdi parmakları. "Bak, sana da melekler dokunmuş." dedi parmakları minik çukur üzerindeyken. "Baban olacak o deyyusa benziyorsun ama burası aynı o... Annen..."

Aynı çukurdan yaşlı kadının çenesinde de vardı. Yanağına doğru sessiz bir gözyaşı süzüldüğünde Timur'un minik eli o yaşı hemen sildi. Ablasında da bunlardan vardı. Ablası silince

geçer demişti. Minik eli kavrayıp avuç içine derin bir öpücük bıraktı yaşlı kadın. Elinin içindeki minik elleri, biçimli parmakları okşadı, sevdi. Gözyaşları Fırtına Deresi misali coşkuyla akıyordu artık. "Ellerin de aynı annen." Sesi titremişti. "Kibar, naif, güzel..." Gülerken yaşlar döküldü gözlerinden. "Nasıl er kişi olup yumruk atacaksın sen bunlarla?"

"Ağlama... Ağlama..." dedi Timur sadece. "Baba sana kızar."

İçinin burkulduğu bakışlarından belliydi kadının. "Kalbin de annene benziyor Koçari." diye mırıldandı. "Kendinden önce başlarını düşünüyorsun."

Güldeste'den, "Timur!" feryadı yükseldiğinde yanağına düşen yaşları hızla sildi kadın. Timur'un saçlarına derin bir öpücük bıraktı. "Uslu çocuk ol. Ablanı üzme." dedi sadece. Başka hiçbir şey söylemeden ayağa kalkıp hızlı adımlarla uzaklaştı. Elinde çubuktan bir baston vardı. Omuzları çökmüş ama yine de duruşu dikti. Timur arkasından bakmaktan başka bir şey yapamadı. Kadın köprünün ucunda gözden kaybolduğunda Güldeste de Timur'un yanına gelmiş, hızla kollarını ona dolamıştı.

"Timur!" diye feryat ederken korkudan nefes nefese kalmıştı. Kaybettiğini, başına bir şey geldiğini düşünmüştü. Kardeşini sıkıca bağrına basıp derin bir nefes verdi. Boynunda öptü sayısızı defa. "Çok korktum. Çok korktum. Özür dilerim elini bıraktığım için. Çok özür dilerim." Geri çekilip kardeşinin yüzünü avuçları içine aldı. "İyi misin? Düştün mü? Bir yerin acıyor mu?"

Başını iki yana salladı Timur. İşaret parmağını az önceki kadının gittiği yöne çevirdi. "Koçari." dedi belli belirsiz. "Oraya gitti, Koçari."

Umursamadı Güldeste. Kardeşini kucaklayıp köprüden indirdi. Piknik boyunca ise asla elini bırakmadı. Gözünün önünden bir saniye dahi ayırmadı. Kucağında uyuduğunda ağırlığı ile ağrıyan beline rağmen ses çıkarmadı. Sadece kardeşini sarıp sarmaladı.

Güldeste'nin dünyası bir kucaktı. O da kendi kucağındaki bu candan ibaretti.

******

Elindeki nüfus cüzdanına en ifadesiz bakışı ile bakmayı sürdürdü Timur. Tacettin HARAP, ismi ile uzun sayılabilecek bir süre bakıştı. Yüzü ekşidi bir yerden sonra. "Kendine Tulpar demekte pek de haksız değilmiş..." diye homurdanırken nüfus cüzdanını masanın üzerine savurdu.

Bakışları içinde bulunduğu odanın her bir köşesinde dikkatlice gezindi. Küçük bir odaydı. En uçta küçük bir mutfak, kapının girişinde ise tuvalet ve banyo vardı. Tek kişilik bir yatak odanın en ucuna atılmış, karşısında ise taş rengi, küçük bir koltuk duruyordu. Baş ucunda ise aynı şekilde küçük, ahşap bir çalışma masası yerleştirilmişti.

Tulpar denen adam karanlık bir mahallenin, en ıssız köşesindeki izbe bir dairede yaşıyordu. Oradan taşındığı izlenimini vermek adına eşyalarını alıp uzaklaşmıştı. Zaten kimse de ne yaptığını sormamıştı. Başına geçirdiği şapka ile yüzü görünmediği sürece herkes onu Tulpar sanmaya devam

ediyordu. Garip olan ise Tulpar'dan herkesin çekinmesiydi. Yerine geçtiği kişinin insanlar üzerinde iyi bir izlenimi olmadığı netti. Okuduklarına göre kimse ile konuşmayan, sadece sokak dövüşlerinde belirip sonra kaybolan bir adamdı. Ailesi yoktu. Yetiştirme yurdundan 17 yaşında kaçmış, sonrası ise hep sokaklardaydı. İnsanların ondan korkmasının sebebi bunlar değildi.

Yaşadığı yerdeki esnafları haraca bağlamasıydı.

Çok da etik bir hayat yaşadığı söylenemezdi. Kafasına sıkışı şaşırtıcı değildi. Adam manyaktı. Teoman Doğu'nun ona ilk nasihati bu olmuştu. *Yüzünü göstermeden eşyalarını al ve o evden çık. Sana söyleyeceğimiz adrese yerleş ve bir daha asla Tulpar'ın yüzünü gösterdiği yerlere gitme. O bölgeden uzak dur.*

Odanın bir ucundaki küçük siyah bavulda onun eşyaları vardı. Yanındaki ondan daha küçük bavulda ise Timur'un. Tulpar denen hayatsız bir adamın bile Timur'dan daha çok eşyası vardı. Ve Timur gönül rahatlığı ile şunu söyleyebilirdi ki; Tulpar denen adam ondan daha pis olmaya aday tek kişiydi. Timur'un bile midesini bulandıran bir pislik içinde yaşıyordu. Bu eşyaları yakması farzdı. Onlardan önce masanın üzerindeki sigarasını alıp yaktı. Sigarayı dudaklarına götürürken siyah, metal çakmağı masanın üzerine savurdu. Çakmağın kontrolsüzce ilerleyip, masanın üzerindeki vazoya vurmaya yaklaştığını fark ettiğinde ise elini ileri uzatarak avuç içini çakmağa bastırdı. Tam vazonun önündeyken durdurdu. Üzerinde mavi, kırmızı, sarı, beyaz çini desenleri olan antika bir vazoydu.

Kıymetliydi. En kıymetlisi.

Sigarasından derin bir nefes daha çekti. Sonra bir tane daha. Bir tane daha. Her zamanki gibi sessizce duvara bakmaktan

başka bir şey yapmadı. Dumanların önünde yükselişini ve aldığı şekilleri izledi. Bir nebze de olsa dünya görüşünü bulandıran bu meret sayesinde hayat kısa süreliğine daha yaşanır oluyordu. Sigarasını bittiğinde yerinden ayaklandı. Bir sigara daha yakıp dudakları arasına sıkıştırırken masanın çekmecesinden gizli telefonunu çıkardı. İçinde kayıtlı olan tek kişi 'Oto Yıkama' adında biriydi. Sorması gereken her sorunun muhatabı artık oydu. Soru soracak değildi ama kafasını kurcalayan bir şey vardı. Tek bir şey. Aradı. Tek çalışta da arama cevaplandı.

"Buyurun." dedi pürüzsüz bir kadın sesi. "Kardelen Oto Yıkama."

"Kızılgerdan." dedi sadece.

Sessizlik oldu telefonda. Bir tuşa basıldığını belirten kesik ses geldi. Sonra ise başka bir hatta bağlandığını belirten kısa süreli sesten sonra arama yeniden açıldı. "Tönge!" dedi kalınca bir erkek sesi. Sesin sahibinin genç oluşu muhtemeldi.

Tek kaşı havalandı. "Hayırdır? Tanışıyor muyuz?"

Güldü ses. "Birbirimizde numaramız olduğuna göre."

"Özel mi hissetmeliyim?"

"Fazlasıyla. Bu arada bana Mukbil derler."

"Sormadım."

Yeniden güldü ses. "Sert adamım diyorsun ha! Tamamdır. Duydum ki Tulpar maçı almış."

"Şüphe mi vardı?"

Sesli bir şekilde güldü ses. "Sevdim seni Tönge."

Sigarasından derin bir nefes üfledi. "Eyvallah." dedi kısadan. "Benim için araştırman gereken bir isim var." diyerek yine kısadan konuya geçti.

Ses ilk defa ciddileşti. "Bir sorun mu var?"

Emin değildi. Belki vardı belki de yoktu. Ama maçı kazanıp, *Kralşan'dan benden gelecek aramayı bekle* emrini aldıktan sonra karşısına aniden çıkan bir kadın tarafından tanınmayı beklemiyordu. Tehlikeli olup olmadığını çözememişti. *Tıpkı amacının ne olduğunu anlayamadığı gibi.* Uzun koyu kahve saçlar, yumuşak yüz hatları, küçük bir burun ve ela mı yeşil mi olduğunu karanlık yüzünden anlayamadığı büyük gözler, bu gözleri çerçeveleyen uzun kirpikler. Ama en dikkat çekeni boynunda, ucu minicik görünen bir yara iziydi.

Zihnini zorlamasına rağmen onu nereden tanıdığını çıkaramıyordu. O kafesin içindeyken Kralşan'ın yanındaydı. Kırmızı bir tahtta yan yana oturuyorlardı. Daha sonra ise Kralşan elini tutmuştu. Parçalar çıkarım yapmak için netti ama kadının hareketleri bunun tam tersiydi. Tahtta otururken bulunduğu ortamdan nefret eder gibi bir hali vardı. Öfkeyle bakıyordu her yere. Kralşan elini tuttuktan sonra hızla elini elinden çekmesi ise bir diğer detaydı. Ama onu tanımış olması zihninde asla bir yere oturmuyordu. Görevi tehlikeye düşürecek hiçbir şeye izin veremezdi. Kim olduğunu bilmiyordu. Ondan ne istediğini de. Zihninde dolaşan tek bir soru vardı.

Ya Kralşan'a söylerse?

Hala kafasına sıkılmadığına göre söylemediğini varsayıyordu. Tönge olduğunu reddetmesine rağmen kadın kendinden oldukça emin duruyordu. Timur yüz okumayı bilirdi. Hatta bu hayatta en iyi bildiği tek şey buydu. Yıllarca

böyle yaşamıştı. Tek bir adamın yüz ifadelerini okuyarak büyümüştü. Ona kızıp kızmadığını, içip içmediğini, kızgın olup olmadığını anlamak ve varlığını ona hissettirmeden sessizce yaşamak için bunu yapardı. Hayatta kalmak için geliştirdiği bir yetiydi ama bütün ömrünü kaplayan bir alışkanlığa dönmüştü.

Timur, artık sessizliği okurdu. Sessizliğin sesini duyardı. Kelimelerden değil, sessizlikten anlaması gerekeni anlardı. Sessizliğin en keskin kanıtı ise gözler ve yüzdü. Çünkü insan diline kilit vurabilir, onu yalana alıştırabilirdi. Ama bedenine ve gözlerine bunu yapamazdı.

O kadının hangi renk olduğunu çözemediği gözlerinde çaresizlik vardı. Yalan değil. Öfke ve çaresizlik.

Biri tarafından tanındığını söylemedi. Önce kendi emin olmalıydı. "Sorun yok." dedi sadece. "Araştırmanı istediğim bir isim var."

"İsim?" dedi.

"Ahuzar" dedi Timur.

"Ahuzar?" diye soru sorar gibi ismi tekrar iletti Mukbil.

"Evet, Ahuzar."

Güzel bir isimdi. Ahuzar...

"Bu kadar mı?" dedi.

Net oldu. "Evet."

"Bu kadar bilgi ile ne bulmamı bekliyorsun dostum? İsmi koklayarak mı sonuca varacağım?"

Haklıydı. Oflarken sigarasını masanın diğer ucundaki küllüğe bastı. "2020 Beyrut Limanı patlamasında yaralıların arasında adı var mı? Kontrol et."

Kısa bir sessizlik oldu. Aynı saniyelerde Timur da zihnini yoklayıp geçmişin demir kapısına dayandı. Akışında, düzensizce yaşardı her şeyi. Hiçbir amacı yoktu. Bu yüzden çoğu şeyi de hatırlamazdı. Görevden çıktığı an o görevde zihninden silinip giderdi. Zihnine demir gibi oturan anların ağırlığı öyle çoktu ki diğer hiçbir şeye yer yoktu. Kötü anılar zihni kemiren kurtlardı. Acıdan beslendikçe büyürlerdi. Onun zihninde beynini kemiren kurtlardan başka bir şeye yer kalmamıştı.

Yine de zorladı zihnini. 2020 Beyrut Limanına gitti. Kadın onu orada gördüğünü söylemişti ama alaka kurması imkansızdı. Zihni yine bulanıktı ama tamamen unutulacak bir an değildi. Uluslararası bir krize neden olan, dünyanın en büyük patlaması olarak kayıtlara geçen devasa bir olaydı. O görevden sonra haftalarca Beyrut'ta kalmak zorunda kalmışlardı. O güne gitmeye çalışırken zihnini yokladı. Askeri bir tankın içinde Barut timiyle ilerliyordu. Korumaları gereken önemli bir mahkûm vardı. Mahkûmu bırakmış, geri dönüyorlardı. Birden limanın yanmaya başladığı bilgisi gelmişti. Alana yakın bütün askeri birliklere *halkı bölgeden uzaklaştırın* denmişti. Bu noktada anılar bulanıktı. Caddelerde koşuyor, herkesi uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Bomba patladı.

Gözlerini kapattı birkaç saniye için. Patlama yüzünden kulakları uğuldadı. Bütün isin, tozun ve dumanın içinden bir çift göz seçti zihni en önce. Kana bulanmış bir yüzün üzerinde ki bir çift göz... Ela? Değil. Yeşil? Değil. Anı yeniden silikleşirken bulanık anıların içinden birinin daha ucundan tutmayı en sonunda başardı. Aynı kana bulanmış yüz

kucağındaydı. Boğazındaki askeri bandanayı çekip kadının şah damarından akan yoğun kana bastırıyordu. Kadın kendi halini görmüyordu ama o yüzündeki bu yarayı gördüğü için kısa bir an da olsa endişelenmişti onun adına. Kulağının altından başlayıp çene altına inen, oradan ise şah damarına kadar uzanan derin bir yarıktı bu.

Timur biraz daha yokladı zihnini. Eli kadının boynundaki yaradaydı. Şah damarının üzerine bastırıyordu. Tam şah damarının üzerine...

"Ahuzar SOYKAMER." dedi ses en sonunda. "Sa-" derken Timur'un mırıltısı lafını kesti.

"Savaş muhabiri..." dedi Timur. Bulanık anıda bir tek ses vardı.

Biz de Türk'üz. Muhabiriz.

Yüzünü hatırlamıyordu. Aklında yer eden tek detay patlamanın büyük oluşu ve aylarca gündemden düşmeyişiydi. Onun aklında kalış nedeni ise perişan bir halde oluşuydu. Yaraları ağırdı. Ambulansa yetiştirdikten sonra sayısız bedeni daha kucaklayıp oradan çıkarmıştı ama en ağırı oydu. Kendi bedeniyle kızı korumaya çalışsa da ağır yaralanmasını engelleyecek kadar kısa sürede yetişememişti. Bunu net bir şekilde hatırlıyordu. Arkalarında kalan binanın duvarına sertçe çarpıp tekrar ileri savrulan bedenini yerde kanlar içindeyken kucaklayabilmişti.

"Aynen öyle. Ama eskiden savaş muhabiriymiş." dedi ses. "Patlamadan sonra muhabirliği bırakmış. Aynı kanalın radyo departmanına geçmiş. Şu sıralar çılgın bir radyo programı sunuyor. Anne baba yok. İkisi de ölmüş. Bir tek kız kardeşi var. Onunla yaşıyor."

"Kralşan ile ilişkisi?"

Kısa bir süre ses gelmedi. "Beyrut'a kadar bir şey yok. Beyrut'taki patlamada ağır yaralanmış. Kayıtlara bakılırsa baya ağır hem de. Şu rapora bak." derken mırıltı şeklinde geliyordu Mukbil' in sesi. "Baya acı çekmiş olmalı. Sayısız kırığı var." Bu noktada sesi yeniden yükseldi. "Türkiye'ye dönmesini Kralşan sağlamış. Aylarca da Kralşan'a ait bir hastane de tedavisine devam etmiş."

Sessiz kaldı Timur.

"Beş ay Kralşan'ın hastanesinde tüm kayıtları. VIP hasta olarak kayıtlı. Beş ay sonra Kralşan'ın hastanesinden çıkıp sıradan bir devlet hastanesine geçmiş. Tedavisine birkaç ayda burada devam etmiş."

"Amaç?"

"O kadarını ben bilmem. Yüzeye bakmak benim işim. Derine inmek senin."

Pakete uzanıp bir sigara daha yaktı Timur. "Başka?"

"Başka." derken harfleri uzatmıştı. Başka şeylere bakındığı belliydi. "Kayda değer çok bir şey yok. Birkaç kere Kralşan Holding'e girerken görüntüleri var." Duraksadı. "Kardeşine lise boyunca özel bir dernek burs vermiş. Referansı Kralşan. Belgeye 'kimseye söylemeyecek' diye özel not düşülmüş. Kralşan arada minik iyilikler de yapıyor sanırım. Kim bu kadın? Sevgilisi falan mı? Tam olarak bu akşam Kralşan Holding tarafından 20 bin kredi kartı borcu da ödenmiş."

Sigarasından derin bir nefes çekip üfledi Timur. "Bilmiyorum. Öğreneceğiz." dedi sadece. "Eyvallah."

"Eyvallah bizden." dedi.

Timur başka hiçbir şey söyleme gereksinimi duymadan telefonu kapatıp yeniden çekmeceye attı. Sigarasından bir nefes daha çekti. Kadının kim olduğu pek mühim değildi. Mesele ona söylediği şeyleri Kralşan'a söyleyip söylemeyeceğiydi. Görevi daha başında ziyan etmek büyük bir ahmaklık olurdu. Kadının arkasından bağırırken söylediği sözler düştü aklına.

Onunla değilim.

Beni dinlemek zorundasın!

Yardımına ihtiyacım var.

Aklı daha da bulanırken sigarasından derin bir nefes daha çekti. Konu üzerine daha fazla düşünmek istedi ama üşendi. Bu konuyu yarına bıraktı. Kadını en son iki gün önce görmüştü. Kralşan kapısına dayanıp kafasına sıkmadığına göre kimseye ötmemişti. Canını sıkan şey ise kafes dövüşünde Kralşan'ın *benden haber bekle* demesine rağmen hala kimsenin aramıyor oluşuydu. Bunu da yarın düşünmeye karar verdi.

Tulpar' ın bavuluna ilerledi. Teoman Doğu her şeyi önceden ayarladığı gibi bunu da önceden ayarlamıştı. Timur'un yapması gereken tek şey Tulpar'ın evine girip bunu alıp çıkmak olmuştu. Bavulu açıp içinde ne olduğuna bakmaya meyletti ama içinden yükselen koku burun kıracak bir kuvvetteydi. Yüzünü ekşiterek çantadan uzaklaştı. "Rahmetli benden de beter çıktı." diye homurdanırken sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırırdı. Sigara dumanının çantadan yükselen kokuyu bastırmasını umarak özel bir eşya var mı diye kurcaladı. Kıyafetlerin en altına sıkıştırılmış küçük bir kolyeden başka bir şey bulamadı.

Yuvarlak, küçük bir kolyeydi. Gümüşün üzerine kanatlı bir at işlenmişti. Pegasus. Bir diğer adıyla Tulpar. Türk

destanlarındaki kahramanların kurtarıcısı, mitolojide ki en güçlü varlık. Yerine geçtiği Tulpar' ın bu vasıflara uygun yaşamadığı ortadaydı. Kolyenin ipini eline alıp ucunda sallanan kanatlı ata baktı. Boşta kalan eli biten sigarasını dudaklarından çekti. Bavulun önünden ayaklanıp masanın ucuna ilerledi. Sigarayı küllüğe basarken kolyenin içinde fotoğraf olan kolyelerden olduğunu fark etti. Tırnaklarını köşelerine bastırarak içini açtı. Karşılaştığı şey kapağın karşılıklı iki tarafına yerleştirilmiş resimler olmadı. Kapağın sadece bir ucuna yerleştirilmiş bir kâğıt parçası vardı. Kâğıdı alıp kolyeyi masanın üzerine bıraktı. Küçük, sararmaya yüz tutmuş kâğıda eğik harflerle kısa bir not düşülmüştü.

Bu kolyenin içini doldurmak sana asla nasip olmayacak. Çünkü sen o ismi hiçbir zaman hak etmedin. Tulpar daima kendi seçtiğine uçar. Sahibini kendi seçer. Kanatlarını kesenlere, onu zorla kendinin yapmaya çalışanlara göstereceği tek şey gazap ve lanettir. Kendi sonun kendi ellerinde...

T.

Tek kaşı usulca havalandı Timur'un. Kolyenin içi gerçekten de boştu. Tulpar denen adam ise Teoman Doğu'nun dediğine göre kendi kafasına sıkmıştı. Gazap ve lanetli gibi... "Bu ne amına koyayım? Kara büyü mü?" derken kolyeyi kapatıp masanın üzerine savurdu. "Adım başı daha garip bir sik çıkıyor başımıza."

Bunu da yarın düşünmeye karar verdi. Kendini yatağa bırakırken telefonu çalınca durdu. Arayan Kralşan'dı. İlk görev ise o an için hayal kırıklığı.

Söylenen adrese git ve Kralşan'ın küçük kardeşini eve getir Tulpar.

******

Dünya korkunç bir yerdi. Dünya kocaman bir yerdi. Dünya, biraz da garip bir yerdi.

Küçük bir çocukken düşündüğüm şeylerdi bunlar. Babamın çalıştığı çiftliğin arka bahçesinde büyük bir elma ağacı bahçesi vardı. Koşarak o bahçeye gitmek, bir elmanın dalına oturup gökyüzünü izlemek çizgi film izlemek gibiydi. O zamanlar çözdüğüm, sadece benim bildiğimi düşündüğüm büyük bir sırrım bile vardı. Bulutlar hareket ediyordu! Kendi kendilerine ilerliyorlardı. Minik Ahuzar için altın değerinde bir keşifti. Koşarak anlatmaya gittiği kişi ise babasıydı. Başka hiç kimse değil. Sadece babası.

Bulutlar başımızın üzerinde yürüyor baba! diyerek şaşırmıştım.

Bir yandan atın tüylerini tımar ederken gülmüştü bu söylediğime. *Yürümüyorlar,* demişti. *Dönüyorlar.*

Nereye, diye sorduğunda onun da bakışları gökyüzüne kalkmıştı.

Yine bize dönmek için etrafımızda dönüyorlar, demişti. *Tekrar gelip bizi bulacaklar.*

Saçmaydı. Aynı bulut gelip bizi nasıl bulabilirdi ki? İnanmadan dudak büzdüğümü hatırlıyordum bu dediğine. İlyas Soykamer her zaman şiir gibi konuşurdu. Bakışları derinlerde, sözleri ise bakışlarının da ötesindeydi. Anlamak

herkesin harcı değildi. Eşi anlayamamıştı mesela. Onun için İlyas Soykamer boş lakırdıdan ibaretti. Sözler karın doyurmuyordu. Her zamanki gibi yanılmıştı. İlyas Soykamer'in bana bıraktığı en büyük miras kimisi için boş lakırdı olan bu sözleriydi. Hiçbir sözü boşuna değildi.

Mesela eşine söylediği tek bir kelime vardı daima. *Sen beni öldürürsün Hülya. Hem de hiç kanımı akıtmadan.* Yanılmamıştı. Hülye tek damla kanını dökmeden İlyas Soykamer'i öldürmüştü. *Üzüntü ve kederden.*

Ve yine haklıydı. Bulutlar yürümüyordu. Yine bizi bulmak için etrafımızda dönüyorlardı. Şu an karşımda dikilen adamın burada oluşunun başka bir açıklaması olamazdı. Ve babamın bana anlattığı bir şey daha vardı: Tulpar. Türklerin kanatlı atları. Rüzgârdan bile hızlı uçarlar. Sadece kahramanların atıdır ve onlara yardım etmesi için gök tanrı tarafından gönderilir. Kanatları görünmez. Şayet biri bu kanatları görürse ortadan kaybolacağına inanılır.

Bende görmeyecektim. Ta ki o kanatlarını göstermek isteyene kadar.

"Aynen öyle, yine ben." dediğimde tek kaşı usulca havalandı. Adamımız konuşmayı sevmiyordu. Tek kaşı ve bir baş hareketi ile anlatması gereken her şeyi anlatabilmesi ise harikulade bir yetenekti. Eğer bir başkası değil de ben anlayabiliyorsam bu da harikulade bir yetenekti. Kendimi tebrik etmeliydim. Ve burada oluşundan net bir şekilde anladığım bir şey daha vardı. Bunu da sesli dile getirmekten çekinmedim. "Böyle basit işlere geldiğine göre seni hala şirkete çağırmadı. Yani sana güvenmiyor."

Bir kaşı yeniden havalandı. Baştan aşağı süzdü bedenimi. Kim olduğumu çözmeye çalıştığı ortadaydı. Kafasını karıştırmak beni daha da memnun ederdi. En azından

hakkımda net bir kanıya varmadığının bir işaretiydi bu. Sessizliğini korudu. Şüpheli bakışlarını da.

Derin bir nefes vermek zorunda kaldım. Adamla iletişim kurmak duvara kafa atmak gibiydi. "Sessiz ve gizemli adamım diyorsun ha." Başımı aşağı yukarı salladım. "Anladım." Dilim dudaklarımda gezindi. Gergindim ve belli etmemeye çalışmak zordu. Donuk bakışı sürerken, "Irmak Kralşan içeride." dedim. "Bekle, çağırayım."

Ses etmedi. Hala beni süzmekle meşguldü. Tam içeri girmek için arkamı dönüp elimi kapı koluna atmaya meylettiğim anda başka bir sese yer vermeyecek kadar net sesi ile durmak zorunda kaldım. "Sen..." dedi. "Tam olarak kimsin?"

Durdum. Bakışlarım yeniden ona döndü. "Ahuza-"

"Onu anladık, Ahu'sun." diyen sesi ile yarım kaldım. Konuşmuyor. Konuştuğu anda ise kelimeleri ağzıma tıkıyordu.

Adımı yarım da olsa hatırlıyor oluşu da bir umuttu. Benim ise küçük bir dala dahi ihtiyacım vardı. Ama takıntılı olduğum bir konuda vurmuştu beni. Adımın kısaltılmasına pek de tahammül edemiyordum. Adım Ahuzar'dı. Babam öyle severdi. Onun sevdiği her şeyi ben de olduğu gibi kabul ederdim. Ama ona sinirlenmedim. Sinirlenemedim. Başkası dese kafasını koparacak gibi yükselirken ona, "Ahu değil." dedim yumuşacık bir tonla. "Ahuzar."

"Çok uzun." derken oldukça netti.

Boşluğuma geldiğini inkâr edemeyecektim. Bu sebepten kısa bir an için bön bön diyebileceğim bir şekilde yüzüne bakmak zorunda kaldım. "Ne uzun?"

"İsmin."

"Fazladan sadece üç harf var..." diye mırıldandım.

Yine netti. "Yani uzun."

Netliği bocalatıcıydı. Ama konumuz Ahuzar'ın sonundaki üç harf değildi. İyi tarafından bakacak olursak birbirimizi tanımaya başlıyorduk. Elimde hiçbir şey olmadığına bakarsak bu da bir şeydi. "Peki..." diye mırıldandım. Elimi kapı kolundan çekip yeniden ona dönerken önüme düşen sağımdaki saçlarımı kulağımın arkasına iteledim. Boynuma dökülen saçlarım geriye düştüğünde bakışları yeniden boynumdaki yaraya değdi.

"O gün oldu." dedim. "Beyrut'ta ki patlamada." Çenemi yukarı kaldırıp alt kısmını ona doğru çevirdim ki çene altımdan uzanan kısmı da görebilsin. "Senin uzun anlayışına pek uymayabilir ama benim için uzun diyebileceğim bir yara." Yeniden ona çevirdim bakışlarımı. Ürkütücü derecede boştu. Zihnimde kaç gündür susmak ne bilmeyen sesi yeniden yankılandı.

Senin kim olduğunla da hayat hikayenle de ilgilenmiyorum!

Tam olarak böyle demişti. Dilimi ısırmak zorunda kaldım. Boş çenem durmuyordu. Bulduğu tek umut dalına her şeyiyle koşuyordu. İçimde beliren kızgınlığım bu defa kendimeydi.

Senin hayat hikayeni hiç kimse dinlemedi ki Ahuzar. Kimse seni merak etmedi ki. Neden ona anlatmak için bu kadar çırpınıyorsun? Neden o merak etsin?

Haklıydı. Bu kısımlar onun umursayacağı şeyler değildi. Hayatımı kurtarmış olması ve benim onu unutmamış olmam benim problemimdi. Onun değil. Aklında asla yer edinmediğim bir adam için takıntılı gibi gül dallarına dilek asan, yıllarca tek bir fotoğraf karesini ve kanlı fularını saklayan bir manyaktım. Bunları bilmesi benden daha da

şüphelenmesinden başka bir işe yaramazdı. Hatta belki de korkardı. Çoğu zaman benim de kendimden korktuğum gibi.

Hayat ve yaralarımın hikayesine dilimi ısırarak son verdim. "Kralşan o demeden onun adına yapılan iyiliklere bayılır." diye mırıldanırken daha resmiydim. Yok sayılmak kelimesi yine kalbime saplanan en keskin bıçaktı. *Seni merak etmiyor Ahuzar. Sadece söylemen gereken şeyleri söyle. Sana inanmazsa gizlice yardım et. Hepsi bu kadar. Geçmişe takılı kalma. O patlamadan çık. Unutmayan sadece sensin.*

Öyle yaptım. Bana inanmadığını, güvenmediğini bile bile yardım için ince bir dal uzattım.

"*Etrafımda akıllı adam yok* diye yakınıp durur." diye devam ettim. "Gözüne girmek istiyorsan akıllı davran. Elinin yetmediği, gözünün görmediği yerlerde ol. O emir vermeden yapman gereken şeyleri yap ve karşısına öyle çık. Hatta bu gece ile başlayabilirsin bunu yapmaya. Kardeşi Irmak Kralşan beş dakika önce herkesin önünde dövüldü. Tahmin edersin ki kayda alındı. Görüntüleri çoktan sosyal medyaya paylaşılmaya başlanmıştır. Kralşan'ın bunu öğrenince vereceği ilk emir o görüntüler yayılmadan yok edin olacaktır. O demeden görüntüleri sen toplat. İçerideki herkesi sustur. Azra denen bir kız yaptı. Kızı da araştırıp kim olduğunu öğren. Bilgilerini o istemeden ona sun. Buna bayılacağına eminim. O andan sonra böyle ayak işlerine bakmaz, şirkette yanında durursun. Yanında olman sana daha çok güç kazandırır. Yoksa böyle hiçbir şey öğrenemezsin."

Dinledi. İfadesinden bir şeyler anlamak imkansızdı. Ama dediğim her şeyi dikkatlice dinlediğine emindim. Ona elimden geldiğinde yardım edecektim. Buradan sağ çıkması için ihtiyacı olan basamak ben isem hiç sorun değildi. Kullanması gereken silah ben isem bu da sorun değildi. Yok

edeceği şey daha büyüktü. Benim ise elimdeki bütün gücü paylaşabileceğim tek koz oydu.

Başka hiçbir şey söylemedim. Çok konuşuyordum. Farkındaydım ve frenlemem lazımdı. Yeniden arkamı dönüyordum ki sesi yeniden aramıza kuruldu.

"Yeniden soruyorum." dedi. "Sen... Tam olarak kimsin?"

Ahuzar'dım. Bundan daha ötesi yoktu. Fazlasıyla yorgundum bir de. Bu yorgunlukta bir parçam sayılırdı belki. Ve kendisi bu soruyu bana kırk kere daha sormaya yemin etmiş gibiydi. Derin bir soluk döküldü dudaklarımdan. "Anlatsam dinleyecek misin?"

"Hayır." dedi.

Gülümsedim. Şaşırmamıştım. *Dinlerim* demesi oldukça romantik bir cevap olur bu da beni fazlası ile şüphelendirirdi. "O zaman neden soruyorsun?"

"Ben sormuyorum." dedi. "Sen çok konuşuyorsun. Sormak zorunda kalıyorum."

Güldüm belli belirsiz. Haklıydı. Onu ne zaman görsem kendimi izah etmek adına çenem düşüyordu. "Belki de sadece kendimi ifade etmeye çalışıyorumdur."

Sessiz kaldı. Bakışları yine beni ölçüp tartar gibiydi.

Derin bir soluk verdim. "Kim olduğum önemsiz. Ama şunu bil; onunla değilim." derken başımı usulca iki yana salladım. "Asla değilim. Oradan bakıldığında inanması güç, gözünde şüpheli hatta belki de delinin tekiyim ama izin verirsen sana yardım edebilirim."

Gözlerindeki boşlukta garip bir ifade belirdi. Saniyelikti. Ucunu yakalayamadım. "Neden yardıma ihtiyacım olsun?"

"Bunu tek başına yapamazsın."

"Neyi?"

"Onu yıkmayı."

Çenesi dikleşti. Bu noktada o derin bir soluk verdi. Duygudan yoksun ifadesinde minik bir gerginlik vardı. "Böyle bir amacım yok."

Dudaklarımda alay dolu bir ifade belirdi. "Senin durumunda olan herkes aynı şeyi derdi. Anlayabiliyorum."

"Hangi durumdaymışım?"

Dudağımın bir kenarı ister istemez kendinden emin bir şekilde kıvrıldı. "Bu konudaki fikrimi daha önceki karşılaşmamızda net bir şekilde belirttiğimi hatırlıyorum. Hala aynı fikirdeyim." Görevdeydi. Sesli dile getirecek kadar salak değildim. İlk karşılaşma heyecanıma verilmeliydi.

Sessiz ve temkinli bakışları birkaç saniye daha gezindi yüzümde. En son gözlerimde durdu. "Bunu ben değil de sen istiyor gibisin."

Net olma sırası bendeydi. "Evet. Tam olarak istediğim bu."

Gözleri kısıldı. "Bunu gidip Kralşan'a söyleyebilirim. Onun güvenini daha çok kazanmak için yanındaki kadının arkasından bıçak çektiğini anlatabilirim."

Güldüm. Hem de uzun zamandır gülmediğim bir şekilde, kocaman bir tebessümle. Hatta minik bir kahkaha bile dökülmüştü dudaklarımdan. Komikti. Elimde değildi. Bakışı

birkaç saniye için dudaklarıma takılırken yeniden gözlerimi buldu. "Yanındaki yerini sağlamlaştıracak kozun buysa hiç durma." dedim gülüşlerimin arasından. "Ona git ve Ahuzar Soykamer denen bir kadının onu öldürmek için arkasından iş çevirdiğini anlat." Bu noktada gülüşüm bıçak değmiş gibi kesildi. "Kocaman bir kahkaha atıp benden övgüyle bahsedeceğine eminim." Ona doğru bir adım attım. Bu sefer topuklu ayakkabılarla olduğum için şanslıydım. Yüzüne biraz da olsa yaklaşabilmiştim. Bu biraz; göğsünü birazcık aşmak anlamına geliyordu. Omuzuna yaklaşmıştım en azından. Lakin yüzüne bakmak için yine başımı oldukça fazla geriye yatırmam gerekiyordu. Adamın başı en tepelerdeydi. Bu sefer ki kokusu ise ter ve kan değildi. Ferah bir deniz gibiydi. Güvenli ve huzurlu.

"Ayrıca..." diye ekledim. "Ben kimseyi sırtından bıçaklamam." Bakışlarım gözlerindeydi. "Elimde bir bıçak varsa gözlerine bakarak tam olarak kalbine saplarım. Ve benim ona karşı elimdeki tek bıçak sensin Tönge." Son kısmı sessizce mırıldanmıştım. Bakışlarında bariz bir hayret varken bir adım geriledim önünden. "Yüzümü bir daha unutma. Adımı da. Çünkü artık oldukça sık göreceksin. Elimdeki tek silahı bırakmaya niyetim yok. Ve dediğim gibi, eğer onun güvenini kazanmak için ileri sürmen gereken piyon bensem hiç durma. Şu dakika yap bunu. Sen nasıl benim bıçağımsan ben de senin bu oyundaki piyonun olurum. Hiç sorun değil."

Tam anlamı ile bakakaldı.

Ben ise kapıya yöneldim yeniden. "Bekle, Irmak'ı çağırıyorum." derken beni tanıyan biri sesimdeki kırgınlığı bilirdi ama onun anlamayacağı netti. Anlamasını da beklemiyordum zaten. Gözünde deliden farkım yoktu. Emindim. Ben de bu deliliği sonuna kadar kullanacaktım. Tuvaletin kapısını açtım. Irmak ve Biricik lavabonun önünde selfie çekilirken Defne telefonuyla uğraşıyordu. Daha beş

dakika önce zırıl zırıl bir ortam varken hangi ara bu noktaya geldikleri tartışma konusuydu ama vaktimi yoktu. "Kralşan!" dedim oldukça resmi bir sesle. "Korumaların geldi. Çık dışarı."

Anında düştü ifadesi. Etrafında bir koruma ordusu sevmediğini anlamak zor olmamıştı. Başını uysalca aşağı yukarı salladı. Daha sonra ise Biricik ile birbirlerine öyle bir sarıldılar ki imkânım olsa kafamı şu kapının orta yerine vurup dağıtabilirdim. İnanamıyorum dercesine ekşidi ifadem. Defne kaş göz yaparak kendimi toparlamamı belirtse de umursamadım. "Uzatmayın!" dedim aynı resmi ifademle. "Biricik! Yürü sende. Gidiyoruz. Evde eğlenmeye devam ederiz. Bu gece bu kadar aksiyon yeterli."

Birbirlerinden ayrıldılar. Ama yine birbirlerine attıkları aşk dolu bakışlar bu işin başımı ağrıtacağı konusunda göz kırpıyordu. On dakika önce tanıştığın biriyle nasıl böyle olabilirdin ki? İnanılır gibi değildi. Pıtır pıtır kapıya ilerlediler. İlk çıkan Biricik'i yanıma çekip arkama aldım. İkinci sırada çıkan Irmak ise ilk haline göre biraz daha toparlanmıştı. En azından göz altlarında yoğun bir kara bulut kümesi yoktu. Bakışları korumaya takıldı. Onun ardından çıkan Defne de aynı noktaya takılmıştı.

"Abisine söyle gittiği mekanlara dikkat etsin." dedim ona doğru. Tönge ya da Tulpar. Her neyse işte. Tanımıyor havası vermek adına bakışlarımı olabildiğine uzak tutuyordum. Irmak'a çevirdim bakışlarımı. "Sen de yaşına göre yaşa biraz. Bu yaşta tekila içmek ne demek? Git evine meyve suyunu iç! Büyü, sonra gel!"

İçimdeki lanet olası abla hormonları durmuyordu.

Abla değil Ahuzar. Yetişkin hormonları. Her yetişkin, yaşı ölçüsünde davranmayan gençleri böyle uyarır.

Kesinlikle ondandı. Bu düşünceye tutundum. Tulpar mı Tönge mi diyeceğimi kestiremediğim adama değdi bakışlarım. Ne dememem gerektiğini ise sağ olsun Defne kulağıma mırıldanarak söyledi.

"Kim bu koca oğlan?"

Yüzünü ekşittim belli belirsiz. "Bizi ilgilendirmeyen bir Kralşan adamı Defne." diye homurdandım. Biricik ile Defne'yi ileri doğru iteledim. "Yürüyün. Gidiyoruz."

İkisi de ilerledi. Dikkat çekmemek adına onunla göz teması kurmadan yanlarından geçeceğim sırada Irmak Kralşan'ın parmakları narince koluma dolandı. Durmak zorunda kaldım. Bakışları ürkek ve çekingendi. Ama minnet dolu bir parıltı ile bakıyordu yüzüme. "Teşekkürler." diye mırıldandı. "Defne ablaya ve Biricik'e söyledim ama sana söyleme fırsatım olmadı. Beni tanımadığın halde yardıma gelen ilk kişi sendin... Çok teşekkürler Ahuzar abla."

Kelimenin tam anlamı ile ürperdim. Vücudumdaki bütün tüylerin ayaklandığını, ensemden soğuk bir ürperti geçtiğini hissettim. Abla mı? İşte bu, bu saçma geceye son noktayı koyacak en kuvvetli darbeydi. Ablası falan değildim. Asla da öyle bir düşüncem yoktu. "Ablan falan değilim." derken sesim yine her zamanki gibi soğuktu. "Yardım etmem gerektiği için yardım ettim. Kim olsa yardım ederdim. İyiliğimin karşılığını vermek istiyorsan yaşına göre yaşa."

Başını usulca aşağı yukarı salladı. "İlk defa denemiştim zaten... Bir daha yapmam."

"Bir zahmet." diye laf çakma dürtüme engel olamadım. Bakışlarım bu noktada yeniden ona takıldı. Yine bir şeyleri çözememiş gibi duruyordu. Kafası karışmış olmalıydı. Kralşan'ın yanında olduğum için kardeşini de tanıdığımı düşünüyordu muhtemelen. Büyük bir yanılgı içinde

olduğunu zamanla anlayacaktı. Benim ise bu zamanı ona tanımaktan başka seçeneğim yoktu. Üzerine fazla gitmem onu benden soğutmaktan ve gözünde daha da deli konumuna düşmemden başka bir işe yaramazdı.

Hızlıca kaçırdım bakışlarımı. İlerleyip Biricik'i kolundan kavradım. Yürürken arkasına dönüp sırıtarak Irmak'a el salladığını gördüğümde ise ensesini şaplamamak için zorla dizginledim kendimi. İçindeki bu şefkat beni fazlası ile delirtiyordu. Herkesi sevemezdik. Sevgi bol keseden dağıtılan bir şey değildi benim için. Onu kazanmak için hak etmeliydin. Belki de bana hep küçük bir keseden çıkarıp minik parçalar halinde sundukları için böyleydim. Sadece babam sorgusuzca sunardı sevgisini. Anne denen kadının bunun için şartları vardı. Belki de ben bütün sevgimi koşulsuzca Biricik'e sunduğum için o benden farklıydı. Böyle şefkat doluydu.

Çünkü o kadınla büyümemişti. Bakışlarımı Irmak'a çevirme isteğime engel oldum. O nasıl yaşıyordu o kadınla? Ona da sevgisini sunmak için şartları var mıydı, yoksa Kralşan kanı taşıdığı için bağrına mı basıyordu?

Geçmişin üzerine her zaman ki gibi toprak atıp en geriye attım. Biricik'in kolunu daha da sıkarak önüne çevirdim. "Yeter artık Biricik! Yürü!" diye soludum dişlerimin arasından.

"Çok tatlı kızdı!" dedi önüne dönerken. "Hiç fotoğraflarda göründüğü kadar egolu değil. Bayıldım."

Birazdan ben de bayılacaktım. *Ani tansiyon düşmesinden*.

"Önümüzde bir araba dayak yediği için egolu davranamamış olabilir mi?" diye homurdandım. "Sus da yürü artık."

Bana söylenmeye, nasıl huysuz ve aksi olduğuma, Irmak bana güzel davranırken benim nasıl ters davranabildiğim konusunda nutkunu atmaya başladığında koridorda sola dönmemiz gereken yol ayrımına gelmiştik. Defne ve Biricik önden ilerlerken ben bakışlarımı yeniden ona çevirdim. Sadece ona. Totemim hala aynıydı.

Sana bakarsa devam et Ahuzar.

Aynı yerdeydiler. Irmak Kralşan'ın omuzlarında hala benim trençkotum vardı. Yanında dikilen heybetli adam ise telefonla konuşuyordu. Telefon hala kulağındayken bakışları bana döndü. Yine oldukça kısa bir andı. Ama içimdeki onca karanlığın arasında ateşini ilk onun yaktığı umut ışığının yanına bir mum daha eklemeye yetti.

******

Arabadan inip ağır adımlarla arka kapıya yöneldi Timur. Aracın içinden çıkan Irmak Kralşan yanında oldukça minik kalıyordu. Sessizce aracın sol köşesine geçerken kapıyı kapattı. Irmak Kralşan ürkek adımlarla önlerindeki devasa malikaneye bir adım attığında dikkatli bakışları ondaydı. Kendi evine girmeye çekinmesi garip ama Timur'un umursayacağı bir şey değildi. Bu halini yaptığı çılgınlık neticesinde ailesinden korkuyor oluşuna bağladı.

Aynı saniyelerde malikanenin büyük, altın varaklarla bezenmiş kapısı boğuk bir gürültü ile açılmıştı. Timur ellerini

önünde bağlayıp çenesini yukarı dikerken görmek istediği kişi Kenan Kralşan'dı. Bir kadın değil. Dik duruşunu bozmadan göz ucuyla kadını süzdü. Ödevine çalışmıştı. Bu; Mahir Kralşan'ın ikinci eşi olan Hülya Kralşan'dı. İlk eşi Nermin Kralşan'ı yıllar önce amansız bir hastalıkta kaybettikten sonra Hülya denen bu kadınla ile evlenmişti Mahir Bey. Kenan ilk eşinden, Irmak ise bu kadından olan çocuklarıydı. Timur bu aileye dair çoğu şeyi hala merak etmiyordu. İşini hakkıyla yapıp gitmekten başka bir derdi yoktu. Lakin küçük bir noktayı doldurmayacak bir şekilde merak ettiği tek şey Mahir Kralşan'dı. Lakin adam yatalaktı. Bu malikanenin içine giremediği sürece onu göremeyeceğini şu an anlamıştı.

Bakışları onlara doğru ilerleyen kadına takıldı. Sarı, parlak saçları dalgalı ve omuzlarındaydı. Üzerindeki acı kahve kumaş elbise bedenini tamamen sarıyordu. Yaşı olduğu belliydi ama yüz hatları bunu belli etmeyecek kadar bakımlıydı. Sert adımlarla onlara doğru ilerlerken ortamdaki tek ses kadının topuklu ayakkabılarının mermer zeminde yankılanan tok sesiydi. Aynı saniyelerde ortamı bir ses daha doldurmuştu.

Irmak yüzüne annesi Hülya hanım tarafından atılan okkalı bir tokattın kulaklarda çınlayan sesi.

Timur bunu beklemiyordu. Öne doğru bir adım atma isteğine zorla hâkim oldu. Irmak' ın yüzü aldığı darbeyle yan dönmüşken topuklu ayakkabılarının üzerinde geriye doğru iki adım sendeledi. Yüzüne dökülen saçlarının arasından öne doğru büzülen dudaklarını görmüştü Timur sadece. Şu an o tendeki acı Timur'un çok net hatırladığı bir acıydı. Yakıcı ve keskin.

"Hadsiz!" diye kükredi Hülya Kralşan. "Sen nasıl böyle bir şey yaparsın?" Sinirden konuşamıyordu adeta. Kelimeler

titreyerek, büyük bir öfke duvarına çarparak dökülüyordu dudaklarından. "Terbiyesiz!" diye kükrediğinde, Timur Irmak'ın yapacağı şeyi çok iyi biliyordu. Korkan her çocuk bunu yapardı.

Bir darbeden daha sakınmak adına elini sızlayan yanağına atacak, iki adım gerileyecekti.

Irmak elini yanağına sarıp iki adım geriledi. Ağlamamak için dişlerini dudağına geçirdiğinde Timur'un bakışları ikisi arasında gidip geliyordu.

"Böyle mi öğrettim ben sana?" diye kükredi Hülya Kralşan. "Evden kaçıp barlara düşmek ha! Bizi ne duruma düşürdüğünün farkında mısın sen? YARIN Kİ GAZETE MANŞETLERİNİN FARKINDA MISIN?"

Dudaklarını dişlerken başını eğdiği omuzundan, elini ise yanağından çekmedi Irmak. Timur'un bakışları yeniden Hülya hanıma döndü. Zıvanadan çıkmış gibiydi. Pek örnek bir anne olmadığı belli oluyordu. Zira aklı başında hiçbir anne 16 yaşında barlardan toplanan ve üzerine bir araba dayak yemiş olan çocuğuna önce *iyi misin* demek yerine aile itibarları konusunda nutuk atmazdı. Yani, en azından Timur öyle sanıyordu. Anne kavramına hâkim değildi.

Bir adım daha attı öne doğru Hülya Hanım. "Hadsiz! Terbi-" diyerek bir tokat daha atmak üzere havaya kalkan elini yakalayan Timur'dan başkası değildi. Böyle bir görüntüye kayıtsız kalması imkansızdı. Sızısını bildiği bir tokadı izlemeyecekti. Her şeye tahammülü vardı. Dünyadaki her şeye siktiri çekebilirdi. Ama bu, arkasını dönebileceği bir sızı değildi.

Hülya Kralşan kızı ile arasında belirip elini kavrayan bu dev cüsse ile bocalanmıştı. Öfke dolu bakışlarının hedefi artık oydu. "NE YAPIYORSUN SEN?" diye bağırırken kolunu geri

çekmişti. Timur'un bırakmayacağını düşünerek haddinden fazla hızla çekmişti. Yanılmıştı. Timur anında bırakmıştı kolunu. Gerisin geri sendeledi ama düşmeden toparladı. Öfkeli bakışlarının hedefi yeniden karşısındaki bu adamdı.

Hiçbir şey olmamış gibi ellerini yeniden önünde bağladı Timur. "Irmak Hanım bana emanet. Uzak durun."

Şaşkın bir nida döküldü kadının dudaklarından. "Yeni mi başladın sen işe?" diye soludu. "Ben HÜLYA KRALŞAN'IM! NE HAKLA BANA DOKUNURSUN?"

Çokta sikimdeydi demek varken yuttu Timur. "Kim olduğunuzla ilgilenmiyorum." dedi en net şekilde. "Benim görevim Irmak Hanım'ı Kenan Bey'e sağ bir şekilde teslim etmek."

Şaşkın siniri büyümüştü Hülya hanımın. "Ben onun annesiyim!"

Şüpheliydi ama yine ses etmedi Timur. "Annesine değil, Kenan Bey'e teslim etmem emredildi."

Burnundan soluyan bir nefes verirken ileri atıldı Hülya Kralşan. Yana geçip Irmak'ı kolundan çekiştirmeye meylettiği an Timur kolunu kavrayıp kibar bir güçle uzaklaştırdı. Irmak'ı yeniden arkasına aldı. Kadının sinirden gözlerinin döndüğünü görebiliyordu. Umursamadı bile.

"Sana son kez emrediyorum." dedi Hülya hanım dişlerini sıkarak. "Çekil önümden."

Bir adım dahi atmadı Timur. Umursamaz ama resmi bakışlarını Hülya hanıma çevirdi. "Ben sadece Kenan Kralşan' dan emir alırım Hülya Hanım. Bütün Kralşanlardan değil."

Hülya Hanımın dudakları daha büyük bir öfke şaşkınlığıyla aralanırken arkadan gelen minik bir alkışlama sesiyle bütün bakışlar o yöne dönmüştü. Büyük malikanenin kapsında beliren Kenan' dı. Her zamanki gibi dudaklarında alaysı bir tebessümü vardı. Lacivert takım elbisesi içinde onlara doğru ilerlerken ellerini son derece keyifli bir gösteriyi izlemiş gibi birbirine vurup, alkışlıyordu. Bakışları ise ne Timur'daydı ne de Irmak' da. Alay dolu ifadesinin tek hedefi Hülyaydı.

"Bravo! Bravo!" dedi yanlarına geldiğinde. Hala şiddetle alkışlayama devam ederken onu gördüğü an Hülya denen kadının adımlarının gerileyişi ve az önce ki özgüveninin soluşu Timur'un gözünden kaçmamıştı. "Yine yapıyorsun Show'unu, ha cici anne?" dedi Kenan alay dolu bir imayla. Ellerini birbirine vurmaya tam Hülya'nın önüne geldiğinde son verdi. Elleri son kez şiddetli bir darbe ile birbirine vurduğunda Hülya bir adım daha gerilemişti önünden.

Kenan'ın alay dolu ifadesi de bir mum misali sönmüştü. Yerine birkaç saniye için nefret kuruldu. Anlık bir görüntüydü ama Timur her duygu içinden en iyi nefreti seçerdi. Bunu ayırmakta zorlanmadı. "Gösterin bittiyse seni evimize alalım." Rahatsız edici bir tebessümle ellerini büyük malikaneye doğru çevirdi. "Aile sorunlarımızı böyle herkesin içinde değil de sıcacık yuvamızda bir sonuca ulaştırmamız her zaman tercihimdir. Bilirsin."

Hülya'nın bakışlarına ki nefreti de net bir şekilde görebiliyordu Timur. Bu büyük malikane içinde çok da huzurlu bir aile hayatı yaşamadıkları açıkça ortadaydı. Bu öfkeyle bakışları kızına döndü. "Yürü Irmak!"

"O benimle." dedi Kenan. "Sen odana geçip istirahat edebilirsin. Kardeşimle ben ilgilenirim."

Irmak, Timur'un arkasından çıkıp koşarak abisinin yanına gitmiş, kolunun altın sinmişti. Annesinin değil. Bir mafya babası olan, ülkenin yarısını kana boğan, sayısız aileyi dağıtan abisinin. Annesinden korkmuş, ama bütün bunları yapan abisine sığınmıştı. Timur'un bakışları üçü arasında gidip geldi. Bu tabloda en masum tartışmaya kapalı bir şekilde Irmak' dı. Zira diğer ikili birbirine şu saniye silah çekip kafalarına sıkacak gibi duruyordu. Lakin kaybeden Hülya Hanım olmuştu. Ters adımlarla yeniden topuklularını yere vurarak eve doğru ilerledi.

Derin bir nefes ile doldurdu ciğerlerini Kenan. Bir kolunu doladığı kardeşine eğdi bakışlarını. "İyi misin sen ufaklık?"

Başını usulca aşağı yukarı salladı Irmak. Dudakları ise her an ağlayacakmış gibi öne doğru büzülmüş bir haldeydi.

"Evden kaçmak ha?" dedi Kenan alay eder gibi. "Bazen hak vermiyor değilim sana." Saçlarına derin bir öpücük bırakıp kolunun altından çıkardı. "Kapıda bekle beni. Geliyorum şimdi."

Denileni sessizce yaptı Irmak. Adımları o öne ilerlerken bakışlarını Timur'a çevirdi. "Teşekkürler." mırıltısı ortam sessiz olmasa duyulmayacak gibi değildi. Sesi içine kaçmak üzereydi.

Sessiz kaldı Timur. Irmak da aynı sessizlikle abisinin beni bekle dediği köşeye ilerliyordu. Çökük omuzlarına bakarken içinde, en derinlerde bir noktanın belli belirsiz sızladığını hissetti Timur. Öyle ya; dünyaya gelişine sebep olan insanlardan korkan çocuklar, yaşadıkları eve girmek için başka bir dayanak ve güvence beklerlerdi. Timur, bunu da çok iyi bilirdi. Yıllarca tek bir gölgeye sığınmıştı. Irmak'ın bu güvencesinin bu zifiri karanlık adam oluşu ise hayatın garip

oyunlarından biri olmalıydı. Zira onun aydınlığı, sayısız insanın en karanlığıydı.

"Özür dilerim." dedi Timur tedbirli olmak adına. "Niyetim saygısızlık yapmak değildi."

Kenan'ın bakışlarında özür bekleyen bir hal yoktu oysa. Aksine, etkilenmiş bir şekilde süzüyordu Timur'u. "Sorun yok." dedi. "Doğruyu söyledin. Sen benimsin Tulpar. Neden bir başkasından emir alasın?"

Sessiz kaldı Timur.

Kenan ise keyifle gülmüştü. Arkasını dönüp ilerlerken net bir emir verdi. "Barda kavga etmiş. Sosyal medyaya düşen görüntüleri sildir."

"Hallettim." diyen sesle durdu Kenan'ın adımları.

Tekrar Timur'a döndü. "Ne yaptın?"

"Görüntüler silindi. Bardaki herkes susturuldu. Irmak Hanım'ı hırpalayan kızın da kim olduğu bulundu. Dilerseniz kendisi ile kısa bir görüşme yapabilirim."

Birkaç dakika için ifadesiz bir bakışla Tulpar denen bu adamın üzerinde gezindi Kenan'ın bakışları. "Bunların hepsini ben demeden mi yaptın yani?"

Cevap vermeden başını aşağı yukarı salladı Timur. "Öyle yapılması gerektiğini düşündüm." Yalandı. Ahuzar denen kadına güvenmeyi seçmişti çünkü önündeki en makul seçenek o gibi duruyordu.

"İlk defa biri benden önce çok doğru düşünmüş." diyen Kenan Kralşan ile güvendiği kişinin çok da yanlış kişi olmadığını anlamıştı. Kenan'ın dudaklarında oldukça

memnun bir ifade belirmişti. İşaret parmağını Timur'a doğru salladı. "Bu zamana kadar en çok bahsi senin üzerine oynadım Tulpar. Ve sen yaptığım en iyi tercih olabilirsin." Arkasını dönüp ilerlerken bağırdığı iki cümle nadir görülür bir şekilde Timur'un dudaklarının iki yana kıvrılmasına neden olmuştu.

"Yarın sabah sekizde burada ol. Şirkete gideceğiz."

******

Elim Kadife'nin siyah yelesinde şefkatle gezinirken bakışlarımı gözlerine çevirdim. Siyah tüylerinin ve uzun kirpiklerinin çerçevelediği koyu kahve keskin gözlerinin içinde gördüğüm kendi yansımam ile gülümsemem derinleşti. Gözleri öyle güzeldi ki; çoğu zaman uzun uzun gözlerine bakarak vakit geçiriyordum. Başını iki sallarken kısık bir uyarı tonu ile sakinleştirmeye çalıştım bu hırçınlığını.

"Sakinleş..."

Yelesinde ve boynunda gezinen ellerime doğru büktü ağzını. Elimi alnının üzerinde istediği anlamına geliyordu bu. Anlatmaya çalıştığı şeyi yapıp elimi alnının üzerine yerleştirdim. Burnundan derin bir nefes verirken belli belirsiz bir ses döküldü dudaklarından. Bu hali beni daha da gülümsetmişti. Çünkü o beni hissederdi. Gerginsem, mutluysam, sinirliysem ya da kaygılıysam hemen anlardı. Bu çiftlikte beraber büyümüştük. Babam öldüğü gün onunla birlikte ölen atın yeni doğan yavrusuydu. İkimiz de kimsesiz kaldığımızda ahırın bir ucunda kucak kucağa uyurken

bulmuştu bizi çiftlik sahibi. O andan sonra ise Kadife benim her şeyimdi.

Öfkeden kusmak istediğim anlarda yanına koştuğum sığınaktı. Oynamak için ayağının dibine siner, ağlayacaksam sadece başımı onun yeleleri arasına saklardım. Bana benziyordu. Hırçındı. Kimseyi yanına yaklaştırmıyor, öfkeli sesler çıkararak bakıyordu. Üzerine çıkan herkes yeri boylardı. Benimle ise saatlerce koşardı. Üzüm üzüme baka baka kararır mıydı bilmem ama bizim birbirimize baka baka birbirimize benzediğimiz kaçınılmaz bir gerçekti.

Güldüm yanağıma sürtünen başıyla. "Evet. Biraz gerginim kızım."

Derin bir nefes daha verdi burun deliklerinden.

Alnını okşadım. "İşler karıştı Kadife."

Başını iki yana salladı.

Bakışlarımı gözlerine diktim. Anlamsızca aklıma düşen bir düşünce yüzünden alnının ortasını ovalayan elim yavaşladı. Kadife'nin koyu kahve gözlerine bakarken gözümün önünde beliren keskin koyu kahveler geri plana atılacak gibi değildi. "Garip." diye mırıldandım. "Gözleriniz benziyor."

Başını huysuzca iki yana sallayınca dudaklarımdan kesik bir gülüş döküldü. "Kıskanma hemen, tamam. Seninki daha güzel."

Dün geceden sonra uyuyamamıştım. Dönüp durmuştum yerimde. Yatak da, oda da dar gelmişti. Sabahı sabah edip mesaiyi bitirdikten sonra ise kendimi Kadife'nin yanına atmaktan başka bir çıkış kapısı bulamamıştım. Tek sığınağım ve sırdaşım oydu. Kafam karışık ve bir hayli dumanlıydı. Aklımdan çıkmayan tek şey ise oydu. *O.* Öyle demeye karar

vermiştim ona. *Sadece o.* Çünkü hala resmi olarak tanışmış değildik. Tulpar değildi. O yüzden ona öyle seslenmek istemiyordum. Tönge ismini de sesli dile getiremeyeceğim için şimdilik benim için *oydu.*

Sadece o.

Yüksek ihtimal lakabı Töngeydi. Ya da soy ismi falan. Çünkü araştırmalarıma göre Tönge diye bir isim ülke sınırları içinde yoktu. İnat demekmiş Tönge. Ona verilmesi şaşırtıcı bir durum olmazdı. Bana hala güvenmediği düşüncesi içimi oyup duruyordu ama daha fazla ne yapabileceğim konusunda da bir fikrim yoktu. Ona yardım edebileceğim tek şey Kralşan konusunda ipuçları verip işinin rast gitmesini beklemekti. Can sıkıcıydı. Elimdeki dosyaları verebileceğim en doğru an neydi bunu da kestiremiyordum. Bana inanmayıp dosyaları elinin tersiyle iterse yaşayacağım hayal kırıklığını kaldırabileceğimi sanmıyordum. Benimle makul bir şekilde, kendi isteği ile konuşmaya karar vermediği sürece ona ulaşmam imkansızdı çünkü adamın yüzünde devasa bir duvar vardı.

Hissizlik duvarı.

Yani her şey fazlası ile karışık durumaydı. Hatta buna muazzam bir arapsaçı demek daha yerinde bir tabir olacaktı.

Dalıp gittiğimi anlayınca Kadife başını boynumdaki yara izine doğru ilerletip burun ucuyla hafifçe sürtündü. Ben sevmesem dahi o seviyordu bu yarayı. Ya da dokunarak acısını geçirebileceğine inanıyordu. Atların, insanlardan daha duygusal canlılar oldukları kesindi. Ben bile mecbur kalmadıkça o yaraya dokunmazdım. Sevmiyordum. Ama bugün dokundum. Elim usulca Kadife'nin burnunun değip geri çekildiği yarama ilerledi. Acımıyordu ama izi oradaydı. Tenimde, parmaklarımın ucunda.

"Sana birini anlatmıştım." diyen sesim dalgındı. Parmaklarım hala yara izinde oyalanıyordu. "Hatırlıyor musun Kadife? Beni kurtaran birinden bahsetmiştim. Bu yarayı gören ilk kişiden..."

Hatırlıyordum. O an yüzüme bakarken yüzünden bariz bir telaş vardı. Ağzındaki fuları çözüp boynumdaki yaraya bastırması da, beni hızlıca ambulansa yetiştirmeye çalışması da halime acıdığındandı muhtemelen. Ben bile ilk zamanlar aynada gördüğüm surete acıyordum. Bu yıkımı ilk gören kişi olarak onun acımaması mucize olurdu. İçimde garip bir his belirdi.

Bana acımasını istemiyordum.

"Onu buldum."

Kulakları aniden yukarı dikildi. Güldüm. Evet, bu tepkiyi hak edecek bir haberdi. "Ben de aynı tepkiyi verdim." derken dalgın bakışlarım boşluktan koptu. Kadife'nin adı kadar yumuşak ve ipeksi yelelerinde gezindi parmaklarım. "Ve hayır, o bizi hatırlamıyor Kadife."

Kulakları yeniden aşağıya düştü.

"Bir önemi yok ama. Ona yardım etmemiz lazım. Can borcumuzu ödemeliyiz."

Başını sağa sola salladı.

"Huysuzluk yapma. Hayatımızı kurtardı. Ona borçluyuz. Ama işimiz zor. Adamımız taş gibi."

Tam anlamıyla kişnedi. Bence gülmüştü.

Ben de güldüm ister istemez. Huysuz ve muzipti. "O anlamda değil be kızım!" dedim yalandan bir terslikle.

"Adama kırk kelime diyorsam tek kelime ile cevap veriyor. Nasıl ilgisini çekeceğimiz konusunda hiçbir fikrim yok. Dinlemiyor beni."

Yine kişnedi ama daha sakindi. Benim bakışlarım ise yeniden boşluğa takıldı. "Bu arada, adı gerçekten Tönge'ymiş." dedim. "Unutmamışız."

Bulanık bir sudan farksız olan zihnim arada daha da bulanıyor, yanlış hatırladığımı söylüyordu ama ilk defa bir bilgiyi bütün netliği ile saklamıştı. Ölüm ile yaşam arasındaki çizgide beni tutan son el olduğu için böyle saplanmıştı belki de zihnime. Şu an ne yaptığı düşüncesi ise saçma bir şekilde beynimi kemirip duruyordu. Hala ayak işlerime mi bakıyor yoksa Kralşan yanına aldı mı merak ediyordum. Gün boyu Irmak'ın görüntüleri sosyal medyaya düşecek mi diye beklemiştim ama hiçbir ses yoktu. Söylediklerimi yapıp yapmadığı konusunda emin değildim. O demeden Kralşan da toplatmış olabilirdi. Öğrenmenin tek yolu Kralşan'ın yanına gitmekti ki bunu bana kendi isteğimle yaptıracak hiçbir güç yoktu.

İçimi kırk kurt kemirirken, "Bitmedi mi dertleşmeniz?" diyen sesle bakışlarımı arkama çevirdim.

Cemil amca yani namı değer Tumturaklı yine uzun, siyah botlarının içinde sokuşturduğu kumaş pantolonu, açık mavi gömleği ve üzerinde ki siyah cepkeni ile bana bakıyordu. Kadife ile ben alanın içindeyken o kollarının etrafımızı saran tahta bariyerlere doğru atmıştı. Yüzünde derin tebessüm, saçlarında yoğun aklar ve yanaklarında ona ayrı bir tatlılık veren kırmızılıklar vardı. Onu gördüğüm anda yüzümde beliren derin tebessüm ise yıllarca bana verdiği koşulsuz sevginin bir nişanesiydi.

Babamla birlikte bu çiftlikte çalışırlardı. Hiç evlenmemişti. Anne denen o kişi gittikten sonra bizimle babamla birlikte ilgilenmiş, babamın hastalığında destek olmuştu. Babam öldüğünde çiftlik sahibi bizi yetimhaneye vermekten bahsettiğinde karşı gelip *ben onlara bakarım* diyerek evine almış, gerçekten de verdiği sözün arkasında durmuş, yıllarca bize kol kanat germişti. İlyas Soykamer'in gözü arkada kalmadıysa bunu nedeni Tumturaklıydı.

Çiftlik sahibinin Kadife'yi satmak istediği her seferde buna engel olan da oydu. Sözde seyisti ama sözü haddinden fazla geçerdi. Eli kolu uzun bir adamdı. Bunu bize hiç yansıtmamıştı ama ben farkındaydım.

Kollarını iki yana açtı. "Gel biraz da biz hasret giderelim kızım."

Kadife huysuz bir kişneme daha saldığında şen bir kahkaha attım. Cemil babanın kolları ise iki yana düşmüştü.

"Satacağım bu bunağı." dedi Cemil baba. "İki adım yaklaştırmıyor yanına. Yaşlandıkça daha da huysuzlandı."

Gülüşüm büyürken Kadife'nin alnının üzerine derin bir öpücük bırakıp yanından uzaklaştım. Toprak alana çıplak ayaklarımla girmiş, topuklu ayakkabılarımı kapının önünde bırakmıştım. Defne'nin her zaman dediği toprak negatifliği çeker düşüncesi içindeydim. Kapıdan çıktığımda topuklu ayakkabılarımı yine geçirmedim ayağıma. Burada güçlü bir kadın gibi dik durmama gerek yoktu. Burada, bu çiftlikte her zaman yalın ayak koşan Ahuzar olabilirdim.

Sadece onların yanında...

Ayaklarımın altına batan çim ve taşları umursamadan ona ilerledim. Yanına ulaştığımda ise adımlarım hızlandı, hızlandı ve hızlandı. Yüzündeki derin tebessüm büyüdü. Kollarını

yeniden iki yana açtı. Yaptığım tek şey hızlanan adımlarımı daha da hızlandırıp bana açtığı kolların arasına sinmek oldu. Bu gövdede babamdan izler vardı. Güven ve huzur vardı. Yeryüzünde böyle hissettiren nadir yerlerdendi. Kollarımı tombik göbeğinden el verdiğince beline dolamaya çalıştım. Onun kolları ise anında sarıp sarmalamıştı beni. Bir eli saçlarımda gezindi. Bunu hep yapardı.

"Kilo almışsın ihtiyar." derken göbeğine minik bir şamar atarak geri ayrıldım.

Göbeği olmasına rağmen minik bir adam değildi, boyu uzun, yaşına rağmen omuzları genişti. Yıllardır bu büyük çiftliğin yükü onun omuzlarındaydı. Yıllar geçtikçe yaşlanmak yerine gençleşmesi ise bir o kadar şaşırtıcı.

Güldü bu söylediğime. Beyaz bıyıkları keyifle kavislendi. "Yaşlılık insanın iştahını açıyor."

Güldüm. Önüme dönüp kollarımı tahta bariyerlere yasladım. Alanın içinde sadece üç at vardı. Kadife, Duman ve İs. Hepsi kendi köşesinde geziniyordu. "Sen ve yaşlılık ha? Hiç inandırıcı değil."

Aynı şekilde yanımda belirdi. O da kollarını benim gibi tahta bariyerlere yaslayıp ellerini öne doğru attı. Parmaklarına takıldı bakışlarım. Her zamanki gibi çatlaktı. O, "Ne zamandır uğramıyorsun? İşler mi yoğun?" derken ben bir elini kavrayıp kendime doğru çektim.

"Sayılır." diye homurdandım. Sonra ise asıl önemli olan konuya geçtim. "Sana verdiğim kremi sürdün mü sen ellerine? Sakın bana *sürmedim* deme."

Güldü. "O zaman cevap hakkım kalmaz."

Göz devirdim. "Şaka gibisin Cemil baba." Ellerine iyi gelsin diye büyük fedakarlıklarla almıştım ona o kremi oysa. Kendi kozmetik ihtiyacımdan kısıp ona almak benim için çok büyük bir fedakarlıktı. Önemli bir rujun indirimini kaçırmıştım bunu alabilmek için. Cemil babaya *yazıklar olsun* temalı bakışlarımı atarken dev bir kahkaha saldı.

"Erkek adam krem sürmez." diye yersiz bir çıkarımda bulundu. "Bu ellerdeki çatlaklar buram buram emek demek. Neden kapatayım?"

Gülerken homurdandım. "Gereksiz dram." Elimin içindeki elinin parmaklarını okşadım belli belirsiz. Bunu babama da yapardım. Sıra sıra dağları aşmak gibiydi.

Güldü. "Biricik nasıl?"

Derin bir nefes verdim. Ben buraya aittim ama Biricik hiçbir zaman bu çiftliği sevmemişti. Ayrı bir ev kiralayıp kendi yaşam giderlerimizi karşılayacak duruma geldiğimizde ben buradan ayrılmamak için ayak diretirken o eşyalarını toparlarken arkasına bile bakmamış, bir an bile düşünmemişti. Bazen ona benziyordu... Bu düşünce ne zaman aklıma dolsa ürpermeden edemezdim.

"İyi." dedim. "Üniversite kayıtları başlayacak yakında. Keyfi oldukça yerinde."

"Söyle ona o okul bitmeden denyonun birini evleneceğim diye karşıma çıkarmasın."

Şen bir kahkaha attım bu dediğine. "Bunun yaşanmayacağının garantisini verememem. Şimdiden bu fikir için oldukça istekli."

Başını iki yana salladı. "Zamane gençleri..."

Yüzüm düşmüştü istemsizce. "Elimde kalacak! Deli ediyor beni." diye soludum. Aniden sinirlendim bu noktada çünkü bir ergen ile yaşamak bir hayli zordu. Nefes alsan *beni engelleme, beni kısıtlama* diye atak geçiriyorlardı. Biricik ise dünden beri o kadar çok Irmak Kralşan ismini anmıştı ki delirmek üzereydim. İşten sonra eve gitmek yerine buraya gelmemin asıl nedeni de buydu. Umarım eve gittiğimde uyumuş olurdu çünkü gerçekten bir kere daha o ismi duyarsam şiddetli bir öfke patlaması ile benden bu yaşında dayak yiyecekti.

"Kızma." dedi. "Bırak yaşasın gençliğini. Sen yeterince fedakârlık yaptın. Bari o farklı baksın hayata."

Gülerken etkilendiğimi fazlası ile belli eden bakışlarımı ona çevirdim. "Pek modernleşmişsiniz Cemil Bey. Nerede o yanımda erkek sinek görse kıpkırmızı gözlerle ateş atan bey babalık."

Yarımca güldü. "Dediğin gibi. Yaşlandı." Bakışlarını yandan bana doğru çevirdi. Açık kahve gözlerinin içinde damla damla serpiştirilmiş yeşiller her zaman dikkatimi çekerdi. "Hem ele avuca sığmayan bir ergen varsa o da sendin. Boşuna Biricik'e laf söyleme. Gayet aklı başında bir kız."

Haklıydı. Ele avuca sığdığım pek söylenemezdi. En basit şekilde çiftlikten habersizce kaçıp gecesine sırtımda kocaman bir at dövmesi ile döndüğümde Cemil baba elini kalbinin üzerine atıp minik bir kalp krizinin ucundan kıl payı dönmüştü. Kızlarla eğleneceğiz deyip aynı akşam beni başka bir internet kafede savaş oyunu oynarken yakaladığında da yüzünde aynı ifade vardı. Aynı ifade bir de okuldan kaçmak için duvardan atlayıp ayak bileğimi kırdığım için alçılı bir ayakla onu müdürün odasında beklerken vardı yüzünde.

Sessizce güldüm ister istemez. "Ben laftan anlıyordum en azından. Biricik'e laf anlatmak deveye hendek atlatmaktan daha zor."

"Yine ne yaptı?" dedi Cemil baba. Sesinde muzip bir ton vardı. Eğleniyordu ablalığımla.

Dilimin uçuna geleni tutamadım. "Irmak Kralşan'la tanıştı."

Yıldırım gibi düştü tek bir cümle aramıza. Az önceki muzip hava bıçak değmiş gibi kesilirken yerine birkaç saniye için derin bir sessizlik kuruldu. Hülya Soykamer'i tanırdı Cemil baba. Doğal olarak Hülya Kralşan'ı da. Bilmediği detay başımda olan daha büyük Kralşan belasıydı. Söylememiştim çünkü benim için yıllarca endişelenmişti zaten. Daha fazla bunu yapmasını istemiyordum.

"Nasıl?" derken sesi pürüzlüydü.

O anı hatırlamak dahi istemiyordum. Başımı iki yana sallarken kafamın içinde ki düşünceleri de boşaltmak istedim ama zordu. Hepsi beynimin bir köşesine yapışmış gibiydi. "Bir şekilde denk düştük diyelim. Kıza yardım etmek zorunda kaldık ve bil bakalım ne oldu?" Bıkkınlıkla ellerimi iki yana açtım. "Sevgi dolu kardeşim ona da artık sevgi ve hayranlık besliyor."

Olan tam olarak buydu.

Dün geceden beri Irmak'ın Instagram duvarında yatıp kalkıyordu. Kusmak üzereydim. Irmak Kralşan' ın 16 yaşından bir hayli büyük duran paylaşımları ise ayrı bir boyuttu. Biricik 16, o 19 gibiydi. Ciddi bir şekilde yaşı gibi yaşamamak sorunu vardı ya da sosyal medya için kendine böyle bir kılıf bulmuştu.

Sessiz kaldı kısa bir an için. Bu bakışlarımın ona dönmesine neden oldu. Pür dikkat bana baktığını gördüğümde irkildim. Onu biraz tanıyorsam bu bakış hayra alamet değildi. "Ne var?" dedim. "Neden öyle bakıyorsun?"

Derin bir soluk verdi. "Bir şey söyleyeceğim ama sakin olacağına söz vermen lazım."

Kollarımı yaslandığım yerden kaldırıp dikleştim. Şu noktada bile sinirlenmeye başladıysam gelecek şey hiç de hayırlı değil demekti.

"Dün bir zarf geldi çiftliğe. Biricik için." diye başladı söze. "Liseye başlarken yazdırdığı adres burası olduğu için buraya geldi büyük ihtimal." Sesi her zaman ki gibi kontrollüydü. Elini cepkenin iç cebine atıp katlı bir kâğıt çıkardı. İki parmağının arasına sıkıştırarak bana doğru uzattı. "Bunu bildiğini pek sanmıyorum."

Neyi?

Şüpheli bakışlarım sürerken kâğıdı hızla aldım elinden. Açıp kelimeler üzerinde gezinen bakışlarım için başta her şey normaldi. Biricik liseye başlarken büyük bir şirketin eğitim vakfından burs almaya hak kazanmıştı. Oldukça da yüklü bir miktardı. Öyle ki Biricik'in bunca yıllık lise hayatını her şeyiyle fazlası ile karşılamaya yetmişti bu burs. Bursunun bittiğine dair bir zarf göndermişlerdi adresine. Aynı vakfın üniversite kanadı içinde bir bursu olduğunu, Biricik'in kaydının buraya aktarıldığını ve bursunun devam edeceğini belirtiyorlardı. Buraya kadar her şey normaldi. Ta ki kâğıdın en altında, sol köşede gördüğüm tek bir isme kadar.

Referanslar; Kralşan Holding.

Kanım çekildi. İçinde bulunduğum durumu izah edecek başka bir kelimem yoktu. Kelimenin tam anlamı ile kanımın

damarlarımda birkaç saniye için donup kaldığını hissettim. Ensemden soğuk bir ürperti geçerken parçalar teker teker yerine oturdu. Bir vakfın o kadar yüklü bir bursu her ay vermesi imkansızdı, hiçbir referansımız yokken bursun çıkması da. Bunu o zamanlar için yaptığım saçma sapan, beş tane kırmızı kazaklı kadın görürsen bursu alır totemine bağlamıştım ama gerçek şu an ağır bir şekilde çarpmıştı yüzüme.

Evren ona gönderilen totemleri içine çekerken sana sunuş yöntemi ile ilgili bir garanti vermiyordu. Ve bu...

"Bende tem bunun için seni arayacaktım." dedi Cemil baba. "Kralşan adını referans diye senin yazacağını sanmıyorum. Şimdi de Irmak ile durduk yere karşılaştık diyorsun. Sen bu isme yaklaşmazsın Ahuzar. Bana söylemediğin şey ne?"

Çok şey. Ama şu an bunu izah edecek durumda değildim. Onun pis eli, o ismin tek harfi dahi kardeşime bulaşmasın diye uğraştıktan sonra yıllarca onu, o ailenin pis parası ile büyütmüş olmam gerçeği kaldırabileceğimden daha fazlasıydı. Her bir damarımdan şiddetli bir öfke kıvılcımının parladığını, kanıma karışırken patladığını ve kıvılcımlarının gözlerimin önünde parladığını hissettim. Kâğıdı elimde sıkıp, parmaklarımı sert bir yumruğa çevirirken gözümün döndüğü noktadaydım.

Her anlamda.

Az önce kendi ayağımla asla onun yanına gitmem demiştim değil mi? Unutun gitsin. Buralar karışacaktı.

Cemil babaya cevap vermedim. Arkamdan bağırmasını dahi umursamadım. Alanın önüne ilerleyip sinirli bir manevra ile topuklu ayakkabılarımı aldım. Aynı sert adımlarla çıkışa doğru ilerlerken siyah topuklu ayakkabılarımı da birer elime almıştım. Ayağımın altına kazık girse daha umursayacak

durumda değildim. Sinirden uyuşan beynim için acı fonksiyonu bir köşeye atılmıştı.

"Ahuzar!" diye bağırdı arkamdan Cemil baba.

Kadife ise yüksek bir sesle kişnedi. Ayaklarının sert bir şekilde yere vurduğunu duyuyordum ama dönüp bakmadım. Çiftlikten çıkıp arabama ilerledim. Ayakkabılarımı yan koltuğa savurup sürücü tarafına kuruldum. Bu saatte şirkette olacağına emindim. Salak bir düzeni vardı. Bunun dışına çıkmazdı.

Nasıl ilerlediğim veya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim olmadan Kralşan Holding otoparkına geldiğimde sinirim daha da katmerlenmişti. Kralşan soyismi bütün sinir yükümü tek başına sırtlanabiliyordu. Topuklu ayakkabılarıma uzandım. İşte burada tam olarak bir kadın olmam gerekiyordu. Çocuk Ahuzar değil. Dimdik duran Ahuzar. Öyle de yaptım. Topuklularımı kuşanıp şirkete doğru ilerlerken önüme çıkıp beni durdurmaya çalışan, kiminle görüşmek istediğimi soran kimseyi umursamadım. Gitmem gereken odayı ezbere biliyordum. Koridorda sert adımlarla ilerlerken elimde hala sıkı sıkı tuttuğum bir kâğıt vardı. Ağzına tıkıp ucunu ateşe vermek şu an da ki tek hedefimdi.

"Ahuzar Hanım!" diyerek ayağa fırladı beni gören sekreteri. Esmer bir kadındı. Adını sorma gereksinimi asla duymamıştım. Ama biliyordum. Sibel'di. Cevap vermeden ilerledim.

"Durun, ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı arkamdan. "Ne yapıyorsunuz?"

Bence bilmek istemezdi.

Koridoru topuklarımdan çıkan tok sesler soldururken kapısının önüne gelmiştim. Kapı çalma nezaketini

göstermeden içeri daldım. Buradaydı. Filmleri aratmayacak şekilde büyük camın önüne dikilmiş, bir eli cebindeyken diğer elinde tuttuğu viski bardağıyla usulca yuvarlaklar çiziyordu. Ne görüntü ama! Aman ne havalı! İlerleyip sırtına sağlam bir tekme savurup camdan aşağı uçurmak gibi hayallerim vardı ama yuttum. Onun serine ateş saçan gözlerimi ona diktim. Odadaki bütün bakışlar anında bana dönerken benim ilk gözümün değdiği keskin bir çift koyu kahve olmuştu.

Bu oydu.

Siyah takım elbiseler içinde Kenan'ın karşısında dikiliyordu. Diğer yanında ise her zaman ki sadık adamı Fiko vardı. Fiko şaşkın, o ise ifadesizdi. Burada olduğuna göre dediğimi yapmıştı. Güvenini kazanmıştı. Bakışlarım ona değdiği an göğüs kafesimde beliren deniz esintisine şu an ihtiyacım yoktu. Bana ateş lazımdı. O yüzden bakışlarımı hızla ondan kaçırıp içimdeki ateşi fitilleyecek kişiye odaklandım: Kenan Kralşan'a.

Bakışlarını usulca bana çevirdi Kenan. Önce şaşırdı. İfadesinden bu en net şekilde belli oluyordu. Hiçbir zaman kendi ayağımla yanına gelmemiştim çünkü. Bu ilkti. Birkaç saniye sürdü bu şaşkınlık. Sonra dudaklarında çarpık bir gülüş belirdi. "Ahuzar," dedi salak bir mutlulukla. "Bu ziyaretini neye borçluyuz?"

Dişlerimi bütün gücümle sıktım. Dudaklarımın içini ısırdığımı ise ağzıma dolan kendi kanımın tadıyla hissettim. Bakır tadı. Kenan'ı gebertmemek için direnirken bir diğer savaşım ise yanında ki adama bakmamaya çalışmaktı ama heybetli duruşu tüm odayı doldurmuşken zordu. Bakışlarının dikkatle bana odaklandığını fark ediyordum ama verdiğim savaşı kazandım. Sinirim galip geldi. Öfkeli adımlarla Kenan'a ilerleyip elimdeki kâğıdı gövdesine yapıştırdım.

"Bu ne?!" derken sesim cinnete oldukça yakındı.

Hala bir elinde ki viski bardağı ile umursamazca daireler çizerken diğeri ile göğsüne yapıştırdığım kâğıdı kavradı. Şaşkın değildi bakışları. Sinirim konusunda meraklıydı. "Bakalım seni böyle güzel sinirlendirmek için yine ne yapmışız?" derken de sakinliği oldukça sinir bozucuydu. Kâğıt üzerinde gezindi bakışları. Olayı anladığında ise göz devirdi. Evet! Sadece göz devirdi. "Salaklar." diye homurdanarak kendi masasına ilerledi. Kâğıdı aynı sakinliği ile masanın üzerine bıraktı. "Bu zamanda eve mektup göndermek ne demek? E-posta ile bildirmeliydiler." Bakışları bana döndü. "Rahatsızlık için kusura bakma. Kendileri ile görüşeceğim." Şeytani bir gülüş belirdi dudaklarında. Viski bardağını bana doğru kaldırıp, "Bu konuları kafana takma. Gel, bugün bana ilk kez gelişini kutlayalım." dediğinde sinirim beynimde son noktaya vurdu.

Dediğini yaptım. Kutladım. Ona doğru ilerleyip elinde viski bardağını kavradığım gibi duvara savurarak.

Belli belirsiz bir şaşkınlık geçti bakışlarından. Buna fırsat vermeden onu daha büyük bir şaşkınlığa sürükleyecek bir şey yaptım. Ülkenin en büyük mafya babasının boğazını tek elimle sıkıp bir adım gerilettim. "Seni gebertirim!" diye soluduğumda kulağıma gelen sesim bana bir yabancıydı. "Bana yaptığın hiçbir şey umrumda değil ama kardeşime yaklaştığın an sana yemin ederim artık seni gebertirim!"

Kenan birkaç saniye için bocaladı.

Onun bir kaşı hafifçe seğirdi.

Fiko ise, "Abi!" diyerek ileri atıldı.

Kenan tek elini ona doğru kaldırdığında ise durdu. Bir elim boğazını sıkıyordu ama müdahale edilmesine izin vermedi.

Fiko öylece odanın yüzünde kalırken Kenan'ın bakışları bana döndü. Boğazını sıkmamı pek umursuyor gibi değildi. Elini usulca bileğime sardı. Parmakları nabzımı okşarken sırıttı psikopat. "Bizi yalnız bırakın." diye mırıldandı bakışlarını benden çekmeden.

"Sana ne dedim?" diye soludum hiç kimseyi umursamadan. "Kardeşime yaklaştığın an seni gebertirim dedim mi demedim mi? Sen hangi hakla bunu yaparsın? NE CÜRRETLE O PİS PARANI BİZE BULAŞTIRIRSIN?"

Kimse odadan çıkmamıştı. Fiko tedirginlikle bizi izlerken onun bakışları bana kitlenmiş durumdaydı. Farkındaydım ama bakmadım. Gebertmem gereken bir Kralşan vardı. Zevkle gülerken parmakları bileğimi okşamaya devam etti. "Lütfen devam et." dedi keyifle. "Elinde ölmeye ihtiyacım var Ahuzar."

Boğazındaki elimle bedenini tüm gücümle geri iteledim. Tenine dokunmak istemiyordum. Adamı boğuyordum ama o hala sözleri ile taciz etme derdindeydi. Bir adım gerilerken hala zevkle sırıtıyordu. Şeytani bir gülüş attığında ise kanım donmuştu. "Uf!" dedi dudaklarını dişleyerek. "Bunu bir ara yeniden tekrarlamalıyız. Oldukça ateşli."

Cidden kusacaktım. Öfkeli bakışıma iğrenme eklendi. "Kes!" diye yükseldim. "Sapkınlıklarını duymak istemiyorum! Yüzünü görmek istemiyorum! Artık hayatımdan siktir olup gitmen dışında hiçbir şey istemiyorum!"

Hala gülüyordu. "Zor." dedi keyifle. "Bizim hayatlarımız artık bir bütün Ahuzar. İstesek da kopamayız."

Sesinde bariz bir alay vardı. Bu sinirimi kamçılamak için yeterliydi. Masasının üzerine ilerleyip viski şişesini kavradım. Onu da şiddetle duvara fırlattım. Şişe paramparça olup odanın her yerine yayılırken o derin bir nefes verdi. "Kredi

kartı borçların da ödendi." dedi umursamazca. "Sol köşede de bir viski şişesi var. Onu da kırabilirsin." Rahatça ilerleyip koltuğuna kuruldu. Aynın saniyelerde bakışları hala oda da olan ona ve Fiko'ya takıldı. İfadesi ciddileşti. "Size çıkın demedim mi lan?"

Öfkeli bakışlarımı ona çevirdim. Bakışları bendeydi. Kenan da değil. Bende. İlk defa bir duygusunu net bir şekilde gözlerinde yakalamıştım. Merak. Bir şey daha vardı ama bunu anlayamayacak kadar öfke ile yüklüydüm.

"Abi..." dedi Fiko bakışları ile beni işaret ederek. Patronunu gerçekten öldürmemden korkuyordu muhtemelen. Keşke imkânı olaydı be Fiko!

Umursamadı Kenan. "Çıkın." derken sesi gerçek kendisiydi. Karanlık, kötülük dolu bir mafya babası.

Fiko ve o odadan çıkarken ben hala duyduğum şeyin şokundaydım. *Kredi kartı borçların da ödendi* derken?

Kapı kapandı. Kenan ise yeniden sırıttı. "Hiç öyle bakma." dedi koltuğunda gerinerek. "Senin borç içinde gezmen beni tahmin ettiğinden daha fazla hırpalar."

Hayretle baktım bu rahatlığına. Öfkeyle ellerimi saçlarıma daldırıp geri savururken aynı sert adımlarla dediği köşeye ilerleyip viski şişesini kavradım. Dediğini yaptım. Aynı hışımla aynı noktaya savurdum. Durmadım. Bir saksıyı, camlarla kaplı dolaba savurdum. Camlar kırılarak etrafa yayılırken o yine büyük bir zevkle izliyordu. Doğru ya, bu çırpınışlarım ona daima zevk verirdi. O yüzden daha fazla devam etmedim.

Yere düşen cam parçalarından birine uzandım. Sıkıca kavrayıp ona doğru ilerledim. Aynı hızla camı şah damarına yasladığımda yine öylece beni izliyordu. Başı usulca geri

düşerken birkaç saniye için bocaladı. Sonra yeniden alayla kıvrıldı dudakları.

"Ne o?" dedi. "Beni mi öldüreceksin?"

Cevap vermedim. Burnumdan soluyarak bakmaya devam ettim.

Güldü. "Bir karıncayı bile incitemeyen yüce gönüllü, fedakâr bir abla için ne kadar da büyük eylemler bunlar."

Haklıydı. İncitemezdim. Şu an bile camı onun boynuna bastırmak yerine kendi elimin içinde sıkıyor, kanatıyor ve kendi canımı yakıyordum. Ben yapamazdım belki ama başka birine onu yok ettirebilirdim. Bunu kesinlikle yapabilirdim. "Yapacağım." dedim nefretle. "Seni bir gün öldüreceğim. Hem de bunu sana elimi dahi sürmeden, elime o pis kanını asla bulaştırmadan yapacağım. Sana yemin ederim bunu yapacağım!"

Psikopat gülümseyişi tüm yüzüne yayıldı. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Daha fazla tahammül edemedim. Hızla geri çekildim önünden. "Kardeşimden uzak dur! Seni son kez uyarıyorum." derken öfkeli sesim her şeyi ateşe verebilirdi. "Hiçbir Kralşan ona yaklaşamaz. Buna izin vermem. Pis paranı ve yardımlarını da kendine sakla! Sadakana ihtiyacım yok!" Cevap vermesini beklemeden arkamı dönüp kapıya ilerledim. Elimdeki camı yana savururken sağ elimin içinde kısa bir bakış attım. Kesilmişti. Umursamadan kapıyı açıp kendimi odadan dışarı attım. Öfkeli adımlarla geçtiğim yolu yine aynı öfkeyle adımlayarak geri dönerken bu sefer geride bıraktığım bir iz vardı.

Elimden damlayan kan taneleri geçtiğim her noktaya bir işaret bırakıyordu. Ama sinir, öfke ve tahammülsüzlük öyle

bir noktadaydı ki acıyı hissetmiyordum dahi. Otoparka inip kendi arabamı ararken beynim de durmuş durumdaydı. Sinirden arabayı nereye park ettiğimi unutmuştum. Sinirli bir çaresizlikle bakındım etrafıma. Bu öfkeyle yumruklarımı sıktığımda ise kanayan avucuma dolan acı ile inleyerek durmak zorunda kaldım. Bakışlarımı elime eğdiğimde ise avuç içimdeki yaranın beklediğimden daha derin oluşu ile yüzleşmek zorunda kaldım.

"Siksinler seni Kralşan!" diye soludum. "Adi piç!"

Gerçekten ağzım bozuk değildi. Hatta hiçbir arkadaşım bu zamana kadar benden sesli bir şekilde küfür duymadığının garantisini verebilirdim ama bu adama sövmemek imkansızdı.

"Katılıyorum." diyen sesle irkilerek bakışlarımı sağıma, sesin geldiği yöne çevirdim. Bakmasam dahi bu sesin kime ait olduğunu bilirdim ama reflekslere ezber işlemiyordu.

Ve oradaydı. Birkaç adım ötemdeki kalın kolona bir omuzunu yaslamıştı. Dudaklarında bitmeye yaklaşmış bir sigara varken bütün heybeti ile karşımda dikiliyordu.

Şaşırdım. Beklemiyordum. Ama asıl şaşkınlığım içimde beliren histeydi. Ne zaman onu görsem göğüs kafesimi kaplayan deniz ferahlığı yeniden belirdi. Bütün sinirim üzerine sessizce serilirken içimdeki ateşin söndüğünü hissediyordum. Bakışlarımız keşişti. Ve bu sefer kısa bir an değildi. Uzun sayılabilecek bir süre gözlerime kilitlendi. Sonra ise yere kan damlayan avuç içime. Biten sigarasından derin bir nefes üflerken dikleşti. Sigarasının ucunu yanındaki kolona bastırarak söndürdü.

Öfkeli bir nefes daha verdim. Konuşmak için can atmama rağmen onu açık etmemek adına tanımıyormuş gibi yapmaya devam etmem gerekiyordu. Yani en azından

filmlerde öyle olurdu. İleriye doğru bir adım atıp tanımıyormuş gibi yanından geçiyordum ki bileğimde hissettiğim elleri ile adımlarım olduğu yere çakıldı. Kanayan elimin bileğini tutuyor, aramızdan yere tek tek kan taneleri damlıyordu. Bakışlarımızı aynı anda birbirimize çevirdik. O omuzundan aşağıya doğru bana, ben ise omuzumdan yukarı doğru ona baktım. Yine uzun sayılabilecek bir süreydi. Bakışlarında artık aynı ifadesizlik yoktu. Elle tutulur bir merak vardı.

Ve bu zamana kadar ondan duyduğum en uzun, en umutlu cümle nihayet dudaklarından döküldü.

"Ahu Soykamer." dedi kısıkken bile kalın ve tok çıkan bir sesle. "İşte şimdi gerçek anlamda ilgimi çektin. Anlatacaklarını dinlemek için sabırsızlanıyorum."

******

❤□□

Selamlar canlarım, ballarım.

Kemerleri takın. Asıl şimdi başlıyoruz ksksjsj

5.BÖLÜM

"Erdemle tutuşan bir sevgi,
Tutuşturur hep başka bir sevgiyi,
Yeter ki dışa vursun alevi..."

****DANTE ALİGHİERİ***

******

Önündeki kapıya üç kere vurup kollarını yeniden kucağındaki kitaplara sardı Güldeste. Bir öne bir arkaya doğru sallanırken sabırla Ayşe teyzenin kapıya gelmesini bekledi. Bu yaklaşık beş dakika sürebilirdi çünkü Ayşe teyze oldukça yavaştı. Ağrıyan bacakları ve evin içindeki merdivenler de kendisine pek destek olmuyordu. Yanaklarına hava doldurup sıkıntı ile üfledi. Beklemeye devam etti. O okuldayken kardeşine Ayşe teyze bakıyordu.

"Yine Timur'u uyutup televizyon başında uyuyakaldı kesin." diyen sesle irkilerek arkasını döndü.

Ayşe teyzenin tek torunu olan Adem'di gelen. Anne babası ayrılmıştı Adem'in. Annesi bir başkası ile evlenerek Isparta'ya gitmiş, Ayşe teyzenin oğlu olan babası ise çalışmak için Batum'daydı. Adem'e kol kanat geren babaannesi olmuştu. Sarı saçlı, mavi gözlü, beyaz tenli bir gençti. Kaşları bile sarıydı. Bazen güneşte kaşları öyle parlıyordu ki, Güldeste kendi kendine kaşları mı döküldü diye düşünmeden edemiyordu. Güldeste'den 2 yaş büyüktü. Liseyi geçen yıl bitirmişti. Lakin çok da başarılı olduğu söylenemezdi. Bulduğu her işte çalışıyor, çay toplamaya gidiyor, yaylalara çıkan servisleri sürerek para kazanıyordu. Güler yüzlüydü ama Güldeste anlamsızca hep utanıyordu.

Yine utandı. Bakışları mavi gözlere değdiği an gülümsemeye çalıştı. "Adem..." dedi belli belirsiz. "Beni korkuttun."

Derin bir nefes verdi Adem. Sıkıntılı bir nefesti ama Güldeste anlamadı. "Sen de hep korkaysun be Cüldeste." derken babaannesini taklit ediyordu. Güldeste'nin yanından geçip cebinden anahtarı çıkardı.

"Çünkü hep sessizce geliyorsun." diye homurdandı Güldeste.

Kapıyı açmıştı Âdem. Geri itelerken gülümsedi. "Ben sesliyim. Sen duymuyorsun demek ki." Elini ileri doğru uzattı. "Geç."

İçeri girdi Güldeste. Ayakkabılarını çıkarırken, "Çaydan mı geliyorsun?" diye sordu.

Âdem ayakkabılarını çıkarmış, üzerinde ki ince montu askılığa asıyordu. Onaylamayan bir mırıltı çıkardı. "Kasım amca rahatsızlanmış. Çay ocağına bakar mısın dedi. Oradaydım."

"Yine boş iş yani..." diye homurdandı Güldeste. Çantasını çıkarıp kapı yanına bırakırken elindeki kitapları da çantasının içine yerleştirmek için yere eğilmişti. Kitapları yere bırakıp çantasını açmaya başladı. Aynı saniyelerde Adem de yanında eğilmiş, kenara bıraktığı kitaplardan birini almıştı.

"Bu mu dolu iş?" dedi elindeki kitabı küçümser bir şekilde sağa sola sallayarak. Güldeste elinden almak için ileri uzandığında hızla yerden ayaklandı. "Neymiş adı?" Gördüğü şeyi yazıldığı gibi okumayı tercih etti. "Emili Boronte, Uğultulu Tepeler." Keyifle güldü. "Yine mi aşk kitabı be Cüldeste?"

Kızaran yanaklarına rağmen ayağa kalkıp Adem'e doğru ilerledi Güldeste. "Sana ne ya! Ver kitabımı."

Âdem kitabı daha da yukarı kaldırdı. "Az oku az." dedi aynı keyifli haliyle. "Çok şey bilen zeki kızları sevmez erkekler."

"Salaklığınızı yüzünüze vurmayalım diyedir." derken havada sallanan kitaba doğru hopladı Güldeste. Yakaladı da. Ama aynı saniyelerde fark ettiği bir detay vardı. Ona oldukça yakından bakan mavi gözler ve sarı kaşlar vardı. Yanaklarına aynı saniyelerde fırlayan kanla beraber kitabı alıp iki adım geri çekildi. Ters bir bakış atmaya çalıştı ama bu yüzd ki tatlı tebessümü bilen Âdem bu bakışı asla umursamamıştı.

"Allahtan ben öyle biri değilim." dedi keyifle. "En büyük hobim okumaktır, bilirsin."

Kitabı çantasına sıkıştırırken birbirine dolaşan ellerini gizlemek içinde mücadele veriyordu Güldeste. "Aynen." dedi sert çıkarmaya çalıştığı tatlı sesiyle. "En son ikinci sınıfta Cin Ali okuduğuna eminim."

"Beş." dedi Âdem harfleri uzatarak. "İftira atma lütfen. En son beşinci sınıfta Ayşegül Tatilde'yi okumuştum. Ne kitaptı

be! Hala unutamam."

Küçümser bir bakışla gülerken çantasının önünden ayaklandı Güldeste. "Aman, ne büyük meziyet." Merdivenlere doğru ilerledi.

Güldü Âdem. "Bu ben bilgiliyim, geri kalan hepiniz cahil bakışların hiç hoş değil yalnız Cüldeste. Kibir hoş bir şey değildir." Güldeste merdivenlere doğru bir adım atıyordu ki ondan önce davranıp önüne geçti. "Okuduğun kitaplarda bunları öğretmiyorlar mı?"

Ardı sıra ilerleyen Güldeste güldü. Lakin cevap vermedi. Kızaran yanaklarını gizlemek için bakışlarını önüne eğdi. Merdivenin ucundaki büyük salona ulaştıklarında ise görüntü şaşırtmamıştı. Ayşe nine elinde kumanda ile uyukluyor, bir buçuk yaşındaki minik Timur ise salonun ortasına oturmuş, büyük bir ilgiyle televizyona bakıyordu.

Bakışları televizyona döndü ikisinin de. Yine bir Kadir İnanır filmi dönüyordu. Ayşe ninenin değişmeyen tek takıntısı buydu. Kadir İnanır. Kendisine 'kocacuğum' derdi. Kadir İnanır duysa o bile inanmazdı ama Ayşe nine inanıyordu buna. Hem de yürekten. "Ula babaanne." diyerek ninesine ilerledi Âdem.

Aynı saniyelerde ekrandaki Kadir İnanır elinde ki beylik tabancası ile birine sıktı. Minik Timur parmaklarını ekrana doğru kaldırdı. "Dıkşın." dedi. "Dıkşın."

Kapının vurulma ve bütün konuşma seslerine uyanmayan Ayşe nine, Timur'un sesiyle irkilerek uyukladığı yerden toparlandı. "Ula noli?" derken önüne düşen beyaz yazmasını geri itelemeye çalışıyordu. "Nerede kocacuğum?"

Güldeste gülerken Âdem başını iki yana salladı. "Mezarda." dedi rahmetli dedesini hatırlatmak adına.

Ayşe nine Adem'e saydırarak yerinden ayaklanmaya çalışırken Güldeste kardeşine ilerlemişti. "Timur." dedi kocaman bir gülümseme ile. "Ben geldim."

Timur'un bakışları ekrandan ablasına döndü. Yüzünde beliren gülüş devasaydı. Tombul yanakları ışıldadı. Yan dönüp emekleyerek ablasına ilerledi. Sonra ise kendini toparlayıp ayaklandı. Paytak adımlarının hedefi yine ablasıydı. Ama kollarını ablasına dolamadan hemen önce söylediği tek bir kelime Güldeste'nin dudaklarındaki gülüşün solmasına neden olurken Ayşe nine ve Adem'in bakışlarını da onlara çevirmişti.

"Annem!" dedi Timur ablasına sarılmadan hemen önce.

Kalbine ve boğazına oturan yumru ile öylece kaldı Güldeste. Daha önce hiç böyle bir şey söylememişti. Kollarını usulca boynuna sarılmış kardeşine dolarken televizyondan yükselen bir ses yüzünden o yöne çevirdi bakışlarını.

"Annem." diyordu televizyondaki küçük çocuk, genç bir kadının boynuna sarılarak.

Konuşamadı Güldeste. Yutkunmaktan başka bir şey yapamadı. Timur boynundan geri çekildiğinde ise gülüşünü en derinlerde zorla buldu. Minik parmaklarını ablasının yanaklarına yasladı Timur. "Annem." diye mırıldandı yeniden. Gördüğü tek anne buradaydı. Minik avuçlarının içinde.

Güldeste kelimelerini yine bulamadı. Öylece bakmak dışında bir şey yapamadı. Kardeşi yeni bir kelime daha öğreniyor, öğrendiği her şeyi ise başka bir şeyle tamamlamaya çalışıyordu. Abla'yı çok önce öğrenmişti ama anne kelimesini Güldeste asla söylememişti. Ne diyeceğini, ayrımını nasıl öğreteceğini, nasıl açıklayacağını bilemedi. Bu anı hep daha çok büyüyünce 'annemiz nerede?' şeklinde sorar diye

düşünmüştü. Yapacağı açıklama için zihninde defalarca prova yapmıştı.

Bazı insanların erkenden cennete gitmesi gerekir. Annemiz de orada. Bizi izliyor ama. Merak etme diyecekti.

Şimdi ne diyecekti?

"Ula koca uğlan!" diyerek Ayşe teyze ileri atıldı. "Hemen de kaptun mi oni sen?" Âdem'e döndü. "Senden zeki. Sen bu yaşta altuna sağulup kalkaydun anca." (Altına işeyip kalkıyordun.)

En kınayıcı bakışını attı Âdem. Ayıp oluyordu. Güldeste'ye odaklanmayı tercih etti. İlerleyip Güldeste ve Timur'un yanına eğildi. Elini Timur'un saçlarına daldırıp hızla karıştırdı. "Abla o oğlum, abla."

Kelimelerini zorla, en derinlerde buldu Güldeste. Yanağındaki minik elleri kavrayıp avuçlarının arasına aldı. Timur'un kafasının karıştığını fark edince zorlanarak dudaklarına her zamanki tebessümünü yerleştirdi. Ben anne değilim diyemedi. Annemiz gitti diyemedi. Erkendi. Onun anlayabileceğinden daha ağır bir gerçekti. "Olsun." demeyi tercih etti. "Abla da anne yarısıdır. Ablası da olurum, annesi de."

Başka bir şey söyleyemedi. Merdivenleri inmesi için iki saat tek tek adımlayan Timur'u bekleyemeyecekti. O yüzden hızla kardeşini kucaklayıp merdivenlere doğru ilerledi. "Yarın görüşürüz. Sağ ol Ayşe teyze." derken yüzünü kardeşinin koluna saklamaya çalışıyordu.

"Karni toktur." diye bağırdı Ayşe teyze.

Ayşe teyze görecekmiş gibi başını aşağı yukarı salladı. Merdivenlerden kucağında indirmeye çalıştığı kardeşi ağırdı.

Zorlandığını ve dolan gözlerini belli etmemek adına dişlerini dudağına geçirdi. Ama aniden Timur kucağından çekildiğinde bocaladı. Yanında beliren Âdem tek hamlede Timur'u kucağına almış, merdivenleri inmeye başlamıştı.

"Ben taşırdım..." mırıltısı derin bir sessizlik olmasa duyulacak gibi değildi.

Âdem çoktan en alt basamağa ulaşmıştı. "Kitaplarda böyle güçlü erkekleri bulamazsın." dedi keyifli bir sesle. "Onlar senin bu koca kardeşini böyle taşıyamaz. Haberin olsun."

Dolan gözleri ve boğazındaki yumruyla gülmesi zordu Güldeste'nin. Hızla kapının yanına ilerleyip çantasını aldı. Aynı hızla sırtına geçirdi. Sabah okula geç kaldığı için Timur'a ayakkabılarını giydirmek ile uğraşmadan kucaklayarak Ayşe teyzeye getirmişti. Mecbur yeniden kucaklayacaktı. Ama o bunu düşünürken Âdem çoktan ayağına ninesinin ona küçük gelen kara lastiklerini geçirmiş, tek kolunda Timur'u tutarken kapıyı açıyordu. Kapıyı açıp dışarı çıkması için Güldeste'yi bekledi. "Karular önden buyursun." dedi en nezih şekilde.

İstemsizce güldü Güldeste. "Çok kibarsın Âdem. Sağ ol."

Sessiz kaldı Âdem. Hemen yan eve doğru ilerlediler. Aynı sessizlikle aradaki on adımı aşıp evin önüne geldiklerinde Güldeste elini cebine atıp anahtarı aramaya başladı.

"Evde mi o?" diyen Adem'in sesi ilk defa sertti.

Cebindeki anahtarı en nihayetinde bulmuştu Güldeste. İnsanlar evinin anahtarına dokunurken rahatlardı belki. Ama o kızgın bir maşaya dokunuyormuş gibi irkiliyordu her defasında. "Evdedir..." diye mırıldanırken Ademe bakmıyordu. Sessizce kapıyı açtı.

"Biraz daha bizde kalabilirdiniz." dedi Âdem. "Hemen gelmene gerek yoktu. Akşam çıkıp gidecek ne de olsa. O zaman gelirdiniz."

Evet, babası akşam içmeye gidecekti. Sanki gündüz az içiyormuş gibi. Önceden de içerdi Kadir Tönge ama ara ara. Eşini, Şehrazat'ı kaybettikten sonra içinde kalan son aydınlığı da onunla beraber o kara toprağa gömmüş gibiydi. Artık arası yoktu. İçki onun için sudan farksızdı. Güldeste'ye bir zararı yoktu. Ona kıyamazdı. Ama Timur için aynı şey geçerli değildi. Eşinin katili olarak kendi evladını gören Kadir Tönge; yine kendi evladına derin bir nefret besliyordu.

Her şeyin sorumlusu o bebekti. O olmasaydı, Şehrazat ölmeyecekti. O zaman bu karanlıktan çıkmak için bir şansı olacaktı. Şimdi zifiri karanlıktan başka bir şey göremiyor, kafasını içki şişelerinden kaldıramıyordu.

Güldeste'nin elinden gelen tek şey ise kardeşini ondan korumaktı. Tıpkı annesine verdiği söz gibi...

Kolları kardeşine uzanırken, "Gerek yok." diye mırıldandı. "Ödevlerim var. Yemek de yapmam lazım."

Ses etmeden Timur'u ablasının kucağına bıraktı. Ona sırıtarak bakan bu tombalak miniğe tepkisiz kalamayıp yanağından minik bir makas aldı. "Ablayı üzme, anlaştık mı?"

Kollarını kardeşine daha sıkı dolayan Güldeste, "O beni üzmez." dedi. Âdem'e döndü. "Teşekkürler..."

Gülümserken başını aşağı yukarı salladı Âdem. Kapı usulca yüzüne kapanıp ela gözlere, kumral uzun saçlara sahip gül gibi nahif çehre kaybolduğunda derin bir nefes verdi. Bir elini tahta kapıya yaslayıp birkaç dakika bekledi. İçi

yanıyordu ama ses etmedi. İçeride kalan cana canı gönülden dua etmekten başka bir şey yapamadı.

Kapı arkasındaki Güldeste ise sırtını kapıya yaslayıp kucağındaki kardeşine daha sıkı sarıldı. Ayşe ninenin evi aydınlıktı. Eşyaları eski lakin ışıl ışıldı. Kendi evi ise karanlık ve basık. Yukarıdan bir şeylerin kırılma sesi geldiğinde derin bir soluk verdi. Timur duyduğu seslerle hemen iki elini kulaklarına kapatırken doluluğunun ağırlığı ile yanan genzini yutkunarak gizlemeye çalıştı Güldeste.

Bakışlarını kucağındaki kardeşine çevirdi. Ellerini kulaklarından çekti. Gülümserken, "Şimdi ne oyunu oynuyoruz ablacığım?"

Timur ellerini dudaklarına kapattı. Bu, öğrendiği ilk oyundu. "Tıp." dedi.

"Aynen öyle." diyerek onayladı Güldeste. "Sessiz oluyoruz. Ben diyene kadar konuşmuyoruz, tamam mı?"

Çünkü Kadir Tönge'nin duymaya en tahammül edemediği ses kendi oğlunun sesiydi. Güldeste'nin ise kardeşine öğrettiği ilk oyun buydu. Sessizlik.

Sessizce başını aşağı yukarı salladı Timur.

Kardeşinin alnına derin bir öpücük bıraktı Güldeste. Merdivenlere ilerledi. Her bir adımda babasının çalışma odasından gelen kırılma ve bağırma sesleri artıyordu. Parmak ucunda sessizce ilerlerken Timur'u bu sesten uzaklaştırmak için bir elini kulağına kapattı. Diğerine ise her zamanki sessiz ninnisini mırıldandı.

"Nana,
Çkimda komoxti nana

Meveşi lazuri tkvala
Mibiri nani nana..."

Hızla babasına en uzak köşedeki odasına girip kapıyı kapattı. Kadir Tönge bütün çalışma odasını dağıtıp Şehrazat'ın fotoğrafının karşısında içerken kardeşi ile oynadı. Hiçbir sesi duymasın diye şarkılar, ninniler söyledi. Ağladığında babası sesini duymasın diye hemen susturdu. Babaları yeniden içmek için evden çıktığında ise her zamanki gibi onun dağıttığı her yeri toparladı.

Hem de yarın akşam yeniden dağılacağını bilerek.

******

"Ahu Soykamer," dediği an içimde devasa bir kuş sürüsü kanat çırptı. "İşte şimdi gerçek anlamda ilgimi çektin. Anlatacaklarını dinlemek için sabırsızlanıyorum." dediğinde ise kuşların kanat çırpışlarının tozu ve toprağı içinde kaldım birkaç saniye için. Bunlar umudun kuşlarıydı. Beyaz ve parlak.

Kulaklarım uğulduyordu. Şaka değildi. Gerçek anlamda kulaklarım uğulduyordu. Az önceki sinirimden mi, avucumun içindeki yaradan mı yoksa söylediklerinden mi kaynaklıydı bilmiyordum ama kısa bir süre için beynimi ağır bir uğultu sarıp sarmalamıştı. Felç geçiriyor olabilirdim. İnme inmesi de muhtemeldi. Gözlerine bakarken göğüs kafesime hızla vuran şeyin varlığının başka açıklaması olamazdı.

Yoksa bu zamana kadar söylediği en umut dolu cümleye, "Ne?" şeklinde boş bir cevap vermem imkansızdı.

Kesinlikle felç geçiriyordum. Ve yahut da inme.

Bakışlarını kaçırmıyordu. Dik ve merak dolu gözleri yüzümde gezinirken yanaklarımın karıncalaştığını hissediyordum. Böyle dik ve dikkatli bakması hoş değildi. Ne yapacağımı kestirememe neden oluyordu. Ayrıca hangi tıraş losyonunu kullanıyordu bilmiyordum ama üzerindeki diğer ferah kokuyla birleşince çarpıcı bir hal almıştı. Lakin bu güzel kokuların arasından yayılan keskin sigara kokusundan hoşlanmamıştım.

"Seni dinlememi istemiyor muydun?" diye mırıldandı. Göz ucuyla onun yüzünün dönük olduğu ucu tarif etti. "Gidelim."

Bocaladım. Evet, beni dinlemesini istemiştim. Ama bu kadar hızlı bir sonuç beklemiyordum. Beni hiç dinlemez, bende ona gizlice yardım ederim falan sanıyordum. Kafamda böyle kurmuştum en azından. Son bir hafta hayatımda büyük bir mucizeden ibaretti. Bu an da buna dahildi. Ve ben; bedbaht bir hayat yaşamış biri olarak mucizelere nasıl bir tepki verilmesini gerektiğini bilmiyordum. Beni dinleyecekti. Bunun için çaresizce peşine koştuktan sonra şu an kitlenip kalmam ise akıl işi değildi.

Yoksa bu zamana kadar söylediği en umut dolu cümleye yeniden "Nasıl?" şeklinde boş bir cevap vermem de imkansızdı.

Şaşkınlığımı oldukça makul karşıladı. "Kelime haznenin bu kadar dar olduğunu sanmıyorum." Ben de sanmıyordum. Her şeyi unutan fevkalade beynim konuşmayı da unutmuş gibiydi. Bileğimden kavradığı elimi usulca koluma doğru ilerletti. "Biri gelmeden ilerle." derken yönümü yanımızda kalan kolona çevirip ilerletti.

Abartı değil. Şaka değil. Gerçekten şaşkındım. "Nereye?" kelimesini donan şaşkın zihnimden zorla ayırdım.

Etrafa bakındı. "Arabana."

Neredeydi ki arabam? Ben de tam olarak az önce onu arıyordum. Daha da şaşırdım. Şu an sorulacak en saçma soruyu sormam da bu yüzdendi. "Sen benim arabam olduğunu nereden biliyorsun?"

Cevap vermedi. Bir eli nazikçe dirseğimden kavramışken bedeninin sağ tarafına yaslı gövdemi kendi ile beraber ilerletti. Beş adım ileride kendi minik, beyaz arabamı gördüğümde ise şaşkınlığım daha da arttı. Gerçekten beynim Kenan sapkını yüzünden sinirden uyuşup durmuştu. Yoksa bu kadar mal bir insan değildim. Tüm bu sinirin üzerine asla yüzüme bakmayan, benimle konuşmayan, deli olduğumu düşünen adam kolumdan tutup *konuşacağız* deyince uyuşma seviyesi son noktaya vurmuştu.

Bence gayet haklıydım.

Uyuşan beynim hafiften kendine gelirken bakışlarım tedirginlikle etrafta gezindi. Gizli görevde olan oydu ama elini kolunu sallayarak ortalıkta gezen de yine aynı şekilde oydu. Onun yerine benim içimde büyük bir endişe kabardı. "Biri görecek." dedim şaşkın bir panikle. "Ne yapıyorsun? Dur!"

"Hızlı olursan görmez." derken oldukça sakindi. Beni sürücü tarafına değil de yan koltuk yönüne ilerletip kapıyı açtı. Alık gibi yüzüne bakakalmışken kaşlarıyla arabanın içini işaret etti. Sessiz bir cümleydi. *Bin.*

Başımı iki sana sallarken bakışlarım hala etraftaydı. "Burada beni tanırlar."

Bunun farkında olduğunu belirten bir ifade belirdi yüzünde. "Farkındayım."

Paniğim sürüyordu. Ama mantığımın ucunu en sonunda kavrayabilmiştim. "Yanımda seni görürlerse tehlikeye girersin!"

"O benim bileceğim iş. Seni hiç alakadar etmez." diyen sesi yine üzerine hiçbir kelime kabul etmeyecek türdendi.

Ne demek etmezdi? Ederdi! "Adres ver bana." dedim hızla. "Bir buluşma noktası söyle, oraya geleyim. Merak ettiğin her şeyi anlatırım."

Sıkılmış bir ifade belirdi yüzünde. Bu onda yakaladığım üçüncü duygu kırıntısıydı. Merak, ilgi ve bıkkınlık. Garip bir üçlemeydi ama benim için vereceği her türlü tepki velinimetti. Soğuk ve ruhsuz bakışları kırıcıydı. Hakkım olmadığı halde anlamsızca kırılıyordum. Saçmaydı.

Oldukça net davrandı. "Çok konuşuyorsun Ahu." dediği anda ise beni arabanın içine iteleyip koltuğa oturttu. Evet. Tam olarak bu yaşandı. Kendi arabamın içine itildim.

Boş boş göz kırpıştırırken neden yaptığımı bilmediğim bir şekilde itiraz etmeden binmiştim arabaya. Kendi arabamda yan koltuğa oturdum. *Benim adım Ahu değil, Ahuzar* diyemedim. Aynı şaşkın ve boş bakışlarla önüme bakarken o kapıyı suratıma kapattı. Boğuk ve basık bir otoparktı. Üzerimdeki şaşkınlık panikle karıştıkça göğüs kafesim sıkışıyordu. Bakışlarım ön camdan hızla etrafta gezindi. Sürücü kapısı açılıp o da arabaya bindiğinde ise panik dolu bakışlarımın hedefi kendileriydi.

"Burada olmaz!" dedim aynı korkumla. "Yakalanırsın diyorum. Neden anlamıyorsun? Kırk tane kamera var etrafta!"

Umursamadı bile dediklerimi. Sığamadığı arabaya kendini sığdırmakla meşguldü. Haklıydı da. Arabam minik bir Fiat'tı. Dev cüssesi iki büklüm bir şekilde sığışmaya çalıştı. Benim en öne kadar çektiğim koltuk ayarını şiddetli bir sesle geri iteledi. Koltuğumu kırmış da olabilirdi.

Kusura bakılmasın ama adam arabamı kırıyordu. Yükselmeden edemedim. Mülküme zarar veriliyordu. "Ne yapıyorsun? Koltuğu kırdın!"

Kırmasına rağmen sığamadı. İki büklüm oldu. Normalde gülerdim ama panikten elim ayağım boşanmış bir haldeydi. Elimi yüzüme kapatıp tanınmamak için saçlarımı yüzüme dökmeye çalıştım. Fuhuş baskınında yakalanıp, karakoldan tam olarak bu şekilde çıkan elemanlara fazla gülmüştüm. Gülmemeliydim. Bir bildikleri vardı demek ki.

"Sen de düzgün bir araba alsaydın!" diye o da hafifçe yükseldi. "Bu ne böyle?" Direksiyona yapışmıştı. Kusura bakılmasın ama sorun arabamda değil dev gibi olan ondaydı. Ben can derdindeyken o yapışmak zorunda kaldığı direksiyonu kavradı. Arabayı çalıştırıp vitesi ileri attı. "Barbo'nun takoza şükredeceğim aklıma gelmezdi." diye homurdanmaya devam etti.

Barbo kim bilmiyordum. Şu an bir önemi de yoktu. Otoparkın içinde hızla ilerlerken daha büyük meselelerimiz vardı zannımca. "Ne biçim gizli görevdesin sen?" diye en sonunda patladım. Otoparkın karanlık kısmından çıkıp ışıklı kısmına doğru ilerlerken söylenmeme engel olamıyordum çünkü gerçekten yakalanabilirdi. Ben burada *son umudum sensin* diye kendi kendime kırk tane edebi akım denemişken kendisinin bu pervasızlığı akıl alır gibi değildi. "Yakalanacağız diyorum! Her taraf kamera dolu!"

Hala sakindi. "Hiçbiri çalışmıyor."

Olabilirdi ama ihtimaller vardı. "Ya biri görürse? Daha yeni başladın işe! Hemen riske atamazsın! Yanımda seni görürse Kenan anında kafana sı-"

Gerisi gelmedi. "Ciddi anlamda çok konuşuyorsun." diye ağzının içinde mırıldanırken bir elini başıma atıp oldukça kibar bir şekilde başımı aşağıya doğru eğmem için iteledi. Gerçekten oldukça kibardı zira eli bası yapmadan bile ağırdı. "Sus da saklan şuraya."

Söylediği en mantıklı şeydi. Uymaktan başka bir seçeneğim yoktu. İki elimi birden başımın etrafına sarıp kendimi ayak kısmındaki boşluğa kaydırdım. Ama sığmak bir hayli zordu. Avucumun içindeki yara sızladığında ise minik bir inleme ile yaralı elimi başımdan geri çekmek zorunda kaldım. Bu lanet olası arabayı bu kadar küçük almak zorunda mıydım cidden? Ne geçiyordu aklımdan hiçbir fikrim yoktu ama şu an bir hayli pişmandım bu seçimden.

Karanlıktan sıyrılıp ışığa çıktığımızda otoparktan da çıkmış oluyorduk. Öne doğru eğilmiş bir şekilde arabayı sürmeye çalışırken bakışları göz ucuyla bana değdi. Kısa bir andı ama her zamanki gibi mideme anlamsız bir taş oturmuştu. "Sana inanamıyorum..." diye mırıldandım dişlerimin arasından. "Gizli görevde olduğuna emin misin sen?"

"Benim hiç öyle bir iddiam olmadı. Bu senin iddian."

Sıkıştığım yerde ellerimi çaresizce öne doğru açtım. Yani önümdeki koltuğa. "O zaman şu an ne yapıyoruz?"

Sessiz kaldı.

"Sana soruyorum!"

Derin bir nefes verdi. "Çok soru soruyorsun Ahu."

Bende derin bir soluk vermek zorunda kaldım. "Adım Ahuzar. Ahu değil!"

Yine cevap vermemeyi tercih etti. Bakışları yoldayken vitesi iki seviye yukarı attı. Hızlanıyorduk. Nereye gittiğimiz hakkında ise hiçbir fikrim yoktu. Şaşkınlık, sinir ve gerilim yüzünden beynim uyuşmadan sızlamaya doğru yol alırken avucumun içi zonkluyordu. Derin bir nefes verirken başımı usulca yukarı çıkararak camdan dışarı bakmaya çalıştım. Ezbere bildiğim yollardı. Gördüğüm minik bir parkla holdingi fazlası ile geride bıraktığımızı anlamıştım. Derin bir nefes vererek sıkıştığım yerden çıkmaya çalışırken söylediği şeyle başımdan aşağıya adeta kaynar sular döküldü.

"Arkamızdalar."

Bayılabilsem bayılırdım. Dizlerimin bağı çözülürken olduğum yere yeniden geri sindim. Şokla kocaman olan gözlerimin hedefi oydu. "NE? DEDİM SANA! ANINA YAKALAR DEDİM!"

İfadesizce önüne bakmaya devam ederken vites küçülttü. Arkamızdaysalar neden yavaşlıyorduk? Araba ağır ağır durduğunda ise panik ve şaşkınlık dolu bakışlarımın hedefi yine oydu. "Niye durduk?!"

Önüne bakmaya devam ediyordu. "Kırmızı ışık."

Ciddi anlamda kükredim. "ARKAMIZDALAR DEDİN. BASSANA GAZA BE ADAM! NE KIRMIZI IŞIĞI?!"

Ben korkudan kırmızı değil de beyaz ışığa doğru giderken bakışlarını göz ucuyla bana çevirerek verdiği cevap daha da şok ediciydi. "Sakinleş. Şakaydı."

Panik omurgamda kıvılcım gibi yayılmıştı. Altıma ediyordum! Gülen kimdi? Şaşkın, şok ve inanamamak ifadeleri ile muazzam bir görsel şov sundum kendisine. "Ne?"

Başını umutsuzca iki yana salladı. "Kriz yönetimi yetin sıfır."

Şaşkın bir öfkeyle bakakaldım yüzüne. Aynı ifademle göz kırpıştırdım. Çenesindeki derin çukur şu konumdan, alttan alttan bakarken daha da derindi. Oraya değil de gözlerine odaklanmaya çalıştım. Göz ucuyla bana baktı. Bu öfke dolu şaşkın ifadem onu eğlendirmiş olmalı ki dudağının bir köşesi usulca yukarı kıvrılırken vitesi yeniden ileri atıp ilerlemeye devam etti. "Hep böyle paniksen işimiz zor Ahu." derken sesinde bir duygu kırıntısını daha yakalamıştım. Eğleniyordu. Hem de oldukça sakin bir şekilde.

Asıl şaka kendisi olmalıydı. Göz devirerek sindiğim yerden çıktım. "Son kez diyorum; adım Ahu değil Ahuzar!" dedim en sert ve sinir yüklü sesimle. Koltuğa oturmaya çalışırken yaralı olmayan elimle yüzüme ve boynuma dolanan uzun saçlarımı geri iteledim. "Ayrıca asıl sen hep böyle dikkatsizsen işimiz zor!"

Yine sessiz kaldı. Ben ise gerginlikten kan ter içinde kalmıştım. Krem gömleğim avucumun içindeki yara yüzünden kana bulanmışken bütün sinirime ve korkuma rağmen ters bakışlarımı ona çevirdim. Ona hep sevgi ve şefkatle bakacaksın Ahuzar diye kendime yeminler etmeme rağmen şu an oldukça zordu. Yakalanabilirdi! Ama iflah olmaz beynimin tüm bu olanlara rağmen aradan seçtiği tek bir şey vardı.

Hep böyle paniksen işimiz zor...

İşimiz.

-miz

Bizim işimiz.

Bakışlarımı yüzünde hissedince göz ucuyla bakıp yeniden önüne döndü. Ben az önce bayılmak üzereydim ama adamın yüzünde yaprak oynamış değildi. "Ya gördüyseler?" diye paniğimi sürdürdüm. "Ya yokluğunu anlarsa Kralşan?"

Sessiz kaldı.

"*Konuşalım* diye bu saçmalığı yapıp şu an da susacak mısın gerçekten?"

"*Konuşacağım* demedim." dedi. "*Dinleyeceğim* dedim."

Çıldırmamak elde değildi. "İçine düştüğün şeyin hala farkında değilsin." diye soludum. "Bilmediğin şeyler var. O bir canavar! Beni takip ettiriyor olabilir. Şu an yanımda olduğunu görürse bana bir şey olmaz ama sen-"

Sesi yine beni bölüp, en net şekilde aramıza kuruldu. "Tam olarak o bilmediğim şeyleri anlatmak için yanımdasın Ahu!"

Araba aniden durdu. Ani duruşu yüzünden öne fırlarken refleks olarak iki elle ileri sendeledim. Reflekslerim iyi değildi. Kazadan sonra ise bir hayli sakarlaşmıştım. Yaralı avucumu da diğeri ile birlikte torpido gözüne attığım an beynime ulaşan acı kıvılcımı devasaydı. Acı içinde inleyerek ateşe değmiş gibi elimi geri çektim.

Bakışlarını üzerimde hissettiğimde usulca gözlerimi ona çevirdim. Yanımızdan akıp giden bir trafik vardı. Nerede durduğumuzu anlamaya çalıştım ama zordu. Hiçbir levha yoktu. Akşam karanlığı bastırmak üzereyken gözlerindeki keskin kahvelerin yerine kahvenin en koyu tonu kurulmuştu. Aynı his yeniden göğüs kafesimin üzerindeydi. Uçsuz bucaksız bir denizin ferahlığı kaburgalarımın arasında gezinip göğüs kafesime vurdu. Anlatacaklarıma inanıp inanması önemli değildi. Dinlemek için bir şans vermesi dahi benim için büyük bir mucizeydi. Ben ona güveniyordum.

Sebebini bilmediğim bir şekilde bana zarar vermeyeceğini biliyordum.

Hayır. Sebebini biliyordum.

O bizi kurtarmıştı. Arkasında devasa bir patlama varken kaçmak, başka bir yöne koşmak yerine üzerine atlayıp bana siper olmaya çalışmıştı. Bu, güvenin tohumlarını haberi dahi olmadan içime o atmıştı. Ben ise o tohumları ıslak pamuklara sararak saklamıştım zihnimde. Yıllarca tek bir filiz vermemişken, şu an yeşerirler miydi?

Eğer o sularsa evet. Yeşerirlerdi.

Bakışlarımla onu yoklarken elini ceketinin cebine attı. Sıkıştığı yerde hareket etmek zor gibiydi ama başarmıştı. Cebinden siyah bir kravat çıkardı. Elini bana doğru uzatıp tek bir kere parmaklarını açıp kapattı. Yine sessiz bir kelimeydi. *Elini bana ver...*

Ve ben yine ne demek istediğini anlamış ama idrak edememiştim. Tam anlamı ile bön bön baktım. Çünkü adamın elleri güzeldi. Evet, hiç sorunum yokmuş gibi aklımda dönen şey buydu. Avuçlarının içi yer yer nasırlıydı ama parmakları uzun, biçimli ve damarlıydı. Dev cüssesine bakınca daha kaba olması gereken elleri enteresan bir şekilde hoştu. Güçlü ama zarif duruyordu. Üstelik tırnakları bile biçimliydi. Sadece bu anda gerçekten asker olup olmadığı konusunda derin bir soru işareti belirdi zihnimde. Bir zamanlar savaş muhabiriydim. Askerlerle iç içeydim ve hiçbir askerin maniküre gittiğini sanmıyordum.

O zaman bu el niye böyleydi?!

Peki ben neden böyleydim? Beynim, KENDİNE GEL!

Bocaladığımı anlamış olmalı ki bu defa sessizce mırıldandı. "Elini uzat." Sesinde her zamanki ifadesizlik yoktu. Bir şey vardı ama çözebileceğimden daha derindi. Bana emir kipi ile kurulan her ifadeye en ters şekilde cevap verirken o ne dese anında yapmam ise en büyük şaşkınlığımdı. Elimde değildi. Sesi başka bir şeye imkân vermiyordu. Neden yaptığımı bilmediğim bir şekilde yaralı elimi ona doğru uzattığımda bir elini elimin altına yasladı. Teni sıcaktı. Hatta haddinden fazla sıcak. Diğer eli ile dikkatlice kravatı avucumun içindeki yaraya doladı. Bana bakmıyordu. İfadesiz bakışları elimdeydi. Bileğime doğru yazılan yazıları gördüğünde okumak adına başını hafifçe sağa eğer gibi oldu.

Anlamsız notlarımdan biri vardı. *Biricik ekler istiyor. Unutma!*

"Dikiş atılması lazım." dedi en net şekilde.

Haklıydı. Şu an fark ediyordum i derin bir yaraydı. "Hallederim." dedim.

Kravatı bir tur daha doladı elime. "O mu yaptı bunu?" dedi. Sesinde ciddi bir merak vardı.

Bakışlarım kısa kesim saçları ve ellerimiz arasında gidip geldi. "Ben yaptım." dedim. "Boğazına cam dayadım. Sonra da o cam ile kendi elimi kestim."

Bakışları yüzüme değdi. Cevap arıyordu. Merakı artıyordu. Görebiliyordum. "Sebep?" dedi.

"Yaşamayı hak etmiyor."

"O zaman neden öldürmedin?" dedi. "Neden elinde kendi kanın var?"

"Ellerimde onun kanına dahi tahammülüm yok!"

Bakışları kısa bir süre daha gözlerime takıldı. Ne düşündüğünü anlayamadan yeniden elime odaklandı. Bir kere daha doladı kravatı elime. Bir insanı tanımaya çalışırken yaptığım şeyi yaptım. Her zamanki gibi içimi yokladım. Huzursuzluk arandım. Yoktu. Korku arandım. Yoktu. Bu adamın etrafında sadece tek bir duygu vardı. Yalnızlık. Anlamsız bir histi oysa. Yeri ve zamanı değildi. Aklıma düşen ilk düşünceyi de söylememin yeri ve zamanı değildi ama kendime engel olamamıştım.

"O gün de yarama sen bakmıştın." diye mırıldanırken buldum kendimi. "Sen hatırlamazsın ama o zaman da fularını yarama sarmıştın..."

Dilim kopmalıydı.

Bakışları usulca bana doğru kalktı. Gözleri gözlerime değdiği anda ense kökümden anlamsız bir ürperti geçti çünkü önceki kadar boş değildi bu bakış. Bir ağırlığı vardı. Ne yapacağımı bilemedim. Elimi avucunun içinden çekip bakışlarımı önüme çevirirken minik bir öksürükle boğazımı temizledim. Kravatın kalan kısmını ben avucuma sarmaya devam ettim. "Teşekkürler." diyen mırıltım gür çıkmayınca bir kere daha öksürmek zorunda kaldım. Kendine gel Ahuzar! Senin sesin hiçbir zaman bu kadar kısık çıkmaz.

Aramızdaki sessizlik bu defa kısa sürdü.

"Üzerinde beyaz tişört, başında yeşil bandana, saçları dağınık topuz, elinde siyah bir kamera olan kadın bir savaş muhabiri..." diye mırıldandı. Bakışları boynuma indi ama yara izi diğer tarafta kalmıştı. Benim elim istemsizce o yaraya giderken içimde beliren umut ışığı artık sönük ve yahut sönmeye yüz tutmuş değildi. Rüzgâr sert esse dahi en ihtişamlı haliyle parlayıvermişti. Küçük bir çocuk olsaydım şu saniye ayaklarımı yere vurarak neşe çığlıkları atıyor olurdum

ama kazık kadardım. Bocalamış bir gülümseyişten başkası bir şey sunamadım.

Seni yok saymadı Ahuzar. Seni unutmadı.

"Hatırlıyor musun beni?" diyen sesimi ben bile ilk defa bu kadar umutlu duyuyordum belki de.

Başını usulca aşağı yukarı salladı. Adam da bakışlarını kaçırmak gibi bir tepki yoktu. Oysa kaçırması daha makuldü. Bu şekilde ben sürekli bakışlarımı kaçırmak zorunda kalıyordum. Midemdeki taş yerli yerindeydi. Önüme döndüm birkaç saniye için. Midemdeki taşı derin bir nefes vererek biraz hafiflettikten sonra yeniden ona döndüm. Hala çözmeye çalıştığı bir bulmaca gibi bana bakıyordu.

"Teşekkürler..." diye mırıldandım.

Tek kaşı usulca havalandı. "Ne için?"

Cevap için duraksamadım. "Hayatımı kurtardığın için."

Yine büyük bir sessizlikle baktı. Lakin sessizliğinin sesi vardı. Bir başkası duyuyor muydu bilmiyordum ama ben duyabiliyordum. Anlamam gerekeni anlamıştım. Hayatımı kurtarması anlam yüklenecek bir şey değildi. "Biliyorum, işini yapıyordun." derken yine uzun süre gözlerine bakamayarak önüme dönmüştüm. "Senin için bir anlamı yok ama benim için o gün bir dönüm noktası oldu."

"Boynundaki yara..." dediğinde bakışlarımı yeniden ona çevirdim. "O günden mi?"

Başımı dalgın bir şekilde aşağı yukarı salladım. *Beni dinle* diye ağıtlar yakmıştım ama şu an beni dinlerken ne diyeceğimi bilemiyor, toparlayamıyordum. "O günden."

dedim. "Ağır yaralıydım. Aylarca tedavi gördüm. Bana kalan da bu yara izi oldu."

"Neden muhabirlik yapmıyorsun?"

Hazır soru soruyorken istediğini sorabilirdi. Koşulsuzca cevaplayacaktım. "Bıraktım." diye mırıldandım.

"Neden?"

Bakışlarımı yeniden ona çevirdim. Gerçekten merak ediyor olmalıydı. Bakışlarından bunu görebiliyordum. Dürüst oldum. Lafı evirip çevirmedim. Gerçekleri kelimeler ise süslememin bir anlamı yoktu. Yerine hangi kelimeyi koyarsan koy, sonuç aynı yere çıkacaktı. "Korktum." derken bakışlarımı kaçırmadım. "Hala da korkuyorum. Yeniden sahaya çıkacak cesaretim yok."

"Bunu az önce Kralşan'ın boğazına yapışan kadın mı söylüyor?"

Gülüşüm buruktu. Bakışlarımı yeniden önüme çevirirken kravatının sarılı olduğu yaralı elimi kucağıma alıp diğer elimin parmakları ile kravatın üzerinde gezindim. Üzerine bastırınca yaram acımıştı. Yaralar hep böyleydi. Üzerlerine bastırılınca acırlardı. Acı geçtiğinde izi kalırdı. Üzerine bastırdığında acımaz ama varlığını hatırlatırdı. Yani yaralar aslında hiç kapanmazdı.

"Konuşmayı sevmem." dedi. "O yüzden beni yormadan her şeyi en baştan anlat." diye devam etti. "Kralşan'la derdin ne?"

Derin bir nefes verdim. Başlaması zor, anlatması daha zordu. Nereden tutsam elimde kalıyordu. "Önce sen bana cevap ver." dedim dik dik. "Gizli görevdesin? Değil mi? Yanılmıyorum. Hala askersin."

"Bu konuda bana cevap hakkı bıraktığını hatırlamıyorum."

Keyiflendim. *Biliyordum* tebessümü ile kuşandı dudaklarım. Gözleri saniyelik dudaklarıma değdikten sonra yeniden gözlerimi buldu. Aldığım cesaretle, "Adın gerçekten Tönge mi?" dedim. "Araştırdım, Tönge diye bir isim yok. Olsa olsa ya soy adın olur ya da lakabın falan."

Başını usulca iki yana sallarken birkaç saniye için bakışlarını önüne çevirip derin bir nefes verdi.

Sessizliğinin yine sesi vardı. "Anladım. Çok konuşuyorum..." diye homurdanırken göz devirdim.

Kibar davranmadı. *Olur mu hiç öyle şey* falan da demedi. "Aynen ondan." dedi bıkkın bir edayla.

Adamın toplam on cümlesi olduğu için ne diyeceğini tahmin etmek zor olmuyordu. "Üzgünüm ama birimiz bunu yapmalı." derken oldukça imalıydım. "Senin iletişim kurmak için *sen kimsin, hayatın beni ilgilendirmiyor ve çok konuşuyorsun* dışında bir cümlen yok, farkındaysan."

"Yeterli." dedi umursamazca. "Hatta çok bile konuşmuşum."

Göz devirmek zorunda kaldım. "Hep bu kadar zor musun?"

Bakışları yeniden bana döndü. Baktı. Bu sefer oldukça uzun baktı hem de. "Öyle olsaydım," dedi tane tane. "Şu an karşında olmazdım."

Haklıydı. Ama bu yine de zor olduğunu gerçeğini değiştirmiyordu. "Buradasın, çünkü Kralşan'a karşı elini güçlendirecek bir koza ihtiyacın var." dedim onun gibi tane tane. "Ve dikkatini çeken tek şey benim."

Dudağının bir köşesi ukalaca kıvrıldı. "Emin ol buna ihtiyacım yok. Elimde yeterince koz var." Elini cebine atıp sıkış tıkış halde sigara paketini çıkardı. "Şu an burada olmamın tek sebebi son söylediğin."

Zihnimde aranıp son söylediğimi buldum. *Ve dikkatini çeken tek şey benim.* Midemdeki taş daha da ağırlaşırken birkaç saniye ne söyleyeceğimi bilemedim. Dikkatimi haddinden fazla dağıtan elleriyle paketten bir sigara alıyordu ki mideme oturan taşı diğer detaylarla değil de bu detayla hafifletmeye karar verdim.

"Arabamda onu içmezsen olmaz mı?" dedim kibarca. "Kokusundan hoşlanmıyorum." Başka biri olsa ağzından alıp paketi çöpe fırlatmıştım. Onu kaçırmayayım diye şu nezih halimi en kısa sürede keşfedip şükretmesini umuyordum.

Sigarayı paketten çıkarmış, dudaklarına ilerletiyordu ki durdu. Derin bir nefes verdi ama itiraz etmedi. Sigarayı yeniden paketin içine iteleyip cebine attı. "Anlat." dedi kısaca. "Seninle derdi ne?"

Ne diyeceğimi, nasıl anlatacağımı kestiremediğim için, "Adam manyak!" diye başlamaya karar verdim. Öfke yeniden içimde kaynarken ters bakışlarım her zaman ki yerine kurulmuştu. "Narsist, megaloman, şerefsiz bir katil! Canavar! İş adamı ayağına yatıyor ama rezil bir mafya!"

"Bilmediğim şeylerden bahset."

"Hülya Kralşan annem." dediğimde yüzünde öyle bir ifadeyle bana döndü ki; ilk defa bir duygusu çok netti. Şok. Büyük bir şok ve şaşkınlık.

Haklı bir tepkiydi. Bende bazen kendi kendime aynı tepkiyi veriyordum. İnanması zor ama gerçekti. Ona yalan söylemeyecektim. Hayır, bunu yapmayacaktım. Yalanlar

üzerine kurulan bir hayat omuzlarımdaki en büyük yüktü. Hayatımdaki diğer hiçbir yalan benim seçimin olmamıştı. Herkes bir şeyleri yıkmış, geride bıraktıkları yalanlarla baş etme yükünü bana bırakmışlardı. Yeni bir yük, sırtıma bir kambur daha istemiyordum. Hakkımda ne bilmesi gerekiyorsa bilecekti.

"Kimse bunu bilmez." diye devam ettim. "Babamı ve kırk günlük kardeşimi terk ettikten sonra Hülya Soykamer'i öldü gösterip Mahir Kralşan'la evlendi. Bunu nasıl yaptığını sorma, hiçbir fikrim yok. O günden sonra da hiç görüşmedik zaten. Ne o bizi arar ne de biz onu. Kimse geçmişinde iki çocuğu olduğunu bilmez. Kardeşim de annesini bilmez..."

Yutkunurken kısa bir an için bakışlarımı kucağıma eğip yaralı elime baktım. "Babam severdi o kadını." Bakışlarımı yeniden ona kaldırdım. İlgili bakışları devam etmem için tutunacak en güçlü dalı verdi. "O gidince hastalanıp öldü." derken sesimi elimden geldiğince düz çıkarmaya çalışıyordum. Konumuz hayat hikayem değildi. Bununla ilgilendiğini sanmıyordum. Duygusallığa gerek yoktu. "Kralşanlara yıllarca yaklaşmadım. İsimlerini dahi anmadım. Kardeşimi onlardan korumak için her şeyi yaptım. Ama bir gün Orta Doğu ile ilgili bir haber yaparken işin ucu bir şekilde Kralşanlara çıktı. Mahir Kralşan'ın adı çok büyük bir silah sevkiyatında geçiyordu."

Gözünü bile kırpmadan dinliyordu.

Devam ettim. "Anında dosyayı başka bir arkadaşa verdim. Kralşanlara yaklaşmak dahi istemiyordum. Ama bir gece, birden Kenan belirdi kapımda. Nasıl öğrendi bilmiyorum ama Hülya Kralşan'ın herkesten sakladığı çocukları olduğumuzu öğrenmiş. O günden sonra lanet gibi etrafımda. Gitmiyor, bitmiyor; rahat vermiyor, nefes aldırmıyor."

Sinirlenmeye başlıyordum. Kralşan adı geçtiğinde dahi beni cinnete sürükleyebiliyordu. "Beyrut'taki o patlamadan sonra her şey daha da kötüleşti. Gözümü açtığımda ona ait bir hastanedeydim. Bütün kemiklerim kırılmıştı. Konuşmayı bırak, kendi başıma yemek bile yiyemiyordum. Hatırladığım tek şey..." Sustum bu noktada. Sensin diyemedim. Yuttum. Kelimeler ağırdı lakin. Boğazımda asılı kaldı tek bir kelime.

Başını devam et dercesine salladı.

"Hatırladığım tek şey bomba ve korkuydu." demeyi tercih ettim. "Aylarca kıpırdayamadan yattım." *Kaçacak halde olmamama rağmen beni hastane yatağına kelepçeledi* diyemedim. Her şeyi söyleyen dilim, güçsüzlüğümü yine dilinden dökmedi. "Önceden ayda bir karşıma çıkar salak salak imalar yapar giderdi. Ama o patlamadan sonra önü alınamaz bir hal aldı." Çaresizce havalandı ellerim. Anlamsız şekillere girerken aslında anlatmak istediği kendisiydi. Kimse anlamıyordu çünkü dinlemiyorlardı. Yaklaştığım herkese dikenlerim batıyordu. Elimde değildi. Bunu da anlamıyorlardı.

"Durmuyor." derken sesim ilk defa çaresizdi. Gözlerine çevirdim gözlerimi. Bütün dik bakışına, midemde ağırlaşan taşa rağmen kaçırmadım, kaçmadım. "Anlıyor musun? Durmuyor. Ne istiyor bilmiyorum. Derdi ne anlamıyorum. Bela gibi. Kâbus gibi. Kara basan gibi. Yanına çağırıp hiçbir şey demeden saatlerce izliyor, salak saçma yerlere götürüp *sen benim uğurumsun* deyip kan ve vahşet izletiyor. Tacizleri, imaları, sapkınlıkları durmuyor. Anlıyor musun? Durmuyor!"

Dudakları aralandı belli belirsiz. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama yuttu. Bu ifadesi de ilkti. Konuştuğu her anda kendinden fazlası ile eminken ilk defa ifadesi tereddüt denizinde yüzüyordu. Bakışları bedenimde saniyelik gezinip

yeniden gözlerime değdi. Sesli dile getirmedi ama bu ifadesinden de anlamam gerekeni anladım. Nasıl bilmiyorum ama anladım işte. Sessizliği dinlemeyi bilene sesti. Gözlerinde ki *sana zarar veriyor mu* kelimelerini duymadım ama hissettim.

"Hayır." derken başımı usulca iki yana salladım. Sesim yorgun, omuzlarım düşüktü. "Öyle bir şey değil. Konu bedenim değil. Ruhum... Öldürüyor beni. Yavaş yavaş yok ediyor. Hem de elini dahi sürmeden."

Yorgundum. Ziyadesiyle hem de. Yıllardır omuzlarımda tuttuğum bütün yükü ilk defa sesli dile getirirken aciz miydim, güçsüz mü? Bilmiyordum. Hiçbir zaman derdimi kimseye anlatmamıştım. Birine kendine ait bir sır vermek demek ona kendi elinle kalbine saplayacağın bir bıçak vermekti benim için. O bıçağı kimsenin eline vermemiştim.

Ama ona kendi elimle sundum. Neden, yine bilemedim.

"Görünmez bir kapan ördü etrafıma, boğuluyorum. Nefes alamıyorum. Dışarı çıkamıyorum. Ne zaman kaçmaya çalışsam önüme en kıymetlimi atıyor. Kıpırdayamıyorum."

"En kıymetlin kim?" diyen sesi ilk defa kısıktı.

"Kardeşim." dedim. Gözlerim dolmaya başlıyordu ama yuttum. Hiçbir zaman ağlayan bir insan olmamıştım. Ne varsa yutardım. Belki de o yüzdendi etrafımdaki dikenler. İçime attığım yaşları gözümden döksem tenimi sulatacak, çiçek açacaktım. Ama ben yutmayı seçmiştim. Her biri bir yumru olup kalmıştı boğazımda. Sonra ise birer diken. "O benim tek varlığım. Dedim ya kırk günlüktü o kadın bırakıp gittiğinde." Kendini anlatmaya çalışan çaresiz ellerimi göğsüme yasladım. "Ben baktım. Ben büyüttüm. Hastaydı başında bekledim, düştü ben kaldırdım, elinden tutup okula götürdüm. Hiçbir kötülüğün ona dokunmasına izin vermedim

ama şimdi..." İki yana açıldı avuçlarım. Bakışları ellerim ve gözlerim arasında gidip geldi. "Bu kapandan çıkmamın bedeli o."

Yutkundu. Lakin ağır bir yutkunuştu bu. Âdemelması yavaşça kavislendi. Gözlerinden geçen duygunun ucunu yine kavrayamadım ama artık boş, donuk ve ifadesizlik yoktu. Denize atılan bir taş misali dalgalanmıştı bakışları.

"O kapandan çıkamam." dedim çaresizce. "Ama duramam da. Bir ömür bu sadistin kuklası olamam. Fakat kardeşi mi de bırakamam. Anlıyor musun?"

Anlıyor musun kelimesi istemsizce defalarca dökülmüştü dudaklarımdan çünkü buna ihtiyacım vardı. Anlaşılmaya. Sessizliği ağırdı. Sesli bir cevap yerine başını ağır ağır aşağı yukarı sallayışı da. Anlıyordu. Bakışlarından içime akan sayısız kelime vardı. Hepsine tutundum.

"Polise gittim." dedim. "*Beni rahatsız ediyor* diyerek sayısız kanıt verdim. Eli her yerde. Hepsi yok edildi. Kurtulmak imkânsız. Kaçtım. Buldu. Tekrar şikâyet ettim. Yine kardeşimi önüme attı. Abla değilim sadece ben, anneyim." diye solurken sesim titredi. Gözlerim buğulanıyordu. Ağlamamalıydım oysa. Hiç kimsenin önünde bunu yapmayan, anne denen kadın gittiğinde dahi tek damla gözyaşı dökmeyen ben bunu şu an yapmamalıydım.

Ama zordu. Yanağıma doğru sessiz bir gözyaşının yuvarlandığını hissettim. Bu, yıllar sonra ilkti. Babamın ölümünden sonra, ilkti. Ben üzüldüğümde öfkelenirdim. Ağlamazdım. Ama şu an üzgün değildim. Çaresizdim. Bakışları yanağımdan süzülen gözyaşını takip edip yeniden gözlerimi buldu.

"Ama sen geldin." dedim güçlü çıkarmaya çalıştığım bir sesle. "Buradan çıkış yok dediğim anda o kafesin içinde

Tulpar diye sen belirdin. Sen benim tek umudumsun..."

Bakışları dalgalandı yeniden. "Ben mi?" derken şaşkındı ama belli belirsiz bir duygu daha vardı arada. Üzüntü... Acımış mıydı bana?

"Sen." diyen sesimde tereddütte yer yoktu.

Başını usulca iki yana salladı. "Beni tanımıyorsun."

Ama hissediyorum diyemedim. Delilik alametlerimi kendime sakladım. Bende başımı iki yana sallarken yanağımdaki ıslaklığı hızla yok ettim. "Tulpar'ı bilmem. Ama Tönge'yi tanıyorum." dedim. "Benim ona bir can borcum var. Ne olursa olsun ödeyeceğim. Burada görevde olduğun sürece Tönge'yi saklayacağım. Kralşan'a dair bilmesi gereken ne varsa ona söyleyeceğim. Yardım etmem gereken ne varsa yapacağım. Onu yok etmesi için eline bıçağı ben vereceğim. Ona bunu borçluyum."

Yeniden yutkunurken gözlerinde de ucunu yakalamaya çok yaklaştığım bir duygu yakaladım. Tutmama izin vermedi lakin. Bakışlarını anında benden koparıp cama çevirirken bir kere daha yutkundu. İlk defa bakışlarını kaçırmıştı. Tereddüt ediyordu. Sessizliğini yine okuyabiliyordum.

"Ben mühim değilim." dedim. Bakışları yeniden bana döndü. "Eğer onu öldürmek için yok etmen gereken ben olursam hiç düşünme." Başımı ağır ağır iki yana salladım. "Bir an bile düşünme. Üzerime bas geç. Çünkü..." Zorla yutkundum. "Seni o kafesin içinde Tulpar olarak gördüğümden beri düşünüyorum da belki de bu yüzden hala hayattayım. Belki de sen o patlamadan beni bunun için kurtardın. Doktorlar bile *ölecek* derken yaşamamın sebebi bu belki de. Senin yolundaki taşları temizlemem lazım. Sana borcumu ödemem lazım. O yüzden öne beni atman gerekirse at. Yeter ki

kardeşimi de onun kapanına düşmeden bu karanlıktan kurtar."

Gözlerime takılı kaldı kısa bir süre için.

"Elimde ona dair topladığım sayısız belge ve kanıt var." derken sesim artık güçsüzdü. "Hepsini sana getireceğim. Onu yok etmek için gereken ne varsa senin eline vereceğim."

İfadesini okumak de imkansızdı. "Niye bu kadar güveniyorsun bana?" derken sesindeki tonu da. "Ya dediklerinin hiçbirini yapamazsam?"

"Yapamayacak biri olsaydın seni buraya göndermezlerdi."

"Bana değil gönderenlere güveniyorsun o zaman."

Başımı usulca iki yana salladım. "Sana güveniyorum." dedim, güven vermek adına. "Sadece sana..."

Yüzümün her yer bir miliminde gezinen keskin kahveler en sonda gözlerimde durdu. Midemdeki taş yeniden ağırlaşırken bakışlarımı koparmadım. Görmeliydi. Tek çıkış yolumun o olduğunu bilmeliydi. Anlaşılmaya ihtiyacım vardı. Anlamalıydı. Anlamadı mı bilmem ama bakışlarını yeniden kaçıran o oldu. İlk defa ne yapacağını pek de bilemiyor gibiydi. Önce cama baktı, sonra ise diğer tarafına. En sonunda ise arabanın kapısına uzandı. Kaçıyor gibiydi.

"Dosyalar konusunda sonra konuşalım." derken kapıyı açtı. "Can borcunu ödeyeceğin zamana ise ben karar veririm." Bir cebinden sigara paketini çıkarırken dev cüssesini dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Başardı da. Dışarı çıkıp sigarasını can havliyle dudaklarına aldı. Diğer eline çakmağı aldı. Sigarasını yakıp çakmağı yeniden cebine attı. Tam kapıyı kapatacaktı ki durdu. Sigarasından derin bir nefes çekip dışarıya doğru

üfledikten sonra başını olabildiğine eğip bakışlarını bana dikti. Duraksadı ama çok kısa bir andı.

"Lakabım Tönge değil." diyen sesi yeniden eski sertliğine bürünmüştü ama artık anlıyordum ki bu onun normal tonuydu. Özellikle uğraştığı bir şey değildi. Yani şu an da gerçek kendisiydi. "Soyadım Tönge." dedi. "Adım Timur. Timur Tönge."

Başka hiçbir şey söylemeden kapıyı yüzüme kapattı. Arkasına dönüp bakmadan önümüzdeki ıssız yolda ilerlemeye başladı. Görünen tek şey geniş omuzları ve önünden yükselen sigara dumanının havaya bıraktığı geçici lekelerdi. Omuzları her zamaki kadar dik değildi, iki ucu sönmüştü sanki. Lakin heybeti bu duruşa izin vermedi. Omuzlarını saniyelik geriye doğru atarak gerindi. Omuzları yeniden dikleşti.

"Timur..." diye mırıldanırken buldum kendimi. "Timur..." İçine düştüğüm karanlıkta beliren ışığın ismi işte sadece bu kadardı.

Timur... Adında benim için en büyük umut vardı.

******

Issız sokakta, ağır adımlarla ilerliyordu Timur. Parmakları arasındaki sigarayı dudaklarına ilerletirken bu yol boyunca yaktığı beşinci sigarasıydı. Belki de altı. Bir ihtimal yedi.

Saymamıştı. Holdinge geri dönmüş, Kralşan evine dönene kadar yanında beklemişti. Şimdi yine kendi evinin yolundaydı. İyi olan nokta Kenan'ın onu yarında şirkete çağırmış olmasıydı. Hala en yakın koruma noktasına gelememişti ama halledemeyeceği bir şey değildi. Bunu daha sonra düşünecekti.

Her zaman yaptığı gibi bütün düşüncelerini sonra düşünmek için geri itmeye çalıştı ama zordu. Fazla üst üste gelmişlerdi. Birikmişlerdi belki de. Aklında saatlerdir dönen kelimeleri de *sonra düşünürüm kutusuna* atmayı deniyor, lakin saatlerdir başaramıyordu.

Ama sen geldin.

Sen benim tek umudumsun.

Sana güveniyorum... Sadece sana...

Öne beni atman gerekirse at. Yeter ki kardeşimi de onun kapanına düşmeden bu karanlıktan kurtar.

Abla değilim sadece ben, anneyim...

Derin bir soluk verdi. Adımları yavaşladı. Şu an bu olmak zorunda değildi. Bu görevde bunları duymak zorunda değildi. Sik gibi işti. İçine düşmek zorunda değildi. Kralşan'ı yıkıp gidecekti. Piyangodan çıkan bu bilete hiç gerek yoktu. Hayri Albay'ı arayıp *beni bu görevden çekin* deme isteğini zorla bastırdı. Kalbinin tam ortasında kapanmayan bir yara vardı. Üzerine kendi bile basmamış, yıllarca etrafından dolanıp geçmişti. Şu an kaburgalarına batan şey kalbi değildi. Kalbin ortasındaki o yaraydı. Dört harften ibaret bir yara.

Abla.

Timur'un yaraları zaten hep dört harfti.

Anne, baba, abla.

Bunlar kısa ama uzun kelimelerdi. Hiçbirini sesli dile getirmezdi.

Derin bir nefes verirken biten sigarasını yanından geçtiği çöp konteynırının üzerine basıp içine savurdu. Elini cebine attı. Bir tane daha yakacaktı ama paketin boşaldığını fark edince hızla onu da çöpe savurdu. Sadece sarı bir sokak lambasının aydınlattığı sokak arasında ilerledi. Nefes alamıyor gibi hissettiği anda gömleğinin iki düğmesini daha açtı. Ya sokak dardı ya da düşünceleri. Çözebilmiş değildi. Evin hemen aşağısında minik bir bakkal görmüştü. Sigara alıp öyle eve geçmek isteyen adımları o yöne ilerledi. Aklındaki görüntüleri bulandıracak duman lekelerine ihtiyacı vardı. Ellerindeki kan izlerini bakmasına engelleyecek tek şey elinde sigara tutmaktı. Bir sigara, bir silah. Bir tek ikisi varken bakışları avuç içlerine değmezdi.

Ellerini pantolonunun cebine attı. Sessizce ilerlemeye devam ederken gözünün önüne yine aynı gözler gelince başını usulca iki yana salladı. İlgisini en sonunda çekmesini başarmasının sebebi onu her gördüğünde farklı bir şekilde görüyor oluşuydu. Gördüğü kadın hep tek kişiydi ama hiçbirinin diğeriyle alakası yoktu. Önce sıradan bir savaş muhabiriydi, sonra Kralşan'ın yanında oturan bir şüpheli, sonra çaresiz bakışlarıyla onu dinlemesini isteyen bir kadın, sonra siyah deri eteği, topuklu ayakkabıları ve buğulu bakışları ile ona kafa tutan ama aynı zamanda yardım eden alımlı bir kadın, sonra korkusuzca Kralşan'ın boğazına yapışan bir el, şimdi de tüm bunların ötesinde çaresiz bir abla.

Irmak Kralşan'ın sosyal medya ya düşen görüntülerini sildirmeden önce aynı sahneyi defalarca izlemişti. Dimdikti. Önüne çıkan eli yana savururken de telefonu yana savururken de hatta bugün Kralşan'ın boğazına sıkarken de gözünde zerre korku yoktu. Böyle duran birinin hiç kimseye kolay kolay eğilip bükülmeyeceğine emindi.

Hangisine inanacağını kestirmek zordu. Lakin yalan söylemediğine emindi. O gözlerde her şey vardı. Ama yalan yoktu. Buna emindi. Bir şeye daha emindi. Sağlam kadındı. Netti. Lafını evirip çevirmiyor, yormuyordu. Elini kolunu bağlayan sebepleri istemese dahi anlayabiliyordu. Tüm bunlara rağmen Kralşan' a kafa tutuşu takdire şayandı.

Boynunu sola eğerek düşüncelerinin ağırlığını hafifletmeye çalıştı. Devleti için buraydı. Başka hiçbir şey için değil. Göreve başka bir sebep bulaştıramazdı. Öyle ya da böyle Kralşan'ı yıkacaktı. Artık emindi. Bunu kesinlikle yapacaktı. Peki ya onunla ne yapacaktı? Düşünceleri sola eğdiği başını sızlatınca bu seferde sağa eğdi. Kralşan'ın ona bunu yapmasının iki nedeni olabilirdi.

Bir; Hülya Kralşan'dan intikam almak ki bu oldukça saçma bir ihtimaldi. Bir şeyler eksik parçalara oturmuyordu. Ona böyle acı çektirmesinin Hülya denen kadına hiçbir zararı yoktu gördüğü kadarıyla.

İki; Ona aşıktı. Hayır, bu aşk değildi. *Takıntıydı*.

Başka bir ihtimal varsa bile şu anlık aklına gelmiyordu. Biraz daha gözlemlemekten başka çaresi yoktu. Adımları ağır ağır ilerlerken önünden geçtiği karanlık sokak arasından duyduğu seslerle yavaşladı. Bakışlarını karanlık ve izbe yol ayrımına dayadı. Teoman Doğu burayı çok aramış mıydı bilmiyordu ama oldukça sövülesi bir mekandı. Bakışları karanlığa takıldı birkaç saniye için. Sesler mırıltı şeklinde

gelmeye devam ederken düşüncelerini dağıtmak için seslerin geldiği yöne doğru ilerledi.

Çok derinden bir inleme ve onu takip eden darbe sesleri geliyordu. Tahmin etmesi zor bir görüntü değildi ama yine de ilerlemeye devam etti. Karanlıktan sıyrılıp, sokağın ucunda ki loş aydınlığa çıktığında görüntü onu çok da yanıltmadı. Beş delikanlı ortalarına aldıkları başka bir gençle bir fare gibi oynuyorlardı. Kendi aralarında gülüp ona saldırmak için öne atıldıkça ortada ki genç kendini korumak adına hepsine tedirginlikle bakıyor, sıkıca sıktığı yumrukları ile kendini korumaya çalışıyordu. Boşuna uğraştığı birbirine girmiş saçlarından, yırtılan kıyafetlerinden, kanayan dudaklarıyla burnundan belliydi. Yiyeceği dayağı yemişti.

"Yaklaşmayın!" dedi güçlü çıkarmaya çalıştığı bir sesle. Tahmini yirmili yaşlardaydı.

Etrafını saran dört genç timsah misali güldü bu denilene. Sadece bir tanesi müdahale etmeden izliyordu. Arkası Timur'a dönük başka bir gençti bu. "Yapma be Cino!" dedi biri alayla. "Sen böyle deyince biz çok korkuyoruz. Bacaklarımız falan titriyor."

Hepsi gülerken Cino dedikleri genç bir cesaret kendini ileri attı. Güçlü göstermeye çalıştığı yumruğu ile etrafındakilerden birine yumruk salladı. Iskaladı. Yüzü görünmeyen başka biri burnunun üzerine yumruğu indirdiğinde inleyerek iki büklüm oldu. Elini burnuna yasladı.

Birkaç saniye için ifadesizce izledi bu manzarayı Timur. Sessiz adımları bu manzarayı köşeden izleyen diğer gence ilerledi. Tam yanına durduğunda elinde tuttuğu bir sigarayı dudaklarına ilerlettiğini fark etti. Sigarayı onun elinden aniden alıp dudakları arasına yasladı. Cebinden çakmağını çıkarıp yaktı. Sigaradan derin bir nefes çekip üflerken

sıkılmış bakışlarını şaşkınlıkla ona baktığına emin olduğu yanındaki elemana çevirdi. Kısa bir süre için bakıştılar. Rezil bir sigara seçimiydi. Ağzının tadı kaçmıştı ama ses etmedi.

"N'apyon lan?" dedi genç kaba bir sokak jargonuydu.

Sigarasından bir nefes daha çekip üfledi. "Geçerken uğradım."

"İyi, şimdi uza!" dedi genç. "Burada senlik bir şey yok."

Katılıyordu. Gerçekten yoktu ama geri duramadı. "Sizlik ne var?"

Çenesini yukarı dikti genç. "Vermemiz gereken bir ders var."

Sessiz kaldı. Göz ucuyla çember içine aldıkları kişiye baktı. Kanayan burnuna avuçları ile tampon yapmaya çalışıyordu. "*Demir dövüle dövüle, insan sikile sikile* diyorsunuz yani ha."

Karşısındaki gencin dudaklarında oluşan tebessüm ukalalık doluydu. "Aynen öyle. Sana da lazım mı?"

Küçüktü. Tahmini 21 yaşında diye düşündü. Taş çatlasa 23. Kısa bir bakışmanın ardından lazım olmadığını belli eden bir mırıltı çıkardı. Yarım bir 'cık' nidası...

"O zaman bas geri."

Geri gitmek yerine sigarayı parmaklarının arasına yaslayıp ortadaki gence doğru ilerledi. Bütün bakışlar artık ona dönmüştü. Umursamadan ilerledi. Elemanın yanına geldiğinde tepeden bakmak zorunda kalmıştı. Çok yapılı bir çocuk değildi. Hiçbiri değildi. Burnundan akan kanlar dudağının üzerinde kümelenmişken griye dönük mavimsi gözleri tehlikeli olup olmadığını anlamak için Timur'u süzüyordu. Güçsüz yumruklarını Timur'a doğru kaldırdığında

Timur sigarayı dudaklarının arasına yaslayıp yumruklarından birini tek eliyle kavradı. Bileğini hızla aşağı doğru kıvırdı.

"Yumruğun güçlü olsun istiyorsan bileğini aşağıya kır." dedi dudaklarının arasındaki sigarayı korumak adına ağzını minik hareketlerle oynatarak. Aynı saniyelerde yönünü az önce Cino'nun burnuna yumruk adam kişiye çevirdi. "Böyle." derken oldukça sakindi. Kendi yumruğunu gencin burnunun ortasına indirirken de.

Saniyelik bir olaydı. Hatta saliselik. Şakın bakışlar ikisine dönerken yumruk yiyen ne olduğunu bile anlamadı. Önce burnundan ince bir kan süzüldü. Sonra yüzünün üstüne yere yapıştı. Tam olarak Timur'un ayaklarının dibine düştüğünde, "Ders bir," dedi Timur. "Hayat öyle değil, böyle siker. Aniden. Sen ne olduğunu bile anlamadan."

Derin bir sessizlik belirdi aralarında. Bakışlar Timur ve yerdeki baygın eleman arasında gidip geldi. En sonunda, "N'aptın lan sen?" deme cesaretini gösteren az önce bu görüntüyü köşeden izleyen kişiydi.

Sert adımlarla Timur'a doğru ilerledi. Timur olduğu yerde dikilerek gelmesini bekledi. Sigarasını dudaklarından uzaklaştırıp sol elinin parmakları arasına sıkıştırdı. Sağ eliyle ona doğru yumruklarını kuşanmış bir şekilde gelen çocuğun yanağına okkalı bir tokadı indirdi. Sadece tek bir tokattı bu. Lakin etkisi büyüktü. Tokadı yiyen eleman Döndüm Mevlâna misali kendi etrafında bir tur atıp yeniden aynı noktaya döndüğünde elini yanağına atmış, boş bakışlarla ona bakıyordu. Kısa bir süre onunla da bakıştılar.

"Ders iki;" dedi Timur. "Her adama yiğitlenilmez."

Eleman eli yanağında, şaşkınca bakarken bir adım geriledi.

"Bok gibi sigara..." diye homurdandı Timur. "Ağzımın tadını bozdun." Diğerleri ürkek bakışlarla onu yoklarken sakince aralarından geçip yeniden ilerledi. Küçük bir çöp yığını vardı yolunun üzerinde. Elindeki sigarayı duvara bastırıp söndürerek çöpün içine attı. Pis olabilirdi ama tek bir etik kuralı vardı. Yere çöp atmamak. Çöp çöpe atılırdı. Geldiği karanlık sokağı geri adımladı. Tekrar sokak lambasının aydınlattığı yola çıktığında arkasından gelen adım seslerini duyuyor ama umursamamaya çalışıyordu. Bakkala kadar ilerledi. Arkasından gelen adımlar durmayınca o durmak zorunda kaldı. Arkasına göz ucuyla baktı. Az önce dayak yiyen genç dağılmış bir yüz ve kıyafetlerle ardı sıra ilerliyordu.

Boş boş baktı Timur.

Göz kırpıştırdı genç.

Sessiz bakışma kısa bir an için devam etti.

"Ben Cihan." dedi en sonunda çocuk.

Netti Timur. "Sormadım."

Hızlı adımlarla yanına ilerledi Cihan. Kanayan burnuna, dudağındaki yarığa ve toza bulanmış yüzüne rağmen dudaklarında ki salak gülüş Timur'u şaşırtmıştı. Ortada gülünecek ifade edilecek bir şey göremiyordu.

"Sen kimsin abi?"

İlerledi Timur. "Seni hiç alakadar etmez."

Cihan da yanında ilerledi. "Yardım ettiğin için sağ ol abi."

"Eyvallah. Şimdi siktir git."

Güldü Cihan.

Tepki vermedi Timur.

"Nereye gidiyorsun abi?"

"*Siktir git* dedik ya oğlum. Siktir git."

Yine güldü Cihan.

Bu noktada Timur yandan ters bir bakışla baktı. "Ne diye gülüyorsun lan? Sövüyoruz sana."

Yine güldü Cihan. "Güzel sövüyorsun abi. İnsan alınamıyor." Yüzünde tatlı bir ifade, bakışlarında masum bir parıltı vardı. Yüzü dağılmamış olsa yakışıklı bir çocuğa benziyordu.

Aldığı cevapla başını iki yana salladı Timur. Önüne dönüp ilerlemeye devam etti. "Evine git."

Cihan sessiz kaldı.

Bakkala ulaştığında içeri girmek için bir hamle yaptığı an Cihan yeniden önüne atladı. Burnunun üzerinde biriken kanı koluna sildi. "Ne lazım abi? Ben alayım sana."

Belli belirsiz oflarken kolundan tutup yavaşça kenara iteledi Timur. Uğraşamayacaktı.

Tekrar önünde bitti Cihan. "Sana can borcum var artık. Ne dersen yaparım. Ne lazım? Söyle bana."

Can borcu kelimesin duyduğu anda önünde beliren gözler yüzünden oflayışının şiddeti arttı Timur'un. Kaç dakikadır düşünmüyordu, belki bu hatırlatmasa düşünmeyi unutup gidip uyuyacaktı. Sırası mıydı hatırlatmanın. "Cihan." dedi sakince.

Oldukça hevesliydi Cihan. "Buyur abi."

"Harbiden siktir git başımdan." Elini koluna atıp yana iteledi. Direnemedi Cihan, yana doğru sendeledi. Yanından geçip bakkala girdi. Sigarasını alıp çıktığında Cihan duvarın dibinde hala onu bekliyordu. Gördü ama görmemezlikten gelmeyi tercih etti. Laftan anlamayacağı belliydi. Eve çevirdi adımlarını.

Arkasından sessizce ilerlerken, "Adın Tulpar'mış, öğrendim." diyen Cihan'a ise ses etmedi. Sövmeye bile üşendi. Bir can borcu ilmeğini daha ayağına bağladı. Yine farkında dahi olmadı. Eve kadar peşinden ayrılmadı Cihan. "Bir şeye ihtiyacın olursa ben hep buralardayım Tulpar abi. Yine gelirim ben zaten." diyerek en sonunda gittiğinde Timur da kendi evinin kapısına gelmişti.

"Çattık birine daha." diye söylenerek kapısını açıp eve girdi. İlk işi takım elbiseden kurtulmak oldu. Kendini banyoya atıp günün tozundan arınmaya çalıştı ama zordu. Bedenindeki tozlardan arınsa dahi zihnindeki tozları temizlemek zordu. Etrafında uçuşuyorlardı. Altında siyah bir eşofman geçirip tek elindeki havlu ile kısa saçlarının ıslaklığını alarak yatağına ilerledi. Elindeki avluyu yatağın karşısındaki koltuğun üzerine savurdu. Tekrar yatağına kurulduğunda bakışları baş ucundaki masanın üzerindeki vazodaydı.

Bakışlarını vazodan koparmadan bir sigara daha yaktı. İçine çektiği nefes derin, dışarı üflediği kesikti. Düşünceler beynini kemirmeye devam ederken sigarasını dudaklarında sabitleyip baş ucundaki kitap yığınına uzandı. En üsteki el kitabını usulca kavradı parmakları. *Savaşçının Dokuz İlkesi*... Tekrar tekrar okumaktan asla sıkılmaz, her kuralı ezbere bilirdi. Sayfalar arasında gezindi gözleri. En makul kuralda durdu.

Birinci Kral: Rakibin sıklet merkezinde ondan kuvvetli ol.

Düşmanın ağırlık merkezini bulmadan, oraya saldırmadan yenmeniz çok zordur. Kuvvetleriniz rakibe göre az sayıda olsa bile sıklet merkezi prensibinin iyi kullanımıyla rakibinizi yenmeniz mümkündür. Bu, düşmanın zayıf noktasına saldırmak demek değildir. Rakibi ayakta tutan güçlü yerlerin zayıf noktalarına saldırmaktır.

Öyle yapmalıydı. Kralşan'ı ayakta tutan güçlü yönlerin zayıf noktalarına saldırmalıydı önce. Ahu o zayıflık mıydı?

Hülya denen o kadının kızı olduğu şaşkınlığını uzun süre yaşayacaktı. Şaşkınlığı Hülya Kralşan konusunda değildi. Kısa bir an görmüştü ama anlatılanları yapmış olması hiç de şok edici olmamıştı. Sadece onun kızı oluşu Kenan'ın kapanına düşmesi için yeterli bir sebep miydi, yoksa Kenan bu kadına aşık mıydı bilemedi. Ya da sadece acı çektirmek için mi onu zorla yanında tutuyordu. Peki tüm bunlardaki amaç neydi?

Ahuzar, Kenan Kralşan' ın güçlü görünen zayıf yönü olabilir miydi? Ya da zayıf görünen güçlü yönü.

Hangi renk olduğunu hala çözemediği gözlerde dönen ateşi fazlası ile görmüştü Timur. Onu yok etmek, içine düştüğü kafesten çıkmak istiyordu. Bunun için yok edilecek olanın o olması bile umurunda değildi. Hayatında ilk defa düşüncelerini toparlamakta zorlandı. Elindeki kitabı tekrar masanın üzerine bırakırken telefonuna uzanıp aklına ilk düşeni yaptı. Radyo uygulamasını açtı. Tek bir frekansı aradı. Kanalı bulmak adına ilerleyen parmaklarını durduran tek bir ses oldu.

"... şarkılarla gecemizi güzelleştirelim diyoruz ve programımıza başlıyoruz efendim. Saatler 21.30'u

gösteriyor. Öncelikle hepinize iyi geceler diliyorum."

Bu sesi biliyordu Timur. Zarif, ince ama su gibi kendi akışında süzülen bir sesti. Güzel bir sesti.

"Ben Ahuzar Soykamer." diyen sesle yanılmadığını anladı.

"Ben İbrahim Öztürk." dedi başka bir adamın sesi.

İkisi aynı anda, "Gecenin Sesi başlıyor!" derken Timur telefonu masanın üzerine bıraktı.

"Nasılsın Ahuzar?" dedi erkek.

"İyi İbrahim." dedi zarif ses. "Sen nasılsın?"

"Çok iyi." diyen İbrahim öyle neşeliydi ki Timur yüzünü ekşitmeden edemedi. Gece gece bu kadar mutlu olacak ne vardı?

"Yine çok güzelsin." diye neşesini sürdürdü İbrahim. "Günün çok iyi geçti anlaşılan. Yüzün ışıldıyor."

Sigarasını küllüğe baktı Timur. Saatler önce şirketi basan, Kralşan'ın yakasına yapışan, elinde derin bir yarık açan ve ondan yardım isteyen kadın şayet bu Ahuzar ise gününün bok olduğuna emindi.

"Günüm rezil, kepaze ve rüsva bir şekilde geçti İbrahim." dedi Ahu. "Hala parlıyor olmamın tek sebebi bütün mal varlığımı döktüğüm cilt kremlerim. Hepsine buradan teşekkürler."

Timur'un dudağının bir kenarı usulca kıvrıldı. Net oluşu hoştu. Çok konuşuyordu ama en azından lafı evirip çevirmeden konuşuyordu. Timur'un sessiz kaldığı anlarda dahi ne dediğini anlıyor oluşu artı puandı. Ciddi anlamda çok

konuşuyordu ama en azından yormuyordu. Biten sigarasını küllüğe bastı Timur.

Gülme efektinin sesi geldi. Sonra ise İbrahim'in, "Eline ne oldu? Ciddi bir şey mi?" diyen sesi. "Siz görmediğiniz için açıklayayım sayın dinleyiciler, Ahuzar'ın elinde bir sargı yığını var."

Gülerken derin bir nefes verdi Ahu. "Küçük bir kaza diyelim." dedi.

"Aman dikkat edelim. Haydi o zaman başlayalım. İlk şarkımız ne olsun Ahuzar? Sen seçmek ister misin?"

Bir sigara daha yakmak için ileri uzanıyordu ki onun sesi ile durdu. "Bugün benim için çok kıymetli bir gündü İbrahim. Bakma kötü geçti dediğime. Nazar değmesin diye yalan söyledim." Sigaraya giden eli durdu Timur'un.

"Şu an da nazar edebiliriz."

Minik bir gülme sesi geldi. Ondandı. *Ahu'dan*. "Maşallah deyin. Bu noktaya gelmem kolay olmadı."

"Neymiş o geldiğin nokta?"

"Ben ona gelmedim. O bana geldi." dedi. "Umudum."

Sigaranın üzerinde ki elini geri çekti. Bakışlarını telefona sabitledi.

İbrahim, "Neymiş bu umut?" dediğinde ondan yine minik bir gülme sesi yükselmişti.

"Söyleyemem. Mucize gibi. Sadece bana ait. Söylersem kanatları kaybolur. O yüzden bu şarkıyı bu hayattaki en büyük mucizeme armağan ediyorum."

Güldü İbrahim. "Çok romantiksin Ahuzar."

Kısa bir sessizlik oldu. "Hayır, sadece beni dinlediği ve anladığı için minnettarım."

"O zaman umuduna ne diyoruz?"

Minik bir gülme sesi doldurdu Timur'un kulaklarını yeniden. Sonra ise yine aynı ses. "Göksel, Önümde kilitli kapılar, anahtarları sende diyor İbrahim..."

Radyoda çok derinlerden bir ses yükselmeye başladı. Önce ağırdan ilerledi sonra ise hızla yükseldi.

"Bu yol çıkmaz bu yol,
Gönül vazgeçmiyor,
Dur diyor içimde bir ses,
Peşimde diğer yarım...

Susmazsan olmaz mı?
Anlatsan bir kere,
Önümde kilitli kapılar,
Anahtarları sende...

Gitmesen olmaz mı?
En azından bir gece,
İçimde bir kara orman
Yanıyor, gittiğinde..."

Sigara içecekken içmedi Timur. Bir paketi daha bitirecekken bitirmedi. Kafayı vurup uyuyacakken uyumadı. Kitap bile okumadı. Dakikalarca tek bir radyo programını dinlemekten başka bir şey yapmadı.

******

Önüme dumanı tüten bir kahve bırakırken, "Ne yapıyorsun sen?" diyerek yanıma kuruldu Cengiz.

Cevap aslında görünüyordu. İş yerinin kafeteryasına tünemiş ciddi bir iş üzerinde çalışıyordum. Sol elimi önümdeki masanın üzerine yapıştırıp, sağ elimle tutmaya çalıştığım bordo ojeyi tırnaklarıma sürmeye çalışmak gibi ciddi işler.

Ama oldukça zordu. Üzerinden iki gün geçmesine rağmen elimin içindeki yara fazlası ile acıyordu. Kralşan'ın kafasına önümde ki oje kutusunu savurmak isteyen bir öfke kıvılcımı saniyelik bir şekilde beynimde patlayıp, damarlarıma yayıldı. Öfkemin gerçek hedefi önünde olmadığı için derin bir nefes vererek gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Geber Kralşan!

"Oje sürmeye çalışıyorum." diye mırıldanırken gözlerimi yeniden açmak zorunda kaldım çünkü Cengiz dibime tünemiş, merak dolu bakışlarla bana bakıyordu. Görmesem dahi bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Yanılmamıştım. Tam olarak yanımda, her zamanki boş bakışları ile bana bakıyordu. Elimdeki sargıya rağmen bunu yapmaya çalışıyor olmamın şaşkınlığını yaşıyor olabilirdi.

"Bu haldeyken mi?" diyerek düşündüğüm şeyi onayladı.

Evet, tam olarak bu haldeyken. Çok şükür ki yara göründüğü kadar derin değildi. Doktor dikiş atma gereksinimi duymamış, sadece pansuman yapmıştı. Ama bu acıdığı

gerçeğini değiştirmiyordu. Daha önce bundan bin kat daha büyük acılarla boğuşmuştum ama bu başkaydı. Acıyordu çünkü acısını yok saymak istemiyordum. Acıyordu çünkü sarılmıştı. Acıyordu çünkü bu yara yok sayılmamıştı. Tıpkı bedenimdeki tüm acıların geçmesine rağmen boynumdaki yaranın hala sızlaması gibi.

Cengiz'i umursamadan yaralı elimin parmak uçlarıyla tutmaya çalıştığım ojemi diğer elimin parmaklarına sürmeye devam ettim.

"Siz kadınları anlamak çok zor..." diye homurdandı.

"Bizi anlamak en azından zor. Siz erkekleri anlamak imkânsız."

Güldü. "Çok düşünmeyin. Sizin az düşündüğünüz her şey bizim düşündüğümüz her şey. Erkek beyni işte bu kadar basit."

Gülmeden edemedim. Oje sürme işime dikkat kesilmişken göz ucuyla ona bakmaya çalıştım. "O zaman bana getirdiğin bu kahve yine bana *geri dön* serenadın için bir rüşvet mi?"

Gözleri ışıldadı. "Üzerine bastın. Ayağını kaldır." Kahveyi büyük bir nezaketle bana doğru iteledi. "İç ve artık mantıklı kararlar ver." Koluma yapışıp ileri geri salladı. "Kendine gel!"

Oje taşabilirdi! Kıl payı kurtarmıştım. Hiddetlenmiş bakışlarımı ona çevirdim. "Eline koluna hâkim ol! Ayrıca hayatımda verdiğim en mantıklı karar buydu zaten Cengo. Uzatma artık. Yeter!"

Sinirime alışkındı. Umursamadı bile. "Değil." dedi anında. "Duydum ki radyo departmanında bütün işleri sana kitliyorlarmış. Kaç yıllık muhabirsin sen kızım. Hem de savaş muhabiri. Hepsinden daha kıdemli olacakken neden milletin

ayak işlerine koşuyorsun? Bırak şu saçmalığı da yanıma geri dön işte!"

Haklıydı bir yerde. Radyoda herkesin bir programı varken benim sunduğum üç ayrı program vardı. Sabah, öğle ve gece mesaim vardı. Günün genel akışı hep benim elimdeydi. Diğerleri kafeteryada keyiflerine bakıp, ortalıkta cirit atarken mesajlara ben bakar, şarkı isteklerini ben alır, aramaları ben cevaplardım. Elimde değildi. Muhabirlik yaptığım yıllardaki koşturmacaya alışan beynim kendine oyalanacak bir iş arıyordu. Başka şeyleri düşünmemek için oyalanacak şeylere ihtiyacım vardı. Radyonun en güzel yanı ise şarkılardı. Kafamın içindeki sesleri susturmak için harika bir yöntemdi. Sanılanın aksine memnundum yani halimden. Diğerlerinin de işine geliyordu bu düzen.

Elimi aramızda kaldırdım. Beklemediği için irkilerek başını geri çekti. Kafasına şamarı çakacağımı düşünmüş de olabilirdi. Benim ise derdim başkaydı. Sadece serçe parmağım kalmıştı ve yaralı bir el için oldukça başarılı bir performans sergilemiştim. Keyifle baktım eserime. Aynı keyifle serçe parmağıma oje sürmek için yeniden masaya yasladım elimi.

"Kızım kime diyorum?" dedi Cengo.

Oje sürülen parmaklarıma umursamazca üfledim. "Bana." Bordo oje efsane bir şey olabilirdi.

"Niye götünü kaşıyorsun o zaman?"

Parmaklarıma üflemeye devam ettim. "Düzgün konuş."

"Sen de düzgün cevap ver o zaman. Sensiz beterim diyorum."

"Bir de bayıl istersen."

"Geri döneceksen yaparım. Tak diye şuraya kendimi atarım."

Dikkatimin tümü serçe parmağımdaydı. "Oyalama beni Cengo..." diyen sesim ise oldukça dalgın ve işine dikkat kesilmiş durumdaydım. Serçe parmağımda bitince elimi yeniden aramızda kaldırdım. Parmaklarıma doğru üflediğim saniyelerde bakışlarım kafeteryanın kapısında beliren bir gövdeye takıldığında ise ilk tepkim alık alık bakmak, sonraki tepkim ise yutkunmak olmuştu.

"Ahuzar, bak ciddiyim." diyerek yeniden aynı konu da kafa açmaya başlayan Cengo pek umurumda değildi. Tırnaklarıma bir kere daha üflerken kafeteryanın kapısından içeri adım atmış, bakışlarını etrafta gezdiren keskin kahveler birkaç saniye içinde benim gözlerimi bulduğunda ense köküme yediğim sağlam bir balyoz darbesi vardı. Parmaklarıma doğru üflediğim dudaklarım birkaç saniye için öylece kaldı.

Bu ya oydu ya da ben adama kafayı öyle takmıştım ki kafeterya kapısını bile o olarak görüyordum. Makul bir hayaldi. Kapı kadar vardı. Delirmiş olmam olasıydı. Zaten sınırda koşuyordum.

Bakışları beni bulduğu saniye bana doğru bir adım attı. Pek de delirmişim gibi görünmüyordu. Kafeterya kapısının yürüyeceğini sanmıyordum. Oldukça gerçek görünüyordu. En son iki gün önce görmüştüm. Bir arabada, neyim varsa ona dökerken... Ne zaman onu görsem mideme oturan taş yeniden aynı yerine kurulurken birkaç saniye için ona bakarak göz kırpıştırdım. Hala bir şeyler konuşan Cengo'yu pek de dinlediğim söylenemezdi. Sesler uğultudan farksızdı. Zira şaşkındım.

ALLAH AŞKINA BURADA NE İŞİ VARDI?

Gizli görevdeydi. Adı üzerinde, GİZLİ! Daha dikkatli olması gerekmiyor muydu? Bir tek ben mi o yakalanacak diye deliriyordum burada? O gün beni şirketten çıkarışı bile yeterince tehlikeliydi. İş yerimde ne işi vardı? Panikten bayılmamı istiyorsa oldukça yaklaşmıştı!

Bakışları hala bende, tam olarak benim olduğum yöne doğru ilerlemeye devam ederken en sonunda tam olarak yine benim yanımda durdu. Benim yanımda. BENİM! Şok dolu bakışlarımı kendisine doğru kaldırdım. Her zaman ki ifadesizliği yüzüne bir zırh gibi işlenmişti yine. O akşam arabada beni dinleyen adam değildi. Yeniden Tulpar'dı. Belki de sadece o adam Timur'du.

Cengiz'in de bakışları ona doğru kalmıştı. Haklı olarak boş boş bakıyordu.

Konuşmadı. Başı ile çıkışı işaret etti. Her zaman ki gibi sessiz bir kelimeydi. *Benimle gel.*

Gelirdim. Fizan'a çağırsa giderdim ama mesele bu değildi. YANIMDA NE İŞİ VARDI?

"Ne oluyor? Bu kim?" diyen Cengiz'in şaşkınlığını umursamadan can havliyle oturduğum yerden ayaklandım. Ani kalkışım yüzünden topuklu ayakkabılarımın üzerinde durmakta zorlanmıştım. Yana doğru sendeledim. Tutunmak adına yaralı avuç içimi masaya yaslamak zorunda kaldım. Bu da acının bütün bedenimde yayılmasına, inleyerek elimi kavramama neden oldu. Umursamadım bu acıyı. Şaşkın bakışlarım hala ondaydı.

"Benimle gelmeniz lazım." diyen sesi masaya yumruğunu vurur gibi aramıza kuruldu.

Şaka yapıyor olmalıydı. Korkum baskın geldi. Şaşkınlığıma nihayet paniğim dahil oldu. BU ADAM CİDDEN GİZLİ

GÖREVDE OLDUĞUNA EMİN MİYDİ?

Bu bakışım onu eğlendirmiş olmalı ki bütün ifadesizliğinin arasında dudağının bir kenarı minicik, sadece benim gördüğüm bir acıdayken yukarı kıvrıldı. Çenesi dik, duruşu hep olduğu gibi özgüven doluyken gözlerini benden bir saniye bile çekmedi, kaçırmadı. "Kenan Bey sizi çağırıyor Ahu Hanım." dediğinde ise bayılabilsem bayılırdım. Gerginlik ile sıkışan yüreğim daha da sıkıştı.

"Ne?" demek zorunda kaldım.

"Kendisi burada." derken oldukça ciddi ve resmiydi.

"Sebep?"

"Kendisine sorarsınız."

Sıkışan yüreğim sağlam bir darbe ile daha göğüs kafesime vurarak sakinleşirken derin bir nefes vermek zorunda kaldım. Salaktım. Ne sanıyordum cidden? Beni görmeye geldiğini mi? Ciddi anlamda salaktım. İmkânım olsa şu saniye buradan koşarak uzaklaşırdım ama olabildiğine dik durdum. Minik bir öksürükle boğazımı temizleyerek az önce ki gerginliğimi yuttum. Kralşan'ın adamıydı. Bu gerçeğe alışmam gerekiyordu. O yüzden bütün Kralşan adamlarına yaptığım şeyi yaptım.

Zırhımı kuşandım. Çenemi yukarı diktim. En ters bakışımı kuşandım. "Sormamayı tercih ederim." diye homurdanarak masanın üzerindeki ojeme eğildim. Şaşkınlıkla masanın üzerine bıraktığım için fırçasının ucundan birkaç damla masanın üzerine damlamıştı. Peçeteye uzanıp leke olan noktayı sildim. Fırçayı ojenin cam kutusuna yerleştirmeye çalışırken ellerimin titremesi normal değildi. Tüm bunlar olurken yeni oje sürdüğüm tırnaklarımı ve yaralı avuç içimi

de koruman gerekiyordu. Saçlarım yüzüme döküldüğü için gönül rahatlığı ile ekşittim yüzümü.

Kendine gel Ahuzar!

"Latif'in programına konuk olacaktı." dedi Cengiz. "Yükselen İş Adamları köşesinin bu haftaki konuklarından biri oydu."

Ben de oradan Müge Anlı' ya geçerdim. Harika bir konuk olacağıma emindim! Sinirliydim. Ama Kenan'a değil kendime. Ateş saçan gözlerle ona dönerken, "Neden daha önce söylemedin?" diye yükselmeden edemedim. "Geleceğini bilsem burada salak gibi beklemez def olur giderdim!"

Sinirime alışkındı. "Tam olarak onu söylemek için gelmiştim yanına."

"O zaman önce onu söyleseydin!" Oje kapanmayınca tahammülüm de son noktaya gelmişti. Elimin tersiyle ileri iteliyordum ki eli önüme doğru uzandı. Onun eli... Bu eli artık nerede görsem tanırdım, seçerdim, bilirdim. Benim sinirle geriye itelemeye çalıştığım ojeyi parmakları sakince kavradı. Yine aynı sakinlikle önümden aldı. Saçlarımı yana savurarak bakışlarımı ona çevirdiğimde bakışları zaten bendeydi. Midemdeki taş ağırlaştı. O ise bakışlarını benden koparmadan ojeyi kapattı. Elinin içinde ojem olan elini büyük bir kibarlıkla kapıya doğru kaldırdı. Yine sessiz bir cümle.

Gidelim.

Bunu diyen Adriel olsa kırk laf sayardım ama ikiletmedim. Öne doğru bir adım atıp yanından geçtim. İleri doğru attığım her adımda çenemi biraz daha yukarı kaldırıp adımlarımı sertleştirdim. Üzerimdeki siyah kayıkçı yaka ince bluzumu düzeltmeye çalışırken gerginlikle terleyen elimin içini gri, İspanyol paça pantolonuma sürttüm. Arkamda olduğuna

emindim. Bakışları kızgın bir demir gibi sırtımı yakıyordu. Ya da ben öyle hissediyordum. Neden bu kadar gerildiğim hakkında ise hiçbir fikrim yoktu.

Şeytan iş yerimde olduğu için olabilirdi.

Burada bile etrafımdaki kapanını belli etmek için yanına çağırdığı için olabilirdi.

"Beni her gördüğünde böyle panikleyeceksen," dedi arkamdan gelen sesi. "Yardım etmen zor."

Haklıydı. Hem de fazlasıyla. Arkamda olduğu için gönül rahatlığı ile yüzümü asabildim. Umursamaz görünmeye çalışmak ise en büyük silahımdı. Yeni oje sürdüğüm parmaklarımı yüzüme doğru kaldırıp üfledim. "Paniklemedim." dedim. "Şaşırdım."

Yersen?

Yemediğini hissediyordum. Hoş değildi. Varlığını yanımda hissettiğim an bakışlarımı ona çevirdim. "Ne zaman beni çağıracak olsa Adriel' i gönderirdi. Seni beklemiyordum."

Bakışları önündeydi. "Yine onu gönderdi."

Durdum. Ben durduğum anda onunda adımları yavaşladı. Koridordun kör bir noktasındaydık. Yine de etrafa tedirgin bakışlar atmadan edemedim. "O zaman o nerede?"

"Tuvalete kilitledim." dedi. Gözlerim saniyelik bir şekilde kocaman olduğunda ise ekledi. "Şaka."

Bu yaptığı ikinci şakaydı. Tercihim yapmamasından yanaydı. "Şaka anlayışın asıl şaka sanırım." diye homurdandım.

İfadesiz duruşunda minik bir boşluk belirdi. Keyiflendiğini belirten bir ifadeyle kıvrıldı dudağının bir köşesi. "Adriel şu kızıl kadın mı?" dedi. Yeniden önüne dönüp yürümeye başladığında peşine takılmak zorunda kaldım. Bir adımı benim üç adımıma denkti. Topuklu ayakkabı ile de yetişmek bir hayli zordu ama idmanlıydım. Zorlanmadan yanında ilerlemeye devam ettim.

Yalandı.

Zorlandım. Adeta koşturuyordum. En sonunda onun önden gitmesine karar verdim. Adımlarım yavaşladı. Kenan Kralşan'ın ayağına da koşarak gidemeyecektim. "Evet, o." dedim. "Baş zebanim olur kendileri." Aramız beş adım açılmıştı. Sesim çok geriden gelince durdu. Dönüp bana bakarken ben yanına gidene kadar hareket etmedi. Yanına gittiğimde ilerlemeye devam ettik ama bu sefer adımları bariz bir şekilde yavaştı. Bana ayak uyduruyordu. Dudaklarımda belirmeye niyetlenen tebessümü sakladım.

"Bu aralar Irmak Kralşan'ın zebanisi." dedi.

Irmak'ın son olayından sonra onun korumalığına verilmiş olmalıydı. Şaşırtıcı değildi. *Kenan'ın derdi ne? Neden beni çağırıyor* gibi saçma sorular sormadım. Adamın bir amacı yoktu. "Seni yanında her yere götürmeye başladığına göre güvenini kazandın, ha?"

"Fazla zor olmadı." dedi. "Etrafı salaklarla dolu."

Minik bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan. "Onun da onlardan bir farkı yok, emin ol." Koridorun ucundaki köşeyi döndük. Stüdyolar üst kattaydı. Asansörün önüne geldiğimizde fazla beklemeden kapılar açılmıştı. İçeriden çıkan üç iş arkadaşıma minik bir baş selamı verdikten sonra asansöre bindik. Tamamı camlarla kaplı bu asansör bu şirkette her zaman baş köşem olmuştu. Nereye dönseniz kendinizi

görüyordunuz. Harikaydı! Gideceğimiz kata bastı. Ellerini önünde bağladı. Karşımızda da bir ayna vardı. Yana yana düşen silüetlerimize odaklandım. Kısa bir kadın değildim ama topuklu ayakkabılarım ile omuzlarına ancak gelebiliyordum. Bence anormal olan oydu.

Onun bakışları ise sargılı elime takılmıştı. Aynadan bunu çok net bir şekilde görebiliyordum. Tek kaşı belli belirsiz havalandı. Saniyelik bir andı ama yüzünde yakaladığım hiçbir ifadeyi bırakmaya niyetim yoktu. Buna da sıkı sıkı sarıldım.

Bu kapıdan dışarı çıktığım anda yeniden dikenlerimi kuşanacaktım. Çenemi yukarı dikip Kralşan'a nefret kusacaktım. Ama ona gülümsedim. "Bu bakışı biliyorum." derken sesimde muzip bir ton vardı. "Şu an elime dikiş atılıp atılmadığını merak ediyorsun."

Karşımızdaki aynadan bakışlarımız keşişti. Bir kaşı yeniden havalandı.

Gülüşüm büyüdü. "Şu an da bunu nasıl anladığım konusunda şaşırdın."

Bu sefer aynadan bakmadı. Bakışlarını direkt yanındaki bana çevirdi. Aynı şekilde ben de ona çevirdim bakışlarımı. İfadesini okumak bu defa zordu ama imkânsız değildi. Beklemiyordu. Zaten, bence beni hayatında hiç beklemiyordu. Gözünde piyangodan çıkan bir piyondan farkım olmadığına emindim.

"Sessizliğin okunabiliyor." dedim.

"Hani zordum." dedi.

Hala sözümün arkasındaydım. Zordu. Ama bir o kadar da basit. Konuştuğu zaman sesi yüzünden midemdeki taş

ağırlaşıyordu. Bu yüzden sessiz kaldığında daha makul düşünebiliyordum. Gülümsedim. "Sessizken kolaysın. Konuştuğunda zorsun."

Başını hafifçe sağa eğdi.

Gülüşüm büyüdü. Yaralı elimin işaret parmağını yüzüne doğru kaldırdım. "Bak, bu bakışı da biliyorum. Sen ne ayaksın diyorsun içinden."

Etkilenmiş bir şekilde büzüldü dudakları.

Ona çözdüğüm kadarıyla onu anlatmaya devam ettim. "Bir şey söylemek isteyip de söyleyemediğin anlarda tek kaşın havalanıyor. Kafan karıştığında başını sağa eğiyorsun, Merak ettiğin, ilgilendiğin bir şey olduğunda bakışların o yöne kitleniyor. Asla göz temasını koparmıyorsun."

"İlgilenmediğim bir şey varsa," dedi göz temasını koparmadan. "O zaman ne yapıyorum?"

"Bakmıyorsun." dedim en net şekilde. Buna fazlası ile maruz kalmıştım. Ezbere bilirdim.

Başını yeniden aşağı yukarı salladı. Bakışlarını benden koparıp önüne döndü ama önümüzdeki aynadan keskin kahveler yeniden gözlerimi bulmuştu. Kaçırmadı. Kaçmadı. Kendi önüne bakmadı. Sadece bana baktı. Aynadaki bakışları sadece gözlerimde değildi ama. Yüzümde, boynumdaki yarada, dudaklarımda, yanaklarımda ağır ağır gezindi sanki. En son yeniden gözlerimi buldu.

"Şimdi?" dedi. "Şimdi ne düşünüyorum mesela?"

Kestirmek zordu. Bu sefer benim bir kaşım havalandı. "*Çattık belaya*?" derken öyle olmamasını uman bir gizli soru soruyordum aslında.

Dudağının bir köşesi belli belirsiz kıvrılırken başını aşağı yukarı salladı. "Başarılı."

İnkar etmeyişi can sıkıcıydı. Tek tesellim biraz da olsa iletişimizi ilerletmemizdi. En azından tepkileri artıyordu. Sadece kaşını da kaldırabilirdi. Bunun nasıl büyük bir nimet olduğunu bu bakışlara ve sessizliğe maruz kalmadan bilemezdiniz.

Aynı dakikalarda asansörün ineceğimiz kata geldiğine dair bir ses etrafımızı sarmaladı. Yumuşak yüz ifademi kaşlarımı çatarak keskinleştirdim. Omuzlarımı dikleştirdim. Saçlarımı omuzlarımdan geri savurdum. "Bir adım gerimde yürü." dedim kapı açılmadan önce. "Beni tanımadığın halde o çağırdı diye saygı göstermen hoşuna gider."

Aynı saniyelerde kapı açıldı. Buraya gelene kadar önüm sıra ilerlerken burada bekledi. Beni dinledi. İleri adım atmadı. Ben çıktıktan sonra söylediğim gibi bir adım gerimden ilerledi. Stüdyodan içeri girdiğimde ise Kralşan'ı görmek çok da zor olmamıştı. Bütün hayran bakışlar ondaydı. Kameramanlar ve ekipteki kadınlar bir köşeye kümelenmiş sahnenin orasındaki tekli mor koltukta oturan adama hayran gözlerle bakıyorlardı. O ise her zaman ki özgüveni ile bacak bacak üzerine atmış, karşısında Latif'in sorduğu soruları cevaplıyordu.

Fazla yaklaşmadım. Kameraların yanına geldiğimde adımlarım durdu. Onun bakışları ise varlığımı hissetmiş gibi anında bana dönmüştü. Gülümsedi. Midem ağzıma geldi. Bu gülüşüne muazzam bir şekilde elimi boğazıma atıp kusarak cevap vermek vardı ama dişlerimi çenem ağrıyana kadar sıkmak zorunda kaldım. Nefret; insanın hacminden daha büyük bir duyguydu. Ona karşı beklediğim nefret ise benim hacmimin kat ve kat üstündeydi.

Daha önce iş yerime gelmemişti. Genelde kendi ayağına çağırırdı. Hoş, kendi iş yerimde yine kendi ayağına çağırmıştı. Kenan Kralşan'dı o. Kimsenin ayağına gitmezdi.

"Bu başarınızı neye borçlusunuz?" diyen Latif'e döndü bakışları. Gülümseyişi herkes için çekici olabilirdi ama benim için şeytanı gülerken görmekten farksızdı. *Ayrıca başarısını neye mi borçluydu*?

İçinde yüzdüğü kan gölüne Latif.

O böyle demedi tabi. "Çalışmak." dedi kısadan. Çalışmak ile ilgili hayat tüyoları verirken göz devirdim. Aman, ne ilham verici bir hayat hikayesi! Çok çalışın ve mafya olun gençler! Başarının sırrı buydu. Bir de babanız eski mafyaysa ve yerine geçmek için adamı kötürüm bırakıyorsanız tadından yenmezdi. Muazzam bir başarıydı.

Sahnenin bir köşesinde yine sadık köpeği Fiko vardı. Ama benim bu kez de yanında ne işim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. İstediğim tek şey ondan uzak durmaktı.

Onun arkamda olduğuna emindim. Varlığı hissedilmeyecek gibi değildi. Kokusu da. Denize karışan keskin bir sigara... Hem huzur hem hüzün gibi... Oradaydı. Tam arkamda. Anlamsız bir güven vardı gölgesinde.

O yüzden Kralşan programı bitirip koltuğundan ayaklanırken dimdik durdum. Normalde hep geri gitmek isteyen adımlarım yere en sağlam duruşuyla bastı. Kralşan Latif ile tokalaşırken etraftaki ekip başka bir yayının hazırlığı için koşturmaya başlamıştı. Onun çekimi bitmişti. Büyük ihtimal birazdan başka bir iş adamı gelecekti. Sahneden ayrılıp bana doğru ilerlerken gerilemedim. Gerilemeyi düşünmedim.

Tam karşıma dikildiğinde yüzünde her zamanki alaylı gülüşü vardı. "Ahuzar." dedi kollarını iki yana açarak. "Bak, bu sefer

de ben seni ziyarete geldim." Fiko hemen arkasındaydı. O ise hala benim arkamda.

Göz devirdim. "Ne işin var burada?"

Gülüşünü bozmadı. "Gençlere yol göstermeye geldim." Koyu kahve ceketinin yakalarını düzeltti. Daima olduğu gibi oldukça şık ve özenliydi "Toplum için bir idolüm, bilirsin."

En tip bakışımla bakmaya devam ettim.

"Böyle mi ağırlayacaksın beni gerçekten?" dedi. Yalandan bir kırgınlık ifadesine büründü. "Ben sana böyle mi yapıyorum? Aşk olsun."

Derin bir soluk vererek sakinleşmeye çalıştım. Defne'nin dediği *sağdan al soldan ver ya da soldan al sağdan ver* nefesini yapmak istedim ama şu an nefes aldığıma şükretmeliydim. Şeklinin bir önemi yoktu. *Benim burada ne işim var* diye de sormayacaktım. Embesil herifin yaptığı tek şey buydu. Anlamsızca yanına çağırıp yüzüne bakmak. Anlamsızca yanımda belirip yüzüme bakmak ve yine yaptığı sayısız anlamsız psikolojik taciz... Kelimelere dökmek zordu.

Nefret dolu ifadem onu eğlendirdi.

"Neden buradayım?" dedim kelimelerin üzerine basarak.

"Bir nedeni mi ihtiyacımız var?" dedi. "İstiyorsan buluruz." Bana doğru ağır bir adım attı. "Seni özledim belki de."

Sövmemek için dişlerimi sıktım. İş yerime gelmesi yeterince büyük bir problemdi. Üstüne bir de şu an sadece benimle konuşuyor oluşu dedikodular için muazzam bir zemin hazırlamıştı. Normal şartlarda beni almaya gelen Adriel olsa arkama dahi bakmadan siktiri çeker işime bakardım ama gelen oydu.

"Saçmalıkların ile uğraşamayacağım." diye mırıldandım sessizce. "Vermen gereken rahatsızlığı verdin, şimdi def ol git!"

Umurunda değildi dediğim hiçbir şey. Sargılı elime değdi bakışları. Kaşlarının arasında minik bir çizgi belirdi. "Dün ben sarmalıydım bu yaranı." derken bileğimden kavramaya meyletti. İzin vermedim. Bir adım geriledim. Umursamadı. Geri adımımı kapatıp bileğimden kavradı. Elleri bileğimi sıkıca kavrayıp sıktı. Zifiri karanlık bakışları ne zaman baksam ürpermeme neden oluyordu. Dokunuşu ise midemi bulandırmaktan başka bir his uyandırmıyordu. Bir kere daha kolumu geri çekmeyi denedim. İzin vermedi. "Uslu ol." diye mırıldandı.

Sinirlenmemek elde değildi!

Etrafta bakışlar olduğu için bağırıp bedenini geri iteleyemedim. Bu, dikkatleri daha da üzerimize çekmekten başka bir işe yaramazdı. "Bırak!" dedim dişlerimi sıkarak.

Bırakmadı. "Derin mi yaran?" derken sesinde saçma bir ilgi vardı. "Doktora gittin mi?"

Yok, senin götürmeni bekledim geri zekalı diye yükselmek vardı ama iş yerimde olduğum için dişlerimi sıkarak kendime hâkim oldum. Etraftan bize dönen bakışları gördüğümde sinirim katmerlendi. Yeniden, dişlerimin arasından, "Bırak şu kolumu." diye homurdandım. Harika! Bir dedikodumuz eksikti.

Bırakmadı. Eğleniyordu sapkın puşt! İş yerinde zor durumda kalacağıma adı gibi emindi. Normal şartlarda yaklaşmadığı kadar yaklaşması bu yüzdendi. Artık onun içindeki zehri ezbere biliyordum.

En nihayetinde onun, "Kenan Bey." diyen sesi yetişti imdadıma.

Bakışlarını benden koparıp arkamda ki ona baktı. "Ne var?"

"Saat ikide size bir aramayı hatırlatmamı söylemiştiniz." dedi.

Kolundaki gri, son derece pahalı saatine baktı. "İkiye daha yarım saat var lan!"

"Vaktimiz olursa önceden aramanın iyi olacağını da söylemiştiniz." dedi.

Birkaç saniye için boş boş baktı Kenan. Sonra ise yüzü ışıldadı. "Doğru diyorsun Tulpar." dedi. Eli kolumdan çözüldü. Elini ceketinin cebine atıp telefonunu çıkardı. "Fiko!" dedi terslikle.

Sadık köpeği Fiko onun arkasındaydı. "Buyur abi."

"Sana da *hatırlat* dedim. Sen niye hatırlatmadın lan?"

Başını sağa büktü Fiko. "Unutmuşum abi..."

Derin bir soluk verdi. Akıllı adama ihtiyacı var demiştim. Tulpar öndeydi. Ben ise daha fazla yanında duramayacaktım. Ondan kurtulmuş olmanın verdiği rahatlama ile arkamı dönüyordum ki yeniden bileğimden yakaladı. "Bekle!"

Öfkeyle soludum. Kolumu ise aynı öfkeyle geri çektim. Bırakmadı ama denemeye değerdi. "Bana emir vermeyi kes! İşim gücüm var. Salaklıklarınla uğraşamayacağım!"

Sırıttı. Tam olarak yaptığı buydu. Sırıtmak. Nefretimden besleniyordu. Aynı saniyelerde stüdyoya giren başka biri

daha vardı. Bakışları arkamdaki kapıya kitlenince bende istemsizce baktığı yöne bakmak zorunda kaldım. Önce onu gördüm. Bana bakıyordu. Ben ise bunu beklemiyordum. Mideme ağır bir taş daha oturunca gözlerimi kırpıştırarak arkasına odaklanmak zorunda kaldım. Tanıdık bir sima vardı karşımda. Ünlü iş adamlarından; Yakup Öz.

Genç değildi. Elli yaşlarında ama dinç duran bir adamdı. Hafif göbeği ile babacan durduğunu bile söyleyebilirdim. Dökülmüş siyah saçları, siyah bıyıkları ve çatık kaşları ile tam bir Türk babası şeklindeydi. Lakin bu yanıltıcı bir görüntüydü. Kralşan'ı araştırırken elime düşen isimlerin listesinde o da vardı. Yakup Öz; Kralşan' dan sonra en etkili mafya babalarındandı. 2 kere hapishaneye girmiş, toplam 15 yıl yatmıştı. Onun da tatlı ifadesinin arkasına saklanmış bir manyak vardı.

Kenan'ı biliyordum. İstemesem dahi tepkileri zihnimeydi. Ve Yakup Öz'ü gördüğü an yüzünde beliren ifade huzursuzluktu. Başka hiçbir şey değil. Telefonunu yeniden ceketinin iç cebine atarken duruşunu dikleştirdi. Yakup Öz de bir iş adamıydı. Programın yeni konuğuydu muhtemelen. Kanalımızda mafyalar cirit atıyor, ama herkes bundan bir haber bir şekilde sırıtıyordu. Trajikomikti.

Ve beklenmedik bir an yaşandı. Yakup Öz, Kenan Kralşan'ı es geçti. Arkasında onunla birlikte ilerleyen iki koruması ile yanımızdan geçip uzaklaşırken bakışları sadece göz ucuyla bize değdi. Özgüvenli ve kendinden emin adımları yavaşlamadı, lakin Kenan'a da hiçbir bağlılık ifadesi göstermedi. Bu ilkti. Bunca yıllık kafesimde her şeyini gözlemlemiştim onun. Kuş dahi onun önünden el pençe durmadan geçemezdi. Ve topladığım bilgilere göre Kenan, Yakup Öz ile birlikte yeraltı dünyası için oldukça yüklü miktarda zararlı madde alışverişi yapıyordu. Birbirlerini tanımamaları imkansızdı.

Kenan bunu beklemiyordu zannımca. Öyle ya, bütün yer altına diz çöktürmüştü kendince. O, yok sayılamazdı. Yüzündeki ifade kan donduran bir soğukluktaydı. Bakışları Yakup Bey'i sahneye çıkana kadar takip etti. Hiçbir bakış hala ona dönmediğinde dudağının bir kenarı seğirir gibi oldu. Bu noktadan sonra bana bakmadı. Hatta beni görmedi bile. Siyah bir hırs bulutu zifiri karanlık gözlerine kurulmuştu.

Yakup Öz bir kayıp verecekti. Ya kendi canı ya da bir yakını. Kenan için fark etmezdi. Buna emindim.

"Tulpar, Ahuzar Hanım'a ofisine kadar eşlik et!" şeklinde saçma bir emir verdi.

Aynen. Yolumu bulamam çünkü.

Bu teklifi hemen kabul etmek vardı ama hırçınlığıma alışan Kenan için fazla dikkat çekici olurdu. "Benim ofisim yok!" diye homurdanarak ondan önce kapıya doğru ilerledim. "Köpeklerini kendi peşinde götür."

Yanımda belirdi. "Öyle mi? İstersen hemen yaptıralım hayatım."

Adımlarım durdu. Yandan ona bakarken en ters bakışımı kuşandım. Burnumdan soluyan bu ifadem ona yine yüksek bir tatmin yaşatmıştı. İfadesi yeniden keyiflenmişti. Kesinlikle ruh hastası bir manyaktı! Aynı keyifli haliyle dudaklarından kesik bir gülme sesi döküldü. "İşte bu ifadene bayılıyorum." dedi. "Saf bir nefret. En sevdiğim."

Gerçek anlamda tımarhaneye kapatılması gerekilen bir deliydi. Yoksa bunun yüzünden ben tımarhanelik olacaktım.

"Ama merak etme." derken kendinden oldukça emindi. "Buradaki herkese senden övgüyle bahsettim. Müdürünüz için artık bir numara olduğuna eminim. Ne istersen

yapacaktır. Canına okumaktan çekinme." Gömleğinde asılı güneş gözlüğünü takarken dudaklarında her zamanki kendinden emin gülüş vardı. Gözlük zifiri karanlık gözlerini kapatmadan önce göz kırptı. "Kralşan ve nimetleri." Arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi. Tek bir emir verdi. "Tulpar! Dediğimi yap." Kapıdan çıkıp karanlığı ile uzaklaştı.

Ağzına etraftaki kameraları tıkma isteği ile baş etmek zordu. Sinirle damağımın içini dişlerken başımı hafifçe sağa eğerek sakinleşmeye çalıştım. Zordu.

"Yine sövecek gibisin..." diyen ses kısık ama nerede duysam tanıyacağım bir sesti.

Bakışlarımı ona çevirdim. Sinir yükü hafiflememişti. "Ben sövmem!" diye ona da çıkışmam tamamen bundandı. Öne doğru bir adım atıp yanından geçtim. Bir adım arkamdan geliyordu.

"Aynen." diyen sesi geldi arkadan kulağıma. Daha çok alay eder gibiydi. Haklıydı da. Kenan olacak soysuza sövmekle meşgulken kendisine yakalanmıştım. Hoş değildi.

"Sövmem." diye soludum. "Ama buna sövmemek imkânsız!" Kansız puşt demek de vardı ama bunu dilimi ısırarak yuttum. Stüdyo kapısından çıkarken durup ona bakmak zorunda kaldım. "Cidden beni radyoya kadar takip etmeyeceksin, değil mi?"

Kolunu ileri uzattı. Ben açmadan beklerken o ileri doğru iterek açtı kapıyı. Fazla yakındı. Burnuma vuran kokusu ise kısa bir anlığına sersemletici. "Emirler böyle." dedi.

Küçümser bir gülüş kaçtı dudaklarımdan. "Role girme hızın muhteşem." diye homurdanırken benim için açtığı kapıdan çıktım. Az önce geldiğimiz yolu yeniden adımlıyorduk artık

bir adım arkamda değil, tam olarak yanımdaydı. Asansöre bindiğimiz de kapılar kapanan kadar sessiz kaldık.

Kapı kapandığında, "Yakup Öz'ü ya da bir yakınını öldürecek." diye mırıldandım.

"Ne?" dedi. Bakışları önümüzde ki aynadan yine bendeydi.

Derin bir nefes verdim. "Bütün yer altı dünyasının ona itaat etmesini istiyor. Onu yok sayan hiç kimseye tahammülü yok. Yakup Öz onu az önce yok saydı. Zarar vermeden durmayacaktır."

"Yakup Öz babasının yakın dostu. Neden bunu yapsın?"

İşte bu bilmediğim bir bilgiydi. Etkilenmiş bakışlarımın hedefi aynadaki yansıması değil başımı yanıma çevirerek birebir baktığım kendisiydi. "Dersine çalışmışsın."

Sessiz kaldı.

Alışıktım. Umursamadım. "Güveni kazanman için bir fırsat daha." dedim. "Biliyorsundur ama yine de özet geçeyim. Yakup Öz de Kenan kadar büyük ve köklü bir mafya babası. Az önce Kenan'ı yok saydı. O manyak için en büyük hakaret onu yok saymak. Ona bir ders vermek isteyecek. Ama Kenan'ın ona zarar vermesini istediği her adamı tereddüt edecektir. Kimse Yakup Öz'e bulaşmak istemez. Sen etme."

Bu sefer onun bakışları bana dönmüştü. Ama ben onun gibi önüme bakmadım. O bana baktığı anda sadece ona baktım.

"Sen tüm bunları nereden biliyorsun?" dedi.

"İçinde tutulduğun kafesin sahibini tanımadan çıkışı bulamazsın."

"Çıkışı bulmuş muydun yani?"

Bu seferki küçümser gülüşüm kendimeydi. "Sen gelene kadar hayır." Bakışları dikkatliydi. Ben ise topuklu ayakkabılarıma minnettardım. Göz teması kurma konusunda başımı geriye atmama gerek kalmıyordu en azından. "Şimdi, evet." derken onda olan bakışlarım çıkışın yönü konusunda yeterince netti.

Bakışları dikkatliydi. Umudumun o olduğunu biliyordu. Bunu sesli söylemekten hiçbir zaman gocunmayacaktım. *Dinliyorum, buradayım* demişti bir kere. Hayatta hiçbir umuda uzun süre tutunamamış biri olarak bu dediğine tutunabildiğim en uzun süre tutunacaktım.

Bakışlarım çenesindeki çukura takıldı. Cevap vermediği için muhabbet ilerlemiyordu. Uzun süre bakışmak ise bir hayli işi garipleştiriyordu. Bu kısa süreliği dalgınlığımın imdadına açılan asansör kapısı yetişti. Yeniden önüme dönerken, "Hepsini araştırdım." dedim. "Her şey sana bahsettiğim dosyada. İstediğin anda ise sende."

Asansörden çıkıp üç adım atmıştım ki, "Dün sen yoktun." deyince duraksadım.

Adımlarım yavaşlarken, "Ne?" diye şaşkınca mırıldanmam bu yüzdendi.

Yanımdaydı yeniden. "Radyoda." dedi. "Dün gece sen yoktun."

Yeniden bocaladım. Hatta durdum. Radyoda beni mi dinliyordu? Kısa bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Ben Kralşan, Yakup Öz'ü öldürecek diyordum o radyo. Şaşkınlığım mazur görülmeliydi. "Ben..." derken kekelemem ise saçmalıktı. "Gece programın haftada üç gün. Pazartesi,

çarşamba ve cumartesi. Diğer günler sabah sekizde ve akşama doğru beşte başlıyorum."

Başını aşağı yukarı salladı. "Oradan haber veririm." derken yeniden ilerlemeye başladı.

Pardon da neyi? Bunu sesli dile getirmekten çekinmedim. "Neyi?" Peşine takıldım.

"Dosyayı bana ne zaman getireceğini."

"Sen olduğunu nereden anlayacağım?"

"Kırmızı karanfil atarım."

"Bu da şakaydı, değil mi?"

Sessiz kaldı. Şaka olmayan şakaları çığır açıcıydı.

Ben kalmadım. "Ayrıca sen beni mi dinliyordun?" diye sordum ona yetişmeye çalışırken.

"Beni dinle diye yalvaran sen değil miydin?" Durdu. Önümüzdeki son kapıyı da yeniden benim için açtı. Benim geçmem için kenara çekilirken keskin kahveler bana döndü. "Dinliyorum işte. Her anlamda..."

Yalvarmak derken? Ters bir bakışla açtığı kapıya doğru ilerledim. Tam önünden geçerken bakışlarımı ona çevirmeden edemedim. "Şunda bir anlaşalım. Ben kimseye yalvarmadım. Yalvarmam da." Bakışlarımı gözlerine dikerek belirttim dikkat etmesi gereken noktayı. İlerlemeye devam ettim. "Yardım istedim. Reddettin. Bende sakince yoluma baktım. Konuşmak isteyen sendin." Üzerine basa basa belirttim. Kalabalık içine daldığımız için sessiz kalarak bir adım gerimde durdu. Radyo departmanının kapısının önüne geldiğimizde kapı önünde pinekleyen Cengiz'i gördüm.

Adımlarım yavaşladı. Onun bakışları da geldiğimi hissetmiş gibi anında bana dönmüştü.

"Ahuzar!" diyerek bana doğru koştu. "Kızım nerede kaldın! Çatladım!" Yanıma geldiğinde hiç de iyi bir haber vermedi. "Tüm kanal senin adınla çalkalanıyor. Kralşan herkesin içinde seni yanına çağırarak ne düşünüyordu, Allah aşkına?"

Göz devirdim. Böyle olacağına emindim. Pek şaşırtıcı olmamıştı. "Daha ne kadar huzursuzluk verebileceğini, tabi ki." Kolunu ovalarken sıkıntılı halimi belli etmemek için gülümsedim. "Sorun yok."

"Ne demek yok!" Sövmeye başlarken bir adım gerimde duran adamın heybeti ile duraksadı. Kısa bir an için bakıştılar. "Bu kim?" dedi bana tedirginlikle dönerken. "Benim kızıl bombam nerede?"

Ah senin kızıl bomba... Başıma bela... "Bunu kendisine sorarsın." diye homurdanarak yanından ilerledim. Kendi alanıma geçmek için cam kapıyı açarken bakışlarım yeniden ona döndü.

Bana bakıyordu. Önceden bana bakmıyor oluşu midemdeki taşları ağırlaştırırdı. Şimdi istediğim olmuştu. Bana bakıyordu. Ama taşlar hala yerli yerindeydi.

Baktı. Sadece öylece baktı. Bir başkası olsa böyle derdi belki de. Ama bu sadece bir bakış değildi. Çenesini hafifçe öne doğru uzattı. Başka biri bunu da öylesine bir hareket sayardı belki ama artık onu tanımaya başlıyordum. Enerjisini boşuna tüketmiyordu. Minimum hareket ve sözden maksimum verim alma derdindeydi. Vermek istediği bir mesaj vardı. Anladım. O konuşmadı ama ben duydum.

Başımı bir kere aşağıya doğru eğerek anladığımı belirttim. *Radyodan haber verecekti. Bekleyecektim.*

İfadesizdi. Ama gözlerinde artık buz dağı yoktu. Onu anladığımı anlıyordu belki de. Ya da bana acıyordu. İkincisi oldukça can yakıyordu. Başka hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp ilerlemeye başladı. Geniş omuzlarına ve heybetine bakarken içli bir nefes verdiğimi bu nefesi verdikten sonra fark ettim.

Cengiz kırk şey hakkında söylendi. İş arkadaşı, Adriel'in olmayışı ve daha niceleri. Çoğunu dinlemedim. Bugün çarşambaydı. Sabah ve akşam programına ek olarak gece programımda vardı. İlk defa gergin bir bekleyiş ile kuruldum sandalyeme. Akşam programı bitti. Geceyi bekledim. Zaman bir şekilde ilerledi. Kahve içtim. Kitap okudum. Cengiz ile takıldım. Gece saati geldiğinde yerime konumlanmış şarkı listesini ayarlıyordum ki aniden aklıma gelen bir detayla duraksadım.

Ben ona şarkı ithaf etmiştim! Beni dinlediği gece, tam olarak buradan ben ona şarkı ithaf etmiştim!

Kaburgalarım dikleşti. "Yok ya." dedim kendi kendime. "O gün dinlememiştir. Sonradan denk gelmiştir."

BU HAFTA AKŞAM PROGRAMIM SADECE O GÜNDÜ!

Ellerimi yüzüme kapatmadan hemen önce utanç dolu bir inleme döküldü dudaklarımdan. "Sana inanamıyorum Ahuzar..."

Saçmaydı ama o akşamın duygu yoğunluğu ile buna engel olamamıştım. Adam beni bile zorla dinlemişti. Oturup da radyo programını dinleyeceğini tahmin etmemiştim!

"Yayına son iki dakika!" diye bağırdı Ender karşı taraftan. Kıvırcık saçlı, toparlak bir çocuktu.

Baş parmağımı kaldırarak minik bir *tamamdır* işareti yaptım ama hiç de tamam değildi. İfademi toparladım. Önümdeki not kağıtlarımı bir düzende toparlamaya çalıştım. Fakat kağıtlardan çok bileğimde ve avuç içimde işe dair notlar vardı. Daha kritik konuları tenime yazmam unutulma konusundaki sürelerini azaltıyordu. Tecrübe ile sabitti. Gece mesaisindeki arkadaşım İbrahim koşarak kendini yanımdaki koltuğa bıraktığında düşüncelerden sıyrıldım.

Esmer, benimle aynı yaşlarda, sürekli gülen bir adamdı İbrahim. Radyo departmanında işe başladığımda oldukça yardımcı olmuştu. İşi öğreten de aslında oydu. Uzun saçlarını arkasında sıkıca bağlardı. "Yetiştim." diye solurken kulaklığına uzandı.

Gülümsemekle yetindim.

"Kayıt!" diye bağırdı Ender.

Bakışlarımı kolumda ki saate eğdim. On olmak üzereydi. Kulaklığımı takıp önümdeki mikserden gerekli ayarlamaları yaptım. "Merhabalar efendim, ben Ahuzar Soykamer." diyerek klasik başlangıcımı yaptım.

"Ben İbrahim Özçelik." dedi İbrahim.

Rutin düzenle havadan, İstanbul trafiğinden dem vurduk. Standart muhabbetlerimizi ettik. Birbirimizi övüp hal hatır sorduk. Etrafımı çevreleyen üç bilgisayar ekranı vardı. Birinden şarkıları diğerlerinden ise sosyal medya ve WhatsApptan gelen mesajları kontrol ediyorduk. İbrahim, seyircilere sorduğu *en sevdiğiniz yemek* nedir temalı muazzam yaratıcı sorusunun cevaplarını alırken ben istek şarkıları not etmeye çalışıyordum.

"Evet Ahuzar." diyerek topu bana attı. "Sıradaki istek parçamız nedir?"

İlk başta olanı söylemek zorundaydım. Ve hala ondan bir mesaj yoktu. Belki de dinlemeye zamanı yoktu. "Aksaray' dan Meryem Hanımın istek parçasını dinleyeceğiz. Hande Mehan, Kırılsın ellerim neye yarıyor, gençliğim gidiyor tutamıyorum diyecek. Biraz hüzünlüyüz galiba..." Derin bir nefes verdim. "Keyifli dinlemeler efendim." Şarkının sesini yükseltirken kulaklığı çıkarmadım. Bende biraz hüzünlenecektim.

"Kırılsın ellerim,
Neye yarıyor,
Gençliğim gidiyor tutamıyorum...
Tanrım bana vermiş,
Yorgun ayaklar,
Bahtımın peşinden koşamıyorum.
Ne zaman bitecek tanrım bu azap
Yarını olmayan günlere kaldım..."

Bakışlarım bomboş bir şekilde önüme takıldı. Şarkı devam etti. Efkâr bulutu başımın üzerini sarıp sarmalarken Aksaray'daki Meryem Hanım'ı kısa bir süre için affetmeyecektim. Gece gece hayatı sorgulamak zorunda değildim. Şarkı bitmeye yaklaştığında İbrahim koluma hafifçe dokunarak yeni parçayı seçmem gerektiğini belirtti. Dalgın bakışlarım afallasa da hemen toparladım. Gelen yeni bir bildirim sesiyle mesajları kontrol etmem gerektiğini hatırladığımda dudağımı ısırarak ekrana döndüm. En üstteki bildirime değen bakışlarım birkaç saniye için bocaladı.

Yeni bir numaradan sadece tek bir mesaj vardı. Ekrana uzun uzun uzun bakmama neden olacak, içine düştüğüm umutsuzluk bulutundan beni yine saniyesine çıkaracak sadece tek bir mesaj.

******

Adımları sert toprak zeminde tok serler çıkarırken elleri cebinde, başı dik bir şekilde ilerliyordu Kenan. Arkasında ilerleyen beş kişilik koruma grubunun en arkasındaydı Timur. Demir, pas tutmuş bir kapı açıldığında önde giden Kenan'ın peşinden ilerledi hepsi. Genişçe bir alanın en ortasına atılmış küçük bir masa vardı. Masanın en ucunda oturan kişi ise Yakup Öz'den başkası değildi. Bakışlarında yoğun bir öfke vardı. Bu yaşına kadar kimseye boyun eğmiş değildi. Bunca zaman sonra elinde büyüyen bir çocuktan emir alacak da değildi.

Yer altı dünyasında olanların, Kenan'ın herkesi nasıl korkuttuğunun, kana boyadığının farkındaydı. Lakin yakın dostu Mahir'e verdiği bir söz vardı. Ne olursa olsun oğlunu kendi oğlu bilip koruyacaktı. Bunu, bu zamana kadar hakkıyla yapmıştı. Yasaklı madde ticaretini Kenan onun tekelinden yapardı ama artık zordu. Kenan Kralşan usule uygun davranmıyordu. Taş üstünde taş, baş üstünde baş bırakmayan bir eşkıyadan farkı yoktu. Hatta acımasız bir katil. Dostu Mahir'in bunu görmeyişine sevinse mi üzülse mi bilemiyordu.

"Yakup amca!" dedi Kenan ona yaklaştığında. Abartılı bir neşeyle uzun masanın diğer ucundaki sandalyeye ilerledi. Tahtına oturur gibi kuruldu. "Habersiz çağırdık seni buraya. Kırılmadın inşallah."

Yakup Öz'ün burnundan ve genzinden kalın bir homurtu yükseldi. "Haddini aşıyorsun çocuk." derken en ters bakışlarını kuşanmıştı. "Ben o masanın etrafındaki diğer

züppelere benzememem. Sizin gibi mafyacılık oynamam. Ömrümü verdim bu aleme. Sen kimsin ki..." Hiddetle titredi çenesi. "Nesin ki beni ayağına çağırıyorsun? Yetmiyor, zorla alıp buraya getirtiyorsun?"

Güldü Kenan. "İhtiyar kurt kızdı." Yanında ki Fiko'ya döndü. "Duydun mu Fiko?"

Hadsizliğe tahammül etmeyecekti Yakup. "Kenan!" diye şiddetle bağırdığında herkesin ensesinden soğuk bir ürperti geçmişti. "ELİMDE BÜYÜDÜN ÇOCUK!" Elini masaya vurarak oturduğu yerden ayaklandı. "BANA RACON MU ÖĞRETİYORSUN SEN?"

Eğlenen ifadesi dağıldı Kenan'ın. Yerine sadece karanlık dünyanın gördüğü en tehlikeli ifadesi kuruldu. Bu ifade Timur'un bile birkaç saniye için bocalamasına neden olurken Ahu'nun bir kere daha yanılmadığını anlamıştı. Kadının yanıldığı tek bir nokta dahi yoktu. Bu gece; Kenan Kralşan, Yakup Öz'e bir ders verecekti.

Umursamazca, "Sizin zaman eskide kaldı be Yakup amca." dedi Kenan. "Bak babama." Başını ruhsuz bir robot gibi sola eğdi. "Ha öldü..." Sağa eğdi. "Ha ölecek."

Yakup Öz burnundan soluyarak baktı. "Buraya geldiysem kendine pay çıkarma. Çağırdın diye, davete icabet etmek gerekir diye geldim! Dediğini yaptığımı sakın düşünme. Haddini aşma çocuk!"

Ofladı Kenan. Sıkılmıştı. "Bırak artık bu racon işlerini be babalık." dedi umursamazca. "Bana itaat et."

Koyu kahve gözleri sinirle irileşti Yakup' un. "Seni korudum!" derken işaret parmağını Kenan'a doğru salladı. "O masada benim sayemde yer ettin! Şimdi benden itaat mi istiyorsun? SENİ, BABAN ve BEN VAR ETTİK!"

Belki de bir canavarı var etmişlerdi. Mahir Kralşan bunu çok önceden anlamış lakin sesini çıkaramayacak bir duruma gelmişti. Yakup Öz ise bu gece anlayacaktı. Ülkenin en büyük 12 mafya babasının bulunduğu masada Kenan'a yer açan ilk kişi Yakup'tu. Hatasının farkına çok sonradan varmış ama artık geri dönülemez bir noktada olunduğunu bilerek sessiz kalmayı tercih etmişti. Yakın arkadaşına verdiği sözü kendine hatırlatıp durmuştu. Onu korumak zorundaydı.

"Hayır." derken kendinden oldukça emindi Kenan. "O masada beni var eden sen, babam ve sizin o küçük dünyalarınız değildi Yakup amca. Ben o masanın en güçlüsü olmak için ödemem gereken bedelleri daha yüksek yerlere ödedim." Ellerini sandalyesinin iki koluna atıp kendinden emin bir şekilde geri yaslandı. "Sizin gibi ülke içinde küçük oyunlar oynamadım. Düzeni yeniden yazdım. Bana kafa tutan herkesi yok ettim. Kural belli. Ya itaat ya ölüm."

Sinirden titredi Yakup Öz. Her zerresi uyuşmuştu. Masada ölen bütün liderleri Kenan'ın öldürdüğünü, diğerlerinin ise korkudan sesini çıkaramadığını biliyordu. Hepsinden itaat istemişti. Reddedenleri veya arkasından iş çevirenleri anında yok etmişti. Elinin nereye kadar uzanacağını merak etmişti. Demek ona kadar geliyordu... Büyük bir hadsizlikti. Artık emindi. Bir canavarı kendi elleriyle beslemişlerdi. Hissettiği tek şey pişmanlıktı. Yılanın başını daha küçükken ezmediği için hissettiği derin bir pişmanlık...

Kenan asla umursamamıştı bu görüntüyü. "Bugün yüzüme dahi bakmadan yanımdan geçmen beni çok incitti mesela." derken sesinden yalandan bir üzüntü vardı. "Başka biri olsa anında kafasına sıktırmıştım ama sen amcam sayılırsın. Baba yarısısın. Kıyamıyorum."

Nefretle bakmaya devam etti Yakup Öz.

Oturduğu sandalyeden ayaklandı Kenan. "Hakkımdaki rivayetleri duymuşsundur. Canlı canlı derilerini yüzdüğümü, bedenlerini parçalara ayırdığımı ve insanları kendi kanında boğduğumu söylüyorlar." Yana doğru ilerledi. Yakup'un bakışları onu takip ederken o siyah bir perdenin önünde durdu. "Oysa sen beni tanırsın. Ben o kadar cani bir adam mıyım gerçekten? Neden insanları kendi kanında boğayım ki?" Siyah perdenin ucunu kavrayıp yere indirdiği an Yakup Öz birkaç saniye ne gördüğünü anlayamadı. Ne olduğunu anladığında ise nefesi kesildi. Yaşlı dizlerinde ayakta duracak gücü ilk defa bulamayarak olduğu yere çöktüğünde her yanı titriyordu. Gördüğü şey bir vahşetti.

"En sevdiklerinin kanında boğmak varken neden kendi kanlarını isteyeyim ki..?" diye tamamladı kendini Kenan.

Timur ise hayatında ilk defa şaşkındı. "Siktir..." diye mırıldanışı belli belirsizdi.

Yakup Öz gördüğü görüntü ile zangır zangır titrerken, "Sen..." diye bildi sadece. "Sen..." Elini sıkışan kalbinin üzerine attı. Gördüğü şey kalbini yerinden sökmekle eş değerdi. Eşi Sevinç vardı camın arkasında. İçi kan dolu bir suyun içindeydi bedeni. Hayat arkadaşı, kendi kanında boğulmuştu. Donuk gözleri ve hareketsiz bedeni içinden yüzdüğü kan gölünden tanınacak gibi değildi lakin parmağındaki yeşil taşlı evlilik yüzükleri cama vurdukça Yakup Öz'ün kalbinin sıkışması da sinirleri de son noktayı vurdu.

"SENİ GEBERTECEĞİM!" diyerek hızla yerinden ayaklandı. Adamlarını dışarıda bırakmıştı ama kimse belindeki silahı almaya cesaret edememişti. Yakup Öz'ün bir namı vardı. Kolay kolay kimse ona el süremezdi. Belindeki silahı çıkarıp Kenan'a doğru kaldırdığı anda ise ortamda patlayan başka bir silahın sesi duyuldu. Yakup, eline aldığı kurşun ile silahını

yana düşürüp tekrar acılar içinde koltuğa çökerken Kenan'ın bakışları onu koruyan ilk silaha takıldı.

Tulpar'a.

Dudakları zevkle iki yana kıvrıldı. Memnuniyet dolu bir ışıltı ile süzdü yeni adamını. Onu yanına aldığı için bir an bile pişmanlık duymuyordu.

Timur ise yeniden Ahu'ya güvenmeyi seçmişti. Herkes tereddüt etmişti. Ama o bir an bile düşünmeden çekmişti o tetiği. Yine yanılmamasını umuyordu.

Kenan bakışlarını yeniden Yakup'a çevirdi. "Babamın hatırına senin canının bağışlıyorum." Ona doğru ilerleyip önünde eğildi. Acıyla elini tutan, buna rağmen ona öfkeyle bakan adamın elindeki yaraya gerçekten üzülmüş gibi yalandan bir mahcubiyetle baktı. "Bunun için de kusura bakma babalık. Silah çıkalı sizin şu mertlik ve racon işleri bozuldu. Yeni nesilde işler artık böyle yürüyor. Zamana göre düşünmek lazım. Anlayacağını var sayıyorum." Önünden ayaklandı. "Sevinç teyzemin yemeklerine bayılırdım. Cenazesine en gösterişli çelengi gönderip kendisini rahmetle anacağıma emin olabilirsin.."

Arkasını döndü. Geriye bir kere dahi bakmadan ilerlerken Tulpar'ın omuzuna hafifçe vurup ilk onu sağ yanına aldı. Bu, Tulpar'ın onun yanındaki yerini daha da sağlamlaştırırken Timur'un bildiği sadece tek bir şey vardı. Ahu, yine haklıydı.

Yanında olmaktan aldığı cesaretle, "Öldürmeliydiniz." diye mırıldandı. "Sizi yok etmeye çalışacak. Durmayacak."

Geldiği toprak yolda ilerlerken minik bir tebessüm vardı Kenan'ın dudaklarında. "Bellum nec timendum Tulpar. Yani *savaştan korkma*."

Bu Latince sözün gerisini ezbere biliyordu Timur. Özel kuvvetlerde öğretilen ilk ders buydu. "Nec provocandum efendim. Ama *davet de etme*."

Adımları yavaşlarken yanındaki adama etkilenmiş bir ifade ile baktı Kenan. "Gün geçtikçe beni etkilemeye devam ediyorsun Tulpar."

İfadesiz ve sessiz kaldı Timur.

Kenan aynı keyifli ifadesi ile ilerlemeye devam etti. "İki kızı ve bir oğlu var. İyi bir babaysa durması gereken yeri bilir." Arabasının önüne geldiğinde üç adım geride bekledi Timur. Kenan arabaya binmeden yeniden ona döndü. "Bu akşam benden izinlisin. Yarın şirketten önce eve gel. Beraber gideceğiz." Kapısını açan Fiko' ya baktı. "Tulpar artık yakın korumam. Bilmesi gereken her şeyi anlat."

"Tamamdır abi." dedi Fiko. Kapıyı kapatıp sürücü kısmına koşarken Timur da elindeki silahı beline takmış, diğerlerinin olduğu arabaya ilerliyordu. Aklına düşen tek bir düşünce vardı. Ahu, kardeşi için korkmakta haklıydı. Bu adamın blöfü yoktu. İçinde anlamsız bir öfke belirdi. Kolay kolay öfkelenmezdi oysa. Her zaman sakin ve daha kontrollüydü. Neye kızdı, kime kızdı bilemedi. Buna daha da öfkendi.

"Kadın haklı. Siksinler seni Kralşan. Adi, piç!" diye homurdanarak arabaya bindi.

Eve vardığında yorgundu. Anlamsızca gerilmişti. Masum kadın ve çocukları öldürmek acizlikten başka bir şey değildi. Kralşan tehlikeliydi... Haddinden fazla hem de. Üzerindeki takım elbiseden hızla kurtulup koltuğun bir ucuna savurdu. Bu takım elbiseyi de sevmemişti. Kısa bir duştan sonra masanın üzerindeki sigara paketine uzandı. Aynı saniyelerde koltuğun önüne düşmüş bir şeye takıldı bakışları. Bordo bir oje şişesi...

Sigarayı dudaklarının arasına aldı ama yakmadı. Koltuğa ilerleyip yerdeki şişeyi aldı. Ceketinin cebinden düşmüş olmalıydı. Onundu.

Ahu'nun.

Tekrar masaya ilerleyip bordo ojeyi vazonun yanına bıraktı. Masanın diğer ucundaki kol saatine takıldı bakışları. Onu on dakika kaçırmıştı. Bugün ise çarşambaydı. *Yayındayım* dediği günlerden biri.

Ahu'nun.

Aklına düşen düşünce ile sigarayı yakmadan dudaklarından uzaklaştırırken hızla telefonuna uzandı. Radyo uygulamasını açıp telefonu tekrar masanın üzerine bıraktı.

"... İstanbul trafiği hep böyledir Yazgülü Hanım. Ben de hiç sevmiyorum." diyen sesi duyduğunda yatağına oturdu. Minik bir şekilde güldü ses. Güzeldi. Sesi... Dinlemesi hoş bir ninni gibi geliyordu kulağa. Kaç gündür onu oyalayan tek şey buydu. Sabah, akşam ve gece aynı radyo programını dinlemek. Dün gece programını da beklemişti ama yoktu. Gününü öğrenmiş olmanın haklı gururu ile elindeki sigarayı kısa bir an için masanın üzerine bıraktı. Bakışları vazoya takıldı.

İbrahim denen lavuk bir şeyler dedi ama dinlemedi. Çok ve boş konuşuyordu. Tek bir sese odaklıydı.

"Aksaray'dan Meryem Hanım istek parçasını dinleyeceğiz." dedi ses. "Hande Mehan, Kırılsın ellerim neye yarıyor, gençliğim gidiyor tutamıyorum diyecek... Biraz hüzünleneceğiz galiba. Keyifli dinlemeler efendim."

"Kırılsın ellerim,
Neye yarıyor,

Gençliğim gidiyor tutamıyorum...
Tanrım bana vermiş,
Yorgun ayaklar,
Bahtımın peşinden koşamıyorum.

Ne zaman bitecek tanrım bu azap
Yarını olmayan günlere kaldım..."

Timur bakışlarınız vazodan koparmadı. En kıymetlisi vardı bu vazoda. Ablası vardı... Vazonun yanındaki minik bordo ojeye baktı. En son ise telefona takıldı. İnsanlar giderdi. Asıl kara ormanlar geride kalanların içinde yanardı. Gidenler bunu bilmezdi. Ama o biliyor gibiydi. Acı çekmiş gibiydi. Konuşmadan anlıyordu Timur'u. Boş boş bakmıyor, sessizliğinden sıkılıp kaçmıyordu. Peki bu kadının ona bu kadar güvenmesi normal miydi? Ya başaramazsa? Ya bu işin altından kalkamazsa? O zaman ne yapacaktı?

Şarkı devam ederken derin bir nefes verdi. Düşünmeye üşenmeyi tercih etti ama ilk defa zordu. Bakışları yeniden vazoya takıldı. Bir el uzansaydı onlara da... Ablasına ve ona... Her şey başka olur muydu?

Şarkı usulca süzüldü kulaklarına.

"Şimdi ne dertliyim ne de bahtiyar
Yaşım genç olsa da gönlüm ihtiyar
Bir aşk için bak ben diyar diyar
Ecelin peşinden koşar giderim..."

Derin bir nefes daha verirken telefona uzandı. Günlerdir izlediği için ezbere bildiği yayının numarasına sadece tek bir mesaj yazdı. Kısa ve net. Anlaması gerektiğini anlayacağını biliyordu.

Sen seç Ahu... İstediğin zamanda istediğin yerde olurum.

******

Hellogggggg!

Bu defa uzun bir bölümle geldim size. Sevmişsinizdir inşallah. Olaylar kızışmaya başladığı için bölümlerde kızışıyor haliyle kskskjsjd

Gelecek bölüm biraz geçikebilir. Önümüzde ki hafta hep imzalar var. Evliya Çelebi moodum aktif ldkdkd Bölüm diğer haftaya sarkar muhtemelen ama sağım solum da belli olmaz, bilirsiniz ☺

Diğer bölümde görüşmek üzere. Öpüldünüzzzzz ♥

❤□□

6. BÖLÜM

"O büyük ve muazzam zamanda unuttum
Kanatlarım çok oldu üşüyor benim
Bu beyaz ıssızlıkta göğsüme düşüyor
Bu yüzden eğik boynum.
Bir kuşun anısı kalmış bende, saklı
Bundan gözlerimdeki kayalık,
İçimdeki serseri buzullar
Dürtme içimdeki narı
Üstümde beyaz gömlek var..."

****BİRHAN KESKİN***

******

Derin bir nefes vererek için düştüğüm durumun utancını hafifletmeye çalıştım ama bir hayli zordu. Dudaklarımı dişledim. Oturduğum yerde dikleşip gerginlikle terleyen avuç içlerimi bacaklarıma sürttüm. Önüme düşen saçlarımı geri iteledim. Yetmedi, avuçlarımı birbirine sürterek gerginliği azaltmaya çalıştım.

"Saçmalamayı keser misin artık?" dedi Defne odadan içeri girerken.

Keşke kesebilseydim ama bir hayli zordu. Çünkü bu hayatta en zorlandığım şeylerin başında birinden yardım istemek geliyordu. Buna her türlü yardım dahildi. Kaybolduysam yolu sormazdım mesela. Çıkmaz sokağa da girsem kendi yolumu kendim bulurdum. Düştüysem ellerimden destek alarak kalkardım, ağır bir şey taşımam gerekiyorsa ikiye böler yine kendim taşırdım. Birinden yardım istemek demek güçsüzlük demekti benim dünyamda. Saçmaydı oysa. İnsanlar destekle var olurlardı. Bunu biliyor lakin iş uygulamaya gelince bir hayli zorlanıyordum.

Belki de bu zamana kadar kimse benim için elini taşın altına koymadığı için böyleydim. Belki de o taşın altında paramparça olmuştu ellerim. Belkiler, biraz fazla can yakıcıydı.

Yardım aldığım kişi en yakın arkadaşım, her derdimde daha ben demeden yanımda olan kişiydi ama yine de gerginlikten kusmak üzereydim. Defne'nin yoga merkezindeydim. Çalışma masasına ilerlerken hala dudaklarımı dişlemeye devam ettiğimi gören Defne'nin giderayak kafama attığı minik şamar kendime gelmem için pek yeterli değildi ama en azından dudaklarımı kemirmeye bir son vermeyi başarmıştım. Başım hafifçe öne düştüğü an yeniden dikleştim. Defne çalışma masasına kurulurken dik tutmaya çalıştığım ama bir o kadar mahcup bakışlarımı ona çevirdim. Her zamanki gibi huzurla doluydu. Beyaz salaş tişörtü bir omuzundan dökülüyor, kumral saçları dalgalar haline omuzlarına değiyordu. Oturduğu koltuğun arkasındaki duvarda dahi om işareti vardı.

Om aşkı çok ayrı bir boyuttu.

Kalın bir zarfı önüme bırakırken bakışları hala beni kınıyordu. "Gerçekten şuna bir son verecek misin? Yoksa yoga minderi ile seni kovalamamı ister misin?" şeklinde çok dingin bir uyarı da bulundu.

Derin bir nefes verirken kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatmaya çalıştım. "İnan deniyorum." diye mırıldandım. "Ama tahmin edersin ki biraz zor."

Güldü bu halime. "Benden günah dolu bir gece istemedin Ahuzar."

Bunu istesem daha az utanç verici olabilirdi belki. Dudaklarımı dişledim yeniden. Üst düzey zevklerime bir hayli sövüyordum şu an. Beni düşürdükleri hal akıl alır gibi değildi. Daha doğrusu onunla buluşmak için yaptığım bu şey akıl alır değildi!

Zarfı bana doğru iteledi Defne. "Saçmalamayı bırak da al şu parayı. Hiçbir işe yaramadan bankada duracağına senin işine yarasın."

Haklıydı. Almalıydım. İsteyen bendim ama elim gitmiyordu. Kenan Kralşan'a bir kere daha lanetler yağdırırken zorla paraya uzandım. Zira Kralşan'ın hadsizce benim için ödediği bir kredi kartı borcum vardı. Biricik'in yıllardır aldığı bursu da geri ödemek vardı ama şu an o kadar yiğitlenemeyecektim. Hem o para Kenan'ın değildi. Çok ayrı bir derneğindi. Kenan sadece referanstı. Olmasaydı, bana ne! Ama kredi borcumu ödemesine göz yumamayacaktım. Bunu yapmam demek bu sürekli yapması için ona taviz vermem demekti. Yirmi bini ona geri verecek, borçlanmaya kaldığım yerden devam edecektim. Evet, harika bir fikirdi!

İşleri karıştıran kısım bu değildi. İşleri karıştıran kısım oydu. O, Timur, Tulpar, Tönge ya da her neyse işte. Dün gece

yayına attığı mesajdan sonra üç dakika ekrana bakakalmıştım. Çok şükür ki imdadıma reklamlar yetişmişti.

Sen seç Ahu, İstediğin zaman istediğin yerde olurum...

Bu cümle ile bana bir umut dalı daha uzattığının farkında değildi. Onun öylesinde dediği her cümlenin bendeki derin anlamını da bilemezdi. Bilmemeliydi de, korkardı. Defne'den, en yakın arkadaşımdan dahi yardım isterken eğilip büküldüğümü ama ona elimi uzatırken hiçbir zaman tereddüt etmediğimi bilse, ona karşı olan bu anlamsız güvenimden ürkerdi. Zira ben bile korkuyordum. Şu an içimde beliren devasa bir huzursuzluk vardı mesela. Ama o gün arabada en güçsüz yanımı ona dökerken yoktu. Engin denizler vardı bu huzursuzluğun yerinde.

Yapmadığım her şeyi o varken yapıyor ama asla rahatsız hissetmiyordum. Rahatsız edici olan bu histi. Bu parayı maaşı aldığımda Kralşan'a götürmeyip erkenden Defne'den istememin sebebi de oydu. Buluşmak için ona mesaj atmak riskli miydi bilmiyordum. Denemiştim ama zihnimdeki panikli düşünceler buna izin vermemişti. Kralşan elemanlarının telefonlarını takip ettiriyor olabilirdi, başka bir numaradan da yazmış olabilirdi ama adamın rahatlığı son noktadaydı. Veya yine ben çok paniktim. Ama riske atamazdım. Gidip onu kendim görmeliydim. Mesajı birebir eline vermeliydim.

Para dolu zarfı alırken, "Bu ay maaşımı alır almaz geri ödeyeceğim, söz." diye mırıldandım.

En dingin şekilde ofladı. "Saçmalamayı kes yoksa gerçekten kapı dışarı edeceğim seni."

Gülümsemeye çalıştım. "Teşekkür ederim..." Zoraki gülüşlerim hemen anlaşılırdı oysa.

"Ne yaptı yine?" dedi Defne.

Zoraki gülüşlerim hemen anlaşılır demiştim. Zarfı çantama yerleştirirken bu sorunun cevabı olan Kralşan zihnimde belirdiğinden utanç muazzam bir hızla sinire dönüştü. Göz devirdim. "Beyinsiz, kredi kartı borçlarımı ödemiş."

Dingin bir huzur içinde başını iki yana salladı. Kınadı kendince. Yoga böyle bir şeydi. İnsan sakince sinirlenebiliyordu. Zaten bu yoga bir bende işe yaramıyordu. "Şaka gibi herif." dedi aynı sakinliği ile.

Yeniden göz devirmek zorunda kaldım. "Keşke şaka olsaydı, en azından gülerdim." Çantamı alıp ayaklanırken yüzüme dökülen saçlarımı geri iteledim.

"Nereye?" dedi ayaklandığımı görünce. "Kahvaltı yapalım."

Çantamı koluma taktım. Tek bir mesaj yüzünden yerime yatamadığımdan sabahın köründe yanına gelmiştim. Kahvaltıya asla hayır demezdim. Hele de lezzet gurmesi Defne hazırlıyorsa... Ama fazlası ile acelem vardı. "Kahvaltı niyetine şu parayı Kralşan'ın yüzüne geri fırlatmaya gidiyorum, izninle." Kapıya doğru ilerlerken duraksadım ama demeden de edemedim. "Hem görmem gereken biri daha var."

"Kim?"

Kapıyı açtığımda dudaklarımda saçma bir tebessüm vardı. Sorusuna cevap vermedim. Mucizemi kimse ile paylaşamazdım. En yakınımla bile. Bunun yakınlıkla alakası yoktu. Görevdeydi. Onu asla riske atamazdım. Parmak uçlarımı öpüp Defne'ye doğru üfleyerek minik bir *hoşça kal* dedim.

Anında dikleşti yerinde. İşaret parmağını yüzüme doğru kaldırırken, "Bu ifade normal değil." dedi hızla. "Ne saklıyorsun sen benden? Söylemediğin ne var?"

Sesli bir kahkaha attım bu noktada. "Saçmalama, sadece Kralşan'ın yüzüne para savuracağım için keyifliyim." Trilyonlar ile yaşayan adama yirmi binlik para vermem fakir ama bir o kadar da gururlu bir eylemdi çünkü. Aferin bana!

Şaka gibi bir hayat sürüyordum. Ya da tam tersi. Bedbaht.

Gözleri kısıldı Defne'nin. Umursamadan kapısını kapatıp yoga merkezinin çıkışına ilerledim. Önce radyoda kısa bir sabah programım vardı. Daha sonra gideceğim hedefim belliydi. Tabi görmek istediğim kişi de.

******

Hayat seçimlerden ibaretti. İyi olanlar ve kötü olanlar. İnsanlar bu seçimlerin sonuçlarından doğardı. İyi, kötü, cellat, kurban... Seçimler konusunda hayat hiç kimseye bir seçenek sunmazdı lakin sonuçları değiştirmek insanın iradesine saklanan en güçlü silahtı. Hülya'ya hayat seçim şansı sunmamıştı. Bu yüzden bütün adımlarını sonuca varmak için atmıştı. Seçimleri belirleyemezdi ama sonuçları değiştirmeye iradesi yeterdi. Öyle de olmuştu. Hayatın ona verdikleri ile yetinmemiş, kendi istediği her şeyi almıştı. Seçmediği her sonuç onun istediği yolda sonuçlanmıştı. Ama

her seçim bir fedakarlıktan doğardı. Kaybetmeden kazanılmaz, yok etmeden var olunmazdı.

İçindeki merhameti öldürerek yaşadığı bu hayatı kazanmıştı. Önünde dikildiği camdan karşısındaki mavi boğaz manzarasına bakarken derin bir nefes verdi. Arkasından yükselen inilti ile bakışlarını o yöne çevirmek zorunda kaldı. Eşi, Mahir Kralşan hasta yatağında, felçli bir şekilde yatıyordu. Vücudu kıpırdayamıyordu ama gözleri her zamanki gibi odanın her yerinde geziniyordu. Eski heybetini kaybetmişti Mahir Kralşan. Siyah gür saçları dökülmüş, kemikli ve ciddi yüzü erimişti. Hasta yatağında yatan bir avuç kemik yığınından başka bir şey değildi artık. Oysa bir zamanlar İstanbul'da taş üstünde taş, baş üstünde baş bırakmayan bir delikanlıydı.

Şimdi ise can aldığı kadar canı yanıyor, ah aldığı kadar ah ediyordu.

Bakışları eşine değdiğinde bıkkın bir nefes verdi Hülya Hanım. Omuzlarına düşen dalgalı sarı saçlarını geri itelerken ona doğru ilerledi. "Dün, Yakup' un eşi Sevinç'in cenazesi vardı."

Bakışları titredi Mahir Kralşan'ın. En yakın dostuydu Yakup. Acısında yanında olmak isterdi. Bir acı daha sessizce kalbine saplanırken boş bakışlarla bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Derin bir nefes verdi Hülya Hanım. "Herkes kalp krizi diyor. Ama Yakup'u iyi tanırım." Başını iki yana sallarken topuklu ayakkabılarının ahşap zeminde çıkardığı tok seslerle yatağa doğru ilerledi. "Cenazeye Kenan'dan gelen çelengi kabul etmedi. Hatta parçalattı." Eşinin baş ucuna geldiğinde köşedeki sandalyeye kuruldu. Bir zamanlar sevmişti bu adamı. Arkasında her şeyi bırakıp gidecek kadar hem de.

Ama artık içinde beliren tek duygu acımaydı. "Ona bunu yapanın kim olduğunu biliyorsun değil mi Mahir?"

Boş tavana bakan bakışları titredi Mahir Kralşan'ın. Bilmiyor ama tahmin edebiliyordu. Kendi eliyle beslediği canavar kıymet verdiği her şeyi de yok etmeye başlamıştı artık. Tıpkı ona yaptığı gibi.

Eşinin alnında beliren terleri yanındaki komodinin üzerinden aldığı mendille sildi Hülya Hanım. "Yakup artık onu korumayacak." derken Mahir'in karanlık gözlerine değdirdi bakışlarını. "Bu ne demek biliyorsun değil mi hayatım?"

Biliyordu Mahir Bey. Savaş demekti.

Dudakları seğirdi Hülya'nın. Sakinliğini daha fazla koruyamadı. Elindeki mendili parmakları arasında sıkıp odanın yüzüne doğru savurdu. Artık sakin kalamayacaktı. "Senin o oğlun yüzünden hepimizi öldürecek demek!"

Gözleri doluyordu Mahir Bey'in. Hülya'sı görmedi.

"Ama pardon." diyerek yerinden ayaklandı Hülya. "Hepimizi değil. Sadece beni öldürecek! Yakup'un önüne yem diye beni atacak. İlk beni! Kan isteyecek Yakup. Sevinç'in bedelini isteyecek. Senin o gözü kana bulanmış oğlun ilk beni kurban verecek! *Al, bunu öldür ve sus* diyecek! Hepsi senin yüzünden! Sen bu halde olmasaydın... Sen..." Siniri öyle yoğundu ki gerisini getiremedi.

Korku içinde odanın yüzünde ileri geri gidip gelirken Mahir'in şakağından süzülen tek bir yaşı yine görmedi. Belki de ödediği tek bedel aldığı canlar için değildi Mahir Kralşan'ın. İlk eşi Nermin bu yatakta hastalıklar ile boğuşurken onu Hülya denen bu kadınla aldattığı söylerken o da böyle dememiş miydi?

Sen bu halde olmasaydın yapmazdım Nermin!

Nermin öldükten hemen sonra ise Hülya'yı almıştı koynuna. Nermin'in lanetini bıraktığı bu yatağa ve kalbine... Soyadını değiştirmişti Hülya'nın. Geçmişini silmişti. Hiçbir şey umurunda değildi o zamanlar. Hülya yanında olduğu sürece geçmişte mühim değildi, gelecekte. Ama artık geleceğin ne demek olduğunu biliyordu. Gelecek; geçmişin bedeliydi. Ve bedeller ödenmediği sürece can bedenden çıkmıyordu. Mahir Kralşan'ın bu koca ömründe öğrendiği en bilgece şey buydu.

Korku ile odanın yüzünde gezinen Hülya ojeli tırnaklarını kemirmeye başlamıştı. Olacakların farkındaydı. Kenan savaş ilan etmişti. İlk kurbanın kendisi olacağına zerre şüphesi yoktu zira üvey oğlu ona karşı derin bir nefret içindeydi. Öldürmek, ayağını kaydırmak, ortadan temizlemek için hiçbir şansı kaçırmazdı. Bu zamana kadar hala hayatta oluşunu ise kızı Irmak'a borçluydu. Hayatı önündeki tek kalkan oydu. Kenan'ı durduracak tek güç buydu. Irmak. Bunun için kendi kızını önüne siper etmekten hiçbir zaman vazgeçmeyecekti. O hayatta olduğu sürece gerisinin bir önemi yoktu.

Kapı tıklatıldığında irkilerek bakışlarını o yöne çevirdi. Irmak'ın, "Gelebilir miyim?" diyen sesini duyduğunda gerilen omuzları gevşedi. İfadesini her zamanki gibi kontrol altına aldı.

"Gel."

Kapıyı sessizce açıp içeri süzüldü Irmak. "Beni çağırmışsın anne." derken bakışları yerdeydi. Son olayından sonra evden çıkışı yasaktı. Okula Adriel eşliğinde gidip geliyordu.

Önüne düşen saçlarını geri itelerken kızına doğru ilerledi Hülya Hanım. Çenesinden altından tutup bakışlarını kendine

kaldırırken sesi kontrollüydü. "Kaç kere dedim şu kafanı ezik gibi yere eğme diye. Dimdik duracaksın!"

Çenesini yukarı dikmeye çalıştı Irmak. Annesinin üzerindeki bakışları ile geriliyordu ama alışkındı. Elinden geldiğince tepkisizliğini korudu.

"Nereye?" dedi Hülya Hanım.

Annesi ile değil de bir okulun müdürü ile konuşur gibi resmi, soğuk ve ürkekti bakışları ve sesi. "Kızlarla buluşacağız."

"Nerede?"

"Senin istediğin mekânda."

"Güzel." dedi Hülya Hanım. Her şey onun kontrolünde olmalıydı. "Magazinciler oralarda olacaktır. Sorulan sorulara sakin ve seviyeli cevaplar ver."

Başını aşağı yukarı salladı Irmak.

Hülya Hanım aniden çenesinden kavradığında ise irkildi. "Ne bu yüzünün hali?" dedi ters sesi. "Hiç mi makyaj yapmadın? Ölü balık gibi bakıyorsun!" Bakışları üzerindeki kot pantolon ve pembe tişörte indi. "Hem bu üstündekiler ne? Pazara mı gidiyorsun Irmak, Allah aşkına! Git odana senin için seçtiklerimden birini giy! Şu yüzüne de makyaj yap. Kameraların karşısına böyle çıkma."

"Rahat değil..." diyecek oldu Irmak.

Ters bakışlar ona döndüğünde diyeceğini yuttu. Başını aşağı yukarı sallayarak onayladı.

"Hafta sonu evde bir parti düzenliyorum." diye bir emir daha verdi annesi. "Ne kadar Influencer arkadaşın varsa çağır. En

çok paylaşım yapacaklara öncelik ver. Herkes eğlensin. Fazla uçuk tipleri çağırma ama. Bende benim çevremi çağıracağım."

Bir cesaret, "Ne gerek var?" deme gafletinde bulundu Irmak.

Ters bakışların hedefi yine oydu. Kenan'ın onu yem olarak öne atmasını geciktirecek her şeye ihtiyacı vardı. Zaman kazanmalıydı. "Ne gerek var derken?" Bir kaşı tehditkâr bir şekilde havalanmıştı Hülya'nın. "Sana daha kaç kere kim olduğunu hatırlatmam gerek Irmak? Kaç kere daha soyadının Kralşan olduğunu anlatmalıyım! Sen sakin bir hayat için doğmadın! Sıradan biri değilsin. İstesen dahi gözlerden uzak olamazsın!" İşaret parmağını kızına doğru kaldırdı. "O yüzden o gözlere istediğini vermeyeceksin! Anladın mı beni?"

Bakışları yerde, dişleri sıkıca birbirine kenetlenmişken başını aşağı yukarı salladı Irmak. "Anladım..."

"İyi, şimdi çık dışarı!"

Bu sesleri kapının hemen arkasından sessizce dinleyen Timur, Irmak'ın adımlarının gerilediğini duyduğu an kapıdan uzaklaştı. Birkaç adım uzağındaki Kralşan'ın çalışma ofisinin kapısına dikilip onu bekliyormuş gibi bekledi. Irmak odadan çıkıp yumruklarını sıkarak diğer yöndeki kendi odasına ilerlerken ifadesizce izledi. Aklına bir not ekledi.

Hülya Kralşan bir anne değil.

Buna şüphe yoktu zaten. Arkasında bıraktığı iki çocuk varken kendi yanındaki çocuğuna da hayatı zehir ediyor gibiydi. Yakın koruma olma işi ise Timur'un fazlası ile işine geliyordu. Evin içine girmek demek daha çok bilgi toplamak demekti. Irmak'ın gittiğine emin olduğunda merdivenlere ilerledi. Büyük malikaneden dışarı çıktığında evin önünde ki

siyah Range Rover'ın önünde bekleyen Fiko' ya ilerledi. Etrafta sayısız koruma daha vardı. Oldukça büyük olan malikane üst düzey bir şekilde korunuyordu. Kralşan ise neredeyse her gün başka bir arabayla işe gidiyordu. Arabalara karşı ayrı bir zaafının olduğunu ofisindeki masasının üzerinde ki minik araba maketlerinden anlayabiliyordu.

"Ne işin var burada?" diyen Fiko ile adımları durdu. Timur cevap vermeden göz ucuyla baktığında, "Sen patronun kapısında bekleyeceksin." dedi.

İfadesizliğini korudu Timur.

"Her sabah saat sekizde odasından çıkar. Kapısında bekleyip elindeki çantasını alacaksın."

Niye? Kendi eli götünde mi diyecek oldu Timur. Yuttu. Bakmaya devam etti.

"Arabaya kadar eşlik edip kapısını açacaksın." dedi Fiko.

Sessiz kaldı Timur.

Bu dik ve ifadesiz bakış karşısında daha fazla tepkisiz kalamayan Fiko, "Lan ben kime diyorum?" diye yükseldiğinde hala sessiz ve ifadesizdi. Kısa bir an bu bakışını sürdürdü.

"Fiko." dedi sakince.

Ne var dercesine kafa salladı Fiko. Bakışları şüphe doluydu. Sevmemişti hayatlarına aniden giren bu adamı.

"Bana kendi işini anlatma." dedi Timur. "Ben Kenan beyin uşağı değilim. Korumasıyım."

Fiko'nun karşısındaki adama uyuz olduğunu fazlası ile belli eden ifadesi daha da keskinleşti. "Bana bak..." dedi tehditkâr bir tonla. "Tulpar mısın ne haltsın bilmiyorum ama senden zerre hoşlanmadım. Gözüm üzerinde, haberin olsun."

Fazlası ile korkmuştu Timur. Bacakları falan titriyordu. Bunun etkisi ile dudağının bir kenarı alayla kıvrıldı. "Ne o? Patronunu benden mi kıskandın?"

Yüzü ekşidi Fiko' nun. "Siktir git lan!"

Küçümser ifadesi büyüdü Timur'un. Aynı saniyelerde evin kapısında Kenan belirmişti. Koyu kahve takımlarından birinin içinde, yine şık ve özenliydi. Yanlarına yaklaşıp elindeki evrak çantasını Fiko'nun göğsüne savurduğunda Timur yine ifadesizdi ama bakışları göz ucuyla yanında ki Fiko'daydı. Tek kaşı *uşağı ben değilim demiştim* der gibi kavislendi. Fiko'nun dişlerini sıktığını hissedince bir nebze de olsa keyiflendi.

Neşe doluydu Kenan. "Günaydın Tulpar." dedi keyifle. "Sana da günaydın Fiko."

"Eyvallah abi." dedi Fiko.

Sessiz kaldı Timur.

Fiko arabanın arka kapısını açmış, Kenan muazzam sabah neşesiyle arabasına binmişti. Fiko sürücü koltuğuna ilerlerken Timur yanındaki koltuğa kuruldu. Boğazın en güzel yerinde bir inci gibi parlayan büyük malikanenin demir kapıları şiddetli bir gürültü ile açıldı. İlerlediler.

"Fiko, Yakup amcamın kıymetli eşinin cenazesine çelenk gönderdiniz mi?" dedi Kralşan.

"Gönderdik abi." dedi Fiko.

Soğukkanlılığı Timur için bile fazlaydı ama tepkisiz kaldı.

"Ne yaptı?" dedi Kenan.

Cevabı Timur verdi. "Parçaladı efendim." Kendi eliyle götürmüştü. Çok şükür ki Yakup Öz, Kenan'dan başka bir şey düşünemiyor gibiydi. Elini vuranın o olduğunu anımsamamıştı. Kralşan adını gördüğü an büyük bir öfkeyle çelengi kapı dışarı etmişti.

Keyifle güldü Kenan. "Ben de diyorum bu sabah neden bu kadar neşeli uyandım. Meğer Yakup amcam beni anıyormuş."

Timur'un bakışları ön aynadan arkada oturan adama takıldı. Elinde tuttuğu demir bir parayı parmakları arasından hızla geçirirken keyifli bakışları yoldaydı. Ağız dolusu sövmek vardı ama yine yuttu. İstanbul'un çekilmeyen sabah trafiğinde ilerlerken Kenan halinden oldukça memnun görünüyordu. Kırmızı ışıkta durduklarında bakışlarını kolundaki saate eğdi Timur. Saat tam sekizdi. Ahu'nun sabah radyosu vardı. Bakışları yeniden arka koltuktaki adama takıldı. Radyoyu açıp açtırmayacağını bekledi.

Kralşan' dan hiçbir ses çıkmadı. Radyoyu dinlemediğinden emin olmalıydı. "Radyo açmamı ister misiniz efendim?" dedi.

Kenan'ın bakışları kısa bir süre için ona dönüp yeniden yola odaklandı. "Gerek yok. Fazla sesten hoşlanmam."

Artık emindi. Radyo programı temizdi. Telefonlarının dinlenmediğine de emindi. Ahu'ya dair takip ettirdiği tek şey kardeşi Biricik'ti. Hala takıntısının sebebini tam anlamı ile çözebilmiş değildi. İzlemeye devam edecekti. Aynı dakikalarda yanlarında duran başka bir aracın siyah camına takıldı bakışları. Cam usulca açılmaya başladığında gördüğü görüntü ile sakin ama bir o kadar da bıkkın bir nefes verdi.

Ek mesai ile işi başlıyordu. Arabanın arka camından onların arka cama doğrultulan bir silah vardı.

"Siktir..." dedi aynı sakinlikle. "Fiko, Bas gaza."

"Ne?" diyen Fiko şaşkındı.

"Takip ediliyoruz. Sıkacaklar arabaya. Sür!"

Kenan oturduğu yerde dikleşti. Fiko kırmızı ışığa aldırmadan hızla caddede ilerlemeye başladığında arkalarından gelen sadece tek bir araç vardı. Silahını kavradı Timur. Arka cama bir kurşun yediler. Kurşun geçirmez camdan seken kurşunla eş değer olarak kocaman, psikopatlık dolu bir kahkaha atan Kenan'ı duyduğunda bakışlarını ona çevirdi Timur.

"Yakup amcam hızlı başlamış!" derken ciddi anlamda keyif doluydu Kenan. Önüne dönüp ceketinin yakalarını düzeltti. "İlk benden başlıyor ha. Büyük cesaret."

Bir sessiz kurşun daha yediler arka cama.

"Bizimkileri arıyorum abi!" dedi Fiko telaşla.

Kenan' dan önce Timur, "Gerek yok." dedi. "Gidiyorlar. Belli ki amacı öldürmek değil, göz dağı vermek." Onları sollayıp önlerinden hızla ilerleyen aracı işaret etti bakışları. "Öldürecek adam kurşun geçirmez olduğunu bildiği arabaya iki kere sıkıp gitmez."

"Haklı adam." dedi Kenan. "Sike sürecek aklın yok Fiko. Kaç yıldır yanımdasın hala mantıklı tek bir fikir üretemiyorsun!"

Direksiyona iki eliyle yapışmış Fiko yanındaki adama en ters bir bakış attı. Umursamazca önüne baktığını gördüğünde direksiyonu kavrayan parmaklarını var gücüyle sıktı. Arkadaki Kenan ise elini Timur'un omuzuna atıp iki kere

vurdu. Bu, sessiz bir aferindi. "Sürün şirkete." derken sesi bir hayli mutluydu. "Oldukça keyifli bir sabahtı. Dilerim daha da keyiflenir."

Yolun geri kalanı sessizdi. Şirkete vardıklarında Kenan ofisine geçerken Tulpar'ın onun kapısının önünde beklemek gibi derin görevleri vardı. Hemen önündeki sekreter kadının bakışlarını üzerinde hissetmiş ama umursamamıştı. Kenan için keyifli olabilirdi ama onun için sıkıcı bir sabahtı.

"Merhaba." dedi kadın.

Göz ucuyla baktı. Dalgalı, uzun kumral saçları omuzlarına büyük dalgalar halinde dökülürken alımlı bir siması vardı. Siyah mini elbisesi bedenini tamamen sarmalamıştı. Başını hafifçe aşağıya salladı Timur. Bu sessiz bir merhabaydı.

Gülümsemeye çalıştı kadın. Duymadığını düşünerek kendini yeniledi. "*Merhaba* dedim."

Derin bir nefes verdi. Sessizliği anlaşılmıyordu. Konuşmak zorundaydı. Can sıkıcıydı. "Merhaba."

Şuh bir tebessüm ile gülümsedi kadın. "Sen yenisin galiba. Kaç gündür görüyorum ama tanışmak fırsat olmadı. Ben Sibel."

Cevap vermedi Timur. Düz bir bakışla baktı.

Sibel denen kadın bocalamış, lakin hızlıca toparlamıştı. Gülümsemeye çalıştı. "Adın ne?"

Kulaklarına koridorun ucundan gelen topuklu ayakkabıların sesi vurduğunda bakışlarını Sibel'in arkasına odakladı. "Tulpar." demekle yetindi ama sesi oldukça boştu. Koridorun en ucuna takılmıştı bakışları.

"Memnun oldum... Kahve ister misin?" dedi Sibel ileriye doğru bir adım atarken. "Kendime alacağım. Sana da getirebilirim."

Pek dinlemiyordu. "Gerek yok." dedi sadece. Topuk sesi yaklaşırken bakışlarını koridorun köşesine dikti.

Sibel diğer herkes gibi karşılaştığı bu soğuklukla üşürken Timur'un bakışları koridorun köşesinden dönüp onlara doğru yaklaşan silüetteydi. Önce yanıldığını düşündü. Gözleri belli belirsiz kısıldı lakin şüpheye yer yoktu. Bu duruş ve dik yürüyüşü tanıyordu. Üzerinde kahverengi bir trençkot ve ayaklarındaki siyah topuklu ayakkabıları ile gür koyu kahve saçlarını savurarak Kralşan'ın kapısına doğru ilerleyen Ahu'dan başkası değildi. Kendi ayağıyla buraya geleceğini pek sanmıyordu. Bir kaşı gördükleriyle istemsizce havalanırken Sibel'in bakışları da onun takıldığı noktaya dönmüştü. Gördüğü kişi ile o da topuklularının üzerinde koşar adım masasına ilerledi.

Ahuzar masasına yaklaştığında, "Ahuzar Hanım!" dedi aceleyle. "Buyurun."

Adımları yavaşlamadı Ahuzar'ın. Sibel'i es geçerek ilerlemeye devam etti. Şu an arabada çaresizce ona ağlayan kadın değildi. Onu dinlemesini isteyen kadın da değildi. Dimdik ve asildi. Etrafına yağdığı nefret bulutunu görebiliyordu Timur. Aslında böyle olmadığının da pekâlâ farkındaydı. Sadece Kralşan varken beliriyordu bu bulut etrafında. Ona doğru ilerlerken Timur'un bir kaşı saniyelik havalandı. Ne işi vardı burada? Ne renk olduğunu hala çözemediği gözlerin için dönen ateş buradan bile belliydi. Öfkeliydi. Bu halini çok iyi tanıyordu artık. Şirketi basıp Kralşan' ın yakasına yapışırken de gözlerinde aynı ateş vardı.

"Ahuzar Hanım, ben geldiğinizi bildireyim! Bekleyin." dedi Sibel arkasından.

Bakışlarını Timur'dan çekmeden Kralşan'ın kapısına ilerlemeye devam etti Ahuzar. "Onun keyfini bekleyecek değilim!" dedi bir yandan da.

Tam Timur'un önüne geldiğinde çenesini daha da yukarı dikti. Boynundaki yara ince bir çizgi gibi değiyordu her seferinde Timur'un gözüne. Yine ilk oraya değdi bakışları. Onu ilk gördüğünde dikkatini çeken bu yara olmuştu. Kolları arasında kanlar içinde yatan beden için o an ince biz sızı hissetmişti içinde. Yaşayacak olsa dahi çok acı çekeceğini düşünmüştü.

İkisinin de bakışları birbirini buldu. Hafifçe yutkunduğunu fark etti karşısındaki kadının ama onu tanımamazlıktan gelme konusunda oldukça başarılıydı. Bunu inkâr edemeyecekti. Panikti ama yeri geldiğinde oldukça iyi idare edebiliyordu. "Kralşan'a geldiğimi söyle." dedi.

Kısa bir an sessizce baktı Timur.

"Arayıp haber vereyim ben." dedi arkadaki telaşlı Sibel ama kimse bu telaşı umursamamıştı.

Çenesini daha da yukarı dikti Ahuzar. Göz temasını kaçırmadan başını *kenara çekil* der gibi belli belirsiz sağa çevirdi. Timur, anlaması gerekeni fazlası ile anlamıştı. Bu kadın ne dediyse çıkıyordu. Yine bir bildiği olduğuna emindi. Sibel telefona koşarken Timur çoktan odanın kapısına vurmuş, içeriden gelen "Gel!" sesiyle kapıyı açmış, Ahuzar'ın içeri geçmesi için kenara çekilmişti. Pek de zorlayamayacaktı. Kaos severdi. Şu an izleyeceği en zevkli kaos ise buydu. İşte şimdi sıkıcı sabahı renkleniyordu. İnatla ona bakmadığının farkındaydı. Yakalanacağını düşünmesi komikti. Eğleniyordu Timur bu panikle.

Tam önünden geçerken gereğinden fazla yakın olduğunu fark etti. Saçlarından burnuna vuran koku garipti. Ne olduğunu bilemedi. Hoştu lakin. Kapıdan içeri girmeden hemen önce elinin üzerinde hissetti elini. Beklenmedik bir hamleydi. Birkaç saniye için şaşırdı. Ne yapmaya çalıştığını anladığında ise zorlamadan ayak uydurdu. Soğuk, titreyen ince parmakların gizlice eline tutuşturmaya çalıştığı kâğıt parçasını fark edince onun paniğinin aksine sakince büyük elinin içine hapsetti kâğıt parçasını. Bakışlarını yine Timur'a değdirmiyordu.

Saniyelik bir andı. İkisi de birbirine bakmadı. Elleri hızla birbirinden ayrılırken odanın kapısı da tamamen açılmış, masa başındaki Kenan'ın bakışları o yöne dönmüştü. Kaşları çatıktı. Lakin kapının arkasından içeri adım atan kişiyi gördüğü an ifadesi sihirli bir değnek değmiş gibi dağıldı. Kaşları havalanırken omuzlarını geri atarak koltukta keyifle geri yaslandı.

"Ahuzar." dedi büyük bir keyifle. Yüzünde oldukça imalı bir tebessüm belirdi. Kollarını iki yana açarken, "Bir sabah ancak bu kadar güzelleşebilirdi." demeyi ihmal etmemişti. "Hoş geldin hayatım."

Timur'un dikkatli bakışları ikisi arasında gidip geldi. Kenan oldukça mutluyken Ahuzar'ın ifadesi bir o kadar tersti. "Kes!" dedi kısadan. Sesinde burum buram nefret vardı. Onun su misali kendi yönünde akan sesini sadece Kralşan'ın yanındayken böyle öfkeli duyuyordu Timur.

Bu farkı da sessizce zihnine not etti.

Ahuzar'ın hemen arkasından, "Abi!" diyerek Fiko içeri girdi. Panik dolu bakışları Ahuzar ve Tulpar arasında gidip gelirken en yakın hedefi olan Tulpar'a patladı. "Patron çalışıyorken randevusuz içeri kimse giremez!" derken çekik gözleri

altından atabileceği en tehlikeli bakışları atıyordu Tulpar'a. "Daha sabah anlatmadım mı lan ben sana?"

Önünde diklenen adama tepeden en ifadesiz bakışları ile baktı Timur. Sessiz kaldı. Gerekli cevabı ise Kenan verdi.

"Şov yapma Fiko! Ahuzar Hanım kalkmış bu saatte bana gelmiş. Bir de randevu mu alacak?" Keyifle ayaklandı oturduğu koltuktan. Ellerini pantolonunun cebine atarken omuzları dik, bakışları ışıltı doluydu. Keyifli bir kınama nidası döküldü dudaklarından. "Onun bana geldiği her kapı açılır."

Başını usulca sağa eğdi Timur. Çözmek zordu. Aşık mıydı bu manyak adam?

Bakışları Ahuzar'a çevirdi. Öfkeyle parlıyordu gözleri. "Dilerim diğer gelişim cenazene olur!"

Bunun hoşuna gittiğini belirten bir kahkaha attı Kenan. Sesi odanın içinde yankılanırken bakışları sadece karşısındaki kadındaydı. "Eğer sen geleceksen emin ol cenazem bile keyifli olur Ahuzar."

Ahuzar'ın bakışları Kenan'dan başka hiç kimseye değmiyordu. Topuklu ayakkabılarının üzerinde kendinden emin bir şekilde ilerledi. Elini çantasına atıp içinden çıkardığı kalınca bir zarfı masanın üzerine fırlatırken Kenan'ın bakışları birkaç saniye için önüne atılan pakete değip yeniden Ahuzar'ı bulmuştu.

"Ne bu?" dedi alayla. Masasına doğru ilerledi. Zarfın altından tutup masanın üzerine çevirerek paraları dökerken gördüğü görüntüye hiçte şaşırmışa benzemiyordu. Aksine dudaklarında ki keyifli tebessüm büyümüştü.

"Hadsizce ödediğin kredi borcum." dedi Ahuzar duygudan yoksun bir sesle.

Büyük bir kahkaha daha döküldü Kenan'ın dudaklarından. "Ne kadar da gururlusun öyle... Ne yapacaksın? Biricik'in bursunu da mı geri ödeyeceksin yoksa?"

"Hayır." derken oldukça dikti Ahuzar. "O senin paran değil. Derneğin parası. Olmasaydın referans!"

Bakışları karşısındaki kadının her yerinde ağır ağır gezindi Kenan'ın. Ayaklarında, bacaklarında, ellerinde, belinde, göğüslerinde, gerdanında, yüzünde ve saçlarında. Timur'un bir kaşı yeniden havalandı. *Bedenimi değil ruhumu öldürüyor* derken ne demek istediğini şu an çok net anlıyordu. Rahatsız olunmayacak gibi değildi. Sapkın ibnenin tekiydi! Ve bu bakış pek de normal bir bakış değildi. Siyah gözlerin altındaki karanlık şehveti görebiliyor, ne düşündüğünü tam olarak anlayabiliyordu. Bir not daha ekledi zihnine.

Aşk değil. Kesinlikle sapkın bir takıntı.

Masasının önünden çıkıp küçük adımlarla Ahuzar'a ilerledi. "Gurur..." Tam önüne geldiğinde gözleri rahatsız edici bir dikkatle yeniden karşısındaki kadının bedeninde gezindi. Bir elini kaldırıp omuzuna dökülen koyu kahve tutamlara dokundu. "Öfkeli hallerinden sonra sana en çok yakışan bu gurur sanırım."

Timur'un bir kaşı yeniden havalandı. Sikilesi puşt resmen kadını lafları ve bakışları ile taciz ediyordu. Bunu daha önce de anlamıştı ama ilk defa bu denli net gözlemliyordu. Önündeki fazlalığı koparmak vardı ama tuttu kendini. Karşısındaki Kenan Kralşan'ın boğazına yapışan bir kadındı. Buna gerekli cevabı vereceğine emindi. Öyle de oldu.

Ahuzar saçlarına değen eli şiddetle geri itelerken iki adım geriledi önünden. "Sapkınlıklarını dinlemeye gelmedim." Çenesini daha da yukarı dikti. "Uzak dur benden! Hele bir

daha hayatıma burnunu sokmayı dene! Hele bir daha o pis paranı kardeşime yaklaştırmayı dene! Bak gör o zaman sana ne yapıyorum!"

Keyifle gülümsemeye devam etti Kenan. "Ne yapacakmışsın?"

Yüzünü sadece yandan görebiliyordu Timur ama kararlılıkla başını aşağı yukarı sallayışını çok net bir şekilde görmüştü. Yanında sıkıca yumruk yaptığı ellerini de. Sorulan sorunun cevabı gibi bakışları aniden ona döndü. Beklenmedik bir şekilde ona değen gözlerle saçma bir şekilde bir adım gerileme isteği hissetti Timur. Ürperdi.

"O gün geldiğinde ne yapacağımı görürsün." dedi Ahuzar bakışlarını Timur'dan koparmadan. Fiko, Kenan'a doğru ilerlemişken o kapıya ilerletti adımlarını. Yanına ilerleyene kadar bakışlarını koparmadı Timur'dan. Gözlerini kaçırmadı. Ve Timur ilk defa o an emin oldu gözlerinin renginden.

Ne ela ne yeşil. Ela ile birbirine karışmış bir yeşil.

Timur'un o an fark ettiği tek şey bu olmamıştı. Sadece yardım edeceğini, başka çıkışı olmadığı için onun yanında olduğunu düşünmüştü. Yanılıyordu. Bu gözlerde onun en çok korktuğu şey vardı. Güven... Bu kadın ona güveniyordu. Gerçekten güveniyordu. İnsan bazen günlerce görmediği şeyi bir saniye içinde görebiliyordu. Öyle bir anın içindeydi. *Annemin kim olduğunu kimse bilmez* demişti. Hiç düşünmeden ona söylemişti. *Elimde deliller var* diyordu. Hiç düşünmeden ona vereceğini söylemişti. Elinin içinde sıkıca sakladığı kâğıt avuç içini yaktı. Göğüs kafesini kaplayan ürperti büyüdü. Tek bir söz sızdı kulaklarına.

Sana güveniyorum... Sadece sana...

O bana geldi... Umudum...

Kaşlarının arası kırıştı belli belirsiz. Kafası karışıyordu. Öylesine söylenmiş sözler sanıyordu. Ama şu an bir detayı daha fark ediyordu. Onunla konuşurken sesi hep daha yumuşaktı. Normali bu değildi. Şu an duyduğu sesle o sözleri kendisine söyleyen ses arasındaki fark hissedilmeyecek gibi değildi. Göğüs kafesini sarmalayan ürperti büyüdü. Rahatsız edici bir boyut aldı. Ahuzar tam önünden geçip giderken bakışlarını ona çevirmedi. Bu defa o bakmadı. Kaşları hafif çatık bir şekilde önündeki kahverengi kapıya bakarken kulaklarını dolduran tek ses koridorda ilerleyen bir çift topuklu sesiydi.

"Fiko, Tulpar! Çıkın dışarı. Çağırınca gelirsiniz." diyen Kralşan ile odadan çıktı. Beş adım atmıştı ki Fiko dikildi karşısına.

"Lan bana bak!" diyecek oldu. Pek umursayacak halde değildi. Kolundan tutup yana iteledi. Diğer avucunun içindeki kâğıdı sıkıca tutuyordu parmakları. Fiko arkasından söverken umursamadan lavaboya ilerledi. Kapıyı kapatıp avucunun içinde tuttuğu kâğıdı açtı. İnci gibi düzenli bir yazıydı. Bir adres yazmıştı. En altında ise kısa bir not.

Bu akşam 10'da buluşalım.
Yazdığım adrese arka kapıdan gel.

******

Bakışlarımı etrafımdan koparamıyordum. Başımdaki şapka ve gözümdeki gözlükler gizlenmem konusunda yeterli tedbiri sağlayamıyordu sanki. Açık kahve trençkotumun kapüşon kısmını da başıma geçirirken çiftliğin arka kapısına yaklaşmadan arabayı yavaşlattım. Ormanlık alanın çıkışında durdum. Derin bir nefes vererek gerginliğimi dizginlemeye çalıştım ama pek mümkün değildi. Önceden bu kadar panik bir insan değildim oysa. Korkusuzca her yere girer, her türlü haberi yapmak için canımı düşünmeden öne atardım.

Sanırım artık yaşlanıyordum.

Ya da her şeyde düşünmeden ileri attığım canımın kıymetini aylarca acılar içinde kıvranırken anladığım için eskisi kadar pervasız olamıyordum. Arabayı durduğumda derin bir nefes daha aldım. Yan koltuktaki çantamdan sadece telefonumu alıp trençkotumun cebine attım. Panikten bayılabilirdim. Bunun bulantısı ile şapkayı çıkarıp koltuğa attım. Kendimi koltukta geri yaslayıp derin bir nefes daha almak vardı ama bizim koca oğlan koltuğumu gerçek anlamda hırpalamıştı. Hafiften sallanıyordu. Asıl şaka kendisi olabilirdi.

Hızla arabadan indim. İnişli çıkışlı patikada topuklu ayakkabılarımın üzerinde tökezlesem de kapıya sıkıca tutunarak ayakta durmayı başarmıştım. Sakar olabilirdim ama reflekslerim hızlıydı. Sendelemem ile gözümden burnumun ucuna sıyrılan güneş gözlüğümü hafifçe geri iteledim. Evet, güneş gözlüğü. Akşam oluşu ve güneşin batmış oluşu güneş gözlüğü takmama engel değildi. Gizli bir iş üzerinde çalışıyordum.

Ama gece güneş gözlüğü ile yürümek zordu. Karanlık daha da karanlık olabiliyordu. Çıkarmaya yeltendim ama panik

daha baskın geldi. Güneş gözlüklerini çıkarmadan çiftliğin arka kapısına ilerledim. Topuklu ayakkabılarım yüzünden toprak zeminde yine sendeliyordum ama durmadım. Koşar adım ilerlemeye devam ettim. Görmediğim bir şey aniden yüzüme vurduğunda irkilerek geriledim. Kesik bir inleme döküldü dudaklarımdan. İstemsizce gözlüğümü çıkarmak zorunda kaldım. Minik bir ağaç dalı tarafından tokatlandığımı anladığımda ise huysuz bakışım büyüdü. Gözlüğü yeniden takarken tokat yiyen ağzımı ve yanaklarımı ovuşturarak arka kapıya ilerledim.

Kapı dediğim mecazdı lakin. Ortada bir kapı yoktu. Çiftliğin arka duvarına tırmanarak içeri girmek zorundaydım. Sorun değildi. Yıllarca o şekilde kaçmış, aynı şekilde geri dönmüştüm. Çocuk oyuncağıydı. Yüksek sayılabilecek duvarın önüne geldiğimde duraksadım. Belki de artık çocuk oyuncağı değildi.

Hayır, hala öyle kızım! Kendine gel!

Sessizce siyah topuklu ayakkabılarımı çıkarıp trençkotumun ceplerine sıkıştırdım. İşten çıkıp hızla buraya geldiğim için spor ayakkabı alma şansım olmamıştı. Her zaman arabamda yedek tuttuğum spor ayakkabımı ise bu sefer tutmayasım tutmuştu ne hikmetse! Hayattaki şanssızlığım bu denli büyükken totemlerle ayakta duruyor oluşuma şaşırılmamalıydı.

Bakışlarımı gökyüzüne kaldırmadan, "Üç tane yıldız sayarsak bu geceyi belasız atlatırız." dedim. Gökyüzünün yıldızlara dolu olmasını umarak bakışlarımı yukarı kaldırdım. Yüzüm anında düştü. İstanbul için çok yersiz bir totemdi. Zifiri karanlığı aydınlatan tek şey bütün asilliği ile gökyüzünün ortasında duran dolunaydı.

"Tamam..." dedim sakince. "Şehirden vuran ışıklar yüzünden görünmüyorsunuz. Sonuçta oradasınız."

Evet, kesinlikle oradaydılar. Bu düşünceye tutunacaktım. Yalın ayak duvarın en ucuna ilerleyip yerini sadece benim bildiğim noktayı buldum. Buradaki taşlar bir merdiven gibi dışarıya doğru minik çıkıntılar oluşturuyordu. Hızlıca tırmandım. Önceden daha hızlıydım oysa. Cidden yaşlanmış olabilirdim. Canım bu acı gerçek ile sıkılsa da daha mühim meselelerim vardı. Son taşa basarken sol ayağımın altına canımı acıtacak şiddette batan taş parçaları ile hafifçe inledim. Duvarın üzerine tutunup kendimi yukarı çektim. Son noktaya ulaştığımda nefes nefese kalmıştım. Yıllardır bunu yapmıyordum. Belki de çocuk oyuncağı olan işler için artık fazla yaşlıydım.

"Kızım, Ahuzar..." dedim zorla nefes alırken. "Harbiden yaşlandın."

Bir nefes daha koyverip duvarın üzerine oturmaya çalıştım. Aşağıya atlamam gereken daha ciddi meseleler vardı. Ama duvarın üzerine oturup ayaklarımı aşağıya doğru sarkıttığım an topuğum kıllı bir şeye değince irkilerek bacaklarımı geri toparlamak zorunda kaldım.

"Ay!" şeklinde bir tepki vermem de şaşkınlıktandı.

Neye dokunduğumu anlamak adına başımı aşağıya eğdiğimde ise önce bir kafa gördüm. Sonra ise usulca bana doğru kalkan keskin kahve gözler. Güneş gözlüğü ile her şey siyah olabilirdi ama bu kahveler ezberimde her zaman renkliydi. Dudaklarında bitmeye yaklaşmış bir sigara vardı. Yine siyah takım elbiseler içindeydi. Kralşan'ın yanından çıkıp direkt buraya gelmiş olmalıydı. İfadesi ciddi, duruşu tepeden baktığım noktadan dahi dikti.

Beklemiyordum ama. Ne işi vardı duvarın dibinde? Hem de sadece benim bildiğim bu köşesinde! Gözlüğün altından kocaman olmuş gözlerle kendisine tepeden tepeden baktım kısa bir an için. "Ne işin var senin orada?" dedim kısık bir sesle.

O da aynı şeyi benim için düşünüyor olabilirdi. Çünkü birkaç dakika için gözlerinden gözle görülür bir şaşkınlık geçmişti. Az önce kafasına topuğumla birazcık tekme atmam bu şaşkınlığı için yeterliydi. Anlayabiliyordum. Ama adamın duvar kadar oluşu benim problemim değildi. Ayrıca sigara konusunda sağlam bir tiryaki olduğuna da artık emindim. Ne zaman görsem elinde bu meret vardı.

Sigarasını parmaklarının arasına sıkıştırırken bakışları hala bendeydi. Konuşmadı ama bakışı yeterliydi. *Asıl senin orada ne işin var?*

"Ön kapıdan girersek Cemil baba anında yakalardı." diyerek sessiz sorusuna açıklık getirdim. "Buradan girmek zorundaydık."

Bir kaşı havalandı. *Cemil baba kim?*

"Cemil baba, gerçek babam gibidir. Bu çiftlikle babam ile beraber çalışıyorlardı. Babam ve biz gittik ama o hala burada yaşıyor."

Başını aşağı yukarı sallarken ifadesi bu açıklamalardan tatmin olmuş gibiydi. "Bunu sesli sormak zorundayım." derken oldukça meraklı duruyordu. Sigarasını tutan parmaklarını bana doğru kaldırdı. "Gece gece neden güneş gözlüğü?"

"Dikkat çekmemek için."

Boş boş göz kırpıştırırken sigarasını dudaklarına ilerletip derin bir nefes çekti. Üflediği anlarda başını iki yana sallaması yine sessizce verdiği bir mesajdı aslında. *Daha çok dikkat çekiyorsun.*

"Hiç öyle bakma!" diye huysuzlanmak zorunda kaldım. "İnsanlar senin kadar sakin olmak zorunda değil. Bende kendimi böyle güvende hissediyorum."

"Güneş gözlüğü mü veriyor bu güveni?"

"Evet." derken aşağıya inmek için hareketlendim. Cebimdeki topuklulardan biri arkaya düşer gibi olduğunda yüreğim saniyelik ağzıma gelse de hemen yakaladım. İkisini de cebimden çıkarıp aşağıya doğru uzattım. "Rica etsem şunları tutar mısın?"

Sigarasından bir nefes daha çekerken netti. "At aşağıya."

"Olmaz. Dört bin lira bunlar, özel üretim. Bu kadar yüksekten aşağıya fırlatamam."

Boş boş baktı birkaç saniye için. "Bir ayakkabıya dört bin mi verdin?"

Detayları atlıyordu. "Ayakkabı değil. Özel üretim bir ayakkabı." Ayakkabıları ona doğru uzattım. "Tutacak mısın şunları? Rica ediyorum."

Derin bir nefes verirken sigarasının da sonuna gelmişti. Ucunu duvara bastırarak söndürdü. Çöpünü duvarın dibindeki bir taşın altına iteledi anlamsızca. Yeniden doğrulup ellerini bana doğru kaldırdı. Parmaklarımı bir kere açıp kapattı.

Ver.

Pek kıymetli topuklularımı aşağıya doğru eğilerek tam ellerine bıraktım. Yakaladı. Kucağına düşen ayakkabılarıma dünyanın en ilginç şeyine bakar gibi kısa bir an baktı. Ben ise aşağıya inmek için hareketlendim. Burada da basarak inebileceğim taşlar vardı. Dikkatlice arkamı dönüp gövdemi duvara yaslayarak kendimi aşağıya bıraktım. Bir ayağım destek için taşı arıyor ama bulamıyordu. Lanet. Neden bulamıyordu?

"Yardıma gerek var mı?" dedi kısık olmasına rağmen tok sesi.

Vardı ama bir o kadar da yoktu. "Kendim hallederim." derken cebelleşmemden dolayı sesim boğuktu. Bir ayağım hala taşı bulamamıştı. Buralarda olmalıydı oysa.

"Sağda." dedi.

Dediği yöne ilerlettim. Buldum da. Diğer basamağı da bulduğumda kendimi aşağıya bırakacakken, "Bekle." dedi. Bekledim. Minicik bir taş parçasına tutunmaya çalışan parmak uçlarım sızlasa bile dediğini yapıp öylece kaldım. Ama zordu. Bir elimde hala sızlayan bir yara vardı. Ayaklarımın altı da taşlar yüzünden sızlıyordu. "Ne var? Neyi bekliyorum?" diye soludum.

"Atlayacağın yerde şişe kırılmış."

Öylece kaldım. "Ne..?"

"Tekrar ettirme bana Ahu."

Sustum. Duvara yapışmış bir haldeyken masum bakışlarımı ona çevirdim. Siyah gözlüklerimle siyah bir gölgeden ibaretti. Kısık sesli bir feryatta bulunmak mecburiyetinde kaldım. "Ayakkabılarımı ayağıma giydirebilir misin..?" Aynı mahcubiyet ile ekledim. "Çok rica etsem..."

Derin bir nefes verdi. "Gece gece gözünde güneş gözlüğün, ayağında topuklu ayakkabıların ile buraya gelirken ne düşünüyordun?"

Hiçbir şey. Cevap bu kadar basitti.

"Dikkat çekmemek..." diye mırıldandım.

Sanki göz devirmişti ama net değildi. Yer yer karanlıktı. Sessiz ama derince bir nefes döküldü dudaklarından. Topuklu ayakkabılarım bir elindeyken diğerini bana doğru kaldırdı. Parmakları sessizce bana doğru açılıp kapandı. Yine sessiz bir istekti bu.

Gel.

"Ne?" dedim şaşkın bir panikle.

Derin bir nefes verdi. "Yorma beni Ahu. Gel."

Bu durumda yorulan o muydu gerçekten? Nasıl kucağına atlayabilirdim? Bu ne saçma bir klişeydi böyle! "Olmaz!" dedim ciddi ciddi. Duvarın üst kısmına tekrar tırmanıp biraz daha yan taraftan inmeye karar verdim. Cam kırığı olmayan köşeye atlardım ben de. Kendi işimi her zaman kendim halletmiştim. Bu saçmalığı kabul etmem imkansızdı. O kadar da çıt kırıldım değildim.

Ama kendimi yukarı çekmeye meylettiğim an ayak bileğimden kavrayıp aşağıya doğru çekince ne olduğumu bilemedim. "Sabaha kadar senin inadını bekleyemem!" diyen homurtusu geldi kulağıma.

Benden ise sessiz bir panik nidası yükselmişti. "Ne yapıyorsun?!" diye sesli bir şekilde yükseldiğimde omuzundaydım.

Evet. Omuzunda. Bildiğimiz omuzunda oturuyordum. Kucağında değil. Kollarında değil. Tam olarak bir omuzunda... Düşmemek için iki elimle kafasına yapışmak zorunda kaldım. Artık canım kıymetli demiştim. Sarsılmamım şiddeti ile güneş gözlüğüm yeri boyladı. Karanlık bir nebze de olsa renklendi. Ama konu bu değildi. ŞU AN BU KONUMA NE GEREK VARDI?

"Ne yapıyorsun? İndir!" diye soludum dişlerimin arasından.

Sessiz kaldı. Bir elini omuzundaki benim belime atıp sabitledi. Sakince duvardan beş adım ilerlerken mecbur kafasına yapışmak zorunda kalıyordum ama asla rahat olamıyordum. Hem nasıl rahat olabilirdim ki?! Adamın omuzunda oturuyordum. Bir elim dudaklarına değer gibi olduğunda ateşe değmiş gibi geri çektim. Ense kökümden başlayan ürperti midemdeki taşa öyle bir darbe indirdi ki gerginlikten kusabilsem kusardım. Nereye tutunacağını bilemeyen ellerim yeniden kafasına dolandı.

"İnanamıyorum sana!" diye soludum.

Hala sessizdi. Ben ise deniz esintisi kokusunun kaynağını bulmuştum. Kısa kesim saçları buram buram o kokuyordu. Ya da ensesinden yüzüme vuruyordu bu konu, emin değildim ama şu an her şey fazlası ile sıcaktı. Buna emindim. Beş adım sonra elindeki ayakkabılarımı ileri doğru savurarak yüreğime sağlam bir darbe indirdi. Hafifçe aşağıya eğilerek inmem için alçaldığında cam havliyle omuzundan aşağıya atladım. Öne doğru sendeledim. Eklemlerim artık güçlü değildi. Düşecek gibi olduğumda anında kolumdan yakaladı.

"Yavaş..." diye uyardı.

Öfkeli bakışlarımın hedefi kendisiydi. "Asıl sana yavaş!" derken hızla kolumu elinden çektim. Öfkeme engel

olamamıştım. Zorlamadan bıraktı. "Sana beni aşağıya indir diyen mi oldu? Kendim hallediyordum!"

Keskin kahveler artık netti. "Tamam." dedi bu sinirime umursamaz bir sakinlikle. "Sonra da sen halledersin."

Çocuk avutuyordu sanki! *Ona hiç sinirlenmeyeceğim, hep sevgi ve nezaket ile bakacağım* diyen yanım acı içindeydi şu dakikalarda. Burnumdan soluyan bir nefes verirken arkamı dönüp yere savurduğu topuklu ayakkabılarıma ilerledim. "Dört bin dedik bunlara! Nasıl yere savurabilirsin?"

Mantıklıydı. "Üzerine basıp yürümüyor musun?"

Ama ben değildim. "Aynı şey değil!" derken birini giymiş, diğerini giymeye çalışıyordum.

Cevap vermedi. Bıkkın bir nefes vermekle yetindi.

Yanından geçip arkasında düşürdüğüm güneş gözlüklerime ilerledim. Hiçbir şeyimi geride bırakamazdım. Ayrıca buna da çok para vermiştim. Gözlüğü alıp ona döndüğümde ileride ışıkları yanan çiftliğe bakıyordu. Dikkatli bakışları her yerde geziniyordu. Bakışlarım duvarın dibine takıldı. Önü boylu boyunca cam kırıkları ile kaplıydı. Beni ilerlettiği kısma kadar ay ışığının etkisi ile parlıyordu parçaları. Yani ne kadar yana gidersem gideyim yine bu kırıkların üzerine atlamak zorunda kalacaktım.

Omuzlarım düştü istemsizce. Yardım etmeye çalışıyordu. Bu kadar hırçınlaşmamım bir anlamı yoktu ama yardıma alışkın olmayan birine yardım eli uzattığınız da bu ona tokatmış gibi geliyordu. Öfkemi dizginlemeye çalıştım. Söz konusu o olunca kolaydı. İçimdeki minnet ve can borcu duygusu ile ona sinirlenemiyordum. Tekrar yanına ilerledim.

"Bağırdığım için kusura bakma." derken yüzüne bakmadan yanından geçtim. Gözlerine bakarak bunu söyleyemeyebilirdim. "Gerilince aniden yükselmeme engel olamıyorum."

Yanımda ilerliyordu. Sessiz kaldı. Bir yerde bu sessizliği can sıkıcıydı.

Çiftliğin ahır kısmına geçmemiz gerekiyordu. Bir adım önüne geçip geride durması için elimi koluna değdirip hafifçe geri iteledim. Önümüzdeki duvarın dibine sinip gözlerimi kısarak alanı yokladım.

"Ne yapıyorsun?" dedi arkamdan.

"Sessiz ol." diye mırıldandım. "Dikkat çekmeden ilerlememiz lazım." Bakışlarım hala alandaydı. Görünürde kimse yoktu. Bu saatte çalışanlar dağılmış, Cemil baba ise evinde olurdu.

Derin bir nefes verdiğini duydum. Bakışlarımı ona çevirdim. Arkamda değildi. Varlığını önümde hissedince bocalamış bir şekilde önüme döndüm. Tam olarak yalı kazığı gibi önümde dikildiğini gördüğümde ise kocaman olmuş gözlerle koluna yapışıp kendime doğru çektim. Adımlarım gerileyip onu tekrar duvarın arkasına çekerken, "Ne yapıyorsun sen?" diye soludum.

Netti. "Gidiyorum."

Şaşkındım. "Sen cidden yakalanalım diye uğraşıyorsun!"

Bakışları gözlerimdeydi. "Ahu." dedi sakince.

"Ne var?!"

Yine netti. "Konuştuğun kadar yürüsen hiç dikkat çekmeyiz, emin ol."

Tip bakışlarımın hedefi kendisiydi. "Ben çok konuşmuyorum. Sen hiç konuşmadığın için ben çok konuşuyormuş gibi görünüyorum!"

"Ömrümde hiç kimse ile konuşmadığım kadar şu bir haftada seninle konuştum." dedi tek nefeste. "Beni tanıyanlar şu cümleyi kurduğumu duysa oturup beş saat şükür namazı kılar. Şimdi, beni daha fazla yorma, olur mu?" Elini kibarca gideceğimiz yöne doğru açtı. Sessiz bir emirdi.

İlerle.

Hayret bir şeydi! "Sana da iyilik yaramıyor..." diye homurdanarak ilerledim yanından. Ama tabi ki susmadım. "Dikkatli olmaya çalışıyordum. Ya Kenan beni ya da seni takip ettiriyorsa? O zaman ne yapacağız?" Hedefime doğru ilerlerken yanımdaydı.

"Sakinleş." dedi. "Kimsenin bizi takip ettirdiği yok. Ayrıca telefonlar da dinlenmiyor. Bana bir şey diyeceksen mesaj atabilirsin. Şirkete gelip kendine aksiyon yaratma." Sesi soğuktu. Önceden bu soğukluk yoktu oysa. Üşümüştüm anlamsızca.

"İhtimal vardı ama." dedim. "Tedbirli olmak zorundaydım."

"Aynen." dedi umursamazca. "Kralşan'ın yanında titreyerek elime kâğıt tutuştururken baya tedbirliydin. Sakinleş artık. Seni değil, sadece kardeşini takip ettiriyor."

Adımlarım olduğu yere çakıldı. Öfke içimde ani bir kıvılcım çakarak parlarken sinirli bakışlarımın nedeni o değil ama hedefi oydu. "Ne?" diye soludum.

Tabi ki sessiz kaldı. Hatta bu şaşkınlığım karşısında durmadı bile. İlerlemeye devam etti. Neye şaşırıyorsam, en ufak hareketimde Biricik'in gün içindeki halini önüme atmıyor

muydu zaten? Birini öldürmek zevk vermezdi ona. O kişinin en sevdiğini öldürüp acısını izlemek zevk verirdi.

"Şerefsiz piç!" diye soluyarak peşine takıldım. "Kansız köpek!" Sola döndüm. "Bu taraftan!"

Yine sessizdi. Ardımdan ilerlediğini hissediyordum.

Ahırın kapısına geldiğimde etrafa bir kere daha baktım. Görünürde kimse yoktu. Bu saatte gelmeyeceklerine de emindim ama yine de tedbirli olmalıydık. Kapıyı açtığımda alışık olduğum saman ve at kokusu burnuma vurdu. Uzunca bir ahırdı. Benim hedefim ise en sondaydı. Kendi alanlarında takılan atlar beni gördükleri anda kıpırdanmaya başlamıştı bile. Tanıyorlardı.

Hala sessizdi. Neden ahıra geldik diye sorgulama gereksinimi hissetmeden beni izliyordu. O sessizdi ama ben sessiz kalamadım. Bakışlarımı ona çevirdim. "Neden ahırda olduğumuz konusunda şaşırmayacak mısın?"

Bakışları bendeydi. "Şaşırıyorum." derken hiç de şaşırmış gibi değildi.

İşaret parmağımı yüzüne doğru kaldırdım. "Bu ifadeyle mi?"

Umursamaz bakışları yerli yerindeydi. "Evet."

Umutsuzca bakma sırası bendeydi. İletişim konusunda bir adım ileri üç adım geri gidecekmişiz gibi duruyordu. Uzatmadan önüme döndüm. Kadife'nin olduğu kısma ilerledim. Daha tam önüne gitmeden Kadife'nin kendi kısmından kafasını ileri uzatıp bana doğru baktığını görünce dudaklarımda derin bir tebessüm belirdi. Kokumdan, adımımdan bile tanırdı beni. Onu gördüğüm an mideme bir taş oturması ise saçmaydı. O taş genelde arkamdaki kişi olduğunda orada olurdu, Kadife varken değil.

"Kadife..." dedim yanına vardığımda yumuşacık bir sesle. "Kızım..."

Burnundan derin bir soluk verdi. Ellerimi yanaklarına sarıp alnımı alnında yasladığımda ise nefesi sakinleşti. Dudaklarımdaki gülüş tüm yüzüme yayıldı. Minik bir şekilde kişnediğinde alnını okşayarak sakinleştirmek zorunda kaldım. "Sessiz olmamız lazım kızım." diye mırıldandım.

Sustu. Kesinlikle insanlardan daha akıllıydı.

Alnını okşamaya devam ederken hafifçe yana geçip ona baktım. Dikkatle bizi izliyordu. "Tanıştırayım Kadife," Sessizce kulağına mırıldandım. "Tönge..."

Kadife'nin iki kulağı birden aynı anda dikleştiğinde minik bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan. Ona döndüm. "Seni sevdi."

Alnının ortasında minik bir kırışıklık belirdi. İşte bu gerçekten şaşırdığını gösteriyordu. "Sebep?"

Gülüşüm büyüdü. Çünkü defalarca seni anlattım diyemedim. "Bilmem." dedim. "Onu kendi bilir. Ama sadece sevdiği kişileri gördüğünde iki kulağı birden havaya kalkar."

Kadife ile bakıştılar kısa bir an için. İkisi de sessizdi. Hadi at konuşamadığı için sessizdi. Ama bu adamı anlamak zordu. Fazla sorgulamadım. Zaten buna zamanım da yoktu. Olduğu gibi kabul etmekten başka bir seçenek görünmüyordu. Dikkatimi tekrar Kadife'ye yoğunlaştırıp siyah yelelerini okşadım.

"Herkesi sevmez Kadife. Kıymetini bil."

Bakışlarım onda değildi. Kadifedeydi. "Eyvallah." dedi belli belirsiz. Sonra ise beklenmedik bir şekilde ekledi. "Senin mi?"

Bakışlarım ona döndü. Minik merak kırıntısını gözlerinde yakaladım. Tepkilerini çözdükçe anlamak kolaylaşıyordu. "Ne?" dedim önce anlamadığım için. Birkaç saniye sonra aydınlandım. "Kadife mi?"

Başını aşağıya doğru eğdi. *Evet.*

Gülümsedim. "Bana ait değil. Yaşayan hiçbir canlı kimseye ait değildir. Ama benim için kıymetli." Bakışlarım Kadife'ye değdi yeniden. "Babam bu çiftlikte seyisti. Çok sevdiği bir atı vardı. Kadife onun yavrusu. Babam öldüğü gün babamın atı da öldü. Geriye ikimiz kaldık." Başını boynumdaki yaraya iliştirmeye çalıştı Kadife. Gülüşüm büyüdü bu hareketi ile. "Birbirimizi anlarız." Başımı geri çekip gözlerine baktım. "Değil mi Kadife?"

Burun delikleri genişledi. Bu onun dilinde bana katıldığını gösteriyordu.

"Neden artık burada yaşamıyorsunuz?" diye sordu.

Benim merak ettiğim hiçbir şeyi cevaplamıyordu ama konu kendi merak ettikleri olunca maşallahı vardı. Bozmadım ama. Ne sorarsa cevap verecektim. Yalansız, dolansız, en net şekilde. "Çünkü büyüdük." Kadife'den ayrılıp sessiz olmaya dikkat ederek diğer uçtaki kapıya ilerledim. Açıp Kadife'nin yanına girdiğimde onun bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Hayattan sonsuza kadar bu çiftlikte saklanamazdık. Kardeşime dışarıda bir hayat kurmam gerekiyordu."

"Hülya Kralşan." dedi. "Sizi hiç aramadı mı?"

Arkadaki üst üste dizilmiş saman balyalarına ilerleyip dizlerimin üzerine yere çöktüm. Elimi en altına sokuşturmaya çalıştım ama üzerine yeni saman eklemişlerdi. Artık daha ağırdı. "Lütfen o kadının adını benim

yanımda anma." diye mırıldandım ciddi bir işle uğraşmama rağmen. "Uğursuzun teki. Ayrıca bizden kurtulmak için kaçtı zaten. Kaçtığını aramak saçmalık olur." Samanların altını yoklamama rağmen aradığımı bulamıyordum.

Bir yardım isteme ile belin bükülmez Ahuzar.

Bu düşünceye tutundum. Ona seslenmek için öne düşen saçlarımı geri savurarak arkamı dönüyordum ki heybetli gölgesini hemen yanımda hissedince duraksadım. Yanımda eğildi. Benim hafifçe kaldırmak için cebelleştiğim saman balyasının altına tek elini atıp anında havalandırırken birazcık şaşkındı. "İşte şimdi gerçekten şaşkınım." diye homurdandı. "Ne arıyoruz burada? Bok mu?"

Göz devirdim. "Düzgün konuş." Hafifçe yere eğilip samanların en altına itelediğim poşeti aradım. Siyah poşetin bir ucunu buldum. Hızla tutup geri çektiğimde dudaklarımda zafer kazanmış bir ifade vardı. "İşte burada."

Kenan Kralşan'ı yerle bir etmesine yardım edecek her şey elimde ki bu poşetin içindeki dosyadaydı. İçine kapatıldığım kafeste isyan edip sağa sola saldırarak durmamıştım yıllarca. Toplayabildiğim her açığını toplamıştım. Bir gücü yıkmak için başka bir güç lazımdı. Kanıt, en net güçtü. Poşetten çıkardığım mavi dosyaya büyük bir keyifle baktım. Kafamda dönen sayısız intikam planı vardı. Kenan'ın kafasını bu dosya ile eziyordum mesela. Onu demir parmaklıklar arkasına attıktan sonra bu dosya ile evire çevire dönüyordum.

Huzurla doldum. Yoga hikayeydi. Asıl terapi buydu.

"Devlet meselesi olan bir dosyayı bunca yıl atının bokunun içinde mi sakladın?" diyen sesi ile huzurum bölündü.

Tip bir bakış atmak zorunda kaldım. "Düzgün konuş..."

"Sorulacak en düzgün şekilde sordum, emin ol."

"Öyle olsa ben dokunmazdım herhalde." diye açıklama yapmak zorunda kaldım. "Evimde mi saklasaydım? Kenan'ın bulamayacağı tek yer burasıydı." Yerden kalktım. Saçlarıma karışan samanların olduğunu hissediyordum. Hala sargılı olan elimle birkaç tanesini almaya çalışırken diğer elimdeki dosyayı ona uzattım. "Bilmen gereken her şey burada."

Aldı. Elinin altındaki dosya ile bakıştı birkaç saniye için. Poşetinden çıkarıp içerisindeki belgeler üzerinde hızla gezdirdi gözlerini. En nihayetinde yeniden beni buldu kahveleri. "Neden polise vermedin? Üç beş bir şey değil bu. Bu kadar belge yok edilemezdi."

Başımı iki yana sallarken tereddütte yer yoktu. "Kimseye güvenemem. Kralşan ın eli sandığından daha uzun. Beni sözleri ve davranışları ile taciz ettiğine dair kafam kadar kalın dosya sundum polise. Sonuç ne oldu sence? İşleme bile alınmadı. Kimseye güvenemem."

Cevap için beklemedi. "Neden bana güveniyorsun o zaman Ahu?"

Bu soruya verecek sayısız cevabım vardı. Ama hiçbiri kelimelere dökülecek türden değildi. Göğüs kafesimi kaplayan güven hissini ona anlatamazdım. Anlatsam da inanmazdı. O ise bunu ikidir soruyordu. Saçma geliyordu muhtemelen. Kim hiç tanımadığını birine hayatını bırakırdı ki? Ben bıraktım. Şimdi de, üç yıl önce de.

Bakışları keskin ve ağırdı. Umursamaz ve bıkkın hallerine cevap vermek kolaydı. Bu ifadesi ağırdı. Gözlerimi kaçırarak ahır kapısına ilerleyişim bu yüzdendi. "Çünkü başka seçeneğim yok." şeklinde baştan savma bir cevap verdim. Ahır kapısından çıkmış, kenara çekilmiştim. "Ayrıca son kez belirtiyorum. Adım Ahu değil, Ahuzar."

O da çıktığı an kapıyı yeniden kapattım. Beni bırakıp ilerlemeye başlamıştı. Mecbur peşine takılmak zorunda kaldım ama o yürüyor, ben topuklular ile koşuyordum. "Bekle! Nereye?"

"İşime."

Daha çok kaçıyor gibiydi. Yanına yaklaşmıştım. "Kralşan ile aran nasıl?"

"İyi."

"Yanına yaklaşabildin mi? Gerçi sabah yanındaydın. Durumlar ne?"

"Yakın korumasıyım."

Gülüşüm devasaydı. "İşte bu!" şekilde sevindiğimde göz ucuyla bakıp yeniden önüne döndü. "Yakup Öz'ün eşinin ölüm haberini gördüğüm an anlamıştım. Bunları bana söylemen lazımdı. Gelişmeleri benim de bilmem lazım."

"Sebep?"

Gayet makul bir cevap verdim. "Ortağız."

O benden daha makuldü. "Ne zamandan beri?"

"Sana o dosyayı verdiğimden beri."

İlerlerken elindeki dosyayı göğsüme yapıştırdı. "O zaman geri al."

Kucağıma itelenen dosya ile kısa bir süre için şaşırdım. Kollarım istemsizce dosyaya sarıldı. Adamın ayarı yoktu. "Konuşurken ayrı susarken ayrı zorsun." homurdanmama engel olamadım. Kucağımdaki dosyayı yeniden onun göğsüne yapıştırdım. "Al şunu!"

Yandan ifadesini görmek zordu. Kucağına yapıştırdığım dosyayı almıştı ama. "Zorlama o zaman Ahu."

"Ahuzar. Ahu değil, Ahuzar! Adımın kısaltılmasından hoşlanmam."

Tekrar duvarın önüne gelmiştik. "Sana yakışmıyor." dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Ahuzar mı bana yakışmıyor? Ahu ile arasında sadece üç harf var! Değişen hiçbir şey yok."

Netti. "Üç harf çok şeyi değiştirir Ahu."

Ahuzar diye kendimi yırtsam da laftan anlamayacaktı. Duvarın önüne gelmiştik. Tırmanmak adına ayakkabılarımı çıkarmaya meylettiğim an arkadan gelen bir sesle ikimiz de bakışlarımızı ahır tarafına çevirdik. "Kim var orada?" diyordu Cemil babamın sesi.

Panik beynime sağlam bir darbe indirdi. "Cemil baba..." diye mırıldanırken bakışlarım ona döndü. Yine oldukça sakindi. Yalı kazığı gibi dikiliyordu. Sağa sola adımlar attım ama nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni görürse biterdim. Hayatta açıklayamazdım burada ne yaptığımı. Hele de yanımda bir adam varken. Panik anlarında zihnim sıfırlanıyordu. Elimde değildi.

Ona döndüm. "Bittik! Seni yakalarsa biteriz!"

Derin bir nefes verdi. Panik yönetimin konusunda sessizce dem vuruyordu. Anlamamak imkansızdı.

"Kim var orada?" dedi Cemil baba. Elinde bir fener tutuyor olmalıydı. Işıkları hafiften görünüyordu. Panik seviyem daha da arttı.

Sağlam olan elimle koluna yapıştım. "Bir şey yap! Bir şey yap!"

Tam olarak hiçbir şey yapmadı. Sessiz ve şu an yakalanma eşiğinde değilmişiz gibi rahattı. Ellerimi saçlarıma geçirip sağıma soluma bakındım. Cidden bitmiş olabilirdim. Bu iş filmlerde daha uzun sürüyordu oysa. Şu an önemli olan ben değildim ama. Oydu. Mantığımı biraz dahi olsa yakalayabildim. "Sen atla duvardan kaç!" dedim en sonunda. "Ben bir şekilde açıklarım kendimi. Seni görmesin. Önemli olan sensin!"

Kısa bir an bakışları bana takıldı. Oldukça kısa bir andı ama rahatsız olduğunu belirten memnuniyetsiz bir ifade belirdi yüzünde. Söylediğim bir şey canını sıkmış gibiydi ama ne dediğimi düşünecek durumda değildim.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. "Bana güveniyorsun, öyle mi?" dedi ters ters.

Panik ve gerginlik dolu bakışlarımın hedefi oydu. "Ne?"

"Tekrarlatma Ahu."

Gerginlik son noktadaydı. Işık yaklaşıyordu. Yükselmeden edemedim. "Kırk kere *güveniyorum* dedim ya! Daha kaç kere söyle-"

Gerisini zaten söyleyemedim. Fırsatım dahi olmadan bana doğru yaklaşıp belimden kavradı. Bedenimi beklenmedik bir atiklikle yeniden omuzuna oturtup hızla duvara yaklaştı. Bir eli sıkıca sırtıma destek veriyordu. "Atla, çabuk!" dedi.

Dediğini yaptım. Duvara tutunup kendimi yukarı çektim. Bacaklarımdan kavrayıp daha da ileri iteledi. Elleri her yerimdeydi ama gerginlik öyle büyüktü ki başka bir şeye odaklanmak zordu. Yine de çok sıcaktı. Haddinden fazla.

Ayaklarım bedenimi daha da hızlı bir şekilde yukarı itmek adına yer ararken topuklu ayakkabımın topuğu aniden alnına bastırdığımda, "Sikeyim!" diye homurdandı. Sonrası daha hızlı gerçekleşti. Alnına batan ayakkabıyı ayağımdan çekip çıkardı. Hızla duvarın diğer yanına savurdu.

Gözümün önünde uçup giden ayakkabımla kısa bir an bakıştım. O duvarın diğer tarafına uçarken ben artık hem şaşkın hem gergin hem sinirliydim. "Ne yapıyorsun?" diye yükseldim iki ara bir derede. "Dört bin verdim diyorum onlara! Öyle savuramazsın!"

"Sikeceğim dört binini, beynimi deldi topuğun!"

Diğer ayakkabımı da çekip aldı ayağımdan. O da gözümün önünden uçarak diğer tarafı boyladı. Ciğerimi bırak tüm içim yanıyordu. Duvarın üzerine en sonunda çıkıp oturmuş, bacaklarımı diğer tarafa doğru sarkıtarak aşağı inmek için hareketleniyordum ki bu sefer de yanımdan dosya uçtu. Bırak dört bini yıllarımı verdiğim emeklerim böyle savrulunca benim de tansiyonum yerden yere savruluyordu. Hangi birine yanacağımı şaşırmıştım.

Aynı saniyelerde muazzam bir atiklikle duvara tırmandı ve aşağıya atladı. Hem de saniyelerde içinde. Özel bir asker olduğuna artık şüphem yoktu. Tekrar bana döndüğünde sessiz hiçbir komut yoktu. Direkt eylem vardı. Ayak bileğimden kavradı. Fenerin çok yaklaştığını hissettiğim bir anda bacağımdan kavrayıp aşağıya doğru çekti.

Beklenmedik bir şekilde oldukça yüksek bir duvardan aşağıya çekildiğinizde dudaklarınızdan kaçan minik bir çığlığa engel olamıyordunuz. Bunu engellemek için dişlerimi dudağıma geçirdim. O ise beni düşmeden belimden kavramış, sakince yere bırakmıştı. Ayaklarım toprak ve yapraklara değince irkildim. Dudaklarımdan çıkan ani tepki

nidasını susturmak adına ellerim dudaklarıma kapanmıştı. Beni yere bıraktığı an ellerini üzerimden çekti ama hala yakınımdaydı. Arada bir adım dahi yoktu. Geri adım atmaya meylettiği an ayağının altındaki dallar kırılmaya başlayınca öylece kaldı.

Bakışlarımı ona kaldırdım. İlk çenesinin altındaki çukura değdi bakışlarım. Zira ona alttan baktığım bu noktada en net tablo orasıydı. Topuklu ayakkabılarım olmadığı için göğsüne ancak yetişiyordum. Keskin kahveler vuran ay ışığı ile daha da parlarken midemdeki taşın paramparça olup her yanıma dağıldığını hissediyordum.

"Kim var orada?" dedi Cemil babanın hemen duvarın dibinden gelen sesi.

Paniğim baskın geldi. Kıpırdayamadan öylece kaldım. Ellerimi dudaklarıma daha çok bastırdım. O ise ses çıkarmamak için hareket etmiyordu. Hemen önümde dikilirken bakışlarını duvara sabitlemişti ama dikkatle arkasındaki sesi dinliyor gibiydi. Önümde ki siyah gömleğine odaklanmaya çalıştım bu noktada. Panikten midem bulanıyordu. Dileğim üzerine kusmamaktı.

"Ses duydum sanki..." dedi Cemil baba. "Bana mı öyle geldi?" Adım sesleri uzaklaşıyordu. "Neyse..."

Kıpırdamadık. Ne o ne de ben. Benim kitlenip kalmak için yeterli sebeplerim vardı. O bana yardımcı olmalıydı. Olmuyordu ama. Bakışları aniden bana inip, çözmek istediği ya da emin olmadığı bir şeyi onaylamaya çalışır gibi gözlerimde aranırken kitlenip kalmamak zordu. Bu denli yoğun deniz kokusu ise bana fazlaydı. Panikten beynim durmak üzereydi zaten.

Elimi dudaklarımdan çekip, "Gitti mi?" diye mırıldanmaya çalıştım.

İşaret parmağını dudaklarının üzerine değdirip net bir sessiz cevap verdi. *Sus Ahu!*

Sustum. Ellerimi yeniden dudaklarımın üzerine bastırdım. Birkaç dakika daha gömleğine bakabilirdim. Evet, kesinlikle yapabilirdim. Tam olarak böyle yapmaya devam ederken ani ve saçma bir dürtü ile bakışlarımı yeniden ona kaldırmama engel olamamıştım. Aynı saniyelerde o da ona baktığımı hissetmiş olmalı ki duvardaki bakışlarını bana eğmişti. Kısa bir andı. Oldukça kısa. Ve pür dikkat yüzümde gezinen bakışlarını bu defa ilk o çekmişti.

İki adım geriledi önümden. Bu tehlike geçti demekti. Ellerimi dudaklarımdan çekerken derin bir nefes verip dakikalardır tuttuğum nefesimi salıverdim. Elimi sıkışan yüreğimin üzerine attım. Gerçekten yaşlanıyordum. Tek aksiyona bu hale gelecek insan değildim yoksa.

Arkasını dönüp karanlığın içinden topuklu ayakkabılarımı buldu. İlerleyip önüme savurdu. Duvardan uçtuktan sonra önüme savrulmaları çok koymuyordu. Bu gece canım ayakkabılarım için yeterince acı dolu olmuştu. Bir daha göz teması kurmamaya dikkat eder gibiydi. Geri dönüp ayrı bir köşeye uçmuş dosyayı aldı.

Ayağımın altındaki taşları temizleyip ayakkabılarımı yeniden kuşandım. İkimiz de konuşmuyorduk. Bu daha da garipti. Elinde dosya ile bana döndüğünde alnının ortasında gördüğüm şeyle kısa bir an bakıştım. Ay ışığı ve çiftlikten vuran ışıklar vardı sadece. Çok yakına gelmedikçe bazı şeyleri seçmek zordu ama bu seçilemeyecek gibi değildi. Az önce ona alttan baktığım için bu detayı fark edememiş olmalıydım zira alnının ortasında kocaman bir kırmızılık vardı.

Gerçekten adamın alnını delmişsin Ahuzar!

Elini alnına atıp ovuşturdu. Minik bir yara belirmişti daha şimdiden. Elini geri çektiğinde parmak uçlarında gördüğü minik kan taneleri ile sakince bakıştı. Sonra ise derin derin soludu.

Ama ben yine onun kadar sakin değildim. Koşar adım yanına ilerledim. Topuklular ile omuzuna geliyorduk, şükür. Alnına bakarken dişlerimi dudağıma geçirdim. "İyi misin?"

Cevap olarak alnını ovuşturdu.

Oldukça mahcuptum. "Özür dilerim... Çok acıyor mu?"

Sinirlenirken de netti. "Sikerler ha!" Hala alnını ovuşturuyordu. Cidden acımış olmalıydı.

Kibar oldum. "Düzgün konuşsak..."

Derin bir nefes verdi. Alnını ovuşturarak ilerlerken peşine takıldım. Hala kendimi açıklama derdindeydim. "Ama ne yapabilirim? Aniden oldu. Refleks olarak ayağımı bir yere atmam gerekiyordu ve orada olan tek şey kafandı yani." Gözü de olabilirdi. Ya da burnu. Şükür etmeliydik.

Sessizce ilerledi.

Peşinden koşturmaya devam ettim. "Çok acıyor mu?"

Sessiz kaldı.

"Kanadı mı?"

Sessiz kaldı.

"Bakayım mı?"

Derin bir nefes daha verirken aniden durdu. Keskin kahveler beni buldu. Eli hala alnındayken, "Susmak ne demek biliyor

musun sen?"

Kısa bir an göz kırpıştırdım. "Yeri ve zamanı geldiğinde evet."

"İyi." dedi ters bir sakinlikle. "Şu an tam zamanı Ahu." Tekrar önüne dönüp ilerlerken elini alnından çekmişti.

Umursamadan peşine takıldım. "Özür dilemeye çalışıyorum."

"Onların üzerinde yürüyebildiğine emin misin sen?" diye homurdandı. Bir eli yeniden alnını ovuşturdu. "Ayrıca benden özür dilemek istiyorsan git dört bin liranı geri iste! Topuk diye tabanına kazık çakmışlar! O kadar para verip ayağına çivi giymek nasıl bir kafa? 20 bin kredi borcuna şaşmamalı! Ayranın yok içmeye tahtırevanla gitmişsin sıçmaya!" Bu noktada durup bana döndü. "Manyak mısın sen kızım?"

Önce duraksadım. Sonra ise büyük bir keyifle sırıttım. Hatta yüzüne doğru keyifle sesli bir şekilde güldüm. Bu ifadem onun çatık kaşlı ifadesinin hafifçe bocalamasına neden olurken ben baş parmağımı minik bir okey işareti yaparak aramızda kaldırdım. "Tanıştığımızdan beri kurduğun en uzun ve mantıklı cümle buydu. İşte bu ya! Anlatmaya çalıştığım iletişim bu. Lütfen bunu daha sık yap."

Bakışları üzerimdeydi. Demek ki bu adamı normal bir iletişim seviyesine getirmek için topuğumla beynini delmem gerekiyordu. Başlatma tuşu buradaydı. Hala sırıtırken bir adım daha yaklaştım ona ama kendileri pek sırıtmıyordu. Başımı usulca sağa eğdim. "Bakayım mı yarana?" derken kendimden beklemeyeceğim kadar sevecendim.

Birkaç saniye oyalandı gözlerimde. Yine oldukça kısa bir andı. "Gerek yok." dediğinden yeniden önüne dönüp ilerlemeye başlamıştı.

Yeniden peşine takıldım. "Evine bırakayım mı? Arabamla geldim."

"İstemez."

"Alnına yara bandı yapıştıralım mı? Çantamda olacaktı."

"Hayır."

Eski haline dönüş yapmıştı. Göz devirdim. "Eski sürüme döndük yine desene, harika..."

Sessiz kaldı.

"Gelmek istemediğine emin misin? Ana yola kadar bırakabilirim." teklifini sundum.

"Araban hala aynı mı?" dedi.

Sorunun amacını anlamadım ama onu ikiletmeden cevapladım. Malum, hemen yoruluyordu. "Tabi ki, evet."

"O zaman kendin sağ çık yeter." dedi. Ormana doğru ilerliyordu. "Ben o arabaya bir daha binmem."

Güldüm. Laf sayınca daha çekilir oluyordu. "Bana ihtiyacın olursa yayın saatimi biliyorsun." dedim arkasından. "Kırmızı karanfil at. Dinlediğini anlarım."

Arkasına dahi bakmadan ilerlemeye devam etti. Ben de arabama doğru ilerlediğimde dudaklarımda silemediğim saçma bir tebessüm, göğüs kafesimde ise midemden dağılan taş parçalarının tozları vardı.

******

Sigarasından derin bir nefes daha verip kalan izmariti önünde ki küllüğe bastırdı Timur. Sızlayan alnının ortasını hafifçe ovuştururken bakışları kucağındaki dosya da dikkatle geziniyordu. Dünden beri her köşesini inceliyordu. Bu dosyayı küçük, içinde birkaç bilgi olan bir şey sanmıştı ama şu an elinde öyle önemli bilgiler vardı ki Ahu'nun zerre düşünmeden ona bunu vermesi hayret edilmeyecek gibi değildi. Uyuşturucu sevkiyatları, güzergahlar, silah kaçakçılığı, masada yer alan isimler ve aralarındaki ilişkileri detayları ile özetlemişti.

Sigarasından bir nefes daha çekerek sayfalar arasında gezinmeye devam etti. Aynı saniyelerde masanın çekmecesine saklı telefon çaldığında mecbur ayaklanmak zorunda kaldı. Çekmeceyi açıp telefona baktı. Tek bir numara kayıtlıydı. Arayanda oydu. Kardelen Oto Yıkama.

Açtı. "Kardelen Oto Yıkamaya hoş geldiniz." dedi bir kadın sesi.

"Kızılgerdan." dedi.

Hat beklemeye düştü. Birkaç saniye sonra ise Mukbil'in neşe dolu sesi duyuldu. "Tulpar! N'aber dostum?"

Dünden beri başı ağrıyordu. Ciddi anlamda Ahu'nun topuğu alnını delmiş olabilirdi. Kurşun yeseydi daha iyiydi. Kenan,

alnına ne oldu dediğinde *kapıya vurdum* demek zorunda kalmıştı. Hıyar herif ise yine oldukça eğlenmişti. Kapıyı götüne sokacağı günü iple çekiyordu ama şu an kimse ile uğraşacak durumda da değildi. "İyi." dedi kısaca.

"Harika." dedi Mukbil harfleri uzatarak. Kısa süreli bir sessizlik oldu arada. Ne Timur konuştu ne Mukbil. "Eee?" dedi en sonunda Mukbil. "Bana *senden n'aber* diye sormayacak mısın?"

"Merak etmiyorum."

Güldü Mukbil. "İşte aradığım cevap. Neyse, konuya dönüyorum. Nasıl gidiyor?"

"Yakın korumasıyım."

"Harika! Hızlı ilerliyorsun. Başka?"

Dosyaları söylemek konusunda henüz emin değildi. Bu kadar bilgiyi nereden bulduğunu soracaklardı. Bu, Ahu'yu da topun ucuna yerleştirmek demekti. Biraz daha incelemeli ve her şeyin gerçekliğinden emin olmalıydı. Bu şekilde sağlıklı bir rapor verebilirdi. "Yakup Öz denen bir adama bulaştı." dedi. "Karısını öldürdü. Adamın durmayacağı kesin. Kralşanlara zarar vermek isteyecek."

"Bu kendi içlerindeki bir savaş. Bizi ilgilendirmez ama gözün üstlerinde olsun."

Telefon kulağındayken sigara paketine uzandı. "Daha tam emin değilim ama bir şey daha var." Biten sigarasını küllüğe bastı. "Yakup Öz, Kenan'a *o masaya benim sayemde oturdun* dedi. Kenan ise bunu ülke içinde onlar gibi küçük oyunlar oynayarak kazanmadığını, ödemesi gereken bedeli çok daha üst mevkilere ödediğini belirtti."

"Çok daha üst mevkiler mi?" Sesi sorularla doluydu Mukbil'in.

"Evet."

"Bir fikrin var mı?"

"Henüz değil." Sigarayı dudakları arasına sıkıştırdı. Çakmağa uzanıp hızla tutuşturdu sigaranın ucunu. "Ama yakınındayım. Öğrenirim. Gelişmelerden haberdar ederim."

"Tamamdır. Dikkat et."

"Eyvallah."

Telefonu kapatıp yeniden çekmeceye savurduğunda sigarasından da derin bir nefes çekip üflemişti. Çekmeceyi kapatacakken bakışları telefonun yanındaki kolyeye takıldı. Üzerinde kanatlı at Tulpar olan bu kolye gerçek Tulpar'a aitti. Belki de hiç kimse gerçek Tulpar değildi. Kısa bir bakışmanın ardından uzanıp aldı. Göz hizasına kaldırdı çelik kolyeyi. Üzerindeki Tulpar kanatlarını öyle heybetlice açmıştı ki, kolyeye derin bir ihtişam veriyordu bu duruşu. Tacettin denen Tulpar'ın ne yaptığını, o ismi nasıl aldığını bilmiyordu ama kendi ile beraber bir lanet taşıdığı belli oluyordu. Kolyenin içini açtı. Kâğıt yerli yerindeydi. Açıp yazan ilk cümleyi yeniden okudu.

Bu kolyenin içini doldurmak sana nasip olmayacak.

Gerisini okumadı. Kâğıdı çekmecenin gözüne atıp kapattı. Bitmeyen sigarayı küllüğün kenarına bırakıp, kolyeyi elinde sıkı sıkı tutarken dolabına ilerledi. Kendi kıyafetlerinin en altında bulduğu cüzdanını açıp en köşeye sıkıştırılmış eski bir fotoğrafı aldı. Fotoğraftaki silüetle gözleri birbirine denk düştüğü anda ise kalbinin ortasındaki yaraya derin bir bıçak saplandı.

Soluk, bir ucu yanık bir vesikalıktı. Uzun kumral saçları omuzlarına dökülen, gül çehreli, al yanaklı, ela gözlü bir genç kız gülümseyerek ona bakıyordu. Kalbinin ortasındaki bıçak daha da derine battı. O yaranın adı Timur için *abla*ydı. Ama diğer insanlar ona Güldeste derdi. Güldeste, adı gibi güldü. Elinin içinde minik vesikalığa bakarken dudaklarından kesik bir nefes kaçtı. Ona kalan, kurtarabildiği tek şey buydu. Kenarı yanık bir vesikalık ve eski bir vazo.

Hiçbir şeyden korkmazdı. Çünkü kaybedecek hiçbir şeyi kalmayan insanlar en önce korku duygusunu kaybederlerdi. Bu, ölümle eşdeğer bir yok oluştu. Tek bir şeyden korkardı. Ondan geriye kalan bu iki şeyi kaybetmek. Yanık bir fotoğraf, eski bir vazo. Çünkü elinde kalan tek şey bunlardı. İnsan acısına dokunamazdı ama o dokunabiliyordu. Bu, öyle keskin bir acıydı ki; dokunmasa dahi içine batıyordu. Yıllardır susmak bilmeyen bir vicdan sesi, bitmek bilmeyen bir öfke ile kendi kendini yiyip bitiriyordu.

Adımları yatağına ilerledi. Kimse bilmezdi ama üşengeçliği yaşama olan hevessizliğinden, sessizliği zihninde susturamadığı seslerdendi. Nicedir dokunmazdı o yaraya ama o kadın kendini anlattığından beri kanayıp duruyordu.

O kadın. Ahu.

Kendini bıkkın bir şekilde yatağına bırakırken artık büyük elleri içinde küçücük kalan ablasına baktı uzun uzun. Ateş o gün olduğu gibi teninde gezindi. Sıcaklık hala ilk günkü gibi taze ve yakıcıydı. Sigarasına uzandı. Derin bir nefes çekip fotoğrafa doğru üfledi. Acı kaybolmadı. Bir nefes daha çekti. Sonra bir nefes daha. Onu kurtaran canlar yüzünden kendi canına kıyamadığı her bir gün için içiyordu. Kendini ağır ağır öldürüyordu. Kafaya bir kurşun yiyerek ölmek garantiydi ama olur da öyle ölmezse en azından ciğerlerini çürüterek

yitip giderdi. Ölüm, ona hep bir nefes kadar yakındı. Öyle de olmalıydı.

Öyle ya; adı buydu. Ölüm.

Biten sigarasını küllüğe bastı. Gözleri yeniden ablasını buldu. "Bana bu kadar güvenmemeli abla..." diye mırıldanırken isyanı Ahu'yaydı. Tek sözüyle her şeyi yapardı. İnanırdı. Tereddüt etmezdi. Sakınmazdı. Görüyordu. Dosyaya göz ucuyla baktığında dahi ciddi manada önemli deliller olduğunu görebiliyordu. Zerre düşünmeden, asla tereddüt etmeden eline vermişti. Bu kadarını beklemiyordu. İçine batıyordu bu güven. Ona bunun için hiçbir şey vermemişti. Kesin bir vaatte bulunmamıştı.

"Beni tanımıyor... Nasıl bir lanet olduğumu bilmiyor..." diyen sesi kısıktı.

Gülerek baktı Güldeste.

İçi burkuldu Timur'un. Omuzları çöktü. "Ben koruyamam..." diyen sesi daha da kısıldı. "Ben kurtaramam. Kimseye umut olamam..."

Gülmeye devam etti Güldeste. Zaten Güldeste hep gülerdi. En çok da Timur'a gülerdi.

Başını iki yana salladı Timur. Dev gibiydi belki ama kendi içinde küçüldükçe küçüldü. Bir dolaba sığdı mesela, mutfak tezgahının altına saklanabildi, küçücük, karanlık bir depoya bile sığdı. Ama kendi içine sığamadı. Tulpar kolyesine uzandı. Kolyenin boşta kalan bir tarafına ablasının küçük vesikalığını özenle yerleştirdi. Bir sigara daha yaktı. Kolyeyi vazonun yanına bırakırken bakışları üç şey arasında gidip geldi.

Ablasının resmini taşıyan kolye, eski bir vazo ve minik bir bordo oje...

Bir sigara daha yaktı. Diğer eli telefonuna uzandı. Saatin yaklaştığını gördüğünde radyoyu açıp telefonu yeniden masanın üzerine bıraktı. Dosyaları dün vermiş daha sonra ise onu görmemişti. Bugün programının olduğu gündü. Yatakta oturmak istemedi. Fazla rahattı. Ablası, annesi ve minik masum bir can onun yüzünden kara toprak altında yatarken rahat bir yatağa layık göremezdi kendini hiçbir zaman. Bu yüzdendi hep en küçük yatakları onun alışı, en rahatsız yerlerde onun oluşu. Askerliği boyunca dağlarda uyumaktan işte bu yüzden asla şikâyet etmezdi. Uyku tulumuna dahi girmeden bir ağaca yaslanır uyurdu. Tabi buna uyumak denirse.

Bedenini yere bırakıp yatağın önüne otururken başını geri atarak sigarasını içmeye devam etti. Reklamları dinledi. Önünde yükselen dumanları izledi. En sonunda beklediği sesi duyduğunda başını geriye yasladığı yerden hafifçe toparladı.

"İyi akşamlar, ben Ahuzar Soykamer."

"Ben İbrahim Özçelik."

İkisi aynı anda, "Gecenin Sesi başlıyor." dediğinde Timur sigarasını bitirmek üzereydi.

"Nasılsın Ahuzar?" diyerek klasik konuşmasına başladı İbrahim.

"İdare ediyoruz İbrahim. Senden n'aber?"

"Harika." dedi İbrahim harfleri uzatarak. Timur bir gün bu İbrahim'in neşesini sikecekti. Kararlıydı. Dünya bu kadar mutlu bir yer değildi.

"O elindeki ne İbrahim?" dedi Ahu. Sesi yine oldukça neşeliydi ama o batmadı Timur'a. Kesik bir şekilde güldüğünde bu da batmadı. "İbrahim' in önünde örgü ipleri var arkadaşlar. Uçlarını bizim mikrofona bağlamış, saçma sapan şeyler yapıyor. Hayırdır İbrahim?"

Güldü İbrahim. Hatta arada bir de efekt güldü. Bu battı. Komik olan neydi? "Bileklik yapıyoruz Ahuzarcığım." dedi İbrahim. "Hikayesini bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Bak şimdi, dilediğin her neyse onu tekrarlayarak bilekliğe bir düğüm atıyorsun. Bileklik bittiğinde bunu takıyorsun. Asla kolundan çıkarmıyorsun. Bileklik ne zaman koparsa dileğin o zaman gerçekleşir."

"Güzelmiş." dedi Ahu. "Peki şans istiyorsak?"

"O zaman şans dileyeceksin."

"Peki kendimize değil de bir başkasına istiyorsak?"

"O zaman bilekliği ona vereceksin."

"Ya kopmazsa?"

Başını iki yana salladı Timur. "Harbi çok konuşuyorsun Ahu..."

Gülme efekti verildi araya. "Kopmazsa keserim." dedi Ahu. "Şansımın açılması için oturup bir bilekliğin kopmasını bekleyemeyeceğim yani."

Hafifçe güldü bu noktada Timur. Başını *işte böyle* der gibi aşağıya yukarıya salladı. Yine gülme efekti kuruldu araya. "Fazla sabırsızsın Ahuzar. Güzel şeyler sabrının tükendiği

noktada gelir. Senin şu geçen bahsettiğin mucizen de öyle gelmemiş miydi?"

Başını dikleştirdi Timur.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Öyle." dedi. "Tam olarak öyle bir zamanda geldi..."

"Demek ki sabretmeyi bilmeli insan."

Yine, "Öyle..." diyerek onayladı Ahu. "Hem gökkuşakları da fırtınalardan sonra doğar, değil mi?

İbrahim Ahu'nun bu dediğini onaylarken içine bir kıymık daha battı Timur'un.

Söz sırası Ahu'daydı. "O zaman Mazhar Alanson, Benim Hala Umudum Var diyecek. Umut ettiğimiz her şeye efendim. Onları bulmamız kolay olmadı. Elimizi bırakmamaları dileğiyle. Keyifli dinlemeler."

Şarkı usulca süzüldü odaya. Her bir duvara çarpıp yeniden Timur'u buldu.

"Benim hala umudum var
İsyan etsem de istediğim kadar
İnat etsem bile bırakmazlar sahibim var

...

Güzel günler bizi bekler
Eyvallah dersin olur biter
Güzel günler bizi bekler
Eyvallah dersin geçer gider..."

Başını yeniden geri attı Timur. Boş tavanı anlamsızca izledi. Gözleri kapandı bir süre sonra. Küçükken bir fırsatı

olmamıştı. Güçsüzdü. Elleri bu kadar büyük değildi. Kolları bu kadar uzun değildi. Ağlardı sessizce. Onu sevenlere ölümden başka bir şey getirmemişti. Artık kocamandı. Ağlamazdı. Elleri büyük, kolları uzundu. Ama artık kurtaracak kimse yoktu. Ölü olan ise ruhuydu. Radyonun sesi çok derinlerden gelmeye devam ederken zihni bulanıklaştı. Günlerdir iyi uyuyamıyordu. Yatak fazla rahattı. Alışkın değildi.

Zihni karanlığın içine sessizce çekilirken birden yeniden küçüldü elleri ve kolları. Etrafına bakındı. Boğuk bir ev, çekilmiş perdeler, antika eşyalar ve büyük bir kitaplığın önündeydi. Bu evi biliyordu. Bütün ruhuyla da nefret ediyordu.

İçeriden bir kırılma sesi geldiğinde bakışları arasına döndü. "Nerede o?" diyen ses Timur'u korkutmadı ama küçük Timur korkmuştu. Minik ayakları ile koşar adım odanın birine koştu. "Geberteceğim onu!" dedi ses. "Her şey onun yüzünden! HER ŞEY ONUN YÜZÜNDEN!"

Timur yine korkmadı.

Ama küçük Timur'un en korktuğu ses kendi babasının sesiydi. Panikle koşarken kapı eşiğine takılıp düştü. Yaklaştığını anladığı an elleri ile sürünerek ilerlemeye devam etti. Ablası yokken burada olmamalıydı! Ablası yokken bu eve girmemeliydi! Neden buradaydı?! Emeklerken zorla toparlandı.

"NEREDESİN?" diye bağırdı babasının sarhoş sesi. "SESİNİ DUYDUM! SANA KAÇ KERE KONUŞMA DEDİM! ÇIK DIŞARI! GEBERTECEĞİM SENİ! ÇIK!"

Derin nefesler alıp verirken emeklemeyi bırakıp ablasının odasına koştu Timur. *Bu bir rüya* dedi iç sesi. *Dur! Ona karşı koyabiliriz!* Ama küçük Timur durmadı. Korku o kadar baskın

geliyordu ki; küçük bir çocuğun kaldıracağından daha fazlaydı. Hızla ablasının odasına girdi. Burada olmalıydı ama yoktu. O güven demekti. Sığınak demekti. O varken hiçbir el ona ulaşamazdı. Neredeydi?

"Abla..." diye mırıldandı ama göremedi. Ayak sesleri yaklaşıyordu. Hızla dolaba ilerleyip ablasının elbiselerinin en altına sığıştı. Küçüktü ama bir o kadar da iriydi. Zordu ama başardı. Ellerini dudaklarına kapatıp dolabın kapaklarının arasından sızan minik ışıktan sessizce dışarıyı yokladı. Burada ablası gibi kokuyordu her şey. Çiçek ve hoş bir naftalin... Genzine dolan koku ile boğazına ağır bir yumru otururken içinden geçen tek bir dua vardı.

Beni bulmasın... Nefes alış sesimi bile duymasın... Ablam gelmeden beni bulmasın...

Adımların yaklaştığını hissediyordu. *Dışarı çık!* dedi büyük Timur' un öfkeli gür sesi. *Seni koruyacak kimse yok. Bir sırta yaslanmaktan vazgeç! Hiçbir şey yapamaz!*

Dinlemedi küçük Timur. Ellerini dudaklarına daha sıkı bastırıp nefes dahi almadan bekledi. Sessizliği dolaptaki bir kıyafet gibi üzerine geçirmişti. Bu, bu dünya da öğrendiği ilk şeydi. Adım sesleri yaklaşırken gözlerini de sıkıca kapattı. Kalp atışları deli gibi göğüs kafesine vururken başını bacaklarının arasına sakladı.

Kaldır başını! diye soludu büyük Timur. *Aciz durma!*

Kaldıramadı Timur. Titreyerek gelecek olanı beklemeye devam etti. Kolundan tutup dışarı çıkaracaktı babası. Nefret kusacaktı. Şanslı ise birinci tokattan sonra ablası yetişecekti. Ya da tam olarak şimdi. Şansız gününde ise birinci tokattan devamı gelecekti. Çaresizce bekledi. Adımlar yaklaştı. Dolapta geri gitmeye çalıştı elinden geldiğince. Olmadı. Tam o an dolap kapağı açıldı. Kollarını bacaklarına daha çok sarıp

bulunduğu yerde yok olmayı diledi. Görünmez olmak, bilinmemek istedi. Varlığı hissedilmesin, babasının gözünün önünden silinip gitmek istedi.

Çaresizce gelecek olanı bekledi ama hiçbir şey gelmedi.

Bir el değdi saçlarına. Başını nazikçe okşadı. Ablası olmalıydı! Başka kimse onu böyle sevmezdi. Korku sihirli değnek değmiş gibi yüreğinin üzerinden kalkarken bakışlarını saklandığı yerden kaldırdı. Lakin karşısındaki kişi görmeyi beklediği kişi değildi. Gül çehreli ablası yoktu burada. Kocaman ela ile karışık yeşil gözleri, uzun kirpikleri, beyaz teninin üzerine yer ter dağıtılmış çilleri olan Ahu vardı. Boynundaki yara ve dudaklarında ki tebessüm yerli yerindeydi.

Timur bocalamış bir şekilde bakarken o elini saçlarından yavaşça kopardı. Dizlerine bağladığı minik ellerine sardı parmaklarını. "Gel." derken karşısındaki yüz aniden ablası oldu. Bir Ahu, bir ablası arasında gidip geldi aynı yüz. Ablasının sesi ve yüzüyle birbirine karıştı her şey. "Kimse yok. Çıkalım." derken de bir Ahu vardı önünde, bir ablası. Ses de silüet de birbirine karıştı. Hangisi, gerçek hangisi kim ayıramadı Timur.

Silüet en son yine ablası oldu. O gül çehre her zamanki şefkatli tebessümü ile baktı Timur'a. İki eliyle sıkıca kavradı minik ellerini. Güven veren bir şekilde başını aşağıya doğru bir kere eğdi. "Bana inan ablacığım... Çıkalım artık buradan."

Elindeki ellere karşılık veremedi. Sessizce yüzüne bakmaktan başka bir şey yapamadı. Ama ablası inatla ellerini bırakmadı.

Ablasının gülümseyişi gün ışığına karışırken çok derinlerden bir ses duydu Timur. Biri kapıya vuruyordu sanki. Bu sefer gerçek ve hayali ayırabildi. Derin bir soluk vererek gözlerini

araladı. Olduğu yerde dikleşirken elini ağrıdığını hissettiği ensesine attı. Terlemişti. Ne olduğunu anlamaya çalıştı birkaç saniye. Radyodan saçma bir şarkı sesi yükseliyordu. Yerden ayaklanırken masa üzerindeki telefonunu alıp susturdu. Saate baktığında kısa süreli bir şok yaşadı. Saat yediye geliyordu. Kapı inatla vurulmaya devam ediyordu. Suya atılan bir taşın bıraktığı dalgalar gibi bulanıklaşıyordu zihni. Her zaman ki gibi düşünmeyi erteleyip uyuşan ensesini ovuştururken kapıya ilerledi.

Kapıda sırıtarak ona bakan Cihan'ı gördüğünde ise derin bir nefes vermeden edemedi. Karşılaştıkları günden beri her sabah elinde bir poşet simit ve poğaça ile kapısında bitiyordu.

"Günaydın Tulpar abi!" dedi neşeyle. Yediği dayağın izleri yer yer mor çürükler şeklinde hala yüzündeydi.

En huysuz bakışı ile baktı. Daha dün kovmuştu oysa. "Ne günaydını lan?" dedi yeni uyandığı için daha da kalın bir sesle. "Karga bile sıçmadı daha. Ne işin var burada?"

Poşeti Timur' a doğru uzattı. "Kahvaltını getirdim abi."

Poşete de en ifadesiz ama bir o kadar da huysuz bakışı ile baktı Timur. "Daha kaç kere *siktir git* demem lazım sana koçum? Söyle de tek seferde söyleyeyim."

Sırıttı Cihan. "Sınır yok abi. İstediğin kadar diyebilirsin. Ben biraz küfür arsızıyımdır."

Derin, bıkkın bir nefes verdi Timur.

"Buyur Tulpar abi." diyerek poşeti daha da burnuna dayadı Cihan. "Taze simitlerin. Valla fırından yeni aldım. Sıcak."

Derin bir nefes daha verirken burnuna dayalı poğaça poşetini aldı. "Cihan." dedi sakince.

İlgiyle baktı Cihan. Griye dönük mavi gözlerinin içinde hep bir ışık dönüyor gibiydi. "Buyur Tulpar abi."

"Bana can borcunu ödemek istiyor musun?"

İlgiyle kafa salladı Cihan. "Tabi ki abi. Sen iste, canım feda."

"O zaman harbiden siktir git yoksa genç menç demeyeceğim ağır sikeceğim belanı."

Güldü Cihan. "Huyun biraz pis ama kral adamsın Tulpar abi! Valla bak."

Göz devirerek kapıyı yüzüne kapattı Timur. Uğraşamayacaktı. Dışarıdan hala Cihan'ın sesi geliyordu. "Yarın sabah sıcak simitlerin yine kapında Tulpar abi!"

Elindeki simitleri mutfak tarafına ilerleyip tezgâhın üzerine savururken, "Sikeceğim Tulpar'ını da abisini de!" diye söylenmeden edemedi. Sessizce görevi bitirip gidecekti sözde ama her köşeden ayrı bir şey çıkıyordu başına. Elini alnına attığında alnının ortasındaki yara hafifçe sızladı. Bu defa sövmedi. Derin bir nefes verdi. Gördüğü rüyayı her zamanki *sonra düşünürsün kutusuna* attı. Sessizce yüzünü yıkayıp takım elbiseni giydi. Bir sigara içti. Evden çıkmadan önce ise Cihan'ın getirdiği simitlerden birini sessizce yedi.

******

Düşünmek insanın beynindeki en büyük kurttu. Ve minik kurtçuklar her zaman küçük şeyleri yiyerek başlardı büyümeye. Boyutları büyüdükçe yemek ihtiyaçları da artardı. Bir süre sonra sadece beyninizdeki düşüncelerle yetinmeyip, ruhunuzu da kemirmeye başlarlardı. Çok düşünmek insanı yaşlandırır temalı sayısız bilimsel araştırma ve makalenin özeti buydu aslında. İnsan kendinin kurduydu. Düşünmemek, elde olan bir şey değildi. Zihin engellenemezdi. Kurtçuklar durdurulamazdı.

Ben de durduramıyordum. Radyodan yükselen hafif müzik sesi ne diyordu pek fikrim yoktu. Zira zihnim tıka basa doluydu. Arabanın içi daha da sıcaklamıştı. Camı açarken aynı saniyelerde cızırdayan radyoyu da kapattım. Biraz daha radyo sesi duyarsam kusacaktım. Hafta sonu bile işe gitmek benim seçimimdi ama yine de can sıkıcıydı. Yoğun İstanbul trafiği ise bunaltımın üstüne tuz biber oluyordu. Camı açmama rağmen esmeyince elimle yüzüme yelpaze yapmaya çalıştım. Birkaç saniye sonra trafik biraz da olsa ilerlemişti.

Hafta sonuydu. Biricik'e sinema sözüm vardı ama işler beklediğim gibi gelişmemiş, mecbur işe gitmek zorunda kalmıştım. Trip atacaktı. Yüzde yüz emindim. Bunun sıkıntısı ile oflamaya devam ettim. Beni affetmesini umarak pastanede ne kadar ekler ve makaron varsa almıştım. Tek umudum bunlardı. Bir şekilde kendimi affettirmeliydim.

Trafik en nihayetinde açıldığında dakikalar sonra eve gelmiştim. Arabayı park edip yan koltukta ki çantamı ve tatlıları aldım. Kolumdaki saate kaydı bakışlarım. Altıyı çeyrek geçiyordu. Hava henüz kararmaya başlamamıştı ama şafakları bir örtü gibi süsleyen turuncu bir bulut denizi vardı. İnip kapıyı kapattığımda gözüme ilk çarpan şey apartmanın önündeki gül fideleri olmuştu. Kıpkırmızı bir şekilde açmıştı hepsi.

Dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamadım. Kimse inanmaya dursun, bu güller mucizeydi. Apartmanda benim dışında kimse sulamazdı. Çünkü ben dışında kimse mucizesini bilmezdi. Bilmemeleri daha iyiydi. Mucizeler herkes bildiğin da kaybolabilirdi. Güllerde sadece bana ait mucizeler gibiydi. Derin bir tebessümle güllere bakarken aklıma aniden o düşünce ifadem silikleşti. Üç gündür ne yaptığına dair bir fikrim yoktu. O günden sonra asla görüşmemiştik. Görüşmek için bir bahane de yoktu zaten. Anlamsızca canımı sıkıyordu bu durum lakin. Merak ediyordum. Ne yaptı? Dosyalar işe yaradı mı? Ne durumda bilmek istiyordum. Hakkım yoktu ama merak ediyordum işte.

Belki de dosyaları bu kadar erken vermemeliydik dedi beynimde günlerdir susmayan kurtçuk.

Belki de dedi bir başkası.

Ben ise derin bir nefes vermekle yetindim. Ne yapacağını bilirdi. İşine karışmam onu engellemekten başka bir işe yaramazdı. Hem amacımız Kralşan'dan kurtulmak değil miydi? Bunun için uğraşıyordu. Görmeye gerek yoktu. Yardıma ihtiyacı olduğunda yanında olacaktım. Niyetim ayak bağı olmak değildi. Yardım gerekirse isterdi. Evet, tam olarak böyle olurdu.

"Bekleyin, suyunuzu getiriyorum şimdi..." dedim güllere doğru. "Size su veren tek kişiyi çaresizce beklemek çok kötü bir şey, değil mi?"

Nazlı nazlı salındı kırmızı güllerin hepsi. Gülümsemeye çalışırken eve ilerledim. Asansöre binip eve geldiğimde önce kapıyı çaldım. Biricik bu saatte evde olmalıydı. Lakin kapıyı kimse açmadı. Kulaklıkları yine kulağında olmalıydı. Bir ergen ile yaşamak bazen bir hayli zordu. Elimdeki poşetleri yere bırakıp çantamdan anahtarımı çıkardım. Kapıyı açtığımda yüzüme ağır bir sessizlik vurdu. Biricik'in olduğu hiçbir yer bu kadar sessiz olmazdı.

"Biricik!" diye seslendim.

Ses gelmedi. Yerdeki poşetleri alıp kapıyı kapattım. Topuklu ayakkabılarımı can havliyle ayağımdan çıkarıp mutfağa ilerledim. Poşetleri bırakırken elimde anahtar göremeyince anahtarı kapının dışında unuttuğumu fark edip koşar adım yeniden kapıya ilerledim. Kapıyı geri açtığımda üstün zekam beni yanıltmamıştı. Anahtar dışarıdaydı.

"Biricik!" diye bağırdım yeniden. "Ben geldim."

Ses gelmedi. Anahtarı alıp içeriye taktıktan sonra odasına ilerledim. Bu saatlerde uyuyakalmazdı ama uykusu da bir hayli ağırdı. Uyuduysa beni duymaması oldukça olasıydı zira uyurken onu alıp kaçsanız dahi gözünü açamazdı. Sessizce odasına ilerledim. Yine aynı sessizlikle kapısını açtım. Yorganı başına kadar çekmiş, uyuyor olduğunu gördüğümde kınayıcı bir tebessümle bakmaya engel olamamıştım.

Her anne gibi *gece uyumazsan böyle bu saatlerde uyuyakalırsın* söylenmemi o uyanmasın diye içimden yaparken salondan yükselen telefonumun sesiyle sessizce kapısını kapatıp parmak ucumda salona ilerledim. Vestiyerdeki çantama koşarken bacağımı koltuğun kenarına

sağlam bir darbe ile vurdum. Durmadım ama. Oflayıp topallayarak ilerlemeye devam ettim. Topuklu ayakkabı ile zerre sakarlık yapmayıp dümdüz tabanlarım ile ilerlerken bu kadar sakarlık yapmam asla normal değildi.

Çantama uzanıp telefonu kapanmadan aldım. Telefonumu alırken ardından yere düşen şeye takıldı bakışlarım. Siyah bir iplikten yapılmış ince bir bileklik... Çünkü ben iflah olmaz bir batıl inanç yumağıydım. Olmazı zorlayacak ne varsa yapmak boynumun borcuydu. İki gün önce başlamıştım bunu yapmaya. Bugün bitmişti. Her düğümde sadece tek bir kişi için dilenmiş tek bir dilek vardı.

Bilekliğe uzanırken telefonu da açmak zorunda kaldım zira kapanmak üzereydi. Arayan Defneydi. "Efendim." dedim acıyan dizime rağmen yere eğilip siyah bilekliği alırken.

"Derin bir nefes al." dedi anında.

Bacağımda ki acı artıyordu. Üstüne bir de kafa karışıklığı eklenmişti. "Efendim?" deyişim bu sefer anlamadığımı belirtmek içindi.

"Sadece dediklerimi yap." dedi. "Üçe kadar say, derin derin nefes al ve bana Biricik'in nerede olduğunu söyle."

Yüzüm iyice ekşidi. Bilekliği çantama geri yerleştirdim. "İçeride, uyuyor."

"Emin miyiz?"

"Evet, az önce baktım."

"Derin nefes almış mıydın?"

Göz devirdim. "Hayır."

"Bence al. Ve derin nefesler almaya devam ederken Irmak Kralşan'ın Instagram sayfasını ziyaret et."

Duyduğum tek bir soy isim ile omurgamdan soğuk bir ürperti geçerken duruşum dikleşti. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Ahuzar..." dedi sakince. "Lütfen sakin ol, bir delilik yapıp dediğime pişman etme."

Gerçekten ne saçmalıyordu? Anlayamıyordum. Irmak Kralşan ne alakası vardı şu an? Defne hala hattayken telefonu kulağımdan çekip Irmak Kralşan'ın profilini arattım. Takipçi sayısı oldukça yüksekti. Profili ise abartılı fotoğraflar yığını ile doluydu. Bunların hiçbiri umurumda değildi. Son attığı fotoğraf kendisiydi. Bir kafede bir şeyler içiyordu. Hikayelerine girdim. Büyük bir parti vermiş olmalı ki gönderileri havuz başında eğlenen gençler ve kendisi ile doluydu. Hikayeler arasında hızla ilerlerken geldiğim son görüntüyü ilerletmek için ileriye basamadım. Kocaman olmuş gözler ve sinirden titreyen ellerle birkaç saniye boyunca baktım önümdeki videoya. Arkadan ismimi bağıran Defne yüksek müzik sesinden duyulacak gibi değildi.

Kralşan malikanesinin bahçesiydi burası. Irmak Kralşan'ın havuz başı partisinde eğlenen insanlar vardı. Kimi suya atlıyor, kimi içiyor kimi ise fotoğraf çekiliyordu. Dans edenler, gülenler, bağıranlar ve saçma sapan her türlü hareketi yapanlar birbirine karışmış durumdayken Irmak belirmişti kamerada. Telefonun kamerasını kendine doğru tutmuş, sarı saçlarını sağa sola sallayarak ortama uyum sağlıyordu. Derken kolunu bir kızın boynuna attı. İkisi de gülerek ortama uyum sağlamaya devam ederken gördüğüm yüzle kanın beynime sıçrama hızı eşdeğerdi.

Irmak Kralşan'ın evinde, onun partisinde, onunla yan yana, omuz omuza eğlenen kişi Biricik'ten başkası değildi.

Yer ayaklarımın altından hızla çekilirken etrafımda ne varsa döndü birkaç saniye için. İçimde kaynayan öfke beynimde bir noktaya öyle bir yumruk savurdu ki; gözlerimin karardığını, hatta sinirden avuç içlerimin uyuşmaya başladığını hissettim. Ben yıllarca bunun içim mücadele etmiştim. Ben yıllarca kardeşimi onlardan korumak için dimdik durmuş, hiç kimseye boyun eğmemiştim. O soy isim Biricik'in yanına dahi yaklaşmasın diye bütün musibetleri ben kendi gövdeme çekmiştim. Bu olamazdı! O kadınla aynı evde olamazdı! Onun yanında olamazdı!

Yer ayaklarımın altından kayarken vestiyerin köşesine zorla tutundum. Adımlarımı Biricik'in odasın çaresizce ilerliyordu. Bana bunu yapmamalıydı. Bu zamana kadar asla yalan söylememişti. Benden habersiz adım bile atmamıştı. Yapılacak olan neyse yapardık zaten ama bunu yapmamalıydı. Telefonu kapatıp Biricik'in odasına giden adımlarımı hızlandırdım. Kapısını açıp yatağına koştum. Yorganı kaldırdığımda altında bulduğum tek şey yastıklardı.

"Hayır!" diye öfkeli bir hayal kırıklığı ile soludum. "Bunu bana yapmış olma Biricik, hayır!"

Yapmıştı ama. Onun suçu yoktu oysa ama içimde kaynayan öfkeyi yutabilecek gibi değildim. Koşar adım çıkışa ilerleyip topuklularımı yeniden kuşandım. Çantamı alıp evin kapısını kitleme gereksinimi duymadan çekip asansöre yönelirken sinirden beynim uyuşmuş durumdaydı. Arabaya nasıl binip, Kralşan malikanesine nasıl gittiğim hakkında da hiçbir fikrim yoktu. Dakikalar sürmüştü. Sayısız kırmızı ışık geçmiştim. Umurumda bile değildi. İçimde kaynayan öfke bir an dahi olsun azalmamıştı.

Boğazı bir inci misali süsleyen Kralşan malikanesinin önüne geldiğimde hava artık kararmıştı. Ya da benim gözüm her şeyi siyah görüyordu. Bir önemi yoktu. Arabayı rastgele bir

şekilde kapının önünde bırakıp hızla arabadan indim. İçeriden yükselen müzik ve eğlence sesleri bu noktadan bile oldukça fazlaydı. Demir kapıya ilerledim. İçeri ha deyince giremeyeceğim aşikardı. Koskoca Mahir ve Kenan Kralşan'ın eviydi. Elbet korunaklı olacaktı. Kapının önünde bekleyen siyah takım elbiseli iki adamın karşısına dikildim.

Oldukça net oldum. "Kapıyı açın."

Cevap vermeden tip tip baktılar. Deli olduğumu düşünüyor olmalılardı. Ama şu an sabredecek konumda değildim. "SİZE KAPIYI AÇIN DEDİM!" diye en sonunda patladığımda birbirlerine kısa bir bakış atıp yeniden bana odaklandılar.

"Kiminle görüşeceksin?" dedi sol köşedeki.

Çenemi yukarı diktim. "Kimse ile görüşmeyeceğim. Kardeşim içeride, alıp çıkacağım. Çekilin şuradan." İleri gitmeye çalıştım ama biri kolumdan yakaladı.

"Bas git geri bacım." dedi diğer köşede ki adam. "Akşam akşam belanı arama. Büyük bir organizasyon var içeride. Davetli değilsen giremezsin."

Hızla kolumu geri çektim. Bunu yapmayı zerre istemezdim ama hiçbir seçenek bırakmıyorlardı. "Arayın o zaman Kenan Kralşan'ı, Ahuzar geldi deyin!"

Küçümser bir şekilde bir kolumdan tutup geri itelemeye çalıştı diğeri. "Uzaklaşın, lütfen!"

Asla tahammül edemeyecektim. Ben ondan önce kolumu geri çektim. "Çekilmiyorsunuz öyle mi?" diye soluyarak geri geri adımladım. Başımı kararlılıkla aşağı yukarı sallarken adımlarım gerilemeye devam ediyordum. Aynı saniyelerde demir kapının oldukça ilerisinde onu fark ettim. Net değildi ama oydu. Heybeti bu noktadan bile fark edilmeyecek gibi

değildi. Aynı saniyelerde o da beni fark etmiş olmalı ki bana baktığını hissettim. Başını usulca sağa eğdi.

Senin burada ne işin var?

Şimdi cevabı alacaktı. *Beni içeri alın* diye yalvaracak değildim. Tekrar arabama bindim. Malikanenin önünde geçip giderken kısa bir süre için gittiğimi düşünebilirlerdi. Bu takozla ne kadar hızlanılıyorsa o kadar hızlandım. Aynı saniyelerde ön panele yerleştirdiğim telefonum çalınca anın siniri ile kim olduğuna bakmadan açtım.

"Ne yapıyorsun sen?" diyerek arabayı dolduran sesi tanınmayacak gibi değildi.

Telefonumun ekranına kaydı bakışlarım. O gün kanala mesaj attığı numaradan arıyordu. Cidden manyak mıydı? Bu sinir ve stres içinde ben bir de bunun pervazlılığı ile mi uğraşacaktım. *Takipte olabiliriz* diye kırk kere açıklama yapmıştım adama. "ASIL SEN NE YAPIYORSUN?" diye adeta kükredim. "NUMARAMIN SENDE İŞİ NE? NEDEN ARIYORSUN?"

Yine oldukça sakindi. Bu çıkışımı umursamadı bile. "Konu bu mu?"

Öfkeyle soluyordum hala. "EVET!" diye patladım. "KONU BU!" Bir elimle direksiyonu kırıp U dönüşü ile geri dökerken hala sargıda olan elimle saçlarımı geri iteledim. "KARDEŞİM İÇERİDE! ONU O KÖPEKLERİN YANINDAN ALMADAN HİÇBİR YERE GİTMEM! SENİ DE EZMEMİ İSTEMİYORSAN O KAPIDAN UZAKLAŞ!"

"İçeride parti var." dedi. Sesi sakin ve makuldü. "Göze batmaman lazım. Ne istiyorsan söyle. Hallederim."

Kapı görüş alanıma girdiğinde gözlerimi kıstım. "Kendi işimi kendim hallederim!" Şu noktadan dönecek değildim.

"Ahu!" dedi. Sesinde ilk defa ciddi bir uyarı vardı. Duymamayı tercih ettim.

Daha da bastım gaza. Kapının önünde hızla onlara doğru gelen arabayı gördüğünden olsa gerek bütün ikna sözleri yerinde derin bir nefes verdiğini duydum.

Aynı saniyelerde kapının önünde yalı kazığı gibi dikilip duracağımı düşünen korumalar da üzerlerine gelen araba ile sağa sola kaçışmıştı. Gözümü kararttığım noktada saniyeler içinde benim takozu bodoslama demir kapıya geçirmiştim. Üzerime silah sıkmaları dahi umurumda değildi ama sanırım onun umurundaydı. Her şey saniyeler içinde olurken gördüğüm tek şey önümde iki yana açılan demir kapı, silahlarını bana doğru kaldıran sayısız siyah giyen adam ama ileri koşarak onları tek bir el hareketi ile durduran oydu.

Arabayı ani bir frenle, kulak tırmalayan bir sesle durduğumda önümden yükselen dumanlar tekerlerden gelmeyecek kadar çoktu. Ön tarafı dağıttık gibi duruyordu ama tahmin edilirdi ki bu da umurumda değildi. Arabam küçük olabilirdi ama etkisi bir o kadar sağlamdı. Dumanların arasında tam arabanın önünde dikilen kişi ise oydu. Dev cüssesi ile ellerini iki yana açmış, silahlarını bana kaldıranlara bir şeyler söyleyerek durdurmuştu ama duyabilecek gibi değildim. Hızla arabadan indim. Topuklarımın üzerine dimdik dururken içeriden yükselen müzik sesleri öyle çoktu ki, demir bir kapıyı yıkıp delip geçtiğim pek de duyulmuşa benzemiyordu.

"İndirin silahları!" diye bağırdığını duydum bu noktada. "Kenan Bey'in misafiri!"

Bütün elemanların bakışlarından aynı tereddüt geçerken ben bana doğrultulan silahları umursamadan arabamın önünde yükselen dumanları geçerek ona doğru ilerledim. Yanından

geçerken elimden geldiğince göz temasından kaçınıyordum. Deniz vardı onun gözlerinde. Şu an ihtiyacım olan ateşti. Dingin bir deniz değil. Yanından geçip ilerlerken ileriden ön taraftan da sayısız takım elbiseli adam bana doğru koşuyordu. Hepsi ellerini beline atıp silahlarını kuşanmaya çalışırken aniden durdular. Arkamdan geldiğine ve onları durduranın da o olduğuna emindim.

Arkamdan gelen, "Kenan Bey ile." diyen sesi yanılmadığımı gösterdi. Adamlar bana kuşku ile bakarken aralarından sıyrılıp nereye gittiğimi bilmeden ilerlemeye devam ettim. Evin arkasına doğru çıkmaz bir yola girdiğimi fark ettiğimle sinirle ona döndüm. Hala peşimde olduğuna emindim. Bir hışımla arkamı döndüğümde tam da tahmin ettiğim gibi arkamdaydı. Pür dikkat beni izliyordu.

"NEREDE ŞU PARTİ?" diye yükseldim.

Sakince, "Sakinleş." dedi.

"Sakinleşmiyorum!" diyerek gerekli cevabı verdim.

"Dikkat çekiyorsun." dedi. "Şu an buna gerek yok."

Bir adım atıp olabildiğine yaklaştım. "Umurumda ki sence? Kardeşim bu pisliklerin yanında bir saniye dahi durursa bu evi ateşe veririm. O zaman görürsün dikkat çekmeyi!" diye soludum yüzüne bakmak için başımı geri atmışken. "Nerede şu partinin girişi?"

Geri adım atmadı. O da benim gözlerime bakarken başını usulca sağa eğdi. Kısa bir duygu daha geçti bakışlarından ama anlayabileceğimden daha kısa bir andı. Bu denli yaklaşmamalıydım oysa. Deniz kokusuna ihtiyacımız yoktu. İmdadıma kendi yetişti. Bir adım yana çekilip eliyle geldiğimiz yolu işaret etti. Benim bütün sinirime rağmen her

zamanki gibi oldukça sakin ve sessizdi. Yine sessiz bir kelimesi vardı.

Buradan.

Beni durdurmak veya sakinleştirmek yerine yolumu açması bir hayli makuldü. Hala ters bakışlar atarken önünden geçip işaret ettiği yola ilerledim. Malikanenin içinden girip büyükçe bir alandan geçtikten sonra başka bir balkona açılan kapının önüne geldiğimde müzik sesi son noktadaydı. Ortamı inceleyecek durumda değildim. Gözüme çarpan tek şey antika tablolardı. Alana girdiğimde açık hava olmasına rağmen yüzüme çarpan içki ve ter kokusu ile yüzümü ekşittim. Hızlı ilerlerken gözlerim sadece Biricik'i arıyordu.

"Ahuzar Hanım." diyerek yanıma gelen bu defa Adriel'di. Görmediğim süre boyunca asla özlememiştim kendisini ama o beni özlemiş gibi görünüyordu. Çatık kaşları altından bana bakan gözleri sorularla doluydu. "Ne işiniz var burada?"

Kısa bir süre yüzüne bakıp yeniden önüme döndüm. Bakışlarım sadece Biricik'i aramaya odaklıydı. Ben öne doğru ilerlerken arkamda ki Adriel, "Kim içeri aldı?" diyordu Tulpar'a.

Yine son derece netti. "Hiç kimse. Kapıyı kırıp girdi."

Tartışmaları umurumda değildi. Beyaz, parlak ışıklarla aydınlatılmış bir alandı. Önce kimseyi göremedim. Gençler dans ediyor, kimi içiyor, yaşı hiç de küçük olmayan bazı orta yaşlı kadın ve adımlar ise kadehlerini tokuştururken dünyanın en komik şeyine güler gibi kahkaha atıyorlardı. Derken en arkada, minik çiçeklerin arasındaki tekli salıncakta gördüm onu. Eline aldığı portakal suyu ile içinde bulunduğu ortama bir o kadar zıt duruyordu. Hemen yanında oturan ise Irmak Kralşan'dan başkası değildi. İkisi küçük bir salıncağa zorla sıkışmıştı.

Biricik sadeydi, kot bir pantolon ve salaş, mavi bir gömlek vardı üzerinde. Lakin Irmak yine yaşının oldukça üzerindeydi. Görünüş olarak da daha büyük duruyordu ama kıyafetleri bu durumu ona katlıyordu. Mor, mini bir abiye vardı üzerinde, Gri topuklu ayakkabıları ayağının uzunda sallanırken salıncakta sallanıyor, gülerek bir şeyler konuşuyorlardı.

Kanın beynime sıçradığı anlardan biri daha!

Dünyanın en saçma görüntüsü bu olabilirdi. Hızla o yöne ilerlerken önüme çıkan garsonu ve başka birini hızla kenara iteledim. Ayağımın altında hiçbir fazlalığa tahammülüm yoktu. Hızla onlara doğru ilerlerken beni ilk gören Biricik olmuştu. Bakışlarımız kesiştiği an gülen yüzü soldu. Hızla oturduğu yerden toparlanmaya çalıştı ama Irmak fazlası ile sıkıştırmış olmalı ki zorlandı. Aynı saniyelerde ben de yanına gelmiştim zaten. Korku ile toparlanmaya çalışırken hala elindeki portakal suyunu koruma derdindeydi.

"Biricik!" dedi Irmak. Neden telaşlandığını anlamaya çalışıyordu. "Ne oluyor?"

Yaklaştığım an ilk iş olarak Biricik'in elindeki portakal suyu bardağını alıp yan tarafta kalan yeşil alana savurdum. Irmak gerekli cevabı alarak susarken ben Biricik'i kolundan kavradım. "Yürü!" diye soluyan sesim oldukça yabancıydı.

"Abla!" dedi panikle.

Dinlemedim. Kolundan kavrayıp kaldırdım. Biricik'i aniden çekmemin etkisi ile Irmak salıncakta düşer gibi oldu ama hemen toparladı. "Ahuzar abla!" dedi o da saçma bir panikle. O da ayağa kalktı. "Bekle bir saniye. Açıklayabiliriz."

Sinirden kusabilsem yapardım. Tam olarak bu noktaya hem de. Öfkeli bakışlarımı ona diktim. "Senden açıklama

bekleyen yok Irmak Kralşan!" Düşündüğümden daha öfkeli çıkmıştı sesim. "Benim tek muhatabım kardeşim!"

Bir şey söyleyemeden öylece kaldı. Anlamsızca canımı yaktı bu bakışı ama içimde beliren merhametin başını kırgın demirle aynı saniyelerde ezdim. Onlardan hiç kimseye merhamet etmeyecektim. Ben önemli değildim ama kardeşime yaklaşan herkesi paramparça edebilirdim!

"Abla!" diye sitemle karışık bir korku ile uyardı kardeşim olacak kişi. "Yapma böyle, utandırıyorsun beni!"

Öfkeli bakışlarımın hedefi artık oydu. Cevap olarak kolunu kavrayıp hızla ilerlettim. Neydi bu saçmalık şimdi? Bir de özel okulda okuyan kızın annesi aslında o okulda hademedir ve ondan utanır klişesi içine mi düşecektim? Şaka olmalıydı! Ben onu böyle yetiştirmemiştim. En azından öyle sanıyordum. "Yürü!" diye soludum öfkeyle.

Sol tarafımda kalan onun bütün heybeti ile pür dikkat bizi izlediğinin hala farkındaydım. Bakışlarımı inatla ona değdirmedim. Kenan damlamadan buradan def olup gitmeliydim. Lakin ileri doğru bir adım attığım an duyduğum sesle adımlarım olduğu yere çakıldı.

"Ahuzar!" dedi ince bir kadının sesi.

Olduğum yerde kaldım. Ayaklarım ileri doğru gitmek isterken bileğime bağlı öyle ağır halatlar vardı ki; bir adım dahi ilerleyemedim. En derinlerde aynı sesi yıllar öncesinden seçip çıkardı zihnim.

Ahuzar! Git babanın gömleğindeki samanları ayıkla.

Of! Ne vıcık vıcık bir şeysin be! Yapışma!

Şimşekten mi korktun? Ne yapmamı bekliyorsun? Git, kulaklarını kapat!

Dik dur! Kambur durma! Benim kızımsın sen!

Sen olmasaydın bu ahıra sıkışıp kalmazdım. Sen olmasaydın bu at boklarını temizlemek zorunda kalmazdım!

Baban mı aldı o oyuncağı? Benim dediklerimi almayıp sana o oyuncağımı aldı yani? İnanamıyorum!

Sesler ve görüntüler birbirine karıştı. Ensemden başlayan soğuk ürperti tüm vücudumda yayılırken iliklerime kadar üşüdüğümü hissettim. Parçalanan oyuncaklar değildi çünkü. Annesi tarafından yok sayılıp, hor görülen küçük bir çocuğun kalbiydi. Bir annenin evladına yapabileceği en büyük kötülük de buydu zaten. Ona kendi eliyle büyük bir kalp kırıklığı vermek.

Ve duyduğum sesin bana bıraktığı tek şey buydu. Devasa bir kalp kırıklığı. O yüzden normal şartlarda bu sesin canımı açıkçası gerekiyordu. Ama acıtmadı. İçimdeki öfke ateşine bir odun daha atmak, daha da harlamaktan başka hiçbir şey yapmadı. Bütün geçmişi yuttum. Kızgın bir öfke ateşine dönüştürüp kalbimin tam ortasına attım. Kalbimdeki o kırıklığı o ateşle demire vurur misali vura vura kapattım. Kendi kalbime yeniden şekil verdim. İçinde ona dair hiçbir iz bırakmadım.

Bu yüzden usulca ona yani anne olacak kadına dönen bakışlarım bir o kadar boş ve duygudan yoksundu. Hülya Kralşan, yıllar sonra karşımdaydı. Elinde çikolata yoktu. Parıldayan mücevherleri vardı. Ve ben, Ahuzar. Sessizce inleyip asla ah etmeyen falan değildim. Ateşler üzerinde yalınayak yürüyen ve o ateşle herkesi aleve verendim.

Bundan sonra da tam olarak öyle yapacaktım.

******

Bir bölüm sonundan daha se lam larrrrr!

Hızlı attım. Son kez bakamadım. Hata varsa affola ❤

Bu arada ş uraya yazdıklarımızı okuyun aşkolar okuyun sonra bölüm nerede diye ağıtlar yakıyorsunuz. Geçen hafta bu hafta geçikecek demiştim. Biz bunları anlattık ama yani ksjsjwjs

Neyse, isyanım bu kadardı ksksjd diğer bölümde görüşmek dileğiyle. Öpüldünüz □

❤□□

7. BÖLÜM

"Dümdüz işler insanın zalim Adaleti,
Yolundan sapmaz bir an bile:
Zayıfı da keser, güçlüyü de,
Ölüm saçar yürüdükçe:
Ezer geçer tüm güçlüleri,
Soyunu satan o katilin demir ökçeleri..."

****OSCAR WİLDE***

******

Elinde tuttuğu kitapları daha sıkı kavrayarak caddede koşmaya devam etti Güldeste. Çantası kolundan düşer gibi olduğunda hızla toparladı ama adımlarını yavaşlatmadı. Yetişmesi gereken bir araba vardı. Yanından geçen insanlara çarptı. Onun omuzu acıdı ama çarptığı herkesten yine o özür diledi. Önünde uzanan uzun sokakta ilerlerken dizlerinde biten çiçekli elbisenin etekleri uçuşuyor, saçları yüzüne vuran nemli rüzgarla arkaya doğru savruluyordu.

Attığı her adım bir heyecandı aslında. Çünkü o artık Karadeniz Teknik Üniversitesinin, Edebiyat öğretmenliği bölümünde okuyan bir üniversite öğrencisiydi. Yeni başlamıştı. Tam bir ay, iki gün olmuştu hatta. Sayıyordu hayallerine giden bu yolda adımladığı her anı. Kolay başarmamıştı. Zor elde edilen her şey daha kıymetli olurdu. Güldeste için bu hayat zordu belki ama bir o kadar da kıymetliydi.

İçindeki çiçekler karanlıkta kalıyordu. Bir başkası büyümeyeceğini düşünedursun, Güldeste o çiçekleri zifiri karanlıkta dahi büyütmeye devam ediyordu. Hayat ona ışık vermemişti. O ise elinde olanla yetinip karanlıkta büyüyen çiçekler ekmişti toprağına. Umutsuzluk karanlıkta kalmak demek değildi çünkü. Asıl umutsuzluk; insanın kendi içinde karanlıkta kalmasıydı. Güldeste kendi içinde ki aydınlığı asla söndürmemişti.

Yetişmesi gereken bir Rize minübüsü vardı. Dersinin olduğu her sabah Rize'den Trabzon'a geliyor, akşam yeniden Rize'ye dönüyordu. Bir kolunda sıkıca sabitlediği kitaplar varken diğer kolundaki küçük, kahverengi saate bakmaya çalıştı. Beşe on dakika vardı. Rize'ye giden son araba on dakika sonra kalkacaktı. Var gücüyle koşarken ayağının ucunun takıldığı taşı fark etmedi. İleri doğru sendeledi. Kitaplar elinden öne doğru savrulup, çantası kolundan tamamen düşerken o da ileri doğru sendelemişti ama düşmeden toparlanmayı başarmıştı.

Omuzları çökecek gibi oldu kısa bir an için. Ama buna dahi vakit yoktu. Yola dağılan kitaplarına ilerleyip yere eğildi. Hızla toparlandı. Kitaplarını yeniden kucağına toparlayıp minik çantasını kolunda sabitledi. Koşmaya başladı. Rize minibüsünün kalktığı yere geldiğinde gözleri hızla saat beş arabasını aradı. Tek temennisi dolmadığı için birkaç dakika

daha bekletmeleriydi. Bu dilek ile bilet aldığı küçük yazıhaneye ilerledi.

Umutlu bakışlarını kapıdan içeri girdiği an duyduğu ses tuzla buz etmişti. "Kalktı gızum minibüs." dedi her zaman bilet aldığı amca. İnce, uzun, sivri burunlu bir adamdı. Bakışları her zaman baygın, sesinde ince bir tını vardı. "Kaçurdun oni!"

Nefes nefese kalmıştı. Şakaklarından akan terler saçlarının yüzüne yapışmasına neden olmuş, sırtından akan terler yüzünden daha şimdiden üşümeye başladığını fark ediyordu. "Hayır..." dedi sessizce.

Ellerini yapacak bir şey yok der gibi iki yana açtı adam. "Ayurmiş idim yeruni. Beklettum gel diye amma geçuktun be gızum!"

Sıkışan nefesini zorla bıraktı Güldeste. Dersi saatinde bitirmeyip inatla bir şeyler anlatmaya devam etmişti hocası. Nefes nefese kaldığı için konuşamadı bile. Üzgün bakışlar ve düşük omuzları ile çıktı yazıhaneden. Eve gitmeli, Timur'a koşmalıydı. Ayşe nine bakmaya devam ediyordu ama Güldeste'nin aklı her zamanki gibi kardeşinde kalıyordu. Beş yaşına yaklaşıyordu. Artık yaşlanan Ayşe ninenin gücü yetmiyordu peşine koşmaya. Ne yapacağını bilemez bir şekilde etrafına bakınırken solundan duyduğu bir sesle irkildi.

"Napaysın oraya Cüldeste?" diyordu Adem'in neşeli sesi.

Birkaç saniye için şaşırdı Güldeste. Göz kırpıştırmak ile yetindi. "Asıl sen ne yapıyorsun burada?" demeyi en sonunda başardığında Âdem yanına gelmişti.

Güldü Âdem bu denilene. "Beni bilirsin Cüldeste. Her an her yerdeyim."

Boş boş bakmayı sürdürdü.

Gülüşü sürüyordu Adem'in. Ben de Trabzon'da iş buldum diyemedi. Garsonluk yapıyorum diyemedi. Her sabah ve akşam Rize arabasına binip binmediğini kontrol edip, ardından gelen araba da ben oluyorum diyemedi. Senin için buradayım Güldeste diyemedi. "Bakma şöyle bilmiş bilmiş." diyerek uğraşmayı tercih etti. "Bir iş var. Bir süre ben de buralardayım."

"Ne işiymiş o?"

Garsonluk demedi. "Halka hizmet." demeyi tercih etti.

Güldeste ise, "Yani garsonluk." demeyi.

Ofladı Âdem bu bilmiş haline. "Bir şeyi de hemen bilme zaten." derken bakışları önündeydi. Güldeste'nin gülen sesini duyduğunda bakışlarını ona çevirdi. Belki de bilmeye devam etmeliydi. Böyle çok daha güzeldi...

"Çok şey bildiğimi kabul ediyorsun yani?" derken hafifçe sağa sola sallanıyordu Güldeste.

Ukala bir bakış ile baktı Âdem. "Biliyorsun da ne işine yarıyor? Al bak, yolda kaldın." Başını alayla sağa sola salladı. "Napacasun şimdi Cüldeste?"

Bakışları dikleşti Güldeste'nin. "Basit. Artvin arabasına binip Rize'de ineceğim." Hemen yandaki Artvin yazıhanesine ilerlerken Âdem telaşla kolundan yakaladı.

"Dur!" diye yükseldi aniden.

Güldeste durup ona döndüğünde bakışları kısa bir an için birbirine değdi. Sonra ise Adem'in hala tuttuğu koluna. Yüreği göğüs kafesine ürkekçe vururken Âdem ateşe değmiş

gibi hızla geri çekmişti elini. Bir süredir komşuydular belki ama laf kavgasından ileri gitmezdi aralarında ki ilişki. Oysa Adem'in yüreği dünden razıydı bu çırpınışa. Karadeniz'in deli dalgaları misali dalgalanıyordu içinde ki hisler nicedir. Kuş misali göğüs kafesine vuran kalbi ile irkilince elini hızla tuttuğu koldan çekti.

Güldeste ise derin bir nefes vermekle yetinmişti. Kızaran yanaklarını saklamak adına bakışlarını ilk kaçıran o oldu.

"Tamam, en bilgili sensin, tamam!" dedi Âdem ters ters. Her zamanki güvenli limanı olan Güldeste'ye laf atmaya sığındı. Sadece bu anlarda dik bir şekilde ona bakıyor, ela gözlerini en net şekilde görüyordu Âdem.

İstediği oldu. "Benim tabi." diye diklendi Güldeste. "Sınıfta tek üniversite kazanan benim."

Yüzünü ekşitti Âdem. En çok korktuğu şey buydu ya zaten. Güldeste'nin bilgisi... Liseyi bile zorla bitiren biri olarak layık göremiyordu kendini ona. "Birinci olurken mütevazi olmayı öğretmediler mi sana?" Kucağındaki kitaplara uzandı. Hızla alıp kendi kucağına doluşturdu. "Yürü, gidelim." dedi aynı tersliği ile. Hızla ilerlemeye başladı.

Bocaladı Güldeste ama birkaç saniye sonra o da Âdem'in peşine takılmıştı. "Nereye?"

"Eve."

"Neyle?"

"At arabasıyla."

"Aman ne komik." dedi zerre gülmeden.

Önüne geldiği Kırmızı Doğan SLX arabayı işaret ederken gülüyordu Âdem. "Artık esprilerimizi de beğenmiyorsun ha Cüldeste." Bir kolunda Güldeste'nin kitapları varken diğeri ile ön kapıyı açıp kenara çekildi. "Bu üniversite seni çok değiştirdi çok..."

Kısa bir göz devirme ile karşılık verdi Güldeste. "Kimin bu araba?"

"Hacı Rüstem emmiden kaptım. Bin artık şu arabaya." Göz ucuyla açtığı kapıyı işaret ederek. "Kibarlık yapıp kapını açtık, farkındaysan."

"Bunu yüzüme vurana kadar kibardın." Her zamanki kibar ve zarif halleri ile onun için açılan kapıdan süzülüp ön koltuğa kuruldu. Kızaran yanaklarını Âdem görmemişti.

Âdem' in, "Yapılan şeyi karşıdaki kişi anlamıyorsa mecbur yüzüne vuracağız." diye sessizce mırıldanışını da Güldeste duymamıştı.

Kucağında kitaplarla sürücü koltuğuna ilerledi. Arabadan içeri girdiğinde tedirginlikle etrafa bakınan Güldeste'ye göz ucuyla baktı. Birinin görmesinden endişe duyduğunu anlayabiliyordu. Tuttuğu kitapları kızın kucağına iteleyerek başka bir noktaya odaklanmasını sağlamaya çalıştı. "Bunlar ne böyle?" diyen sesi yüzünü kapatan kitaplar yüzünden boğuktu. "Alfabeyi yeniden mi öğretiyorlar?"

Kucağına bırakılan kitaplara gülerek baktı Güldeste. Sayfalarının kokularına bayılıyordu. En üstteki kitap kucağına değil de vitesin önüne düştüğünde ikisi de aynı anda kitaba uzandı. Parmakları birbirine değdiğinde saniyelik buluştu gözleri. Âdem bu defa kıpırdamadı. Ateşe değmiş gibi hızla geri çekilin Güldeste olmuştu. Normalde böyle biri değildi ama söz konusu ne zaman Âdem olsa utanıyor, yanakları kızarıyordu.

Minik bir öksürükle boğazını temizledi Âdem. "Neymiş bu kitap?" Kitabı alıp göz ucuyla baktı. "Aşk ve Gurur." Dudaklarını büzerken alay eden bir hali vardı. "Yine mi aşk kitabı be Güldeste?"

Hızla elinden almaya çalıştı Güldeste. Âdem her okuduğunu ile itine ile dalga geçiyordu. Artık yetmişti. "Yapma şunu artık!" diye çıkıştı.

Gülerek karşılık verdi Âdem. Elinde kitapla camdan tarafa döndü. Sayfalar arasında gezindi gözleri. Altı çizilmiş bir kısım gördüğünde durdu. Kırmızı, silik bir kalem tek bir cümlenin altını ince bir şekilde çizmişti.

Kendi evim olduğu zaman müthiş bir kütüphanem olmazsa mutsuz olurum.

Kitap elinden alındı. "Başkasının kitaplarındaki altı çizili cümleleri okumak saygısızlıktır!" diyen Güldeste'nin sesi utanç, sinir ve tatlı bir sitemle doluydu.

Bakışları boştu Âdem'in. "Cümlenin ırzına kastetmedik ha! Sadece okuduk."

Tatlı bir triple kitabı kucağındaki diğer kitapların üzerine bırakıp önüne baktı Güldeste.

"Sizin evde büyük bir kütüphane var zaten." dedi Âdem. "Onunla mutlu değil misin?"

Bakışları yoldaydı. Derin ama sessiz bir nefes verdi. "Onlar benim kitaplarım değil. Babamın kitapları."

Sessiz kaldı Âdem. Çünkü bu defa konuşmaya devam eden Güldeste'ydi. Bölemezdi.

"Benim evim olursa," diyerek tatlı bir hevesle Âdem'e baktı Güldeste. "Kocaman bir kütüphane yaptıracağım. Bir odanın bütün duvarlarını kaplayacak şekilde olacak. Her türlü kitabı alacağım. Hepsi olacak. Minik bir sallanan sandalye atacağım camının önüne. Orada oturup saatlerce kitap okuyacağım."

Minik bir tebessüm vardı Âdem'in dudaklarında. "Üst raflardaki kitaplara nasıl ulaşacaksın? Madem öyle bir kütüphane yaptırıyorsun, sana üst raftan kitapları verecek biri lazım."

"Timur verir." dedi Güldeste neşeyle. "Şimdiden boyu uzun. Büyüyünce daha da uzar benim oğlum. Kocaman olur. Uzanamadığım her rafa o ulaşır."

Yüzü düştü Âdem'in. Amacı bu sonuca ulaşmak değildi. "Velev ki Timur yok." demiş bulundu.

"Merdivenle alırım." dedi Güldeste.

"Ahan da merdiven de yok."

"Komşudan isterim."

"Bak sen şu işe ki komşun da yok."

"Ne olsun istiyorsun sen Âdem?"

"Beni çağıracaksun da!" diye yükselirken bir o kadar da tatlıydı.

Kısa bir an için yandan bakabildiği kadar baktı Güldeste, Adem'e. Sarı saçlarına, kirli sakallarına ve kaşlarına vuran güneş içlerinde altın varmış gibi parlamasına neden oluyordu. Mavi gözlerinin rengi daha bir açılmıştı sanki.

Berrak bir denize benziyordu. Uzun süre bakamadı. Hızla önüne döndü. "Her zaman yan komşun olacak değilsin."

Birkaç saniye sessiz kaldı Âdem. "Bence de..." diye mırıldanışını Güldeste duymuş, kısa utangaç bir bakışın ardından yeniden yola odaklanmayı tercih etmişti.

Sessizce ilerlediler yol boyunca. Bu sessizliğin sebebi utangaçlık değildi. Aksine Âdem sessiz kalmaz, konuşmayı her zaman tercih ederdi. Güldeste'nin utandıkça kızaran yanaklarını görmek ayrı bir keyif verirdi. Lakin sabahın erken saatlerinde kalkıp okuluna gelen Güldeste hemen yanındaki koltukta uyuyakaldığında nefesini dahi sessizce aldı.

Arabayı yavaşlattı. İnişli çıkışlı, engebeli virajlı yollardan giderken tüy kadar hafif sürdü arabayı. Batan akşam güneşi yüzüne vurduğunda Güldeste hafifçe kıpırdandı. Ön taraftaki minik ayna kısmını indirerek gölge yapmaya çalıştı. Yeterli gelmeyince eliyle gölge yapmaya çalıştı. Yoldan uçacak gibi olduklarında yeniden direksiyona sarılmak zorunda kaldı.

Rize'ye geldiklerinde arka sokakta durmadan önce üç tur daha döndü. Uyandırmaya kıyamadı. Güneş batmış, hava iyiden iyiye kararmışken en sonunda durmak zorunda kaldı. Onu evine daha fazla geciktiremezdi. Araba durdu. Lakin içinin ışığını yakmadı. Yanında uyuyan gül çehreye çevirdi bakışlarını. Saçları yüzüne dökülmüştü. Söyleyecek çok şey vardı belki ama yuttu. Derin bir nefes vermekten başka bir şey yapamadı.

"Güldeste..." dedi kısık bir sesle.

Hafifçe kıpırdandı Güldeste. Elini uzatıp koluna dokunarak uyandırmak istedi Âdem ama yapamadı. Elini sürmeye dahi kıyamadı. "Güldeste..." dedi yeniden. Sesi öncekine göre daha gür çıkmıştı.

Güldeste'nin ela gözleri usulca aralandı. Saçlarını geri savururken toparlanmaya çalıştı. Önlerindeki karanlık sokağı yokladı bakışları. "Ne oldu?" diyen sesi uyku doluydu.

Uyku mahmuru gözlere düşük omuzlarla baktı Âdem. "Geldik..."

Kolundaki saate baktı Güldeste. Sekiz olduğunu gördüğünde bütün uykusu dağıldı. "Çok geç olmuş!" dedi panikle. Kitaplarını kucakladı yeniden. "Bekle, ben önden gidip Timur'u alayım sizden. Sen benden sonra gelirsin."

İlk defa sessiz kaldı Âdem. Başını aşağı yukarı sallamakla yetinirken Güldeste çoktan arabadan inmiş, öne doğru koşmaya başlamıştı. Yolu ışık olsun diye uzun farları açtı. Güldeste hafifçe arkasını dönerek ona bakıp, tekrar önüne dönerek koşmaya devam ettiğinde ise iki eliyle direksiyona sarılıp içli bir nefes verdi.

"Güldeste... Güldeste..." dedi sessizce. "Sen bulut olsan ben yağmur... Söküp alsam dertlerini içinden, birazcık hafifletebilsem seni..."

Derin bir ah çekmekten başka bir şey yapamadı. Onu ilk gördüğü andan beri içinde kopan hırçın bir fırtına vardı. İçindeki sevda ateşine bir odun daha ekledi. Güldeste'nin ruhu dahi duymadı. Arkasında bıraktığı genç adamdan kızaran yanaklarını saklamak gibi dertleri vardı. Onca saat arabada uyuduğuna inanamıyordu! Ya ağzı yüzü yamulduysa? Ya konuştuysa? Ya daha kötü bir şey yaptıysa? Utanç dolu yüzünü kitaplarına gömerek koşmaya devam etti. Işıkları yanan kendi evlerini es geçip Ayşe ninenin evine koştu. Babası evde olmalıydı. Umursamamaya çalıştı.

Ayşe ninenin kapısını çalıp açılmasını beklerken sabırsızdı. Kapı açılmadığında yeniden çaldı. "Yine mi uyuya kaldın Ayşe nine?" diye söylenirken imdadına yeniden Âdem yetişti.

"Aaaa- aaaa Cüldeste?" diye şaşırdı sanki az önce beraber değilmişler gibi. "Ne işin var bu saatte bizim kapıda?"

Sessiz gelişinden her zamanki gibi ürktü ama gelenin o olduğunu gördüğünde derin bir nefes verdi. "Ayşe nine yine uyuyakaldı sanırım." Sesindeki bıkkınlık duyulmayacak gibi değildi.

Güldü Âdem. Genç kızın yanından geçip kapıya ilerledi. Kapıyı açar açmaz içeri ilk giren Güldeste olmuştu. Elindeki kitapları girişteki minik komidinin üzerine bırakıp ayakkabılarını çıkardıktan sonra üst kata koştu. "Yavaş!" diye bağırdı Âdem arkasından. "Hasta, yaşlı ve yorgun ninemi güzellik uykusundan uyandıracaksın! Kadir İnanır gelip onu gördüğünde beğenmezse naparuk? Allah korusun!"

Merdivenlerde koşturmaya devam ederken gülüyordu Güldeste. "Bir zahmet uyansın."

Üst kata geldiğinde manzara pek de şaşırtmamıştı. Ayşe nine sedirin üzerinde uyuklarken odayı dolduran tek ses televizyonun sesiydi. Bakışları kardeşini aradı. Oyuncak arabaları buradaydı ama Timur görünürde yoktu. Mutfağa ilerledi. Yoktu. Göğüs kafesi sıkışmaya başlarken lavaboya ilerledi. Yoktu. Salona yeniden geldiğine içinde ki paniğe daha fazla engel olamamıştı. "Âdem, Timur yok!"

Elinde kumanda ile televizyonu kapatmaya niyetlenen Âdem'in bakışları ona döndü. "Ne demek yok?"

Televizyon kapandığı saniye Ayşe nine de uyanmıştı. "Ula noliy?" dedi uyku sersemi.

Kumandayı sedirin üzerine savurdu Adem. "İyice baktın mı odalara?"

Ellerini saçlarına geçirdi Güldeste. "Baktım. Yok!"

"Alt kat?"

Başını iki yana salladı Güldeste.

Gözlerindeki korku Âdem'in canını yakmaya yetmişti. Hızla Güldeste'nin baktığı odalara yöneldi. "Babaanne!" dedi bir yandan da. "Timur nerede?"

Bakışları boştu Ayşe ninenin. "Haburaydı. Oyuncakları ile oynaydi."

Dolapları, saklanabilecek her yeri aradılar ama yoktu. Ayşe nine ellerini yorgun dizlerine vurmaya başlamışken ikisi birden alt kata indi. Küçük bir oda da burada vardı. Aradılar. Yoktu. Korku; göğüs kafesinin hacminden daha büyük bir ağırlıkla üzerine çöreklenirken elini kalbinin üzerine atıp kesik bir nefes verdi Güldeste. "Nerede kardeşim?" diyen sesi üzüntü, panik ve ağlamaklıydı. "TİMUR!" Hızla kapıyı açıp dışarı çıktı. Gerekirse sokak sokak arayacaktı.

Yalınayak dışarı koştuğunu fark eden Âdem kolundan yakaladı. Yana eğilip ayakkabılarını önüne bıraktı. "Tamam, sakinleş. Bulacağız."

Duymadı bile. Göğsünd ki sızı bütün duyularını kapatmıştı. Görünmez bir düğümle bağlamıştı kendi hayatını kardeşinin hayatına. Nefesinin sıkışması, göğsünün daralması, ellerinin uyuşması bundandı.

Dışarı çıkıp kendini sokağa attığı an bakışları hemen yanlarındaki kendi evlerine takıldı. Koşan adımları yavaşladı. Kapı tam kapalı değildi. Adımları o yöne ilerlerken hem orada olmasını hem de olmamasını dilemekten başka bir şey yapamadı. Koşarken tökezler gibi olduğunda Âdem yeninden kolundan yakaladı. Düşmesine izin vermedi. İkisi aynı anda evden içeri girdiklerinde Güldeste kulaklarına dolan sesle irkildi.

"BAK!" diye bağırıyordu babasının sarhoş sesi. "İYİ BAK O FOTOĞRAFA!"

Bedeninden soğuk bir ürperti geçti Güldeste'nin. Dudaklarından art arda, "Hayır!" nidası dökülürken merdivenleri hızla aşıp üst kata çıktı. Karşısında olan babasının çalışma odasının kapısı aralıktı. Sesler ise daha da şiddetlenmişti.

"SANA O FOTOĞRAFA BAK DEDİM! ÖLDÜRDÜĞÜN ANNENE BAK!"

İliklerine kadar üşüdü Güldeste. Hızla odaya koşup kapıyı açtığında gördüğü görüntü ile buz kesti. Henüz beş yaşına yeni bitirmiş olan minik kardeşinin ensesinden kavramış, çalışma masasının önündeki kendi sandalyesine oturtmuştu babası. Önüne annesi Şehrazat'ınfotoğrafını yerleştirmiş, Timur'u inatla o fotoğrafa bakması için hırpalıyordu.

Bakıyordu Timur annesine. Hem de dolu dolu olmuş, ürkek bakışlarla. Ablası gibi elaydı gözleri, biçimli kaşları, güzel dudakları, omuzlarına dökülen dalgalı ve gür saçları, çenesinde ona benzeyen bir çukur vardı. Ablası anlatmıştı anneleri Şehrazat'ı. Bizi seviyor demişti. Gitmesi gerekti ama cennetten bizi izliyor demişti. Ama babası tam aksini kulağına bağırırken kıpırdamadan durmaktan başka bir şey yapamadı.

"SENİN YÜZÜNDEN YOK!" diyen babasının içki kokulu nefesi vurdu yüzüne. Minik ensesindeki el boynunu daha da sıktı. İleri geri sallayıp resme yeniden yaklaştırdı. "SEN VARSIN DİYE O YOK! SEN YAŞIYORSUN DİYE O ÖLDÜ."

Gördüğü görüntü ile Âdem'in dahi kanı çekilmişti. Adımları kapı girişinde kitlenip kaldı. Güldeste durmadı ama. O ürkek, nahif genç kız dişi bir kaplan gibi burnundan soluyarak öne atıldı. "BABA!" diye kükredi var gücüyle. Ellerine sarılıp

Timur'un minik ensesinden uzaklaştırdı. Kadir sarhoştu. Gözleri kırmızı ve yaşlıydı. Güldeste umursamadı bu halini. Her zaman gördüğü görüntüydü. "KARDEŞİMDEN UZAK DUR DEDİM SANA!" diye bağırırken Timur'u arkasına almış, önünde yıkılmaz bir duvar gibi durmuştu.

Arkasındaki Timur kitlenmiş bir şekilde annesine bakmaya devam etti. Bu annesinin fotoğrafına son bakışıydı. Bir daha gözlerine asla bakmayacak, annesinin her fotoğrafından kaçacaktı.

Arabasını almaya gelmişti eve. Hemen geri dönecekti. Merdivenlerde onu yakalayan babasının ensesinden tutup sürüyerek bu odaya getirmesini, yere savurmasını, sonra ise nefret kusmasını beklemiyordu. Bu Timur'un birebir karşılaştığı ilk nefretti. Sesini duyardı önceden. Eşyaların kırılma sesini, bağırma ve öfke nöbetlerini duyardı ama böyle anlarda ablasının ninnilerini dinlemek daha cazip gelirdi. Biz sessiz olursak o da sessiz olur derdi ablası. Timur ise yine onu dinler, tıp oyununa devam ederdi. Ablası varken hiçbir nefret değmezdi ona.

İlkti tenine değen bu soğuk nefret ama son olmayacaktı.

Kadir sarhoşluğunun etkisi ile geriye doğru yalpaladı ama önünde ki Güldeste'ye saldırmadı. Ona zarar vermezdi. Aksine, annesine benzeyen Gül yüzü içini yakar, kavururdu. Büyük bir sevgiyle izlerdi kızını. "O çocuk yaşamamalı." derken kelimeler ağzının içinde dolanmıştı sarhoşluğu yüzünden. "Onun yüzünden annen yok! Onun yüzünden benim Şehrazat'ım yok! Onun yüzünden bu karanlık! Eğer Şehrazat olsaydı..." Ellerini şiddetle başının iki yanına vurdu. "O olaydı... Bu kadar karanlık olmazdı... Bir tek o severdi beni... O çocuk ölmeli!"

"Sus!" dedi Güldeste.

Susmadı Kadir Tönge. "Adı kanla yoğrulmuş!" Gözleri kocaman olmuştu. Delirmiş gibiydi. "Ellerinde lanet var! Uzak dur ondan. Seni de öldürecek! Onu yaşatmak isteyen herkes ölecek!"

"Sus!" dedi Güldeste yeniden.

Heybetli bedeni ile ileri doğru ilerledi Kadir. Amacı yeniden Timur'u bulmaktı. Âdem izin vermedi. Yakasına yapışarak hızla geriletti. Arkasında kalan büyük kütüphaneye vurdu Kadir Tönge'nin sırtı. Sarhoştu. Heybetli bedenine rağmen yakasına yapışmış genç bir delikanlının ellerden kurtulacak halde değildi.

Âdem'in, "Yettin lan sen artık!" dediği anlarda yumruğu havaya kalktı. Kararlılıkla yüzüne indireceği yumruğu Güldeste yakaladı. Durmazdı Âdem'in eli. Ama durdu. Öfke dolu maviliklerini buğulu elalara çevirdi.

"Bırak." diyordu Güldeste'nin yorgun sesi. "Sarhoş. Kendinde değil."

Kısa bir an için bakıştılar. Âdem' in yüreği ezikti bu bakışlara. Yine kıyamadı. Eli kavradığı yakadan usulca çekilirken artık kendinden tamamen geçen Kadir Tönge sırtını yasladığı kütüphanenin önüne bıraktı güçsüz bedenini. Gözleri kapanıyordu. "Elleri kanlı... Elleri kanlı..." diye mırıldanırken sızıp kaldı.

Kısa bir sessizlik çöktü odaya. İkisi de bakışlarını birbirinden kaçırırken Güldeste ağzını açsa cehennem kusacaktı. Yuttu lakin. Bakışlarını kardeşine çevirdi. Kitlenmiş bakışlarla hala annesinin fotoğrafına bakıyor, dudakları titriyordu. Kimse görmese bile Güldeste dudaklarındaki o minik hareketlenmeleri görebiliyordu. Ezbere bilirdi elinde büyüttüğü kardeşinin her şeyini. Güçsüz adımlarını kardeşi için güçlü ataya çalışarak ona ilerledi. Annesinin resmini alıp

yüzünü masaya gelecek şekilde kapattı. Şu an onun gözlerine bakamayacaktı. Verdiği sözü hakkıyla yerine getiremiyordu. Yaralanıyordu kardeşi. Koruyamıyordu.

Sandalyenin yanında eğildi. "Timur..." derken elleri Timur'un alnına dökülen gür saçlarında gezindi. "Ablacığım..."

Aynı noktaya kitlediği ürkek bakışlarını usulca ablasın çevirdi Timur. Tombul yanakları kızarmıştı. Ablasına benziyordu bu huyu. İkisi de korkunca, utanınca, yorulunca ve uykudan yeni uyandıklarında yanakları kızarırdı. Korkmuştu kardeşi. Titreyen gözlerinden bunu görebiliyordu. Saçlarını okşamaya devam ederken gözyaşlarını yuttu Güldeste. Hep yaptığı gibi gülümsedi kardeşine.

Dudaklarını büzüldükçe büzüldü Timur'un. Titredikçe titredi. "Konuşabilir miyim?" dedi en sonunda kısık, sessiz bir sesle. "Gitti mi?"

Göğsüne dolan sancıyı anlatmaya kelimeleri yetmezdi Güldeste'nin. Dolmaya başlayan gözlerini dizginlemeye de yetmedi. Yanağına doğru sessiz bir gözyaşı süzülürken başını hızla aşağı yukarı salladı. "Gitti." Artık daha da büyüyen Timur'u kucaklamak zordu ama başardı. Sandalyeden kaldırıp sıkıca bağrına bastı. "Buradayım ben."

Ellerini sıkıca dudaklarına kapatıp ablasının boyun girintisine saklandı Timur. Burada güvendeydi. Ağlamadı ama korkmuş iç çekişleri Güldeste'nin canını yakmaya yetti.

"Yeter bu kadar!" diye yükseldi Âdem. "Baban demeyeceğim sike-" Güldeste' nin dolu bakışlarını gördüğünde küfrünü zorla yuttu. Derin bir soluk almaya çalıştı. "Niye kalıyorsun burada Güldeste?" derken sesinde isyan, sitem ve kıyamadığı cana hiç düşünmeden kıyılmasının üzüntüsü vardı. "Ne diye kalıyorsun bu ayyaşın yanında? El kadar

çocuğa yaptığına bak! Belki başka bir gün sana da zarar verecek!"

Başını iki yana sallarken yorgundu Güldeste. "Bana bir şey yapmaz." diyebildi sadece. Onun derdi Timur'du. Biliyordu.

"Şimdi yapmaz! Ya sonra? Durmayacak! Daha çok zarar verecek! Bunu sen de biliyorsun!" Artık bağırıyordu Âdem. "Bırak şunu, gel bizde yaşa! Benim yüzümden mi gelmiyorsun, benden mi rahatsız oluyorsun, def olur giderim babaannemin yanından! Al Timur'u, çık şu evden artık. Bu cehennemi yaşamak zorunda değilsiniz!"

Adem'in bakışları öfke ile kaynarken Güldeste'nin bakışları gözyaşlarının ağırlığı ile doluydu. Bakıştılar bir an. "Bağırma." dedi Güldeste yorgun sesiyle. "Timur korkuyor..." Yorgun adımları odanın çıkışına yöneldi. Kucağındaki ağır Timur'u tutan kolları da yorgundu ama bırakmadı. Sıkı sıkı kavradı. Dünyası bu kadardı.

Omuzları düştü arkasından bakan Âdem'in. Öfkeli bir nefes daha verirken peşine takıldı. "Güldeste."

İlerlemeye devam etti Güldeste.

Kolundan yakaladı Âdem. Yorgun bakışlar ona döndüğünde omuzları onun yükünün ağırlığı ile çökmüştü. "Bari bu gece..." diye mırıldandı. "Bari bu gece bizde kal. Gözümün önünde olun. Olmaz mı?"

Boynuna sıkı sıkı yapışmış kardeşinin boynuna değen gözyaşlarını fark ettiğinde direnemedi Güldeste. Babası sesini duymasın, ona zarar vermesin diye öyle iyi öğretmişti ki ona sessizlik oyunu, Timur ağlarken dahi sessizdi. Hiçbir çocuk böyle olmamalıydı oysa. Neşe ile gülmeli, bağırarak oyunlar oynamalı, düştüğünde veya canı yandığında avaz avaz ağlamalıydı. Kardeşini korumak için çocukluğunu

alıyordu elinden. Bunun yükü diğer her şeyden daha ağırdı. Âdem'in bu teklifine sessizce ayak uyduruşu bu yüzdendi.

Âdem taşımak istedi Timur'u. Vermedi. Ayşe nine özür diledi. Sessiz kaldı. Gece olup kardeşi ile tek kaldığında her zamanki gibi onu göğsüne sakladı. Sarıp sarmaladı. Saçlarını okşadı, tombul yanaklarını öptü, terleyen sırtını sıvazladı. Timur boncuğa benzeyen keskin kahve gözleri ile sessizce ona bakarken dudaklarını kardeşinin alnına yasladı.

"Ablam..." dedi Timur. Hala mırıltı şeklinde, sessizce konuşuyordu.

"Efendim ablam."

Annem diyemedi. "Anne..." dedi onun yerine. "Nerede?"

Kardeşinin alnına derin bir öpücük daha bıraktı Güldeste. "Anlattım ya sana. Çok güzel bir yerde."

"Cennette." diye mırıldandı Timur sessizce. Öyle demişti ablası.

Başını aşağı yukarı salladı Güldeste. "Evet, öyle."

Babam de diyemedi Timur. "Peki, baba?" dedi.

Kısa bir an için ne diyeceğini bilemedi Güldeste. "O evde."

Sessiz kaldı Timur. Sessizliğine rağmen zihninde susmayan sesler olduğunu biliyordu ablası. Sormaya korktuğunu da biliyordu. Hala tıp oynuyordu. Tıpkı öğrendiği gibi...

"Ninnim..." dedi Timur.

İçine batan iğneler bedeninde de battı. Kâğıt kesiği gibi ince bir sızı her yerinde gezindi. Bir eli saçlarını okşadı, bir eli

sırtını. Dudaklarını kardeşinin kulağına yaklaştırıp her akşam söylediği ninniyi sessizce mırıldandı.

"Nana, çkimda komoxti nana
Meveşi lazuri tkvala
Mibiri nani nana..."

Timur'un zihnindeki bütün kötü sesler sustu. Bu gece de yine ablasının tatlı sesiyle derin bir uykuya daldı.

******

İnsan bir sudur derdi babam İlyas Soykamer. Kendi yolunda akar gider. Bazısı tatlıdır, bazısı acı, kimi bulanık kimi ise berrak. Temizi de vardır, kirlisi de. Gürleyeni de vardır, sessiz sedasız akıp gideni de. İnsanın içine düşen her bir duygu bu suyun içine atılan bir taştır aslında. İlk darbe can yakıcıdır. Suyun zeminine değen bir taş tanesi kadar ağırdır. İkinci darbe iz bırakır. Taş; suya batmadan hemen önce zemini dalgalandırır. Geniş dalgalar büyür de büyür. Üçüncü darbe ağırdır. Taş en nihayetinde en dibe çöker. Biriken bu taşlar ya üzerine basıp oradan çıkmak için basamak olur, ya da üzerine basıp boğazını kalın bir urgana geçirmek için tabure.

Benim içimde biriken taşların hepsi öfke doluydu.

"Ahuzar." diyen sese doğru ağır ağır dönerken de yıllar sonra gözlerine bakarken de içime atılan tek taş öfkeydi.

Dalgalı sarı saçları son hatırladığımdan daha canlı ve dolgundu. Zarif bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. Bedenini tamamen sarmalayan zümrüt yeşili saten elbisesi,

boynunu ve kollarını sarmalayan mücevherleri ile karşımdaydı Hülya Kralşan. Yaşlanmıştı. Fotoğraflardaki kadar genç durmuyordu. Onu son hatırladığım gençliği yoktu yüzünde. Ama hala burnu dik, bakışları rahatsız edici derecede dikkatliydi.

Bir zamanlar anne denen bu kadının açık kahve gözleri gözlerime öyle büyük bir dikkatle bakıyordu ki, öfkemin mideme sağlam bir darbe daha indirdiğini hissettim. Benim yüzüm ne durumdaydı bilmiyordum ama onun yüzünde okunabilir hiçbir ifade yoktu. Olmazdı da. Bu konuda oldukça yetenekliydi. Hiçbir duygusunu asla belli etmezdi. Sevgisini dahi. Tabi bir sevgisi varsa...

Göğsümün üzerine öyle bir ağrı çöktü ki; kısa bir an için nefes almak bile zor geldi. Huzursuzluk hissi davetsizce yüreğimin ortasına serildi. Kaçıp gitmek, hızla buradan uzaklaşmak istedim ama yapabildiğim tek şey elimin içindeki Biricik'in elini daha çok sıkmak oldu.

Bakışları bendeyken öne doğru bir adım attı. Kıpırdamadım. Bir adım daha attı. Yine kıpırdamadım. Aramızda üç adım kaldığında kendi kızının, Irmak'ın yanında durdu. Yüzümde gezindi gözleri. Dudaklarımda, boynumdaki yarada, burnumda ve yanaklarımda. En son yeniden gözlerimi bulduğunda gözlerinde beliren ince bir ışık vardı. Tanımammış olmasını dilemekten başka şansım yoktu.

"Anne..." diyen Irmak bu gergin sessizliği böldü.

Birilerin yarası başka birilerinin annesi olabiliyordu. Hayat, garip bir yerdi.

Bakışlarını benden koparmadı Hülya Hanım. Irmak'ı duyuyor gibi değildi. "Ahuzar," diye yeniledi kendini. Sesinde belli etmemeye çalıştığı bir gerginlik vardı. Kimse anlamasa bile ben anlayabiliyordum. O da bunu beklemiyor olmalıydı. Beni

tanımamasını, sadece adımın tanıdık gelmesini umdum. Hiçbir zaman umurunda olmamıştım zaten. Şimdi de olmamalıydık. Tanımamalı, görmezden gelmeye devam etmeliydi. Yok sayılmak en büyük yaramdı ama bu onun açtığı bir yaraydı. Yaraların sahipleri kabuklarını kaldırdığında, acı hissedilmezdi. Can yakan o yaraya bir başkasının dokunmasıydı.

Biricik'in elini daha çok sıkarken tepkisiz kalmaya çalıştım. Hülya Kralşan yüzündeki ifadeyi kontrol etmekte oldukça iyiydi. Beni tanıyıp tanımadığı konusunda çıkarım yapmak zordu.

"Doğru duydum değil mi?" dedi bakışlarını benden koparıp Irmak'a dönerken. "Arkadaşının adı, Ahuzar?" Soru sorar gibiydi.

Irmak başını hızla aşağı yukarı sallarken istediğim tek şey buradan def olup gitmekti. Her yeri yakabilir, burayı aleve vererek bunu yapmaya başlayabilirdim. Ama etraf bize dönen bakışlar, tanıdık birkaç sosyal medya içerik üreticisi ve ünlü iş adamlarının simaları ile sarmalanmışken bu kargaşayı çıkarmak çok mümkün görünmüyordu. Sinirlerimi kontrol altına almam gerekiyordu. Zordu. Öfkem geldiği an mantığım en sessiz köşeye saklanırdı. Boşta kalan, hala sargılı olan sağ elimi sıktım kendimi dizginlemek adına.

Zordu! Zordu! Zordu!

Aynı dakikalarda Irmak'ın arkasında O belirdi. Benim arkamdan uzaklaşıp o tarafa yönelmişti. Ellerini önünde bağlayıp ciddiyetle işini yapan bir koruma gibi dimdik durdu. Gözleri gözlerime değdiği an başını belli belirsiz sağa eğdi. Sessiz bir kelimesi vardı.

Sakin ol...

Gözüm dönünce neler yapacağımı az çok gördüğündendi belki de bu uyarısı. Gözlerini kaçırmadı. Keskin kahvelerin muhatabı sadece benken tek kaşı belli belirsiz kavislendi. Aynı şeyi tekrar ediyordu.

Sakin ol...

Haklıydı. Ama yakın değildi. O yüzden zihnimdeki deniz kokusuna sığındım. Keskin kahveler içimdeki öfke ateşinin üzerine toprak atarak söndürmeye çalışırken gözlerini ilk kaçıran ben oldum. Derin bir nefes verirken zorla yakaladım yanmaya başlamış mantığımın ipinin ucunu. Sadece Biricik'i değil onu da düşünmem lazımdı. Tek bir ters hareketim Biricik'i yem diye öne atabilirdi. Uzun süre ona bakmam ise şüpheleri üzerine toplardı. Az önce kapıyı kırarak buraya girmem yeterince büyük bir riskti. Yine haklıydı. Dikkat çekmemeliydik.

Belki de böyle büyük bir öfkeyle buraya gelmesem Hülya Kralşan bizi görmeden buradan def olup gidecektik!

Öfkelenince içimden çıkan canavara müdahale edemiyor, yapacaklarını sınırlandıramıyordum. Kendimde en çok da bundan nefret ediyordum. Kendim için olsa yakardım burayı. Gözüm hiçbir şey görmezdi ama elimin içinde başka bir el vardı. O el orada olduğu sürece öncelik hep onun olurdu. Dişlerimi sıkarak dizginledim içimdeki öfkemi. Engin denizlere sığınmaya çalıştım. Cayır cayır yanarken, buz gibi durmayı en nihayetinde başardım. Gözlerimi geri açtığımda başım dik, ifadem duygudan yoksundu.

"Evet." dedi Irmak telaşla. "Ahuzar abla ve kardeşi..."

Başımı iki yana sallayıp onun adını ona söyleme diye var gücümle bağırmamak istedim ama aynı saniyelerde ortama daha büyük bir bela dahil oldu.

"Ve kardeşi Biricik!" diye neşeyle yükseldi Kenan Kralşan' ın lanetli sesi.

Ben hariç herkes bakışlarını sağımıza, yani onun geldiği yöne çevirdi. Ben kendilerini görmek istemiyordum. Hemen yanımda belirdiğinde de inatla ona bakmıyordum. Delici bakışlarımın hedefi Hülya Kralşan' daydı. Babamın katilinde, çocukluğumun en zalim günlerinde...

Biricik' in adını duyduğunda bakışlarını ona çevirdi. Başta şüphe etmemişti belki ama artık emin olduğuna emindim. Tanımıştı. Kim olduğumuzun farkındaydı. Ablalık dürtüsü ile elini daha da sıkarak Biricik'i arkama saklamaya çalıştım. Hülya Hanımın bakışları ağır ağır Biricik'in üzerinde gezindi. Birbirine kenetlenmiş ellerimize değdi, en son yine benim gözlerimi buldu. Ölen birini gömmek kolaydı. Eşilen bir mezara bırakılır, üzerine toprak atılırdı. Zor olan içinde ölenleri gömmekti. Ne gömecek bir mezar vardı ne de üzerine atılacak bir toprak.

Benim anne olacak kadını gömmeyişim bu yüzdendi. Ama bu onu yakarak yok etmeyeceğim anlamına gelmezdi. Tam olarak onu yapmıştım. Gözlerine bakarken içimden hiçbir duygunun geçmeyişinin sebebi buydu. Gömemediğimi yakardım.

"Sonunda beklediğim buluşma." dedi Kenan saçma bir heyecanla. Hepimizin arasında belirmişti. Bakışları Hülya Kralşan' a değdi ilk. Keyifli bir kıvılcım parladı göz bebeklerinde. Bana döndüğünde bu keyifli ifadesi büyüdü. Eğleniyordu şerefsiz. "Ahuzarcığım." dedi rahatsız edici bir kibarlıkla. "Madem partiye gelmek istiyordun bana neden söylemedin?"

İfademi öfkeden arındırmak için üst düzey bir çaba içindeydim. Kenan'ın bakışları arkama takıldı. Biricik'i

göğsümden içeri sokup saklamak istediğim nadir anlardan biriydi. Çakallarla, kötülüklerle doluydu burası. Hiçbiri ona değmemeliydi. "Demek kardeşinle geldin..." dedi Kenan. Hala oldukça keyifliydi.

Irmak sürekli bir şeylere açıklama getirmeye çalışıyordu. Bu durumu da o açıkladı. "Biricik benim arkadaşım abi. Benim davetlim olarak buradalar." Bu noktada duraksadı. "Sen Ahuzar ablayı tanıyor muydun?"

"Asıl sen Biricik'i tanıyor musun?" dedi Kenan. Bakışlarını Biricik'e çevirip minik bir şekilde göz kırptı. Bu saçma tepkiye karşı Biricik hafifçe tebessüm ettiğinde ense köküne sağlam bir darbe indirme istediğimi zor dizginledim. Oysa suçlayamazdım onu. Hastane günlerinden tanıyordu Biricik, Kenan'ı. Bize yardım eden hayırsever bir iş adamı olarak kalmıştı aklında. Hiçbir şey bilmezken çok şey biliyormuş gibi tepki vermesini beklemem anlamsızdı ama kendime laf anlatmam da bir o kadar zordu.

"Kısa bir süre önce tanıştık." dedi Irmak.

Hülya Hanım'ın bakışlarını üzerimde hissediyordum ama inatla bakmadım. Irmak'a odaklanmak daha makuldü. Biraz da Irmak'ın hemen yanında ki ona. Keskin kahveler hepimizin arasında gidip geliyor, ortamın nabzını ölçmeye çalışıyordu. En son yine bende durdu. Kısa bir andı ama söz konusu o olunca midemdeki varlığını her zaman belli eden taş yeniden kendini hatırlattı.

Her zamanki gibi profesyoneldi Kenan Kralşan. *Ben de Ahuzar'ı tanıyorum çünkü yıllarını fitil fitil burnundan getirdim* diyemedi, "Dünya küçük." dedi. "Ahuzar Soykamer pek kıymetli muhabir arkadaşlarımdan biridir."

Soy ismimi söylediği an Hülya Hanım'ın göz bebeklerinde beliren ince titreme görülmeyecek gibi değildi. Tedirgindi.

Onu açık etmemden korkuyordu belki de. Bakışları Biricik ve benim aramda gidip gelirken de gözlerinde şaşkınlık değil, kendi adına endişe vardı. Biricik'e onu söyleyip söylemediğimi düşünüyordu belki de. Öyle ya; Hülya Soykamer de hep kendini düşünürdü. Hatta hep kendini düşünürdü.

Kenan bana doğru ilerleyip varlığını yanıma daha da yaklaştırdı. Kusabilsem şu dakika kusardım. Gerginlikten ve kendimi sıkmaktan başım ağrımaya başlamıştı. "Uzun bir geçmişimiz var kendisiyle. Değil mi?" dediğinde gözlerimin içinde aynı alaylı halleri ile bakıyordu.

Şerefsizdi çünkü. Böyle bir yerde diklenemeyeceğimi biliyordu. Ben de aradığı memnuniyetsizliği bulmuş olmanın verdiği keyifle Hülya Kralşan'a döndü. "Annem muhabbetimizden geri kaldı." Sesi onu tanımayanlara saygılı gelebilirdi ama ben içindeki ince imayı duyabiliyordum. "Partilerine davetsiz misafir alınmasından hoşlanmaz pek. Ama Ahuzar ve kardeşi Biricik benim misafirim sayılır. Sorun olmaz senin için, değil mi anne?"

Araya saklanan gizli bir ima vardı. *Cici anne.*

Gergince gülümsemeye çalıştı Hülya Hanım. "Sorun yok. Tabi ki katılabilirler."

"Gerek yok." diyerek gerekli cevabı verdim ama sesimi bulmam bir hayli zor olmuştu. "Kardeşimi almaya geldim. Gidiyorduk zaten." Biricik'in elini daha sıkı kavrayıp geriledim. "Size iyi eğlenceler." derken bakışlarım sadece Hülya Kralşan'daydı. Malikanesinde eğlenmeye devam edebilirdi. Dilerim bizi geçmişin minik bir sanrısı olarak görüp, lüks hayatına kaldığı yerden devam ederdi. Arkamı dönüp Biricik'i çekerek uzaklaşırken bu koca malikaneden

çıkmadan derin bir nefes veremeyecekmişim gibi sıkışmıştı göğüs kafesim.

Bahçeden çıktığımız da, "Abla...." diye mırıldandı Biricik.

Gerekli cevabı anında aldı. "Kes sesini!"

Kesti. Susmazsa o dili koparacağımı biliyordu. Bunu bile bile bana yalan söylemesi ayrı bir cesaret örneğiydi. Biraz önce alevlenmiş bir sinirle geçtiğim yolları aynı alevin külleri ile dönerken gözüm yine kimseyi görecek gibi değildi. Bıraktığım yerdeydi arabam. Etrafında dikilen siyah takım elbiseli adamlar beni gördüğünde yeniden bellerinde ki silahlarına ellerini attı. Ama hepsinin bakışları arkamda bir noktaya takıldığında elleri silahlarının üzerinde öylece kaldı. Hareket etmediler. Bunu durduracak kişiyi biliyordum. Başımı arkama çevirdiğimde yanılmadığımı anladım.

Birkaç adım arkamdan, bütün heybeti ile geliyordu. Bir elini hafifçe havaya kaldırarak durdurmuştu herkesi.

Ona döndüğüm an denizden vuran rüzgâr saçlarımı gözlerime ve dudaklarıma dolaştırdı. Ama bütün bu karışıklığın arasında bakışlarımız denk düştüğü an başını umutsuzca iki yana sallayışı görülmeyecek gibi değildi. Hiç anlamak istemediğim bir şey anlamıştım.

Burayı basarak iyi bok yedin...

Umuyordum ki bunu demek istemiyordu.

Yeniden önüme döndüğümde arabanın yanına gelmiştik. Minik arabamın ön kısmının tamamen dağılmış olduğunu gördüğümde dişlerimi dudağıma geçirmek zorunda kaldım. Bu sinir benden alınmalıydı.

"Arabaya ne oldu?" diyen Biricik bu defa şaşkındı.

Laf sokmadan duramadım. "Sen yatağın içine yastık bırakınca ben de seni böyle hava yastıklarını açarak almaya geleyim dedim."

Yan koltuğun kapısını açıp içeri itekledim. Salak bir kardeş ile yaşamak zordu. Hele de elinde büyüyen bir kardeşin salaklaşmasını izlemek daha da zordu. Bölüm birincilikleri vardı benim kardeşimin! Yatağın içine yastık koyup gizlice partilere gidecek zekâ seviyesinde olduğunu kabullenmekte zorluk çekiyordum. Ne çekiyorduk? Amerikan dizisi mi? Kapıyı sertçe kapattığımda arabanın karşısında o vardı. Kendinden emin bir şekilde ellerini önünde bağlamış bana bakıyordu.

"Çalışmayacak gibi duruyor." dedi etrafımızda başkaları olduğu için oldukça seviyeli bir sesle. "Kenan Bey sizi bizim eve bırakmamızı emretti."

"Kenan Bey'inin aklını si-" diyecek oldum. Yuttum.

O ise başını ağır ağır aşağı yukarı sallayarak sakin bir sessiz cevap verdi. *Katılıyorum.*

Arkadan Adriel belasının da geldiğini gördüğümde öfke ile ona ilerledim. "Çekil önümden!" diye soluyuşum çevreme hepinizden nefret ediyorum, buna Tulpar olacak bu adam da dahil izlenimi vermek içindi. Zorlamadan çekildi.

"Ahuzar Hanım!" diye bağıran Adriel'i umursamadan arabanın sürücü tarafına bindim. İkisi de önümde dikiliyordu. Arabanın ön camından görüyor, seslerini ise açık camdan duyabiliyordum.

"Neden durdurmuyorsun?" dedi Adriel, Tulpar' a. "Kenan Bey *evine siz bırakın* dedi."

Göz ucuyla baktı yanındaki kızıl kadına. "Sen neden durdurmuyorsun?"

"Durmaz çünkü." dedi Adriel. İyi, en azından artık beni tanıyordu.

Yine netti. "O zaman bana niye diyorsun?" Elini bana doğru uzattı. Adriel anlar mıydı bilmiyorum ama ben anlamıştım. Sessiz kelimeleri konusunda stajımı tamamlamıştım.

Sen durdur.

İkisini de umursamadan arabayı çalıştırmaya çalışıyordum. "Abla..." diye mırıldandı Biricik. Öfke dolu bakışlarımın hedefi olduğunda yutkunarak sustu.

Bu çıkmaza girmemin sebebi tam olarak kendisiydi. Bir daha çalıştırdım. Çalışmadı. Yine denedim, olmadı. Çıkmalıydık hemen buradan. Uzaklaşmalıydık! Nefes alamıyordum! Boğuluyor, etrafımdaki kapanın her yerime battığını hissediyordum. Sargılı elimde arabanın ön paneline sağlam bir yumruk savurdum. Avuç içimdeki yara sızladı ama durmadım. Bir darbe daha indirdim aynı noktaya. Çalışmalıydı. Bizi buradan çıkarmalıydı! Bir yumruk daha savuracakken açık camımdan uzanan bir el bileğimi kavradığında durmak zorunda kaldım. Bir darbe daha indirmeme izin vermedi.

Bileğime dolanmış bu parmakları ise anlamsızca tanıyordum. Biçimli parmaklara sahip bu erkek elini bakmadan dahi tanıyor oluşum da ayrı bir sinir dalgası gönderdi zihnime. Avuç içimdeki sargının üzerinde inceden bir kan belirmeye başladığında ona bakmamama rağmen sesi kulaklarımı doldurmuştu.

"Dur." dedi belli belirsiz mırıltısı. "Kendine zarar veriyorsun."

Öfke dolu bir nefes verirken durdum. Bileğimi bıraktığında arabanın kapısını açmıştı. Minik arabamın içinde olduğum için onu görmek bir hayli zordu ama ne demek istediği yüzünü görmeden dahi netti.

İn arabadan.

Kelimeleri sınırlı olunca hangi durumda ne söyleyeceğini anlamak zor olmuyordu. Arabadan inip yeniden topuklularımın üzerine dikildiğimde karşımdaydı. "Sizi evinize bırakalım." dedi soğuk bir sesle. Bir elini ilerideki siyah bir arabaya doğru uzattı. "Buyurun."

Biricik de arabadan inmiş, sessizce bize bakıyordu. "Gerek yok." dedim dik dik. Hemen peşinden gitmem Adriel'in gözünden kaçmazdı. Kralşan ve köpeklerinin emirlerine dinlememek gibi bir ünüm vardı. "Taksi ile gideriz. Yürü Biricik."

Beni tanımamazlıktan gelme konusunda benden daha başarılı olduğu kesindi. Şu ifadesi ile buz tutmamak elde değildi. "Demir kapı kilitlendi." dedi. "Bu defa tek başınıza çıkamazsınız. Kenan Bey'in emirleri bu yönde." Eli ile yeniden arabayı işaret etti. "Buyurun dedim."

Göz ucuyla bakarken yine sessiz bir kelimesi vardı. *Yorma beni Ahu...*

Sövmek vardı ama yuttum. Öfkeli adımlarla işaret ettiği arabaya ilerlemekten başka seçeneğim yoktu. *Ortama bir girişimiz olmuştu bir de çıkışımız* demek isterdim ama çıkış giriş kadar heybetli değildi. Biricik sessizce ardımdan ilerlerken Adriel'in arkasını dönüp gittiğini gördüm. Siyah bir Range Rover'ın yanına geldiğimizde Biricik arka kapıya, ben ise ön kapıya ilerledim. Sessizce bindik arabaya. İstediğim tek şey buradan çıkmaktı. Yanımda o varken demir kapılar açıldı. Aynı sessizlikle ilerledik.

Dirseğimi camın köşesine yaslamış, yanağıma dayadığım elimin tırnaklarını sinirle kemirmemek için zor duruyordum. Boğaza, engin maviliklere bakarak sakinleşmeye çalıştım ama olmadı. Çünkü ben öfkeli değildim. Üzgündüm. Öfkeden doğan ateş sönerdi. Ama üzüntüden doğan bir ateş o üzüntüyü içinde yok edene kadar yanmaya devam ederdi. Biricik'i suçlayamıyordum. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Genç bir kız olarak eğlenmeye gelmesi en doğal hakkıydı ama ihanete uğramışım hissine de engel olamıyordum.

"Abla." dedi Biricik.

Sessiz kaldım. Konuşursam kalbini kıracaktım.

"Abla." dedi yeniden.

Dilimi tutmak için gözlerimi kapattım.

"Neye bu kadar kızdın, anlamıyorum ki?" dediğinde daha fazla kendimi tutamadım.

Hızla arkamı döndüm. "Neye mı kızdım? Sen cidden bunu soruyor musun şu an?"

"Evet, çünkü anlamıyorum." diye diklendi. "Ne vardı bu kadar büyütecek?"

"Bana yalan söyledin!" diye yükseldim. "Ben senin nerede olduğunu Irmak Kralşan denen o kızın hikayelerinden mi öğrenmek zorundaydım?"

"Söylesem izin vermeyecektin!" diye o da bağırdı.

"Evet, vermeyecektim!" diye bende bağırdım. Kısa bir an ikimiz de burnumuzdan soluyarak baktık birbirimize.

"Şunu yapmaktan vazgeç!" derken sesinde ilk defa bana karşı bariz bir öfke vardı. "Çocukmuşum gibi her hareketimi kontrol etmeye çalışmaktan vazgeç! Beni boğmaktan vazgeç! Attığım her adımı sana söylemek zorunda değilim! Ablamsın diye her haltı seninle yapmak zorunda değilim! Az önce o insanların yanında ne kadar utandım haberin var mı? Arkamdan ne diyecekler kim bilir? Öfke kontrol sorunun varsa git adam akıllı bir tedavi al artık! Ne gerek vardı bu kadar şeye? Nefes aldırmıyorsun abla. Dur artık ya! Lütfen dur!"

Araba durdu. Benim bakışlarım ise onda kaldı. Bakılarımız birbirimize kitlenip kalmışken gözlerinde ilk defa gördüğüm isyanın gerçekliği öyle sert bir tokat atmıştı ki yüzüme, konuşamadım. Öfke kusamadım. Sessizce yüzüne bakmaktan başka hiçbir şey yapamadım. Dilimin ucuna ilk defa hiçbir cümle gelmedi. Söylediği şeyler konusunda o da şaşkın olmalı ki sert ifadesi kısa bir süre sonra dağıldı.

Ben usulca önüme dönerken, "Abla..." dedi. Az önceki öfke kusan sesi gitmiş, yerine benim Biricik'im olmuştu yeniden ama bir önemi yoktu. Gerçekler can yakıcıydı. Kırmızı ışık yüzünden durduğumuzu gördüğümde bakışlarımı elimden geldiğince yanımdaki adama değdirmemeye çalışıyordum. Dolan gözlerimi ve içindeki kırgınlığı görmemeliydi.

"Onu sağ salim eve bırak..." diye mırıldanabildim sadece. Titreyen ellerimi belli etmemeye çalışarak kapı koluna uzanıp açtım.

"Abla!" diye bağırdı Biricik. Umursamadım. Yeşil yanmadan hızla arabadan indim. Tam kapıyı kapatacakken göz temasından kaçamamıştım. Keskin kahveler pür dikkat bendeydi. Kısa bir andı çünkü şu an içimde beliren bir deniz hissine ihtiyacım yoktu. Bakışlarımı hızla koparıp kapıyı kapattım. Kırmızı sarıya döndü aynı saniyelerde, sonra ise

yeşil. Dediğimi yaptı. Biricik içeriden bir kere daha *abla* diye bağırırken ben arkamı dönmüştüm. O ise dediğimi tereddüt etmeden yapıp ilerlemişti. Sağ salim eve gideceğine emindim. Onunla güvendeydi. Bu bana yeterdi.

Onun denizinden kaçmıştım lakin önünde yürüdüğüm yer bir başka denizdi. Belki de denizlerin bir sonu yoktu. Sahil yolu boyunca ilerlerken ağlamam, öfkelenmem, bağırmam lazımdı belki ama hiçbiri gelmedi içimden. Demir gibi dövülerek sertleşen, bu sertlikle hayatta kalan insanlar kırıldıklarında keskin iki uca dönüşüyordu. Öfkem yeterince zarar veriyordu. Kırgınlığımda kimseye zarar vermesin diye yapabileceğim tek şey buydu. Kendi kabuğuma çekilmek. Kendimi kendimden, kardeşimi ise benden korumam için başka çarem yoktu.

Topuklu ayakkabılarımın üzerinde ağır adımlarla ilerlerken ilk defa ayaklarımın altının sızladığını hissettim. Dik durmak için kuşandığım silahlar artık batıyordu. Çıkarmadım. Sessizce ilerlemeye devam ettim. Sayısız anı geçti gözümün önünden, sayısız acı. Anne olacak kadın itti yere. Düştüm. Göz ucuyla bakarak yanımdan geçip gitti. Biricik belirdi yanımda. Düştü. Daha ağlamaya başlamadan ben koştum yanında. Yerden kaldırdım. Kanayan dizlerini temizledim. Avuç içlerini öptüm. Babam geldi. İkimizi de bağrına bastı. Son nefesini benim yüzüme doğru bıraktı. Bir bomba patladı. Bedenime sayısız iğne battı. O geldi. Sonra ise yeniden karanlık.

Bu kadar yaşanmışlığın içinde kimdi Ahuzar?

İlerlemeye devam ettim. Bir bardak mısırcı ilişti gözüme. Kafamın dağılması gereken zamanlarda bunu yemek hep iyi gelirdi. Yine öyle olmasını umdum. En büyük boyundan aldım. Yemedim lakin. Yaralı avucumun içinde tutup ilerlemeye devam ettim. Ayaklarımın altındaki sızı

dayanılmaz bir hal almaya başladığında en yakın banka bıraktım kendimi. Bardak mısırdan bir kaşık aldım. Yemeye çalıştım ama tadı yoktu. Belki de benim ağzımın tadı yoktu. Belkiler yine fazla can yakıcıydı.

Akşam olmuş, hava kararmış, gece siyah bir örtü gibi İstanbul'un üzerine serilmişti. Gökyüzünde hiçbir yıldız yoktu. Önümden geçen insanlar silik yüzlerden ibaretti ama kafam dağılsın diye geçmişe sakladığım bir oyunu derinlerden çıkardım. Kendi hayatımı düşünmektense başkalarının hayatı hakkında fikirlerde bulunmak kısa bir süre için daha cazip görünüyordu. Göbekli, kunduralı bir amca geçti önümden.

Emekli, üç çocuk babası, diye düşündüm.

Mısırımdan bir kaşık daha aldım. Cidden tadı tuzu yoktu. Ama beni oyalayacak şeylere ihtiyacım vardı. Yemeye devam ettim. Oldukça şık giyinmiş esmer bir kadın geçti önümden.

Öğretmen, dedi zihnim. *Evli, en az iki çocuğu var.*

Birden başka bir beden yanıma oturduğun irkilmiş ama belli etmemiştim. Bakışlarımı yanıma çevirdiğimde ise yanımda onun oluşu hem şaşırtıcı hem de bir o kadar beklendikti. Kısa bir süre oyalandım yan profilinde. Çene gamzesi bu noktadan bile netti. İnatla önüne bakmaya devam ettiği için bende önüme dönmek zorunda kaldım.

"Evde mi?" diye sordum.

Onaylayan bir mırıltı çıkardı. "Yol boyunca ağladı."

Güldüm belli belirsiz. "Kusuruna bakma. Benden daha seslidir."

"Fark ettim."

Sessiz kaldım. Ben konuşmadığım için o da. Konuşasım yoktu. İstediği sessizlikse bugün sonsuza kadar susabilirdim. Ama istediği bu değildi sanırım. Beş dakikalık sessizliğin ardından, "Burada otururs ak bizi görürler diye panik yapmayacak mısın?" deyişi bu yüzdendi bence.

Bardak mısır yemeye devam ediyordum. "Öyle olsa yanıma gelmezdin."

"Ya umursamıyorsam?"

"Öyle biri olsan seni bu göreve de göndermezlerdi."

Sessiz kaldı.

Kısa bir süre için bende. "Şu geçen adam." dedim önümüzden geçen gri takım elbiseli bir adamı göz ucuyla göstererek. "Sence ne iş yapıyor ve hayatı nasıl?"

Göz ucuyla süzdü adamı. "Bize ne. Ne yapıyorsa yapıyor."

Göz devirmek zorunda kaldım. "Kafam dağılsın diye uğraşıyorum burada. Biraz yardımcı ol."

Sessiz kaldı.

"Bence bankacı." dedim. "Evli değil. Ama evlenmek istiyor."

Adam önümüzden geçip uzaklaşırken ikimiz de adama dik dik bakıyorduk. Dönüp ne bakıyorsunuz diye çıkışsa cevap dahi veremezdik. Yani en azından ben veremezdim. Yanımdaki kişi bile isteye cevap vermez gibiydi.

"Bence evli." dedi adam önümüzden geçip gitmişken. "Karısını aldatıyor."

Bocalamış bakışlarım ona döndü. "Onu nereden anladın?"

Umursamazca omuzlarını kaldırıp indirdi. "Salladım."

İkimizin de bakışları küçük bir an oyalandı gözlerimizde. Gülmeden edemedim bu cevaba. "Ciddi mana da çok değişik bir adamsın." Bakışlarımı yeniden önüme çevirmiştim.

"Senin de çok normal olduğunuz söylenemez Ahu."

Sessiz kalma sırası bendeydi. Haklılık payı vardı. "Doğru, değilim." diye mırıldandım. "Öyle olduğum için boğdum belki de kendi kardeşimi."

"Onu korumaya çalışıyorsun." dedi. "Gerçeği bilmediği için seni anlaması zor. Kızma."

Başımı iki yana salladım. "Kızmadım. Ama haklı. Ben Kralşan'a o kadar odaklandım, ona bir zarar vereceği gerçeğine o kadar çok kilitlendim ki; onu korurken Kenan'ın benim etrafıma ördüğü kapanın aynısını da onun etrafına ördüğümü göremedim. Yıllardır ona bir şey olacak korkusu ile adım attırmıyorum. Genç, eğlenmek, gezmek istiyor ama ben..." Gerisini getiremedim. Omuzlarım çöktü. Bakışlarımı ona çevirdim. "Kötü bir abla mıyım?"

O da bana döndü. Gözlerinde Kralşan malikanesindeki soğukluk yoktu. Aksine sıcak bir esinti vardı. Kokusundaki denizle beraber karışarak yüzüme vuruyordu. Başını iki yana salladı bu soruma karşılık.

Değilsin.

"Nerede yanlış yapıyorum o zaman?"

"Fazla öfkelisin." derken her zaman ki gibi sakindi.

"Öfkelenmek istemiyorum ama içine düştüğüm cehennemden başka nasıl çıkarım bilmiyorum." derken sesim güçsüz ve kısıktı. "Bildiğim tek savaş silahı öfke!"

Sessiz kaldı.

"Göğsümde sakladım ben Biricik'i." derken sesim titremişti. "Beni kırsın, dağlasın, döksün umurumda bile değil. Ama onlar ona yaklaştıkça, göğsümde büyüttüğüm cana el uzattıkça benim canım yanıyor!" Sesim artık öfkeliydi. Çünkü ben üzüldüğümde dahi ağlamazdım. Öfkelenirdim. "O kadın anne falan değil!" diye soludum. "Eğer Biricik' e yaklaşırsa..." Gerisini getiremedim. Düşüncesi bile içimde devasa bir öfke bulutunun belirmesine neden oluyordu.

Yine sessizdi ama kısa sürdü. "Ne yaptı sana?"

Bakışlarım ona dönmüştü. "Kim?"

Onun bakışları zaten bendeydi. "Hülya Kralşan."

Ne yaptı bilmem. Ama annelik yapmadığı kesindi. Derin bir nefes verirken bakışlarım yıldızsız gökyüzünde ve sakin denizdeydi. "Bencildir Hülya Hanım." diye başladım. "Her zaman ona göre hareket edilmesini ister. Karşısındaki çocukmuş, yakınmış asla umursamaz. Önce onun karnı doymalı, önce onun istekleri karşılanmalı, önce o yaşamalı. Yönetemediği hiçbir şeye tahammül edemez. Para için yapamayacağı hiçbir şey yok. Söz konusu kendi canı ise yapacaklarının sınırı dahi yok."

Başını belli belirsiz aşağı yukarı salladı. "Babam onun yüzünden öldü dedin."

"Öyle... Bizden kaçıp Mahir Kralşan ile evlendi. Babam bu dünya için her zaman daha hassastı. Kaldıramadı ihaneti."

Sessiz kaldı.

Birkaç dakika kadar bende uydum bu sessizliğe. Düşünceler beynimi kemirmeye devam ediyordu. Kardeşim için bu kapana dayanıyordum. Ya o da beni bu kapanın içinde bırakıp giderse? O zaman ne yapacaktım? "Belki de bu kapandan çıkmaya gücüm yetmeyecek..." diye mırıldanırken kendi sesimi bile zorla duymuştum. "Boşuna çabalıyorum. Boşuna umut ediyorum... Belki de asıl kapan benim... Belki de Biricik'i asıl benim kendimden korumam gerek..."

Sessiz kaldı.

Yaralı elimin içindeki mısırı aramıza bıraktım. Artık yemek istemiyordum. Tadım ziyadesi ile kaçmıştı. Bakışlarım avucumun içindeki bandajdan sızan kana takıldı. Bu yara iyileşecek gibi durmuyordu çünkü inatla kabuğunu söküp duruyordum. Bardak mısırı bırakıp yeniden önüme dönecekken elini aramızda uzattı. Bildiğime değen elleri parmak uçları rahatsız olmadan çekinir gibi tedbirliydi. Avuç içimi yukarı çevirip bandajdan taşan kanlı kısmına baktı. Benim bakışlarım ise yüzüne takılmıştı. Az önce sinirle fark edememiştim ama alnının ortasında hala benim topuğumun neden olduğu kızarıklık vardı.

Ben ona bakarken o bakışlarını elimdeki bandajdan çekmedi. Yavaşça çözdü. Her açtığı katta elleri biraz daha yavaşladı sanki. Yaraya ulaşmak, onunla yüz yüze gelmek istemiyor gibiydi. En sonunda yaraya ulaştı. İlk gün ki gibi kanıyordu. Üzerinden günler geçmişti. Her gün pansuman yapmıştım ama hiç de iyileşmiş gibi durmuyordu.

"Hiç mi dikkat etmedin buna?" diye mırıldandı.

"Benim yaralarım geç kapanır."

Bakışları hala elimdeydi. Bir elinin parmak uçları elimin altına belli belirsiz baskı yaparken kanlı sargı bezinin temiz kısımları ile avucumun içine dolan kanları sildi. "Belli..." diyen sesi değdi kulağıma. "İyileşmesi için zaman vermemişsin."

"Zaman her şeyi çözmez Timur..." Bu, adını ilk sesli dile getirişimdi. Garipti ama bir o kadar da oydu.

Bakışları kirpiklerinin altından bana kalktı. Cebinden kravatını çıkarırken, "Doğru." dedi. "Çözmez. Ama en azından üzerini örter." Kravatını elime dolayıp yarayı kapatmaya başladı. Diğerini de yine aynı yarama sarmıştı. Dejavu yaşıyordum. Anın bütün felsefikliğine rağmen gülüşüm bu yüzdendi.

"Bu gidişle bütün kravatlarını ben alacağım."

Bir tur daha dolandırdı siyah kravatı elimde. "Çöpe gitmelerinden daha iyi."

"Madem takmayacaksın ne diye yanında taşıyorsun?"

Sessiz kaldı.

Umursamadım. "Özledin mi askerliği?" dedim. Son turu da döndürmüştü elimde. Kravatın ucunu elimin üst tarafında kalan kısma iliştirdi. Aynı dakikalarda sorduğum soru ile bakışlarını bana çevirmişti.

Başını aşağı yukarı salladı. *Özledim.*

Gülümsedim. "Üniforma sana daha çok yakışıyordu zaten. Bu takımların içinde can çekişiyor gibisin."

"O kadar belli mi?"

Gülüşüm büyüdü. "Fazlası ile."

Gülüşüme takıldı birkaç saniye. Sonra yeniden gözlerimi buldu. Bir şey söylemek ister gibi oldu ama yuttu. Elimin altındaki elini yavaşça çekip önüne döndü. Midemdeki taşın göğsümü sıkıştırdığını hissediyordum. Bir süre daha sessiz kaldık. Pek konuşasım yoktu. Yalnızlık paylaşılmazdı ama sessizlik paylaşılabiliyordu. Uzun bir sessiz etrafımızı sarıp sarmaladı. İnsanlar geçti önümüzden, arabalar geçti arkamızdan. Şehrin ışıkları yanıp sönerken ne o konuştu ne de ben. İkimiz de sessizce önümüzdeki denizi izledik.

Öyle sessizdi ki, sanki nefes dahi almıyordu. Sessizliği bir kıyafet gibi giymiş gibiydi. Hala yanımda olup olmadığını anlamak için dönüp ona bakma gereksinimi hissettim. Oradaydı. Dudaklarında sigara varken denize bakan gözlerinde dahi sessiz bir hüzün vardı. Etrafını sarmalayan yalnızlık öyle büyüktü ki, hissetmemek imkansızdı. İçtiği sigarayı fark etmememin nedeni ise dumanı bana değil de diğer yöne doğru üflüyor oluşuydu. Ona baktığımı gördüğünde bakışlarını bana çevirdi.

Biten sigarasını hemen yanındaki çöpün üzerinde söndürüp içine atarken, "Tebrikler Ahu, sessizlik rekorunu kırdın..." diye homurdandı.

Güldüm belli belirsiz. "Daha önce dediğim gibi, ben çok konuşmam. Sen hiç konuşmadığın için ben çok konuşuyormuş gibi görünüyorum. Normalde hep böyleyim."

"Olma o zaman." dediği an ayaklanmıştı. "Sana yakışmıyor." Başıyla arkamızda kalan arabayı işaret etti. "Yürü, gidelim. Kardeşin merak etmiştir."

İstemsizce ayaklandım. Yine haklıydı. Kırgın ve kızgındım ama Biricik merak ederdi. Önden ben ilerlerken peşime takılmıştı. "Ahuzar yakışmıyor, sessiz kalmak yakışmıyor,

abla olmak yakışmıyor..." diye mırıldanıyordum bir yandan da. "O zaman bana ne yakışıyor?"

İfadesiz ve sessiz kaldı. Ben kapıyı açıp yanındaki koltuğa otururken sürücü tarafına yöneldi. Bu sefer heybetli cüssesine göre bir araba bulmuş olmanın huzuru içinde arabayı çalıştırdı. Sessizce ilerledik.

Çözmesi zor ama bir o kadar da kolaydı. Sessizliği okunuyor ama bir o kadar da okunmuyordu. Çiftlikte soğuktu mesela. Şu an sıcak*. Konuşalım* diye peşine koştuğumda soğuk. O gece arabada beni dinlerken sıcak. Anlamak ve çözmek zordu. Bakışlarımı ona çevirdiğimde bir eli direksiyonda, diğerinde ise sigara vardı. Dudaklarının arasına sıkıştırma derdindeydi.

Daha az önce içmişti oysa. O şeyi bu kadar çok içmesi normal değildi. Deniz kokusuna anlamsız bir hüzün ekliyordu. Hoşlanmıyordum hem kokundan. Açık hava neyse ama kapalı alanlarda tahammül edilir gibi değildi. Ona da yakışmıyordu bence. Deniz huzur demekti benim için. Hüzün değil.

Bakışlarımın ona döndüğünü fark ettiğinde göz ucuyla baktı. Kısa bir an için bakıştık. Yeniden önüne döndüğünde sigara hala dudaklarının arasındaydı ama yakmamıştı. Derin bir nefes verdi. Sigarayı dudaklarından çekip yeniden ceketinin cebine iliştirirken, "Can sıkıyorsun Ahu..." diye homurdandı.

Kokusundan hoşlanmadığımı sadece bir kere söylemiştim oysa. Hatırlaması hoştu ama kaşlarımın hayretle havalanmasına engel değildi. "Konuşmadım bile."

Bakışları önündeydi. "Bakman yetiyor."

Önüme döndüm. "Keşke her bakışımdan dediğimi anlasan."

"Anlamadığımı ne biliyorsun?"

"Sen de beni tanımıyorsun." dedi. Duraksamadan ekledi. "Ama anlıyorsun."

"Çünkü toplam 10 kelimen var. İçlerinden hangisini hangi durum için seçtiğini anlamak zor olmuyor." Yeniden ona döndüm. "Hep böyle misin?"

"Nasıl?"

Toparlamak zordu. Ama iki kelimeye düşürebildim. "Sessiz ve umursamaz."

Sessizliğe cevap vermedi. Diğer seçenek için ise, "Ben umursamaz değilim. Sen fazla paniksin." demekle yetindi.

"Emin ol şu şartlar altında normal olan benim. Sen değil."

Sessiz kaldı.

Ben kalamadım. Başka bir soru yönelttim. "Alnın nasıl? Hala acıyor mu?"

Bu noktada ters bir bakış attı. Topuğuma hala sinirli gibiydi. Alnının ortasındaki kırmızılık ile göz göze geldik kısa bir an için. Topuklarıma sövüyor oluşu muhtemeldi. Gerekli mesajı almış olmanın rahatlığı ile başımı aşağı yukarı sallayarak yeniden önüme döndüm. "Anladım..."

Sessizce ilerlemeye devam ettik. Kafam haddinden fazla doluydu. Başım ağrımaya, eklemlerim sızlamaya başlamıştı. Başımı cama dönüp sessizce yolu izledim. Bir ağaç olmak daha cazip geldi o an için. Ve yahut kendi halinde nazlı nazlı salınan bir deniz. Ahuzar olmaktan daha az yorucu görünüyordu hepsi. Ahuzar olmak zordu. Ağlayamıyorsunuz. Dert yanamıyorsunuz. Yakıp, yıkmak, değdiğin her şeye

zarar vermek, hor görülmek, her şeyle tek başına mücadele etmeye çalışmaktan başka bir şey yapamıyordunuz.

Araba durduğunda apartmanınım önündeydik. Kapının önündeki güller onun tarafında kalmıştı. Ona ve sarı sokak lambalarının belli belirsiz aydınlattığı güllere çevirdim bakışlarımı. Bütün mucizelerim yan yanaydı o an için. Ama ikisinin de benim için birer mucize olduklarından haberleri yoktu. Bakışları önündeydi. İnatla bana bakmıyor gibiydi ama saçma bir histi. Bunun için bir neden yoktu.

"Teşekkürler." diye mırıldandım.

Sessizce başını aşağıya eğdi.

Kapıyı açıp dışarıya bir adım attığım an, "Ahu." deyince durdum.

Bakışlarımın hedefi yine oydu. *Ahu değil, Ahuzar* demedim. Diyemedim. O an Ahuzar olmak istemedim. "Efendim." dedim.

Keskin kahveleri bu defa pürdikkat bendeydi. Efendim diyerek ona döndüğüm an bakışlarından sızan bir his vardı ama karanlık gözlerini siyahlaştırmıştı. Okuyamadım.

"Net olacağım." dedi. "Lafı uzatmayı sevmem. Anlamam da. Beni tanımadığın halde bu kadar güvenmenden rahatsızdım. Ama şu an fark ettim ki umutsuz ve sessiz halin bana güvenmenden daha rahatsız edici." Kaşları hafif çatık, çenesi dikti. "Sana hiçbir şey için söz veremem. *Bana güven* diyemem. *Seni bu kapandan çıkarırım* diyemem. Kardeşini kurtarırım diyemem. Hiçbir şeyin garantisini veremem. O yüzden sırtını bana yaslama. Bana değil, en çok kendine güven. Beni değil, en çok kendini koru. Yaslanacak bir omuz arayan bir kadın değilsin. Kimsenin gölgesine de sığmazsın zaten. Benim gölgeme de bu kadar güvenme."

Şaşırdım kısa bir an için. Şaşkınlığım söylediklerine değil, uzun konuşmuş oluşunaydı. Bir ayağım dışarıda, biri içeride ona bakmaya çalışırken kitlenip kaldım. Kısa süreli şokumu atlattıktan sonra gözlerim hafifçe kısıldı. "Neden kendine bu kadar güvenmiyorsun?"

Bir kaşı havalandı. Sessiz bir soruydu. *Ne demek istiyorsun?*

Sürekli bunu sorguluyordu. Fark edilmeyecek gibi değildi. Onu zerre tanımıyorken bu denli güveniyor oluşum garip geliyordu belki de. Haklıydı da. Çünkü beni nasıl bir cehennemin içinden çekip çıkardığını bilmiyordu. Üç yıl önce de şimdi de. "Bana bir şeylerin garantisini verdiğin için sana güvenmeyi seçmedim ben." dedim. "Aksine, hiçbir şeyin garantisi olmadan bu işin içinde olduğun için sana güvenmeyi seçtim. Bu güven hiçbir zaman da eksilmeyecek. İster beni yok sayarsın ister önümden gider gölge yaparsın, istersen de bir adım arkamdan gelir bana güvenmeyi seçersin. Seçim senin. Duracağın yeri sen seç. Ama hiçbir seçimin sana olan güvenimi azaltmaz, bunu bil."

İfadesi ilk defa gözle görülür bir şekilde bocalamıştı. Bir kaşı *neden* dercesine havalandı.

"Çünkü kime güvenip güvenmeyeceğime ben karar veririm." diye bu sessiz sorusunu da cevapladım. "Sen değil. Ve ben Tönge' ye nasıl güveniyorsam Tulpar' a da öyle güvenmeyi seçiyorum. Bu güvenle ne yapacağın senin problemin. Benim değil." Arabadan tamamen indim. Topuklularımın üzerinde dikilirken kapıyı kapatmadan hemen önce bakışlarım yine ondaydı. İfadesini bocalamış ve ciddi görünce gülümsemeden edemedim. "Başarısız olursan da birlikte batarız. Bu kadar dert etme. Sen gelmeseydin sonum ölüm olacaktı. En azından şimdi minik de olsa bir umudum var."

Bakıyordu sadece. Ama boş değildi bakışları. Anlayana çok şey anlatıyordu. Dudaklarımdaki tebessüm büyürken bakışları boynumdaki yara, tebessümüm ve gözlerim arasında gidip geldi. Midemdeki taş ağırlaştı ama duruşumu da tebessümümü de bozmadım. "İyi akşamlar."

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

Kapıyı kapatıp bir adım geriledim. O arabayı yeniden çalıştırırken ben önünden geçip apartmanımın kapısına ilerledim. Tam güllerimin önüne geldiğimde, "Öfkeni yeniden kuşan Ahu." diyen sesiyle yeniden ona dönmek zorunda kaldım. Arabanın camını indirmişti ama bakışları bende değil, önündeydi. "Kaçma ve savunma ile kazanamazsın." Bakışları bana döndü. "Bütün nefretinle Kralşan' a saldırmaya devam et. Verebildiğin kadar zarar ver. Sana yakışan bunlar."

Sokağım tam anlamı ile ışık değildi. Sadece bir lamba ile aydınlanıyordu. Karşımdaki ve sokağın ilerisindeki lambaların hepsi bozuktu. İlk iş belediyeye şikâyette bulunacaktım. Yüzünü görmekte zorluk çekiyordum. Gözlerinden geçen duyguları okumam bu karanlıkta zordu. Yeniden önüne dönüp hızla arabayı ilerletirken de kaçar gibi uzaklaşırken de yaptığım tek şey arkasından bakmak, karanlık sokakta uzaklaşmasını izlemek oldu.

Araba gözle görülmez bir noktaya geldiğinde bakışlarımı arkamdaki güllere çevirdim. Kıpkırmızı bir şekilde gülümsüyorlardı. Bana getirdikleri mucizenin onlar da farkında değildi. Siyah kravatının sarılı olduğu elimle, narince okşadım güllerin kırmızı yapraklarını. Avucumdan sızan kan parmak uçlarıma kadar gelmişti. Farkında bile değildim. Gülün kan kırmızısına karıştı parmak ucumdaki kan. Ağır adımlarım eve yöneldi. Kapıya geldiğimde derin bir

nefes vererek mecbur zile basmak zorunda kaldım. Üstün zekâm evden çıkarken anahtar almayı unutmuştu çünkü.

Biricik'in hızla kapıya koşan adımlarını duyduğumda içimde beliren abla merhameti ile baş etmek zordu. Daha yüzünü görmeden kıyamıyordum. Kapı açıldı. Ağlamaktan şişmiş kırmızı gözleri, burnu ve yanakları ile karşımda dikiliyordu. Sarı saçlarını ensesinde dağınık bir topuz yapmıştı ama kıyafeti hala aynıydı. Ağlamaktan değiştirmeye fırsatı olmamış olabilirdi. İçimde ki bir noktayı çekip kopardılar. Ben ne kadar ağlayamıyorsam o bir o kadar ağlardı. Ben ne kadar keskinsem o, bir o kadar yumuşaktı.

Bana bakarken dudakları büzüldükçe büzüldü. Titredikçe titredi. "Abla..." diye mırıldanan sesi üç yaşındaki hali gibiydi. Abla olmaktan daha zor bir şey varsa o da anne yarısı bir abla olmaktı.

Sessizce içeri girdim. Önünden geçip vestiyere ilerledim. Ayakkabılarımı ve trençkotumu çıkarırken oldukça sessiz ve sakindim.

"Nerede kaldın?" dedi ağlamaklı sesi. "Kırk kere aradım, açmadın. Çok merak ettim."

Kıyamıyordum belki ama laf sokmadan da geri duramayacaktım. "Seni bunaltmayayım diye aramalarını açmadım." diyerek yanından süzüldüm. Dudakları biraz daha büzülürken yorgun adımlarımın hedefi odamdı.

"Abla..." diye mırıldandı.

Durmadım. Kırgınlığım ona değil kendimeydi. Anlayamazdı. Odamdan içeri girdiğimde derin bir nefes vererek birkaç dakika bekledim. Elimdeki kravata takıldı bakışlarım. Bütün yaralarımı ilk o sardıktan sonra nasıl *bana güvenme* diyebilirdi? Madem öyle bunları görmezden gelmeliydi.

Kravatı elimden çözüp makyaj masamın üzerine bıraktım. Yeri belliydi. Yıkayıp baş ucumdaki çekmecenin en alt gözüne saklayacaktım. Yaramı sardığı diğer yara bantlarımın yanında yerini alacaktı. Bir bandana ve iki siyah kravat... Benim yara bantlarım da bu kadardı.

Üzerimdeki kıyafetlerden kurtulup rahat bir pijama giydim. Elimi yeniden sardım. Makyajımı temizledim. Dünyanın en kaotik gününü geçirmemiş gibi bir gamsızlıkla göz altlarıma ve dudaklarıma maske yapıp bekledim. Cilt bakımımı tamamladım. Dertten kederden öleceksem de en azından güzel ölürdüm. Sadece boynumdaki yaraya ilişmedim. Uzun zamandır doktorun verdiği kremleri de sürmüyordum. İzin geçmesine gerek yoktu. Öylece kalmaya devam edebilirdi.

En nihayetinde yatağıma girdiğimde uyumak için gözlerimi kapattığım an kapımın açıldığını duydum. Sırtım kapıya dönüktü ama gelenin kim olduğunu anlamak için müneccim olmaya gerek yoktu. Birkaç dakika sonra Biricik yatağımın diğer tarafına geçmiş, battaniyenin altına usulca süzülüp dibime girmişti. Abla olmak zor demiştim. Gözlerimi kapatıp uyuyor numarası yaparak direnmeye çalıştım ama yine de zordu.

"Abla..." dedi tatlı sesi.

"Uyuyorum." şeklinde bir cevap aldı.

Kolunu belime doladığını, göğsüme daha da çok saklandığını hissettim. "Ama ben uyuyamıyorum..."

"Git uyu, uyuma diyen mi var?"

"Sen bana küssün."

"Ben kimseye küsmem Biricik."

"Kırgınsın."

Buna sessiz kaldım.

Nefesini yüzümde hissediyordum. Yılışmak için bu kadar dibime girmesi hoş değildi. Kıyamama kotam zorlanıyordu. İnatla gözlerimi açmayışım bu yüzdendi. Gözlerine baktığım an bütün kırgınlığım giderdi. Ateştim ben belki ama sevdiklerimi yakamazdım. Onlara zarar vermektense kendimi yaka yaka kül etmeyi tercih ederdim.

"Irmak çok istedi gitmemi. Gitmezdim normalde ama merak ettim. *Bir sürü ünlü isim gelecek* dedi. Yalan söylemek istemezdim ama sana söylesem hayatta izin vermezdin."

Sessiz kaldım.

"Söylediklerimin hepsi kızgınlıkla söylenmiş saçma şeylerdi..." derken sesi ağlamaklıydı. "Öyle düşünmediğimi sen de biliyorsun. Sadece sen birden gelip herkesin içinde kızınca utandım... Üzerine bir de bağırıp durunca... Sen benim her şeyimsin abla. Lütfen böyle yapma." Kolları belime sıkıca dolanıp, yüzünü göğsüme daha çok yaklaştırdığını hissettiğimde dudaklarımı dişledim. Hıçkırıkları geldi kulağıma. "Özür dilerim... Çok özür dilerim..." Gözyaşların gerdanıma değdiğini hissettiğimde tenim sızladı. "Kız, bağır, çağır, hatta döv ama arkanı dönme... Konuş benimle... Başka kimsem yok."

Gözlerimi açmak zorunda kaldım. Önceden bu kadar değildi ama patlamadan sonra bana daha bir bağlanmış gibiydi. Her an onu bırakıp gidecekmişim gibi panikti. Kolumu göğsümde zırıl zırıl ağlayan ergen kız kardeşime dolamaktan başka bir şey yapamadım. "Bu kadar dram yapmanı ergenliğine bağlıyorum."

Bakışları göğsümden bana kalktı. Ağlamaktan şişmiş gözleri sarı gece lambasında dahi netti. Hala yaşlarla doluydu. "Abla..." dedi dudak büzerek.

Kıyamadım. Kıyamazdım. Herkesi dağlayıp dökerdim belki ama bir ona kırılırdı kolum kanadım. Yaralı avuç içimin tersi ile yanağındaki yaşları sildim. "Ağlama şöyle." Yeniden göğsüme çekip sıkıca sarılmamın nedeni göğsümde açılan yaraları kapatan hep o olduğu içindi. Anne denen kadın gittiğinde de Biricik'i göğsüme yaslayarak direnmiştim, babam gittiğinde de. Belki de her yarama onu sarmamalıydım. O zaman en ufacık hatasında bu kadar canım yanmaz, ona da bir hata payı bırakabilirdim.

Genç bir kızdı. Hata yapacaktı. Benim böyle bir lüksüm yoktu ama onun vardı.

"Ben sana arkamı asla dönmem Biricik." diye mırıldandım. "O düşünceyi aklından çıkar. Bana yalan söyleme yeter. Öfke kontrol sorunum konusunda ise..."

Başını göğsümden çekip üzgün, yaşlı bakışlarını yüzüme dikti. "Yemin ederim o an aklıma öyle geldi diye salladım. Asla öyle bir şey yok. Biraz sinirli olabilirsin, tamam ama tedavilik bir şey değil. Hem ben seni sinirinle seviyorum." Yeniden göğsüme yapıştı. "Lütfen bana kızmaya devam et. Sessizliğine dayanabileceğimi sanmıyorum."

Güldüm. "Gerçek manada bir ergensin. Biliyorsun değil mi?"

"Daha on dokuzum. Ne bekliyorsun?"

Gülerken ona sıkıca sarılmak zorunda kaldım. Kısa bir an sessiz kaldık. Elini sırtımda hissediyordum. Minik dokunuşlarla sırtımı sıvazlıyordu. Bunu hep yapardı. Bir yaşında da dokuz yaşında da, on dokuz yaşında da. *İyi bir*

abla oldun, iyi idare ediyorsun der gibiydi. "Irmak ile görüştüğünü bana neden söylemedin?"

Hala yüzünü göğsümde saklıyordu. "Bilmiyorum ama kızacağını hissettim. Tanıştığımız gece yakınlaşmamızdan rahatsız olmuş gibiydin."

En azından güzel bir şekilde derdimi belli etmeyi başarmışım. "Onlar biz gibi değil Biricik." dedim. "Heveslerini, meraklarını anlıyorum ama Irmak arkadaş olabileceğin birisi değil."

Bakışlarını yeniden göğsümden koparıp bana kaldırdı. "Tahmin ettiğin gibi birisi değil abla. Gerçekten! Çok iyi kız. Hiç öyle zenginim, ünlüyüm havası yok."

"Yeni tanıştın. Bunu hemen bilemezsin."

"Sen hissedersin ama." dedi anında. "Hiç ondan kötü bir enerji aldın mı? Bence almadın."

Haklıydı. Almamıştım. Irmak Kralşan benim için nötr bir elemandı.

Ağlayışının etkisi ile akan burnu çekti. "Göründüğü gibi olmayan annesi." dedi. "Kadın bir değişik. Robot gibi. Sen gelmeden hemen önce, Irmak onun istediği ayakkabıları giymedi diye kızı zorla odasına gönderip kendi seçtiklerini giydirip öyle indirdi. Bir ayakkabı konusundaki saçma ısrarını görsen asıl öfke nöbetini o zaman geçirirdin."

Hülya Kralşan'ın adı geçtiğinde, hele de Biricik andığında midemin bulanmasına engel olamıyordum. Sessiz kaldım bu söylediğine. Onu yeniden göğsüme çekip sakladım. Bencildi Hülya Hanım. Onun istedikleri olmadığı an öfkeden gözü dönerdi. Belki de Irmak Kralşan'ın gördüğü anne de buydu. O zaman en şanlımız göğsümde büyüyen Biricik olurdu.

Irmak için içimde ince bir üzüntü belirmişti. Yok saymak adına göğsüme saklanan canımın saçlarını okşamayı tercih ettim. Daha iyi bir anne ile büyümüş olmasını dilemekten başka şansım yoktu.

"Beni eve bırakan adam." dedi Biricik'in boğuk sesi.

Adı geçmemişti. Sadece iması vardı ama midemde ki taş her zaman ki yerine kurulmuştu. Anlamsız ve saçma bir histi.

"Seni tanıyor mu?" dedi.

Kaşlarım hafifçe çatılırken başımı yastıkta geri çekip yüzüne bakmaya çalıştım. "O nereden çıktı?"

Ağladığı için birbirine dolanmış ıslak kirpikleri altından en masum bakışları ile bakıyordu. "Ablanı üzme, sadece seni düşünüyor dedi... "

Sessiz kaldım. Biricik yeniden kollarını bana sıkıca dolayıp göğsüme saklanırken bakışlarım boşlukta asılı kaldı. Gerçekten kaybetmekten korkar gibi sıkıca sarılıyordu. Anlamış mıydı gerçekten beni? Kardeşim için verdiğim mücadeleyi görmese böyle bir şey demezdi. O zaman neyden korkuyordu? Ona olan güvenimde onu bu kadar korkutan neydi? Etrafını sarmalayan yalnızlık duvarlarını aşındırıyordum belki de. Onu rahatsız eden bu muydu?

Bu gece hiçbir soruya cevap veremeyecek kadar doluydu beynimin içi. Sessizce kalbimin üzerini sıkıca sarmalayan göğsümde ki cana sarıldım. Saçlarına derin bir öpücük bırakıp zihnimin en dipsiz kuyularının beni içine çekmesine izin verdim.

******

Evine çıkan demir merdivenleri ağır ağır adımlıyordu Timur. Hiçbir şeyi umursamamak, bir sigara yakıp dumanında kaybolmak istiyordu ama sonra düşünelim kutusu ağzına kadar dolmuştu. Bu kutuya attığı her şey şu an düşünülmek istiyordu. Hiçbirinin daha fazla geri atılmaya tahammülü yoktu. Belki de bu kadar geri atmamalıydı. Birikmişlerdi. Hepsi silahlarını kuşanarak üzerine hücum etmiş gibi hissediyordu. Başı ağrıyordu.

Son merdivene yaklaşırken cebinden sigara paketini çıkardı. Dudakları arasına sıkıştırdığı sigaranın ucunu yaktı ama ateşi söndürmedi. Son basamağa geldiğinde adımları durdu. Dudaklarının etrafından çıkan dumanla beraber elinin içinde yanan çakmağın ateşine baktı.

Ateşe bakarken başını usulca sağa eğdi. Söndürmeden izlemeye devam etti. Diğer eli dudaklarındaki sigarayı sarmalayıp geri çekerken ateşe doğru üfledi içinde biriken gri dumanı. Ateş sönmedi. İnatla yanmaya devam ediyordu. Aklına bir düşünce daha düşünce başını diğer yana eğdi.

Ona benziyordu ateş. Ahu' ya.

Sönmesi için inatla üflüyor ama bir türlü söndüremiyordu. Gözünün önünden kaybolması için geriye atıyor, ama en nihayetinde onu daha büyük bir öfke ateşi içinde yanarken karşısında buluyordu. Bu ateş kadar öfkeliydi. Çakmağın kapağını kapattı. Ateş söndü. Çakmağı avucu arasına aldığında sıcaklığının elinin içini yaktığını hissetti. Tam olarak olan da buydu.

Ateşten hoşlanmazdı. Hatta Timur'un bu hayatta en çok korktuğu şey buydu. Bir ateşle daha yüz yüze gelmek. Bir

ateşin daha içine düşmek. Bir yangını daha teninde hissetmek.

Sigarasını bir kere daha dudaklarına götürürken eve ilerledi. Çakmağı elinin içinde çevirip durdu. Ne yapmalıydı bu ateşle? Kadına net bir şekilde *bana güvenme* demesine rağmen gözlerindeki o güvende tek bir kırılma zerresi göremiyordu. Ne yapmalıydı ona olan bu güvenle? Kafasındaki hiçbir sorunun ucunu tutamadı. Her zaman mantıklı düşünür, öyle de akıl verirdi ama söz konusu kendisi olunca her şey mantıksız ve saçma geliyordu. Yalnızlığı öyle kalın, üzerinde öyle nasır bağlamıştı ki; bununla da ne yapacağını bilemiyordu.

Evin önüne geldiğinde ayağının altındaki demir zemin gıcırdadı. Diğer elini cebine atıp anahtarını çıkaracaktı ki yan duvardaki camdan salon ışığının yandığını görünce duraksadı. Işığı açık bırakmadığına emindi zira yakmamıştı bile. Perdeyi çeker, sokak lambasının aydınlattığı kadarıyla yetinirdi. Avuç içindeki çakmağı ceketinin cebine atıp hızla belindeki silahı kavradı. Hiç düşünmeden kapıyı açıp içeri girdiğinde önce kimseyi bulamadı. Hızla salonun diğer ucuna döndüğünde ise gördüğü yüz ile aralarında silah varken on saniye bakıştılar.

Cihan, her zamanki dağınık kahve saçları, griye yakın mavi gözleri ve masum çehresi ile ona bakıyordu. Yüzüne hedeflenmiş silah yüzünden ellerini masum masum yukarı kaldırırken Timur derin bir nefes verdi.

"Ne işin var lan senin burada?"

Cihan'ın elleri bir polis baskını yemiş gibi havadaydı hala. Hafifçe arkasında ki mutfak tezgahına üzerindeki paketi işaret etti. "Sana sıcak çekirdek getirmiştim abi..."

Oldukça boş baktı Timur.

"Sıcaktı..." dedi Cihan aynı masumluğu ile. "Görünce beraber çitleriz diye düşündüm..."

Derin bir nefes verirken silahını geri indirdi. İnsanı tanırdı. Bunca yıllık askerliğinde çok leş, çok zifiri yüz ve kalp görmüştü. Bu çocuk onlardan değildi. "Sikinde kırar öyle yediririm o çekirdekleri sana." derken sakindi. Silahının ucuyla kapıyı işaret etti. "Şimdi siktir git." Yorgundu. Başı ağrıyordu. Uğraşamayacaktı.

"İçeri nasıl girdiğimi sormayacak mısın Tulpar abi?"

Silahını üzerinde vazo, kolye ve oje olan masanın üzerine bırakıp üçüyle de kısa bir süre için bakıştı. Sorma gereksinimi duymadı. Hiçbir zaman kapı kitlemizdi. Çalınacak bir şeyi yoktu.

"Bu mahalle tenhadır!" diyen Cihan ellerini indirmiş ona doğru ilerliyordu. "Kapı kitlememek ne demek? Donuna kadar alırlar."

Kendini yatağa bıraktı. "Yeni don alırım."

Cihan tezgâha ilerleyip elinde bir kese kağıdına doldurulmuş çekirdek ve poşet ile yeniden ona doğru koştu. Yatağın diğer ucuna oturup poşeti ve çekirdeği önüne bıraktı. Bu heyecana da oldukça boş baktı Timur. Cihan çekirdek paketini ona doğru itelediğinde bir çekirdeğe baktı, bir Cihan'a.

"Cihan..." dedi.

"Buyur Tulpar abi?"

"İlla döveyim mi lan seni?"

Sırıttı Cihan. "Hak etmediği sürece kimseyi dövmezsin sen ab-" Kafasına yediği şamarla yana doğru sendeledi. Elini şamar yediği noktaya atıp karşısındaki adama göz kırpıştırarak baktı. Dövmesi gerekirse döverdi. Hak edip etmediğini sorgulayamayacaktı.

Çıkıp gideceğini düşündü Timur. Ama Cihan birkaç saniye sonra yine sırıtarak ona bakıyordu. "Çok güçlüsün Tulpar abi. Bana da böyle tokat atmayı öğretsene." Şamar yemesine rağmen oldukça hayran gözlerle bakıyordu.

Omuzları düştü Timur'un. Şu an cidden uğraşamayacaktı. Ayaklanıp dolabına ilerledi. Şu takım elbiseden bir an önce kurtulmalıydı. Yine haklıydı Ahu. Gömlek ve ceketin içinde zorla nefes alıyordu. Kıyafetlerini alıp banyoya yöneldi. "Dışarı çıktığımda gitmiş ol."

Cevabı beklemeden banyoya girdi. Kıyafetlerinden kurtulup kısa bir duş aldı. Suyu yine soğuktu. Teninde sıcaklıktan hoşlanmıyordu. Üzerine bir şey geçirmeden altında sadece siyah bir eşofmanla dışarı çıktığında Cihan yatağın üzerine yayılmış, ciddiyetle çekirdek çitliyordu. Kısa saçlarında gezinen havlu ile her zamanki boş bakışlarını attı karşısında ki gence.

Sırıttı Cihan. "Saatler olsun abi."

Havluyu köşede ki kanepeye savururken dolabına ilerledi. "Benim çok olur da senin son saatlerin olacak gibi duruyor Cihan." Üzerine dolabın içine tıkıştırılmış soluk gri tişörtlerinden birini geçirdi. Leş gibi sigara kokuyordu ama pek umursamadı. Kıyafet yıkama şu an önceliği değildi.

Cihan hala sırıtıyordu. "Sana bir teklifim var abi."

Dinlemedi Timur. Sabrı bu kadardı. Cihan bir çekirdek daha çitleme derdindeyken kolundan kavrayıp yatağından

kaldırdı. "Tulpar abi!" diye çıkışmasını umursamadı. Cihan onun boyu yanında kısa kalıyordu. Yataktan kalktığında ayakları birbirine karışır gibi oldu. Timur umursamadan kapıya ilerletiyordu. Eli kapı koluna uzandığında, "Çırağın olayım!" dedi Cihan.

Kapının kolundaki eli durdu. Bakışları Cihan'a döndü.

"Her türlü ayak işini yapar, bu mahalledeki gözün kulağın olurum. Ayağına dolanmam. İstersen evini temizlerim. Neyi *yapma* dersen yapmam. Ama çırağın olayım. Bana senin gibi dövüşmeyi öğret." İlk defa bakışlarında alay ve sıcaklık yoktu. Hüzün ve korku vardı. "Kimsem yok. Sokaklarda hayatta kalmam lazım... Bana sen gibi olmayı öğret."

Kaşları çatıldı Timur'un. "Ben gibi olmak istemezsin."

"İsterim." Dedi Cihan anında. "Heybetlisin, görkemlisin, yan baktığın bile yere yığılır. Sesinle bile adam dövüyorsun Tulpar abi daha ne olsun. Hem kafes dövüşçüsüymüşsün. En iyisiymişsin hem de. Bana da öğret."

"Dövüşçü falan değilim." dedi. *Askerim* diyecek oldu. Yuttu.

Sırıttı Cihan. "Öylesin, öylesin."

Kapı kolunu açmaya karar verdi. Çırak falan istemiyordu. Başında yeterince bela vardı. "Dayak yiyorum Tulpar abi!" diyen Cihan ile durdu. Bakışlarını yeniden ona çevirdi. "En azından kendimi savunacak kadar öğret... Hayatta kalmam lazım. Kimsesizim diye ölmek değil yaşamak istiyorum."

Kapı kolunu aşağı indirmek istedi Timur. Eli ağırlaştı, parmakları uyuştu. Dayak yerkenki o acizliği, kendini koruyamaman açtığı yarayı biliyordu. Lanet olsun ki bu acıyı da biliyordu. Burası neden hep arkasını dönemeyeceği yaralar ile doluydu!? "Ben benim şansımı sikeyim..." diye

söylenirken kavradığı kolu bıraktı. Yeniden yatağına ilerledi. "Topla lan şu çekirdekleri!"

Cihan uçları yırtılmış, eskimiş soluk lacivert tişörtünün yamulan boyun kısmını düzeltip yatağa ilerledi. "Hemen abi." Hızla toparlarken Timur diğer uca oturmuş, sigarasını yakmıştı. Çakmağı bırakmadı. Bir açıp bir kapattı. Bir yaktı bir söndürdü.

"Mutfağı da topla." dedi Cihan'a. Dışarıdan yediği her şeyin çöpleri gelişi güzel tezgâhın üzerine atılmıştı.

Cihan o yöne koştu. "Bunlar antrenman di mi Tulpar abi? Karate Kids gibi." Kendince sağa sola yumruklar attı. "Isınma hareketleri."

Öyle değildi. Cidden evi temizletiyordu Timur. Kendi uğraşamayacak kadar üşeniyordu. Ama ses etmedi. Cevap vermeye de üşendi. Ahu yeterince konuşturuyordu. Daha fazlasına lüzum yoktu. Çakmaktan bir alev daha çıktığı an durdu.

Ateş söndü. Yeniden yaktı. Aklını bu kadar kurcalaması doğru değildi. O ablasına hiçbir zaman bağırmamış, karşı gelmemişti. Onun da kendini Ahu gibi çaresiz hissettiği, onu koruyamayacağını düşündüğü için ağladığı bir an olup olmadığını düşünmeden edemedi. Güldeste'nin gülen yüzüne tebessüm yakışırdı. Gözyaşı değil. Lakin Güldeste'nin gözünden dökülen her yaş onun içindi. Sigarası bitmeye yaklaşmışken derin bir nefes daha üfledi parmaklarının ucundaki ateşe.

"Ne yapmalı seni..?" diye mırıldanışı belli belirsiz, isyanı ise yine Ahu'ydu.

Gördüğü en net kadındı. Lafı eğip bükmemesi iyiydi lakin bocalatıyordu. *Al bu güveni ne yaparsan yap* demişti.

Yıkılmayacak kadar sert, ama bir o kadar da tek bir darbe de yıkılacak gibi naifti. Ona güvenen her bir can yitip gitmişken ne yapabilirdi ki bu güvenle? Arkaya atsa önüne çıkıyordu, yok saysa ateşin ucu yine ona değiyordu. Önüne bakmaya çalıştığında ayağına geçmiş dolaşıyor, geçmişe bakmaya kalktığı an gelecek çelme takıyordu. Başı usulca sağa eğildi. Bir kere daha söndürüp yeniden alevlendirdi ateşi. "Söndürmeli mi?" Çakmağı kapattı. "Yakmalı mı?" Yeniden ateşledi.

Biten sigarasını küllüğe bastırırken bakışları telefona takıldı. Bugün yayını yoktu. Çakmak hala yanarken telefonuna uzanıp açtı. Radyoyu ayarladı. Kanal açıktı ama saçma bir şarkı vardı. Ses etmeden dinledi. Cihan mutfağı toparlayıp, çöpleri sessizce dışarı çıkarırken de çakmağı bir yakıyor, bir söndürüyordu. Bir sigara daha yakmak için masanın ucundaki sigara paketine uzanan elini tanıdık bir ses durdurdu.

"Çok güzel bir şarkıydı. Keşke hiç bitmeseydi. Değil mi İbrahim?"

Bu sesi biliyordu. Yayını yok sanıyordu. Günleri mi karıştırıyordu?

Güldü İbrahim. Cidden sikecekti neşesini. "Ben de pek severim bu şarkıyı Ahuzar. Haklısın. Sabahımız renklendi."

Sabah programının tekrarıydı. *Senin sevmediğin ne sik var ki zaten İbrahim* diye içten içe homurdandı. Sigaraya uzanan eli geri çekildi. Çakmağı bir kere daha ateşlediğinde Ahu'nun sesini duydu. "Kayseri'den Tahsin Bey bize iyi sabahlar diliyor. İyi ki varsınız. Şarkılarınız gecelerin tek sesi demiş. Çok teşekkür ediyoruz Tahsin Bey. Asıl siz bizim gecelerimizin tek sesisiniz."

Çakmağı söndürdü.

"Sıradaki şarkımız nedir Ahuzar?" dedi İbrahim lavuğu. "Sen söylemek ister misin?"

Göz ucuyla baktı telefona. Bir kere de İbrahim denen bu lavuk söylese şaşıracaktı zaten. Yaptığı tek şey gülme efekti verip sinir bozmaktı. Çakmağı yeniden ateşledi. Alev gözlerinin içinde yanarken bakışlarını parmak ucuna ki alevden koparmadı. "Ne yapmalı?" diye mırıldandı. "Seninle ne yapmalı Ahu..?"

"Tabi ki İbrahim." dedi Ahu tatlı bir dille. "Bahadır Tatlıöz – Beni Yak, diyecek."

"Kime ithaf ediyoruz.

"Şarkıyı dinlerken aklımıza gelen ilk kişiye."

Kısa bir sessizlik oldu. Timur ateşi söndürürken bakışlarını telefona çevirmişti. Bir kaşı havalandı. Yanına oturup, "Abi çöpleri attım başka bi-" diyecek olan Cihan'ın yüzüne elini yapıştırıp geri iteledi.

"Sessiz ol lan."

Denileni yaptı Cihan. Sessizce başka bir soru yöneltti. "Televizyon değil de radyocuyum diyorsun ha."

Ters bir bakış attı Timur. Sesini daha da alçaltması gerektiğini anlayan Cihan tükürüğü ile birlikte diyeceklerini de yuttu.

"O zaman şarkımız gelsin bakalım." demişti o arada İbrahim.

"Gelsin bakalım." dedi Ahu.

Timur çakmağı yeniden ateşledi. Yeniden söndürdü. Araftaydı. Bu en büyük cehennemdi. Radyodan yükselen

şarkı çakmak ile arasından süzülüp gitti.

"...

Hırçınlığım sana değil
Kızgınlığım kendime
Alışkın değilim
Ne sevmeye nede sevilmeye

İstanbul'un kokusu gibi
Sinmişsin üstüme
Benim derdim içimdeki kendimle

Beni al ateşe at canım yanmaz yeter ki sen yak
Bu nasıl bir hal bana sorma

Beni al yanına kat
Bu can teslim sana
Bak hazırım bir ömür yanmaya..."

Şarkı devam etti. Timur çakmağı yeniden ateşledi. Ateşin kızıllıkları göz bebeğine vururken bakışları vazo ve oje arasında gidip geldi. Cihan bir şeyler daha söyleyip evden çıkmıştı. Duymadı bile. Geçmişin ateşi içinden taşıp parmak uçlarındaki aleve bulaştı. Ellerinin içindeki kan pıhtılarını dahi ateşe verirken bir karar daha verdi. Ama bu kararı asla sesli dile getirmedi. Sadece ateşi izlemeye devam etti. En nihayetinde tek bir radyo programını dinlerken diğer geceler gibi zorlanmadan, ne olduğunu bile anlamadan uyuyakaldı.

******

Topuklu ayakkabılarımdan çıkan sesler koridorda yankılanırken adımlarımın hızını azaltmadan ilerlemeye devam ettim. İş çıkışı denen muazzam bir saat dilimiydi. Üstüne üstlük arabam tamirde olduğu için yetişmem gereken bir toplu taşıma işkencesi vardı. İki gün önce bazı kapılar kırmıştık, malum. Öfkeme bir kere daha içten içe kızarken çıkış kapısına da yaklaşmıştım. Tam kapıdan çıktığım anda Adriel' i karşımda ise kararlılıkla ilerleyen adımların aynı kararlılıkla geri döndü.

Bu sıralar fazla Kralşan görüyordum. Hayra alamet değildi. Beni görmeden arka kapıdan kaçarım diye umdum ama olmadı. "Ahuzar Hanım." diyen sesi ile gerilmeden edemedim. Ciddi mana da şu aralar hiçbir Kralşan görmek istemiyordum. Bana seslenişini umursamadan kanaldan yeniden kanaldan içeri giriyordum ki aniden önümde beliren Cengo buna engel oldu. Ne olduğumu anlamadan koluma girip gerisin geri dönderdi.

"Geliyor, geliyor!" diye bağırdı Adriel' e doğru beni ilerletirken. "Burada."

Sonra Ahuzar sinirli oluyordu! "Ne yapıyorsun?" diye soludum.

Umursamadı bile. "Kızıl bombam gelmiş. Ne zamandır görmüyorum. İki dakika idare et."

"Kimin adamı olduğunu ve beni şu an neye gönderdiğinin farkında mısın?"

Yine umursamadı. "Sen bir şekilde kaçmanın yolunu bulursun be Ahuş. Ama ben kızıl bombayı bir daha

göremem." Hayretle ona bakarken göz kırptı. "İdare et."

İdare edilecek şey vardı, edilmeyecek şey vardı. Bunu idare falan edemezdi. Ama çok da geçti. Adriel bize doğru ilerlerken ifadesiz, Cengo keyifli ben ise içten içe sövüyordum.

"İşte burada." dedi beni Adriel 'in karşısına getirip.

Bakmadı bile Adriel. Bakışları bendeydi. "Benimle gelin."

Başlıyordu işkence. Göz devirişim bütün duygularımın özetiydi.

"Teşekkürüm nerede?" diye isyan etti Cengo.

"Cehennemin dibinde, salak!" diye solurken kolumu elinden kurtardım. Çok seviyordum ama bazen boğazlayasım geliyordu.

Adriel' in umurunda dahi değildi*. İlerle* der gibi kaşları ile sol yanımızı işaret etti. Gösterdiği yöndeki siyah arabayı gördüğümde derin bir nefes verdim. El mecbur peşinden ilerledim.

"Bir selam verseydin bari be kızıl bomba." diye bağırdı Cengo.

Artık yanımda olan Adriel' in , "Şunu ayağımın altından çekin." demesi de benim zerre umurumda değildi.

"Çok biliyorsan sen çek."

Arabanın önüne geldiğimizde arka kapıyı açtı. "Zevkle yapardım." dedi. "Ama arkadaşınızın cenazesine katılmak isteyeceğinizi sanmam."

Nefretim bir kat daha katmerlenirken öfke dolu bakışlarla açtığı kapıdan girip kendimi koltuğa bıraktım. *Hepinizden nefret ediyorum demekten* yorulmuştum. Çantamı öfkeyle koltuğun boş kısmına savurdum. "Yine ne var? Yine ne istiyorsunuz Allah'ın belaları!"

Arabayı çalıştırdı. İsyanım ve öfkeme ise alışkındı. Sakince cevapladı. "Hülya Hanım sizinle görüşmek istiyor."

Şok veya şaşkınlık. İstenilen seçilebilirdi. Hiçbiri bu duruma sırıtmazdı. "Kim neye bekliyor?" deyişim anlamadığımdan değildi. Onaylatma isteği hissetmemdendi.

Aynadan gözlerimiz kesişti. "Hülya Hanım..." dediği en elimi kaldırarak susturdum. Devam etmesi sinir kat sayımı son noktaya çıkarabilirdi.

"Tamam, sus!" diye çıkıştım. Bırak yüzünü görmek ismini duymaya dahi tahammülüm yoktu ama lanete bir kere bulaşmıştık. Bela gibiydi Hülya Kralşan. Benim için ise uğursuz. Yanılmamıştım. Beni tanıdığı an bir bela gibi yapışacağını biliyordum. Amacı annelik falan değildi. Onu biraz tanıyorsam şu an beni yanına çağırmasının sebebi onu tanıyıp tanımadığımı kontrol etmek, tanıdıysam bile tanımamazlıktan gelmek için göz dağı vermekti. Öyle ya, cemiyet hayatı için ünlü bir yüzdü. Mükemmel hayırsever insan imajını bozup geçmişte yaptığı muazzam terk edişlerden bahsetmesi ona zarar vermekten başka ne işe yarardı ki?

Öfkelenmem lazımdı. Sinirden deliye dönmem lazımdı ama hiçbiri olmadı. Derin bir nefes verdim hepsinin yerine. Çantama uzanıp minik aynamı ve bordo rujumu çıkardım. Gözlerime en tehlikeli bakışını yerleştirdim. Dudaklarıma rujumu sürüp savaş boyalarımı kuşandım. Haklıydı. Kralşanlar ile savaşacaksam öfkemi kuşanmalıydım. İlk defa

büyük bir sakinlikle yaptım bunu. Çünkü Hülya Kralşan öfkemi dahi hak etmiyordu.

Yol boyunca konuşmadım. Kralşan malikanesinin demir kapıları bu sefer zorlamadan açıldı. Adım atmak istemediğim mekanlara zorla getirilmiş olmanın gerginliği ile kusmak istiyordum. Tüm bunların aksine arabadan inerken başım dik, bakışlarım keskindi. Adriel önümde belirip yolu gösterirken ifadesizliğimi bozmadan takip ettim. İlk gelişimde sinirden gözüm döndüğü için inceleme fırsatım olmamıştı ama büyük bir malikaneydi. Kapıdan içeri girdiğimizde ilk hissettiğim şey karanlık oldu. Göğüs kafesimde beliren huzursuzluk kalbimin üzerine kümelendi. Ağırlığı ile birkaç saniye nefes alamadım. Büyük bir huzursuzluk vardı bu evde. Göğsümdeki bu his beni yanıltmazdı.

Girişin sol tarafında üst katlara çıkan büyük bir merdiven vardı. Bunu es geçerek ilerledik. Büyük salona ilerlerken açık kahveye boyalı duvarlara birkaç tablo ile renk verilmeye çalışılmış gibiydi ama zorlama duruyordu. İçimde beliren huzursuzluğu yok etmek için en iyi bildiğim şeye başvurdum. Yani her zamanki totemlerime.

Salona kadar beş tablo sayarsan buradan sorunsuzca çıkarız Ahuzar.

Üç tanesini geçmiştim. Sola dönüp ilerlerken iki tablo daha görmeyi umdum ama yoktu. Göğsümün üzerindeki huzursuzluk büyüdü. Geniş, altın varaklarla kaplanmış gibi parıldayan ihtişamlı salona girdiğimde şaşkındım. Daha avangart bir ev olamazdı... Uzun, bir köşeyi boylu boyunca kaplayan camın önüne arkası dönüp bir şekilde dikilmişti Hülya Kralşan. Varlığını hissettiğim an huzursuzluk hissi büyüdü.

"Hülya Hanım." dedi Adriel. "Ahuzar Hanım geldi."

Bakışları usulca bize döndü. Yine zarif ve şıktı. Kırmızı bir elbisenin içinde, topuklu ayakkabıları ile dimdik duruyordu. Sarı saçları büyük dalgalar halinde omuzlarına dökülürken, gerdanında ve kollarında ağır mücevherleri vardı. Bir çiftlikte yaşadığına, beni doğurduğuna inanmak zordu.

Bakışları tamamen bendeyken, "Teşekkürler." dedi Adriel' e. "Çıkabilirsin."

Adriel denileni yaptı. Sessizce uzaklaştı.

Ben ise kusmak üzereydim. Bu evde beni boğan çok büyük bir nefret vardı. Bunun karşımdaki kadına olan nefretimle ilgili yoktu. Başımızın üzerindeki heybetli avize, altın varaklarla kaplıymış gibi parıldayan ağır mobilyalar ve geri kalan tüm eşyalarla da alakası yoktu. Evin ruhundaki derin çürüğün kokusu mideme öyle ağır bir taş fırlatmıştı ki, huzursuzluk büyüdükçe büyüdü. Hülya Hanım bakışlarını bir saniye dahi üzerimden çekmedi. Ayağımdaki topuklulara baktı önce. Sonra üzerimdeki gri mini eteğe ve aynı tonlardaki saten gömleğe, omuzlara dökülen saçlarıma, sol kulağımdaki beş demir küpeye ve boynumdaki yaraya...

Bakışları öyle dikkatliydi ki bu korkuyu içimden attığımı düşünmeme rağmen bir adım gerilememek için kendimle savaş veriyordum. Bir adım attığında gerilemedim. Bir adım daha yaklaştığında da. O bana nasıl bakıyorsa ben de ona aynı şekilde bakmaya devam ettim. Aramızda üç adım kala durdu.

"Merhaba."

Cevap vermedim. Ruhsuz, ifadesiz, içi boş bir ceset gibi bakmayı sürdürdüm.

Bu bakışa karşılık dudaklarında derin bir tebessüm belirdi. Yaşlanmıştı. Gözlerinin kenarlarında beliren kaz ayakları gençken de vardı ama artık daha belirgindi. İlyas Soykamer onda en çok bunu severdi.

Şimdiden böyleysen yaşlandığında ne de güzel olursun Hülyam...

Yanılmıştı. Hülyası yaşlandıkça çirkinleşmişti. Veya benim gözümde hiçbir zaman güzel olmamıştı. O yaşlanmıştı. Babam ise hep aynı yaşta kalmıştı. Hülyasının gittiği yaşta. Hülyasının onu diri diri toprağa koyduğu yaşta.

"İki gün önce tatsız bir karşılaşma yaşandı." Kelimelerini özenle seçiyor gibiydi. Devam etti. "Sizi çağırıp birebir tanışmak istedim."

Net oldum. Gereksiz tiyatroları ile uğraşamayacaktım. "Uzatma. Burada sadece ikimiz varız. Ne söyleyeceksen söyle."

Kibarlık dolu ifadesi tuzla buz olurken yine tanıdığım Hülya oldu. Gözlerine aynı bencillik gelip kuruldu. "Beni tanıdın..." derken soru sorar gibiydi.

Başımı hafifçe sağa yatırdım. "İnan hiç tanımak istemezdim."

Gülümsedi. Ürpermekten başka bir his uyanmadı içimde. Bakışları yeniden bedenimde gezindi. En son boynumdaki yarada takıldı. "Boynuna ne oldu?" dediği anlarda elini bana uzatma gafletinde bulundu.

Sakin bir şekilde elimin tersiyle elini geri itmek için fazla düşünmedim. O yaraya kimse dokunamazdı. "Seni ilgilendirmez."

Bocalamadı bile. Böyle bir tepkiyi bekliyor gibiydi. Aksine derin bir tebessüm daha belirdi dudaklarında. "Tam benim kızım olmuşsun." Memnun olmuş gibiydi bu söylediğinden. Aynı memnuniyetle devam etti. "Aynı dik bakış, aynı öfke..."

Küçümser bir gülüşün dudaklarımdan dökülüşüne engel olamamıştım. "O kadar düşeceğimi sanmam."

Gülümseyişi bir an dahi sekteye uğramadı. İkimiz de savaş silahlarımı çekmiş birbirine saplarken acımamız yoktu. Bir konuda haklıydı. İçimde dizginleyemediğim bu öfkenin kaynağı oydu. Madem öyle, o da bundan payına düşeni alacaktı.

"Seni yıllar sonra bana getiren ne?"

"Kızın." dedim hiç düşünmeden.

Sorgular gibi bir yana eğildi başı.

"Kızına söyle kardeşimden uzak dursun." Sesim net ve kendinden emindi. "Talihsiz bir şekilde karşılaşıp arkadaş oldular. Onaylamadığım bir arkadaşlık. Sen kızına sahip çık, bende kardeşime. Bu şekilde bir daha yüz yüze gelmemiş oluruz. Sen de huzur içinde yaşamaya devam edersin, ben de."

Arkadaş olmalarını umursuyor gibi değildi. "Birbirlerini sevmeleri iyi bir şey değil mi?"

Yüzüm ekşidi. "Pek sanmam." Nefes almak adına bir adım geriledim. Daha fazla tahammül edemeyecektim. Göğüs kafesim ağrımaya başlamıştı neredeyse. *Kardeşimden uzak durun* deyip arkamı dönüp gitme niyetindeydim ama başka bir sorusu buna engel oldu.

"Kenan gerçeği biliyor mu?"

Adımlarım durdu. Topuklularım üzerinde dimdik dururken bakışlarımı yeniden ona çevirdim. Şaşırtmıyordu. Beni buraya çağırma amacı tamamen buydu. Kenan'ın onunla olan bağını bilip bilmediğimi, ayağına dolaşıp dolaşmayacağımı merak ediyor, geçmişten gelip ayağına ayak bağı olup olmayacağımız konusunda endişeleniyordu. Mücevherlerin ışıltısı içindeki karanlığı saklıyordu belki ama gözler yalan söylemezdi. Hülya Kralşan'ın gözleri en az Kenan kadar zifiriydi. Kendi bencilliği o kadar büyüktü ki; başka hiç kimseyi gözü görmüyordu. Eskiden de şimdi de.

Hayal kırıklığına uğramadım. Aksine, bu soruyu bekliyor oluşum yüzünden dudağımın bir köşesi hafifçe yukarı kıvrılmıştı. "Kendin neden sormuyorsun?"

İlk defa dudaklarındaki kendinden emin tebessüm silindi. Yerine keskin bir korku kuruldu. Yeniden bana doğru bir adım atmaya niyetlenirken içeri giren kişi ile durmak durmak zorunda kaldı. Kenan Kralşan yeniden adının anıldığı ortamda belirme laneti ile karşımdaydı.

Krem rengi takımları içinde her zamanki gibi şık ve özenliydi. Büyük salon kapısından girdiğinde yüzünde öyle keyifli bir ifade vardı ki; ortamda ki huzursuzluktan zevkten dört köşe olduğuna emindim. "Vay, vay, vay!" diyerek ilerledi. "Hanımlar, hayırdır? Neyin buluşması bu?"

Bakışlarım Kenan'a değil, arkasından gelen Fiko'ya da değil, onun da arkasından gelen ona takılmıştı. Bütün heybeti ile kapıda belirdiğinde bakışları beni buldu. Beni gördüğü için şaşırmış değildi ama keskin kahveler saniyelik kısılırken sessiz cümlesi var gibiydi.

Yine burada ne işin var?

Bir yerde haklıydı da. Cidden ne işim vardı burada? Kenan'ın adımları yanıma geldiğinde durdu. Rahatsız edici derecede

keyifli bakışları aramızda gidip geldi. Bir Hülya Hanıma baktı, bir bana. Herkes gerçeği biliyor, ama kimse dile getirmiyordu. Çünkü yutmak ve yok saymak kolay olandı. Asıl zor olan görmek ve kabul etmekti. Hiçbirimiz ikinci seçeneği seçecek gibi durmuyorduk. Hülya Kralşan korkuyor, Kenan bu korkuyu izlemekten zevk alıyor, ben ise bulunduğum bu noktadan nefret ediyordum.

Belki de Kenan'ın en başından amacı buydu. Varlığım ile üvey annesine rahatsızlık vermek...

Sessizdim. Olmadığım gibi davranmak zordu. Ama Hülya Kralşan bunu yaparken asla zorlanmamıştı. "Ahuzar Hanım ile geçen gelişinde tam anlamı ile tanışamamıştık." derken bir hayli kibar ve profesyoneldi. "Kardeşi ile Irmak arkadaş olduğu için birebir tanışmak istedim. Onun için davet ettim." Gözleri beni buldu. "Bir kahve içeriz diye düşündüm."

Bir yerde haklıydı. Onun kızıydım. Bu dünyada en nefret ettiğim gerçek buydu. Hayat size değiştiremediğiniz bir gerçek sunduğunda yapacağınız en iyi şey bu gerçeğin hakkını vermekti. Bende öyle yaptım. Hülya Soykamer'in kızı olmanın hakkını sonuna kadar veren, samimiyetten uzak ama gerçekliğe bir o kadar yakın derin bir tebessüm belirdi dudaklarımda. "Bir dahaki sefere sözüm olsun. Şimdi yetişmem gereken bir programım var." Topuklularımın üzerinde ona doğru ilerlerken kendimden oldukça emindim. Yaralı olmayan sol elimi ona doğru uzatırken de. Kenan'a istediği zevki vermeyecektim. Rahatsız olan ben değil Hülya Hanım olmalıydı. "Tanıştığıma çok memnun oldum Hülya Hanım."

Duraksama ve bocalama ifadesi aynı anda belirdi gözlerinde ama hızla toparlandı. Elini elimin içine bırakırken ne düşündüğümü çözmek ister gibi aranıyordu yüzümde. Çözemedi. Çözemezdi de. Anlayabileceğinden daha

fazlasıydım. Kenan denen şeytana da karşımdaki bu kadına da o zevki yaşatmayacaktım.

"Tekrardan çok memnun oldum." dedim gülüşümü bozmadan. "Daha sık görüşmek dileğiyle Hülya Hanım."

Dudakları tedirginlikle kıvrıldı. Cevap vermeden başını aşağı yukarı sallarken elimi elinin içinden kopardım. Yeniden arkamı döndüğümde Kenan'ın keyifli bakışları daha da artmıştı. Karşısında sergilenen oyundan zevk alıyordu şerefsiz! Dudaklarımdaki tebessümü bozmadım. Yanından geçip ilerlerken, "İyi günler Kenan Bey." dememle gülüşü büyüdü.

"İyi günler Ahuzar Hanım. Bence de daha sık görüşelim, lütfen."

Kansız köpek! İfademi sadece o ve arkasındaki iki adamı gördüğü için gönül rahatlığı ile ters ters bakarak yanından geçip kapıya yöneldim. Fiko'nun nursuz yüzünün yanından geçip ona ilerlerken, "Tulpar," dedi Kenan. "Ahuzar Hanım'a eşlik edin."

Yanından geçerken bakışları bana kitlendi. Sessizce yerine getirdi aldığı emiri. Ben iki adım önünde ilerlerken peşime takıldı. Birkaç dakika sessizce ilerledik. Koridor haddinden fazla uzundu. *Duracağın yeri seç* demiştim. *Sana verdiğim güvenle ne yaparsan yap, gerisi beni ilgilendirmiyor* demiştim ama merak etmeden de duramıyordum. Uzatmadan, "Duracağın yere karar verdin mi?" diyen sesim kısıktı. Neyi kastettiğimi anlayacağını biliyordum.

Bir adım arkamdaydı. Her zamanki gibi sessiz kalır diye düşünmüştüm ama yanılttı. "Verdim."

"Cevap?"

"Bulunduğum yer."

"Yani?"

Kısa bir an sessiz kaldı. Onun için kısa benim için uzun sayılabilecek bir andı. *Ayağımın altında dolaşma* diyebilirdi. Önden gidip beni yok da sayabilirdi. Ama hiçbirini yapmadı. "Bir adım arkandayım Ahu..." dedi bütün ihtimaller yerine.

Önümde değildi, yok olup gitmiş de değildi. Gerçekten bir adım arkamdaydı. Sadece bir adım. Kendi cümlem düştü zihnime.

İster beni yok sayarsın, ister önümden gider gölge yaparsın, istersen de bir adım arkamdan gelir bana güvenmeyi seçersin. Seçim senin.

O an koridorda daha önce fark etmediğim bir detay fark ettim. Gelişte duvarın bir tarafına bakmıştım. Üç tablodan fazlası yoktu. Ama diğer tarafta art arda asılmış altı minik tablo vardı. Sesi soğuk ve mesafeliydi ama verdiği güven hala yerli yerindeydi. O yokken görünmeyen, o varken görünüyordu. Bu koridoru az önce adımlarken göğsümü kaplayan huzursuzluğun şu an orada olmadığını da fark ettiğimde adımlarım yavaşladı. Göğüs kafesim huzursuzluk ile çatlayacak sanmıştım. Şimdi ise derin bir deniz vardı yerinde. Adımlarım durdu. Onun da durduğunu hissettim ama dönüp bakmadım.

Bana bakıyordu. Keskin kahveler sırtımı yakıyordu. Hissedebiliyordum.

İçimdeki bu hissi göğüs kafesimi delerek dışarı çıkarıp önüne atmak istedim. Başka türlü neden ona bu denli güvendiğimi açıklayamazdım. Etrafımdaki şeytanlar ile tek başıma mücadele etmekten yorulmuştum. Kimseden yardım istemeyen gururum paramparçaydı artık. Sadece tek bir yük

alınamaz mıydı üzerimden? Çok ağırdı... Omuzlarımın taşıdığı yüklerin ağırlığı ile çöktüğünü hissediyordum. Bir adım daha attığımda düşecek gibiydim.

Onun soğuk sesi el attı omuzlarımdaki yüklere. Üşüdüm ama aynı zaman da ısındım.

"Durma." dedi hemen arkamdan gelen kısık ama net sesi. "Seni izliyorlar. Her zamanki gibi ilerle."

Bir adım arkamda olmanın hakkını vererek geri de kalan sırtlanlardan koruyordu sırtımı. Ona güvenmemi istemiyorsa bunu da yapmamalıydı. Hem böyle soğuk hem böyle sıcak olmamalıydı. Derin bir nefes verirken belli belirsiz aşağı yukarı salladım başımı. Yeniden çenemi yukarı dikerek ilerledim. Adriel arabanın önünde beni bekliyordu. Es geçtim. Arkama dönüp ona bakmadan çıkışa ilerledim. Bakarsam içimdeki ataşe deniz değerdi. Buna ihtiyacım yoktu.

"Ahuzar Hanım." diye bağırdı Adriel.

Umursamadan ilerlemeye devam ettim. Omuzlarımdaki yük ağırdı. Ama hala sırtımda olduğunu bildiğim güven veren gözleri hissederken bir nebze de olsun her şey hafifledi. Dediği gibi dik durdum, adımlarımı asla yavaşlatmadan ilerlemeye devam ettim.

******

Önünde ilerleyen kadına kısık gözlerle bakıyordu Timur. Topuklu sesleri zeminde yankılanırken kararlılıkla demir kapıya ilerliyordu. Hayatında ilk defa sonra düşünürüz kutusuna atamayacağı kadar büyük bir sorun ile karşı karşıyaydı. Bu sorunun ne önüne geçebiliyor ne de yok sayabiliyordu. Ama artık tek bir şeye emindi. Geçmişi ile birleşerek karşısında beliren bu sorunun onu sendeletmesine daha fazla izin vermeyecekti. Her zaman ki gibi mantıklı olanı yapacak, bir adım gerisinden gidecek, adım adım izleyecekti.

Güçlü ve akıllı bir kadındı ama gözü döndüğü an yapabileceklerin sınırı yok gibi duruyordu. Öfkesi sadece onu yakmıyor, değdiği her şeyi de küle çeviriyordu. Bu kadının önünde gitmesi demek, her şeyi yakıp yıkması demekti. Göze alamayacaktı. En mantıklı olan kesinlikle bir adım arkasından gidip gözünün önünden ayırmamaktı. Ateşi yönetemezdi ama etrafında daha büyük bir yangın çıkarmasına engel olabilirdi.

Hem ela ile birbirine karışmış bu yeşil gözlerdeki güveni ne yaparsa yapsın kırabilecek gibi durmuyordu. Daha fazla dil dökemeyecekti. Onun da dediği gibi. Ona güvenmesi kendi problemiydi. Timur' un değil. Görev devam ettiği sürece ona yardım sağlayan her şeyi yanında tutmalıydı. Duygusal olmaya gerek olmadığı gibi geçmişi karşısına almaya cesareti de yoktu. Orası sonra düşünürüz kutusuna atamayacak kadar derin ve karanlık anılar ile doluydu. Hiçbirine uzun yıllardır dokunmuyordu. Onlar, o karanlık kuyu da kalmaya devam etmeliydi. Mantığının söylediği tek şey buydu. Sadece işini yapacak, her zaman ki gibi gerisi umurunda dahi olmayacaktı.

"Durdur şunu!" dedi yanına ki Adriel.

Bu evde herkes can sıkıcıydı. "Sebep?"

Durmayacağını biliyordu Adriel ama söylenmeden de duramıyordu. "Evine bizim bırakmamız lazım. Kenan Bey'in emri."

"Bana böyle bir emir verilmedi." demekle yetindi.

Kapıda bekleyenlere minik bir baş hareketi ile kapıyı açmalarını emretti. Bir adım değildi ama yine arkasındaydı. Demir kapılar sorgusuzca Ahu'nun önünde açılırken arkasını dönüp yeniden eve ilerleyen adımları sessiz ve yavaştı. Dün Ahu'nun verdiği dosyayı incelemişti. Bir gariplik vardı. Yapılan hiçbir yasal olmayan işin kaynağı ülke içinde bitmiyordu. Hep bir adım daha fazlası bir adım daha uzağı vardı. Kralşan'ın *ben ödemem gereken bedelleri daha yüksek yerlere ödedim* deyişi de bütün bunlara tuz biber oluyordu.

Bir şey vardı. Bu sadece ülke içinde bir yapılanma değildi. Kenan Kralşan'ın karanlık ellerinin uzandığı yerler bundan çok daha fazlasıydı ama ne olduğunu hala bulamamıştı. Bir taş olduğunu hissediyordu. O taşı çekerse her şey domino taşı gibi gelecekti. O taşı bulana kadar durmayacaktı.

Aynı dakikalarda Kralşan malikanesinin geniş ve aydınlık salonunda geçmiş ve geleceğin tozları birbirine karışıyor, ihtiras ve intikam bıçaklarını çekmiş, birbirlerine en nefret dolu bakışları ile bakıyorlardı. Hülya Hanım yeniden uzun camın önünde dikilmeyi seçmişti. Malikanenin demir kapısından çıkan kadını dikkatli bakışları ile süzüyordu. Biricik, Irmak gibiydi. İlk görüşte anlamıştı bunu. Zayıf ve zariftiler. Yenilmesi kolay ve hemen yara alandılar. Ama o tam da onun istediği gibi bir kadın olmuştu. Güçlü ve asil.

Görünüşü babasıydı belki ama içi ona benziyordu. Gözlerinde yanan öfke ateşi tam olarak buydu. Gurur duymadı Hülya. Aksine, içinde beliren büyük bir korku vardı.

Geçmişi gömmek için o kadar uğraşmışken şimdi kanlı canlı önünde belirmesi huzursuzluktan başka bir şey değildi. Gördüğü gözlerdeki öfkenin ateşinin neleri yakıp yıkabileceğini biliyordu. O da istediğini almak için o ateşle herkesi kül etmemiş miydi? Onun da durmayacağını biliyordu.

Kenan kendine bir viski doldurmuş, keyifle en köşedeki en ihtişamlı tekli koltuğa kurulmuşken bir hayli gergindi Hülya. Gerçeği bilip bilmediği konusunda emin değildi. Direkt sorması kendi topuğuna sıkmaktı. Sormaması ise büyük bir huzursuzluk nedeni. Bu camiada edindiği bir ismi vardı. Gömdüğü geçmişinin bunu yok etmesine izin veremezdi.

Kenan ise yine oldukça keyifliydi. Oturduğu koltuğun işlemeli kollarını okşadı. Bayılıyordu bu altın varaklarla kaplı koltuğa. Tahtı gibiydi.

İçkisini dudaklarına doğru ilerletirken ifadesi alay doluydu. "Nasıl ama?" dedi. "Güzel kadın değil mi?" İçkisini yudumladı. "Deli oluyorum kendilerine."

Hülya'nın bakışları yarımca döndü Kenan'a. Korkuyordu. Hem de hiç kimseden korkmadığı kadar. Bu eve geldiği ilk andan beri nefret ederdi Kenan ondan. Annesinin ölümünden onu suçluyor, her fırsatta nefretini kusuyordu. Eline geçen ilk fırsatta onu öldüreceğine emindi. Mahir hastalandığından beri gece kapısını kilitlemeden uyuyamıyordu bu evde. Ölüm, birkaç oda uzağındaydı.

"Yakın mısınız?" Sesini kontrollü tutmaya çalışıyordu. "Sadece tanıdık bir muhabir demiştin?"

Kenan içkisinden bir yudum daha içti. İmalı bakışları Hülyadaydı. "Ne o? Sevmedin mi? Gelin olarak istemiyor musun yoksa?"

Cevap vermeden, dik dik baktı Hülya. Gerçeği bilip bilmediğini çözemiyordu. "Sevgilin mi yani?"

Bu bakış ve soru Kenan'ı daha da keyiflendirdi. Gülümseyişi büyüdü. Cevaplamadı. Karşısındaki kadının korku ile kıvranması oldukça hoştu.

Devam etti Hülya. "Seni tanımıyor gibi davrandı. Sevgilin olsa böyle bir şeyi gizlemez."

Bir yudum daha içip alay dolu haline devam etti. "İdare et. Biraz utangaç." Bardağını önünde ki büyük cam sehpanın üzerine bırakıp yavaşça yerinden kalktı. "Çok güzel bir aile olacağımıza inanıyorum. Sen yabancılık çekme diye tanıdık bir gelin seçtim." Tam yanından geçerken adımları durdu. Hülya ürkerek bir adım geriledi. Kenan üzerine doğru bir adım attı. Hülya geriledi. Kenan bir adım attı. Gözlerinde ki saf nefret korkulmayacak gibi değildi. Arkasındaki cama değdi sırtı. Kaçacak yeri kalmadığında yutkunmak zorunda kaldı. Kenan nefret dolu bakışlarını ondan koparmadan kulağına doğru eğilirken titriyor, ama belli etmemeye çalışıyordu.

"Kızınla çok iyi anlaşacağınıza eminim anneciğim." Mırıltı şeklinde söyledikleri Hülya'nın ürkek ve korkmuş bakışlarının ona dönmesine neden olmuştu. Bu bakış Kenan'ın daha büyük bir zevkle sarmalanmasına neden olurken o titrememek için tırnaklarını avuçlarının içine geçirdi. "Aynen öyle... Her şeyi biliyorum..." diye devam etti Kenan. Parmağını Hülya'nın gerdanında gezdirip usulca boynunu kavradı. "Benden saklayabileceğini düşünmen ne büyük aptallık."

Bu eller yıllardır her fırsatta boynuna dolanıyor, ama asla sıkmıyordu. Sıksa biterdi bu işkence. Ama Kenan inatla korku uçurumunun en ucuna getirip tam düşecekken ellerini geri

çekiyordu. Göz bebeklerinin içi bile titrerken zorla yutkundu Hülya. Bakışlarını ona değil de boşluğa sabitlemeye çalıştı. "Öldüreceksen öldür artık..."

Güldü Kenan. Aynı saniyelerde boynundaki eller çözüldü. "Seni kınıyorum. Ben kız kardeşimin güzel annesini öldürecek kadar cani bir adam mıyım?" Bir adım geriledi. "Ha, bir başkası öldürürse ona bir şey diyemem ama. *Başımız sağ olsun* der yasını tutarız, ne yapalım."

Hülya dolan gözlerini saklamakta zorlanıyordu. Titremesi artık hâkim olunacak noktayı geçmişti. Kenan verdiği rahatsızlığın memnuniyeti ile gerilerken dişlerini ve ellerini sıkmaktan başka bir şey yapamadı. Yanılmıyordu. Kenan, yeni düşmanı Yakup'un önüne onu atacaktı. Irmak devasa bir koruma ordusu ile gezerken ona verilen hiçbir güvenlik yoktu. İlk gözden çıkarılan oydu.

Kenan, ellerini pantolonun cebine atmış, salınarak salondan uzaklaşıyordu. "Gideyim de babam ile eski günleri yad edeyim. Beni özlemiştir."

Bütün bunları kapının köşesinden sessizce izleyen Timur, "Yolunu yordamını siktiğimin sapkın puştu." diye söylenmek zorunda kalmıştı.

Adım sesleri ile birlikte uzaklaştı. Hemen yan taraftaki misafir lavabosuna girip kapıyı kapattı. Birkaç dakika bekledi. Adım seslerin uzaklaştığını hissedince yeniden dışarı çıktı. Etrafta kimse yoktu. Yeniden salona ilerledi. Köşeden göz ucuyla baktığında Hülya Kralşan'ı koltuklardan birine çökmüş, titreyen elinde tuttuğu telefona bakarken buldu. Ağlıyor gibiydi ama emin olamıyordu. Yüzü tam görünmüyordu.

Kaosun bittiğine kanaat getirip adımlarını geriletiyordu ki duyduğu sesle duraksadı. "Yakup abi..." dedi Hülya

Kralşan'ın titreyen ama güçlü çıkarmaya çalıştığı kısık sesi.

Dikkat kesildi Timur.

"Benim, Hülya Kralşan." diye devam etti konuşmaya. Kısa bir sessizlik oldu. "Benim hatam değil." dedi. "Mahir hatrına kızımın ve benim canımı bağışla." Kısa bir sessizlik daha oldu. Arama bitecek olmalı ki, Hülya Kralşan hızla, "Dur, kapatma! Sana yardım ederim." dedi. Kısa bir sessizlik daha belirdi. "Herkesten sakladığı bir sevgilisi var."

Hemen ardından söyledikleri ise Timur'u hayatında ilk defa büyük bir şaşkınlığa sürükledi. "Adı Ahuzar Soykamer. Kenan'a zarar vermek istiyorsan onu ortadan kaldır..."

******

Hellogg canlarrrr ❤

O zaman ne diyoruz; Show must go onnnn

❤□□

8. BÖLÜM

"İki sigara kaldı bu gece için
Yüzyıl yetecek çocukluğum,
İki muhabbet kuşum,
Biraz da ateşim var.
Dua ediyorum ateşe
Vazgeçsin diye beni yakmaktan bu gece..."

****DİDEM MADAK***

******

Elinde tuttuğu kitaba odaklanabildiği kadar odaklanmıştı Adem. Öyle dalmıştı ki okumaya, arabanın kapısını açıp içeri giren Güldeste yüzünden şiddetle irkilme tepkisine engel olamamıştı. Güldeste, "Geldim! Çok beklemedim değil mi?" diye neşeyle şakıdığında elindeki kitabı nereye koyacağını bilemedi. Önce havaya fırlatmayı denedi, sonra ayaklarının dibine atmayı. Lakin çok geçti. Yan koltuğa kurulan Güldeste elindeki kitabı çoktan görmüştü. Bunu bildiği halde kitabı diğer yanına saklamaya çalıştı Adem.

"Kızım ne öyle geliysin?" şeklinde yükseldi gerginlikle. "Aklumu aldun da!"

Umursamadı Güldeste bu çıkışı. Kucağındaki kitapları ve büyük siyah poşeti bacaklarının üzerine bırakırken şüpheli bakışları Ademi süzüyordu. "Az önce elinde kitap mı vardı, ben mi yanlış gördüm?"

Önüne bakmayı tercih etti Adem. Sessizce yutkunurken arabayı çalıştırdı. Timur'u uzun süre yalnız bırakmak istemediği için bir anlaşma yapmışlardı Güldeste, Adem ile. "Sabahları otobüs ile git, ama akşamları Trabzon'dan beraber dönelim. Eve çok gecikmemiş olursun" diyen Adem'in teklifini kabul etmişti. Bir süredir bu düzende ilerliyorlardı. Sabah Güldeste'nin bindiği otobüsün arkasında da Adem olurdu. Güldeste bunu bilmezdi. Sadece her akşam aynı noktada onu beklediğini bilirdi. İçi ısınırdı her defasında. Sebebini bilir ama sesli dile getirmezdi.

Birlikte geçirdikleri yolculuklarda aralarında sessiz bir bağ oluşmuş gibiydi. Güldeste önceki kadar çekingen değildi. Derslerinden bahsederdi, hoşlanmadığı ve hoşlandığı hocalarından, sınıfta olan olay ve dedikodulardan. Adem hepsini ilgi ile dinler, bazen Güldeste'yi sinirlendirir, çoğunlukla ise yüzünü güldürmek için espriler yapardı. Dile dökülemeyen ama kalplerinin en derinlerinde hissedilen derin duygular bazen bakışlarından taşardı. Ama ikisi de sesli dile getirmeye korkardı.

Güldeste ders dinlerken defterlerinin kenarına Adem yazarken bulurdu kendini mesela. Ne yaptığını anladığında hızla siler ya da eliyle üzerini kapatırdı. Adem'in Güldeste'den gizlediği şey ise kitap okumaya başladığıydı. Neşeyle şakıyan Güldeste uzun uzun kitaplardan bahsederdi. Hiçbirini bilmeyen Adem sessiz kaldığında

muhabbet biter, yorum yapmaya çalıştığında kendini Güldeste yanında cahil gibi hissederdi.

Arabayı çalıştırıp dik dik önüne baktı. "Sen yanlış gördün."

"Ben yanlış görmem."

"Tövbe de, şirke girer bak bu dediğin."

Güldü Güldeste. "Ay ne alaka Adem?"

Hala önüne bakıyordu. "Araba kullanıyorum. Beni konuşturma."

Gülmeye devam etti Güldeste. Önüne düşen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken göreceğini çoktan görmüştü. "Kürk Mantolu Madonna okuyorsun demek... Çok severim."

Sessiz kaldı Adem. Biliyordu sevdiğini. Uzun uzun bundan da bahsetmişti Güldeste. İmkânı olsa onun bahsettiği bütün kitapları okuyacaktı ama yabancı kitaplardaki isimleri okurken uykusu geliyordu. En makul olan seçenekle başlamaya karar vermişti. "Öyle denk geldi aldım." Ağzının içinde konuşuyor, hala Güldeste' ye bakmıyordu. "Azıcık bakayım dedim."

"Sevdin mi?" dedi Güldeste'nin hevesli sesi. "Sevdin mi? Sevdin mi? Ben çok sevmiştim okuyunca. Sonu biraz hüzünlü ama olsun çok güzeldi."

Göz ucuyla baktı Adem. Güldüğünü görünce tebessüm etmeden edemedi. "Sevdim..." Anlamı söylediğinden daha derindi.

Gülmeye devam etti Güldeste. Kitaplar hakkında konuşacak birini bulduğunda yerinde duramıyordu. "En çok hangi cümleyi sevdin?"

"Ne bileyim kızım?" dedi Adem. "Okuyup geçiyoruz işte. Bir de cümle mi tutacağuk aklimuzda!"

Göz devirdi Güldeste. "Kitap öyle okunmaz Adem."

"Nasıl okunur kitap her şeyi çok bilen Cüldeste?"

"İçtenlikle okuyacaksın. Altını çizdiğin her cümle aslında senin sesli dile getiremediğin şeylerdir. Kendini bulduğun kısımları kaybetmemen lazım ki tekrar açıp baktığında yine kendini bulabil."

Yandan yandan bakıyordu Adem. "Başladık yine felsefeye. Hayde buyurun!" Neşeyle yükseldi. "Varluk gendi içinde kaybolmakdur." derken gözlerini kısmış, bir filozofmuş gibi omuzlarını kabartmıştı. Cümlesi bittiğinde yeniden Adem oldu. Geniş, alaysı bir tebessümle baktı yanındaki genç kıza. "Lisede felsefe hocamdan duyduydum bunu. Dinlediğim ilk ve son dersiydi. Sonra madem varlık kaybolmaktır deyip derslerden kaçmayı tercih ettim." Oldukça gururlu ve kararından emindi. "Varlığımı bir şekilde belli etmeliydim."

Yeniden göz devirmek zorunda kaldı Güldeste. "Ne büyük başarı... Aferin sana..."

Neşeli bir kahkaha attı. Bakışları Güldeste'nin kucağındaki poşete takıldı. "O poşet ne? Yine mi kitap aldın?"

Yeniden keyiflenen Güldeste poşetin içinden bir vazo çıkardı. "Yok, bu sefer kendime kitap değil, oğluma oyuncak aldım." Etnik desenli, renk renk boyanmış bir vazoydu. Büyük değildi ama ağır duruyordu.

Şaşırdı Adem. "Oyuncak dediğin şey vazo mu?"

Güldeste'nin parmakları vazonun yüzünde gezindi. Gülerek bakıyordu her santimine. "Timur her oyuncakla oynamaz.

Bilirsin." Beğenmediği şeye elini sürmeyi bırak göz ucuyla bile bakmıyordu. İnadı kırılacak gibi değildi.

"Evet çünkü az daha zorlasa benim boyuma gelecek." dedi Adem. "Oyuncakla oynayacak hali mi kaldı onun daha? Kazık kadar oldu da!"

"Daha altı yaşında." diye çıkıştı Güldeste. "Diğer çocuklardan daha yapılı diye bu çocuk olduğu gerçeğini değiştirmez." Kardeşinin yaşayamadığı çocukluğu adına vicdanındaki yük hiç susmuyordu. O bir anne ve baba görmüştü. Bir zamanlar iyi bir babası vardı. Zihninde tutunacak anı ve sevgi bulabiliyordu. Ama Timur' un hayatında Güldeste'den başka hiç kimse yoktu. Anne sevgisini de o vermeliydi, baba gölgesini de.

"Madem öyle her şeyi bilen Cüldeste istediğini alsana uşağa! Tüfek istey uşak senden tüfek! Parmaklarıyla sağa sola dıkşın etmekten bir hal oldu! Sen gittin uşağa vazo mu aldın?"

Kaşlarını şiddetle yukarı kaldırırken kollarını vazoya doladı Güldeste. "Daha küçük. Öyle şeylerle oynayamaz. Kitap okuyup kalem tutacak benim oğlum."

"Uşak sağa sola dıkşın atiy diyrim bu bağa ne diy ya!"

"Onu televizyondan gördüğü için yapıyor herhalde!" diye çıkıştı Güldeste. "Ayşe nine tüm gün Kadir İnanır ve Cüneyt Arkın izletiyor çocuğa! Ne yapsın? Benim bütün kitaplarımı seviyor. Ben okuyorum o dinliyor." Yeniden hevesle Adem'e döndü. "Alaaddin'in Sihirli Lambası masalı var ya, onu okudum geçenlerde. Tutturdu ben de sihirli lamba istiyorum diye. Lamba aradım bulamadım. Kitaptaki resimde lamba bu vazoya benziyordu. Bunu aldım ben de." Yeniden vazoya çevirdi bakışlarını. Şefkatle gülümsedi bir vazoya dahi. "Görünce çok sevinecek."

"Vazoyu vuracak tüfek istemezse gel tükür yüzüme!"

"Adem!"

Keyifle güldü Adem.

Ama Güldeste nin aklına düşen düşünceler ile omuzları çökmüş, yüzü düşmüştü. Kısa bir süre yolu izledi. Sessizce ilerlediler. "Ya..." dedi Güldeste Adem' e dönerek. Ama gerisini getiremedi. Dilini ısırarak sustu.

"Ne ya?"

Kuruyan dudaklarında gezindi Güldeste'nin dili. "Seneye okula başlayacak... Ya diğer çocuklara ayak uyduramazsa? Konuşmuyor mecbur kalmadıkça, sende biliyorsun... İnat hem de..." Zorla yutkundu. Benim yüzümden böyle oldu demek istedi ama onu da yuttu. "Geri kalır mı diğer çocuklardan? Dışlanır mı okulda?" diyebildi.

Kaşları çatılmıştı Adem'in. "Kim dışlayacakmış benim oğlumu?" diye yükseldi. "Asıl o dışlar herkesi! Şimdiden zehir gibi kafası var! Ula geçen kumanda bozulmuş, iki saat uğraştım yapamadım. Aldı elimden evirdi çevirdi bir şeyler etti çalıştırdı. İçinden geçer o okulun be!" Saçma bir sinirle Güldeste'ye bakıp yeniden yola odaklandı.

Damağının içini ısırdı Güldeste. Takılacağı çok yer olmalıydı ama bir kelimeye daha çok takılmıştı. Benim oğlum... Gülümseme isteğine zor hâkim oldu. Midesinde pervasızca çırpınan kelebekler varken daha fazla konuşamadı. Kızaran yanaklarını saklamak adına saçlarını yanaklarına döktü. Adem Timur'u övdükçe överken derin bir tebessümle dinledi. Bütün bunlara dikkat etmesi, sadece onu değil de Güldeste'nin en kıymetlisini de bu kadar sahiplenmesi kalbinin orta yerine bir çiçek daha bırakmasına neden oldu. Diğer bütün çiçeklerin sahibi de aynı eldi.

Rize'ye vardıklarında her zamanki gibi Güldeste önden gitti. Mevsim bahar, Rize hep yemyeşildi. Timur'u Ayşe ninenin evinin merdivenlerine oturmuş, eline aldığı çubukla yere eşelerken buldu.

"Timur!"

Timur' un keskin kahveleri ablasına döndü. Ve gördüğü tek bir sima ile derin bir tebessüm dudaklarına gelip kondu. Konuşmadı. Ayağa kalkıp Ayşe ninenin açık kapısını kapattı. Ablası gelene kadar arkasında kapalı kapı bırakmazdı. Onun yokluğunda içine girip saklanacağı açık bir kapı olmalıydı hep. Merdivenleri inip ablasına ilerledi. Gülerek baktı Güldeste bu hallerine. Zayıflamış, boy atmış, birdenbire daha da büyümeye başlamıştı. Duygulanmamak elde değildi. Artık kucağına alıp taşıyamıyordu mesela. Bazen kucağına alıp hiç bırakmamak istiyordu oysa...

Ablasının yanına geldiğinde sessizce elini kavradı Timur. Yanağını ablasının eline yasladı. Derin bir tebessümle baktı gül çehresine.

Elini bırakmadan önünde eğildi Güldeste. Elinin içindeki eli öptü önce. Sonra diğer kolundaki poşet ve kitapları yere bırakıp kardeşinin kumral, gür saçlarını geri iteledi. "Ne yaptın bakayım ben yokken?"

"Seni bekledim." dedi Timur.

Başını hafifçe sağa eğdi Güldeste. "Oyun oynamadın mı?"

Sessizce başını iki yana salladı Timur.

"Neden?"

Bir omuzunu havalandırdı Timur.

Güldü Güldeste. "Sıkıldın değil mi bütün oyuncaklarından?"

Başıyla onayladı Timur.

Kardeşinin elini bırakıp yerdeki poşete uzantı Güldeste. İçinden çıkardığı vazoyu Timur'a uzatırken öyle hevesliydi ki, sokağın köşesinde, bu görüntüsü onlardan gizlice izleyen Adem' in dudaklarında dahi derin bir tebessüm belirmişti.

"Bak sana ne aldım!"

Timur'un gözleri birkaç saniye içinde ışıldamış, parmakları vazoya sarılmıştı. "Sihirli lamba!" diye bağırırken belki de uzun bir zaman sonra ilk defa bu kadar yüksek çıkmıştı sesi.

Güldeste'nin gülüşü yanaklarını acıtacak derece de derinleşti. Hemen tanıyacağını biliyordu. En çok benzeyeni bulmak için çok uğraşmıştı. Kardeşinin yanağına derin bir öpücük bıraktı. "Evet! Sihirli lamba."

Hevesle vazoya sarıldı Timur. "Nereden buldun ablam?"

"Sen istersin de ben bulmaz mıyım?"

Timur'un dudaklarında oluşan derin tebessümü gördüğünde Güldeste'nin içinde, en karanlıkta kalan odalara dahi sıcak bir güneş vurdu. Bu gülüşü görebilmek için yapamayacağı şey yoktu. Ellerini yeniden saçlarına daldırdı. "Haydi söyle bakalım, ne dileyeceksin sihirli lambadan?"

Çikolata diyeceğini düşündü Güldeste. Ya da oyuncak. Hiçbirini demedi Timur. Keskin kahvelerin içinde taş gibi ağır bir burukluk vardı. Kucağındaki vazoya sıkıca sarıldı. "Görünmez olmayı..."

O zaman batmazdı babasının gözüne. Adım sesine dahi nefret kusan babası o zaman bırakırdı belki böyle bir adam

olmayı. Kulağına fısıldanan, yüzüne bağırılan şeyler artık kalbine batmaya başlamıştı Timur' un. Ablasının ninnileri dahi sesleri susturamıyordu. Ayşe nineye gelen komşuları dinlerken gerçeği öğrenmişti. Anne o doğdu diye ölmüştü. Baba haklıydı...

Güldeste'nin dudaklarındaki tebessüm tenini acıttı. Ağır ağır söndü. Genzine tıkanan gözyaşları Karadeniz kadar sertti ama zorla da olsa yutmayı başardı. İfadesini toparlamak için gülümsemeye çalıştı yeniden. Kardeşinin yüzünü avuçları içine alıp büyük bir sevgiyle baktı. Eksik kaldığı ne kadar sevgi varsa ömrü boyunca verecekti. Kendi içinde kurusa dahi bütün ırmaklarını ona akıtacaktı. "O zaman ben seni nasıl göreceğim?"

"Sadece sen gör!" dedi Timur hızla.

Genzindeki yumruyu zorla yuttu Güldeste. Büyük bir öpücük bıraktı yanağına. Geri ayrıldığında, "İkinci dileğin ne?" diye sordu.

"Ayşe ninemin bacaklarının ağrısı geçsin. Merdivenleri çıkarken çok ah diyor."

İçine düştüğü nefrete rağmen yüreğindeki merhamet öyle boldu ki; bazı anlarda şaşırmadan edemiyordu Güldeste. Evin arkasındaki bahçede saatlerce karıncaları izledikten sonra çimenlerin arasından geçmekte zorlanıyorlar, sırtlarında taşıdıkları yemekler düşüyor diye uzun, ince bir yol yapmıştı. Sokakta oyun oynayan çocuklar düştüğünde ilk o kaldırıyordu. Güldeste bulaşık yıkıyorsa hiçbir şey demeden sandalyeyi yanına çekiyor, üzerine çıkıp ablasının yıkadıklarını kuruluyordu. Ayşe ninenin hangi saatte hangi ilacı içtiğini biliyor, geciktirmeden götürüyordu.

Varlığının sevilmediğine inandırılan çocuklar, kendilerini sevdirmek için ne yaparsa o da onu yapıyor, sessizce

merhamet dağıtıyordu.

"İki dilek hakkın gitti. Kaldı bir." dedi Güldeste. "Sonuncusunu hemen söyleme. İyi düşün bence."

Sessiz kaldı Timur. Kucağında ki vazoya baktı birkaç saniye için. Son hakkını hemen söylememeli, biraz daha düşünmeliydi. "Sıra sende." dedi ablasına. "Sen de söyle."

"Ama o senin sihirli lamban. Senin dileklerini dinlemeli."

"Ablamın da lambası. Ablam aldı."

Güldü Güldeste. "Tamam o zaman. Ama benim tek dilek hakkım olsun. Fazla zorlamayalım sihirli lambanı."

Başını hızla aşağı yukarı salladı Timur. Tatlı bir tebessüm vardı dudaklarında. Avuç içini kardeşinin kucağındaki vazoya yasladı Güldeste. Gözlerini Timur'un gözlerinden koparmadı. Üç dilek hakkı da kardeşi içindi. Sessizce kalbine mırıldandı.

Her görünmez olmak istediğinde onu sakla. Sadece sevgi ile bakanlar görsün...

Hiçbir karanlık ona zarar veremesin...

Kalbindeki merhamet hiçbir zaman eksilmesin...

"Tuttum."

Yerden kitaplarını kucaklayıp ayağa kalktı. Timur 'un elini avucunun içine hapsetti. Timur sustu. O okulda olanları, derslerini, yolda gördükleri anlattıkça anlattı. Ara ara sorular soran kardeşini hevesle cevapladı. Kantinde düşen bir adamdan bahsettiğinde neşeli bir kahkaha atmıştı Timur. Evleri karanlıktı lakin kendi dünyalarında rengarenk ışıkları vardı. Mutfağa girdiler birlikte. Güldeste yemek yapıp şarkı

söylerken Timur keyifle onu ve vazosunu izliyordu. Aniden mutfağın camında beliren Adem'e takıldı bakışları. Dışarı gelmesi için sessiz bir el hareketi yapıyordu.

Güldeste görmemişti. Sandalyeden sıyrılıp kapıya ilerledi. Evin büyük kapısını açmayı başardığında Adem karşısında dikiliyordu. Timur'un göz hizasında eğilip saçlarını karıştırdı Adem. "N'aber ula?"

Severdi Timur, Adem' i. Gülümseyişi bu yüzdendi. "İyi..." Sesi kısık ve mırıltı şeklindeydi.

Güldü Adem. "Sana bir şey desem Adem abin için yapar mısın?"

Başını aşağı yukarı salladı.

Elindeki Kürk Mantolu Madonna kitabını Timur'un eline tutuşturdu. "Bunu ablanın kitaplarının üzerine bırak ama sakın benim bıraktığımı söyleme." Göz kıptı. "Anlaştık mı?"

Yine başını aşağı yukarı salladı Timur.

Dayanamadı Adem tatlılığına. "Bir kere öpeyim mi ula seni?"

Bu noktada yüzünü ekşitip genizden boğuk bir hırıltı çıkardı Timur. "Hayır!"

Sessiz bir kahkaha atan Adem, "Erkek işte ya! Erkek! Aferin benim oğluma!" Timur' un saçlarını yeniden karıştırmış, sessiz bir şekilde içeri itelemişti. Kapı kapandığı an üst kata koştu Timur. Kitabı ablasının kitaplarının üzerine bırakıp yeniden ablasının yanına geldi. Onun için sihirli lamba olan vazosunun yüzündeki desenlerde gezindi parmak uçları. Bu vazo varken artık görünmezdi.

Gece ilerleyip Güldeste ders çalışmak için Timur ile beraber çalışma masasına geldiğinde kitaplarının üzerinde gördüğü kitap ile duraksadı. "Bu kimin?" diye homurdandı.

Timur sessiz kaldı.

Onun olamazdı. Bugün Adem'in elinde gördüğüne emindi. Kapağını açıp en ön sayfaya baktığında sağ köşede tek bir isim gördü. ***Adem...*** *Neden burada olduğuna bir anlam veremedi. Karıştırıp kendi kitapları ile beraber aldığını düşündü. Başkasının kitaplarına bakmak saygısızlık der dururdu ama merakına yenik düştü. Sayfalar arasında gezindi. Altı çizili sadece tek bir cümle vardı. Dakikalarca aynı cümlede takılı kaldı.*

Seni seviyorum. Deli gibi değil. Gayet aklı başımda olarak seviyorum...

******

Çok şey görmüştü Timur. Kıyım, ölüm, vahşet. Kan, ter, pislik. Acı, keder, gözyaşı. Hepsini yutmuş, her birini zihninin en arkalarına atmayı tercih etmişti. Yaşayası yoktu. Sadece onu hayatta tutmak adına yitip giden canlar için alıyordu her nefesini. Bütün bu yaşanmışlıkların içinde kalan zihni zifiri karanlıktı artık. Nefes aldığı süre boyunca kendini bu karanlıktan korumak için tek seçeneği hiçbir şeyi düşünmemekti. Zihninin en kuytularına derin bir mezar

kazdı. Gömdüğü herkesin yanına eştiği, hepsinden daha büyük bir mezardı bu.

Sonra düşünürüz dedi bu mezarın adına.

İlk anneyi attı oraya. Sonra babayı. Sonra ablasını. Sonra ise sayısız canı, acıyı, düşünceyi ve yaşanmışlıkları. Bütün isyanlarını oraya döktü. Çünkü konuşmaya da mecali yoktu. Yaşamaya da. Kimseye dökmedi içini. Kimseye açmadı o mezarı. Kimseye göstermedi. Yüzüne bağrılan, rüyalarına musallat olan, kulağına fısıldanan bütün sözlere sessiz kaldı. Sessizlik, onun bu hayatta öğrendiği ilk şeydi. İkincisi bir lanet olduğu. Üçüncüsü ellerinin kanlı olduğu. Dördüncüsü ise onu yaşatmak isteyen herkesin ölecek olduğuydu.

Sadece bu dört gerçeği gömemedi o mezara. Etrafında dolanıp durdu. Sunmadı sevgisini kimseye. Açmadı içini başka bir yüreğe. Bakmadı uzun uzun kimsenin gözlerine. Kimseye zarar vermemek adına kabuğuna çekildi. En iyi bildiği şeyi yaptı. Heybetli bedenine rağmen görünmez oldu. Yalnızlıktan sessiz, dikenli bir duvar ördü etrafına. Kendine dahi çıkış kapısı bırakmadı. Sessizce yaşayıp, sessizce yok olup gidecekti. Hep istediği gibi, kimsenin gözüne batmadan, fark edilmeden, görülmeden...

Ama duyduğu cümleler o mezara en sert darbeyi indirmişti.

"Adı Ahuzar Soykamer." demişti Hülya Kralşan. "Kenan'a zarar vermek istiyorsan onu ortadan kaldır."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı Timur'un. Bu kadarını, bu denli bir nefreti ve merhametsizliği beklemiyordu. Bencil demişti Ahu. *Önce kendini düşünür, o yaşarsa herkes yaşamalı* demişti ama bu konuda bu kadar ciddi olduğunu düşünmemişti. Anne ne demek bilmezdi Timur ama anneden daha anne bir genç kızın elinde büyümüştü. Bu annelik değildi. Bu insanlık dahi değildi. Şaşkınlığı büyürken

Hülya Kralşan telefonu kapatmış, yerine derin bir nefes bırakmıştı.

Birkaç saniye şaşkın kaldı Timur. "Senin yapacağın anneliğin izini, suyunu, dibini sikeyim. Yolsuz, yordamsız!" diye ağının içinde homurdanırken adımlarını zorla ilerletti.

Ama neden şaşırıyordu ki?

Kendi babası da onu öldürmek için fırsat kollamaz mıydı? Ateşlerin içinde bırakıp, arkasını dönüp gitmiş değil miydi? Uğursuz bir ses doldurdu kulaklarını. Oysa uzun süredir o ses ortalıkta yoktu. Sonra düşünürüz mezarının en derinlerinde yatıyordu.

Senin sevgin ölüm Timur. Senin adın bile ölüm!

Ellerinde kan var!

Ölümden başka bir şey getirmezsin sen! Uğursuz!

O da senin yüzünden öldü!

Onu yaşatmak isteyen herkes ölecek! Uzak dur ondan!

Geberip gitmedin mi sen hala?

İleriye doğru bir adım atarken başını usulca sağa eğdi. Hafızasında beliren ses şu yaşında dahi nefesini sıkıştırırken gömleğinin bir düğmesini açtı. Başka bir ses kuruldu zihnine. Su gibi zarif bir ses.

Sen benim tek umudumsun.

O beni buldu, umudum.

Hiçbir seçimin sana olan güvenimi azaltmaz.

Sonra sen geldin...

Önemli olsan sensin.

Bağını sola eğerken kulağının birine bir eliyle vurup sesi susturmaya çalıştı. Susmadı. İki ses de inatla iki kulağına aynı anda dolup beyninde çarpışırken adımları hızlandı. Güvenme demişti! Bana güvenme demişti! Kendi hayatında bir nebze dahi umut olmayan bir adam başkasının nasıl umudu olabilirdi? Aynı şeyler başa sarıyor, gömdüğü mezarlar teker teker açılıyordu. Yine aynı acıya takılan ayakları tökezledi. Ne yöne gideceğini bilemedi kısa bir an için ama derin bir nefes alarak toparladı. Üst kata çıkmak için sola yöneldi. İfadesiz tutmaya çalıştığı bakışları ile ilerlerken yapabileceği tek bir şey vardı. Mantıklı olan buydu.

Merdivenleri çıkarken önüne çıkan Fiko'yu umursamadı. "Nere lan?" diyordu geniş geniş. "İşin bitti. Kenan Bey dışarı çıkmayacakmış. Gidebilirsin."

Cevap vermeden yanından geçip Kralşan'ın çalışma odasına ilerledi.

"Lan kime diyorum?" diye yükseldi arkasından ilerleyen Fiko. Kenan'ın odasına ilerlediğini gördüğünde adımları hızlandı. "Kenan Bey rahatsız edilmek istemiyor."

Sessizce ilerlemeye devam etti Timur.

Fiko hızla peşinden ilerliyordu ama Timur'un bir adımı onun iki adımıyken bu koşturmacalı bir ilerleyişti. "Lan seni var ya! Sike-" derken kolundan yakalayıp kendine çevirmeye çalıştı ama hiç beklenmedik bir hareket ile karşılaştığında sözünü yutmak zorunda kaldı Fiko.

Timur kolunu tutmaya çalışan elinden hızla sıyrılmış, bir eliyle sıkıca Fiko'nun çenesini kavramıştı. Fiko, şu an en son

uğraşacağı seçenek dahi değildi. Konuşmadı. Sadece çenesinden kavradığı yüzü hafifçe yukarı kaldırıp, ayaklarını yerden, nefesini ise boğazından kesmek ile yetindi. Bakışlarında sinir ve öfke yoktu. Aksine kan donduran bir sakinlik vardı. Bu Fiko'nun ürkmesine neden olurken iki eliyle çenesini kavrayan ele sarıldı.

"Bırak!" dedi boğuk bir sesle.

"Ne beni var ya!" dedi Timur sert bir sesle. "Bir de şimdi söyle."

Yüzü kızarmaya bağlarken kesik, boğuk hırıltılar çıkarmaktan başka bir şey yapamadı Fiko. Şiddetle vurdu boynundaki ele. Boğuluyordu. Yere indirme gereksinimi duymadan kavradığı çeneyi geri savurdu Timur. Derin bir nefes verdikten sonra sızlayan çenesine sarılan Fiko ise korkmuştu ama hala kuyruğu dik tutmaya çalışıyordu.

"Seni geberteceğim!"

Umursamadı. Boş laf ile uğraşamayacaktı. Göz devirerek Kenan'ın odasına ilerledi. Kapıyı çalıp onay sesini bekledi. Aynı saniyelerde Fiko akıllanmamış, çenesinin iki yanında Timur'un parmakların izi olmasına rağmen yanına ilerlemişti.

"Gel." dedi Kenan.

Timur kapıyı açıp içeri girdi. Geniş bir odaydı Kralşan'ın çalışma ofisi. Kapının hemen karşısında, büyük bir cam, önünde Kralşan'ın masası vardı. Sol tarafındaki duvar büyük camdan bir dolap ile kaplıydı. İş ile ilgili dosyaları bu dolapta muhafaza ediyordu Kralşan. Sağ köşede kalan siyah deri koltuklar ve ahşap mobilyalar ile karanlık sayılabilecek ama bir o kadar da aydınlık bir odaydı. Deri koltuk takımlarının yanında kalan duvarda büyük bir tablo asılıydı. Mutlu bir aile tablosunu andırıyordu.

Bir bahçedeydi Kralşan ailesi. Açık renkli bir koltuğa oturan Mahir Kralşan güçlü bir şekilde, takım elbiseleri içinde gülümsüyordu. Hemen yanında gülümseyen Hülya Kralşan göründüğünden daha genç ve güzeldi. Mahir Kralşan'ın kucağında oturan küçük kız çocuğu ise Irmak'tı. O da anne babası gibi gülerek bakıyordu. Fotoğrafta gülmeyen tek kişi bu aile tablosunun hemen arkasında dikilen Kenan'dı. Şimdiki halinden daha genç ve küçüktü. Ama gözlerindeki nefret, yüzündeki ifadesizlik ve hırs hala aynıydı.

Mutlu bir aile olduklarını sanmıyordu Timur. Benzer hikâyeye sahip aileler birbirini tanırdı. O, bu aileyi tanıyordu.

Çalışma masasındaydı Kenan. Önündeki belgeleri dikkatle inceleyen bakışlarını geleni görmek için kapıya çevirmişti. "Tulpar?" dedi gördüğü görüntü ile. Bir kaşı hafifçe havalandı.

İfadesizlik zırhını kuşandı Timur. "Rahatsız etmek istemezdim ama size söylemem gereken bir şey var efendim."

Arkasında beliren Fiko'nun suratının ortasına bir yumruk indirip susturmak vardı ama bu isteğini de yuttu. "Rahatsız edilmek istemiyor dedim!" diye yükseliyordu Fiko. Sağlam bir dayak yemeden akıllanacak gibi durmuyor, Timur'un sabrını sınıyordu.

İfadesizce Kenan'a bakmayı sürdürdü Timur. "Önemli olmasaydı rahatsız etmezdim."

Kenan'ın bakışları ikisi arasında gidip geldi. Fiko'nun kızarmış çenesine takıldı en son. "Senin çenene ne oldu lan?"

Fiko'nun öfkeli bakışları Timur'a dönerken o hala karalılıkla Kenan'a bakmayı sürdürüyordu. Bu manzara karşısında dudaklarında beliren minik tebessümü saklama gereksinimi

duymadı Kenan. İkisinin de anlaşamadığının farkındaydı. Biri akıllı ve gizemli, diğeri ise salak ama sadıktı. Onun ise salaklığa hiçbir zaman tahammülü olmamıştı. "Dışarı çık Fiko." dedi sakince.

Burnundan soluyan Fiko ikiletmeden kapıya yöneldi. Kapıyı kapatıp çıktığı anlarda Kenan'ın bakışları Tulpar olarak bildiği adamdaydı. "Sen mi yaptın?"

"Çok konuşuyor." dedi Timur. "Çok konuşanı sevmem. Çenesine minik bir ayar verdim."

Güldü Kenan. Hem de büyük bir zevkle. Koltuğunda keyifle geri yaslanırken bakışlarını Tulpar denen elemandan koparmamıştı. "İşte bu yüzden yanımdasın Tulpar. Ben de çok konuşanı sevmem."

Sessiz kaldı Timur.

"Konu ne?" dedi Kenan. "Ne konuşmak istiyorsun?"

Tereddüt denizinin içinde yüzüyor ama başka bir çıkış bulamıyordu Timur. Hem bir taşla iki kuş vurmaktı bu. Güvenini daha da perçinleyecek bir hamle olabilirdi. Riskliydi ama bütün ihtimalleri sıfırlayarak tek birine tutunmayı tercih etti. "Az önce istenmeyen bir konuşmaya şahit oldum." dedi. "Bilmeniz gerektiğini düşünüyorum."

Koltuğunda dikleşirken kaşları merakla havalandı Kenan'ın. Parmaklarını ileri doğru açıp kapattı. "Dinliyorum. Devam et."

"Hülya Hanım, Yakup Öz'ü aradı..."

Kenan elini kaldırarak sustururken, gerisini getirmesine izin vermemişti. "Dur tahmin edeyim." Gözlerinde beliren silah bir perde vardı sanki. "Ahuzar'ın herkesten gizlediğim

sevgilim olduğunu, bana zarar vermek istiyorsa onu öldürmesini söyledi. Değil mi?"

Sessizce baktı Timur.

Kenan asla bocalamadan, şaşırmadan büyük bir kahkaha atmıştı. Bir kaşı belli belirsiz havalandı Timur'un. Sapkın puştun yanına sosyopat sik kırığı kelimesini de özenle ekledi. Bunda gülecek ne vardı?

Kenan'ın gülüşü hafifçe sönerken başını usulca iki yana sallayıp, derin bir nefes vermişti. "Sevgili cici annem asla şaşırtmıyor." Bakışları birkaç saniye için önünde bir noktaya takılmıştı. Şaşırmış ama bir o kadar da şaşırmamış gibiydi. "En azından ona bunu yapmayacağını düşünmüştüm..." mırıltısı belli belirsizdi.

Yavaşça koltuğundan kalkıp koltuk takımının arkasındaki içki konsoluna ilerledi. Konsolun hemen üzerinde asılıydı aile tablosu. Kendine viski doldururken bakışlarını Timur'a çevirdi. "İster misin?"

"Ben içki içmem efendim."

Gülümserken kendi içkisini doldurmuştu Kenan. Bakışları muazzam aile tablolarındayken dudaklarını içkisi ile ıslattı. "Ne kadar da mutlu bir aile tablosu değil mi?" dedi tabloya bakarken. Dalga mı geçiyor samimi mi kısa bir an anlayamadı Timur. İzlemekle yetindi. Birkaç saniye sonra gerekli cevabı almıştı. Kenan, içkisini tek yudumda bitirdikten sonra elindeki işlemeli viski bardağını aile fotoğrafına doğru savurmuştu. Bardak kırılarak etrafta dağılırken, aile fotoğrafı duvardan koptu. Konsola vurup gürültü bir şekilde yere düştü.

Şeytani bir gülüş daha döküldü Kenan'ın dudaklarından. Timur bir sıfat daha eklemeye karar verdi. Sapkın puşt,

sosyopat sik kırığı ve müptezel piç.

Yerdeki tabloya uzandı Kenan. Alıp yanında kalan duvara art arda darbeler indirdi. Aile tablosu artık paramparça olduğunda elinde kalan tek kısım Hülya Kralşan'ın gülen yüzüydü. Onun olduğu parçayı avucunun içinde sıktı. Derin bir nefes vererek gözlerini kapattı. Boynunu sağa sola eğerek sakinleşmeye çalışma çabalarını gerçek bir sakinlikle izliyordu Timur.

Bir şans vermişti Kenan, Hülya Kralşan'a. Bilerek yemi önüne atıp, bu yemle ne yapacağını izlemek istemişti. Oysa Hülya Kralşan'a güvenilmeyeceğini biliyordu ama kendi canı için ne kadar ileri gideceğini de merak etmeden duramamıştı. Hülya Hanım, bütün bu yaşadığı hayat için ne kadar ileri gidebilirdi ki?

Cevabını almıştı.

Şaşırmamıştı. Ama içindeki öfke kızgın bir bıçaktı. Ne kadar soğuk suya girerse girsin soğumayacaktı. Aksine daha da keskinleşiyor gibiydi. Annesi ölümle cebelleşirken babası Mahir ile hemen yanlarındaki odada cilveleşmişlerdi. Annesi *bir yudum su* diye inlerken Hülya denen bu kadın elindeki suyu onun gözünün içine bakarak içmişti. Bunları Kenan'ın görmediğini düşünmeleri ne büyük ahmaklıktı. Kendi cellatları usul usul arkalarından geliyordu. Hülya ve Mahir Kralşan'ın elleri ile besledikleri bu cellattan haberleri dahi olmamıştı.

Ama artık o cellat fotoğrafın en arkasında değildi.

Yeniden arkasını döndüğünde oldukça sakindi Kenan. Elinde kalan fotoğraf parçası ile masasına ilerledi. Az önce duvara bardak fırlatıp, tablo kırmamış gibi sakince koltuğuna kuruldu. "Fazla mutlu bir görseldi." derken bir hayli

rahatlamış duruyordu. "Ne zamandır oradan kaldırmak istiyordum. İyi oldu."

Sessiz kaldı Timur. İfadesizce bakmayı sürdürdü.

Kısa bir an için Kenan da karşısındaki bu adamı süzdü. "Sana güvenebilir miyim Tulpar?" diyen sesi duygudan yoksundu.

"Güvenmeseydiniz burada olmazdım efendim."

Güldü Kenan. "Buradasın çünkü akıllısın."

Ahu yine yanılmamıştı. *Etrafında zeki adama ihtiyacı var* demişti. Bu piyona oynamaya devam edecekti. "O zaman güvene değil zekaya ihtiyacınız var."

Gülüşü keskinleşti Kenan'ın. "Fazlasıyla. Peki şu an bana ne önerirsin? Savaş kuralları bu durum için ne der?"

Ne düşündüğünü kestirmek zordu. Timur bir şeytanla karşı karşıya olduğunu hissediyor, kelimelerini buna göre seçmeye çalışıyordu. "Tanımak."

Tek kaşı havalandı Kenan'ın. "Nasıl yani?"

Çenesini dikleştirdi Timur. "*Kendini ve düşmanını tanıyorsan hiçbir savaşın sonucundan şüphe duyma. Kendini tanıyor ama düşmanını tanımıyorsan her kazandığın zafer için bir yenilgi yaşayacaksın. Kendini de düşmanını da tanımıyorsan her savaşta yenilirsin der* savaş kuralları. Siz düşmanınızı tanıyorsunuz. Eminim bu durum için planınız çoktan hazırdır."

Kısa bir an için hayretle baktı Kenan karşısındaki adama. Gözleri kısıldı belli belirsiz. "Sen sıradan bir adam değilsin."

"Sıradanım." derken oldukça sakindi Timur. "Sadece çok okurum."

Kenan'ın dudakları zevkle yana kıvrıldı. "Peki sen olsan ne yapardın?"

Başını hafifçe sağa kırdı Timur. Tulpar gibi değil, Tönge gibi cevapladı. "Ben sert oynarım." dedi hiç düşünmeden. "Kana kan, dişe diş..." Sorgular bir ifade belirdi Kenan'ın yüzünde. Timur devam etti. "Düşmanınızı tanıyorsanız en çok neyden korktuğunu da bilirsiniz. Ölmekten korkuyorsa, öldürmemek ama öleceğini düşündürerek bekletmek gibi..."

"Azap diyorsun..."

Sessiz kaldı. *Hak edene hak ettiği gibi* diyecek oldu lakin yuttu.

Kenan ise daha da keyiflenmişti. Telefonuna uzanıp bir numara tuşladı. "Hülya Hanım'ı odama çağırın." dedikten sonra telefonu kapatmış, bakışlarını yeniden Timur'a çevirmişti. "Yakup Bey amcam Ahuzar'ın benim için gerçekten önemli olup olmadığını anlamak için yem atacaktır. Yarın sabahtan itibaren bizimkilerden on kişiyi Ahuzar'ın yanına gönder. Gizlice, uzaktan izlesinler. Eninde sonunda olacak ama hemen korumaya almamız dikkat çeker. Tehlikeli bir durum olduğunda yakın korumaya alırız. Hepsine sıkıca tembih et. Gözlerini bir an dahi üzerinden ayırmasınlar. Tek bir hata istemiyorum."

Kenan'ın bakışları kısa bir an için boşluğa takılmıştı. Ahuzar'ın ölmesi demek, önündeki koruma duvarının yıkılması demekti. Göze alamazdı. Elinde tuttuğu en büyük silah, haberi dahi olmadan ona güç sağlayan kaynaktı.

"Ya bugün saldırırsa?" demeden edemedi Timur.

Bu ihtimali pek umursuyor gibi durmuyordu Kenan. Gülmüştü üstüne üstelik. "Bırak saldırsın. Benim için değerini anlamak için önce hırpalar, hemen öldürmez. Ahuzar'ın da gözü korksun ki onu koruyacak tek kişinin kim olduğunu anlasın. Tıpış tıpış bana gelsin. Diğer türlü yine kelepçelemem gerekir..."

Ya korkutmadan öldürmeyi seçerse diyecek oldu Timur. Yuttu. Üstelemesi dikkat çekerdi. Aklına takılan ise bir kelime oldu. Yine kelepçelemek derken?

Koltukta geri yaslanan Kenan'ın boşluğa takılan gözlerinden geçen saf bir kin vardı. Hiçbir göz zifiri olmaz sanıyordu Timur ama bu adamın gözleri zifiri karanlıktı. "Ahuzar, savaş meydanına atamayacağım kadar kıymetli bir ganimet Tulpar..." Mırıltısı belli belirsizdi. "Hayatım hayatına bağlı..." Yeniden Timur'a çevirdiği bakışları artık keskindi. "Dediklerimi eksiksiz yap."

"Emredersiniz." deyip odanın çıkışına ilerledi lakin tek kaşının usulca kalkmasına engel olamamıştı. *Hayatım hayatına bağlı...* Ne çıkaracaktı bu sapkın puştun cümlesinden? Aşık mıydı gerçekten? Kardeşine bile en fazla üç koruma vermişken Ahu'yu bu denli koruma altına alması normal miydi? Hırpalanmasına göz yumuyor ama ölmemesi için on koruma veriyordu. Kafasındaki düğümlerin daha çok birbirine karıştırdığını hissediyordu.

Aynı saniyelerde kapı iki kere tıklatılmış, ardından açılmıştı. İçeri giren Hülya Kralşan ile kısa bir an için gözleri birbirine denk düştü. Bu kadının tanıdığı Ahu ile hiçbir alakası yoktu. O kadının annesi olamayacak kadar nefret ve kin ile yoğrulmuştu. İfadesiz bakışını korumaya çalışarak yanından geçip odadan çıktı. Aynı saniyelerde aklından geçen tek bir düşünce vardı. Sadece bazı babalar vicdansız olur sanıyordu. Yanılmıştı. Anneler de can yakabiliyordu.

O, Kralşan malikanesinden uzaklaşırken, Kenan'ın odasında bir hesaplaşmanın daha sert rüzgarları esiyordu. Hülya Hanım, Kenan'ın karşısına dikilirken kendinden bir hayli emindi. Yarım saat önceki kadar ürkek ve korkmuş değildi. Önüne gerekli kalkanı almış, oynaması gereken piyonu doğru bir şekilde öne sürmüştü. Bunun verdiği güvenle omuzları da başı da dikti.

"Ne var?" dedi ters ters. "Yine ne istiyorsun?"

Yaslandığı koltuktan zerre kıpırdamadan uzun uzun baktı Kenan karşısında ki kadına.

Hâlâ kendinden bir hayli emindi Hülya Kralşan ama bu keskin bakışlar ile bir adım gerileme isteğine hâkim olmakta zorlanıyordu. "Ne var?!" diye çıkıştı yeniden.

"Hayırdır?" dedi Kenan sakince. "Sesin gür çıkıyor. Az önceki gibi ürkek değilsin."

Tedirgindi ama dik duruşunu bozmadı.

Derin bir nefes verirken öne doğru eğildi Kenan. Ellerini masasının üzerinde sabitleyip parmaklarını birbirine kenetledi. Delici bakışlarının hedefi hiç sekmemiş, Hülya'dan bir an bile kopmamıştı. "Kulağıma bir şeyler fısıldadılar az önce..."

Hülya'nın yüz hatları gözle görülür bir şekilde gerildi.

"Dediler ki cici annen, hiç düşünmeden kendi öz kızını kurtlar sofrasına atmış."

Hülya Kralşan'ın ifadesi artık büsbütün panik ve endişe doluydu. Bir adım gerileme isteğini bu defa saklamadı. Adımları geriledi.

Kenan alaylı hallini sürdürdü. "Ben de dedim ki olur mu öyle?!" diye yükseldi. "Benim cici annem bunu yaparken mutlaka önünü arkasını düşünmüştür!" Bir an bile düşünmeden masasının en üst çekmecesini açıp silahını çıkardı. Yine tereddüt etmeden karşısındaki kadına doğrulttu. Hülya Kralşan şaşkınlık ve korkuyla arkasında kalan kapıya yaslanırken Kenan'ın bakışları artık alaydan sıyrılmış, yerine her zamanki nefreti kurulmuştu. Silahını bırakmadan koltuğundan kalktı. "Mesela..." dedi her bir harfi uzatarak. "Bana doğrulttuğunu sandığı silahı eninde sonunda benim ona doğrultacağımı bilir..."

Korkuyordu Hülya. Arkasını dönüp hızla kapı koluna uzanıyordu ki Kenan beklenmedik bir hızla yanında belirmiş, elini kapıya yaslayarak çıkışına engel olmuştu. Silah ise tam olarak Hülya'nın şakaklarındaydı. Bu kadın yüzünden varını yoğunu ortaya koyduğu şeylerin hiç olmasına göz yumacak değildi. Kanla elde ettiği şeyi kanla koruması gerekirse hiç düşünmeden bunu yapardı.

Korku dolu gözlerle baktı Hülya şakağındaki silaha ve onu tutan ellere. "Yapma..." diye mırıldanabildi sadece.

Yapacaktı Kenan. Hem de büyük bir zevkle. Ama hemen değil. İşkence izlemek her zaman daha cazipti. "Bu kadar aptal olmazsın sanıyordum cici anne."

"Ben... ben korktum." derken sesi titriyordu. "Irmak için..."

Güldü Kenan. "Ne kadar da sevgi dolu bir annesin..."

"Kenan..." Hülya'nın mırıltısı belli belirsizdi. "Lütfen, lütfen artık beni bırak..." Yıllardır yaşadığı korku artık fazla geliyordu Hülya Kralşan'a. Dayanılacak gibi değildi.

"Susar mısın lütfen?" derken bir hayli kibardı Kenan. "Şu saniye kafana sıkasım geliyor. İşkencen bu kadar erken

bitsin istemem." Silahı daha da bastırdı şakaklarına. "Hem sana son bir şans vermeye karar verdim. Bilirsin, sana merhametim hep boldur."

Hülya'nın yanağında doğru süzülen gözyaşı öne attığı canı için değildi, geri de kalan canları için değildi. Kendi canı içindi. Bu dünyadaki en büyük canavar bencillikti. Çok uzun bir zaman önce bu canavar bir kurt misali içini kemirmişti. Boş bir oyuktan fazlası değildi artık. "Ne?" derken kendi adına hevesliydi.

Güldü Kenan bu haline. Düşmanını tanıyordu. En çok neyden korktuğunu da ne istediğini de ezbere biliyordu. Bu kadının düşündüğü tek şey kendi canıydı. O zaman onu kendi silahı ile vuracaktı. Tulpar haklıydı. Kana kan, dişe diş savaşılmalıydı.

"Madem sen kendi canın için kızını ortaya attın, ben de onun hayatı için senin canını ortaya atıyorum. Onun öldüğü gün Hülya Soykamer, senin de bu dünyadaki son günün olacak. İşte o gün," Silahı daha da bastırdı şakaklarına. "Bu silahın tetiğini çekerken bir an dahi düşünmeyeceğim." Silahı geri çekerken bir adım gerilemişti. "Şimdi git, yok etmek için çabaladığına bir şey olmasın diye çaresizce dua et. Çünkü bu, tek bir yok oluş olmayacak. Ahuzar ölürse, Hülya da ölür..."

******

Efkarlanmak için harika bir gündü. İnsan bir zamanlar anne bildiği ama aslında asla annesi olamamış kadınla yüz yüze gelmiyor, peşindeki takıntılı manyakla yüz göz olmuyordu. Lakin bunu toplu taşımada yapmak bir hayli zordu. Metrobüsteki insanlarla bütünleşme derecesinde birbirimize kenetlenip, tek yürek olmuşken insan efkarlı halinden anında sıyrılıp daha büyük bir bunaltı içine sürükleniyordu. Durumum tam olarak buydu.

Arabam acilen tamirden gelmeliydi. Çok kalabalık ve sıkışık yerler beni boğmaktan başka bir şeye yaramıyor, sadece hastane günlerimi hatırlatıyordu. Yeniden o kapana sıkışmış, bedenim o alçıların içindeymiş gibi hissediyor, bunalıyordum.

Şakaklarıma doğru ağır bir ter tanesi süzülürken imdadına en nihayetine geldiğim durağım ve açılan kapı yetişti. Can havliyle dışarı çıktığımda ise yaptığım ilk şey derin bir nefes almak olmuştu. Demir kapıyı kırmak kesinlikle rezil bir fikirdi... Derin bir nefes daha alarak metrobüsten boşalan kalabalık arasından sıyrılmaya çalıştım. İş çıkış saati olduğu için üst düzey bir insan izdihamı vardı. Kimi koşuyor, kimi bekliyor, kimi sakince ilerliyor kimi ise yanındakiler ile gülerek gidiyordu. Hayat herkes için bir şekilde akarken neden benimki böyle rezil bir akış içindeydi anlamak imkansızdı.

Zorla ilerlettiğim adımlarımı. Kralşan malikanesi ile benim evimin arası oldukça uzak olduğu için kırk tane aktarma yapmak zorunda kalmıştım. Gelene kadar hava kararmıştı. Sokak lambaları loş bir şekilde parlarken duraksamadan ilerlemeye devam ettim. Benim evime giden yolun sokak lambaları dahi bozuktu. Hayatımın kısa bir özeti olabilirdi. Diğer yöne ayrılan cadde aydınlıktı mesela. Benim evime giden yolu ise sadece evlerin ışıkları aydınlatıyordu.

Alışkındım karanlıkta yürümeye. Yolum hiçbir zaman ışıklı olmamıştı. Yine de küçük bir insan arıyordu insanın gözü.

Mahallenin en tenha sokağından geçerken adımlarımı hızlandırdım. Burada ışık vardı normalde ama bu akşam o da bozulmuşa benziyordu. Cızırdayarak yanıp sönüyordu. Bir köpek havlıyor, İstanbul'un derin uğultusu sokağın duvarlarında yankılanıyordu. Topuklarım her zamanki gibi kendinden emin bir şekilde yere vururken yanımdan siyah bir araba geçti. Ara bir sokak için haddinden fazla hızlıydı. Ezilmemek için duvara yapışmak zorunda kaldım. Yine saman alevi gibi parlayan sinirimle arabayı sürene yükselecekken bir el dolandı koluma. Ne olduğumu anlayamadan hemen yanımda kalan ara sokağa çekilirken çığlık atmaya niyetlenen dudaklarımın üzerine kapanan büyük bir el buna engel oldu.

Korku ve panik aynı anda göğüs kafesimi kaplarken çırpınarak kurtulmaya çalıştım ama olmadı. Belime dolanan kol ara sokağa çekiştirmeye başlamıştı. Boğuk hırıltılar çıkarıp elinden kurtulmak için debelenirken topuklu ayakkabımın biri ayağımdan çıkıp, geride kaldı. Kurtulmak için yere sürtünen topuğum sızladı. Ben geriye sürüklenirken az önce yanımdan geçen siyah arabanın karanlık sokağın ağzını kapattığını gördüm. Artık her yer karanlıktı.

Bu mahallede böyle şeyler olmaz derlerdi oysa. Paniğim daha da büyürken mantığımın ucunu yakalamaya çalıştım. Panik anlarında oldukça zordu ama hayatta kalma dürtüsü daha kuvvetliydi. Bedenime dolanmış, ağzımı sıkıca kapatan eller beni geri geri sürüklerken dudaklarımı kapatan eline değil de arkamda kalan bedenine saldırmaya çalıştım. Ellerimi geriye atıp tırnaklarımla yüzüne verebildiğim kadar zarar verme niyetindeydim. Boyu uzun bir erkek değildi. Saçlarından kavrayabildim. Hala boğuk hırıltılar çıkarırken var gücümle çektim elimin altındaki saçları.

İnledi belli belirsiz. Aynı saniyelerde bedenimi şiddetle yere savurdu. Karanlıkta yüzünü seçmek zordu. Sadece bir arka sokağı aydınlatan loş ışıklar varken görebildiğim tek şey karşımda dikilen siyah bir silüetti. Yere fırlatılmamın etkisi ile bacaklarıma ve ellerime keskin bir sızı doldu. Beyrut Limanı patlamasından sonra bedenime miras kalan sırtımdaki platinlerin dahi acıdığını hissettim ama korku acıdan daha büyüktü. Düştüğüm yerde kalmadım. Toparlanmaya çalışırken şiddetli bir çığlık döküldü dudaklarımdan.

"YARDIM E-"

Gerisine izin vermedi. Sağ elinde bir bıçak varken sol yanağıma inen şiddetli bir tokat ile başım sert bir şekilde yere çarptı. Alnımı sert bir şekilde yere vurdum. Yüz üstü kaldım olduğum yerde. Aldığı darbe ile beynimin denge noktası sarsılmış gibiydi. Etraftaki karanlık dalgalı bir şekilde etrafımda dönüp girdap misali içine çekti. Yıkılmadım ama. Alnıma keskin bir sızı dolmuşken ellerim can havliyle önümdeki çantama ilerledi. İstanbul gibi bir yerde yaşıyordum ve hayatımda Kenan Kralşan gibi bir sapık vardı. Tedbirsiz dolaşmazdım. Silahım ya da bıçağım yoktu belki ama kendimce önlemlerim vardı. Arkamda olduğunu hissediyordum. Her şey saniyeler içinde olurken titreyen aceleci ellerle çantamı açıp elektro şok cihazını çıkarmaya çalıştım.

Titreyen ellerim kendince çırpınırken bir çığlık daha atmaya niyetlendim. Yine izin vermedi. Baş ucumda eğilirken siyah spor ayakkabısı ile ileri uzanan elime bastı. Yaralı olan elimdi. Acı içinde bağıracakken bir elini hızla yanağıma bastırıp susturdu. Yüzünü göremiyordum. Aldığım darbeler, yere bastırılan yüzüm, ayağının altında sızlayan elim ve dönen başım yüzünden yapabildiğim tek şey karanlığa bakmak oldu. Korku göğüs kafesimi delebilse deler, hızla atan kalbimle beraber dışarı çıkardı.

Aciz bir andı. Kendimde en tahammül edemediğim şeydi. Toparlanmaya çalıştım ama yanağıma sıkıca bastırdığı eli, elimin üzerindeki ayağı ve sırtıma dayandığını hissettim bıçak yüzünden bunu yapmak bir hayli zordu. Ölüyordum sanırım. En nihayetinde oluyordu. Kenan denen şeytanın silahından çıkan kör bir kurşunla olur sanıyordum sonum. Ölümü bu denli yakın hissettiğim ikinci andı. Yine hayatım film şeridi gibi gözümün önünden de geçmiyordu. Düşündüğüm tek şey derin bir boşluk ve Biricik'in gülen yüzü oldu. Acıya fazlası ile alışkın bedenim artık önceki kadar güçlü değildi lakin. Her yanımın sızım sızım sızlaması bundandı belki de.

"Yakup Öz'ün Kenan Kralşan'a selamı var." dedi, boğuk, hırıltılı bir sesle. Genç değildi. Orta yaşlarda olmalıydı. "Sırtındaki bu bıçağı ona ver."

Karanlıktaki bakışlarım titredi. Ölümün adı hayatımda ne zaman geçse ardında beliren onun adı oluyordu. Kenan Kralşan... Yanağıma baskı yapan eli yüzünden dudaklarımdan boğuk bir inleme dökülebildi sadece. Yaralı yönüme bastırıyordu. Yıllar sonra ilk defa boynumdaki yaranın sızladığını hissettim. Bir kesik nefes daha aldım zorla. Ölüme verebileceğim tek tepki bu oldu. Hayattan bir nefes daha dilenmek...

Biricik'in gülen yüzü silindi. Yerine o an kuruldu. Bomba yeniden patladı. Ense kökümden başlayan sızı şu an ki kadar şiddetli değildi ama bedenimde gezinen soğukluk aynıydı. Sırtımdaki sivri ucun yok olduğunu hissettim ama rahatlayamadım. Önümde kalan duvara vuran gölgesi vardı. Elinde sivri bir bıçak tutan gölge havalandı. Darbeyi sırtıma saplayacağının bilinci ile gözlerimi kapattım. Kimse acısıyla göz göze gelmek istemezdi.

Ama darbe gelmedi. Önce ağaç yapraklarının rüzgâr ile birbirine sürtünmesine benzeyen bir hışırtı doldurdu kulaklarımı. Sonra kesik kesik soluyan bir nefes. En sonunda ise yüzümdeki el de elimin üzerindeki ayak da yok olmuştu. Ne olduğunu sorgulayamadım çünkü hayatta kalma, nefes alma isteği daha baskındı. Yanağımdan ayrılan ağırlıkla hızla yerden toparlanmaya çalıştım. Her ne olduğunu bilmiyordum ama düşündüğüm tek şey kaçmaktı. Ellerimin içi sızlıyor, başım dönüyordu. Umursamadım. Toparlanırken telaşlı bakışlarım onu aradı.

Buldu da. Hemen karşımdaydı. Ama bu o değildi. Bir başka bedenin sırtı vardı önümde. Karanlıktan ve dönen başımdan seçmek bir hayli zordu. Algılayabildiğim tek şey uzun boyu ve geniş omuzları oldu. Aldığım darbelerden halüsinasyon görüyor olabilirdim ama aklıma düşen tek şey o olmuştu. Zira bu duruşu tanıyordum. Her şey yine saniyeler içinde olurken düşünmeye fazla vaktim yoktu. Panik her zamanki gibi baskın gelmiş, mantığım sıfırlanmıştı. Düşündüğüm tek şey toparlanıp kaçmaktı.

Heybetli beden önce sırtıma bıçak dayayan adamın kafasını tek eliyle kavramış, şiddetle duvara vururken bunu yapamadım ama. Hareket ettiğim an aynısını bana da yapmasından ölesiye korktum. Sızlayan bacaklarımda ilerleyecek gücü bulamadım. Kesik bir çığlık ile olduğum yerde gerileyip duvarın dibine sinmek zorunda kaldım. Acımıyordu gelen kişi. Kavradığı kafayı art arda duvara vururken adamın kafatasının ya da duvarın kırılma sesine benzer bir ses duyduğumda elimi kulaklarıma kapatmak zorunda kaldım.

Sert darbelerine devam etti. Art arda vurdu kafasını duvara. En sonunda elindeki beden yere sıyrıldı. Az önce görmemiştim bana saldıranın yüzünü ama şu an netti. Aslında pek de net değildi... Kemerli bir burnu olduğunu

anlayabildim sadece. Kafasının bir yanının ezilmiş, yüzü tanınmaz bir hale gelmişti. Bütün karanlığa rağmen yüzünü kaplayan kanların parlaklığı ile göz göze geldim. Midemden acı bir sıvı genzime yükselip boğazımı yaktı.

Ayaktaki beden bana dönecek sandım. Korku yeniden aynı noktaya kurulduğunda kaçacak gücü en nihayetinde buldum. Ama toparlanmaya çalıştığım an bana dönen keskin kahveler ve duyduğum sesle olduğum yerde kalakaldım. Bu oydu. Az önce adamın kafasını şiddetle duvara vurduğu elinden yere damlayan kanlar varken bakışları bana döndü. Dingin denizler yoktu bu sefer aramızda. Hep var olan sakinliği içinde de değildi. Gözlerinde ilk defa gördüğüm bir vahşilik vardı.

Söylediği tek şey beni olduğum yere sabitlemeye yetti. "Sadece orada kal."

Kaldım. Şu saatten sonra kaçamazdım da zaten. O varsa güven de vardı. O varsa ölüm yoktu. Şimdi de üç yıl önce de. Bütün cehennemlerimde beliren tek yüz oydu. Ben şaşkınlık, korku ve panik ile duvarın dibine daha çok sinerken başka bir adamın elinde silahı ile ona doğru ilerlediğini gördüm. *Silahlı* diye uyarmak istedim ama bakışları zaten ona ilerleyen adamdaydı. Korkmadı, geri durmadı. Yaralanırım demedi. Diğer elinde olduğunu fark etmediğim bıçağı öne doğru savurdu. Silahı ateşlemesini bırak, adamın bir adım atmasına dahi izin vermemişti. Silahı tutan eline saplanan bıçak yüzünden bağıran adamın yanındaydı saniyeler içinde. Yere düşen silahı bir ayağı ile diğer yana iteledi. Eline sarılan adamın elindeki bıçağı bir an bile düşünmeden çekip çıkardı. Acının şiddeti ile bağıracak olan adamın sesini bıçağı boynunda bir noktaya saplayarak susturdu.

Savaş muhabiriydim bir zamanlar. Çok kan, çok savaş görmüştüm ama artık eskisi kadar cesur değildim.

Gördüğüm görüntülerin vahşeti ile midemin ağzıma geldiğini hissettiğimde ellerimi dudaklarıma bastırarak kendime engel olmaya çalıştım. Saçmaydı ama önümde kafası dağılmış ve gırtlağından bıçaklanmış iki ceset varken de korku korkuydu. Her an uyanıp bana ya da ona saldırabilirler düşüncesi ile hemen yanımda, az önce almaya gücümün yetmediği elektro şok cihazını kavradım. Titreyen ellerimin arasına sıkıca bastırıp hızla atan kalbimin üzerine yasladım.

O yine durmadı. Sokağın ucunu kapatan araba çalışmıştı. Uzaklaşacak gibiydi. İzin vermedi. Yere düşen adamın gırtlağındaki bıçağı söküp altı. Aynı saniyelerde üzerindeki ceketi çıkarıp hızla yumruğuna doladı ve arabanın camına sert bir darbe indirdi. Araba tam gaza basıp gidecekken kırdığı camın ardından beliren silüetin yanağına sağlam bir yumruğu indirdi. Ardından bir tane daha, sonra bir tane daha. Uzak değildi. Görebiliyordum. Karanlıkta dahi parlayan tek şey ellerindeki kandı. Adamın başı direksiyona düştüğünde diğer elindeki bıçağı sağ eline geçirdi. Zerre düşünmeden az önce benim sırtıma yaslanan bıçağın sivri ucunu adamın sırtına sapladı.

Önüne bakıyor, arkasını görmüyordu. Az önce gırtlağına ve eline iki bıçak darbesi alan adamın elini boğazında darbe aldığı noktaya bastırarak toparlandığını görmemişti. Ama ben görüyordum. Sendeliyordu ama durmuyordu. Timur'un arkaya ittelediği silaha meylettiğini gördüğümde içimdeki korku kendim için değil, onun içindi. Kendi korkumda olduğu yere çakılan adımlarım o söz konusu olduğunda durmadı. Sızlayan bacaklarıma, başıma ve avuç içlerime rağmen elimdeki elektro şok cihazı ile ayaklandım. Topuklu ayakkabımın biri nerede kalmıştı bilmiyorum ama biri çırpınışlarımın etkisi ile diğer yanımda kalmıştı.

Yalın ayaktım. Silaha doğru ilerlemeye çalışan adama ilerleyip karanlıktan görebildiğim kadarıyla elektro şok

cihazını sırtına, beline ya da şu an tam algılayamadığım bir noktaya dayadım. Aramızda kıvılcıma benzeyen bir ses yükselirken adam boğuk bir hırıltı ile yeniden yere yığıldı. Silahın elinin birkaç santim uzağında olduğunu fark ettiğimde çıplak ayakla silaha vurup duvarın en köşesine savurdum. O şeyi elime almak istemiyordum.

Artık derin bir sessizlik etrafımızı sarıp sarmalamışken korkuyla titriyordu bedenim. Yaralı avucumun içindeki elektroşok cihazının gövdesini daha da sıkı kavramışken bakışlarımı ona çevirdim. Arabanın hemen önündeydi. Keskin kahveleri önce yerdeki adamı süzdü. Sonra ise beni. Titrediğimi gördüğüne emindim. Gözlerindeki vahşilik ise hala yerli yerindeydi. Sakin ama sert adımlarla ilerledi. O varken adımlarım geri gitmedi. Gözlerindeki sertliğe, elindeki kana rağmen göğüs kafesimdeki güven yerli yerindeydi. Kıpırdamadan bekledim.

Yerde yatan adamı tek eliyle sırtından kavradı. Hafifçe kaldırıp sertçe yere vurdu. Sonra yeniden. Sonra yeniden. Adamın ağzından siyah bir kan kümesi boşalana kadar durmadı. Gücü ve acımıyor oluşu aynı seviyedeydi. Artık kesinlikle emindim. O, özel kuvvetlere mensup bir askerdi. Zira cephede görev yaptığım onca yıldan öğrendiğim tek bir şey vardı. Gözü ve elleri en kanlı olanlar bordo bereli Türk askerleriydi. Hak edene acımaz, sakınmaz, geri durmazlardı. Böyle sessiz, böyle kanlı bir ölümle düşmanlarının sonu olurlardı. Ne zaman onlar gelse savaş alanlarına sessiz bir ant içilmiş gibi herkes köşesine çekilir, onların işini bitirmesini beklerdi.

Elindeki adamı bir darbeyle daha yere savurup yerden doğrulduğunda artık iki elinden de yere damlayan kan taneleri vardı. Çatıktı kaşları, elleri kadar kan doluydu bakışları ama deniz kokusu hala oradaydı. Ya da ben onunla fazla bütünleştirmiştim bu kokuyu. Bu noktadan bile

hissediyor olmam imkansızdı yoksa. Ağlamazdım kolay kolay. Yıkılmazdım bir darbeyle. Boyun eğmez, ele avuca sığmaz, yakar geçerdim. Ama aslında ateş en çok kendini yakardı. Böyle bir andaydım.

Bakışlarımın dolduğunu hissediyordum. Önümde sadece o, etrafımızda kanlar içinde üç beden varken görüşüm içine taş atılan bir kuyu misali dalgalanmıştı. Yere yığılmak istedim. Yapamadım. İleri adım atayım dedim. Yapamadım. Alnımdan şakaklarıma doğru süzülen bir kanın boynumdaki yaraya doğru sızdığı hissettim ama elimi kaldırıp onu bile silemedim. Kıpırdamadı. Keskin kahveleri bendeyken burnundan soluyan kısa bir nefes verdi sadece. Ne haldeydim bilmiyordum ama çıplak ayaklarım ve bacaklarımda gezindi bakışları. Elime takıldı. Sonra ise boynuma, alnıma ve en son yine gözlerime. Gözlerindeki vahşiliği derin bir nefes daha vererek dizginlemeye çalışır gibiydi.

Bu halinden korkup kaçacağımı, ürkeceğimi düşünmüştü belki de. Korkmazdım oysa. Deniz hala yerli yerindeydi. Nasıl yaptığını bilmediğim bir şekilde en başından tanıyormuşum gibiydi. Sağlıklı değildi belki bu güven, normal de değildi ama elimde olan bir duygu da değildi.

Zordu ama bir adım atabildim ona doğru. Kıpırdamadan dikilirken bir adım daha. Sonra bir adım daha. Yana sendeler gibi oldum ama durmadım. İlerlemeye devam ettim. Omuzlarım her zamanki gibi dik, adımlarım topuklular üzerinde ilerlediğim kadar kendinden emin değildi. Topuklular çıktığı an yine düşüyordu gardım. Yıkılmak istiyordum şu an mesela. Deli gibi ağlamak ama bunu herkesten saklamak istiyordum. Tam önüne geldiğimde bakışlarımı yüzüne kaldırdım. Uzundu. Topuklu ayakkabılarım yokken omuzunu geçemiyor, göğsünde kalıyordum.

Bu güven duygusunun sebebi buydu belki de. Bir dağ gibi yıkılmaz duruşu. Dağın yamacına vuran deniz kadar hüzünlü kokusu. Ateşi de rüzgâr söndürmesin diye bağrında saklayan kısa bir anlığına dağ olamaz mıydı? Korkum hala göğüs kafesimi delecekmiş gibi içimde atarken biriktirdiğim her şey o an üzerime yıkılmış gibiydi. Hülya ve Kenan Kralşan, Biricik, o, yaşananlar, sırtıma dayanan bıçak, elime bastırılan el...

İfadesizdi bakışları. Ben ona alttan o bana yukarıdan bakarken kısa bir an geçti aradan. Çenesindeki derin gamze gölgeliydi. Bütün ifadesizliğinin aksine ağır ağır yutkundu. Ademelması hafifçe kavislendi. Dolan gözlerimi onun dahi görmesini istemiyordum. Güçsüzlüğümü belli etmezdim. Ama o bunu bir kere daha görmüş, görmemiş gibi yapmaya devam etmişti. Yine yapamaz mıydı? Sadece bir an için yaslanacak bir dağ olamaz mıydı? Kendim düşersem kalkamayacak gibiydim. Destek olamaz mıydı? Genzime kadar gelen yaşları tutabilecek gibi değildim.

Bakışlarımı gözlerinden siyah gömleğine indirdim. Keskin kahvelerde o an hiçbir ruh ve duygu yok gibiydi. "Bira-birazcık..." dedim hayatımda belki de ilk defa kekeleyerek. Sesimi bulmakta bir hayli zorlanmıştım. Hiç bana ait gibi de durmuyordu. "Yaslanabilir miyim..?"

Bakışlarım hala gömleğindeyken yanağıma doğru en nihayetinde bir gözyaşı süzüldü. Geri adım atmadı. Yine sessizliği ile önümde dikilmeye devam etti. Geri gitmeliydi oysa şu an. *Benim gölgeme güvenme* dedikten sonra önümde bu şekilde dikilmemeliydi. Öleceğim sanmıştım. Sırtıma bir bıçak saplanacak, ya da tecavüze uğrayacağım sanmıştım. Ölümle yüz yüze geldiğim anda dahi Kralşan adı söylenmişti kulağıma. Kolay kolay ağlamayan benim dahi bir sınırım vardı. Gözyaşlarının şiddeti arttığında alnımı belli belirsiz gövdesine yasladım.

Geri itmedi. *Git* demedi. *Ne saçmalıyorsun sen* demedi. Güvenmememi istiyorsa bunları demeliydi. Her zamanki sessizliği ile istediğim dağ gibi öylece dikildi. Deniz kokusu genzimi öyle yaktı ki keskin bir hıçkırık döküldü dudaklarımdan. Elimdeki elektro şok cihazı parmaklarımdan kayıp yere düşerken hıçkırıklarımın şiddeti de artıyordu. Alnım gövdesine yaslıyken iki elimi birden yüzüme kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlamaktan başka bir şey yapmadım. Bir adım gerilese yıkılacaktım ama yapmadı. Hep olduğu gibi nefes alışverişi bile sessizdi. Öylece bekledi.

"İyisin..." dedi kalın sesi birkaç dakika sonra. Belli belirsiz sırtıma dokundu. "Sakinleş."

Yıllar öncesindeki o bomba yeniden patladı zihnimde. Bedenim onca acı ile baş etmeye çalışırken de bir hastane yatağında her yanım alçılar içinde uyandığımda da duyduğum tek ses yine buydu.

Ölmüyorsun. İyi olacaksın. Diren.

Bunları bana ondan başka söyleyen yoktu. Sırtımı sıvazlayan kendi elimden başka el yoktu. İhtiyacım da yoktu ama insan bazen yoruluyordu. Hıçkırıklarımın şiddeti daha da arttı. İyi falan değildim. Her şey fazla üst üste geliyordu. Ve ben uzun zamandır hıçkıra hıçkıra hiçbir şeye ağlamamıştım. Hastane yatağında sayısız acıyla boğuşurken de Kralşan'la savaşırken de gözümden tek bir an dökülmeyen yaşları ise şu an tutamıyordum. Gerçekten yaşlanıyor olabilirdim...

Kıpırdamadı. Alnımı yasladığım gövdesini geri çekmeden sessizce beklemeye devam etti. Parmak uçlarımı göz pınarlarıma bastırarak bu anı bitirmeye çalıştım ama bir hayli zordu. Uzun zamandır tuttuğum her şey freni patlayan araba misali içimde sağa sola yalpalıyor, beni duvardan duvara vuruyordu. Hareket etmeden sessizce beklemeye

devam etti. Ağladığımda kimseye görünmek istemezdim. Kendime dahi. Omuzları genişti. Önünde kalan bedenim küçük. Beni kendimden bile sakladı o an için. Yine haberi bile olmadı.

Birkaç dakika daha sürdü anlamsız hıçkırıklarım. İçine düştüğüm saçma duygusallığa son vermek adına mantığımı aradım. Ucunu zorla buldum. Yakalamak imkânsız gibi duruyordu ama başardım. Ellerimi göz pınarlarımdan çekerken alnımı yasladığım gövdeden hafifçe uzaklaştırdım. Gözlerine yeniden bakamadım. Gövdesine bakmayı sürdürdüm. Omuzlarım hıçkırıklarımın şiddeti ile inip kalkarken avuç içlerimle gözlerimi silmeye çalıştım. Elimdeki yara yeniden kanamıştı. Kan izleri sargı bezinden taşıyordu. Bu gidişle uzun bir süre de kapanacak gibi durmuyordu.

Kesik kesik hıçkırırken gövdesine bakmayı sürdürdüm. Keskin kahvelerin üzerimde olduğuna emindim. Şu an bakamayacaktım.

"Bitti mi?" derken artık sesinde minik de olsa bir duygu vardı. Neydi seçemedim ama vardı bir şey işte.

Yine yüzüne bakmadım. Gövdesinde aynı noktaya bakarken başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. Bitmemişti oysa. Konuşursam yeniden ağlardım. "Ayakkabılarım..." diyebildim sadece.

Önümden ayrıldı. O gerilediği an sokak lambasının loş ışığı gözlerimi yaktı. Saçma bir boşluk belirdi etrafımda. Ne yaptığını anlamak için onun gittiği yöne döndü bakışlarım. Bir elinde bir topuklu ayakkabım vardı. Bakışlarını bana değdirmeden yanımdan geçip ilerledi. Arabanın önünde kalan diğer topuklu ayakkabımı alıp yeniden bana yöneldi. Özellikle yüzüme bakmamaya çalışıyor gibiydi ama hareketleri acele ya da aksi değildi. Her zamanki gibi

oldukça sakindi. Tam önüme geldiğinde önümde eğilerek topuklu ayakkabılarımı ayaklarımın önüne bıraktı.

Sessiz bir kelimesi vardı. *Giy.*

Yeniden ayağa kalkmamıştı. Bekliyordu ayak ucumda. Yine yaptım dediğini. Ağlayışım biraz da olsa geçmişti. İçimde bu zamana kadar tuttuğum bir bataklığı boşaltmışım gibi garip bir boşluk vardı. Kendimden hiç beklemediğim bir sakinlikle sağ ayağımı topuklu ayakkabımın içine bıraktım. Sola geçtiğimde yana sendeler gibi oldum. Yaralı dizlerim ve bacaklarım acıyordu. Dengede durmak bir hayli zordu. Düşmemek adına parmak ucumla omuzuna tutunmak zorunda kaldım. Ayakkabı yana devrildiğinde ise duruma o el attı. Aynı sakinliği ile ayakkabımı kavrayıp yeniden doğrulttu. Elleri hala kanlıydı. Ama ayakkabımın ucunu bir eliyle yere sabitlerken ben tam bir şekilde giyene kadar bırakmadı.

Giydiğim saniye derin bir nefes verdiğini duydum. Yerden kalkışı, heybetli bir şekilde karşımda dikilişi de bir o kadar sakindi. Kısa bir an değdi bakışları gözlerime sadece. "Bu halde bunların üzerinde yürüyebilecek misin?" Sesi yine duygusuz değildi. Halime acımış olması muhtemeldi.

Sessizce başımı aşağı yukarı salladım.

Önümden ilerle der gibi bir adım kenara çekilip yolu açtı. Öyle ya, *bir adım arkandayım* demişti. Ben hemen ilerleyemedim ama. Onca derdin kederin arasında, "Çantam..." diyerek arkama bakmaya çalıştım. Sesim bir hayli içliydi. Pahalı bir çantaydı. Arkamda bırakamazdım. "Çantamı da alalım mı?"

Durup bana döndü. Bu durumda bile çantamı düşünüyor olmamın hayreti içinde olabilirdi. Ama bunu da sorgulamadı. Geriye dönüp çantama ilerledi. Karanlık içinde bulmaktan

zorlanmadı siyah çantamı. Ama ben onu bulmakta zorlanıyordum. Bir iken iki oldu. İki iken üç. Alnımdaki sızının artmaya başladığını hissettiğimde topuklu ayakkabılar üzerinde duramadığımı hissettim. Başım değil de etraf dönüyor gibi oldu. Sağa doğru yalpaladım. Adımlarım birbirine karıştı. Elimi başıma atıp dönmesini durdurmak istedim ama hiçbir şeyi tutamadım.

"Ahu!" dediğini duydum belli belirsiz. Bana doğru ilerliyor gibiydi ama gelen onun gölgesi miydi onu bile ayırmak imkansızdı.

Cevap verecek gücü bulamadım. Bacaklarım beni ayakta tutacak gücü bulamayıp beni yalnız bıraktığında bedenimin yere yığılacağına, sert zeminle yeniden yüzleşeceğime oldukça emindim. Görüşüm siyaha bulanıp, bilincim kontrolum dışında kaybolurken düştüm. Yine canım acıyacaktı. Sert zeminler can yakardı. Ama beklediğim olmadı. İlk defa zemin sert değildi. Yumuşak ve sıcaktı. Gerisi yine dipsiz bir karanlık oldu.

******

Önündeki bedenin düşmesine izin vermedi Timur. Elindeki çantayı yere bırakıp koşar adım ona yönelirken düşmeden yakalamıştı. Bir dizini yerde sabitleyip kolları arasındaki güçsüz bedeni sıkıca tuttu. "Ahu!" dedi uyanması adına.

Saçları yüzüne kapanmış, dağılmış bir haldeydi. Şoktan da bayılmış olabilirdi, başındaki yaradan da. "Ahu!" dedi yeniden.

Uyanmadı Ahu.

Elini yüzüne atıp saçlarını geri çekmek, alnındaki yaranın büyük olup olmadığını ölçmek istedi ama bunun düşüncesi ile havalanan eline değdi gözleri. Kanlıydı. Her zamanki gibi... Kanlı elini kucağındaki kadının saçına değdiremedi. Bu kanlarla olmazdı. Omuzlarına bir yük daha alması demek, ölümle eş değerdi. Bir an belirdi aklında anlamsızca. Çok uzun zaman önce sildiğini sandığı ama aslında unutmadığını yeni öğrendiği bir andı.

Beyrut'a gitti. O limana. Patlamanın etkisi ile göz gözü görmezken de tam olarak kucağında bu kadın vardı. Ölüm ne zaman bu kadının baş ucunda belirse yanında olan oydu. Ona göre bu ölümdü. Ahu için ise umut. Hangisi daha doğruydu? Hangisi yanlıştı o an için bilemedi Timur. Kolay kolay ağlayacak bir kadın olmadığının en başından farkındaydı. Ağlamak için dahi güvenli bir liman arar gibiydi. Herkese ateş kusarken ona su gibiydi. Herkese hırçınken ona sakindi. Herkesi yıkarken bir Timur'a dokunmayacak gibiydi. Anlamsızdı bu halleri. Ürperiyordu Timur. Korkmazdı kolay kolay ama korkuyordu. Neyden korktuğunu ise o an için kendi bile bilemiyordu.

Derin bir nefes verirken kucağındaki kadına bakmamak adına bakışlarını önüne dikti. Burnuna kokusu dolduğunda ise, "Ben benim şansımı harbiden döndüre döndüre sikeyim..." diye homurdanmadan edemedi. Garip bir kokuydu. Ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu Timur'un lakin güzeldi.

Sadece görevine odaklanmaya çalıştıkça ayrı bir bela çıkıyordu başına. İşin ucunun hep bu kadına değmesi ise diğer enteresan olan detaydı. *Bir adım arkandayım* deyip gözünün önünde tutmaya karar vermişti ama bu saatten sonra bu oldukça imkânsız duruyordu. Derin bir nefes daha verirken *sonra düşünürüz* dedi içten içe. *Bunu da sonra düşünürüz Timur...*

Kucağındaki kadını sakince yere bırakıp önlerinde kalan arabaya ilerledi. Direksiyon kısmında baygın yatan elamanın sırtındaki bıçağı çekip çıkardı. Diğer eliyle yakasından kavrayıp kapı açma gereksinimi duymadan kırık camdan dışarı çıkardı. Ölmemişti. Kendindeydi. Gözleri yarı açık bir şekilde sayıklarken bedenini duvar dibine ilerletti. Rasgele bir yere savurdu. Diğer iki bedene de aynısını yapıp üçünü de üst üste, duvarın dibine fırlattı. Ölmüş değillerdi ama birkaç ay pipetle beslenmeyeceklerinin garantisini veremiyordu.

Cebinden telefonunu çıkardı. Cihan kendi numarasını o istemediği halde kaydetmişti. Hiç gerek olmayacağını düşünmüştü ama şu an başka seçeneği yoktu. Onu arayacaktı. İlk çalışta cevaplandı araması.

"Tulpar abim."

Uzatmadı. "Atacağım konumun aşağısındaki yol ayrımına bir araba gönder."

"Ne yapayım?" dedi Cihan şaşkın şaşkın.

"*Ne istersem yaparım* demedin mi lan? Arabaya ihtiyacım var. Yarım saatin var."

Telefonu kapatıp konumu paylaştı. Ahu'ya ilerledi. Bu mini eteği giyiyorken aklından ne geçiyordu bilmiyordu ama gördüğü manzara yüzünden başını hafifçe sağa eğmeden

edemedi. Yara bere içindeydi bacakları ama bu uzun, ince ve biçimli oldukları gerçeğini değiştirmiyordu. Gri gömleğinin iki düğmesi hırpalanışının etkisi ile açılmıştı. Kenan sapkının bakışları fazlası ile şerefsizceydi. Aklından geçenleri anlamamak imkansızdı. *Biraz hırpalarlar* diyerek bu hale gelmesine göz yumması ise Timur için bir şeyin daha netleşmesine neden olmuştu.

Aşkmış, sevdaymış anlamazdı. Ama bunun hiçbiriyle alakası yoktu.

Yanına ilerlemeden önce arabanın önündeki ceketini yerden aldı. Ahu'nun bacakları üzerine kapattı. Yerden kaldırmak için ileri uzandığında yeniden ellerindeki kanlar ile yüzleşti. Gördüğü görüntüden korkar, kaçar sanıyordu. Hep öyle olurdu. Uzaktan sevilirdi Timur. Yakından tanıyan, gözlerindeki kanı ve soğukluğu gören herkes korkup kaçardı. Kimse soğukluğuna tahammül edemez. Sessizliğinden sıkılırdı.

Bunlarla Timur'un bir derdi yoktu. Aksine, yalnız kalmak hep işine gelirdi. Bu kadının derdi neydi? Kovaladıkça önüne çıkmasının, geri ittikçe yeniden önünde belirmesinin, *git* dedikçe *gitmem* diye inat etmesine ne gerek vardı? O da korkmalıydı. O da sıkılmalıydı. Konuşmadığında bile anlaması canını sıkıyordu Timur'un. Az önceki gibi bakmamalıydı mesela. İçinde, çok derinlere gömdüğü bir mezarın üzerindeki toprağı eşeliyordu bu bakış. Her şeyi o konuşmadan anlıyordu. Yaşayan bir ölü olduğunu, kimseye hiçbir yardımının dokunamayacağını görmesi bu kadar zor muydu?

Kendi için yaşayacak bir şeyi yoktu. Pek yaşayası da yoktu. Vatanı için yaşamayı seçmişti. Ya kafaya bir kurşun yiyecek ya da sigarası ile içini yakarak ölüp gidecekti. O öfkeli değildi. Yorgundu. Görmüyor muydu?

Ellerindeki kanı pantolonuna silmeye çalıştı. Tam çıkmamıştı kanlar ama daha iyiydi. Öyle uzandı yerdeki kadına. Hastaneye götüremezdi. Darp söz konusuydu. Polisle uğraşamazdı. Saçlarını parmak uçları ile yüzünden çekip alnındaki yarayı kontrol etti. Büyük değildi. Dikiş atılmaya bile gerek yoktu ama etrafı yere vuruşunun etkisi ile ezilmiş ve kızarmıştı. Cebinden telefonunu çıkarıp ışığını açtı. Sağ göz kapağını yukarı kaldırıp ışığı tuttu. Göz bebekleri ışığa tepki verdi. İyiydi. Şoktan bayılmış olmalıydı. Korkak bir kadın değildi belki ama panik olduğu ve bu anlarda ne yapacağını bilemediği kesindi.

Tam geri çekilecekken kısa bir an için takıldı ışıkla aydınlanan göze. Başı belli belirsiz sola eğildi. Siyahın etrafını ela sarmalamıştı. Elanın etrafını yeşilin sayısız tonu. Memlekette, Rize'de vardı böyle yeşillikler. Yeşilin her tonu, her rengi... Uzun zamandır görmemiş, gitmemişti. Çok uzun bir zamandır hem de. Elindeki telefon çaldığında kapattı Ahu'nun gözünü. Yeşillikler kayboldu. Arayan Cihan'dı.

Minik bir öksürükle boğazını temizleyerek aramayı açtı. "Söyle."

"Geldim abi. Neredesin?"

Şaşırmada edemedi. "Ne çabuk lan?"

Güldü Cihan. "*Her işine yararım* dedim Tulpar abi."

İnşallah böyle olmaya devam ederdi. "Bekle, geliyorum." Cevap beklemeden kapattı. Telefonu cebine atıp Ahu'yu dikkatlice kucakladı. Arabaya ilerledi. Arka koltuklara bıraktı kollarındaki kadını. Tam sürücü koltuğuna binecekken arkada kalan çanta ve ayakkabısının tekine ilişti bakışları. Geri dönmeye fazlası ile üşendi ama almazsa da Ahu uyanınca başına gelecekleri biliyor gibiydi. Kadın bu haldeyken bile *ayakkabım ve çantam* diyordu. Bu anlamsız sevgiye hep

hayret edecekti Timur. Topuklu ayakkabıdan ise nefret. İnsan işi değildi.

Ayakkabıyı alıp çantaya ilerledi. Onu da aldığında siyah çanta ile kısa bir an bakıştılar. Elinde binlerce lira tutuyor olabilirdi. Alnını delen ayakkabının bu olup olmadığını kontrol etti. Değildi. Onun altı kırmızıydı. Nerede görse tanırdı. Tanıdığı anda kıracaktı. Ahtı vardı. Bu saçmalık karşısında başını umutsuzca iki yana sallayarak arabaya ilerledi. Çantayı ve ayakkabının tekini yan koltuğa atıp ilerledi. Beş dakikada caddenin alt kısmındaki yol ayrımına ulaştı. Bakışları Cihan'ı ararken en tenha, karanlık köşede beyaz, eski bir arabanın önünde dikildiğini gördü. Yakup Öz'ün arabası ile eve gidecek değildi. Cihan'a ilerledi. Arabadan indiğinde Cihan oldukça mutlu bir şekilde sırıtıyordu.

"Tulpar abim ister de yapmam mı be?" derken de öyleydi. Arabaya yöneldi. "Buyur, araban."

Kafası biraz atıktı Timur'un. Kahpe bir gece geçiriyordu. Arabanın kapısını sertçe kapatırken Cihan'ın arkasındaki arabaya en ters bakışlarını atmasının sebebi buydu. Açık bej modifiyeli bir arabaydı. Altında yanıp sönen ışıklara en tip bakışını attı Timur. "Bu ne lan?"

Hala mutluydu Cihan. "Araba abi. Sen istedin diye en iyisini getirdim."

"En iyisi diskoyu ayağıma getirmen mi?"

Sırıtışı hafifçe silinirken arabaya çevirdi bakışlarını. Fazla renkli olduğu acı bir gerçekti. "Beğenmedin mi abi?"

Derin bir nefes daha verdi Timur. Sakinliğini asla bozmazdı. Sinirlenmeye dahi üşenirdi ama içten içe ya sabır çekmeden edemedi. Yine de "Çok beğendim koçum. Hiç dikkat çekmeyiz." dedi her zamanki sakinliğiyle.

"Ne için abi?"

Sessiz kalıp etrafa bakındı. Sakin bir yol ayrımıydı. Kimsenin olmadığına emin olduğunda arka kapıya ilerleyip açtı kapıyı. Ahu'yu kollarından tutup kaldırdı. Tek hamlede omuzuna atarken koltuğun üzerinde kalan ceketini alıp yeniden kalçalarını ve bacaklarını kapattı. Bu görüntüsü gören Cihan ise sorusunun cevabını fazlası ile almıştı. Ellerini dudaklarına kapatırken korku dolu bir ifadeye bürünen yüz ifadesine engel olamamıştı.

"Tulpar abim!" dedi panikle. "Abim ne yaptın abim?" Telaşla Timur' a doğru ilerledi. "Öldürdün mü kadını? Gömecek miyiz? Onun için mi çağırdın beni abi? Abi bokunu yiyeyim yapma! Hapisha-"

Timur tek eliyle ensesinden kavrayıp ileri itelediğinde susmak zorunda kaldı. "Kapıyı aç."

İleri doğru savrulan Cihan açması gereken kapıya yapışmıştı. Telaşı yerli yerindeyken bir yandan dudaklarını dişliyor, diğer yandan etrafı kontrol ediyor, bir diğer yandan ise Timur'un dediklerini yapmaya çalışıyordu. Titreyen parmakları kapı kolunu zorla buldu. "Tulpar abim..." dedi ağlamaklı bir sesle. "Ne yaptın be abim? Haydi yaptın yaptın, beni niye çağırdın?"

Tepkisiz bir şekilde açılan kapıya ilerledi Timur. Omuzundaki kadını dikkatle kucağına alıp arka tarafa bıraktı. Geri çekilirken kısa bir an için burnu burnuna değdi. Yüzünü geri çektiğinde ise dudakları ile göz göze geldi. Dağılmış bir halde bile böyle durması da can sıkıcıydı. Hızla kendini geri çekti. Ateşe yaklaşamazdı. Ceketi dikkatlice bacaklarına örtüp yeniden doğruldu. Kapıyı kapattı.

"Ne o?" dedi sert sesi Cihan'a. "Çırağım olmak istiyorsun hani? Al sana çıraklık."

Ağlamaklı bir isyandaydı Cihan. "*Abi dövmeyi, tekme, tokat atmayı öğret* dedim, öldürmeyi değil."

"İyi, birinci dersteyiz işte." Oldukça sakindi Timur. "Sinek senin taşağına konduğu zaman tekme tokadın çözüm olmadığını anlarsın." Önündeki çocuğu tek hamlede yana iteleyip sürücü kısmına ilerledi.

Arkada kalan Cihan ellerini iki yana açarak isyan edişine engel olamamıştı. "Çözüm öldürmek mi?"

Cevap vermedi Timur. Uzun zaman sonra ilk defa ciddi anlamda başı ağrıyordu. "Diğer arabada çanta ve ayakkabı var." dedi. "Onları da al, gel."

Timur sürücü koltuğunun kapısını açtığında Cihan'ın arka kapıyı açmış, Ahu'nun bacaklarına ellerini bastırarak üzerine eğildiğini görmüştü. Kaşları belli belirsiz çatıldı. Saçma bir dürtü ile ileri atılıp Cihan'ı sırtından kavrayarak geri çekti. "Ne yapıyorsun lan?"

Hala ağlamaklıydı Cihan. "Nabzını kontrol ediyorum." Korku dolu bakışlarını arabanın içindeki kadına çevirdi. "Ölmemiş ol ablam... Kurban olayım... Abimin elini kana bulanama..."

Göz devirdi Timur. "Arabaya binmek için iki saniyen var Cihan. Yoksa bir daha gözüme gözükme."

Timur koltuğa oturduğunda birkaç dakika içinde ayakkabı ve çantaları almış, yanındaki boş koltuğa oturmuştu Cihan. Kucağındaki çanta ve ayakkabıya daha sıkı sarıldı. Dertli dertli ileri geri sallandı. Kısa bir an sessizce ilerlediler. Timur camı açıp bir sigara içme rahatlığı içindeyken Cihan hala dertliydi. "Şimdi ne olacak Tulpar abi?"

Sessiz kaldı Timur. Cidden şimdi ne olacaktı? Uyandığı an o gözler yine aynı umutla bakacaktı. Ölümü ona getirenin

değil de onu ölümden kurtaran olduğunu düşünecekti. Lanetini bilmeyecek, elindeki kanı umursamayacak, her zamanki gibi inat edecekti. Oysa Timur'un omuzlarında bir can yükü daha taşımaya yer yoktu. Bir şey beliriyordu içinde bu kadına bakarken. Merhamet miydi bu, ablasına olan özlemi mi, yoksa onun kendine olan benzerliği mi bilemedi. Sigarasından derin bir nefes daha üfledi.

Sonra düşünürüz dedi buna da. Sonra düşünürüz Timur...

Önceliği görevdi. Sadece buna odaklanacaktı. Uyandığında Kenan'a götürüp saldırıya uğradığını, şans eseri fark edip müdahale ettiğini söyleyerek daha da gözüne girecekti. Başını belli belirsiz aşağı yukarı salladı. Kesinlikle bunu yapacaktı. Başka hiçbir şeyi düşünmeden buna odaklandı. Geri de kalan hiçbir şeyle ilgilenmeyecekti.

"Tulpar abi..." dedi Cihan yeniden.

Derin bir nefes verdi. "Yaşıyor Cihan." dedi sakince. "Yaşıyor... Bir daha konuşursan diline ne yaparım sence?"

Cevabı biliyordu Cihan. "Sikersin abi."

"Aferin." dedi Timur. "İkinci dersten de geçtin." Vitesi en sona atıp boş yolda son sürat ilerledi. Cihan arkada baygın yatan kadının yaşıyor oluğu gerçeği ile susup kucağındaki ayakkabı ve çantaya daha sıkı sarılırken Timur yol boyunca iki sigara daha yaktı. Birkaç soru daha sordu Cihan. Cevap vermedi. Ön aynadan ara ara arkadaki bedeni yoklamak ve sigara içmekten başka bir şey yapmadı. Uzun zamandan beri bu kadar gerildiğini hatırlamıyordu. Hayatında hiçbir ikilem yoktu çünkü. Sessizce yaşayıp giderdi.

Bağırsa kalbini kıracak, sussa canını yakacaktı. Timur her türlü zarardı.

Bu kadının ise sırtına gerçek bir bıçak saplanmamıştı belki ama hayali bıçakları görebiliyordu. Annesi tarafından öldürülmek istenmiş, Kenan tarafından yem diye öne atılmıştı. Diğer insanlar bir yana dursun, dünyaya gelişine neden olan insanlar sırtına bıçağı sapladığında ellerin o bıçağı çıkarmaya ulaşmıyordu. Sessizce orada duruyor, nefes aldıkça batıyordu. Bunu en iyi Timur bilirdi. Direksiyonu tutan ellerine takıldı bakışları. Hala kan vardı.

Elleri kanlı, dedi aynı ses. *Onu yaşatmak isteyen herkes ölecek.*

Bir sigara daha yaktı. En başından konuşmamalı, dikkatini çektiğinde dinlememeliydi. Güzel, alımlı bir kadın olarak var sayıp geçmeliydi. Dinlemese çekilmezdi. Dinlemese görünmezdi, görmezdi. Her zamanki gibi arkasını dönüp gitmeli, yardımını kabul etmemeliydi. O zaman gömdüğü hiçbir şey bu kadar başını ağrıtmazdı. Bir sigara daha yaktıklarında Cihan yine bir şeyler soruyordu. Dinlemedi. Bu yüzden cevap da vermedi. Evin önüne geldiklerinde ilk Timur indi arabadan. Arka kapıya ilerleyip hala baygın olan kadını kucakladı. Tam göğsünün üzerine yaslanan başı ile derin ama sessiz bir nefes verdi. Merdivenlere ilerledi.

Diğer taraftaki Cihan arabadan çıkarken düşer gibi olmuş, çantanın uzun kulpuna ayağının biri takılmıştı. Her şey çok ani bir şekilde gelişirken ne olduğunu anlayamadı. Ayağının birinin çanta kulpuna takıldığını fark etmeden yere basmıştı. Çanta elinde kaldı. Kulpu kopup yere düştü. Yerdeki çanta kolu ile birkaç saniye bakıştı. Alıp Tulpar abisine döndü. "Abi, bu koptu."

Merdivenlere ilerleyen Timur göz ucuyla bakmıştı sadece. Çanta kulpunu gördüğünde bir nefes daha verip ilerlemeye devam etti. "Uyandığında sen hesap verirsin."

Peşine takıldı Cihan. "Çok kızar mı?"

Cevap için düşünmedi Timur. "Ağzına bile sıçar."

Cihan dudaklarını dişledi. Kucağında bir topuklu ayakkabı ve kopmuş çanta ile ilerlemeye Tulpar abisinin hemen arkasındaydı. Eve geldiklerinde Timur, Ahu'yu dikkatlice kendi yatağına bıraktı. Bacaklarının aşağısına doğru sıyrılan ceketini yine yukarı çekti. Cebinden çıkardığı bir miktar parayı Cihan'a uzattı. "Eczaneye git." dedi kısadan.

Cihan yine şaşkındı. "Ne alayım abi?"

Tip bir bakış attı.

Cihan anlaması gerekeni anladı. Parayı aldı. Elindeki çanta ve ayakkabıyı Timur'un masasının üzerine bırakıp odadan çıkarken onun bakışları Ahu'daydı. Saçları yüzünü kapatmıştı. Göremiyordu simasını. Kendince minik adımlarla yanına ilerleyip parmak uçları ile tüy kadar hafif bir dokunuşla saçlarını geri itti. Yüzünü göz önüne çıkardı. Boynundaki yara takıldı gözüne aynı saniyelerde. İlk gördüğü andan beri takılıyordu o yaraya. İlk halini gördüğünden, ne kadar derin bir yara olduğunu bildiğindendi belki de bu hali. O patlamada dahi en çok kan bu noktadan akıyordu. Şah damarından yaralandığını, yaşamayacağını düşünmüştü Timur.

Parmak ucu kulağının altından başlayıp çenesine doğru inen yarada gezindi. Şah damarında biten noktada durdu. Saçma bir soru düştü aklına.

Çok acıdı mı?

Parmak uçlarına hissettiği sıcaklıkla ateşe değmiş gibi geri çekti elini. Teninde sıcaklık sevmezdi. Her şeyi yapardı. Ama bir ateşe dokunamazdı.

İki adım geriledi. Bakışları masanın üzerindeki ojeye takıldı. Alıp çekmeceye atarken masanın üzerinde sadece tek bir vazoyu kalmıştı. Önce kendi ellerindeki kanı temizledi. Yıkamakla çıkmazdı ama denedi. Sonra orta büyüklükte bir kâsenin içine sıcak su doldurdu. Bez bulamayınca kendi tişörtlerinden birini yırttı. Yeniden Ahu'nun başına geldiğinde tişörtünün parçasını suya batırıp yüzündeki kanları temizledi. Yanaklarını, dudaklarının kenarını, alnındaki yaranın etrafını. Ağır ağırdı hareketleri. İzliyordu bir yandan da çehresini. Eline uzandı. Kanlı bandajı açıp elinin içine bakarken ifadesizdi. Yara rezil bir durumdaydı. Oyuldukça oyulmuştu.

Verdiği her kararın yüzüne çarptığını hissediyordu o an Timur. Herkes için akıl hocasıydı. Oysa şu an sike sürecek aklı yoktu. Görev için dahi bu ateşi önünde yürütemezdi. Uyandığında onu kurtardı diye umut dolu gözlerle bakmasını istemiyordu. İçini eziyordu bu bakış. Elinin içinde kanı sildi sessizce. Cihan geldi o arada. Getirdiği şeyler ile alnındaki yarayı kapattı. Elindeki yarayı yeniden sardı. Üzerini örtüp önünden uzaklaştı. Yatağın hemen karşısındaki koltuğa oturup bir sigara daha yaktı. Sonra bir tane daha. Karşısındaki kadın uyanana kadar bakışlarını ondan koparmadı. Sessizce izledi. İçindeki dumanı üfledi. Derdi üfledi. Sessiz kelimelerini üfledi. Üfledi ve üfledi.

Lakin hiçbiri o dumanın buğusunda kaybolup gitmedi.

******

Bu hissi biliyordum. Ense kökümden başlayarak omurgam boyunca ilerleyen, belimden kollarıma oradan bacaklarıma ve gövdemin her yerine uzanan sızı tanıdıktı. Sayısız gece bu acı ile boğuşmuş, sayısız kere ağlayarak uyanmış ya da hiç uyuyamamıştım. Uzun süre önce geçtiğini sandığımız hisler ile yeniden yüz yüze gelince kısa bir an için bunu kabullenmek istemiyordunuz. Başım ağrıyordu. Kesik bir inilti ile gözlerimi aralamaya çalıştım. Karanlık ağır ağır aydınlanırken beyaz bir tavan ve aynı beyazlıkta bir lamba ile bakıştım kısa bir an için. Işık yüzünden sızlayan gözlerimin acısını birkaç kez açıp kapatarak azaltmaya çalıştım. Bu arada nerede olduğumu da anlayabilirdim belki.

"Tulpar abi, uyandı." diyen genç bir çocuğun sesini duyduğumda bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim. Hemen baş ucumda dikiliyordu. Dağınık koyu kahve saçları, mavinin garip bir tonuna sahip gözleri vardı. Genç bir delikanlıydı. Ona baktığımı gördüğünde geniş bir gülüş belirdi yüzünde. "Hele şükür be ablacığım!"

En sonki anılarımı yokladım nerede olduğumu anlamak için. Hatırlamakta zorlanmadım. Saldırıya uğramam, aldığım darbeler, kulağıma fısıldanan isim, sırtımdaki bıçak, onun gelişi, karanlığın dağılışı ve ona yaslanarak dakikalarca ağlamam...

Son hatırladığımla duraksadım. Ciddi olamazsın Ahuzar...

"Bu kaç?" diyerek iki parmağını gösteren genç eleman da ciddi olamazdı.

Boş boş baktım sadece.

Yüzündeki heyecan panikle birbirine karışırken hafifçe arkasını döndü. "Boş boş bakıyor abi! İyi değil mi acaba?"

"Şimdi anlarız iyi mi, değil mi?" diyen ses onundu. Timur'un...

Birkaç saniye sonra yatağın baş ucunda o belirdi. Dağ gibi önümde dikilirken bakmak zordu. Alnımdaki yara sızlıyor, bedenimde her yer ağrıyor, üstüne üstlük beynim hamur makinesinde yoğuruluyor gibiydi. Ama elinde tuttuğu siyah çanta kulpunu hafifçe kaldırınca sorgular bir şekilde bakmadan edememiştim. "Çantanın kolu koptu." dedi sadece.

O da bana yetti. Elimi daha da ağrı dolan alnıma atıp yüzümü hafifçe ekşitti. "İnanamıyorum..."

Önümden geriledi. "Gayet iyi." dedi sadece.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde elindeki çanta kolunu yanından geçtiği masanın üzerine savurmuş, karşımda kalan küçük koltuğa doğru ilerliyordu. Hala siyah pantolon ve gömleği içindeydi. Tek fark gömleğinin kollarını yukarı kıvırmış, önünden üç düğmeyi açmış olmasıydı. Daha salaş duruyordu. Başıma şiddetli darbeler almışken önümde böyle dolaşmamalıydı. Ona bakmak istiyor ama bakamıyordum.

O koltuğa otururken ben de yattığım yerden toparlanmaya çalıştım. Belimdeki platinler yüzünden zorlandım. Fazla ağrıyorlardı. Yüzüm ekşidi ama durmadım. Doğrulabildiğim kadar doğruldum. Burnuma vuran, içimi dolduran deniz kokusu devasaydı. Burası onun evi olmalıydı. Küçüktü. Minik bir mutfak, koltuk, dolap, yatak ve masa vardı sadece. Onun gibiydi aslında. Sade ama huzurlu.

"Abla aklımı aldın." dedi genç çocuk. "Kaç saattir başında bekliyoruz. Beyin kanaması geçirirsin diye saat başı gözlerini ve nefesini kontrol etmekten helak oldu Tulpar abim."

Bakışlarım ona döndü. İfadesiz, buz gibi bir soğukluk ile bakıyordu bana. O değil gibiydi. Üşüdüm anlamsızca.

Yatağın ucuna oturdu genç çocuk. Tatlı bir tipi vardı. Onu gördüğümde göğsümde beliren bir huzursuzluk olmamıştı. "Ben Cihan." derken elini uzatmıştı.

Karşılık vermek istedim ama ona doğru uzattığım sağ elimin sargılı olduğunu görünce duraksadım. Üzerine basıp yeniden kanatıldığını hatırlıyordum ama şu an tertemiz bir sargı bezi vardı. Özenle, dikkatlice sarılmıştı. Cihan anlayışla elini geri çekti. "Adın ne? Tulpar abi inatla söylemedi."

"Ahuzar."

"Çantanı ben kopardım. Kusuruma bakma olur mu?"

Elbette bakardım. Ama onun sesi araya girdi. "Cihan." dedi en net şekilde. "Yalnız bırak."

Bakışlarım ona döndü. Göğüs kafesimde huzursuzluk yoktu ama bakışlarındaki soğukluk yetiyordu. Sorgulamadım. Bir sıcak bir soğuk yapmasına alışkındım. Sağı solu belli olmayan bir adamdı. Cihan sessizce yanımdan kalkıp kapıya yöneldi. "Bir şey lazım olursa, biliyorsun abi." deyişine cevap vermedi. Bakışları pür dikkat bendeydi. Kapı kapanıp Cihan odadan çıktığında dahi bakışlarımızı birbirimizden koparmadık. Anlamsızdı oysa. Hiçbir zaman bu denli uzun bakmamıştı yüzüme. Üşüyordum ayrıca. Bu anlamsız bakışmayı daha fazla sürdürmemek için ilk konuşan ben oldum. O sonsuza kadar susardı, biliyordum.

Üzerimdeki battaniyeyi kenara attığımda bacaklarımın üzerindeki siyah ceketi ile karşılaştım. Onu da sakince kenara bıraktığımda ise yara bere içindeki kanlı dizlerim ve bacaklarım ile. Feci durumdaydılar. Umursamaya çalışarak

toparlandım. Bacaklarımı yataktan aşağıya sarkıtıp oturdum. Artık tamamen karşılıklıydık.

"Saat kaç?" dedim

"Bir buçuk." dedi.

On son hatırladığım yediye yaklaştığıydı oysa. Elimi sızlayan alnıma attım. Bandajlanmıştı. Bunu da o yapmış olmalıydı. "Biricik merak etmiştir..."

"Aradı." dedi. "*Geç geleceğim, işim var* diye mesaj attım."

Elimi sızlayan alnımdan çekerken sakince başımı aşağı yukarı sallayıp kuruyan dudaklarımı ıslatmaya çalıştım. İyi yapmıştı. Yoksa polise dahi gidebilirdi. Derin bir nefes verdim. Yakup Öz ve Kenan Kralşan zihnimde yankılanan tek isimlerdi. Konunun benimle ne gibi bir ilgisi olduğunu ise anlayamıyordum. Aralarında bir savaş olacağını biliyordum ama konunun benimle ne gibi bir alakası olabilirdi ki?

Zihnimi toparlayıp ne olduğunu sormak üzereyken, "Yakup Öz' ün önüne kurban diye sen atıldın." dedi. Dünyanın en normal şeyini söyler gibiydi.

Birkaç saniye ne duyduğumu algılamakta zorlandım. Şaşkınlıkla büyüdü gözlerim. "Ne yapıldı? Ne?"

Bu soruma cevap vermedi. "Bundan sonra hedefi sensin. Merak etme, Kralşan seni koruyacak. Yarın sabahtan itibaren 10 kişilik bir koruma ekibin olacak. Önce gizlice izleneceksin. Yeniden saldırdığında ise koruma ordusu ile gezmeye başlayacaksın."

Anlatılanları algılamakta kısa bir an için zorluk çektim. Göz kırpıştırdım.

Umursamadı şaşkınlığımı. "İzlendiğini bil, ona göre hareket et." derken yine soğuktu.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama zordu. Başıma keskin bir ağır saplanınca sendeleyip yeniden yeri oturmak zorunda kaldım. Topuklu ayakkabılarımı gördüm o an yatağın ayak ucunda. Yan yana bırakılmışlardı. Önüme düşen saçlarımı sargıda olmayan elimle geri iterek yeniden ona çevirdim bakışlarımı. "Konunun benimle alakası ne hala anlamadım yalnız?!"

Bir şey söyleyecek gibi oldu ama yuttu. "Kralşan'a sorarsın."

Cidden üşütüyordu cevapları. Neden böyleydi? Saatlerce önce yine en karanlık anımda beliren, gövdesine yaslanmama izin veren, ayakkabımı önüme bırakıp giymem için yardım eden adam değildi sanki. Yakup Öz'ün peşimde oluşuna mı bu hallerine mi paniklesem bilemedim. Kısa bir an için bakışlarımla süzdüm bu gelgitli halini. "Kenan'ın beni korumasına ihtiyacım yok." derken her bir cümleyi en net şekilde vurgulamıştım.

"Yaşamak istiyorsan var." derken sesinde yine zerre acıma ve duygu yoktu. "*Ölmek istiyorum* diyorsan kafanın dikine gitmeye devam et. Ama ölü halin kardeşini koruyamaz."

"Polise giderim." diyecek oldum.

"İyi." dedi umursamazca. "Git."

Kaşlarım belli belirsiz çatılırken artık ben de onun kadar ters bakıyordum. Beni o patlamadan alan, yaralarıma ilk yara bantlarını yapıştıran adam değildi: Sessizdi o, bu kadar sert değil. Önceki ses tonu ile bunları söylese güler geçerdim ama sesinde ağır bir ton vardı. Eziciydi. Karşılık vermeye imkân tanımıyordu. "Neyin var senin?"

"Hiçbir şey."

"Neden böyle konuşuyorsun?"

"Gerçekler."

"Sana gerçekleri sormadım. Sen de hiçbir zaman anlatmaya gönüllü olmadın. Öyle bir adam değilsin. Şimdi ne bu laflar?"

İleri eğilip dirseklerini bacaklarına yasladı. Gözüme her defasında takılan parmaklarını önünde birbirine kenetlerken bakışlarından bir şey anlamak zordu. "Görmek istediğin şeyi görmeyi bırak artık Ahu." derken kalbimim de bir noktaya ince bir iğne battığını hissettim. Sertti sesi çünkü. İlk defa sakin, dingin ya da umursamaz değildi. Bu, onda farklı bir tonda duyduğum ilk ses tonuydu. Ondan duyunca kırıcı bir tondu. "Ben tam olarak şu anda gördüğün adamım." diye devam etti aynı ses tonuyla konuşmaya. "Görevim için buradayım. Batarsam kendim batarım. Yanımda kimseye ihtiyacım yok. Ortağa da yardımcıya da. Bu kapıdan çıkıp istediğini yapabilirsin. Ya Kralşan'a git seni korusun, ya da polise. Seçim senin. Bana anlatmak zorunda değilsin. Seçimlerini merak etmiyorum. Bana olan güveninle de ilgilenmiyorum. Senin için nasıl benim problemim ise benim için de senin problemin. Ayağımın altında dolaşma, yeter."

İlk defa uzun konuşmasına şaşıramadım. Söyledikleri ağırdı çünkü. Uzun ve kısa oluşu boyutunu değiştirmiyordu. Hissetmem gereken şey sinirdi belki ama olmadı. Söz konusu o olunca olmuyordu. Anlamsızca göğüs kafesimin sıkıştığını hissettim. Kalbimin kırıldığını hissetmem ise saçmaydı. Gerçekleri söylüyordu. Kötü bir şey söylediği de yoktu. İşini yapıyordu. O zaman neden kalbim kırılıyordu? Belki de başıma aldığım darbelerden dolayı hassaslaşmıştım. En makulü buydu.

Öylece bakakaldım birkaç saniye için. Çok şey söyleyebilirdim ama dilimden dökülmedi. Başka biri olsa

öfke kusar, bir avuç ateş kusardım buraya ama olmadı. Hakkım yoktu çünkü. Haklıydı. Birbirimizi tanımıyorduk üstelik. Kırılmaya hakkım yoktu. "Ayağının altında dolaşmıyorum." diyebildim. "Yardım etmeye çalışıyorum."

"Artık ikisinin savaşının ortasındasın." dedi. "Panikleyeceksen tam olarak bugünden sonra bunu yapmaya başla. İzleniyor olacaksın." Gözlerini gözlerimden koparmadı. Söylediği cümle ise midemdeki taşların üzerine en büyük taşı bıraktı. "Ve yardım etmek istiyorsan artık gözlerini bana değdirme Ahu..."

Canımı yakan bir şey vardı ama yuttum. Yardım ediyorum diye daha çok zorlamıştım belki. Yine haklıydı. Saçma dertlerimi dinlemek zorunda değildi. Yabancıydı. Bu kadar anlam yüklemem benim hatamdı. Onun değil. Böyle saçma bir şeyin içinde kaldığımda arkamdan gelmesi demek, onu da riske atmak demekti. Yine de "Bugün neden oradaydın?" diye sormadan edemedim.

"Kralşan gönderdi." derken hiç beklememişti.

"Anladım..." diyebildim sadece.

Salaktım çünkü endişelendiği için oraya geldiğini düşünmüştüm kısa bir an için. Gerçekten salaktım. Romantik bir insan değildim oysa ama anın yoğunluğundan aklımdan geçen küçük bir düşünceydi. Gerçeğinin bu kadar canımı yakması da saçmaydı. Kalp kırıklığım gözlerimden anlaşılmazdı. İfadelerimi saklamada her zaman iyiydim. Ama öyle derin öyle dik bakıyordu ki bir an anlayacak sandım. Ayağa kalkarken yine zorlandım. Sendelediğimde o da hafif ileri atılır gibi oldu ama kalkmadı. Sakince geri yaslandı. Ya da bana ayağa kalkmaya çalıştı gibi gelmişti.

Zaten her şey bir bana başka geliyordu sanırım. Şizofren olma ihtimalim şu an her şeyden daha can sıkıcıydı. Güvenip

beni korumasını isteyeceğim adamın baş düşmanım Kralşan olmasından bile daha can sıkıcıydı belki de. Polise falan gidemezdim. Kralşan izin vermezdi. O da bunu adı gibi biliyordu. Tek çıkış yine Kralşan'dı.

Topuklu ayakkabılarıma uzandım. "Bıçak nerede?" diyen sesimi en az onun kadar duygusuz çıkarmaya çalışıyordum ama zordu. Profesyonel olan oydu.

Bir kaşı havalandı.

Ayakkabılarımı giymek istedim ama olmadı. Ayaklarım şişmiş durumdaydı. Topukluları ayağıma alıp yalın ayak kalktım. Onu bıçaklayacağımı falan düşünüyor olmalıydı. Gözündeki imajımız harikuladeydi! "Korkma." dedim düz bir bakışla. "O kadar da gözüm dönmedi. Mesajı Kralşan'a götüreceğim."

Yanımdaki masanın üzerini işaret etti göz ucuyla. Etnik desenli bir vazonun yanındaydı bıçak. Vazoya ilişmeden bıçağı aldım. Çantam ve kopan kulpu da oradaydı. Onları da kucağıma alıp sızlayan bacak, bel, ayak ve her zerreme rağmen kapıya ilerledim. Arkama dönüp bakmadım. Bakarsam zırhım düşerdi. Hangi ara bir ses tonuyla beni yaralayacak seviyede ona güvenmiştim bilmiyorum ama bu kendimde dahi ilkti. Ben kimseye kırılmaz, gücenmezdim. Derdim neydi? Adamın yanlış söylediği bir şey dahi yoktu!

"Yardımın için teşekkürler." derken kapıyı zorla açmıştım. Avucumun içindeki yara sızlıyordu.

"Cihan bıraksın." dedi ardımdan. Sesinde yine eski deniz esintisi vardı sanki. Kısa bir andı lakin. Ya da bana öyle gelmişti. "Geç oldu." dediğinde yine sertti mesela.

Adımlarım durdu. Eşiğinden dışarı bir adım atacakken bakışlarımı yeniden ona çevirdim. Aynı konumda oturuyordu.

"Gerek yok." Ses tonumu onun gibi tutmaya çalışıyordum. "Ayağının altına daha fazla dolaşmak gibi bir niyetim de yok. Burada Kralşan yok. Gözüne girmen gereken biri de yok. Bu gece beni koruduğunu söyleyip gözünde daha da yüksel. Gerisini kendim hallederim."

Sadece baktı. *Gerekirse beni piyon diye öne sür, bu savaşı kazanacaksan ne gerekirse yap* demiştim. Öyle yapıyordu. Can sıkacak bir şey yoktu. Her zamanki sert Ahuzar kılıfını o varken kuşanmak zordu ama başardım. *Bakma* demişti bana. Öyle de yaptım. Yeniden önüme dönüp dışarıya yalın ayak bir adım attım. Kapıyı usulca kapattığımda tabanlarımın altında i demir zemin yüzünden mü yoksa içeri de adam yüzünden mi bilemediğim bir nedenden üşüdüm.

Birbirimizi tanımıyorken daha tanıdık olup az çok tanımaya başladıktan sonra nasıl bu denli yabancı olabilmiştik anlamak zordu. Az önce içeri de olanları da. Saatler önceki adam değildi, *dik dur* diyen adam değildi, *bir adım arkandayım* diyen adam değildi, sahilde benimle oturan, ne dersem sıkılmadan dinleyen adam değildi. Şu an ki yaralarımı niye sarmıştı o zaman? Bu evde ne işim vardı? Kralşan'ın yanına götürmeliydi. Sürekli bunları yapıp üstüne bir de *ben tek yürürüm, ayağımın altına dolaşma* nasıl diyebilirdi?

Sinir tam olarak bu noktada giriş yaptı beynime. Görmediğim zaman sinirlenmek daha kolay oluyordu. Etrafımda deniz yoktu. Bir adım daha ilerleyip ters bakışlarımı arkamda kalan kapıya çevirdim. Sağlam bir tekme savuracakken kendimi zorla tuttum. Niye sinirleniyordum ki? Buna da hakkım yoktu. "Adamın yanında salak gibi ağlarsan olacağı bu!" diye kendime kızarak merdivenlere ilerledim. Demirdi merdivenler. Pata küte, ayak tabanlarımı sert adımlarla yere vurarak ilerledim. Canım yandı ama durmadım. "Sülük gibi ona yapışacağımızı mı

düşündü, ne düşündü Allah bilir?" Çantamı hafifçe vurdum kafama. "Salak! Salak kafam!"

Güçsüz yanımı gören herkes kaçıyordu. Dikenlerimi gören herkes kaçıyordu. Ahuzar zarardı hep zaten. Batan, yok olması gerekendi. Fazla sıkmıştım belki de. Kimseye güvenmeyen biri olarak tutunduğum tek dala fazla sıkı sarılmış, kırma noktasına getirmiştim. Anne olan kadın da hep öyle demez miydi?

Ne laftan anlamaz şeysin sen! Yapışma! Uzak dur!

Asfaltta yalınayak ilelerken nerede olduğuma bakmadım. Tenha bir mahalleye benziyordu ama bundan birkaç saat önce daha büyük korkularla boğuşmuştum. Yakup Öz denen adamın bir gece içinde iki kere saldıracağını da sanmıyordum. Bu noktada yeni derdim konusunda aydınlandım. Öyle hızlı bir gece oluyordu ki neye üzülüp, ne ye kırılıp neye sinirleneceğimi kestiremiyordum.

"Yakup Öz'ün önüne beni atmak ne?" diye yükseldim bu noktada. Adımlarım olduğu yere çakıldı. Bakışlarımı zifiri karanlık gökyüzüne kaldırdım. Evren denen şeye de sinirliydim. Çünkü yeniden ağlayasım geliyordu. Ağlamamak için tek sığınağım buydu. Sinir ve öfke. "Göktaşı düşse o da benim kafama düşsün, tamam mı?" diye bağırdım.

Cevap olarak arkamda bir gölge hissedince bütün sinirime rağmen ürkek bakışlarımı artıma çevirdim. Kimse yoktu ama izleniyor hissini atamıyordum. Sinirden titreyen ellerimle kucağımdaki çantamı açıp telefonumu aradım. Buldum da. Çantamın kopması da bu gecenin bonusu olmalıydı. Taksiye konumumu attım. Gelene kadar olduğum yerden ayrılmadım. Evinden fazla uzaklaşmamıştım. Üç ev arkada kalmıştı. Gururum her şeyden önemliydi ama korkuyordum da. Kaldırıma ilerleyip sessizce oturdum. Yanan evinin

ışıklarına baktım. Üç katlı bir apartmanın en üst katında oturuyordu.

Salağın önde gideniydim çünkü dediği onca şeye rağmen evinin ışığına bakarak dahi güvende olduğumu hissetmeme engel olamıyordum. Kenan isterse peşime bin koruma taksın güvenli değildi. Onun verdiği zarar ne olacaktı? Ama burası öyle değildi işte. Değildi! Kırgınlığım ona değil, kendimeydi. Hangi insan hiç tanımadığı bir insana bu kadar güvenirdi ki? Haklıydı adam. Ayak bağı olmaktan başka ne işe yarıyordum? Şu an bile kapısının önünden bir adım ileri gidemem, başka güvenli bir çıkış gelene kadar tek bir ışığa bakmam normal miydi?

Değildi!

Ama bir şey olursa bağırdığımda gelirdi belki... Yine acı istemiyordum. Yeniden gelen ağlama isteği ile alt dudağımı dişledim. Başkasının gölgesinden medet ummak acizlikti benim için. *Asla yapmam* deyip durmuştum yıllarca. Asla *asla* dememek lazımmış. Acı bir tecrübe ile öğreniyordum. *Benim gölgeme sığmazsın* derken kendi heybetinden haberi var mıydı? Benim gölgem bile yoktu!

Sinirle elimdeki ayakkabılarımı yanıma savuran bu defa bendim. Bakışlarım camına takıldı yeniden. Perdesi hafif kıpırdar gibi olmuştu sanki ama kısa bir andı. Yine bana öyle gelmiş olabilirdi. Yeniden önüme döndüğümde omuzlarım çökmüş, saman alevi gibi yanıp sönen öfkem dinmişti. Zira gözümden süzülen bir damla yaş daha vardı. Su, her zaman ateşi söndürürdü.

Taksi gelene kadar sessizce ağladım. Geldiğinde sessiz iç çekişlerle bindim. Eve gelip Biricik'i uyandırmamak için parmak ucumda odama süzüldüm. Banyoya girdiğimde de ağladım, çıktığımda da. Bedenimdeki kan ve çamur izleri

silindi ama sızılar geçmedi. Yatağıma uzandığımda dahi durduramadığım yaşlarım vardı. Bu sondu. Her zaman ağlamaz, ağladığım zamanlarda ise bütün birikmişleri boşaltana kadar susmazdım. En son babamın öldüğü gün dökülmüştü bu yaşlar böyle şiddetle. Sonra ne bir kere *ah* demiştim ne de sızlanmıştım.

İçimde tek bir damla yaş kalmayana kadar ağladım. Ne varsa boşalttım. Bu gece sondu. Ne varsa dökmeli, ne varsa akıtmalıydım. Hiçbir zayıflık kalmamalıydı. Çünkü yarın sabahtan itibaren yeniden Ahuzar olacaktım. Sessizce inleyen değil. Herkesi ateşe veren Ahuzar. Sadece yakan değil, yaktığı ateşe parmak ucunu değdiren olsa dahi o ateşte tutuşturan Ahuzar.

******

Sabahın parlak ışıkları camına vurduğunda Timur hala aynı koltukta oturuyordu. Ne kıyafetlerini çıkarmıştı ne olduğu yerden kıpırdamıştı ne de uyumuştu. Üşenmişti hepsini yapmaya. Bir paket sigara bitmişti. Sigarası bitip, önünde ve zihninde belirecek dumanlar tükendiğinde karşısında belirmeye meyleden gözleri günün ışığı ile yok etmeye çalıştı.

Uykusuz geçirdiği ilk gece değildi. Ama en anlamsız gece olduğuna emindi. Bir çift kırgın bakış yüzünden huzursuz olması saçmaydı. Dilinin kemiğini sikmek istemesi de

saçmaydı mesela. En başından söylemesi gereken şeyleri söylemişti. Her zamanki gibi doğru ve mantıklı konuşmuştu.

Haklıydı belki de. Susarken değil, konuşurken zordu. Bilmediği bir şey vardı oysa. Timur susarken de konuşurken de zordu.

Doğru olan da bu olduğuna emindi. Mantığı yanıltmazdı. Kendi umudu dahi yokken kimseye umut olamazdı. Laneti başlatan oydu. Koruyacak tek kişi ise Kralşan. Ona güvenmeliydi. Timur'a değil. Derin bir nefes verirken sızlayan gözlerini parmak uçları ile ovuşturdu. Kimsenin gözüne batmamak için sessizce yaşardı. Kimse varlığını dahi hissetmezken Ahu'nun her kalabalıkta önce onu görmesi can sıkıcıydı. Bakışları masanın üzerindeki vazoya takıldı. Artık tekti. Yanında bir oje yoktu. O vazodan dilediği üç dilek vardı. Biri hariç hepsi gerçekleşmişti. Herkes için görünmezdi. Öyle olmaya devam edecekti.

"Kralşan'ı yık ve siktir olup git buradan Timur." diye homurdandı kısık bir sesle. Sevmemişti buraları. Adım başı içinde ayrı bir mezara darbe indiriliyordu.

Bütün düşüncelerden sıyrılıp her zaman ki Timur'a büründü. Ayağa kalkıp banyoya ilerledi. Kısa bir duştan sonra yeniden siyah takım elbiselerini giydi. Kralşan arada kravat takmalarını istiyordu. Bu sebeptendi yanında hep kravat oluşu. Ama bu sefer yanına almadı. Ceplerini boş bıraktı. Zihnini boşalttı. Sadece görevini bıraktı. Odanın en ucundaki tahta parkeyi sökmüş, altında kalan boşluğa dosyayı saklamıştı. Sakladığı yerden alıp göz gezdirdi.

Kralşan'ın büyük bir galeri açılışı vardı. Sapkın puşt arabalara bayılıyordu. Ülke çapında olacak bu etkinliğe katılım da oldukça fazla olacaktı. Ama Timur'u şüphelendiren bu değil, davetli listesinde gördüğü tek bir isimdi. Dimitri

Volodin... Şüpheli bir isimdi. Daha önce bir yerde gördüğüne emindi ama kestiremiyordu. Dosyayı alıp sayfalar arasında gezinirken bir noktada durdu. Kralşan'ın uyuşturucu yaptığı iş adamları listesinin başında gördüğü Dimitri Volodin isminin üzerinde kaldı parmak uçları. Ahu yanına minik bir not düşmüştü.

Rusya'nın en büyük mafyası. Uyuşturucu sevkiyatı elinde döner. Kenan, bu işini hep onunla yapar. Ondan alır, ülkede dağıtır. Her yıl Kenan ile bir kere görüşür.

Galeri açılışında bir sevkiyat olacağına adı gibi emindi Timur. Her yıl görüşmelerinin sebebi de bu sevkiyat olmalıydı. Dosyayı kapatmak üzereyken sayfanın en altına eklenmiş bir notla duraksadı. Bir plaka vardı. Yanında ise küçük düzenli el yazısı.

Sevkiyat için araç plakaları.

Derin bir nefes vererek dosyayı kapattı. "Bunu nereden öğrendin sen? Ne biçim bir kadınsın, çözemedim ki!"

Aynı saniyelerde kapısı çalındı. Dosyayı aynı noktaya bırakıp üzerine parkeyi kapattı. Kapıya vuranın Cihan olduğuna emindi. Başka kimse gelmezdi. Açtığında yanılmadı. Sırıtarak her zamanki gibi simit poşetini burnuna dayamıştı. "Günaydın Tulpar abim."

Canı sıkkındı ziyadesiyle. Laf anlatmakla uğraşmadı. Poşeti sessizce aldı.

Sırıtmakla meşgul olan Cihan kafasını kapıdan içeri uzatmaya çalıştığında ise en tip bakışını attı. "Ne yapıyorsun lan?"

Cihan' ın bakışları ona döndü. "Ahuzar ablaya bakıyorum?"

İfadesi keskinleşti Timur' un. "Sebep?"

"Eee dün buradaydı."

Sesi hafiften yükseldi. "Bugün yok!"

"İyi değildi abi. Niye gönderdin kızı?"

Gerçek manada ters bir bakış ile kuşandı Timur. "Cihan," dedi sert sert. "Ne yaptığım seni hiç alakadar etmez."

Korkmalıydı Cihan. Buydu Timur'un amacı lakin genç çocuk hala sırıtıyordu. *Seni gidi seni* der gibi parmağını Timur'un yüzüne salladı. *"Özel* diyorsun ha Tulpar abim." Koluna vurdu hafifçe. "Yakışır!"

Göz devirerek içeri ilerledi Timur. Masanın üzerinden telefonunu aldı. Yatağın üzerinde i cekete ilerleyip onu da aldı ama tam giyecekken burnuna değen koku ile duraksadı. Kendi parfümü ve sigara kokusunun arasına sıkışmış keskin bir kadın kokusu vardı. Giyemedi. Kısa bir an için bakıştı ceketle. En sonunda yeniden yatağın üzerine savurup dolaptan başka bir ceket almaya karar verdi. Kralşan şerefsizinin eli boldu. Beş takım elbise birden veriyordu çalışanlarına.

İçeri giren Cihan'a çevirdi bakışlarını. "Çamaşır yıkamayı biliyor musun?"

Mantıklıydı Cihan. "Makine yıkamıyor mu abi? Ben niye bileyim?"

Bu cevabı ilk defa beğenmişti. Başını aşağı yukarı sallayarak açık kapıya yönelirken, "Bugün makine ile randevun var o zaman. Akşama dolaptaki kıyafetlerim temiz olsun."

Bütün bunların hala bir eğitim olduğunu düşünen Cihan halinden memnundu. "Tamamdır Tulpar abim." Sağa sola hevesli yumruklarını savurmaya devam etti. "Durmak yok! Yorulmak yok! Saldır! Saldır! Saldır!"

Göz ucuyla baktı Timur. Cevap vermedi. Evden çıkmak üzereyken Cihan, "Bu ceketi de yıkayayım mı?" dediğinde durup bakma gereksinimi duymadı. Neyi kast ettiğini biliyordu.

"Yıka." dedi sadece.

Kapıyı kapatıp evinden uzaklaştı. Sakin bir sabahtı. Kralşan malikanesi her zamanki gibi ihtişamla parlarken ilk Irmak demir kapılardan çıkmış, okuluna gitmişti. Yanında dört koruması ve Adriel vardı. Birkaç dakika sonra ise Kenan Kralşan belirdi. Siyah takım elbisesi ve beyaz gömleği ile oldukça klasikti bugün. Gözündeki güneş gözlüklerini daha da geri iteleyip diğer elindeki evrak çantasını Fiko'ya uzattı. Sessizdi bu sabah Fiko. Dün çenesinin başına gelenler ufuk açmış olabilirdi. Zira çenesinin iki yanında Timur'un parmaklarının morluğu vardı.

Her şey olması gereken düzende akıp gitti. Malikaneden çıkıp şirkete geldiler. Fiko, Timur' a ters bakışlar atarak yanından geçerken Timur, Kenan'ın odasına ilerledi. Gelecek olanı biliyordu. Önceden gardını kuşanmalıydı. Henüz odasına yeni girmiş, çantasının içerisinden dosyalarını çıkaran Kenan'ın ardından ilerledi.

"Bildirmem gereken şeyler var efendim."

Bakmamıştı Kenan. Çantasından çıkardığı bir dosyaya bakıyordu. "Dinliyorum."

"Dün gece Ahuzar Hanım'a saldırdılar."

Bu noktada bakışlarını karşısındaki adama çevirdi Kenan. İfadesi sertleşirken bir kaşı havalandı.

"*Siz bu gecelik takip etmeyin* dediniz ama ben her ihtimale karşı kontrol etmek istedim." Çenesi dik, duruşu kendinden emindi.

Kenan minik bir nefes verirken kendini koltuğuna bıraktı. "Durum?"

"Müdahale etmek zorunda kaldım. Sadece göz dağı verecek gibi durmuyorlardı. Geç olduğunu için sizi rahatsız etmek istemedim ama sabah değil, geceden itibaren korumaya aldırttım."

Parmakları arasında çevirdiği demir paradaydı Kenan'ın bakışları. Yakup amcası beklediğinden hızlı ataklar yapıyordu. Bu kadar can sıkıcı bir düşman olacağını hesaba katmamıştı. "Tamamdır." Sesinde oldukça sakin bir tını vardı. "Her şeyi bildirmene gerek yok." Koltuğunda geri yaslanırken parmaklarının ucunda ki bozuk parayı Tulpar olarak bildiği adama doğru kaldırdı. "En doğru olanı yapacağına, benim boş bıraktığım ihtimalleri dolduracağına eminim Tulpar."

Oldukça ciddiydi Timur. Sövmek vardı ama yuttu.

Masanın en ucundaki cep telefonuna uzandı Kenan. "Bu saatten sonra Ahuzar'ı gizlice korumak imkansız. Yakın korumaya aldır. Adriel yanında olsun hep." Aradığı numarayı bulduğunda her zamanki gibi keyifliydi. "Bende ortamı biraz daha ateşlendireyim. Heyecan iyidir."

"Ne yapacaksınız?" dedi Timur. Amacının ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Güldü Kenan. "Benim olanı herkese göstereceğim."

Çünkü Kralşan'ın olana dokunmaya kimse cesaret edemezdi. Bunu yapmayı hiç istemezdi ama yıllarca herkesten sakladığı silahı, olası ihanetinin bedeli, kendi canının kefareti olan canı koruyabilmenin tek yolu buydu. O ölürse, Kenan da ölürdü.

Sessizce onaylanıp odadan çıktı Timur. Yakup Öz etrafındakilere değil de bu sik kırığına saldırsa gidip elini öpecekti. Odadan çıktığında sıkıntılı bir nefes verdi. Birazdan Sibel denen kadın elinde kahve ile gelecek, saçma sapan konuşacaktı. Timur'un ezberlediği bir sabah rutiniydi. Yanılmadı. Sibel topuklu ayakkabılarını tıkırdatarak karşısında belirdi. Elinde sıcak iki kahve vardı. Süzüldü önünde.

"Günaydın."

Ayan kimdi? Günle beraber siksinlerdi. Sessiz kaldı.

Sibel kalmadı. "Getirdiğim hiçbir kahveyi içmiyorsun. Neden?"

Çünkü kahve sevmezdi. Çay varsa çay içerdi. Yoksa hayatta kalmak için su. Bu kadardı. Yine sessiz kaldı.

Sibel kalmadı. Güldü üstüne üstelik. "Bugün iki seçenekle geldim." Önce bir elindeki kahveyi uzattı. Amerikano mu?" Sonra diğerindekini. "Espresso mu?"

İfadesizliğini sürdürdü Timur. Ne dinlediği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Neydi senin adın?" derken yüzünde boş bir ifade vardı. Hatırlaması gerektiğini düşünmediği için aklında tutmaya üşenmişti.

Hevesli bir, "Sibel." cevabını aldı.

"Sibel."

"Efendim." derken de hevesliydi Sibel.

Saatine baktı. Dokuz buçuk olmak üzereydi. Gelecek olana emindi. "Kenan Bey'in randevusu var mı?"

Soruyu anlamsız bulsa da soran kişi o olduğu için sorgulamadı Sibel. Kaç gündür muhabbet açmaya çalışıyor ama sürekli duvara çarpıyordu. Elindeki kahveler ile hevesle masasına ilerledi. "Yok sanırım..." diye mırıldanıyordu bir yandan da. "Bakmam lazım."

Koridorda derinden yankılanmaya başlayan topuklu ayakkabı sesini duyduğunda bakışlarını saatten kopardı. Bu sesi nasıl tanıdığını bilmediği bir şekilde tanıyordu. Tok ve sık. Sert ve şiddetli. Koridorun ucunda kimse yoktu ama gelecek olanı biliyordu. "Varsa da ertele." diye mırıldandı. "Misafiri var."

Randevu defterinde kimseyi görememişti Sibel. "Kim?"

Koridorun köşesini dönüp onlara doğru ilerleyen kişiyi gördüğünde bakışlarını saatinden kopardı Timur. Yanılmamıştı. Olanların hesabını sormak için geleceğini biliyordu. Dünkü kadın yoktu karşısında. Omuzları çökmüş değildi, gözleri yaşlı, ifadesi kırgın değildi. Aksine, her zamanki gibiydi. Ateşin üzende yürür gibi... Bordo gömleği, siyah pantolonu, topuklu ayakkabıları ile onlara doğru ilerlerken omuzlarına dökülen gür koyu kahve dalgalar çehresinin etrafında salınıyordu. Alnındaki yara Timur' un kapattığı gibi değildi. Küçük bir yara bandı ile kendi yeniden kapatmıştı.

"Ahuzar Hanım." dedi Sibel telaşla.

Dinlemedi Ahuzar. Kenan'ın kapısına ilerlemeye devam etti. Bakışları Timur'da olurdu hep. Lakin bu defa değildi. Timur inatla bakmasına rağmen bakmıyordu. Tam olarak Timur'un

karşısında dikildiğinde gözlerindeki ifade ile Timur bile bocalamıştı. Önceden minik bir panik ve ışıltı olurdu. Şu an ise onu tanıdığına dair bir ışık dahi yoktu.

"Çekil." dedi sert bir sesle.

Zorlamadı Timur. Olmasını istediği tam olarak buydu. Odanın kapısını tıklatıp, "Gel." Sesini duyduğunda açıp kenara çekildi. Ahuzar'ın bakışları yine onda değmemiş, olabilecek en uzak mesafede durarak yanından geçip gitmişti. Masasında oturmuş, işleri ile uğraşan Kenan, Ahuzar'ı gördüğünde ise klasik keyifli ifadesine bürünmüştü.

"Ahuzar." dedi kollarını iki yana açarak. "Bebeğim. Bu sıralar ne de çok uğruyorsun böyl-" Bakışları alnındaki bant ve yanağındaki minik yara izlerine takıldığında keyifli ifadesi söndü. Hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi yüzüne kurulan telaş ifadesi oldukça başarılıydı. "Ne oldu sana?" Ayağa kalkmaya meylediyordu ki olmadı.

Ahuzar kararlı adımlarla ona doğru ilerlemiş, çantasından çıkardığı bıçağı hala sargıda olan eliyle kavrayarak Kralşan'ın masasının üzerindeki evrakların ortasına şiddetle saplamıştı.

Kenan birkaç saniye için bocaladı. Timur ise belli belirsiz kesik bir nefesi zorla verdi. Bunu beklemeyen asıl oydu. Yüzünü göremiyor, sırtına ve saçlarına bakıyordu sadece lakin etrafına dağıttığı ateş parçaları hissedilmeyecek gibi değildi. Dün gece o bıçağı götüne saplamaması mucize gibi duruyordu. Oldukça şanslıydı.

Söylediğini yapmış, öfkesini kuşanmıştı. Yine söylediğini yapmış, bakışlarını ona değdirmemişti. Yine de başı ağrıyordu Timur'un. Kesinlikle uykusuzluktandı.

"Yakup Öz'den mesaj getirdim." diyen sesi sertti Ahu' nun. "Sırtına sapladığın bıçağı geri gönderdi."

Bocalayışı kısa sürmüştü Kenan Kralşan'ın. Yeniden kendinden emin ifadesi belirmişti dudaklarında. Bir masasına saplanan bıçağa baktı, bir saplayan kadına. Gülümseyişi büyüdü. "Güzel mesaj..." Baş parmağını aralarında kaldırıp okey işareti yaparken, "Ok." dedi dalga geçer gibi. "Benim de bu mesajımı Yakup Bey'e iletir misin?"

"Seni gebertirim!" şeklinde bir cevap aldı. "Beni pis işlerine sakın bulaştırma! Senin yüzünden tek bir kişi daha bana veya kardeşime zarar vermeye kalkarsa yemin ediyorum bu sefer seni gebertirim!"

Dudak büzdü Kenan. "Hep de aynı tehdit." Keyiflendi yeniden. "Ama senden duyunca hep pek keyifli." Ahuzar öfke dolu bir cevap daha verecekken telefonuna gelen bildirim sesine takıldı Kenan'ın bakışları. Gördüğü mesaj ile dudaklarında beliren şeytani gülüş Timur'un dahi kaşlarını çatmasına neden olmuştu.

"Benden uzak dur!" diye soludu Ahuzar. "Korumanı falan istemiyorum. Başıma sardığın pisliği temizle yeter!"

Dudağının sol köşesindeki tebessümü bozmadı Kenan. Bakışlarını karşısındaki kadına çevirmeden hemen önce telefonunu almış, onu da ağır ağır Ahuzar'a doğru itelemişti. "Bunu diyeceğini bildiğim için çok güzel bir şey yaptım. Biraz sinirleneceksin ama sanırım bununla baş edebilirim. En sevdiğim hallerin onlar çünkü." Ahuzar önüne itelenen telefonun ekranına bakakalmışken o bacak bacak üstüne atarak geri yaslandı. "Kurtlar sofrasına hoş geldin bebeğim... Bütün varlığımla seni koruyacağıma emin olabilirsin."

Gördüklerinin şoku ile titriyordu Ahuzar'ın göz bebekleri. Ne olduğunu anlamayan Timur'un bakışları ikisi arasında gidip

geldi. İlerleyip Kenan'ı bu denli keyiflendiren, Ahu' yu ise şaşkınlığa sürükleyen şeye bakma isteğini zor dizginledi. Telefonda Türkiye'nin en büyük haber sitesine düşmüş bir haber vardı. Ortadaki fotoğrafta Kenan, hemen karşısında Ahuzar duruyordu. Kenan karşısındaki kadına ilgi ile bakıyor, bir elinin içinde bileğini tutuyordu. Haberin üst kısmına kalın harflerle atılan manşet ise şöyle diyordu:

İŞTE KENAN KRALŞAN'IN HERKESTEN SIR GİBİ SAKLADIĞI SEVGİLİSİ!

******

Helloğğ hamsi kuşlarımmmm ❤

Diğer bölüm iki hafta sonra gelir, haberiniz olsun. Haftaya gelmez yani. Duyan duymayana iletsin sonra nerede bu bölüm demeyin. Yine imzaların sıkışık olduğu bir dönem. O arada Gökçen' e bölüm atmam lazım ve feci halde hastayım. Başım çok kötü ağrıyor. Fazlası ile yorgunum. Hepsi ile ilgilenmek zor. Anlayışla karşılayacağınıza eminim ❤

Bülbül Kapanına başladı Gökçen' i unuttu diyenler gördüm. Aynen. Kendi yazdığım kurguyu unuttum arkadaşlar ksksjs la havle çektirmeyin bana. Gökçen' in sonuna geldiğimizi, kalan bölümleri de çok sık atmayacağımı söyledim zaten. Part part atıp dördüncü kitap ile denk bir şekilde finali yayınlayacağım.

Ki Gökçen' ın ortaları bile değil. Sonu... O arada yeni bir kurgu sundum size. Hızlıca ilerledim. Bir buçuk

ayda 15 bin kelimelik sekiz bölüm attım. Bölüm konusunda hiç bir zaman düzenli değildim tamam ama mağdur da etmedim. Sizde azıcık beni idare edin yani o kadar hukuğumuz var burada kdksjsjd

Birde şunu söylemek istiyorum. Kafanızda nasıl bir Timur algısı var bilmem ama ben Gökçen' de Timur anlatmadım. Adamın tek yaptığı susmak, gerekirse konuşmak ve arada gelip edebi bir şekilde sövüp gitmekti lsksjsjd

Burada Timur' un hayatını işliyoruz. Daha yakından bakıyoruz. Elbet konuşacak, aşık olacak, sevecek, üzülecek, gülecek bir şeyler yapacak yani. Bu benim kafamda ki Timur değil, Timur bunu yapmaz, Timur şöyle demez diyenler de neye göre bunu diyor inanın onu da anlamadım kekdjwjd

Kafasında ki Timur ile devam etmek isteyen Gökçen'de ki Timur' u okumaya devam edebilir. Burada asıl Timur var. Bu Timur' dan hoşlanmadım diyen de Gökçen' den devam edebilir çünkü biz burada bu Timur' dan devam edeceğiz.

Sevgiler, saygılar, bol öpücükler □

❤□□

9. BÖLÜM

"Kalp midir insana sev diyen,
Yoksa yalnızlık mıdır körükleyen?
Sahi nedir sevmek;
Bir muma ateş olmak mı,
Yoksa yanan ateşe dokunmak mı?"

****ŞEMS-İ TEBRİZİ***

❤□□

Hayat inişleri ve çıkışları ile sürüp gider. Başımıza gelen mucizeler ve felaketler bu iniş ve çıkışların birer yansımasıdır, derdi babam İlyas Soykamer. Çok şeyler de söylerdi ama en haklı olduğu konu şüphesiz buydu. İnişleri ve çıkışları ile yaşamaya çalıştığım bu hayatta mucizelerim de olmuştu, felaketlerim de, mucize gibi görünen felaketlerim de. Ama şu an avucumun içindeki telefona bakakalmışken düşündüğüm tek şey felaketti.

Bu bir felaketti.

İŞTE KENAN KRALŞAN' IN HERKESTEN SIR GİBİ SAKLADIĞI SEVGİLİSİ!

Bir daha baktım manşete. Ne gördüğümü algılamak için bir daha. Sinirle titreyen ellerim ekranı büyütüp fotoğrafa odaklandı. Kenan'ın karşısındaki bendim. Şirkete geldiği gün çekilmiş bir fotoğraftı. Elimdeki yaraya bakmak için saniyelik bir temasta bulunmuş, benden gerekli cevabı alarak uzaklaşmıştı ama bu fotoğrafa dışarıdan bakan bize yüzyılın çifti diyebilirdi. Şerefsiz Kralşan sanki bu anı düşünmüş gibi büyük bir oyunculuk sergileyerek ilgi ile bakıyordu yüzüme. Belki de planlıydı. Onun aklından geçenleri şeytan bile çözemezdi.

Güldü sinirle titreyen bu ifademe. Bakışlarım ona kalktığında gülüşü büyüdü.

"Sen ne yaptın?" diyen sesim sinirden titriyordu. Aynı şekilde elimdeki telefonu şiddetle yanımda ki duvara fırlatırken de titriyordum. Telefon içki bardaklarına çarpıp birkaç bardağı kırarak odanın bir ucuna savulurken kendileri hala bir hayli keyifliydi. Masanın üzerindeki kendi telefonunu bana doğru salladı.

"Çok şükür ki seni senden daha iyi tanıyorum Ahuzar. Bunun yaşanacağını bildiğim için kıymetli telefonumu kendime sakladım." Aynı keyifle kollarını iki yan açtı. "Hiç durma. Lütfen bu odayı başıma yık bebeğim." Tehlikeli bir ışık belirdi göz bebeklerinden. "Nefretine ihtiyacım var."

Sinirle soluduğum nefes dudaklarımı yakıyordu. Borcumu ödediğinde, beni bir hastane yatağına kelepçelediğinde bile bu denli öfke ile dolmamıştım. Nefret mi istiyordu? Zevkle verecektim. Ama artık onun görmek istediği şekilde etrafını yakarak değil. Tam olarak onu yakarak. Topuklu

ayakkabılarımın üzerinde öfke ile ona ilerlerken sargılı elim masasının üzerine sapladığım bıçağı kavradı.

"Seni geberteceğim, siktiğimin puştu!" diye soluyarak üzerine yürüdüm.

İlk defa bu denli gözümün döndüğünü fark eden Kenan dahi ona ilerleyen adımlarımla koltuğunda dikleşmişken öfkeli adımlarıma arkadan belime sarılan güçlü bir kol engel oldu. Bu öfke içinde dahi deniz kokusu burnuma değdi. Genzimdeki öfke ateşi ile birleşince ağır bir top olup öfkemi daha da katmerlendirdi. Üzerine gitmeme izin vermedi. Kolu beni sıkıca kavrayıp geri çekti. Ayaklarımın yere değip değmediğine dair ise hiçbir fikrim yoktu. Sinirden bütün hücrelerim uyuşmuş gibiydi.

"SENİN AĞZINA SIÇARIM ARTIK! ŞEREFSİZ KÖPEK!" diye solduğumda bedenimi geri geri çekiyordu.

Kenan'ın yüzündeki saniyelik endişe hızla dağılırken yerine yine aynı keyifli ifadesi kuruldu. Attığı kahkaha öyle şeytani, öyle tüy ürperten bir tınıdaydı ki, öfkem beynime sağlam bir darbe daha indirdi. Elimdeki bıçağı ona doğru savurma düşüncesi içindeydim ama belimdeki kolun sahibi bunu anladı. Bileğime uzanıp sıkıca kavradı. Kolumu bedenime doğru çekip kendi gövdesine daha da sabitlerken bıçak elimden kayıp yere düşmüştü. Yaralıydı avuç içim. Sanıldığı kadar gücüm yoktu. Ama dilim durmadı.

"OROSPU ÇOCUĞU!" diye yükseldim var gücümle. "OROSPU ÇO-"

Gerisi yine gelmedi çünkü beni kavrayan beden şimdi de bir eliyle sıkıca ağzımı kapatmıştı. Kolları arasında çırpınırken öfkeden patlayacak noktaya gelmemin sebebi Kenan'ın dudaklarındaki adi gülüştü.

"Sevgilimi yan odaya kitle Tulpar." dedi Kenan bu halime eğlenen bakışlarla bakarken. "Sakinleşene kadar çıkarma."

Dudağıma bastırılan eller yüzünden konuşmak zordu. Küfürlerim boğuk bir hırıltı şeklinde yükselirken yaptığım tek şey kucağında çırpınıp önümdeki sosyapat manyağı gebertmek için ileri gitmeye çalışmaktı. Beni belimden kavrayıp gövdesine sabitleyen beden daha güçlüydü. Hareket alanımı fazlası ile kısıtlamıştı. Hızla odadan çıkarken hala sövmeye çalışıyordum ama sesim çıkmadı. Odadan çıkıp arkasını döndüğünde saniyelik bir şekilde Sibel'in bize bakan şaşkın bakışlarını gördüm ama gözüm öyle dönmüş bir haldeydi ki; halüsinasyon görüyor dahi olabilirdim.

Fiko'nun her zamanki, "Abi!" diyen sesini duydum ama görüntü yoktu. Yandaki toplantı odasına girmiştik.

Bir bütün şeklinde içeri girdiğimiz anda sırtını kapıya yaslayıp kapattı. Hala çırpınıyordum. Büyük bir öfke nöbeti de geçiriyor olabilirdim. Ayırmak zordu. Bütün görüntüler zihnimde hayali bir şekilde akıp giderken gözümün önünde kalan tek şey Kralşan'dı. Ölmeliydi. Hayatımdan bir an önce def olup gitmeliydi. Zehrine daha fazla direnç gösteremiyordum.

Bedenimi saran ve ağzımı kapatan güçlü ellerinden kurtulmak için darbe üstüne darbe indirdim ellerine. Etkilenmediğine emindim. Sırtım sert ama yumuşak gövdesine yaslıyken nefesini sol kulağımda hissettiğim anda istemsizce ürperdim. Ürkek bir ürperiş değildi bu. İçimdeki öfke ateşinin üzerine serilen hırçın deniz dalgalarının birbirine değmesi gibi derin bir nefes almama neden olacak etkideydi.

"Sakinleş..." dedi kısıkken bile kalın ve tok olan sesi kulağıma doğru. "Sakinleş Ahu..."

Demesi kolaydı. Sesi ile baş etmek de. Deniz kokusu etrafımı sarıp sarmalamışken eli dudaklarımdan yavaşça ayrıldı. Eli ile birlikte hangi ara parmaklarına bu denli tutunduğumu bilemediğim benim elim de geriledi.

"Sakinleş..." diye mırıldandı yeniden kulağıma.

Normal tonda konuşmalıydı. O şekilde bile yeterince çarpıcı olan sesi tam kulağımın dibindeyken sinirimi istemeden geçiriyor, midemdeki taşı ağırlaştırıyordu. Derin bir nefes alarak dediğini yapmaya çalıştım. Aynı saniyelerde sinirim yüzünden geri planda kalan, hakkım olmadığı halde kırılan kalbim geldi aklıma. Ayağının altında dolaşmamam gerektiği ve gözlerimi ona değdirmememem gerektiği gerçeği de peşi sıra yerini aldı. Saçma bir kırgınlıktı. Yanlış söylediği tek bir söz dahi yoktu.

Ona değildi kırgınlığım. Birinin eline daha istemeden beni yaralayacak bıçağı verdiğim için kendimeydi. Defalarca bana o bıçağı verme demişken şimdi karşısına geçip neden bunu yaptın? diyemezdim. Bilmeden bastığı yaram için kızamazdım. Kırılamazdım. Tavır alamazdım. Öfke kusamazdım. Hiçbir şey söyleyemezdim. Haklıydı.

Yine.

O böyle bir adamdı. Ben görmek istediğim gibi görmüştüm sadece. İstediği bunlarsa yine olacaktı. Görevinin önündeki engel bensem saçma kırıklığımı yutar, ayağının altından çekilirdim. Bu görev için ezmen gereken ben olursam dahi durma demiştim. Öyle de yapıyordu.

Kendime olan öfkem kalbimdeki bu saçma öfke ile birleştiğinde sesine ve kokusuna karşı koyabilecek gücü en derinlerde bulabildim. "Bırak." diyen sesim duygudan yoksundu.

Nefesini saçlarımın arasında hissediyordum. Sinirimin saçma bir duygu ile düğümlenmesine neden olan bu histen hoşlanmamıştım. Yine kapana sıkışmış gibi hissediyordum. Hemen bırakmadı. Bir kolu ile tutuyordu sadece ama oldukça sıkıydı. Kurtulmak için şiddetle debelendim. Ayaklarım hala yere değmiyordu. "Sana bırak de-" derken aniden güçlü kol belimden çözüldü. Aniden değil, yavaşça yere bıraktı. Topuklu ayakkabılarım yere değdiği an önünden üç adım ilerledim. Koşar gibi adımladığım bu mesafe tamamen etki alanından çıkmak içindi.

Hakkın olmadığın bir kırgınlık ile baş etmek her şeyden daha zordu çünkü. Gözlerini bana değdirme dediği için yüzümü kendilerine dönmedim. İstediği buysa onu da misliyle alacaktı. Görevdeydi ve kabul edemediğim bir şekilde haklıydı. Artık ona yardım edemezdim. Bunu şu an daha net anlıyordum. Asalak Kenan yüzünden bütün gözler üzerinde olacaktı. İçsel savaşım, öfkem ve kırgınlığım birbirine karışmışken toplantı odasının ortasındaki masanın yanlarına dizili sandalyelerden biri ayağıma dolandı. Şu an buna asla tahammülüm yoktu. Tutup Kenan'ın odasına bitişik olan duvara savurdum. "Şerefsiz piç!"

"Ne vardı o telefonda?" dedi.

Oradaydı. Biliyordum. Bakışları sırtımı yakıyordu. "Seni ilgilendiren bir şey değil." dedim sadece. Meselelerim ile ilgilenmediğine göre bunu bilmesine de gerek yoktu. Yeniden ona döndüğümde bakışlarım ayaklarındaydı. Yüzüne yine bakmadan ilerleyip tam önünde durdum. Normal şartlarda çekil önümden diye kükrerdim. Ama ona yine kükremedim. "Önümden çekilir misin?" dedim buz gibi bir sesle.

"Sakinleşmeden buradan çıkamazsın."

Bu noktada öfke dolu gözlerimin hedefi gözleriydi. "Yeterince sakinim. Çekil."

İfadesizdi. "Öfkeliyken mantıklı davranamıyorsun."

Kokuyu ve sesi umursamadan daha da yaklaştım kendisine. Bakışlarımı tam olarak sert ve keskin kahvelere odakladım. "Mantıklı davranmak istediğimi sana düşündüren ne?"

Çenesini bana doğru kaldırdı. Yapmamalıydı. Gamzesi gözüme batıyordu. "Öfken Kralşan'a zevk vermekten başka bir şe yaramıyor."

Şaka gibi adamdı. Ne sağı belliydi ne solu. Delirmemek ise elde değildi. Daha fazla sakin kalamadım. Bastırmaya çalıştığım kırgınlık çatallı bir iğne gibi battı dilime. "Fikirlerini kendine sakla!" dedim dik dik. "Bu benim meselem. Ben nasıl senin ayağının altında dolaşmıyorsam, sen de benim ayağımın altında dolaşma! Şimdi çekil önümden!"

Bakmayı sürdürürken tek kaşı usulca havalandı. Biliyordum bu bakışı. Bana meydan okuyorsun... diyordu.

Haklıydı. Tam olarak öyle yapıyordum. Çünkü hakkım olmayan bu kırgınlıkla nasıl baş etmem gerektiğini bilmiyordum. Konuşmadı. Gözlerini bana değdirme demesine rağmen gözlerini gözlerimden de çekmedi. Birkaç saniye sürdü bu anlamsız bakışma. Onun gözlerinde yine dingin denizler varken benim içimdeki ateş harlandıkça harlanıyordu.

Bakışlarını benden kopardığında arkasını dönüp kapıyı da sonuna kadar açmıştı. O kenara çekilirken yüzüne bile bakmadan Kenan'ın odasına ilerledim. Yüzünü dahi görmek istemiyordum ama çantam içeri de kalmıştı. Kapısına gittiğimde elim açmak için hareketlenmedi. O sinsi ifadesini

yeniden görürsem yine bir cinnetin kıyısına sürüklenebilirdim.

Öfkeyle soluyarak arkamı döndüm. Yine ona bakamadım. Hızlı adımlarla Sibel'e ilerledim. Az önceki cinnetime şahit olduğundan olsa gerek bakışları bir hayli ürkekti. "Odada çantam kaldı." diye soludum. "Getirebilir misin?"

"Ta-tabi." derken kekeliyordu. Masasından koşar adım kalkıp Kenan'ın odasına koştu. Önüme baktım sadece. İnatla arkamı dönmedim. Birkaç saniye sonra Sibel yanımdaydı. Çantamı kibarca uzattı.

Hırsla alırken, "Teşekkürler." kelimesi de aynı sinirle dökülmüştü dudaklarımdan.

Arkama bir kere daha bakmadan topuklularımı yere vurarak ilerlerken bundan sonrası için hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim şeyi yaptım. Bedbaht bir hayat yaşamıyormuş gibi dimdik yürüdüm.

******

Önü sıra ilerleyen kadına bakarken derin bir nefes verdi Timur. Ateşe yaklaşmamak için uzak duruyordu ama bilmediği çok şey vardı. Ateş bir kere tutuşturduğu yarayı küle çevirmeden bırakmazdı. Gözlerini bana değdirme derken bu kadar ciddi olacağını biliyor ama başının ağrımaya devam edeceğini bilmiyordu.

"Haberi gördüğüm an bunun olacağını biliyordum." dedi Sibel'in ürkek sesi.

İlk defa Sibel'e bir soru sordu Timur. "Ne haberi?"

Şakındı Sibel. "Sen duymadın mı hala?" Masasının üzerindeki telefonunu alıp Tulpar olarak bildiği adama ilerledi. Ekranı Timur'a doğru çevirdiğinde gördüklerinin etkisi ile kısa bir an için kaldı Timur. Öfke patlamasını ve adamın gırtlağına bıçak savurma girişimini şu an oldukça makul buluyordu. Zaten kurtlar sofrasındaydı bu kadın. Yakup Öz öldürmeden rahat etmeyecekti. Daha da öne atmak nasıl bir saçmalıktı? Annesi olacak kadın ayrı, bu içerideki şerefsiz ayrı oynuyordu kadının hayatı ile. Tek derdi kardeşini korumaktı oysa. Neden çevresindeki hiç kimse için bu kadının canının kıymeti yoktu?

"Bu olayın bir şekilde patlayacağını biliyordum..." diye homurdandı Sibel.

"Ne olayı?" dedi ters ters.

"Sevgili oldukları işte. Bu kadar uzun süre saklayabilmeleri bile mucize."

Bir şey diyecek oldu Timur ama yuttu. "İşine bak sen." dedi sadece.

Sibel hafif düşmüş bir yüzle gerilerken o derin bir soluk verdi. *Mantık* dedi kendi kendine. *Mantık Timur. Mantık. Hiçbir şey seni alakadar etmez. Sadece işini yap.*

Sana yardım etti, dedi dünden beri susturamadığı vicdanı. *O dosyayı sana vermese, gerekli şeyleri söylemese bu kadar erken Kenan'ın yanında yer alamazdın.*

Bir yolunu bulurdum, diye tekrarladı kendi kendine. Hep bulmuştu. Yine bulurdu. Ona güvenmemeliydi.

Kralşan'a da güvenemez, dedi vicdanı. *Şu hengamede yanında başka kim var? Yine aynı şeyi yapıyorsun. Sana güveneni yine yarı yolda bırakıyorsun!*

Derin bir nefes verirken gözlerini kapattı. Az önceki görüntüleri de, hala genzindeki kokuyu da düşünmemek için mantığına sığındı. *Benim meselem değil,* diye defalarca geçirdi içinde. *Benim meselem Kralşan'ı yıkmak. Benim meselem değil. Mantıklı ol Timur. Mantıklı ol.*

İfadesizce arkasını dönüp Kralşan'ın kapısına ilerledi. Kapıyı çalıp içeri girdiğinde Kenan'ı her zamanki gibi keyifle koltuğuna kurulmuş, elinde tuttuğu metal, küçük bir parayı parmakları arasında çevirirken buldu. Kapıyı kapatıp üç beş adımda tam karşısına dikildi.

"Gitti mi?" dedi Kenan. Bakışları parmakları arasında dönen paradaydı.

"Gitti."

Keyifle soludu. "Ne kadın be! Bu sefer harbi saplayacak gibiydi bıçağı. İyi ki tuttun." Dudaklarını dişledi. "Gerçi elinden ölsem de sesim çıkmaz. Öyle hastasıyım."

Sövecek oldu Timur. Yuttu. Harbi bir sik kırığıydı bu herif. Saçma bir gerginlik hissi ense kökünde gezinirken ifadesizliğini korudu yine. Sapkınlıktan da öte bir şeydi bu. Oyun oynuyordu puşt elindeki hayatla. Dilediği gibi kurtlar sofrasına atıp sonra kurtarılmak için ona sarılmasını bekliyordu. Öfkelendiriyor, bu öfkeyi izlerken zevk alıyordu.

"Korumalar peşinde değil mi?" dedi Kenan.

"Peşinde."

"Adriel'e söyledin mi?"

"Gerekli bilgi verildi."

"Güzel." derken kelimeler basık ve mırıltı gibi dökülmüştü dudaklarından. "Bir saniye bile yanından ayrılmasınlar. Senin de gözün hep üzerinde olsun."

Sessiz kaldı Timur. Ahu yine haklıydı. Sikilesi bir puşttu. "Sormak haddim değil," derken sesi gür çenesi dikti. "Ama bir şey sormak istiyorum efendim."

Kenan'ın bakışları elindeki paradan ona doğruldu. "Sor." dedi elini umursamazca sallarken. "Sana artı bonuslarım var Tulpar, bilirsin. Ne istersen söyle."

Övmese daha iyiydi. Batıyordu Timur'a. "Ahuzar Hanım'ı korumamız gerektiğini söylediniz. Şimdi neden bu kadar açık bir hedef haline getirdiniz?"

Kenan şaşırmamıştı bu soruya. Zihninde dönen tilkilerin kuyruğunu keseli hayli zaman olmuştu. Hiçbiri birbirine değmeyecek kadar uzaktı. "Sakındığına daha çabuk zarar gelir Tulpar. Göz önünde bıraktığına değil. Artık herkes onun benim yanımda olduğunu biliyor. Yakup Öz'ün yardım isteyeceği hiç kimse onun tarafına geçemez. Çünkü bu alemde hiç kimse Kenan Kralşan'ı karşısına almak istemez." Siyah bir nefret kaplamıştı göz bebeklerini. Görmemek imkansızdı.

Yeniden keyiflendi Kenan. "Galeri açılışı için hazırlıklar nasıl gidiyor?"

O açılışta bir şey olacağına emindi. Her detayını özenle inceliyor, her davetliyi zihnine not ediyordu. "Yolunda." dedi sadece.

Kenan, "Bir aksilik olursa haberdar et. Şimdi çıkabilirsin." dediğinde sessizce kapıya yöneldi. Arkasında kalan Kenan'ın

bakışları önündeki boşluğa takılmıştı. Görmedi ama söylediklerini duydu. "Onlarla öyle bir alay edeceğim ki..." diyen mırıltısı belli belirsizdi. "Asıl silahın gözlerinin önünde olduğunu hiç kimse bilmeyecek."

Timur kapıyı kapattı. Ama kapatmadan hemen önce kulağına ilişen bu sözlerle bir kaşı belli belirsiz havalanmıştı. Hepsini duymamıştı. Kulağına değen kelimeler alay etmek ve asıl silahın gözlerinin önünde olduğu olmuştu. Başı belli belirsiz sola doğru eğilirken zihninde ucunu bir türlü birbirine denk düşüremediği iki ip vardı. Birinin dahi ucunu yakalasa diğer yanı çorap söküğü gibi gelecekti ama bir türlü o ucu tutmak için yeterli yüksekliğe çıkamıyordu.

Bir şey vardı. Atladığı veya göremediği çok daha başka bir şey vardı. Kenan'ın ağzının içinde ikidir mırıldandığı şeyler boşuna olamazdı. Zihni, mantığı ve vicdanı arasında geçen derin muhasebelerin hepsini susturup işine odaklandı. Fiko bulaşmaya çalıştı. Umursamadı. Sibel denen kadın bir şeyler anlattı. Dinlemedi. Akşam olup Kralşan evine gittiğinde birkaç saat amaçsızca Kralşan malikanesinde bekledi. Sonra o da kendi evinin yoluna düştü. Adımları her zamanki gibi ağır, dudakları arasındaki sigara sıcak ve gölgeliydi. Evinin merdivenlerine yaklaşırken adımları ilerlediği yolun bir noktasında durdu.

Dün gece Ahu'nun oturup dakikalarca ağladığı noktada.

Saniyelik bir durmaydı. Yine içindeki hiçbir sesi umursamadan ilerlemeye devam etti. Demir merdivenlerini adımlarken bir sigara daha yaktı. Kapıyı kilitlemiyordu. Hiçbir zaman kilitlememişti. Sakınacak hiçbir şeyi yoktu. Çalınacak da. Hem, arkasında kilitli kapı bırakmayı sevmiyordu. Kilitli kapılar, güvenli bir çıkışa hiçbir zaman açılmazdı. Evden içeri girdiğinde yoğun bir temizlik kokusu değdi burnuna. Cihan ona söylenenin hakkını vermişe

benziyordu. Işığı açtığında yanılmadığını anladı. Her yer düzenli ve temizdi. Üzerindeki ceketi çıkarıp yatağın üzerine fırlatırken dolabına ilerledi. Kapağı açtığı an yüzüne vuran temizlik kokusu burada da hakimdi. Kıyafetleri katlı ve temiz bir şekilde yerleştirilmişti.

Gömleğinin düğmelerini açarken sıkıntılı bir nefes verdi. Cihan üst düzey bir performans sergiliyordu. Üşeniyordu, bu şekilde biraz oyalayacağını düşünmüştü ama görünen o ki söz verdiği dövüş derslerini daha fazla erteleyemeyecekti. En azından bunu yapabilirdi. Derin derin solurken gömleğini çıkarıp özenle katlanmış kıyafetlerin içine savurdu. Katlı kıyafetlerin en üstündeki siyah eşofmanı çekerek aldı ve bütün düzeni bozdu. Umursamadı. Duşa ilerledi. Ilık su tenini fazla yakınca soğuttu. Duştan çıktığında kısa saçlarını havlu ile kurulayarak yatağına ilerledi. Havluyu her zamanki gibi karşısındaki koltuğun üzerine savurdu.

Yatağın ucuna oturduğunda eli hemen vazonun yanındaki sigara paketi ve çakmağa gitmişti. Düşüncelerden sıyrılmanın tek çözümü buydu. Bir sigara yakıp sessizce içti. Sonra bir tane daha. Kapı açıldığında dönüp bakmadı. Gelen kişi zaten gerekli ihtişamlı girişi yapmıştı.

"Selamlar Tulpar abim!" diyordu Cihan.

Önünden dumanlar yükselirken cevap vermeden tip bir bakış attı. "Gece gece ne var lan?"

Kapıyı kapatıp elindeki poşet ile mutfağa ilerledi Cihan. "Sana yemek getirdim. Dürüm seversin inşallah?"

Sessiz kaldı Timur. Ne olsa yerdi. Hiçbir şeyin tadı yoktu zaten. "Eyvallah." derken sigarasını önündeki küllüğe bastırıp söndürdü.

Bir hayli mutluydu Cihan. "Ne demek Tulpar abim. Her zaman. Saat geç oldu ama baktım ışıkların yeni yandı, öyle alayım sıcak sıcak ye dedim."

Bakışları kolundaki saate kaydı. On buçuk olmak üzereydi.

On buçuk...

Bugün ise çarşambaydı.

Çarşamba...

Başını belli belirsiz iki yana sallayıp düşünceleri durdurdu. Hayır, artık o radyoyu kesinlikle dinlemeyecekti. Masanın ucundaki telefonu parmak ucuyla ileri doğru iteledi. "Bir yer ayarla." dedi kendini sırt üstü yatağına bırakırken. "Yarın akşamdan itibaren senin derslere başlayalım."

Cihan'ın yüzünde beliren gülüş bütün çehresini aydınlatmıştı. "Vallahi mi Tulpar abim?" diyerek öne atıldı.

Aynı dakikalarda Timur başını yastığına bırakmış ve burnuna yoğun bir şekilde dolan tanıdık bir koku ile yüz yüze gelmek zorunda kalmıştı. Lanet olsun ki tanıyordu! Biliyordu! Burnuna değdiği an aklında beliren tek bir yüz vardı. "Sikerler ha!" diyerek ateşe değmiş gibi yastıktan geri doğruldu. Yatakta yeniden otururken yastığa en ters bakışları ile bakıyordu. Ceketi yıkatırken bunu da yıkatmalıydı. Evet, kesinlikle bunu yapmalıydı.

Hevesle Tulpar abisine koşan Cihan'ın neşesi gelen küfür ile yarım kalırken adımları olduğu yerde kalmıştı. Şüpheyle başını sola eğdi. "Bu bir hayır mı?"

Sıkıntılı bir nefes verdi Timur. "Sana demedim. Tamam, sen çık. Dediğimi yap. Yarın başlayalım."

Yeniden neşelendi Cihan. "Aslansın Tulpar abim! Kralsın!" Sağı solu yumrukladı her zaman ki gibi. "Şimdiden çalışmamı istediğin bir hareket var mı?" Sağa bir yumruk, sola bir yumruk. "Gece boyu ona çalışayım."

Boş boş baktı Timur. Aynı bakışla izledi bu hevesli gösteriyi.

Bu bakışı gören Cihan gerekli mesajı almıştı. Durdu. "Anladım." dedi sakin bir heyecanla. "Siktir olup gidiyorum Tulpar abim. Yarın görüşürüz." Koşar adım kapıya koşup evden çıktı. Demir merdivenleri adımlayan hevesli adımlarının sesi git gide azaldı. En azından Timur'u yormadan anlaması gerekeni anlıyordu.

Yeniden yatağa uzanacakken yastıkla göz göze geldi. Tam olarak dün bu saatlerde burada uyuyordu. Kalp kırmamak için yüz göz olmazdı kimse ile. Kalın duvarlarına çarpan herkes kırılırdı çünkü, biliyordu. Ama dün gördüğü kadın kırgındı. Bu sabah gördüğü ise saf bir öfkeden ibaretti. Dediğini yapmış, gözlerini ona değdirmemişti. Kafaya takması saçmaydı. Ayrıca kırgın bakmasını tercih edeceğini düşünmemişti hiç. Çünkü öfkeli hali fazla, fazlaydı... Etrafına yağdığı ateşin ucu ona da değiyordu.

Anlamsızdı ama kendine bile itiraf edemediği bir sinir vardı içinde. Şamar oğlanı gibi herkes aynı kadını öne atıp duruyordu. Hiç kimsenin gözünde zerre değeri yok muydu bu kadının? Kimseye zararı olmayan, sadece kardeşini korumaya çalışan bir ablayı neden herkes bu denli ortadan kaldırmak istiyordu? Cevabı biliyordu oysa. Annesinin gözünde dahi değeri olmayan bir canı başka hiç kimse düşünmezdi. Dünyaya gelişine neden olan kişi bile seni yok etmek isterken kim yaşatmak isterdi ki? Bunu en iyi Timur bilirdi.

Bir acı daha aynı kişi ile denkti. Bu iyi bir denk geliş değildi.

Yastığı sert bir hamle ile kavrayıp göz hizasında kaldırdı. Kısa bir süre için bakıştılar krem rengi yüzeyle. "Seni hiç dinlememeliydim..." diye homurdandı. İsyanı yine Ahu'yaydı. Yastığı karşısında kalan koltuğa savurdu. Kalkıp ışığı kapatmaya üşendi. Cihan çıkmadan ona şu ışığı kapat demediği için kendine sövdü ama yine de yerinden kalkmadı. Kendini sırt üstü bir şekilde yatağa bırakıp başında yastık olmadan uykuya dalmayı denedi. Gözlerini kapatıp bekledi. Olmadı. Sağa döndü. Olmadı. Sola döndü. Vazo ile göz göze geldi. Yine olmadı. Yataktan toparlanıp sırtını yatak başlığına verdi. Masanın üzerine değil de, yatakla masa arasında, hemen başucuna üst üste bırakılmış kitaplarına uzandı.

Her zamanki kitaba gitti eli. Divan şiirinden seçmeler...

Eskimiş bir basımdı. Yeşil zeminin rengi solmuş, kenarları sökülmeye yüz tutmuş ve sayfaları sararmıştı. Belki de başka bir tane yoktu bile bu kitaptan. Çünkü ablasınındı. Severdi Güldeste kardeşine sevdiği şiirleri okumayı. Ama en çok da divan şiirlerini okumayı. Ablası derslerini çalışırken yanına tüneyip onu izlemek büyük bir keyif verirdi Timur'a. Şiir dizelerin altına bir nokta koyardı Güldeste bir çizgi.

"Bu ne?" derdi Timur.

"Ödevim." derdi Güldeste. "Şiiri böyle kalıplarına ayırıyoruz."

"Kalıp ne?"

"Ölçüsü."

"Ölçü ne?"

Gülerdi Güldeste. "Çok mu meraklısın sen ya?" diyerek parmaklarını kardeşine uzatır, gıdıkladıkça gıdıklardı.

Timur, sadece o anlarda sesli gülerdi. Usulca açtı kitabı. İlk girişte, sayfanın köşesine siyah kalemle işlenmiş bir isim vardı.

Güldeste Tönge/ KTÜ

Sayfaları çevirdi. Dizelerin altında belli belirsiz çizgi ve noktalar vardı. Yazıp sonra silen ablasının izleriydi bunlar. Ona kalan tek izler. İlk dizede gezindi gözleri.

Gül hâra düştü sîne-figâr oldu andelîb
Bir hâra baktı bir güle zâr oldu andelîb

Naili Kadim...

"Gül ateşe düştü, bülbülün gönlü yaralandı," diye mırıldandı. Her dizenin anlamını ezbere bildiği gibi bunu da ezbere biliyordu. "Bülbül bir güle bir de ateşe bakıp ağladı."

Derin bir soluk verirken kitabı usulca kapatıp başını geri yasladı. Elindeki kitabı aynı sakinlikle masanın üzerine bırakırken sövmeden edemedi. Kafası dağılsın diye uğraşıyordu! Bu neydi şimdi? Ateş yoktu! Asıl lanet tam olarak bu kadın olabilir miydi? "Sikeceğim şimdi bülbülünü de gülünü de!" derken bedenini geri kaydırıp yatakta yan döndü. Sırtını masaya dönüp yeniden gözlerini kapattı. Bekledi. Bekledi. Bekledi. Olmadı. Hiçbir zaman uykuya hemen dalan biri olmamıştı ama burada günlerdir hızla daldığı o uykuya dalamadı. Zihni en azından burada onu rahat bıraktı sanıyordu ama olmadı. Her zamanki azap yerli yerindeydi.

Uyuyamadı. Veya yatak çok rahattı.

Yataktan kalktı. Yeniden oturur bir konuma geldiğinde eli ilk sigarasına uzandı. Yakıp dudakları arasında sabitlerken diğer atağı üzerine çok düşünmedi. Telefona uzanıp aldı. Derdini

biliyordu. Kafasına takılan bir şey varsa onu o kafadan silmenin tek yolu yapmaktı. Sikilesi bir huydu ama huydu işte. Radyo programını açıp telefonu ters bir harekete yeniden masanın üzerine savururken kendi iradesine de sövmeden edemiyordu.

Neresindeydi bunun mantık?

Sigarasından bir nefes çekip üfledi. Sadece bir radyo programı, dedi kendi kendine. *Şarkıları dinlerken yatıp zıbaracağız Timur. Zihnimizdeki sesler susacak.*

"Ben İbrahim!" diye ortama aniden giriş yapan sesle yüzünü ekşitmeden edemedi. Bu adamla artık ciddi anlamda kişisel sorunları vardı. Ekşimiş bir yüzle diğer sesi bekledi.

"Ben Ahuzar Soykamer." dedi tanıdık ses.

Sigarasından derin bir soluk çekip üfledi.

"Nasılın Ahuzar?" dedi İbrahim her zaman ki neşesi ile. "Bugün yüzün asık. Hayırdır?"

"Tatsız geçen iki gündü." diyen sesi ilk defa neşeli değil durgundu. "Boş verelim şimdi beni. Senden n'aber?"

Merak etmiyordu Timur İbrahim' in nasıl olduğunu. Başlayacaktı şimdi boş yapmaya. Öyle de oldu. İbrahim gün içinde başından geçen saçma olaylar silsilesini anlatırken Timur bir sigarayı bitirip diğerine geçmişti. Derin bir soluk verdiğinde İbrahim hala konuşuyordu. Parmakları arasında sigara varken sızlayan göz pınarlarını ovuşturdu. Ahu, asıl buna sinir krizi geçirmeliydi. Parmaklarını göz pınarlarından çekerken, "Sikeceğim hayatının köşesini, girişini!" diye sakince mırıldandı telefona. "Bir sus da kız konuşsun!"

İstediği oldu.

"Anlıyorum. Gerçekten zor bir gün olmuş senin için de." dedi Ahu.

Nesini anlıyordu? On dakikadır saçmalıyordu İbrahim lavuğu.

"Öyleydi." dedi İbrahim. "Şimdi şarkılar ile keyiflenme zamanı. İlk şarkımız kimden geliyor Ahuzar?"

"Ebenden..." diye homurdandı Timur.

"Benden." dedi Ahu.

Timur'un biten sigarayı küllüğe basan eli durdu.

Devam etti Ahu. "Bu gece benim seçtiğim bir şarkı ile başlayalım isterim. Olur mu İbrahim?"

"Tabi ki. Peki, bizim için seçtiğin ilk şarkı hangisi ve kime armağan ediyoruz?"

"Sezan Aksu, Ben de yoluma giderim diyecek." Derin bir soluk verdiğini duydu Timur. "Mucize sandığımız hayal kırıklıklarına armağan ediyorum. Keyifli dinlemeler efendim..." Başka hiçbir şey söylemedi. Şarkının sesi doldurdu bütün odayı. Timur'un eli yeni sigaraya gitmedi.

"Peki nasıl istersen öyle olsun
Tutamam tutamam gideni
Belli ki kırmak istemiyorsun kalbimi
Kıyamam, bir de kıyamam iyi mi?
Giden gitmiştir zaten
Kesemem kesemem yolunu
Hani satın alınan sevgiye alıştırılmış
Bir çocuğun her oyuncağa çabucak doyumu

Ben de yoluma giderim
Ezdirmem kendimi

Ama gezdirmem de gönlümü
Gider acımı çekerim..."

Öylece baktı telefona. Tam olarak şu an laf mı yiyordu? Mucize sandığımız hayal kırıklıkları derken? Kimsenin mucizesi olmak gibi bir niyeti yoktu! O mu demişti gel bana güven diye? Şarkı devam etti.

"Beni özle isterim beni çok özle
Üzül üzül bir süre
En azından ince bir kabuk bağlasın
Azıcık eşitlik sağlasın..."

Ya sabır çekip üzerine alınmamayı tercih etti. Bunlar onun değil Ahu'nun problemiydi. Kimseye gidip bana güven demiş değildi. Kimseden gidip yardım da istememişti. Bu, onun seçimiydi. Timur'un hayatındaki seçimlerde duyguya yer olmazdı. Uzun bir süredir sessiz ve hissiz bir bedenden farksızdı. Kendini yeniden sırt üstü yatağa bıraktı.

Şarkı bitip diğer şarkı geldiğinde de ilk Ahu'nun sesi duyuldu. "Evet, hız kesmeden devam ediyoruz. Bendeniz, Güvendiğim dağlara karlar yağdı diyecek."

Güldü İbrahim. "Onu da mı mucize sanılan hayal kırıklıklarına armağan ediyoruz?"

İbrahim' in neşeli gülüşün aksine minik bir mırıltı şeklinde gülmüştü Ahu. "Çok mu belli?"

"Fazlasıyla. Ne oldu? İstediğin gibi bir mucize değil miymiş senin şu herkesten sakladığın mucizen."

Yandan yandan tip bir bakış attı masaya Timur. İbrahim acilen susmalıydı. Feci şekilde bileniyordu.

"Hayır, hala mucizem." diyen Ahu ile ters bakışı sekteye uğradı. "Ama ben gözümde fazla büyütmüşüm sanırım. O kadar da büyük bir mucize değilmiş..."

Kafasını hafifçe kaldırdı Timur. Tam olarak şu an laf mı yiyorum demeyecekti. Soruya gerek yoktu. Aynen bu yaşanıyordu. Kesik bir hayret nidası dudaklarından dökülürken telefona sırtını dönüp uyumayı tercih etti. Şarkı devam etti.

"Mutluydum, huzurluydum
Nasıl kıydın anlat bana?
Bir an mıydı bu dünyada?
Kimim vardı senden başka?
Güvendiğim dağlara kar yağdı
Hiç ummadığım yerden yara aldım..."

Kıçını devirip uyumaya devam etti. Ama Ahu susmadı. Program boyunca ne kadar isyankar, atarlı, giderli şarkı varsa art arda çalarken Timur bir yandan uyumak istiyor, bir yandan da ha bire şarkılar üzerinden yediği laflar yüzünden uyuyamıyordu. Kendini yerden yere vurmalısın dedi biri, arkasına bakmadan çekip giden birisi var ama bu gidişin yarın u dönüşü var dedi diğeri, bir kırık kalp ah etti dedi bir başkası. Bir şarkıcı daha, "...bakmam gözyaşına bakmam, bir dakika bile katlanmam..." derken Timur yattığı yerde, düz duvara bakarak derin bir nefes verdi. Sırt üstü dönüp parmaklarını artık gerçekten sızlayan göz pınarlarına bastırdı.

Gerçekten çok konuşuyordu. Hiç konuşmuyorken bile çok konuşuyordu. "Kadın ağzını bile açmadan ağzıma sıçtı..." diyen homurtusu belli belirsizdi.

Derin bir nefes daha verirken parmaklarını gözlerinden çekmedi. Sadece böyle kapanacak gibi duruyorlardı. Şarkı

bittiğinde çok derinlerden İbrahim'in sesini duydu. Sonra ise Ahu'nun. En son onda kaldı ses. Bir şeyler anlatıyordu ama ne anlattığına dair hiçbir fikri yoktu. Sadece dinledi. En sonunda saatlerdir uğraştığı uykuya yine aynı radyo programını dinlerken rahatça daldı.

******

"Abla! Abla!" diye bağıran Biricik'e cevap vermemeyi tercih ederek ayna karşısında bordo rujumu sürmeye devam ettim. Odamın kapısı hızla açıldığında da duruşumu hiç bozmamıştım. Dudaklarımı birbirine bastırıp ruju dağıttım. Gelecek olanı biliyordum.

"Bu ne?" diyerek telefonu yandan yüzüme doğru dayadığında yaptığım tek şey göz ucuyla bakmak oldu. Yanılmadığımı anlamak tat kaçırıcıydı ama kaçacak daha fazla tadım kalmadığı için duruşumu yine bozmadım. Dün öğrenip yanıma koşmaması mucizeydi. Bu sabah aydınlanıyordu sevgili kardeşim magazin gündemine. Bana çevirdiği ekranda Kralşan'la olan saçmalık ötesi haber vardı.

"Bu ne bu?" diye kendini yenilerken bir hayli şaşkındı. Telefonu kendine çevirip şaşkın bakışları ile ekranı daha da yaklaştırdı. "Ay yok artık!"

Bence de.

Tepkisiz kaldım. Bugün düz bırakmayıp şekillendirmeyi tercih ettiğim dolgun dalgalarımı omuzlarımdan geri savurdum. Yeşil gömleğimin çekiştirerek daha da bollaştırıp, yüksek bel

siyah pantolonumun belindeki kemeri sağa sola çekiştirerek düzelttim. Mine etek giyemeyecek kadar yara bere içindeydi bacaklarım. Bir süre pantolondan devam edecektik. Yatağın üzerinden çantamı alıp odamın çıkışına yöneldim. "Kahvaltın hazır." dedim salona ilerlerken. "Dolapta kakaolu süt de var. Dün akşam aldım. Yedikten sonra bulaşıkları yıkamayı unutma. Lavabonun içinde biriktiğini görürsem kafanı kırarım. Evden çıkacak olursan da bana haber ver." Evin çıkışına gelmiş, topuklu ayakkabılarımı ayağıma giymeye çalışıyordum.

"Konumuz bulaşıklar ve kakaolu süt mü?" diyen Biricik artık daha da şaşkındı. Elinde ki telefonu bana doğru salladı. "Burada Kenan Kralşan ile sevgili olduğun yazıyor abla!"

Göz devirdim. "Boş haber. Medya abartmayı sever, bilirsin."

"Elini tutuyor!" diye çıkıştı.

"Elimi falan tutmuyor Biricik." Savunmam saçma ama makuldü. "İş için kanala uğradığı bir gündü. Beni gördüğünde selam vermek istedi. Elini bana doğru uzattığında da fotoğraf çekmişler. Yanlış açı ile çekilmiş medya yanıltması yani." Savunmam saçma ve makul değil, yalan ama makuldü.

Ekranı daha da yaklaştırıp gözüne soktu. "Adam sana aşkla bakıyor abla."

Dilimin ucuna gelen küfrü zorla yuttum. Dünden sonra bunu yapmaya tövbeliydim. Ne kadar sinirlenirsem sinirleneyim sövmemeliydim. Yakışmıyordu ağzıma. Hatta kimseye yakışmıyordu. "Salak salak konuşma." demekle yetindim.

"Sen beni gerçekten salak sanıyorsun galiba?" diye çıkıştı. "Bu adam Beyrut'tan seni alıp buraya getirdi. Türkiye'nin en

iyi hastanesine götürdü. Önceden de aranızda bir şey olduğunu anl-"

Sakinliğim buraya kadardı. "Biricik!" diye çıkıştığımda irkilerek sustu.

Gözlerimde parlayan öfkeyi gördüğünden olsa gerek korkmuştu ama geri durmamaya da kararlıydı. "Ne?" dedi ürkek bir diklikle.

"Bir şey olsa sana söylerim herhalde." Sesim sertti. Bu saçma konunun içine düştüğüm için hala şaşkındım çünkü. "Saçmalamayı bırak! Kralşanların hiçbiri ile işim olmaz. Ne benim, ne senin!" Hırsla kapıyı açtığımda söylediğim her şeyin yüzüme vurma hızı saniyeden bile daha hızlıydı.

Adriel, kapımın önünde dikilmekteydi.

Kısa süreli bir sessizlik yaşandı. Ben Adriel'e, o bana, Biricik ise tam olarak ikimize bakıyordu. "Günaydın," dedi Adriel en yersiz şekilde.

"Aynen..." diyen homurtusunu geldi Biricik' in. "Baya yalan habere benziyor. Aynen..."

En ters bakışımı atıp kapıya ilerledim. "Akşam konuşuruz." dedim sadece. Akşamda konuşmayacaktım oysa. Bunu hiçbir şekilde açıklayamazdım. İş yerinde herkesin bakışları bendeydi. Laf almak için etrafımda fır dönüyorlardı. Kimsenin kalbini kırmamaya çalışıyordum ama zordu. Biri her an elimde kalabilirdi. Bu Biricik olsun hiç istemezdi. Adriel' de bir Kralşan' dı. Bakışları Biricik' e değmesin diye kapıyı hızla kapattım. Adımlarım aynı hızla onu umursamadan asansöre ilerledi.

"Kenan Bey sizi kahvaltıya bekliyor." şeklinde çok yersiz bir teklifte bulundu.

"Zıkkım yesin."

"Gidince kendiniz söylersiniz."

Adımlarımı hızlandırıp asansöre girdim. O girmeden kapatmak için tuşa art arda basmıştım ama çok geçti. Yine yanımdaydı. Dünden beri yapışık ikizim gibi yanımda geziyordu. İş yerimde ki Cengiz için bu bir velinimetti ama ben bir günde dahi sinir krizinin eşiğine gelmişti. Hangi akla hizmet böyle bir kurtlar sofrasının ortasına atılmıştım ben? Asansör kapısı kapanırken "Daha ne kadar sürecek bu saçmalık?" diye sormam sadece minik bir isyandı.

"Onu da gidince Kenan Bey'e sorarsınız."

"Hiçbir yere gitmiyorum! Senin geri zekalı patronun kahvaltı yapmaya devam edebilir ama bende kendisi yüzünden zerre tat yok!"

Asansör kapısı aynı saniyelerde açıldı. Aynı sert adımlarla çıkıp apartman çıkışına yöneldim. Kralşan'ın siyah, son model arabalarından biri beni bekliyordu. Dün de apar topar bu arabanın içine tıkıştırıp işe götürmüş, sonra eve bırakmışlardı. Zoruma gidiyordu. Ölmemek için Kralşan gibi bir adamdan medet ummak nefesimi öyle bir kesiyordu ki; Yakup Öz denen adam kafama sıksa kanım dahi akmazdı. Ama Timur kırıcı olduğu kadar haklıydı da.

Ölüm kardeşimi koruyamazdı.

Adamların ise şakası yoktu. Bunu, sırtımda soğukluğunu şu an dahi hissettiğim bıçağın varlığından anlayabiliyordum. O arabaya binersem Kenan'ın yanına gidecektik. Binmezsem belki bir yerde kafaya kurşunu yiyecektim. Adımlarım olduğu yere çakılırken burnumdan soluduğum derin bir nefes verdim. "Ara şu salağı, ver telefonu bana!"

Hemen yanımdaydı Adriel. Kim o salak demedi. Anladı anlayacağını. "Sizde numarası yok mu?"

"Yok!" diye çıkıştım. "Telefonuma onun numarasını dahi kaydetmem!" Öfkeli bakışlarımın hedefi kendisiydi. "Hayatımda hiçbir şekilde yeri yok!"

Her zamanki gibi ifadesiz kaldı. Dediğimi yaparak aramayı gerçekleştirip telefonu bana uzattı. Alıp kulağıma yasladığımda duymayı beklediğim sesin üzerimde yaratacağı sinir dalgaları ile savaşmaya çalışıyordum. "Söyle." diyen sesini duyduğumda bunun hiçbir imkanı olmadığını da anlamış oluyordum. Bu adama nefretim asla ama asla azalmayacaktı.

Net oldum. "Seninle kahvaltıya falan gelmiyorum!"

Anında değişti sesinin tonu. "Ahuzar, sevgilim."

Sövmemek için dilimi ısırdım. "Kes sesini, ruh hastası, manyak!"

Her zaman yaptığı gibi keyifle güldü. "Harika bir flört başlangıcı oluyor. Yine sabahımı renklendirdin."

Saçmalıklarını umursamadan, "Seninle kahvaltıya falan gelmiyorum." diye direttim. "Kendi kendine zıkkım yemeye devam et! Şimdi söyle şu köpeklerine beni direkt işime bıraksınlar. Programıma geç kalıyorum."

"Öyle desene hayatım. Senin önceliğin her zaman benimde önceliğimdir." dedi geniş geniş. "Madem kahvaltı istemiyorsun biz de akşam yemeği yeriz ailecek. Daha güzel olur. Hem cici anne seni çok sevmiş. Yine görmek istiyor."

"Sakın! Sakın bir daha beni o kadınla yüz yüze geti-" diye yükselirken telefondaki ses hışırtısı kaybolmuştu.

Kulağımdan çekip ekrana baktım. Yüzüme kapatmıştı adi şerefsiz! "Hah!" şeklinde bir şaşkınlık döküldü dudaklarımdan. Şu son iki günümü hafızamdan ve dünyadan silmemiz mümkün müydü? Yaşamamış olmayı fazlasıyla tercih ediyordum.

Şaşkın sinirimi umursamadan elimdeki telefonunu aldı Adriel. "İşe mi?"

"Cehennemin dibine!"

Güldü belli belirsiz. "Nerede?"

"Siz daha iyi bilirsiniz!"

Salak bir keyifle arabaya ilerleyip kapıyı benim için açtı. "Binin artık şu arabaya."

Hiç istemiyordum ama mecbur kaldım. Arabanın içinde bir şoför ve bir koruma daha vardı. Bir araba arkamızda takipteydi. Bin katının da aynı şekilde uzaktan izlediğine emindim. Söylemişti... En ters hareketlerle arabaya bindiğimizde gitmek istediğim yer iş falan değildi. Nefes alamıyordum. Her şey devasa bir düğüm olup boğazımda takılıp kalmıştı sanki. İçimdeki öfke arttıkça kendimi tanımayacak hala geliyordum. Ateş olup etrafımı yakmaya çalıştıkça en çok kendimi yakıyordum. Nefes almaya, biraz dahi olsa kendimi bulmaya ihtiyacım vardı. Bunu yapabileceğim tek yer Kadife'nin yanıydı. Ama yanımda Kralşan köpekleri varken onun yanına gidemezdim.

Onu da kirletemezdim.

Sessiz bir yolculuğun ardından iş yerine geldiğimde Adriel hala peşimdeydi. Kuyruk gibi peşimde dolaşıyor olmasının getirdiği bulantıı hissini kelimelere dökemeyecektim. Kanala girdiğim an bana dönen bakışlar da bunun tuzu biberi

oluyordu. Kenan yanıma geldiğinde, müdüre beni övdüğünde fısıltı şeklinde başlayan sözler artık gözle görülür bir şekildeydi. Beni ve ardım sıra ilerleyen Adriel'e bakarken fısıldaşanları, göz ucuyla bakanları, telefonlarına sarılıp dedikodu gruplarına güncel malzemeyi yazanları gördüm ama umursamadım. İnsanların gereksiz merakıyla uğraşamayacak kadar büyük dertlerim vardı.

Dünden beri çıkan dedikoduların haddi hesabı yoktu. Sözde aşırı lüks zevkleri olan biriymişim. Bu doğruydu. Buna bağlı gelişen diğer kısımlar ise saçmalık! Gözüm hiç buradakilere bakmazmış çünkü kibirliymişim. Burnum Kaf dağındaymış. Zengin erkek arıyormuşum ve bunu da Kralşan'ı tavlayarak elde etmişim. Yoksa bu kadar harcamaya nasıl dayanırmışım? Aslında yıllardır gizlice sevgiliymişiz ve kendileri beni lüks içinde yaşatıyormuş!

Ne büyük centilmen ama! En büyük Kralşan!

Kimse ek mesaiye kaldığımdan, yapmadıkları her işi yaptığımdan, radyo da en çok programı benim sunduğumdan ve alınması gereken bütün konuklarla benim ilgilendiğimden bahsetmiyordu.

Kimseye kendimi anlatmak zorunda değildim. Gördüklerine inanmaya devam edebilirlerdi. Anlatsam da inanmayacaklardı çünkü. Böyleydi sosyal medyanın günümüzdeki etkisi. Senin anlatmak istediğin değil, onların anladıkları üzerinden yargılanırdın. Ve benim derdim tamamen kendi hayatımdı. Başkalarının benim hayatımdan kendince çıkardıkları sonuçlar değil. Bunlar onların problemiydi. İstediklerini düşünmeye devam edebilirlerdi.

"Eğlenceli bir ortam." diye homurdandı yanımdan ilerleyen Adriel. Benim üzerimde olan bakışların farkındaydı.

"Sen gelmeden önce daha eğlenceliydi."

Sessiz kaldı. Laf sokmalarıma alışkındı. Ama ben hala peşimde dolaşmasına alışamıyordum. Ters bakışlarım kendisine dönerken, "Gerçekten böyle kuyruk gibi peşime mi dolaşacaksın?"

Bana değil önüne bakıyordu. "İşim bu."

Göz devirerek önüme döndüm. Aynı dakikalarda karşımdan gelen Cengiz'i gördüğümde bu defa keyiflenen bendim. "Artık ortamın senin için daha da eğlenceli olacağına eminim."

Belli belirsiz oflayışı şimdiden eğlenmeye başladığını gösteriyordu.

"Kızlar, günaydın!" diyerek yanımda beliren Cengo'ya gülümseyişimin sebebi tamamen Adriel'in keyfini kaçırdığı için aldığım keyiften kaynaklıydı.

Ben, "Günaydın." derken Adriel sessiz kaldı. Göz devirdiğine emindim.

Benim değil Adriel'in yanına tünemişti. "N'aber kızıl bomba?"

Sessiz kaldı Adriel.

Aramızda en keyifli Cengo'ydu. Aldığı sessiz cevap bile keyfini bozmadı. "Senden n'aber Ahuş?" Yandan baktığımda oldukça keyifle sırıtıyordu. "Harika bir takım olmadık mı?"

Ya... Yıldız Takımı... Nettim. "Hayır Cengo, olmadık."

Radyonun kapısına geldiğimde Adriel dışarıda kaldı. En azından burada özel alana saygısı vardı. İçeri girip kapıyı kapatacakken Cengo, Adriel'in yanında kalır sanmıştım ama benim peşimden ilerledi. Adriel' e çapkın bir gülüş daha gönderip kapıyı kapattı ve bana doğru koşturdu. Yaşam

alanım olan radyo odama gelmiştim. Çantamı masanın üzerine bırakıp koltuğuma kurulurken Cengo'nun yüzündeki çapkın bakış silinmiş, yerine merak ve endişe kaplamıştı. Dışarıda kalan kısımdan radyo odama girip cam kapıyı kapattı.

"Bütün bu olanların izahını istiyorum!"

Yoktu. O yüzden derin bir nefes verdim sadece.

"Ahuzar!" diye çıkıştı. "Bütün jet sosyete seni Kralşanların gelini olarak konuşuyor farkında mısın? Sosyal medya, haber siteleri, gazeteler sen ve Kralşan ile dolu. Gerçek olmadığının farkındayım ama bu iş nasıl bu noktaya gelmiş olabilir? Ben iyi hoş memnunum ama Adriel neden peşinde? İki gündür işe Kralşan arabası ile gelmen de çabası!"

Sessiz kaldım. Bir daha kimseye kendimi anlatacak gücüm kalmamıştı. Hepsini tek bir gövdeye döküp almam gereken cevabı misli ile almıştım. Ne diyecektim ki hem? Sevgili Cengo; ülkenin en büyük mafya babası tarafından bir başka mafya babasının önüne yem diye atıldım. İnanırsan elimizdeki hikaye bu.

"Yalan haber." dedim tüm soruları yerine.

"İyi ki söyledin!" diye terslendi. "Nasıl aydınlandım şu an!"

Kulaklıklara uzandım. "Programım var Cengo. Sonra konuşalım."

Bu defa yumuşamıştı bakışları. Kolay kolay böyle yorgun çıkmazdı çünkü sesim. Az çok tanırdı beni. "Başın belada mı?"

Gülümsedim. Benim başım hep beladaydı.

Ellerimi kavradı bu noktada. "Ahuzar." dedi ciddi ciddi. Mavi gözlerinde ilk defa gördüğüm bir ciddiyet vardı. "Sen benim iş arkadaşından da öte dostumsun. O adamın arabasına binmez, peşinde adamları ile gezmezsin. Bir şeyle mi tehdit ediyor seni? Söyle."

Beni, bana uzanan dost eline dahi tereddütle bakmama neden olacak bir duygusuzluğa getirdiği için hayata da bir yanım hep kırgın kalacaktı. Gülümsedim yine de. Severdim Cengo' yu. Zor zamanlarımda yanımda olan nadir kişilerdendi. O patlamada o da yaralanmıştı mesela ama o halde günlerce hastaneye benim yanıma gelmişti. "Söylersem ne olacak?" diye mırıldanırken dudaklarımda dilimden dökülenlerin inadına derin bir tebessüm vardı. "Ne yapabilirsin ki Cengo?"

Cevap için beklemedi. "Tahmin edebileceğinden daha fazlasını Ahuzar."

Gülüşüm büyüdü. "Büyük iddialar." Beni bir ciddiye al der gibi baktığında bir elimi elinin altından kurtarıp diğer elimin üzerindeki elinin üzerine sardım. "Merak etme. Önemli bir şey yok. Klasik Kralşan oyunları. Canımı sıkıp keyiflenme döneminde. Birkaç güne yine kendi çöplüğüne döner." Ellerimi elinin içinden tamamen çekip kulaklıkları kulağıma taktım. "Sabah programım başlıyor." dediğimde gerçekten de camın arkasındaki İbrahim son üç diye bağırıyordu. "Oyalama beni."

Şüpheli bakışları sürse de uzatmadı. Kalkıp odadan çıktıktan sonrasını Adriel düşünmeliydi. Tek olduğum sabah programı başladığında hayatımdaki her şeyi sıfırladım. Zihnimde susmayan sesleri susturmanın tek yolu müzikti. Öğle arasına çıkmadım. Aynı şekilde kahve almaya da. Üzerimde saçma bakış istemiyordum. Bugün gece programı yoktu. Sadece akşam programımı sunup bu saçma günü de bitirecektim.

Sabah programından sonra hasta olduğu için gelemeyen başka bir arkadaşın öğlen programın da ben sundum. Kafamın dağılması için ne kadar iş varsa yapabilirdim.

Öyle de oldu. Radyo odasını sol köşesinde asırlardır duran evrak dolabını boşaltıp sistematik bir şekilde yeniden yerleştirdim. Başka bir arkadaşın programı için şarkı listesini ayarlamasına yardım ettim. Önümüzdeki günlerin sunum planını çıkardım. Alınacak konukları arayıp gerekli bilgileri verdim. Akşam beşe kadar zihnimi bütün düşüncelerden uzaklaştıracak her işi yaptım. Saat beş olduğunda yeniden radyomun başındaydım.

Keyifle başladım. Aynı keyifle de devam ediyordum. "Sevgi Hanım'a çok teşekkür ederiz. Telefon hattımıza çok güzel bembeyaz çiçek resimleri göndermiş. Yumuşacık olduk." Düşen diğer mesaja baktım. "Aşkın da sembolü çiçeklerdir değil mi? demiş İzmir'den Yazgülü Hanım. Öyledir mutlaka ama aşkın kesin bir sembolü olduğunu düşünmüyorum..." derken radyonun kapısı açılmıştı.

Normalde duraksamazdım ama cam kapının ardından içeri girenleri gördüğümde gün için sabit tutmaya çalıştığım bütün sakinliğim yerle biz olmuştu. Kralşan'dı gelen. Lacivert takım elbisesi içinde her zamanki gibi şık ve özenliydi. Hemen arkasından ilerleyen Fiko'yu gözüm pek görmemişti. Benim gözüme ilk değen kendime sövmeme neden olacak bir şekilde oydu. Kenan'ın sağ yanında, siyah takım elbiseleri içindeydi.

Odaya girdiklerinde diğer kısımda masa başında çalışan kim varsa ayağa kalktı. Herkes Kralşan'ı tanırdı. Birim sorumlumuz Mevlüt Bey hızla ona doğru ilerlemiş, el sıkışmışlardı. Bakışlarımı ondan koparıp Kenan' a diktiğimde kaşlarımın çatılmasına da engel olamamıştım. Allah aşkına

burada işi neydi? Hayatımı yeterince çıkmaza sürüklüyordu zaten. Daha ne kadar batıracaktı? En dipteydim!

Kenan şerefsizi beni işaret edip keyifli bir kahkaha attığında diğer herkes de gülmüş ve bakışlarını bana dikmişti. Gelen bildirim sesi ile kendime gelip canlı yayında olduğumu kavrayabildim. "...Çok pardon, yayında ufak bir kopukluk oldu sanırım." diyerek toparlamaya çalıştım. Hiçbirini görmek istemediğim için döner sandalyemi sağa doğru çevirip büyük bilgisayar ekranlarına odaklandım. "En son Yazgülü Hanım'ın mesajını okuyorduk. Aşkın da sembolü çiçekler değil midir demişti kendileri."

Yazgülü Hanım'dan mesaj düştü ekrana. ***Kesin sembolü değil dediniz. Sizce nedir o zaman?***

Camın dışındaki zebaniye rağmen gülümsemeye çalıştım. "Yazgülü Hanım sizce aşkın sembolü nedir demiş. Dediğim gibi, bence aşkın kesin bir sembolü yoktur. Kimi için bir çiçek olur, kimi için bir kolye, kimi için ise dünyanın en sıradan şeyi. Önemli olan nesneler değil, o nesnelere aşık olunan kişi üzerinden yüklenen anlamlar." Gülmeye çalıştım. "Bu kadar felsefi konuşma yeter. Şimdi sıradaki parçamız geliyor."

Bu noktada bakışlarımı karşıma çevirmek zorunda kaldım çünkü hissettiğim bakış Kenan'ın değil, onundu. Kenan hala birim sorumlumuz ile bir şeyler konuşurken o pür dikkat beni izliyordu.

Kısa bir an denk düştü bakışlarımız. "Zeynep Casalini, Duvar diyecek efendim. Keyifli dinlemeler." derken istediğini yapmış, gözlerimi gözlerine değdirmemiştim. Yeniden önüme dönüp şarkının sesini açtım. Ses inceden süzülürken kulaklığı kulağımdan çıkarmadım. Dışarıdaki radyo açık değilse kimse burayı duymazdı. Önümdeki not defterine

anlamsız şekiller çizerken dışarıdan bakan biri dünyanın en önemli notlarını aldığımı düşünebilirdi. Altmış iki yazarak tavşan çiziyordum oysa. Temennim bu programın ömür boyu sürmesiydi ama son on dakikanın içindeydik.

"...Seninle yürüyene yolda tuzakların var
Bir daha asla dokunmam tenine
Senin teninden önce duvarların var

Ben o duvarlara çarpa çarpa nasır tuttum
Ağlaya ağlaya yosun tuttum..."

Şarkı bitip diğer şarkıya geçtiğimde acılar içindeydim çünkü son şarkıydı. Tek dileğim bu sosyapat pisliğin gerçekten bir aile yemeği ayarlamamasıydı. Hülya denen kadınla yüz yüze gelmek şu an en son isteyeceğim şeydi. İsteklerimin hiçbiri gerçekleşmedi. Program bitti. Kapatma tuşuna basıp hızla çantama uzandım. Koşar adım buradan çıkmak gibi saçma planlarım vardı. Bakışlarımı cama çevirmiyor, bilerek onlara bakmıyordum. Çantamı alıp topuklu ayakkabılarımın üzerinde cam kapıya yöneldim. Açıp beş adım karşımdaki asıl çıkışa ilerleyecekken onun nursuz sesi yüzünden durmak zorunda kalmıştım.

"Ahuzar, hayatım." diyordu geniş geniş.

HAYATIN BATSIN, ŞEREFSİZ!

Sesini duyduğum an içimde beliren öfke beni bile şaşırtıyordu artık. Korkuyordum bu nefretimden. Dün o engel olmasa bıçağı fırlatacaktım mesela. Bu ben değildim. Ben zarar vererek tatmin olamazdım. Onun yüzünden artık hiç olmadığım bir canavara evrildiğimi hissediyor, daha çıkmaz bir kapana sıkışıyordum.

Yanımda belirdi. İfadesiz tutmaya çalıştığım bakışlarımı ona çevirdiğimde ise her zaman ki oyunculuğu ile tebessüm etti.

"Nasılsın?"

Cevap vermedim. Tip tip bakmayı sürdürdüm. Bu bakışı umursamadan arkada kalan ekip arkadaşlarıma döndü. "İş arkadaşların ile tanıştım. Hepsi birbirinden kaliteli."

Bunu bir iltifat sanan ekip teşekkür ederken bakışlarım birkaç saniye için Kenan'ın arkasında kalan ona takılmaya meyletti. İzin vermedim. Kenan'a bakmayı sürdürdüm. "İyi, burada kalıp iş arkadaşlarımla takıl o zaman." Çantamı kolumda sabitleyip kapıya doğru ilerledim. Açıp dışarı çıktığımda bela yeniden yanımdaydı.

"Seni iş yerinden almaya gelen sevgilini böyle mi karşılıyorsun?"

"Önceden haber versen hiç karşılamamayı tercih ederdim."

Gülüşü geldi kulağıma. Dönüp bakmadım. Bir adım arkamdan gelen ise Fiko değil, oydu. Kokusunu fark etmemek imkansızdı. Bir adım arkamda da yürümemeliydi. Yürümesi gereken yer Kenan'ın yanıydı. Adımlarımı hızlandırdım. Kenan elimi tutma hadsizliğini gösterdiğinde ise en ters bakışlarımı ona çevirerek elimi geri çektim. Öfkem her zamanki gibi adımlarımı durdurmuştu.

"Parmağının ucunu dahi bana sürersen seni buna pişman ederim!"

Dudaklarında beliren gülüş kan ürpertecek bir sapkınlıktaydı. Bir adım atıp bana daha çok yaklaştığında hala kanalın içinde olduğumuz için gerileyemedim. Toplum içinde yapacağım en ufak ters hareketin bedeli her zaman Biricik olurdu. Ezbere bildiğim bir cezaydı. Elini omuzlarıma düşen saçlarıma ilerletti. "Neden bunu zorla yapayım ki?" derken bakışları gerdanıma takılmıştı. "O zaman hiçbir zevki

kalmaz. Birgün sen beni kendi iradenle isteyeceksin..." Omuzlarımdan dökülen saçlarımda oyalandı parmak uçları.

Midemdeki sıvı genzimi yakacak derecede içimde kabarırken başımı geri çekip parmakları saçlarımdan uzaklaştırmaya çalıştım.

"Kenan B-" diyecek oldu arkamızdaki sesi.

Onun sesinin beni kurtarmasına izin vermeden elimin tersiyle Kenan'ın elini geri iteleyip ilerledim. Bütün ümidimi tek bir sese bağlamam saçmaydı zaten. Birine nasıl güveneceğini bilmediğinde ilk güven kırıntısına var gücüye sarılıyordu insan. Ne konuştuklarını duymadım. Hızla ilerleyen adımlarım bir an önce buradan kaçmak istiyordu. Kanaldan dışarı çıktığımızda bunun oldukça yersiz bir istek olduğu gerçeği ile yüzleşmek zorundaydım. Art arta çekilmiş üç tane siyah araba, Kralşan' ı bekliyordu.

Bir adım arkamda belirdi yeniden. Ortadaki aracın kapısı bizim için açıldı. "Önden sevgilim." derken elleri arabayı reverans eder gibiydi. Çaresiz bir nefes verdim. Başka seçenek yoktu. Adımlarım istemediğim halde araca yöneldi. Ultra lüks aracın en köşesine çekildim. Kenan yanıma oturduğunda dönüp bakmadım. Timur aracın ön kısmına yani tam önüme oturduğunda da bakışlarım camdaydı. Varlığı sıcak ama bir o kadar da soğukken bakışlarımı yine ona değdirmemeye özen gösteriyordum. Saçma bir burukluk vardı ama içimde.

Bakmak istiyordum gözlerine...

Etrafım bu kadar ölümle çevriliyken güven veren tek şey yine oydu çünkü. Mesela şu an bu arabada o var diye içimde beliren bir huzursuzluk, göğüs kafesimi kaplayan sıkışık nefesler yoktu. İşte en çok da bu yüzden kızgındım kendime.

Defalarca bana güvenme dediği halde bu kadar güvendiğim için, onca laftan sonra dahi içimde gram azalmadığı için.

"Cici annemiz çok güzel bir sofra hazırlattı." diyen Kenan' a bakmadım. Boş konuşuyordu. Kaldırım kenarlarındaki ağaçları izlemek daha verimliydi.

Yol boyunca anlattığı hiçbir şeyi dinlemedim. Bir süre sonra o da pes edip susmuştu. İnadımın kırılmaz olduğunu biliyor, istemesem dahi beni tanıyordu. Kralşan malikanesinin kapıları bizim için ağır ağır açılırken göğüs kafesimde huzursuzluk aradım. Hafiften burnuma değen deniz kokusundan başka bir şey duymadım. Araçlar durduğunda kapımı açan oydu. Gölgesi üzerime vuruyordu. Yine dönüp bakmadım. Sadece derin bir nefes alarak deniz kokusunun içimde belirmeye hazırlanan huzursuzluğu bastırmasını istedim.

Kenan elini tutmam için bana uzatmıştı. Şaka yapıyor olmalıydı. Kendi topraklarında olduğu için kendisine gönül rahatlığı ile orta parmağımı gösterip evine doğru ilerledim. Midemi bulandıran kahkahası yükseldi arkamdan. Birkaç saniye sonra yeniden yanımdaydı. Geniş ve uzun koridorda ilerleyip salona geldiğimizde saklamaya çalıştığım huzursuzluk büyüdü. Bütün göğüs kafesimi kapladı.

Çünkü Hülya Kralşan yeniden karşımdaydı.

Altın varaklarla kaplı ağır avangart mobilyalar ile dekore edilmiş salonun kasveti ile nefesim sıkışmıştı. En son buraya gelip, Hülya Hanım' ın karşısına dikildiğimde de aynı his vardı. Büyük bir huzursuzluk vardı bu evde. Hissetmemek imkansızdı. Salonun en ucundaki yemek masası çeşit çeşit yemeklerle donatılmışken diğer yanda kalan koltuklarda oturuyordu Hülya Hanım. Bizi gördüğünde usulca ayağa

kalkmıştı ama ifadesindeki memnuniyetsizlik fark edilmeyecek gibi değildi.

"Annem!" dedi Kenan içli içli.

Gülümsemeye çalıştı Hülya Hanım. Oldukça zorakiydi. "Hoş geldiniz."

Cevap vermedim.

Kenan eğlencesine devam ediyordu. "Hoş bulduk!" Keyifle masaya ilerledi. "Yemekler soğumadan başlayalım, lütfen. Gün boyu bu anı bekledim. Kurt gibi açım." Tam masanın önüne gelmişti ki durup bana döndü. Saçma bir mahcubiyet belirdi dudaklarında. "Özür dilerim bebeğim. Önce seni buyur etmeliydim değil mi? Aile yemeklerini hep çok sevmişimdir. Heyecanımı mazur gör." Yeniden yanıma gelip eli ile masayı işaret etti. "Önden lütfen."

Nefret dolu bir bakışla ilerledim. Sosyapat pislik zevk alıyordu. Kenan en başa oturdu. Sol yanına Hülya Hanım, karşısına ise ben. Dünyanın en saçma yemek masasının tam listesi işte sadece bu kadardı. Göğsümdeki huzursuzluk büyüyünce kendime kızacağımı bile bile kaçamak bakışlarım etrafta onu aradı. Gözlerine ve yüzüne bakmadım. Kapının hemen önünde Fiko ile dikildiklerini fark ettiğim an yeniden önüme döndüm. Bu güven için yeterliydi. Bana güven diyen bir sırtlandansa bana güvenme diyen bir aslanı tercih ederdim.

İfadesiz bakışlarımı karşımdaki kadına çevirdim. Gözleri bendeydi ama ben ona baktığım an önüne eğmişti gözlerini. Her zamanki gibi mücevherleri içinde parlıyordu ama gözlerinin içinde tek bir ışık yoktu. Küçükken de hep böyle bakardı. Boş, sevgisiz, ayağına bir bağ, hayatına bir prangaymışım gibi.

"Beni sevmen için daha ne yapayım Hülya, sen söyle." derdi babam

Bu çaresiz isyana bile duygusuz bakışları ile dudak kıvırırdı. *"Hangi istediğimi yaptın ki bunu da yapacaksın!"* derken de hiçbir ışık olmazdı gözlerinde.

Oysa Hülya Soykamer Çanakkaleli çiftçi bir ailenin kızıydı. Köyde büyümüş, evlenene kadar yine ahır temizlemeye devam etmişti. İstanbul' dan ayda bir gelip, köylerinden atlara yem alan İlyas' ı kendine aşık etmesinin tek amacı bu çiftlikten çıkmaktı belki de. Babamın büyük bir aşkla anlattığı aşk hikayesinin asıl gerçeği bundan ibaretti. Hülya, İlyas'ı köyünden çıkıp İstanbul'a gelmek için kullanmıştı. Hiçbir zaman sevmemişti. Köyden gelip başka bir çiftliğe getirilmesineydi bütün öfkesi. Bir de ayağına bağ olan kızına.

Ellerini heyecana birbirine sürttü Kenan. "Çok heyecanlı! Haydi başlayalım."

Burnumdan derin bir nefes alıp öfkemi dizginlemeye çalıştım. Deniz kokusu uzaktı ama hayali ile içimdeki ateşi azaltmayı denedim. İstemesem dahi sakinleşmeme neden oluyordu. Bu ortam için zordu ama başka bir seçenek yoktu.

"Bu biraz aceleye geldi." dedi Kenan. "Cici annem müstakbel gelini hemen daha yakından tanımak istiyor diye hızlıca ayarladım. Diğer yemeğimizde Irmak ve Biricik de olmalı. Ailemiz o zaman çok güzel bir bütün olur. Değil mi sevgilim?"

En tip bakışım ile baktım kendisine.

Gerekli cevabı almanın huzuru ile sırıttı.

Yanımızda beliren bir hizmetli önümüzdeki tabaklara çorba dökerken ifadesiz kaldım. Bu sofrada hiçbir şeyi ağzıma sürmeyecektim.

"Çorba sevmiyor musun?" dedi Kenan.

Yine ters ters bakarak anlaması gerekeni anlattım.

"Ne seversin bilmiyorum Ahuzar." dedi Hülya Hanım yapmacık bir nezaketle. "Elimden geldiğinde çok çeşit yaptırdım." Masanın en ucunda ki tatlıyı işaret etti. "Fındıklı kadayıf dolmasını özellikle senin için kendim yaptım." Gülümsedi. Derin ve zorakiydi. "Seversin umarım."

Dudaklarımdan kesik bir gülüşün dökülmesine engel olamamıştım. Bizim hakkımızda hatırladığı nadir şeyler ile bir şeyler yapmaya çalışıyordu anlaşılan. Babama da sık sık bu tatlıyı yapardın diyemedim. "Rahmetli babam pek severdi." dedim onun yerine. Küçükken elime tutuşturduğun fındıklı çikolatayı yedikten sonra günlerce dilim ve yüzüm şiş bir şekilde uyudum da diyemedim. "Benim fındığa alerjim var Hülya Hanım." dedim.

Bocaladı. Beklemiyordu muhtemelen. Benim için şaşırtıcı değildi. Ben ondan her şeyi bekliyordum. Yapacağı hiçbir şey şaşırtmazdı.

Önümüzdeki çorbanın ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Kenan çorbayı yudumlayacakken durdu. Dudağının kenarını büzük bir nezaketle peçeteye sildi. "Çorbalarımızı içtikten sonra bu konuya giriş yaparız sanıyordum. Anne kız hızlı çıktınız."

Şaşırmadım. O da şaşırmadı. Bu masada herkes gerçeği biliyor lakin sesli dile getirmiyordu. Birinin dile getirmiş olması işime gelirdi.

Güldü Kralşan. "Yıllar sonra bir anne kızı bir araya getirdiğim için o kadar gururluyum ki..." Hülya Hanımın masa üzerinde ki elini kavradı. "Cici annem yıllardır evlatlarının hasreti ile yanıp tutuşuyordu."

Bakışlarım ondaydı. Anne olacak kadında. "Eminim öyledir..."

"Aynen. Her gece sayıklardı yavrularım da yavrularım diye..." dedi Kenan alay eder gibi. Hülya Hanımdaydı alay dolu bakışları. "Kıyamadım bende, dayanamadım bu feryatlarına. Buldum kızlarını. Nasıl? Güzel yapmışım değil mi cici anne?"

Sessiz kaldı Hülya Kralşan. Derin derin yutkunurken gerdanını sarmalayan kırmızı elbisesinin yakaları dahi gerilmişti.

Bana döndü Kenan. "Ama kızlarından biri öyle güzeldi ki; aşık olmadan duramadım Hülya Hanım." Yeniden Hülya' ya döndü. "Anlıyorsun değil mi? Aşkı en iyi sen anlarsın."

Yine yutkundu Hülya Hanım. Tabağında ki rahatsız bakışlarını bana kaldırdı. "Sevgili misiniz gerçekten?"

"Hayır." dedim.

"Evet." dedi Kenan.

Durmadım. Kenan'ı umursamadan Hülya Kralşan' ın gözlerine bakarak konuşmaya devam ettim. Bütün bu lanetin üzerime çöreklenmesinin sebebi oydu. Kenan ile aralarındaki nefreti fark etmemek imkansızdı. Kenan'ın ona olan nefreti yüzünden hayatımın bu denli rezil oluşunu kaldıramıyordum. Her şeyin sorumlusu oydu! Şimdi de geçmişte de! Ateş olmamım sebebi de oydu! Asla sevilmememin nedeni de oydu! Babamın ölmesinin sebebi de oydu! Kardeşimin hayatının bu manyağın elinde

olmasının sebebi de oydu! Etrafımdaki kapanın sahibi de oydu!

"Sevgilim falan değil." dedim en net şekilde. "Senden nefret ediyor. Seni rahatsız etmek için beni de rahatsız ediyor." Hafifçe ileri eğildim. Meydan okur gibi yukarı kalktı çenem. "Yani, yokluğun bile bana zarar Hülya Kralşan!"

Keyifli bir ses yükseldi Kenan'dan. "Bu iyiydi bak!"

Çenesi kasıldı Hülya Hanımın. "Benim yüzünden olduğunu sanmıyorum..."

"Senin yüzünden!" diye çıkıştım.

"Aynen." dedi Kenan. "Sevgilim doğru söylüyor. Gerçekten de ilk bu şekilde tanıştık Ahuzarcığım ile. Her şey senin yüzünden cici anne." Gülerek bakıyordu Hülya Kralşan' a. "Bana hayatımın aşkını getirdiğin için sana sonsuza kadar minnettar kalacağım." Bana döndü zifiri siyah gözleri. "Şu an içinde bulunduğumuz durumda cici annem yüzünden, biliyor musun Ahuzar? Yine o vesile olmasa sevgili olamazdık." Keyifli bir tebessümle ona dönüp masanın üzerinde ki elini kavradı. "Öyle iyi bir anne ki..."

Bir kaşım duyduğumu algılamaya çalışır gibi havalandı. Hülya Hanımın bakışları yeniden önüne düşmüştü. Kenan' ın elinin altındaki elini titreyerek geri çekip kucağına indirdi. Bakışları bana değmiyordu. Ben ise hala bazı şeyleri anlamlandırmaya çalışıyordum. "Şu an içinde bulunduğumuz durumun sebebi derken?"

Onunda bakışları Hülya Hanımdaydı. "Sen mi anlatmak istersin cici anne ben mi anlatayım? Sen anlatmak istersin diye bu yemeği düzenlemiştim ama pek iyi değil gibisin."

Kesik bir nefes verdi Hülya Kralşan. Ortamdan son derece rahatsız olduğunu beli eden bakışları yeniden bana kalktığında ürpermeden edemedim. İnsanın içini üşüten bir boşluk vardı koyu kahvelerinin en derinlerinde. Bakışları Kenan'a döndü. Başı belli belirsiz eğildi. "Yapma." Emir ya da isyan değil bir serzenişti bu.

Bakışlarım Kenan'a döndü. Memnuniyetle gülmüştü cici annesinin bu isteğine. "Tabi ki yapacağım. En kıymetlimin, beni canını tehlikeye atan biri olarak tanımasını istemem. Senin yüzünden sevgilim benim onu kurtlar sofrasına attığımı düşünüyor. Senin için bu fedakarlığı sırtlanacak kadar yüce gönüllü değilim. Anlat kızına, Yakup Öz'ün önüne yem diye seni ben attım de, susma lütfen, söyle!" Elini aceleyle, yasak bir şey söylemiş gibi dudaklarına kapattı. "Çok pardon, sen söyleyecektin değil mi? Tutamadım çenemi."

Ölüm sessizliği.

Ortamda olan şey buydu. Karşımda oturan kadının elinde gerçek bir hançer olsa ve şu saniye kalbimin orta yerine batırsa bu denli canım yanardı. Yoksa bu sızının hiçbir anlamı yoktu. Ben duyduğum gerçeğin şaşkınlığı ile titreyen gözlerimi ona sabitlemişken o aynı saniyelerde gözlerini kapatıp derin bir soluk vermişti. Yeniden gözlerini açıp bana baktığında üşümedim. Buz kestim.

"Ne?" diyebildim sadece. Öfke dolu değildi sesim. Hırçın değildi. Kırgın da değildi. Boş ama bir o kadar ağırdı.

Bakışları bendeyken gözlerinde ve ifadesinde hiçbir mahcubiyet yoktu. Ölümden dönmüştüm ben. Hırpalanmış, sırtımda soğuk bir bıçağın varlığını hissetmiştim. Şu an dahi bir ordu dolusu koruma ile geziyordum. Belki bir köşede sıkacaktılar kafama ya da gece uyurken gizlice odama girip

boğacaklardı. Yaşam ve ölüm arasında ip ince bir çizgide yürümeye çalışırken beni ölümün tam ortasına atan kendi annem miydi?

"Şaşırdın değil mi?" dedi Kenan. "İnan öğrenince ben de çok şaşırdım hayatım."

Yazısız bir kuralı vardı dünyanın. Kimse sesli dile getirmez ama herkes bilirdi. Bu dünya da annesinin sevgiye doyuramadığı bir çocuğu hiç kimse sevgiye doyuramazdı. Bir kural da ben ekliyordum bu sessiz gerçeklere. Bu dünyada annesinin yok etmek istediği bir canı kimse yaşatamazdı. Bir gerçeği daha sessizce ekledim.

Ama Hülya Kralşan hiçbir zaman bir anne değildi...

Bakışlarım yeniden onu bulduğunda, "Neden?" diyebildim sadece.

"Kızım, Irmak için." dediğinde hakkım olmayan bir kırgınlıkla daha dağıldı kalbim. Oysa daha toparlanmamıştı bile. Ondan her şeyi bekliyordum ama bu kadarı bana bile ağırdı.

"Sallıyor." dedi Kenan. "Tamamen kendi için." İleri uzanıp masanın ortasında içli köftelerden bir tane alıp tabağına bıraktı. "Yakup amcanın önüne öldürmesi için onu atacaktım. Kendini kurtarmak için seni sevgilim olarak gösterip gidip öldürün dedi." İçli köftesinden bir dilimi keyifle yedi.

"Sus!" dedi Hülya Hanım dişlerini sıkarak.

Bir parça daha yedi köfteden. "Eksik anlatıyorsun. Boşluk sevmem, bilirsin."

Kalbimin üzerindeki bıçak daha da derine battı. Sevmemiş olabilirdi, itip bir köşeye savurmuş olabilirdi, başımı okşamamış, zerre sevgi vermemiş de olabilirdi. Ama bu...

"Bu kadar mı nefret ediyorsun benden?" dediğimde iç sesimin dışa vurduğunu sonradan fark etmiştim.

Cevap vermedi lakin ilk defa ifadesizliği sekteye uğradı. Başı belli belirsiz sola eğildi. Ama hayır demedi...

Bakışlarımdaki kırgınlığı boğazımdaki yumru ile beraber yuttum. En iyi bildiğim şeyi yapıp hazırda bekleyen öfkemi kuşandım. Çenem sıktığım dişlerimin etkisi ile seğirirken sıktığım yumruklarım avuç içime batan tırnaklarım ile sızladı. Bencil bir kadın olduğunu biliyordum ama bu kadarı bana dahi fazla gelen bir darbe olmuştu. Yavaşça ayağa kalktım. Ölümümü bekleyen bunca sırtlanın önünde daha fazla duramayacaktım.

"Ben doydum." Sesim duygudan yoksundu. "İzninizle kalkıyorum. Size afiyet olsun." Yanıma bıraktığım çantamı kavrayıp masanın ucuna doğru ilerledim. Ama en uca geldiğimde hemen geçmedim. Masa örtüsünün bir ucunu kavrayıp adımlarımla eş değer bir yavaşlıkta kendime beraber çektim.

Bana zehir olan hiç kimseye afiyet olamazdı.

Öfkeyle sıktığım dişlerim değil dilim ve damağımdı belki de. Ağzıma dolan keskin kan tadı boğazımı yaktı. Önce adımlarım ilerlerken çektiğim masa örtüsüyle birlikte ardım sıra devrilen tabak ve bardakların kırılma sesini duydum sonra ise Hülya Hanım'dan yükselen tiz bir çığlığı. Temennim bir yerlerine bıçak batmış olmasından yanaydı. Bakışlarım karşımdaydı. Onun pür dikkat bana baktığının farkındaydım ama ben bakışlarımı yine ona değirmedim. Fiko ile aralarında kalan boşluğa kustum gözlerimden çıkan ateşleri. Durmadım. Son noktaya geldiğimi hissedene kadar örtüyü çekip arkamda her şeyi darmaduman bırakırken artık hafifleyen örtünün ucunu bıraktım.

Bütün bu dağınıklığa rağmen, "O fındıklı tatlıyı sevmedi sanırım..." diyen Kenan'ın alaysı sesi umurumda değildi. Önümde dahi dağılan yemek ve tabak parçaları vardı. Hiçbirine değmeden, sert ve sağlam adımlarla çıkışa ilerledim. Onun yanından geçerken de gözlerine gözlerimi değdirmedim.

Yanından geçip koridora doğru döndüğümde Kenan'ın, "Tulpar, eşlik edin Ahuzar Hanım'a." dediğini duydum.

Birkaç saniye sonra yeniden bir adım arkamdaydı. Birkaç adım atabildim sadece. İleri gitmeye zorladım kendimi. Öfkem yine en çok beni yakıyor, aldığım her nefes beni boğuyordu. Evin büyük kapısına geldiğimde sertçe kavradım kolu. İşi buraya kadardı. "Gerisini kendim hallederim." dedim sert bir tonla. "Bir adım arkamdan gelmene gerek yok. İşine dön." Kapıyı açıp dışarı çıktığımda yüzüme vuran rüzgar ağustos için normaldi belki ama anlamsızca tenimi yaktı. Varlığı bir adım arkamda olsa hissederdim. Yoktu. Olduğu yerde kalmıştı.

Gerçeği biliyordu. Bana söylememişti. Önceden söylese bu kadar canım yanmazdı belki de. Hazır olurdum darbeye. Karşımda siyah arabanın kapısına yaslanmış Adriel' i gördüm. Beni buradan çıkaracak tek kişinin o oluşu daha da trajikomikti. Beni gördüğünde olduğu yerde dikleşti. Adımlarımı yavaşlatmadan ilerledim. "Gidelim."

Sorgulamadan kapıyı açtı. Arabadan içeri binip siyah camlar arkasında kalana kadar yıkılmadım. Kapılar tamamen kapandığında dışarıdan içerisini göstermeyen bu camlara güvenerek günler sonra bakışlarımı ona çevirdim. Hala kapının önünde, bir adım arkamdan gelmene gerek yok dediğim noktada bekliyordu. Bana bakma dediği için bakışları bende olmaz sanıyordum ama keskin kahveler sanki arabanın içini görüyor gibi direkt bendeydi.

Bakışlarından bu noktadan sezemediğim bir duygu varken daha fazla odaklanmaya fırsatım olmadı. Araba ilerledi. Hedef evdi ama beynim sessizliği kabul edemeyecek kadar yüksek seslerle kaynıyordu. İstedikleri hedefe sürdürmedim. Kendi istediğim hedefe ilerlettim. Çünkü istediğim derin bir sessizlik değil, şiddetli bir gürültüydü.

******

Geceden daha sessizdi Kralşan malikanesi. Saatler önce salonda esen fırtınadan geriye dağılan bir masa, kırık tabak ve bardaklar kalmıştı. Hülya Kralşan odasına geçilmiş kırdığı can için değil yine kendi canı için ağlarken, Kenan çalışma ofisinde evraklarına gömülmüştü. Alt kattaki bütün sesleri duyan, Hülya gelip ona anlattığı için her şeyi bilen ama yutmak zorunda kalan Mahir Kralşan açık camından dolu dolu gözlerle karanlık gökyüzünü izliyor, büyük malikanenin en üst katındaki odasında yaşayan Irmak ise her zamanki gibi kulaklıklarını takmış, en rahat pijamalarını giymiş, topuklu ayakkabı giymemenin getirdiği rahatlık ile kendini elinden geldiğinde her şeyden soyutlamıştı.

Bahçedeydi Timur. Sigarasından derin bir nefes çekip üflerken yanından geçen hizmetli kadının elindeki mavi çöp poşetinin içinde birkaç saat önceki fırtınanın artıklarının olduğunu biliyordu. Koşar adım arka bahçedeki çöp konteynırlarına ilerleyen hizmetli kadının arkasında bir gri duman daha üfledi gecenin karanlığına. Başı ağrıyordu yine. Sebebini bir türlü kestiremedi. Her şey istediği gibi ilerliyordu. Canını sıkacak hiçbir şey yoktu ama yine de canı sıkılıyordu. Bir nefes daha üflerken gözlerini kapatıp gökyüzüne doğru üfledi boğuk dumanları.

Sonra düşünürüz dedi... Sonra düşünürüz Timur...

Böyle dediği hiçbir şeyi daha sonra düşünmeyeceğini biliyordu. Bu, sonra düşünürüz kutusu değil, büyük bir düşünce mezarıydı. Sigarası bitmeye yaklaşmıştı. Adımları arka bahçeye ilerledi. Hizmetli kadın hafif toparlak, kısa boylu bir teyzeydi. Elinde ki büyük poşeti çöpe atmaya gücü yetmiyordu. Yavaş adımlarla yanına gittiğinde sigarasını çöp konteynırının yüzeyine bastırarak söndürmüş, sonra çöpe atmıştı.

Gelişiyle irkilen kadının önündeki çöp poşetini tek eliyle kavrayıp zerre zorlanmadan çöpe attı. "Sağ ol evladım." diyen kadın bir hayli minnettardı.

Sessizce başını aşağı yukarı salladı. Yeniden arkasını dönüp ilerleyecekken kadın, "Ne oldu bugün salonda, biliyor musun sen?" dediğinde duraksadı.

Biliyordu. Ateş geçmiş, değdiği her yeri yine yakmıştı. Haklıydı da. Can yakıcıydı öğrendiği gerçek. Timur, bu acıyı da bilirdi. Yine de, "Bilmiyorum." dedi kadına. Yeniden ilerlemeye başladı. Kralşan' a çıktığını haber verip evine gitmek için ön bahçeye giden adımlarını çalan telefonu yavaşlattı. Arayan Adriel'di. Neden aradığını

sorgulayamayacak kadar kafası doluydu. Açtı direkt. "Efendim?"

"Aramak istemezdim ama yardımın gerek." Arkadan gelen yüksek müzik sesinin içinde sesini seçmek zordu.

"Sebep?" dedi.

"Ahuzar Hanım'ı durduramıyorum."

Adımları olduğu yerde kalırken kaşları hafifçe çatıldı Timur'un. "Hangi konuda?"

"Gece kulübüne geldi. İçti. Sarhoş ve ne yaptığını zerre bilmeyen bir halde. Hiçbirimiz kaldıramıyoruz olduğu yerden."

Derin bir soluk verdi. "Peşinde tetikçiler olan birini o kadar kalabalık içine sokup açık hedef haline getirirken aklından ne geçiyordu senin?!"

"Bana işimi öğretme Tulpar!"

"İyi, beni neden arıyorsun o zaman? Git işini yap!"

"Bir tek seni dinliyor çünkü!" diye çıkıştı Adriel. "Gel şunu buradan kaldır. Yanında bir polis var. Ben ne zaman yaklaşsam saçma sapan şeyler anlatmaya başlıyor polise! Polis de anladı bir şey olduğunu, gitmiyor yanından! İzliyor hepimizi."

Burun kemerini ovuşturdu. "Ters değil, sakince söyle."

"Yanına yaklaştırmıyor diyorum!"

"Sızınca alır evine götürürsün."

"Yanında bir polis var. Sence sızmasını bekleyecek vakit var mı? Canlı bomba gibi!"

Derin bir soluk daha verirdi. "Konum at." Başka hiçbir şey söylemeden kapattı. Nadirdi sinirlenmesi. Hep sakin hep kontrollüydü ama günlerdir başı ağrıyorken bir de üzerine bu haberi almak gerilmesine neden olmuştu istemsizce. "Sikeceğim yapacağınız işi!" diye yükseldi. "Yapmanız gereken tek şey tek bir kadını korumak! Bu kadar mı zor bu?"

Sanki onu dinleyecekti de! Yüzüne bile bakmıyordu.

"Lan Tulpar!" diye bağırdı yandan Fiko. Gevşek gevşek ilerleyip Timur'a yaklaştı. "Patron dedi ki defolsun gitsin, bu akşamlık paydos."

Umursamadan yanından geçip araçlardan birine ilerledi. Yan yana dizili siyah arabaların içinde en ön sırada Range Over vardı. Kapısını açtığında Fiko yeniden önünde belirmişti. "Gece gece hayırdır? Patron sana araba mı verd-" diyecekken Timur yakasından kavradı. Hep yanlış zamanı seçiyordu. Yine Timur'un canının fazlası ile sıkkın olduğu bir andı. Zerre çekemeyecekti. Fiko yeniden ne olduğunu bilemeden ayaklarının yerden kesildiğini hissetmiş, ters bir sakinlik ile ona bakan kahveler ile göz göze gelmişti.

"Bir daha ayağımın altında dolanırsan Fiko." dedi tane tane. "Seni şişeye sokar sallaya sallaya sikerim!" Yana doğru savurup arabadan ve kendinden uzaklaştırdı. "Artık yeterince net mi?"

Fiko fırlatıldığı yönden toparlanmaya çalışırken o arabaya binip kapıyı kapattı. Adam sülük gibiydi. Ne laftan anlıyordu ne dayaktan. Elinde kalacak, yazık olacaktı. Arabaların anahtarları üzerindeydi. Bu, Kralşan malikanesinde, ön kısımda bekleyen her araçta böyleydi. Hala alık alık ona

bakan Fiko' nun üzerine sürdü arabayı. Fiko hızla yana çekilirken demir kapılar bu defa onun için açılmıştı. Kenan Bey'in emri üzerine Tulpar'ı kimse sorgulayamazdı.

Telefonuna düşen konuma ilerledi. Bir sigara daha yaktı yol boyunca. Kadına bana bakma diye posta koyduktan sonra yine kendi ayağıyla yanına gidiyor olduğunu gerçeği ile yüzleşmek zorunda kalınca bir sigara daha yaktı. Dakikalar sonra bir gece kulübünün önündeydi. Arabadan inip içeri ilerlerken bakışları kalabalık içinde Adriel, korumalar ve Ahu' yu arıyordu. Yanıp sönen rengarenk ışıklar ve yüksek desibeldeki müzik rahatsız etmedi. Ama yüzüne vuran içki kokusundan iliklerine kadar nefret ediyordu. Kendinden geçmiş bir halde dans eden kalabalığın arasından sıyrılıp bar kısmına ilerledi. Birkaç dakika sonra hedefini bulmuştu.

Barın orta kısmına oturmuş, bir elini alnına yaslamıştı Ahu. Pek kendinden değil gibiydi. Hemen yanında orta yaşlarda sayılabilecek bir adam vardı. Ahu'ya bir şeyler anlatıyor, o ise dinliyormuş gibi sistematik bir şekilde başını aşağı yukarı sallıyordu. Bu görüntünün hemen arkasında dikilen ise sıkıntılı bir ifadeye sahip Adriel ve yanındaki üç korumaydı. Sıkıntı dolu bir nefes verdi. Gerçek manada sarhoş olup onu ve bu anı hatırlamamasını umuyordu. İleri giden adımlarını barın sol köşesinde takıldığı şey durdurdu.

Siyah şapkalı birinin sırtı dönüktü. Ahu ile aralarında dört kişi vardı. Önündeki cam bar tezgahına yaslanıp ileri doğru eğilmiş Ahu'ya başını hafif ileri uzatarak bakıyordu. Saniyelik bir görüntüydü ama Timur' un gördüğü minik bir detay daha vardı. Adamın kolunun altına saklanmış, Ahu'ya doğru hedeflenmiş bir silahın ucu vardı.

Adımları yön değiştirip ona yönelirken kalabalığın arasından yeniden sıyrıldı. Belindeki silahı çıkarıp sıkıca kavradı. Adamın tam arkasına geldiğinde bütün ifadesizliği ile silahı

adamın sırtına yaslayıp aynı soğukkanlılıkla diğer elini tetikçinin kolunun altında sakladığı silaha attı. Bocalayışını fırsat bilerek silahı sert bir manevra ile elinden çekip aldı. O silahı da yine aynı sırta yasladı Timur.

Adam sırtında hissettiği silahların ucu ve aniden arkasında beliren bu bedenle bocalamışken, "Sessizce kalk!" dedi sadece.

Denileni yapmaktan başka seçeneği olmayan adam oturduğu tabureden indi. Bakışlarını göz ucuyla yeniden Ahu' ya değdirdi Timur. İçkisinden büyük bir yudum almış, sert bir şekilde bardağı önüne bırakmıştı. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Silahları kimseye göstermemeye dikkat ederek adamın sırtına bastırarak kalabalık alandan ve Ahu' dan uzaklaştırdı tehlikeyi. Lavabolara ilerletti.

"Sadece beni gördün." dedi adam. Sesinde korku değil, birazdan başına gelecekleri biliyor olmanın telaşı vardı. Kurtulma derdindeydi. "Başkaları da vardı. Ben vuramadıysam onlar vuracak."

Bu kadar kalabalık alana o kadar tetikçi gönderilmeyeceğinin bilincindeydi Timur. Cevap vermeden önündeki bedeni lavaboya ilerletti. Loş, sarı ışıklı geniş bir lavaboya geldiklerinde içeride lavabolarda ellerini yıkayan iki kişi vardı. Silahları önündeki bedene daha çok yaslayıp bedeni ile kamufle etti Timur. Birkaç adım atması için zorladı. İki genç adam arkadaş gibi görünüyordu. Ellerini yıkayıp konuşarak çıkışa yöneldiler.

Timur' un bakışları kapalı lavabo kapılarına takıldı. Alt kısımlarından görünen ayak ve gölge aradı. Hiç kimsenin olmadığına emin olduğunda önündeki beden de aynı şeye emin olmuş, hızlı bir manevra ile ona dönerek elindeki silahlara saldırmıştı.

Adamın silahlara giden ellerini hızla iki yana iteledi Timur. Gövdesine sert bir tekme savurup gerisin geri savurdu. Adam inleyerek gerilerken elindeki iki silahı aynı anda beline sıkıştırdı. Bu işi sesli ve kanla hallederek burada başına bela alamazdı. Adam savrulduğu yerden toparlanırken köşedeki paspasa uzanmıştı. Ürpertici bir tebessüm kurulmuştu dudaklarına.

"Beni öldürsen dahi diğerleri o kadını öldürecek. Yaşaması imkansız." Paspasın sapını Timur' a doğru kaldırıp sert bir darbe savurmaya çalıştı. "Ölüm emri verildi! Kralşan boşuna uğraşıyor. Yakup Öz'ün ölmesini istediğini hiç kimse yaşatamaz!"

Ona doğrultulan tahta çubuktan başını geri çekerek kurtulmuş yeniden ileri atıldığında çubuğu tek elle kavrayarak adamla birlikte lavaboların olduğu yöne savurmuştu Timur. Adam başını lavabonun köşesine vurup sendelediğinde tuvaletin kapısına doğru gelen adım sesleri değdi kulağına. Elini cebine atıp siyah kravatı çıkardı. Atik bir şekilde adama ilerleyip toparlanmasına fırsat vermeden kravatı arkadan boğazına doladı. Nefessiz kalan bedeni kendine yaslayıp arkasında kalan lavabo kapılarına ilerledi. Kravatı var gücüyle sıkarken elinin altındaki bedenin kurtulmak için çırpınışlarının hiçbirini umursamadı.

Son nefesini vermek üzereyken, "Nefesin yeterse söyle o Yakup Öz'e..." diye mırıldandı kulağına. "Bu sefer o kadar kolay olmayacak. Çünkü karşısındaki kişi sadece Kralşan değil, ölümün kendisi!"

Var gücüyle sıktığı kravatın nefessiz bıraktığı beden son nefesini vermek üzereydi. Birkaç çırpınışın ardından artık tamamen hareketsizleşmiş, boş bir çuvaldan farksız bir hala gelmişti. Nefesi bu gerçeği söylemeye yetmeyecekti. Dışarıdaki kapının açıldığını duyduğunda kolları arasındaki

bedeni sessizce klozetin üzerine bıraktı Timur. Dışarıdakiler gidene kadar bekledi. Kravatını cesedin boynundan çözüp yeniden cebine yerleştirirken tuvaletin kapısını kilitleyip yanında kalan, diğer kabini bu kabinden ayıran kalın tahta duvarın üstte kalan açık yerine tutunarak tek hamlede tırmandı. Diğer kabine atlayıp dışarı çıktığında tuvalete başka birileri gelmişti. Sessizce yakalarını düzeltip ellerini yıkadı. Aynı sessizlikle lavabodan çıkıp yeniden kalabalığın arasına karıştı.

Yine barı bulduğunda yüksek sesten, bedenine sarılan başka bedenlerden ve içki kokusundan bir hayli rahatsızdı. Kendinden geçmiş bir halde kollarını ona dolamaya çalışan, dans eden bedenlerin arasından kendini geri çekerek soyutlandı. Bir an önce buradan çıkmak isteyen adımları hedefine ilerledi. İçindeki bütün bu rahatsız hislere rağmen dışarıdan yine sakin ve ifadesizdi. Bıraktığı noktada buldu Ahu' yu. Yanındaki adama bir şeyler anlatıyor, keyifle gülüyordu. Birkaç adım arkasında dikilen Adriel' e ilerledi.

Onu gördüğü an gizli bir derin nefes veren kızıl kadını umursamadı Timur. Bakışlarını yüzüne dahi değdirmedi. Yanından geçerken kulağına eğilip, "Erkekler tuvaletinin üçüncü kabinini temizlesinler." dedi sadece.

Yeniden ilerlerken Adriel kolundan yakaladı. "Ne oldu?" Bakışları hızla etraflarında gezindi. Kalabalık ortamın daha az riskli olacağını düşünmüştü buraya gelmeden önce. Zaten Ahu Hanım da başka bir seçenek bırakmamıştı. Onu eve bıraksalar dahi bu sefer de gizlice kaçıp buraya geleceğini belirtmişti. Dediğini yapacağına adı gibi emin olan Adriel en azından yanında biz oluruz düşüncesi ile tolerans göstermişti. Pek iyi görünmüyordu.

Cevap vermeden ilerlemeye devam etti Timur.

Adriel yeniden kolundan yakalayıp önünü kesti. "Sana ne oldu dedim? Ne yaptın?"

Durdu bu defa Timur. Bakışlarını göz ucuyla yanında ki kadına çevirdi. "Yapamadığın işi." dedi sakince. "Kadının dibine kadar giren tetikçiyi görmediğine göre sarhoş olan o değil sensin." Sakin duruşunun aksine sesi sert ve soğuktu. Keskin kahveler en keskin koyuluğuna bürünmüştü. "İşini düzgün yap Adriel. Bana ek iş çıkarma!"

Adriel bocalamış bir şekilde kalırken o kolunu kavrayan elden usulca uzaklaşarak Ahu'ya ilerledi. Başı ağrıyordu çünkü kaçtıkça kendini aynı noktada buluyordu. Kadına bana yaklaşma deyip o yanına gidiyordu. İkilem ve kararsızlık sevmezdi. Hayatta ya siyah olurdu ya beyaz, ya iyi olurdun ya kötü. Grisi yoktu onun, arafı yoktu, karışıklığı yoktu. Yanında konuşan adam polis dedikleri kişi olmalıydı. Orta yaşlarda, gür siyah saçları olan, hafif göbekli bir adamdı. Yaklaştıkça "... Aslında savaş muhabirliği yapmak çok güzeldi biliyor musun?" diyordu su misali akan sesi yanındaki adama. "Radyo çok sıkıcı."

"Neden oradasın o zaman?"

Derin bir soluk vermiş, bakışları karşısındaki boşluğa düşmüştü Ahu' nun. "Daha güvenli." Duraksadı. "Ya da artık hiçbir yer benim için güvenli değildir..."

Adımlarını geri atmak istedi Timur. Atamadı. Geri dönüp Adriel' e sen kaldır oradan demek istedi. Yapamadı. Adımları ileri gitti. Ela ile karışmış yeşiller ona dönmesin istedi. Bu isteği de olmadı. Daha ona dokunmadan, tek kelime dahi etmeden geldiğini hissetmiş gibi Ahu' nun bakışları arkasına dönüp, onca kalabalığın içinde onu bulmuştu. İrkildi yeniden. Günlerdir söylediğini yapıyor, gözlerini gözlerine değdirmiyordu. Mantığı için doğru olan buydu, ama içinde

beliren ince bir duygu bundan bir hayli rahatsızdı. Bir şeyi yanlış yapıyormuş gibi hissediyordu. Oysa mantıkla aldığı hiçbir kararda bunu hissetmezdi.

Ela ile birbirine karışmış yeşiller onu bulduğunda adımları yavaşladı. Onca kalabalığın içinde sesini dahi çıkarmadan onu bulmamalıydı. Mantığına oturtamadığı şey buydu işte. Bocalamıştı Ahu onu gördüğünde. Beklemiyordu muhtemelen. Haklıydı da. Onca lafın üzerine burada işi neydi? Yeniden söylediğini yapmış, bakışlarını hızla önüne çevirmişti. Saçma bir rahatsızlık hissi daha belirdi Timur' un göğüs kafesinde. Yavaşlayan adımlarını hızlandırıp yanına vardığında Ahu eline aldığı içki bardağını tek seferde kafaya dikme derdindeydi. Hiçbir şey söylemeden elindeki içki bardağını aldı. Sakin hareketlerle cam masanın üzerine bırakıp Ahu' nun kolundan kavradı.

"Gel..." dedi.

Bakışları yeniden ona dönmüştü. Az önceki görüntüyü hayal sandığından olsa gerek o an değil şimdi şaşırmıştı. "Senin burada ne işin var?"

Göz devirdi Timur. Gerçekten onun burada ne işi vardı? Sessiz kalmayı tercih etti.

Kolunu kavrayan koldan sarhoş sersemliği ile kurtulmayı denedi Ahu. Hızla ellerini gözlerine kapattı. "Git işini yap." Kelimeler zorla çıkıyordu dudaklarından. "Bakmıyorum ben sana. Git." Yeniden yanındaki adama döndü. "Ne diyorduk en son?"

Adamın bakışları Ahuzar'da değil, Timur' daydı artık. Şüpheyle süzüyordu gelen adamı. "Sen kimsin? Tanıyor mu kız seni?"

Göz ucuyla baktı Timur. "Seni alakadar etmez."

Aldığı cevapla kaşları havalandı adamın.

"Tanıyorum." derken Timur'un uzaklaştığı içki bardağına uzanmaya çalışıyordu Ahu. "Ya da tanımıyorumdur. Bilmiyorum..."

Yeniden kolundan kavradı Timur. "Gidelim."

Diğer kolundan adam kavradı. "İstemediği sürece hiçbir yere zorla götüremezsiniz."

Sakin bir soluk vermeye çalıştı Timur. Uğraştığı şeylerin sayısı artıyordu. Can sıkıcıydı. Herkese tek tek cevap mı vermeliydi? "Kim diyor onu?" derken sesi sert ve tersti. Gözlerini açamayan, alnını masaya vurmak üzere olan Ahu'nun omuzundan kavrayıp dikleştirdi. Çatık kaşlarının gölgelediği keskin kahvelerin hedefi ise karşısında ki adamdı.

"Ben." derken karşısındaki adam da bir o kadar kendinden emindi. Elini ceketinin cebine atıp cüzdanını çıkardı. Açıp Timur' un gözüne dayadığı şey bir polis arması ve kimlik kartıydı. Göz ucuyla okudu yazan ismi Timur.

Komiser Ömer KAPSAL.

"Güvenliğinden emin olmadığım sürece bırakmam." dedi adam. "Kadın güvende olmadığını iddia ediyor."

"Artık güvende." dedi Timur sakin bir terslikle. "Mekanın arka kısmında sağlam alışverişler dönüyor komiser. Oraya bir uğra. Burası senin meselen değil."

Bakışlarını adamdan koparıp kolunun altındaki Ahu' ya doğru eğildi. Kulağına eğilip sakince konuşma derdindeydi ama bunca içki kokusuna rağmen saçlarından burnuna vuran aynı koku ile başına bir ağrı daha saplandı. Umursamaya

çalışarak devam etti. Acilen onu buradan çıkarıp sonra da def olup evine gitmeliydi. "Ahu..." dedi sakince. Ters ve zorla söylenen hiçbir şeyi yapmayacağını artık öğrenmişti. "Gidelim mi?"

Gözlerini zorla aralamıştı Ahuzar. Bakışlarını yeniden Timur' a çevirirken yüzlerinin bu kadar yakın olduğunu gözleri ile bu denli yakından karşılaşana kadar fark etmemişti Timur. Yine irkildi. Yeniden doğrulup uzaklaşmaya çalışırken ifadesizliğini her zaman ki gibi koruyordu.

"Gidelim..." dedi Ahuzar. Önce ısrara rağmen yerinden kalkmamışken onun tek sözüyle yavaşça tabureden ayaklandı. Komiser' e dönüp, "Eşlik ettiğiniz için teşekkürler." demeyi ihmal etmemişti. "Onunla gidebilirim..." Ayakları birbirine dolandı ayağa kalktığında. Topuklu ayakkabıları üzerinde sendelerken düşmemesi için onu tutacak olan Timur'un ellerinden hızla uzaklaştı. "Kendim hallederim..."

Çantasını koluna takmaya çalışıyordu bir yandan da. Ellerini geri çekti Timur. İşine gelirdi. Niyeti ateşe yaklaşmamaktı zaten. O an aklına düşen bir gerçek de azaltmıştı ellerindeki gücü. Onca lafın kırdığı şeyin güveni olacağını sanıyordu. Lakin karşısındaki kadının güveninde hiçbir kırılma yoktu. Yine sadece onu görüyor, sadece onu dinliyor, herkese ateşken bir tek onu yakmıyordu. Kırdığı tek şeyin kalbi olduğu gerçeği ağır bir taş misali içine oturdu.

Sersem adımlarla ilerlemeye çalışan Ahu' yu kolundan kavrayıp düşmesini engelledi. "Teşek-" diyecek oldu Ahu. Sonra ise duraksayıp bakışlarını yeniden Timur' a kaldırdı. İlk defa görmüş gibi yeniden şaşırdı. "Senin burada ne işin var?"

Sıkıntılı bir nefes verdi Timur. "İlerle Ahu..." dedi. "İlerle." Kendi ile beraber ilerletmeye çalıştı.

"Olmaz!" dedi Ahu' nun sert sesi. "Bırak! Hiçbirinizi istemiyorum!"

Kolunu geri çektiğinde Timur zorlamadan bırakmıştı. Sersem adımlarla önü sıra ilerlerken arkasından izledi birkaç saniye için. Topuklu ayakkabıları birbirine dolaşıp düşer gibi sendelediğinde Adriel tutmak için ileri atılmıştı. İzin vermedi Timur. Derin bir soluk daha verirken büyük bir adımla Ahuzar' ın yanına yaklaşıp hızlı bir hamle ile bir kolunu bacaklarının altına diğerini beline dolayarak kucağına aldı. İki saat inadını bekleyip trip çekemeyecekti.

Ayakları yerden yükselen Ahu kesik bir çığlık atıp boynuna tutunmaya çalışırken gördüğü yüzle yeniden şaşırmıştı. "Senin burada ne işin var?"

Sıkıntı dolu bir nefes daha verdi Timur. Kendi de bunu sık sık soruyordu zaten. Sesli dile getirilmeli miydi?

"Gerisini ben hallederim." diyecek oldu Adriel.

"Beni buraya çağırmadan önce etseydin o zaman." dedi Timur hiç beklemeden.

Onu buraya kadar getirdikten sonra gerisini yapmalarının bir anlamı yoktu. Gerisini kendi de halledebilirdi. Derdi uzak tutmaktı. Bu değil! O zaman neden kucağındaydı? Cevabı bulamadı. Adriel sıkıntı dolu bir mahcubiyet ile kuşanmışken o kucağındakii gövdeyi kendine daha çok çekip herkese arkasını döndü. Kalabalığın arasından sıyrılarak çıkışa ilerledi.

"Bırak dedim sana..." derken sesi ters ama yerinden bir hayli memnundu Ahu.

Sessiz kaldı Timur. Arabanın önüne geldiğinde kucağından yere indirdi. Sendelese de zorla ayakta durmayı başaran Ahuzar'a birkaç saniye için arkasını dönüp kapıyı açmaya niyetlendi ama bunun için arkasını döndüğü saniyelerde Ahuzar'ın gerisin geri dönüp yeniden gece kulübüne ilerlediğini birkaç saniye sonra fark edebilmişti. Öne doğru bir adım atıp kolundan yakaladı.

"Gel şuraya Ahu."

Ona dönüp yeniden şaşırdı Ahuzar. "Senin burada ne işin var?"

Bu sefer ki nefesi gerçekten sıkıntı doluydu. "Ben de aynı şeyi sorguluyorum, emin ol..." Kolunu nazikçe kavrayıp arabaya ilerletti.

Aniden paniklemişti Ahuzar. "Çantam yok!"

"Kolunda." dedi Timur.

Kolunda olduğunu fark edince rahatladı Ahuzar. "Buradaymış." derken kolundan kucağına çekip sıkıca sarılmıştı. Birkaç saniye sonra yeniden yükseldi. "ÇANTAM YOK!"

"Kucağında." dedi Timur.

Kucağına baktı Ahu. Derin bir nefes daha verdi. Sırıttı alık alık. "Buradaymış." Yeniden Timur' a değdi bakışları. Kısa bir boş bakışın ardından yeniden şaşırdı. "Senin burada ne işin var?"

Sessiz kalıp sabırla ya sabır çekti Timur. Sakinliğini bozmadan ilerletmeye çalıştı belinden kavradığı ince bedeni. Arabaya ilerletti.

"Seni değil, Adriel' i istiyorum." dedi Ahu.

Sessiz kaldı Timur. Arabanın ön kapısını açıp dikkatlice koltuğa oturttu. Kemerini çekip takmak için öne uzandığında Ahu'nun sabit tutamadığı başı öne doğru düşüp yandan kafasına vurdu. Sert bir darbeydi. Zaten alnında bir yara olan Ahu inleyerek elini alnına atarken Timur'un da canı yanmıştı ama onun kadar olmadığına emindi. "Ulan!" diye soludu. Sövecekti ama Ahu'nun acı içinde alnını ovuşturduğunu gördüğünde sert ifadesi dağıldı. Zarif eline uzanıp usulca geri çekti. Alnında bir hasar olup olmadığını kontrol etmeye çalıştı. "Acıdı mı?"

Belli belirsiz sızlandı Ahu. "Acıdı tabi..."

"Kafanı sabit tutamayacak kadar içmeseydin o zaman." şeklinde net bir cevap verdi.

Bakışlarını birkaç milim ötesindeki keskin kahvelere net bir şekilde odakladı Ahuzar. Ve günler sonra ilk defa bu kadar uzun baktı. Gözlerini kaçırmak istedi Timur ama etrafına ördüğü yalnızlık duvarına sert bir darbe indirilmiş gibiydi. Kıpırdayamadı. Ahu ise beklenmedik bir hamle ile parmak uçlarını alnında biraz önce kafa attığı noktaya uzatmıştı. "Seninki acıdı mı..?"

Kesik bir soluk verdi Timur. Tenine değen bir ateş, gözlerine sızan yeşillikler vardı. Birkaç saniye için kalakalmış Timur'a karşı Ahuzar' ın diğer hamlesi de beklenmedikti. "İnşallah acımıştır!" dediği saniyelerde biraz önce şefkatle dokunduğu yerin üzerine minik bir şamarı indirdi. "Taş kafalı dağ ayısı!"

Timur'un kendine gelmesi için yeterli bir hamleydi. Sağının ve solunun belli olmadığı bir kadın olduğu konusunda bir daha emin oldu. Kafasına yediği minik şamarla başı önüne eğilmişti. Bunu kesinlikle hak etmişti. Ses etmedi ama derin bir nefeste vermeden edemedi. Şu an ne yaşanıyordu?

"ÇANTAM NEREDE?" diye yeniden kulağına doğru bağırdı.

Bir soluk daha verdi. Kavradığı kemeri en nihayetinde takıp geri doğrulmadan hemen önce Ahuzar'ın kucağındaki çantayı kavrayıp gözüne doğru kaldırdı. "Burada içine sıçtığımın çantası Ahu! Burada!"

Kaşları çatıldı Ahu'nun. "Sövme."

"Tamam." derken sakin bir sinir içindeydi Timur. Çantayı yeniden gözüne doğru salladı. "Burada içine bokunu bıraktığımın çantası. Oldu mu?" Kucağına iteledi. "Al şunu ve sus artık!"

Çantası ile göz göze geldiğinde ise alık bir tebessümle yeniden sarılıp bağrına basmıştı.

En sonunda başını arabadan dışarı çıkarıp ondan uzaklaştığında derin bir nefes vermişti Timur. Kapıyı kapatacakken ona dönen şaşkın bakışları göz ucuyla fark etti. "Sakın!" dedi anında. "Sakın burada ne işin var deme!" Gerisini dinlemeden kapıyı hızla yüzüne kapattı.

Önüne dönüp derin bir nefes verirken birkaç saniye için kafayı toparlamaya çalıştı. Ölüm etrafına öyle kalın duvarlar örmüştü ki, o duvarları yıkmak isteyeni de yaralıyordu. Kendi yalnızlığı içinde kalmak aslında kendine verdiği bir cezaydı. Susmayan vicdan yükünü böyle hafifletebiliyordu sadece. Arabaya binmeden önce bir sigara daha yaktı. Yanında içerse yeniden kafa yiyebilirdi. Sigarasından derin bir nefes çekip az önce kafa ve şamar yediği yeri ovuşturdu.

Arabanın çalışma sesini duyduğunda kontrol etmek için arkasını döndü. Gördüğü görüntü ile kısa bir an bocalamıştı. Araba yavaşça arkasından uzaklaşıyordu. "Ahu!" derken sesi bu defa bir nebze de olsa paniklemişti. Elindeki sigarayı yere fırlatıp yavaşça ilerleyen arabaya koştu. Kapıyı açtığında

sürücü koltuğuna geçmiş, iki elle sıkıca direksiyona yapışmış bir şekilde buldu Ahu'yu. Hızla ileri atılıp vitesi geri aldı. El freni tuşuna basıp kontağı kapattı. İleri uzandığı koltukta birkaç saniye için beklerken derin bir nefes daha vermeden edemedi. Bakışları en sonunda sürücü koltuğundaki kadına yükseldi.

"Beni mi sınıyorsun sen?"

Bakışları önündeydi Ahu' nun. "Ayağının altında dolaşmamaya çalışıyorum."

Derin bir nefes daha verdi Timur. Gerilerken kolundan tutup yeniden yan koltuğa çekti. Sövecekti kendi diline ama yuttu. "Bırak!" diye yükselen Ahu'yu umursamadan yeniden yan koltuğa alıp kemerini takmıştı. Kemeri çıkarmak için çırpındığını gördüğünde kucağındaki çantayı gözüne doğru kaldırdı. "Bak, çantan."

Çırpınmaya son verdi Ahuzar. Sevindi. "Aaaa." dedi tatlı tatlı. "Çantam." Alık bir tebessümle yeniden çantasına sarıldı.

"Yaaa." dedi Timur bıkkın bıkkın. "Çantan..."

Kapıyı yeniden kapatıp bu defa hızlı adımlarda sürücü kapısına koştu. Telefonunu çıkarıp koruma ekibine peşinden gelmelerini söylerken arabaya binmişti. Arabayı çalıştırıp ilerlediğinde peşinde iki araba dolusu Kralşan koruması vardı. Buna rağmen bakışları yoldaki her aracı dikkatle izliyordu. Tehlike hala sürüyor olabilirdi.

"Böyle yaparak." dedi yanındaki kadın aniden. "Sana güvenmekten vazgeçeceğimi mi düşündün gerçekten?"

Sessiz kaldı. Dönüp bakma cesaretini kendinde bulamadı. O gözlerle fazla yüz göz olmamalıydı. "Vazgeçmelisin." dedi sadece.

"Vazgeçmiyorsam?"

"Zarar görürsün."

"Sen bana zarar vermezsin Timur..."

Sessiz kaldı. Dilinin ucuna gelen kelimelerin hiçbirini dökemedi. Bakışları istemsizce yanındaki kadına takıldı. Göz ucuyla bakıp yeniden yola dönme niyetindeydi ama başını ön panele yaslamış, pür dikkat ona baktığını görünce birkaç saniye için oyalandı gözlerinde. Yeniden yola odaklanmayı seçti. "Beni tanıyormuş gibi konuşmayı bırak artık."

"Çünkü tanıyorum."

"Hayır." dedi en net şekilde. "Tanımıyorsun."

"Tanıyorum." diye diretti Ahu. "Asıl sen beni tanımıyorsun."

"İyi. Birbirimizi tanımamaya devam edelim o zaman."

Kısa bir an sessiz kaldı Ahuzar. "Neden benden bu kadar korkuyorsun?"

Gözlerini yoldan koparmadı Timur. Bakmamalıydı o yöne. Bir kere bakmış sonradan fazlası ile pişman olmuştu. "Senden değil." diyen sesinde ilk defa ifadesizlik değil çaresizlik vardı. "Kendimden korkuyorum."

"Neden?"

Kısa bir an sessiz kaldı. Çünkü ölümden başka bir şey getirmem diyemedi. Ellerim lanetli diyemedi. Sadece her zamanki sessizliği ile önüne baktı. Tek savunması buydu.

"Neden dedim sana?" diye kendini yeniledi Ahu. "Susma artık."

"Ben ölümden başka bir şey getirmem Ahu."

"Saçmalık!" diye sızlanmıştı. "Beni ölümün ucundan alan hep sensin. Sen varsan ölüm olmaz Timur..."

Bu defa gözleri uzun bir süre yeşilliklerde oyalandı Timur'un. Yeniden önüne dönmek için kendini zorlarken yutkunmuştu belli belirsiz. "Yine çok konuşuyorsun Ahu..." demeyi tercih etti.

Yaslandığı yerden dikleştiğini fark etti ama dönüp bakmama konusunda kararlıydı. "Uzak dur benden Ahu, vazgeçtim yanıma gel Ahu. Çok konuşuyorsun sus Ahu, vazgeçtim konuş Ahu. Çok öfkelisin Ahu, vazgeçtim öfkeni kuşan Ahu. Bir adım arkandayım Ahu, vazgeçtim ayağımın altında dolaşma Ahu!" Hepsini tek nefesle öfkeyle kusmuştu. "Neyim ben? Emir erin mi?"

Sessiz kaldı Timur. Haklı olan isyana söyleyecek sözü yoktu. Kendi ikilemleri onunda canını fazlası ile sıkıyordu. Sesli dile getirilince daha da tadı kaçmıştı.

"Gerçekten taş kafanın tekisin!" diye soludu bu defa Ahu. "MADEM YARDIMIMA İHTİYACIN YOK DOSYAMI GERİ VER!"

Yine sessiz kaldı. Bir süre için Ahu'dan ses çıkmadı. Birkaç dakika sonra az önceki sinirinin aksine sakince, "Beni Kadife'ye götürür müsün?" dedi.

Bunu beklemiyordu Timur. "Ne?" dedi hafif ekşimiş, sorgulayan bir yüzle. Göz ucuyla yanına baktığında onu camdan dışarıyı izlerken gördü.

"Beni Kadife'ye götürür müsün?" diye yeniledi isteğini Ahu. "Yanımda onlar varken gidemem artık... Birazcık göreyim..."

Sesinde ilk defa duyduğu yorgun bir ton vardı. Hoşlanmamıştı bu tondan Timur. Belki de bu ton yüzünden geri çeviremedi bu isteği. İlerleyip kavşaktan dönerek gittiği yolu geri döndü. Çiftlik yolunda ilerledi. Bakışlarını bir daha ona değdirmeyen, inatla yolu izleyen kadına arada göz ucuyla bakıp yeniden önüne dönüyordu. Rahatsız ediciydi bu sessizliği ama ses etmedi.

Dakikalar sonra, "Hülya Kralşan'ın yaptığını biliyordun." diyen ses yine yorgun ve üzgündü.

Aynı yerden yara alanlar, yaralarından tanırdı birbirini. Timur, bu yarayı da bilirdi. Her nefret acı verirdi ama hiçbiri dünyaya gelmene neden olan kişinin sana duyduğu nefret kadar can yakmazdı. Sessiz kalıp bakışlarını yolda sabit tutmaya çalıştı.

"Neden bana söylemedin?"

Sessiz kaldı Timur. Söyleyecek çok şeyi vardı ama konuşmaya mecali yoktu. Acısına dilini sürmezdi. Kısa bir cümleyi sessizce mırıldandı. "Üzülme diye."

Kesik bir gülme sesi geldi kulağına. "Hani hiçbir sorunum umurunda değildi?"

Sessizce önüne bakmayı sürdürdü.

"Sence neden benden bu kadar nefret ediyor?" dedi bu sefer de. "Ölmemi isteyecek kadar..."

Derin bir nefesi zorla verdi Timur. Sigara yakmak için yanıp tutuşmasına rağmen iradesini dizginledi. Biliyordu bu sorunun cevabını. Annesinin canının bedeli, babasının nefretinin sebebiydi. Ölümün ortasına bırakılan, alevler içinde dahi terk edilen, yüksek bir merdivenin ucunda yine ölümü izleyendi. Sakin bir yorgunlukla cevapladı bu soruyu.

"Kaybettiği bir şeyin bedelisindir."

"Neyin? Neyini elinden almış olabilirim ki? Ölmemi isteyecek kadar ne yapmış olabilirim ki?" Göz ucuyla baktığında yeniden yeşiller ile göz göze geldi. Öfke doluydu her zaman ki gibi. "Sus dedi sustum." dedi. "Konuşma dedi konuşmadım. Git ahırı temizle dedi temizledim. Yapışma dedi uzak durdum. Neyimden bu kadar nefret etmiş olabilir? Sen söyle! O kadar mı batıyo-" Sustu aniden. Aklına bir şey gelmiş gibi kabuğuna çekildi yeniden.

Bayılmadığına emin olmak için göz ucuyla bakmak zorunda kaldı Timur. Bakışlarını yeniden cama çevirdiğini gördü. Yansımasından gördüğü kadarıyla gözleri açıktı. "Neden sustun?" sorusu beklenmedik bir şekilde dökülmüştü dudaklarından.

Dönüp bakmadı Ahu. "Sarhoşum. Saçmalıyorum. Kafamı toparlayana kadar hiçbir dediğimi ciddiye alma. Çok konuşup haddimi aşarsam yine uyar. Kişisel dertlerimi dinlemek için burada değilsin."

İçine bir kıymık daha battı Timur. Bu defa ağır ve derindi. En iyi bildiği şeyi yapıp sessiz kalmaktan başka bir şey yapamadı. Sessizliği daha az kırıcıydı. Yarım saat sonra araba çiftliğin önünde durduğunda önce Timur indi arabadan. Takipteki araçlar da hemen arkasında durmuştu. Araçlardan inen on korumadan beşine çiftliğin etrafını kontrol et emri verip yan koltuğa ilerledi. Kapıyı açtığında uyuklar bir halde buldu onu. Başı kapıyı açtığı yöne düşmüş, saçları yüzüne dökülmüştü.

Parmak uçları ile yüzüne düşen saçları geri iteledi. "Ahu..." dedi yumuşak bir sesle. Yavaşça aralandı gözleri. Uyku sersemi bir mahmurluk ile ona bakan yeşiller kıpkırmızı olmuş, göz makyajı göz altlarına bulaşmıştı. Dağılmış

diyemedi buna rağmen. Her zamanki gibiydi bu halde bile. "Geldik." derken de yumuşaktı Timur' un sesi. Zaten yara bere içinde kalmış bir gövdeye bir hançeri daha o saplayamayacak, acısını bildiği acıyı yaşatmayacaktı.

Toparlanıp arabadan inmesine yardım etti. Sendeler gibi olduğunda kolundan kavramak istedi ama Ahu yine izin vermedi. "Kendim hallederim." diye tekrarladı sayısız defa. "Kendim hallederim. Kendim hallederim."

Sendeleyen adımlarla çiftliğe ilerledi. Önündeki demir kapıyı açıp içeri geçmesi için yolu açtı Timur. O önünde giderken bir adım arkasından sessizce ilerledi. Ahır yoluna girdiklerinde elindeki pahalı çantayı ilk defa yere bırakmış, ayağındaki topukluları çıkararak yalın ayak ilerlemeye başlamıştı. Ne yaptığını anlamasa da sorgulamadı Timur. O yalın ayak ilerlemeye devam ederken geride kalan çanta ve ayakkabısını alıp ardına takıldı.

Daha o yanına gitmeden Kadife'nin kendi kısmından kafasını uzatıp ona baktığını gördüğünde adımları yavaşladı. Belki de anlattığından daha fazlası vardı aralarında. Derin bir bağdan da ötesi, sıkıca kenetlenmiş bir yürek bağı. Ayaklarını yere vurarak kıpırdandı Kadife. Ahu yanına gidip hiçbir şey söylemeden yüzünü avuçları arasına aldığında ise canının yandığını hissetmiş gibi alnını Ahu'dan önce onun alnına yasladı. Adımları durdu Timur' un. İkisinin de alınları birbirine yaslıyken bundan güç alır gibi gözlerini kapatmışlardı. Derin bir nefes verdi Ahu. Burnundan aynı nefesi verdi Kadife.

Başı usulca yana düşerken ifadesindeki hayranlıktan kendi bile bihaberdi Timur'un. Mucize gibi bir görüntüyü izlemekten farkı yoktu bunun. Ablası düştü aklına anlamsızca. Korktuğu, saklanmak istediği anlarda nasıl kolunun altına ve gövdesine saklandığını, böyle gözlerini

kapatarak kokusundan güç bulmaya çalıştığını hatırladı. Kalbi sızladı. Kapanmayan yaralar bir ömür sızlardı.

Dengesini kaybedip yana sendeler gibi oldu Ahu. Artık ayakta duramıyor gibiydi. İleri atılarak belinden kavradı Timur. Kadife huysuzca kişnemişti ama düşmediğini görünce başını iki yana sallayarak öne doğru ilerlemişti. Burnunu Timur'un koluna sürttü.

"Ne?" dedi Timur bakışlarını ona çevirerek.

Onun yerine Ahu cevap verdi. "Midem bulanıyor..." Başını aniden Timur'un göğsüne yasladı.

Kadife'ye bakmayı tercih etti Timur. "Gerçekten kusar mı?"

Başını yeniden koluna sürttü Kadife. Anlamamıştı Timur. Ne anlayacaktı ki yani? Sıkıntı dolu bir nefes verirken Ahu'yu göğsünden kaldırdı. Kıymetli çantasını boynuna geçirdi. Gözlerini artık hiç açamıyor, başı sağa sola düşüp duruyordu. İçkiden ve sebep olduklarından nefret ederdi ama buna sesini çıkaramadı. Bir elinde ayakkabıları varken yeniden kucakladı. Kadife'ye minik bir baş selamı verme gereksinimi hissederek yanından ayrıldı. Ama tam ahır kapısına ulaştığı an önüne çıkan bedenle durmak zorunda kalmıştı.

Yaşlı ama yapılı, hafif göbekli, siyah gür saçlarına yer yer aklar düşmüş bir adam sorgular bir ifade ile kendisine ve kucağındaki kadına bakıyordu. Birkaç saniye bakıştılar. Ortamdaki tek ses arkadaki Kadife'den yükseldi. Ahır kapısından uzattığı başıı ile tam olarak onlara bakarken kişnemişti.

"Cemil baba!" dedi Timur'un kucağında uyuklayan Ahu. Alık bir sırıtış dudaklarına kuruluyordu ki elini dudaklarına

kapatıp genzine kadar yükselen mide sıvısını dizginlemeye çalıştı. Başı yeniden Timur'un göğsünün üzerine düştü.

Gür kaşları çatıldı Cemil babanın. "Bu ne hal Ahuzar?" derken ellerini iki yana açmıştı.

Ahu cevap veremeyecek bir haldeydi artık. Ekşimiş bir yüzle ifadeyle yüzünü Timur'un gövdesine daha çok bastırdı. Gerildi Timur. Olmadık yerlerde oyalanıyordu yüzü gözü. Temennisi bu geceyi sakince bitirebilmekti. Duruma değil karşısındaki adama odaklanmayı tercih etti. "Sarhoş." dedi kısaca. Daha önceden buraya geldiklerinde bu adamdan bahsettiğini hatırlıyordu. Babam gibi demiş, kimseleri kalmadığında onlara sahip çıktığını anlatmıştı.

"Onu anladık." şeklinde ters bir cevap aldı. Çok uzatmadan arkasını dönüp ilerledi Cemil baba. "Beni takip edin." derken sesi hem şefkatli hem de otoriterdi.

Ardı sıra ilerledi Timur. Buraya geldiklerinde Ahu kırk kere bizi yakalarsa biteriz diyerek adamı abarttığı için dünyanın en ters ve aksi adamı ile karşılaşacağını düşünüyordu. Panik yapmayı seven bir kişilik olduğunu artık çözdüğü için bu konuda da abartmış olmasına şaşırmadı. Ahırdan çıkıp çiftliğin arkasına doğru ilerlediler. Büyük bir çiftlik gibi görünüyordu. Her taraf oldukça düzenli ve temizdi. Arka tarafta yan yana iki küçük ev vardı. İkisi de krem rengi olan evlerin birinin önünde renk renk çiçekler varken diğeri terk edilmiş gibi izbe ve soluktu. O yöne ilerledi Cemil baba.

Evin kapısının önündeki büyük, içi boş, toprak saksıyı kaldırıp altından anahtarı aldı. Demir kapıyı açıp içeri girdiğinde ışığında yakmıştı. Etrafına bakındı Timur. Küçük, kutu gibi bir evdi. Karşılıklı atılmış iki krem rengi koltuk eski ve yıpranmıştı. Koltukların karşısında küçük bir konsol, onun üzerinde eski, gri, tüplü televizyonlardan vardı. Eskiydi her

şey ama tozlu ve pis değildi. Biri yaşıyor ama bir o kadar da yaşamıyor gibiydi. Televizyonun yanına doğru uzunca uzanan holde kapılar olduğunu fark etti Timur.

Cemil baba denen adam da göz ucuyla bakıp, "Gel." diyerek o yöne ilerlemişti.

İlerledi Timur. Basık holde iki kapıyı geçip üçüncüsünü açtı Cemil baba. Buranın ışığını yaktığında daha da küçük bir ama ferah bir oda ile karşılaştı Timur. Küçük bir yatak, çalışma masası ve beyaz dolap küçük odaya sıkıştırılmaya çalışılmıştı.

"Bekle." diyerek odadan çıktı Cemil baba.

Sorgulamadı Timur. Cemil baba geri odadan çıktığı an Ahu da kucağında dikleşmiş, elini daha çok dudaklarına bastırmıştı. "İndir beni." dedi kesik kesik. Sesi dudaklarının üzerindeki eli yüzünden boğuk çıkmıştı.

İnmek için debelenince dikkatlice yere indirdi Timur. Düşecek gibi oldu ama Timur'a değil yanında kalan duvara tutundu. Yüzüne düşen saçlarını tek eliyle geri itelerken sersem adımları odanın çıkışına yöneldi. Burayı biliyormuş gibi hemen yan tarafta kalan kapıyı açıp içeri girdi. Işığı yakıp lavaboya ilerledi. Arkasındaydı Timur. Dikkatli bakışları üzerindeydi. Burada yaşadıklarını söylemişti daha önce. Bu ev, eski evleri olmalıydı. Suyu açmaya çalışıyordu ama titreyen elleri ile musluğu çevirmeyi başaramamıştı. Yanına ilerledi Timur. İleri uzanıp kolunu yavaşça geri çekti. O suyu açmak için musluğa uzanıyordu ki, "Dur." dedi Ahu. "Dur..."

Durdu. Bakışlarını yanında kalan kadına eğdi. Lavabonun iki yanına tutunmuş, sersem bir bakışla önünde ki aynadan ona bakıyordu. "Artık gerçekten git. Sabah kendime geldiğimde kendimden yeterince utanacağım zaten."

Bıkkın bir nefes verdi Timur. Aynadan kendi aksine düştü bakışları. Nadir bir şekilde gerilir, sinirlenir ve rahatsız hissederdi. Hep sakin ve kontrollüydü. Ama şu an kaşlarının ortasında oluşmuş derin bir sıkıntı çizgisi vardı. Bir de siyah gömleğinin göğüs kısmında, Ahu'nun az önce yüzünü gömdüğü yerde oluşmuş yüz izi şeklinde beyazlık ve ruj izi...

Bakışlarını gömleğine eğdi. Sonra ise yanındaki kadına. Kesinlikle kendine geldiğinde utanmalıydı. Oldukça kibar bir şekilde ensesinden kavrayıp başını öne doğru eğmişti. "Ne sürdün sen yüzüne?" dedi şaşkın şaşkın. Üzerine yüzünün fotokopisi çıkacak kadar ne vardı bu yüzde? Doğal güzel sanıyordu. Yanılıyor muydu? Suyu açıp avuç içini ıslattı. Avuç içinde kalan ıslaklığı yüzüne sürmeye çalıştı ama saçları yüzüne dolunca mecburen bir eli saçlarını sırtında toparladı. Nahifçe yüzünü yıkamaya çalıştı. Soğuk su onu kendine getirebilirdi.

"Soğuk!" diye soludu Ahu.

Umursamadan yüzünü yıkamaya devam etti Timur. Altından çıkanı görürse başının ağrısı hafiflerdi belki.

"Gözlerim acıyor." dedi bu defa da. "Gözlerimi silmem lazım."

Sakince şaşırdı Timur. "Gözlerin de mi gerçek değil? Lens mi?"

Zorla geri doğruldu Ahu. Gözlerinden akan siyahlıklar göz altlarını yoğun bir şekilde gölgelendirmişti. "Saçmalama." dedi Ahu zorla. Yanındaki çamaşır makinesinin üzerinde kalan dolabı açıp pamuk ve saçma bir sıvıyı alışını izledi Timur. "Git artık." dedi yeniden. "Kralşan'ın yanına dön. Burada işin yok."

Şişedeki suyu pamuğa döküp gözlerini silmeye çalışan kadını dikkatle izliyordu Timur. Ciddiye alamadı dediklerini. Önce silinen makyajın sonucunu ve gözlerinin rengini tam anlamı ile görmeliydi.

Pamuk gözünde birkaç saniye için kıpırdamadan bekledi Ahu. Başı dönüyordu. Yana doğru sendeleyip kafasını dolaba vuracakken Timur kolundan yakaladı. "Ne vardı bu kadar içecek?" Sitemi Yeniden ona yaslanmış kadınaydı. İçki hiçbir sorunu çözmez aksine yenisini eklerdi.

"Derdim." dedi. Ve ekledi. "Gözüm..."

Başını ona doğru eğip yüzüne bakmaya çalıştı Timur. Pamuğu gözüne bastırdığı için gözü acıyor olabilirdi. "İçince geçti mi bari?" dedi.

"Sen sigara içince geçiyor mu?" dedi Ahu.

Sesiz kaldı Timur. Geçmiyordu. Zaten onun derdi de geçmesi değildi. Öldürmüyordu derdi. O yok etmeye çalışıyordu kendini. Yeniden lavaboya ilerletti. Bir gözünü silmiş, diğerine geçmişti Ahu. Geri çekilip yıkılıp yıkılmayacağını kontrol etti Timur. Ayakta durduğunu fark edince bir adım geriledi. İçki kokması gerekiyordu ama saçlarından ve teninden yükselen koku hala daha baskındı. Uzaklaşabileceği kadar geri çekildi. Pamuğu lavabonun kenarına atıp yeniden yüzünü yıkamak için ileri eğilmişti Ahu. Simsiyah olan pamuğa kalkmış kaşları ile birkaç saniye baktı Timur.

Kesinlikle gözler de lensti. Bu kadar siyahlık oradan çıktığına göre başka açıklaması yoktu. Makyajsız o kadar da güzel değildi belki de. Bu düşünceye sıkıca tutunup karşısındaki kadının yüzünü yıkamasını bekledi. Geri doğrulan Ahu elini yandaki havluya uzatmıştı. "Git diyorum sana." dedi zorla.

Havluyu yüzüne bastırdı. "Seni buraya ben çağırmadım. Sonra salak salak konuşup canımı sıkıyorsun."

"Asıl sen benim canımı sıkıyorsun." dedi Timur ters bir sakinlikle.

Havlu ile yüzünü silmiyor cilalıyor gibiydi. "Onu fark ettim." dediğinde havluyu yüzünden geri çekmişti en nihayetinde. Sendelese de havluyu yeniden aynı noktaya asmayı başararak Timur'a ilerledi. "Çekil şuradan." Huysuzca göğsünde elini bastırarak geri iteledi. Duvarlara tutunarak yine yan tarafta kalan odaya ilerlerken Timur birkaç saniye için kıpırdayamadan kalmıştı. Eğer yüzündeki her şeyin çıkmış hali buysa derin bir nefes vermek zorunda kalacaktı. Zira ıslanan saçları ve dağılmış ifadesine rağmen yine gözleri aynı renkti. Kirpikleri uzun, yanakları hafif kırmızıydı. Makyaj çıktığında da değişen pek bir şey yoktu.

Gerçek mana da canı sıkılıyordu artık.

"Nerede?" diyen Cemil baba denen adamın sesini duydu arkasından. Yanındaydı birkaç saniye sonra. Konuşmadı Timur. Minik bir el hareketi ile odayı işaret etti. Cemil babanın elinde mor, uzun bir yastık vardı. O odaya girerken Timur yavaş adımlarla peşinden ilerledi. Küçük odadaki küçük yatağa sırt üstü bırakmıştı kendini Ahu. Artık tamamen kendinden geçmiş görünüyordu.

Ona döndü Cemil babanın bakışları. "Gel, kaldır yine. Yerini açayım."

İlerleyip denileni yaptı. Yeniden kucağına aldı Ahu'yu. Bakışları inadına karşısındaki duvardaydı. Ama orada da Ahu vardı. Daha genç bir haliydi. Liseli üniforması içinde kocaman bir gülümseme ile bakıyordu ekrana. Siması aynıydı ama artık daha keskin ve kadınsı bir duruşu vardı.

Kolunun altına aldığı sarışın kız çocuğuna sıkıca sarılmıştı. Sarıldığı kişi kardeşi Biricik'tii. Küçüktü. Ama oydu.

"Getir." dedi Cemil baba. Yine bakmamaya dikkat ederek yatağa bıraktı. Kokudan ve ateşten kaçmak için hızla geri çekilirken Cemil baba battaniye ile sağını solunu kapatmaya çalışıyordu. Aynı hızla arkasını dönüp odanın çıkışına ilerledi. İşine dönmeliydi. Burası işi değildi. Olmaması gereken bir yerdi. Yapma dediği şeyi yapması en başından en büyük hataydı. Tutarsızlık sevmezdi. Bu durum baş ağrısından başka bir şey yaratmıyordu. Salak değildi. Bu iş güven ve yardımdan çok daha ötesine geçiyordu. Daha büyük bir felakete neden olabilecek bir duyguydu bu. Şu an ise tek düşündüğü buradan çıkıp art arda sigara içmekti.

Adımı oda kapısına attığı an, "Tacettin'e ne oldu?" diyen sesle adımları olduğu yere çakılı kaldı.

Arkasını yeniden Cemil baba denen adama dönerken ifadesini elinden geldiğinde düz tutmaya çalıştı ama zihni büyük bir tereddüt içinde yüzüyordu. Bir kaşı havalandı soru sormak yerine.

Onun tereddütlerinin aksine karşısındaki adamın yüzünde derin bir tebessüm vardı. "Tulpar sana uçtuğuna göre o Tacettin sonunda öldü." dedi Cemil baba. "Yoksa kolay kolay bırakmazdı."

İfadesizliğini korudu Timur. "Sen kimsin?"

Gülümseyişi büyüdü. "Cemil baba da derler, Tumturaklı da. Kim hangisini isterse."

Sessiz ama sorgular bakışlarla bakmayı sürdürdü Timur.

Cemil baba denen adam ise tebessümünü bozmamıştı. Rahatsız edici olduğunu söyleyemezdi Timur ama kimseye

de güvenemezdi.

"Korkma." dedi ne düşündüğünü anlamış gibi. "Tulpar'ın uçtuğu herkesin bir sırrı vardır. Ne olduğunu da, gerçek adını da sormam."

"Durumun seninle alakası ne?"

Cevap net ama Timur'u şaşırtacak nitelikteydi. "Çünkü bu şehirdeki Tulparları ben seçerim." dedi Cemil baba kendinden emin bir şekilde. "Tulpar sadece yardıma ihtiyaç duyan yiğitlere uçar. Saklanmak isteyenleri saklar, onlara yeni bir kimlik veririm. Ama ilk defa birini ben seçmedim. Tulpar sahibini kendi seçti." Cemil babanın parmak uçları ona doğru kalktı.

Burada bir seyis olduğunu sanıyordu Timur. Karşısındaki adamın göründüğünden çok daha fazlası olduğunun şaşkınlığı ile birkaç saniye ifadesiz bakışını sürdürdü. Beynindeki düşünceler makine çarkı gibi dönerken iki nokta birbirine kusursuz bir şekilde uydu. Tulpar kolyesinin içinde ki notun altındaki T harfi ve karşısındaki adamın söylediği diğer isim.

Tumturaklı...

Ona doğru ilerleyip yanından geçti Cemil baba. "Dışarıda konuşalım. Kızım uyanmasın. Kuş kadar hafiftir onun uykusu."

Bakışları Ahu'ya değdi. Boğazına kadar sarılmış battaniye içinde huzurla uyuyordu. Şu an top patlasa uyanmayacağına emindi Timur ama içindeki merak baskın geldi. Salona doğru ilerleyen adamın peşine takıldı. "Kolyenin içindeki notu sen mi yazdın?"

Salonun ortasına geldiğinde durmuştu Tumturaklı. "İçi dolu muydu?" Yeniden Timur'a dönmüştü.

"Hayır."

"Sen doldurdun mu?"

Sessiz kaldı Timur. Bu, bir evetti. Anladı karşısındaki adam. Küçük ama derin bir tebessüm belirdi dudaklarında. "İlk defa gerçekten hak edene gitmiş, belli." Arkasında kalan koltuğa ağır ağır bıraktı heybetli cüssesini. Rahatlamış, derin bir nefes vermiş gibiydi. "Tacettin, Tulpar'a layık olamadı. İsmi kötüye kullandı. Ölürsün demiştim. Dinlemedi."

"Ne bu?" dedi Timur boş boş. "Siktiri boktan bir ayin falan mı?"

Bu defe minik bir kahkaha atmıştı Tumturaklı. Koca göbeği dalgalandı gülüşünün etkisi ile. "Kendini gerçekleştirmiş kehanet delikanlı. Birini laneti olduğunu söyleyip bu lanetin onu öldüreceğini söylersen bir süre sonra o lanet onu gerçekten de öldürür. Çünkü lanet isimlerde değil," Elini kaldırıp parmak uçlarını başının sol yanına vurdu. "Buradadır."

İfadesizliğini korumakta ilk defa zorlandı Timur. Bakışlarının belli belirsiz titrediğini, göz bebeklerine düşen izlerin karşı taraf tarafından görülmemesini umdu. Dileği gerçekleşmiş, karşısındaki adam bunu görmemişti. Bakışlarındaki boşluğu yakalamıştı sadece.

"Burada ne işin olduğunu, neden bu isme kuşandığını sormayacağım da, öğrenmeyeceğim de. Elbet bir bildiğin vardır. Dilerim Tulpar sana şans getirir. Sokaklarda dara düşecek olursan Tulpar olduğunu söyleyip Tumturaklının eli üzerimde de. Yardımım sana gelecektir. Başın sıkışırsa da hep buralardayım ben. İstediğin zaman kapım açık." Başıyla

belli belirsiz arkasında kalan odayı işaret etti. "Kızıma yardım ettiğin için de teşekkürler."

Sokaklarda büyümüştü Tumturaklı. Bu çiftliğe gelene kadar görmediği pislik ve kötülük kalmamış, hayatın karanlık yüzü ile defalarca tanışmıştı. Hiç evlenmemiş, yuva kurmamış, yurt edinmemişti. Aile ne demek bilmezdi çünkü. Bilmediği bir cümlenin altına sığınamadı. Bu çiftliğe yerleştikten sonra ise burayı da, atları da kendine aile bildi. İlyas Soykemer'i dost diye baş köşeye koydu. Onun varlığında kızlarına amca, yokluğunda ise baba olmayı görev edindi kendine. Hayat göz açıp kapayıncaya kadar geçip giderken geriye Tumturaklı adından başka bir şey kalmamıştı. Yaşlanmıştı artık. Devir değişmiş, mertlik bozulmuştu. Delikanlılık günleri bir avuç anıydı artık.

Bir an ne diyeceğini bilemedi Timur. Tulpar adında bir şeyler olduğunu biliyordu ama geri dönüşüm kutusuna atıp durduğundan "Madem elin kolun bu kadar uzun kızım dediğin kadına yardım et." diyebildi. "Başı Kralşanlar ile belada."

İfadesi soldu Tumturaklı'nın. Ellerini dizlerine atarken derin bir soluk verdi. "Söylemez o hiç derdini. Kimseden kolay kolay yardım istemez. Küçükken de böyleydi. İçine atar sonra da öfke olur yağardı. Hala öyle. Bilmediğimi düşünüyor ama biliyorum... Yıllardır başında bu bela ama bana bir kere dahi söylemedi. Yardım istemedi. Belki kan kustu ama göstermedi. Elimden tut Cemil baba demedi." Kesik bir soluk daha verdi. "Demedi ama Allah var, bir elim hep üzerindeydi. Elimden geldiğince korudum, kolladım. Kenan denen o ite uzak dursun diye defalarca haber saldım. Ama devir artık eskisi gibi değil delikanlı. Yüreği ile meydana çıkmıyor hiç kimse. Duydum ki Kenan Kralşan babasını bile yerinden etmiş, baş üstünde baş bırakmıyormuş. Benim elim

sokaklara kadar uzanır. Daha ilerisine gitmez... Onun eli kolu ise her yerde..."

Sessiz kalışı içine batan sızıdandı Timur'un. Bakışları hole döndü. Babam dediği adamdan dahi yardım istemezken ona uzanan el, herkese ateş olurken onun göğsüne dökülen gözyaşlarıydı bu sızının sebebi. Ablasına benzettiği için değildi belki ona duyduğu merhamet. Kendisine benzediği içindi. Onda gördüğü her yarayı tanıyordu. Acısını bildiği hiçbir acıya ise arkasını dönemiyordu.

"Duydum ki Kralşan'ın korumasıymışsın." dedi Tumturaklı.

Belli belirsiz yutkunurken bakışlarını holden koparıp yeniden karşısındaki adama dikti. Başını aşağı yukarı salladı sadece.

"Biricik ve Ahuzar elimde büyüdü." dedi. "Anaları gidip babaları öldüğünde el kadarlardı. İkisi de severim ama Ahuzar farklıdır. Hem annelik hem ablalık yaptı kardeşine. Kendi el kadardı ama Biricik için büyümek zorunda kaldı. Yaşıtları gezip tozarken o bulaşık yıkayıp garsonluk yaptı. Ahır temizledi. Sırtında saman taşıdı. Bakma burnu dik gezdiğine. Tertemizdir yüreği. Kötülüğü de, kötüyü de yüreğinde hisseder. Göğüs kafesini daraltan hiç kimseye yaklaşmaz. Buraya da getirmez, Kadife'yi de göstermez. Seni buraya getirdiğine göre onların içinde güvendiği tek kişi sensin. Farklısın..." Bakışları gölgelenmişti karşısında ki adamın. "O kadar çakalın arasında sırtını bir tek sana dayadıysa güvenini kırma delikanlı. Kolay kolay kimseye vermez o güveni..." Genzine dolan yaşlar sesini çatallaştırmıştı. Yaşlıydı artık Tumturaklı. Yüreği kaldırmıyordu derdi, kederi. "Baba olarak keşke elimden bir şey gelseydi ama benim de kollarım bağlı..."

Bakışlarını ifadesiz tutmaya çalışırken ilk defa zorlandı Timur. İçinde sızlayan vicdan sesini susturmak için zorla

yutkundu. "Benim derdim başka." dedi sesini sert çıkarmaya özen göstererek. "Ona bir faydam dokunamaz Tumturaklı."

Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı yaşlı adam. Uzun sayılabilecek bir süre baktı gözlerine. "Eyvallah delikanlı..." dedi sadece. "Bugün buraya getirdiğin için teşekkürler."

Başını hızla aşağı yukarı sallayıp çıkışa yöneldi Timur. Buradan çıkmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Nefes alamıyordu. Göğüs kafesini sıkan saçma bir his vardı. Elini kapı koluna atmıştı ki; "Tulpar." diyen sesle durdu. Bakışlarını yeniden arkasına çevirdi. Ondaydı Tumturaklı denen adamın gözleri. "Çerçevenin içine ilk kimin fotoğrafını koyduysan Tulpar seni onun için buraya çağırdı demektir... Bu ismi sakın hafife alma. İnanana bol şans, inanmayana gazap getirir. Her ne için buradaysan sana bol şans getirecektir. Ama her şansın bir bedeli vardır. O bedele arkanı dönersen, Tulpar'ın vereceği şey yine gazaptır."

Uzun uzun gözlerinde oyalanmadı Timur. "Şansa ihtiyacım yok." dedi. "Bedel ödemek gibi bir niyetim de." Yeniden önüne dönüp kapıyı açtı. Buradan çıkmaya öyle koşullamıştı ki kendini başka hiçbir şey düşünemiyordu. Minik evden dışarı çıkıp demir kapıyı kapattığında koşar adım uzaklaşıyordu adımları. Elini cebine attı hızla. Paketinden çıkardığı sigarayı hızla dudaklarının arasına sıkıştırdı. Derin bir soluk çekti içinde. Aynı sesler beyninin içinde dönüp dururken duman izleri sesleri susturmaya yetmedi.

Birini laneti olduğunu söyleyip bu lanetin onu öldüreceğini söylersen bir süre sonra o lanet onu gerçekten de öldürür.

Ellerinde kan var! Senin adında bile ölüm var!

Sen benim tek umudumsun!

O kadar çakalın arasında sırtını bir tek sana dayadıysa güvenini kırma delikanlı. Kolay kolay kimseye vermez o güveni...

Ayağımın altında dolaşma... Gözlerini bana değdirme Ahu!

Benim oğlum kimseyi üzmez...

Onu yaşatmak isteyen herkes ölecek.

Sen bana zarar vermezsin Timur...

O da senin yüzünden öldü!

Sen varsan ölüm olmaz Timur...

Düşüncelerin ağırlığı ile gerilen boynunu sağa sola eğerek gevşetmeye çalıştı. Ön tarafa geçmek için ahır kapısının önünden geçerken duyduğu kişneme sesi ile adımları yavaşladı. Neden bilemedi, bir amacı da yoktu ama o yöne çekildi adımları. Bütün atların önünden sırası ile geçip tek bir ata ilerledi. Ahu'nun adımlarını her duyduğunda kafasını ileri doğru uzatıyordu. Bu defa uzatmamıştı. O da onu topuk seslerinden tanıyordu belki de. Önüne geldiğinde durdu. Simsiyah bir attı. Yeleri ahırın yan kısmındaki camdan vuran ay ışığıyla dahi parlıyordu. Bütün bu siyahlığın üzerindeki kocaman gözleri ise keskin bir kahveydi. Onu gördüğünde burnundan kesik bir soluk çıkardı.

Sigarasını diğer eline aldı Timur. Boşta kalan elini Kadife'nin alnına uzattı. Başını geri çekse dokunmayacaktı ama çekmedi Kadife. Aksine, ona uzanan ele doğru o eğdi başını. Gülümsedi Timur belki de günler sonra. Alnını ve saçlarını okşadı. Kadife burnunu tam göğsünün soluna, Ahu'nun makyaj izinin çıktığı yere doğru eğip koklamış, sonra da tanıdık kokuyu aldığını belli eder gibi kişneyerek bakışlarını ona kaldırmıştı.

Tebessümü büyüdü Timur'un. "Aynen. Oradaydı. Tanıyorsun izini."

Başını sağa sola sallayıp saçlarını dağıttı Kadife. Burnunu yeniden ona yaklaştırıp kokladıkça kokladı. Aynı izin olduğu noktaya yasladı burnunu. Tam Timur'un kalbinin üzerine. Orada kaldı kısa bir süre. Kalbinin bağlı olduğu kokuyu tanıyordu. Zeka; inanı hayvandan, sevgi ise hayvanı insandan ayırırdı. Çünkü solardı insandaki sevgi. Lakin son nefesini verene kadar severdi hayvan bir kere sevdiğini. Akıldı çünkü sevgiyi yöneten. Birini delicesine sevdiğin zaman idrakının ve aklının yitip gitmesi bundandı.

Timur en çok sevgiden korkardı.

Elini yelelerine atıp belli belirsiz okşadı. "Ne yapmalı sen söyle?" diye mırıldandı.

Burnunu yaslandığı göğüsten kaldırdı Kadife. Kendini hafifçe geri çekip ön ayaklarını yere vurdu. Çenesini yukarı dikip hafifçe kişnedikten sonra yeniden aynı noktaya sürttü burnunu. Ahu'nun izinin ve kokusunun olduğu göğsünün tam üzerine. Sabit durmadan burnunu ve alnını inatla aynı noktaya sürtmeye devam etti.

Derin bir soluk daha verirken yeniden başını yelelerini okşadı Timur. Sonra düşünürüz diyemedi, bir mezar daha eşip içine de gömemedi; arkasını dönüp gidemedi, yok sayamadı ama ileri adım da atamadı. Bu defa Kadife'nin yanında görünmez olmak için büründü sessizliğine.

Dakikalarca aynı noktada kalıp siyah yeleleri okşamaktan başka hiç bir şey yapmadı.

❤□□

Timur öyle kendi kendine bu bölüm düşünedursun. Diğer bölüm başına gelecek daha büyük bombeler var kdkskd

Öpüldünüz ❤

10. BÖLÜM

"İkiye bölünmüş bir bütün gibi yaşadım
Bir yanım öbür yanıma düşman
Sağımda kızgın kumlar gezdirdim
Solum üşüyor eski bir anıdan..."

...

Mum: alıngan.
Kendi ateşiyle kendini yok eden yumuşakça.
Erimek üzere varsın,
Kaderine inanırsın.
Ölürken fark edilmez, ışığın solduğu zamansın..."

****BİRHAN KESKİN***

❤□□

Etrafına bakınarak yürürken adımlarını yavaşlatmadı Âdem. Hedefindeki evin arka kapısına ilerledi. Daha tenha olan arka kısma geçmiş, bakışları sadece tek bir cama dikmişti.

Şafağın ilk ışıkları yeni söküyor, kimi işe, kimi ise okula gidiyordu. Bu saatte burada olduğunu görünce canına okuyacaktı ama değerdi. Canı zaten o evin içindeydi. Camın önüne geldiğinde baş ve işaret parmaklarını dudaklarının arasına sıkıştırarak minik bir serçe misali öttü. Bu sesi tanıyacağını biliyordu.

Birkaç ötüşten sonra Güldeste'nin gül çehresi camın arkasındaki perdenin arkasında belirdi. Artık üniversite üçüncü sınıf öğrencisi olan Güldeste'nin dersleri sabah değil, öğlendi. Her akşam yine beraber dönüyorlardı ama sabahları onu görememenin ızdırabı ile can çekişiyordu Âdem. Güldeste ise bu saatte okulu olmamasına rağmen Timur için erkenden uyanıyordu. Birinci sınıfı büyük bir başarı ile bitirip, ikinci sınıfa geçen kardeşine her sabah kahvaltı hazırlıyor, elinden tutup okuluna kadar götürüyordu.

Boyu ve yapısı yaşıtlara göre daha büyük olan kardeşinin sessizliği ve içine kapanıklığı yüzünden dışlanacağını düşünmüştü ama Timur onu bir hayli şaşırtıyordu. Hala sessizdi ama öğretmenin her dediğini dinliyor, Güldeste söylemeden masa da yanına oturup ödevlerini yapıyor, ablası gibi çalışkan olmak için canla başla çalışıyordu. Güldeste'nin canını yakan şey arkadaş edinmek istememesiydi. Okulunda dışlanacağını düşünmüştü ama tıpkı Âdem'in dediği gibi Timur herkesi dışlıyor gibiydi.

Bazen okulun önüne gider bahçede arardı onu Güldeste. Ama hiçbir zaman oyun oynayan çocukların içinde bulamamıştı. Ya sınıfta olurdu ya bahçenin arka kısmında. Ya başını kolları arasına sokup uyumuş bir halde bulurdu Güldeste kardeşini ya da küçük yaşına rağmen ödevlerini yaparken. Soru sorulmadıkça konuşmuyor, kimse ile arkadaşlık kurmuyordu. Okuldaki herkes için Tarih öğretmeni Kadir Tönge'nin oğlu, efendi ve en akıllı bir çocuktu. Aslında

hiçbir zaman çocuk olamadığını bir tek Güldeste biliyor, vicdanı bir kurt gibi içini kemiriyordu.

Bazı şeyler için çok geçti. Timur artık büyümek zorunda kalan bir çocuk bile değildi. Hiçbir zaman çocuk olmamıştı. Adının ağırlığı altında ezilen ne büyüyebilmiş ne çocuk kalabilmiş bir candı.

Camı açan Güldeste bir hayli panikti. "Âdem!" dedi sessizce. "Ne yapıyorsun sen? Bir gören olacak!"

"Görsünler." dedi Âdem. "Ula valla görsünler!" Bu sabah canı burnundaydı zira babaannesinden öğrendiği yersiz bir dedikodu vardı. "O götü boklu Hakkı seni istemeye anasını mı göndermiş dün?"

Daha büyük bir panikle etrafına bakındı Güldeste. "Âdem, sus!"

"Susmayrum!" diye sessizce yükseldi Âdem. "Valla susamayrum Cüldeste!"

Sinir başına vuruyor, yüzünün kıpkırmızı olmasına neden oluyordu. Henüz kimse bilmese de nicedir ikisinin bir sırrı vardı. Aralarında alıp büyüttükleri derin bir muhabbetten doğan büyük bir aşk, ikisinin de yüreğinde çırpınan bembeyaz bir kuştu. Tek bir kitabın küçük bir cümlesinin gölgesinde filizlenen büyük bir sevdayı birlikte büyütüyorlardı. Deli gibi değil, gayet aklı başında seviyordu ikisi de birbirini.

Güldeste panik, Âdem ters bir şekilde bakarken minik Timur'un meraklı bakışları camın diğer ucunda belirmişti. Adam abisinin bu haline belli belirsiz gülmüştü. Kıpkırmızı olan yüzü, sarı saçları ve kaşları ile birleşince komik görünüyordu. "Ablam," dedi. "Âdem abinin yüzü Galatasaray'a benziyor." Kendi kendine sessizce kıkırdadı.

"Timur, çok ayıp ablacığım." diye ona da çıkıştı Güldeste. Yeniden Âdem'e döndü. "Şimdi git, akşam okul dönüşü arabada konuşuruz."

"Konuşamam!" diye diklendi Âdem. "Şimdi konuşacağız. Çabuk, gel ha buraya!"

Etrafına bakındı Güldeste. "Babam içeride! Bir gören olacak, git!" Eliyle kovar gibi bir hareket yaparken içeriden duyduğu kapı sesiyle hızla perdeyi çekti.

Odasından çıkmıştı Kadir Tönge. Her akşam içiyor, sabahları yine takım elbiseni kuşanıp öğretmenliğe devam ediyordu. Her çocuğa merhameti bolken bir tek kendi çocuklara dönüktü sırtı. Henüz kimse gerçeği bilmiyor, ama adım adım yaklaşıyordu. Sahte yüzler sonsuza kadar bir maske altında saklanamazdı.

Odasından çıkmış, gömleğinin kol düğmelerini ilikleyerek alt kata ilerleyen Kadir'in adımları Güldeste'nin odasının açık kapısına takılınca durmuştu. Hızla perdeyi çeken Güldeste ise babasının ona bakan bakışlarına karşı elinden geldiğinde ifadesiz bakmaya çalışıyordu. Hemen yanındaki Timur onun kadar ifadesiz kalamamış, onlara dönen keskin kahveler yüzünden korkuyla ablasının bacağına sarılıp yüzünü yere eğme gereksinimi hissetmişti.

Kimsenin gözüne bakmazsa kime onu görmezdi. En çok da babası görmezdi

Onlara doğru ilerledi Kadir Tönge. Her bir adımında Timur ablasının bacağına daha sıkı sarılırken, Güldeste elini kardeşinin omuzuna atarak güven vermeye çalıştı. Buradaydı. Kimse ona dokunamazdı.

Kadir Tönge'nin adımları tam kapının önüne gelince durdu. Tahta kapının sol kısmı içeri doğru çökmüştü. Kol düğmesini

ilikleyen parmaklarına takıldı bakışları. Eklemlerinde beliren kırmızı izler ve yaralar vardı. Bunun ne için olduğunu o hatırlamıyordu lakin karşındaki iki can her gece gibi dün geceyi de çok net hatırlıyordu.

Yine sarhoştu Kadir Tönge. Her zamanki gibi önüne aldığı Şehrazat'ın fotoğrafına doğru içip, ağlarken minik ve sessiz adımlarla tuvalete gitmiş, aynı sessizlikle geri dönen Timur'a değmişti gözleri.

Varlığı hissedilmesin diye ayak ucunda yürüyen Timur ona değen keskin kahveler ile irkilerek gerilerken kaçmak için çok zamanı olmamıştı. Onun adımları küçük, Kadir Tönge'nin adımları büyüktü. Kırmızı, öfke dolu gözlerle üzerine yürüyen, her zamanki nefretini kusan babasından kaçamamıştı. Kadir Tönge, minik bedeni ensesinden kavrayıp yana doğru savurmuş, "SANA YOK OL DEMEDİM Mİ?" diye bağırmaya başlamıştı bile.

Kardeşinin yanağına atılan şiddetli tokadın sesi ile kuş kadar hafif uykusundan uyanıp ilk yanında aramıştı onu Güldeste. Göremeyince panik dolu bakışları kapıya takılmıştı. Geceleri uyurken kapılarının arkasına sandalye çekmesi gereken iki kardeşti onlar. Ama şu an yanında ne Timur vardı ne de kapı önünde uyurken çektiği sandalye. Dışarıdan yükselen seslerle koşarak yatağından çıkıp kendini salona atmıştı.

Yere düşmüştü Timur. Ellerini başının arasına almış, gelecek darbeden kendini saklamaya çalışırken dahi sesi çıkmıyor, yardım isteyip feryat etmiyordu. Güldeste duydu kardeşinin sessiz feryadını. "Sana gözüme gözükme demedim mi?" diye soluyarak yerdeki minik kardeşine kalkan ele koştu.

"SAKIN!" diye kükredi. "SAKIN ONA ELİNİ SÜRME!"

Babasını geri iterek kardeşinin önüne geçti. Kadir Tönge sarhoşluğunun etkisi ile sendeleyerek yere düşerken o,

kardeşinin elinden tutup yerden kaldırdı. Yüzüne aldığı darbe ile bocalayan Timur'un ayağa kalkmaya çalışan minik adımları korku ile birbirine dolanmıştı. Buna rağmen koşmaya çalıştığında ise yerde yatan babasının güçlü parmakları kavradı ayak bileğini. Bitmek bilmeyen bir karabasan gibi soluksuz bir nefret ile kendi karanlığına çekmeye çalışıyordu.

Ayağını kurtaramayınca korku ile inledi Timur. Dudaklarından kesik bir hıçkırık kaçar gibi olduğunda sessizce yuttu. Ayağına sarılan el ondan daha güçlüydü ama Güldeste onu çekmesine izin vermemiş, bütün gücü ile kardeşini kendine çekmişti. "Bırak!" diye bağırışı acı ama öfke dolu bir feryattı.

Kardeşini babasından daha güçlü bir kuvvetle kendine çekti. En sonunda kurtarmayı başardığında Kadir Tönge'nin elinde sadece Timur'un minik çorabı kalmıştı. Koşarak odalarına ilerletti kardeşini. Hızla kapıyı kapatıp arkasına sandalyeyi yasladı. Kendi sırtını da kapıya yaslayarak gelecek olanın şiddetinden kardeşini korumaya çalıştı. Kadir Tönge kendinde olduğu sayılı saatlerde sadece Güldeste'ye bakar, Timur'u görmezdi. İçki içtiği her an ise sadece Timur'u görür; başka hiç kimseyi görmezdi.

Timur'un eli sızlayan yanağındaydı. Ayağının biri çıplaktı. Dolan gözlerini ve titreyen dudaklarını ablasından kaçırmadı. Yanağına doğru kendi gibi küçük ama bir o kadar da büyük bir gözyaşı yuvarlanırken Güldeste'nin yüreğinden kopan parçalar bir çığdan farksızdı. Her şeye kafa tutardı. Ama kardeşinin bir damla yaşı onu boğmaya yeterdi. Aynı saniyelerde sırtını yasladığı kapının köşesine şiddetli bir darbe indi. Bunun şiddeti ile ileri doğru sendelemiş ama yeniden dimdik durmayı başarmıştı.

"Aç kapıyı..." derken bu defa ürpertici bir sakinlik vardı Kadir Tönge'nin sesinde. "Seni de öldürecek diyorum Güldeste..."

Bir daha yumruklandı kapı. "Uzak dur ondan..."

Kapıya bir yumruk daha indiğinde Güldeste titredi. Timur ise koşar adım ablasının dolabına ilerledi. O dolaba girip kapısını kapatırken Güldeste sırtına vuran kapı darbelerine elinden geldiğince direnmeye çalışıyordu. Birkaç dakika sonra Kadir Tönge'nin kapıya indirdiği darbeler durmuş yerini kesik inlemeler almıştı. Kapının önünde sızıp kaldığını adı gibi ezbere biliyordu Güldeste.

Güçsüz adımlarını kardeşi için güçlendirerek dolaba ilerlemiş, elbiseleri arasına sinmiş kardeşini sıkıca bağrına basmıştı. Büyümüştü artık Timur. Sığmıyordu bu küçük dolaba. Ablasının kucağına da sığmıyordu, bu eve de. Genzini yakan, gözlerinden firar etmek için bekleyen gözyaşlarını zorla durdurmuştu Güldeste. Onun yanında ağlamamaya ahtı vardı. Kardeşi onu hep gülerek hatırlamalıydı.

Timur'un alnına düşen gür saçlarını geri iteledi. Ürkek bakışlarının kapıya takıldığını gördüğünde, "Geçti." dedi gülümsemeye çalışarak. "Güvendeyiz."

Sessizce ablasına bakarken yanağına doğru büyük bir gözyaşı damlası daha süzülmüştü Timur' un. Hızla silmeye çalışmıştı ama ablasından saklaması zordu. Başını yere eğerek kolunu gözlerine kapattı. Tuvalete giderken dahi ablası ile gitmeli, asla tek kalmamalıydı. O yoksa güven yoktu. Ama ders çalışırken çok geç uyuyan ablasını uyandırmaya kıyamamıştı. Zihninde dönen sorular artık netti. Neden benden bu kadar nefret ediyor der dururdu kendi kendine. Artık emindi. O, annenin bedeliydi.

"Bensiz gitme demedim mi?" dedi Güldeste nahif bir şekilde. "Neden beni uyandırmadın ablacığım?"

"Uyuyorsun diye..." dedi Timur içini çekerek ağlarken dahi sessiz olmaya çalışarak. "Geç uyudun diye ablam..."

Sessiz kaldı Güldeste. Cevap vermek yerine Timur'u yeniden bağrına basıp saçlarına derin bir öpücük bırakmış, koluna sakladığı yüzünü avuçları içine alarak defalarca öpmüştü. Yatakta her zamanki gibi yanına alıp sıkıca sarıp sarmalmış, derslerde öğrendiği, kitaplardan kısalttığı hikayeleri anlatmıştı. Dışa vurulmayan her ses en şiddetli seslerdi. Sessizliğinin içinde zihnindeki gürültüler ile baş etmeye çalışırken Timur kucağında uyuyakalana kadar tek bir damla yaş dökmedi. Kardeşi uyuduğunda en az onun kadar sessiz bir gözyaşı şakağından süzülüp kardeşinin gür saçlarına karıştı.

Kadir Tönge bunların hiçbirini bilmedi. Sızdığı kapının arkasındaki yüreklerde bıraktığı acıyı görmedi. Karşısında dikilen çocuklarına bakarken bakışları duygudan yoksun ve donuktu. "Senin bugün okulun yok mu?" dedi Güldeste'ye. Önceden minik de olsa bir duygu kırıntısı olurdu. Artık aralarındaki son sevgi de yitip gitmişti.

"Var." derken Güldeste'nin de sesi en az karşısında ki adam kadar donuktu. "Öğleden sonra gideceğim."

"Harçlığın var mı?" dedi Kadir Tönge. Minik bir mahcubiyet tınısı Güldeste ile konuşurken hep olurdu sesinde. Dün gece ne yaptığını yine hatırlamıyordu. Önceden olsa özür dilerdi. Artık buna dahi tenezzül etmiyor, verdiği hiçbir zararı umursamıyordu.

"Var." dedi Güldeste.

Ters bir edayla kafa sallamıştı Kadir Tönge. "Kahvaltı hazır mı?"

Elinden tuttuğu Timur'u kendine daha çok çekerek ilerledi Güldeste. "Değil." Babasının yanından geçerken kardeşini önüne almış, iki eliyle omuzlarını sıkıca kavramıştı. İçmediği sürece zarar vermez ama bu sefer de sözleri ile yaralardı Kadir Tönge.

İkisi merdivenlere yaklaştığında, "Aşağıda masa kurulu." dedi Kadir.

"O kahvaltı Timur için." derken babasının yüzüne asla bakmıyordu Güldeste. Timur'un elini elinin içine hapsederken yan yana, koşar adım merdivenlerden indiler. Mutfağa geldiklerinde kahvaltı masasının baş köşesine kardeşini oturttu. Yanağına derin bir öpücük bırakıp neşelendirmeye çalıştı. "Çay mı süt mü?"

Oldukça ciddiydi Timur. "Sütü bebekler içer ablam. Ben bebek miyim?"

Güldü Güldeste. "Onu nereden öğrendin sen?"

"Âdem abiden."

Kapıya kaçamak bir bakış attı. "Çok biliyor Âdem abin." dedi cilveyle. "Seni de kendi gibi odun yapacak, belli."

Güldü Timur. "Zaten ben büyüyünce Âdem abi olacağım."

Güldeste de güldü. "Hayır, sen büyüyünce de benim kardeşim Timur olmaya devam edeceksin." Dün gece aldığı darbeden dolayı hala kızarık olan kardeşinin tombul yanağına minik bir öpücük bırakıp şefkatle okşadıktan sonra ikisinin de çayını dökmüş, yeniden masaya oturmuştu. Timur'un yumurtasını soymaya başladı. "Bugün okulda ne öğreneceksiniz acaba?"

Sessiz ama derin bir tebessümle izliyordu ablasını Timur. "Okuma yarışması var."

"Kuşlar bana en hızlı okuyanın sen olduğunu söyledi."

Kendi kendine kıkırdamıştı Timur. "Kuşlar konuşmaz ablam."

"Konuşur." dedi Güldeste. "Kim demiş konuşmaz diye? Dinlemesini bilirsen her şey konuşur seninle."

Daha çok güldü Timur. "Yumurta bile mi?"

Buna Güldeste' de gülmüştü. "Yumurta bile. Çok bilmişlik yapma da abla sözü dinle." Timur'un tabağına bıraktığı yumurtayı onun için dilimledi. "Ye bakalım."

Timur yine gülecekti ama kapının önünde hissettiği gölge ile gülüşü dudağında kaldı. Başını hızla önüne eğdi. Mutfak kapısının önünde dikilen Kadir Tönge'nin varlığı ile Güldeste de rahatsız olmuş, zorlansa da ifadesiz durmayı başarmıştı. İçeri bir adım atacakken Güldeste'nin ters bakışı ile duraksadı Kadir Tönge.

"Gidiyorum." dedi düz bir sesle.

Ses çıkarmadı hiç kimse. Timur başını tabaktan kaldırmazken Güldeste kardeşinin saçlarını okşamayı tercih etti. "Bir yumurta daha soyayım mı sana?" dedi gülümseyerek.

Bakışlarını yerden kaldırmadı Timur. Konuşmadı. Hareket dahi etmedi. Kapıdaki gölge gidene kadar hiçbirini yapamazdı.

"Okulda kavga çıkarmış çok kıymetli kardeşin." dedi Kadir ters bir edayla. "Öğretmeni Muhsin dün okul çıkışı söyledi. Sen de böyle bol bol yedir. Daha çok zarar versin etrafına."

Çıkarmadım diyemedi Timur. Dişlerini sıkarak sessizce önüne bakmaya devam etti. Onun yerine sesini çıkaran ablası oldu.

"Timur öyle bir şey yapmaz." dedi eli hala saçlarındayken.

Boynundaki kravatını gevşetti Kadir Tönge. Nefret dolu bakışları masadaki küçük bedendeydi. "Konuş!" dedi sadece. "Sınıfta başka bir çocuğu itip düşürmüş. Çocuk kafasını masanın köşesine vurup yaralanmış. Arada ben varım diye bir şey demediler." Parmağını tehditkâr bir şekilde ileri salladı. "Yatsın kalksın bana dua etsin o kardeşin."

Yutkundu Timur. Ürkek bakışlarını ablasına çevirip başını iki yana salladı sadece. Kardeşinin gözlerinde gördüğünü biliyordu Güldeste. Yalan söylemezdi. "Yapmamış!" dedi kendinden emin bir şekilde yeniden babasına bakarken.

Umursamamıştı bile Kadir Tönge. "Yapmıştır. Varlığı zarar zaten. Onu da yapmıştır."

"Yapmadı diyorsa yapmamıştır!" diye yükseldi Güldeste. "O, sen değil!"

"Nasılmışım ben?" derken belli belirsiz çatılmıştı Kadir Tönge'nin kaşları.

Derin bir soluk verdi Güldeste. Timur'u elinden tutup masadan kaldırdı. Henüz soymadığı yumurtalardan birini alıp yeniden Timur'un elini tuttu. "Gel ablacığım." dedi sesini sakin tutmaya çalışarak. "Geç kalmayalım okuluna." Her zamanki gibi iki önüne alıp iki eliyle omuzlarından kavradı. Gövdesi ile etrafındaki kötülüklere siper oldu. Kadirin yanından geçip mutfaktan çıkarken nefret dolu bakışların ona dönmesine izin vermedi.

Tam bağıracakken gün geçtikçe biraz daha büyüyen kızının yan çehresinde Şehrazat'ı görür gibi olduğunda duraksadı Kadir. Her geçen gün biraz daha Şehrazat' a benziyordu bu gül çehre. Ona bakmak ayrı, Timur' a bakmak ayrı azap veriyordu Kadir Tönge'ye. Şehrazat'a duyduğu özlem içinde yandıkça yanıyordu. Korkak bir adamdı Kadir Tönge. Kendinin yaptığını bildiğin bir suçu başkasının üzerine atmak da korkak insanların harcıydı. Hiçbir zaman kendi hatasını kabul etmemişti. Çünkü kendinden nefret etmek zor, bir başkasına nefret kusmak kolaydı.

Kadir Tönge nefret etmek için kendi çocuğunu seçmişti.

Kapıdan çıkmak üzere olan Timur'a takıldı bakışları. Ona benziyordu. Onda kendini gördüğü içindi asıl nefreti. Bunu kendine dahi hiçbir zaman itiraf edemeyecekti.

"Güldeste." derken daha sakindi.

Öfkeli elalar ona döndü.

"Benden habersiz görücülerin geliyormuş." dedi. "Söyle kapımı hiçbiri çalmasın. Buralardan kimseye vermem seni."

Durdu Güldeste'nin adımları. "Kim karar verecek buna? Sen mi?"

Duyduğu kelimelerden yükselen cesaret ile kısa bir an bakıştı Kadir Tönge. Kaşları çatıldı belli belirsiz.

Güldeste'nin önündeki Timur yine görünmez olmak için sessizliğine bürünmüştü. "İçkini içip sızmaya devam et." derken Güldeste'nin sesi de en az karşısındaki adam kadar sertti. "Hayatıma ne olacağına ben karar veririm. Sen değil."

"Ne biçim konuşuyorsun sen? Ben senin babanım!" diye çıkıştı karşısında ki adam.

Buruktu Güldeste'nin dudağındaki tebessüm. Artık önceki kadar ürkek değildi. Kardeşini korumak için nahif kanatlarının altına işlediği sessiz bir kaplan vardı. "Hayır." dedi acı bir kelime kusar gibi. "Sen bizim hiçbir şeyimiz değilsin baba..."

Kapıyı açıp kardeşini ilerletti. Yandaki askıdan çantasını alıp arkasına dahi bakmadan evden çıkıp büyük kapıyı şiddetle kapattı. Elinin içindeki eli, sıkı bir şekilde avuç içine hapsederken adımları ürkek ama bir o kadar da sertti. Annesinin ölmeden hemen önce söylediği bir sözü o an anlayamamıştı ama artık çok net anlıyordu.

Sevgin kendine olan saygından üstün gelmesin Güldeste... Kardeşine zarar vermeye kalkarsa bu evi başına yık!

Gerekirse bunu da yapacaktı Güldeste. Elinin içindeki canın acı çekmesine daha fazla göz yumamazdı. Elinden aldığı çocukluğunu geri veremezdi belki ama ona bir gelecek bırakabilirdi.

"Ablam..." dedi Timur.

"Efendim." derken sesi bir nebze sertti.

"Ben kavga etmedim. Yanlışlıkla çarptım. Düştü. Yardım ettim. Kaldırıp yarasını sildim. Önemli değil dedi dedi." Başını iki yana salladı. "Kimseye zarar vermedim."

"Vermezsin tabi. Biliyorum ben seni. Onun dediklerini duyma."

Sessiz kaldı Timur. Duymak istemese dahi duyuyordu. Bir süre ilerledikten sonra yine, "Ablam." dedi yeniden.

"Efendim ablacığım."

"Yumurta elinde kaldı..."

Diğer eline baktı Güldeste. Avuç içinde sıkı sıkı tuttuğu yumurtayı fark ettiğinde durmak zorunda kaldı. Avuç içinde ki yumurta ile kısa bir an bakıştı. "Akıl mı bıraktın sen bende? Almış yumurtayı gidiyorum." Timur'un arkasına geçip sırt çantasını açtı. Çıkardığı beslenme kutusuna yumurtayı bırakırken, "Öğlen aranda ye bu yumurtayı. Akşama beslenmende geri getirdiğini görmeyeyim." diye sitem etti. "Ne kadar çok yersen okurken sesin o kadar gür çıkar. Bütün okuma yarışmalarında sen birinci olursun."

"Aynen," diyen bir ses belirdi arkalarında. "Yumurta sese iyi gelse tavuk götü de bülbül olurdu zaten."

Bakışlarını Âdem'e çevirdi Güldeste. Yüzü hala bir hayli kırmızıydı. "Âdem..." dedi sessiz bir şaşkınlıkla. Etrafına bakındı. "Ne yapıyorsun sen?"

Cevap vermeden Timur'un elini kavradı Âdem. "Timur." dedi. "Söyle o ablana bu aralar beni çok ihmal ediyor. Kafam atay!"

Timur'un diğer elini de Güldeste tutup kardeşini kendine çekmeye çalıştı. "Bir gören olacak. Timur'u okula bırakayım, konuşuruz."

"Timur." dedi Âdem yeniden. "Söyle o ablana, götü boklu Hakkı okulun önünde onu bekley! Bağa sağdan soldan çeliyler bak!"

Bakışlarını ablasına çevirdi Timur. Güldeste'nin utangaç ama dik bakışları Âdemdeydi. Timur'un elini bırakıp bir kulağını tek eliyle kapattı. "Düzgün konuş Âdem! Çocuk var!"

"La ne çocuğu?" diye çıkıştı Âdem. "Boyu benim kadar!" Elini tuttuğu Timur'a döndü. "Haksız mıyım ula? Haklısın de!"

Sessiz kaldı Timur. Dudaklarında minik bir tebessüm vardı ama ne Güldeste görmüştü ne Âdem. Onlar kavga ederken Timur sessiz dünyasında kendini bir ailede hayal etti. Bir elinden anne tuttu bir elinden baba. Okuluna bu hayalle ilerledi.

Güldeste hem sinirli hem mahcuptu. "Kaç kere dedim boyu uzun diye büyükmüş gibi davranma diye. Çocuk o daha!"

"Konumuz bu mu?"

Ofladı Güldeste. "Bilmiyorum ben Hakkı makkı! Ayrıca okulun önünde ne işi var?"

"Ne bileyim niye?" diye diklendi Âdem. "Gidip sorayum istersen! Cevap olarak da şişireyim bir gözünü!"

"Âdem!" diye kınadı Güldeste. Tedirginlikle etrafa bakındı. Okulun son dönemecini döndüklerinde etrafta koşturan çocukların sayısı da artmıştı.

"Ne Âdem!" diye çıkıştı. "Şu an bana hiçbir şey deme Güldeste. Ateş tepemden çıkay!"

Daha sakin bir tona büründü Güldeste'nin sesi. "Her zamanki yere git, beni bekle. Timur'u bırakıp geliyorum." Olmaz diyecek oldu Âdem ama, "Lütfen Âdem..." diyen Güldeste'nin ona dönen gözlerine ve nahif sesine denk düşünce dayanamadı.

"Asıl sen git beni bekle." derken daha sakindi. "Timur'u ben bırakırım."

"Ben bır-" diyecek oldu Güldeste.

"Götü boklu Hakkı okulun önünde Âdem abi." dedi Timur.

"Timur!" diye çıkıştı Güldeste. "Ne biçim konuşuyorsun sen?" Bakışları yeniden Âdem' e kalktı. "El kadar çocuğa öğrettiğin şeye bak!"

Âdem'in kısılan bakışları okulun önündeki genç adama takılmıştı. "Öğrensin. İleri de lazım olur..." Ona söylenen Güldeste'yi umursamadan Timur'u ilerletti.

Avuç içini öpüp ona minik öpücük gönderen ablasına derin bir tebessümle baktı Timur. Beli belirsiz el sallarken yeniden önüne dönmek zorunda kalmıştı. Âdem, Timur'un sırtındaki çantayı çekip aldı. Tehditkar bakışları Hakkı denen siyah saçlı, uzun boylu gençteydi ama Timur'un çantası yüzünden geri sendeleyince bocaladı. Şaşkın bakışları artık Timur'daydı.

"Ula ne var bunun içinde?"

"Kitap."

"Bunlar nasıl kitap, ablası kılıklı." diye homurdanırken gerçek manada ağır olan çantayı kendi sırtına almıştı. "Taş devrinde miyiz? Defter yerine tuğlaya mı yazıyorsunuz?"

Gülmüştü Timur. Okul kapısına yaklaştıklarında Hakkı'nın bakışları Timur'un yanında ablasını arıyordu. Gördüğü yüzle şaşırmış ama belli etmemişti. Ama Âdem'in siniri kızaran yüzünden okunuyordu. "Ne baktın öyle Hakkı?" dedi dik dik. "Hayırdır?"

"Hiç." dedi Hakkı. Her sabah kardeşini okula getiren Güldeste'yi bu sabahta bekliyordu oysa. Ses etmedi.

Başını aşağı yukarı salladı Âdem. "Sen hayırdır? Ne işin var bu saate okul önünde?"

Dudak büzdü Hakkı. "Öylesine... Sen?"

"Timur'u getirdim." dedi elinin içinde ki eli daha da sıkarak. "İşi varmış Güldeste'nin. Benden rica etti." Benden kısmını fazlası ile vurgulamıştı.

Her kelimenin üzerine fazlası ile basarak söylemişti. Hakkı sessiz kalırken ikisi kapıdan içeri girip bahçeye ilerledi. Timur duymasın diye ağzının içinde mırıl mırıl sövmeye çalışıyordu ama sakinleşmek bir hayli zordu. Güzeldi Güldeste. Haddinden fazla güzeldi hem de. Bir de Rize'nin dilindeydi. Gün geçtikçe daha da serpiliyor, daha çok değiyordu göze. Güzelliğini, hanımefendiliğini ve zekasını konuşurdu herkes. Kendini hala onun yanına yakıştıramayan Âdem içten içe yer dururdu kendini. Ondan daha iyilerine layıktı. Ama sadece onun olsun istiyordu. Elinden uçup gidecek diye yersiz bir korku ile çırpınıyordu Âdem' in yüreği.

"Ablam duyarsa sana kızar." dedi Timur.

"Ne?" dedi ters ters. "Ne dedik?"

"Kötü konuşuyorsun."

"Hak edene hak ettiği gibi konuşacaksın oğlum! Sövmem gerekiyorsa söv! Sen ne bakıyorsun ablana. Ona kalsa herkese laf sokar. Belki benum aklum laf sokacak kadar çalışmay! Sövmezsem içim nasıl soğuyacak?"

Sadece güldü Timur. Okulun kapısına geldiklerinde Âdem, Timur'un çantasını yeniden sırtına takıp önünde eğildi. Her zamanki gibi bir kere öpeyim mi lan diyecekken yanağındaki kızarıklığa takıldı bakışları. Boyu istediği kadar uzasın, yanakları hep tombalaktı. Ve bu izin ne izi olduğunu Âdem bilmek istemese dahi biliyordu. Öpeyim mi demedi. Timur'u kendine çekip kırmızı yanağına derin bir öpücük bıraktı.

Yüzünü ekşiten Timur'u gördüğünde ise aynı öpücükten diğer yanağına da bıraktı. Timur gülerek gerilerken yakalamaya çalıştı. "Bir daha öpüp çizeyim mi ulan façanı?"

Sesli bir kahkaha atarak geriledi Timur. Diğer çocuklar koşarken o sakince yürüyordu. Sırtındaki mavi çanta ile okul girişine ilerleyişini izledi Âdem. Tam eğildiği yerden kalkacağı an Timur aniden ona dönmüş, koşar adım yanına ilerlemeye başlamıştı. Bir şeyini unuttuğunu düşündü ama Timur beklenmedik bir şekilde kollarını boynuna dolayıp sıkıca sarılmıştı.

Bu Timur için de Âdem için de ilkti. İkisi de birbirini severdi ama Âdem' in bütün sevme girişimlerine herkese ördüğü duvarlar gibi ekşimiş bir yüzle cevap verirdi Timur. Bir tek ablasına sarılırdı. Çünkü bir tek ona zarar vermeyeceğini düşünürdü. Çünkü bir tek ablasının onu sevdiğini düşünürdü. Çünkü görünmez duvarları altında bir tek ablasının onu gördüğünü hayal ederdi.

"Ablamla birlikte sen de gör..." diyen mırıltısını duydu Âdem.

Ne dediğini anlamaya fırsat kalmadan Timur'un kolları boynundan çözülmüş, yeniden arkasını dönerek okula koşmuştu. Dudaklarında yarım bir gülüşün oluşmasına engel olamamıştı Âdem. Bu sevgi herkese sunulmayan kıymetli bir sevgiydi. Bunun farkındalığı ile sıcacık olmuştu içi. Gözden kaybolana kadar izledi boyu uzun ama yaşı küçük miniği. Okuldan çıktığında Hakkı gitmişti. Hızlı adımlarla Güldeste ile her zaman buluştukları eski baraka evlerin arkasında kalan banka ilerledi.

Köşeyi döndüğünde Güldeste'yi bankta otururken buldu. "Cüldeste Hanım." dedi mesafeli bir sesle. Kendini yanına bıraktı.

Güldeste'nin bakışları ona döndü. "Lütfen bana Hakkı'yı dövmedim de."

Netti Âdem. "Dövmedim."

Derin bir nefes verdi Güldeste.

Âdem, "Ama döveceğim." dediğinde verdiği nefes tıkandı.

"Âdem!"

"Ne?" dedi ters ters. "Âdem dur! Âdem sus! Âdem yapma! Kaç canum var sence benim?" Karşısındaki gül çehre ela gözlerini kırpıştırarak baktığında içi eridi. Ters duruşu ve siniri sihirli bir değnek değmiş gibi dağıldı. Uzanıp gül yüzünü avuçları arasına almak istedi ama Âdem, Güldestesine dokunmaya dahi kıyamadı. "Cevabı ben vereyim." dedi. "Bir canım var, o da sensin Güldeste..."

Utangaç bir edayla parmaklarını çekiştirdi Güldeste.

"Bir Rize'nin dilinde benim canım." derken elini yüreğinin üzerine vurmuştu Âdem. "Valla elimde kalacak artık birisi!"

"Abartma Âdem. İki görücü geldi alt tarafı."

"Gelmesin!" diye çıkıştı. "Sana benim gözümle bakan olursa şu Rize'yi de bu Karadeniz'i de yakarım!"

Güldeste'nin gülen yüzünde derin bir tebessüm vardı. "Bana kimse sen gibi bakmaz Âdem." Uzanıp parmak uçlarıyla Âdem'in elini kavradı.

Tenine değen ten ile içi titremişti Âdem' in. Güldeste'nin çekingen parmaklarını büyük bir cesaretle kavrayıp elinin içine hapsetti. Her zaman böyle olurdu. Güldeste ne kadar sessiz seviyorsa, Âdem o kadar yüksek sesle söylerdi

sevdiğini. "Bakamaz tabi." Bakışları ela gözlere takılmıştı. "Ama ya sen bakarsan?"

Gülüşü derinleşti Güldeste'nin. Derin maviliklere büyük bir aşkla bakıyordu. "Bakmam."

Tedirgindi Âdem. Kucağındaki elin üzerine derin bir öpücük bırakıp yeniden parmakları arasına hapsetti. "Bilemiyorum Cüldeste..." dedi. "Senden bir şüpheliyim..."

Yüzü düştü Güldeste'nin. Elini geri çekti. "O nasıl söz be?"

"Hiç bana laga luga yapma!" diye çıkıştı Âdem. "Sorduğun kitap karakterlerini bilemediğim zaman mala bakar gibi baktın yüzüme." Elini dertli alnına attı. "Okumuş kızısın tabi. Kesin içinden ben bu mala nasıl sevdalandum deysun!"

"Evet." dedi Güldeste. "Şu an tam olarak bunu düşünüyorum Âdem."

"Bak, al bak!" diye çıkıştı Âdem. "Biliyordum başıma bunun geleceğini!"

"Saçmalama Âdem."

Başını hızla iki yana sallamıştı. "Baban sana sormadan gelen birine evet derse? O zaman ne olacak?"

Hala sakindi Güldeste. "Diyemez."

"Ahan da dedi."

"Kendi gider o zaman." dedi Güldeste. "Benim gönlümün nerede olduğu belli..."

Elalar ve maviler yeniden birbirine denk düştü. Kısa ama bir o kadar da uzun süre oyalandılar birbirlerinin harelerinde.

"Seni istesem..." dedi Âdem. "Kızıma layık değilsin der, vermez. Biliyorsun değil mi?"

Başını hafifçe sağa kırdı Güldeste. "Suç ve Ceza'nın başrolü kimdi?"

Göz kırpıştırdı ama cevapladı Âdem. "Raskolnikov."

"Benim en sevdiğim kitap?"

"Kürk Mantolu Madonna..."

"En sevdiğim şair?"

"Özdemir Asaf..."

Her bir cevapta Güldeste'nin gülüşü biraz daha büyüdü. "Özdemir Asaf'ın en sevdiğim sözü?"

"Benim en sevdiğim söz senden duyduğum bendir..." diye mırıldandı Âdem. Kendi adına olan hiçbir şeyi aklında tutamazdı ama Güldeste'nin hevesle anlattığı her şeyi zihnine kazırdı.

"Peki..." dedi Güldeste harfleri uzatarak. "Benimle evlenir misin Âdem?"

Bir soru daha bekliyordu Âdem ama bunu beklemiyordu. Mavi gözlerinden derin bir şaşkınlık geçerken göz kırpıştırabildi sadece.

Bu şaşkın bakış Güldeste'nin gülüşünün büyümesine neden olmuştu. "Benim de en sevdiğim şey, sende gördüğüm kendimdir, Âdem..." Uzanıp o Âdem'in elini kavradı. "Ve sende gördüğüm kendimi başka hiç kimsede göremem... Babamın ne dediğinin hiçbir önemi yok. Benim gönlümün layığı sadece sensin..."

Kalakaldı Âdem. Çok şey söylemek istedi ama Güldeste kadar çok cümle bilmiyordu. O an evrende ne kadar kitap varsa okumak, onun bilgisine ulaşmak istedi. Diğer türlü içindeki duygular anlatılacak gibi değildi. Gülümserken yanağına doğru düşen yaş oldukça anlamsızdı. Hızla silmeye çalıştı.

Bunu beklemeyen Güldeste, "Ağlıyor musun sen?" diye sorduğunda diğer gözünden düşen yaşı da hızla silip öyle dönmüştü Güldeste' ye.

"Senin gibi afilli cümlelerimiz yok Cüldeste. Bizim de sevdamız gözümüzden taşıyor. Ne yapalım!" diye tatlı bir sitemle çıkıştı. Elinin içindeki eli art arda öptü. "Ninemi yarın akşam size gönderiyorum."

"Gönderme..." dedi Güldeste. "Ben gerekeni söylerim. Ona sormaya dahi gerek yok."

Yine içip gelecek, ne yaptığını bilmez bir halde olacak demese bile Âdem anladı. Kolunu Güldeste'nin omuzuna dolayıp kendine çekti. Başını omuzuna yaslayan gül kokulu saçlara incitmeye korkar gibi minik öpücükler bıraktı. Evlerine alacakları eşyalardan bahsettiler, yaptıracakları kütüphaneden ve Timur için yapacakları ayrı odadan. Güldeste mezun olduktan sonra ilk görev yerine hep birlikte gidecek, küçük yuvalarını huzurla yaşatacaklardı. Güldeste pencere önüne ekeceği çiçeklerden ve okuyacağı kitaplardan bahsetti, Âdem ise izleyeceği maçlar ve yiyecekleri yemeklerden.

İkisi de birbirine sığındı. Küçük hayallerden büyük bir dünya kurdular. Bu dünyanın içine girip kapılarını kapattılar. Üç kişilik dünyalarına başka hiç kimseyi almadılar.

******

Ilık rüzgâr tenimde gezinirken derin bir tebessümle baktım hemen önümdeki Kadife' ye. Siyah yelelerinde gezinen ellerimden bir hayli memnun olmalı ki daha da sokulmuştu dibime. Burnunu yukarı kaldırıp omuzuma atıp; kendine doğru çekiyordu bedenimi. Bunun onun dilinde *sarılalım* demek olduğunun bilinci ile kollarımı boynuna doladım.

"Çok mu seviyorsun sen beni?" diyen sesim öyle neşeli ki, bana dahi yabancı gelmişti.

O an anlamıştım gerçeği. *Bu bir rüya Ahuzar.*

Kadife' nin yelelerini okşamaya devam ettim. Rüyaysa uyanmamak, gerçekse bu ana sıkışıp kalmak için elimden gelen yapıyordum. Ama arkamdan yükselen bir ses bunun bir rüya olduğunu daha acı bir şekilde çarpmıştı yüzüme.

"Kızım..." diyordu babamın şiir gibi sesi.

Sindiğim yelelerin arasından çıkarıyorum bakışlarımı. Hemen arkamda görüyorum onu. Üzerinde her zamanki kahverengi oduncu desenli gömleği, koyu kot pantolonu ve çamura bulanmış botları ile dikiliyor karşımda. Koyu kahve saçları gür, benimle aynı renk olan gözleri ise buğulu bir bulut yükü ile kaplı.

İlyas Soykamer hep hüzünlüydü zaten. Gözlerinde derin bir acı, dudaklarında buruk bir tebessümle yaşardı. Sevdiği kadar sevilmeyen insanların kalbine ucu sivri bir hançer saplanırdı. O hançeri sahibi dışında hiç kimse çıkaramazdı. İlyas Soykamer' in kalbinin en derinlerine saplanan bir ihanet hançeri vardı. Teninin solukluğu, buruk bakışı ve tebessümü bundandı.

Hemen yanında onun en sevdiği, aynı gün, bir saat aralıklarla öldükleri atı dikiliyordu. Kadife' nin annesi, babamın en yakın dostu; Küheylan...

"Baba."

Gülümseyişi derinleşti. Onu en son küçük evimizin salonundaki koltukta, dudaklarından kesik bir nefes verirken görmüştüm oysa. Hafızamda hep öyle soluk tenli, çökmüş yüz hatları ile kalacak sanıyordum. Şu an gördüğüm adamdı babam. O değil. Hafızamda en güzel haliyle kalmış olmasının buruk neşesi ile ilerledi adımlarım. Ona doğru attığım her adımda kollarını biraz daha iki yana açtı. Ayağımın altında ıslak çimler ve ferah toprak vardı.

Kimse bilmezdi. Ama aslında Ahuzar en çok yalınayak çimlerde yürümeyi severdi.

Yanına vardığımda hiçbir şey söylemeden göğsüne sindim. Hiç gitmemiş, hep yanımdaymış gibi derin bir nefes çekmeye çalıştım içime ama başaramadım. Rüyalar kokmazdı. Tıpkı ölüler gibi.

"Güzel kızım..." dedi ellerini saçlarımda gezdirerek. "Ahuzar' ım... Ceylan gözlüm..."

Gülümsedim her bir dediğine. Onun dışında kimse beni böyle sevmezdi. Genzimi yakan sızı büyüdü ama yuttum. Rüya dahi olsa ağlayamazdım. Kendimi geri çektiğimde

nasırlı ve çatlak elleri yüzümü avuçlarının arasına aldı. Yüzümün her bir miliminde gezen bakışları her zamanki gibi hayranlık doluydu. Yine bana bir tek o böyle bakardı. Büyük bir mucizeye, hayranlık uyandıracak bir şeye bakar gibi...

Ağlamadım ama dudaklarımın burkulmasına da engel olamadım. Yüzümü avuç içine yasladım. "Çok özledim baba..."

"Ben de." dedi anında. Bir eli yanağımdayken diğeri ile saçlarımı okşadı. "Zorlanıyorsun." dedi bildiği bir gerçeği onaylatmak adına.

Dolan gözlerim saklamak zordu. Konuşursam kendimi tutamayabilirdim. Başımı aşağı yukarı sallayabildim sadece. Onun küçük kızı gibi titriyordu alt dudağım.

Gülümsedi bu halime. "Hep ne derdim sana Ahuzar? En zor olan..."

"Savaşması en kolay olandır." diye tamamladım cümlesini.

Başını aşağı yukarı sallarken gözlerinden gözlerime akan derin bir sevgi vardı. "Aferin benim güçlü kızıma."

Başımı hızla iki yana salladım. "Güçlü olmak istemiyorum baba."

"İstesen de güçsüz olamazsın Ahuzar. Her insan fıtratı ile doğar."

Yine başımı iki yana salladım. Kaçmak ister gibi geriledi adımlarım ama izin vermedi. Yüzümü yeniden avuçları arasına hapsetti. "Bana bak." dedi. "Bak bana! Fıtratını inkar etme. Kabullen, onu sev, kendini sev. Değiştirmeye çalışma." Şefkatle okşadı yanaklarımı. "İnsanın kaybedeceği tek savaş kendi ile olan savaşıdır. Kendini değiştirmeye

çalışma Ahuzar... Seninle hep gurur duydum. Hep de duyacağım."

Dolan gözlerim yüzünden yüzü bir deniz gibi dalgalanıyordu. "O kadını..." dedim. "Nasıl sevdin?"

Şaşırmamıştı bu soruma. Hala dudaklarında derin tebessümü vardı. "Aşkı seçemezsin Ahuzar."

"Seni öldürdü."

"Beni annen değil, annene olan sevgim öldürdü."

"Aynı şey!"

"Değil." Büyük bir huzurla başını iki yana salladı. "İnsanı yıkan, insan değil; yüreğidir. Ben anneni yüreğimde öldüremedim. O beni öldürdü. Hayatta kalmak istiyorsan sen bunu yapma. Onu önce yüreğinde öldür."

"Zaten ölü." dedim büyük bir öfkeyle. "Benim için hiçbir önemi yok."

Sinirlenmedi bu dediğime. Gülümsedi aksine. "Bana benzemiyorsun." derken bundan memnun olan bir hali vardı. Yeniden kollarını bedenime dolayıp göğsüne çekti. Sıkıca sarıp sarmaladı. Sırtımı sıvazlayacak, *iyi gidiyorsun* diyecek biri yok mu diye yakınıp dururdum. Babam sıvazladı sırtımı usul usul. "Güneş yakın Ahuzar...." diye mırıldandı bir yandan da. "Güneş yakın... Deniz var... Yeşilin bin bir tonu var... Tutunduğun umudu bırakma. Onun ardında hayat var..."

Sırtımı sıvazladı elleri, saçlarımı okşadı. Başımı göğsüne gömüp kokusunu hatırlamaya çalıştım ama zordu. Gövdesinden yayılan huzurlu karanlığa bıraktım kendimi. "Güneş çok yakın..." diyen sesi git gide silikleşirken

sırtımdaki elleri de duraksamıştı. Uyanmak istemediğim bir rüyaydı. Parmaklarım gömleğinin sırt kısmını daha sıkı kavradı. Buradan ayrılmak istemiyordum. Gerçeklik değil, rüyada kalmak istiyordum.

Olmadı.

Kollarımın arasında silikleşti babam. Zihnim yeniden boşluğa düşerken ne kadar geçtiğini bilemediğim bir süre akıp gitti. Etrafımı tanıdık bir koku ile sarıp sarmalanmışken nerede olduğumu ya da bana ne olduğunu anlamak için aralamaya çalıştığım gözlerim içine kum dolmuş gibi sızlıyordu. Düşündüğüm tek şey ise güneşin çok yakın oluşuydu. İlyas Soykamer yüreği temiz bir adamdı. O yüzden dayanamamıştı bu dünyaya. Güneş çok yakın dediyse yakındı elbet. O zaman neredeydi? Benim hayatımda şu an dahi karanlıktan başka bir şey yoktu.

Yerimde kıpırdanmaya çalıştım. Sızlayan eklemlerim ve sırtımdaki ağrı ile minik bir inilti kaçtı dudaklarımdan. Zorla da olsa gözlerimi aralamayı başardığımda parlak gün ışığı yüzünden gözlerimi kısmak zorunda kalmıştım. Kendi odamda güneş bu denli vurmazdı yüzüme. Kollarımı sıkıca sarıldığım battaniye altından çıkarırken gerilen sırtımı rahatlatmak adına esnedim. Güneşi engellemek için bir kolum gözlerimin üzerine kapandı. Başımın hemen üzerindeki camı ve perdeyi gördüğümde uyku mahmuru gözlerimi birkaç saniye boyunca kırpıştırdım.

Burası benim odamdı. Ama burası aynı zamanda benim odam değildi.

Perdenin uçlarından asılan detaylar bir hayli tanıdıktı. Neresi olduğunu bildiğim halde onaylatmak adına bakışlarımı baş ucuma çevirdim. Koyu kahve çalışma masamı gördüğümde

yanılmadığımı veya bir rüya içinde olmadığımı tam anlamıyla anlamıştım. Burası çiftlikteki evimdi.

Peki benim burada ne işim vardı?

Birkaç saniye için boş bir levhadan farkı yoktu beynimin. Aynı dakikalarda bakışlarım tam olarak karşımdaki sandalyeye takıldı. Gördüğüm şeyi algılamak için birkaç saniye göz kırpıştırarak bakmak zoruna kaldım. Deliriyor olmam muhtemeldi zira böyle bir şeyin olma ihtimali uzayda dahi yoktu benim için. Boş hafızamda dün geceden birkaç görüntü belirdi aynı saniyelerde. Bir bar taburesinde içiyordum. Yanımda tanımadığım bir adam vardı. Anlamsız şeyler anlatırken birden o beliriyordu yanımda.

O. Tam olarak şu an karşımda oturan adam. Timur Tönge. Tulpar veya o. Her neyse işte.

Toplamaya çalıştığım düşüncelerimin daha da dağılmaya başladığını hissediyordum. Masamın önünden çektiği sandalyeye kurulmuş, dikkatle bana bakan keskin kahveler varken zordu. Birkaç saniye anlamsızca bakıştık. Ben en alık ifademle göz kırpıştırırken onun yüzünde değişen hiçbir ifade yoktu. Uyuşan eklemlerimi bir kenara bırakıp hızla yatığım yerden doğruldum. Fazla trajedik çalışan zihnim ilkin üzerimi yokladı. Dünkü kıyafetlerimin hala üzerimde olduğunu fark ettiğimde derin bir nefes verdim. Yüzüme düşen dağınık saçlarımı bir elimle geri iterken şaşkın şaşkın, "Senin buradan ne iş-" diyordum ki duraksadım.

Dün geceye ait kesik anılar doluştu zihnime. Defalarca adama aynı soruyu sorduğum en alık hallerim...

B12 eksikliği büyük bir utançtı. Daha büyük bir utanç anı düştü aklıma. *Çantam nerede* diye bağırışlarım, arabayı çalıştırıp yanından gitmeye çalışmam... Tam kaçacakken kolumdan yakalayışı...

Bunların hayal ürünüm olmasını diliyordum. Kendi kendime ağzım beş karış açık kalırken girilebilse şu an yerin dibine girerdim.

"Şu an kendinden utandığın evredesin sanırım." diyerek en sonunda tepki verdi. Öyle sessizdi ki ayık kafa olmasam heykel sanırdım.

Yarın kendimden yeterince utanacağım zaten dediğim cümlem düştü aklıma. Evet, tam olarak o evredeydim. Üzerimdeki battaniyeyi yana atıp bacaklarımı aşağıya sarkıttım. "İnanamıyorum..." diye söylendim kendi kendime. Rezilsin Ahuzar! Rezil! Utancımı belli etmemeye çalışarak bakışlarımı yeniden ona çevirdim. *Senin burada ne işin var* demek yerine, "Benim burada ne işim var?" demeyi tercih ettim.

"Kadife' ye gelmek istedin." dedi.

Daha çok inanamıyordum. Saçlarımı yeniden geri savururken ayağa kalkmaya meylettim. "Ve sen de getirdin mi? Cemil baba görürse ne olur, haberin var mı?"

Oldukça umursamazdı. "Buraya o getirdi zaten."

"Şaka?" dedim bunun da mistik şakalarından biri olmasını umarak.

"Şaka olsa *şaka* derdim."

Şaşırmama fırsat kalmadan bakışlarım başının üzerindeki saate takıldı. Yedi buçuğa yaklaştığını gördüğümde en nihayetinde günlük hayatım içinde endişelenmeye başlamıştım. İşe geç kalıyordum! "Geç kaldım!" diye homurdanarak hızla yerimden doğruldum. Başım ağrıyordu ve sersemlemiş bir haldeydim. Ne yöne gidemeyeceğimi bilemeden amaçsızca kendi etrafımda döndüm. Çantamı ve

ayakkabılarımı burada bulamayınca önünden geçerek odadan çıktım.

Bir adım arkamdan geliyordu.

"Ayakkabım nerede?" diye panikle yükseldim. "Sana inanamıyorum." diye homurdanıyordum bir yandan da. "Ne demek Cemil baba gördü ya? Ne demek gördü?"

Homurdanmamı umursamadan ayakkabım nerede sorusuna cevap verdi. "Televizyonun yanında."

Panikli adımlarım o yöne ilerledi. Gerçekten de televizyonun yanındaydılar. Koşar adım ilerleyip giyerken yüzüme dökülen saçlarımı hızla geri atmaya çalışıyordum. "İnan sormak istemezdim ama mecburum. Senin burada ne işin var?"

Umursamaz bir edayla dikiliyordu karşımda. Gözlerinin altı hafif şiş, ifadesiz duruşunun aksine bir nebze de olsa gergin görünüyordu. Birkaç saniye için siyah gömleğinin göğüs kısmındaki lekelere takıldı bakışlarım. "Sen aradın." dediğinde lekelerden koptum. Artık hem şaşkın hem panik hem sinirliydim.

"Ben seni aramam!"

Başı usulca sağa eğildi. "Sebep?"

Haddim olmayan kırgınlık yerli yerindeydi. "Sence?" diye soludum. "Ne sanıyorsun sen beni? Yüzsüz mü?"

Topuklu ayakkabımın birini giymiş, diğerini henüz giymemişken sendeleyerek çaprazımda kalan koltuğa ilerleyip çantamın içinden telefonumu almaya çalıştım. Bunu kabul etmiyordum! Kesinlikle onu aramış olamazdım. Değil zil zurna, içki kutusunun içine batıp çıksam dahi bunu yapmazdım. Yapmamalıydım! Bir yanım yapmış

olabileceğimle ilgili derin endişeler içindeyken çantadan çıkarıp elime aldığım telefona onun parmakları dolandı. Başıma bela olan biçimli eller ile göz göze gelince bocaladım ama paniğim daha büyüktü. Bakışlarımı ona çevirdim. Hangi ara geldiğini bilmediğim bir şekilde tam olarak dibimdeydi.

"Sakinleş. Adriel aradı." derken yüzünde önceki ifadesizlik ve soğukluğu yoktu.

Böyle bakmamalıydı oysa. Unutkandım ben. Ne kalp kırıklığımı hatırlardım ne de kin tutabilirdim. İstediği gibi gözlerine bakmamak için haksız kırgınlığımı hatırlatan sert bakışlarına ihtiyacım vardı. Parmakları telefonum ve belli belirsiz değdiği parmak uçlarımdan koptu. Bakışları öyle dik, öyle keskindi ki yeni uyanışımın ve hala sersem oluşumun etkisinden olsa gerek yutkunmak zorunda kalmıştım. Rahatsız edici değildi bu. Aksine, günlerden sonra görmek istediğim şeydi. O an için konuşmamamın nedeni bunlardı.

Koltukta kalan çantamı alıp kucağıma yasladı. "Dışarıda bekliyorum." Bakışları gözlerimden koptu. Yanımdan geçip kapıya doğru ilerledi.

Sebep yoktu buna. Dün gece yanıma neden gelmişti bilmiyordum ama ayak bağı olduğum bir adamın ardına takılacak kadar gurursuz değildim. Adriel deli olmalıydı! Neden onu arıyordu? "Bekleme!" diye yükseldim aniden. "Yardımın için teşekkürler. Gerisini kendim hallederim."

Kapıdan dışarı çıkmak üzereyken durdu.

Dağılmış bir halde olduğuma emindim ama umursamadım. Bir topuğumun üzerimde sendeleyerek yeniden televizyonun yanına ilerledim. Diğer ayakkabımı da giyip yerden yükseldim. Topuklu ayakkabının getirdiği öz güvenle çenem daha da dikleşirken çantamı koluna takıp ona doğru ilerledim. Yanında kalan boşluktan sıyrılarak ondan önce

dışarı çıkmak gibi niyetlerim vardı ama tam bunu yapmak için yanında belirdiğim an bana dönen keskin kahveler ile öne doğru bir adım dahi atamadım. Derdi neydi henüz anlayabilmiş değildim ama bunu yapmaya bir son vermeliydi.

Zaten sersemlemiş bir haldeydim! Toparlanamıyordum!

Bocalayışımı belli etmemeye çalışarak ilerlemeye meylediyordum ki, "Ahu." deyince yeniden duraksadım.

Hemen yanımda, endamı ile kapının bir köşesine sıkıştırılmamış gibi önüme bakmaya çalıştım.

"Bana bak." dedi.

Bana bak?

Öfke keskin bir bıçaktı. Ve kınından bir kere çekilen bıçak yönünü asla sorgulamazdı. Benim öfkem de sorgulamadı. İçimde beliren öfke ateşinin üzerine serilen şey kokusu olmasa şu saniye patlardım ama o varken zordu. Yapamadım. Kızamadım, öfke kusamadım. Bir şey vardı ona dair içimde. Belki de can borcumdu bunun nedeni. Herkese zarar veren dikenlerim ona batmasın diye kendi kabuğuma çekiliyordum. Bu kadar kör müydü gerçekten? Bunu anlaması bu kadar mı zordu?

Bakışlarımı ona çevirip başımı geri atarak hemen dibimdeki keskin kahvelere odaklandım. "Dalga mı geçiyorsun sen benimle?" derken bir hayli sakin bir sinir içindeydim. Bunun da kıymetini bilmeliydi.

Sessiz kaldı. *Gözlerini bana değdirme* sözünün aksine tam olarak o gözlerini gözlerimden koparmadı. Fazlası ile etki alanındaydım. Bundan kurtulmak adına göz devirerek önüme dönüp sıkıştırdığı köşeden sıyrıldım. Kokusu ile

uğraşmak yerine yoğun sigara kokusuna odaklanıp denizi hissetmemek istiyordum.

"Deli mi ne?" diye soludum ilerlemeye çalışırken. "*Gel Ahu, git Ahu, sus Ahu, konuş Ahu, bir adım arkandayım Ahu, ayağımın altında dolaşma Ahu, gözlerini bana değdirme Ahu, bana bak Ahu*! Manyak mısın sen b-" diyecek oldum ama gerisi gelmedi. Dün gece yine buna benzer bir isyan gerçekleştirmiş olabilir miyim?

Dejavu hissi yerli yerindeydi.

Adımlarım durdu. Boş boş göz kırpıştırırken durup yeniden ona dönmek zorunda kaldım. Üç adım ilerlemiştim. Aynı şekilde kapı önünde dikiliyordu. "Ben bunları dün sana söyledim mi?" diyerek onaylatma gereksinimi hissettim.

Derin bir nefes verdi. "Fazlasıyla."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Az bile demişim!" Önüme dönüp ilerlemeye çalıştım. "Bir adım arkamdan falan gelme!" diye yükseldim arkamda olduğunu hissedince.

"İki adım arkandayım." şeklinde bir cevap alınca ilerlerken arkama en ters bakışımı attım.

Ben sinirden patlarken adam salına salına geliyordu.

"Gelme!" dedim yeniden önüme dönüp. "İşine dön. Gerisini kendim hallederim diyorum. Hem madem Adriel çağırdı al, bırak git. Gece boyu niye başımda bekliyorsun sen? Sonra karşıma geçip salak salak konuşuyorsun."

"Bu ayarı da dün çektin."

Çektiğim hiçbir ayar umurunda değil gibiydi. "Yine diyorum o zaman!" diye terslendim. Tam ahırın önünden geçiyorduk.

Kadife' ye bakmak isterdim ama vaktim yoktu. Hızla ilerlemek zorunda kaldım.

"Çok şey diyorsun Ahu." derken aniden heybetli bedenini yanımda hissettim. Ne olduğumu anlayamadan kolumdan anlamsız bir kibarlıkla kavrayıp ilerletti. "Sus da yürü." derken de oldukça ciddi ama bir o kadar da umursamazdı.

Başım taş kadar ağırdı. Platin kaplı belim ve bacaklarım ağrıyor, üstüne bir de gururum ve rezilliklerim ile uğraşmaya çalışıyordum. "Ne yapıyorsun be?"

Umursamadan ilerletti.

"Manyak mısın?" diye yükseldim en sonunda. "Bırak git be adam!"

"Karşıma çıkıp durma o zaman."

Şaşkın bir nida döküldü dudaklarımdan. "Ben mi çıkıyorum? *Gözlerini bana değdirme* dedin değdirmiyorum. Pardon da daha ne istiyorsun sen benden?"

Sessiz kaldı. İlerlerken beni de çekiştirmeye devam ediyordu. "Bırak! Kendim gidiyorum her halde!"

"Hayır." dedi. "Konuşmaktan yürüyemiyorsun."

Bir yerde haklıydı. Benim bir adımım onun iki adımı ettiği için daha hızlı ilerliyorduk. "Sen konuşmadığın için konuşuyor olabilir miyim?"

"Konuştuğumda duyduklarını kaldırabildin mi?" dediğinde ise kalbimin orta yerindeki hakkım olmayan kırgınlık biraz daha derine battı.

Kaldıramamıştım. O yüzdendi içimde ki bu öfke. Çünkü ben kırgınlığımda dahi öfkeye sığınırdım. O gece kırgınlıkla döktüğüm yaşlar sondu. Ona batırmayacağıma söz verdiğim dikenlere bu defa engel olamadım. Zehrim dilimden istemsizce aktı.

"Sen konuştuklarının arkasında durabildin mi?"

Durdu. Dikenimin battığı her can önce bunu yapardı zaten. Durur, dik dik bakardı bana. Sonra ise arkasını döner ve giderdi. Dikenler can yakardı. Kimse bile isteye canını yakmazdı. Kolumu bırakmadan bakışlarını yanındaki bana çevirdi. Başını hafifçe aşağı eğerek baktı omuzlarına gelen bana. Bırakıp gidecek, öfke kusacak, o da bana yükselecek sandım ama hiçbirini yapmadı.

Ne olduğumu bilemeden dünyam tepetaklak olmuştu. Saçlarım yüzüme dökülürken kendimi omuzundan baş aşağıya asılırken bulmam öyle hızlı gelişen bir olaydı ki algılamam birkaç saniye sürdü. Yeniden ilerlemeye başladı. Birkaç saniye sonra olaya aydınlanmıştım. Bir elimde sıkı sıkı tuttuğum çantam asılırken diğer elimle sırtına vurdum. "NE YAPIYORSUN, MANYAK?"

Çırpınan bacaklarımı durdurmak için bacaklarımdaki kolu daha da sıkılaştı. "Sessiz ol." dedi dünyanın en normal eylemi içindeymişiz gibi. Muazzam sakinliği en sinir eden türdendi.

Bu nasıl bir saçmalıktı? Tabi ki sessiz falan olmuyordum! "Hadsiz!" diye yükseldim. Ona hep sevgiyle bakacağız diyen yanım kan ağlıyordu zira adamımız tam bir dağ ayısıydı. Başta bu kadar değildi oysa. Ya da böyleydi de gerçekten ben gözümde büyütmüştüm. Ayırmak zordu.

"Aynen." dedi geniş geniş. "Biraz daha bağır, Cemil baban gelip böyle de görsün seni."

Sarkıtıldığım omuzda dikleşmeye çalıştım. "Ne diye beni buraya getirdin o zaman?"

"Sen istedin."

"Her dediğimi yapıyormuş gibi bunu mu yapasın tuttu?" Bir yumruk daha indirdim sırtına. "Bırak!" Bir de Cemil baba ile uğraşacaktım şimdi. Belki de Kralşan' dan bahsetmişti ona da. Bu düşüncenin telaşı ile gerildim. "Ne dedin Cemil babaya? Kralşan' dan bahsetmemiş ol!"

Sorularımı umursamadan ilerlemeye devam etti.

Sırtına bir yumruk daha indirdi. "Konuş artık be adam! YETER!"

"Konuşunca *konuşma* diyorsun. Konuşmayınca *konuş.* Bir karar ver."

"Normal olmaya ne dersin?" diye çaresizce yükseldim.

"Tam olarak bu öfkeyle devam et. Adriel karşıda."

Yüzüme dökülen saçlarıma rağmen başımı dikleştirmeye çalıştım. Adriel karşımızdaysa omuzunda ne işim vardı? Panik beynime ihtişamlı bir giriş yaparken bir elim hala çantamı tutuyor, diğeri siyah gömleğinin sırt kısmını kavrıyordu. "Madem karşımızda niye bu kadar sakinsin?" diye mırıldandım sessizce. "İndir beni! İndir!"

İndirmedi. Salınarak ilerlemeye devam etti. Birkaç adım sonra ise aniden durmuş en nihayetinde beni yere indirmişti. Omuzu yükseklerdeydi. Aşağı indiğim an saçlarımı geri savurmaya çalıştım ama dönen başımla yana doğru sendeleyişime engel olamamıştım. Adriel bir kolumdan kavrayıp adımlarımı yere sabitlerken şaşkın bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. Bakışlarına yeniden ifadesizlik inmişti.

Çiftliğin önündeydik. Arkamızda Kenan'ın başıma sardığı bela yüzünden daima peşimde gezen iki araç daha vardı.

İfadesiz bakışları bende değil, Adriel'deydi. "Bundan sonrasını halledersin inşallah." dedi ters bir sakinlikle.

Şaşkın bakışlarımı hala kolumdan tutan Adriel' e çevirdim. Göz deviriyordu Tulpar olarak bildiği adama. "Bir kere yardım istedik diye pişman etme."

Umursamadı Timur. İfadesizce arkasını dönüp ilerlemeden hemen önce bakışları saniyelik bir şekilde gözlerime değip öyle kopmuştu. Tek gecede değişen neydi bilmiyorum ama bu bakışı da ilkti. Uzun uzun gözlerine bakarken görmediğim bir duygu saniyelik bir bakışta sızmıştı içime. Göğüs kafesimin üzerinde hiçbir huzursuzluk olmamasına rağmen sert bir deniz dalgası kıyıma vurup bütün kötülüğü temizledi sanki. Arkada kalan arabaların yanında varlığını yeni hissettiğim siyah bir araba daha vardı. Ona doğru ilerliyordu.

Bocalamış bir şekilde kalakaldım. Öyle ki Adriel' in arabaya ilerletişine bile tepki veremedim. Araba ilerlerken dikkat çekmemek adına Adriel' e onun burada ne işi olduğunu soramadım. Zihnimi yoklayarak dün gece tam anlamı ile ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ama her şey kesik kesikti. Zihnimdeki her anı birbiri ile çarpışınca, "Dün gece ne oldu?" demek zorunda kaldım.

"İçtiniz." dedi sürücü koltuğundaki Adriel.

Göz devirdim. "Çok sağ ol Adriel. Ben de sabahtır ne oldu bana diye düşünüyorum!" Kendimi yenilemek zorunda kaldım. "Sana *dün gece ne oldu* dedim." Dilimin ayarı içince haddinden fazla kaçıyordu. Hatırlamadığım bir şey söyleyip bolca saçmalamış olabilirdim. Tek temennim rezilliğimin çantamı sorup durmam ile sınırlı kalmasıydı.

"Sarhoş olup yanınıza bir polis aldınız." dedi. "Size ne zaman yaklaşmak istesem polise güvende olmadığınızı saçmaladınız. Mecbur Tulpar' ı aramak zorunda kaldım çünkü sadece onu dinliyorsunuz."

"Hayır, dinlemiyorum!" diye çıkışmak zorunda kaldım. Salak zaaflarım yüzünde şüpheleri üzerine toplayamazdı. Ona da herkes gibi davranmaya çalışıyordum.

"Evet, dinliyorsunuz." diyerek dediğimi reddetti. "Dün gece de sadece onu dinleyip bardan çıktınız."

Bir şey diyecek oldum ama ne diyeceğimi bilemeyerek yuttum. Sessiz kalmam durumu daha da garipleştireceği için yeniden sinirlenmeye karar verdim. Benim yüzümden açığa çıkacağı bir duruma düşerse kendimi asla affedemezdim. *Bana yardım etmek istiyorsan gözlerini bana değdirme* derken bahsettiği şey buydu belki de. Zarar veriyordum görevine.

Can yakıcı bir aydınlanmaydı. Kalbimdeki kırgınlık farkındalık yükü ile daha da ağırlaştı. Kırgınlığımı bastırmak için her zaman ki öfkeme sığındım. "Çünkü çok korkunç!" diye aklıma gelen ilk yalanı salladım. "Dev gibi! Dik dik bakıp ters ters konuşuyor! Beni bir daha sakın o dağ ayısı ile muhatap etmeyin!"

Hayal mi gerçek mi olduğunu anlayamadığım bir sesin zihnime kurulması çok ani olmuştu. Adama taş kafalı dağ ayağı deyip kafasına şamarı geçiriyordum... Bar taburesi üzerinde zorla ayakta tutmaya çalıştığım kafamı kendine yaslamış güçlü kollar vardı. *Ahu, gidelim mi?* diyen yumuşacık ses de aynı kişiye aitti.

Nefesi ve sesi şu an bile kulağıma değmiş, tenimde gezinmiş gibi üzerimde saçma bir etki bırakınca ister istemez irkilerek

elimi alnıma atmıştım. Hayal olabilir miydi bu an? Aynı saniyelerde bir anı daha düştü zihnime.

Ben ölümden başka bir şey getirmem Ahu, diyor.

Sen varsan ölüm olmaz Timur, diye cevaplıyordum.

Böyle yaparak sana güvenmekten vazgeçeceğimi mi düşünüyorsun, diyorum.

Vazgeçmelisin.

Vazgeçmiyorsam?

Zarar görürsün.

Sen bana zarar vermezsin Timur.

Alnımdaki elim şok içinde yanağıma indi. Niye bu kadar romantik konuşmuştum ben? Başka bir şeyler de saçmalamış olabilir miydim? Fularını ve kravatını sakladığım, bende ona ait bir fotoğraf olduğu ve yıllarca bunu da sakladığım gibi manyak gerçekleri de söylediysem kendi dilimi şu saniye dar ağacında sallandırabilirdim.

"Anladığınız dil o demek ki..." dedi Adriel imayla.

Laf sokuşunu umursayacak durumda bile değildim. Art arda gelen aydınlanmalar yüzünden ellerimi dertli alnıma atmakla meşguldüm. Dün geceye dair zihnimde kayıp olan her şey teker teker yerini bulurken bir anı daha belirdi gözümün önünde. Küçük evimin banyosundayız. Saçlarımı nazikçe kavramış, ıslak elleri dikkatle yüzümü yıkıyordu... Alttan alttan bakıyor yüzüme. Bir şey konusunda şaşkın ama ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Takıldığım nokta o değildi zaten.

Yüzümü mü yıkamıştı o?

"İşe mi eve mi?" diyen Adriel' i duyuyor ama algılayamıyordum. Kucağımdaki çantamı panikten titreyen ellerim ile açıp aynamı çıkardım. Yüzüme baktığımda bir tokat da buradan yedim. Zerre makyaj kalıntısı yoktu. Boynumdaki yara, yorgun göz altlarım ve belli belirsiz çillerim ile de aynı şaşkınlıkla bakıştım. Adama bir de makyajımı mı sildirdim ben? Yakup Öz denen adam şu saniye kafama sıksa oldukça makbule geçerdi.

Bir anının ağırlığı ile daha ezildim koltukta. Zihnimdeki *dosyamı geri ver*, çığlığım beni bile korkuttu.

"Rezilsin..." diye homurdandım ağzımın içinde. Elimi dertli alnıma iki kere vurmak zorunda kaldım. "Rezilsin Ahuzar, rezilsin!"

"Anlamadım?" dedi Adriel.

Keşke ben de anlamasaydım ama imkansızdı. "İlerdeki kavşaktan sola dön." dedim kendi utancım ile gözlerimi kapatıp, alnımı ovuştururken. Bu saatten sonra eve gidersem işe geç kalırdım. Defne'nin evi buraya daha yakındı. Onun kıyafetlerinden ödünç alıp işe geçmeliydim. Bu halde kanala gitmem demek dedikodu kazanına bir malzeme atmam daha demekti. Taş gibi ağırlaşan başımı koltukta geri atıp daha fazla düşünmemeye çalıştım. Zordu. Başaramadım. Sızlayan şakaklarım ve ağrıyan eklemlerimle elimi bir kez daha dertli alnıma atıp öylece kaldım.

Bütün utanç dolu anlarıma rağmen *ben ölümden başka bir şey getirmem* ve *zarar görürsün* kelimeleri dönüp durdu zihnimde. Duygusuz ve kaba duruşunun aksine canımı asla acıtmadan belimden kavradığı, sakince adımı söylediği, arabaya bindirdiği, kemeri taktığı ve yüzümü yıkadığı anları kovalamaya çalıştım.

Ayağının altında dolaşmamamı istiyorsa beni o masadan kaldırdıktan sonra Adirel' e verip def olup gitmeliydi. Gece boyu yanımda kalıp, sabah uyandığımda dahi baş ucumda bekliyorken ne yapmamı bekliyordu? Asıl şaka baştan aşağıya kendisi olmalıydı!

Defne'nin evine geldiğimiz an arabadan inip Adriel' in yüzüne bakmadan koşar adım apartmana ilerledim. Küçük, dört katlı bir apartmanda, kendi halinde yaşayan Defne'nin kapısını alacaklı gibi çaldım. Huzur içinde sabah yogasını yaptığına emindim. Kapı açıldığında yanıltmadı. Her zamanki sportif, salaş kıyafetleri içindeydi. Şaşırdı beni görünce.

"Ahuzar! Sabah sabah burada ne işin var?"

Ev sahibi benmiş gibi yanından geçip içeri girdim. "Sabah yogasına geldim."

İnanamadı. Haklıydı. Kapıyı arkamdan kapatıp bana şaşkın bakışlarla bakarken ben ayakkabılarımı can çekişir gibi çıkarıp salonuna ilerledim. Evrede görüp görebileceğiniz en renkli evde yaşıyordu. Turuncu ve yeşil karışımı koltuklar yine rengarenk yastıklarla süslemişti. *Ohm* işareti burada da duvarına asılıydı. Salonun her bir köşesinde ayrı bir etnik figür ve kokulu mum oluşu ise ortamı daha da mistikleştiriyordu. Seviyordum onun evini. Benim karanlık ve sadeliğimden sonra ne zaman onun evine gelsem bütün renklere bulanıyormuş gibi hissediyordum.

Çantamı yeşil koltuğun bir ucuna savurup kendimi de diğer ucuna fırlattım. Sosyal medya kullanmayı sevmediği gibi evinde televizyon da barındırmıyordu. Koltuğun hemen karşısındaki camın perdelerini sonuna kadar açmış, önünde yoga minderini atmıştı. Güneşi selamlıyor olmalıydı. Bana güneş hep arkamdan vurduğu için kendimi yoga minderine sarıp camdan aşağıya yuvarlanmak istiyordum.

Babamın sesi de zihnimdeki karışıklıkta yerini aldı. *Güneş yakın Ahuzar...*

"İyi misin?" diyen Defne baş ucuma dikilmiş, en şaşkın bakışları ile bana bakıyordu.

"Beni boş ver. Güneşi selamlamaya devam et."

Boş boş göz kırpıştırdı. "Etrafında öyle bir negatif enerji ile içeri girdin ki, şu saatten sonra güneşin beni selamlamak isteyeceğini sanmıyorum."

"Güneşe benden selam söyle. İçinde biraz merhamet varsa bir gün de bana doğar." Yeniden koltuktan kalkıp odasına ilerledim. "Kıyafetlerinden alabilir miyim?"

Peşimden ilerliyordu. "Tayt ve tişört giyeceksen neden olmasın, tabi ki alabilirsin."

Odası da en az salonu kadar renkli ve marjinaldi. Eski, oyma başlıklı yatağının üzerine yine rengarenk minderler bırakmıştı. Dolabına ilerledim. "Ciddi durumlar için en azından bir ciddi kıyafet ayırmışsındır, öyle değil mi?" Sorumun cevabı için umutsuzca dua ettim. "Lütfen evet de."

"Benim ciddi durumum olmaz Ahuzar." dedi sakin bir ciddiyetle.

Rahat yaşama aşkı can sıkıcıydı. Dolabında ki spor kıyafetlerinde arasında kaybolmuştum. Ben çaresizce bir şeyler aranırken, "Kralşan ile olay ne?" dedi. "Arıyorum, telefona da bakmıyorsun."

Bulduğum açık renk, bol kesim bir kot pantolonu kucağıma yasladım. Üzerine bir şeyler bulmak için üst rafa kaldırdım başımı. "Yalan haber. Takılma."

"Neden böyle bir şey yapma gereksinimi duydu?"

"Salak çünkü." Bulduğum beyaz bir tişörtü kucağıma sıkıştırdım. Arkamı döndüğümde odanın kapısına yaslanmış, merakla bana bakıyordu. Koşar adım ilerleyip yanından geçtim. Sıradaki hedefim banyoydu.

"Bana bilmediğim şeylerden bahset Ahuzar."

"Hülya Kralşan bir mafyanın önüne öldürmesi için beni atmış." dediğimde banyo kapısındaydım. "Onun yüzünden artık peşimde bir mafya babası daha var ve ciddi anlamda beni öldürmek istiyor."

Bu gerçeği sesli dile getirdiğimde canım yanar diye düşünmüştüm ama ruhumda beliren hiçbir sızı yoktu. Sevdiğine kırılırdı insan, gözünde değeri olmayana değil. Ona dair içimde kalan son merhamet kırıntısını da dün gece gömmüştüm. Artık *eski anne* diyeceğim biri dahi değildi. Sadece Hülya Kralşan'dı.

Durup ona döndüm. "Başka soru var mı?"

Banyonun kapısının önüne çakılı kalmıştı adımları. Şaşkınlık ve şok dolu bakışları yüzümde gezinirken belki de yıllar sonra ilk defa bir duygusunu bu denli net görüyordum. Hep sakin ve kontrollü dururdu. Sevinci bile belli bir seviyede yaşardı. Şu an ise yüzünde onun için üst düzey bir ifade vardı. "Ne?" dedi aynı şaşkınlığı sesine de yansıtarak.

Sakindim, onun aksine. İnsan kendine yediremediği gerçeğin üzerini ezmeliydi gerekirse. Beklenmedik yerden alınan bir yara bedende ilk şok etkisi uyandırırdı. Acının nereden geldiğini anlamak için birkaç saniye geçmesi gerekirdi. Dün gece sindirmiştim bu yarayı da. En ağır yaram değildi ama en ihtişamlı ihanetim olarak hep orada kalacaktı. O kadın yüzünden yeniden kendimden nefret etmeyecektim. Bir

çocukluk gömmüştüm ayak ucuna. Yetişkinliğimi de onun yüzünden gömmeyecektim.

Hayal kırıklığımı dahi hakketmiyordu. Onun layık olduğu tek şey saf bir nefretti. Bu zamana kadar sadece bizi terk edip giden bir kadındı. Bir anlam vermemiş, hiçbir değer yüklememiştim. Ama artık iliğimle, kemiğimle nefretimdi.

"Ona git, başından bu belayı alsın diyorsun, değil mi?" derken dudaklarımda derin bir tebessüm vardı. "Aynen... Bayağı halletti."

Şaşkınlığı seviye atladı. "Ay yok artık! Bu kadarı da fazla!"

"Bence de." derken kapıyı kapatmak için hareketlenmiştim. "Makyaj malzemelerin hala burada mı?"

Elini yüreğinin üzerine atmış öylece bakarken başını aşağı yukarı salladı. "Orada. Dolaptalar."

Hızla kapıyı kapattım. Aynadan kendi aksimle göz göze gelmek istemesem dahi mecbur kalmıştım. Yüzümde sıfır makyaj varken saçlarım birbirine girmiş bir haldeydi. Makyajsız olmamda sorun yoktu ama dağılmış bir halde olmam sorundu. Güçsüz yanımı kimse görmemeli dedikçe aynı adamın önünde defalarca en savunmasız halimle kalışım canımı fazlası ile sıkıyordu artık. Üzerimi çıkarıp Defne'nin bol kot pantolonunu ve salaş, beyaz tişörtünü giydim. Tişörtü pantolonun içine sokuşturup çekiştirerek salaş bir hava vermeye çalıştım. Dün özenle maşa yaptığım saçlarımda özenin zerresi yoktu. Rasgele hareketlerle düzeltip dolaba uzandım.

Dolabı açtığımda ise bir acı gerçekle daha yüzleşmek zorunda kaldım. Pek kıymetli arkadaşımın makyaj namına sakladığı tek şey taş devrinden kalma bir göz kalemi, maskara ve BB kremdi. Bu kadar doğallık benim bünyeme

tersti. Ama garip bir şekilde benim bin tane cilt bakim ürünü ile yola getirmeye çalıştığım cildim varken Defne yüzünü sadece su ile yıkıyor ve ay gibi parlıyordu. Yoga böyle bir şeydi. Kralşan zehrine bir damla dahi maruz kalsa yoganın dahi tası tarağı toplayıp memleketine döneceğine emindim.

Elimde olan makyaj malzemeleri ile bir şeyler yapmaya çalıştım. Kirpiklerime kurumuş maskara sürmeye çalışırken zihnimde bir ses daha yankılandı. *Ne sürdün sen yüzüne? Gözlerin de mi lens?* diyordu onun sesi.

Durdum. Birkaç saniye için bakakaldım önümdeki aynaya. Bu an nasıl bir anın devamı olabilirdi? Bana dikkatle baktığı bir an daha düştü gözümün önüne. İlgisiz ve soğuk değildi bakışları. Aksine, sıcak ve endişeliydi. Kafamı iki yana sallayarak görüntüsünü uzaklaştırmaya çalıştım. İşim bittiğinde kıyafetlerimi kucaklayarak banyo kapısına ilerledim. Açtığımda ise hemen dışarı çıkamadım. Defne, yaktığı bir kokulu mumun dumanını şeytan kovar gibi eliyle bana yönlendirmeye çalışıyordu.

İrkilerek bir adım geriledim. "Ne yapıyorsun?"

Dumanı daha çok iteledi yüzüme. "Üzerindeki negatif enerjiyi almaya çalışıyorum. Bu kadarı normal değil."

Göz devirerek yanından ilerledim. "Mum işe yarayacaksa ver yiyeyim. Daha hızlı sonuca ulaşırız."

Ardım sıra ilerliyordu. Elindeki mumu hala bana doğru uzattığına emindim. "Ahuzar bu anlattıkların artık çok fazla!"

Kıyafetlerimi koltuğunun üzerine bıraktım. "Kıyafetlerim burada kalabilir mi? Akşam arabamı tamirden alacağım. O zaman gelir alırım."

Daha da şaşırdı. "Arabana ne oldu?"

Kokulu mumunu bir nefeste söndürdüm. "Biricik'i almak için Kralşan malikanesinin kapısını kırdım."

Elinde dumanı tüten mum ile kalakaldı. Çantamı koltuk üzerinden alıp kapıya ilerleyene kadar sürdü bu şoku. "Bütün bunları ne denli şaşıracağımı ölçmek için anlattıysan en üst seviyede olduğumu belirtmek isterim. Allah aşkına bu birkaç haftada bu kadar şeyi nasıl yaşamış olabilirsin?"

Ayakkabılarımı kuşanıp yerden yükseldim. Elinde ki mumu aldım. "Ne kokusu bu?"

Şaşkın ama hala sakindi. "Lavanta..." dedi boş boş.

"Rahatlatıyor mu?"

Kısa bir an ne diyeceğini bilemedi. "Sana yeterli gelmez gibi..."

"Bir önerin var mı?"

Başını yavaşça iki yana salladı.

"İyi." dedim. "Bununla idare edeceğiz o zaman." Mumu alıp çantama attıktan sonra kapıya yöneldim. "Kıyafetler için teşekkürler." Kapıyı açtığımda Adriel ve arkasındaki üç koruma ile burun buruna gelmiştim. Ben şaşırmamıştım ama hemen arkamdaki Defne bugün ömrü boyunca sakinleşmek adına yaptığı yogayı bir kenara bırakarak yeniden şaşkınlıkla yükselmişti.

"Bunlar ne?!"

"Korumalarım." derken dünyanın en normal şeyinden bahseder gibiydim. Artık tepki verecek gücüm kalmamıştı. "Bir mafya beni, bir diğer mafyadan koruyor." Bakışlarım Adriel'deydi. "Çok yaşasın Kralşan..."

Yeniden Defne' ye döndüğümde ağzı artık tam anlamı ile beş karış açıktı. Haklıydı da. Bana da biri içinde bulunduğum bu hayatı anlatsa tam olarak bu şekil bakardım. Ama insan birebir içinde olunca tepki dahi veremiyordu. Kollarımı şaşkın Defne'ye doladım. Şok olmuştu ama kollarını usulca bana dolamayı ihmal etmemişti. "Ahuzar..." derken sesi ilk defa endişe doluydu. "İyi misin sen?"

Ne önemi vardı ki...

İyi değilim desem ne değişecekti. İnsan üzgün diye hayat tolerans göstermiyor, dönmeye devam ediyordu. "Hallediyorum..." dedim sadece. Oysa halledebildiğim tek bir şey dahi yoktu. Bu, kendime söylediğim en büyük yalandı. Kendim hallederim dediğim her şeyin altında kalmıştım. Ama üzerimde ki tonlarca ağırlık için dahi hala kendim hallederim deme derdindeydim. Yalnızlığa uzanan el olmazdı. Orada tutabileceğin tek el, yine kendi elindi.

"Ben yanına gelmedikçe sakın yanıma yaklaşma..." diye mırıldandım kulağına. Geri ayrıldığımız da bakışlarında benim için derin bir endişe vardı. "Konuşuruz." diyerek geriledim önünden.

Başını aşağı yukarı sallayarak onaylamıştı ama gözlerinde ki endişe asla dağılmamıştı. "Ara beni." diye mırıldandı. "Unutma..."

Gülümsedim. Unutkan oluşumu en çok o bilir, arayıp sormuyorum diye alınmazdı. Kendimi açıklama yapmak zorunda hissetmediğim, kendim olabildiğim nadir yerlerdendi yanı. Bakışlarımla onaylayarak arkamı döndüm. İçimde beliren derin endişe yine kendim için değil, onaydı. Bu an, ona son gelişim, en yakın arkadaşıma bir vedaydı. Peşimde bir değil iki mafya varken onu da tehlikeye atamazdım. Güzeldi hayatı. Pencere önünde çiçekleri,

koltuğunda renkli kırlentleri vardı. Benim etrafımda ise karanlıktan başka hiçbir şey yoktu.

Gülümsemeye çalışarak arkamı döndüm. Yanımda Adriel, peşimde üç koruma varken yeniden Ahuzar oldum. Cayır cayır yanarken buz gibi durdum.

******

Önünden geçtiği her arabanın ön kısmına parmak ucunu sürterek keyifle tebessüm ediyordu Kenan Kralşan. Ayağını yerden kesen her şeye hayranlık duyduğu gibi arabalara da büyük bir hayranlık besliyordu.

"Hazırlıklarımız hız kesmeden devam ediyor efendim." dedi hemen arkalarından ilerleyen gözlüklü, hafif göbekli adam. Bir yandan Kenan'a yetişmeye çalışıyor, diğer yandan elindeki tabletten eksik bilgileri kontrol ediyordu.

Siyah, son model bir spor arabanın önünden geçerken işaret parmağını ön kısmına sürtmeye devam ediyordu Kenan. "Hiçbir eksik ve hata istemiyorum. Her şey emrettiğim gibi olacak."

"Tabi efendim." dedi adam. "Misafirleri yukarıdaki salonda ağırlayacağız. Galeri gezildikten sonra ikramlar başlayacak.

Özel bir orkestra ayarlandı. Dileyen bu süreçte de galeriyi gezebilir. Her şey kontrolümüz altında."

Sessiz kaldı Kenan. Arkadaki adama başıyla geri çekilmesini işaret etti. Geriye sadece Fiko ve Tulpar kalmıştı. Kısa bir sessizliğin ardından, "Sizce nasıl?" dedi. "Yeterince ihtişamlı mı?"

Timur sessiz kalırken, "Sen hep öylesin abi." demişti Fiko.

Bakışları Tulpar' a takıldı. "Sen neden cevap vermedin?"

"Onayıma ihtiyacınız yok efendim. Zaten öylesiniz."

Keyifle güldü Kenan. "Şu adamdan öğrenecek çok şeyin var Fiko. Dikkatle izle."

Yeniden önüne dönüp ilerlerken Fiko yanında ki Tulpar' a her zamanki öldürücü bakışları ile bakıyordu. Üzerindeki bakışları umursamadan ilerledi Timur. Artık gerçek anlamda başı ağrıyordu zira bütün gece bir atın başını okşayıp dediklerini yapmıştı. Neden olduğuna dair hiçbir fikri yokken yapmıştı bunu hem de. Dönüp gitmeye meylettiği her an Kadife ayaklarını yere vurarak kişnemiş, inatla onu kendine çekmişti. Timur da gidememişti zaten. Çiftliğin tam anlamı ile güvenli olup olmadığına emin değildi. *Sonra düşünürüz* kutusuna atamadığı düşünceleri adımlarını yine aynı eve yönlendirmişti. Kuş kadar hafif olduğunu öğrendiği uykusundan uyanmasın diye salondaki koltuğa kıvrılarak uyumaya çalışmıştı.

Uyuyamamıştı. Sabaha yakın onun baş ucuna gidip sessizce sandalyeye oturmayı, aynı sessizlik ile gözlerini kapatıp geri yaslanmayı denemişti. Uyuduğu tek an sandalye üzerindeki bu bir buçuk saatti. Uyandığında Ahu hala uyuyordu. Dağılmış değildi, dağınık değildi. Onu daha önce de uyurken izlemişti. Bir kolu daima gözlerinin üzerine kapanıyor,

uyurken dahi ağzının içinde mırıl mırıl konuşuyordu. Bütün bunları izlerken canının sıkılmayışı daha da canını sıkıyordu Timur'un. Ama asıl canını sıkan ona arkasını dönemeyen merhametiydi.

Üzerindeki ceketin düğmeleri ilk defa ilikliydi çünkü siyah gömleğinin göğüs kısmında saklaması gereken bir iz vardı. Kendi kendine sıktığı canı yüzünden çatılan kaşları ile ilerledi Kralşan' ın arkasından.

Kenan, "Yarınki açılış için Rusya'dan önemli bir misafirim gelecek." dediğinde dikkat kesildi. Gelecek olanı biliyordu Timur. Rus mafyası; Dimitri Volodin.

"Yarın sabah özel jeti ile Türkiye'ye gelecek. Karşılamaya Adriel gidecek. Fiko, o arada Ahuzar sana emanet. Akşam açılışa getir."

"Başka biri gitse abi!" diye sızlandı Fiko. "Ahuzar Hanım beni pek sevmiyor, bilirsiniz." Ne zaman yanına gitse yediği laflardan nefes alamıyordu Fiko. Dediği hiçbir şeyi yapmayan bu kadın yüzünden patrondan ayrı azar yiyordu.

"Bize bayılıyor çünkü Fiko!" diye çıkıştı Kenan. "Korkuyor musun lan sen yanına gitmeye?"

"Korkmuyorum abi. O nasıl söz?" Belli belirsiz boynunu büktü Fiko. "Ama..."

Derin bir nefes verdi Kenan. "Tulpar, sen hallet."

Sessizce başını aşağıya eğip onayladı Timur. Yine bir araba laf yiyeceğine emindi ama şikâyetçi değildi. İlerlemeye devam etti Kenan. Beyaz bir BMW'nin önüne geldiğinde duraksadı. Arabanın ön kısmında gezinen parmak uçları bir noktada durdu. Bakışları parmak uçlarının takıldığı kısma eğildi. Parmağını daha da bastırarak sürttü. Gerilen ifadesini

görebiliyordu Timur. Canını sıkan bir şey olmuştu. Timur'un da bakışları arabaya döndü. Ne gördüğünü anlamaya çalışıyordu.

"Fiko!" dedi Kenan ters ters. "Bana az önce arkamda konuşan adamı çağır." Fiko geriye bir adım atacakken bir daha seslendi. "Ya da dur. Vazgeçtim. Sabah sen bana ne anlatmıştın?"

Şaşırdı Fiko. "Ne demişim ağabey?"

"Ne dediğini hatırlamıyor musun lan?"

Şaşkındı Fiko. "Ben çok şey diyorum abi..."

"Aynen," diye homurdandı Kenan. "O yüzden konuşmayı biraz azalt!" Göz devirerek önüne dönüp beyaz BMW' nin üzerine tırnakları ile vurdu. "Hediyeleşmenin öneminden bahsediyordun sabah." derken bir hayli sakindi.

Boş boş bakmaya devam etti Fiko. Kumarhanelerden birinde hırsızlık yapan bir adam yakalanmıştı. Kralşan' ın emri ile iki eli de kesilmiş, bir hediye kutusuna sarılarak adamın kucağına bırakılmıştı. Buna pek hediyeleşmek denemezdi ama ses etmedi. "Doğrudur abi. Bahsettim." demekle yetindi.

Kenan'ın dudaklarında derin bir tebessüm belirdi. "Adriel' i ara. Ahuzar' ı buraya getirsin."

Timur'un bakışları göz ucuyla Kenan'a değdi. Aklından yine nasıl bir şeytanlık geçtiğini anlamak zordu.

"Şimdi mi abi?" dedi Fiko.

"Şimdi." Elinin altında ki arabanın üzerine avuç içini vurdu. "Söyle, bu arabayı dışarıya hazırlasınlar Tulpar." dedikten

sonra aynı keyifli hali ile ilerlemeye devam etmişti.

Arkasından bakan Timur'un ense köküne yine saçma bir gerginlik saplanmıştı. Sik kırığının ne yapacağını tahmin edebiliyordu. Tıpkı artık Ahu'nun da ne yapacağını tahmin edebildiği, hatta emin olduğu gibi. Bakışları göz ucuyla arabaya değdi. Yazık olacaktı. Dediğini yapıp arabanın dışarıya hazırlanmasını emretti. Bir saat sonra araba galerinin önünde hazırdı. Kralşan açılış ile ilgili diğer detayları incelerken ardı sıra dolandı. Her detayı zihnine kazıdı. Partinin olacağı ikinci kat ve arabaların olduğu ilk kattan ayrı olarak geride kalan bir oda daha vardı. Kenan, o odanın kapısını özellikle kilitletiyor, anahtarı ise kendinde saklıyordu.

Bunu zihnine kalın harflerle not etti Timur. Açılışta Dimitri denen adamla orada görüşecekti belki de. Kenan giriş kattaki arabaları incelerken arkasında ilerlemeye devam etti. Bütün arabalar son modelken onlardan ayrı, yüksek bir stanttın üzerine çıkarılmış klasik model bir arabaya ayrı köşe ayrılmıştı. Doksanlardan fırlamış gibi durun siyah arabaya ilerledi Kenan.

"Bu arabanın modelini biliyor musun Tulpar?"

"Bilmiyorum efendim."

"Plymouth Woody..." dedi Kenan arabaya yaklaştığında. Işıldayan gözlerle arabayı incelerken parmak ucu nahifçe dokunuyordu arabaya. "O kadar kıymetli ve özel ki, dünya da başka bir eşi benzeri yok. 1941 yılından beri çalışıyor..." Keyifli bir tebessümle döndü Timur'a. "Buranın göz bebeği. Bu galeriyi sadece bu bebeğin benim olduğunu göstermek için düzenliyorum diyebilirim."

Arabaya bakarken gözlerinde oluşan keyifli ışıltıyı görebiliyordu Timur. Aynı dakikalarda ortamdan yükselen

topuklu sesi ile bir kaşı havalandı. İstemsizce başı geri dönmüştü. Görünürde kimse yoktu ama gelecek olanı biliyordu. Kenan ilgi ile arabayı incelerken o bakışlarını aynı noktadan koparmadı. Birazdan göreceği sureti bekledi. Ezbere bildiği ses yine aynı tonuyla zeminde yankılanıyordu. Sert, sık, kendinden emin. Birkaç saniye sonra görüntü belirginleşmişti.

Ahuzar köşeyi dönerek onların bulunduğu alana girdi. Yanındaki Adriel ve arkasındaki üç koruma ile ilerlerken bedeninden kopan ateş parçaları vardı. Bunu sadece Timur mu görüyordu bilmiyordu ama kaç gündür ağrısı geçmeyen şakak kemiğine bir ağrı daha saplanmıştı. Askerlik hayatı boyunca en yakın dostu olan Komutan Karakurt' un migren ataklarına gülmüş, sık sık alay etmişti. Artık dilini tutacaktı.

Sabahki kadındı ama bir o kadar da değildi. Saçları düzenli, makyajı diğer günlere nazaran daha az ama yine aynıydı. Garipti. Ya da Timur'a garip geliyordu. Artık çoğu şeyi ayıramıyordu. *Sonra düşünürüz* kutusundaki her şey üzerine atılmıştı. Ezildiğini hissediyordu. Arkasını dönse merhameti, yüzüne baksa göğsünün üzerindeki iz el vermiyordu. Sadece derin bir nefes verebildi.

Kenan'ın bakışları arkasına dönmüş, gördüğü kişi ile daha da keyiflenmişti. "Ahuzar!" dedi kollarını iki yana açarak. "Sevgilim!"

Timur'un ense köküne saçma bir ağrı daha saplandı. Sövecekken yuttu. Başını belli belirsiz sağa eğdi. *Mantık,* dedi. *Mantık oğlum. Mantık.*

"Kes sesini, salak!" diyen Ahuzar duygularına daha kibar bir şekilde tercüman olmuştu. Yine her şey istediği gibiydi. Yeşille karışık elalar ona bakmıyordu. "Yine ne var?" dedi

Ahu önlerine geldiğinde. "Yetişmem gereken program var! Ne saçmalayacaksan çabuk ol."

"Bebeğim." dedi Kenan harfleri uzatarak. "Papatya çayını bıraktın mı sen? Yine çok gerilmişsin."

"Benim gerginliğimi alacak tek şey senin geberip gitmen, manyak!"

Keyifle güldü Kenan. Ahu'ya doğru ilerleyip eline uzandı. Timur' un ense köküne bir ağrı daha saplanırken Ahu, Kenan'ın ona dokunmasına fırsat vermeden elini geri çekmişti. "Şunu yapmayı kes!" derken her zamanki gibi öfke doluydu.

"Eee ama sevgilimsin." dedi Kenan boş bir keyifle. "Elini tutmam lazım." Bir adım atıp daha da yaklaştı karşısındaki kadına. "Sarılmam lazım, öpmem lazım. Kokuna doymam lazım."

Timur'un ense kökündeki ağrı omurgasına doğru indi. İnce bir uyuşukluk şeklinde bütün bedenine yayıldı. Şu saniye mantığı sikebilirdi. Gerilen bedenini dişlerini sıkarak dizginlemeye çalıştı. Sakince başını sağa ve sola eğdi. Salak bir adam değildi ama salak bir adam olmayı ilk defa canı gönülden istiyordu. Saçma bir farkındalık düşüncesi inceden zihnine sızarken yine *mantık* dedi sayısız defa. *Mantık oğlum. Mantık.* Karşısındaki kadın bu tacize göz yummazdı. Adı gibi biliyordu.

Bir adım geriledi Ahu önünden. Nefret dolu bir öfke parlamıştı gözlerinin içinde. "Derdin ne? Yine niye çağırdın?"

Hala keyifliydi Kenan. Elini ileri doğru açarak Ahu'yu çıkışa yönlendirdi. "Sana bir sürprizim var. Dün gece çok içmiş, çok üzülmüşsün. Söyleseydin beraber içerdik hayatım."

Güvenini zedelememek adına içtiğini ve sonrasında olanları makul bir şekilde özetlemişti Timur, Kenan Klanşan' a. Söylememeyi tercih ederdi ama zorla kazandığı bir güven vardı. Bunu daha da sağlamlaştıracak her türlü atağı yapardı.

Sessiz kalmıştı Ahu söylenene. Sert adımlarla ilerliyordu.

"Belki cici annemiz bile gelirdi." dedi Kenan. "Sen gittikten sonra çok ağladı, çok..."

"Teselli etseydin." dedi ters ters.

Şeytani bir gülüş belirmişti Kenan'ın dudaklarında. "Ettim, ettim. Merak etme. Ama bak, kıymetimi bil. Öz annen bile seni öldürmek isterken seni yaşatacak tek kişi benim Ahuzar."

Gülmüştü Ahuzar. "Çok yüce gönüllü bir mafyasın. Teşekkürler." Kalbinin kırıklığını dışarıdan bakan hiç kimse göremezdi ama Timur sırtına bakarken dahi gördü. Sustuğundan daha çok olan Timur, konuştuğundan daha çok olan Ahu'ydu.

Dışarıya çıktıklarında beyaz BMW' nin önünde durdular. "Evet!" dedi Kenan keyifle. Bir eli arabayı işaret etti. "Senindir bebeğim."

Ahu'nun bakışlarından minik bir şaşkınlık geçerken bu görüntüyü Kenan'ın yanından izleyen Timur zerre şaşırmamıştı. Kralşan' ın kafasını çözmek o kadar da zor değildi. Başkasına acı veren her şeyden zevk alıyor, sebep olduğu her zor durumdan keyifle besleniyordu. Bakışlarını Ahu'ya dikti. *Bana gözlerini değdirme* dediği halde o gözlerini yola getiremedi. Yeşille karışık elalar inatla ona değmiyor, içinde yanan ateşler ile Kralşan' a bakıyordu.

"Benim mi?" dedi şaşkın şaşkın.

"Evet." derken yine keyifliydi Kenan. Kollarını iki yana açtı. "Sevgililiğimizin ilk haftası kutlu olsun!"

Şaşkınlığı kısa sürdü Ahu'nun. Başını ağır ağır aşağı yukarı sallarken çehresi sakin bir öfke ile parlıyordu. "Benim ha." diye homurdandı.

"Aynen." diye onaylaydı Kenan. "Sevgilim biraz sinirli. Onu nasıl sakinleştirebilir diye araştırdım. *Ona minik sürprizler yapın* diyordu. Nasıl ama?"

Hala sakindi Ahuzar. "Harika..."

Alayla güldü Kenan. "Değil mi ama? Ben de öyle düşünmüştüm."

"Deneme sürüşü yapabiliyor muyuz?"

Kralşan daha da keyiflenmişti. "Beni ezmeyeceksen neden olmasın?"

Aynı şekilde Ahuzar da gülmüştü. "Pis kanını elime bulaştırmak isteyeceğimi sanmıyorum."

Daha da güldü Kenan. "Geçen gün bıçak ile üzerime yürürken hiç öyle görünmüyordun hayatım."

Ahuzar'ın çenesi dikti. "Ne oldu? Seni öldürürüm diye mi korktun?" Bakışları geldiğinden beri ilk defa göz ucuyla Kenan'ın arkasında kalan Timur'a değdi. "Ölüm senin için kurtuluş olur." dediğinde yeniden Kenan'daydı bakışları. "Daha keyifli bir sonunun olacağına eminim."

Yüzüne vuran güneş yüzünden gözleri kısılan Kenan buna da gülerken o umursamadan beyaz BMW' ye doğru ilerledi.

Binip çalıştırdı. Gelecek olanı en az Timur kadar Kenan da biliyordu. Tam olarak bu yüzden çağırmıştı. Dikkat edin, tek bir hata istemiyorum demesine rağmen bu BMW' nin üzerinde çizikler vardı. Kendi kırmayı düşünmüştü ama bu görüntüyü izlemek varken kendini yoramayacağına karar vermişti. Bu kadının nefretini sonsuza kadar izleyip, bundan son nefesine kadar derin biz haz alabilirdi.

Kenan bu görüntüyü derin bir tebessüme izlerken Ahuzar arabayı ilerletmedi. Direksiyonu sağa kırıp yanında kalan büyük, pankart ve afişlerle kaplı duvara ilerledi. Gelecek olanı yeni anlayan Adriel, "Duvara vuracak!" diye yükseldiğinde artık çok geçti. Ahuzar son surat sürdüğü aracı karşısındaki duvara şiddetle çarptı.

"Vuracak tabi." dedi Kenan. "Stres atması lazım sevgilimin."

İleri atılıp, bir zarar görüp görmediğine bakma dürtüsüne zorla hakim oldu Timur. Dişini sıkarak ayaklarını yere sabitledi. Hangi ara bu noktaya geldiğine dair hiçbir fikri yoktu ama canı yanarsa üzülecekmiş gibi hissediyordu. Bir nedeni yoktu. Anlamı da. Araba gerileyip bir daha ilerlediğinde iyi olduğuna emin oldu. Aynı şiddetle bir kere daha vurdu araba duvara. Gerileyip bir kere daha.

Sesi duyarak dışarı çıkan, "Kenan Bey! Ne oluyor? Durduru-" diyerek öne koşan galeri sorumlusunu eli ile durdurdu Kenan.

Tehditkâr bakışları yeniden zifiri karanlığa boyanmıştı. "*Arabaların hiçbirinde sorun yok* demiştin."

"Yok! Her şey yolunda!" derken duvara bir kere daha vuran araba yüzünden panik ifadesi büyümüştü. Burnunun ucuna düşen gözlüğü parmak ucuyla geri itelemeye çalışmıştı ama terden sırılsıklam teninde tutunamayan gözlük yeniden burun ucuna kaymıştı.

"Bu aracın üzerinde neden derin çizikler vardı o zaman?"

Titredi karşısında ki adam. "Kenan Bey..."

Arabanın bir kere daha şiddetle duvara vurulma sesi geldi. Kenan adama daha da yaklaştı. "Kulağıma gelen duyumlara göre bu arabayı alıp kullanmışsın. Yani benden çalmışsın Mustafa." Adamın yanağını yavaş ama ürkütücü bir şekilde okşadı. "Kimse Kralşan' dan çalamaz. Biliyorsun değil mi?"

Konuşamadı adam. Derin derin soluyup, soğuk terler dökmek dışında bir şey yapamadı.

"Canını bağışlıyorum." dedi Kenan. "Sevdiğim bir çalışanımsın. İnan, ölmen beni üzer. Ama araba zararım senden." Göz kırptı. "Anlaştık mı?"

Korkuyla titreyen adam aynı korku ile başını aşağı yukarı salladı. "Teşekkür ederim efendim."

Yanağına minik bir şamar attı Kenan. Başıyla içeriye gitmesini işaret etti. Adam koşarak yanından ayrıldığında bakışlarını yeniden art arda duvara vuran arabaya çevirdi. "Serseriler." mırıltısı eşliğinde güneş gözlüğünü gözüne taktı. "Dua et bugün keyifli günümdeyim." Ama yarın olmayabilirdi. "Fiko." dedi. "Yarın açılıştan sonra sıkın şunun kafasına."

Timur'un bakışları Kenan'da değil karşısındaki ateşteydi. Araba duvara bir kere daha vurduğunda derin, kesik bir nefes verdi. Bu ateşe en başından yaklaşmamalıydı. Bazı şeyler için geç kaldığını hissediyordu. Bir nefes daha vermeye çalışarak başını usulca sola eğdi. Araba en nihayet durup ilk topuklu ayakkabılar yere bastığında ise bu nefesi de kesik bir şekilde soludu. Elini boynuna atıp yakalarını genişletmeye çalıştı. Tutmasa iki yakası bir araya gelecek gibi değildi.

Arabadan çıkan kadının saçları dağılmış ama duruşu dikti. Çatık kaşları ile onlara doğru ilerleyip tam Kenan'ın önünde durdu.

"Bitti mi eğlencen?"

Keyifle başını aşağı yukarı salladı Kenan. "Bitti."

"Şimdi siktir git o zaman!"

Arkasını dönüp galeriye ilerledi. Gözlerini yine Timur'a değdirmedi. Adriel ve korumalar peşine takılırken Timur sırtına ve dalgalanan saçlarına baktı. Ona olan güvenine hayret edip saçma bulmuştu. Artık anlıyordu. Sırtlanların arasındaydı. Güveneceği tek bir kişi, destek alacağı tek bir el yoktu. Buna rağmen dik ve hala ayaktaydı. Kendi korkuları uğruna kırdığı kalbin ağırlığı ile yine içine derin bir kıymık battı.

Her zamanki rutinde tamamladı günü. Kenan eve gidince bir saatte orada bekleyip evin yoluna düştü. O gece, Ahu' nun dakikalarca oturup ağladığı noktaya geldiğinde adımları yine duraksadı. Buradan her geçişinde ayağına bir şeyler takılmış gibi çekiliyordu. Art arda yaktığı sigaralara bir yenisini daha ekledi. Belki de bu aralar sigarayı azalttığı için başı ağrıyor ve gergin hissediyordu. Buna inanmak isteyerek eve ilerledi. Kapısının önünde bekleyen Cihan'ı gördüğünde şaşırmamıştı.

"Tulpar abim!" diyordu her zaman ki neşesiyle. "Bugün başlıyor muyuz?"

Dün söz verdiği eğitime gelememişti. Bugün de başından atmak için bir bahanesi olmadığına göre verdiği sözü yerine getirmeliydi. Üşendi ama kafasının dağılması için iyi olabilirdi. Kilitlemediği kapıyı açıp içeri girdi. Ceketini çıkarıp bir köşeye attı. Dolaptan kıyafetlerini alıp banyoya ilerlerken

Cihan da peşinden gelmiş, gün içinde yaptığı şeylerden bahsediyordu. Dinlemedi Timur. Takım elbiseden kurtulup siyah, bol bir sweat ve eşofman giydi. Yeniden salona girdiğinde Cihan'ı kendi kendine etrafa yumruk atarken buldu.

"Nasıl ama abi? Hazır mıyım?"

"Çok." dedi bıkkın bıkkın. Pantolonu koltuğun üzerine savururken göğüs kısmında hala iz olan gömleği dikkatle yatağının üzerine bıraktı. Gözü yastığına takıldığında kılıfının değişmiş olduğunu gördü. Kaşları çatılıp alnı kırışırken bakışlarını Cihan'a çevirdi. "Yastığıma ne yaptın lan?"

Etrafı yumruklayan Cihan durdu. "Yıkadım abi. Kurusun, yarın getiririm."

Alnına bir ağrı daha saplandı. "İyi bok yedin!"

Yine yumruk savurmaya hazırlanan Cihan yediği azarla bir adım geriledi. Şaşkın şaşkın göz kırpıştırdı. "Sen geçen gün fırlatınca bence pistir diye düşündüm abi..."

Sıkıntı ile soludu Timur. "Bir daha benim *yıka* demediğim şeyleri yıkarsan senin sikini kırarım Cihan!"

"Abi *yıkayayım mı* diye sorunca da *bana bunu sorarsam sikini kırarım* diyorsun!"

Kendi kararsızlığı ile yine canı sıkıldı Timur' un. Haklıydı çocuk! "Koltuğun üzerine attıklarımı yıkarsın." dedi ters ters. "Gerisine dokunma."

İlerleyip Cihan'ı ensesinden kavradı. Kendi ile beraber kapıya ilerletirken düşündüğü tek şey bir nebze de olsa aklındaki düşüncelerden sıyrılmaktı. Küçük bir dövüş antrenmanı

salonuna gittiler. Cihan sağlam dayak yedi ama azimliydi. Her düştüğünde kalkıp daha büyük bir hırsla devam etmişti.

Düşünceler durmadı. *Sonra düşünürüz* kutusu almadı. Çalışmayı bilerek on buçuktan önce bitirdi. Eve geldiği an yeniden aynı radyoyu açtı. Reklamları dinlerken göğsünde iz olan gömleği yatağın üzerinden alıp masanın önündeki sandalyenin arkasına astı. Antrenman işe yaramamıştı. Yine aynı noktadaydı. Kendi yüzsüzlüğüne sövdü ama durmadı da. Haklıydı kadın. Taş kafalıydı. Zaten araftaydı.

Tumturaklı denen adamın sözleri ile daha da çorbaya dönen zihnini artık toparlayamıyordu. Programın başlamasına on dakika olduğunu gördüğünde çekmeceden telefonu çıkardı. Her zamanki numarayı arayıp bire bastı.

"Tönge." dedi Mukbil' in neşeli sesi. "Selam dostum. Ne zamandır aramıyorsun."

"Demek ki söyleyecek bir şey yok."

"Olsa bile son ana kadar söylemeye üşenirsin gibime geliyor."

Sadece telefonda konuştuğu bir adamın onu böyle tanıması can sıkıcıydı. "Tulpar denen bu adamın geçmişinde ne var?" dedi uzatmadan.

"Hiçbir şey. Sokaklarda büyü-"

"Tulpar kim?" dedi Timur daha sert bir sesle. "Bir kişi mi yoksa bir topluluk mu?"

Kısa bir sessizlik oldu karşıda. "Ne öğrendin?"

"Anlatmadığınız şeyi."

"Bilmeni gerektirecek bir detay değildi. Onlardan uzaktasın."

Derin bir soluk verdi Timur. "Uzaktaysam nasıl öğrendim?"

"Ben de şu an aynı şeyi sorguluyorum. "

"Taşak mı geçiyorsunuz lan siz benimle?"

Güldü Mukbil. "Önceki kadar sakin değilsin. Seni geren şey ne?"

Eben diye çıkışma isteğine zorla hâkim oldu. "Adam akıllı anlat şu Tulpar'ı."

Kesik bir nefes verdiğini duydu karşıdaki adamın. "Tulpar bir kişi değil, topluluk. Bizimle bir alakası yok. Tamamen bir sokak oluşumu. Tumturaklı denen bir adam sokakta kalan, kimsesiz, isimsiz çocuklara bu ismi veriyor ve himayesi altına alıyor. Zamanında Tacettin'i de sokakta bulup bu ismi vermiş."

"Tumturaklı denen adam beni gördü. Tacettin'in öldüğünü biliyor. Kimliğim tehlikede."

"Sorun yok." dedi Mukbil rahat rahat. "Tumturaklı da bir zamanlar devlete çalışıyordu. Tacettin ve seninle ilgili gerekli bilgiler ona önceden verilmişti. Seni açık etmez. Güvenebilirsin."

O yüzden hiçbir şey sormamış ve sorgulamamıştı. Parçalar tek tek yerine otururken, "Ben sormasam bunu bana söylemeyecektin, değil mi?"

"Ne zaman soracağını merak ediyordum."

Göz devirdi Timur. Telefonu kapatıp çekmeceye savurarak gerekli cevabı verdi. Ciddi anlamda kendisi ile taşak

geçiliyordu. Tam çekmeceyi kapatacakken gözü bordo ojeye takıldı. Duraksadı. Birkaç saniye sürdü. Kendi iradesine söverek ojeyi aldı. Sıkıca avuç içine hapsedip çekmeceyi hızla kapattı. Avuç içinin yandığını hissettiğinde ateşe değmiş gibi hızla masadaki vazonun üzerine bırakıp elini geri çekti. Artık yine yan yanaydılar. İki ayrı zamanda aynı hikayenin devamı gibiydiler. Biri yitip gitmişti. Diğerine ne olacaktı?

Daha fazla kalbini kıramazdı. İçine batan kıymık rahatsız ediciydi. Tumturaklı denen adamda haklıydı belki de. Lanet isimlerde değil, zihindeydi. Kendini yeniden yatağına bıraktı. *Özür dile* diyen yanı ve *böyle daha iyi* diyen yanı ile sıkışıp kalmışken beyninde susmayan sesleri sadece tek bir ses susturdu.

"İyi akşamlar, ben Ahuzar..."

Sesler sustu. Sigarasına giden eli durdu. Gelecek olanı biliyordu. Elini telefonun ekranına bastırıp İbrahim lavuğunun boğuk sesini susturdu. Ahuzar'ın sesi geldiğinde elini çekti. Gülmüştü kesik kesik. "Çok sağ ol İbrahim. O senin güzel görüşün. Sen de çok iyi görünüyorsun."

Her an görünemeyebilirdi. İfadesiz kalmayı tercih etti Timur. Yeterince sorunu vardı. İbrahim salak salak konuşurken parmaklarını burun kemerine yaslayarak baş ağrısını dizginlemeye çalıştı. Yatıp zıbarmak istiyordu. İbrahim'i çekmek değil. Daha fazla tahammül edemeyecekti.

"Hayatını sikeyim senin! Hayatını!"

Artık ağrıdan ve düşünmekten sızlayan başı yüzünden belki de hayatında ilk defa önünü arkasını düşünmeden bir şey yaptı. Ahu'nun telefona tek bir mesaj gönderdi.

Artık şu adamı sustur Ahu.

"...ben de dedim ki, bir bakayım orada ne oluyor-" diyecek oldu İbrahim.

"İbrahim!" diye aniden yükseldi Ahu. İbrahim'in sesi kesilirken yayında kısa bir sessizlik oluştu. "İbrahim..." dedi Ahu daha yumuşak bir sesle. Nasıl toparlayacağını bilmediği kesik sesler çıkardığında Timur keyiflendi. Dimdik duran bir kadınken dahi paniklediğinde saçmalayışı eğlenceliydi. Susan İbrahim'in sesiyle derin bir nefes verdi. "İstek şarkılarımız çoğalıyor." dedi Ahu neşeli çıkarmaya çalıştığı bir sesle. "İstersen toparla konuyu, şarkılarımıza başlayalım."

"Ha şöyle." dedi keyifle. "Bu nedir lan?"

"Öyle olsun." dedi İbrahim. "İlk şarkımla başlayalım o zaman."

"Aynen." dedi Ahu. Sesinde tatlı bir panik vardı.

"Kime gidiyor?"

"Hiç kimse!" diye çıkıştı Ahu. "Hiç kimse. Kime gidecek canım! Öyle, öylesine gidiyor. Ortaya yani."

Timur telefona göz ucuyla bakarken dudağının bir kenarında yarım bir tebessüm oluşmuştu. Böyle olacağını bilse yayını dinlediğini daha önce belli eder, derin bir nefes alırdı. Kaç gündür yemediği laf kalmamıştı. Kadın aralıksız laf sokuyordu. Rahat bir nefes vererek yatağa uzanıp ellerini başının arkasına attı. Tavanı izlemek İbrahim'i dinlemekten daha verimliydi. Sigara içmedi, içmek aklına dahi gelmedi.

"Leyla The Band, *Yokluğunda* diyecek." dedi Ahuzar. Şarkı usulca aralarına kurulurken Timur gözlerini kapattı.

"Kaybet bu öfkeni
İçinde sakladığın
Terk et o derdini
Benden almadığın

Sabret, sonu aynı değil
Söylüyorum
Dinle, rüyalarım her gün aynı
Olmayacak

Şimdi vazgeçersen geriye döneceksin
Gitme, kaybedince daha çok seveceksin
Biliyorum, hiçbir anlamı yok

Yokluğunda..."

Şarkı bittiğinde yeniden Ahu'nun sesi kurulmuştu kulaklarına. "Hız kesmeden devam ediyordu. Şimdiki şarkımızı söyleyen bir oyuncu aslında ama sesi de bir hayli güzel İbrahim. Sence kim?"

"Soru sorma şu adama..." diye dişleri arasında homurdandı Timur.

"İpucu?" dedi İbrahim.

Bu işin uzayacağına emin olan Timur gözlerini yeniden açıp yana uzanarak telefonu aldı. Bir mesaj daha yazdı Ahu'ya.

İbrahim lafı uzatırsa canlı yayını arar söverim.

"FARAH ZEYNEP!" diye çıkıştı Ahu anında. "Abdullah..." dediğinde sesi daha kısıktı. "Farah Zeynep Abdullah..."

İbrahim'in şaşkınlığı sesinden okunuyordu. "Bu bir ipucu değildi sanırım..."

Yattığı yerde keyifle güldü Timur. Bu daha önce neden aklına gelmemişti? Artık bu radyoya musallattı. İbrahim ağzını açmamalıydı.

"Aynen." dedi Ahu. Güldü ama alık bir gülüş olduğunu Timur anlayabiliyordu. "Öyle hemen diyeyim dedim..." Derin bir soluk verdiğini duydu. "*Gel ya da git* diyecek Farah." Duraksadı. "Biliyor musun İbrahim? Bu hayatta en nefret ettiğim şeylerden biri kararsızlık. Birazdan şarkıda da diyecek Farah. Ya gel ya git. Hayatta da böyle olmalıyız. Ya siyah olacaksın ya beyaz. Ya kalacaksın ya gideceksin. Ya hiç konuşmayacaksın ya da konuştuysan sözünün arkasında duracaksın. Hem ağzımın tadı kaçmasın hem ayranım dökülmesin diye gezen insanları bir kaşık suda boğasım var!"

Minik bir şaşkınlıkla baktı elindeki telefona Timur. Yine mi laf yiyordu şu an? Hem de İbrahim denen lavuğun yanında! Hem de canlı yayında!

Gülmüştü İbrahim. "Seni biraz sinirlendirmiş gibiler."

"Biraz mı?" dedi Ahu. "Ben hep sinirliyim İbrahim. Ama arada olmak beni daha da sinirlendirir. Korkak insana tahammül edemiyorum! Misal biri sana *bir daha gözüme bakma* dese ama kendi bakışlarını senin üzerinden çekmese ne yapardın?"

Elinde telefonla yatakta dikleşti Timur. Korkak derken? Ayrıca bunu niye şu sikiğe anlatıyordu? Onun vereceği akıldan ne hayır gelirdi?

"Bir daha yüzüne bakmazdım." dedi İbrahim.

"Çok biliyorsun sen, göt!" diye sakince çıkıştı Timur.

"Evet." dedi Ahu. "Doğru olan bu! Bana diyorsan sen de yapmayacaksın! Bunun korkaklıktan hiçbir farkı yok! Ağzından çıkan sözün arkasında duramıyorsan çeneni tutacaksın. Taş kafalı olmanın bir anlamı yok!"

"Seni bayağı sinirlendirmişler, belli." derken ortamı yumuşatmaya çalışıyordu İbrahim. "Ne oldu?"

"Gereksiz şeyler." dediğinde Timur'un bir kaşı havalandı. "Neyse, şarkımıza dönelim biz. Farah Zeynep, *gel ya da git* diyecek. Keyifli dinlemeler efendim."

Keyif mi kalmıştı şu an? Timur' da zerresi yoktu. Şarkı, *gel ya da git böyle yapma* diye başladığında hızla bir mesaj daha yazdı.

Ne saçmalıyorsun sen?

Cevap hızla geldi.

Ahu; Sana ne!

Çocuk gibi radyodan laf mı çakacaksın gerçekten?

Ahu; Dinleme! Radyo benim değil mi? İstediğimi söylerim!

Bana söylüyorsun.

Ahu; Evet, tam olarak sana söylüyorum.

Beni sınama Ahu.

Ahu; Asıl sen beni sınama!

Şarkıcı, *ben de delirebilirdim, yoldan çıkabilirdim yapmadım kıyamadım sana* derken ters ters soludu Timur. Kıymetli dostu Murathan'ı tam olarak şu an anlıyordu. Baş ağrısından

burnu kanayabilirdi. *Sen şimdi görürsün* edası ile başını sallarken bir mesaj daha yazdı.

Radyoyu dinleyenin tek ben olduğumu mu sanıyorsun?

Ahu; Şaka yapıyorsun...

Evet, şaka yapıyordu. Ama bu defa söylemedi Timur. Karşısındaki ateş tutuşmaya devam edebilirdi. Bir mesaj daha düştü ekrana.

Ahu; Anlamamıştır ki. Öylesine konuştum...

"Aynen." diye homurdandı Timur. "Bayağı öylesine konuştun. Ağzıma kürekle sıçtın." Göz devirdi belli belirsiz. Sonra durdu. Ne yapıyordu şu an? Kolay kolay sinirlenmez, yüksek tepkiler vermezdi. Bu neydi şimdi? Elindeki telefona eğdi bakışlarını. Bir mesaj daha düştü ekrana.

Ahu; Şaka yaptın değil mi? Dinlemiyor. Dinlemiyor de!

Demedi Timur. "Tutuş şimdi." dedi uyuz uyuz. Telefonu yeniden masanın üzerine savurup arkasını dönerek uyumaya çalıştı. Olmadı. Derin bir soluk vererek sırtı üstü döndü yatakta. İbrahim lavuğu yine saçma bir şeylerden bahsetmiş, yeni bir şarkıya geçmişlerdi. Bu sürede Ahu hiç konuşmamış, tek kelimeler ile cevap vermekle yetinmişti. Kralşan tarafından dinlenmesini düşünmesi demek gerilmek ve daha az konuşmak demekti. İbrahim lavuğunu çekemeyecekti. O konuşmalıydı. Yeniden telefona uzanıp son mesaja cevap verdi.

Şaka. Dinlemiyor.

Anında mesaj belirdi ekranda.

Ahu; Yine zerre güldürmeyen bir şaka...

Senin şarkıların da zerre eğlendirmiyor.

Ahu; En azından kimsenin yüreğine indirmiyor! Ayrıca madem sevmiyorsun, dinleme!

Ekran ile birkaç saniye bakıştı Timur. Kimsenin yüreğine indirmediği konusunda fazlası ile yanılıyordu. Şu ünlemi de atmamalıydı. Götüne sokmuş gibi hissediyordu. Bir mesaj daha yazdı. Ama bu sefer Ahu'ya değil, radyo programına atmıştı mesajı. Şarkı bitmişti. Bu arada mesaj yazamayacağına emindi. Konuşması gerekiyordu. "Bu gecenin de sonuna yaklaşıyoruz." dedi. Araya İbrahim atlayıp bir şeyler gevelerken o yazdığı mesajı üzerine fazla düşünmeden gönderdi.

"İstek parçalarınız kontrol ediyorum." dedi Ahu. "Bakalım kim ne iste-" Sesi kesildi. Mesajı gördüğüne emindi Timur. Karanfil yoktu. En yakın seçeneği denemişti. Bunu da tanıyacağını biliyordu.

"Evet." dedi İbrahim. "Kim ne, istemiş."

Kısa bir an daha sessiz kaldı Ahu. "İsimsiz bir dinleyicimiz..." dedi su misali akıp giden sesi.

"Gül emojisi göndermiş bize." dedi İbrahim neşeyle.

"Sana değil, göt." diye mırıldanırken kendini yeniden yatağına geri bıraktı. Telefona arkasını dönüp derin bir nefes verdi. Haklıydı. Korkaktı. Kendi lanetinden korkan, ellerinde kanla yaşayan bir cesetti. Derin yaraların ve korkuların dili olmazdı. Kaçtığın seni kovalar, arkanı döndüğün gün gelir yine önüne düşerdi. Son bir sessiz isyanda daha bulundu Ahu'ya. Anlarsa kaçacak, anlamazsa yakacaktı. Bülbül gülün dikenine düşerse göğsü yaralanırdı. İşte o vakit ah u zar

eden bülbülü kurtarmaya gülün gücü yetmezdi. Son bir şans verdi ondan kaçması için. Son bir şans verdi onu kana bulamamak için.

"Bülbülüm Altın Kafeste istemiş dinleyicimiz." diyen bu sefer Ahu'ydu. "Keyifli dinlemeler..."

"Bülbülüm altın kafeste aman
Öter aheste aheste...

Ötme bülbül yârim hasta aman
Ötme bülbül yârim hasta aman
Ah neyleyim şu gönlüme
Hasret kaldım sevdiğime

Ben sana aldanamam yârim,

Ben sana dayanamam..."

******

Rivayet odur ki; gül yaratılan ilk çiçektir. Bütün çiçeklerin imparatoriçesidir. Ona bir bakan hep bir daha bakmak ister, güzelliği ile büyülenirdi. Rengi ise kardan bile daha beyaz bir beyazdı. Bu güzelliği yüzünden herkes onu dalından koparmak isteyince tanrıya onu koruması için dua etti. Kimsenin ona yaklaşmasını, dalından koparmasını

istemiyordu. Ve böylece gülün gövdesine sert dikenler ekildi. Bir tek ona zarar vermeyen bu dikenler onu herkesten korumak içindi. Ona yaklaşmak, dalından koparmak hatta koklamak isteyenlere dahi izin vermedi gül. Dikenlerini herkese batırdı. Yalnızlığı içinde mutluydu.

Ta ki etrafında öten billur sesli bir bülbülü görene kadar.

Gül, bülbülün sesine, bülbül ise gülün güzelliğine mest olmuştu. Bülbül öttü, gül izledi. Gül salındı, bülbül izledi. Uzaktan bakmak yetmedi bir süre sonra. Bülbül yavaşça kondu gülün yamacına. İlk defa dikenlerini kimseye batırmak istemeyen gül çaresizdi. O yanına gitse can yakacak, bülbül ona gelse canı yanacaktı. Bir süre birbirlerine yine uzaktan baktılar. Ama artık buradan bakmak da yetmiyordu. Aşk; doyumsuzdu.

Gül kendini geri çektikçe bülbül ona daha da sokuldu. Gül, benim dikenlerim senin canını yakar dedikçe bülbül gövdesindeki dikenlere daha sıkı sarıldı. Ve en nihayetinde gülün dikeni bülbülün göğsünü paramparça etti. Bülbülün gövdesinden akan kan kar beyaz gülün yapraklarına bulaştı. O günden sonra göğsündeki acı ve yanık sesi ile ahu zar etti bülbül. Gülün ise bütün beyazlığı kayboldu. Yaprakları kan kırmızıya boyandı. Bülbülün göğsündeki acı ikisini de yaktı.

Arkamdaki İbrahim, "Bu kadar dikkatle ne okuyorsun sen?" dediğinde daldığım yazıdan irkilerek kopabildim. Elimdeki dergiyi hızla kapatıp yeniden masanın üzerine savurdum.

"Hiç." dedim boş boş. "Gözüme bir yazı takıldı. Ona bakıyordum."

Gözüme takılan derginin üzerindeki gül be bülbül resmiydi. Dün geceden beri aklımdan çıkaramadığım şarkı ve gönderen kişiye ait emoji yüzündendi hepsi. Gergindim çünkü yine dün geceden beri aklımdan çıkaramadığım tek

bir düşünce vardı. Ya bu adam bu radyoyu hep dinlediyse? Ona dair ne varsa inceden anlatmıştım her yayında. Anlamaması imkansızdı. Sarhoşluk rezilliği bitmeden bir de üzerine bu eklendiği için utanç içindeydim.

Asıl şaka kendi olmalıydı. Kim ayağının altında dolaşmasını istemediği birinin sarhoşken makyajını temizleyip radyo programını dinleyip üstüne birde istek parça gönderirdi. Oydu o şarkıyı isteyen. Biliyordum... Ama bülbülün altın kafeste falan olduğu yoktu. Burası dikenli teller ile kaplıydı. Bülbüle ötme demek yerine aldanmalıydı belki de...

Saçmalıyordum. Dergiye bakmadan yaslandığım masa önünden doğrulup kolumdaki saate baktım. Beşe geliyordu. Farklı konulara odaklanmayı seçtim. "Benim mesai biter."

Karşımızda, bizim olduğumuz kısımdan camla ayrılmış alanda başka bir radyo programı vardı. İbrahim o alana ilerlerken ben masa üzerinden çantamı almak için ilerledim. Evime gidip uyumak istiyordum. Düşünmeyi engelleyecek tek şey buydu. Kapının hemen yanında Adriel'in beklediği gerçeğine artık alışmıştım. Yüzünü görmek istemiyordum ama eve gidene kadar buna dayanabilirdim. Masadan çantamı aldığımda radyonun kapısı açılınca bakışlarım o yöne döndü.

Bakıp önüme döndüm. Gördüğüm kişiyi önüme döndüğünde algılayabildiğimde yeniden ona dönmek zorunda kaldım. Kapının dışında Adriel görmeyi bekliyordum. Kapıyı açıp içeri giren bir Timur değil. Şaşkınlığım kısa falan sürmedi. Uzun sayılabilecek bir süre bütün alıklığımla baktım kendisine. Bakışları önce cam alana değdi. Beni arıyordu. Orada bulamayınca bu yöne döndü. Zorlanmadan keskin kahveler gözlerimi buldu. Bana doğru ilerleyip tam önümde durdu.

"Senin burada ne işi-" diyecek oldum. Büyük bir utanç cümlem olduğu için yuttum. "Adriel nerede?"

"Kralşan çağırdı."

"Ne için?"

"Galeri açılışı var."

"İyi." dedim ters ters. "Hayırlı uğurlu olsun. Ne diyeyim?"

Eliyle çıkışı işaret etti. "Gidelim."

Bıkkın bir nefes verdim. Direnmek boşunaydı. Sinir dolu bir oflama ile kapıya ilerledim.

"Çantanı da al, çantanı." dedi arkamdan. "Sonra bağırıp durma."

Herhalde alacaktım. Kredi borcu bitmemişti. Yeniden arkamı döndüğümde kendisine ters bir bakış atıp masaya ilerledim. Ters hareketler ile çantamı alırken, "Akıl mı bıraktınız?" diye homurdandım.

Saçma bir keyif vardı yüzünde. Gülmüyordu ama mutsuz da durmuyordu. Onu tanımayan birine bu ifadesini anlatmam zordu. "Laf çakmaktan başka şeylere aklın kalmıyor olabilir." derken göz ucuyla kapıyı işaret etti. Sessiz bir cümleydi.

Gidelim.

Kendimi tutamayıp radyodan da öfke kustuğum için yeterince pişmandım zaten. Her hatamı yüzüme vurmamalıydı. Yanından geçip ilerledim. Kapıya yaklaştığımızda cam alandan çıkan İbrahim her zamanki gibi sırıtıyordu. "Ahuzar." dedi aynı ifadesi ile. Bakışları

yanımdaki dev cüsseye takılıp yeniden bana döndü. "Gidiyor musun?"

Tebessüm etmeye çalıştım. "Evet. Bugün gece programında bensizsin İbrahim. Tadını çıkar."

"Sensin tadı çıkmıyor be güzellik." dediğinde omuzuma bir eliyle, dostça dokunmuştu.

İçeride yayın yapan Ezgi bir şey söyleyince bakışlarını o yöne çevirmişti İbrahim. Aniden tam kulağımın dibinden, "İbrahim mi?" diyen mırıltısını duyduğumda irkildim. Bakışlarımı yanıma çevirdiğimde beklemedik bir yakınlıkla dibimdeydi. Bakışları ise bende değil tam olarak içerideki Ezgi ile kapı eşiğinden konuşan İbrahim'deydi.

Düz ve her zamanki gibi sakin değildi. Kaşlarının arasında oluşan belli belirsiz bir çizgi vardı. "O yayındaki İbrahim lavuğu bu mu?"

Şaşkındım. "Lavuk derken?"

İbrahim, Ezgi ile muhabbeti bitirmiş, *iyi yayınlar* diyerek cam kapıyı kapatmıştı. Yeniden bize döndüğünde gülüyordu. Sonrası ise benim için yine beklenmedikti. İbrahim en mutlu haliyle ileri bir adım atacakken Timur' un ayağı öne uzandı. Yanlışlıkla veya ileri adım atmak için yapılan bir eylem değildi bu. Gözümle gördüğüm için adım gibi emindim. O ayak resmen bilerek öne uzanmıştı. İbrahim beklenmedik bir şekilde ayağına dolanan ayakla sarsılarak ileri doğru sendelediğinde sanki bunu o yapmamış gibi sakince ayağını geri çekmişti.

Şaşkın bakışlarım yüzüne kalktı. Çene altındaki gamze ile göz göze gelmek hoş değildi ama anın şokundan umursayamadım. İki elimle sarıldığım çantam kucağımda, kocaman olmuş gözlerle kendisine bakakaldım.

"Özür dilerim." dedi düşmeden geri toparlanan İbrahim. Hala mutlu ama biraz mahcuptu. "İyi misiniz?" dedi Timur'a.

Dümdüz baktı adama. Gittikçe dağ ayısı oluyordu.

"Asıl sen iyi misin İbrahim?" demek zorunda kaldım.

Yine güldü. "Sorun yok." Timur da gülümsedi. Sinirlerini aldırmış gibi hep gülerdi kendileri. "Yarın görüşürüz." Elinde olduğunu yeni fark ettiğim dosyayı bana doğru kaldırdı. "Evrak işlerini halledip ben de birazdan çıkarım." Yeniden önüne dönüp keyifle ilerledi.

Timur'un, "Harbi sikeceğim neşesini." homurtusunu duyunca bakışlarımı ona çevirdim. Ters bakışları hala yerli yerindeyken İbrahim' in arkasından bakıyordu. "Çelme taktık hala gülüyor, lavuk!"

Daha da şaşırdım. Bu kadar dibimde olduğu içinde ayrı şaşkındım. "Ne biçim konuşuyorsun sen be?" diye sessizce yükseldiğimde hemen dibimde olduğu için kavradığı kolumla birlikte bedenimi de kapıya ilerletmişti. Kapıyı açıp bir bütün halinde dışarı çıktık.

"O adamla kişisel problemlerim var." dedi.

Daha da kınadım. "Saçmalıyorsun! Adamın sana bir zararı dahi yok. Neden çelme taktın?"

"Fazla neşeli."

"Yani?"

"Canımı sıkıyor."

O kadar hızlı ilerliyordu ki adımlarım uçuyordu. "Sen de benim canımı sıkıyorsun." diye soludum. "Çelme mi

takıyorum?"

"Çelme taksam daha az canım sıkılır Ahu." derken kanaldan çıkmıştık. Hızlı derken ciddiydim. Art arda bekleyen üç siyah arabanın Kralşan'a ait olduğunu biliyordum. Diğer ikisinde yine korumalar varken en öndekine ilerledik.

"İki de bir karşıma çıkmazsan senin de canın sıkılmaz, benim de!"

Hızla arabanın önünden ilerleyip yan kapıyı açtı. Arabaya binmeden önce yüzüme ona dönmüştüm. Yine fazla yakındı. Başımı hafifçe geri atarak yüzüne bakmak zorunda kaldım. Gözlerim benim için uzun sayılabilecek bir süre sonra keskin kahvelere daha yakından değdiğinde midemdeki taş yine varlığını belli etti.

"Benim ayarlarımla oynamasaydın..." dedi sakin bir sertlikle. "İkimizin de canı bu denli sıkılmazdı. Şimdi şu arabaya biner misin?"

Cevap hakkı sunmamıştı zaten. Bir saniye içinde kendimi koltukta bulmuştum. Kapı yüzüme kapandı. *Ayarlarımla oynadın* derken? Kimin kimin ayarları ile oynadığı yeterince netti bence. Sürücü koltuğuna oturup arabayı çalıştırdığında bu şaşkınlığımı sesli de dile getirdim. "*Ayarlarımla oynadın* derken? Kim kimin ayarları ile oynuyor sence?"

İlerlemeye başladık. Ön aynadan arkayı kontrol eden bakışları sakin ama bir o kadar da tersti. Soruma her zamanki gibi sessiz kaldı.

"Şaka gibi adamsın!" diye en sonunda patladım. "Ne eğrin var ne doğrun!"

Sessiz kaldı. Hiç onunla konuşmuyormuşum gibi yola bakmakla meşguldü.

Sarhoş olup *taş kafalı* diye bağırmak vardı ama ayık kafa olduğum için yutmak zorunda kaldım. Derin bir soluk vererek önüme döndüğümde camdan dışarıyı izleyerek sakin kalmaya çalıştım. Ben konuşmadığım sürece asla konuşmayacağını artık biliyordum. İnatla konuşmayayım dedim ama olmadı. Tutamadım çenemi. "Nereye gidiyoruz?"

"Evine."

"Hani açılış vardı?"

"Hazırlanacakmışsın." Ters bir hoşnutsuzluk vardı sesinde. "Arkadaki kıyafeti gönderdi."

Bakışlarımı arka koltuğa çevirdim. Büyükçe bir siyah kutu vardı. Kralşan'ın manipülasyonları hız kesmeden devam ediyordu. Göz devirerek önüme döndüm. "Salak adam!" Dirseğimi camın köşesine yaslayıp bakışlarımı yola odakladım. Yine en iyi bildiğim şeyi yapıp bedbaht hayatımın bir diğer bedbaht parçası olan totemlere tutundum.

Gökyüzünden beş kuş geçerse bugünü belasız atlatırız Ahuzar...

Bakışlarımı gökyüzüne kaldırdım. Tek bir kuş dahi yoktu.

Derin bir nefes verirken elimi dertli alnıma attım. İzlediğim yolda her geçen araba da sinirim sönerken farkındalık artıyordu. Kralşan'ın kuklası olmak zordu, beni öldürmek istediğini bildiğim bir kadının yüzüne bakacak olmak zordu ama en zoru da varlığınızla battığınızı bildiğiniz bir insana ayak bağı olmaktı. Görev için buradaydı. İçine düştüğü bu hengamede benim saçma meselelerim ile boğuşuyor, şu an dahi Kralşan'ın yanında olması gerekirken benim korumalığımı yapıyordu. İstemesem dahi içimde bir ses hep onu haklı çıkarmak, bu kırgınlığı yok etmeye çalışmak için saçma bahaneler arıyordu.

"Dimitri Volodin ile ilgili o kadar çok bilgiyi nereden buldun?" dedi aniden.

Bakışlarım ona döndü. Dosyadaki bilgilerden bahsediyordu. "Araştırdım."

"Bu kadar detaya nasıl ulaştın?" Sesinde minik e olsa bir şaşkınlık vardı. "O dosya normalden daha fazlası."

"Ben bir zamanlar muhabirdim Timur. İstediğim her şeyi araştırarak bulabilirim."

Bakışları bana değip yeniden yola döndü. Sessiz bir cümlesi vardı. *Anlatmaya devam et.*

İstemesem dahi anlamıştım ne demek istediğini. Onu tanıyor muydum yoksa tanımıyor muydum ayırmak zordu. Sorusunun cevabı benim için basitti. Sıkıştığım kapanda çaresizce beklememiş, onu vurabileceğim her silahı toplamıştım.

"Kralşan'ın odasını karıştırdım. Evraklar, dosyalar, gizli notlar... Ne varsa okudum. Bazen beni şu an gibi anlamsızca yanına çağırır yan oda da toplantı varken diğer odaya kilitlerdi. Duvardan seslerini dinlerdim. Hastanede olduğum günlerde beni komada sanıp yanımda telefonla konuşurdu. Kolumda bir kelepçe varken kaçmak zordu. O yüzden duyduğum her şeyi zihnime not ettim. O yokken peçetelere yazıp yastığı-"

Söylediğim her şeyin aksine tek bir soru yöneltti. "Kolumdaki kelepçe derken?"

Derin bir soluk verdim. Bu kısım onu ilgilendirmezdi. Gereksiz detaya gerek yoktu. Hayatım ile ilgilenmiyordu. "Önemli bir şey değil." Bakışlarımı yoldan ayırmadım. "Klasik

Kralşan." Yine konuya dönmeye çalıştım. "Öyle topladım bütün bilgileri."

Konudan kopmuş gibiydi. "Seni hastane yatağına mı kelepçeledi?"

Bu defa ben sessiz kalıp önüme bakmayı tercih ettim.

"Ahu!" dedi.

Yine Ahuzar değil Ahu olmak istediğim bir andı. Yüzsüzlüktü belki ama yorgundum. Biraz Ahu olup soluklanamaz mıydık? "Efendim..." derken de sesim sakin, bakışlarım yoldaydı.

"Bana ikinci defa sordurma."

"Bilmen gereken bir şey değil. Konu dosya. Öylece toparladım işte." Adamı konuşturana kadar canım çıkmıştı. Konuştuktan sonra yine canım çıkmıştı. Şimdi hem susup hem konuşuyordu yine canım çıkıyordu. Neydi bu yani? "Dimitri'yi neden sordun?" diyerek konuyu değiştirdim. Diğer meseleyi kavga etmeden çözmek imkansız gibi görünüyordu. Onun inadı benim ise dilim durmuyordu. Ona da diken olup batmak istemiyordum.

"Akşamki açılışa özel konuk olarak geliyor."

"Yüklü miktarda bir uyuşturucu sevkiyatı vardır." dedim. "Yılda bir hep görüşürler. Dünyanın en büyük uyuşturucu kartelidir kendileri."

"Kralşan bu bağlantıyı nasıl edindi?"

"O kadarını bilememem. Ama Kralşan' ın elinin bu denli güçlü oluşu tesadüf değil. Bütün işlerini dünyanın en iyileri ile yapar. Silah, uyuşturucu, kaçakçılık, pazarlama ve dahası. Aklına gelebilecek her pislikte eli var. Bunların hepsinin bir

topluluk olduğu ve Kralşan' ın da orada olduğuna dair rivayetler var."

"Topluluk?" dedi sorgular bir şekilde.

"Dünya genelindeki büyük mafyaların bir araya getirildiği bir topluluk." şeklinde özetledim. Dudak büzdüm. "Bence tamamen şehir efsanesi. Buna dair hiçbir iz yakalayamadım. Yurt dışından pek çok kaynağı var. Hepsinin bir topluluğa üye olduğunu sanmıyorum."

Sessiz kaldı. Düşünüyordu, aklına not ediyordu muhtemelen. Ev iş yerine yakındı. Birkaç dakika sonra gelmiştik. Araba durduğunda ondan önce inip merdivenin köşesindeki güllere tebessüm ettim. Hiçbir zaman onlara selam vermeden geçmezdim. *Mucizelere minnet duyulmalıydı*.

Arkamdan geldiğini biliyordum. Arka kapıyı açtığını duyduğumda başımı ona çevirmeden, "O elbiseyi giymem." dedim. "Arabada bırak. Kralşan' a geri ver."

İlerlemeye devam ettim. Asansör beklerken arkamdaydı. Dediğimi yapmış, elbiseyi bırakmıştı. Demir zeminden yansımasını görebiliyordum. Asansör kapısı açıldığında o da benimle birlikte ilerledi. Ayna ile kaplı asansörde kendime bakmaya çalıştım ama zordu. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. İfadesizliğimi korumaya çalıştım. Asansör açıldığında topuklu sesi eşliğinde eve ilerledim. Biricik arkadaşları ile buluşacağını söylemişti. Sekiz gibi geleceğini de eklemişti. Evde kimsenin olmadığının bilinci ile çantamdan anahtarı çıkarıp kapıyı açtım. İçeri girdiğimde hala bir adım arkamda dikiliyordu. İçeri adım atmadı. Kapının önünde dikilmeye devam etti.

Kapıyı yüzüne kapatmak vardı ama söz konusu o olunca yine olmadı. "İçeride bekle istersen..." dedim.

Başı sağa eğildi. "Rahatsızlık vermeyelim."

Göz devirdim. "Saçmalama Timur." Kenara çekilip yolu açtım. "Gel."

Bakışlarından minik bir tereddüt geçer gibi oldu ama yenik düşerek ilerledi. Geri çekilip çantamı kapı arkasındaki vestiyere astım. Ayakkabılarımı çıkarınca yükseklerden aşağı inmek zorunda kaldım. Boyum normal bir noktaya geldiğinde odama ilerlemek adına arkamı döndüm. Siyah gömleğinin göğüs kısmı ile yüz yüze gelmek beklenmedikti. Bu kadar yakınımda olduğunu fark etmemiştim. İsteyerek yaptığı bir şey değildi lakin. Kapıyı kapatmak için arkasına geçmesi gerekiyordu. Hemen arkasında ise ben vardım.

Bakışlarımı yüzüne kaldırdım. Topuklular olmadan başı bir hayli göklerdeydi. Deniz ve sigara kokusu etrafımda gezinince yutkunduğumu belli etmemeye çalışarak yana bir adım atıp etki alanından uzaklaştım. "İstediğin gibi takıl." dedim ilerideki koltukları işaret ederek. "Hemen hazırlanıp geliyorum."

Siyah ayakkabılarını benim siyah topuklularımın yanına çıkardı. "Kardeşin yok mu?"

Odama ilerledim. "Arkadaşları ile buluşacaktı. Geç gelir."

Odamın kapısına geldiğimde dönüp ne yaptığına bakma gereksinimi hissettim. Keskin kahveler evin her detayında dikkatle geziniyordu. Ne yaptığımla ilgilenmeyen biri için yine fazla dikkatliydi. Bakışları bana döner gibi olduğunda hızla kapıyı kapattım. Ona bakarken yakalanmak istemiyordum. Kapıyı kapattığımda hemen arkamı dönemedim. Sargılı elim kapı kolundayken alnımı kapıya yaslayıp birkaç saniye soluklanmak zorunda kaldım. Farklı biri gibi davranmama neden oluyordu. Kafamı

toparlayamıyordum. Midemdeki taş göğüs kafesimi sıkıştırınca derin bir nefes alarak toparlanmaya çalıştım.

Dolaptan en gösterişli elbisemi çıkardım. Madem Kralşan için önemliydi bu defa hakkını verecektim. Siyah elbisenin gövde kısmı kapalıydı. Kendini gösterdiği kısım sol bacak kısmında derin yırtmaç ve sırtımı tamamen açıkta bırakan dekoltesindeydi. Kralşan savaş istiyordu. Bu gece istediğine alacaktı. Beni tanıdığını düşünüyordu. Elbiseyi gönderdiğinde giymeyeceğimi, ona inat en sade halimle oraya gideceğime emindi. Ama onun beni tanıdığını düşündüğü kadar ben onu tanıyordum. Bu defa ona bu zevki vermeyecektim.

Kendimden en emin halime bürünürken göz makyajımı siyah tonlarında yaptım. Bordo rujumun en koyu tonunu sürdüm. Saçlarımı ensemde dağınık bir topuz yapıp sırtımdaki dövmeyi daha da göz önüne çıkardım. Dekolteden taşan bacağımdaki morlukları kapattım. Elimdeki sargıyı açıp avuç içime sadece bir bant yapıştırdım. Yara hala derindi. Sırtımda patlamadan kalan yara izleri vardı ama küçüktüler. Dövme gece misali üzerlerine kapanmıştı. Boynumdaki iz gibi göz önünde değildiler. Dokunmadan anlaşılmazlardı. En büyük iz kuyruk sokumun üzerinden uzanan yaradaydı. Darmaduman olan kemiklerimi ancak bu yara izleri ile toparlamışlardı. Neyse ki elbise o kısma kadar dekolteli değildi. En uçta ki derin yaraya uzanmadan bitiyordu.

Benim için bir saat süren hızlı bir hazırlanıştı. Ama dışarıda ki adam için aynı şeyin geçerli olup olmadığını bilmiyordum. Minik çantamı da alıp elbisemin yere sürünen eteklerini arkaya attım. Kapıyı açtığımda bir an için onu göremeyince bocaladım. Koltukta olduğunu fark ettiğimde ise derin bir nefes istemsizce dudaklarımdan dökülmüştü.

O gidince güven gidiyordu.

Küçük koltuğum için biraz büyük kalmış gibiydi ama kurulmuştu bir şekilde. Kendinde değildi ama. Başını geri atmış, uyuyordu. Gülmeden edemedim bu haline. Bir saat beklemişti. Yerinde bir tepkiydi. Çıplak ayaklarımla parmak ucunda yaklaştım. Özel bir askerdi. Üzerinde göz hissettiği an uyanabilirdi. Bunun endişesi ile fazla yaklaşmadım. Başı geri düşmüşken önce yandan baktım. Sonra ise koltuğun önüne ilerledim. İmkanım varken her profilden inceledim çehresini. Uyanmadı. Oldukça derin bir uykuda görünüyordu. Uyurken dahi ifadesiz ve sakin görünüyordu.

Çene altındaki çukura takıldı bakışlarım. Buradan bakınca daha derin görünüyordu. Fazla yaklaşmadan uzaktan izlemeye devam ettim. Etki alanına yaklaşmak tehlikeliydi. Adını seslenip uyandırmak ve bu ifadesini biraz daha izlemek arasında gidip gelirken, "Ne yapıyorsun tepemde?" deyince irkilerek geriledim. Kesinlikle özel bir askerdi.

Seni izliyorum diyecek değildim. "Hazırım diyecektim." diye çıkıştım.

Gözlerini açıp geri attığı başını doğrulttu. Cidden uyumuş olmalı ki bakışlarında hafif bir uyku mahmurluğu vardı. Boynunu sağa sola eğip elini ensesine attı. Bakışları bana kalktığında ifadesizliği sekteye uğradı. Eli ensesinde birkaç saniye için öylece kaldı.

"Gidelim." diyerek kapıya ilerledim. *Beni mi izliyorsun* derse cevap veremezdim.

Vestiyerden elbisem için en uygun tek bantlı, parlak topuklularımı alıp giydim. Elbisemin eteklerini çekiştirerek yeniden düzenledim. Arkama döndüğümde yerinden zerre kıpırdamamıştı. Hala koltukta oturuyordu. Eli hala ensesindeyken, başını geriye çevirmiş bana bakıyordu.

Birkaç saniye ben ona baktım o bana. "Eee haydi." dedim elimle kapıyı işaret ederek. "Gitmiyor muyuz?"

Öylece bakmaya devam etti. Dudakları bir şey diyecek gibi aralandı ama yine kapandı. Keskin kahveleri üzerimde biraz daha böyle gezinirse gerginlikten kusabilirdim. Önüne döndüğünde önce burun kemerini parmakları ile ovuşturmuş, sonra ayağa kalkmıştı. Derin, kesik bir nefes verdiğini duydum.

"Kralşan gönderdiğini giymedin diye başına bela olur mu?"

Dudağımın bir köşesi ukalaca kıvrıldı. "Kralşan her zaman bela." Bana doğru ilerlerken kapıyı açmak için hareketlendim. Yanımdaydı artık. O ayakkabılarını giyerken ben kapıyı açıp dışarı çıkma niyetindeydim.

Kapıyı açmış, anahtar elimde dışarı çıkacakken, "Bekle." dedi.

Tek sözüyle adımlarımın olduğu yere çakılmasından nefret ediyordum ama duruşunun aksine öyle nahif söylüyordu ki bazı şeyleri yapmamak imkansızdı. Durdum istemsizce. Bakışlarım ona döndü. Ayakkabılarını giymişti. Topuklular ile yeniden omuzlarına ulaşmıştım. İlerleyip elimden anahtarları aldı. Bedeni kapı önüne kurulunca istemsizce gerileyerek evden çıkmak zorunda kaldım. Işığı kapatıp kapıyı çekti. Yeniden bana döndüğünde kaşlarının arasında derin bir çizgi vardı.

"Kapıyı kilitlemedin." dedim.

"Gerçek manada ayarlarım ile oynadığın için olabilir mi?" şeklinde mırıldandı bu sefer de.

Şaşkındım. "Yine ne yaptım?"

Yeniden önüne dönüp bir kere kilitledi. "Öylece durman yetiyor Ahu."

Asıl şaka tam olarak kendisiydi. "Benden bu kadar rahatsızsan söyle Kralşan'a yanıma seni gönderip durmasın!" Kapıyı bir kere kilitleyip anahtarı geri çıkardığını görünce, "Üç." dedim.

Yandan yandan baktı yüzüme.

"Üç kere kilitlememiz lazım."

Yine yandan yandan bakmayı sürdürdü. Sessiz bir cümlesi vardı. *Sebep?*

Bir sebebi yoktu. Saçma totemlerimden biriydi. Üç kere kilitlersem eve hırsız girmezdi mesela. "Bir sebebi yok." dedim. "Öyle olması gerek."

Bakmayı sürdürdü. Yine sessiz bir cümlesi vardı*. Tamam da niye?*

"Bu defa da sen mi beni zorlamasan acaba?" dedim. "Öyle olması gerek işte. Üç kere kilitlemezsek rahat edemem!"

Zorlamadı. Kapıyı üç kere kilitleyip anahtarı bana uzattı. Başını hafifçe sağa eğdi. *Oldu mu?*

Bu sessiz cümleyi de sesli cevapladım. "Evet, oldu."

"İyi. Şimdi yanımda yürü. Sakın önüme geçme."

"Sebep?"

"Etrafta tetikçiler var." dedi dünyanın en normal şeyini söyler gibi.

Korku dolu bakışlarım kendisine döndü. "Ne? Burada mı?"

"Her zaman her yerde varlar Ahu. O yüzden şu saçma inadını bırak ve gece boyu sakın yanımdan ayrılma." Asansör kapısı açıldığında yan yana içeri girdik. "Önümde değil." dedi. "Yanımda dur."

Sessiz kalıp yutkundum sadece. Böyle şeyler söylerse benim kafamı daha da karıştırırdı. Ama o an için korku baskın geldi. Yan yanaydık. Eli üzerimde değildi ama saçma bir şekilde ona bir adım daha yaklaşıp kolumu ceketine değdirme dürtüme engel olamadım. Böyle daha güvenliydi. Asansörden indiğimizde korumalar arabalarının önündeydi. Yan yana ilerledik. Korumalara minik bir baş hareketi ile araçlarına geçmesini emrederken kendi sürücü tarafına ilerledi. Bakışlarım evin etrafında gezindi. Artık hiçbir yer güvenli değildi. Ev bile. Evim bile.

İlerlemeye başladık. Bir süre sessiz kaldım. Ben konuşmadığım sürece o zaten konuşmazdı. "Beni öldürmeden durmayacak, değil mi?" dedim. Sesimde beni tanıyan birinin duyacağı bir kırgınlık vardı. Ölmek istemiyordum... Hele de Kralşan yüzünden...

Sessiz kaldı. Gözlerimi ona çevirdim. Aslında sessiz değildi. Yutkunmuştu hafifçe. Kavislenip sönen ademelmasından anlaşılıyordu. Sessizliği duymasını bilene yine sesti. *Evet*. Ben ölmeden durmayacaktı.

Anlamsız bir mahcubiyet ve farkındalık çöktü üzerimde. "Söylediklerime aldırma..." Bakışlarım önümdeydi. "Sana kızgın ya da kırgın değilim. Haklı olduğun için kendime öfkeliyim. Şu an işini yapmak yerine burada olman o kadar saçma ki... O kadar haklısın ki..."

Yine sessiz kaldı.

O gece canımı yakan her bir kelimeyi içimde öğüttüm. Gözlerimi kapatıp derin bir soluk vermek dışında hiçbir şey

yapamadım. Göz alıcı bir zarafetle parlayan galeriye geldiğimizde aynı sessizlik ile araçtan indik. Ne zaman Kralşan'a gelecek olsam göğüs kafesimi sıkıştıran huzursuzluk hissi yerli yerindeydi. Bakışlarım ona döndü. Arabanın ön tarafına doğru ilerlediğini gördüğümde omuzlarımı dikleştirdim. Onun verdiği güvene sığınmaktan başka seçeneğim yoktu.

Yine...

Kırmızı halı üzerinde ilerlerken yanıma geldi. Cemiyet ve iş hayatından tanıdık olan yüzleri şimdiden fazlası ile görebiliyordum. Hepsi şık ve son derece özenliydi. Kameralar içeri alınmıyor, ünlü yüzler kırmızı halının sol köşesinde poz veriyorlardı. Kapı kısmındaki yoğun kalabalığa geldiğimiz de bana daha çok yaklaştığını hissettim. Varlığımı kameralara fark ettirmemeye çalışır gibi o yönüme yaklaştı. Dağ gibiydi. Arkasına saklanmama yetti.

Bir eli önümdeki bir erkeğin bedenini geçmem için kenara itmeye çalışırken diğeri belime değdi. Parmak uçlarından tenime akan ürperti ile midemdeki taşın göğüs kafesime daha da baskı yaptığını hissettim. Tek bir dokunuşla gerilmişken el sırtımdaki dövmenin bel oyuğuma gelen kısmına ilerledi. Parmak uçları bilerek, bir şeyler arar gibi geziniyordu tenimin üzerinde. Belli olmayan yara izlerinden birini fark ettiğinde duraksar gibi oldu.

Önümdeki adam çekilince ilerledik. Minik bir öksürükle boğazımı temizleyerek duruşumu korudum. Geniş ve aydınlık bir alana doğru ilerlerken eli tenimden ayrıldı. Dönüp bakmamaya özen gösteriyordum zira bir de keskin kahveler ile göz göze gelmek istemiyordum. Farklı modellerde çeşit çeşit arabaların sergilendiği alanda yoğun bir insan kalabalığı vardı. Kralşan gelini olmaya aday olduğum için tanımadığım insanlar dahi selam veriyordu.

Muhabirlik günlerimden tanıdığım birkaç tanıdık yüze minik bir baş selamı vererek ilerledim. Diğerleri umurumda değildi. Tek dertleri dedikoduydu. Merdivenlerden ilerlerken arkamda değil, yine yanımdaydı. Arkamda diğer korumalar vardı. Büyük kokteyl alanı aşağıdan daha küçüktü. Kalabalık aşağıda olduğundan olsa gerek daha sakindi. Büyük, gösterişli avizenin aydınlattığı sarı ışık ortamı daha da loşlaştırıyor, en köşedeki orkestra hoş bir fon çalışıyordu. Kurtlar sofrasıydı oysa burası. Hiçbir müzik kanı silemezdi.

Salona ayağım dediği en sol köşedeki Kralşan'ın bakışları bana döndü. Hemen yanındaki Hülya Kralşan'ın bakışları da bana değdiğinde ileri adım atamadım. Karşımdakiler cellattı. Biri ruhumun diğer bedenimin ölmesini istiyordu. Yanların gitmek, sözlerini duymak, aynı ortamda nefes almak dahi istemiyordum. Topuklarım bir adım geriler gibi olduğunda elini yeniden sırtımda hissettim. Belli belirsiz bir dokunuştu. Konuşamazdı. Bakışlar üzerimizdeydi. Ama tenimin üzerindeki parmaklarının anlatmak istediği sessiz bir cümle var gibiydi.

Buradayım.

Olmamalıydı. Böyle yaparsa umut ve güven diye ona sarılmaktan başka bir şey yapamazdım. Tenimdeki eli geri ayrıldığında derin bir soluk vererek çenemi yukarı diktim. Kendimden emin bir şekilde yanlarına ilerledim. Rahatsız edici bakışları her yerimde gezinirken dudağının kenarı meydan okur gibi yukarı kıvrılmıştı.

"Bebeğim..." dedi yanına vardığımda. "Niyetin aklını başından almak mı?"

Kibarca gülümsedim. "Hayır. Mümkünse geberip gitmen."

Bakışları her yerimde gezindi. Yaklaşıp elini belime doladığında geri çekilmek istedim ama etrafta gözler vardı.

Dişlerimi sıkarak ayaklarımı sabitlemek zorunda kaldım. O'nun teninin ucu tenime değdiği en içimde beliren sıcak bir ürpertiydi. Kralşan' ın değdiği her zerreyi ise tenimden kazımak istiyordum.

Parmakları sırtımdaki dövmede gezindi. "Bu gidişle başaracaksın zaten..." diye mırıldandı kulağıma. Ben yine dişlerimi sıkarken o yönümü Hülya Kralşan' a çevirdi. "Sevgilime *merhaba* de cici anne. Güzelliği göz alıcı değil mi?"

Gözlerimi inatla gözüne diktim. Belki biraz yaptığından utanır ya da minik bir pişmanlık yakarım diye düşünmüştüm. Koyu kahvelerinde hiçbir duygu yoktu. Bırak anne, insan bile olamazdı. Beyaz, vücudunu sarmalayan elbise ve mücevherleri içinde son derece özenliydi. Sarı saçlarını omuzlarından bırakmış, kendine yakışır bir makyaj yapmıştı.

"Merhaba..." dedi yüzsüzce.

Cevap vermeden önüme döndüm. Üzerimizde gözler var demeden Kenan'ın belimdeki elini geri iteleyip önümüzdeki minik kokteyl masasına ilerledim. Bu geceyi delirmeden bitirmek zor gibi görünüyordu.

"İyi ki benim gönderdiğim kıyafeti giymemişsin." dedi Kenan. "Bu muazzam bir seçim."

"Kes!" dedim kıssadan. "Git yap açılışını def olup gidelim şuradan!"

Güldü. Bakışları diğer yanımda ki Hülya Hanıma döndü. "İlyas Bey biraz gergin bir adam mıydı cici anne? Bu kız kime çekti böyle?"

Hülya Kralşan' ın tedirgin bakışları etraftaydı. Derdi sırrını kimsenin duymamasıydı.

"Ahuzar abla." diyen bir ses duyduğumda bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim. Neşeli tebessümle bana doğru ilerleyen Irmak'tı. Mini, tüylerle kaplı toz pembe elbisesi içinde yine yaşından bir hayli büyük duruyordu. Topuklu ayakkabıları üzerinde koşar adım yanıma geldiğinde onu her gördüğümde terslememe rağmen yine tatlı tatlı tebessüm ediyordu. "Merhaba!"

Tavır alamayacağım biriydi. Ne zaman onu görsem terslemiştim ama hak etmediğinin farkındaydım. Bana ve Biricik' e verilmeyen sevgi ona verildi diye kızgındım belki de. Artık ona baktığımda gördüğüm tek şey kendimdi. Ben küçük yaşta kurtulmuştum Hülya Soykamer' in zalimliğinden ama yükünü bir ömür omuzlarımdan atamamıştım. Irmak bununla büyümek zorunda kalmıştı. En şanslımız o sanıyordum. Belki de en şanslımız sadece Biricik'ti.

"Merhaba." derken bir ona sakin kalışım bu yüzdendi.

"Çok sevindim gelmene." Neşeyle olduğu yerde kıpırdandı. "Biricik'i niye getirmedin?"

Kardeşimi bu kurtlar sofrasına sokacak kadar gözüm dönmemişti çünkü. "Böyle yerleri sevmez."

O gülümsemeye çalışırken, "Dik dur Irmak!" dedi Hülya Hanım. "Etrafta tanıdıklar var. Saçma sapan, çocuksu hareketler yapma."

Irmak'ın yerinde kıpırdanan neşesi durdu. Omuzları dikleşirken ifadesi soldu. Benim bakışlarım ise Hülya Hanıma döndü. Bana beş yaşında yaptığını hala yapmaya devam ediyordu. "Çocuk çünkü." diye çıkıştım. "Ne yapmasını bekliyorsun?"

Bunu beklemiyordu. İfadesi bocalamıştı ama profesyoneldi. Hemen toparladı. "Çocuk değil. Genç bir kız. Toplum içinde

hareketlerine dikkat etmeli."

Güldüm. *Herkes senin gibi iki yüzlü olamıyo*r demek vardı ama, "Herkes hareketleri konusunda sizin gibi kontrollü olamıyor Hülya Hanım." demek zorunda kaldım.

Bakışları bana takıldı. Dik bakışlarımdan utanıp yüzünü yere eğer sanıyordum ama kadında hala utanç yoktu. *Bu dünyada ar duygusu çatlamış bir insandan daha tehlikeli çok az şey vardır* derdi babam. Yine haklıydı.

"Gelin kaynana şimdiden çok iyi anlaşıyorlar." diyen Kenan'la bakışlarımı ondan kopardım. Adi adama eğlence için gün doğmuştu. Irmak'ın omuzuna bir kolunu dolamış, kendine yaslamışken her zamanki alaysı keyifliyle gülüyordu.

Irmak nasıl sevgili olduğumuz konusunda bir şeyler sorduğunda saçma cevaplar vererek eğlenmeye devam etti. Birbirimizi çok seviyormuşuz, biz süredir birlikteymişiz ama ben utangaç olduğum için *saklayalım* demişim. Saçmalıklarına yetişemediğim için keman çalan adamı izlemeyi tercih ettim. Laf sokmama bile değmiyordu. Bir süre daha yanımda saçmaladı. Bu süreçte emin olduğum tek şey vardı. Kötü bir adam ama iyi bir abiydi. Hülya Hanım ne zaman Irmak'a laf söyleyecek olsa susturmuş, Irmak'ı kolunun altından ayırmamıştı.

Gerçek yüzünü bilmeyen Irmak ise ışıldayan gözlerle bakıyordu abisine. Birinin cehennemi olan diğerinin cenneti olabiliyordu.

Kenan gelen misafirlere beni tanıtırken onun hala arkamda olduğunu biliyordum. Deniz kokusu buradaydı. Hissedebiliyordum ama görememiştim. Kralşanların hepsi tanıdıklarına selam vermek için yanımdan ayrıldığında derin bir nefes verdim. Önümdeki kokteyl bardağında ne olduğunu

umursamadan kafama diktim. Çakalların arasındaki koyun gibi hissediyordum. İnsanın kendini ait olmadığı bir yerde kalmaya zorlaması kadar zor bir an yoktu. Etrafımdaki kapan dar geliyordu. Bakışlarım salonda onu aradı. Nefes alamıyordum. Güvene ihtiyacım vardı.

Sol yanımdaydılar. Kenan birileri ile konuşurken Fiko ile üç adım arkasındaydı. Bakışlarını bana değdirmediği bir andı. Kaçırmadım. Endamını, duruşunu, kısa kesim saçlarını, dağınık gömlek yakasını diğer kokteyl bardağını tek yudumda içerken dikkatle izledim. Görünmez olmaya çalışıyor gibiydi. Bunun için fazla büyük olduğundan haberi yoktu zannımca. *Ben ölümden başka bir şey getirmem* sözünden kopan büyük yalnızlık ve yaşanmışlık parçaları vardı. O an merak ettim. İçimdeki minik merak ipinin ucunu daha fazla saklayamadım.

Bir dik duruşun kaç yenilgi, kaç acı ettiğini en iyi ben bilirdim. O da dimdik duruyordu. Kaç kere yenilip, kaç acı ile boğuşmuştu? Bu yalnızlığın, görünmez olma çabalarının, bana zarar vermekten korkmasının sebebi neydi?

Her hayat ayrı bir hikayeyi saklardı içinde. Onun hayatı nasıl bir hikaye ile yoğrulup onu bu hale getirmişti? Kibar olmaya çalışıyor ama beceremiyor gibiydi. İncitmemeye çalışıyor ama elinde olmadan dağıtıyor gibiydi. İki ayrı ruh vardı sanki içinde. Sıkışıp kaldığı ve olmak zorunda olduğu kişi arasında gidip geldiğini düşünmem şu an benim uydurmamdı belki de. Hisleri kuvvetli bir insan olmak zordu. Kendi acın hariç herkesin acısını hissediyordun. Ondan bana değen bir nokta vardı. Neydi bilmiyordum ama herkese dikenlerimi gösterirken ona gül de olabildiğimi göstermeye çalışmam bundandı.

Bakışları aniden bana döndüğünde bocaladım ama gözlerimi kaçırmadım. Ona bakmamamı istiyorsa o da bakmayacaktı.

Bir şeyler için artık çok geçti. Ayarları ile oynanan bendim. Gözlerinin içine bakarak diğer uçtaki kokteyl bardağını da tek yudumda kafaya dikip sertçe masanın üzerine bıraktım. Bu güven duygusunun ucu kaçıyordu.

Bir kaşı havalandı. Sonra başını hafifçe sağa eğdi. *İçme.*

Omuzumu belli belirsiz kaldırdım. *Bana ne.*

Göz ucuyla önündeki Kenan'ı işaret etti. *İçince saçmalıyorsun. Burası yeri değil.*

Haklıydı. Göz devirerek elimdeki kokteyl bardağını bıraktım. *Oldu mu,* dercesine havalandı kaşlarım.

Dudağın belli belirsiz yukarı kıvrılışı ilkti. Gerçekten bu görüntüyü görüp görmediğime emin olamadan önüne dönmüştü. İki bardak kokteyl ile sarhoş olduğumu sanmıyordum ama minik dahi olsa tebessüm ettiğini görmek sarhoş olduğum düşüncesini doğuruyordu. Kesinlikle değildim oysa. İçimde beliren ılık duygu da ilkti.

Bu duygu üzerine çok düşünmeme fırsat olmadan salonun kapısında dev gibi bir adam belirdi. Yaz günü omuzlarına attığı kalın, koyu kahve kürkü ilk dikkat çeken detaydı. Hiç saç olmayan başının bir ucundan görünen bir dövme vardı ama ne olduğu bu açıdan anlaşılmıyordu. Arkasında en az onun kadar iri iki koruma ile salona girdi. Akşam olmasına rağmen taktığı koyu kahve güneş gözlüklerini çıkarıp büyük yüzünde küçücük kalan gözleri ile salona göz gezdirdi. Bu; Rus mafyası; Dimitri Volodin' di.

Kenan'ı gördüğünde derin bir gülümseme ile kollarını iki yana açtı. Ona doğru ilerleyen Kenan yine bir hayli keyifliydi. İkisi bir araya gelip söndürecekleri yeni hayatları konuşacakları içindi belki de bu keyif. Birbirlerine büyük bir keyifle sarıldılar. Timur'un bakışları ikisindeydi. Gözleri

kısılmıştı hafifçe. Dışarıdan bakan biri okuyamazdı ama ben yine okudum. Kazıyordu her bir detayı zihnine. Kenan ve Dimitri bir şeyler konuşarak ilerledi. Köşedeki masaya gidiyorlardı. Tenha ve gözden uzaktı. Yanıldım lakin. Kenan'ın bakışları bana döndü.

En son isteyeceğim şey Rus bir mafya ile tanışmaktı. Ülke içinde olanları hazmedemiyordum henüz. Dimitri'yi bana doğru yönlendirmeye başlamıştı ama adımlarını atamadan başka bir ses yükseldi. Art arda patlayan silah sesleri insan çığlıklarına karışırken ne olduğumu bilemez bir şekilde bir adım geriledim. Müzik susmuştu çünkü az önce elinde bir müzik aleti taşıyan herkes şimdi silah tutuyor, salona, kaçışan insanlara doğru acımadan kurşunlarını sıkıyordu.

"YAKUP ÖZ'ÜN SANA SELAMI VAR KRALŞAN!" diye kükredi biri. "BEDELLER ÖDENİR!"

Sesin nereden geldiğini anlamak zordu. Herkes bir yana kaçışırken etraftaki diğer takım elbiseli adamların da silahlarını çekip orkestraya ateşlediğini görebildim sadece. Yerde kanlar içinde yatan bedenler varken adımlarım olduğu yere çakıldı. Yıllar önceki bomba zihnimde yeniden patladı. Ellerimi kulaklarıma kapatarak durdurmaya çalıştım ama zordu. Çığlıklar, yardım feryatları, kurşun sesleri ve inlemeler birbirine karışırken bakışlarım göz ucuyla Hülya Kralşan' ı buldu. Kalabalık bir koruma grubu ona duvar olmuştu. Kenan'ı görüşüm saniyelikti. İlk Irmak' ı kolunun altına almıştı. Koruma kümesi ikisini korumak için silahlarını ateşliyordu. Bakışlarım etrafta hızla geziniyordu. Adriel' i görür gibi oldum ama bunu da ayırmam zordu.

Adımlarımda ilerleyecek gücü bulamayınca ellerimi başımın etrafına sarıp tamamen yere eğildim. Başımızın üzerinden geçen kurşun denizi varken ilerlemek bir hayli zordu zaten.

Önümdeki kokteyl masasının ince bacağının gölgesine sinmeye çalıştım. Başka hiçbir güvencem yoktu.

Ya da ben yok sanıyordum.

Sıcak, güçlü bir bedenin yere çökmüş bana kollarını doladığını, kendi gövdesi altına sakladığını, bedeni ile bana bir duvar ördüğünü hissettim. Gözlerimi açmama gerek dahi yoktu. Kokusu ve sıcaklığı buram buram güvendi. Oydu. Ölümle aramda duran duvar yine oydu.

Kollarının beni daha da sıkı sardığını hissettim. Sırtımdaki elleri göğsünden içeri sokmak ister gibi çekti bedenimi kendine. Bir eli sırtımdayken diğeri başımı kendine doğru çekip daha çok saklamaya çalışıyordu. Kurşun sesleri ve feryatlar durmadı. Gözlerimi açmadan dahi etraftan gelen kan kokusunu alabiliyordum. Başımdaki eli çözüldü ama hala dev gövdesinin altındaydım. Bu seferki silah sesi oldukça yakından, tam başımın üzerinden geldi. O ateşlemişti silahı başka birine. Sonra bir başkasına daha.

Düşecek gibi olduğumda elimi kulaklarımdan çekip bir omuzuna doladım. Ceketin yüzeyiydi karşılaşmayı beklediğim. Parmaklarıma değen ıslaklıkla irkilmeden edemedim. Başımı sindiğim gövdeden kaldırıp yüzüne bakmaya çalıştım. Çenesinde çukur göründü ilk. Sonra ise gözlerindeki kan ve yüzündeki vahşi ifade. Yanıma yaklaşanı öldürecek, dişleri ile parçalayacakmış gibi bir hırsla doluydu yüzü. Bir kolu hala sırtımda, bedeni bedenimi saklamaya çalışırken omuzumun üstünden aşırdığı eli arkaya ateşledi silahını.

İrkildim kulağımın dibinde patlayan sesle ama ardı arkası kesilmeyen kurşun sesleri varken buna odaklanamadım. Her şey saniyeler içinde olmuştu. Belki bir belki iki. Ya da üç. Güçlü kolları arasında hareket etmek zordu ama omuzuna

doladığım elimi önüme alarak avuç içime bakmaya çalıştım. Hissettiğim şeyin gerçek olmaması şu an etrafımdaki kurşun seslerinden daha önemliydi.

Olmadı.

Avucumun içindeki kan kırmızı ile kalakaldım. Vurulmuştu. Benim önüme ölümle siper olurken ölümü üzerine alan artık oydu. Telaş, korku, panik ve şaşkınlık. Hepsi birbirine karışmışken bakışlarımı yeniden yüzüne çevirdim. O ise bir kere daha ateşledi silahını.

"Kadını bulun!" dedi çok derinlerden bir ses.

Kollarını yeniden bana dolamadan hemen önce ceketini iki yana açmış, bu defa öyle saklamıştı gövdesine. Büyük bedeni, ceketi ve kokusu içinde yeniden kayboldum. Bülbül gülün dikenlerini bile bile ona sarılıp göğsünü paramparça etmişti. O da göğsünün altında benim üzerimdeki ölüme bile bile sarıldı. Beni saklayıp sırtını siper etti. Güle ateşlenen silah bülbülü kanadından yaraladı. Bülbülün kanı gülün dalına değdi. Artık gül de bülbül de kan kırmızıdan ibaretti.

******

Evet, biz geldikkkk, hoş geldik hamsi kuşlarımmm ❤

Hepiniz iyisinizdir umarım. Beni sormayın. Yıkılmadım italik duruyorum moodum aktif kdkdjnd

Minik bir şey söyleyeyim. Diğer bölümleri kurgunun başları diye haftada bir atmıştım ama sürekli net bir şekilde hafta da bir bölüm beklemeyin. Kitabın başında da dediğim gibi bölümler genelde iki hafta içinde gelir. Yani diğer hafta iki haftadan bir kaç gün önce attım diye her hafta o gün beklemeyin fragmanları ve bölümü.

İki hafta içinde herhangi bir gün bölüm günümüz. Herhangi bir gün kısmının altını çiziyorum kdjdjd neden belli bir gün diyemiyorum hemen açıklayayım. Ben kendimi belli bir güne odaklandığım zaman çok stres yapıyor ve yazamıyorum ksjsjjd
O nasıl saçmalık demeyin.
Öyle yani, napim

Ki bölüm uzunlukları iki hafta için gayet ideal onu da belirteyim yani keke Bölümler daha da gecikecek olurda duyuruyorum zaten.

Saygılar, sevgiler, bol öpücükler efendim 😘

❤

11. BÖLÜM

"Gözlerin bir yeşil fanilaydı balkonda uçan
Sicim yağmur taklidi
Bıkmıştım zor geçen kışlarımı anlatmaktan
Bardağa birkaç çiçek ıslamaktan
Parmağımın ucunda kırmızı kenarlı bir bulut
Onu uzatırdım sana, yalnızlık gibi iri bir damla
Parmağıma düşen bir damla kandı aşk..."

****DİDEM MADAK***

❤□□

Üzerindeki beyaz gelinliğin eteklerini parmak uçları ile sevdi Güldeste. Etrafındaki karanlığın içinde sakladığı umut ışığının arttığını, bütün karanlığı yok etmeye başladığını fark ettiği bir andı. Beyaz gelinlik karanlığının içinde beliren en aydınlık ışık, duvaklarındaki çiçekler ise özenle içine ektiği çiçeklerin yansımasıydı. Hafif kabarık kollarını, minik ışıltılarla kaplı eteklerini sevdi. Kendi hayatı için ilk defa bir

karar veriyordu. Bunun hayatında verdiği en doğru karar olduğuna ise asla şüphesi yoktu.

Birkaç hafta sonra sevdiği adamla evlenecekti. Rize bir mucizeye şahit olacak, Güldeste ve Adem'i kavuşacaktı.

"Çok güzel oldun ablam." diyerek eteklerinin ucundan ona bakan kardeşinin boncuk misali parlayan kahve gözlerine çevirdi bakışlarını. Dudaklarındaki tebessüm en derin halini aldı. Yere eğilip kardeşi ile göz hizasına gelirken dayanamayarak tombul yanaklarını iki avucu arasına aldı.

"Öpeyim mi?"

Güldü Timur. Başını aşağı yukarı sallarken ablasının iki yanağına bıraktığı öpücüklerle daha da gülmüştü. Ablasının dudağındaki kırmızı rujun yanaklarına sürüldüğünü fark ettiğinde elini yanaklarına atıp ekşimiş bir yüzle sildi yüzünü Timur. "Bu ne be?"

Güldü Güldeste. Parmak uçları ile o temizledi kardeşinin tombul yanaklarını. Dağıldıkça daha da kızardığını fark ettiğinde tebessümü büyüdü. "Allık yaptık yanaklarına."

Gülerek baktı Timur. "Güzel oldu mu?"

"Oldu tabi! Benim oğluma her şey yakışır."

Yine gülerken ablasının gelinliğine kırılacak bir şeye dokunur gibi nahifçe dokunuyordu. "Ben ne giyeceğim?"

"Âdem abin sana çok güzel bir takım elbise almış. Onu giyeceksin."

Yine sessizce gülümsedi Timur. Güldeste'nin gülen yüzü elini kardeşinin alnına attığında solmuştu. "Ateşin mi var senin?"

Başını iki yana sallarken de sessizdi Timur. Güldeste elini geri çekip dudaklarını alnına yasladı. "Evet, ateşin var." diye kendini onayladı. Fazla değildi ama yine de vardı. "Karnın mı ağrıyor, midem mi bulanıyor? Söyle bakalım."

Söylemeyecekti ama daha fazla direnemedi Timur. "Midem bulanıyor..." derken yüzü ekşimişti. Boyu uzun, heybeti yerindeydi ama kolay hastalanır, hastalandığında ise günlerce kafasını kaldıramadan aralıksız uyurdu. Araba tutardı. Sevmediği bir şeyi zorla yediğinde sesini çıkarmaz ama karnı ağrırdı. Bir ilacı bile istemeden içtiyse kusardı. Dilinden dökülmeyen her derdine bedeni tepki veriyor gibiydi.

Bir eliyle gelinliğinin eteklerini toplarken diğeri ile kardeşinin elinden tutup yatağa ilerletti Güldeste. "Sevmediğin bir şey mi yedin? Ne oldu?"

"Âdem abi araba ile gezdirdi..."

Erkek erkeğe takılacağız deyip parka götürmüştü. Timur ben parkta oynamam dediğinde ise araba ile gezdirmeyi tercih etmişti. Midesi bulanmasına rağmen Âdem abisini ve yanında olmasını sevdiği için ses etmemişti Timur.

Kardeşini yatağa yatırıp üzerine battaniyeyi çekerken odanın kapısında beliren gölgenin farkındaydı Güldeste. "O üzerindeki ne senin?" diye Kadir Tönge'nin sesi yükseldiğinde Timur battaniyeyi tamamen başına çekip altına saklanmıştı. Mide bulantısını artıran şey bu defa korkuydu.

Güldeste derin bir nefes vererek ayağa kalkmıştı. Kadir Tönge'nin yüzü ile göz göze geldiğinde bakışları ifadesizdi. "Gelinlik."

Kadir'in yüzü gözle görülür bir şekilde kasıldı. Bu konuyu duyduğu andan beri sindiremiyor, kabullenmemekte direniyordu. Sokaktaki komşulardan duymuştu kızının evlilik hazırlığı içinde olduğunu. Kimse ona sormamış, gelip istememişlerdi. Eve geldiğinde esip gürlemiş ama karşısında ifadesizce ona bakan ela gözlerden başka bir şey bulamamıştı. Gündüz bağırıp çağırıyor, gece olup içtiğinde ise Güldeste ve Timur'un arkasına sandalye iliştirilmiş kapısına gelip kendinden olmadan, "Beni bırakma Güldeste, sen de gitme..." diye yalvarıyordu.

Lakin Güldeste yıllarca onun annesine söylediği bu cümleler ve yakarışlar ile büyümüştü. Babasının dudaklarından dökülen her cümlenin altının boş olduğunu biliyor, içinde minik bir parça şeklinde kalan sevginin saygısının önüne geçmesine izin vermiyordu. Tutulmayan sözler denize bırakılan bir kumdan farksızdı.

"Çıkar şunu üzerinden, saçma sapan iş yapma!" dedi Kadir Tönge. "O işsiz cahile seni vermem dedim."

"Fikrini sormadığımı da ben söyledim." dedi Güldeste. "Birkaç hafta sonra düğünüm var. Kabullensen iyi olur."

"Güldeste!"

"Ne var?" diye çıkıştı Güldeste. "Senin bana karışma gibi bir hakkın yok!"

"Bunun için mi okuttum ben seni?"

"Sen beni okutmadın. Ben kendim okudum!" Elaların içinde yıldırımlar patladı. Artık önceki kadar ürkek değildi Güldeste. Gün geçtikçe üzerindeki ürkekliği atıyor, yaşadığı her şeye karşı daha da tırnaklarını çıkarıyordu. Hayatta tek başına kalan canlar nasıl mücadele ederse onu yapıyor, tırnaklarını canını yakanlara zerre düşünmeden saplıyordu. "Ayrıca

yaptığın tek babalığı da böyle yüzüme vuracaksan hiç yapmasaydın! Senin parana ihtiyacım yok. Kendim çalışır kendim okurum."

Çenesi kasıldı Kadir'in. Küçük kızının sesi hiç çıkmazdı oysa. Şaşırıyordu nicedir karşısında duran kadına. Yüzünün değil huyunun da git gide Şehrazat'a benziyor oluşu kalbini daha da acıtıyordu. Karşısında konuşan kıymetlisi, Şehrazat'ı gibiydi. "Saygısız!" diye kükredi engel olamadığı siniri ile. "Nankör!" Heybetli bedeni ile ileri doğru atılıp Güldeste'ye yaklaşacakken bütün bunları başına çektiği battaniye altından gizlice izleyen Timur hızla saklandığı yerden çıktı. Baba bu zamana kadar hep onun üzerine yürümüştü. Ablayı hep sever, ona gülerdi. Onu ise hep döver, ona söverdi.

İlk defa ablasının üzerine yürüdüğünü gördüğünde küçük adımlarını kocaman atarak ablasının önünde dikildi. Kendi dayak yerken ellerini yüzüne kapatır, baba yüzünü dahi görmesin diye kendini saklardı. Ama ablasının önünde dururken belki de ömründe ilk defa net bir şekilde baktı babanın onunla aynı renk olan keskin kahvelerine.

"ABLAMA DOKUNMA!" derken de sesi ilk defa bu kadar gürdü.

Kadir Tönge beklenmedik bir şekilde bocalarken Güldeste kardeşini önünden çekip arkasına aldı. Zira Kadir Tönge'nin şaşkınlığı kısa sürmüş, yeniden saldırmak için ilerlemeye başlamıştı.

"Sakın!" dedi Güldeste anında.

Adımları olduğu yere çakıştı Kadir'in. Önünde Şehrazat'ın yüzü varken adım atamıyordu. Güldeste'nin her defasında kolunu kanadını kırmasının sebebi buydu. Kızı olduğu için değil, sevdiği kadına benzediği içindi merhameti.

"O şerefsiz ile evlenmeyeceksin!" dedi en net şekilde.

"Âdem hakkında düzgün konuş."

"O ŞEREFSİZ İLE EVLENMEYECEKSİN!" derken şiddetle bağırışından alnındaki ve boynundaki damarlar patlama noktasına gelmişti. Üzerine atılıp gelinliğin kolunu kavradı. Güldeste'nin, "Bırak!" çığlıklarına aldırmadan çekti. Timur babanın bacağına yapışıp ablasından uzaklaştırmaya çalışıyordu ama gücü yetmedi. Kadir Tönge bacağındaki oğlunu geri savurdu. Kızının gelinliğinin kolunu ise tek hamlede yırttı.

Gelinlikten çıkan yırtılma sesi ve Timur'dan yükselen minik bir inilti ile karıştığında durdu tüm sesler. Omuzundan tamamen kopup kolundan sıyrılan kısma şaşkın bir üzüntü ile baktı Güldeste. Kapı önüne fırlatılan Timur ise başını kapının kenarına vurmuştu. Elini ensesine attı. Sıcak bir kanın minik avuç içine değdiğini hissediyordu.

Ela gözleri deniz misali doldu Güldeste'nin. Bin bir hevesle aldığı gelinliğinin yerdeki parçasına bakarken yanağına doğru kocaman bir damla süzüldü. Bu Timur'un ablasını ağlarken gördüğü nadir anlardan biriydi.

Yaptığından pişman değildi Kadir. Ne arkasında bıraktığı kanı ne önünde akan yaşı görüyordu kör gözleri. "Sen Kadir Tönge'nin kızısın!" dedi işaret parmağını Güldeste'nin yüzüne doğru kaldırmışken. "İster kabul et ister etme. Senin kanın benim! Ve benim kanım asla vasıfsız bir insan ile bir araya gelemez! Benim uygun gördüğümle, okulun bittiği zaman evleneceksin!" Gelinliğin diğer kolunu da çekiştirip parçaladı. "Şimdi çıkar şu saçmalığı üzerinden!"

Güldeste'nin yanağına ağır bir damla süzülürken bakışlarındaki kırgınlık bir kalbi paramparça etmeye yeterdi. Ama Kadir Tönge'yi etmedi. "Senin kanın mı var baba?"

derken sesi titremişti. "Senin damarlarında içkiden başka akan kan mı var?" Yanağına doğru bir yaş daha süzüldü. "Ben Kadir'in kızıydım. Annemin sevdiği adamın... Senin değil."

Öfke saçan bakışları sekteye uğradı Kadir'in. Yine yaptığından pişmanlık duymuş ama geri adım atmamıştı. "Son söyleyeceğimi söyledim. Olur da sözümü çiğnersen bu kapıdan çıkan sadece sen olursun. Çocuk benimle kalır."

"Asla!" diyen sesi netti.

"O zaman durman gereken yeri bil Güldeste!" Adımları geriledi. Kapı önündeki Timur'un avucunun içindeki kanı, yaralanan başını umursamadan kolundan tutup yana fırlatmaya çalıştığında ileri atıldı Güldeste. Kardeşini babasından önce kendine çekip bağrına bastı. Kadir Tönge ikisine de bakmadan kapıdan çıkıp ilerlediğinde bir köşeye sinmiş, yine birbirlerine sığınmışlardı.

Gözyaşlarını hızla silerken okşadığı saçlardan eline bulaşan kanla irkildi Güldeste. Geri çekilip Timur'un ensesini yokladı. Derin olmayan uzun bir çiziği gür saçlarının arasında bulduğunda kesik bir soluk verdi. "Acıyor mu?"

Acıyordu ama başını iki yana salladı Timur.

Bu da Güldeste'ye yetti. Kardeşinin kanlı elini avucunun içine aldı. Tek bir tehditle boyun eğecek değildi. Kafası yerindeyken sallıyor, sarhoşken ne derse unutuyordu. Artık onun keyfini bekleyemeyecekti. Annesi ile anıları olan bu evden telli duvaklı çıkmak istemişti. İmkânsız olduğunu biliyordu ama içindeki umut her zaman diriydi. Yanağındaki yaşları silerken Timur ile beraber yüksek merdivenlere ilerledi. Bu merdivenleri hiçbir zaman tek inmesine izin vermemişti. Yine vermedi. İkisinin de kanlı eli birbirine sıkıca

tutunurken üzerindeki kolları yırtık gelinlik ile evin çıkışına ilerlediler.

"Nereye ablam?" dedi Timur.

Cevap vermedi. İkisi de ayakkabılarını giydi. Güldeste çantasını alıp evden dışarı çıktıklarında hedefleri yan evdi. Kapıyı çaldı. Ayşe teyzenin duymayacağını, Âdem'in ise evde olduğunu biliyordu. Düğün hazırlıkları için iki evin önünü hazırlayacaktı Âdem. Bunun hazırlıkları ile ilgileniyordu. Kapıyı bir daha vurdu. Merdivenlerden gelen sesin Âdem'e ait olduğuna emindi. Kapı açıldığında yanılmadı. Sarı saçları, mavi gözleri ve her geçen gün biraz daha erkeksi bir hal alan çehresi ile ona bakıyordu Âdem.

"Güldeste'm," dedi gördüğü görüntünün şaşkınlığı ile. Gelinliğin yırtık kollarına, iki kardeşinin ellerinin kenetlendiği yerden gelinliğin eteklerine sürülen kana baktı. "Ne bu hal? Ne oldu?" İfadesi sertleşti. "Yine ne yaptı o şerefsiz?" diyerek ileri atılıyordu ki Güldeste elini göğsüne yaslayarak durdurdu.

"Şimdi evlenelim."

Evlilik teklifinin şokunu atlatamadan ikinci bir şok ile sıkışmıştı Âdem'in yüreği. "Ne yapalum ne?"

"Şimdi, şu an, yıldırım nikahı ile evlenelim." dedi Güldeste.

Ela gözlerindeki kırmızılıkları fark ettiğinde içi ezildi Adem'in. Şaşkınlığı kısa sürdü. Kafası attığı an yapacaklarının sınırı olmadığını biliyor en çok da bu deliliğini seviyordu. Yutkunarak yaklaştı gül çehreye. Kırılgan bir gülü sarmalar gibi nazikçe elleri arasına aldı yüzünü. "Ne oldu sana? Ne dedi de böyle büktü yine boynunu? Söyle bana Güldeste'm..."

Dudakları titrerken yanağına bir yaş daha süzülüp Âdem'in parmakları arasına karıştı. "Evlenmeyelim mi?"

"Tövbe de!" dedi hızla. "Şu saniye gideriz nikah dairesine. Hiç mühim değil." Yanağını okşayıp yaşları sildi. "Ama ben isterim ki evinden telli duvaklı çık. Kemençeli, horonlu bir düğünümüz olsun. Evi daha ayarlayamadım hem. Eşyalar da haz-"

"İstemem eşya." dedi anında. İş bulmaya çalıştığını, bulamadığı için bunaldığını, düğün masrafı yüzünden dara düştüğünün farkındaydı Güldeste. "Ayrı ev de istemem. Sen ol, Timur olsun yeter bana. Burada yaşarız. Ben okula giderim, sen işe. Ayşe nine yine bakar Timur'a. İçinde senin olduğun her yer bana yuva. Gerisinin hiçbir önemi yok."

Boynu büküldü Âdem'in. "Güldeste'm..."

"Ben o evden telli duvaklı çıkamam Âdem." derken sesi açık bir yara gibiydi. Parçalanmış gelinliği her şeyin özetiydi. "Orası benim evim değil." Elini Âdem'in kalbinin üzerine yasladı. "Burası benim evim."

Bakışları daha da dalgalandı Âdem'in. Sevdadan kalbi patlayacak olsa şu an patlardı. Öpemedi. Bunca yıldır sevdiğiydi ama dudakları bir kere değmemişti tenine, ellerinden başka. Nasıl sevecekti ki gülü? Nasıl kıyacaktı? Dokunmaya dahi kıyamıyordu Âdem. Ama ilk defa avucu içindeki yüzü kendine çekip sıkıca bağrına bastı. Gül saçlarından derin bir nefesi içine çekerken minik, masum bir öpücük bıraktı saçlarının arasına. "Sen iste... Ne istersen boynum kıldan ince. Sen yeter ki hep beni iste Güldeste."

Sindiği sinede bir sessiz gözyaşı daha döktü Güldeste. Minik ama bir o kadar da minik olmayan Timur'un bakışları ikisindeydi. Elini ensesine atıp yeniden ovuşturdu. Elindeki

kanı fark eden Âdem, Güldeste'den ayrılmış Timur'un önünde eğilmişti. "Ne oldu sağa?"

Sessiz kaldı Timur.

Derin bir soluk verdi Âdem. Cevap belliydi. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Timur'un yarasını sarıp el ele tutuştular. Güldeste'ye temiz bir beyaz elbise aldılar. Mevsimlerden sonbahar, aylardan kasım olan bir günde Rize Belediyesinde hiç kimseye haber vermeden yıldırım nikahı kıydılar. Adem'in üzerinde eski lacivert bir gömlek, Güldeste'nin üzerinde gelinlik yerine o beyaz elbise, Timur'un üzerinde ise siyah bir tişört vardı. İkisini izlerken dudaklarında derin bir tebessüm, hayalinde ise yine bir aile vardı. Timur'u zorla kucaklarına alıp tek bir fotoğraf çekildiler bugüne dair.

İmam nikahını da kıyıp yeniden geri döndüklerinde hava kararmış, Rize'de yine yağmur başlamıştı. Âdem'in arabasında olmayı umursamıyordu artık Güldeste. Herkes gerçeği biliyor, ikisinin birbirlerinden başkasına yar olmayacağını konuşuyordu. Haklıydılar da. Öyle olacaktı.

"Bavulumuzu alıp geliyorum." dedi Güldeste arabadan çıkmadan hemen önce.

"Ben de geleyim." dedi Âdem. "Sorun çıkar-"

Eliyle durdurdu. "Ben hallederim." Arka koltukta uyuyakalan Timur'a çevirdi bakışlarını. Huyu olmamasına rağmen hasta olduğu için saatlerdir uyuyordu. "Sen Timur'u götür yeter. Daha fazla hırpalanmasın."

Emin değildi Âdem. Güvenmiyordu o adama. Huzursuzca kıvrandı yerinde. "Akşam oldu. İçip gelecek şimdi."

"İyi ya." dedi Güldeste. "En sevdiği içki şişeleri içinde almalı bu haberi." Elindeki evlilik cüzdanını sıkarak arabadan indi. Âdem çaresiz bakışlarla onu ilerlerken cehennemi olan tahta kapıya ilerledi. Paspasın altından anahtarı çıkarıp içeri girene kadar bakışlarını ondan koparmadı Âdem. İçeri girdiğinde çaresizce Timur'u kucaklamaya çalıştı ama tosundan hiçbir farkı yoktu. "Ula bu ne?" dedi kırmızı bir yüzle. "Diyete sokacağum artuk seni kayınço!"

Timur huzurla uyurken kıpkırmızı olmuş bir yüzle eve ilerledi. Ninesi bu saatte televizyon başında uyuklardı. İyice yaşlanmış, güçten düşmüştü. Tek kolunda tutacak derman kalmadığında kucağındaki çocuğu bir dakika için yere bırakıp kapıyı açtı. Yeniden yere eğildiğinde kucaklamayıp omuzuna atmıştı. Böyle daha kolaydı.

Huysuz bir ses çıkaran Timur'un poposuna babacan bir tokat attı. "Uyu uşağum uyu."

Uyumaya devam etti Timur. Korkmuş, hasta ama mutlu bir gündü. Bir sürü şeyi aynı anda bu kadar yapmaya alışkın değildi. Başındaki yara sızlıyor, midesi bulanıyordu. Odaya götürüp yatağa yatırdığında ilk ateşine baktı Âdem. Normaldi. Huzurla uyumaya devam ettiğini gördüğünde gür kumral saçlarını geri iteledi. Derin bir tebessümle izledi birkaç saniye. Yaşından büyük yükleri olan bu çocuğa her zaman saygı duyacaktı.

Odadan çıktığında babaannesi her zamanki gibi bir Kadir İnanır filmi önünde uyukluyordu. Hızla merdivenleri inip yan eve koştu. Kapıyı dinleyecek, en ufak seste gerekirse kapıyı kırıp içeri dalacaktı. Bu niyetle kulağını kapıya yaslayıp bekledi.

Oysa içeri de hiçbir ses yoktu. Odasında, tarih kitapları arasında içen Kadir Tönge'yi umursamadan bir bavula hem

kendi hem kardeşinin kıyafetlerini sığdırdı Güldeste. Kitapları için sonra gelmesi gerekecekti. Beyaz elbisenin eteklerini toplayarak elinde bavulla çıktı yıllarca kaldığı odadan. Adımları yavaşladı birkaç adım sonra. Bavulu bırakıp geri döndü. Her gece içip odalarının kapısına dayanan babasından saklanmak adına kapının arkasında sakladığı sandalyeyi kavradı. Artık gözünün önünden yok oluyordu elleri kanlı oğlu ve annesine benzediği için sevmeye çalıştığı kızı. Bunu, babasına ondan saklanmak için kullandıkları silahla duyuracaktı.

Bunca zaman sustuğu, korktuğu, kardeşinden bir çocukluğu çaldığı için deliler gibi pişmandı. Oysa en cesur o olmalı, konuşamaya korkan bir can içinde dimdik durmalıydı. Timur sessizse onun öğrettiği oyun yüzünden ürkekse, o yeterince cesur olamadığı içindi. O da çocuktu ama. Timur'un başını okşayan bir ablası vardı. Onun sırtını sıvazlayıp cesaret veren kimsesi yoktu. Kimseye muhtaç olmadığını, kendi sırtını kendi kendine sıvazlaması gerektiğini büyüdükçe öğreniyordu Güldeste.

Bir aile olmaya devam edebiliriz diye umut ederdi küçükken. İçki şişelerinin arasında sönüp gitmişti bu umut.

Sandalyeyi kavrayıp yüksek merdivenlerden aşağıya savurdu. Bacakları kırılarak en aşağıya inen sandalyenin şiddetli sesi ile açıldı Kadir Tönge'nin kapısı. Arkasında içki şişeleri, etrafına yağdığı leş bir koku ve burnunun ucunda her sarhoşluğunun nişanesi olan kırmızılık vardı. Önce kızına baktı Kadir Tönge. Sonra ise yanındaki bavula. Henüz kendini kaybedecek kadar içmemişti. Gördüklerinin farkındaydı.

"Ne oluyor?" derken sesi kesikti.

İlerleyip bavul üzerinde ki evlilik cüzdanını kavradı Güldeste. Açıp ilk sayfayı babasının yüzüne doğru kaldırdı. "Artık senin kanın da değilim, adında da" dedi tek nefeste. "Güldeste Tönge değil, Güldeste Yılmaz'ım. Kendi cehenneminde yanmaya devam et. Kardeşimi daha fazla sana ezdirmem. Hele bir onu benden almaya kalk! Bak o zaman seni nasıl Rize'ye rezil ediyorum. Nasıl herkesin çok sevdiği Kadir Tönge'nin gerçekte nasıl bir canavar olduğunu gösteriyorum. Nasıl o her şeyden çok sevdiği itibarını yerle bir ediyorum! Nasıl karısını kendi elleri ile öldürdüğünü herkese anlatıyorum!"

Kasılıp kaldı Kadir Tönge. Gördüklerinin ve duyduklarının şoku ile göz bebekleri dahi titredi. "Ben öldürmedim." Söylenen o kadar cümle içinden sadece birine cevap verdi. "Şehrazat'ı ben öldürmedim. O çocuk öldürdü!"

"O kimseyi öldürmedi!" diye bağırdı Güldeste. Yıllardır sustuğu gerçeği bütün nefreti ile kustu Kadir Tönge'nin yüzüne. "SEN ÖLDÜRDÜN! HAMİLEYDİ. DÖVDÜN! KARNINA VURUP ERKEN DOĞUMA NEDEN OLDUN! ELLERİ KANLI OLAN BENİM KARDEŞİM DEĞİL, SENSİN!"

Derin bir sessizlik oturdu aralarına.

Yanağına doğru ağır bir yaş süzülürken başını iki yana sallayıp ellerini kulaklarına kapattı Kadir Tönge. Gerçekler içki şişelerinden daha ağırdı. "Sus! Yalan söyleme! Sus!"

Dudakları titriyordu Güldeste'nin. "Ağır geldi değil mi gerçeği duymak? Sen bile dayanamazken küçücük bir çocuk nasıl dayanır hiç düşündün mü?"

Düşünmemişti Kadir Tönge. Vicdanını dahi sarhoştu. Sadece Şehrazat' ı düşünerek ağlamaya devam etti.

"Annem ölürken... Sana o kadar güvenmiyordu ki; kardeşin babana değil sana emanet dedi. O zaman ne demek istediğini anlamamıştım, çocuktum..." Yanağına doğru minik bir yaş süzüldü. "O gittikten sonra anladım ne demek istediğini... Yıllardır karşına fotoğrafını alıp içtiğin, öldü diye kendi oğluna hayatı dar ettiğin kadın bile seni sevmiyordu. Sen kendinden nefret etmişsin çok mu?" Dudakları hem gözünden dökülen yaşlardan hem söylediklerinden titriyordu. "Et baba. Yaşattıkların için en çok kendinden nefret et! Dilerim bir ömür vicdan yükü ile kıvranırsın. Şimdi bu cehennemde tek başına yan. Varlığı zarar oğlun da yok, bir zamanlar seni seven kızın da."

Yanağına düşen yaşlar tüm yüzünü ıslatırken duyduklarının azabı ile kapı önüne çöktü Kadir Tönge. Güldeste değil, Şehrazat söylüyordu sanki her bir cümleyi. Kendi içinde kurduğu dar ağacında aslında kendi olmalıydı. Ama Kadir Tönge hiçbir zaman o vicdan kürsüsüne çıkamayacak kadar korkaktı.

Yanağına düşen yaşı hızla sildi Güldeste. Bavulu alırken geride kalan vazoya takıldı bakışları. O olmadan Timur huzurla uyuyamazdı. Geri dönüp onu da aldıktan sonra babasının yüzüne dahi bakmadan ilerledi merdivenlere. Eteklerinin ucunu kolunun altına sıkıştırıp iniyorken, "Sen de öleceksin..." diyen ağlamaklı sarhoş ses ile duraksadı. "Çıkma bu evden Güldeste. Sen de beni bırakma... Sen de öleceksin..."

Boğazındaki yumruyu zorla yuttu Güldeste. Hâlâ içinde beliren ince bir sevgi vardı. Kızdı kendine ama annesinin sözünü bu sefer hakkıyla yerine getirdi. Sevgisinin kendine olan saygından ödün vermesine izin vermedi. "Beni öldüren asıl sensin baba."

Arkasında daha çok yıkılan Kadir Tönge'yi umursamadan indi dik ve uzun merdivenleri. Çocukluğu ve gençliği saklıydı bu merdivenlerin her bir adımında. Hepsinin üzerine basıp geçti. Yağmurlu bir günde her şeyi arkasında bıraktı Güldeste. Kapıyı açtığında karşısında gördüğü Âdem ile boğazındaki yumruğu bir avuç ateşe çevirip yuttu. "Evimize gidelim." dedi sadece.

Bavulunu alıp elini kavradı Âdem. Kapıyı sertçe çekti Güldeste. İkisi el ele evlerine ilerlerken geride bir cehennem bıraktılar. Ateş bir evi cehenneme çevirdiğinde ilk yanındaki diğer eve sıçrardı. Bilemediler. Evlerinden içeri gülerek girdiler. Uyuklayan Ayşe ninenin karşısına dikilip evlendiklerini söylediklerinde ise, "Poh yiyenin uşakları, nettuz öyle?" şeklinde bir tepki aldılar. Söylenmiş ama söylenme arasında yeniden uyuyakalmıştı. Zaman su misali akarken yaşlılığı ilerliyordu.

İlk Timur'un yanına gidip başucuna vazosunu bıraktı Güldeste. Saçlarına derin bir öpücük bırakıp bu zamana kadar kendi cesaretsizliği yüzünden yaşadıkları için defalarca özür diledi. Geçmişi telefi edemezdi. Lakin o cehennemde dahi masum kalbini koruyan kardeşine temiz bir gelecek bırakacaktı. Bu yürekten istediği tek şeydi.

Timur'un yanından ayrıldığında Adem'in minik odasına el ele girdiler. Kapı kapandı. Işık söndü. Sadece ay ışığı ve birbirlerinin gözlerinin ışığı varken yine dokunmaya kıyamadı Âdem. Saçlarını okşadı. Gül saçlardan derin nefesler çekip bağrına sakladı. Yanaklarına derin öpücükler bıraktı. Dudaklarına derin öpücükler bıraktı. Güldeste küçüldükçe küçüldü kucağında. Kirli sakallarına, sevdiği adamın tenine ilk defa çekinmeden dokundu.

Bütün yaralarından öptü Âdem. Kırmadan, dökmeden, incitmeden sevdi. İkisi bir bütün olup küçük bir sevdayı

büyüttüler. Âdem Güldeste'nin oldu, Güldeste Âdem'in. Sonsuza kadar diye mırıldandılar kulaklarına. Masum öpücüklerle tenlerine mühürlediler bu yemini.

Biri için sonsuz, biri için sonu olmayan bir sevdayı aralarına alıp birbirlerinin gövdesinde ilk uykularına öylece daldılar.

******

Çoğu şeyden korkmazdım. Ölüm dışında. Çünkü görmediğinden değil, yüz yüze geldiğinden korkardı insan. Ölümün soğuk nefesi ile defalarca yüz yüze gelmiştim. Parçalanmış kemiklerimi dahi ölümle yaşam arasındaki o ince çizgiden toplamışlardı. O günden sonra hayatta değildim belki ama ölü de değildim. Arafa sıkışmıştım. Araf, hep sanılanın aksine arada kalmak değildi. Ölmek ama tamamen yok olmaktan korkmaktı. Ölmüştüm. Ama tamamen de yok olamıyordum.

Çünkü üç yıl önce ölümle aramda siper olan o duvar yeniden bütün heybetiyle önümdeydi. Beni arafa sürükleyen oydu. Orada sıkışıp kalmışken kolları bedenime sıkıca dolanmış, sırtı bana gelecek darbelere engel olmuştu. Güçlü ve büyük kollarının aksine gövdesinde hayat vardı.

Yine...

Kurşun sesleri azalıp çoğalırken ne olduğunu seçmek bir hayli zordu. Ceketinin etrafıma ördüğü karanlık duvar kurşun geçirmez gibiydi. Sesleri susturmak adına elimi yeniden kulaklarıma kapatıp kokusuna saklandım. Uğultular, çığlıklar ve silah sesleri azalır gibi olduğunda korku ve panik ile boşalan beynim de bazı şeyleri algılamaya başlamıştı. Kulağıma kapattığım elimdeki sıcak sıvı tenimi yakar gibi olduğunda irkildim. Beni ceketinin içine saklamadan birkaç saniye önce tutunduğum omzundan elime bulaşan bir kan vardı.

Farkındalık ve acı aynı anda belirdi. Beynimde bir nokta irkilerek bütün bedenimin buz kesmesine neden oldu. "Vuruldun..." diye mırıldandım yüzüm göğsüne yaslıyken. "Vuruldun..."

"Kadını bulun!" emri başucumdan patlayan başka bir silah sesine karıştı. Ekledi. "Kız nerede?"

Bahsettikleri kadın ben miydim bilmiyordum ama eğer bensem etrafıma ördüğü duvar buna izin vermedi. Silah sesleri azalıp yoğalmaya devam ederken siren sesleri karıştı her bir feryada. Kan kokusuna bulanmıştı her yer ama deniz kokusu daha baskındı. Ona tutundum. En sonunda ceketini geri açıp kan dolu bir aydınlığa çıkmamı sağladığında gördüğüm görüntünün vahşetten hiçbir farkı yoktu. Etrafımızı saran insanların çoğu artık kanlar içindeydi.

Şaşkın ve bocalamış bir haldeyken, "Kalk." dedi sadece. Sesinde zerre duygu yoktu. Kan vardı yine göz bebeklerinde. Ne zaman ölümü üzerimden alsa aynı ifade beliriyordu keskin kahvelerde. Belki de ölüm kan kırmızı değil, keskin bir kahvenin üzerine düşen bir kırmızıydı.

Kalkamadım. Topuklularımın üzerinde sendelediğimde kolumdan kavrayıp hızla kaldırdı. Bacaklarım uyuşmuş

gibiydi. Bakışlarım orkestraya takıldı. Artık hepsi ölüydü. Önlerine kokteyl masalarını siper etmiş siyah takım elbiseli adamlar karşısındaki kişilere silahlarını ateşlerken ortalıkta ne Kenan vardı ne Hülya Kralşan ne de Rus mafyası Dimitri. Hepsi kaçmıştı. Beni öldürmek için gün sayan kendi annem de *seni koruyacağım* diye naralar atan Kenan da. Bir tek o *bana güvenme* demişti. Ama bir tek o yanımdaydı.

Gözbebeklerim korku ve panik ile bedeninde gezindi. Neresinden vurulduğunu anlamaya çalışıyordum ama zordu. Bir adım önüme geçip beni arkasına alarak önünde kalan birine bir kurşun daha sıktığında sol omuzundaki delikle yüz yüze geldim. Siyah ceketinin sırtı oradan akan kanla daha da siyahlaşmış gibiydi. Şaşkınlığımı ve paniğimi başımızın üzerinden geçen kurşun arttırdı. İstemsizce başım önüme eğilirken beni yeniden kolunun altına çekerek gövdesi ile saklamıştı. Arkamıza doğru bir kere daha silahını ateşlerken adımları hızla öne gidiyor, beni de kendi ile beraber ilerletiyordu. Omuzuma dolanan kolunu kaldırırken yüzünü belli belirsiz ekşittiğini fark ettim. Kesik bir inilti dökülmüştü dudaklarından.

"Vuruldun!" diye yükseldim.

Adımları artık hızlıydı. Koşar adım merdivenlere ilerletti ikimizi de. "Farkındayım." derken de bir hayli sakindi.

Ben ise bir o kadar panik. "İyi misin?"

Cevap vermedi.

Yanından koşar adım geçtiğim gövdesi kanla kaplı kadın ve erkek bedenleri vardı. Elbisem ayaklarıma dolandığında düşer gibi oldum. Panik ve korku ile ilerlemekte bir hayli zordu. Topuklularım ile belki de ilk defa sendeliyor, ayaklarım birbirine karışıyordu. Başımızın üzerinden bir kurşun daha geçtiğinde elini omuzumda ve sırtımda değil,

başımın üzerinde hissettim. Sonra ise tekrar sırtımda. Bedenimi hızla önüne alıp yeniden arkama geçmiş, bedenden bir kalkan oluşturmuştu. Arkadan bakan önündeki beni asla göremezdi.

Elbisemin eteklerini toplamaya çalıştım bir elimle. O kadar hızlı yürüyor, beni de o kadar hızlı ilerletiyordu ki; ayak uyduramıyordum. Elbiseyi baldırlarıma kadar toparladım. Bu hengamenin içinde topuğumun birinin en nihayetinde kırıldığını fark ettim. Buna dahi üzülemeyecek kadar panik doluydum. Kırılan topuğumla yana doğru sendelediğimi fark ettiğinde merdivenlere gelmiştik. Elbisem yeniden elimden kaydı. Bir ucuna basıp yine öne doğru sendeledim.

Bir silah daha patladı arkamızdan. Eli omuzumdan, bedeni ile hala bana siper olmaya çalışırken; topuklu ve uzun bir elbise ile ona uymaya çalışmama daha fazla tahammül edemeyecek gibiydi. Benden önce merdivenlere ilerlediğinde geri dönen bakışları kısa bir an gezindi üzerimde. "Şunları giymek zorunda mıydın?" diye yükseldi belki de ilk defa. Sesi bu defa kontrollü ve sakin değildi.

Belki de ilk defa bu kadar haklıydı.

Cevap vermeme fırsat vermedi. Ayakkabılarımı çıkaracaktım ama bileğimden bağlıydı. Seçimime söverken eteklerimi yeniden baldırlarıma toplama derdindeydim. Aynı saniyelerde ayaklarım yerden kesildi. Silah tutan sağlam kolunun üzerine hangi ara oturduğumu da algılayamadım. Ben oturmamıştım çünkü. O tek hamlede kucaklamıştı. Kollarımı omuzuna dolayıp düşmemeye çalıştım ama bu paniklememe engel değildi.

"Ne yapıyorsun? Yaralısın, bırak!" diye soludum onca hengâmenin arasında.

Umursamadı. Merdivenleri indirirken dengemi sağlamak adına yaptığım tek şey kucağındayken yanağımı başına yaslamak oldu. Arkada kalan silah sesleri devam ederken merdivenler de bitmişti. Hızla kolundan indirdi. Bir topuğum kırık diğeri sağlamken yürümek zordu. Yeniden eteklerimi kucağımda toplamaya çalıştım. Başardım da. Diğer elim ise aynı saniyelerde eline uzanmış, sıkıca kavramıştı. Omuzundaki yaradan akan kan eline ulaşmış olmalıydı. Avuç içinden tenime değen ılık bir kan hissi vardı. Bu da umurumda değildi.

Geri çekmedi elini. Bocalar gibi oldu ama durmadı. Aksine daha da sıkı kavradı parmaklarımı. Sıcacıktı eli. Bu cehennemin içinde dahi bu eli tuttuğumda hiçbir kurşun bana değmeyecek gibiydi. Öyle de oldu. Elini elimden çekmeden ilerletti. Arabaların olduğu kısma geldiğimizde kaçışan, koşturan, galeri çıkışına ilerleyen kalabalığın içine karıştırmadı beni. Herkes ileri koşarken o geriledi. Sağ tarafa ilerledi. Peşinden koşmaya çalışıyordum ama topallarken gittikçe zorlaşıyordu. Yine düşer gibi olduğumda sendeleyip koluna yapıştım.

"İstersen ağzıma sıç ama artık bunu yapacağım." dediğini duydum. Önümde eğilip ayakkabının bileğimi saran ince iplerine parmaklarını geçirerek koparması saniyelik bir olaydı. "Çıkar şunları!" derken de başka bir seçenek bırakmamıştı. Bileklerimin acıyışı bile umursanacak seviyede değildi. Yalın ayak takıldım peşine. Böyle her şey daha kolaydı. Silah sesleri azalmış yerine çığlık, siren ve feryat sesleri kurulmuştu.

Köşede kalan bir kapı vardı. Birkaç adım kaldığında kapı açıldı. İçeriden çıkan Adriel'in ifadesi onun kadar kontrollü değildi. Panik oluşu her miliminden okunuyordu. "Ahuzar Hanım." dedi aynı paniğini sesine de yansıtarak. "Sizi arıyorum her ye-!" diyecek oldu.

Konuşmasına fırsat vermedi. Beni Adriel'e doğru ilerletti. İkimizi birden kapıdan içeri iteleyip en nihayetinde elini elimin içinden usulca kopardı. "Onu buradan sağ çıkar." derken bakışları Adriel'deydi. Elimden ayrılan eliyle güven hissi gitti. Eli parmak uçlarıma değer gibi olmuştu hemen geri çekilmeden önce. O temas da gittiğinde ölümün ürpertisi yeniden ensemde belirdi. Bakışlarımı gözlerinden koparmadım. Panik ve korku dolu baktığımı biliyordum ama elimde değildi. Yaralanmıştı.

Adriel kolumdan kavrayıp geri çekerken birkaç saniye için gözlerimi buldu keskin kahveler. Ona doğru gitmek isteyen adımlarım istemsizce gerilerken bakışlarında ilk defa bir duygu kırıntısını en net şekilde yakaladım: *endişe*... Kapı kapandı. Aynı saniyelerde yaralı sırtını bana dönüp yeniden cehennemin içine daldı. Beyaz ışıklarla kaplı bir holde ilerlerken çıplak ayaklarımın altındaki zemin, tenimi üşütüyordu. Ama elini tuttuğum elinden benim avuç içime bulaşan kanın varlığı sıcaktı.

Beyaz ışıkla kaplı, dar koridorda ilerlerken sessizdim. Başımdan geçen kurşun sesleri, çıplak ayaklarım, kanlı elim ve titreyen bacaklarım umurumda değildi. Zihnimde sadece geride kalan o ve yaralı omuzu dönüyordu. Küçük, siyah bir odaya bıraktılar önce. Orta büyüklükte bir masanın karşısında siyah deri bir koltuk vardı. Bacaklarımda güç bulamadığımda hiçbir şeyle ilgilenmeden kendimi koltuğa bırakıp elini tuttuğum eldeki kana çevirdim bakışlarımı.

Kan kırmızıydı.

Düşünmek istedim ama düşünemedim. Yoğun stres ve aynı travmayı tekrar yaşayan bedenim donup kalmış gibiydi. Beyrut'taki bomba ve az önceki silahlar arda patlarken kapı aniden açıldı. "Ahuzar, sevgilim." diyen Kenan'ı ne görmek ne de sesini duymak istemiyordum. Önümde belirdiğinde

bakışlarında samimiyetten uzak bir endişe vardı. "Yaralandın mı?"

Cevap vermeden bomboş baktım. Kendi yaralıyordu. Ölsem bile ne önemi vardı?

Kanlı olmayan elimi kavradı. "Asıl bedeli onlar ödeyecek. Merak etme."

Bomboş bakmaya devam ettim. Duymuyordum hiçbir saçmalığını. Karşımda konuşanın o olup olmadığını dahi bilmiyordum. Zihnim uçsuz bucaksız bir boşluktaydı. Bir şeyler daha saçmaladıktan sonra Adriel'e beni yan odaya almasını söyledi. Koridorun ucunda bu yöne ilerleyen Dimitri'yi gördüğümde kritik bir konuşma yapacakları için beni gönderdiğini anlamış ama üzerine duramayacak kadar donmuş durumdaydım. Adriel ile beraber yeniden ilerledik. Bir başka kapıyı açıp bu defada koyu kahve deri koltuklarla kaplı odaya ilerlettiğinde de tepki veremedim, Irmak kollarını aniden bana dolayıp, "Ahuzar abla! İyisin?" dediğinde de.

Bir elimde onun kanı, diğerinde elbisemin etekleri varken öylece dikildim. Boynumdaki kollar masumdu. Gerçek bir korku ile sarıldığını hissedebiliyordum. Bakışlarım onun hemen arkasında kalan, gergin bir şekilde boğazını ovuşturan Hülya Kralşan'a takıldı. Gözleri gözlerime değdiğinde saçma bir umutla yine mahcubiyet bekledim. Yoktu. Gerginlikten başka hiçbir duygusu yoktu. Oysa bu kurşunlar onun yüzünden sıkılmıştı bana. Kendi annem atmıştı beni cehennemin ortasına. O da bu kadın yüzünden yaralanmıştı, bende. Üzerime ölümü giydiren de bu kadındı, boğazımdaki ipin ucunu sıkan da.

Sert ve keskin bakışlarıma tahammül edemeyen bu defa o oldu. Bakışlarını kaçırdı. Irmak'ın kolları boynumdan usulca çözülürken gözleri endişe ile bedenimde gezinmişti.

"Yaralandın mı?" dedi çıplak omuzumdaki kanı fark ettiğinde. Benim değil, yine onun kanıydı oysa.

Bakışlarımı Hülya Hanım'dan koparmadım. Saf bir nefret, gösterişli bir ihanetti karşımda duran kadın. "Benim kanım değil..." diye mırıldanırken duygudan yoksundu sesim.

Irmak bir şeyler anlatıp paniğinden bahsederken dinlemedim. İçinde iki alev topu dönen bakışlarımın hedefi artık tamamen o kadındı. Kendi canını kurtarmak adına yaptığı bencillikler ve vahşetin hala farkında değil gibiydi. Gerdanında gezinen elleri sadece kendi için endişeliydi. "Irmak, artık biraz susar mısın?" diye yükseldi aniden.

Beynimde geçmişten sesi yankılandı. *Ahuzar! Kes sesini artık ya! Ne ağlayıp duruyorsun?*

Irmak susarak yanımdan bir adım gerilerken benim adımlarım karşımdaki kadına ilerledi. İlk defa topuklu yoktu ayağımda. Yalın ayaktım. Ona olan öfkemi ve nefretimi kendime topuklu ayakkabı yaptım. Bir insanın kendi annesine duyduğu nefret kadar tehlikeli bir duygu yoktu yeryüzünde. İstenmeden oluşan her nefret can yakardı. Ben ondan nefret etmek istememiştim. Aksine, o benden nefret ettikçe ben onu sevmeye devam etmek için elimden geleni yapmıştım. Ne büyük aptallıktı. Şimdi içimde beliren nefretin üzerine ben dahi çıkamıyordum. Boyumu aşıyordu.

Tam önüne geldiğimde o, topuklular üzerinde olmasına rağmen aynı boydaydık. Yüzüme bakarken zerre utanç belirmeyen gözlerine kilitledim gözlerini. "Korktunuz sanırım..."

Sessiz kaldı ama gözlerinden geçen bir endişe vardı. Yine kendi adınaydı.

"Korkmayın." dedim derin bir tebessüm ile. Eteğimin ucunu bırakıp kollarımı duygusuzca ona doladım. Dışarıdan bu manzaraya bakan Irmak ve Adriel soğuk bir kaynana ve sıcakkanlı bir gelin görüyordu. Ben ise hiçbir şey. Anneme sarılıyordum sözde yıllar sonra ama içimde beliren tek duygu yine devasa bir nefretti. Kolları bana dolanmadı, aksine kaskatı kesildi kollarımın arasında kalan bedeni. "Sen yaşamanın bir yolunu hep bulursun." Kulağına değen mırıltım ile irkildi. "Öyle değil mi?"

O hala kaskatıyken ben yavaşça geri ayrıldım. Avucumun içinde Timur'un kanı vardı. Olması gereken ise benim kanımdı. Üzerimdeki ölüme kanını giydirmişti. Ben de bu kanı Hülya Hanım'ın beyaz elbisesinin ön kısmına silerken zerre düşünmedim. Önünden geri ayrılmadan önce gözlerinden koparmadığım dik bakışlarım ile elbisenin ön kısmına sürttüm avuç içimi. Üzerine ölümün bulaşması gereken asıl kişi oydu. Bu kan onun hakkıydı. Bir adım gerilediğimde beyaz elbisesinin karın kısmında artık kan kırmızılar vardı.

Adım gibi emindim. Benim ölümüm istediği kadar kolay olmayacaktı. Ama onun ölümü işte bu kadar kolay olacaktı.

******

Gecenin karanlığı içinde İstanbul sokaklarında art arda ilerleyen sayısız siyah aracın ortalarına aldıkları arabanın içinde ki Kenan Kralşan sessizdi. Bakışları kolundaki saate

indi. Üçü çeyrek geçiyordu. Olayın üzerinden geçen sekiz saat Kralşan sessizliği ile bir araya geldiğinde İstanbul'un gecesi dahi daha da siyahlaşıyordu. Onun sessizliğinin aksine televizyon ve sosyal medya saatler önce açılışa yapılan saldırıyı konuşuyor, ölü ve yaralı sayısı konunda altyazılar art arda geçiyordu. Kralşan Holding adı ilk defa böyle bir olayla anılıyor, gündemden düşmüyordu.

Onu tanıyan herkes bu sessizliğin hayra alamet olmadığını bilirdi. Sürücü koltuğundaki Fiko ve diğer yanındaki Tulpar da bunun farkındaydı. Parmakları arasındaki bozuk parayı hızla çeviren Kenan hayatında ilk defa yaptığı bir şeyden pişmanlık duyuyordu. Hafife almak yapılacak en büyük hataydı. *Yaşlı kurt* diyerek hafife aldığı Yakup Öz beklenmedik bir şekilde canını sıkıyordu.

Eski roma parası parmakları arasında bir kere daha döndü. Saatler öncesinden içinden çıktığı silah sesleri dönüp duruyordu zihninde. Saldırıyı Tulpar son anda fark edip ilk atağa onların geçmelerini sağlamıştı. Bunu daha önce fark edemediği için ilk defa kendine kızgındı Kralşan. Her türlü önlemi almışken yaşanan bu olay skandaldan başka bir şey değildi. Üstelik gövde gösterisi yapması gereken bir misafirin; Dimitri Volodin'in yanında yaşanmıştı bu olay.

Sadece orkestra işini bir saat önce kafasına sıktığı çalışanına emanet etmişti. Darbeyi de tam olarak o noktadan yemişti.

Deli gibi saldırmak istiyordu ama Yakup Öz yer yarılıp içine girmiş gibiydi. Hiçbir iz yoktu. Üstelik Kenan'ın zarar verebileceği herkesi saklamıştı. Her yeri aratmasına rağmen nerede olduklarına dair bir ize rastlamamıştı. Geriye tek bir seçenek kalıyordu. Pek sevgili Yakup amcasının savaş isteğini geri çevirecek değildi. "Hazırlıklar tamam mı?" diyen sesi eğlenceden uzak, tehlike kaplıydı.

Fiko cevapladı. "Hazır abi."

Başını aşağı yukarı salladı. Çaprazında kalan adamın ceketinin omuzundaki yırtığa takıldı bakışları. "Yaran nasıl Tulpar?"

Omuzundan yediği tek bir kurşunun acısını uyuşturulmuş olmanın etkisi ile şu anlık hissedemiyordu Timur. Kralşan'ın ayarladığı bir doktor ile çıkarılmıştı kurşunu. Yine Kralşan dinlenmesi için evine göndermişti ama bu gece bir şeyler olacağına adı gibi emindi. Tek bir kurşunla yıkılmaya niyeti yoktu. Daha beterlerini de yaşamış, acısı ile baş etmişti. Şakağından soğuk bir ter boynuna doğru süzülürken ifadesizliğini korudu. "Sorun yok efendim." Sesini her zamanki gibi ifadesiz çıkarmaya çalışıyordu.

Daha önce yediği her bir kurşun vatanı içindi. Belki de o yüzden bu kadar sızlamamışlardı. Şu an uyuşturulmuş olmasına rağmen ince bir kesik gibi sızlıyordu omuzu. Daha ilk dakikadan orkestra da bir terslik olduğunu hissetmiş ama ihtimal vermemişti. Son anda fark ettiğinde elindeki silahı Kralşan'a doğrultan piyaniste ilk kurşunu sıkan oydu. Sonra ise aklına gelen ilk şey ona koşmak olmuştu.

Ahu'ya.

Düşünmeden o yöne koştuğu için artık ayaklarına kızgın değildi. Yine olsa yine koşardı. Biliyordu. Onca hengamenin içinde öyle yalnız, öyle tek başınaydı ki; o da gidecek başka bir yer bulamamış, bu yalnızlığa çekilmişti. O alevlerin içinde tek kaldığında ona uzanan hiçbir el olmamıştı. Belki de bu yüzdendi onu ceketinin içine saklaması, herkesten saklamak istemesi. Görünmez olmak istediği hiçbir anda görünmez olamamıştı. Artık elinden gelen sadece başka bir yalnızlığı görünmez hale getirmekti. Elinin içindeki kanı zerre umursamadan elini tuttu diye ona kızabilirdi. Lanetini ona

bulaştırmamak adına kalbini kırdıktan sonra elindeki kanı eline sürmesine izin verdi diye kendine de kızabilirdi ama o an hiçbir şey yapamadı Timur. *Sonra düşünürüz* kutusu da yoktu, *boş ver* de. Omuzundaki sızı ile önüne bakarken tek düşündüğü güvende olduğunu bilmekti. Adriel'den gelen bilgiye göre evindeydi.

"Benim kıymetlim için yaralandın." dedi Kenan. "Sana ne kadar teşekkür etsem az Tulpar."

Kıymetlim diyen dilini siksinler dedi içten içe. O kadar *kıymetlim* diye bağırıp *seni sadece ben korurum* dedikten sonra ilk saldırıda kadını yüz üstü bırakıp kaçmıştı bu sik kırığı. Düşündüğü ilk şey kardeşi olmuş hatta Hülya denen kadını bile güvenli alana çıkarmıştı. Geride kalan kıymetliyi cehennemden çıkarmak birkaç dakika sonra aklına gelmiş, arkasını dönerek bana *Ahuzar'ı getirin* diye bağırıp durmuştu.

Kadının kalbini yerle bir edip *Kralşan seni Yakup Öz'den koruyacak* kelimeleri dilinden döküldüğü için dilini dahi sikmek istiyordu Timur. Bu vasıfsız piç zarardan başka bir şey vermezdi.

"Oraya sadece Ahuzar Hanım için gelmediler." diyerek saatlerdir aklında dönen düşünceyi sesli dile getirdi Timur. "Hedef ilk olarak Irmak Hanım'dı."

Farkındaydı Kenan. O yüzden korumaları ağırlıklı olarak kardeşinin etrafına toparlamıştı. Hülya denen kadın kendi kendine onların arkalarına sığınırken o an düşündüğü tek şey hayatını bağladığı Ahuzar değil, kardeşi olmuştu. Bunun için de kızgındı kendine. O kadının ölmesi demek kurulun birkaç saat içinde kafasına sıkması demekti. İlk defa hiçbir yere yetemediğini, dört bir yandan kıstırıldığını hissediyordu. Irmak'ın hayatı için istemeden dahi öne attığı Ahuzar ile

oyalanan Yakup amcasının ona ulaşamadıkça delireceğini düşünmüştü. Bir süre başarılı da olmuştu. Neden yeniden Irmak'ı hedef aldığını çözemiyordu.

Para parmakları içinde hızla dönerken *yanlış cevap* dedi beynindeki kurt. *Yakup Öz ikisini de aynı anda yok etmek istiyor.*

Derin bir nefes verdi. Onun arkasından ilerleyen arabanın içindeki Dimitri Volodin için bu gecenin iyi bir izlenim olmadığına emindi. Buradan ayrılınca diğer üyelere bu anı anlatıp dalga geçeceğine emindi. Gövde gösterisini yapamamıştı ama bedelleri nasıl ödettiğini birazdan gösterecekti. Kimse Kralşan'ı küçük göremezdi.

"Senin şu ilkeler..." Sesi ve bakışları dalgındı. Parmaklarının arasında ki para daha da hızla döndü. "Bu durum için ne der Tulpar?"

"*Felaketi bile fırsat gör*, der."

Gülümsedi Kenan. "Yine doğru demiş. Peki şu an ne yapacağımı tahmin ediyor musun?"

Çok düşünmedi Timur. Artık rakibini tanıyordu. Bu, en zor savaşları dahi kazandırırdı. Yakup Öz, Kenan'ı tanıdığını düşünerek ailesinden geride kalanları saklamış, öyle savaşı başlatmıştı. Oysa o, Mahir Kralşan'ı tanıyordu, oğlunu değil. "Asıl bedeli siz ödeteceksiniz efendim." dedi.

Kenan'ın gülümseyişi büyüdü. Tam olarak ondan yapacaktı. Ama sesli değil, Yakup amcasının canını en yakacak şekilde. Öldürerek canını yakacağı yakınlarını ondan sakladıysa ölüleri bir daha öldürürdü. Araba karanlık bir mezarlık yolunda ilerlerken verdiği bir emirle bütün arabalar durdu. Arabasından ağır ağır indi. Aynı şekilde Timur da inip ona doğru ilerlemişti. Kenan'ın adımları bir arka arabadan çıkan

adama ilerledi. İri, en az Timur kadar yapılı Dimitri Volodin'in gözünde güneş gözlükleri yoktu ama üzerinde hala kalın kürkü vardı. En dikkat çeken yanı ise hiçbir saç olmayan kafasını kaplayan ayı dövmesindeydi.

Timur'un bakışları ikisi üzerinde gezindi. Şakaklarından akan terleri umursamadan burnundan kesik bir nefes verdi. Net bir Rusça ile, "Moy Druğ!" (Dostum) diyen Kralşan, Dimitri'ye doğru ilerliyordu. "Izvinite za segodnyashniy vecher. Podobnyye veshchi proiskhodyat postoyanno. Ty znayesh!" (Bu gece için kusuruma bakma olur mu? Böyle aksaklıklar hep olur. Bilirsin.)

Dimitri'nin sert ifadesi yerli yerindeyken dudaklarında kesik bir gülüş belirmişti. "My znayem." (Biliriz)

Timur akademide öğrendiği dilin üzerine yeterince düşmeyip hatırlamaya üşenerek unuttuğu için ilk defa kendine sövdü. Türkçeyi bile konuşmazken bir de Rusça konuşmaya çalışmak ilgisini çekmemişti. Ne dediklerini tam anlamı ile anlayamamış, sadece birkaç kelimeyi aradan seçmişti.

"İYesli khochesh', ya mogu otvezti tebya v osobnyak, otdokhnut'" (İstersen seni malikaneye göndereyim, dinlen) dedi Kenan yine net bir Rusça ile. Oldukça akıcı konuşuyordu. "U menya yest' plany na segodnyashniy vecher." (Benim bu gece için işlerim var)

Yarım gülüşü büyürken omuzları kürkü ile birlikte kabarmıştı Dimitri'nin. "Yesli eto razvlekatel'noye proizvedeniye, ya predpochitayu posmotret Kralşan." (Eğlenceli bir iş ise izlemeyi tercih ederim Kralşan.)

Gülmüştü Kenan.

Elini arkasına doğru salladı. "Getirin şunları." derken artık Türkçe konuşuyordu. Oldukça kalabalıklardı. Kralşan bugün

ibretlik bir ders vermek için bütün çalışanlarını buraya toparlamıştı. Tek prensibi kusursuz bir işti. Asalak, tetikçilerle dolu bir orkestrayı fark etmeyecek çalışan yığınına ihtiyacı yoktu. Her elemanını bunun için özenle seçerdi.

"Hangilerini abi?" dedi Fiko.

Göz ucuyla bakarken ters bir ifadesi vardı. Fiko hariç. Onu özenle seçmemişti. Salak ama güvenilirdi. Yanında tutmasının tek sebebi buydu. "Sence Fiko?"

Aydınlandı Fiko. "Anladım abi." Arkaya doğru o da elini salladı. On takım elbiseli genç adamı Kralşan'ın karşısına diktiler. Hepsinin başı yerde, bakışları korku doluydu. Kenan'ın üzerlerinde gezinen gece kadar siyah bakışları ile oldukları yerde daha da küçüldüler. Sonlarını biliyor ama kaçamıyorlardı.

"Açılışın güvenliğinden siz sorumluydunuz, değil mi?" diyen Kenan onlara doğru bir adım atmıştı. En baştaki uzun boylu, sarışın adamın karşısında dikildi. "Soru sordum."

Yutkunarak cevapladı genç adam. "Evet Kenan Bey."

Diğer yandaki esmer adama ilerledi Kenan. "Peki sizce yeterince güvenli miydi?" Adam cevap vermeyince kendini yeniledi. "Bu da bir soruydu."

"Değildi Kenan Bey." derken sesi titremişti genç adamın.

Başını aşağı yukarı sallayarak diğer yanındaki adama ilerledi. "O zaman siz ne sikime yaradınız?" Hızla ekledi. "Bu da bir soruydu."

Karşısındaki adam cevap vermeden yere bakarken onun yanındaki adama ilerledi. "Senin bir cevabın var mı?"

Kısa saçlı gencin bakışları Kenan'daydı. Lakin zorla yutkunduğu her halinden belli oluyordu. "Yok Kenan Bey."

Başını ciddiyetle aşağı yukarı salladı Kenan. Arkasını dönüp önlerinden iki adım ilerledi. "İhmal bir diğer ihmali doğurur. İhtimaller bir araya gelerek olasılıklara bölünür. Olasılıklar bir araya gererek gerçeği, gerçek ise sonları oluşturur. Bir hatayı affetmek diğer hataların olasılığını artırmak demek. O zaman..." Adımlarına eş değer bir hızla dökülüyordu kelimeler dudaklarından. Son cümleyi söyleyip bir elini diğer yanında bekleyen iki adama doğru çevirmişti. Emir netti. Art arda ateşlenen on sessiz kurşun her birini yere yığarken ifadesizdi.

Timur ise yine içten içe bildiği bütün küfürleri sallıyordu bu cani puşta. Kendi yediği bok yüzünden korunmayı bekliyor, olmayınca kafasına göre hayat söndürüyordu.

"Affetmemek lazım." diye tamamladı kendini Kenan. Arkasında kalan bedenlere bakmadan yeniden arabasına ilerledi. Onun ardından herkes arabalarına binerken bir ekip temizlik için geride kalmıştı. Hep böyle olurdu.

Arabaya bindiğinde, "İlerle." dedi Kenan. Bütün arabalar mezarlığa doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra yeniden durduklarında en önde Kralşan ve Dimitri, Kenan'ın yanında ise Timur ilerliyordu. Arkadan gelenlerin bir kısmına mezarlığın etrafını kontrol etme görevi vermişti Timur. Elinden geldiğinde iki adamın Rusça ettikleri sohbetten bir şeyler seçmeye çalışıyordu ama uyuşturucu git gide etkisini kaybediyor, ağrı artıyordu.

"Vsegda li vse tak slozhno?" (İşler hep böyle karışık mı?) demişti Dimitri.

Keyifle gülmüştü Kenan. "U bol'shikh lyudey yest' bol'shiye problemy, drug moy." (Büyük insanların büyük sorunları

vardır, dostum)

İkisi de kendi kendilerine gülerken Timur mezarlığa neden geldiklerini henüz çözememişti. Ta ki ileride Sevinç Öz'e ait mezar taşını görene kadar. İlk defa iliklerine kadar üşüdüğünü hissetti. Sik kırığı lafı buna hafif kalırdı. Yolsuz yordamsız bir putperest puşttu. Dimitri'yi geride bırakan Kenan, Yakup Öz'ün eşinin -kendi öldürdüğü canın- mezarı başına ilerledi. Ellerini önünde bağlayıp sanki kendi öldürmemiş gibi psikopat bir üzüntü ile baktı mezar taşına.

"Sevinç teyze..." diyen sesi de bir hayli üzüntü doluydu. "Seni burada görmek çok üzücü."

Bütün ifadesizliği ile ya sabır çekti Timur. Kadını kendi kanında boğmuştu.

Arkasında kalan Dimitri' ye döndü. "Zhena napadavshego. Eto zdes' iz-za menya." (Saldıran adamın eşi. Benim yüzümden orada) Yapmacıklık dolu bir mahcubiyetle önüne döndü. "Üzülüyorum işte ama ne yaparsın." Başı sola eğildi. "Seni yine rahatsız etmek istemezdim ama kocan rahat durmuyor be Sevinç teyze. Artık rüyasına girip *beni bu azaptan kurtar mı* dersin ne dersin bilmiyorum ama işe yarar bir şeyler yapacağına eminim." Üzgün bakışları keskinleşti. "Getir." dedi sadece. Arkalarından biri ilerleyip orta büyüklükte bir benzin bidonunu ve balyozu Kenan'a uzattı.

İçten içe en okkalı küfrünü daha savurdu Timur.

Kenan ise ilk eline aldığı balyozla mezar taşını paramparça etti. Sonra benzini mezarın üzerine döktü. Cebinden çıkardığı çakmağı çıkarmış, ucundan çıkan ateşle kısa bir an bakışmıştı. Timur'un aklına ilk düşen yine ateşin kendisi; Ahu'ydu. Bu sik kırığı mazoşist pisliğin elinde yıllarca yaşamış olmak, kırık kemikleri ile hastane yatağında cebelleşirken dahi kelepçelenmek, kardeşinin hayatı ile

tehdit edilmek yenilip yutulacak şeyler değildi. İçine bir kıymık daha battı. Omuzundaki yara sızladı. Kırdığı kalbin ne tür acılar ile tek başına boğuşmaya çalıştığını hiç anlamak istemezdi oysa. Zira içine batan kıymık merhametini değil, göğüs kafesini sızlatıyordu artık.

Ölüye dahi saygısı olmayanın diriye mi olacaktı? Olmadı da. Benzini döktü ama mezarı yakmadı Kenan. Arkasını dönüp cebinden telefonunu çıkardı. "Yakup amcam benden korkusuna nasıl saklandıysa yerini bile bulamıyoruz." diye mırıldandı kendi kendine. "Bu onu ininden çıkarır diye düşünüyorum." Telefonun kamerasını açıp videoyu başlattı. "Yakup amca!" dedi mezar taşı dağılmış görüntü ile birlikte kendini de çekerken. "Seni bulamayınca yine Sevinç teyzeyi ziyaret edeyim dedim. Biraz dağılmış gördüm kendisini." Benzini eline alıp mezarın üzerine dökmeye devam etti. "Üşümüş. *Isıt beni* dedi. Kıramam, bilirsin."

Benzini yana savurup yeniden çakmağını yaktı. Gülüşü tehlikeli bir bakışa dönüştü. "Delikanlı raconları verirken iyiydi. Madam eski kabadayısın, çık karşıma. Kaçak oynama. Bu seferlik sadece mezar taşı bozuldu. Ortaya çıkmadığın her gün bu mezarın başındayım. Yakarım, yıkarım, mezardan dahi söküp atarım. Bana bunu daha fazla yaptırma." Yeniden gülerken minik bir öpücük attı kameraya. "Öptüm ellerinden. Tez vakitte görüşelim inşallah."

Telefonu kapatıp yeniden cebine attı. Elindeki çakmağı cebine atıp yeniden Dimitri'nin yanına ilerledi. Kendi aralarında sessizce konuşarak ilerlerken Timur'un kulağına değen kelimeler, *iki gün sonra, hallettim* ve *temiz mal* kelimeleri oldu. Tahmin ettiği gibi uyuşturucu sevkiyatının olacağına emindi. Yeniden arabalarına bindiklerinde hedef Kralşan malikanesiydi. Büyük demir kapılar açıldı. Siyah araba yığını malikanenin önünü art arda doldurdu. Dimitri için özel oda hazırlatmıştı Kralşan. İkisi birlikte yeniden eve

ilerlerken aniden arkasında ilerleyen Tulpar'a dönmüştü Kenan.

"Arabalardan birini al, evine git dinlen Tulpar. Yarında benden sana izin. Toparlan öyle dön. Bundan sonra dinlenmeye vaktimiz olmayacak." Dudaklarında beliren keyifli bir tebessümle geriledi. "Savaş asıl şimdi başlıyor. Sana ihtiyacım var."

Sessiz kaldı Timur. O yeniden Dimitri ile eve ilerlerken adımları geriledi. Israr etmesi fazla dikkat çekerdi. Arabalardan birine ilerleyip bindi. Kolunu kaldırmakta zorlandı ama bütün sızısına rağmen başardı. Uyuşukluk her geçen saniye biraz daha geçiyor, keskin bir sızı bütün omuzunu kaplıyordu. Umursamamaya çalışarak devam etti. Askerliğe başlayıp saha görevine çıktığı ilk görevde sağ omuzundan bir kurşun yemişti. Bir diğer görevde ise karın boşluğundan. Günlerce dağda kendi yarasına elini bastırarak, ağrı kesici içerek direnmişti. Yaralara direnmeyi bilir, acıya ses etmezdi.

Yine öyle yaptı. Ama alnına doğru süzülen terlere engel olamıyordu. Dakikalar sonra evine geldiğinde arabayı park edip indi. Adımları yavaştı. Her zamanki noktaya, onun ağlayarak beklediği kısma gelince yine ondan bağımsızca durdu. Burayı hiçbir zaman duraksamadan geçemiyordu. Kısa bir soluk verdi. Yaralı omuzunu zorlayarak dudaklarına sigara sıkıştırıp yaktı. Merdivenleri ağır ağır çıktı. Evden içeri girip ışığı yaktı. Kenan'ın doktoru bir reçete tutuşturmuştu cebine. Umursamadı. Ceketini ekşimiş bir yüzle çıkarıp yana savurdu. Kan revan içindeki gömleğini de çıkarırken odanın kapısı açılmış, Cihan bu saatte dahi telaşla içeri dalmıştı.

"Tulpar abim!" diyordu panik dolu sesi. "Sabahtır seni bekliyorum. Haberler senin çalıştığın adama saldırı düz-" Gerisini getiremedi. Timur kanlı gömleğini ayağına doğru

savurdu. Omuzundaki bandaj ve sırtını kaplayan kanlarla göz göze gelen Cihan kısa bir an daha baktı. "Abi..." diyen sesi artık bayılmaya yakındı. "Abi... Çok kan var ab-"

Gerisi gelmedi. Cihan hızla yere devrilip bayıldı.

Kısa bir süre Timur baktı yerde baygın yatan çocuğa. Kan tutuyor olmalıydı. O zaman burada ne işi vardı? Timur baştan aşağıya kandı. Derin bir soluk verirken umursamaz ve üşengeç adımlarla mutfağa ilerledi. Acıkmıştı ama bunu da umursamadı. Uykusuzdu. Üç gündür adam akıllı uyuduğu tek an Ahu'nun koltuğundaki bir saatti. Sıcak bir evdi ve onun gibi kokuyordu. O hazırlanırken televizyon ünitesinin yanındaki fotoğraflarda gezinmişti bakışları. İlyas Soykamer ve küçük iki kızı vardı birinde. Gülerek bakıyordular kameraya. Diğerinde elindeki kamera ile bir yerleri çeken savaş muhabiri Ahuzar Soykamer vardı. Bir diğerinde küçük kardeşinin tombul yanağını sevgi ile kendi yanağına yaslamış minik Ahu. Kadife ile alınlarını birbirine yasladıkları fotoğraflarda ise uzun uzun oyalanmıştı bakışları.

Değişmemişti. Küçüklüğünde de gözlerinde aynı bakış vardı. Boynunda derin bir yara, omuzlarında bu kadar yük yoktu belki ama çenesi yine dik, bakışları o yaşında dahi meydan okur gibiydi. Koltukta uyumak değildi niyeti ama elinden olmadan dalmıştı. Bu, sonrasında başına daha ağır bir ağrının girmesine sebep olmuştu. O an aklına düştüğünde su bardağına giden eli durdu. Sırtındaki dövme okkalı bir tokadı yüzüne geçirmişti. Uzak durmak istedikçe yeni bir detay keşfediyor, ona daha da çekildiğini hissediyordu.

Bu felaketti.

Büyük bir at dövmesi bir insan vücuduna işlendi deseler *ha siktir* çekerdi. Atın orada ne işi vardı? Ama bu gördüğü sadece at değildi. Kadifeydi sanki. Ortasında büyük bir

pusula, kuşlar ve en altını kaplayan çiçek yaprakları vardı. Hem Ahu'ydu hem de değildi. Hem ateşti hem su. Gerçek olup olmadığını anlamak için dokunma isteğine ilk defa engel olamamıştı. Eli dövmeye değdiği an hissettiği yaralar ise içindeki meraka bir sızı daha saplamıştı. Dışarıdan kusursuz görünüyordu belki ama derin izlerle kaplıydı teninin üzeri. O hastanede, Beyrut'ta hayatını kurtardıktan sonra nasıl hayatta kalmayı başardığını ilk defa merak etti Timur.

Onun bu kadar acı ile nasıl baş ettiğini kimse sormamıştı çünkü kimse bilmemişti. O da anlatmamış, susmuştu. Peki o nasıl baş etmişti?

Art arda üç ağrı kesiciyi aç mı tok mu olduğunu düşünmeden içti. Ecza dolabını karıştırırken bulduğu, işine yarayacağını bildiği iki antibiyotiği de içti. Bu anlar için özenle yapılmış gibiydi bu ecza dolabı. İstediği her şey vardı. Dolabı kapatıp açık kapı önünde, kanlı gömleği ile burun buruna yatan Cihan'a ilerledi. Sağlam koluyla kolundan kavrayıp yana çekti. Kapıyı bir ayağı ile kapatıp yeniden Cihan' ı yerden kaldırmayı denedi. Yere eğilip bir kolunu sağlam omuzuna dolayarak başardı bunu. Yerden kaldırıp kanepenin üzerine fırlattı. Başını başlığın sert kısmına vurduğunu fark ettiğinde hasar var mı diye kontrol edip iyi olduğuna emin olunca banyo yapmaya dahi üşenerek pantolonunu çıkarıp eşofmanlarından birini giydi.

Çekmecedeki telefona ilerledi. Mukbil'i aradı. "Timur," diyen ses neşeliydi. Yüzü ekşidi. Buna da kinlenmeye başlıyordu. "İyi misin? Vurulmuşsun, geldi haberin."

"Sorun yok." demekle yetindi. Dimitri ve galeri açılındaki sevkiyat ile ilgili daha önce bilgi vermişti. Yeni bilgileri ekledi. "Sevkiyat iki gün sonraya ertelendi."

"Kralşan'ın gündemi yoğun ha." Gülmüştü. "Bilgi için teşekkürler."

"Sevkiyatı engelleyecek misiniz?"

"Hayır. Şimdilik ikisi de izleme altında. Bizi gerekli bilgilere götürene kadar müdahale edilmeyecek. Büyük balığın gelmesi için küçük balık serbest bırakılmalı."

Ağrısı artıyordu. İçinden gelene söylerken bu defa kendini tutmadı. "Kapat şu telefonu. Sik sik konuşmaya başladın yine."

İlk defa dev bir kahkaha atmıştı Mukbil. "Görüşmelerimiz kayıt altında, hatırlatmak isterim. Bir gün yüz yüze gelirsek o zaman tekrar söyle bunu."

Telefonu kapatıp çekmeceye savurdu. Cevap dahi veremeyecekti. Sırtındaki kanlar ile beraber kendini yüz üstü yatağa bıraktığında dudaklarından kesik bir inilti dökülmüştü. Bakışları vazo ve hemen yanındaki bordo ojeye takıldı. Bugün radyo yoktu. Zihnindeki sesler ile baş başaydı. Hiçbirini susturamadı. En sonunda her zamanki gibi onların onu yutmasına izin vererek karanlık bir uykuya kendini bıraktı.

******

"...Korkunç saldırının failleri henüz bulunamamışken ölü sayısının altı, yaralı sayısının on iki olduğu aldığımız son duyumlar arasında. Kralşan Holdingin galeri açılışına düzenlenen bu saldırıdan sonra, orada bulunan pek çok ünlü isimde emniyete ifadeye çağırıldı. Holding sahibi Kenan Kralşan konu ile ilgili hala sessizliğini koru-"

Televizyonu kapatıp elimdeki kumandayı yana savurdum. Ünlü isimler ifade vermeye gidip Kralşan'ın suçsuz olduğunu, bir intikam suikastı olduğunu söyleyedursun. Gerçeği bilmek bir hayli can sıkıcıydı. Bu kadar insanın acı çekmesinin tek nedeni Yakup Öz'ün Kenan Kralşan'a selam vermemesiydi. Hepimiz bir mazoşisttin takıntıları yüzünden saçma bir intikama kurban gidiyorduk. Öne doğru eğilip direklerimi bacaklarıma yasladım. Ayak tabanlarım stresle art arda sallanırken parmaklarım dudaklarıma ilerledi. Tırnaklarımı yiyebilsem şu an bunu yapardım. Bakışlarım duvardaki saate takıldı. On ikiye geliyordu. Dünkü saldırı mağdurlarından biri de ben olduğum için iş yerinden izinliydim.

Bu bir yalandı.

Kralşan dışarıdaki koruma sayısını yirmiye çıkarmış, iki gün evden çıkmamamı emretmişti köpeklerine. İşe gitmek için evden çıktığımda Adriel yaka paça eve kapatmıştı. Yakup Öz'den intikam alırken ayağının altında dolaşmayayım diye bunu yaptığına emindim. O bunu yapmasa dahi evden çıkabilecek değildim bugün. Zihnimdeki bomba gömüldüğü yerde yeniden patlamıştı. Aylarca o anın korkusu ile dışarıya adım atamayan ben yine başa sarmış gibi hissediyordum. Dışarıda yirmi koruma beklerken dahi güven yoktu. Başımın üzerinden geçen kurşun sesleri taze, avucumun içindeki kan hala sıcaktı.

Bakışlarım yanımdaki telefona kaydı. Mağaza indirimleri dışında gelen hiçbir mesaj yoktu. Dünden beri defalarca *iyi misin* yazmama rağmen inatla dönmeyişi endişe seviyemi artırıyordu. Benim önüme siper olup, benim üzerimde ki ölümden beni korumaya çalışırken yaralanmıştı. Göğsümün üzerindeki bunaltı ve darlık hissi kelimelere dökülecek gibi değildi. İyi olduğunu bilmeden nefes almak da zordu, böyle saçma bir şekilde beklemek de.

Belki de bilerek dönmemişti mesajıma. Bakışlarım tedirginlikle yanımdaki telefona kaydı. Yine çok sık boğaz etmiştim belki de. Söylediği gibi, dertlerim ve hayatım ilgisini çekmiyordu. Bir de benim yüzümden vurulduğu için kızgındı belki de.

Ya da tam tersi; hiç iyi değildi. Kurşun çıkarılamamış, çok kan kaybetmişti.

Önüme bir kupa sıcak kahve bırakıp, "Abla," diyen Biricik'in bakışlarını üzerimde hissediyordum ama dönüp bakmadım. Ayak parmak ucum yerdeyken topuğumu yere değdirmeden hızla hareket ettirmeye devam ettim. Onun da dışarı çıkma yasağı vardı ama Kralşan değil benim tarafımdan. Ortalık durulana kadar gözümün önünden ayıramazdım. Yakup Öz bana zarar vermek için onu kullanabilirdi. Sözümü dinleyip sorgulamadan *tamam* demişti *bir süre evden çıkmak yok*söylemime. Şaşırtmıştı ama sorgulamamıştım. Sorgulayamayacak kadar doluydu zihnimin içi.

"Abla, kahve." dedi.

Bakışlarım boşluktan kopup ona takıldı. Dünden beri endişe ile bakıyordu yüzüme. O kazadan sonra da aylarca yüzünde bu ifade olmuştu. Silmem uzun bir zaman almıştı. Sürekli onu bırakacağımı düşünüyor, baş ucumdan ayrılmıyordu. Kıyamıyordum bu haline hiçbir zaman.

"Teşekkürler." diye mırıldanırken kahveye uzanmamıştım bile. Yemek yiyesim de yoktu, uyuyasım da. Bakışlarım yeniden telefona takıldı. Hâlâ bildirim yoktu. Elime alıp mesaj kısmına girdim. İki mesaj yazmıştım sadece.

İyi misin?

Değil misin?

Fazla olurum korkusu ile daha ilerisine gidemiyordum ama içimdeki kurtlar da duracak gibi değildi. Kemirip duruyordular zihnimi. İşine engel olmak, ayağının altında dolaşmak gibi bir niyetim yoktu. Ama olur da öyle olursam korkusu da gelip kurulmuştu göğüs kafesime. Nefes almak bir hayli zordu. "Abla." dedi Biricik yeniden. "İyi misin sen?"

Ruhsuz bir, "İyiyim." döküldü dudaklarımdan. Ben olsam inanmazdım. O da inanmadı.

"Aynen. Bayağı iyi görünüyorsun." dedi alaysı bir tonla.

Sıkıntılarımı hiçbir zaman ona yansıtmamıştım. Kralşan ila boğuşurken dahi ifadesizlik zırhımı düşürmemiş, bir şeylerin ters gittiğini ona belli etmemiştim. Belki de artık kaldıramıyor, sahte bir maske altına gizlenemiyordum. Dalgınlıktan sıyrılıp gülümsemeye çalıştım. "Sorun yok." Uzanıp kahvemi aldım. "Senin üniversite kaydı diğer hafta başlıyordu değil mi?"

Sessiz ama dik bakışlarını üzerimde hissettiğimde kahve bardağı dudaklarımın ucundayken kısa bir an daha bakıştık. Bir şey anlatmamı bekler gibi bir hali vardı. "Ne?" deyişim bu yüzdendi.

"Ne demek ne?" diye çıkıştı. "Şu Kralşan meselesini artık bana anlatacak mısın?"

Kahvemi içerken yüzüm ekşidi. "Anlatacak bir konu yok."

"Abla adamı önceden tanıyordun. Seni Beyrut'tan alıp buraya getirdi. Kendi hastanesinde en özel ve en iyi doktorları başına topladı. Bunları sen görmedin, ben gördüm. Ama sen gözünü açtığın an nefret kusup yardımını geri iteledin. O zaman bir bildiğin vardır diye ses etmedim ama şimdi, yıllar sonra sevgilin diye kendini tanıtıyor. Yetmiyor, kurşunlanan bir partiye davet ediliyorsun ve şu an evimizin önünde bir tabur koruma bekliyor." Hepsini tek nefeste saydığı için derin bir nefes vermek zorunda kalmıştı. Durup birkaç saniye için bana baktı. "Sence de bunlar üzerine konuşulması gereken konular değil mi?"

Hayır Biricik. İmkân olsa hiç konuşmamayı tercih edeceğim konulardı.

"Anlatacak bir şey yok Biricik." demekle yetindim. "Kendileri, muhabirlik günlerinden tanıdığım bir iş adamı. Beyrut'ta yardım etti ve bitti. Kimsenin yardımına ihtiyacım olmadığı için reddettim. Şimdi yine bir iş için bir araya geldik ve medya anında yanlış bir algıyı öne sürdü. Dünkü davete ise muhabirlerin çoğu davetliydi. Bu kadar."

"Peki o muhabirlerin de kapısında bu kadar koruma var mı?"

Zekice sorular soruyordu.

"Ben ülke için kıymetli bir radyo sunucusuyum tatlım."

"Peki ben neden dışarı çıkamıyorum?"

"Çünkü sen de benim için kıymetlisin." Yanağından minik bir makas aldım. Konu değiştirmek için ise zerre düşünmedim. "Şu her zamanki çikolata parçacıklı kurabiyelerinden yapmadın mı kahvenin yanına? İki tane de onlardan getirseydin ya."

Sen adam olmazsın bakışını kuşandı.

"Ablalara öyle bakılmaz." derken de bir hayli umursamaz durmaya çalışıyordum.

Tam olarak öyle bakmaya devam ederken koltuktan kalktı. Sarı saçlarını ensesinde dağınık bir topuz yapmış, dizleri çıkmış penguenli pijaması ile oldukça farklı bir stil içindeydi. Özenli olan hep bendim. O ne bulduysa giyer çıkar, uzun uzun hiçbir şeyle uğraşamaz, sıkılırdı. "İçimden bir ses başımızın belada olduğunu ama senin bana söylemediğini söylüyor." diye mırıldanıyordu mutfağa ilerlerken.

"İçindeki sesleri sustur o zaman." Kahvemden bir yudum daha alıp yeniden sehpanın üzerine bıraktım. Başımı koltukta geri attığımda bakışlarım boş tavandaydı. O da dün beni beklerken koltuğun tam olarak bu kısmında, bu şekilde uyuyordu. Peki bu benim aklıma neden geliyordu? Bakışlarım yeniden telefona takıldı. Hala cevap yoktu. Dudağımı kemirmeden durmak imkansızdı. Aynı dakikalarda kapı çaldı. Ben açmak için hareketlenirken Biricik mutfaktan çıkıp, "Ben bakarım!" diyerek koşmuştu. Baktı da. Ama kapı açıldığında arka da gördüğüm yüze ben de aynı şekilde bakakalmıştım.

Irmak Kralşan sırıtarak bizim evin kapısında dikiliyordu.

"Merhaba." dedi neşeyle. Üzerinde yine günlük hayat için fazla kaçacak mavi bir elbise ve topuklu ayakkabıları vardı. Yüzündeki makyaj ise anlamsızca ışıl ışıldı. Her zamanki gibi on altı yaşından kat ve kat fazlasıydı.

Biricik'i tanır, neye nasıl tepki vereceğini bilirdim. O da bunu beklemiyor olmalı ki öylece kalmıştı kapının önünde. Yüzündeki şaşkınlık ise asla sahte değil, en az benim şaşkınlığım kadar gerçekti. Koltuktan geri dönmüş

kendilerine bakarken o bir kere daha sırıttı. "*Merhaba* dedim..."

"Senin burada ne işin var?" diyen kişi tabi ki bendim.

Yüzü düşüp, gülüşü silinir gibi oldu. "Eee ben evde sıkılınca abim, *Ahuzar ablan seni çağırdı. Kız kıza eğlenecekmişsiniz*dedi. O yüzden geldim." Duraksadı. "Çağırmadınız mı? Gelmese miydim?"

Biricik ile keşişti bakışlarımız. Kenan'ın olmayan kafasını bir kere daha koparmak isterken göz devirme isteğime zorla engel olmadım. Saçmaydı ama kıyamıyordum Irmak'a. Masum birine öfke kusmanın o masumluğu nasıl zedelediğini en iyi ben bilirdim. Irmak ve Biricik bu pislik içinde en masum olanlarımızdı.

"Olur mu öyle şey? Gel." derken kolundan kavrayıp içeri çekmişti Biricik. Laf sokmamam için bana uyarı dolu bir bakışla baktı. Irmak sevgisine asla anlam veremeyecektim ama ben kızdıktan sonra sözümü dinlemiş, bir daha görüşmemişti. Görüştüyse dahi belli etmemişti. Irmak içeri girdiğinde ikisinin de çocuksu bir heyecanla birbirlerine sarılmalarını derin bir nefes eşliğinde izledim. Hiç ummazdım bunu diyeceğimi ama kan çekiyordu belki de. Bir yanı Hülya diğer yanı Kralşan olan bir kan nasıl kendine çekerdi hayret etmeden edemiyordum.

Heyecanlı sarılmaları bittiğinde aynı anda bana döndüler. Ve birbirlerine olan yüz benzerlikleri karşısında bir kere daha irkildim. İkisi de o kadına benziyordu. Sarı saçlar, kahve gözler ve yuvarlak yüz hatları... Tek fark Irmak'ın kanına karışıp çehresini ve burnunu da daha da keskinleştiren Kralşan kanıydı. Kısa bir an ben onlara baktım onlar bana. Biricik tepkimden korkuyor, Irmak ise çekiniyor gibiydi.

"Ne?" derken ifadesizce önüme dönmüştüm. "Gelin içeri. Neden kapının önünde dikiliyorsunuz?"

Önüme döndüğümde ikisinden de minik kıkırtılar yükselmişti. "Ben çağırmıştım ama unuttum, evet." diyerek ilk defa bir Kralşan yalanını onayladım. Kalp kırmak istemiyordum. Amacı ne anlayabiliyordum. Üçümüzü bir araya getirip bana huzursuzluk verecekti ama şu an bununla uğraşamayacak kadar büyük sorunlarım vardı.

Biricik oldukça misafirperverdi. "Bana neden söylemedin abla? Hazırlık yapardık."

"Ne hazırlığı? Ben seninle vakit geçirmeye geldim." diyen Irmak ise bir o kadar kibar.

Önümdeki sehpanın üzerine son derece pahalı bir markanın adının yazılı olduğu poşeti bırakıp çaprazımda kalan koltuğa oturan Irmak'a en boş bakışımı attım. Diğer yanımdaki Biricik'in elinde de aynı poşetten vardı. O göz ucuyla bakmaya çalışırken ben net bir soru yönelttim. "Bu ne?"

Keyifliydi. İleri uzanıp poşeti bana doğru iteledi. Biricik'in poşetinden pahalı bir deri ceket çıkmıştı. "İnanamıyorum!" diye soludu cekete sarılıp poşeti yana atarken.

Bende inanamıyordum. İfadesiz bakışlarım Irmak'a döndü. Hala abisi gibi keyifliydi. "Evinize ilk defa geliyorum. Elim boş gelmeyeyim dedim."

"Bu niyetle gittiğin yerlere tatlı alman gerekir Irmak. Bu kadar pahalı hediyeler değil."

"Abla!" diye yükseldi Biricik. İfadesi yeniden tatlılaştı. "Sen ona bakma. Çok teşekkür ederiz." Bu defa muhatabı Irmak'tı.

Bakışlarım ona döndü. Irmak iyi niyetli olabilirdi ama Kralşan parasını hiçbir şekilde kabul edemezdim. Biricik'e attığım tek bir bakış anlaması gerekeni anlamasına yardımcı olmuştu. Yere uzanıp poşeti geri alırken ceketi usulca içine indirmeye başladı.

Bakışlarımı yeniden Irmak'a çevirdim. Poşetin içerisinde ne olduğuna bakmadım bile. "Asıl sen ona bakma. İyi niyetin için teşekkürler ama bunlar çok pahalı hediyeler. Kabul edem-" Biricik ileri uzanıp bana gelen poşetin içindeki son derece şık koyu kahve çantayı çıkardığında kelimelerim boğazıma takılıp kaldı. Şeytana uymak saniyelik bir durumdu. Her an bunu yapabilirdim.

"Ay bu da çok güzelmiş..." diyen Biricik iç yangınıma tuzlu su bastırdı.

Gözlerimi kapatıp çantadan kopmaya çalıştım. Zaaf çok illet bir şeydi. "Kabul edemeyiz." derken içim sessizce kan ağlıyordu. Lanet olsun sana Kralşan ve parası! "Bırak Biricik." diyerek çantayı yeniden poşete atmasını, gözümün önünden uzaklaştırmasını sağladım. Göz görmeyince gönül katlanmalıydı. Öyle olmasını umuyordum yani.

"Özür dilerim." dedi Irmak tatlı bir şekilde. "Rahatsız olacağınızı tahmin edemedim." Topuklu ayakkabılarını çıkarmış, çıplak ayaklarının parmaklarını utançla birbirine sürtüyordu. "Birini sevince abartıyorum biraz..."

Kırmak istemiyordum ama Kralşan parası el süremeyeceğim kadar pisti. Ama söylediği tek bir cümle en derine batmıştı. *Sevince abartıyorum biraz...* Bunun korkusu ile yıllarca sevgisini kimseye sunmamış biriydim. Aslında sevince abartmadığımı sadece sevmeyi bilmeyen bir caninin elinde büyümek zorunda kaldığımı şu yaşımda anlıyordum ama üzerime giydirdiği dar gömleği o kadar benimsemiştim ki;

kurtulamıyordum. İstemesem dahi anlıyordum Irmak'ın uğradığı manipülasyonu.

Kıramadım. Bildiğim sızıya kayıtsız kalamadım. Sevgisinin diken olduğunu düşünmesine izin veremedim. "Bu seferlik kabul edelim ama bir daha böyle hediyeler alma, olur mu?" demekle yetindim. "Minik bir tatlı yeter bize."

Dudaklarında beliren gülüş iç ısıtan türdendi.

Yeniden kucağındaki poşete sarıldı Biricik.

Sosyal medyada kendini gösteren kişi değildi burada. Yüzünden efektler olmadan da güzel, topukluları giymeden de özeldi. Burnu havada görünüyordu ama öyle değildi. Aksine, kendi kabuğunda yaşamak istiyor ama inatla göz önüne atılıyor gibiydi. Dünkü olaydan sonra uzun süre dışarı çıkmasına izin vermeyecekmiş abisi. Okula dahi güvenlik ile gitmesi gerekiyormuş. Şaşırtıcı olmamıştı. Ben de aynı durumun içineydim. Biricik'in göz ucuyla bana dönüp *burada gerçekten bir şey dönüyor ama bana söylemiyorsun* bakışına sessiz kaldım. Kralşan ile sevgililik muhabbetine geçmeye meylettiklerinde ikisini de susturdum. Onlar konuşup gülerken sessizce dinleyip güldüm.

Bu zamana kadar özgür değil de şu an özgür gibiydi Irmak'ın her bir hareketi. Biricik ayaklarına terlik vermek isteyince istememişti mesela. Kendi altın varaklarla kaplı bir evde yaşarken bizim kenarı kırık televizyon ünitesine *çok tatlı* deme gafletinde bile bulunmuştu. Veyahut ona öyle geliyordu. Bakışlarım sürekli telefon ve ondayken odaklanmak zordu. Sohbetlerine dahil olamıyordum. Biricik odasını göstermek için içeri götürdüğünde de ben hala elimdeki telefona bakıyordum. Delirmediysem dahi bugün delirebilirdim. Göğüs kafesimi kaplayan huzursuzluk

büyüyordu. İyi olup olmadığını öğrenmeden de geçecek gibi değildi.

Çaresizce kalktım ayağa. Nefes almak adına mutfak balkonuna ilerledim. Onun, *her yerde tetikçi olabilir* sözü aklıma geldiğinde ise daha kapıyı açamadan öylece kaldım. Başımın üzerinden geçen hayali kurşunların sesi ile irkilerek geriledim. O yoktu. Güven de yoktu. Peki o neredeydi?

Dışarıda Adriel ve bir tabur koruma varken çıkıp yanına da gidemezdim. Önüme geleni ezer geçerdim ama söz konusu sadece o değil, içinde bulunduğu görevdi. Riske atamazdım. Evden görünmeden çıkmanın ise hiçbir yolu yoktu. Dışarıdakileri atlatırdım ama eğer tetikçi beni izliyorsa bu defa da ona yakalanırdım. Düşünceler ve duygular iyice üzerime çöreklenmeye başladığında elimi boynuma atıp yaranın üzerinde gezindim. Ölüm zaten buradaydı. Tam şah damarımın üzerinde. Aynı dakikalarda evin önündeki nakliye arabasına takıldı bakışlarım. Çok ileri gitmeden göz ucuyla baktım. Yan dairemizdeki aile taşınıyor olmalıydı. Dakikalardır ara holden gelen sesleri duyuyor ama kafam dolu olduğu için odaklanamıyordum.

Bıkkın adımlarla geri döndüm. Tezgâhın üzerindeki çöpün dolduğunu fark ettiğimde onu da almadan yapamadım. Önceden bu kadar dikkat etmezdim ama kaza sonrası kendimi eve kapattığım günlerde oluşan yeni bir takıntım vardı: temizlemek ve düzenlemek. Çöpü alıp dış kapıya ilerledim. Irmak ve Biricik'in gülme sesleri geliyordu odadan. İstemesem dahi gülümsedim. Çöpü dışarıya bırakmak niyetindeydim ki kapıyı açtığım an karşımda gördüğüm büyük bir sandıkla duraksadım. Yan dairenin kapısı açıktı. İçeriden neyi nasıl taşımaları gerektiği konusunda tartışma sesleri yükseliyordu.

Tam çöpü yere bırakıyordum ki durdum. Aklıma gelen düşünce saçma ve denenmeye asla değmezdi. O yüzden kesinlikle denenmeliydi. Zira biraz daha burada beklersem çıldıracaktım*. Yapmayalım, tehlikeli* diyerek direndi zihnim. Bu özellik de önceden yoktu oysa. Korkusuzca her şeye atlardım. Ama kırılan bütün kemiklerinin acısından sonra insan o kadar da cesur kalamıyordu. Direnen zihnime karşı daha büyük bir direnç gösteren tek düşünce iyi olup olmadığını anlamaktı. Bunu öğrenmeden asla rahat edemeyecektim. Telefonuma baktım. Saat bire geliyordu ama hala mesaj yoktu.

Önünü arkasını düşünmedim. Tek düşündüğüm buradan çıkmaktı. Çöpü kapı yanına bırakıp koşar adım geriledim. Biricik' in kapısını vurup, "Efendim." sesini duyunca açtım.

"Ben uyuyorum. Sakın rahatsız etme." dediğimde ikisi de yatağın üzerine oturmuş bir şeyler konuşuyorlardı. Bana attıkları şaşkın bakışları umursamadan kapıyı kapatıp odama koştum. *Rahatsız etme* dediysem başına geleceği bilir, etmezdi. Irmak Kralşan'ın abisine evden çıktığımı haber vermesini hiç istemezdim.

Salaş, kırmızı tişörtüm ve kot pantolonumun üzerine trençkotumu giyip siyah bir şapka taktım. Makyaj yapacak durumda değildim. Çantamı boynumdan geçirip odadan çıkacakken kınadığımı yapmaktan da geri durmadım. Yastığı yatağın içine saklayıp yorganı başına kadar çektim. Biricik'e *bu nasıl bir vizyonsuzluk* demiştim oysa...

Bu yaptığıma da utanamayacaktım. Koşarak vestiyere ilerleyip spor ayakkabılarımı giydim. Sandığın hala orada olmasını dileyerek kapıyı açtım. İlk defa bir duam saniyeler içinde gerçekleşmişti. Adamlar hala içeride, sandık önümdeydi. Nereye gittiğimizin bir önemi yoktu. Apartmanın arka tarafındaki arabaya götürüyorlardı bütün eşyaları.

Oraya kadar gizlice götürseler yeterdi. Bu şekilde kapıdaki korumalar da, beni izleyen tetikçiler de beni evde sanmaya devam edebilirdi.

Ya üzerimize başka bir şey bırakırlar da kapağı açamazsak, içeride havasız kalıp ölürsek düşüncesini bastırdım. Başka seçeneğim yoktu. Onu bu ihtimal yaşanırsa düşünecektim.

Hızla sandığın içine girip kapısını kapattım. Büyük bir sandıktı. Yerim dar değildi ama karanlık ve basık oluşu göğsümdeki huzursuzluğu artırıyordu. "Ona kadar say. Gelirlerse sorunsuzca buradan çıkarsın. Ona kadar say." diye mırıldanarak kendime teselli verdim. "Bir, iki, üç, dört..." Sandık hareketlenmeye başladığında ellerimi dudaklarıma bastırarak kendimi susturdum.

"Lan bu ne?" dedi bir adam. "Hani içi boştu?"

Sağa sola sallanırken ellerim daha sıkı kapandı dudaklarıma. Kafamı sandığın ön kısmına vurduğumda ise inlememek için zor tuttum kendimi.

"Malzemesi ağır abi." dedi diğeri. "Dışarı çıkarırken de zorlandık. Bunu ayrı bir köşeye yerleştirmemiz lazım. Özelmiş. Ev sahibi üzerine eşya koyup üstündeki nakışları zedelemeyin dedi."

Ev sahibi taşınmasa tatlılar, börekler yapar götürürdüm. Hatta bugünden de sağ çıkmayı başarırsam yarın kesinlikle bunu yapacaktım. Sandığı dikkatle taşıdıklarını anlayabiliyordum ama sallanmaktan midem bulanmaya başlamıştı. Yükseldik bir noktada. Bir zemine bırakılıp ileri itildik. Hareket durdu. "Çabuk, üç kere git gel yaparsak ancak biter bu eşya." dedi adam.

"Önde şu koruma yığını olmasaydı şimdiye bitmişti." dedi diğeri. "Önemli biri mi var bu apartmanda? Kimi

bekliyorlar?"

"Arabaların üzerinde Kralşan Holding yazıyor abi." diyen diğer ses sessizdi. "Dün haberlerde gördüm. Galeri açılışları mı ne taranmış. Çok ölü vardı. Herkes bunu konuşuyor. Belki de bu apartmanda saklanıyor şirketin sahibi."

"He la, duydum." dedi diğeri. "Ama koskoca holding sahibi burada mı saklanacak, Allah aşkına. Bağ evi falan vardır onların. Ne fakir düşünceli adamsın lan." diyen ses git gide uzaklaştı. Birkaç şey daha demişlerdi ama duymamıştım.

Birkaç dakika ses gelecek mi diye bekledim. Hiçbir ses gelmediğinde kapağı yavaşça kaldırıp göz ucuyla baktım etrafıma. Kimse yoktu. Yine geri kapatıp bekledim. Tetikçi denen şey nereden çıkar emin olamıyordum. Bu evin önünden görülmeden uzaklaşmalıydım. Yaklaşık on beş dakika sonra ikili yeniden aşağıya inmiş, aracı çalıştırmışlardı. Başka sesler de geliyordu ama şu an kaç kişi olduklarını düşünecek durumda değildim. Arada kapağı aralıyor, derin bir nefes çekip geri kapatıyordum.

Bir süre ilerledi kamyon. Araç durduğunda arabadan inip inmediklerini, gelip gelmediğimizi anlamak zordu. Bekledim bu yüzden. Birkaç saniye boyunca kimse arkaya gelmedi. Kapağı açıp nerede olduğumuzu kontrol edecekken üzerimize sarılmış yeşil örtü ile bocaladım. Bana bunu yapmamış olmalıydılar ama yapmışlardı. Araçtan biri inmiş, birileri ile bir şeyler konuşuyordu. Homurtu seslerini duyabiliyordum. Şansımı denemekten başka çarem yoktu. Ağrıyan eklemlerim ve belim yüzünden yüzümü buruşturarak sandıktan çıktım. En uca bırakılmıştım. Üzerimize çekilen yeşil örtü yüzünden iki büklüm olmuş bir şekilde ilerleyip örtünün açılacak kısmını bulmaya çalıştım.

Panik yaptığımda sıfırlanan beynim benimleydi. Titreyen ellerim yüzünden bulamadım. Minik bir küfür mırıldanırken arabanın kapısının açılma sesi geldi. Artık başka seçenek yoktu. Yeşil örtünün orta da kalan açık kısmını daha da kaldırıp kendimi oradan dışarı atmaya çalıştım. Sıkıştım. Kolumu ve bacağımın bazı noktalarını ezdim ama durmadım. Popom ve bacaklarım çıkmıştı ama başımı çıkarırken şapkam öne düşünce yeniden ileri atılıp onu almak zorunda kaldım. Arka kapağa tutunarak en sonunda kafamı da dışarı çıkardığımda kapağın bir yerinin çenemin altını çizdiğini hissettim. Bunu da umursamadım.

Kapı yeniden kapandı. Araba çalıştı. Ben ise kendimi tutunduğum kapaktan aşağıya bıraktım. Kıç üstü yere yapışırken araba, egzozunu yüzüme patlatarak ilerledi. Ona ulaşmak için şu çektiğim ceremeyi görüp söylediği saçmalıklar için ekstra utanmalıydı. Sızlayan popomu ovuşturarak yerden doğrulurken başımda birinin dikildiğini fark ettim. Burası bir benzin istasyonuydu. Elindeki pompa ile bana şaşkınca bakan ise bir çalışan.

"Neredeyiz?" dedim yerden kalkarken.

Şaşkın bakışları ile ilerideki tabelayı işaret etti. Kendi semtimden hala çıkmamıştım. Ona gitmem için en az üç aktarma yapmam gerekiyordu. "Teşekkürler." dedikten sonra ağrıyan dizim yüzünden topallayarak ilerledim. Elimdeki şapkayı takıp çantamdan gözlüklerimi çıkardım. Bir yandan toparlayıp bir yandan gözlüğümü takarken aktarma ile de uğraşamayacaktım. Önümden geçen bir taksiyi durdurup bindim. Gideceğimiz yeri söyleyip derin bir soluk verdiğimde gerisine dair hiçbir fikrimin olmadığı gerçeği ile yüzleşmek fiziken değil ama ruhen acı veren bir tokattı.

Ayağımın altında dolaşma diyen bir adam içindi bütün bunlar. Kovulduğum eve yüzsüzce gidiyor olmak içimi

eziyordu. Ama benim yüzümden yaralandığı, bana siper olurken vurulduğu gerçeğini de geriye atamıyordum. Bana bunu yapmaya son vermeliydi. Onu görmememi istiyorsa ölümle aramda dikilip durmamalıydı. Zira üç yıl önce onu gördüğüm küçük bir anda dahi yıllarca unutamayan ben, bana atılan kurşunu sırtlanışını nasıl unutabilirdim? Soğuk bir sokak köşesinde sırtıma yaslanmış bir bıçağı alan eli nasıl unutabilir, onu nasıl görmeyebilirdim? Heybetinin farkında mıydı? Benden nasıl görünmez olmayı dileyebilirdi?

Derin bir soluk verdim. İstediği gibi gözüne gözükmeyecektim. İyi olduğunu anladığım an ona dahi görünmeden geri dönecektim. Gizlice evini izler, ışığına bakardım yine. Işığı bile güvendi. Karanlığın içinde beliren onca ışık varken sadece onun evininki parlıyordu. Saçmaydı. Dakikalar sonra araç durdu. İnip şapkayı ve gözlüğü daha çok yüzüme indirerek ilerledim. Yaralı halde işe gidip gitmediğini kestirmek zordu. Belki de hastanedeydi. Buraya gelmemin dahi bir anlamı yoktu ama minik bir haber dahi yeterdi. Kimseye bir şey soramamanın çaresizliği taş gibi ağırdı.

Evine geldiğimde o gece saatlerce ağladığım köşeye göz ucuyla dahi bakmadım. Güçsüzlüğümü görmeyi sevmiyordum. O an, orada kalmıştı. Peki ben neden yine buradaydım? Adam *hayatın zerre ilgimi çekmiyor* diye beni kapı dışarı etmişti. Adımlarım durdu. "Ölseydi haberi gelirdi." diye sessizce yükseldim. "Yüzsüz müsün sen Ahuzar? Ne işin var burada?"

Geri döndüğümde üç adım bile atamadan durdum. Kendime sövmemek elde değildi. Minik bir haber, iyi olduğuna dair ufak bir şey bile yeterdi. Gözüne görünmeden geri dönecektim... Kırgınlık değildi artık üzerimdeki. Haklı olduğunu bildiğim bir ağırlıktı. Kırılamıyordum ona belki de. Bilmiyordum. Kin de tutamazdım ben zaten. Unuturdum. Bu

zamana kadar kırılan kalbimi tamir etmek için hiç kimse uğraşmamıştı çünkü kimseye bunu belli etmemiştim. Kendi içimde öğütürdüm her şeyi. Ondandı bu dikenler. Belki bu kadar dikenli olmasaydım yaralamazdım bülbülün dalını.

Derin bir soluk verirken adımlarım güçsüz ama bir o kadar da kararlı ilerledi. Güneş gözlüğünü düzeltip şapkamı daha da yüzüme indirdim. Demir merdivenlerini sessizce adımladım. O arada telefonumu çıkarıp yeniden mesaj var mı diye kontrol ettim. Yoktu. Kapısına ilerledikçe saatlerdir göğsümü kaplayan huzursuzluğun yavaşça dağılması delilikten başka bir şey değildi. En üst merdiven gıcırdadığında adımlarım durdu. Daha da yavaşladı adımlarım. Evde olup olmadığını nasıl anlayacağıma dair de bir fikrim yoktu.

Aslında benim şu an yaptığım şeye dair hiçbir fikrim yoktu.

En üste geldiğimde köşede kalan penceresine ilerledim. Perdesi yoktu bu köşenin. Belki içeride olup olmadığını böyle anlayabilirdim. Yoksa merdiven altında dönüşünü beklemek gibi de çılgın fikirlerim vardı. Ellerim ile gölge yapıp içeriye bakmaya çalıştım. Güneş gözlükleri ile seçmek zordu. Tam gözlüğü çıkarıp bakacakken kapı aniden açılınca kurşunu ben yemiş gibi irkilerek kendi etrafımda iki tur attım. Panik devasaydı. Kapıdan çıkana bakmadım bile. Nereye gideceğimi bilemeyince kapıya arkamı dönüp balkonu andıran demir parmaklıklara tutunarak aşağı bakmayı tercih ettim. Yüksek olmasa şu saniye kendimi aşağıya bırakmıştım ama çok geçti.

"Buyur abla?" dedi genç bir çocuk sesi. Tanıyordum bu sesi. O gece burada uyandığımda karşımda beliren ilk yüz bu sese aitti. Lakin adı silinip gitmişti.

Kapıyı açanın o olmamasının rahatlığı ile yönümü yeniden ona çevirdim. Tahmin ettiğim gibi aynı gençti. Dağınık saçları ve meraklı bakışları bendeydi. Önüme eğik şapkam ve gözlüklerim yüzünden beni tanımamış olmalıydı. Boş boş süzüyordu.

"Kime baktın?" dedi.

Kayıp olan gururuma demek vardı ama yuttum. Minik bir öksürükle boğazımı temizledim. Yere eğdiğim başımı kaldırıp güneş gözlüklerimi çıkardığımda ise gözlerindeki şaşkınlık dağılmıştı. "Ahuzar abla!" dedi aydınlanmış bir yüzle.

Şaşkındım zira tanıyacağını düşünmemiştim. O beni hatırlamıştı ama ben kendisini unuttuğum için gülümsemek zorunda kaldım. "Merhaba..."

"Merhaba, merhaba." dedi neşeyle. "Allah mı gönderdi seni?" Kenara çekilip içeri girmem için yolu açtı. "Gel içeri, gel."

Göğüs kafesimi kaplayan bir huzursuzluk yoktu. İyi birine benziyordu. "Yok, gelmeyeyim." dedim mecburen. Koşar adım merdivenlere ilerleme dürtüme zor engel oldum. Dilimi kuruyan dudaklarımda gezdirirken ne diyeceğimi bilemeden baktım yüzüne. "Şey için gelmiştim ben..." diyebildim en sonunda.

Şey kısmını sesli dile getirmek riskliydi.

Ama o getirdi. "Tulpar abime bakmaya gelmedin mi?" Endişeli bir hal aldı bakışı. "Kurban olayım gel abla. Kaç saattir uyuyor. Korkuyorum artık."

Duyduklarım bana yetmişti. Endişe bütün hücrelerimde gezindi. "İçeride mi?"

Başını aşağı yukarı sallayarak kenara çekildi. İçeri girdiğimde arkamdan kapıyı kapattı. Hatırladığım gibiydi minik evi. Tek bir değişiklik dahi yoktu. Tek fark o gecenin karanlık oluşuydu. Şimdi ise gün ışığı kaplıyordu her bir köşeyi. Yatağında yüz üstü uzanmıştı. Yüzü diğer yöne dönüktü ama geniş ve çıplak sırtındaki kanlar adeta boş bir köşe bırakmadan her yerini kaplamış ve kurumuştu. Sol omuzundaki yara bir bandajla kapatılmıştı ama etrafından kan sızıyordu.

"Beni kan tutuyor. Bakamıyorum yarasına." dedi arkamda ki Cihan. "Ambulansı arayayım dedim sövüp geri uyudu. Allah aşkına bir bak Ahuzar abla. Bir şey olmasın Tulpar abime."

Sesindeki endişe duyulmayacak gibi değildi. Ayakkabılarımı onunkilerin yanına çıkardım. Çantamı ve trençkotumu da çıkarıp koltuğunun üzerine bıraktım. Güneş gözlüğümü ve şapkamı da yanlarına savurdum. Adımlarım hızla ona ilerledi. Yüzü diğer yöne dönüktü. Uyuyor muydu uyanık mıydı anlamak zordu. Özel bir askerdi. Yine onu izlerken yakalanmak istemiyordum ama bu defa uyanmadı. Gerçekten uyuyor olmalıydı. Kulağının ucundan çenesine doğru süzülen terleri fark ettiğimde avuç içimi alnına yaslama isteğime engel olamadım. Terliydi ve ateşi vardı. Belki de yarası enfeksiyon kapmıştı. Kendi canının kıymetini bilen birine benzemiyordu.

"Ateşi var..." diye mırıldandım. "Soğuk su ve bez getirir misin?" Bakışlarım gence döndü. Birkaç dakika bakıştık. "İsim neydi?" demek zorunda kaldım. "Kusura bakma. Hafızam kötüdür."

"Cihan." derken arkaya koşmuştu. "İstersen komple sil at beni abla. Yeter ki Tulpar abimi uyandır."

"Merak etme. Bir şey olmaz." derken çok da emin değildim. "İyi olacak, eminim." Bunu kendi kendime mırıldanmıştım. Öyle olmalıydı. Başka bir ihtimali var saymak istemiyordum. Tek kurşunla yıkılacak bir adam değildi. Kurşun ona değil, bana atılmıştı. Böyle oluşunun sebebi sahibi olmadığı bir kurşunu sahiplenmesiydi belki de.

Adımlarım pansuman malzemesi bulmak adına mutfak tarafına ilerledi. Minik dolabı gördüğümde o yöne ilerledim. Tezgâhın üzerine rasgele atılmış ilaçlar takıldı gözüme. Üç ayrı ağrı kesiciyi ve iki antibiyotik kısmının boş olduğunu fark ettiğimde tek temennim hepsini aynı anda içmemiş olmasıydı. Bu antibiyotiği uzun süre kullanmıştım. Yan etkilerinden biri ağır uyku haliydi. "Şaka yapıyor ol be adam..." diye homurdanarak toparladım ilaçları. "Ayıyı bile komaya sokar bu ilaçlar."

Gerekli malzemeleri dolaptan alıp yeniden yanına ilerledim. Masasının önündeki sandalyeyi çekmek için uzanıyordum ki siyah gömleğine değen parmak uçlarım ateşe değmiş gibi geri çekildi. Buram buram kokusu vuruyordu yüzüme. Saniyelik bocalayışımı toparlayıp gömleğe uzanırken, "Aman diyeyim o gömleği elleme Ahuzar abla." diyen Cihan çıktı banyodan. "Tulpar abim eşyalarına izinsiz dokunulmasını sevmiyor. Kalkıp sövmesin şimdi."

Güldüm ister istemez. Cihan'a yaşattığı korku inanılır gibi değildi. Elimi gömlekten çektim ama bakışlarım başka bir şeye takılınca duraksadım. Masanın üzerindeki vazoyu ilk gelişimden hatırlıyordum. Ama yanındaki bu küçük detaydan bir haberdim. Minik bir bordo oje vardı vazonun hemen yanında. İkisi arkalarından vuran gün ışığı ile parlıyordular masanın üzerinde. Artık midemde taş değil, kalbimin üzerinde uçuşan bir kuş sürüsü vardı.

Bu; benim ojemdi.

Ne zaman aldığını, onda olduğunu hatırlamam zordu ama benimdi. Emindim. Biricik'in ojeleri ile karışmasın diye beyaz kapağının üzerine sürdüğüm minik bir siyah oje lekesi vardı. Bakışlarım yeniden ona döndü. Yüzünün bana dönük olmaması ve gözlerini görmüyor olmam şu an en büyük şansımdı. Gözünün önünde olmamamı istiyorsa benim eşyalarımı da gözünün önünden yok etmeliydi...

Dudaklarımda oluşmaya hazırlanan tebessümü derin bir nefes vererek sildim. Sandalyeyi önüne çekip baş ucuna kuruldum. "Ayağımın altında dolaşmaymış... Aynen..." homurtum sessizdi.

"Getirdim Ahuzar abla." diyen Cihanın getirdiği leğenin içindeki yer silme bezi ile kısa bir an bakıştık.

"Bu ne?" demek zorunda kaldım.

Şaşkın ve panikti. Kana bakamadığı için bakışlarını diğer yana çevirmişti. "Bez istedin ya."

"Yeri silmeyeceğiz Cihan. Adamın ateşini düşüreceğiz. Yok mu dolabında atleti falan. Onlardan getir."

"İzinsiz olmaz." dedi hemen. "Tulpar abim sevmez."

Oflayarak yerimden ayaklanıp dolabına ilerledim. "Tulpar abin çok sık saçmalar. Bir dediği de diğerini tutmaz. Ciddiye alma." derken şansıma en üstte siyah bir atleti vardı. Donu da çıkabilirdi. Şanslıydım. "Kızarsa benim aldığımı söylerim. Merak etme." Atleti iki yana çekip yırttım.

"Ağzıma sıçacak..." homurtusunu umursamadım. Bir parçasını suya batırıp sırtındaki kan izlerini yavaşça silmeye başladım. Sırtı gerildi ama uyanmadı. Elimden geldiğince tenine dokunmamaya çalışıyordum ama zordu. Geniş omuzları gözüme alıyordu. Ateşliydi ama teri dahi soğuktu.

Sırtında başka bir kurşun izi daha vardı. Bir de sağ kolunda. Askerliğinin nişanesi gibi parlıyordu derin izler. Bunlar vatan içindi. Yeni yarası peki?

Sırtını tek bir kan lekesi kalmayana kadar sildim. Dikkatli bakınca kısa kesim saçları arasında kalan, ensesindeki ince bir çizgiyi görebiliyordum. Çok önceye ait bir yara izine benziyordu. Dikkatli bakılmadıkça da görünmezdi. Yüzünü bana çevirdi aniden. Derin bir uykuda görünüyordu. Alnından dökülen soğuk terleri önce avuç içime sildim. Her zaman sıcaktı benim tenim. Ateşi varken dahi soğuk oluşu ile irkilmemin sebebi buydu. Kokusu gibi teni de deniz gibiydi. Yüzü diğer yana dönükken bazı şeyler daha kolaydı. Şu an hiç yardımcı olmuyordu. Uzun zamandır yapmak istediğim şeyi en nihayetinde yapıp çenesindeki derin çukura işaret parmağımın ucu ile dokundum. Göründüğünden daha derindi...

Anlamsız bir tebessüm kuruldu yüzüme. Uyurken hiç de o kadar korkunç görünmüyordu. Gerçi o benim için hiçbir zaman korkunç değildi. Ölümle duvar olan bir adam nasıl korkunç olabilirdi ki? İmkansızdı.

"Haberlerde dönen saldırıda mı vuruldu?" diyen Cihan'ın sesiyle yalnız olmadığımı algılayıp elimi çenesinden hızla çektim.

"Bilmiyorum." dedim risk almamak için. Neyi ne kadar anlattığını bilmiyordum. Adına konuşamazdım. "Uyanınca kendisine sorarsın." Cihan'ın yeni getirdiği soğuk suda atletin bir parçasını ıslatıp alnına bıraktım.

"Ne çok benziyorsunuz." dedi Cihan aniden. "Tulpar abim de senin gibi."

Gülmüştüm. Ben hiçbir benzerlik göremiyordum. Ayağa kalkıp yüzüme dökülen saçlarımı geri iterek omuzundaki

yaraya eğildim. Pansuman gerekiyordu. "Alakamız bile yok." Bandajı açtığımda yara yüzünden yüzümü buruşturmak zorunda kalmıştım. Büyük değildi ama küçük de değildi. Hasarı belli olmayan yaralar daha çok can yakardı. Tıpkı avucumdaki yaraya benziyordu. Masa üzerine bıraktığım pansuman malzemelerinden alıp yarayı temizlemeye başladım.

"Yok valla benziyorsunuz." dedi. "O da senin gibi dışarıdan sinirli duruyor ama böyle kimseye kıyamıyor."

Sessiz kaldım.

"Sen yaralıyken de o böyle temizlemişti yaralarını." dedi. "Ateşin çıktı diye beş dakikada bir nefesini kontrol ediyordu."

Yine sessiz kaldım. Yaralarımı temizledikten sonra yeni bir yara açmıştı. Kızamıyordum bile bu yaraya. Canımı en çok sıkan da buydu. "Siz nereden tanışıyorsunuz?" Timur'u bildiğini sanmıyordum.

"Hayatımı kurtardı Tulpar abim." dedi tek nefeste. "Sokaklarda yaşarım ben. Sokakta gücün yoksa dayak yiyen hep sen olursun. Öyle bir anda kurtardı beni. Tek yumrukta bayılttı herkesi. Görmeliydin Ahuzar abla! Harikaydı."

Gülümsedim. Fazlası ile görmüştüm.

"O andan sonra takıldım ben de peşine." Diye devam etti. "Kızdı, kovdu, sövdü ama ayrı bir cazibesi var. İnsan kırılamıyor." Bakışları ona takıldı. "Hem o da yalnız gibiydi. Derdimi dersem beni anlayacak gibiydi." Gülümsedi. "Anladı da. Şimdi kendimi koruyabileyim diye o kadar işinin arasında dövüş dersleri veriyor. Beni kırmadı ya ne derse emir sayar yaparım ben de."

Gülümseyişim derinleşti. Sadece bana değil herkese verdiği bir güven vardı. Bu onun özel tılsımı gibiydi. Pansumana devam etmeye çalıştım.

"Yanlış anlamazsan bir şey sorayım mı Ahuzar abla?"

Onaylayan bir mırıltı çıkarırken yarayı yeniden kapatıyordum.

"Yakın mısınız Tulpar abimle? Yani sen yaralanıyorsun o sana böyle bakıyor. O yaralanıyor sen ona böyle bakıyorsun. Değer veriyorsunuz birbirinize, belli. Ama bir o kadar da garipsiniz. Çözemedim yani."

Ben de çözememiştim. Pansuman bitince yeniden önündeki sandalyeye kuruldum. Alnındaki bezi alıp yeniden suda soğuttum. "Ben de bilmiyorum..." diyebildim yanağındaki terleri silip bezi yeniden alnına bırakırken. Atletten bir parça daha koparıp suda ıslatarak omuzlarına ve sırtına bastırdım. Ateşini düşürmeye biraz yardımcı olabilirdi. Dudaklarından kesik bir söz döküldüğünde hala uykudaydı. Anlamak için kulağımı dudaklarına yaklaştırdım.

"Ab..." vardı sadece. Diğer kısım kıvrılıp gidiyordu dilinin üzerinden. Tam geri çekilecekken, "Ah..." dedi belli belirsiz. Bir inleme değildi bu. Gerisi var gibiydi ama onu da tam çeviremedi. Son mırıltısı ise en net olanıydı. "Abla..."

Rüya görüyor olmalıydı. Ateşi hala yüksekti. Hayatına olan merakım daha da artıyordu. Kimdi? Nereliydi? Nasıl bir ailesi vardı mesela? Sayıkladığı ablası nasıl biriydi?

Hiçbirine cevap vermeyeceğine emindim. Baş ucunda beklediğim dakikalar ilerlerken sıkıntı ile mutfağa ilerledim. Yüzüne baktıkça bakasım geliyor, canım sıkılıyordu. Uyandığında yemek yemeliydi. İlaçları aç karnına içtiği için de bu halde olabilirdi. *Askerim, bana bir şey olmaz*

düşüncesi tehlikeliydi. Oysa en çok onların kendilerine özen göstermesi gerekiyordu. Ölümle burun buruna yaşayan onlardı.

Yemek yapmak için hiçbir şeyin olmayışı şaşırtıcı değildi. Cihan'a para verip alışverişe gönderdim. O gelene kadar mutfağın dağınıklığını toparladım. Hızla gelmişti Cihan. *Biraz işim var, birkaç saate dönerim* demiş geri gitmişti. Giderken ise *güzel yemek yaparsan beni de çağır be Ahuzar ablam* deyip numarasını vermeyi ihmal etmemişti. Tatlıydı. Garip bir şekilde sevmiştim.

O hala uyurken elimden geldiğinde sessiz çalıştım mutfakta. Ara ara ateşini kontrol edip bezi değiştirdim. En sonunda biraz düşer gibi olmuştu. En azından soğuk soğuk terlemiyordu. Çok yemek seçen birine benzemiyordu. O yüzden aklıma ne gelirse onu yapmayı tercih etmiştim. Bir ara gözlerini açar gibi olup yeniden dalmıştı. İlaçları üst üste içtiğinden olsa gerek toparlanamıyordu. Tavuk suyu şehriye çorbası, patatesli bezelye yemeği ve pilav şu anlık en hızlı yapabileceğim şeylerdi. Hepsi hazır olduğunda hala uyuyordu.

Dün gece iyi mi değil mi diye düşünürken ben de zerre uyumamıştım. Panik ve yaşadığım şeylerin karmaşıklığı yüzünden yorgun hissediyordum. Uzun süre ayakta durduğum ve sandıkta iki büklüm olarak geldiğim için belim ağrımaya başlamıştı. Pişen yemeklerin altını kapatıp karşısındaki koltuğa ilerledim. Gözlerim kapanmaya başlıyordu. Hafifti uykum. Uyandığında hemen uyanırım düşüncesi ile koltuğa uzanıp yönümü ona çevirdim. İkimizin de yüzü birbirine dönükken arada minik bir masa, vazo ve oje vardı.

Benim ojem.

Derin bir soluk verdi uyku arasında. Derin bir soluk aldım uykuya dalmadan hemen önce. Bakışlarımı yüzünden koparmamaya çalışırken yavaşça kapandı gözlerim. İlk defa beni içine çeken karanlık, boğuk ve derin bir boşluk hissinden ibaret değildi. Göğüs kafesimin üzerinden minik bir kuş sürüsü kanat çırparak uçtu. Karanlık boşluğa karıştı. Burada kimse beni bulamaz, göremezdi. Kendimi uykuya bırakmadan önce içimden sayısız defa geçirdiğim tek cümle buydu.

O burada Ahuzar. O burada.

******

Burnuna vuran yemek kokuları ile araladı gözlerini Timur. Uzun zamandır hissetmediği bir sıcaklık ile sarmalanmış gibiydi etrafı. Araladığı gözlerinin içine kum batıyordu sanki. Sızlıyorlardı. Karanlıktan aydınlığa çıkan zihni kısa bir an için sorguladı neler olduğunu. Omuzundaki keskin sızı ne olduğunu hatırlattı. Hava kararmaya başlarken odanın içinde sadece batan gün ışığının sarı ve turuncu ile karışık loş ışıkları vardı. Bu konumda ne kadar uyuduysa organlarının düğümlendiğini, sırtının ağrımaya başladığını hissetmişti.

Alnında ıslak bir şey vardı. Alıp siyah bez parçasına huysuzca bakarak yere savurdu. Ne olduğunu şu an düşünemeyecekti. Ellerinden destek alarak doğruluyorduki kafayı hafifçe kaldırdığı an karşısında gördüğü kişi ile durdu. Küçük koltuğunda uyuyan oldukça tanıdık bir kadın vardı.

Anlam veremedi. En son bu koltuğa Cihan'ı savurmuştu. Cihan'ı dahi o olarak görüyorsa harbi kendine sövecekti. Rüya olup olmadığı konusunda kendi kafasında kısa bir çıkarım yapmaya çalıştı. Yoksa Ahu'nun karşı koltuğunda huzurla uyumasının hiçbir imkanı yoktu. Toparlanıp oturur bir konuma geldi. Bakışları odada gezindi. Her şey temiz ve düzenliydi. Karşısında kalan mutfağa baktı. Tertemizdi tezgâhın üzeri. Ocağın üzerinde üç tencere yemek ve bir demlik çay vardı.

Sıcacık, dumanı tüten...

Başucundaki masanın üzerindeki minik kapta su vardı. Alnından alıp yere attığı beze değdi bakışları. Sonra yine karşısında uyuyan kadına. Rüya olamayacak kadar gerçek duruyordu her şey. Çünkü onun rüyalarında hiçbir zaman renk olmazdı. Gördüğü bütün rüyalar siyah ve beyazdan ibaretti. Elini omuzuna attı. Eski bandajın dokusu değildi. Değişmişti. Kanlı gömleği ve Cihan ise ortalıkta yoktu. Ne zamandır uyduğunu anlamak için yastık altındaki telefonuna uzandı. Saatlerdir uyuduğunu, şu an karşısında uyuyan kadından ise iki mesajı olduğunu fark ettiğinde telefonu yastığın üzerine savurdu. İlaçlar çarpmış olmalıydı. Yoksa bu denli uyumak asla huyu değildi.

Omuzundaki ağrı fazlaydı ama dayandı. Gördüğü görüntünün gerçek olduğuna emindi ama nasıl burada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. *Bırak uyusun, izle* diyen tarafı ile *uyandır, burada ne işi olduğunu sor* diyen yanı yine tartışmadaydı. Derin bir soluk verirken her sesi susturdu.

Hepsini aynı anda dinlemek başını ağrıtıyordu. Artık sadece tek bir sesi dinleyecekti. Aklına ilk ne gelirse onu.

Yerinden kalkmak geldi ilk aklına. Kalktı. Ona doğru ilerle dedi zihni. İlerledi. Tam önüne geldiğinde bir dizini yere kırarak önünde eğildi. Burnunun üzerindeki minik çiller, kıvrık kirpikler ve boynunda uzanan yara ile her bir detayı yine bütündü. Tam anlamıyla emindi artık. Gerçekti. Kuş kadar hafif olduğunu bildiği uykusundan şu an uyanmalıydı. Öyle de oldu. Yüzünde bir nefesi hisseden Ahu, büyük gözlerini yavaşça aralamıştı. Sakin bir uyanıştı ama Timur ile göz göze geldiğinde irkilerek geriledi.

"Ne yapıyorsun sen?"

Yeşille karışmış elalardan gözlerini koparmadı Timur. "Aynı şeyi sana sormaya geldim."

Kısa bir an için bakıştılar. Ahu şaşkın, Timur ise belki de ilk defa bu denli dolu dolu bakıyordu. Başucunda beklememeliydi. Neden buradaydı? Neden evinde sıcaklık, ocağında yemekler ve çay vardı? Yalnızlığı ile arasına giren her şeyden rahatsız olurken şu an hiçbir rahatsızlık hissetmemesinin sebebi neydi?

Cevabı hissediyor ama bir şey yapamıyordu Timur. *Git* demek boşunaydı. Elinde pişman olduğu bir kalp kırıklığı kalmıştı sadece. Şimdi ne yapacaktı?

Koltukta telaşla toparlanmaya başlamıştı Ahu. Yüzüne dağılan saçlarını bir hışım geri savurdu. "İyi misin?" demişti gözlerinde saf bir merak ve ilgi ile. Elini ileri uzatıp avucunu Timur'un alnına yasladı. "Sonunda düşmüş ateşin." dedi derin bir nefes verirken.

Alnında ateş gibi sıcak bir el varken sadece baktı Timur. Kim diyordu ateşinin düştüğünü? Yanılıyordu. Yalın ayaktı.

Sıradan bir kot pantolon ve kırmızı bir tişört içindeydi. Yüzünde makyaj namına hiçbir şey yoktu. En sıradan halindeydi belki de. Savaş zırhı diye kuşandığı hiçbir şey yoktu üzerinde. Lakin yine ateşti. Yine yaklaşmak tenini sızlatıyordu Timur'un. Alnındaki elin sahibi olan gözlerden kaçmadı Timur. Uzun uzun baktı.

Keskin kahvelere dayanamayan Ahu oldu. Eli tedirginlikle geri düşerken göz kırpıştırarak geriledi. Koltuktan kalkmak için en uca kayarken Timur da önünden ayaklanıp geriledi. Banyoya ilerledi. Yüzüne soğuk bir su sürmeden kendine gelebilecek gibi değildi. Alnı yanıyordu. "*Senin burada ne işin var* deme sırası bende." dedi bir yandan da.

Ahu, "Mesajlarıma dönmedin." derken çoktan banyoya girmiş, kapıyı kapatmıştı.

Aynadan sırtına baktı. Kan lekeleri olduğuna elindi ama onlar dahi temizlenmişti. "Siktir..." diye soludu kendi kendine. Yüzüne ve alnına bastırılmış bezin ıslaklıklarını hala hissedebiliyordu. Ateşe değmemek için etrafında dolaştıkça ateş etrafına sıçrıyordu. Ömrü boyunca uyumadığı kadar uyumuştu ve o da bu an mıydı gerçekten? "Bütün bunlar olurken zıbarıyor muydun gerçekten Timur? Aklını idrakini siksinler..."

Banyodan çıktığında Ahu koltukta değildi. Artık tamamen kararan hava yüzünden odanın ışığını açmıştı. Tıkırtılar mutfak tarafından geliyordu. "Sorumu yeniliyorum. Burada ne işin var Ahu?" derken masanın üzerindeki ojeye takıldı bakışları. Gerçek bir siktiri işte şu an hak ediyordu. Ojeyi kavrayıp çekmeceye atmak için çok geç olduğunun farkındaydı. Gördüğüne emindi. Sıkıntılı bir nefes vererek dolabına ilerledi. Şu an saklaması daha çok dikkat çekerdi. Zaten onun orada işi neydi? Kendine okkalı bir küfür daha savurdu. Tek temennisi onun olduğunu anlamamasıydı ama

ülkenin en büyük mafyası hakkında kafası kadar dosya yapan kadın kendi ojesini de elbet tanırdı.

"Dedim ya. Mesajlarıma dönmedim." dedi Ahu'nun mutfak tarafından gelen sesi. Tencere tıkırtıları yükseliyordu aynı zamanda. "*Cevap vermek zorunda mıydım* nutku atma. Şu an senin ikilemlerini çekemem."

Üzerine siyah bir tişört giyerken sızlayan kolunu düşünmemeye çalışıyordu Timur. Merak ettiği asıl şey buraya nasıl geldiğiydi. Yatağına doğru ilerlerken Ahu bu sorusunu da duymadan cevaplamıştı. "Gizli geldim. Kimse görmedi."

Perdeleri çekmezdi. Ama çekilmişti. "Bunu nasıl başardığını sorabiliyor muyum?" Sesi saatlerdir uyuduğundan olsa gerek çatallıydı.

Ağrısı vardı. İlaç içmek için mutfağa yönelecekti ki varlığı haddinden fazla yer kaplayan kadın yüzünden adımları duraksadı. Yeniden yatağına ilerlerken bu manzarayı sessizce izlemeyi tercih etti. Mutfaktayken arkası dönük bir şekilde bir şeylerle uğraşıyordu. Bulunduğu ortamdan çekiniyor ya da garipsiyor gibi değildi. Aksine, asırlardır burada yaşıyor gibiydi. Ya da Timur öyle görüyordu. Seçemedi. Sırtı dönük bir şekilde konuşmaya başlamıştı.

"Yan daireden taşınan bir aile vardı. Sandıklarının içine saklandım."

Sakince şaşırdı Timur. "Ne yaptın ne?"

Ahu gülmüş ama Timur görmemişti. "Kralşan adamları apartmanın ön kapısını tamamen kaplamış durumda. Üstüne bir de Kenan salağı *Ahuzar seni çağırdı* diye Irmak'ı yanıma göndermiş. Aklınca huzursuz olmama neden olacak." Derin bir soluk verdiğini duydu. Kralşan'a sövdüğü bir nefes

olduğuna emindi. "Yan daireden taşınanlar ön kapı çok yoğun diye eşyaları arka taraftan taşıyorlardı. Bizim evin önüne bıraktıkları sandığa saklandım." Elinde bir tepsi ve üzerindeki tabaklar ile Timur' a döndü. "Adriel ve korumalar görmedi. Tetikçiler izliyordur diye uzaklaşana kadar sandıktan çıkmadım. Biraz ilerledikten sonra indim ve buraya geldim."

Ona doğru ilerleyişini izledi Timur. *Buraya gelmek için bu kadar uğraştın mı gerçekten* demek vardı ama yuttu. "Oldukça stratejik." dedi kısaca.

Bu defa dudaklarında oluşan gülüşü Timur da görmüştü. Görmemeyi tercih edeceği ama gördüğü andan itibaren bakışlarını koparamayacağı bir gülüştü bu. Her zaman Kralşan'ın yanındayken görüyordu. O varken kuşandığı soğuk ifadesinden şu an eser yoktu. "Beni hafife alıyorsun." derken elindeki tepsi ile ilerlemiş, başucuna geldiğinde masanın üzerine bırakmıştı. Timur'un burnuna gelen mis kokuların kaynağı tam olarak buradaydı. "Ne seversin bilmem ama umarım yediğin şeylerdendir." derken gülüşü silinmiş, yeniden ciddiyete bürünmüştü.

"Yemek seçmem." derken dumanı tüten yemeklere baktı Timur. Yemek değildi dalıp gitmesine neden olan. Onun için yapılan bir tabak sıcak yemekti. Herkes için değil. Sadece onun için... Derin sessizliği ile baktı önüne bırakılan yemeklere.

Timur'un alnından yere attığı siyah bez parçasını aldı. "Bu arada Cihan *kızar* dedi diye açıklama yapıyorum." Elindeki parçayı hafifçe aralarında kaldırdı. "Bez bulamayınca atletini yırtmak zorunda kaldım. Ben yaptım yani. Çocuğa sövme."

Bakışları sürüyordu Timur'un. "Eyvallah..." derken başı hafifçe sağa eğilmiş, bir kaşı havalanmıştı. Yırtılan atleti

konusunda dertlenemeyecekti.

Üzerindeki dik bakışlar yüzünden belli etmemeye çalıştığı bir tedirginlik ise bez parçasını masanın ucuna bıraktı Ahu. Yeniden mutfağa ilerlediğinde Timur önündeki yemeklere dalmıştı yeniden. "Dün kaç tane ilaç içtin?" diye söyleniyordu. "Eğer o boş kısımların hepsini tek seferde içtiysen yaşaman mucize."

Tam olarak öyle yapmıştı Timur. Sessiz kaldı. Birkaç saniye sonra tepsinin diğer yanına ilaçları ve bir bardak suyu bıraktı bordo ojeli zarif el.

"Yemek yedikten sonra birer tane iç." Adımları gerilerken Timur'un bakışları ondaydı. Arada korumaya çalıştığı bir mesafe var gibiydi. Haklıydı da. En son bu eve geldiğinde dilinin ayarı olmamıştı. "Çay da yaptım." dedi. "Yeni demledim. İstersen yemekten sonra içersin."

Baktı kısa bir an. "Çay?"

"Hı." diye onayladı. "Mutfakta sadece bir paket çay vardı. Çayı seviyorsun diye düşündüm bende."

Bakışı sürüyor gözlerinin içine minik ifadeler ekleniyordu Timur'un. Yine konuşmamış tek bir kelime söylememişti. Kimse onu okuyamaz, çözemez sanıyordu. Duvarlarının önü dikenli, arkası ise karanlıktı. Yine gören sadece tek bir kişi vardı. "Severim..." diyebildi sadece. Kendi iradesine derin bir darbe daha indiğinde aynı soruyu yeniledi. "Neden buradasın Ahu?"

Derin bir nefes vermişti karşısındaki kadın. "Benim yüzünden vurulduğun için olabilir mi?" Timur sessizce bakmayı sürdürdüğünde arkasını dönüp koltuğun diğer ucundaki çanta ve trençkotuna ilerledi. "Gerçek manada şaka gibi adamsın. Bunu demekten asla vazgeçmeyeceğim."

Umursamadı söylenenleri. O da kendine akıl sır erdiremiyordu bu aralar. "Nereye?" dedi çantasını ve trençkotunu aldığını gördüğünde.

"Evime." şeklinde bir cevap aldı.

Dik bakışı sürüyordu Timur'un. "Neden geldin o zaman?"

"Kaç kere daha aynı cevabı vermem gerek."

"Mantıklı bir cevap vermiyorsun."

Birkaç saniye göz kırpıştırdı Ahu. "Ne duymak istiyorsun Timur?"

"Neden buradasın?" Yine kaçamak cevap verirse Timur da kaçacaktı. Her zamanki gibi net olursa ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Cevap onu köşeye sıkıştırarak en net şekilde gelmişti. "Seni merak ettiğim için."

Gözlerini kaçırabilirdi Timur. Derin sessizliğine bürünüp görünmez olabilirdi. Konuşmazken yok sayıp konuşurken kırıp dökebilirdi. Ama hiçbirini yapmadı. İfadesiz tutmaya çalıştığı bakışlarını önündeki yemeklere çevirdi. Kaşığı alıp tatmaya ilk çorbadan başladı. "Cihan'a mı aldırdın bunları?"

Şaşkındı Ahu. Bu adamı asla anlamayacak, akıl sır erdiremeyecekti. "Hayır, tabi ki ben yaptım!" derken tersti. "Harbi ne eğrin var ne doğrun." derken ise bıkkın. "Asıl sen benim ayarlarımı bozdun!"

Çorbayı içmeye devam etti Timur. Ya aç olduğu için ya da gerçekten de öyle olduğu için aşırı lezzetli gelmişti. Karşısındaki kadın hayretler içinde ona bakarken o yemeğini yemeye devam etti. Ters adımlarla kapıya yöneldiğini

gördüğünde bakışları ona döndü. "Neyle döneceksin?" dedi huzurla çorba içerken. "Yine sandıkla mı?"

"Bir yolunu bulurum."

En rahat şekilde çorbasını içmeye devam etti. "Saçmalama Ahu. Gel şuraya."

Ahu'nun kapı koluna giden eli durmuş ama bakışları arkasına dönmemişti. "Buraya gelerek yeterince risk aldım zaten. Geri dönüşümü de kendim hallederim." Bu noktada bir patlama olacağına adı gibi emindi Timur. Çorbasını içmeye devam etti. Muazzam bir tat söz konusuydu. Ve beklediği birkaç saniye içinde gerçekleşti. Bir hışımla arkasını dönmüştü Ahu. "Senin tam olarak derdin ne?"

Pilav ve patates yemeğine geçmişti. Boş boş baktı. "Yemek yiyorum."

Göz devirdi Ahu. "Bana hedef olan kurşunun önüne atlayıp, yetmezmiş gibi vurulduğun halde siper olmaya devam ederken aklından ne geçiyordu?"

Korumak diyemedi Timur. *Herkesten saklamak, seni de benimle beraber görünmez yapmak* da diyemedi. Umursamaz bir sakinlikle yemeğini yemeye devam etti.

"Ben de senden mantıklı bir cevap istiyorum." dedi dik dik. Karşısındaki adamın umursamaz bir sessizlikle yemeğini yemeye devam ettiğini gördüğünde vazgeçmiş, göz devirerek önüne dönmüştü. "Ne bekliyorsam..?" homurtusu eşliğinde kapıya ilerledi.

Birkaç adımda kapıyı açıp çıkacakken omuzu üzerinden uzanıp kapıyı geri kapatan kuvvetle irkilerek durdu. Arkasını dönmesine gerek dahi olmasan burnuna vuran kokusu ile karşı karşıya kalmıştı Ahu. Yine de döndü yüzünü. Kapıyı

kapatan el artık tam olarak karşısındaydı. Topukluları olmadan göğsünün üzerine birazcık ulaşabilirken bakışlarını yukarı kaldırıp hemen dibinde dikilen keskin kahvelere baktı.

Timur ise yorgundu. Uzun uzun konuşamayacak, kendini anlatamayacaktı. Hiçbir zaman bunu yapamamıştı zaten. Onu yoran bedenindeki kurşun değil zihnindeki kurttu. Yine aklına ilk geleni yaptı. Karşısındaki kadının yeşille karışık elalarından kopmadan kapıya yaslı elini geri çekti. "Sen ne duymak istiyorsun Ahu?"

"Net bir cevap."

"Yaşatmak için..." dedi Timur tek nefeste. Sonbahar gibiydi ele ile karışık yeşillerdeki hareler. Her defasında memleketini düşürüyordu Timur'un aklına. Gitmek isterdi ama adımları oraya gidemeyecek kadar büyüktü artık. Bileğinden kavrayıp yeniden koltuğa ilerletti. "Şimdi sus ve otur şuraya."

Direnmeden ilerlemişti Ahuzar. Yüreğinin üzerindeki kuş sürüsünün sesi duyulmasın diye varla yok arası yutkundu. "Neden?" derken sesinde yorgun bir ton vardı. Yine batmıştı Timur'un içinde bir noktaya. Kararsızlığı ve gelgitleri sadece kendini değil bir başkasını da yaralıyordu. Kendi yaraları umurunda değildi ama başkasına acı çektirmekten hiçbir zaman hoşlanmamıştı. "Ne yapıp yapmadığımla ilgilenmediğini sanıyordum." diye devam etti. "*Kralşan seni koruyacak* demiştin. Ne oldu?"

Koltuğun önüne getirdiğinde bileğini bıraktı Timur. "Laf sokmadan duramıyor musun sen?"

Kendini koltuğa bırakırken, "Seninle başka türlü konuşulmuyor. İnsani bir şekilde iletişim kurduğumda ya cevap vermiyorsun ya da saçmalıyorsun." diye bir laf daha çaktı Ahu.

Derin bir soluk vererek geriledi Timur. "Dilimi sikeyim o zaman. Oldu mu?" Yeniden yatağın ucuna kurulup yemeğini yemeye devam etti.

"Sövme."

"Dilimin ırzına kastetsinler o zaman." Pilavını yerken tek kaşı havalandı. "Bu nasıl?"

Karşısındaki kadın ister istemez gülmüştü. Gülmemeliydi oysa. Bakışları yine gülüşüne takılıyordu. "Ben sana gerçekten akıl sır erdiremiyordum."

Timur da erdiremiyordu. Kısa bir an sessiz kaldılar. Timur yemeğini yiyor, Ahu onu izliyordu. "Neyi bekliyorum?" dedi en sonunda.

"Yemeğimi yememi."

"Sebep?"

Pilavın ve patates yemeğinin son lokmasını da yedi Timur. Uzun süredir sıcak bir lokma geçmeyen midesi bayram ederken göğüs kafesindeki sıcaklık büyüyordu. "Yiyeyim diye yapmadın mı?" derken de netti.

"Ben gittikten sonra da yiyebilirdin."

Yine net oldu Timur. İlaçlara uzanıp önce ağrı kesiciyi aldı. "Sanmıyorum." derken bakışlarını karşısındaki kadından koparmadan ilacı ağzına atıp suyu kafasına dikti. "Gözümün önünde değilsen bir kutu ağrı kesici içmem gerekiyor." Antibiyotiğe uzandı. Onu da alıp tek yudumla içti. Karşısındaki kadının bocalayan bakışlarını görebiliyordu.

Ahu'nun bakışlarındaki şaşkınlık artıyordu. "Gerçekten şaka gibi adamsın. Biliyorsun değil mi?" Yerinden kalkıp Timur'a

ilerledi. Masa üzerindeki tepsiyi alırken dik bakışları keskin kahvelerdeydi. "Biraz daha ister misin? Doydun mu?"

Doydun mu..?

Basit bir cümleydi. Ama bunu da uzun zamandır soranı olmamıştı.

Bakışlarını karşısındaki kadından koparamadı. "Doydum..."

"Çay ister misin?"

Belli belirsiz gülümsedi Timur. "Kafama fırlatmadan vereceksen neden olmasın."

Elinde tepki ile beraber geriledi Ahu. "Biraz daha zorlarsan o da olacak." Mutfağa gidip arkasını dönmüştü. Dolaptan bardak alışını, çayı döküşünü ve aynı zaman da mırıl mırıl konuşmasını kesik bir tebessümle izledi Timur. "Kimseye böyle hizmet etmem. Benim yüzümden bu haldesin diye bu ayrıcalık haberin olsun."

Sessizce dinledi söylenmelerini. Elinde çay bardağı ile ona döndüğünde tebessümünü hızla silip yeniden ifadesizleşti. Söyleniyordu ama sakindi Ahu. Gerçekten sinirlenince etrafında beliren ateşi görebiliyordu Timur. Önüne gelip çayı masanın ucuna bıraktı. "Bunca şeyin üzerine..." derken sesinde tereddütte yer yoktu. "*Bir daha bana güvenme Ahu*dersen bu sefer seni ben kurşunlarım! Haberin olsun."

Adımları gerileyip yeniden koltuğa ilerlerken Timur dudaklarında beliren tebessümü bu defa saklamamıştı. "Yaparsın. İnanırım."

Gülüşüne takılmıştı Ahu. İlk kez bu kadar derin ve netti. Gözlerinin etrafında minik kırışıklıklar beliriyordu ama yaşlılık değil, hayat belirtisi gibiydi. Bakışlarını bu ifadeden

zorla koparıp yeniden trençkotuna ve çantasına ilerledi. "Ben de kendime inanırım. Emin ol. O yüzden mümkünse bir daha canımı sıkma." Çantasından çıkardığı şapkasını taktı. "Bu arada Dimitri ile olan sevkiyat ne durumda?"

"Diğer güne ertelendi." dedi Timur. "Deli gibi Yakup Öz'ü arıyor."

Trençkotunu giymeye başlamıştı. "Beyinsiz şerefsiz!" diye solumuştu. Kafasını toparlayamıyordu. Acilen buradan çıkması gerekiyordu. "Yeterince kendine geldiğine göre gidiyorum."

"Tehlikeli." dedi Timur aniden. "Bekle, Cihan'la gidersin."

"Buradan uzaklaştıktan sonra Adriel'i arar gizlice evden kaçtığımı söylerim. Gelir alır ve mutlu son." Samimiyetsiz bir gülüş kuruldu dudaklarına. "Yeniden Kralşan himayesi."

"Artık tek hedef sen değilsin." dedi Timur. "Irmak üzerine de oynuyor Yakup Öz." Sağ gösterip sol vuracaktı belki de. Emin değildi hiçbir şeyden.

Derin bir nefes vermişti karşısındaki kadın. Ölümü kabullenmemiş ama varlığını kabullenmiş gibiydi. "Hülya Hanım'ın kendi kızı için beni öne sürmesi işe yaramadı desene. Şanssız bir anne..." Çantasını aldı. "Kenan, Irmak'ı her şeye rağmen korur." Derin bir nefes verdikten sonra kırık bir mırıltı gibi döküldü cümleler dudaklarından. "Bu savaşta ölümle lanetlenen tek kişi benmişim gibi hissediyorum..." Bakışlarını yeniden Timur'a çevirdi. "O yüzden daha fazla beni yaşatmak için uğraşma. Söylediğin gibi görevin neyse onu yap ve git. O zaman kendimi daha az suçlu hissedeceğim. Böyle görevine yük olmaktan başka bir işe yaramıyorum. Görevin için sana kendimi anlattım ve yardım edeceğimi söyledim. Yük olmak için değil."

Yük değildi. Hiçbir zaman olmamıştı. Asıl yük kendisiydi Timur'a. Arkasını dönemediği merhametini yokladı. Bu merhamet değildi. Başka bir kuvvet daha sıkı bir iple ayaklarını bağlamış gibiydi. O ise gitmeye kararlı duruyordu. Belki de ondan kaçıyordu. Ayarsızlığı yüzünden kendi canını sıkılırken karşısındaki kadını da bunalttığının farkında olarak içten içe okkalı bir küfür salladı kendine. Sıcak çayını bırakıp ayağa kalktı. Ahu spor ayakkabılarını giymiş, kapıdan dışarı çıkmaya hazırlanıyordu ki dolabının köşesinde ki askılıktan siyah kapşonlusunu alıp giydi.

"Sen nereye?" diyen Ahu şaşkındı.

Sessiz kaldı. Kapüşonu başına geçirip ona ilerledi. "Yürü."

"Olmaz." diye direndi. "Biri görür." Paniklemeye başladığını görebiliyordu. Hoşuna gidiyordu Timur'un bu panik. Eğleniyordu her zamanki gibi. Cevap vermeden kolundan kavrayıp önü sıra ilerletti. Evden çıktıklarında kapıyı kapatıp kolunu bırakmadan merdivenlere ilerletti. "Kapı kilitlemeyecek misin?" diyen Ahu yine şaşkındı.

"Ben kapı kilitlemem."

Merdivenleri dip dibe indiler. "Sebep?"

"Saklayacak bir şeyim yok."

"İnsanların saklayacak şeyleri olduğu için mi kapı kilitlediğini sanıyorsun?"

"Evet."

"Yanılıyorsun. Koruyacak şeylerimiz olduğunu için kilitliyoruz."

"Yani saklamak için."

"Hayır, aynı şey değil."

Yola indiklerinde yüzünü ekşitti Timur. "Başımı ağrıtma Ahu. İlerle."

Bakışları etraftaydı. Tedirginlikle her yeri yokluyordu. "Benim de şu an başım ağrıyor, inan. Ne olur buradan geri dön." Şapkasını daha da çekti yüzüne. "Biri görecek şimdi!"

"Sakin olursan kimse görmez."

"Ne demek görmez?" diye panikle yükseldi. "Senin heybetinden haberin var mı? Seni herkes tanır. Ben bile bir kere gördüğüm halde yıllarca unutmadım. Başkası he-" Bu noktada sustu Ahu. Kırdığı potun farkına vararak toparlamaya çalıştı. "Yani unutkan olduğum halde unutmadım."

Hem arkasında hem çaprazında ilerlerken önündeki kadını da ilerletmeye çalışan Timur'un ifadesizlik zırhı belli belirsiz dağıldı. İnsan; ölüm ile arasında duran yüzü unutmazdı. Onu hatırlıyor oluşunun sebebi bu olmalıydı. *Ölüm*. İnsan ölüm ile arasında duran yaşamı da unutmazdı. Sen varsan ölüm olmaz Timur sözü doldu zihnine. Bütün bu kargaşanın içinde yine sessiz kaldı.

"Şu köşede bırak beni." diyerek paniğini sürdürdü Ahu.

O köşeyi hızla geçtiler.

"Şu köşe!" dedi Ahu birkaç adım ilerisine. "Şu köşe olsun o zaman."

Orayı da ilerletti Timur.

Çaresizliği artıyordu Ahu'nun. "Gerçekten aran yok! Yüreğime inecek! Dur artık."

"Onu bana gelmeden önce düşünecektin." diye mırıldandı saçlarına doğru.

"Düşündüm ya işte! Adriel'e diyeceğim diyorum."

"Duyduğum en saçma fikir."

"Senin önerin ne? Bu mu?"

"Hayır." dedi en net şekilde. *Göndermemek* diyecek oldu ama yuttu Timur. İleride kalan bir grup genç uzun bir tenekenin içine ateş yakmış, etrafına kümelenmişlerdi. Onları gören Cihan gençlerin arasından sıyrılarak koştu. "Abiler, ablalar." dedi yanlarına geldiğinde. "Ne oldu? Ne işin var burada Tulpar abim?"

"Araba getir." dedi dünyanın en normal emrini verir gibi. Cihan garipsememişti ama. Onaylayarak geriledi

"Normal bir araba Cihan." diye ekledi Timur.

Cihan bunu da onaylayarak gerilemeye devam etti.

"Plan bu mu?" diye sordu Ahu ters ters. "Araba ile evimin önüne bırakması!"

Hala kolunu bırakmamıştı Timur. Güvenliğinden emin olana kadar bırakmayacaktı da. "Hayır. Senin planın."

Artık şaşkındı Ahu. "Hani saçmaydı!"

Hala bir adım arkasında dururken aynı zaman da çaprazındaydı. Önündeki beden sağ yanına yaslı, saçları ise birkaç koku uzağındaydı. Yeşilliklerin gözlerine değmesi şu an en son isteyeceği şeydi. Bugün kotasını sonuna kadar doldurmuştu. İradesi ağır darbeler yiyordu. "Hala saçma." dedi.

"O zaman?"

"Saçma ama mantıklı."

Ahu'nun ona dönmeye meyleden başını önlerinde beliren araba durdurdu. Cihan sırıtarak el sallarken önündeki kadını arka kapıya yönlendirdi. "Gidince haber ver."

Daha fazla engel olamadı. Kapıyı açıp içeri girmeden hemen önce değdi yeşillikler gözlerine. Sorgular bir meydan okuma vardı bakışlarında. "Sebep?"

Kaçabileceğinden daha fazlası ile yüz yüze olduğunu hissediyordu. "Zorlama Ahu." diyerek arabanın içine iteleyişi bundandı. Çok konuştuğu için başının ağrıması gerekiyordu, her söylediğini düşünmesi değil.

"Dağ ayısı!" homurtusu yükselirken kapıyı yüzüne kapattı. Hala sırıtan Cihan'a nerede bırakacağını söyledi. Evine yakın bir noktaya bırakması lazımdı. Fazla uzağı göze alamazdı Timur. Cihan onaylayıp arabayı çalıştırırken bir adım geri çekildi. Araba önünden yavaşça geçerken keskin kahveler ve yeşille karışık elalar yeniden birbirine denk düştü. Saniyelik bir andı ama ikisinin de gözlerinden taşan sessiz kelimeleri yine sadece ikisi okuyabildi.

Dikkatli ol, diyordu Timur.

Sen de diyordu Ahu.

Araba ilerledi. Geride kalan yine Timur oldu. Sızlayan omuzu ile birkaç dakika bekleyip düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Ahu varken sesli dile getiremediği şey içinde bir kurttu. Araba köşeyi dönüp gözden kaybolurken adımları yeniden evine ilerledi. Birkaç dakika sonra yeniden evinde ama tek başınaydı. Az önce her bir köşe doluyken şu an ıssız ve sessizdi. Bunu sevdiğini düşünmüştü yıllarca. Şu an ise evin

ortasında derin bir boşluk hissediyordu. Telefonuna ilerleyip Ahu var diye sesli dile getiremediğini kısa bir mesajla Cihan'a iletti.

Bıraktığın yerden kızıl bir kadın gelip alana kadar gözünü üzerinden çekme.

Kendine kızgın da değildi artık. Bir şeylerle savaşacak gücü yoktu bugün. Kararsızlık daha çok baş ağrısı yaratmaktan başka bir işe yaramıyordu. Bu o değildi. Her zaman aklına ilk geleni yapar, mantık ile ilerlerdi. Başına gelen her şeyi sakince kabullenir, *eyvallah* derdi. Değiştiremeyeceği gerçekler ile baş etmeye çalışmış, hepsinin altında kalmıştı. Omuzları genişti belki Timur' un ama o omuzlardaki yükler de ağırdı. Bu da ağırlık olur sanmıştı. Ama değildi. Omuzundan yediği bir kurşun varken ona ölüm lanetini bulaştırdığı için içinde beliren hiçbir sızı yoktu. Aksine, anlamsız bir dinginlik vardı her zerresinde.

Telefonunu geri bıraktı. Üşenirdi ama üşenmedi. Soğuyan çay bardağını alıp mutfağa ilerledi. İki dakika içinde bulaşık tabakları bile toparlamıştı Ahu. Yemekler sıcak, çayın altı fokur fokurdu. Sıcak bir yuvası varmış gibi gezindi Timur'un bakışları mutfakta. Hiçbir köşesini bozmamaya dikkat ederek bir bardak çay daha aldı kendine. *Demli ve şekersiz*...

Yeniden yatağına ilerleyip çayı masanın üzerine bıraktı. Dakikalardır aklına düşmeyen sigara o an düştü. Uzanıp bir sigara yaktı. Günler belki de aylardır boğazından geçmemiş sıcak çay içini ısıtarak akıp gitti. Her yerde çay içemezdi. Ahu da güzel demleyememişti. Bulanıktı. Ya da o çayın memleketinde büyüdüğü için ona öyle geliyordu. Nine güzel demlerdi... Bir sigara daha yakarken üşenmesine rağmen bir çay daha doldurdu kendine. Ardı ardına yaktı sigaralarını. Ona duyulan merhamet ve onun duyduğu merhamet değildi

mesele. Bu, merhametten çok daha fazlasıydı. Bu güvenden de çok daha fazlasıydı.

Bakışları vazoya takıldı. "Bu sefer ters bakmıyorsun..." derken dudaklarından çıkan dumanların arasında kalmıştı. O gece, onu bu evden kalbini kırarak gönderdikten sonra vazo dahi kırgın bakıyordu sanki. Şimdi renkleri eskisi gibi parlaktı. *Ölüm değilsin* demişti. *Umutsun* demişti. Gözlerinde yeşillikler, parmak uçlarında ateşler vardı. Geri atamayacağı kadar heybetli, üzerine basamayacağı kadar güçlü, önü sıra götüremeyeceği kadar tehlikeliydi. Sigarasından bir nefes daha çekerken hiçbir şeyi düşünmemeye karar verdi. Sonra düşünüz de demedi. Şimdi de. Sadece sıcak çayını içti.

Omuzundaki yara sızlarken dakikalar sonra Cihan'dan bir mesaj düştü telefonuna.

Kızıl kadın gelip aldı. Güvende abi.

Bir mesaj daha düştü üste. Bu Ahu'dandı.

Adriel yanımda. Merak etme.

Yeni sigaraya uzanan elini vazonun yanındaki ojenin hemen köşesine bırakılmış bir şey yüzünden durdurdu. Ojeyi sormadığı için kendini şanslı saymıştı. Tanıdığına emindi. Ondan kaçmazdı. Belki de bilerek sormamıştı. Gelgitlerine kendi alışkın değildi ama kadında bağışıklık yapmış olmalıydı. Kısa bir tereddütten sonra ileri uzanıp ojenin yanına bırakılan şeyi aldı. Kimin bıraktığını adı gibi biliyordu. Her saniyesi aklında olan radyo programında bahsedilen şans ve dilek hakkıydı bu. Sesi düştü zihnine.

"Kendimize değil de bir başkasına şans istiyorsak?"

"O zaman bilekliği ona vereceksin..."

Ojenin yanına bırakması tesadüf değildi. Ona ait olan köşeyi biliyordu. Yine herkese ateşken, Timur'a su; öfkeli bir keskin bıçakken, Timur'a güldü. Avuç içine uzun uzun baktı Timur.

Bu; siyah, ince bir örgü bileklikti.

******

Önümdeki kağıtları kucaklayıp radyonun cam alanından çıktım. Konuşan, mırıldanan hiçbir ses umurumda değildi. Dedikodulara karşı bağışıklık kazanmış durumdaydım. Kağıtları İbrahim'in masasının üzerine bırakıp kendi masama ilerledim. Çantamı alıp birkaç kişiye minik bir baş selamı vererek çıkışa ilerledim. Niyetim evime gidip derin bir uyku çekmekti zira dün akşam onun yanından döndükten sonra gözüme gram uyku girmemişti. Irmak gitmişti. Beni uyuyor sanan Biricik ise kapıdan girişim ile şaşkındı.

Onun da ayarları bozulmuş olabilirdi. Ayarı bozulan biri varsa bendim. Kapıyı açtığım anda Adriel peşime takıldı. Artık şaşırmıyor veyahut tepki vermiyordum.

"Kenan Bey çağırdı. Sizi malikanede bekliyor." dediğinde de cevap vermedim. Yorgun bir kabulleniş vardı üzerimde.

Sadece başımı aşağı yukarı sallayabildim. Yine saçmalık ve sapkınlıklarını boş duvara bakarak dinleyecektim.

"İyi misiniz?" dedi Adriel.

"İyiyim." derken sesim ifadesizdi.

"Neden karşı gelmediniz?"

"Çözüm mü?" dedim bıkkınca. "Her hâlükârda dediği oluyor zaten. Gidelim de erkenden bitsin işkencesi."

Cevap vermeden ilerledi. Dün evden kaçtığım için kendisinden bir araba dolusu azar yemiş, hepsine umursamazca tırnak törpülerime bakarak cevap vermiştim. Kafam onu dinleyemeyecek kadar doluydu. Ve sonuç olarak bir gün daha hayattaydık. Kafaya kurşun yememiştik. Var olsun Kralşan! Sessizce kanaldan çıkıp her zamanki gibi arabalara ilerledik. Yol boyunca sessizdim. Yoldan geçen insanlar, arabalar ve ağaçlar vardı. Herkes gelip geçiyor, değişiyordu. Bir ben, hep buradaydım. Bu kapanın içinde, bu arabada, bu yoldaydım.

Derin bir soluk verirken malikaneye yaklaştığımızı hissettiğim her an biraz daha kaldırdım omuzlarımı. Dikenlerimi kuşanıp ters bakışlarımı giyindim. Sırtlanlarda dolu o eve savunmasız giremezdim. Göğüs kafesimdeki huzursuzluğu azaltan tek şey onun da orada olacağını bilmekti. Artık *bana güvenme* demiyordu, geri itmiyordu, gözlerinde ifadesizlik değil garip ışıltılar vardı. Önceki ifadesizliği midemde taş, şimdiki bakışları göğüs kafesimde kuş sürüsüydü. Hangisi daha iyiydi seçemiyordum. Belki de ikisi de kötüydü.

Dediğini yapıp gözlerine bakmayacaktım. Şayet ojemi baş ucunda bulmasaydım... Dediğini yapıp ayağının altında dolaşmayacaktım. Şayet gitmeye çalıştığım her an

kolumdan tutmasaydı... Dediğini yapıp hayatım ile ilgili hiçbir şeyi anlatmayacaktım. Şayet söylediğim her şeyi bu kadar dikkatle dinlemeseydi...

Yol uzadıkça uzadı. Beş kuş dedim. Hiç kuş geçmedi. Beş kırmızı araba dedim. Hiç geçmedi. Üç şapkalı insan dedim. Hiçbiri olmadı. Göğüs kafesimdeki huzursuzluk büyürken malikanenin demir kapıları açıldı. Araçlar art arda malikaneye girip durdu. Kapımı açan Adriel'e bakmadan ilerledim her zamanki cehennemime. Büyük kapıdan içeri girip ezbere bildiğim altın varaklarla bezenmiş salona yöneldim.

Görüntü şaşırtmadı. Kenan şerefsizi koltuklardan birine kurulmuş, karşısındaki adamla bir şeyler konuşuyordu. İçeri girdiğim an Kenan'ın bakışları bana odaklandı. "Ahuzar," dedi her zamanki gibi. "Sevgilim."

Kapının hemen yanındaydı heybetli gölgesi. Hissedebiliyordum. Diğer yanda ise Fiko vardı. Derin bir nefesi içime çekerek deniz kokusuna ulaşmaya çalıştım. Ulaştım da. Göğsümdeki huzursuzluğu yine bununla bastırmaya çalıştım. Bana doğru ışıldayan gözlerle ilerliyordu Kenan. "Hoş geldin." dedi ilgiyle.

Ters ters baktım. Gerekli olanı anladı.

Yine keyifli hali ile gülümsedi bu ifademe. "Gel, seni tanıştırmak istediğim birisi var." Koluma dokunup ilerletmek istediğinde ters bir şekilde kolumu geri çekerek ilerledim. Karşısındaki adam Dimitri Volodin'den başkası değildi. Yine kürkü içindeydi. Bu sıcakta derdi neydi bilmiyorum ama ona bakarken ben bunalıyordum. Kel başını kaplayan ayı dövmesi ise artık netti. Büyük yüzünde küçücük kalan bakışlarını bana çevirdi. Kenan Rusça bir şeyler söyleyerek beni tanıttığında rahatsız edici bakışları üzerimde gezinmişti.

"Privet!" dedi kaba bir üslupla. *Merhaba* demişti. Savaş muhabirliği yaptığım günlerin bir ganimeti olarak pek çok dile az çok hakimdim. Akıcı konuşamasam da anlardım. Rusya'da bulunduğum bir dönem olmuştu. Elini bana doğru uzattı. Göz ucuyla baktım sadece. Bana uzanan elin yanından geçip Kenan'dan en uzak köşeye ilerledim.

Kenan'ın arkamdan bir şeyler deyip güldüğünü duydum. Biraz gergin olduğumdan dem vuruyordu, beyinsiz. Gerginliğimin sebebinden de bahsetmeliydi.

"Yine niye çağırdın." dedim ikisinden de en uzak koltuğa otururken.

O da yerine oturmuştu. "Seni en yakın dostumla tanıştırmak istedim hayatım."

Ters bakışım sürüyordu.

"Ty schastlivchik Kralşan." (Şanslı adamsın Kralşan) dedi Dimitri ağır ağır. Rahatsız edici bakışları hala üzerimdeydi. Düştüğüm ortam ise inanılır gibi değildi. Bir sinir dalgası daha beynime vurduğunda dişlerimi sıkarak sakinleşmeye çalıştım.

Gülüp Kenan. "Ty menya znayesh." (Beni bilirsin) Yeniden bana döndü. "Açılışta tanıştıracaktım ama nasip olmadı. Şimdi tanış Dimitri ile hayatım. Kendisi Rusya için çok önemli bir insandır."

"Mafya yani." dedim kısaca.

Güldü. "İşte seni bu yüzden seviyorum. Söylemediğim her şeyi hemen anlıyorsun." Ben göz devirirken o Dimitri'ye dönmüştü. "Eto moya velichayshaya voyennaya dobycha..." (O benim en büyük savaş ganimetim)

Saçma bir şekilde ışıldayan bakışları bana döndü. Son söylediğini anlayamamıştım. Yaşlanmıştı Rusçam. Tek seçebildiğim savaş ganimeti ya da ona benzer bir kelime oldu.

Gülmüştü Dimitri. "Kakaya voyna?" (Hangi savaş?)

"Beyrut." dedi Kenan.

Kaşlarım belli belirsiz çatıldı. Sorgular bakışlarımın hedefi artık Kenan'dı. Onun da bakışları bana döndüğünde dudaklarına her zamanki şeytani gülüşten daha fazlası vardı. "Eto moy bilet..." (O benim biletim...) dedi gözlerini gözlerimden çekmeden. "Garant, kotoryy ya predlagayu..." (Sunduğum kefil...)

Artık ikisinin de bakışları bendeydi. İfademi sabit tutmaya çalışıyordum ama bir hayli zordu. *Sunduğum kefil* kısmı netti. Neyden bahsediyordu bunlar?

Bakışlarımı kapı önündeki ona çevirip güven duygusu ile dolmamak için zor tuttum kendimi. Yumruklarımı sıkabildim sadece. Yine gülmüştü Dimitri. Bu defa Rusça söylediği şeyleri anlamamıştım. Kafam haddinden fazla doluyken Kenan'ın sözlerinden kopamıyordum.

Bakışlarını yeniden bana çeviren Dimitri ile irkildim. Korkunçtu. "Postaraysya ne predat', bylo by obidno..." (İhanet etmemeye bak, yazık olur)

Yazık olur? Neye? Neden gözleri üzerimdeydi?

İkisi de tüylerimi ürperten bir sesle güldüklerinde yerimden kıpırdayamadım. Sohbet ettiklerinde aradan kelime seçmeye çalıştım. Elle tutulur bir şey yoktu. Ya da ben Rusçayı unutmuştum. Ülkelerindeki havadislerden bahsediyorlardı birbirlerine. Yüklü miktarda bir fiyat söyledi

Dimitri. Kenan'dan alacak olmalıydı. Önlerindeki şişeden ikisini de viski doldurdu.

Uzanıp bardağı alan Dimitri küçümser bir edayla bakmıştı bardaktaki sıvıya. "Vı nazyvayete eto napitkom?" (Sen buna içki mi diyorsun?)

Gülmüştü Kenan. "Chto vam nuzhno?" (Sana ne lazım?)

Başını iki yana sallarken içkiyi tek yudumda kafasına dikmişti Dimitri. "Tyazheleye, moy drug, tyazheleye." (Daha serti dostum. En serti) Bardağı sertçe masanın üzerine bıraktı. "Yest' novosti?" (Haber var mı?)

Peki benim burada ne işim vardı? Göğsümün üzerindeki huzursuzluk büyürken daha fazla önüme bakamadım. Minik bir an dahi olsa güvene ihtiyacım vardı. Göz ucuyla bakmaya çalıştım. Bakışları önündeydi ama ona baktığımı anında hissetmiş o da gözlerini bana çevirmişti. Keskin kahvelerden derin bir güven çekmeye çalıştım göğüs kafesime. Belki de bir saliseden daha kısa bir andı. Bakışlarımı yeniden önüme çevirdiğimde omuzlarım daha dikti.

Gülmüştü Kenan. Bakışları kolundaki saate takıldı. "Ostalos ochen malo." dedi keyifle. (Çok az kaldı.)

Kürkü heybetli duruşunu daha da artırırken koltukta geri yaslandı. "Nikakikh problem ne budet. Vy zrya volnuyetes'. Chto my delayem kazhdyy god. (Sorun çıkmayacak. Boşuna endişe ediyorsun. Her sene yaptığımız iş)

"Ya ne lyublyu riskovat, Dimitri. Tı znayesh menya." (Risk sevmem Dimitri, beni bilirsin.)

Sevkiyattan bahsediyor olmalıydılar. Cümleleri tam anlamıyor ama aradan seçebiliyordum. Her sene yüklü bir

miktarda alışveriş yapılıyor, Gürcistan sınırından Kralşan'a ait art arda araç ülkeye girerek zehir dağıtmaya başlıyordu. Yine keyifle bir şeyler konuşurken Kenan'ın telefonu çaldı. Açarken de oldukça keyifliydi. Ama "Söyle." deyip dinledikten sonra çokta keyifli kalamamıştı. Yüzünün her bir santiminde karanlık bir bulut gezerken gözlerinin içi daha da karardı.

Telaşlı adımlarla Adriel girdi odaya. "Patron!" derken sesinde ilk defa duyduğum bir panik vardı. "Sınırda bir sorun var!"

Telefon hala kulağındayken elini kaldırarak durdurdu Adriel'i. Sert bakışları boşluktaydı. "Peki bu olurken siz ne yapıyordunuz?" dediğinde sesindeki kan ve vahşetten ben dahi üşümüştüm. Cevap her ne olduysa çenesi seğirdi. Elindeki telefonu benden tarafa doğru savurduğunda irkilerek ellerimi yüzüme kapattım. Bana gelmemişti lakin. Yanımdan geçip arkamdaki duvara vurarak paramparça olmuştu.

Şaşkın ve korkmuş ifademi daha fazla ifadesiz tutamadım. Bakışlarım ona döndü. Bir adım atmıştı bize doğru ki durdu. Çenesini sıktığını kasılan çene kemiklerinden anlayabiliyordum.

Oturduğu koltuktan kalkıp onu da altından tutarak geri devirmişti Kenan. Gözü dönmüş bir şekilde soluyor, ürkütücü bir ifade ile gözleri fır dönüyordu. Dimitri dahi ayağa kalkmış, merak dolu bakışlarını ona dikmişti.

"Chto sluchilos' snova?" dedi sertçe. "V chem problema?" (Yine ne oldu? Problem ne?)

Tek bir soruyla burnundan soludu Kenan. Kendi etrafında sinirli bir tur daha atarken bu sefer de orta sehpa üzerindeki viski bardağını alıp diğer yana savurdu. Tahmin edeceğim tek şey sevkiyatta bir sorun oluşuydu. Bu denli delirişine

bakarsak büyük bir sorun olmalıydı. Aklıma gelen tek şey Timur'un ihbar edip etmediği oldu. Bakışlarım bu kargaşa içinde dahi ona döndü. Yapmamalıydı. Kimliği için riskliydi. Bu bilgiyi sadece içerden birinin vereceğini anlayıp hain arayışı içine girebilirdi Kenan.

"Abi, ne oldu?" diyerek ileri atıldı Fiko.

"YAPACAĞINIZ İŞİ SİKEYİM!" diye kükredi. Fiko'nun boynunu tek eliyle kavrayıp geriletti. "Ne olmuş biliyor musun? Sınırdan sorunsuz geçen mallar kırmızı bir ışıkta polise yakalanmış." Gözlerindeki tehlikeli ışıltı büyüdü. "*Tek bir sorun çıkarsa hepinizi gebertirim* dedim mi demedim mi lan? Ha?"

Fiko nefes alamıyordu. Elini boğazına atıp kurtulmaya çalıştı ama zordu. Kenan geri fırlattığında sendeleyerek arkasında kalan Tulpar'a çarptı. Kralşan ise delirmiş gibiydi. Kaybetmeyi sevmez en ufak köşeye sıkışmışlık hissinde gözlerinde bu karanlık belirirdi. Oysa o insanları bir kapana kapatıp sıkıştırarak ezerdi. Kendi yaptığından zevk alıyor, aynı çaresizliği hissettiğinde deliriyordu.

"Ne govori, chto tebya poymali!" derken Dimitri' nin de kaşları çatılmıştı. (Yakalandığını söyleme)

Karanlık bakışları Dimitri'ye döndü. "Sakın!" derken Türkçe demişti. Gerisini ise Rusça. "Ne stoit nedootsenivat' moyu silu! YA lider!" (Sakın benim gücümü hafife alma. Ben liderim!)

Göğsünü kabartmıştı Dimitri. Meydan okur bakışları karşısındaki adamdan hiç de korkar gibi değildi. Belki de ülke içinde bu denli eli güçlüydü. Rus bir mafya karşısında hiç de titremiyordu. "Net!" (Hayır) dedi Dimitri en açık şekilde. "Nikto ne yavlyayetsya moim liderom." (Kimse benim liderim değil) Kendini yeniden koltuğa bıraktı. "Yesli

khochesh' byt' liderom, reshi problem Kralşan." (Lider olmak istiyorsan sorunu çöz Kralşan.) Viskiye uzanıp keyifle dolduran bu defa oydu.

Bir kere daha seğirdi Kenan'ın çenesi. Ellerini siyah saçlarına daldırıp geri iteledi. Köşemde ne kadar sessiz durursam o kadar görünmez olur gibiydim. Sessizliğim bu yüzdendi. Sinirle çenesini ovuştururken bakışları aniden Adriel, Tulpar ve Fiko'ya döndü. Adımları artık yavaş ama bir o kadar da ürkütücüydü. "Bir hain..." dedi buz gibi keskin bir sesle. "Bir hain var..."

Hepsi olduğu yerde kaldı. Üzerime çöreklenen paniğe engel olamadım. "Biri araç plakalarını ihbar etmiş." derken de korkutucu bir şekilde sakindi. "O plakalar öyle bir yerde ki yanımda olmayan birinin onlara erişmesi imkânsız."

Omurgamda gezinen ürperti ile oturduğum yerde dikleştim. Kucağımdaki çantama battı tırnaklarım. Bakışlarım ise onu buldu. İfadesizce geziniyordu keskin kahveler odadaki herkesin üzerinde. Bunu onun yapmamasını umuyordum. Göz göre göre kendini riske atmazdı. Bakışlarımız denk düştüğünde başını usulca sağa eğdi. Sessiz bir kelimesi vardı.

Ben yapmadım.

O zaman kimdi? Haklıydı Kenan. Yanında olmayanın göreceği bir yerde değildi o bilgiler. Şirkete çağırdığı günlerde gizlice odasına girerek ulaşmıştım hepsine. Duvarında babasını Mahir Kralşan'ın fotoğrafı, bu fotoğrafın arkasında gizli bir dolap vardı. Oradan ulaşmıştım hepsine.

"Yakup Öz'ün işidir belki..." diye mırıldandı Fiko.

Kenan'ın şüphe dolu bakışları hepsinin üzerinde gezindi. Bir hain arıyor, Yakup Öz'ün bu kadarını yapacağına ihtimal

vermiyordu. Şüphe dolu bakışları Timur'a yani onun Tulpar olarak bildiği kişiye takıldığında olduğum yerde daha da dikleştim. Minik bir an dahi olsa ona şüphe ile bakmamalı, güvenini kırmamalıydı. Bu; felaketten başka bir şey doğurmazdı. O benim bu cehennemden çıkış biletim değildi. O, ben bu cehennemde yansam dahi bu ateşi söndürecek tek kişiydi.

Ona dair endişem kısa sürdü. Kenan'ın bakışları aniden bana döndü. Zifiri siyah göz bebeklerinde dönen parıltı her zaman korkuturdu ama ilk defa bu denli öfkeliydi. Ona dönmemesini istediğim şüphe dolu bakışların hedefi artık bendim. Sadece o değil, Dimitri, Fiko, Adriel ve onun da bakışlarının hedefi bendim. Hepsinin ifadesi sorgu doluyken bir tek onun gözlerinde beliren ifade netti. Ben ve Kenan arasında gidip gelen keskin kahveler ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Sen..." dedi Kenan bana doğru adımlarını atarken. "O gece orada sadece sen vardın."

Neden bahsediyordu?

"Benden önce odadaydın." diye devam etti ilerlemeye. "Sessizce beni bekliyordun. Bağırmadan, nefret kusmadan..."

Zihnim geçmişi hızla taradığında aklımda beliren tek görüntü saldırının olduğu geceydi. Adriel'in beni alıp götürdüğü ilk oda, Dimitri ve masa üzerindeki dosyalar...

Oysa ben bütün bilgilere çok önceden ulaşmıştım. O odanın hiçbir köşesine elimi süremeyecek kadar şoktaydım. Siyah deri koltuğa oturup ellerimdeki kana bakmak ve iyi olup olmadığını düşünmekten başka hiçbir şey yapmamıştım.

Kelimeler boğazımda sıkışıp kaldı. Nereye gittiğimi bilmeden yürüdüğüm bu yolda artık yaşam hissedemiyordum. Önceden kendimi kurtarmak adına minik bir umudum da olurdu. Şu an ise bu savaşın sonundan canlı çıkabileceğime dair umudum yavaşça soluyordu. *Ben bir şey yapmadım* desem de inanacak gibi değildi. İnansa dahi şüpheli bakışları bu defa ona dönecekti. İçeride ki haini bulmak için herkese şüpheyle bakacaktı.

Ölümle aramda duvar olan oydu. Can borcu sayım artarken dilimden dökülmeyen her bir kelime onun içindi. Her zaman yakardım. Ama ilk defa yakmamayı, yanmayı seçtim. Dikenlerimi gövdeme çekip kendi bağrıma batırdım. Onun için; yakmayı değil, yanmayı seçtim.

Sustum.

Kenan, "Ahuzar..." derken dudaklarında oluşan tebessüm tüylerimi diken diken edecek türdendi. "Benim güzel sevgilim." Adımları bana yaklaştıkça oturduğum yerde daha da dikleştim. Kaçacak yerim yoktu. Omurgamda beliren ürpertinin sebebi bundan sonrasında başıma gelecekleri bildiğimdendi. Onu defalarca ihbar etmiştim. Şüphesinde zerre tereddüt olmayışının sebebi bu olmalıydı. Hepsinde ayrı bir ders vermişti. Etrafımda ki bu kapana vurulan kilitler bunlardı.

Kardeşimle, kanla, silahla, vahşetle, izlettiği ölümlerle ve kıydığı hayatlarla.

Göğsüme batan dikenler en derine batarken yüzü ve zifiri karanlık bakışları artık tamamen dibimdeydi. Söyledikleri ise omurgamdaki ürpertinin artmasına yetti. "Benim kim olduğumu unuttun sanırım. Hatırlatmaktan büyük bir keyif alacağımı belirtmek isterim sevgilim..."

******

Helloğğğ hamsi kuşlarımmm □

Bölüm aralığını biliyorsunuz artık. İki hafta da bir. Diğer bölüm buralar yangın yeri olabilir. Hem peçeteleri hem tansiyon aletlerinizi alıp geliniz.

❤□□□

12. BÖLÜM

" Yeni bir ateş söndürür başkasının yaktığını,
Yeni bir acıyla hafifler eski bir ağrı.
Gözlerine yeni bir zehir bul ki yok etsin ötekinin zehrini..."

****SHAKESPEARE***

□❤□□

"Timur! Uyan ablacığım, haydi!"

Elindeki tabağı üç kişilik masalarına üçüncü tabak olarak bıraktı Güldeste. Dudaklarında derin bir tebessüm varken fokurdayan çayın sesini duydu. Arkasını dönüp ocağa ilerledi. Çayın altını kısarken, "Timur!" diye yükseldi yeniden. "Âdem! Çabuk olun, menemen soğuyor!"

İkisinden de ses gelmediğinde kaşlarını çatarak mutfaktan çıktı Güldeste. "Bir kere de dediğim dakika gelseniz şaşırırım zaten!"

Kolundaki minik kahverengi saate takıldı bakışları. Artık üniversite son sınıf öğrencisi olan Güldeste'nin yetişmesi gereken dersleri, yaklaşık yedi aydır süren evliliğinde ise ilgilenmesi gereken iki koca bebeği vardı. Günler hızla geçerken kurdukları üç kişilik hayatın içinde mutluydu Âdem, Güldeste ve Timur. Gülüyor, eğleniyor, pikniğe gidip, neşeli kahkahalar atıyorlardı. Timur' un da Güldeste'nin de yaraları kapanmamıştı. Ama Âdem varken gülmemek, mutlu olmamak imkansızdı. Birbirlerine sığınıp yaralarını zamanla sarıyorlardı.

Ayşe nineyi üç ay önce kaybetmişlerdi. Yine bir Kadir İnanır filmi izlerken televizyon başında geçirdiği kalp krizi sonucu hayata gözlerini kapatmıştı. Bunun olacağını anlamış gibi o gün üçünü derin bakışlarla izlemiş, Timur'un tombul yanaklarından, Âdem'in alnından, Güldeste'nin ise gül gibi nahif ellerinden öpmüştü. Gece olup herkes odasına çekildiğinde her zaman oturduğu sedirin üstünde son nefesini vermişti. Kimse bilmemişti ama anne babası ayrı olan, sıcak bir aile yüzünü göremeyen torununu mutlu bir ailenin içinde görmenin huzuru ile göçüp gitmişti.

Rize aylarca Kadir Tönge' nin kızı Âdem'e kaçtı demişti. Annesi Şehrazat da Kadir Tönge ile kaçarak evlenmişti zamanında. Cins çekiyor dediler. Yaptığın başına gelir dediler. Okumuş kız o serseriyi nasıl aldı dediler. Aklı başında değilmiş, büyü yapmışlar dediler. Dediler de dediler... Hiçbirini umursamadı Güldeste. Âdem'e kaçmamıştı. Adem' e kendi yüreğini vermişti. Babasını arkasında bırakıp kardeşi için mücadele etmeyi seçmişti. Büyülenmemişti, aşıktı. Bilmediler, bilemediler.

İlk Timur'un odasına ilerlemişti Güldeste. Kapıyı açtığında okul için hazırlanması gerekirken hala uyuyan Timur ile karşılaşmıştı. Kaşları tatlı bir kınama ile çatılırken koşar adım kardeşine ilerledi. "Timur!" dedi baş ucuna geldiğinde. "Hâlâ mı uyuyorsun sen?"

Dokuz yaşındaki Timur'dan minik bir horultu yükseldi.

Üzerindeki yorganı bir hışımla kaldırdı Güldeste. "Sen önceden böyle tembel değildin! Hep Âdem abinden öğreniyorsun bunları!" diye sitem ederken ileri atılıp kardeşinin yanaklarına art arda öpücükler bıraktı. "Uyan bakalım, haydi!"

Gülerek uyandı Timur. "Ablam..." diye sızlandı toparlanmaya çalışırken. "Birazcık daha uyuyayım."

Ellerinden tutup kaldırdı Güldeste. "Olmaz. Okula geç kalıyoruz." Yataktan zorla kaldırıp alnına bir öpücük daha bırakıp gür kumral saçlarını geri iteledi. Yanaklarını avuçlarının içine aldı. "Sana menemen yaptım. Hem de yumurtalı."

Güldü Timur. "Âdem abim kızacak."

Menemenin inatla yumurtasız olması gerektiğini savunan Âdem'in bunu yapacağına Güldeste de emindi. Güldü. "Âdem abin hep kızacak bir şeyler bulur, bilirsin." Ayağa kalkıp kapıya ilerledi. "On dakika içinde üniforma giyilmiş, yüz yıkanmış bir şekilde sofrada oluyorsun." Tam çıkarken geri dönüp ekledi. "Çıkardığın kıyafetleri yatağın üzerine ters dönmüş bir şekilde çıkarma, bozuşuruz!"

Ofladı Timur. Uyku sersemi bir şekilde yatağından çıkarken Güldeste bu haline de gülmüştü. Özgürdü artık kardeşi. Hala sessizdi ama aşılmaz duvarlarında açan çiçekleri görebiliyordu. Öncekinden daha çok gülüyor ve

konuşuyordu. Öğretmenlerinin söylediğine göre derslere katılımı bile artmıştı. Parmak kaldırıp söz hakkı aldığını duyduğunda saatlerce okulun bahçesinde ağlamıştı Güldeste. Kimse anlamazdı Timur'un sessizliğin ne kadar ağır olduğunu. O anlıyor, bunun vicdan yüküyle ezilip duruyordu.

İyileşiyordu Timur. Geçmişini silemezdi Güldeste ama kardeşinin geleceğini güzelleştirmek için elinden geleni yapıyordu.

Yan odaya ilerledi adımları. Âdem ile yatak odalarına... Burası kendilerine ait küçük ama aydınlık bir dünyaydı. Kapı kapandığında birbirlerine sokuluyor, tenlerinde dinlenip, nefeslerinde soluklanıyorlardı. Odanın kapısını açtığında siyah kumaş pantolonu giymeye çalışırken sendeleyen Âdem ile karşılaştı. Üzerindeki beyaz gömleğin önü açık, sarı saçları ise bir hayli dağınıktı. Gün geçtikçe yakışıklılık seviyesi artıyor, yüzündeki çocuksu ifadeden sıyrılıyordu. Ve yahut Güldeste'ye öyle geliyordu.

Bu haline en umutsuz bakışı ile baktı Güldeste. "Yarım saat önce uyandırdığımda değil az önce sesimi duyunca uyandın değil mi?"

Tam olarak öyle olmuştu ama, "Tövbe!" demeyi seçti Âdem. En nihayetinde pantolonu giymeyi başarmıştı. "Kalktuk işte da! Anca hazırlanayruk!"

Odanın kapısını kapatıp eşine ilerledi Güldeste. Dudağında derin bir tebessüm varken başını iki yana sallamadan edememişti. "Hayret bir şeysin Âdem! Timur'u da kendine benzettin. Uyandırıp okula gönderemiyorum."

"Bana benzeyecek tabi, ya kime benzeyecek." derken beyaz gömleğinin düğmelerini iliklemeye çalışıyordu.

Heyecan yaptığı için ellerinin titrediğini fark ettiğinde ona doğru ilerledi Güldeste. Titreyen parmaklarına kendi ellerini dolayıp durdurdu. O iliklemeye başladı düğmeleri. Geri düşmüştü Âdem'in elleri. İzliyordu sadece karşısındaki gül çehreyi.

"Sakinleş." dedi Güldeste'nin huzurlu sesi. "Her şey yolunda gidecek."

İlk defa bir iş görüşmesine gidecekti Âdem. Yakın ilçelerin birindeki özel bir çay fabrikasına mülakat ile alım yapılacaktı. Alım fabrikaya değil, şirkete olacaktı. Masa başı bir işti. Âdem'in ise ne yapacağına, ne diyeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Rastgele işlerde çalışmaya devam ediyordu ama artık babaannesinin emekli maaşı yoktu. Evin giderleri, Güldeste ve Timur'un okul masrafları derken maddi olarak sıkışıktı. Belli etmemeye çalışsa da anlıyordu Güldeste.

Birkaç ay sonra mezun olacak, öğretmen olarak göreve başlayacaktı. O zaman bütün sıkıntılar azalacaktı. Bu anın heyecanı ile Âdem'e teselli veriyordu. Oysa Âdem asıl bunun yükü altında eziliyordu. Güzel bir hayat yaşatmak istiyordu Güldestesine; üzerinden geçinmek değil. Bunun için elinden geleni yapıyor, artık rastgele işlere gitmek yerine daha kurumsal bir iş arıyordu. Öğretmen olacaktı karısı. Yanına yakışmalıydı.

Ama her an heyecandan bayılabilirdi. "Ya sordukları soruları bilemezsem?" dedi telaşla.

Gülüşü büyüdü Güldeste'nin. Düğmeleri iliklemeye devam etti. "Bütün sorulara çalıştık. Hepsini biliyorsun."

"Ya unutursam?"

Son düğmeye gelmişti Güldeste. İliklerken bakışlarını Âdem'e dikti. Yok artık der gibi bir tebessüm belirmişti

dudaklarında.

"Bak şu an unuttum mesela." dedi Âdem karşısındaki ela gözlere içli içli bakarken. "Zahire'nin başkanı kimdi? Ben mi?"

Büyük bir kahkaha attı Güldeste. Âdem kollarını beline dolayıp boynuna ve yanaklarına derin öpücükler bıraktığında gülüşü büyüdü. "Dur bir Âdem!" dedi toparlanmak adına. "Biri duyacak."

Öpmeye devam etti Âdem. "Ninem de yok. Daha kim duyacak ula?"

Söylediklerinin aksine kollarını Âdem'e dolarken dudaklarından minik bir kıkırtı kaçmıştı. "Timur var."

"Timur'un aklı neyi saray!"

Gülerken kaçları çatıldı Güldeste'nin. Âdem boynuna bir öpücük daha bıraktığında keyifle kıkırdadı. "Gıdıklanıyorum. Dur."

Aynı noktaya bir öpücük daha bıraktı Âdem. "Niye duracamişum! Karım değil misin Cüldeste?" Gülüşü büyürken bu düşünce ile kendi kendine eridi. "Karımsın değil mi Cüldeste?"

"Karınım Âdem, karınım." derken gülerek kollarından sıyrılmış, dolaplarına ilerlemişti Güldeste. Siyah kravatı çekmeceden alıp yeniden Âdem'e ilerledi. "Sen de benim kocamsın."

"Kocanım değil mi?"

Gülüşü büyüdü. Yeniden önünde dikilip gömleğinin yakalarını kaldırdı. "Kocamsın tabi." Bakışları derin mavilerdeydi. Bu

gözlerde hayat, nefes ve yaşam vardı. Güldeste'nin gökyüzü de denizi de bu gözlerdi. Kravatı Âdem'in boynuna dolayıp bağlamaya başladı. "Gerçeğe alışman için kaç ay daha bu soruyu sorman gerekiyor Âdem?"

Derin bakışlar ile bakıyordu Âdem karşısındaki gül çehreye. Bir ömür baksa doyamaz, bir ömür geçirse onun olduğuna inanamazdı. Yanındaydı Güldestesi, dokunuyor, seviyor, gülüyor, öpüyor, kokusunu içine derin derin çekiyordu. "Gerçek olamayacak kadar güzel olduğun için inanamıyor olabilir miyim?" Çapkınca gülümsedi. "Okuduğun kitaplarda da kocalar böyle romantik konuşay mi karularına?"

Ciddiyetle başını iki yana salladı Güldeste. "Hiç sanmıyorum." Kravatı tamamen taktığında elleri Âdem'in sarı saçlarına daldı. Elinden geldiğinde düzeltti. "Saçlarını taramayı unutma. Ayrıca menemen yaptım. Soğumadan gel, çabuk."

"Yumurtasız de."

Güldü Güldeste. "Timur yumurtalı seviyor."

Kaşları çatılmıştı. "Kayınçomu kapıya atturma bağa Cüldeste!"

Gülüşü daha da büyürken Âdem'in yanağına derin bir öpücük bırakarak geriledi. "Asıl siz ikiniz bir araya gelip beni kapı dışarı edersiniz! Şimdi çabuk gel şu kahvaltıya."

Güldeste çıktığında Âdem de gömleğinin uçlarını pantolon içine sıkıştırmaya çalışarak odanın çıkışına ilerlemişti. "İkimizi bir araya getirsen bir adam etmez be Güldeste'm. Bize sen lazımsın." O kapıdan çıkarken aynı anda yan odadan da Timur çıkmıştı. İkisi kısa bir an bakıştı. Âdem'in saçları hala dağınık, Timur'un ise üzerinde mavi bir önlük

olmasına rağmen boynunda ucu takılmamış bir yakalık vardı. Kısa bir an daha bakıştılar.

"Biz harbi bir adam etmeyiz kayınço. Biliyorsun değil mi?" derken Timur'a doğru eğilmiş, yakalığını düzelterek yeniden takmıştı. "Ula ablan kaç kere dedi sağa habu yakalığı düzgün tak diye."

Güldü Timur. "Sana da saçlarını tara diyor."

"Senle ben bir miyim? Ben kocaman adamım."

Yarımca güldü Timur. "Âdem abi, ben de kocamanım..."

Boyu şimdiden kolunun altına gelen çocuğa tip bir bakış attı Âdem. "Boyunla hava mı ataysun ula bağa! Kavakta da boy var. Ne olmuş yani."

"Bana ne kavaktan."

"Ne demek bana-

Güldeste'den, "Gelin artık şu sofraya!" çığlığı yükseldiğinde ikisi de ciddileşti. El ele tutuşup koşar adım mutfağa ilerlediler. Karşılıklı oturup aralarına Güldeste'yi aldılar. Ortadaki menemen tavasının ağzı kapalıydı İlk Âdem uzandı. "Yumurtalı mı yumurtasız mı Timur?"

Kısılan gözleri ile tavaya bakan Timur, "Yumurtalı." demeyi tercih etti.

Âdem'in de gözleri kısılmıştı. "Hayır yumurtasız."

"Ablam yumurtalı dedi."

Çenesi dikti Âdem'in. "Bana da yumurtalı dedi."

"O zaman neyin kavgasını veriyorsunuz?" diyerek Güldeste girdi araya. Âdem'in tava üzerindeki elini geri çekip açtı. İkisi de öne eğilip tavanın içine baktığında Güldeste elinde kapak ile gülüyordu. "Yarısı yumurtalı, yarısı yumurtasız." dedi iki ayrı kısmı göstererek. İkisinin de gönlünü hoş etti.

Gülerek kahvaltılarına devam ettiler. Sıcak çaylar ince belli bardakta içildi. Âdem, Timur'un ekmeğine yağ sürüp önüne bıraktı. Kendi menemeni bitince diğer taraftan da yedi. Dakikalar sonra evden çıkmayı başardıklarında saat sekize yaklaşıyordu. Aralarına Timur'u aldılar. Bir elinden Âdem tuttu, bir elinden Güldeste. Eski evin önünden geçerken göz ucuyla dahi bakmadı Timur. Gülümseyerek sadece önüne baktı ve ilerledi. Okulun önüne geldiğinde ablası eline büyük bir beslenme çantası tutuşturdu.

"Öğlen ben okuldayım." derken elleri kardeşinin saçlarındaydı. "Eve gitme. Okulda ye. Akşam okul çıkışı da beni ya da Âdem abini bekle. Sakın biz gelmeden eve gitme. Tamam mı?"

Ayşe nine öldüğünden beri bazı şeyleri tek başına halletmesi gerekiyordu Timur'un. Bunu bir sorun olarak görmüyor, aksine ablasının dediği her şeyi ilgi ile dinleyip yapıyordu. "Tamam."

Önce ablasına sarıldı. Sonra Âdem abisine. İkisi de başının üzerine minik bir öpücük bıraktığında gülerek okuluna ilerledi. Yanına gelen bir arkadaşı ile konuşarak ilerlediğini gördüğünde Güldeste'nin gülüşü derinleşti.

"Konuşuyor..." diyen mırıltısı belli belirsizdi.

"Konuşacak tabi." derken Güldeste'nin elini kavramış, kendi parmakları arasına hapsetmişti Âdem. "Ne diye kötürümmüş gibi bakaysın aslanıma?"

Boynu büküldü Güldeste'nin. "Öyle değil. Sen de biliyorsun Âdem..."

Elinin içindeki eli daha sıkı kavradı Âdem. "Ben neyi biliyorum biliyor musun Güldeste'm? Aslan yetiştiriyoruz biz aslan! Onun sessizliği bile bin ses." Okul kapısından girip gözden kaybolmak üzere olan Timur'a döndü bakışları. "Baksana şunun gidişine. Nasıl dik. Diğer çocuklar gibi değil diye üzülme artık. Bırak herkes gibi olmasın. Biz de onu herkesten daha çok severiz."

Güldeste'nin yüreğinin üzerinden bir kuş sürüsü geçti. Âdem'e daha çok sokuldu. "Ben de seni herkesten daha çok severim Âdem, biliyorsun değil mi?"

Elini yüreğinin üzerine attı Âdem. "Şöyle şeyleri aniden söyleme Cüldeste. Kalp var bende."

Gülerek, el ele ilerlediler. Otogarın önünde durduklarında elleri hemen ayrılmadı. Âdem'in sessizliğinin heyecandan olduğunu biliyordu Güldeste. Yoksa aralıksız konuşabilirdi. Severdi Güldeste bu hallerini. "Heyecan yapma. Başaracaksın, eminim." diyerek bir şans öpücüğünü daha Âdem'in yanağına bıraktı. "Hem, akşam benim de sana bir sürprizim var."

"Ne?"

Cilvelendi Güldeste. "Şimdi olmaz. Akşam sen işi aldığını söylediğinde söyleyeceğim."

"Ya alamazsam."

"Yine söylerim."

"Şimdi söyle o zaman. Çatlarum."

Gülerek geriledi Güldeste. "Çatla." diyerek yeniden cilvelendi.

Elleri ayrılırken en son parmak uçları değdi birbirine. En nihayetinde o da koptu. Karadeniz'den kopan hırçın bir rüzgar Güldeste'nin saçlarını yüzünde dağıttı. Derin tebessüme ve ela gözlere uzun uzun baktı Âdem. Arkasını dönüp ilerlediğinde de izledi, otobüse yaklaştığında da. Kalkmak üzereydi araç. Binmeden hemen önce Âdem'e döndü Güldeste'nin bakışları. Dudaklarında aynı derin tebessüm varken el salladı.

Aynı şekilde elini sallayıp araç otogardan çıkana kadar bekledi Âdem. Güldeste gittiğinde kendi kendine yapabilirsin konuşması yaparak ilerledi. Mülakatın olacağı ilçeye hafta da bir dolmuş kalkıyordu. Bir arkadaşından alacağı araba ile gidecekti. O yöne ilerledi.

Aracın içinde ilerleyen Güldeste'nin dudaklarındaki derin tebessüm yerli yerindeydi. Sahil boyunca ilerlediklerinde ezbere bildiği yolu izliyor, kendi içinde neşeli türküler mırıldanıyordu. Hayalini kurduğu aileyi anne babası ona verememişti. O, kendi elleri ile kurmuştu. Şimdi ise ailesini daha da büyütüyor, küçük bir neşe kırıntısından büyük bir mutluluğa koşuyordu. Eli göbeğinin üzerine ilerledi. Avuç içine değen bir şey yoktu. Lakin içeride bir canlı olduğunu biliyordu.

Derin bir nefes vererek midesine dolan kelebekleri dizginlemeye çalıştı. Önce emin olamamıştı. Mide bulantısı, baş dönmesi ya da başka hiçbir belirti yoktu. Her şey normal döngüsünde ilerlerken tek farklılık biraz kilo alması ve adet gününün gecikmesiydi. Bunu okuldaki arkadaşlarından birine laf arasında söylemiş, yoksa hamile misin sorusu ile duraksamıştı. Gerçeği ise iki gün sonra gittiği doktordan kesin bir şekilde öğrenmişti.

Güldeste üç aylık hamileydi.

Farkına varamadığı için üzgündü ama hiçbir belirti yokken anlaması imkansızdı. Âdem'e söylemek için heyecanlanıyor, kalbindeki güvercin sürüsü kanatlarını da daha da hızla çarpıyordu. Akşam söylemeye karar vermişti. Âdem'in işi alacağına emindi. Her bebek rızkı ile gelirdi. Onun bebeği de onlara uğur getirecekti. Buna bütün kalbi ile inanıyordu Güldeste. Ama en merak ettiği şey Timur'un vereceği tepkiydi. Kıskanmayacağına, her şeyiyle seveceğine emindi.

Elini göbeğinin üzerine daha da sardı. Sert tümseklerden şiddetle geçen aracın şiddetinden bebeğini korudu. Trabzon'a geldiğinde okuluna ilerledi. Dersleri bittiğinde ilk koştuğu yer küçük bir bebek giyim mağazası oldu. Bir çift beyaz bebek patiği aldı. Minik hayat, avuçları içindeyken içindeki umut daha da büyüdü. Derin bir tebessüm ile patikleri çantasına saklayıp yeniden otogara doğru ilerledi. Kalbinin üzerinde vereceği büyük haberin heyecanı varken eli yine minik göbeğinin üzerindeydi. Öğrendiğinden beri dokunmadan duramıyordu. Göbeği hafiften çıktığında kilo alıyor sanmıştı. Minik bebeğinin kendini böyle belli etmeye çalıştığını fark ettiği şu an çıkan bu minik göbeğe dahi şefkatle ovuşturdu.

Biri görüyormuş gibi elbisenin göbek kısmını ileri çekip bollaştırdığında yeniden Rize yolundaydı. İlk Timur'un okuluna gidecek, kardeşini aldıktan sonra eve uğrayacak, Âdem'e en sevdiği yemekleri yapacaktı. Rize'ye geldiğinde okula ilerledi. Bir saat geç kalmıştı ama Timur'un bahçede oturarak onu ya da Âdem'i bekleyeceğine emindi. Bu düşünce ile gezindi bahçede ama yoktu. Âdem' in eve götürdüğünü düşünerek gerilerken kendi ilkokul öğretmenini görünce duraksadı.

Ellili yaşlarında, tatlı bir adamdı Mümtaz Bey. Hafif göbeği, kısa boyu ve dökülmüş, birkaç tel kalmış sarı saçları vardı. Kendi öğretmeni olması bir yana dursun babasının da öğretmen arkadaşlarından biriydi. Rize küçüktü. Herkes birbirini tanırdı. Bir tek gerçek Kadir Tönge'yi hiç kimse tanıyamamıştı.

"Güldeste." dedi kibar bir neşeyle. "Nasılsın kızım?"

Adımları durdu. "İyi öğretmenim. Siz nasılsınız?"

"Şükür, idare ediyoruz. Ama yorulduk." Elinde ki kitapları aralarında kaldırdı. "Çabuk şu okulu bitir, öğretmen ol da bizde emekli olup gidelim be kızım!"

Gülümsedi Güldeste. Onunda kucağında kitapları vardı. "Seneye bu zamanlar aranızdayım öğretmenim."

"İnşallah." Dudaklarında derin bir tebessüm vardı. "Ama erken evlendin be kızım." derken babacan bir ifadeye bürünmüştü. "Keşke babanı dinleyip önce okulunu bitirseydin."

İçki şişeleri arkasındaki gerçekliğini sakladığı gibi bu gerçeği de saklıyordu Kadir Tönge. Kadir Hoca nikaha razı gelmeyince Güldeste, Âdem'e kaçmış diye konuşmuştu tüm Rize. Herkes gerçeği böyle kabullenirken bu söylentiyi yayanın babası olduğuna emindi Güldeste. Yine kendi hatasını kabullenmiyor, başkasının üzerine atıyordu. Benim fikrimin hiçbir önemi yoktu diyemiyor, rızamı almadılar diyordu.

"Öyle olması gerekti öğretmenim." derken başı dikti. "Hem evlenmiş olmam okumama engel değil. Allah'ın izniyle okulum birkaç ay sonra bitiyor. Eşim de beni her şekilde destekliyor." Gülümsedi. "En az sizin kadar iyi bir öğretmen olacağıma emin olabilirsiniz."

"Ona şüphem yok." derken Mümtaz öğretmeninde dudaklarında derin bir tebessüm vardı. "Bu arada Timur için geldiysen onu Kadir götürdü."

Dudaklarına bıçak değmiş gibi kesildi Güldeste'nin gülüşü. Kalbinin üzerindeki kuş sürüsü de, midesindeki kelebeklerde kasıldı. Tek bir cümle ile hepsinin üzerine kar yağdı. "Ne- ne demek götürdü?" derken sesi titremişti. "Nereye götürdü?"

"Evden gelirken gördüm. Birlikte gidiyorlardı." Mahcup bir edayla eğildi boynu. "Beni yanlış anlama kızım ama Timur'un yeri babasının yanı. Onu da almışsın yanına. Siz daha kendinize zor bakıyorsunuz. Çocuğa nasıl bakacaksınız?"

Cevap veremedi. Adımları geriledi. Arkasından bir şeyler daha bağıran öğretmenini duymadı bile. Rize sokaklarında var gücüyle koşarken elindeki kitapları bile ağırlık yapıyor diye yolun bir köşesinde savurdu. Divan edebiyatından seçmeler, Şemsettin Sami'nin Kamus-i Türkî'si ve Âdem ile onun en sevdiği kitap, Kürk Mantolu Madonna Rize sokaklarında, Güldeste'nin gerisinde kaldı. Güldeste ise var gücüyle koşmaktan başka bir şey yapmadı.

"Gız Cüldeste, ne koşaysun?" diyen Fadime teyze ile duraksadı. Başında peştamalı, ayağında lastiği varken sırtında ki sepet çay ile doluydu.

"Timur." dedi nefes nefese. "Timur'u gördün mü?"

"Bubası ile eve gideydi. Noldi?"

Kalbindeki korku büyürken kısa bir nefesi ciğerlerinden zorla kopardı. Yeniden koşmaya başladı. Birkaç dakika sonra kendi evinin değil, o uğursuz evin kapısının önündeydi. İçeride olup olmadığını bile bilmiyordu. Belki de başka bir yere götürmüştü ama denemekten başka şansı yoktu. Kapıyı

çalmadı. Titreyen elleri girişteki ayakkabılığın altına bıraktığı anahtara ilerledi. Artık bu evde yaşamadığı için Âdem ile evlendiği akşamın sabahında bu evin anahtarını yine bu kapının önüne bırakmıştı. Bir daha kullanacağını düşünmemişti. Titreyen elleri anahtarı alıp kapıyı açtı.

Geri kapatmadı. İlk defa Güldeste'nin açtığı bir kapı arkasında açık kaldı. Yukarıdan yükselen öfke dolu hırıltıları duyduğunda kolundaki çantayı yüksek merdivenlerin ucuna savurup öyle ilerledi. Çantasının açılan ağzından yere düşen minik beyaz bir patik vardı.

Adımları öyle hızlıydı ki, yukarı sıyrılan elbisesini, baldırlarına kadar açılan bacaklarını umursamadı.

"Söyle mutlular mı?" diye öfke ile soluyordu babasının sesi. "Söyle! Bensiz mutlu musunuz? Söyle! Konuş!"

Adımları son basamağa geldiğinde gördüğü görüntü karşısında bütün kanı çekildi Güldeste'nin. Hemen karşısındaki çalışma odası dağılmış bir haldeydi. İçki şişeleri yine her yerde, koku ise had safhadaydı. Güldeste gittikten sonra daha da pisliğe batmıştı Kadir Tönge. Artık sadece akşam değil, bulduğu her fırsatta içiyordu. Bu evi yıllarca annesinin bıraktığı gibi korumaya çalışmıştı Güldeste ama şu an her köşeye atılmış içki şişeleri vardı.

Aslında annesi de en son böyle bırakmıştı.

Çalışma masası kütüphanenin önünde ters dönmüştü. Odanın bir köşesine sinen Timur'un önlüğünün yakalığı yırtılmış, iki düğmesi kopmuştu. Dudağında büyük bir patlak, kaşından akan kan, sol gözünde şimdiden belirmeye başlayan morluklar vardı. Ona ilerleyen öfke dolu gözlerden kaçmak için sürünerek geriliyordu. Yine dilinde bir ah, gözünde yaş yoktu. Yüzüne şiddetle inen bir tokatla daha

sarsılmış ama dişlerini dudaklarına geçirerek gerilemeye devam etmişti.

Okul çıkışı ablasını ve Âdem abisini beklerken arkadaşlarından birisi düşmüştü. Dizi fazla kanadığı için koluna girip evine kadar götürmek, sonra geri dönmek istemişti. Ablası ve Âdem abisi olmadan okuldan ayrılamayacağını biliyordu. Niyeti arkadaşını bırakıp hemen geri dönmekti. İlk defa ablasının sözünden çıktığı için huzursuz hissetse de hemen geri döneceğini tekrarlayarak kendini rahatlatmaya çalışmıştı.

Arkadaşını evine bırakmış hızlı adımlarla geri dönerken birden önünde belirmişti baba. Elinden tutup benimle gel dediğinde Timur gitmemek için direnmişti ama ona dönen öfkeli bakışlardan öyle korkuyordu ki; direnememişti. Titreyerek ardı sıra ilerlemişti. Nefret ettiği eve getirmişti. Yine karşısına alıp içmeye başlamış, annenin fotoğrafına bakmaya zorlamıştı.

Bakmamıştı Timur. Yıllardır bakmıyordu. Annenin yüzü onun için yoktu.

İçerek kendinden geçmeye başlayan baba yine her şey için onu suçlayarak saldırmıştı. Güldeste onun yüzünden bu evden gitmiş, anne onun yüzünden ölmüştü. Herkes babayı Timur yüzünden terk ediyordu. Varlığı zarardı. Minik ellerini kaldırıp yüzüne yaslamıştı. "Bak avucundaki kana!" diye nefret kusmaya başlamış, her zamanki gibi ardı sıra bir öfke nöbeti gelmişti.

Alışkındı Timur ondan darbe yemeye ama bu kadar ağırı ilkti. Dakikalardır bitmek bilmez bir öfke ile saldırıyor, nefret kusuyordu. Attığı tokattan tatmin olmayan Kadir Tönge yandan kavradığı tahta sandalyesini Timur'a doğru kaldırdı.

Gelecek olanın şiddeti ile kolunu yüzüne kapatıp küçüldükçe küçüldü Timur. Ama gelmedi.

"Baba!" diye Güldeste'nin feryadı yükseldi.

Bu öyle bir feryattı ki; Karadeniz hırçın dalgalarını aynı anda göklere savurmuş, Rize'nin caddelerinde yankılanmıştı. Mahalleli camlara dökülüp sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırken Güldeste'nin dudaklarından bir keskin feryat daha döküldü. "Sana kardeşimden uzak dur dedim!"

Nefes nefese kalan Kadir Tönge elindeki sandalye ile kalakalırken Timur'un dudakları duyduğu tek sesle büzüldü. Ağlamadı. Dişlerini dudağına geçirip korkusunu yutmaya çalıştı. Ürkek bakışlarının hedefi ise sadece ablasıydı. Konuşmadı. Sadece baktı.

Güldeste'nin gözlerinde dönen alevler ilk defa bu kadar keskindi. Sinirden her zerresi titriyor, nefesi göğüs kafesini sıkıştırıyordu. Sert adımlarla ilerledi. Babasının ona döndüğü an yumuşayan bakışlarını ve "Güldeste, kızım..." serzenişini umursamadı. Ellerini babasının göğsüne yaslayıp sertçe geri iteledi.

"Uzak dur!" diye kükrediğinde sesi yine bütün mahallede yankılanmıştı.

Herkes için sessiz olan bu evden ilk defa bu kadar yüksek sesler yükseliyor, gerçek yavaş yavaş gün yüzüne çıkmaya başlıyordu. Kadir Tönge artık öğretmen kimliğinin arkasına saklanamayacak, sakladığı içki şişelerini herkes görecekti. Bütün mahalleli camlara dökülmüş, kimi evlerinin önüne inmiş, elleri dudaklarında, meraklı gözlerle bakıyordular yıllarca sessiz bildikleri bu eve.

Elindeki sandalye düşerken sendelemişti Kadir Tönge. "Bana mı geldin yine?" derken Güldeste'ye ilerlemeye meyletti.

"Babana döndün, değil mi?"

Ona uzanan eli hızla geri iteledi. Öfkeli bakışları ile cevap verdi bu saçma soruya. Adımları sadece Timur'a ilerledi. Yerden ona baktığını, aldığı darbeler yüzünden kanayan dudağını ve yüzündeki morlukları gördüğünde kalbine dolan sızı kelimelere dökülmeyecek kadar fazlaydı. Genzine dolan yumruyu yutmaya çalışarak kardeşini yerden kaldırdı. Tek düşündüğü Timur'u bu lanet evden çıkarmaktı. Öğretmen olduğu gün onu bu şehirden de çıkararak bu azaptan tamamen kurtaracaktı.

"Kalk!" dedi öfkesine rağmen ona yumuşak çıkarmaya çalıştığı bir sesle.

Timur ayağa kalktı ama darbe alan sağ bacağı acıyordu. Topallayarak ilerlemeye çalıştı. Sıkıca kavradı ablasının elini.

"Bırak onu!" diye bağırdı Kadir Tönge. "Bırakın artık onu!"

"Asıl sen bırak!" derken öfke saçan bakışları yeniden babasındaydı. "Kardeşimin yakasından düş! Artık bizden uzak dur."

"Siz benim kanımsınız!" Gözleri şimdiden kızarmaya başlamış, yuvalarında öfke ve telaş ile dönüyordu.

"Biz senin hiçbir şeyin değiliz!" diye bağırmaya devam etti Güldeste. Koşar adım kardeşini kapıya ilerletirken Kadir kolundan yakaladı.

"Gidemezsin!"

"Bırak!" diye bağırıp kolunu geri çekti ama Kadir Tönge öyle sıkı kavramıştı ki, ilerleyemiyordu.

Kendi acısına susmuştu Timur. Bana dokunma dememişti ama, "Ablama dokunma!" diye bağırırken bir an bile tereddüt etmedi. Güldeste'nin de Timur' un da sesi ilk defa bu kadar yüksek çıkıyordu. Kadir Tönge kesip attıkları zehirli bir parçaydı. O varken mutluluk olmayacağını ikisi de biliyor, yine aynı batağa düşmemek için var güçleriyle direniyorlardı.

Mahalleli bütün sesleri duydu, dinledi. Herkes kendi halinde yaşayan Tönge ailesinine dikkatle bakıyor, ilk defa duydukları bu sesleri anlam vermeye çalışıyordu.

"Seni geberteceğim!" Göz dönmüş bir şekilde kardeşine ilerlemeye çalışan adamı bir daha iteledi Güldeste ama delirmiş gibiydi. Yeniden Timur'u kolundan yakaladı. "Her şey senin yüzünden! Her şey sen yaşıyorsun diye!"

"Bırak!" diye var gücüyle bağırarak geri çekti kardeşini Güldeste.

Aralarında kalan Timur'un elleri ve ayakları eziliyor, çekiştirilmesinin etkisi ile kolları sızlıyordu. Baba kolunu öyle bir sıkıyordu ki, bir an kırılacak sandı. Sessizce inledi.

"O yok olursa her şey düzelecek!" dedi Kadir Tönge deli bir umutla. "İnan bana Güldeste. O yok olursa her şey düzelecek."

Güldeste son bir güçle kendine çekti Timur'u. Babasını bir omuzundan tutup geri iteledi. Kadir sendeleyerek gerilerken o kardeşini merdivenlere ilerletti. Hızlı adımlarla koştular. Tam merdiven ucuna geldiklerinde Kadir bir daha yakaladı Timur'un kolundan. Bu defa sesli bir inilti kopmuştu dudaklarından. Baba bir yana çekti, ablası diğer yana. Baba öyle bir şiddetle çekmişti ki, Güldeste daha fazla direnemedi. Timur, Kadir Tönge'nin eline geçti. Gözü dönen Kadir elinin altındaki minik canı var gücüyle diğer yana

fırlattı. Salonun ortasına bırakılmış içki şişelerine çarparak odanın bir ucuna savruldu Timur.

"Timur!" diyerek ona koşmaya meyletti Güldeste.

Olmadı.

Kadir Tönge kıpkırmızı gözlerini kızına çevirdi. Sarhoş olan kalbi, beyni ve her zerresi ile kardeşine koşmaya meyleden kızını omuzundan geri iteledi. Sert bir darbeydi. Merdivenlerin ucundaydı Güldeste. Tek bir darbe yetmişti adımlarının gerilemesine. Geri giden adımın altında bir yer yoktu. Boşluktaydı. Merdiven kenarlarına tutunmaya çalıştı ama öyle şiddetli itilmişti ki, bir yerden tutmaya fırsatı dahi olmadı. Bedeni merdivenlere doğru devrilirken belki tutar umudu ile bir elini babasına uzattı.

Kadir Tönge kızının da elini tutmadı.

Ve Güldeste yıllarca inip çıktığı, dik diye kardeşini asla tek çıkarmadığı merdivenlerden aşağıya şiddetle yuvarlandı. Sayısız takla attı, başını demir pervazların köşelerine vurdu. Bedeni kendi bedeninin ağırlığı ile ezildi. En sonunda merdivenin en ucuna düştü. Gözleri açıktı. Kesik bir nefesi zorla alabildi. Başından ve kasıklarından akan yoğun kan gölünün içinde kaldı. Kendi kanı etrafında yayıldıkça yayıldı. Son bir çığlık değdi kulaklarına, son bir feryat.

"Ablam!" diye bağırıyordu Timur'un ürkek sesi. İlk defa bu kadar gür, ilk defa bu kadar şiddetliydi. "Ablam!"

Bu öyle bir feryattı ki; bu yaşına kadar Timur'un sesini duymayan herkes duydu. Bütün Rize bu ses ile inledi. Karadeniz'in hırçın dalgaları duruldu. Yastaymış gibi kendi içine çekildi. Gökte keskin şimşekler çaktı. Bir kesik nefes daha verdi Güldeste. Elini karnına değdirmeye çalıştı. Sol yanında kalan çantaya değdi bakışları. İçinden düşen beyaz

bir bebek patiği vardı. Artık kırmızıydı. Şakaklarına doğru sessiz bir gözyaşı ağır ağır süzüldü.

Etrafındaki kan gölü büyürken açık kapıdan içeri komşular girmeye başlamıştı. Ambulansı arayın diye feryat ediyordu birileri ama sesleri seçemedi. Canı yanıyordu. Kesik kesik inlerken tek bir noktaya bakmaktan başka bir şey yapamadı. "Timu..." dedi zorla. "Timur."

Timur'un, "Ablam!" diyen feryattı korku doluydu. Merdinlerin ucunda dikilen Kadir Tönge boş bakışlarla ile bu manzaraya bakarken Timur sızlayan bacağı yüzünden topallayarak ablasına koşmuştu. İlk defa bu merdivenleri tek başına indi. Düşer korkusu ile hep ablası tutardı elinden. Yanında beliren çehre ile gülümsedi Güldeste. Yanağına doğru süzülen bir yaş daha etrafında ki kan gölüne karıştı.

Ağlıyordu Timur. Hem de ilk defa sesli bir şekilde. "Ablam!" dedi gözyaşlarının arasından zorla. "Ablam!"

Can acısına rağmen gülümsedi Güldeste. Elini kaldırıp kardeşine dokunmak istedi. Dudağının köşesi patlamış, bir kaşı yarılmış, gözünün altı morarmıştı. Canının yandığına emindi. Onun da canı yanıyordu. Annesi düştü aklına.

Kardeşinin elini asla bırakmayacaksın Güldeste. Gerekirse abla değil anne olacaksın. Sen de gidersen tamamen yalnız kalır... Onu hiç bırakmayacaksın. Söz mü?

Kesik bir nefes daha verdi. İlk defa sözünü tutamayacağını hissediyordu. Yanağına uzanamadı. Elini kavrayabildi. Şiddetle ağlıyordu Timur. Hem de bağırarak. Oysa o hiç sesli ağlamazdı. Güldeste bu yaşına kadar onu bir kere bile ah ederken duymamıştı. Dişlerini sıkarak sessizce ağlar, yine sessizce yaşlarını silerdi. Kardeşinin elini tuttu. Güldeste'nin kanı da Timur'un avucuna değdi.

"Özür dilerim..." diyebildi sadece. Yalnız bıraktığım için diyemedi. Nefesi yetmedi.

Timur'un gözyaşları şiddetlendi.

Bedeninde gezinen eller ve etrafında kümelenen ses bulutu vardı. Birileri yaralarını bakmaya çalışır gibiydi. Merdivenin en ucunda katilini gördü. Babasını... Donuk bakışlar ile bakıyordu Kadir Tönge. Annesi ölmeden hemen önce gülümsemişti Güldeste'ye. Bu yüzden gittiğini bilememişti. Neden gülümsediğini o zaman anlayamamıştı Güldeste. Şimdi anlıyordu. Böylece Şehrazat kızının aklında bir ömür gülümsemişti.

O da Timur'a gülümsedi. Aklında hep gülümserken kalmak istedi. Timur'un gözyaşları daha da şiddetlenirken elinin içindeki eli sıkı sıkı tutuyordu.

Etrafına bakındığında bütün komşularının baş ucunda olduğunu gördü Güldeste. Bir eli yeniden karnına uzandı. Bebeğini artık hissetmiyordu. Yüzler bulanıktı. Ama kapının girişinden birden beliren simayı net bir şekilde seçebilmişti. Herkesi kenara iterek ona doğru koşan Âdem'di.

"Güldeste..." diyen sesi kısıktı. Gördüğü görüntünün şaşkınlığı ile donup kalmış gibiydi. "Güldeste..." Yanında diz çöktü. Kalbine saplanan bıçak öyle derindi ki; yeniden, "Güldeste..." diyen sesi artık inceden feryat ediyor, mavi gözlerinden büyük yaşlar süzülüyordu.

Ona da gülümseyerek baktı Güldeste.

Karnındaki eline uzanıp kavradı Âdem. "Ambulansı arayın!" diye yükseldi telaşla. "Bir şey yapın! Bir şey yapın!" Ambulansın siren sesleri yükseldi aynı dakikalarda. Bir eli sıkıca Güldeste'nin elindeyken diğeri ile kana bulanmış

saçlarını okşadı. "İyisin." dedi telaşla. Yaralı alnından öptü sayısız defa. "Geçecek Güldeste'm. Azıcık dayan."

Kesik bir nefes daha verdi Güldeste. "Âdem."

"Söyle." derken yanağındaki yaşları hızla silmişti Âdem. "Söyle. Ne istersen söyle."

"İşi aldın mı?"

Başını hızla aşağı yukarı alladı. "Aldım tabi. Kocandan kaçar mı?"

Gülümsedi. "Âdem."

"Söyle Güldeste'm."

"Beni sevmeye devam et..."

Boynu büküldü Âdem'in. Ömründe ilk kez elleri titriyordu. "Hep." dedi hızla. "Her zaman Güldeste'm. Her zaman. Başka kimim var ki?" Saçlarını okşadı. "Konuşma şimdi. Yorma kendini."

Konuşacak gücü kalmamıştı zaten. Sağlık görevlilerinin müdahale etmeye çalıştığını hissediyordu. İkisi de Güldeste'nin elini bırakmak zorunda kalırken Âdem hızla Timur'a yönelmişti. Elini kavrayıp kolunun altına çekti. Yanağına boşalan yaşları silmeye çalışıyor ama şiddetle yenisi ekleniyordu. Gül'ü kanlar içindeydi. Yüreği dayanmıyordu.

"Ne oldu?" dedi titreyen sesi. Timur'un önünde eğilip şefkatle sarmaladı. Halini gördüğünde dudakları daha çok titredi. "Ne yaptı size? Söyle Âdem abine..."

Sadece ağladı Timur. Sadece ağladı...

"Hamile miydi?" dedi etrafındaki sağlık ekibinden birisi. "Kanaması var!"

Değildi diyecek oldu Âdem.

"Bebeğim..." diyerek elini göbeğinin üzerine saran Güldeste'nin kısık feryadı yüzünden olduğu yere çöktü. Bakışları sol köşede kalan çantaya takıldı. İçinden düşen kana bulanmış bir bebek patiği vardı. Gözünden boşalan yaşlar Karadeniz kadar kara, içinde beliren korku yeryüzündeki hacminden fazlaydı.

Yavaşça merdivenlerden inip en köşeye saklanmıştı Kadir Tönge. İçki her hücresini öyle kaplamıştı ki yine hatasını kabullenmekten acizdi. Komşulardan yükselen sesler vardı. Sindiği köşeden dinledi.

"Çocukların haline bak..."

"Kadir Hoca sarhoş mu?"

"Ula içki mi fışkulanaymuş o?"

"İçmiş gibi. Baksana şuna. Acaba o mu itti kızı?"

"Çığluk sesleri çeliydi. Timur'un haline bak. Kızı da mı dövdi?"

Ona dönen ters ve kınayıcı bakışlar ile titremişti Kadir Tönge. Arkasına saklandığı itibari yerle bir oluyordu. İçkiyi dahi kendi almaz, el altından başkalarına aldırırdı. İçtiği an evden çıkmaz, dışarda içiyorsa az içip kalanına evde devam ederdi. Kontrolünü dışarıda sağlar, evde kırıp dökerdi. Dönüştüğü canavardan herkes bir haberdi.

"O yaptı!" titreyen parmağını Timur'a kaldırmıştı. "O düşürdü ablasını! Onun yüzünden!"

Ablasının baş ucunda oturan Timur cevap vermedi. Ağlamaya devam etti. Hiç korkmadığı kadar korkuyor, canı yanıyordu. İki cümle ince bir kıymık gibi battı kalbine. O yaptı. Onun yüzünden...

"O çocuk ölüm!" diye bağırdı Kadir Tönge. "Uğursuz! Annesi de o öl-"

Gerisi gelmedi. Güldeste'nin yanından ayaklanan Âdem kıpkırmızı olmuş bir yüz, kalbindeki sızı ve son noktaya gelmiş öfkesi ile Kadir Tönge'nin çenesine tek bir yumruğu geçirdi. Gençti. Karşısındaki adam ondan on kat daha iri ve güçlüydü ama umurunda değildi. Timur'un halini görüyordu. Neler olduğunu anlayacak tek kişi ise oydu. Gül'ü kardeşini bu canavarın elinden kurtarmaya çalışırken kana bulanmıştı. Görmese dahi emindi.

Kadir Tönge gerilediğinde yakasından kavradı. "Seni gebertirim!" diye soldu. "Şu Karadeniz, bu Rize şahidim olsun ki seni bir an bile düşünmeden gebertirim! Duydun mu beni?"

Duymuyordu Kadir Tönge. Kanlar içindeki kızına bakıyordu sadece. Zihni bomboş, ruhu çorak bir tarladan farksızdı. "Öleceksin dedim..." diye mırıldandı sessizce. "Öleceksin dedim..." Ellerini başının iki yanına vurdu. "Öleceksin dedim. Seni de öldürecek dedim."

Âdem'i zorla yakasından çektiklerinde yere yığıldı. Âdem ise bu defa susmadı. "Seni bu eve gömerim! Hele bir Güldeste ye bir şey olsun, Allah şahidim olsun seni bu eve diri diri gömerim!"

Ona dönen kınayıcı bakışlar yüzünden olduğu yere daha da sindi Kadir Tönge. Bu an itibarı için sondu. Ellerini başının iki yanına vururken kanlar içindeki kızına bakmaya devam etti.

Sessizce aynı laneti kusmaya devam etti. "Dedim... Dedim... Dedim... Adı ölüm dedim..."

"Ade..." diyecek oldu Güldeste.

Onu tutan kollardan uzaklaştı. Yanağına düşen bir yaşı daha hızla silip can parçasının yanında eğildi. Sıkıca kavradı gülden nahif elleri, parmakları. Diğer eli saçlarını okşadı. "Güldeste'm..."

"Bebeğimiz..."

"İkiniz de iyi olacaksınız. Hepimiz iyi olacağız." Ellerine art arda öpücükler bıraktı.

Olmayacaktı. Biliyordu Güldeste. "Yalnız bırakma..." diyebildi sadece. "Tim..."

Gerisi gelmedi. Canı yanıyor, nefesi yetmiyordu.

Bir sedyede ambulansa taşıdılar kanlar içindeki bedeni. Güldeste'nin ela gözleri yanından ilerleyen, ele ele tutuşmuş adam ve çocuktaydı. Kalbi ve ömrü... Ambulansa binmeden önce Timur kavramıştı elini. Tuttuğu eli bırakmamak için var gücüyle direnirken tek bir şey mırıldanıyordu.

"Ablam... Ablam..."

Gülümsedi belli belirsiz. Konuşacak dermanı kalmamıştı. Şakağına doğru sessiz bir gözyaşı daha yuvarlandı. Güldeste'nin gördüğü en güzel şey kardeşiydi. Güldeste'nin gördüğü en güzel son şey de kardeşi oldu. Bu dünyaya dair sayısız pişmanlığı vardı. Ama en büyük pişmanlığı onu yalnız bırakmak oldu. Gözlerini kapatmadan önce kardeşi için son bir dilek daha diledi.

Ben olmasam dahi yalnız kalmasın... Nefret ona değmesin. Sevgiyle sarmalansın. Yanında olamayacağım ömründe; yolu hep iyiler ile kesişsin. Onu sana emanet ediyorum Allah'ım. Sen onu koru... Sen onu koru...

Gözlerini kapattı. Bir daha açamadı. Birbirinden bir an dahi ayrılmayan iki kardeşti onlar. Kimse koparamamıştı ellerini. Kader kopardı. Önce avuçları sonra parmakları birbirinden ayrıldı. Başından ağır darbeler almış, kan kaybetmişti Güldeste. Doktorlar ne yaptıysa olmadı. Aylardan haziran, günlerden cuma, tarihlerden on altı olan bir günde Güldeste bu dünyadan göçüp gitti. Hastaneye dört kişi gittiler. İki kişi olarak çıktılar. Tek bir cümle çöktü Rize'nin dumanlı dağlarına.

Bebeği de anneyi de kaybettik...

Ellerini kalbinin üzerine vurarak feryat etti Âdem. Çığlıkları Karadeniz'in hırçın dalgaları arasına karıştı. Elinde biri beyaz biri kana bulanmış iki patikle kaldı. Timur bir köşeye sindi. O bir köşeye. Timur ilk ve son defa sesli ağladı. Âdem sökülen kalbinin acısı ile inleyerek döktü gözyaşlarını. Bir kere daha şimşek sesleri yükseldi Rize'nin üzerinde. Yağmur şiddetle gökyüzünden boşandı. Gökyüzü Güldeste'ye ağladı. Karadeniz'in bütün dağlarının üzerine ağır bir sis bulutu indi. Dağlar Güldeste'ye ağladı. Hırçın dalgalar denizdeki gemileri şiddetle salladı. Hırçınlaştıkça hırçınlaştı Karadeniz. Karardıkça karardı. Karadeniz Güldeste'ye ağladı.

Ağır Lazca bir ağıt yakıldı. Dilden dile dolandı.

"Ma mu p'a doso vida gyuli çkimi...
Ma uskaneli varmaxenet'u...
Gyuli çkimi...
Güldeste ya...
Si domçvi do domxali gyuli çkimi...

Güldeste ya...
Güldeste ya..."

Ben ne edeyim, nereye gideyim gülüm...
Ben sensiz yapamazdım...
Gülüm oy...
Güldeste oy...
Sen beni yaktın kül ettin gülüm...
Güldeste oy...
Güldeste oy...

******

Tektim.

Şunca yıllık hayatımın özeti sadece bu kelimeydi. Tek. Büyürken de tektim, her şeyle mücadele ederken de. Dilimden dökülmeyen her bir ah zehir olup içime akmıştı. Bu yüzdendi bu bitmek bilmez öfke, hırs ve nefret. Kendi kendime ördüğüm bir kapanda yaşamıştım yıllarca. Büyümüştüm sonra. Kendi etrafıma ördüğüm kapanı kırmıştım. Artık *ayaklarım üzerinde durabilirim* dediğim bir anda ise etrafımda yine bir kapan belirmişti. Bu, benim değil şeytanın eliydi.

Bülbülüm altın kafeste demişti bana. Oysa bu kapan altınla değil, dikenli teller ile kaplıydı.

Tenime batan dikenler Kenan'ın söyledikleri ile birleştiğinde ensemdeki ürperti daha da artıyordu. Yanımdaki varlığı huzursuzluk seviyemi artırırken yutkunarak korkuma engel

olmaya çalıştım. Hiçbir zaman belli etmemiştim korkumu. Yine etmeyecektim. Çenemi yukarı dikmeye çalıştım. Kralşan arabaları yine art arda ilerlerken en ortalarındaki arabada, onun hemen yanında oturan ben, sürücü koltuğunda Fiko, yanında ise Tulpar olarak bildikleri Timur vardı.

Yakalanan sevkiyatın haberini aldığı an bana dönen şüpheli bakışlara karşı hala sessizdim. Zerre tereddüt etmemişti kolumdan tutup dışarı sürüklerken. Tıpkı benim gibi. Aynı sahneyi defalarca yaşamıştım çünkü. Kralşan beni yeniden kendisi ile tanıştıracaktı. Oysa ezbere biliyordum bu korkuyu. Evde huzurla uyuyan Biricik'in başına silah dayamıştı bir defasında. Defne onun neden olduğu ama bunu bilmediği bir araba kazasından kıl payı kurtulmuştu. Cemil babanın ensesine dayanan silahlar vardı. Hiçbiri görmemişti ama ben hepsini izlemiştim.

Hayatımda kim varsa hayatımda olduğunu için pişman olmama neden olmuştu. Ben bu kapana kanla, canla sıkıştırılmıştım. Adım atamamam, ateşten başka bir şey kusamamam bundandı. Onu ihbar ettiğim her defasında daha büyük bir korku ile sindirmişti. Hiçbir zaman zarar vermemiş, gözlerimdeki korkuyu gördüğü an onlara çektiği silahı uzaklaştırmıştı ama istese yapabileceği mesajını öyle net vermişti ki, adım atmam imkansızdı.

Konuşmak istedim. *Ben yapmadım* demek istedim ama ısırdığım dilimden dökülmedi kelimeler. Dakikalardır ifadesizce önüme bakmaktan başka hiçbir şey yapmıyordum. Yine nasıl bir ölüm ve tehditle karşılaşacağıma dair hiçbir fikrim yokken korku ağır bir yumruk indirdi mideme. İki büklüm olma isteğime zor hâkim oldum. Biricik'in hayatı söz konusuydu. Bu sefer tehdit dahi etmeden ona zarar verebilirdi ama ne yapacağını kestiremeden konuşamıyordum.

Onun gözleri ise dakikalardır değmiyordu gözlerime. Güven de yoktu, huzur da.

Evden çıkmadan önce başını belli belirsiz iki yana sallar gibi olmuştu sadece. O yapmadıysa dahi Kenan bütün çalışanlarını detaylıca araştıracaktı o haini bulmak için. Onu tanıyordum. Kendini akıllı sanırdı ama en büyük hatası herkesi hafife almak olurdu. Bu zamana kadar gözüne batmamışken şimdi araştırmaya başlaması felaketten başka bir şey doğurmazdı. Gözüne batmayan detaylar bile artık onu rahatsız edebilirdi. Bunu ona yapamazdım. *Bu savaşta öne sürmen gereken piyon ben olursam hiç düşünme, üzerime bas ve geç* demiştim. Bir kere o ezip geçmişti beni, şimdi de ben ezip geçiyordum kendimi.

O zaman Ahuzar bu savaşta neydi?

Eninde sonunda ölecek bir piyon.

Derin bir nefes alıp göğüs kafesimi genişletmeye çalıştım ama bir hayli zordu. Deniz kokusunda dahi umudun olmadığı bir andı. Elimi sıkışan kalbimin üzerine bastırma dürtüme dizginlerken sadece yutkunabildim. Önümdeki koltukta otururken omuzu görünüyordu sadece. Bu yeter miydi güvene? Şu an korku öyle devasaydı ki; üzerine geçecek hiçbir duygu yoktu. Belki de yanılmıştım. Beni bu cehennemden çıkaracak hiç kimse yoktu. Ölüp gidecektim. En azından kardeşim yaşayamaz mıydı?

"Sevgilim..." diyen sesi ile irkildim ama bunu asla belli etmedim. Gözlerimi kapatıp birkaç saniye bekledim. "Korkuyor musun?" dediğinde açıldı gözlerim. Korkunun üzerini ateşle örttüğüm bakışlarımın hedefi oydu. Hemen yanımdaydı. Yakalanan sevkiyatı yüzünden hiç de keyifli değildi. Yine de güldü bu bakışıma. "Bence de." dedi. "Korkmalısın."

Çenem dikti. "Ben senden ne zaman korktum?"

Başı hafifçe sola eğildi. "Belki de yeterince korkutmadığım için sürekli ihanet etmeyi seçiyorsun. Belki de bu sefer tehdit etmek yerine seni sadece kendimle tanıştırmalıyım."

Nefretim büyüdü. "Bu tanıştırmamış halin mi?"

Keyifli bakışı sürerken araya tüylerimi diken diken eden bir şeytani gülüş eklendi. "Emin ol sevgilim, sana hiç kimseye olmadığım kadar merhametli davrandım." Uzanıp omuzuma dökülen saçlarımın ucuna dokundu. "Ama sen şansını hep fazlası ile zorladın."

Sadece benim öleceğimi bilsem onu yıkmak için hiç düşünmeden kendi kalbime sıkardım. Zehirli merhametine de işkencesine de o dakika son verirdim. Lakin sevgi en büyük zaaftı. İnsana yaptıramayacağı hiçbir şey yoktu. Kendimden önce düşünmem gereken canlar vardı. Korku mideme bir darbe daha indirdi ama gözlerimdeki ateşi söndürmedim.

Gülen ifadesi solarken göz devirerek önüne döndü. Keyfi haddinden fazla kaçmış olmalıydı. Sınırdan geçirdiği sevkiyatın kırmızı ışıkta yakalanması şokunu atlatamıyor gibiydi. Dimitri sevkiyatı halletmesini isteyip neşeyle içkisini yudumlayarak odasına çekilmişti. Geride kalan Kenan ise bedeli bana ödetmek için bir an dahi düşünmeden koluma yapışıp evden çıkarmış, bu arabaya tıkıştırmıştı.

Yeniden önüme döndüğümde arabalar ormanlık alanda, minik bir evin önünde durmuştu. Küçük olmasına rağmen lüks ve bakımlı bir evdi. Önceden ormanı çok severdim. Ta ki Kenan ne zaman beni bir şeylerle tehdit edecek olsa buraya getirene dek... Önce önüme tehdit edeceği kişinin görüntüsünü açar, başucuna bir silah koyardı. Tek bir şey sorardı.

İtaat mı? Ölüm mü?

Öfke kusarak, düştüğüm kapana ve etrafıma ördüğü duvarlara çaresiz yumruklar atarak verirdim cevabımı. İtaat...

Kan revan içindeydi ellerim. Paramparçaydı ruhum. Artık tek bir yumruk atacak gücüm, direnecek halim kalmamıştı. Bu evin korkudan başka hiçbir etkisi yoktu bünyeme. Belimdeki yara dahi sızlarken bir kere daha zorla yutkundum. Araba durdu. Kenan arabadan inerken ben yerimden kıpırdayamadım. Bakışlarım ona takıldı. Fiko hemen Kenan'ın ardından inerken o benim inmemi bekler gibiydi. Kıpırdamamıştı. Birkaç saniye sürdü bu an. Fiko'nun yüzü belirdi siyah camın ötesinde. Kapıyı açacaktı ama izin vermedi. Hızla arabadan inip Fiko'dan önce kapımı açtı. Bakışlarımı bu defa bilerek ona değdirmedim. Ateş kusmam gereken bir andı, güven ve denizle sarmalanırsam ateşim erirdi. Dik duramazdım.

İnmedim arabadan. İnatla önüme bakıp beklemeye devam ederken o değil, başka biri kavradı bileğimden. Onun ellerini tanıyordum. Büyüktü ama dokunuşları hoyrat değildi. Parmakları ve tırnakları biçimliydi, iki elinin üzeri boyunca uzanan birkaç kalın damar vardı. Hiçbir zaman canımı yakmamıştı. Ama bu dokunuş yakıyordu. Fiko öfkeyle çekti bileğimden. Arabadan sendeleyerek inmek zorunda kaldığımda önümüzde ilerleyen Kenan'ın peşinden sürüklüyordu. Topuklular ile yine zordu.

"Bırak!" diye yükseldim kolumu elinden kurtarmaya çalışırken.

Bırakmadı. Arkamdan geldiğini hissedebiliyordum. Kokusunu almamam imkansızdı. "Yürü!" dedi Fiko anlamsız bir öfkeyle, kolumu daha da sıkarken.

Öfkeli bakışlarımın hedefi artık oydu. Ayaklarımı yere sabitleyerek direndim. Kolumu geri çekip sırtına ardı kesilmeyen yumruklar indirdim. Alışkındı bu hiçbir işe yaramayan isyanlarıma. O da bana ters bakışlar atarken kolumu daha da sıktı parmakları. Evden içeri girdiğimizde evin kokusu hatırladığım gibiydi. Ahşap ve vernik... Midemi bulandıran, göğüs kafesimin korku ile kasılmasına neden olan bir evdi. İlmeği ne zaman boğazıma geçirip beni dar ağacına çıkarsa buraya getiriyordu. Nefretten başka hiçbir his uyandırmıyordu.

Lüks, koyu yeşil koltuk takımları ile kaplı salonu geçip sola ilerledik. Atılacağım yeri bile ezbere biliyordum. Korku boğazımdaki ipi daha da sıktı. "İstemiyorum!" diye bağırdım bir kere daha direnirken. "Bırak! Ne yapacaksan burada yap! O odayı istemiyorum!"

Önümüz sıra giden Kenan durmadı. Ardı sıra giden Fiko da. Merdivenlerin hemen altındaki koyu kahve kapıya geldiğimizde arkamı dönüp yeniden kaçmayı denedim. Yersiz bir direnişti. İşe yaramayacağını biliyordum ama defalarca yaşasam dahi kabullenmek istemiyordum bu esareti. Direnişi bıraktığım an içimde kalan son umut da ölecek gibiydi. Yine işe yaramadı. Arkamı döndüğümde dakikalar sonra keskin kahveler ile denk düştüm. Elleri önünde bağlı, kaşları çatık bir ifadesizlik içindeydi ama dişlerini sıktığını kasılan çene kemiklerinden anlayabiliyordum. İki kaşının arasında oluşan çizgi derin bir oluk gibiydi.

Gözlerim ona değdiği an dişlerini daha da sıktı sanki. Çenesinde bir kemik seğirir gibi oldu. Saniyelik bir andı. Fiko yeniden kolumu sıkıca kavrayıp öne savurmuştu. Kendimi aniden karanlık odanın içine fırlatılmış buldum. Küçüktü. Ellerim anında karşımda kalan duvara yaslanırken düşmekten son anda kurtulmuştum. Bakışlarım kapının

önünde dikilen zebaniye, Kenan'a döndü. Dudaklarında her zamanki keyifli tebessümü vardı.

"Ben başıma açtığın sorunu halletmeye çalışırken sen burada güzelce istirahat, et olur mu bebeğim? Hem o zamana kadar misafirimiz de gelmiş olur?"

Neyden bahsettiğini sorgulamama fırsat vermeden kapıyı yüzüme kapattı. Zifiri karanlık her yeri sarmalarken iki kilit sesi duyacağımı da ezbere biliyordum.

Kapı iki kere kilitlendi.

Başımın üzerindeki merdivenlerden on beş adım sesi yükselecekti.

Merdivenlerden on beş adım sesi yükseldi.

Çok derinlerden bir kapının açılıp kapanma sesi gelecekti.

Çok derinlerden bir kapının açılıp kapanma sesi geldi.

Ağlamayacaktım. Hiçbir zaman bu karanlık odada ağlamamıştım. Öyle siyahtı ki, kendi elim dahil hiçbir şey görünmüyordu. Belki de beni sürekli buraya kilitlemesinin amacı buydu. O hayatımda olduğu sürece hiçbir ışık olmayacağını görmem için bunu yapıyordu. Sırtımı verdiğim duvardan destek aldım her zamanki gibi. Olduğum yere çöktüm. Öfke kusamayacağım, nefretle bir yerleri yakamayacağım kadar küçük bir alandı. Öyle ki kollarımı iki yana açtığımda duvarlara değiyordu. Burada öfkeyle yakabileceğim tek şey kendimdi.

Başımı geri atıp göğüs kafesimi sıkıştıran öfke, sinir ve korkuyu sindirmeye çalıştım. Gözlerimi kapattım. Karanlıktı. Gözlerimi açtım. Yine karanlıktı. Hatta öyle ki; gözlerimi kapattığım an bundan daha aydınlıktı. Derin bir nefes

verirken yeniden gözlerimi kapattım. Kendi karanlığımı onun etrafıma ördüğü karanlığa tercih ederdim. Elim sağımda kalan duvara uzandı. Ezbere bildiğim bir izi arıyordum. Küçük alanda onu bulmakta zorlanmadım. Duvara kazınmış üç çizgi vardı. Bunlar, benim buraya bıraktığım izlerdi. Kaç defa bu kapana atıldığımın, bu karanlık oda da kaldığımın kanıtıydı her biri.

Üçten sonra bırakmıştım direnişi. Önüme atılan canlar inatlaşamayacağım kadar değerliydi. Uzun bir süredir de gelmiyordum buraya. Karanlıktan korkmazdım ama bu karanlık zifiriydi. Karanlığın kaynağı ışıktı. Bu odanınki ise yine karanlık.

Gözlerimi açmadım. Kendi içimdeki karanlıkta babamı aldım karşıma. İşaret tırnağım çiziklerin yanına bir çizik daha atmak için duvarı eşelerken babamın yanına Biricik'i ekledim. Minik evimizi, mutlu bir yılbaşı gecesini anımsadım. Sıcak ve mutlu bir andı. Soba yanıyordu bir köşede. Televizyonda açık yılbaşı eğlencesinden neşeli müzik sesleri yükseliyordu. Babamla tombala oynuyorduk. Henüz iki yaşında olan Biricik tombala taşlarını yemeye çalıştığında ağzından zorla çıkarıp babamla kocaman bir kahkaha atıyorduk. Bizi gören Biricik önce ne olduğunu bilemiyor, sonra o da aynı bizim gibi gülüyordu.

Tırnağım duvara en sert darbeyi indirirken parmağımın sızladığını hissettim. Kanım izini bırakıyordu belki de. Dördüncü çizgiyi de böylece kazıdım bu duvara. Oysa üçü benim direnişimdi. Bu, kendim için değil, umudum içindi. Dakikalar dakikaları kovalarken gözlerimi açıp onun etrafıma ördüğü karanlığa bakmadan kendi karanlığımda kaldım. Bir saniye dahi gözlerimi açmadım. Onun neden olduğu bir karanlığı asla kabul etmeyecektim. Yersiz bir isyandı ama kabullenmek yok oluşum demekti.

Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra kapının açılma sesini duydum. Aydınlık her zaman iyi değildi. Bazen karanlıktan aydınlığa çıkmak can yakardı. Gözlerimi yavaşça araladığımda kapıdan yüzüme vuran ışığın bana bunu yapacağını da ezbere biliyordum. Işık gözlerime batınca avuç içimi ışık ve karanlık arasında kalan kendime siper yaptım. Kısa sürdü alışmaya çalışmam. Bir el gözüme kapatmak için kaldırdığım bileğimi kavradı. Sıkıca yukarı çektiğinde mecburen ayağa kalkmak zorunda kaldım. Yine Fiko'ydu. Bu hoyratlığı da tanıyordum. Gözlerim hala ışığa alışmaya çalışırken her zamanki gibi üst kata ilerletmedi.

Oysa Kenan hep orada olurdu. Beni kiminle tehdit edecekse o anda izlendiğine dair canlı bir yayın açar gizli bir silahı zaafıma doğrulturdu. Yine öyle olacak sanmıştım ama olmadı. Fiko beni kapıya ilerletti. Hava yeni yeni kararmaya başlamışken şafakta beliren minik kızıllıklar vardı. Topukluların üzerinde elimden geldiğince dik durdum. Beni evin arka bahçesine ilerletirken de korkuyordum ama asla belli etmedim. Öfke ateşini gözlerimin üzerine çektim. Korkunun üzerini kapattım.

Ama bu ateş, evin arka bahçesine geçtiğimiz anda gördüğüm görüntü yüzünden ağır bir darbe yedi. Yeşil alanın arkasında kalan büyük bir orman vardı. Ormanlık alanın önü sıra dikilen sayısız Kralşan koruması varken alanın hemen ortasındaydı Kenan. Üç adım arkasında yan yana dikilenler Timur ve Adriel'di. Nefesimi kesen, saatlerdir içimde tuttuğum korkuya ağır darbe indiren bu değil, hemen başucunda dikildiği şeydi. Kenan'ın elinin altında, yelelerini okşamaya meylettiği kişi Kadife'ydi.

Adımlarım olduğu yere çakıldı. Fiko ilerlettiğinde dahi yerimden kıpırdamadım. Kenan'ın üç adım arkasında dikilen ona bakmam dahi şu an bana güven ve huzur veremezdi. Korku göğsümün üzerinde patlayıp bütün bedenimde

yayılarak mideme taş misali oturdu. Midem bu his ile bulanırken göz bebeklerimdeki alev ilk defa titredi.

Kenan ona elini sürmek istediği an kişneyerek başını yana kaçırmıştı. Hırçın adımlarla gerilerken yularından yakalayan Kenan onu durdurabilecek gibi değildi. Hırçın sesler çıkararak halinden memnun olmadığını belli eder gibi başını iki yana salladı. Adımları geriledi. Kenan yine tutmak istedi ama şaha kalktı. Kenan artık tutamayacağını anlayarak önünden gerilediğinde korumalarından üçü Kadife'nin etrafını sarmış, sakinleştirmeye çalışıyordu ama zordu. Burnunda solur bir halde hepsinde başını sallayıp etrafından uzaklaştırdı. Kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermedi.

O saniye denk düştü bakışlarımız. Büyük gözbebeklerinin içindeki keskin kahveler bana değdiği an bir daha şaha kalkmaya meyleden adımları durdu. Öfkeli kişnemeler yerine derin nefesler verdi. Sakinleştiğini anladığı an yularından kavrayan bir korumanın elinden bu defa kaçmadı. Öfke kusmadı, hırçınlaşmadı. Sadece beni izledi.

İlerleyemedim. Fiko kavradığı kolumu daha da sıkıp ilerlettiğinde dahi yürüdüğümün farkına varamadım. Göğsüme artık huzursuzluk yoktu. Devasa bir ağırlık vardı. Göğüs kafesime öyle bir baskı yapıyordu ki bir an bütün kemiklerim yeniden kırılacak sandım. Çiftlikte olmalıydı. Burada değil.

"Sevgilim, atın da aynı senin gibi gergin." dedi Kenan eğlenen bir sesle.

Bakmadım yüzüne. Bakışlarımı Kafide'nin gözlerinden koparmam bir hayli zordu. Başını hafifçe sağa salladı. Kocaman gözleri sadece bendeydi. Ben varım diye sakindi. Oysa öfke kusmaya, hırçınlığa devam edip ellerinden kaçmalıydı. Haklıydı Kenan. Bana benziyordu. Hırçındı ama

kendi canına hiçbir zaman değer vermiyordu. Bakışlarımı ondan zorla kopardığımda ilk Kenan'a sonra ise birkaç saniye için hemen arkasında kalan ona çevirdim.

Yine ifadesizdi. Ama kaşlarının arasındaki derin çizgi yerli yerindeydi. Ona Kenan'ın bana yaptıklarını, beni bu kapana nasıl kapattığını hiçbir zaman anlatmamıştım. Niyetim kendimi acındırmak değil, yardım eli uzatmaktı. Şu an ise gördüklerinin altında eziliyordum. Güçsüzlüğümü görmesine gerek yoktu. Bir kere görmüş, *artık görmek istemiyorum* der gibi arkasını dönmüştü. Sert Ahuzar olarak tanımalıydı beni. Kırılabilecek bir kadın olarak değil.

Bakışlarım yeniden Kenan'ı bulduğunda öfke devasaydı. "Sakın!" diyebildim sadece.

Güldü. "Normalde Biricik bizi ziyarete gelecekti ama yeniden Irmak ile buluştuklarını öğrendim. Kardeşim çok sık arkadaşlık kuramaz. Hazır kendi kardeşi ile kaynaşmışken bölmeyeyim dedim. Biraz daha kaynaşsınlar." Kollarını iki yana açtı. "Nasıl ama? Yine çok yüce gönüllüyüm, değil mi?"

Cevap vermeden, öfkeli bakışlarım ile bakmaya devam ettim.

Hala keyifliydi. "Dakikalardır senin başıma ördüğün sorunu halletmeye çalışıyorum." Bir adım atıp bana yaklaşırken gerilememek için ellerimi sıkıp tırnaklarımı avuç içime bastırdım. "İhmal ettim seni..." Tam önümdeydi artık. Gözleri beni kapattığı küçük odadan daha karanlıkken eli yanağıma ilerledi. "Telafi etmek isterim."

Parmak uçları yanağıma değecekken elini şiddetle geri iteledim. Öfkeli bakışlarım beni dahi yakıyordu. Ama o daha da keyiflendi. "Direnmeyi bıraktın sanıyordum. Demek ilk fırsatta yine kuyumu kazdın, ha?"

Sessiz kaldım. Direnmeyi bırakmamıştım. Umudum kalmamıştı. Şimdi ise her şeyimle korumam gereken bir umudum vardı. Ama içimdeki öfke korku ile öyle çakışıyordu ki; bakışlarım göz ucuyla yeniden Kadife'ye değdi. Beni izliyordu. Canımdı. Hatta canımdan bir parçaydı. Beraber büyüyüp, her şeye beraber göğüs germiştik. Onu da bu savaşta pislettiğim için kendimi asla affetmeyecektim.

"Bunca zaman şu ata sırf hayvanlara insanlardan daha çok değer verdiğim için dokunmuyordum ama bana verdiğin zarar öyle büyük oldu ki bebeğim, kendi değerlerimi dahi hiçe saymak zorundayım." Bir adım daha atıp yüzlerimiz arasındaki mesafeyi azalttığında ben öfke, o ise her zamanki alaysı ifadesi ile bakıyordu. "Şimdi sen söyle. Akıllanman için ne yapmalı?"

Dişlerimi sıkarken ağzıma kanın demir tadı geldi. Yalvarmak istemiyordum ama öfke dolu bir, "Yapma..." serzenişime engel olamadım.

Birkaç saniye yüzüme baktı. Şeytani ifadesizliği yeniden keyifli bir tebessüme dönüştü. "Tabi ki yapacağım bebeğim. Beni bilirsin." Kadife'ye ilerledi. Elini yelelerin uzattığında yeniden hırçınlaşmış, yularından yutmaya çalışan üç kişi varken öfkeli kişneyişlerle başını diğer tarafa çevirmişti. Kenan'ın eline doğru bir hamle yaptığında üç adım gerileyen bu defa Kenan'dı. O da benim gibiydi. İyiyi hisseder, kötüden kaçardı.

"Fazla hırçın." dedi Kenan keyifli bir kınama ile. "Gerçekten aynı sen. Bunun da biraz bilenmesi lazım."

İçine düştüğüm kapan artık dar bile değildi. Boğazıma dolanan ip, ayağımın altındaki tabureydi. Kenan o tabureye vurmak için gün sayarken çaresizce ölümü beklemek bile sevdiklerimin zarar görmesinden daha cazipti. Yumruklarımı

daha çok sıkarken öfke, nefret ve çaresizlik yüzünden her zerrem titriyordu. Sağ yanımda kalmıştı Timur. Heybetli gölgesini hissedebiliyordum ama dönüp bakmadım, bakamadım. Oysa şu an en çok ihtiyacım olan şey onun vereceği güvendi.

"Beni o kadar zorladın ki..." dedi Kenan keyifli bir bıkkınlıkla. "Sana verdiğim her şansı elinin tersi ile ittin Ahuzar. Ben de bu sefer direkt uygulamaya geçmeliyiz diye düşündüm. Sence?"

Titreyen öfke dolu bakışlarım arttı.

Yeniden bana doğru ilerledi. Öfkem onu her zaman tatmin ederdi. Tam yanıma geldiğinde gözlerimde gördüğü şey ile daha da keyiflenmesi bunu doğrular gibiydi. "Canımı sıksan dahi sana kıyamıyorum..." diye mırıldanırken saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına iteledi. "Aşk böyle bir şey mi sevgilim?"

Oysa beni zerre sevmediğine emindim. Sevgi zarar vermezdi. Sadece kendini düşünen, takıntılı bir mazoşistten başka bir şey değildi. İçime dolan nefretle sıkıca boğazına yapışmak, nefesini kesip bu saniye öldürmek istedim ama sadece yumruklarımı daha da sıkabildim. Avuç içime batan tırnaklarım daha da canımı yakarken her zerrem titredi. Elimde ki kapanmayan yara sızlıyordu. "Senden nefret ediyorum." diye soludum sesim bile sinirle titrerken. "Senden etimle, kemiğimle, her zerremle nefret ediyorum!"

Bir avuç uzağımdaki yüzündeki tebessüm büyüdü. "Sevmeni isteyen kim ki Ahuzar? Sevgi yanıltır. Yalan söyler ve kandırır. Ama nefret öyle mi?" Birkaç saniye için yeniden tehlikeli karanlığına büründü. "Nefretin yalanı olmaz." derken ciddiydi. "O yüzden lütfen benden nefret etmeye

devam et. Gerçek bir nefreti, yalan bir sevgiye tercih ederim."

Sıktığım dişlerim ve avuç içime batırdığım tırnaklarım yüzünden acıyla titrerken tam olarak istediği gerçek bir nefretle bakmaya devam ettim. Etimle, kemiğimle, her zerremle...

O ise güldü. "Sana ne yaparsam yapayım bana yalvarmaman o kadar keyifli ki." dedi dişlerini dudağına geçirirken. "Başka hiç kimse karşımda böyle direnmiyor biliyor musun? İnadın çok tatlı bebeğim." Dudağım seğirdi. O ise keyifle bir adım geriledi. "O yüzden sana seçenek hakkı sunmaya karar verdim. Dilinden dökülmeyen şeyleri anlayıp sana kolaylık sağlamak boynumun borcu." Bir adım daha gerilerken bir elini arkaya doğru salladı. "Getirin!"

Yine ne getireceğine, nasıl bir ikilemin içine atacağını düşünmek dahi istemesem da birkaç saniye içinde korumalarından biri eline telefon bıraktı. Ekranı bana çevirdiğinde görüntü şaşırtıcı değildi. En kıymetlim, en büyük korkum, uğruna her şeyi yapacağım can; Biricik'ti karşımdaki. Canlı bir aramaydı. Yine Irmak ile buluşmuş, bizim evin balkonunda kahve içiyorlardı. Irmak neşe ile gülerken Biricik dinliyordu. Sol şakağında onun görmediği kırmızı bir nokta vardı. Gözlerimi kapatıp titrememe engel olmaya çalıştım ama şu noktada her şey gibi bu da imkansızdı.

"Seç bakalım." dediğinde gözlerimi istemediğim bir gerçekliğe açmak zorunda kaldım. Telefonu bana yaklaştırdı. "Kardeşin mi? At mı? Bu arada bu atın bir adı vardı sanki. Neydi lan Fiko? Kaşmir mi İpek mi neydi?"

Söylemedim. Kadife'nin adı bile onun dilinden dökülmemeliydi. O burada da olmalıydı. Benim karanlığıma

bulanmayan sadece o kalmıştı.

Ama Fiko söyledi. "Kadife abi."

Ve Kadife'nin adı da o uğursuz dudaklarından ilk defa döküldü. "Ha, Kadife."

Tek ışık da gitmişti. Artık her şey zifiri karanlıktı.

Ağlamak istedim. Avazım çıktığı kadar bağırıp hıçkırarak ağlarken yere çökmek, ayakta durmamak, kalbimin üzerine vurarak kendimi parçalamak istedim ama hiçbirini yapamadım. Yine Ahuzar oldum. Yanarken buz gibi durdum. Ne tek bir damla göz yaşı döktüm ne de dizlerimi kırdım. Öfke dolu bakışlarım ile içimde ki bütün nefreti gözlerimden kusmaktan başka bir şey yapmadım. Rüzgâr esti ormandan. Saçlarım yüzüme dolarken bakışlarım Kadife'ye döndü. Büyük keskin kahveler bana değdiği an başını sağa sola sallamaya yeniden son vermişti.

Bana ağlamak yetmezdi oysa. Göğsümü yarıp bu acıyı içimden almadıkları sürece bu ateş sönmeyecekti.

"Haydi ama." diyen Kenan'a bakmadım. Bakışlarım Kadife'deydi. "Sen birini seçmezsen ben seçmek zorundayım."

Gözlerimi Kadife'den koparmadım. Onu ilk gördüğümde minik bir taydı. Ayakta duramıyor, ince bacakları titriyordu. Küçücüktüm ama gövdesine sarılıp yürüttüm. Babam ve onun annesi öldüğünde bir ahırda ağlayan sadece ikimizdik. O da küçüktü ben de. Başka hiç kimsesi olmayan canlar birbirine sığınırdı. Biz de öyle yapmıştık. Gerçek Ahuzar'ı bilen, güçsüzlüğümü ve gözyaşlarımı görmesine rağmen yanımda olan tek candı. Kadife benim kalbimdi.

Bir rüzgâr daha esti ormandan. Saçlarım yeniden yüzüme dökülürken Kenan'ın sesi ilişti kulağıma.

"Kadife mi, kardeşin mi? Haydi Ahuzar!"

Beni vurmalıydı oysa. Şu dakika benim kalbime sıkmalıydı o kurşunu. Ağzımdaki kan tadı boğazıma oturdu. Yutkunamadım. Kadife'nin keskin kahvelerinden gözlerime akan sayısız duygu varken bastığım toprak öyle ağırdı ki, artık üzerinde yaşayamayacak gibiydim.

"Beni öldür..." diye mırıldanabildim sıktığım dişlerimin arasından. "Beni öldür..."

Kınadı bu dediğimi de. "Ben hiç sana kıyar mıyım sevgilim? Lütfen ama."

Nefes alamıyordum. Varlığı öyle bir cehennemdi ki, o bu dünyada nefes aldığı sürece ben nefes alamıyordum. Kadife yularını çekiştiren ellerden uzaklaşmaya çalışırken bir daha gözleri gözlerime denk düştü. Çaresizliğimi görmüş gibi yavaşladı hırçınlığı. Burnundan kesik bir nefes aldı. Zaten beni bir tek o anlardı. Aradan yıllar ve derin bir bağ geçti. Yine anladı. Hırçınlaşmadı. Sakinleşti. Ses çıkarmadı.

"Kadife mi? Biricik mi?" dedi Kenan yeniden.

Bir rüzgâr daha esip Kadife ile aramıza kuruldu. Onun siyah yeleleri düştü gözlerinin önüne benim koyu kahve tutamlarım. Dikti başı. Hiçbir zaman eğmezdi. Kimse sırtına binemez, semer vuramazdı. Ama ilk defa eğdi. Ne olacağını anlamış gibi başını önünde eğdikçe eğdi. Sessiz bir isteği vardı.

Beni seç.

Yapamadım. Biricik de o da canımdı. İnsan kaç canından vazgeçerdi? Kaç canından vazgeçebilirdi?

"Sıkıldım." dedi Kenan. "Ben seçiyorum o zaman." Parmak uçları Kadife'yi işaret etti. "Bitirin şu işi."

Bitirin şu işi... İşte onun için her şey bu kadar basitti.

Bir kuş sürüsü geçti üzerimizden. Silahlar çekildi. Gözlerim kapandı. Kaçınılmaz olanı, kalbimin paramparça edilmesini çaresizce bekledim ama hiçbir silah sesi gelmedi. Onun yerine Kenan'ın nefesini yüzümde hissedince yeniden gözlerini araladım. Tam dibimdeydi zifiri siyahlar.

"Bana ihanet ettin." diye soludu. "Ama ben sana yine kıyamıyorum sevgilim." Kolumdan kavrayıp kendine daha çok çekti. "Bu sana verdiğim son şans. Bir daha bana ihanet edersen bu sefer seçim hakkı da sunmam, merhamet de. Seni etrafındaki her canın kanına boğarım Ahuzar!"

Korkmadım, ürkmedim. Tek düşündüğüm Kadife'ye ne olacağıydı. Karanlığın içinde minik bir umut ışığı parladı onun adına. Benim yüzümden ölmeyecek, yaşayacaktı. Bakışlarımdaki öfke bunun umudu ile bir nebze dağıldığında hızla kolumu bırakıp arkasını döndü Kenan. "Bir arka bir ön bacağına sıkın!" diye kükredi. Bakışları yeniden beni buldu. "Kaçamasın."

Bu noktada korku yeniden göğüs kafesime kuruldu. "Hayır!" diye kükreyerek öne atılacakken iki el silah patladı.

Fiko'ydu ateşleyen. Çığlığım ormanın içinde dağılıp dallara sinen kuşların uğursuzca dağılmasına neden olurken Kadife bacaklarına aldığı iki kurşun ile acı içinde kişneyerek yere çöktü. İlk defa ayakta duracak gücü kendimde bulamadım. Dizlerine sıkılan kurşun bana atılmış gibi aynı anda yıkıldık yere. Onun yanağı yere vurdu. Benim ise göğüs kafesim

paramparça oldu. Çığlık atmamak, onun acısı ile inlememek için elimi kalbimin üzerine atıp krem gömleğimi var gücümle sıktım.

Canım yanıyordu. Öne doğru düştü bedenim. Yüz üstü düşmemek için bir elimi yerdeki çimlere yaslayıp onları da var gücümle çektim. Tırnaklarım toprağın soğuğunu da avuç içime hapsetti. Kalbimin üzerindeki sızı ise öyle büyüdü ki nefes almakta dahi zorlandım. Kesik bir inilti döküldü dudaklarımdan. Kadife'nin acısı benim bedenimde yayılmış gibi iki büklüm oldum.

Ama yine de ağlayamadım.

Yıkılsam dahi döktüğüm tek damla yaşı Kralşan'a göstermeyecek, ona bu zevki de tattırmayacaktım. Gözyaşlarım yerime minik iniltiler döküldü dudaklarımdan. Acı devasaydı. Öfke, acı, nefret ve kendime olan kızgınlığım birbirine karışmışken o belirdi yanımda.

Kenan Kralşan...

İlk defa önünde yere yıkılmış, bir eli kalbini bir eli çimleri ve toprağı sıkan bana uzun uzun baktı. Nefret öyle büyüktü ki; dişlerimi boynuna geçirip parçalama isteği son noktadaydı. Bu isteğim içinde avucum içindeki toprağı sıktım.

"Bu sana son merhametimdi Ahuzar." diye mırıldanırken bu defa oldukça ciddiydi. Öfke dolu bakışlarıma büyük bir sakinlikle bakıyordu. "Bu son..."

Önümden kalkıp yanımdan geçerek eve ilerledi. Korumalar da peşinden ilerlerken ben ayağa kalkamadım. Yanımdan geçen adımlar vardı ama hiçbir el bana uzanmadı. Deniz kokusunu aldım çok derinlerden. İstese bile şu an bana uzanamayacağını biliyordum. Yapabilse yapardı. Bunu da biliyordum. Bu kokunun varlığına güvendim içimde kalan son

umut kırıntısı ile beraber. Ayağa kalkıp Kadife'ye ilerlemeyi denedim ama olmadı. Bacaklarım yine o patlamada kırılmış gibi sızlıyordu. Sendeleyerek ellerim ve dizlerimin üzerine düştüm.

Durmadım lakin. Dizlerimin üzerinde emekleyerek birkaç adım ötemdeki Kadife'ye ilerledim. Kan içindeydi bacakları. Ön ve arka sağ bacaklarından vurulmuştu. Atlar özgürlüğü temsil ederdi. Kafese sığmaz, kalıpta durmazlardı. Uçsuz bucaksız ovalarda koşmak için güçlü bacakları, rüzgârda uçuşan yeleleri vardı. Özgür ve hürdüler. Bacaklarından vurmuştu Kadife'yi. Artık istese de özgürlüğe uçamazdı. Kanatlarımdan vurmuştu beni. Artık istesem dahi kaçamazdım.

"Kafide..." diye mırıldanabildim yanına zorla da olsa vardığımda. Sesim belki de ilk defa titriyordu. Sadece ben ve Kadife duyduk. "Kadife..."

Burnundan soludu. Keskin kahveler bir noktaya kilitlenmişti. Yaralarına rağmen beni duyduğu an yeniden hareketlenmeye çalıştı. Çırpınarak debelendi. Sesimi arıyordu. Buldu da. Baş ucuna vardığımda titreyen elim yelelerine değdi. Hırçınca soluyan sesi de, kendi canını yakmak ister gibi debelenişi de durdu. Tek dokunuşumla yanağı yeniden yeri bulurken daha çok ilerleyip önüne gelmeye çalıştım. Bana bakmaya çalışıyor ama zorlanıyordu. Titreyen avuç içim yelelerinden yanağına ve boynuna uzandı. Kanlar içindeki bacaklarına bakamadım.

Gözleri ve uzun kirpikleri beni bulduğunda derin bir soluk verdi. Yanağını ilk defa yere değdirip kendi başını kendi yıktı.

Ölümle eş değer bir andı ama kendimi tuttum. Yine ağlamadım ama Kadife'nin kocaman gözünden sessizce süzülen bir yaşta boğuldum. Gözlerini ağır ağır kapayıp açtı

Kadife. Bir yaş daha siyah tüyleri arasına karıştı. Oysa en son annesi öldüğü gün ağlamıştı. O zaman da canı yanmıştı, tıpkı şimdiki gibi. Titreyen ellerim ve bakışlarım bedenini okşamaya çalışırken burnuma yeniden vuran deniz kokusu ile bakışlarımı usulca karşıma çevirdim.

Hâlâ aynı noktada dikiliyordu. Bakışları öyle keskin, öyle sertti ki; ilk defa bir duygusu netti. Öfke. Oysa her zaman sakin, her zaman kontrollüydü. Ateş olan bendim. O dingin bir denizdi. Ama bana ve Kadife' ye öyle bir bakıyordu ki; gözlerinde ilk defa dönen ateşleri görmemem imkansızdı. Önünde bağladığı ellerini sıktığı belirginleşen damarlarından anlaşılıyordu. İlk defa yakmadım. Yandım. Bakışlarımdaki nefret Kenan uzaklaştığı an çözülmüştü. Yerine ağır bir yorgunluk belirmişti. Omuzlarım dik değildi, tıpkı başım gibi.

Bir rüzgar daha esti. Bu defa o ve benim arama kuruldu.

Ona göstermek isteyeceğim şeyler bunlar değildi oysa. Bu kapana nasıl kapatıldığımı değil, sadece kapanı bilmeliydi. Haklıydı. Bu onun sorunu değildi. Ama görmeliydi. Neden tek umudumun o olduğunu, neden başka çıkış kapımın olmadığını görmeli, kalan son gücümü de kırmamalıydı artık. Bir darbe daha alacak gücüm yoktu. Her zaman tek başıma mücadele ederdim ama bu bataklık tek başıma çıkamayacağım kadar derindi. Görüyor muydu artık bülbülün altın değil, demir telli bir kafeste olduğunu?

Gördü.

Çenesini sıkarken dudağının bir köşesi ve sol gözü belli belirsiz seğirdi. Onu tanımayan biri için yine ifadesizdi ama ben onu artık tanıyordum. Görmüş, bilmiş ve her zamanki gibi okumuştum. Öyle yorgun, öyle bitkindim ki; bomboş bakmaktan başka bir şey yapamadım. Bu bakışım, başını hafifçe sola yatırıp gözlerini bir iki saniye için kapatmasına

neden olmuştu. Bana değildi bu ikazı. Kendini sakinleştirmek ister gibiydi. Boğazında ve alnında bir damar en belirgin şeklini almıştı. Sahte bir kimlikle gizlemiyordu ifadesini.

Şu an Tulpar değil, Timur'du.

"Tulpar, patron seni çağırıyor." dedi birkaç adım ilerisindeki Adriel. "Gidiyorsunuz."

Gözlerini açtığında yine Tulpar'dı. İfadesi her zamanki gibi donuk ve ruhsuzdu. Bakışlarını bana değdirmeden sola dönüp Adriel'e ilerledi. *Görevin için ne gerekiyorsa yap, gerekirse beni dahi ez geç* demiştim sayısız defa. O değil ama ben onun için kendi canımın üzerine basıp geçmeyi seçmiştim. Önüme Kenan'ın leşini atacaksa bütün acıları yutar, kanını içime akıtırdım. İçimde kalan son umut kırıntısı da yok olup gitmek üzereyken o uzaklaştı. Ufuktaki güneş usulca batarken turuncu ile harmanlanmış hareleri Kadife ile üzerimize düştü. Elimin altındaki nefeslerinin sıklaştığını hissettiğimde bakışlarım ufukta batan güneşe takıldı. Babam düştü yorgun zihnime.

Güneş yakın Ahuzar... Güneş yakın...

Güneş batıyordu oysa.

Yorgun bir edayla kapanan gözlerim öyle kuruydu ki; içleri sızlıyordu. Oysa ağlasam, fırtına yerine yağmur olup yağabilsem dökecektim tüm zehrimi. Onun göğsünde ağlayıp, güçsüzlüğümü gösterdikten sonra yediğim darbe ağırdı. Bir daha ağlamayacağıma söz vermiştim. Kendime verdiğim sözler bile o kadar sert ve netti ki; kendim dahi yıkamıyor, üzerine basıp geçemiyordum.

Derin bir nefes daha veren Kadife'ye eğdim bakışlarımı. Boynunu okşayıp sakinleştirmeye çalıştım ama güneş git gide uzaklaşıyordu. Umudum uzaklaşmış, kalbim kan revan

içinde kalmış, güneş ise batmıştı. Ama nankördü insanın içindeki umut. Sen gömdükçe yeşermenin bir yolunu buluyordu. Bu karanlığa rağmen içimde beliren minik bir ışık vardı. Çünkü o hala Kralşan'ın yanında, hâlâ bu savaştaydı.

Yorgun başım Kadife'nin yanağının üzerine düştü. Tek beyaz da kirlenmişti. Bu savaşta artık kana bulanmayan hiç kimse yoktu.

******

Şeytan ilk günahı insanın kulağına fısıldadıktan sonra geri çekildi. Sonraki bütün günahları bir rüzgarla fısıldadı. Kabil kardeşi Habil' i öldürdü. Harut ve Marut dipsiz kuyulara düştü. Prometheus zincire vuruldu. İsa çarmıha gerildi. Yusuf'u kendi kardeşleri kuyuya atıp, kendi oğlunu Süleyman boğdurttu. Günah günaha gebeydi. Büyüdükçe büyüdü. Karanlık bir nokta olup her insanın kalbinin ortasına düştü. Minik, küçük, karanlık bir noktayken onu gören, besleyenler yeniden günahı doğurdu. Aydınlıkta kalanlar bu karanlık noktayı büyütenlerin kurbanı oldu. Böylece dünya bir yanı aydınlığa bir yanı karanlığa gömülü bir yer oldu.

Aydınlıkta kalanlar karanlığa direnmek için kendilerini feda ettiler. Kimi ağladı, kimi delirdi, kimi kendini suçladı, kimi gülüp geçti, kimi kalbini göğüs kafesinden söküp bir sandığa sakladı, kimi ise sessizliğe gömülmeyi seçti. Direnenler sessizliğe arkasını döndü. Geride bıraktı. Oysa sessizlik

duymasını bilene en yüksek ses, görmesine bilene ise hayata karşı isyan, en güçlü direnişti.

Sessizdi Timur. Hayatındaki karanlığa karşı direnişi buydu. Yok olmak için çok geçti. Görünmez olmayı seçmişti. Ablası gittiğinde ateşler içinde kaldı. Onu koruyan bir kişi daha yok olup gitmişti. Diğerine ise o arkasını dönmüştü. Başka bir eli tutup derin sessizliğine yeniden gömüldü. Görünmez olmak için özel kuvvetlere girip, vatanını bile görünmeden korudu. En büyük korkusu görünmek, varlığını hissettirmek, kendi varlığı ile zarar vermekti.

Kulağına bağırılan, yıllarca zihnine işlenen lanet diriydi. Baba hiç durmadan aynı zehri kusmaya devam etmişti. Kendini bir kutuya kapatıp kimseye zarar vermemeyi seçmişti. Madem sevgisi de, adı da ölümdü, o zaman kimseye değmeyecekti. Madem elleri kanlıydı, kimseye dokunmayacaktı. Yıllarca böyle yaşamıştı. Yaşayan bir ölü, nefes alan bir cesetti. Heybetliydi ama istediği olmuştu. Kimse onu görmedi, bilmedi; ilgilenmedi, uzun uzun bakmadı. Duvarlarına vuran kaçtı. Soğukluğunun değdiği uzaklaştı.

Bir kişi hariç.

Ahu.

Gördü, okudu; bildi, anladı. Görülmekten korkardı Timur ama korkmadı. Okunmak istemezdi ama geri durmadı. Bilinmek hoşuna gitmezdi ama gözlerini kaçırmadı. Başta ablası sandı onu, sonra kendi. Aslında hepsinden öte olduğunu şu an anlıyordu. Ne ablasıydı, ne de o.

Ateşler üzerinde yürürken Ahuzar, tatlı bir tebessüm ile bakarken Ahu'ydu.

Kapana kısılmış bir gül, kendi kanında boğulmamak için direnen bir kurbandı. Zifiri karanlığın içinde uzandığı tek el

Timur'du. Bilememiş, anlamadan kırmıştı o eli. Kendi içindeki korkusu o denli büyüktü ki, kendi hayatından daha büyük bir ölümün içinde olan canı görememişti. Timur'un sadece adı ölümdü. Ahuzar ise baştan aşağı ölümdü. Bunu göremeyecek kadar kendi lanetine gömülmüştü.

Arabanın içinde ilerlerken bakışlarını ifadesiz tutmaya çalışıyordu ama belki de ömründe ilk defa zordu. İçinde yanan ateş öyle büyüktü ki; göğüs kafesinde patlayıp omurgasında geziniyor, şiddetle şakağına vuruyordu. Sinirlenmezdi, hep sakin ve kontrollüydü. Kaç haftadır yaşadığı duygu karmaşasına yabancı olduğu gibi buna da yabancıydı. Ateş, öyle büyük bir şiddetle bedeninde geziniyordu ki; söndüremiyor, aksine kulaklarında aynı çığlık, önünde aynı görüntü belirdikçe daha da harlanıyordu.

Bir hain vardı. O değildi. Ahu olmadığına da emindi. O olabilme ihtimaline karşı sustuğunu, bütün bunlara şüpheli gözler ona dönmesin diye sessiz kaldığına da adı gibi emindi. Dişlerini sıkarken de ifadesizliğini korudu. Bu zamana kadar anlattıklarını küçük gördüğü, önemsemediği için pişmandı. Tehlikeli bir adam olduğunu biliyordu ama bu denli bir kapan beklemiyordu. Bu takıntıdan fazlasıydı. Başka bir şey vardı. Kanlar içindeki Kadife ve hemen baş ucunda ilk defa ona yorgun yorgun bakan gözler aklından çıkmıyordu. Ona gitmek, bu işkenceyi durdurmak istediği her an adımları daha çok yere çakılmıştı. İçinde bulunduğu durum buna asla izin vermiyordu.

Ateşe bir odun daha attı. Harları büyüdü.

"Gerekli yerleri aradın mı Tulpar?" dedi arka koltukta oturan sik kırığı.

Arkasını dönüp kafasına bir kurşun sıkmak için elleri kaşınıyordu ama profesyonelliğini korudu. "Aradım efendim."

Sevkiyat meselesini çözmek için birilerini el altından aratmıştı Kenan. Mallar mühim değildi. Önemli olan Kralşan adının bu olayda anılmamasıydı. Zor olmuştu ama başarmıştı da. Adını anacak olan kim varsa öldürülmesi için emir vermişti. Sevkiyatın sadece yarısının yakalandığını, diğer kısmının sorunsuzca ilerleyip İstanbul'a doğru yolda olduğunu o an öğrenmişti Timur. Yakalanan kısım küçük bir orandı. Asıl kısım hala Kralşan'daydı. O kısım karadan değil, limandan yük gemileri ile gelecekti.

"Güzel." diyerek yeniden koltuğa kurulmuştu Kenan. Dimitri'nin tavrı ve söyledikleri hala canını sıkıyor, kafasını koparma isteği uyandırıyordu. *Kuruldaki hiçbir lider bir diğerini öldüremez* kuralı elini kolunu bağlayan tek şeydi. Yakalanan ürünler için misliyle ödemeyi yapacak, kalan kısmı ise bu defa sorgusuzca İstanbul sınırları içine alacaktı. Sabaha yakın gemiler gelmiş olacaktı. Dimitri için hazırladığı gövde gösterisini o zaman yapacaktı. Kimse Kenan Kralşan'a küçümseyen gözlerle bakamazdı.

Derin bir nefes verirken ceketinin yakalarını düzeltti. Siyah ceketinin kol ucundan görünen gömleğinin beyaz kısmındaki kan lekesini görünce kaşları çatıldı. Atın kanı olmalıydı. "Bir at kanı bulaşmadığı kalmıştı üzerimize!" diye homurdandı. "Eve sür Fiko!" Üzerindeki gömlekten kurtulmalıydı. Kanı izlemeyi ve başka bir bedende görmeyi severdi. Kendi bedeninde değil.

Dişlerini sıktı Timur. Alnında ve boynunda iki ayrı damar patlamak ister gibi atarken yine ifadesizdi ama içindeki ateşe bir odun daha atmıştı. Dimitri ile konuşmalarından hatırladığı Rusçası ile seçtiği birkaç kelime olmuştu.

O benim sunduğum kefil.

İhanet etmemeye bak, yazık olacak.

Biletim.

Bir şey dönüyor, her defasında ucu aynı şekilde dönüp dolaşıp Ahu'da bitiyordu. *O benim savaş ganimetim* demişti bir defasında. *O ölürse ben de ölürüm* söylemleri de cabasıydı. Bu kapan sadece Hülya Kralşan'ın canını sıkmak ve takıntılı bir zihniyetle aşık olduğunu iddia etmek için örülmemişti Ahu'nun etrafına. Kenan'ın onu elde tutmak için çok ayrı bir nedeni olduğuna artık emindi Timur. Adımları geri dönüp ona gitmek, yerden kaldırmak isterken görevi daha üstün bir durumdaydı. Kafasındaki düşüncelerin her biri birbirine girmiş bir haldeyken derin, sessiz bir nefes verdi.

Kenan koltukta daha da geri yaslandı. Başını geri atıp gözlerini kapattı. Planı dışında gelişen hiçbir şeye tahammülü yoktu. Bu sebepten yorucu bir gündü. Karısının mezarını yıkıp, yakıp darmaduman etmesine rağmen Yakup amcası hala ortaya çıkmamıştı. Hain o olamazdı. Plaka bilgileri sadece o gece, o masanın üzerinde bir saatliğine durmuştu. Sonrasında yakıp yok etmişti. Ondan başka herkesin o odaya girmesi yasakken Ahuzar'ı orada görmesi tesadüf olamazdı.

Daha önce de sayısız defa kendisini ihbar etmişti. Komikti bu direnişi. Öncekilerde eğlenmişti ama ilk defa bu direniş can sıkıcı bir hal almıştı. İşler yeterince karışıkken bir de ihanetle uğraşamayacaktı. Sessizce ilerlediler. Boğazı inci gibi süsleyen Kralşan malikanesinin kapıları ağır ağır açıldı. Sayısız siyah araç ezbere bildikleri köşelerine ilerlerken kapının hemen önünde durmuştu Kenan Kralşan'ın aracı. İnip eve ilerledi. Arkasından ilerleyen Timur her zamanki gibi sessiz ve ifadesizken, Fiko aceleyle Kenan'ın peşinde ilerleme derdindeydi.

"Bir isteğin var mı patron?"

"Var." dedi Kenan. "Rahatsız etmeyin."

İkisinin de adımları merdivenlerin önünde durdu. Kenan yukarı çıkarken aşağıda kaldılar. Emir bu ise, o çağırana kadar yukarı çıkmamaları gerektiğini biliyorlardı. Fiko'nun bakışları Timur'a döndü. "Yıllardır kurtulamadık şu Ahuzar'dan!" diye homurdandı. "Başımızdaki bela az gibi onu da taktı peşimize!"

Çenesi kasıldı Timur'un. Boğazına yapışıp arkasındaki duvara vurarak gebertmemek için zor tuttu kendini. Kadına bela olan onlardı, bir de bela mı okuyorlardı? İçindeki ateşe bir odun daha attı. Alevler büyüdü. İfadesizliği korumak zordu. Eve gidip Mukbil'i aramalı, onların ihbar edip etmediklerinden emin olmalıydı. Eğer onlar değilse bu evin içinde bir hain daha var demekti. Herkesi daha dikkatli izlemeli, hiçbir hareketi kaçırmamalıydı. Sessizce çıkışa ilerledi. Adımları ilk defa sakin değildi. Bastığı yeri yakmak ister gibi sert ve öfke doluydu. Kendini dışarı attığında buradan siktir olup gitme istediği hat safhadaydı. Onu merak ediyordu. Yine yalnızdı. Yalnız acı çekmenin ıstırabını bilirdi. İçi acıyordu.

Derin bir soluk verirken evin önüne çıktı. Elleri can havliyle ceketinin cebindeki sigaraya uzandı. Alıp bir tanesini ateşledi. Derin bir nefes çekip üflerken dışarıdan bakan biri için her zamanki gibi sakindi. Oysa zerre değildi. Son bir odun kalmıştı içinde ki ateşe atılacak. O da bu gece gelirse her yeri ateşe veren bu defa o olacaktı. Art arda yaktı sigaralarını. Adriel yanında belirdiğinde de sessizdi, ona da bir dal sigara uzatması için elini uzattığında da.

Göz ucuyla dahi bakmadan sigara uzattı. Alıp dudaklarına sıkıştıran Adriel, "Yakmayacak mısın?" demişti.

Kendi sigarasını üflerken yine yanına bakmadan cebinden çıkardığı çakmağı uzatmıştı. En az onun kadar ifadesizdi Adriel. Çakmağı alıp sigarasını yaktıktan sonra yeniden Timur'a uzattı. Alıp cebine attı Timur. İkisi de sessizce sigaralarını içerken birkaç dakikayı da böylece öldürdüler.

"Senin Ahuzar Hanım'la olman gerekmiyor mu?" dedi Timur en sonunda. Nerede ve ne halde olduğunu bilememek içindeki huzursuzluğun büyümesine neden oluyordu.

"Korumalar yanında." dedi Adriel. "Kenan Bey minik bir iş için çağırdı. Şimdi yine Ahuzar Hanım'ın yanına döneceğim."

Nerede ve *nasıl* sorusunu zorla yuttu Timur. Hiçbir şeyi merak etmeyen bir adamdı herkes için. Bu soruyu sorup onun için yapılan fedakarlığı riske atamadı. Sadece sigarasından daha büyük bir nefes çekti. İçinde kaybolup gitmek isteyeceği kadar büyük bir dumandı bu.

"Bence o değildi." dedi Adriel sigarasının sonuna gelmişken. "O kadını tanıyorum. Patronu ihbar ettiği her olayda bunu kendi ağzıyla söyledi. Korkak biri değil. Yaptığının arkasında durur, saklamaz. Bu defa hiç *ben yaptım* demedi."

İçine dolan dumanın bir kısmını üfledi Timur. Kalanını yuttu. "*Ben yapmadım* da demedi."

"Garip olan da o ya." diye homurdandı Adriel.

Biliyordu Timur gerçeği. Kenan'ın şüpheli bakışları ona dönmesin diye kendini feda ettiğinin farkındaydı. Bir fedakarlık daha istemiyordu oysa. O yaşasın diye canından olan canların ağırlığı ile ezilirken bir yük daha kaldıramazdı. Omuzları geniş ama taşıdığı yükler de bir o kadar ağırdı. Birinde yıllardır fotoğrafına bakmadığı, yüzünü bilmediği anne vardı. Diğerinde yüzünün her santimini ezbere bildiği ablası.

"Kenan Bey *o yaptı* dediyse bir bildiği vardır." demeyi tercih etti. Adriel'in biten sigarasını yere atmak üzere olduğunu fark ettiğinde, "Yere değil, çöpe." diye mırıldandı.

Elinde ki izmarit ile bakıştı Adriel. "Efendim?"

"Çöpe at!" diye diretirken o biten sigarasını yanındaki çöpe attı.

Onlara doğru ilerleyen Fiko'yu gördüğünde tadı daha da kaçmıştı. Huzursuzca yeniden evin önüne gidip sessizce bekledi. Herkes bir köşeye çekildiğinde evin içine girip göz ucuyla her yeri kontrol etti. Bütün Kralşanlar ve Dimitri odalarındaydı. Amaçsızca birkaç saat daha oyalandı ama ilk defa akrep ve yelkovan ilerlemek nedir bilmiyordu. Yeniden evin çıkışına ilerlerken Kralşan'ın odasına ilerleyen Dimitri'nin başını görünce durdu. Etrafına bakındı. Kimsenin olmadığına emin olduğunda adımları üst kata ilerledi.

Dimitri Kenan'ın çalışma odasına girmişti. Kapı önünde durduğunda duyulan çok bir şey yoktu. Yine Rusça konuşuyorlardı. Aradan kelime seçti Timur. Kenan, Dimitri'nin parasını eksiksiz yatıracağını, uyuşturucu sevkiyatını ise bu gece sorunsuz halledeceğini söylüyordu. Yeni bir kelime daha ekledi her şeyin yanına.

Kurul.

Hangi kuruldan bahsedildiğini anlamıyordu ama ikidir adı geçiyordu. Hülya Kralşan'ın oda kapısının açılma sesini duyduğunda sakin adımlarla yeniden merdivenlere yönelip aşağıya indi. Birkaç dakika sonra Kralşan'dan *gidebilirsin*emri geldiğinde hızlı adımları ilk olarak eve ilerlemişti. Bir hain olduğundan emin olmalıydı. İlk defa onun ağladığı noktada duraksamadı. Adımları yavaş, sakin ve yorgun değildi. Hızlı ve büyük adımları merdivenleri de ilk

defa sesli çıktı. Heybeti ile sallanan korkulukları umursamadan kapıyı açıp içeri girdi.

İlk masaya ilerledi. Çekmeceyi açıp her zamanki numarayı aradı. Kızıl gerdan şifresini söyleyip Mukbil'i bekledi. "Efendim." Sesini duyduğunda sadece tek bir soru sormuştu.

"Siz mi ihbar ettiniz?"

"Hayır." dedi Mukbil anında. "Emin ol biz de şaşkınız. Emniyeti arayan gizli bir numara ihbar etmiş. Ulaşmaya çalıştım ama ankesörlü telefon. Kamera kayıtlarından kim olduğunu bulmayı denedim ama Üsküdar'ın en ücra köşesindeki sokak. Şansa bak ki kameralar çalışmıyor. Sesinden analiz çıkarmaya çalıştım ama ihbar eden her kimse bu işlerden anlıyor. Sesini değiştirmiş. Bizlik sorun yok. Kralşan'ın başının ağrıması bizi mutlu eder. Ama yine de bizi daha büyük bir balığa götürebilirdi."

Büyük balık Dimitri değildi. Hissediyor ama kelimelere dökemiyordu. Daha başka bir şey vardı. Hiçbirini emin olmadan diyemezdi. Parçalar eksikti. Toparlayamıyordu. "Bir numara atacağım. Bana nerede olduğunu bul." dedi sadece. Numarayı attı. Beş dakika sonra Ahu'nun nerede olduğu avucunun içindeydi.

Telefonu kapatıp çekmeceye attı. Bakışları birkaç dakika vazoya takıldı. Hazmedemediği kadar büyük bir kayıptı. Öyle ki acısı hâlâ diriydi. Küçükken güçsüzdü. Engel olamamıştı. Peki ya şimdi?

Cevaba, baktığı tek bir gözde ulaşabilirdi.

Takım elbisesini çıkarıp yeniden siyahlara büründü. Siyah bir kot, tişört ve kapüşonlusunu üzerine geçirdi. Hala ağrıyan omuzu ve kolu için ağrı kesici içti. Çekmecede yedek bir telefon ve silah vardı. Kullanacağını hiç tahmin etmemişti

ama şu an lazım olacaktı. Silahı beline takıp, telefonu cebine attı. Odadan çıkmadan önce gözüne bordo ojenin yanındaki siyah bileklik takıldı. İlk gördüğünde uzun uzun düşünmüştü ama şu an düşünmedi, duraksamadı. Tek hamlede onu da alıp cebine attı.

Siyah kapüşonu ile başını kapatıp ana yola indi. Adımları ona ilerken tek bir damla daha bekliyordu Timur. İçindeki ateşi daha da harlayacak tek bir odun, öfke denizine düşen tek bir damla. İşte o zaman asıl ateşi o yakacaktı. Bu savaşta ilk defa Tulpar değil Timur olacak, en serti oynayacaktı.

******

Önümdeki beyaz zemine bakarken zihnim bomboştu. Düşünmem gereken çok şey vardı belki ama hiçbirinin ucunu tutabilecek gibi değildim. Avuçlarımda ve üzerimde yine kan vardı. Değer verdiklerimin kanı... Ellerimi yıkamıştım yıkamasına ama krem gömleğimin üzerindeki lekeler hala duruyordu. Karanlık odada duvarı eşelediğim tırnağım kırılmış, dibi kanamıştı. Avuç içlerimde sıktığım topraktan tenime batan minik taşların izleri vardı.

Derin bir soluk vermedim. Hatta soluk aldığımı bile hissetmedim. Ellerim dizlerimde, öne eğik bir şekilde boşluğa bakmaya devam ettim. Bir veteriner kliniğindeydim. Yüce gönüllü Kralşan önce Kadife'yi bacaklarından vurmuş,

sonra ise Adriel ile buraya göndermişti. Sessiz bir cümlesi vardı.

Son merhamet...

Merhamet can yakmazdı oysa. Benim her yanım acıyordu. Kalbimin ortasındaki ağrı yüzünden saatlerdir yerimden kıpırdayamıyordum. Ameliyattaydı Kadife. Özgürlüğüne sıkılan kurşunları temizlemek için mücadele ediyorlardı. Yol boyunca bakışlarını gözlerimden asla koparmamış, ben yelelerini okşadıkça direnmeye devam etmişti. Güçlüydü. Biliyordum. Atlatacaktı ama bir daha eskisi gibi olmayacaktı. Bunu da biliyordum. Artık o da bu kapanın içindeydi. Bir gün özgür kalsak dahi ikimiz de eskisi gibi olamayacaktık. Onun dizlerine benim ise özgürlüğüme sıkılan kurşunlar vardı. Yaralar geçer ama izleri hep kalırdı.

Kralşan adının geçtiği bir klinikteydik muhtemelen. Kimse bir hayvanın neden vurulduğunu sorgulamamıştı. Aynı noktaya bakmaya devam ederken telefonuma gelen mesaj ile irkildim. Biricik'tendi muhtemelen. Geç geleceğimi yazmıştım. *Çikolata alır mısın o zaman* demişti. Alırdım. Bana kimse almamıştı ama ben ona alırdım. Boş boş baktım ekrana. Beynim uyuşmuş, eklemlerim sızlamaya başlamıştı. Topuklular hala ayağımdaydı ama omuzlarım dik değildi. Hep güçlü olmak zorunda mıydım? Bir kere de yıkılsam, olmaz mıydı?

Olmaz Ahuzar. Ne yaslanacak duvarın ne de düştüğünde yerden kaldıracak ellerin var. Sen düşemezsin.

Boşluğa bakan bakışlarım sürerken dakikalar ilerledi. Doktorlar geçti, çalışanlar geçti, Adriel bir kahve getirdi. Cevap vermedim. Konuşmadım, elimi uzatıp almadım. Göz ucuyla dahi bakmadım. Beyaz zemine baktım sadece. Belki de düşmeliydim. Belki de bu kadar dik durmaya

çalışmamalıydım. İstedim ama kendi bağrıma ektiğim dikenler öyle sertti ki; yapamadım. Kendi köküme bile eğilemedim.

Dakikalar hızla ilerlerken zorla da olsa oturduğum yerden en sonunda kalkabildim. Hareketsiz duran bacak ve sırtım yine ağrımaya başlamıştı. Topuklular ayağımı kesmiş, topuklarımın arkasını kanatmıştı. Yine de çıkarmadım. Canımı yakmasına rağmen üzerlerine basarak ilerlemeye devam ettim. Bazı yaralar sadece üzerine basarak kapanırdı. Adımlarım lavaboya ilerledi. Midem bulanmaya başlamıştı. En azından yüzümü yıkayarak biraz kendime gelmeliydim. Adriel'in arkamdan geldiğini fark ettiğimde saatler sonra ilk defa bakışlarımı ona değdirdim. Birkaç adım arkamdayken ona döndüğüm için durmuştu.

"Burada kal..." diyen sesim bana bile yabancıydı. Fazla yorgundu. "Doktor ameliyattan çıkarsa durumunu öğren. Hemen geliyorum."

"Tek gitmemeniz laz-." diyecek oldu. Bakışlarımda her ne gördüyse gerisini yuttu. Kararsız bakışları ben ve ameliyatın yapıldığı oda arasında gidip gelirken en sonunda başını yavaşça aşağıya eğdi. "İleridekine gidin. Uzaklaşmayın."

Minik bir baş hareketi ile onaylayabildim. Uzağa gidemezdim. Kanatlarımdan vurulmuştum. Hastanenin her köşesi Kralşan korumaları ile sarmalanmış durumdaydı. Beni koruyordu kendince. Ne büyük nimetti ama!

Adımlarım bu defa sert ve kendinden emin değildi. Topuklarım acıyordu. Yana doğru sendeler gibi olduğumda duvardan destek alarak ilerledim. Köşeyi döndüğünde iki oda sonrasında lavabo yazısını görmüştüm. Yorgun adımlarım o yöne ilerledi. Birkaç adım sonra bir el kolumdan kavrayıp yana çektiğinde adımlarım yeniden sendeledi.

Kendimde değildim. Zor da olsa toparlayıp savunma iç güdüsü ile bağıracaktım ki burnuma vuran koku ve gözüme değen çene çukuru ile duraksadım. Beni kolumdan kavrayıp hızla içinde bulunduğu odaya çekmiş, ardından kapıyı kapatmıştı.

Yüzü görünmüyordu. Başına geçirdiği siyah bir kapüşon her şeyi gizliyordu lakin çene altındaki çukur artık ezberimdeydi. Karanlık bir oda değildi ama çok aydınlık olduğu da söylenemezdi. Küçük bir temizlik odasıydı. Başımızın üzerinde yanan sarı lamba bir yanıp bir sönüyor, cızırtılı sesler çıkarıyordu. Şaşırabilirdim, panikleyebilirdim ama öyle bitmiş bir haldeydim ki; hiçbirini yapamadım.

Başındaki kapüşonu geri itip yüzünü açtığında öylece baktım. "Ne işin var burada?"

Alan dardı. İstese de fazla uzaklaşamazdı. Bir adım önümde dururken bakışları yüzümde gezindi. Sorduğum soruya cevap vermedi. "Nasıl?" dedi onun yerine.

Kadife'den bahsediyordu. "Bilmem." dedim ruhsuzca. "Ameliyatta. Hala çıkmadı."

İfadesiz değildi bakışları. İlk defa bir şeyler anlatmaya çalışıyor ama anlayabileceğimden daha fazlasını sunuyordu sanki. Kısa cümleleri vardı hep. Anlaşılması kolaydı. Böyle okumak zordu. Seçebildiğimi dile getirebildim sadece.

"Biliyorum... Sen yapmadın."

Başı hafifçe sağa eğildi. "Neden sustun o zaman Ahu?" İlk defa ifadesiz ya da donuk değildi sesi. İsyan ve kızgınlık doluydu ama bir o kadar da kırılmamdan korkar gibi nahifti. Garipti. Hep o kalın ve donuk tonu duymaya alışmıştım.

"Haini bulana kadar durmayacaktı." dedim boş bir sesle. "Hepinizi en başından araştırmaya başlayacak, her hareketinizi izleyecekti. Sana gerçekten güveniyor." Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. "Ben alışkınım. Sorun değil. Sen işine devam et."

Tam yana ilerleyip kapı koluna uzanacaktım ki, "Neden buna alışasın?" dediğinde durdum. Bakışlarım yeniden onu buldu. Dakikalardır gözlerimi yakan yaşlar anlamsızca şu an, bu deniz kokusu varken genzimi yakmaya başlamıştı. Bir kere yanında ağlamış, ağzımın payını almıştım. Güçsüz yanımı ona da gösteremezdim artık.

Hiçbir şey söylemeden baktım. Belki *benim için fedakarlık yapma* diyecekti. Belki de *işime karışma* nutku atacaktı. Kestiremiyordum. Bakışlarında yoğun bir rahatsızlık hissi vardı. Bunu görebiliyordum. "Kendini suçlu hissetme." dedim. "Durumun seninle alakası yok. Kenan ile benim aramda."

Çenesinde bir kemik seğirirken boynunu gergince sağa eğdi.

Bakışlarımı kaçırdım. Genzimdeki sızı büyüdü. Nefret ediyordum her defasında onun karşısında bu duruma düşmekten. Elimde değildi. Kokusu ve varlığı öyle bir güven veriyordu gövdemdeki dikenler bir ona batmıyor, bir o varken varlığını belli etmiyordu. Gözüme dikenler değil de yaşlar batmaya başladığında bakışlarımı gözlerinden kopardım. Nereye bakacağımı bilmiyordum ama ona bakmamam gerektiğini biliyordum. Asırlar sonra döktüğüm tek göz yaşı göğsüne değmişti. Canını sıkmış olmalı ki rahatsızlığını fazlası ile belli etmişti. Yine aynı duruma düşmektense gözlerime dolan yaşları her zamanki gibi yutar, boğazımdan geçirirken taşa çevirirdim.

"Gitmem lazım. Kadife ameliyattan çıkacak."

Yana doğru ilerlemeye çalıştığımda eli benden önce kapı koluna uzandı. Benim de elim aynı kısma uzanmak için hareketlenmişti. Kapı kolunun üzerine kesişti ellerimiz. Başka bir durumda hızla geri çekerdim elimi ama buna dahi gücüm yoktu. Hızla kaçamadım. Yavaşça geri çekebildim elimi. "Önce sen git o zaman." derken de bakışlarım elindeydi.

Sessiz kaldı. Kapı kolundaki eli de, hemen dibimdeki heybetli bedeni de kıpırdamadı. Gitmedi, kaldı. Eli gitmek için değil de, benim gitmemi engellemek için kapı koluna uzanmış gibiydi. Yine bakmadım yüzüne. Gardım düşüyor, genzimdeki sızı büyüyordu.

"Kaç kere yaptı bunu sana?" Sesi her zamanki gibi düz ve ifadesizdi ama dikkatli dinleyen için içinde minik bir duygu kırıntısı daha vardı. Hissettim ama kelimelere döküp zihnimde anlamlandıramadım. Sorusuna da cevap veremedim. Genzimdeki sızı büyüyordu. Bunları görmesi anlamsızca zoruma gidiyordu.

"Ahu..." diyen sesi bu defa o kadar nahif o kadar ondan beklenmeyecek kadar huzurluydu ki; her şeyin patlama noktası oldu. İstemsizce kapanan gözlerimden en sonunda ağır bir yaş süzüldü yanağımın birine. Titreyen dudaklarımı zapt etmek imkansızdı. Ömrümde hiç kimsenin yanında ağlamadığım kadar o varken ağlamam ise delilikti. Yine Ahuzar değil, Ahu olmak istediğim bir andı. Belki o zaman her şey daha kolay oldurdu. Belki de bu yaşları Ahuzar değil, Ahu döküyordu.

Fazla yakındı. Aramızda sadece bir adım olduğunu hissediyor, ama bakışlarımı önümden kaldıramıyordum. Üzerindeki siyah tişörte bakarken bir yaş da diğer yanağıma süzüldü. Tırnaklarımı yaralı avuç içlerime batırıp daha da acıttım. Bir kere *yaslanabilir miyim* demiştim. Yıkılmama izin

vermeden tutmuş, sonra ise kendi yıkmıştı. Yine buna cesaret edemedim. Genzimdeki ağır yumrunun kontrolümden çıkmaya başladığını hissediyordum. Kıpırdayamadım da. Buzlarım çözülmesin diye sıktığım dişlerim ile baktım siyah tişörtüne.

"Çekil, gideyim..." diyebildim zorla. Sesim titremişti.

"Ağlayacaksan burada ağla." dedi hiç beklemeden. "Kralşan adamlarına bunu gösterme."

Bakışlarım dakikalar sonra gözlerine kalktı. O tepeden, ben alttan bakarken keskin kahveleri yüzümün her yerinde gezindi. Gözümden süzülüp yanağımdan süzülen bir yaşta ise fazlası ile oyalandı. Gardımı daha da düşürüyordu gözleri ve kokusu. Bakışlarını kaçıran yine ben oldum. Yeniden siyah tişörtüne odaklandım.

"Senin de görmeni istemiyorsam?" Dudaklarım gibi sesim de titriyordu.

"Bakmam." dedi sadece.

Dudaklarım ve gözyaşları kontrolümden çıkıyordu.

Yine onun gövdesine yaslanıp dakikalarca ağladığımda da bakmamıştı. Bir daha bu konuyu açıp önüme getirmemişti. Nefes alışını daha hissetmemiştim. Güvenle sarmalanmış bir duvara yaslıyken içimdeki zehri kusmuştum. Sessizce dinlemişti. Korkuyordum ama. Gösterdiğim yakınlığın ardından öyle bir darbe yemiştim ki; emin olamıyordum hiçbir şeyden. Genzimden sessiz bir hıçkırık koptuğunda başım daha da eğildi. Ondan da kendimden de saklanmak istedim. Heybetliydi. Herkesten saklardı elbette.

Peki ya kendimden? Peki ya kendinden?

Hıçkırıklarım artarken başım daha da eğiliyordu ki izin vermedi. Bana doğru bir adım attığını hissettim. Alnım yeniden göğsünün biraz üzerine değdiğinde ise hıçkırığım acılı bir serzenişe dönüştü. *Yaslanabilir miyim* dememiştim. Bu defa yaslanmam için gövdesini sessizce önüme getiren oydu. Ellerimi yüzüme kapatıp hıçkırıklarımı dizginlemeye çalıştım. Zordu. "Özür dilerim..." diye mırıldandım neye, ne için özür dilediğimi bilmeden. "Çok özür dilerim..."

O kadar alışmıştım ki yalnız kalmaya, varlığımın yanına düşen her zerreden anlamsızca özür dilemeliymişim gibi geliyordu. O kadar nefret etmişti ki o kadın benden; kendimi sevmeye çalıştıkça kendime dahi külfetmişim gibi geliyordu.

Elini sırtımda hissettim. Bu temas gövdesinde ilk ağladığım anki kadar duygusuz değildi. O zaman parmak uçları varla yok arası dokunmuştu sırtıma. Bu defa avuç içini ve ellerinin tamamını hissettim sırtımda. Hıçkırıklarım büyüdü. Diğer elini de hissettiğimde fırtınaya, en sonunda kollarını tamamen bana doladığını fark ettiğimde ise heyelana dönüştüler. Bacaklarım ağrıyor, ayaklarım sızlıyor, kalbim yanıyordu. Ateş olup yakamayacak kadar bitkindim bu gece. Yere çökecek gibi olduğumda izin vermedi. Dik tuttu kolları bedenimi. Nefes dahi almadı sanki, kolları arasındaydım ama varlığı belli bile değildi. Rahatsız etmedi, batmadı, can yakmadı.

Sadece sarıldı. *Dikenin var* demedi. *Kana bulanmışsın* demedi. Sıkı sıkı sarıldı. İlk defa bir çift kolun ve sıcak bir gövdenin içinde küçücük kaldım. Burayı kimse bulamayacak, bana kimse dokunamayacak gibiydi. Gizli bir köşe, güvenli bir kaleydi.

"Canım acıyor..." diye inledim gözyaşlarımın arasından. "Yaşamama izin vermiyor... Nefes alamıyorum... Canım acıyor..."

Çenesini başıma yasladığını hissettim sadece. Varlığını belli etmeyen elleri ve kolları ilk defa daha da sıkılaştı. "Sadece izle...." diye mırıldandığını duydum ben hıçkırıklarımın arasında boğulurken. Bir eli belli belirsiz sırtımı sıvazladı. Oysa bunu sadece babam yapardı. "Sadece izle Ahu..." diye kendini yineledi. "Yeterince savaştın. Bundan sonrasını sadece izle...."

Sesi belli belirsiz vuruyordu kulağıma. Bir daha ağlamayacağıma söz vermiştim oysa ama geniş omuzları, güven veren sıcaklığı ve sigaraya karışmasına rağmen huzur veren bir kokusu vardı. Burada yıkılsam dahi tutar, avazım çıktığı kadar ağlasam dahi yutardı. Saklar, kimseye göstermezdi. Siyah, sihirli bir pelerini vardı sanki. Onu üzerime çektiği an görünmez oluyor, bütün gözlerden uzaklaşıyordum.

Hıçkırıklarımı yuttu gövdesi. Düşmeme izin vermedi kolları. Ben ise dakikalarca aynı görünmezlik pelerinin altında ağlamaya devam ettim.

******

Önündeki sehpanın üzerinde dumanı tüten bir çay varken televizyondan yükselen haber spikerinin sesi eşliğinde uyukluyordu Tumturaklı. Ellerini göbeğinin üzerinde bağlamış, başı önüne düşmüştü. Saat henüz erkendi lakin o

yorgundu. Dik duruşuna rağmen yaşlanmıştı. Başı önüne daha da düşerken dudaklarından kesik horultu sesleri yükseliyordu. Kapısı şiddetle çalmaya başladığında irkilerek uyukladığı yerden toparlandı. Ayağı önündeki sehpaya vurup üzerindeki çayı halıya dökmüştü. Eli ayağı birbirine dolandı. Kapının vurulma şiddeti arttığında ağzının içinde homurdanarak kapıya ilerledi.

"Bu kim akşam akşam? Alacaklı gibi!"

Kapıyı açtı. Karşısında gördüğü alacaklı değil, aksine istese çoğu desteği vereceği bir adamdı. Başına siyah bir kapüşon geçirmiş yeni Tulpar dikiliyordu kapısının önünde. Bu beklenmedik misafir yüzünden ifadesi şaşkınlığa bürünürken, "Tulpar!" dedi bir yanda da. "Hayırlar olsun inşallah? Akşam akşam ne işin var kapımda?"

Netti Timur. "Buyur edersen söyleriz Tumturaklı."

Son damla da dolmuştu. Bu gece taş üzerinde taş kalmayacaktı. Gerekirse kana bulayacak, yakıp yıkacaktı. Avuçlarındaki kanın hakkını ilk defa verecek kana kan, dişe diş savaş nasıl olurmuş Kralşan'a öğretecekti. İçinde yanan alev yıllar sonra ilkti. Göğsüne değen yaşlar ilkinde o ateşin fitilini ateşlemiş, bu gece ise tutuşturmuştu. İlk defa Ahu suydu. Yorgun bir deniz, ıssız bir sahildi. Madem öyle, bu gece onun yerine ateş olan o olacaktı. En derinlerinde yıllardır sessizce bekleyen tehlikeli bir öfke vardı sanki. Bu öfkenin asırlar sonra her zerresine yayıldığını hissediyordu.

Biri daha onu korurken ölmeyecekti. Gerekirse bu laneti dişleri ile parçalayarak, lime lime edecekti. Ama bir canın daha yitip gitmesine izin vermeyecekti.

Tumturaklı kenara çekildiğinde sessizce içeri süzüldü. "Aklımı aldın be evladım!" diye soludu Cemil baba yere döktüğü çaya ilerlerken. "Battı her yer."

Yere dökülen çaya göz ucuyla baktı Timur. Cemil baba bardağı alıp yeniden sehpanın üzerine bırakırken aynı sessizliği ile izliyordu.

"Evet." dedi Tumturaklı. "Hangi rüzgar attı seni buraya?"

"*Yardıma ihtiyacın olursa beni bul* dedin."

Dudaklarında oluşan belli belirsiz tebessüm ile ara hole ilerledi. "Doğru demişim. Sözümün arkasındayım." Dikkatle izliyordu Timur. Holde gözden kaybolduğunda sessiz kaldı. "Sen anlat, dinliyorum." sesini duydu derinlerden.

"Eski kabadayılardanmışsın."

Yeniden holde beliren Tumturaklı'nın elinde bir bulaşık parlatıcısı ve yer sarı bir yer silme bezi vardı. Dudakları hafifçe iki yana kıvrıldı. "Eskiden öyleydik." Elindeki sarı bezi hafifçe kaldırdı. "Şimdi siz gençlerin deyimi ile *eski toprak* olduk."

Ağrıyan dizleri yüzünden yüzünü ekşiterek yere eğilip çay lekesinin üzerine parlatıcıyı döktü. Bez ile silmeye başladığında Timur hayretle izliyordu. "Ne yapıyorsun sen?"

Bakışlarını baş ucunda dikilen heybetli bedene kaldırdı. "Leke temizliyorum." Yeniden önüne döndü. "Çay da kan gibidir. Hemen silmezsen izi çıkmaz."

Uzatmadan konuya girmeye karar vermişti. Fazla vakti yoktu. "Yakup Öz denen bir adamı tanıyor musun?"

Yerdeki lekeyi çitilemeye devam etti Tumturaklı. "Tanırız elbet. O da eski topraktır."

"Kralşan, Yakup Öz'ün karısını öldürdü. O da intikam için Ahu'yu öldürmeye çalışıyor."

Yeri çitileyen elleri durdu. Kaşları hafifçe çatılırken artık sorgular ve ters şekilde bakıyordu Timur'a. "Yakup Öz, masumları öldürmez!"

"Söz konusu eşinin intikamı Tumturaklı. Kralşan kadını kendi kanında boğdu. Mezar taşını kırıp yaktı. Sen olsan durur musun?"

Durmazdı. Yerdeki lekeyi bırakıp ağrıyan dizlerine rağmen yavaşça ayağa kalktı. Timur kadar değildi ama en az onun kadar heybetli bir adamdı. İkisinin bakışları birbirine kenetlenmişken Tumturaklı'nın başı hafifçe sola eğildi. "Ahuzar neden aralarında?"

"Hedef gösterildi."

Kaşları çatıldı Tumturaklı'nın. "Ne yapmamı istiyorsun? Söylemen yeter, olmuş bil."

Çenesi dikti Timur' un. "Eğer Yakup Öz' ü tanıyorsan şu an ona ulaş. Ahu sadece önüne atılan bir yem. Ondan uzak dursun!"

Duyduklarından memnundu Tumturaklı. Dudakları iki yana kıvrıldı. "Ahuzar'ın canı için buradasın."

Sessizce baktı Timur. Karşısındaki adamın gülüşü ise büyümüştü.

"Sana güvenmesi boşuna değil demiştim."

Umursamadan devam etti Timur. "Yakup Öz'e ulaşabilir misin? Ondan haber ver bana."

"Hallederim."

"İyi." dedi tek solukta. "Söyle ona saklandığı yerden çıkmasına gerek yok. Karısının intikamı bu gece alınacak. Yeter ki olacak olan her şeyi onun yaptığına dair Kralşan'a bir haber göndersin. Bugün Kralşan'ın bir sevkiyatı patladı. Onu da üzerine alsın."

Gür kaşları hafifçe havalandı. "Bunlar ne için?"

"Kana kan, dişe diş savaş nasıl olurmuş göstermek için." dedi Timur hiç düşünmeden. "Yardım edecek misin? Etmeyecek misin?"

Bakışları karşısındaki adamı tartarken kısa bir an sessiz kaldı Tumturaklı. "Bana bir saat ver. Yakup'un nerede olduğunu bulmam lazım."

Timur başını aşağı yukarı sallarken odanın çıkışına yöneldi. Kapıyı açmadan önce cebinden çıkardığı numarasının yazılı olduğu kağıdı koltuğun üzerine bıraktı. "Haber verirsin." Kapıyı açtığında dışarı bir adım atmadan durmuştu. Arkasına bakmadan mırıldandı. "Duyduğuma göre devlete çalışıyormuşsun."

İkisi de birbirini biliyor ama sessiz kalmayı tercih ediyorlardı.

"Bir zamanlar öyleydik..."

"Kralşan, Kadife'yi bacaklarından vurdu." Sesi netti. "*Kızım* dediğin kişi bütün namluların ucunda. Madem Tulpar bana gelmeyi kendi seçti o zaman sen de üzerine düşeni yap. *Yaşlandım* deyip köşenden izleme. Yakup Öz'ü bul! Kızının bir babaya ihtiyacı var. Eski bir kabadayıya ve seyise değil. Madem *kızım* diyorsun, o kelimenin hakkını ver Tumturaklı."

Aldığı Kadife haberi ile göğsü sıkışırken kaşları daha da çatıldı Tumturaklı'nın. Timur başka hiçbir şey söylemeden kapıdan uzaklaştığında duyduklarının ağırlığı ile gerilemişti

adımları. Koltuğa bıraktı ağır bedenini. Yaşına rağmen aklar düşen saçları hala gürdü. Elini alnına atarken olaylar bu kadar ciddileşirken uyukladığı için kendine kızdıkça kızdı. Koşar adım ahıra ilerledi. Kadife' yı kendi bölümünde göremeyince ağzının içinde boğuk bir küfür yuvarlandı. Sadece bir saat çıkmıştı çiftlikten. O arada almış olmalılardı.

Olaylara Yakup Öz'ün de dahil olduğunu bilmiyordu. Eski gücü ve itibarı yoktu. *Kenan, Ahuzar'ı rahatsız ediyor* diye defalarca haber göndermiş, uyarmış ama bir sonuca ulaşamamıştı. Herkesi kana bulayan Kralşan'a ulaşmak imkansızdı. Ulaşsa dahi Kenan Kralşan öyle bir yerdeydi ki; Tumturaklı' nın gücü yetmiyordu. Ahuzar ve Biricik' in hayatı söz konusuydu. Riske atamıyordu.

Kulağı kesikti. Devletin işin içine girdiğini öğrendiği andan sonra içinde ki umut ışığı büyümüştü. Onun gücü yetmiyordu ama onlar sayesinde Ahuzar kurtulabilirdi. Ama elinde bir fırsat varsa susmayacaktı. Bunu eski yakın dostu Yakup Öz sayesinde yapabilecekse bir an bile düşünmezdi.

Tumturaklı, Yakup Öz ve Mahir Kralşan.

Bir zamanlar yakın dostlardı. Üçünün de her bir sözü İstanbul sokakları için emirdi. Kabadayıydılar kendi deyimleri ile. Mahir Kralşan ticaret, Yakup Öz silah, Tumturaklı ise sokak çeteleri ile ilgilenirdi. Dostluklarına darbe vuran şey Tumturaklı' nın tek bir hatası olmuştu.

Mahir Kralşan'ın eşi Nermin hastaydı. Bakacak birilerini aradıklarını söylediğinde bir diğer yakın dostu İlyas Soykamer'in eşi Hülya'yı önermişti. Kendi halinde, bu işlerle alakası olmayan masum bir adamdı İlyas. Çiftlikte saatlerce çalışıyor, eşinin bitmek bilmez isteklerine yetişmeye gayret ediyordu. Hülya da çalışırsa bu aileye bir katkısının olacağını düşünmüştü Tumturaklı. İlyas'ın yükleri bu sayede hafiflerdi.

Aylar sonra Hülya'nın Mahir Kralşan'a kaçtığı haberi ile yıkılan sadece İlyas Soykamer değildi. En az Tumturaklı da onun kadar şaşkın ve pişmandı. Yakasına yapışıp hesap sormak için Mahir Kralşan'a gittiğinde içeri bile alınmamıştı. Tek bir söz söylemişti Mahir Kralşan;

Arkadaşın İlyas'a söyle, kızlarının yaşamasını istiyorsa bu kapıya bir daha gelmesin. Hülya Soykamer adını unutsun. O artık benim!

Bu söz, İlyas Soykamer'i yıktığı gibi üç kabadayının sarsılmaz ittifakı da yıkmıştı. O günden sonra Tumturaklı kendi sokağına, Mahir Kralşan malikanesine, aralarında kalan Yakup Öz ise kendi sessizliğine çekilmişti. Aradan geçen yılların ardından Mahir yatalak, Tumturaklı yaşlı, Yakup ise yorgundu. Lakin yıkılması gereken bir şeytan vardı. Mahir onu da kendi günah tohumu ile büyütmüştü. Günahla büyüyen, azap kusardı. Kenan Kralşan; babası Mahir'in en büyük günahıydı.

Yıllardır sessiz kalışı bir ailenin yıkımına neden olduğu içindi. Geride kalan canları korumak zorundaydı. Yavaşça her şeyden elini eteğini çekip bu çiftliğe saklanmıştı. Mahir ve Yakup büyürken o vicdanının sesini susturamamış, annesiz ve babasız kalmasına neden olduğunu kızlara babalık yapmayı seçmişti.

Şimdi bütün sessizliği bozacaktı. Bu defa ağır ağır değil, genç bir delikanlı gibi attı her bir adımını. Yeniden eve dönüp odasına ilerledi. Eski, işlemeli sandıktan beylik tabancasını çıkarıp yıllar sonra beline taktı. Sokakların her bir köşesinde gözü, en tenha yerlerinde eli vardı. Telefonunu çıkarıp sokaklara haber saldı. Bütün Tulparlar bu gece tek bir Tulpar için uçacaktı.

Bana Yakup Öz'ü bulun.

Yarım saat içinde haber geldi. Dakikalar sonra İstanbul'un en işlek caddesindeki bir apartman dairesinde saklandığının haberi kulağına değdi. Yakup Öz istemediği sürece kimse bu bilgiye ulaşamazdı. Onu arayanın Tumturaklı olduğuna emin olduktan sonra yerini bildirmişti Yakup. Kenan onu en tenha yerlerde arayadursun. O aslında gözünün önündeydi. Geniş, zümrüt yeşili bir koltukta otururken camdan caddeyi izliyordu Yakup Öz. Yaşlılığı değil, geçirdiği son bir buçuk ay şakaklarına aklar düşmesine neden olmuştu. Parmakları koltuk kenarlarında ağır bir ritim tutuyordu.

Diğer yanında kalan tekli koltuğa oturan Cemil'e -namı diğer Tumturaklı'ya- göz ucuyla bakıp yeniden cama döndü. Önce kendi aksine, sonra ise dışarıdaki insanların koşturmacasına daldı. "Yaşlanmışsın Cemil..."

"Senin de genç kaldığın söylenemez Yakup."

Dudaklarında minik bir tebessüm oluşmuşken yeniden eski arkadaşına döndü. Elini uzattı. Ona uzanan eli bileğinden kavradı Tumturaklı. Yıllardır vermedikleri selamı yeniden verip birbirlerinin ellerini değil, bileklerini sıktılar. "Hoş geldin." dedi Yakup.

"Hoş bulduk." dedi Cemil.

Elleri ayrıldı, gözleri hala birbirindeydi. "Yıllar sonra seni çiftliğinden çıkaran nedir?" dedi Yakup.

Cemil, "Kenan Kralşan." dediğinde Yakup'un bakışları önceki kadar keyifli değildi. Tek bir isim bütün hücrelerinin intikam ile dolmasına yetiyordu. Çenesi seğirirken başı sorgular gibi bir yana eğildi.

"İntikam için peşinde olduğun kadın benim kızım Yakup." Yakup'un bakışları daha da çatılırken o devam etti. "Ahuzar Soykamer, İlyas Soykamer'in kızı."

Yakup kısa bir an düşünmek zorunda kalmıştı. Neden bahsettiğini anlamamıştı. Hafızasını yokladı. Sadece isimle ilgilenmiş, detaylara takılmamıştı. Hülya bu ismi verdiğinde yok etmesi gereken ismin sadece bu olduğunu düşünerek saldırmıştı ama artık o da kesmiyordu. Irmak da dahil Kralşanların her şeylerine saldırmak, yok etmek isteği ile tutuşuyordu.

"İlyas Soykamer?" dedi bir kaşı havalanırken. Tanıdık bir isimdi ama bir o kadar da eskiydi. Unutmuştu.

"İlyas Soykamer." diye kendini yeniledi Cemil baba.

Kısa bir an daha düşündü Yakup. Eski bir ismi ucundan yakaladı. "Seyis İlyas."

"Seyis İlyas..."

Şaşkındı Yakup. Yıllar önce işlenen günahı biliyordu ama arkadaşı Mahir için susmayı seçmişti. Belki de bugün yaşadığı her şey bunun bedeliydi. Varlığı devam etsin diye gerçeklerini yuttuğu Kralşanlar tarafından hayat arkadaşı öldürülmüş, mezarına dahi saygısızlık yapılmıştı. Şu an şaşırdığı şey ise başka bir gerçekti. Hülya Kralşan'ın geçmişini biliyordu. Kocasını ve iki kızını bırakarak kaçtığında eski kimliğini yok edip ona yeni bir hayat veren oydu. Kimliksiz bir kadın cesedini Hülya Soykamer diye gömdürüp mezarını yapan da oydu. Hülya Kralşan adını veren de. Mahir'in hatırına yapmıştı her şeyi. Gerisi ile ilgilenmemişti.

"Hülya'nın kızı mı?" dedi şaşkınlıkla.

Cemil baba bu gerçeği sesli dile getirmekten hoşlanmıyordu. Sadece başıyla onayladı.

Yakup' un şaşkınlığı büyüyordu. "Beni arayıp onu öldürmemi isteyen Hülya'ydı."

Yüzünden tek bir şaşkınlık yoktu. "O kadından annelik mi bekliyorsun Yakup? En başından Mahir ve ona yardım etmen hataydı. Sana defalarca söyledim!"

Beklemiyordu ama bu kadarını da beklemiyordu Yakup Öz. Yüzüne vurulan gerçeğin yıllar sonra farkına varabilmişti. Kenan gibi bir şeytanı elleri ile beslemişlerdi. Şimdi ise o canavar herkesi yok ediyordu. Sessizce önüne dönüp yeniden cama odaklandı.

"Ahuzar'ı bırak Yakup." dedi Cemil. "Sen masum öldürmezsin!"

"Karımı öldürdü!" diye kükredi Yakup beklenmedik bir sinirle. "Sadece ona selam vermedim diye karımı kendi kanında boğdu! Mezar taşını kırdı, yaktı! Sen söyle Cemil! Benim karım suçlu muydu? Masum mu?"

Cemil, "Bunu sadece selam vermediği için mi yaptığını düşünüyorsun?" derken iri, koyu kahve gözleri kısılmıştı.

Yakup'un ters bakışı kısa sürdü. Kaşları çatıkken gözleri boşluğa daldı. Kenan'ın annesi Nermin ölüm yatağındayken Mahir'in Hülya'yı o eve almasına göz yuman, Hülya Soykamer' i öldürüp onu Hülya Kralşan yapan kendisiydi. Ona yeni bir kimlik yeni bir hayat vermişti. O zamanlar küçük bir çocuk olan Kenan'ı hiçbiri görmemişti. Oysa Kenan bunların hepsini görmüştü. Belki de annesinin hasta yatağında uğradığı hakaretin öfkesini kusuyor, bunun intikamı ile yanıyordu. Yakup Öz artık geleceğe değil, sadece geçmişe bakabiliyordu.

Çatık kaşları yeniden Cemil' i buldu. "Geçmişin intikamını benden mi alıyor?"

"Büyükler unutur Yakup; çocuklar değil. Mahir ve sen, kendi ellerinizle katilinizi beslediniz."

"Mahir?" derken Yakup'un bir kaşı havalanmıştı.

Cemil ise yine kendinden emindi. "Onu bu hale getirenin gerçekten tek bir kurşun mu sence? Madem Kenan'ın eli bu kadar uzun, babasına uzanan eli kesmez miydi? Koskoca Mahir Kralşan silahlı bir saldırıda yatalak kalacak, öyle mi? Hem de o an yanında olan oğlunun saçının teli dahi bozulmadan."

Yakup'un kaşları daha da çatılırken eksik taşlar bir bir yerine oturuyordu. Haklıydı Cemil. Kendi elleri ile bir canavarı beslemişlerdi. O ise büyümüş, ilk onlara saldırmıştı. Saygısı ve sınırı olmayan biriydi Kenan. Kendi babasına bunu yapacağına emindi. Şaşırmazdı. Meselenin tek bir selam olmadığını şu an anlıyordu. Kenan Kralşan; en büyük günahının yeryüzündeki iziydi. Hesabı şimdi kesiyordu.

Nermin masumdu. Ama hepsi bir masumun ölümünü izlemişti.

Öfkeli bakışları yeniden önüne döndü. "Mahir'in hatırı için bunca zaman yaptığı her şeye sustum. Elimizi bu piyasadan çektik diye ona el verdim. Yardım ettim. Bizim gibi büyüsün diye arkasında durdum. Ama o bütün bunlardan daha fazlası Cemil. Masada ona itaat etmeyen kim varsa öldürdü. Korkudan kimse sesini çıkaramıyor. Şeytandan daha fazlası..." Yeniden Cemil'e döndü. "Yılanın başını küçükken ezmeliydim. Şimdi karşıma geçmiş onu adam yapan bana ahkam kesiyor!"

Onun aksine sakindi Cemil. Başını iki yana salladı. "Hata üstüne hata..."

Derin bir oluk verdi Yakup Öz. Geçmişin ipi boğazına dolanıyordu.

"İlyas Soykamer'e bir hayat borçlusun Yakup. Mahir'in günahına göz yumdun. O kadını alıp sakladın. O yılanı siz kendi elinizle büyüttünüz. Şimdi sizin savaşınızda kızımı yem edemem!"

"Neden Kenan'ın yanında?" diye öfkeyle solumaya devam etti. "Onun yanındaysa ondan bir farkı yok demektir!"

"Zorla tutuyor." Kaşları çatıldı bu noktada. İleri eğildi. "Sevgililik haberi de senin önüne atılan bir yem. Anlamıyor musun Yakup? Yanlış piyona oynuyorsun. O şeytanın istediklerini yapıyorsun. Hülya geçmişinden kurtulmak, Kenan ise mahvettiği masum bir hayattan keyif almak istiyor. Onlara bu zevki veriyorsun!"

Durdu. Beyninde dönen çarklar öyle hızlıydı ki, birkaç saniye için konuşamadı.

"Yıllar önce ikiniz de beni dinlemediniz. Büyük bir günaha göz yumdunuz. En azından bu defa dinle." dedi Cemil. "Kenan'dan intikam mı istiyorsun? Benim elimde daha güçlü bir piyon var."

Sorgular bir ifade ile havalandı Yakup'un kaşları. "Ne?"

"Adı olmayan bir yiğit." dedi Cemil tek solukta. "Bana biraz itimadın varsa kim olduğunu sorma. Sadece bu gece olacak olan her şeyi senin yaptığına dair Kenan'a bir haber gönder. İntikamını alacak, emin ol. İtibarı yerle bir olacak."

Çenesi seğirmişti. "İstediğim itibarı değil!" Yumruğunu koltuğun ahşap koluna vurdu. "Ondan bir can almadan durmam Cemil!"

"Al," derken kendinden emindi. "Ama en azından bu gece söylediğim yiğide izin ver. Hem senin şanın yürüsün, hem Kenan yanlış kayaya çarptığını görsün."

"Ne yapacak?" derken hala emin değildi Yakup.

Tumturaklı bir hayli emindi oysa. "Gün ışıdığında görürüz. Dün yakalanan Kralşan sevkiyatını da senin yaptığını söyle."

Çenesi havalandı. "Ona güveniyor musun?"

Belindeki beylik tabancasını çıkarıp masanın üzerine bıraktı Tumturaklı. "Tek hatası olursa al sık kafama!"

Çok düşünmedi Yakup. Tumturaklı ondan kolay kolay bir şey istemezdi. Savaşta ki kartlar yeniden dağıtıldı. Adamlarından birine seslenip kâğıt ve kalem istedi. Kısa bir not düşüp imzasını attı. Kağıdı Tumturaklı'ya uzatıp isimsiz yiğide vermesini söyledi. Yeniden koltukta geriye yaslandığında bakışları gecenin karanlığındaydı. Gün ışıdığında göreceği manzarayı karanlığın içinde büyük bir merakla bekledi.

******

Timur sigarasından derin bir nefes üflerken bakışları karşısındaydı. Keskin kahveler belki de ilk defa bu kadar koyu, bu kadar öfke doluydu. Oysa dingin bir su misali yaşamaya devam etmeliydi. Bu dinginliğin arkasının zehir zemberek bir ateş yığını olduğunu biliyor, bunu bastırmak için yıllardır sigarasının dumanının arkasına saklanıyordu. Görünmez olmak için susuyor, bu zehir ile yine kimse zarar

görmesin diye kendini dünyanın en ücra köşesine çekiyordu. Öyle ya; elleri kanla doğandı. Adı kanla yoğurulan, ismi lanetli olandı.

O zaman ilk defa bunun hakkını verecekti. Bu gece Tulpar gibi değil, Tönge gibi oynayacaktı.

"Abi," dedi yanındaki Cihan. "Liman tamam." Elindeki telefonu Timur'a doğru kaldırıp ekrandaki fotoğrafı gösterdi. Kralşan Holding isminin yazılı olduğu sandukaların başına dikilen sayısız polis aracı vardı.

Başını aşağı yukarı sallamakla yetindi. Yakup Öz ve Tumturaklı emrindeki bütün sokaklar bu gece onun için çalışıyordu. Kimse onu görmüyordu ama bütün emirleri o veriyordu. Sevkiyatının kalan kısmı Kralşan nakliyat araçları ile limana gelecekti. Ülke ticaretinin en güvenilir ismi olan Kralşan Holdingin kasa içleri aranmazdı ama bu gece aranacaktı.

Sokaklarda bu gece limanda büyük bir sevkiyat olacağı haberini kulaktan kulağa yaydırdı. Polisin kulağına gittiğine emin oldu. Saat gece dörde gelirken Kralşan'ın huzurla uyuduğuna emindi. Yanına girip kafasına sıkmak bir saniyesini bile almazdı ama elini bağlayan bir görev vardı. Sert oynayacaksa da bunu etrafında dolanarak yapmalıydı. Birinci adım tamamlanmıştı. Gün ışıdığında Kralşan adı ilk defa kaçakçılık ile anılacaktı.

Biten sigarasını yanındaki çöpe atarken, "Tulpar abi, senin elin kolun bu kadar uzun muydu?" dedi Cihan. "Bütün sokaklar tek sözünle emrine girdi."

Sessiz kaldı. Onun değil, Tumturaklı ve Yakup Öz'ün eli uzundu. Bunu kullanmaktan çekinmeyecekti. Siyah kapüşonlusunu yeniden başına geçirirken "Eve dön." dedi kısaca. Sokaklardan gelecek haberi onunla almak için

çağırmıştı. Kendi çapında Cihan'ın da eli uzundu. Bundan sonrasında yanında olmasına gerek yoktu. Tek devam etmeliydi.

"Olmaz." diyerek yeniden peşine takıldı Cihan. "Sen nereye ben oraya Tulpar abim."

"Eve dön!" derken bu defa sesi net ve keskindi. Yandan göz ucuyla baktığında Cihan istemsizce olduğu yere sinmişti. Sakince sövdüğünde korkmuyordu ama sövmeden söylediği tek bir kelime öyle sert ve keskindi ki; olduğu yerde kalıyordu Cihan.

Her şeye rağmen, "Bizim evimize mi abi?" diyerek şirinlik yaptı. "Yanında olmam gerektiğini kabul ediyorsun yani."

Göz devirerek ilerledi Timur. Gerisini kendi halletmeliydi. Sessiz kaldı. Bu sessizliğin onun dilinde *evet* olduğunu bilen Cihan'ın yüzünde ise derin bir tebessüm vardı. *Hayır* diyecek olsa söverdi. Artık tanıyordu. "Nasıl istersen Tulpar." abim diyerek geriledi. "Ben evimizdeyim. Bir şey istersen hemen ara."

Sırtı dönük ilerlerken yine sessizdi Timur. Bu geceyi tek bitirmeliydi. Her zamanki gibi...

Adımları en seri şekilde hedefine ilerledi. Karanlık sokak aralarından ve en izbe yerlerden geçtikten sonra hedefine ulaşmıştı. Boğazı süsleyen Kralşan malikanesinin tenhada kalan arka girişine ilerledi. Gece üçten sonra koruma sayısı on beşten ona düşürülüyordu. Malikanenin etrafına dağılarak saat başı kontrol ediyor, güvenlikten emin oluyorlardı. En göz önünde olmayan, unutulan kısım malikanenin arkası boyunca uzanan duvarın sağ köşesiydi. Büyük bir ağacın yaprakları arasında kalıyordu. Timur bu evin her bir köşesini zihnine kazımıştı.

O yöne ilerledi. Korumaların sayısının bu gece de ona düştüğüne emindi. Duvarın dibinde birkaç dakika sessizce bekledi. Saat tam dörttü. Korumanın adım seslerinin uzaklaşmasını bekledi. Birkaç dakika sonra duvarı geçmiş, ağaç yaprakları arasından sessizce süzülerek bahçeye atlamıştı. Heybetli bedeni tek bir ses çıkarmamıştı. Sessizce yok etmeyi en iyi onlar bilirdi. Yıllarca bunun için eğitilmişti.

Cebinden çıkardığı siyah maskeyi ve eldivenleri giydi. Kapüşonu yeniden başına geçirdi. Adımları sol girişe ilerledi. Elinde fenerle arkası dönüp ilerleyen korumaya öyle sessiz yaklaştı ki, rüzgarın uğultusu ve boğazdan yükselen deniz sesi bile daha fazlaydı.

Adamın boynuna tek bir darbe indirip bayılttı. Kamera olan noktaları biliyordu. Elinden geldiğinde kör noktalardan geçerek güvenlik köşküne ilerledi. Diğer korumalar yoğunlukla bahçede gezerken burada hep iki kişi olur, kameraları izlerlerdi. Kralşan'ın en büyük hatası da buydu işte. Kendine o kadar güveniyor, kimsenin ona zarar veremeyeceğine öyle emin oluyordu ki; sadece bu kadar korumanın her şeye yeteceğini düşünüyordu.

Aynı sessizlik ile güvenlik köşküne girdi. Biri telefonu ile uğraşıyor diğeri uyukluyordu. Telefonu ile uğraşan onu fark ettiğinde ayağa kalkmasına fırsat vermeden yüzüne bir yumruk atarak bayılttı. Bayılan adamın koltuktan düşme sesine uyanan diğer elemanında yüzünün ortasına tek bir yumruk indirerek bayıltıp sistemi kapattı.

Yeniden arka kısma geçtiğinde daha önce eve gizli girmek isterse nerelerden girebileceğine dair kendi içinde sessizce yaptığı muhasebeyi hatırlayarak sol köşede kalan balkonlara ilerledi. Alt camın pervazlarına tutunarak kendini yukarı çekip atiklikle üst katın balkonuna tırmandı. Omuzu ve kolu

ağırken zorlanmıştı ama durmadı. Balkon kapısını açıp sessizce evden içeri süzüldü.

Burası Mahir Kralşan'ın odasıydı. Onu ilk kez görüyordu. Etrafına kurulu oksijen makinesi, kalp ritim cihazı ve daha sayısız cihaz varken huzurla uyuyor gibi görünüyordu. Yüz hatları eriyip gitmeseydi Kenan'a fazlası ile benziyordu. Lakin çökmüş ve yorgun görünüyordu. Sessiz adımlarla ilerleyecekken Mahir Kralşan'dan yükselen bir inilti ile duraksadı Timur. Yüzü hatta başındaki kapüşon ile gözleri dahi görünmüyordu. Adımlarının ona gitmesine engel olamadı. Bu malikaneye ilk geldiği andan beri bu adamı merak ediyordu.

Bir zamanlar İstanbul'un en büyüğü olduğunu duymuştu. Şimdi ise bir avuç et yığını gibiydi. Başucuna gittiğinde Mahir'in siyah gözleri odaydı. Dikkatle izlerken titriyor ve inliyordu.

"Korkma." dedi Timur. "Sana değil, oğlun için geldim."

İnleyişi yavaşladı. Bir şey anlatmak ister gibiydi. Titreyen artık bedeni değil, göz bebekleriydi. Dudaklarından kesik kesik sesler dökülürken ne dediğini anlamlandırmak zordu. "Öl-" kelimesini seçebilmişti Timur. Belki de oğlunu öldürmemesi için yalvarıyordu. Saçmaydı. Onu bu hale getiren oğluydu. İfadesizce dinledi Timur söylemeye çalıştıklarını ama anlamsız kelimelerdi. Geri dönmüş, kapıya doğru bir adım atmıştı ki bir ses daha yükseldi Mahir Kralşan'dan.

"Öldür!"

Durdu Timur. Bakışları karanlığın içinde yeniden arkasındaki adama döndü. Bütün bedeni titriyor, göz bebekleri bir şeyleri uzun uzun anlatmak ister gibi büyüyordu. "Öl- Öl-"

serzenişleri kesik kesikti ama Timur bir önceki cümlede ne duyduğuna emindi.

"Oğlunun ölmesini mi istiyorsun?"

İnlemeye devam etmişti Mahir Kralşan ama gözlerinde Timur'un söylediklerinin aksini isteyen bir korku yoktu. Tam tersi, bu düşünce ile heyecanlanmış gibiydi. Yastıktaki başı titrerken kesik kesik inlemeye devam etti. Başını aşağı yukarı salladı.

"Bu gece değil." dedi sadece. "Onu tek bir kurşunla öldürmek iyilik olur."

Odanın karanlığından daha da karanlıktı Mahir Kralşan'ın gözleri. Parlamasına neden olan tek şey içine dolan yaşlar oldu. Timur odadan çıkarken onun şakağına doğru sessiz bir yaş daha süzüldü. İlk eşi Nermin'i düşündü sadece. Ölmeden önce bile ona hakkını helal etmemişti. Bunun azabı ile yıllardır yanarken yaşamasına, bu çileyi çekmesine neden olan şeyin bu vebal olduğunu biliyordu. Nermin'in ahı peşini bırakmıyordu. Hülya'ya olan büyük aşkı ise sönüp gitmişti. Şakağına doğru bir yaş daha süzülürken kendi büyüttüğü canavarın yok edilmesinden başka bir şey isteyemedi.

Timur'un adımları ise aynı sessizliği ile Kenan'ın odasına ilerledi. Büyük bir odaydı. Ortada kalan yatağın sol köşesinde uyuyan Kenan'a bakarken kapıyı kapatmadı. Karanlıktan korkuyor olmalı ki başucundaki iki gece lambası da açıktı. Sessiz adımları ona ilerlerken onu öldürmesi işte bu kadar basitti. Herkesin korktuğu, yıkamadığı Kenan Kralşan'ı yeryüzünden şu saniye silebilir, yerle bir edebilirdi. Teoman Doğu onu canlı istediğini söylemese şu saniye onu kendi kanında boğabilirdi.

Nefes alış sesi bile yoktu. Sessizlikten bile daha sessiz adımlarla ilerledi. Başucuna geldiğinde başını robotik bir

şekilde sağa eğerek izledi huzurla uyuyan şeytanı. Her zaman düzenli olan siyah saçları dağınıktı. Kenan, yanı başına gelen ölümü hissetmiyordu bile. Timur'un içinden geçen sessiz bir cümle vardı.

Savaş kuralları, saldırı prensibi; Hiç kimse savunma ile kazanamaz. Saldır.

Başucundaki ışığı kapattı. Diğer yana ilerleyip son ışığı da kapattığında odayı aydınlatan tek şey pencereden sızan ay ışığının parçalarıydı. İçinden geçirdiği bir sessiz cümlesi daha vardı.

Savaş kuralları, baskın prensibi; Beklenmedik şeyi, beklenmedik zamanda yap.

Karanlığın içinde belli belirsizdi Timur. Odanın karanlığı gece ile birleşerek onu saklamış gibiydi. Yeniden Kenan'ın yanına ilerleyip Yakup Öz'ün gönderdiği notu başucuna bıraktı. İçi soğumamıştı. Alevler hala göğüs kafesini yakarken not kağıdının yanına Kenan için minik bir de hediye bıraktı. Hediyeleşmeye bayılıyordu. Seveceğine emindi. Bu; demirden, soğuk bir kelepçeydi.

Deli gibi Ahu'ya yaptığının aynısını yapmak, ellerinden yatağa kelepçelemek, topuklarına sıkmak istiyordu ama dizginledi kendini. Her zamanki gibi mantığını önüne aldı. Düşmanını tanıyordu. Akıllı bir adamdı Kenan ama sadece gördüğüne odaklanmak gibi bir sorunu vardı. Kelepçeyi de Yakup Öz'ün bıraktığını düşünecekti. Sevkiyatı patlattığı için göz dağı verdiğini, onu büyüttüğü gibi yok etmesinin de bu kadar kolay olduğunun mesajını verdiğini sanacaktı.

Bu kelepçenin asıl sahibinin Timur olduğunu öğreneceği güne kadar sessiz kalacaktı Timur. O gün geldiğinde ise asla merhamet etmeyecekti. Hak edene hak ettiğini verecekti.

Adımları geriledi. Yeniden gecenin karanlığına karışıp kaybolurken içindeki ateş hala diriydi. Malikaneden çıkmadı. Sessiz adımları Fiko' nun kaldığı müştemilata ilerledi. Sessizce odasına süzüldü. Karanlık, tek kişilik odasında huzurla uyuduğunu gördüğünde kaşları daha da çatıldı. Ahu' nun kolunu sıkan, sürükleyen, Kadife' ye kurşun sıkan eli yatağın ucundan aşağıya taşmıştı.

Yavaşça ilerledi. Huzurlu nefes alışverişini kısa bir an izledi. Fazlası ile kinliydi. Kenan' a yapamadığını yaptı. Burnunun ortasına yumruğu indirdi. Fiko inleyerek, can havli ile uyandığında daha gözünü açmasına fırsat vermeden aynı noktaya bir yumruk daha indirdi. Burun direğine aldığı sert darbeler yüzünden ayılamadan bayılan Fiko' nun burnundan akan kanı umursamadı. "Kanını siktiğimin kansızı!" diye homurdanarak geriledi. Ahdı vardı. O eli de er ya da geç koparacaktı.

Son bir hamlesi kalmıştı. Adımları o yöne ilerledi. İlk defa ateş değil, suydu karşındaki kadın. Yakışmamıştı. Bu gece onun yerine de yakacak, yıllar sonra ilk defa ateşi karşısına alacaktı. Geldiği gibi malikaneden uzaklaştı. Cihan'ın ayarladığı aracı malikaneden uzak bir köşeye bırakmıştı. Binip gece bile canlılığını koruyan İstanbul trafiğine karıştı. Günler öncesinde kan gölüne döndüğü için artık ıssızlaşan Kralşan galerisine ilerledi. Sik kırığı arabalara bayılıyordu. Hepsine dokunuyor, izlerken keyifleniyordu. Özellikle içlerinden bir tanesine nasıl aşkla baktığına defalarca şahit olmuştu Timur.

Ne demişti modeline?

Dünya da nadir bulunan bir parça. Bin dokuz yüz bilmem kaç model sikim woody.

Her ne boksa. Aklında tutamayacaktı. Tutmasına da gerek yoktu. Herkesin en kıymetlisini yok etmeye bayılıyordu Kralşan. Bu gece de onun kıymet verdikleri yok olacaktı. İtibarı ve arabaları. Arabayı galeriden uzak bir köşeye bırakıp bagajdan benzin dolu iki şişeyi aldı. Galeriye ilerledi. O geceden sonra korumalar azaltılmıştı. Kurşunlar yüzünden dağılan camları ile eskisi kadar parlak görünmüyordu. Issızlaşmıştı. Kapısının önündeki bekçi kulübesinde bekleyen tek kişi vardı. Sabah dört buçuğa yaklaşırken önündeki televizyondan çıkan sesler ile uyukluyordu.

Arkaya ilerledi Timur. Gizli giriş ve çıkışı biliyordu. Olay gününden sonra Kralşan'ın buraya uğramaya vakti olmamıştı ama her yer toparlanmış gibiydi. Duvarın köşesinde olduğunu bildiği kameraya ucunda susturucu olan silahı ile sıkıp yavaşlamadan ilerledi. Kilitliydi demir kapı ama ince bir malzemeydi. Art arda sağlam tekmeler indirerek kırdı. Omuzundaki yara daha da sızlamaya başlamıştı ama durmadı. Galeriden içeri girdiğinde o geceki kan kokusu burnuna değmişti. Her şey düzenli ama bu koku diriydi.

Yerlerini ezbere bildiği kameralara art arda sıktı. Otuzdan fazla arabanın içinden ilerleyip ayrı bir köşeye bırakılmış Kralşan'ın kıymetlisine ilerledi. Silahı yeniden beline taktığında diğer elinde kalan benzin şişelerin birini yere bırakıp diğerini açtı. Arabalarına gelecek en ufacık zararda çıldırıyordu sik kırığı. Ama kendi verdiği zararı zevkle izliyordu. Bu gece de Timur izleyecekti.

Eski model aracın üzerine yavaş ve sakin hareketlerle benzini dönüp ilerledi. Her bir arabanın üzerine döktü. Hiçbirini atlamadı. İki şişe de bittiğinde arabaların en ucuna, çıkışa en yakın noktaya geçip cebinden sigarasını çıkardı. Maskesi de, eldivenleri de hala üzerindeydi. Eldivenleri ellemedi. Başındaki kapüşonu çıkarmadan siyah maskeyi

çıkardı sadece. Yüzü görünmeyecek şekilde yere eğikken sigarayı dudaklarına götürüp derin bir nefes çekti.

En büyük çığlıkları sessiz insanlar atar, en büyük korkuları kendini güçlü gösteren korkaklar yaşardı. Üzerindeki lanet kırılacak gibi değildi. Gerçeği öyle kabullenmişti ki Timur; kıyafet gibi üzerine geçirmişti. Bunca zaman laneti onu yönetmiş, kapalı kapılar arkasına saklamıştı. Yine görünmez olacaktı. Ama bu defa lanetini kime bulaştıracağını kendi seçecekti. Sigarasından derin bir nefes çekti. Son kalan kısmı ayak ucunda biten benzinin üzerine attı. Timur her şeyi sigarasının ucundaki ateş kıvılcımı ile ateşe verdi.

Minik bir kıvılcım ateşe, ateş ise büyük bir yangına dönüşürken arkasına bile bakmadan sessizce uzaklaştı. Yeniden arabanın önüne geldiğinde galeriden olabildiğince uzaklaşmıştı ama yangını görebiliyordu. Arkasını dönüp ateşi karşısında aldı. Arabaların art arda patlama sesi yükselirken ateşler büyüdükçe büyüyor, karanlığın en yüksek noktasına ulaşmak için yarışıyordu. Yaktığı ateşe, cehenneme bakarken bir sigara daha yaktı. Siren sesleri art arda yükseldi.

Timur ilk defa yanmadı. Yaktı.

Gün ışıdığında ekranlara düşen bomba gibi bir haber olacaktı. Kralşan Holding adı kırmızı yazılar eşliğinde verilecekti. Büyük bir sevkiyatta adı geçecek, elinde ki mallar gidecek, galerisi yakılmış, adı ilk defa yolsuzluk ile anılmış olacaktı. Bir arabanın daha patlama sesi geldi. Umursamadan bir sigara daha yaktı. Derin bir nefes üfledi. Sigara tutan elinin bileğindeki siyah bilekliğe değdi bakışları.

Bu ateş; onun içindi. O yakamıyorsa, Timur yakardı.

Ne yaptıysa o kadının içindeki güveni kıramamıştı. Paramparça olmuş birini daha da parçalamayacaktı. Bu defa

ölüm olacağı kişiyi kendi seçecek, ona yürekten inanan bir canın daha yitip gitmesine izin vermeyecekti. Onu korumaya çalışırken acı çekmesine göz yummayacaktı. Artık çocuk değildi. Hala ona güveniyorsa bu güvenin de hakkını verecekti. Cebinden yedek telefonunu çıkarıp neden ezberlediğini bilmeden ezbere bildiği numarayı tuşladı. Geç olsa da uyumamış olduğunu, Kadife'nin başında bekleyeceğini hissediyordu. Yanılmamıştı. Arama üçüncü çalışta açıldı.

"Efendim?" dedi soğuk ve mesafeli bir sesle. Farklı bir numaradan aradığı için bu sesle konuştuğuna emindi.

"Benim." dedi Timur sadece.

"Timur..." diyen ses bu defa kısık ama yumuşaktı.

Bir nefes daha çekti sigarasından. Bir araba daha patladı. Kalbini kırdım, yine de bana güveniyor musun diyemedi. "Hâlâ bana güveniyor musun?" diyebildi.

Kısa bir an sessizlik oldu. "Her zaman." dedi Ahu en sonunda. Sesinde tereddütte yer yoktu.

Yangın büyüdükçe büyüdü. Göğüs kafesine değdi. Art arda üç araba daha patladı. "Gün ışıdığında göreceklerine iyi bak o zaman." derken uzağında kalan alevler keskin kahvelerin içinde parladı. "Bu gece olan her şey kalp kırıklıkların, bu savaşta kazanacağım her zafer artık senin için." Sesi net ve ilk defa kendinden bu kadar emindi. "Sana söz Ahu; her yeri kana bulasam dahi, bu cehennemden canlı çıkaracağım tek kişi sensin!"

******

Ben geldim, hoş geldimmm 🤗

Öncelikle hepinize hayırlı bayramlar bebeklerim. Sevdiklerinizle beraber geçireceğiniz nice sağlıklı bayramlarınız, bayramlarımız olsun 🤗

Halkın yazarı olarak bayramda köye gitmek gibi vazifelerim olduğu için ilk defa bir şey deneyip bölümü önceden planlama ile atmaya çalışacağım. Ben yaylalarda el öperken inşallah size ulaşmış olur.

Bu arada hikaye de iki kırılma noktası var demiştim. Biri buydu. Güldeste ve Adem' in bu bölümünün bayrama denk gelmesini istemezdim, üzgünüm...

Son bir şey daha söyleyip öyle gideyim. Sosyal medyada görüyorum da bazen hayali sahneler falan yazılıyor Bülbül Kapanı ve Gökçen'e. Ayarında olana, hayali sahnedir diye uyarısını yazana bir şey demem ama ipin ucunu kaçırmamak lazım arkadaşlar. İstek sahne olabilir ama yaşanmamış bir sahneyi yaşanmış gibi yazmak çok ayrı şeydir. Bu editleri görenler kitapta bu replikler ve olaylar var diye başlıyor, sonra aradığını bulamıyor. Sevginiz için teşekkürler ama insanları yanlış yönlendirmek doğru değil. O yüzden bu hayali sahne yazma işine bir son verelim. Ben gerekli olanı yazarım zaten canlarım.

Öpüldünüz 🤗❤🤗

13. BÖLÜM

"Ruhun mu ateş, yoksa o gözler mi alevden?
Bilmem bu yanardağ ne biçim korla tutuştu?
Pervane olan kendini gizler mi hiç alevden?
Sen istedin ondan bu gönül zorla tutuştu.

Gün, senden ışık alsa da bir renge bürünse;
Ay, secde edip çehrene, yerlerde sürünse;
Her şey silinip kayboluyorken nazarımdan,
Yalnız o yeşil gözlerinin nuru görünse..."

□❤□□

Soğuktu toprak. Belki de bağrında sakladığı canlar yok olmasın diyeydi bu soğukluk. Ona emanet edilen bedenler, içine gömülen ruhlar vardı. Saklamalı, sakınmalıydı. Kalplerini gömüyordu yaşayanlar. Emanetlere sahip çıkmalıydı. Avuç içi soğuk toprak üzerinde gezinirken tenine batan minik taş parçalarını tek tek ayıklıyordu Âdem. Bu toprağın altında yatan canı, kalbiydi. Yaşarken onun canını

yakan parçaları koparıp atamamıştı. Öldüğünde toprağının üzerindeki her bir taşı toplarsa belki de canı daha az yanardı.

Minik bir taşı daha mezarın üzerinden alıp kenara bıraktı. Yanağına süzülen yaşlar artık derin bir oluktu. Hissetmiyordu. Mavi gözleri kırmızı, sarı saçları dağınıktı. Üç gün geçmişti. Üç koca gündür Güldeste bu dünyada yoktu. Yılları devirmişti Âdem bu üç günde. Ayları ve günleri eskitmiş, asıları sığdırmıştı ömrüne. Eskiden Güldeste'nin Âdemiydi. Artık sadece Âdem; hiçlik ve yokluk. Üzerinde en son Güldeste'nin kendi eliyle giydirdiği, onun kanına bulanmış takım elbise, ceketinin cebinde ise bir çift patik vardı. Onun iliklediği gömleğin düğmelerini geri açamamıştı.

Üç gündür bu mezarın başındaydı. Gidecek yer bulamıyordu. Tahtadan bir mezar taşı takmıştılar gülünün başına. Güldeste Yılmaz yazmışlardı. Bu yazı dahi üç günde silinmeye yüz tutmuştu. Günlerdir aralıksız yağan yağmur bugün dinmiş, Rize'nin üzerindeki sis dağılmaya başlamıştı. Karadeniz'in yası bitmişti. Ama Âdem'in yası bir ömür sürecekti. Baba olacakmış. Öğrenemeden kaybetmişti. İşi aldım deyip gülüne sarılacaktı. Sarılamadan kollarında solmuştu. Islak toprak üzerinden bir taşı daha alıp kenara bıraktı. Minik taşlar yanında bir tepeye dönüşmüştü.

"Güldeste'm..." diye mırıldandı. Sesi bile onu terk etmiş gibiydi. Zorla dökülmüştü dudaklarından sözcükler. "Güldeste'm..."

Ses gelmedi mezardan. Duyamadı o nahif sesi.

Dudakları büküldü Âdem'in. Yanağına doğru bir yaş daha süzülürken yorgun başı en sonunda ıslak mezarın üzerine düştü. Alnı değdi sevdiğinin toprağına. Bundan sonra bir ömür böyle soluklanacaktı. Soğuk bir mezara yaslanarak

kalbindeki yangını söndürmeye çalışacaktı. Parmakları mezar üzerinde gezinmeye devam etti. Islak bir toprağı okşadı en sevdiği ten yerine. Nefes almak zordu. Kalbini canlı canlı göğüs kafesinden söküp toprağın altına gömmüşlerdi. Karadeniz artık daha da kara, dalgaları artık daha da hırçındı. Anne ve babası gittiğinde büyümemişti Âdem, ninesi öldüğünde büyümemişti, evlendiğinde de büyümemişti. Ama artık kocaman bir adamdı. Sarı, güneşte parlayan saçlarına üç günde düşen üç ak tanesi vardı.

"Yazuk habu uşağa..." diyen sesler geldi kulağına.

"Perişan etti kendini..."

"Kaç gündür kalkmadı ha mazarun başundan..."

Sesleri seçemiyordu. Alnı ve elleri sevdiği canın üzerindeyken öylece durmaktan başka bir şey yapmadı. Dakikalar sonra mezarın başında başka bir elin varlığını hissedince yorgun başını kaldırdı. Timur'du gelen. Bir bacağı topallıyordu. Yüzü aldığı darbelerden mor, bir gözü şiş, kaşı ve dudağında ise derin bir yara vardı. Her zaman dik duran omuzları çökmüş, yorgun gözlerinin içi kırmızıydı. Acısı öyle büyüktü ki Âdem'in, gülünün geride bıraktığı emanete günlerdir bakamamıştı.

"Timur..." diyen sesi de kısıktı.

Cevap vermedi Timur. Artık sessizliği daha derindi. Ölümün ne demek olduğunu çok küçük yaşta öğrenmişti. Ölüm; Timur demekti. Onu dünyaya getiren canda, elinden tutan elde artık ölüydü. Baba haklıydı. Sessizce ablasının mezarının önünde diz çöktü. Aldığı darbelerden sızlayan bacağını umursamadı. Canı en içeriden yanıyordu. Artık mecbur olmadıkça konuşmayacak, gülmeyecek, kimseye kendini açmayacaktı. Timur'un dünyaya uzanan eli kopmuştu. Büyük bir yalnızlığın ortasında tek başınaydı.

Korunaklı bütün duvarlar yıkılmış, tek sevgi de gitmişti. Bu zamana kadar yaşadığı cehennem değildi. Timur'un cehennemi Güldeste gittiği günden sonra başlayacaktı.

Ablasının zihnindeki sesleri susturan ninnileri, yaralı yanaklarını öpen dudakları, sevgiyle sarmalayan kolları vardı. O varken düşünmez, zihnindeki kurdun onu ele geçirmesine izin vermezdi Timur. Artık her şey karanlıktı. Sesler susmuyor, yaraları acıyordu.

Sessizce mezarın yanına çöktü. Gözlerinde yaş yoktu lakin boğazında derin bir sızı vardı. Yaralı avuç içini ablasının toprağına yasladı. Konuşmadı. Sessizce mezarın yanına kıvrıldı. Aynı cümleler günlerdir dönüp duruyordu zihninde.

Senin yüzünden!

Sen yaptın!

Defalarca onu öldüreceksin dedim!

Senin adın ölüm! Varlığın ölüm! Ellerinde kan var dedim!

Konuşmadı. İçindeki karanlığın arkasına sindi. Ablasının son anı ve ellerine değen kanı gözlerinin önünden gitmiyordu. Polis olayı kaza olarak kaydetmiş, karanlık evi yeniden Kadir Tönge'ye vermişti. Dengesini kaybedip düşmüştü Güldeste. Komşular her zamanki gibi sessizdi. Herkes kulaktan kulağa gerçeği mırıldanıyor ama kimse sesli dile getirmiyor, korkuyordu. Cenaze evi Âdem ile ablasının eviydi. Bir de bebeği varmış ablasının. Öyle duymuştu komşulardan. Giden tek ablası değildi... Bütün Rize artık içkici Kadir Tönge'yi, ölen kızını ve dayak yemiş bir haldeki Timur' u kulaktan kulağa konuşuyordu. Maske altındaki yüzler daha fazla saklanamamış, gerçek en acı şekilde ortaya çıkmıştı.

Kadir Tönge bir ayyaştı. İtibarı yerle bir olmuş, vicdan azabı bir taş gibi içine oturmuştu. Artık içtiğini saklama gerekesimi duymadan içiyor, yitip giden kızı için feryatlar ediyordu. Güldeste'den duyduğu bir ömür vicdan azabı çek baba feryadını susturamıyor, karanlığında boğulmaya devam ediyordu. Ama hâlâ korkaktı. Timur'a dokunmuyordu. Korkarak bakıyordu oğlunun yüzüne. Onu da öldüreceğini düşünüyor, kaçacak delik arıyordu. Kendi vicdanından kaçtığını bilen tek kişi Timur'du.

İlk defa dün tek kalmışlardı. Bütün komşular gittiğinde gözleri birbirine değmişti. Timur ilk defa gözlerini kaçırmadan bakmıştı babanın gözlerine. Ablasını iten eli biliyordu. Bunun üzüntüsünü aradı kahvelerde. Ama bulduğu tek şey yine nefret oldu. Senin yüzünden sözünden başka bir şey duymamıştı Kadir Tönge'den. Yine nefret kusmuştu. Korkmuştu. Titreyerek odasına girip kapıyı kapatmış, ablasının yaptığı gibi sandalyeyi arkasına yaslamıştı. Dolaba sığmıyordu artık. Yatağın önüne çöküp ellerini kulaklarına kapatmak, dışarıdaki lanetin sesini susturmaya çalışmaktan başka bir şey yapamamıştı.

Ablası olsa şarkılar söyler, ninniler ile avutur, neşeli sesi ile her sesi sustururdu. Artık hiçbir ses susmuyor, Timur'un daha da sessizliğe gömülmesine neden oluyordu. Ablasının yüzüne beyaz bir örtü kapattıkları an bağırarak ağlamıştı. Bu örtünün altında kalmış, silinip gitmişti Güldeste'nin gül çehresi. Timur, minik yumruklarını yere vurup kendini yaralanmıştı. Bu son feryadıydı. Günlerdir sessizce ağlıyordu. Ablasının ona aldığı vazoya sarılıyor, kullanmadığı son dilek hakkını sayıklayıp duruyordu.

Ablam geri gelsin. Allah'ım, lütfen ablam geri gelsin. Benim yüzümden ölmesin. Geri gelsin.

Gelmiyordu lakin. O an anlamıştı Timur vazonun sihirli olmadığını. Onu görünmez yapmıyor, ablasını geri getirmeye gücü yetmiyordu. Mucizeler yoktu. Baba ise haklıydı. O ölümden başka bir şey getirmiyordu. Timur'un hayatındaki tek mucize ablasıydı. Neredeydi? Başını toprağa yasladı.

Buradaydı...

Ablasının mezarı başına kıvrılan canı gördüğünde kendine gelebildi Âdem. Günlerdir kendi acısına o kadar gömülmüştü ki; geride kalan emaneti aklına dahi gelmemişti. Kalkacak gücü yoktu ama ıslak toprak kalkması için sertleşti sanki. Avuç içine baskı yaptı zemin. "Timur," dedi yeniden. "Oğlum."

Ses vermedi Timur. Titreyen dudaklarını belli etmemek için daha da sokuldu soğuk toprağa. Nedenini bilmiyordu ama bakamıyordu Âdem abisinin yüzüne.

Ağlamaktan sızlayan gözlerini silerken zorla ayaklandı Âdem. Günlerdir yürümeyen bacakları sızlıyordu ama durmadı. Sendeleyerek ilerledi Timur'a. Onun kalbi yitip gitmişti. Gördüğü çocuğun ise bütün hayatı. Güldestesinin ona bıraktığı son emanetti. Elini bırakamazdı. Ama acısı öyle büyüktü ki; göğsünde sızıdan başka bir şey hissetmiyordu Âdem. Oysa küçük bir kalp ondan daha fazla acıyı sessizce yutuyordu.

"Timur..." dedi yanına vardığından. Dağılmış bir halde olmasına rağmen yeniden yere eğilip Güldeste'nin mezarının yanında uzanan bedene dokundu.

Sessiz kaldı Timur. Madem ölüm olandı o, kimse onu sevmemeliydi. Anne o doğarken ölmüştü. Abla onu korurken ölmüştü. O halde Timur sevilmemeli, korunmamalıydı. Severdi Âdem abisini. Ama onu da kaybetmek istemiyordu. Minik dudaklarına dişlerini geçirirken sessiz kalışı bundandı.

Dönüp bakmadı Âdem abisine, her zamanki gibi konuşmadı. Herkese ördüğü duvarın arkasına bir tek onu ve ablasını almıştı. Ablası artık yoktu. Onun ise yaşaması için Timur dışarı çıkardı. Duvarları arkasında artık tekti. Dokuz yaşındaydı ama her şeyin farkındaydı. Bundan sonrasında bedeni hızla büyümeye devam edecek ama kalbi hep dokuz yaşında, ablasının büyüttüğü kadar kalacaktı.

Elini kavradı Âdem. Zorla kaldırdı yerden. Kendi pislik içinde olmasına rağmen Timur'un çamur olan siyah pantolon ve kollarını temizledi. Gür, kumral saçlarını düzeltmeye çalıştı. İkisi de yara bere içindeydi ama bir o kadar da sessizdiler. Tek ses de gitmişti. Artık konuşacak hiçbir şey kalmamış gibiydi.

Günlerdir yalnız bıraktığı için, "Özür dilerim..." diyebildi Âdem.

Sessiz kaldı Timur. Bakışları yerdeydi.

Çenesine dokunup yerdeki bakışlarını kendine kaldırmaya çalıştı Âdem. Zorlandı ama başardı. Keskin kahveler derin bir acı ile bakıyordu. Benzemiyordu Timur ve Güldeste. Ama ikisinin de çenesindeki derin gamze ve biçimli, küçük burunları annelerinden onlara kalan bir mirastı. İçi sızladı Âdem'in. Güldestesi hayattayken görememişti bu benzerlikleri. Aslında fazlası ile benziyorlardı. Uzun uzun izlerdi o gül çehreyi. Şimdi ne yapacaktı? Timur'a baktıkça aynı yüzü görüyor, kalbindeki sızı büyüyordu.

Dayanamadı. Bağrına çekip sıkı sıkı sarıldı kucağındaki küçük cana.

Bir sessiz gözyaşını da Âdem abisinin omuzuna döktü Timur. Baba sesini duymasın diye sessizce döktüğü yaşlara bir yenisini daha ekledi. Âdem ise daha da sıkı sarmaladı gövdesine sakladığını çocuğu. Kumral saçlarına derin

öpücükler bıraktı. Gülünün kokusu sinmişti her birine. Onun eli vardı Timur'un her zerresinde. Daha derin bir nefes çekti kokusundan içine. İçindeki yangın büyüdü. Nasıl dizginleyeceğini bilmiyordu.

Geri çekilirken ikisinin de gözleri yaşlıydı. Baş ucunda dikildikleri mezarın dışı soğuk, içi sıcaktı. İkisinin de kalbi bir toprak altına gömülmüş, üzerine kara toprak atılmıştı. Yorgun parmakları Timur'un yaşlarını silmeye çalıştı ama yüzündeki yara ve morluklara dokunmaya kıyamadı. Boynu büküldü. "Yalnız bıraktım. Özür dilerim..."

Sessiz kaldı Timur.

Âdem günler sonra cesaretini ilk defa toplayıp sorması gereken soruyu sordu. "Ne yaptı sana?"

Yanağına doğru sessiz bir gözyaşı daha süzülürken yine konuşmadı Timur. Dudakları büküldü.

Çaresizdi Âdem. Yeniden bağrına bastı küçük canı, emanetini. Sessiz hıçkırıkların arttığını hissettiğinde, "Senin bir suçun yok." diyebildi. Canı yanıyordu ama teselli etmesi gereken daha küçük bir can vardı. Saçlarını okşadı Güldeste gibi. Yerini tutamazdı ama denedi. Bakışları ıslak mezara takıldı. Günler sonra açan güneş öyle keskindi ki; kurumaya başlamıştı toprak. Ölen soğurdu zaten. Ya geride kalan? Onların yüreği nasıl soğuyacaktı? İki can gömmüştü Âdem bu mezara. İçi nasıl soğuyacaktı?

Yerden ayaklandığından Timur'un elinden kavradı. Oysa Timur'u teselli edecek hiçbir cümle yoktu. Tutmadı Âdem abisinin elini. Ama geri de çekmedi. Boş bir çuval gibi peşine takıldı. Konuşmadı ikisi de. Yorgun adımlarla, el ele uzaklaştılar en sevdikleri canın yanından. Güneş açmıştı Rize'de ama caddeler hâlâ sessizdi. Karadeniz sakin, kuşlar bile sessizdi. Caddelerden el ele geçtiler. Bu hallerine üzgün

bir şekilde bakan gözlerin arasından sıyrıldılar. Elinin içindeki elin ona tutunmadığının farkındaydı Âdem. Yine de bırakmadı.

Evlerinin önüne geldiklerinde yan yana olan iki evin ortasında dikildiler. Biri karanlıktı biri aydınlıktı. Şimdi ise ikisi de karanlıktı. Birinde Güldeste'nin hayatı vardı, diğerinde ölümü. Birinde neşesi vardı, birinde gözyaşı. İkisinde de Güldeste vardı. Belli belirsiz yutkundu Âdem. Günlerdir giremiyordu bu eve. O yokken nasıl ayak basacağını bilmiyor, yokluğunun yüzüne daha da vurmasını istemiyordu. Ama elinin altındaki canı da daha fazla tek bırakamazdı.

"O..." dedi. "Geldi mi bizim evimize?"

Timur, "Geldi." diyen mırıltısı belli belirsizdi.

Zorla yutkundu. Öfkesi birini yakacaktı. Hissediyordu. "Sana bir şey yaptı mı?"

Sessiz kaldı Timur.

Zorlamadı Âdem. Yapacağı en büyük kötülüğü yapmıştı. Bundan sonra Kadir Tönge'nin yapacağı hiçbir şey daha büyük bir zarar veremezdi. İçindeki öfke alevi kaynıyordu. Çok daha önce yapması gereken bir şey vardı. Yapsaydı eğer gülü solup gitmezdi. Kaybı öyle derindi ki; sebep olanı yok etmedikçe durmayacaktı. Mantıklı düşünemiyor, intikamdan başka bir şey istemiyordu. Yorgun adımlarla evlerine ilerlediler. İçeri girdiklerinde derin bir sessizlikle karşılaştılar. Oysa neşeliydi bu ev. Şimdi bütün ruhu alınmış gibiydi.

Yine sessizce ilerlediler. Merdivenleri ağır ağır çıktılar. "Acıktın mı?" dedi Âdem.

Cevap alamadı.

Umursamadı. Topallayan Timur'u sedirin üzerine oturttu. Yatak odalarına ilerlemeye çalıştı ama zordu. Boğazındaki yumru kendini belli ettiğinde mutfağa yöneldi. Günlerdir yemek yememiş, uyumamış, soğuk bir mezar başında ağlamaktan başka bir şey yapmamıştı. Üzeri çamurlu ve kanlıydı. Umursamadı. Titreyen elleri ile dolaba uzandı. Her şey gülünün bıraktığı gibiydi. Dolabı açtığında yarısı yumurtalı yarısı yumurtasız menemeni görmek genzindeki sızı için patlama noktası oldu. Gözyaşları yeniden yanaklarına süzülmeye başlarken dolabın önüne çöktü.

"Tokum." diyen Timur'un sesini duydu arkasından.

Dönüp bakamadı Âdem. Odanın kapısının açılıp kapanma sesi geldi. Dönüp yine bakamadı. Ağırdı bu evin her yanı. Güldeste yokken yürüyemiyordu. Her köşesinde onun izi varken nefes alamıyordu. Hıçkırıkları arttığında zorla toparlandı dolabın önünden. Yatak odalarına ilerledi. Kendini bu kadar korkak bilmezdi ama tek bir kapıyı açmak için dakikalarca önünde bekledi. En sonunda içeri girdiğinde burnuna değen gül kokusu ile daha da yıkıldı Âdem. Yataklarına ilerledi. Bazen öyle anları olurdu ki; ikisinin de gözlerinde kandiller yanardı. Birbirlerine sokulur, dakikalarca ayrılmazlardı. Gül tenine sokulurdu. Anlattığı hikayeleri dinler, kitap okurken izlerdi.

Nefes alamıyordu Âdem. Elbiseleri dolabında, takıları ayna önünde, henüz bir kütüphane yaptıracak parası olmadığı için kitapları odanın bir köşesine yığılmış bir haldeydi. Her şey vardı, bir o yoktu. Yorgun adımları yataklarına ilerledi. Baş uçlarında evlendikleri gün çekildikleri minik bir fotoğraf vardı. O, Güldestesi ve Timur. Bir yuva kurduğu için mutluydu. Şimdi elinde kan revan içinde bir kalp ve kanlı bebek patikleri ile kalakalmıştı. Nereye sığacaktı? Hıçkırıkları arasında boğulurken Güldeste'nin yattığı köşeye sindi.

Kokusu hıçkırıklarına karışırken daha da boğuldu kendi nefessizliğinin içinde.

Yan odadaki Timur bütün bu gözyaşlarını sessizce dinledi. Her bir acıyı yine bağrında ezdi. Sessizce duvara bakmaktan, minik yumruklarındaki yaraları sökmekten, küçük bir vazoya sarılıp, ablasının vesikalık fotoğraflarına bakmaktan başka bir şey yapmadı.

Sabah olup gün ışıdığında Âdem'in sarı saçlarına düşen iki beyaz daha vardı. Güldeste olmadan geçen günlerinin her birinde saçına bir ak daha düşecekti. Yatağında değil de yerde uyuyan Timur'u zorlansa da kucaklayıp yatağına yatırdı. Mutfağa ilerleyip ona yumurtalı bir menemen yaptı. Güldeste'nin yaptığı gibi sıcak çayını demleyip altını kıstı. Her şeyi ablasının yaptığı gibi bıraktı. Hâlâ uyuduğunu gördüğünde gür, kumral saçlarını geri iteleyip kaşındaki yaraya krem sürdü. Alnına derin bir öpücük bıraktı. Minik yumruklarını öptü.

Bir canı yitip gitmişti. Diğerini kurtarmanın tek yolu o canavarı yok etmekti. Bunun için kendini feda etmesi gerekiyorsa edecekti. Timur'un başından kalkıp yeniden odalarına ilerledi. Bakışları artık eskisi kadar masum ve çocuksu değildi. Kara ve deliydi. Yüreği sızlayan bir genç değil, hayatı paramparça edilen bir adamdı. Bir kayıpla kocaman bir adam olmuştu Âdem. Güldeste'in dolabına ilerledi. Genzine dolan koku içini yaktı ama durmadı. En alta sıkıştırılmış bir kutu olduğunu biliyordu. Ona değil, annesi Şehrazat'a ait bir kutuydu.

Güldeste'nin anlattığı göre bir kadın vardı. Anneanneleri; Akkadın.

Çamlıhemşin'in en uzak yaylarından birinde, tenhalarda tek başına yaşayan bir kadındı Akkadın. Yine Güldeste'nin

göğsünde yatarken dinlemişti bu hikâyeyi. Tek çocukmuş annesi Şehrazat. Rize'nin en kültürlü, okumuş ailelerinden biri olan Zehiroğlu soyundan gelirmiş. Babası Hüseyin Bey, doktor; annesi Akkadın ise öğretmenmiş. Soylarını devam ettirecek bir erkek çocukları olmadığı için bütün varlıklarını kızı Şehrazat'a dökmüşler. Zamanı gelince uygun gördükleri biri ile evleneceğini düşünmüşler.

Olmamış lakin. Şehrazat kendi gibi köklü bir aile yerine kimsesiz, ne olduğunu belli olmayan, Kadir Tönge adında bir adama âşık olmuş. Anne babası evlenmesine izin vermediğinde kendi okulunu bırakıp tarih öğretmeni olan Kadir Tönge'ye hiç düşünmeden kaçmış. Aşkı gözüne öyle büyük bir mil çekmiş ki; geride bıraktığı yıkımı ve kendine gelen felaketi görememiş. Annesi Akkadın ayaklarına kapanmış, defalarca kapısına gidip geri almaya çalışmış ama Şehrazat katilinin baş ucundan bir adım bile ayrılmamış. Onu sevmiş. Yıllarca büyük bir aşkla sarıp sarmalamış. İçindeki canavarı görmemiş, aşk ile bakmaya devam etmiş. O günden sonra Akkadın kızını bütün Rize'nin gözü önünde evlatlıktan men etmiş.

Rize'nin meydanında "Bundan gayri benim Şehrazat diye bir kızım yoktur." diye avazı çıktığı kadar bağırmış. Şehrazat bunları kızı Güldeste'ye anlatırken ağlarmış. Aileni özledin mi anne diye sorarmış Güldeste. Gözünden akan yaşlarla en uzaktaki dağlara bakarmış Şehrazat. Özlemek bazı şeyler için yeterli değil, demekten öteye geçemezmiş.

Birkaç yıl sonra eşi Hüseyin Bey öldüğünde cenazesine gelen Şehrazat'ı evinden içeri almamış Akkadın. Yüzüne dahi bakmamış. Bütün soyu kuruyan Zehiroğlu'nun itibarı böylece sönüp gitmiş. Sessizliğe gömülen Akkadın eşinin ve kendi için öldü saydığı kızının acısı ile öğretmenlikten istifa edip Rize'nin en uzak yaylalarına çekilmiş. O günden sonra ne gören olmuş ne duyan.

Bütün Rize dağlarda yaşayan bilge bir teyze olduğunu bilirdi halbuki. Bahsedilen teyze sizin anneanneniz mi diye sormuştu hatta Âdem bir keresinde. Dudak büzerek, bilmem demişti Güldeste. Adından başka bir şey bilmediğini, ona ait bir numara olduğunu, onun ise annesine ait bu kutunun içinde olduğunu söylemişti. Belki de ölmüştü. Annesinin anlattığı hikayelerden başka hiçbir şey bilmiyordu Güldeste. O zaman merak etmemişti ama şimdi öğrenecekti Âdem. Kutuyu açtığında minik, kurumuş bir papatya buldu. Kadir Tönge ve Şehrazat'ın birbirine sarılmış eski bir fotoğrafı vardı en köşede. Kadir Tönge gençti. Çok değişmemişti. Ama Şehrazat birebir Güldeste'ydi.

Göz bebekleri titredi Âdem'in. Kadir Tönge'nin bir zamanlar iyi bir adam olduğunu duymuştu. Artık umurunda değildi. Şehrazat'ın yanındaki Kadir Tönge' yi yırttı. Bu mikrobu bütün günahlardan temizleyecekti. Şehrazat'ı yeniden kutuya bırakırken en köşede minik, kırmızı taşlı bir yüzük ve sararmış bir kâğıda yazılı numarayı buldu. Yüzüğü de geri bıraktı. Sadece numarayı alıp kutuyu aynı yerine koydu. Timur hâlâ uyuyordu. Evden çıkmadan önce ninesinin odasına ilerledi. Sandıktan dedesinin beylik tabancasını çıkarıp beline taktı. Üzerinde hâlâ aynı kanlı ve çamurlu kıyafetler varken evden çıktı.

Minik bakkala girip elindeki numarayı aradı. Kimse çıkmaz sandı ama üçüncü çalışta kalın bir kadın sesi doldurdu kulaklarını.

"Ne var?"

"Ben Âdem."

"Sormadım."

"Sen Akkadın mısın?"

Duraksamıştı karşısında ki ses. "Değilim."

"Onu tanır mısın?"

"Tanırım."

"Hayatta mı?"

"Kim, neden soruyor?"

Sabrı yoktu Âdem' in. "Hayatta mı değil mi?"

"Kim, neden soruyor dedim?" diye diretti ses.

"Hayatta olup olmadığını söyle. Ben de kim olduğumu ve neden aradığımı."

Derin bir soluk veren ses, "Hayatta." diye mırıldandı.

Çenesini yukarı dikti. "Söyle ona, torunu Güldeste..." Yutkunarak, zorla getirdi gerisini. "Öldü."

Derin bir sessizlik belirdi aralarında. Karşısındaki kadının ağır bir nefes aldığını işitti Âdem. Kendini zorlayarak devam etti. Kelimeler boğazında birer ateşti. "Diğer torunu Timur'a sahip çıksın."

Kısa bir an daha sürdü sessizlik. "Sen kimsin?"

"Âdem." dedi sadece.

"Âdem?"

"Âdem... Sadece Âdem..." diye yeniledi kendini. Konuştuğu kadının Akkadın olduğunu hissediyordu. Yine de sesli dile dökmedi bu düşüncesini. "Söyleyin Akkadın'a; saklandığı yerden çıksın. Kızından kalan son parçaya sahip çıksın."

"Babası olacak deyyus ne güne duruyor?"

"Onların bir babası yok!" dedi hiç düşünmeden. "Hiçbir zaman olmadı. Bundan sonra da olmayacak. Ayyaşın teki! Şehrazat'ı da o öldürdü, benim gülümü de! Onlara kimsenin eli uzanmadı. Ama ben Timur'a yeni bir hayat vereceğim. Masum bir canı, öz torununu Akkadın'a emanet ediyorum. İçinde kızına karşı biraz dahi merhamet ve sevgi kaldıysa gelip Timur'un elinden tutar. Şimdi söyle bana! Gelecek mi?"

Sessizlik büyüdü.

"Söyle!" diye yükseldi Âdem. "Torunun elinden tutacak mı?"

Sessizlik kısa bir an daha sürdü. Âdem yine yükselecekken, "Tutacak." dedi kadın sadece. Telefon aniden kapandı.

Âdem'in de uzatmaya niyeti yoktu. Telefonu bırakıp bakkaldan çıktı. Gözünü kararttı. Sorup soruşturup Kadir Tönge'nin nerede olduğunu buldu. O karanlık evde değildi. Belki de gitmeye cesareti yoktu. Ama onu Güldeste'nin mezarına giden yolda yakaladığında mantığı da, aklı da kendinde değildi. Anne kız yan yana gömülmüşlerdi. Kurbanlarının yanına giderken elinde bir içki şişesi vardı Kadir Töngenin. O şişe yüzünden ölmüştü hepsi. Şimdi o şişe ile mezarlarına gitme densizliği içindeydi.

"Kadir Tönge!" diye bağırdı var gücüyle.

Mezarlığa ilerleyen ana yolun üzerindeydiler. Onlara dönen diğer bakışları umursamadı Âdem. Kadir Tönge bakışlarını ona çevirdiğinde içinde yanan öfke ve bütün can yangını ile belindeki silahı çıkardı. Gençti. Acısı büyük ama kendi hâlâ küçüktü. Bunun bir çözüm olacağını sandı.

Silahın namlusunu çekip yeniden hedefine doğrulttu. "Sana eğer ona bir şey olursa seni diri diri gömerim dedim!" diye

bağırırken sesinde elle tutulur bir öfke vardı.

Korkmuştu Kadir Tönge. Elindeki içki şişesini yere atıp bir adım geriledi.

"Sana seni gebertirim dedim!" diye kükrerken silahı ile ona doğru ilerledi Âdem.

Korku ile gerilemeye devam etti Kadir. "Ben bir şey yapmadım!" diyecek oldu titreyen bir sesle.

"Âdem, dur!" diyen birkaç adam ileri atıldı ama çok geçti. Âdem elindeki silahı iki el ateşledi. İkisi de bacağına isabet eden kurşunlar ile yere yıkıldı Kadir Tönge. Acı ile feryat ederek bacağına sarıldı. Elinde patlayan silahın şaşkınlığı içindeydi Âdem. Tam isabet ettiremediğini, bu darbelerin onu öldürmeyeceğini anladığında bir kere daha sıkmak için ileri doğru koşarken etrafını saran ve ellerine sarılan adamlar buna engel oldu. Silahı elinden yere fırlattılar. Kimin kollarında olduğunu anlamayacak kadar delirmişti. Silaha uzanmak için feryat etmek, sıkıca tutulduğu kollar arasından çıkmak için var gücüyle bağırmaktan başka bir şey yapamadı.

"Ahdım olsun Kadir Tönge!" diye bağırırdı yerde kanlar içinde kıvranan Kadir Tönge'ye. "Ben nefes aldıkça bu Rize sana dar gelecek." Yüzü kırmızı, alnında ve boğazında patlamak ister gibi atan damarlar vardı. "Ahdım olsun, sen nefes aldıkça bu Rize bana da dar gelecek. Bugün ölmediğin için seni yaşadığın her saniyeye pişman edeceğim. Nefes aldığım sürece seni gebertmem için bana yalvaran sen olacaksın!" Daha da büyük bir şiddetle bağırdı. "Bütün Rize şahidim olsun ki; sana yeryüzünde artık tek bir rahat nefes yok! Nefesimi aldın. Artık sana da nefes yok!"

Kurşun atılan bacağını sıkıca kavramışken ona ilerlemesine engel olmak için beş adamın zorla tuttuğu gence korkmuş

bakışlar ile bakıyordu Kadir Tönge. Ellerinden kaçar gibi olduğunda sürünerek geriledi. Zapt edemiyordular Adem'i. Jandarma gelip bileğine kelepçe vurduğunda gözlerinde hâlâ aynı deli karanlık vardı. Yaptığından zerre pişman değildi. Aksine, kurşunları ölümcül noktalara atamadığı için kendine kızgındı. Tek düşündüğü geride bıraktığı Timur'du. Aradığı kişinin hemen gelmesini dilemekten başka çaresi yoktu. Acısı öyle derindi ki; geride bıraktığı kişinin ona sahip çıkacak birine değil sadece ona ihtiyacı olduğunu, Güldeste'nin onu yalnız bırakma derken yanında durması gereken kişinin kendisi olması gerektiğini o an görememişti.

Hapiste geçirdiği altı yılda acısı dinmeyecek ama her şeyi görecekti Âdem. Olgunlaşacak, dinginleşecekti. Daha da büyüyecek, sarı saçlarındaki aklar artacaktı. Güldeste'nin oku dediğinde okumadığı bütün kitapları hatta daha fazlasını okuyacak, kendini gördüğü her bir satırın altını çizecekti. Timur'u bekleyecekti. Ama o hiçbir zaman gelmeyecekti. Ona gönül koyduğunu düşünüp sayısız mektup yazarak gönlünü almaya çalışacak, onu terk etmediğini, her şeyi onun için yaptığını anlatmaya çalışacaktı. Hiçbirine cevap alamayacaktı. İyi olduğunun, Kadir Tönge'nin yanında olmadığının haberini alıp teselli olacak, onu göreceği anı bekleyecekti. Hapisten çıktığında ise onu karşılayan üç acı gerçek olacaktı.

Güldestesi ile anıları; eskimiş, tozlanmış, yıpranmaya yüz tutmuş eski yuvası... Hemen yanında Güldestesinin yitip gittiği yer; yanıp viraneye dönmüş karanlık bir kül yığını... Ve onlardan çok uzakta, askeri liseye giderek bu şehri terk ettiğini öğrendiği Güldestesinden kalan son parça, Timur.

******

Sabahın ilk ışıkları ile değil art arda çalan telefon sesi ile güne gözünü açtı Kenan. Baş ucunda her zaman yanan sarı lambaları aradı gözleri ama kapalıydılar. Umursamadı. O da yeterince aydınlanmıştı. Toparlanarak telefonuna uzandı. Arayanın şirketteki çalışanlardan biri olduğunu görünce ağzının içinde minik bir küfür mırıldanarak kendini yastığa geri bıraktı. "Ne var?" diye açtı telefonu.

Karşıdan gelen erkek sesi panik doluydu. "Kenan Bey, büyük bir problemimiz var!"

"Ne oldu?" derken yattığı yerden yeniden toparlandı. Baş ucundaki saatine uzandı. Yedi buçuğa yaklaşıyordu. Saate uzanan eli hemen yanında gördükleri ile duraksadı. Bir kelepçe ve not kağıdı baş ucuna bırakılmıştı. Omuzları dikleşirken kaşları daha da çatıldı.

"Efendim limandaki sevkiyata polis dün gece baskın yaptı." dedi karşıda ki ses. "Sevkiyat patladı! Ayrıca..."

Bir eliyle kağıda uzandı Kenan. Tek kaşı havalanmış, çenesi şimdiden kasılmaya başlamıştı. "Ayrıca ne?"

"Baskının yapıldığı galeri yağmalanmış Kenan Bey. Bütün arabalar patlamış. Her şey küle dönmüş!"

Kağıdı açıp harfler üzerinde gözlerini hızla gezdirdi. Dün gece o uyurken düşmanın yaptığı tek şey sevkiyatı patlatmak ve galeri yakmak olmamıştı. Baş ucuna kadar

gelmiş, öldürme imkanı varken canını bağışlamıştı. Kısa bir not düşmüştü Yakup Öz.

Patlayan ilk sevkiyatının intikamını almak için daha can alıcı bir hamle yaparsın diye düşünmüştüm ama yanılmışım. Hakkını kaybettin. Hamle sırası bende. Seni öldürmeyeceğim Kenan. Seni süründüreceğim. Her şeyini elinden aldığım gün sıkacağım kafana. O güne kadar bu geceyi sakın unutma.

YAKUP ÖZ

Altında ona ait büyük bir imza vardı. Kendi emiri olan her haberin altına bu imzayı atardı. Kenan bunu pekâlâ bilirdi. Derin bir nefes verirken elindeki kâğıdı parmakları arasına sıkıştırıp ezdi. Sinirle sıktığı dişleri yüzünden çenesi seğirirken telefondaki adamdan bir ses daha yükseldi. "Birazdan polis malikaneye sizi almaya gelir. Emniyete, sorgu için çağırılacaksınız. Daha önce hiçbir zaman bizim gemilerimiz aranmazdı. İnanın biz de ne oldu-" Gerisi gelmedi. Kenan elindeki telefonu şiddetle duvara savurdu.

Öfke ile bağırdı. Yerinden kalkarken baş ucunda ışığı kapatılmış lambayı da kavrayıp duvara savurdu. Kelepçeye uzandı. Alıp onun da duvara savurdu. Hata etmişti. En başka Yakup Öz denen adamı bütün sülalesinin kanında boğmalıydı. Öfke ve yenilmişlik hissi bütün hücrelerinde ateş gibi geziniyordu. Düzensizlik ve yolunda gitmeyen hiçbir işe tahammülü yoktu. Kralşan Holdingin adı bu zaman kadar asla böyle bir şeyle anılmamıştı. Her şeyi Yakup Öz'ün yaptığını düşünürken, aslında bu yangının kimin için yakıldığından zerre haberi yoktu. Sinirle dişlerini sıktı. Yuvalarında deli gibi dönen göz bebekleri odanın her bir köşesinde gezindi. Herhangi bir tehlike aradı.

Öfkeyle odanın çıkışına ilerledi. Eve, dibine kadar girmişlerdi. Aklında beliren tek korku kardeşi Irmak içindi. Kapıyı açıp koşar adım merdivenlere ilerledi. Üst kata çıkıp Irmak'ın odasına koştu. Kapıyı şiddetle açtı. Yatağında uyuyor olduğunu gördüğünde içindeki korku hafifledi ama öfkesi daha da harlandı. Sert adımları yeniden aşağıya yöneldi. Yeniden odasına ilerledi. Kapının önüne geldiğinde, "Abi!" diye koşarak ona ilerleyen ve arkasından sakince ilerleyen Tulpar'ı gördü. Adımları durdu.

"Abi!" dedi Fiko panikle. "Abi, ortalık karıştı."

Karşısındaki adamın burnunun ve gözlerinin altındaki morluğa birkaç saniye baktı Kenan. "Sana ne oldu lan?"

Boynu büküldü Fiko'nun.

Cevabı hemen arkasında dikilen Tulpar verdi. "Gece eve sızmışlar efendim. Kayıtlar kapatılmış." Göz ucuyla baktı Fiko'ya. "Fiko arkadaşımızı da uyurken biraz yumruklamışlar sanırım." Konuşan Tulpar'dı, ama bu görüntüyü derinlerinde izleyen Timur bir hayli memnundu. İmkan olsa bir yumruk daha indirip amel defterini tamamen kapatmak isterdi. Göz ucuyla Kenan'ın odasının içine baktı. Duvarın önündeki kırık telefon, lamba, buruşmuş kağıt ve hemen yanındaki kelepçeyi gördüğünde çenesini daha da yukarı dikti. Bedeller, ödenmek için vardı.

Siniri son noktaya vuran Kenan Fiko'nun yakasından iki elle kavradı. "Dayak mı yedin lan bir de?" Öfkeyle soludu. "Gece dibime kadar girdiler, hepiniz dayak mı yediniz?"

Tulpar sessiz kaldı. Fiko ise sıkılan boğazı ve zaten ağrıyan burnu ile zorla nefes aldı. Kırılmış olması muhtemeldi. "Abi..." diye mırıldanabildi. "Ne bileyim abi?"

"Siksinler aklınızı!" diyerek kavradığı yakayı geri savurdu Kenan. Timur'a çarpacak oldu Fiko. Bir adım yana çekilerek onu tutmaktan kendini men etti Timur. Siktir olup uzay boşluğuna gidebilirdi. Fiko geri savruldu. Timur'un bakışları Kenan'daydı.

"Anlat!" dedi Kenan sadece ona bakarak. "Burada ne oluyor?"

"Eş zamanlı bir saldırı gibi görünüyor efendim."

"Dibime kadar girdiler!" diye soludu. "Ama siz uyuyor muydunuz Tulpar?"

"Gece malikanenin güvenliğinden Fiko sorumlu diye biliyorum. Benim görevim siz *evine git* diyene kadar efendim. Olaylar olurken burada değildim."

Öfkeyle dişlerini sıkarken en ters bakışlarını Fiko'ya çevirdi Kenan. Köşeye sıkıştığını hissediyor, başı ağrımaya başlıyordu. "Durum ne?" diye dişlerinin arasından solurken zifiri siyah gözlerini yeniden Tulpar'a çevirdi.

"Galeri kül olmuş. Sevkiyat bölgesi polis tarafından çevrildi. Mallar ellerinde. Birazdan malikanede olurlar. Akıl vermek haddim değil, ama hemen hazırlanmanızda fayda var. Dimitri Bey birazdan uyanır. Sizi bu halde görmesin."

Dişlerini sıkarken odasının kapısını şiddetle kapattı Kenan. Yoğun bir sinirle dolabına ilerlemeden hemen önce yedek telefonlarından birini almış, bütün avukat ordusunu ayağa kaldırmıştı. Kapısının hemen arkasında dikilen Timur ve Fiko kısa bir an sessiz kaldı. Göz ucuyla dahi bakmadı Timur yanındaki adama.

"Kamera kayıtlarına baktın mı?" dedi Fiko. "Emin misin kapatıldığına?"

Önüne bakarken sessiz kaldı Timur.

"Lan kime diyorum?" diye yükseldi Fiko.

Göz ucuyla bakmakla yetindi. "Dayak yiyen sensin Fiko. Ben değil. Ne gördüğümü tek seferde anlıyorum." Çenesi ile burnunu işaret etti. "Kırık var mı?"

Fiko sinirle ileri atılacakken umursamadı. Sessizliğini koruyarak yeniden önüne döndüğünde Kenan odasından bir hışımla çıkmıştı. Üzerinde siyah bir takım elbise varken saçları her zamanki gibi düzenli ve özenliydi. Az önceki kadar sinirli ve kontrolsüz değildi. Belki de kendini kontrollü olmak için zorluyordu. Anlamak zordu. Adımları hiç yavaşlamadan ilerledi. Çalışma odasına gideceğini düşünen Timur ardı sıra ilerlerken yanılmıştı. Kenan hızla Hülya Kralşan'ın yanına ilerledi. Kapısını çalmadan açıp içeri girdi. Timur'un gördüğü anlık görüntü Hülya Kralşan'ın hâlâ uyuyor olduğuydu. Kapı hızla kapandı.

Kenan'ın adımları daha da hızlandı. Hülya kapının şiddetle açılıp kapanma sesi ile irkilerek toparlanmaya çalışırken, o hiç düşünmeden yatağa ilerleyip bir eliyle Hülya'nın boğazını kavrayarak bedenini yeniden yastığa bastırdı. Ne olduğunu anlayamadığı için ürkek bakışlar, boğulduğu içinde kesik hırıltılar çıkaran kadına en kan donduran bakışları ile bakıyordu.

"Bu işin altından da sen çıkarsan," diye kısık bir sesle soludu. "Yemin ederim kafana sıkmak için bir an dahi düşünmem cici anne!" Hülya'nın elleri kurtulmak için eline sarılmıştı. Umursamadan daha sıkı kavradı boğazını. "O zaman seni hiçbir kızın kurtaramaz. Anladın mı beni?"

Cevap veremedi Hülya. Boğuk hırıltılar çıkarabildi sadece. Kenan'ın boğazındaki elleri sıkılaştı. Büyük bir korku ile ona bakan gözlere ve yüze daha çok yaklaştı. Kesik nefesinin

yüzüne vuruşunun zevki ile dudakları iki yana kıvrıldı. "Eninde sonunda yapacağım bunu. Ama dua et, o gün bugün olmasın!"

Hülya'nın yüzü kırmızıdan mora dönmeye başladığında elini geri çekti. Karşısındaki kadının yatakta yan dönerek nefes almak için çırpınışlarını umursamadı. Ceketinin yakalarını düzeltip saçlarını düzeltti. Hülya'nın aynasına ilerleyip kendine çeki düzen verdi.

"Bir şey yapmadım..." diyecek oldu zorla nefesini toparlamaya çalışan Hülya. "Ne oldu, bilmiyorum."

Yatakta iki büklüm olmuştu. Yıllardır yaşadığı bu azap bitecek gibi değildi zira bu elleri ilk defa boğazına dolanmıyordu. Bazı geceler ansızın boğazını sıkar sebepsizce nefessiz bırakırdı. Kapı kilitlemesi yasaktı. Nefes alamıyor, boğuluyor, başını yastığa huzurla bırakamıyordu. Ölüm her an ensesinde beliren soğuk bir nefesken her şey zordu.

Umursamazca siyah gömleğinin yakalarını düzeltti Kenan. "Göreceğiz." dediğinde arkasına bakmadan odanın çıkışına ilerlemişti. Kapıyı açtığında karşısında beliren ilk Tulpar'dı. "Dimitri uyandı mı?" dedi sadece. Kapıyı kapattı. Anlık bir görüntüydü ama Timur yatağın içinde boğazını tutarak kıvranan kadını görmüştü. Umursamadı. Dinsizin hakkından imansız gelecekse ses etmezdi.

"Uyandı." dedi sadece. "Aşağı salonda."

Keyfi daha da kaçan Kenan keyifsizce merdivenlere ilerledi. "Eve giren kim?"

"Kayıtları silmiş abi." dedi Fiko çok biliyormuş gibi.

"Sen sus lan!" diye yükseldi Kenan. "Dibine kadar girip suratını yumruklamışlar. Gözünü açıp kim olduğuna

bakamadın mı?"

Sessiz kaldı Fiko. Gözünü açacak fırsatı olmamış, hatta ne olduğunu bile bilememişti. Sabah yaşadığı beyin sarsıntısı ile uyanmış, tuvaletin yönünü bile zor bulmuştu.

"Dışarıdaki salaklar ne yapıyordu?"

"Hepsini bayıltmış." dedi Timur.

Dişlerinin arasından belli belirsiz homurdandı Kenan. Merdivenlerin sonuna geldiğinde omuzlarını gevşeterek ilerledi. Dışarıdan gelen siren sesleri ile derin bir nefes verdi. Umursamadan salona ilerledi. Dimitri bu sabah, normalin aksine kürkünü giymemişti. Beyaz, salaş bir gömlek geniş omuzlarından dökülüyordu. Kafasındaki ayı dövmesi her zamanki gibi göze ilk değen detaydı. Salonun ortasındaki camın önüne dikilmiş, malikanenin önünü saran polisleri izliyordu. Salona giren adım seslerini hissettiğinde arkasını döndü.

"Dostum." dedi Rusça, elindeki tekila bardağını Kenan'a doğru kaldırdı. "Kahvaltı için erken uyanmıştım ama görünen o ki başın belada."

Sessiz kaldı Kenan. İlerleyen adımları durdu. Gerilen bedeni ve keyifsiz haline rağmen her zamanki gibi gülümsedi. Düşmana zaaf belli etmek en büyük salaklıktı. Aynı şekilde Rusça cevapladı. "Benim başım hep beladadır dostum."

"Sorun ne?"

Dudak büzdü. "Minik bir yanlış anlaşılma." Kollarını iki yana açtı. "Ev senindir. Ben dönene kadar keyfine bak."

Tekilayı tek yudumda içti Dimitri. "Malları yakalatmışsın." Başını usulca sola eğdi. "Hem de ikinci defa."

"Senin paran eksiksiz ödendi. Gerisi benim problemim."

Dimitri'nin dudaklarına yayılan alaysı bir tebessüm vardı. "Senin?" dedi soru soran bir edayla. İfadesi sertleşti. "Kurul liderin yapacağı her hatada hepimizi cezalandırır. Bilmiyormuş gibi davranma!" Tekila bardağını en sert şekilde yanındaki masanın üzerine bırakıp onun yanındaki büyük tekila şişesini kavradı. Üç koca adımda Kenan'ın karşısına dikildi. "Bu meseleyi çöz Kralşan. Kendi adınla birlikte beni de yakarsan, seni düşmanlarımın arasına almaktan bir an bile çekinmem!" Şişedeki tekilayı kafasına dikerken Kenan'ın yanından geçip ilerledi. "Bol şans dostum."

Kenan'ın arkasında kalan Timur'a denk düştü Dimitri'nin bakışları. Heybetleri aşağı yukarı aynıydı. Herkese tepeden bakarken bir bu adama göz hizasında bakabiliyordu Dimitri. Sert bakışları ile yanından geçti. Cam şişedeki içkiyi içerken yeniden üst kata ilerledi. Merdivenleri ağır ağı çıktı. Salondaki televizyon ise açıktı. Sabah haberlerinde kırmızı manşetle dönen bir isim vardı.

KRALŞAN HOLDİNG VE YOLSUZLUK İDDİASI!

Muhabirin derinden gelen sesini duyabiliyordu Kenan. Ekranda harabeye dönen galerinin çekimleri vardı. "...yapılan baskında yüklü miktarda yasaklı madde ele geçirildi. Alınan bilgilere göre Rusya çıkışlı bu maddeler deniz yolu ile Kralşan Holding gemileri ile Türkiye'ye getiriliyor." Ekrana daha da yaklaştı Kenan. Yanan arabaların sadece demir parçaları kalmıştı. En kıymetli parçasının harabelerini gördüğünde dudağının bir köşesi seğirdi.

Sunucu devam etti. "Aynı zamanda bu gece Kralşan Holdinge ait bir oto galeride çok büyük bir yangın çıktı. Saatlerce süren çalışmalar sonunda sabaha yakın kontrol altına alınabildi. Geçtiğimiz günlerde aynı galerinin açılışında

Kralşan Holdinge bir saldırı düzenlenmişti. Art arda gerçekleşen bu olaylarda bütün oklar ilk defa Kralşan Holdinge dö..."

Gerisi gelmedi. Kenan ilerlemiş, konsolun üzerindeki büyük, demir vazoyu alıp televizyonun ekranına art arda üç darbe indirmişti. Kırılan televizyonun görüntüsü silinirken Timur gördüğü görüntüden bir hayli memnundu. Oldukça sakin ve sessiz bir şekilde izledi karşısında deliren adamı. Dişe diş kana kan savaş nasıl olurdu daha göstermemişti bile. Bundan sonra o kadına uzanan her eli, her acıyı, bu sik kırığının her zerresinden fitil fitil getirecekti. Mantığı da sikerlerdi. Bu zamana kadar bir faydasını görmemişti.

Şeytanlar kendi kanlarında boğulurken kanatları parçalanmış bir bülbülü bu savaşta yem etmeyecekti. Gerekirse Tulpar'ın kanatlarını kesip ona verecekti ama bir kere daha bu cehennemin içinde bırakmayacaktı. Arkada bırakılmanın nasıl bir azap olduğunu en iyi o bilirdi. Yaşadığı acıyı yaşatmayacaktı.

Siren sesleri arttı. Polisler kapıya dayandığında Timur'un başı yine dikti. Kralşan malikanesi ve soyadına ilk defa böyle bir leke sürülüyordu. Kapıyı çalan polislere doğru ilerlerken de dimdikti Timur. Bu zamana kadar Kralşan'ın kurduğu satranç masasındaki piyonları oynamışlardı. Artık bir piyon olmayacaktı. Şah da oydu, vezir de; at da oydu, piyon da. Bütün siyahları karanlığına gömecek, bir tanesinin dahi aydınlığa değmesine izin vermeyecekti. Bu; Timur'un şunca yıllık hayatında kendine verdiği en büyük sözdü.

******

Yalnızlık paylaşılmazdı. Ya da ben öyle sanıyordum. Çünkü bu zamana kadar üzerimdeki bu yalnızlığa dokunabilen hiç kimse olmamıştı. Dikenlerim vardı. Batan kaçardı. Ateşim vardı. Değdiğini yakardı. Dilim sivri, tavrım keskin, bakışlarım dikti. Herkes *soğuk* derdi. Kimse neden buz gibi olduğumu sormazdı. Yalnızlık soğuktu. Kendi kendini ısıtamayan her kalp donmaya mahkumdu. Yanarken donmayan bunu bilmezdi. Her acıdan tek başına kalkardı insan ama her kalkışta bir buz daha eklerdi göğsüne. Bilmezlerdi.

Bir veteriner kliniğinde, önümde yaralı bacakları sargılar içinde yatan Kadife varken bakışlarımı önümdeki televizyondan çekmedim, çekemedim. Sabahın ilk ışıkları yeni yeni doğarken koridorun ucunda kalan televizyonda dönen bir haber vardı. Kırmızı yazıya bakarken adımlarım o yöne doğru ilerledi. Birkaç adım sonra yazı netti. Durmadım. Önümdeki cam kapıyı açıp koridora çıktım. Daha da yaklaştım televizyona. Birkaç çalışan dışında hiç kimse yoktu etrafta. Kırmızı altyazılar ile yazılan yazıyı defalarca okudum.

KRALŞAN HOLDİNGİN ADI YOLSUZLUK İLE ANILIYOR! BİRAZDAN!

Ses yoktu. Aynı dakikalarda haberin arkasında dönen reklam gitti. Yerine emniyetten içeri giren Kenan belirdi. Uykusuz, yorgun ve bitiktim. Ayaklarım sızlıyor, belim ağrıyor, midem bulanıyordu. Her şey o kadar üst üste gelmişti ki nefes

alamıyor, saatlerdir Kadife'nin yelelerini okşamaktan başka bir şey yapamıyordum. Göz bebeklerimin dahi titrediğini hissettim.

"Ses..." diyen sesim kısıktı. "Sesi açın."

Duyan olmadı. Kalabalık bir polis yığını eşliğinde ilerliyordu Kenan Kralşan. Bakışlarımı birkaç saniye için ekrandan koparıp etrafımda kumanda aradım. Birkaç adım arkamda kalan resepsiyon kısmını görünce topuklularımın üzerinde sendeleyerek o yöne ilerledim. Arkadaki minik mutfak kısmında kaynayan su varken görünürde kimse yoktu. Acele adımlarla masanın arkasına dolanıp kumandayı aradım. Bulduğumda titreyen ellerle kavrayıp yeniden televizyona doğru ilerledim. Sonuna kadar kısılmış sesi en sonuna kadar açtım.

"... Kralşan gördüğünüz üzere emniyet güçleri tarafından sorguya alınıyor." diyordu erkek bir muhabirin sesi.

Ona uzatılan mikrofonları umursamadan ilerliyordu Kenan. Etrafında devasa bir avukat ve koruma yığını vardı. "Limanda yakalanan Kralşan'a ait yük gemilerinde yüklü miktarda yasaklı madde ele geçirildi. Birkaç gün önce sınırda yakalanan bir tır dolusu maddenin de Kralşan Holdinge ait olduğu iddia ediliyor. Yolsuzluk iddialarının yanı sıra günler önce büyük bir katliamın yaşandığı yine Kralşan'a ait galerinin de yağmalandığı gelen haberler arasında."

Ekranda küle dönmüş galeri belirdiğinde nefesim kesik kesik döküldü dudaklarımdan. Tek bir araç, o geceye dair tek bir iz dahi kalmamıştı. Kenan'ın sevdiği bütün arabalar bir kül yığınıydı.

Küle dönen galeri ve etrafını saran polis kalabalığı içinde emniyete alınan Kenan'ın görüntüleri arasında gidip geldi ekran. Gece aniden arayan oydu. Bunu beklemeyen ise ben.

Sarılıp gövdesinde ağlamıştım. Kaçmamış, kırmamış, geri itmemişti. Sarıp sarmalamıştı. *Sadece izle* demişti ama o an duygular öyle yoğundu ki; söylediklerine odaklanamamıştım. Göğsünde ağlayıp zehrimi boşaltmak daha cazip gelmişti. Güvenliydi gövdesi. Gölgesi öyle büyüktü ki, o önündeyse kimse sana ulaşamayacak gibiydi.

Bana güveniyor musun diye sormuştu.

Cevabım hiçbir zaman değişmeyecekti. *Her zaman*...

Hiçbir kalp kırıklığım bu duyguyu değiştirmeyecekti. *Gün ışıdığında göreceklerine iyi bak o zaman,* demişti. *Bu gece olan her şey kalp kırıklıkların, bu savaşta kazanacağım her zafer artık senin için. Sana söz Ahu; her yeri kana bulasam dahi, bu cehennemden canlı çıkaracağım tek kişi sensin.*

Her söylediği kelimesi kelimesine zihnimdeydi. Gün aydınlanmış, güneş doğmuştu. Ben ise ilk defa savaşmıyor, sadece izliyordum. Yakmıyor ilk defa benim için yakılan başka bir ateşin izlerini izliyordum. Yanıp küle dönen galerinin ve limanda yakalanan sevkiyatın görüntüler ekranda dönmeye devam ederken genzime dolan sızı anlamsızdı. Yalnızlığa uzanan el olmazdı. Ama uzanırsa şayet, o da böyle can yakardı.

Bu savaşta kazanacağım her zafer senin için...

Senin için...

Ahuzar değil, Ahu için...

Dudaklarım büzülürken omuzlarım düştü. Ömrümde hiç ağlamadığım kadar ağlamam rahatsız ediciydi ama hepsinin sebebi oydu. Varlığı varken de güvendi, yokken de. Şu an yoktu mesela ama kokusu ve verdiği güven diriydi. Umudum olarak da mucize olarak da onu görmem boşuna değildi.

Yalnızlığıma uzanan tek el oydu. Ayağımdaki topuklu ayakkabıları saatler sonra ilk defa çıkardım. Kan revan içinde olduklarına emindim ama bakmadım. Soğuk zemine değen ayak tabanlarıma eş değer olarak yanağıma doğru bir yaş süzüldü.

Benim için savaşıyordu. Savaş zırhımı bir nebze de olsa indirebilir, güvenli gövdesinin ardına saklanabilirdim. Gözümden akan yaşın aksine dudaklarımda beliren derin bir tebessüm vardı. *En sonunda sana elini uzattı Ahuzar... En sonunda seni gördü.*

"Yolsuzluk iddiaları Kralşan Holdingin adına büyük bir gölge düşürürken..." diye devam eden habere arkamı döndüm. Yere eğilip topuklu ayakkabılarımı kavradım. "Tüm gözler Kenan Kralşan'dan gelecek açıklamalara çevrilmiş durumda."

İlk defa savaş zırhlarımı ayaklarımdan çıkardım. Soğuk zemine yalın ayak bastım. Elimde salınan topuklu ayakkabılarım varken gözümden akan yaşlar durmuyordu. Ama ilk defa can acısından değil, umuttandı. Kralşan'a bir şey olmayacağını, bu darbede yıkılmayacağını biliyordum. Lakin bu bile yeterdi bana. Yıllarca nefessiz kalmış bir bedene üflenen en küçücük nefes dahi lütuftu. Kalbimin etrafına ördüğüm buzları eriten tek nefes ise ona aitti. Eriyen her bir buzun izi gözlerimden boşaldı.

Tebessüm ederek ilerledim Kadife'ye. Yeniden odadan içeri girdiğimde ayakkabıları kapının yanına bıraktım. Yalınayak giderdim yanına. Uyuyordu. Bacaklarındaki kurşunlar çıkarılmıştı. Yürüyecek ama eskisi gibi koşamayacaktı.

Geceden beri karanlık olan düşünce artık aydınlıktı. Koşamazsa nasıl yaşayacak diye kendimi yiyip bitirmiştim. Artık güneş vardı. O koşamıyorsa ben de onunla birlikte

yürürdüm. Kanlı canlı bir umudumuz vardı. Nefes aldığımız her an umut vardı. Ahuzar'ın kimsesi yoktu. Ama Ahu'nun kanatlı bir Tulpar'ı vardı. Kadife koşamıyorsa o bizim yerimize de uçardı.

"Kadife..." diye mırıldanarak yanına sokuldum. Açmadı gözlerini. İlaçlar ile uyutuluyordu. Büyük masanın köşesindeki sandalyeyi çekip ona yaklaştım. Nefes alıp verirken büyük burun delikleri genişleyip sönüyordu. Elimi burnunun üzerine yaslarken şakağıma doğru bir yaş daha süzüldü. "Güneş doğdu..." diye mırıldanırken tebessümüm büyüdü. "Uyan... Artık karanlık değil..."

Uyanmadı ama nefes alışverişi dahi yetti. Başımı önündeki boş kısma yaslayıp gözlerimi kapattım. O vardı. Artık her şeyiyle yanımda o vardı. Gözlerimi kapatırken yokluğundan bile içime güven aktı. Ve saatlerdir gözlerime değmeyen uyku birkaç saniye içinde bütün bedenimi esir aldı. İlyas Soykamer haklıydı. Güneş yakındı. Tutunduğum umudun arkasında hayat vardı. Minik, yarım saatlik bir uykuydu ama bin yıla bedeldi.

O bilmedi ama güneşi benim için getiren oydu. Karanlığı köşeye sıyırdı. Karanlıkta değil, ışıkta uyurdum ben. Bunu da bilmedi. Ama her yer onun elleri sayesinde ışıldadı. Güneş doğdu. Ahuzar'ın uykusu kuş kadar hafifti. Kimse bilmezdi ama uyurken gardının düşmesinden, yaralanmaktan korkardı. Ahuzar, Ahu oldu. Derin bir uykuya dalarken yerim rahat değildi ama uyuduğum en huzurlu uyku buydu.

******

Evin kapısını açtığında ilk olarak ceketini çıkarıp koltuğun üzerine savurdu Timur. Gün boyu Kralşan'ın emniyetten çıkmasını beklemişti. Gerilen omuzlarını geri atarak gevşetmeye çalışırken gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Savurduğu ceketi koltukta yatan Cihan'ın yüzüne yapışmış, uyurken aniden uyanmasına, "Lan!" diye etrafına bakınmasına neden olmuştu. "Tulpar abim." dedi Timur'u gördüğünde. Uyku sersemi bir halde ovaladı gözlerini. "Ceketin bile heybetli." diye mırıldandı ceketi üzerinden kaldırmaya çalışırken. "Taş mı bağladın buna abi? Burnumu kanatacaktı." Şaşkınlıkla baktı cekete.

Cevap vermedi. Gömleğini tek hamlede çıkarıp dolabının içine rastgele savurdu. Eşofmanlarını alıp banyoya ilerledi. Üzerini değiştirip geri çıktığında Cihan ceketi ayak ucuna bırakmış, yeniden yatmıştı. Yaralı omuzu sızlıyordu. Pansuman yapılması gerekiyordu ama üşendi. Bir ağrı kesici içip yatağına ilerledi. İçindeki ateş dinmişti. Timur yeniden dingin bir deniz, durgun bir suydu. İlk defa ateşin karşısında durmuş, yanan değil yakan el olmuştu. Garip olan bundan zerre pişmanlık duymamasıydı.

Bedeni burada aklı çok başka yerdeydi. Ne yaptığını, nasıl olduğunu, her şeyi görüp görmediğini merak ediyordu. Gördüğüne emindi ama hiçbir mesaj almamıştı. Belki de yine paniklemişti. Görmek isterdi o hallerini. Anlamsız bir histi. Her şey anlamsızdı. Emin olduğu tek şey bir daha kalbini kırmak istemediğiydi. Ezilen vicdanı değil, göğüs kafesinin içindeki çok başka bir kısımdı.

Timur tam yatağının ucuna otururken, "Durum ne abi?" dedi Cihan.

Masa üzerindeki sigarasına uzandı. "Ne durumu?"

Yüzünü ona doğru döndü Cihan. Yastık ve yüzü arasına elini sıkıştırdı. "Haberleri gördüm. Kralşan'ın içinden geçmişsin."

Sigarasını yaktı. Henüz hiçbir şey yapmamıştı. Kralşan savaş istiyorsa gerçek bir savaş sanatı nasıl olur zevkle gösterecekti. Yaktığı kadar yakacak, acı çektirdiği kadar inletecekti. Bu görev *işimi yapar ve giderim* kısmından çıkmıştı. Kişisel bir kindi. Kralşan denen sik kırığını herkese yaptığı gibi kendi kanında boğmadan bu işi bitirmeyecekti. Kaçmak korkaklık, yüzleşmek yürek isterdi. Bu zamana kadar kaçmıştı. Artık kaçacak yer bulamıyordu. Sigarasından çektiği derin bir nefesi burnundan ve dudaklarından aynı anda üfledi. Dumanın arasında kaldı. Bükemediği bileği öpmezdi Timur, kırardı. Kıramadığı laneti de parçalayacaktı. Herkese ölüm oladursun; bir kişiye umut olmaya devam edecekti. Bunu o kadına borçluydu.

Kralşan paçayı sıyırmanın yolunu bir şekilde bulmuştu. Bütün Türkiye gün boyunca Kralşan Holding haberleri ile inlerken büyük bir avukat ordusunu emniyete yığmıştı. Yapılan sevkiyatı da, yakalanan malları da, yolsuzluk iddialarını da yalanlamış, bunun ona düzenlemen bir karalama çalışması olduğunu iddia etmişti. Galerisinin yakıldığını ve saldırıya uğradığını söyleyerek kendince haklı çıkmaya çalışmıştı. Ahu yine haklı çıkmıştı. Hatırı sayılır dostları vardı. Hepsi araya girmiş, Kralşan'ın erkenden emniyetten çıkmasını sağlamışlardı.

Timur'un niyeti de buydu zaten. İtibarı zedelemek, can yakmak. İstediğini fazlası ile almıştı. Deliye dönen Kenan gün boyu öfke kusmuş, herkese saldırmıştı. Küle dönen

galeriyi gördüğünde seğiren yüz ifadesini izlemek Timur için paha biçilemezdi. Ama bu arada Kralşan'ın düşmanları da boş durmamıştı. Henüz ismini öğrenemedikleri birkaç kişi daha Kralşan adına ihbarda bulunmuş, yolsuzluk iddialarını doğrulamıştı. Bu Kenan'ın daha çok delirmesine neden olmuş ama etkilememişti. Yine özgür ve Kenan Kralşan'dı.

Eve gireni ve galeriyi yakanı ise bulamamışlardı. Timur her köşeyi arıyor ama yapan kişiye dair hiçbir iz bulamıyordu. Bu Kralşan'ın sinirden daha çok köpürmesine neden olurken Timur bu anları da ifadesiz bir keyif ile izlemişti.

"Yalnız anlamadığım bir şey var abi." derken yattığı yerde dikleşmişti Cihan. Dirseğini yastığa yaslayıp avuç içine yanağını dayadı. "Sen Kralşan'a çalışmıyor muydun? Niye böyle bir şey yaptık?"

Yaktığı kadar yakmak için diyemedi Timur. "Seni hiç alakadar etmez." dedi onun yerine. "Dün geceye dair ne varsa unut. Bu konuda bir daha konuştuğunu duyarsam meşrebini sikerim!"

Yüzü ekşidi Cihan'ın. "Meş ne? O ne abi?"

Göz ucuyla baktı Timur. Ettiğim küfürü de açıklayamayacaktı. "*Unut* dedim. Bitti!" dedi kısaca.

"Unuttum bile!" derken kendini yeniden yastığa bıraktı Cihan. "Sen ne yaparsın doğru yaparsın. Sorgulamam. Vardır bir bildiğin."

Sigarasının sonundaydı Timur. Belki de bir bildiği yoktu. Artık hiçbir şeyi ayıramıyordu. Duygu karmaşası had safhadaydı. Artık başı değil, göğüs kefesi ağrıyordu. Nedenini çözemediği ama hissettiği bir duygu midesinin kasılmasına neden oluyordu. Salak olmayı tercih edeceği bir andı. Ama içindeki ateş sönecek gibi değildi. Ateş bir kere harlanmıştı.

Verdiği sözün arkasındaydı. Her yeri kana bulasa dahi bu cehennemden çıkaracağı tek kişi o kadın olacaktı. Bunu her zerresinde hissediyordu. Bir daha gözünün önünde acı çekmesini izlemek istemiyordu.

Anlıyordu çünkü. Yalnızlığın sesi olmaz ama dili olurdu. Okurdu o dili Timur. Bu cehennem içinde en suçsuz olan oydu. Kardeşi için mücadele ederken kanatlarını kesmişler, bacaklarından vurmuşlardı. Kemikleri paramparça olmuştu. Belki de bunun için Tulpar'dı. Ona kanat olmak, özgürlüğüne uçurmak için...

"Biraz araştırma yaptım da..." dedi Cihan. "Kenan Kralşan için Ahuzar ablanın sevgilisi diyorlar."

Sigarasını önündeki küllüğe basarken kaşları çatıldı. "Siktirsinler oradan!" Yeni bir sigara iliştirdi dudaklarına.

Tavana bakarken başını aşağı yukarı salladı Cihan. "Ben de öyle düşünmüştüm." Yeniden doğruldu. Aynı şekilde kolunu yastığa yüzünü avuç içine yasladı. "Harbi kadın Ahuzar abla. O plaza oğlanı ile işi olmaz. Hem sen varsın."

Dudağına giden sigara ile kalırken Cihan' a en tip bakışını attı. "Ne anlatıyorsun lan sen?"

"Sen varsın diyorum işte abi." diye diretti Cihan. *Anlarsın ya* der gibi kafa salladı. "Yakınsınız ya hani."

Ters bakışı sürüyordu. "Sana yakın olduğumuzu düşündüren ne?"

Netti Cihan. "Her şey! Görünen köy kılavuz istemez abi."

Görünen köyün farkındaydı. Görmek can sıkıcıydı ama arkasını da dönemiyordu. Sigarayı dudaklarına iliştirdi.

Ayaklarını yatakta uzatıp sırtını başlığa yasladı. "Görünen köyü siktirme bana Cihan. Yürü git evine. Yalnız bırak beni."

Anında başını yastığa geri bıraktı Cihan. "Söz konuşmam. Yanında uyuyayım Tulpar abi."

Ters bir bakış attı ama ses etmedi Timur. Nerede uyursa uyusun, uğraşamayacaktı. Telefonuna uzandı. Mesaj atsa anında dönerdi. Biliyordu ama yapmadı. İyi olup olmadığını merak ediyordu. Anlamsız bir dürtü mesaj atması konusunda baskı yaparken içtiği sigarayı burnundan soludu. Yine başı ağrımaya başlıyordu. Bugünün radyo günü olduğunu fark ettiğinde önce onu açmaya karar verdi. Yayında değilse mesaj atacak, iyi olup olmadığını soracaktı. Yayında ise iyi olduğuna emin olacaktı. Kadife adına içinde sızlayan bir nokta vardı. Artık eskisi gibi olamayacağına emindi.

Telefondan radyo uygulamasını açıp masanın üzerine bıraktı. Yayına on dakika vardı. Reklamları sabırla dinledi. İki sigara daha yaktı. Cihan'dan minik horultu sesleri yükselirken en nihayetinde tanıdık bir ses duydu.

"İyi akşamlar sayın seyirciler, ben İbrahim."

Biten sigarasını telefonun yanındaki küllüğe bastı. Gün boyu Kralşan öfkesi izlemek keyfini yerine getirmişti. İbrahim lavuğu dahi bu keyfi bozamayacaktı. Ama hemen ardı sıra beklediği sesi duyamazsa keyfi her an kaçabilirdi. Dikkatle bekledi sözün gerisini.

"İyi akşamlar." diyen zarif sesle içinde bir noktaya soğuk bir su döküldü. Yayına gittiğine göre o da Kadife de iyi olmalıydı. Onun için yakmış, olamadığı ateş olmuştu. Bunu ona söylerken zerre çekinmemiş, geri durmamıştı. Cevabını beklemeden telefonu kapatmış, Kralşan'a ait her bir parçanın küle dönüşünü zevkle izlemişti. İntikamının alındığını bilmeli, biraz da olsa nefes almalıydı. Kapatıldığı

karanlık oda, gördüğü muamele ve etrafındaki kafes Timur'un dahi canını sıkıyordu.

Onun sesi geldiği andan sonrasında elini sigaraya uzatmadı. Başını yatak başlığına yaslayıp tavanı izlemeyi düşünürken zarif ses öyle bir şey dedi ki; bakışları boşlukta kalırken, göğüs kafesindeki ağrı varlığını daha çok belli etti.

"Ben Ahu..."

Timur' un bakışları boşluktan telefona döndü. Öylece baktı.

"Ahu?" dedi İbrahim sorgular bir sesle. Yüksek bir sesle güldü. "Ahuzar değil miydin sen ya?"

"Artık Ahu..." dedi zarif ses.

"Şaşkınlıklar içerisindeyim." dedi İbrahim. "Arkadaşlar tabi siz bilmezsiniz ama normal şartlar altında Ahuzar adının kısaltılmasından nefret eder."

Zarif gülme sesi doldurmuştu Timur' un kulaklarını. "Güzel kısaltamamışsınız demek ki. Ya da benim için anlamlı hale getirememişsiniz."

"Bak sen." dedi İbrahim. Yalandan bir gülme efekti verdi. "Ahu'yu senin için anlamlı bir hale getiren biri var o zaman."

"Evet." dedi Ahu'nun sesi. "Var... O yüzden bir tek ona Ahu, size yine Ahuzar'ım."

Timur'un göğüs kafesinde beliren ılıklık tanımlayacağından daha fazlaydı. Telefona bakarken dudaklarında beliren tebessüm de yersizdi ama engel olamadı. Yaktığı ateşe karşıdan bakamayacak kadar içindeydi. Hissediyor, durdurmaya çalışıyor lakin engel olamıyordu.

"Çifte standart." dedi İbrahim.

"Hayır." dedi Ahu. "Değer, hak edene verilmeli. Hepsi bu."

"Ahu olduğun kişi hak ediyor mu?"

"Fazlası ile." derken hiç beklemedi.

Timur'un dudağındaki yarım tebessüm büyürken başını hafifçe sağa eğdi. İfadesini toparlamak için dudaklarını dişledi. Kadının sansürü yoktu. Söylemek istediği her şeyi saklama gereksinimi duymadan söylemesi Timur'un ağrıyan başına darbe üzerine darbe indiriyordu. Hoştu lakin. Netliği kendine çekiyordu. Ela ile karışık yeşil gözlerde acı görmüştü, hüzün görmüştü, çocuksu bir ışıltı ve alevler üzerinde yürüyen bir kadın dahi görmüştü ama korku asla görmemişti. Her hali Timur'un kafasını karıştırıyordu. Herkese Ahuzar ona Ahu oluşu kendi dilinde Timur'a bir teşekkürdü, hissediyor ve bu duygunun ılıklığı göğüs kafesini yakıyordu.

Ah etmek demekti Ahuzar. Onu bir kere dahi ah ederken duymamıştı. Ona yakışan Ahu'ydu. Zarif, alımlı, güzel kadın... Ahu; ateşler içinde yürürken dahi bağını eğmeyen bir kadındı.

"Lafı çok uzatmadan şarkılarımıza başlayalım." dedi Ahu. "Göksel'i nasıl sevdiğimi bilirsiniz. Açılışı onunla yapmak istedim. *Öyle uzaktan uzaktan, hiç konuşmadan diyecek*..."

"Kime geliyor?" dedi İbrahim. "Açılış şarkılarını genelde ithaf edersin. Bu kim için?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Hiç." dedi harfleri uzatırken. Sesinde neşe vardı. Hüzün değil. Yakışıyordu ses tonuna. Öfke kusmak da, neşe de yakışıyor, bir tek ağlamak yakışmıyordu. "Eğer dinliyorsa o kendini biliyor." dedi

sadece. Gerisi gelmedi. Şarkının neşeli ritmi doldurdu her bir köşeyi.

"Neden kaçtın neden?

Mesut olurduk belki.

Korkuttum mu seni?

Benden ne zarar gelir ki?"

"Abi!" dedi Cihan aniden. Yattığı yerden kafasını kaldırmış, otuz iki diş sırıtıyordu. "Yine öğrendiğime göre Ahuzar abla radyoda çalışıyormuş. Bu Ahu senin Ahu mu?"

Birkaç saniye için keyfi kaçtı Timur' un. Yastığı kavrayıp Cihan' a savurdu. "Sessiz ol lan!"

Kafaya yastığı yiyen Cihan inleyerek üzerine fırlatılan yastığın altında kaldı. Yastığın içinde de taş olması muhtemeldi. Yüzünden çekerken burnunu ovuşturdu ama denileni yapıp sessiz kaldı. Şarkı devam etti.

"Öyle uzaktan uzaktan hiç konuşmadan

Nasıl da bağladın beni?

Hani bir geldin bir kayboldun

Esrarlı mağrurdun

Aklıma sardım seni..."

Timur'un dudaklarındaki tebessüm derinleşti. Belli belirsiz dudaklarını dişledi. Her şey karmaşıkken net olan tek bir şey vardı. Bu iş buradan dönemezdi. "Ben benim bahtımı sikeyim..." derken de dudaklarında aynı ifade vardı.

Göğüs kafesindeki sızı büyüdü. Ne olduğuna dair fikri yok ama sessizce zihnine sızan düşünceleri vardı. Şarkı devam etti. Bittiğinde başka bir şarkı geldi. Ahu'nun sesini dinlerken gözünü bir dakika olsun kapatmadı. Sessizce her bir kelimesini dinledi. Hayatının arka planında büyük bir yıkım yokmuş gibi gülüyor, her zamanki gibi neşeli şeylerden bahsediyordu. Program sona yaklaşırken elini baş ucunda yığılı kitaplara attı. En üsteki kitabı aldı.

Divan Şiirlerinden Seçmeler...

Bunun üzerine hiçbir kitabın gelmesine izin vermezdi. Her zamanki gibi ilk sayfayı açıp Güldeste Tönge yazısı üzerinde parmak uçlarını gezdirdi. Ablasının ellerinin sıcak olduğunu hatırlıyordu. Elinin değdiği yerler dahi hâlâ sıcaktı. Büyük bir nefretin içinde ondan daha büyük bir sevgi ile büyütmüştü onu ablası. Kalbindeki yaranın ömür boyu kapanmayacak oluşunun nedeni buydu. En derine işlenen sevgiler gittiğinde can yakardı.

Önce rastgele gezindi sayfalar arasında. En baştan başladı okumaya. Sayısız defa değmişti gözleri bu dizlere. Bir ömür daha değecekti. Güldeste vardı bu satırların her birinde. Unutmuştu ablasının kokusunu ve teninin sıcaklığını. Sadece bu kitaba dokunduğunda onu anımsar, anılarını canlı tutabilirdi. Taşa dönmeye yüz tutmuş kalbini yumuşatacak tek dokunuş yine ablasının iziydi. Sayfalar arasında ilerledi. Sona yaklaşırken tek bir dize duraksamasına neden oldu.

Cihanı hiçe satmaktır adı aşk
Döküp varlığı gitmektir adı aşk

Elinde sükkeri ayruğa sunup
Ağuyu kendi yutmaktır adı aşk

Belâ yağmur gibi gökten yağarsa
Bâşını âna tutmaktır adı aşk

Bu âlem sanki oddan bir denizdir
Ona kendini atmaktır adı aşk...

Dalıp gitti satırlara. Aşk ateşten bir denizdir, ona kendini atmaktır adı aşk diyordu Eşrefoğlu Rumi. Öyle miydi gerçekten? Bu muydu yüzyıllardır uğruna şiirler, hikayeler, masallar yazılan şey? İki kişide görmüştü böylesini. Âdem ve Murathan. Garip gözlerle izlemişti ikisini de. Sevgi ölümdü onun lügatinde. O zaman göğüs kafesindeki bu ılık sızı neydi?

"Hepinize iyi geceler diliyor, son şarkımıza geçiyoruz." dedi Ahu.

Canım acıyor derken de ağlarken de aynı nokta sızlamıştı göğsünde. Şimdi de aynı nokta batıyordu. Bülbül âh u zar, felek ise bir gözleri Ahu'ya esir etti. Üç harf yine çok şeyi değiştirdi. Timur'un ruhu dahi duymadı. Bülbülden damlayan kan bu defa gülün dalına değil kalbine değdi. Derin bir uykuya dalarken arkadaki radyoda iyi geceler diyen Ahu'nun sesi vardı. Yaralı omuzu sızladı ama uyku daha tatlıydı. Gözleri kapandı. Zihni bulandı. Elleri arasındaki kitap parmakları arasından kayıp göğsünün üzerine düştü. Bir uykuya daha o sesle zorlanmadan dalarken zihninde dönüp duran tek bir satır vardı.

Bela gökten yağmur gibi yağarsa,

Başını ona tutmaktır adı aşk...

******

İstanbul ayakları altında uzanıyordu Kenan Kralşan'ın. Önündeki camından izliyordu caddelerde ilerleyen arabaları ve koşturan insanları. Şirketin önündeki yoğun kalabalığa göz ucuyla baktı. Birazdan yapacağı bir basın açıklaması vardı. Tek bir hamleyle yıkılacağını düşünen Yakup Öz yanılıyordu. O Kralşan'dı. Bulunduğu konuma kanla gelmişti. Bu zamana kadar yaptığı en büyük hata küçük görmek ise hatasından alması gereken derdi alacaktı.

Dün basında patlak veren olay sonrası bütün gününü emniyette geçirmişti. Hatırı sayılır dostlar ve avukatları sayesinde geceye doğru dışarı çıkabilmişti. Canı fazlası ile sıkkındı ama bunun onu engellemesine izin vermeyecekti. Kan ve korku ile kurmuştu bu imparatorluğu. Korku ardı sıra ihaneti doğururdu. Dün sabah emniyete alındığı andan itibaren masadaki birkaç mafya babasının ona ihanet etmesi, kendi yaptıkları yolsuzlukları onun üzerine atmaya çalışmaları bunun en büyük kanıtıydı. Kendilerince Kenan'ın içeriden çıkamayacağını düşünmüşlerdi. Ne büyük yanılgıydı.

Yolsuzluk iddiaları için birazdan bir basın açıklaması yapacaktı. Ona ihanet eden her bir üye için ise çok ayrı sürprizleri vardı. Odanın kapısı vurulduğunda bakışlarını camdan çekmedi. Parmakları arasındaki bozuk parayı hızla döndürdü. Yaşlı bir adam tarafından düşürüldüğü hâl, yenilir yutulur gibi değildi. İçindeki öfke büyüyordu. "Gel." derken sesi dahi karanlıktı.

İçeriye giren Timur her zamanki ifadesizliği içindeydi. Basın açıklaması için her şey hazırdı. Bunu bildirmek adına,

"Herkes hazır efendim." dedi.

Kenan, "Tulpar." dediğinde öne doğru bir adım attı.

"Buyurun."

"Yakup Öz'den başka bir haber var mı?"

"Yok efendim."

Her yerde arıyor, bulamadıkça daha da deliriyordu Kenan. Şu an bütün ülkenin gözü önündeyken şirketine saldırıp, zimmetindeki her bir parçayı aleve veremiyordu ama bunu en yakın zamanda yapacaktı. Saklandığı delikten çıkmasına gerek yoktu. Yakup Öz, verdiği zararı malıyla ve her zerresiyle ödeyecekti. Camın önünden ayrıldı Kenan. Siyah gömleğinin yakalarını düzeltip ceketini çekiştirdi. "Gidelim." dedi sadece.

İkisi arka arkaya kapıdan çıktıklarında Kenan kapı yanında dikilen Fiko'ya en ters bakışını attı. Burnu yamulmakla kalmayıp kırılmıştı. Gözlerinin altı mor, burnuna sarılı yoğun bir sargı yığını varken başıyla geriden gelmesini işaret etti Kenan. "Sen kameralara görünme!" diye terslendi. "Arkadan gel." Bir güçsüzlüğünü daha göstermeyecekti.

Fiko dişlerini sıkarak geride kalırken Timur umursamazca ilerledi. Bir yumruk daha atıp burnunu tamamen ezmediği için pişmandı. Kenan ile beraber asansöre ilerledi. Sessizce binip en alt kata indiler. Şirketin giriş katına geldiklerinde yan yana ilerlediler. Arkalarından ilerleyen yoğun bir koruma yığını vardı. Hepsi sessizdi. "Arabam hazır olsun." dedi Tulpar kapısını açarken. "Açıklamadan sonra gitmemiz gereken yerler var."

Başıyla onayladı Timur. Ve kapı açıldı. Bütün kameralar art arda patlarken yoğun bir ses karmaşası vardı. Dimdik ilerledi

Kenan Kralşan. Mikrofonların önüne geldiğinde sorulan bütün soruları korumaları sessizleştirdi. Yeniden gömleğinin yakalarını düzeltip mikrofonlara yaklaştı. "Merhaba." dedi her zamanki kibarlığı ile. "Uzun bir açıklama yapmayacağım. Kısa ve net olacağım. Böyle yersiz olaylarla vaktinizi çalmak istemem. Galeri baskını, aynı yerin yakılması ve bütün bunların ardı sıra çıkan yolsuzluk iddiaları fark edersiniz ki tesadüfi değil. Tüm bunlar Kralşan Holdinge karşı yapılan karalama kampanyasından başka bir şey değildir. Holdingimiz yıllardır ülkesi için düzenli çalışan, vergilerini en düzenli ödeyen oluşumlar arasında başta gelir. Gerçek suçluların en yakın sürede yakalanıp adalete teslim edileceğine emin olabilirsiniz. Teşekkürler."

Tulpar eşliğinde kalabalık arasından sıyrılıp aracına ilerledi. Yolsuzluk iddiasından sıyrılmak kolaydı. Giden mallar için ödeme de yapardı. Ama lekelenen itibarı ve yanıp kül olan arabaları sinirini perçinleyip duruyordu. Arka koltuğa kuruldu. Etrafında patlayan kamera ışıkları artıyordu. Sürücü koltuğunda Fiko varken Timur yine yan koltuğa kuruldu.

Araba ilerledi. Dakikalar sonra tenha, izbe bir depo önünde durdular. Art arda sıralanan siyah araçların en önüne ilerledi Kralşan'ın arabası. Dimdik indi araçtan. Düştüğü ilk anda arkasından vuranlar bedelini ödeyecekti. Tıpkı bu masanın lideri olduğunu ilan ettiğinde, kabul etmeyen her bir mafya babasını ödediği bedelleri gibi. Demir kapılar önünde açılırken siyah güneş gözlüğünü çıkarıp gömleğinin önüne iliştirdi.

Hemen arkasından ilerleyen Timur, Kenan'ın el altından masayı toplamak için haber gönderdiğini öğrenmişti. Dimitri ile konuşmalarında geçen kurumun bu masa olup olmadığına emin değildi. Bakışları Dimitri'nin aracını aradı. Göremedi. Kenan kapıdan içeri girdiğinde o olduğu yerde kaldı. Her zamanki gibi Fiko ve onun önden gideceğini, onun

geride kalacağını düşünmüştü. Ama Kenan'dan yükselen, "Tulpar, devam et!" sesi adımlarının durmasına engel oldu. Yeniden Kenan'ın yanında belirdi.

Diğer yanında ilerleyen Fiko bu durumdan memnun olmadığını bakışları ile belli ediyordu.

"Bu odadan içeri girdiğin an." dedi Kenan ilerlemeye devam ederken, "Göreceğin her şeyi unutacaksın. Çıkacak tek sırda ilk senin kafana sıkarım."

Sessiz kaldı Timur.

Bunun onun için bir cevap olduğunu biliyordu Kenan. Sessizce ilerlediler. Büyük bir boşluktan geçip demir merdivenlerden çıktılar. Üst kat alt kata göre daha temiz ve ferahtı. Birkaç dakika sonra büyük, işlemeli bir kapının önündeydiler. Kapıyı iki eli ile iterek açtı Kenan. Ardı sıra ilerleyen Timur'un bakışları içeriye odaklandı. Büyük, uzun bir masaya rasgele bir şekilde oturmuş iki adam vardı. Tanımakta zorlanmamıştı Timur. Teoman Doğu'nun verdiği dosyada ismi geçen kişilerdendi. Sol köşede oturan genç bir adamdı. Yaşına rağmen saçlarına yoğun aklar düşmüştü. Omuzları dik, burnu kemerli, yüz hatları keskin bu adam müteahhit Fikret Onat'dı. Hemen karşısında oturan yaşlıca adam ise iş adamı Maksut İpek.

İkisi de Kralşan'ın lider olmak için herkesi öldürdüğü on ikili masaya mensuptu. Yedisi öldürülmüştü. Görev başında her şeyi anlatmıştı Teoman Doğu. Dosyayı incelerken geriye kalan ve öldürülenler yerine masaya yeni alınan isimleri daha büyük bir dikkatle incelemişti Timur. Arkalarında kalan kapı kapandı. Fiko ve o kapının girişinde kalırken Kenan masaya ilerledi. Odanın sol köşesinde diğer iki kişiye ait birer koruma vardı.

Kenan masanın en ucuna ilerleyip büyük tahta oturdu. Kenan'ın bakışları ikisi arasında gidip geliyordu. İkisi ihanet edenlerdi. O sorgudayken içeriye tamamen girmesi için ellerinden geleni yapmışlardı.

"Selamlar..." dedi tebessüm ederek. "Ben geldim."

İkisi de yutkundu. Karşı gelemiyordular zira karşı gelenlerin sonunun nasıl olduğunu görmüşlerdi.

"Beklemiyordunuz değil mi?" dedi Kenan geniş bir tebessümle. Koltukta geri yaslanıp geniş bir tebessümle baktı ikisini de. "Aldığım ilk darbede yok olacağımı size düşündüren ne oldu acaba? Çok merak ediyorum?"

Göz ucuyla baktı Timur hepsine. Diğerleri de ülke içinde hatırı sayılır mafya babalarıydı. Sadece Kralşan'ın karşısında böyle durmaları saçmaydı. Bir sebebi olmalıydı. Ne olduğunu hâlâ çözemezken izlemeye devam etti. Ateşi o yakmış ama ucu başkalarını yakmıştı. İşine gelirdi.

"Başına gelen şeyler senin hatan." dedi Maksut İpek. "Şu an ikimizin burada olmasını gerektirecek bir durum yok! Hata ediyorsun."

Gülümsedi Kenan.

Sessiz kalan Fikret Onat'a döndü. "Sen konuşmayacak mısın?"

Fikret Onat bakışlarını Kenan'a kaldırdı. Koyu kahve gözlerinde beliren endişeyi saklamaya çalışıyordu. "Sana ihanet eden biz değiliz Kralşan. Yanlış adamlara oynuyorsun. Sevkiyatınla da, yakılan galerinle de alakamız yok. Muhatabın Yakup Öz. Biz değiliz."

"O kadar cesur olmadığınızı biliyorum Fikret." Gözlerinde beliren saf bir nefret vardı. "Burada oluşunuzun sebebi bu değil." Yaslandığı sandalyeden doğruldu. "Siz neden bu masadasınız biliyorsunuz değil mi?"

İkisi de sessiz kaldı. Tedirgin bakışlarını birbirlerine değdirmemeye özen gösteriyordular.

"Ben burada olduğum için!" dedi Kenan hiç beklemeden. "Siz ülke içinde ve dışında daha rahat mal kaçırın diye önünüzü açan da benim, önünüze bütün imkanları sunan da." Yeniden geri yaslandı. Bir gün ihanet edeceklerini biliyor ve şaşırmıyordu. Lakin öfkesi diriydi. Engel olamıyordu.

Konuşma cesaretini gösteren Maksut İpek oldu. "Senden bunu hiçbir zaman istemedik. Kendi kendine bir düzen kurup hepimizi o düzen-"

Gerisi gelmedi. Kenan belinden çıkardığı silahı aniden Maksut İpek'e doğru kaldırmış, hiç düşünmeden kafasına tek bir kurşun sıkmıştı. Maksut İpek'in başı önüne düşmeden arkada bekleyen koruması silahına atılmıştı. İzin vermedi Timur. Belindeki silahı çekip o da korumaya ateşledi. Başından vurulan koruma yere düşerken her şey birkaç saniyeler içinde gerçekleşmişti.

Fikret Onat'ın koruması silahını kavramaya meylettiğinde Fiko ile aynı anda silahlarını ona doğrulttular. Koruma kıpırdayamadan kaldı.

Yüzüne bulaşan kanlar ile irkilerek gözlerini kapatmıştı Fikret Onat. Karşısında oturan Maksut İpek'in başı artık masada, kanlar içindeydi.

"Sizin için ruhumu sattım." dedi Kenan elindeki silahı aralarında sallarken. "Siz asalak sürüsünün önünü açmak, uluslararası kazanmanızı sağlamak için kurula girdim.

Hayatımı ve her şeyimi tehlikeye attım." Silahı Fikret Onat'a çevirdi. "Sizin için bunca şeyi yapan bir lidere böyle mi karşılık veriyorsunuz?"

Timur'un tek kaşı belli belirsiz havalanmıştı. Bakışları karşısındaki korumadaydı ama duyduğu şeylerden emindi. Yine *kurul* demişti. Bahsedilen kurul, ülke içindeki masadan ayrı bir yapılanma olmalıydı. Artık buna emindi. Parçalar hâlâ dağınıktı ama tek bir şey kaldığını hissediyordu. O ilmeği yakaladığında gerisi gelecek gibiydi.

Zorla yutkundu Fikret Onat. "Yanlış yapıyorsun Kralşan."

"Doğrusunu öğret o zaman." Çenesini yukarı dikti. "Düştüğüm ilk anda kuyumu kazmaya bu kadar meraklı mısınız gerçekten?"

Kurtuluş yoktu. Şu noktada kafasına sıkılacağına emindi Fikret Onat. Gözlerinde beliren minik cesaret ışıkları ile, "Herkesi öldürerek masayı yönetemezsin." dedi. "Kurul dediğin şeyden kimsenin haberi dahi yok! Bize katkısı olmayan bir şey için sana neden itaat edelim?"

Sakince izliyordu Kenan. Elindeki silahı kendi çenesinin altına yasladı. "Seni masaya ben aldım. Bu yıl içinde ülke dışına yaptığın bütün silah alışverişini benim bağlantılarım ile sağladın. Ömründe hiç kazanmadığın kadar para kazandın. Duydum ki üçüncü evliliğini bile yapmışsın. Hem de son derece ünlü bir kadınla. Yanlış hatırlamıyorsam bundan tam üç ay önce beni arayıp sınırda yakalanmak üzere olan sevkiyatın için ağlayarak yardım istemiştin. Sorunun kaç dakika içinde çözüldü?"

Sessiz kaldı Fikret. Terleyen avuç içlerini dizlerine sürtüp yutkundu.

"Yanlış hatırlamıyorsam beş." dedi Kenan. "Beş dakika içinde bütün sorunun çözüldü. Benim kurul bağlantım olmasa bunların hangisini başarabilecektin?" Silahı ölü Maksut İpek'e salladı. "Haydi bu neyse, en başından beri onu öldürmem için kaşınıyordu. Sana ne demeli Fikret? Yediğin kaba tükürmen hoş mu?"

Son bir direniş gösterdi Fikret. "Herkesi o masada zorla tutuyorsun!"

Umursamazca omuzunu kaldırdı Kenan. "Eee çıkın o zaman."

Aynı saniyelerde silahı ateşledi. Alnının ortasından vurulan Fikret Onat'ın başı da masaya düşerken Fiko da karşılarındaki korumayı vurmuş, etkisiz hale getirmişti. Yüzüne bulaşan kanları avucunun tersi ile sildi Kenan. İki yanında kalan cesetlerden önüne sızan yoğun bir kan yığını vardı. Elindeki silahı kanların içine bıraktı. Masadan aşağıya akmak üzere olan kandan kaçmak için bacaklarını geri geçip arkasına yaslandı.

"İşte çıktınız." dedi aynı umursamazlığı ile. Yüzüne bulaşan kanları avuç içine silmeye çalıştı. Daha da arttığını fark ettiğinde koltuğundan kalktı. Ceketinin uçlarını düzeltip kapıya ilerledi.

Olan olaya değil, Kralşan'ın manyaklığına hayret ediyordu Timur. Kesinlikle dün gece o yumruğu bu sik kırığının burnuna atmalıydı. Ama her şeyi bir köşeye bıraktı. Zihnine önemli bir detayı kazıdı.

Kurul ve uluslararası bağlantılar.

Aynı şeyi defalarca Dimitri ile aralarında geçen konuşmalarda da duymuştu. *Kurul öldürür, kurul izin vermez, kurula itaat et* kelimeleri netti. Düşüncelerini bakışlarına yansıtmadı. Her zamanki ifadesizliği ile

dikiliyordu. Kenan yanlarına geldiğinde elini Fiko'ya uzatmıştı. Fiko eline beyaz bir mendil bıraktı. Ellerinin içindeki kanı bu beyaz mendile sildi Kralşan. "Çocuklara söyle hemen temizlesinler burayı." Emrini vererek ilerledi. Mendili yeniden Fiko'ya uzattı.

Fiko başıyla onaylarken o büyük kapıyı açıp dışarı çıktı. "Onlar kimdi biliyor musun Tulpar?" dedi bir adım arkasında, sağında yürüyen adama.

"Hayır efendim." diyerek yalan söylemeyi seçti.

"Ülkenin on iki mafya babasından ikisi."

Sessiz kaldı.

"Peki neden öldürdüm biliyor musun?"

"Size ihanet ettiler."

"Hayır. Bana defalarca ihanet ettiler. Bu ilk değildi. Hep merhamet edip sonunda hep kazık yiyorum. Senin savaş kuralları bununla ilgili de bir şey der mi?"

*Ebenin amını gö*r der diyecek oldu Timur. Yuttu. "*Haddinden fazla merhamet kişinin kendine saygısızlığıdır der* efendim."

Ahu'ya aşık değildi. Yanında tutmasının Hülya Kralşan'a bir etkisi yoktu. O da defalarca ihanet ettiğini söylemişti. O zaman onu neden koruyordu? Timur'un zihnindeki soru denizine bir yenisi daha eklendi. Öldürmüyor ama yaşamasına izin de vermiyordu. Görülen şeylerden çok daha ötesi vardı ama o hâlâ göremiyordu.

"Aynen öyle." diye onayladı Kenan. "O yüzden arkamda duranı korurum, yanımda durana saygı gösteririm ama önüme geçeni ezer geçerim." Binadan dışarı çıktılar. Hava

henüz kararmamıştı ama İstanbul'un boğucu havası nefes almayı zorlaştırıyordu. "Sana saygı duymamın nedeni bu." dedi Kenan arabalara ilerlerken. "Fiko hep bir adım arkamdan gelir. Ama sen, ben demediğim halde hep yanımdasın." Arabanın önüne geldiklerinde durup Timur'a döndü. "Bulunduğu konumu kendi seçen kişiler benim için daima bir adım öndedir."

Senin fikrini de önde olanın zürriyetini de siksinler diyecek oldu Timur. Bunu da yuttu. Sessizce başını aşağı yukarı eğerken Kenan'ın kapısını açtı. Kenan güneş gözlüğünü takıp arabaya bindi. Birkaç dakika içinde Fiko da gelmiş, yeniden yola çıkmışlardı. Kenan'ın arkada biri ile konuştuğunu fark ettiğinde dikkat kesildi.

"Mesaj attığım adrese getir." deyip kapatmıştı telefonu. "Fiko," dedi.

"Buyur abi."

"Sahildeki mekana sür. Tulpar, sen de ara yol kenarındaki bir çiçekçiyi. Büyük bir çiçek buketi hazırlasınlar."

"Ne için abi?" diyecek oldu Fiko.

"Sana geçmiş olsun hediyesi Fiko." dedi Kenan. "Kırılan burnun düzelinceye kadar koklarsın."

Fiko yeniden sessizliğe bürünürken Timur çiçeklerin ne için olduğunu tahmin ediyor, tahmininde yanılmak için içten içe dua ediyordu. Kendini gizlemek, tepkisiz kalmak her geçen gün biraz daha zorlaşıyordu. Başını belli belirsiz sağa eğerken telefonunu çıkarıp yol üstündeki bir çiçekçiyi aradı. İşletme sahibi hangi renk istediğini sorduğunda, "Kenan Bey, renkleri ne olsun?" diye sormak zorunda kaldı.

"Beyaz." dedi Kenan anında. "Hepsi beyaz papatya olsun. Ahuzar'a beyaz yakışır."

Tek bir cümle başını ağrıtmaya yetti. Alev gibi kadına papatya vermek sadece bu sik kırığının aklına gelebilirdi. Kırmızı gül yakışırdı ona... Yersiz bir düşünceydi. Dişlerini sıkmamak için yoğun bir çaba göstererek siparişi verdi Timur. Tek bir temennisi vardı: Ahu'nun yine öfkesini kuşanmış olması, bütün bu çiçekleri ateşi ile yakması. Şu an zevkle izleyeceği tek görüntü buydu.

******

Elimdeki bezle Kadife'nin yanaklarını silmeye devam ettim. Keskin kahveler ve uzun gözler okşayışlarımın altında mahzunlaşmıştı. Sadece beni izleyip derin nefesler veriyordu. Onun için sadece ben vardım. Dünyaya geldiği andan beri gördüğü yüz bendim. Bundandı ben varken bütün dünyası yanındaymış gibi bana bakması, sakinleşmesi ve huysuzlaşmaması. Titredi aniden. Bacakları sızlamış olmalıydı.

"Şşş!" diyerek sakinleştirmeye çalıştım. Elimdeki temiz bezi bir kenara bırakıp avuç içlerimi yanağına ve boynuna yasladım. "Acıyor, biliyorum ama geçecek kızım. Söz, geçecek..."

Boğuk boğuk kişnedi ama dinledi sözümü. Yeniden sakinleşti. Kurşunlar eklemlere zarar verecek noktalara gelmediği için şanslı olduğunu söylemişti doktor ama yine de uzun bir süre koşamayacaktı. Bacakları ağır hasar alan atların ötenazi edildiğini anlatırdı babam eskiden. Vahşet görmüş gibi dinlerdim bu dediklerini. Yaratılışı gereği her zaman dik durması ve ayakta olması gerektiğini söylerdi. Uzun süre ayağa kalkamayan atların ölmeye mahkum olduğunu söyler, atın özünün koşmak ve hür olmak olduğundan bahsederdi.

Dünden beri uyutuluyordu Kadife. Uzun süre yatamazdı atlar. Günde bir iki saat uyusalar yeterdi. Uyurken dahi ayakta, bacakları üzerinde dururlardı. Bu yüzden sürekli ayağa kalkmak istiyordu. Bunu engelleyen tek şey doktorların verdiği ilaçlardı. Ellerim altındaki bedeni yeniden gevşerken tüyleri titredi. Gözlerini gözlerimden çekmeden yavaşça kapatıp yeniden uykuya daldı.

İş için dün gece radyoya gitmek zorunda kalmıştım. Yanında ben yokken ilgilenenleri fazlası ile zorladığını duymuştum. Elimden geldiğince yanından ayrılmamaya çalışıyordum. Alnımı yanağına yaslayıp onunla birlikte derin derin soludum. Sargılı bacaklarına bakacak cesareti hâlâ bulamıyordum.

"Geçecek, geçecek..." diye teselli vermeye çalıştım. Çoktan uyumuştu oysa. Duyması imkansızdı. Belki de verdiğim teselli kendimeydi.

"Abla." diyerek kapıda beliren Biricik'e takıldı bakışlarım. Günlerdir doğru düzgün görüşemiyorduk. Eve gidip üzerimi değiştirerek işe oradan da Kadife'nin yanına geliyordum. Vurulduğunu değil, yaralandığını söylemiştim sadece. Kırık da olabilirdi yarası, zedelenme de kurşun da. Saklanan yaraların nedeni görünmezdi.

"Biricik." diyen bakışlarım ona kalktı. Siyah, bedenimi tamamen sarmalayan bir elbise vardı üzerimde. Dizlerimin bir karış üzerinde bitiyordu. Bacaklarımda Yakup Öz'ün ilk saldırısından kalan minik morluklar vardı ama iyileşmeye dönmüşlerdi. Belli belirsizlerdi. Hâlâ iyileşmeyen tek yara avuç içimdi. İnatla kabuğunu söktüğümden, iyileşmesine izin vermediğimdendi bu güçsüzlüğü. Yine sızlıyor ve yanıyordu. Artık sarmıyordum. Bazı yaraları sarmak kapatmıyordu. Nefes almasına izin vermek, yüzleşmek gerekiyordu.

Bana doğru ilerlerken çantasını köşedeki koltuğun üzerine bıraktı. Dün gelmek istemişti ama ziyaretçi kabul edilmiyor diye izin vermemiştim. Bugün benden habersiz gelmişti. "Nasıl?" derken Kadife'ye ilerledi. O atları benim kadar sevmezdi. Ama nefret de etmezdi. Nötr durmayı tercih ederdi. Kadife benim için özel olduğundan sadece ona sıcaklık gösterirdi. Yine öyle oldu. Yanıma sokulup uyuyan Kadife'nin siyah yelelerini okşadı.

"İyi." dedim kısaca. "Toparlıyor."

"Vurulmuş." derken şaşkın bakışları bana döndü. "Az önce doktordan öğrendim. Neden bana söylemedin?"

Sessizce Kadife'ye bakmaya devam ettim.

"Abla!" diye diretti.

Gözlerim ağır ağır kapanıp açıldı. Uykusuz ve yorgundum. "Üzgündüm. Sesli dile getirmek istemedim." dedim sadece.

Zorlamadı. Anladı. Kadife ile birbirimize pamuk ipliği ile bağlıydık. O benim acımı ben onun acısını hissederdim. Kaç gündür dizlerim sızlıyor, bedenim yanıyordu. Acısı benim bedenimde geziniyordu. Bunu en iyi Biricik bilirdi. Kollarını yandan bana doladığını hissettim. Saçıma sessiz bir öpücük bıraktı. Ona sarılıp teselli bulmak istedim ama küçüktü. Abla

olan ise bendim. Bu zamana kadar hep onun için dik durmuştum. Yine öyle durdum. Boynuma dolanan koluna minik bir öpücük bırakıp omuzunu okşadım.

"İyiyiz, merak etme."

Geri çözüldü kolları. "Nasıl oldu bu?"

"Boş ver." demekle yetindim. "Geçti gitti. Önemli olan Kadife'nin iyi olması."

Kaşları çatıldı. "Ne demek *boş ver* abla? Hayvanı vurmuşlar, nasıl boş vereyim? Sürekli bunu yapıyorsun. Benden hep bir şeyler saklıyorsun! Çocuk değilim artık. Bir derdin varsa bana da söyle! Yükün varsa benimle de paylaş. Kardeşin değil miyim ben senin?"

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Dolu dolu bakıyordu. Bencildi. Bazen o kadına benziyordu ama her şekilde benim kızımdı. Kıyamıyordum tek bir acının dahi ona değmesine. Her kötülüğü göğsümde ezip ona değdirmemek için mücadele ediyordum. Kaburgalarım paramparçaydı artık ama Biricik yanımdaydı. Yeterdi. Hayatımda büyük bir umut vardı. Yeterdi. Bunlar Ahu'ya yeterdi.

Gülümserken yaralı olmayan avuç içimle yüzünü dokundum. "Kardeşimsin." dedim. "Canımsın."

Bakışları daha da çocuklaştı. Küçükken de böyle bakardı. Avuç içimi ne zaman yanağına yaslasam kedi gibi daha çok sokulurdu. Yine öyle yaptı. "O zaman neden böyle yapıyorsun?"

Seni korumak için diyemedim. Yaklaşıp alnına derin bir öpücük bırakabildim. "Kendi kendine kurma." derken her şeye normal bir hava vermeye çalışarak geri ayrılmıştım.

"Ormanda avcılar varmış. Kadife yine çiftlikten kaçıp ormana gitmiş. O sırada vurulmuş."

"Sadece bunu kast etmediğimi biliyorsun." dedi küskün küskün. Bakışları diğer yanımda kalan kapıyı işaret etti.

Dönüp baktığımda kapının önünde dikilen baş zebanim; Adriel'di. Bakışlarımız birbirine değince gözleri ile dışarı gelmemi işaret etti. Zorlamadım. Biricik'in alnına derin bir öpücük bırakıp sandalyeden kalktım.

"Başından ayrılma. Ben şimdi geliyorum." deyip odanın çıkışına ilerledim. Benim yerime Kadife'nin yelelerini okşamaya başlamıştı bile. Odadan çıkarken kapıyı kapattım. Sol köşede bekleyen Adriel'e ilerledim. "Ne var?" diyen sesim her zamanki gibi sert ve düzdü.

Uzatmadı. "Patron sizi çağırıyor." Elini ileri doğru uzattı. "Gidelim."

Kolumdaki saate baktım. Beş buçuğa geliyordu. Adı geçtiği, yüzü zihnimde canlandığı an öfkelenmeye engel olamıyordum. "Patronunun bu ara benimle uğraşmak dışında daha mühim işleri yok mu?" diyerek inceden bir laf soktum.

Zira dünden beri bütün basın Kralşanlar ile inliyordu. Büyük bir zevkle izliyordum her detayı. Bu darbenin sadece Kralşan'ın canını sıkacağına, asla etkilemeyeceğine emindim ama umudumun ilk zaferiydi ve benimdi. Bundan daha özel hiçbir şey yoktu.

"Her türlü size ayıracak zamanı bulur." dedi sevimsizce. "Hem bilirsiniz ki Kralşan'a bir şey olmaz. Bunlar onun için ufak sorunlar."

Göz devirdim. Hepsi salaktı. Ne istediğini soracak durumda değildim. Sorsam da bir cevap alamazdım. Kadife'ye

yaptıklarından sonra yüzünü dahi görmek istemiyordum ama her zamanki gibi mecburdum. Ama itiraz etmeden çantamı almak için odaya dönmemin tek sebebi bu değildi. Onu da görecek olmaktı. Kaç gündür yanına gitmek için bir bahane arıyor ama bulamıyordum. Mesaj atmak istiyor ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Radyodan mesaj göndermeye çalışmıştım ama dinleyip dinlemediği muammaydı.

Lafımı esirgemez, içimden geçeni söylemeye utanmazdım ama içime ektiği umut tohumu öyle büyüktü ki; söz konusu o olunca kendime dair her şey değişiyor, her şeye başka bir tepki veriyordum. Mesela artık midemde taş değil, kıpırdadıkça içimi okşayan karıncalar vardı. Kalbimin üzerinde ağırlık değil, kanatlanıp uçan kuşlar vardı. Neydi bu? Bilmiyordum.

Çantamı ve trençkotumu alıp, Biricik'in alnına derin bir öpücük bıraktım. "Biraz işim çıktı. Ben gelene kadar yanından ayrılma olur mu?" diye tembihleyerek çıkışa yöneldim.

"Nereye?" diyecek oldu.

Şeytanın inine diyemedim. Her şeye rağmen yine ona gülümsedim. Odadan çıktığımda bu ifadem silinmişti. Siyah topuklu ayakkabılarımın üzerine daha sert bastım. Parmaklarım ve ayağımın arkası paramparçaydı. Trençkotumu üzerime geçirip çantamı koluma asarken Adriel' den önce ilerledim. O benim için tutuşturamadığım alev olduysa ben de onun için yeniden öfkemi kuşanacaktım. Öyle de yaptım. Arabaya binip yine sessizce ilerledik. Korumalar arkamız sıra ilerlerken tanıdık bir yere gidiyorduk.

Sahilde Kenan'a ait bir restoran vardı. Beni defalarca yemeğe götürmüştü. Zehir yesem daha lezzetli olacak

yemeklerdi. Yine aynı döngüyü yaşayacak olmanın sıkkınlığı içinde ofladım ama belli etmedim. Mekana geldiğimizde Adriel kendi tarafından inmeden ben kapımı açıp dışarı çıktım. Seri adımlarla ezbere bildiğim yolda ilerledim. Takıntılıydı Kenan. Bir mekanda bir masanın manzarasını sevdiyse ömrünün geri kalanında her yemeği orada yerdi. Mekândan içeri girdiğimde en uçta kalan masada olduğuna emindim.

Yanılmamıştım. Aynı yerindeydi. Sahil manzarası ve huzurlu yeşillikler dahi onu gördüğümde gelen öfke hissini bastıramıyordu. Bakışlarım ona değil hemen arkasında dikilen Timur'a değdiğinde her şey değişti. Öfke yerini deniz esintisine, nefret yemyeşil ormana dönüştü. Kenan ile onu ayıran ince bir çizgi değil, keskin bir bıçaktı. Benim gözümde ise evrendeki her insandan daha da ayrı bir köşedeydi. Nedenini yine bilemedim. Günler önce söyledikleri kulaklarımda yankılanıp duruyordu. Bu kadar etkilendiğim için kendime kızıyor ama engel olamıyordum. Ona güvenmemek için artık hiçbir çıkış yoktu. Her yol oydu.

Bakışları bendeydi. Kenan'a doğru yürüdüm ama aslında ona ilerledim. Her adımında keskin kahveler biraz daha belirginleşti. Dümdüz ve ifadesiz bakıyordu ama gözlerinde her zamanki donukluk yoktu. Üşümüyordum. Normal bir döngü içindeymiş gibi başımı hafifçe öne eğip saçlarımı geri savurdum. Masanın önüne geldiğimde bakışlarımı Kenan'a çevirmek zorunda kaldım. Keyifle salata yiyordu.

"Hayatım!" dedi yerinden toparlanmaya çalışırken. "Hoş geldin."

Cevap vermeden yüzüne baktım.

Kaçları çatıldı. "Yine biraz gergin gibisin."

Cevap vermeyen bakışım sürüyordu. Yüzsüzlüğü mide bulandırıcıydı.

"Bana kızdın değil mi?" derken sandalyeyi geri itip köşeden çıktı. Bana doğru ilerledi. "Ondan bu hallerin."

Yine cevap vermedim.

"Haydi ama!" dedi tam önüme geldiğinde. "Sesini duymaya ihtiyacım var bebeğim. İki gündür görüşmüyoruz. Özlemedin mi beni?" Yanımdan geçip sol köşede kalan sandalyeyi benim için geri çekti. "Gel. Otur şöyle."

Net oldum. "Ne söyleyeceksen söyle. İşim var."

"Kadife'nin yanına mı gideceksin?" dedi yüzsüzce. Yeniden bana doğru ilerledi. "Bebeğim..." Derin bir nefes verdi. "Sevkiyatı sen ihbar etmemişsin. Neden bana masum olduğunu söylemedin?" Tam karşıma geldiğinde omuzuma dökülen saçlarıma uzandı. "O zaman böyle canını yakmak zorunda kalmazdım."

Hain ortaya çıkmış mıydı? Kimdi? Saçlarıma değen elini geri iteledim. Sorularımı yuttum. Gözlerimdeki, nefret ve öfke yerli yerindeydi. "*Ben yapmadım* desem inanacak mıydın?"

"Hayır." dedi anında.

"O zaman?"

"En azından seni üzmezdim."

Güldüm. "Hayır. *Ben yapmadım* diye sana yalvarmam hoşuna giderdi."

O da güldü. "Beni bu denli tanıman çok seksi."

"Siktir git!" demeden edemedim. Ağzımı bozmama neden oluyordu.

Büyük bir kahkaha attı bu noktada. Dudaklarını dişlerken yüzüme daha çok yaklaştı. "Bak işte bu daha da seksi." Gülen siyah gözleri en tehlikeli tonuna bürünmeye başlıyordu. Yüzlerimiz arasında bir karış varken durdu. "Seni üzmek bana zevk mi veriyor sanıyorsun Ahuzar?"

"Evet."

Başını iki yana salladı. "İnan bana bebeğim, bu durum kalbimi paramparça ediyor." Bir adım gerileyip masa üzerindeki büyük papatya buketine uzandı. "Özür hediyem." derken alıp yüzsüzce bana uzatmıştı. "Kadife içinde bütün imkanlar zorlanacak, emin ol. İyileşmesi için elimden geleni yapacağım."

Hastaydı. Narsist bir manyaktı. Biliyor ama her defasında tüylerimin ürpermesine engel olamıyordum. Bana cehennemi yaşattıktan sonra cennet vaat ediyordu. Ne önemi vardı! Öfke içimde aniden patlayıp bütün benliğimi ele geçirirken her zaman ki gibi gözlerimin karardığını hissediyordum. Uzattığı büyük buketi aldım. Kan revan içinde bırakmıştı her yanımı ama bembeyaz çiçekler mi veriyordu?

"Bana aldın, öyle mi?" diye mırıldandım.

Gülümsüyordu manyak. "Haydi gel, yemeğimizi yiyelim." dedi hiçbir şey olmamış gibi. "Aramızdaki sorunları tatlıya bağlayalım."

O aynı köşesine ilerleyip oturdu ama ben oturmadım. Bakışlarım ona değdi. Dişlerini sıktığı kasılan çene kemiklerinden belliydi. Artık ifadelerini tanıyordum. Öfke şakağıma bir darbe daha indirirken kucağımdaki çiçeklerde

Kadife'nin kanı vardı. Beynimdeki bütün hücreler aynı anda aynı noktaya darbeyi indirdi. Elimdeki buketi şiddetle yan masaya vurup parçalamaya başladım. Çiçekleri severdim ama dalında. Onun eline değen hiçbir şeye tahammülüm yoktu. Art arda masaya darbeler indirirken hepsi sadece izliyordu. Çantam kolumdan sıyrılıp düştüğünde durmadım. Buket küçülene kadar vurmaya devam ettim.

En sonunda elimde kalan parçayı yere savurdum. Siyah topuklularımla her birini ezerek Kenan'a ilerledim. Zevkle izliyordu. Yemek masasının üzerindeki çatalı alıp aynı öfke ile elinin üzerine sapladığımda bütün ifadesi alt üst oldu. Bunu beklemiyordu. Acılı bir inilti dudaklarından dökülürken elinin üzerine batan çatalı hızla kavrayıp yana savurdu. Ayağa kalktığında oturduğu sandalye geriye doğru devrilmişti. Şaşkın bakışları bana döndü. Her seferinde kesik bir bıçağı boğazına dayıyor ama zarar vermiyordum. Çünkü umudum yoktu. Artık bu cehennemin bir çıkış kapısı vardı.

Masadan iki adım geriledim. "Canımı yakman canını yakıyorsa," diye soludum. "Sana gerçek bir can acısı veriyorum!"

"Lan!" diyerek ileri atılmayı denedi Fiko. Durması için üzeri kanayan elini kaldıran Kenan oldu. Durmadı. Bana doğru bir adım daha atmaya meylettiğinde önünü kesin bu defa oydu. Üzerime yürümeye meyleden öfke ile aramda durdu.

"Fiko, dur!" dedi Kenan şaşkın bir tebessümle. Yaralı elini iki kere salladı. "İşte seni sevmem için bir neden daha sevgilim. Artık acılarımız ortak."

Öfkeyle ekşidi yüzüm. "Ruh hastası!" Masanın örtüsünün ucunu kavrayıp hızla yere çektim.

"Zıkkım ye, şerefsiz!" diye solurken masanın üzerinde ne varsa örtü ile beraber çekip çiçeklerin üzerine dökmüştüm.

Her şey şiddetli bir sesle paramparça oldu. Elindeki yara umurunda bile değildi. Bakışları her zamanki gibi bu sinir ve öfkeden zevk aldığını gösteriyordu. Ayağımın ucunda kalan beyaz tabağa topuklu ayakkabımın ucuyla tekme atıp yana savurdum. "Hayatımdan defolup gittiğin güne kadar sana nefret kusmaya devam edeceğim." derken işaret parmağımı yüzüne doğru kaldırmıştım. "Acıdan kıvransam dahi bana zorla yaptırdığın hiçbir şeyi kabul etmeyeceğim. Bunu sakın unutma Kralşan! Sana ölsem dahi boyun eğmeyeceğim!"

İfadesizce izliyordu kustuğum nefreti. Başını hafif sola eğerken yine alay dolu tebessümünü kuşanmıştı. "Gururun gözlerimi yaşartıyor."

"Geri zekalı!" diye soluyarak arkamı döndüm. Yerden çantamı aldım. Aynı saniyelerde göz ucuyla ona bakabilmiştim. İfadesiz bakışları bende değil yerdeki çiçekler ve dağılan masadaydı. Saniyeler içinde gözleri bana değdiğinde bir kaşı hafifçe havalanmıştı. İstemsizce artık yüzünün her bir detayını okuyordum. Elimde değildi. Yutkundu. Ellerini önünde bağlarken duruşunu dikleştirdi. Gördüğünden memnundu. Geldiğimde kaşlarının arasında oluşan derin oyuk yok olmuştu.

"Eee ama yemek yemedin hayatım!" diye bağırdı arkamdan Kralşan.

Dönüp sövmemek için dişlerimi sıktım. Kapının önünde bekleyen Adriel sorgusuzca peşime takılmıştı. Arkamı dönüp ona da *def ol* diye bağırmak istiyordum ama ölüm korkusu diriydi. Yakup Öz'ün peşimde olduğunu bilerek diklenemiyordum. Siyah aracın kapısını açıp kendimi arka kısma attım. Adriel sürücü koltuğuna geçtiğinde hedefim Kadife'nin yanına gitmekti ama yapamadım. Benim yüzümden o haldeyken nefes alamıyordum.

Defne'ye gitmek istedim ama Yakup Öz peşimdeyken ona yaklaşamazdım. Bir aydınlığı daha siyaha boyamak sonum olurdu. Eve gitmeyi düşündüm ama nefes alamadım. Kadife yokken çiftlik boş, ev ise boğuktu. Koca dünya da hiçbir yere sığamadım. Elimi gerdanıma atıp sıkışan nefesimi rahatlatmaya çalıştım. Telefonuma gelen mesaj sesi duraksamam neden olmuştu. Cengo'dandı. Elindeki lahmacunun fotoğrafını atmış, *randevulaşalım mı* diye not düşmüştü.

Güven veren tek bir kişi vardı. O da en güvenilmeyecek insanın yanındaydı. Günlerdir yanına gitmek istiyor ama yapamıyordum. Kralşan'ın başına gelenler yüzünden ek mesaide olduğuna emindim. Derin bir nefes verirken Adriel'e, Cengo'nun attığı konumu söyledim. Yarım saat sonra nezih bir kebapçının önündeydik.

Arabadan indiğimde yanımda tabi ki Adriel vardı. Hacı Ömer usta tabelasına ekşimiş bir yüzle baktı.

"İçmeye gitmemi mi tercih ederdin?" derken ilerledim.

Peşime takıldı. "Kesinlikle kebap tercihimdir." homurtusunu duydum.

Restorandan içeri girdiğimizde bakışlarım Cengo'yu arıyordu. Sol köşede gördüm. O da beni fark ettiğinde deli gibi elini bana doğru sallamaya başlamıştı. Yanımdaki Adriel'den bir homurtu daha yükseldi. "Şaka mı?"

Uyuz bir tebessümle kendisine döndüm. "Ne? Sevinmedin mi? Görünce keyfin yerine gelir sanmıştım."

Memnuniyetsizdi. "Bu adamı görmek keyfimi kaçırmaktan başka bir işe yaramaz Ahuzar Hanım!"

"Ne tesadüf! Senin patronunu görmek de bende aynı duygularını uyandırıyor." Göz devirerek önüme döndüm. "Dışarıda bekle! Arkadaşım ile özel konuşacağım."

"Sülüğe bulaşmaya niyetim yok zaten." Adımları gerilemişti. Ama dışarı çıkmadı. Kapının girişinde bir masaya ilerlediğini hissettim. Her türlü tehlikeye karşı tek bırakmamaya çalışıyordu. Anlıyor ve asla minnet duymuyordum. Asıl cehennemi onlar yaşatıyordu.

Cengo'ya ilerlediğimde hâlâ el sallıyordu. Hedefi ben değil, arkadaki kızıl bombaydı.

Masaya yaklaşıp, çantamı sandalyeye bıraktığımda, "Kızıl bomba gelmiyor mu?" diye isyan etti. "Neden ayrı masada?"

"Kes sesini Cengo!" şeklinde bir cevap aldı. "Çok istiyorsan git yanına onunla ye."

Birkaç saniye göz kırpıştırdı. Sonra ise elini usulca geri indirdi. "Biri seni feci sinirlendirmiş."

Cevap vermeden üzerimde ki trençkotu çıkarıp yanda ki sandalyeye bıraktım. Ben hep sinirliydim. Tam karşısına otururken saçlarımı geri savurdum. "Ne yiyoruz?"

Önündeki lahmacunu işaret etti.

"Bir tane de bana söyle.."

Biri kabul etmedi. Üç tane söyledi. Fazlaydı ama ses etmedim. Eskiden kendisi ile çok sık bu buluşmalardan yapardık. Başımızın üzerinden bombalar geçerken dahi yemek yeme potansiyeline sahiptik. Artık yaşlanmıştık. Siparişi verdikten sonra bakışları yine bendeydi. "Evet," derken harfleri uzatmıştı. "Dinliyorum."

"Neyi?"

Kendi lahmacununu yemeye başladı. "Her şeyi! Ne zamandır konuşmuyoruz. Dökül bakalım."

Suyumdan bir yudum aldım. "Aynı. İşe git, Kralşan ile uğraş ve hayatta kal. Döngümü bilirsin."

Ağzı tıka basa doluyken ayranına uzandı. "Dünden beri basın kendisi ile çalkalanıyor. Ahların tutmuş olabilir." Gözleri kısıldı. "Ya da bu işin arkasında da sen varsın."

Güldüm. "Bir galeri patlatacak güçte olduğumu mu düşünüyorsun?"

Başını iki yana yalladı. "Ahuş, senin gözün döndüğünde şehri dahi ateşe verirsin. Biliyorsun değil mi?"

Biliyordum. Ama artık gücüm yoktu. "Bana Ahuş deme. Ayrıca o salak tek darbede yıkılmaz. Basını bilirsin, iki gün konuşulur. Üçüncü gün unutulur."

"Bu unutulmaz." dedi lokmasını yutarken. "Kralşan adına ilk kez leke değdi. Artık polisin de açık yakalamak isteyen gazetecilerin de odağında. Herkes zayıf noktasını bulmaya çalışacak." Bakışları yeniden arkama takıldı. "Bir ben şu kızıl bombanın zayıf noktasını bulamadım ya, yanarım da ona yanarım."

"Mafyaya gir." dedim hiç düşünmeden. "Emimin bu şekilde zayıf bir noktasını yakalarsın."

Mavi gözlerinde eğlenen bir ışıltı parladı. "Alınır mıyım dersin? Başvurular nereden? Kralşan Holdinge mi gitmem gerek?"

İstemsizce gülmüştüm. Lahmacunum gelmişti. Ama iştahım yoktu. Yemek için dahi uzanamadım. İçim başka yöne akıyordu. Kadife'nin ağrıları benim dizlerimi sızlatıyordu.

"Yesene!" diye çıkıştı. "Bu radyoculuk iyice bozdu seni! Nerede benim tek oturuşta üç lahmacunu gömdüğüm arkadaşım?"

Boş vermiş bir şekilde omuzumu kaldırıp indirdim. "Sabit bir işte çalışmak insanın iştahını kapatıyor."

"İşte bu yüzden yeniden muhabirliğe dönmen lazım kızım! Yine ülkeleri gezmeli, bombaların arasında koşmalıyız!" diye çıkıştı bu sefer de. İki eli ile masanın üzerindeki elime uzandı. "Lütfen artık bana geri dön!" diyerek her zamanki ritüele başladı.

Elimi elinden kurtarıp lahmacunuma uzandım. Aklıma düşen anlamsız bir detay vardı. Aç mıydı, tok mu? Peki bundan bana neydi? O da lahmacun sever miydi? Bence severdi. *Yemek seçmem* demişti. Omuzundan yaralıydı. Belki de günlerdir pansuman yapmamıştı. Hatta kesinlikle yapmamıştı. Buna dahi üşendiğine emindim. İlaçları yine aç karnına içiyor olabilirdi. Söylediği söyler beynimde dönüp duruyordu. Bu zamana kadar kimsenin elinden tutmadığı bir ruha bu denli bir umut aşılamak da zarardı. Midemdeki taş ile baş edebilirdim ama göğüs kafesimdeki karıncalar ile ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Mesela şu an bir yolunu bulup yanına gitmek için çırpınıyordum. Ama Adriel'i nasıl atlatacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Sana muhabirlikte başarılar. Biz şarkıdan, türküden devam." dediğimde sesim düşüncelerimin de etkisi ile dalgın çıkmıştı.

"Oraya ait değilsin Ahuzar. Sen muhabirliği seviyordun."

Eskiden severdim. Bütün kemiklerim kırıldıktan sonra değil. Oysa patlamada o da yaralanmıştı ama hayatına devam edebiliyordu. O günde kalan sadece bendim. "Sevgi güven vermiyor Cengo."

"Hayır, güveni veren tam olarak sevgidir Ahuzar. Sevmediğin hiçbir şeye güvenemezsin."

Duraksadım. "Güven için sevgi gerekmez."

Elini iki yana salladı. "Bana en nefret ettiğin şeyi söyle."

Fazla düşünmedim. "Kralşan!"

Başını aşağı yukarı salladı. "Ona güveniyor musun?"

"Asla!"

"Peki bana en güvendiğin şeyi söyle."

Duraksadım. Aklımda beliren bir nesne değildi. Bir ev ya da konumda değildi. Heybetli bir beden ve deniz kokusuydu. "Bir insan..." diye mırıldandım.

Yine başını aşağı yukarı salladı. "Peki onu düşününce hissettiğin şey ne?"

"Güven ve huzur... Bazen ne yapmak istediğini anlamıyorum ama bazen de..."

Muzip bir ifade belirmişti gözlerinde. "Bu bir erkek mi yoksa?"

Dudak büzmekle yetindim. "Ne yapmak istediğini anlamıyorum dediğim an kendi cinsini tanıman çok hoş."

"Erkekler karmaşık varlıklardır." derken ağzına kocaman bir lahmacun dilimi tıkıyordu. "Üzerimize çok düşünme. Biz hiç

düşünmüyoruz mesela."

Ağzı tıka basa doluydu. Umutsuzca baktım bu haline. "Peki...." derken ona doğru eğildim. "Olaya erkek gözüyle bakman için soruyorum. Bir kadın sana güveniyor diyelim. Onun üzgünlüğünü ve kırgınlığını gördün. Ne yapardın?"

Hayatın ile ilgilenmiyorum deyip sonra *ilgimi çektin* diyordu. *Gözlerini bana değdirme* deyip sonra *bana bak* diyordu. *Ben ölümden başka bir şey getirmem* deyip sürekli ölümün ucundan alıyordu. *Bana güvenme* deyip sonra *sana söz* diyor, beni yakan her şeyi ateşe veriyordu. Kafamı karıştırıyor, aklımı bulandırıyordu.

Bütün tabağını bitirmişti. Ayranına uzanırken, "Teselli ederdim." dedi. Bir yudum aldıktan sonra geri bıraktı. "Ama benim için gerçekten kıymetli ise onu kıran şeyi yok etmeye çalışırdım."

Güldüm. "Çok etkileyici."

O da gülüyordu. "Biz erkekler ilkel varlıklarız tatlım." Parmağını bana doğru kaldırdı. "Aşık olduğumuzda mantığımız sıfırlanır."

Tek kaşım havalandı. "Aşk derken?"

Masa üzerindeki ıslak mendil paketine uzanıp hayvani bir kibarlıkla açtı. "Aşk tabi. Kim durduk yere biri üzüldü diye onu üzen şeyi yok etmeye çalışır? Sevdiğimiz kişi için bunu yaparız."

Omuzlarımı kaldırırken dudak büzdüm. "Değer veriyorsundur, arkadaş olarak görüyorsundur..."

Islak mendili ağzına yapıştırıp kendi dudaklarını ovaladı. "Radyo beyin hücrelerini öldürmüş. Önceden bu kadar salak

değildin." Ağzını sildiği ıslak mendille ellerini silmeye başladı. "Bu yanıma dönmen için bir işaret."

Yüzümü ekşiterek ofladım.

"Aşık olduğumda içimden çıkacak olan savaşçının farkında mısın?" Bakışları arkadaki Adriel'e takıldı. "Keşke o da farkına varsa. Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk be kızıl bomba..."

Göz devirdim. "Yanına gidip söyle. Ağzına yumruğu ye ve geri dön."

Güldü. "Kalsın. Uzaktan sevmek aşkların en güzeli. *Güveniyorum* dediğin adam senin için bunu yapar mıydı bakalım?"

Gülüşüm derinleşti. Daha fazlasını yapmıştı ama ses etmedim. Yakamadığım kadar yakmış, içimde anlamsız bir duygu karmaşasına neden olmuştu.

Yüzü zihnimde belirdiği an karıncalaşan göğüs kafesimden rahatsızdım. Aşk derken? İhtimal dahilinde miydi? Peki benim için neydi? Sadece güvendiğim bir dağ, yaslandığım bir gövde mi? Ayranı kafama dikerek içimdeki hisleri dizginlemeye çalıştım zorlanıyordum. Daha fazla yanına gitme isteğimi bastıramayacaktım. Bakışlarımı arkama çevirdim. Adriel elindeki telefon ile ilgileniyordu. Cengo'nun onu oyalamasını isteyebilirdim ama hayatta yemezdi. Başka bir şekilde yanından kaçmam gerekiyordu.

"Hiç yemedin." dedi Cengo.

"Paket yaptıralım. Evde yerim." dedim. "Seni görmeye geldim. Aç değilim."

O bu romantikliğim karşısında erirken ben kaçmak için yollar arıyordum. Saat yediye gelirken ondan önce eve gelmeyeceğine emindim. Dün gitmek istemiş ama Kralşan nezarette olduğu için yanında olduğunu düşünerek gidememiştim. Bugün evde olup olmadığını anlamanın tek bir yolu vardı. Cihan'a mesaj atmak. Numarasını aldığım için şanslıydım. Cengo güncel muhabir haberlerinden bahsederken masa altından Cihan' a kısa bir mesaj attım.

Cihan: Abin eve gelirse bana söyler misin?

Birkaç saniye sonra cevap gelmişti.

Olmuş bil Ahuzar ablam.

Seviyordum bu çocuğu. Tatlıydı. Şu an ne yaptığıma dair ise hiçbir fikrim yoktu. Yanına gidince ne diyecektim bilmiyordum ama içimdeki isteği durduramıyordum. Önceden daha sık konuşma fırsatı vardı. Artık Kralşan tarafından tamamen sarmalanmışken her şey zordu. Cengo yine ona dönmem için yalvarırken umursamadım. Sıkıca sarılıp ayrıldığımızda Adriel'e musallat olmak için ilerleyişine bir tepki olarak Adriel benden önce arabaya binip kapıyı kapatmıştı.

"Bir gün olacak..." dedi Cengo umutla. "Bir gün olacak."

"Aynen..." diye gülerek onayladım. "Savaşmaya devam et. Kesin olur."

Yeniden arabaya bindiğimizde saat sekize geliyordu. Zihnimde kaçabileceğim her yeri taradım. En makul çiftlik cevabına ulaştığımda Adriel'i oraya yönlendirdim. Sorgulamadı. Dakikalar hızla ilerlerken parmak uçlarım çene ve boynumda uzanan yarada geziniyordu. Bu yarada dahi o vardı. Çekmecemde ve güle astığım dilekte o vardı. Midemdeki taş da onun yüzündendi, göğüs kafesimdeki

ılıklık da. Derin bir nefes aldım. Yine abartıp yapışmak istemiyor ama duramıyordum da. Uzak durmamı istiyorsa o da duracaktı. Sınır çoktan geçilmişti.

Çiftliğe vardığımızda sessizdim. Korumalar dışarıdan kalırken bir tek Adriel benimle ilerliyordu. Ahırın önünden geçerken adımlarım duraksadı. Boştu Kadife'nin yuvası. Hep orada olur, ben ne zaman bu köşede belirsem kafasını ileri uzatıp bana bakardı. Olmayışı yara, hâlâ hayatta oluşu ise o yaranın kanamasına engel olan tek şeydi. İlerlemeye devam etti. Eski evimin önüne geldiğimde hemen yan kısımda kalan Cemil babanın evinin ışıkları da yanıyordu. Uğramadım. Yeterince telaşım vardı.

"Tek kalmak istiyorum." dedim arkamdan ilerleyen Adriel'e. Her ihtimale karşı, "Gece burada uyurum. Rahatsız etmeyin." Uyarısını ekledim.

Zorlamadı. Önceden olsa zorlardı ama Kadife'nin başına gelenlerden sonra ne dersem sorgulamadan yapıyor, *dur* dediğim yerde duruyordu. Bir mafya yaveri bile halime acıyordu. Trajikomikti. Evden içeri girip kapıyı kapattığımda burnuma değen ilk koku babamın kokusu olmuştu. Naftalin ve saman. Değişik ama bir o kadar da huzurlu. Bir elimde sıkıca tuttuğum lahmacun poşeti vardı. Topuklu ayakkabılarımı çıkardım.

Biricik sevmezdi bu evi ama ben severdim. Ahuzar'ı Ahuzar yapan her acı bu evdeydi. Başıma vurularak öğretilen bir gerçek vardı. Bastırdığında en çok neresi acıyorsa, insan da o yaraya aitti. Ben Ahuzar; bu eve aittim. Ahu değildi. Topuklu ayakkabılarımı elime alıp odama ilerlerken içimde bölünen iki ayrı kadın vardı. Ahuzar hâlâ bu evdeydi. Odasına girdim. Yatağının üzerinde birkaç dakika oturup düşüncelerini toplamaya çalıştım. Ahuzar'ı o odada bıraktım. Ahu camı açıp ayakkabılarını ve çantasını evin arka kısmına

attı. Lahmacun poşetine sıkıca sarılıp camdan aşağıya atladı.

Üç harf onun için neyi değiştirirdi bilmiyordum ama Ahu, Ahuzar da çok şeyi değiştirdi. Ayağıma topuklularımı giymedim. Perdeyi çekip, camı yarı açık bırakarak kapattım. Ses çıkarmamak için eşyalarımı kucağıma toparlayıp sessizce ilerledim. Çiftliğin arka çıkışına koşar adım ilerledim. Ayaklarımın altına batan taşlar canımı yaktı ama umursamadım. Duvarın dibine geldiğimde aklımda beliren anı yine ona aitti. Geniş omuzlarına oturtarak indirmişti bu duvardan aşağıya. Bunu da yapmamalıydı. Yıllarca bu duvarı tek çıkmaya alışmış birine merdiven olmamalıydı.

O zaman böyle ona koşmak zorunda kalmazdım!

Yaptığım şeye inanamıyor ama yine de yapıyordum. Riskliydi. Yakalanma korkusu ile kalbim göğüs kafesimi deliyordu ama durmaya da niyetim yoktu. Poşeti, çantamı ve ayakkabıları arka tarafa savurdum. İçim yandı ama yine durmadım. Tetikçi izliyorsa şu an kafama sıkabilirdi. Yalın ayak, bir türlü iyileşmeyen elimle tırmandım duvara. Ayağımın altını bir taş parçası kesmişti ama durmadım. Panik daha büyüktü. Duvarı tırmanıp aşağıya atladığımda ayak bileğimi incittim. İnlememek için elimi dudaklarıma kapatıp çantama, ayakkabıma ve çok kıymetli lahmacunlarıma uzandım.

Ayakkabı ve çantamdan özür dilerken sekerek ilerledim. Ayağımın altı daha da sızlayınca topuklu ayakkabılarımı giyip koştum. Ona gitmek için seçtiğim bu yaratıcı yollar ve çabam için bile kıymetimi bilmeliydi. Toprak yolda sekerek ilerleyip ana caddeye çıktım. Trençkotumu çıkarıp başıma kapattım. Bu şekilde asla dikkat çekmeyeceğimi düşünerek ilerledim. Bileğim sızlıyor, zaten yaralı ayaklarım daha da acıyordu ama durmadım. Yağmur başladı. Lahmacun

poşetinin ağzını daha sıkı kapatıp göğsüme sakladım. Ben ıslandım ama ona götüreceğim şeyi korudum.

Haklıydı belki de *anne* denen kadın. Sevince abartıyordum. Bu düşünce ile yavaşlamak isteyen adımlarımı başka bir güç daha da hızlandırdı. Yağmur şiddetini artırdığında soğuk da bastırmıştı. Sonbahar yaklaşıyordu. Dakikalarca yürüdükten sonra bir taksi gelmişti. Arabasını ıslattığım için amcadan dahi özür diledim. Onun mahallesine geldiğimizde yağmur yavaşlamış ama hâlâ devam ediyordu. Evinin uzağında indim. Trençkotumu yeniden başıma atıp yağmurdan ve görünmekten korunmaya çalıştım.

Bileğim daha da sızlıyordu. Topallayarak ilerledim. Kucağımda hâlâ sıkıca tuttuğum lahmacun poşeti varken çantamdan telefonumu çıkarıp Cihan'dan mesaj olup olmadığını kontrol ettim. Yoktu. Biraz ilerlediğimde evini görmüştüm. Güven veren ışıkları kapalıydı. Burnumu çekerek ilerledim. Soğuk ve sırılsıklam olan kıyafetlerimin etkisi ile titremeye başlamıştım. Evine çıkan demir merdivenlerin altına sinerek yağmurdan korunmaya çalıştım. Ne zaman geleceğini dahi bilmiyordum. Belki de saatlerce burada bekleyebilirdim.

Ama beklerdim.

Bekledim de. Dakikalar hızla ilerlerken yağmur buraya dahi ulaşıyordu. Gecenin silahına saklanmaya çalıştım. Titremem artık son noktadaydı. Üzerime kısa bir elbise, başımın üzerinde trençkot vardı. Kucağımdaki lahmacunlardan artık bir hayır gelir miydi bilmiyorum ama inatla sarmalamaya devam ediyordum. Akan burnumu zapt etmek gittikçe zor bir hal alıyordu. Soğuğu engellemek için yerimde kıpırdandıkça bileğim sızlıyor, ayaklarım acıyordu. Dakikalar ilerledi. Ben onu bekledim. Yine *git* derse korkusu ağır, *seni bu cehennemden sağ çıkaracağım* sözü daha da ağırdı.

Birkaç gün öncesine kadar eninde sonunda öleceğimi düşünüyordum. Artık içimde beliren tek bir korku yoktu. Bana bu güveni verip *git*diyemezdi, dememeliydi.

Dakikalar ilerledikçe yağmur şiddetini artırıyordu. Art arda üç minik hapşırık kaçtı dudaklarımdan. Akan burnumu çekerken merdivenlerden bir gıcırtı sesi yükseldi. Bir kere daha hapşırdım. Kedi miyavlamasından farksızdı sesim ama merdivenlere adım atan ayak gerilemişti. Onun olup olmadığına emin değildim. İkinci katta yaşayan kişi de olabilirdi. Elimi dudaklarıma kapatıp başımdaki trençkotu daha yüzüme çektim. Deve kuşundan bir farkım yoktu. Gözlerimi kapatıp başımı yere eğerken hâlâ titriyordum.

"Ahu..." diyen sesi geldi derinlerden.

Soğuk gitti. Panik kayboldu. Yerine deniz kokusu ve huzur kuruldu. Elimi dudaklarımdan çekmeden başımı ona doğru kaldırdım. Sırılsıklam bir haldeydim. Vasat bir görüntü içinde olduğuma da emindim ama umursamadım. Hafifçe eğilmiş, merdivenin altındaki bana bakıyordu. Keskin kahvelerindeki şaşkınlık barizdi. Beklemiyordu. Haklıydı. Benden kendimi burada bulmayı birkaç saat öncesine kadar beklemiyordum.

Yağmur damlaları keskin yüz hatlarında gezinirken geniş omuzları ıslanmıştı. Kısa saçlarını etkileyen hiçbir yağmur tanesi yoktu. "Merhaba..." diye mırıldandım elimi dudaklarımdan çekerken. *Neden geldin* derse açıklayamazdım.

"Ne işin var burada?" demeyi seçti.

Dudaklarımı dişledim. Burnumu bir daha çekerken hâlâ titriyordum. "Gizli geldim... Kimse görmedi. Merak etme."

"Merak ettiğim bu mu sence?"

Bir daha çektim burnumu. Minik bir öksürükle boğazımı temizlerken utanç yanaklarıma yakıyordu. Üşüyor ama tenimin yandığını hissediyordum. "Sana yemek getirdim..." derken kucağımda canı çıkan poşeti ona uzattım. Öyle sıkı kavramıştım ki, ona uzatana kadar kollarımın uyuştuğunu fark edememiştim.

Bir poşete, baktı. Bir bana. Kimi için kısa, bizim için uzun bir süreydi. Gözlerinde beliren ifadeyi ilk defa okuyamadım. Tepkileri sınırlı olduğunda anlayabiliyordum. Bu ilkti. Minik bir ışık, küçük bir titreme geçmişti sanki keskin kahvelerden.

"Ne zamandır orada bekliyorsun?"

Hâlâ titriyordum. "Bilmiyorum." derken sesimde titremişti. "Saate bakmadım."

Bakışlarındaki titreyiş artık belirgindi.

"Lahmacun..." dedim bu bakışı karşısında ne yapamayacağımı bilemeyince. "Sever misin ki?" Bir daha çektim burnumu.

Başı hafifçe sağa eğildi. Derin bir nefes verdiğini duydum. Bakışlarını arkasına çevirdi. Yağmur hâlâ devam ediyordu. Yağmur varken sokaklar boş olurdu. En azından ben gelirken kimse yoktu. Asıl yağmur yağarken çıkılmalıydı sokağa. Islanmalı, arınmalıydı insan. Minik bir hapşırık kaçtı dudaklarımdan. Edebiyata gerek yoktu. Yağmur yağarken herkes evinde oturmalıydı. Benim burada ne işim vardı?

Kaçma dürtüsü fazlası ile baskındı. Ömrümde ilk defa böyle bir şey yapıyor, kovulduğum kapıya inatla geliyordum. Delirmiş olmalıydım. Dudaklarımı dişleyerek yana minik bir adım atarak kaçmaya meylettim. Poşeti kafasına atıp kaça da bilirdim ama yapmadım. Poşeti ona doğru uzatıp yana doğru iki adım attım. "Gideyim be-" diyecek oldum.

Kolumdan kavrayınca gerisi gelmedi. Poşet ile beraber yanına çekip bedenimi göğsüne yasladı. Islaklığımı umursamadı. Ceketinin bir kısmını başımın üzerine açıp yeterince ıslanmamış gibi yağmurdan korurken kolunun altına saklayarak merdivenlere ilerletti. Deniz kokusu bu noktada fazlası ile baskındı. Bedeninden yayılan sıcaklık ve göğsündeki güven ise devasa. Kadife'nin acısı ile fark edememiştim ama o gece öyle sıkı sarılmıştı ki; ömrüm boyunca diken olmadığımı hissettiğim tek andı.

Yine öyle bir andı. Kolunun altına saklayıp merdivenlere ilerletti. "Sadece bunu vermeye geldim. Gitmeliyim." diyecek oldum.

Çok mantıklı bir cevap verdi. "O zaman kapının önüne bırakıp gitseydin."

Aklıma dahi gelmediği için sessiz kaldım. Merdivenleri dip dibe çıkarken sızlayan bileğim yüzünden topallıyordum. O bir adım önde gidip ceketi hâlâ başıma tutmaya çalışırken ben geride kalmıştım. Tepeden bana baktığını hissediyordum ama bakışlarımı kaldıramadım. Hem neden ceketi ile yine beni saklıyordu? Geldiğime pişman olma seviyemi azaltıyordu.

"Ne oldu?" dedi.

"Hiç." dedim hemen.

Yeniden adım atmaya denedim. Benden bir basamak ilerideyken topallamama da izin vermedi. Kendisinin bu tarz şeylere tahammülü yoktu. Artık tanıyordum. Aniden kolunu kalçalarımın altına dolayıp yine tek kolunun üzerine oturmamı sağladı. Ayaklarım yerden kesince şaşkınlıkla ona döndüm.

Boynuna tutunamadım. Hâlâ kucağımdaki lahmacun ve çantayı koruma derdindeyken, "Ne yapıyorsun?" diye soludum.

Bakışları önündeydi. "Bu sefer sandık yoktu sanırım."

Kafamda trençkot asılı bir şekilde kolunda hatta dışarıdan bakan bir göz için kucağındaydım. Tedirginlikle başımı daha da önüme eğdim. "Yoktu! O yüzden duvardan atladım! Şimdi indir yere! Gizlice gelmek için canım çıktı sen bayrak gibi sallıyorsun! Biri görecek."

İndirmedi. Sessizce benimle birlikte merdivenleri çıkmaya devam etti. Acele değildi adımları. Aksine oldukça sakindi. Boynuna tutunamadığım için gövdemin bir yanını ona daha çok yaslamak zorunda kaldım. Ses etmedi. Ayaklarım acıyordu. Ona gelmek için daha da kanatmıştım her bir yerini. Yaralarımı gören, üzerine basmama izin vermeyen yine oydu. Oysa ben her yaramın üzerine bir avuç tuz basardım. Ama bu defa o vardı. İzin vermedi. Verdiği güven tam olarak bu noktada başlıyordu. Onunla ilk karşılaştığımda da beni tanımadığı halde daha çok yaralanmamam için gövdesi ile siper olmaya çalışmıştı. Engel olamamıştı ama denemişti. Boynumdaki derin yaraya ilk dokunan da oydu. Bedenimdeki kırıkları gören de.

O beni kucağında bir sedyeye taşırken hiçbir yerim acımamıştı. Bütün kemiklerim kırıldığı halde o anda bile gövdesi huzurlu ve rahattı. O gittikten sonra, bir hastane yatağında uyandığımda başlamıştı bütün sızı. Şimdi de acımıyordu ayaklarım. O gelince gidiyordu hepsi. Tehlikeli bir duyguydu. Bedenim yerine kalbim sızlıyordu.

Yarası olduğu aklıma gelince paniğim büyüdü. Birkaç saniye için hangi kolundan yarası olduğunu algılayamadım. "Yaran vardı!" diye çıkıştım sessizce.

Kapıyı açtı. "Evet, hâlâ var."

Doğru ya! Kapıyı kilitlemiyordu. Ben neden dakikalardır dışarıda bekliyordum o zaman? Çünkü B12 eksikliği başımıza belaydı. Evden içeri girdiğimizde kapıyı hemen kapattı. Kucağından inmek için hareketlendim ama yine izin vermedi. Kendi ayakkabılarını çıkarırken, "Çıkar." dedi.

"Ne?" demiş bulundum. Bulunduğum konumun sersemiydim.

Bakışlarını bana çevirdi. Çevirmemeliydi. Ben ona bakıyordum çünkü. Onun da bana dönmesi arada az olan mesafenin daha da farkına varmama neden olmuştu. Islak saçlarımın yanaklarıma yapıştığını hissediyordum. Tek kolunda oturmuş, üç yaşında bir çocuk gibi taşınırken ne düşünmememi bekliyordu? Bunu yapmaya bir son vermeliydi. Ne zaman bu noktaya gelsem anlamsızca hoşuma gidiyordu. Yerden yüksek, kötülüklerden uzaktı. Topukluları da bu yüzden kuşanırdım ben. Yerden uzak olmak için...

Yutkunarak önüme dönerken ne demek istediğini en sonunda kavrayabildim. Ayakkabılarımdan bahsediyordu. Yapabildiğim tek şey yeniden yutkunmak, hâlâ göğsümde sakladığım lahmacunlara daha sıkı sarılmak ve parmaklarımı oynatarak ayakkabılarımı ayağımdan çıkarmak oldu. Herkesin dediğinin tam tersine giderken o ne derse yapıyor olmak delilikti. İçimde kuytuda kalmış bir kız çocuğu vardı. Herkes Ahuzar'a sesleniyordu. Bir tek o ona. Sevgiye açtı o çocuk. Güvene muhtaçtı.

Topuklular ayağımdan çıktığında derin bir nefes verdim. Fazla sızlatıyorlardı. Yeniden ona baktığımda keskin kahveler yüzümün ondan tarafa olan köşelerinde geziniyordu. Önceden bu denli net bakmıyordu. Bu bakışta ilkti. Ne

yapacağımı bilememem neden oluyordu. Kolay kolay etkilenmezdim ama üzerimde inkar edemeyeceğim bir etkisi vardı. Sersemliyordum.

Yine gözlerini kaçıran ben oldum. Önüme döndüğümde inmek için hareketlenmeye çalıştım ama bırakmadı. Sızlayan bileğimin yere değmesine izin vermedi. İlerleyip yatağın üzerine bıraktı bedenimi. Yatağının üzerinde oturur bir konuma geldiğimde doğruldu. Aynı saniyelerde başımın üzerindeki trençkotu da çekip almıştı. Islak saçlarım daha çok yüzüme döküldü. Heybetli bedeni önümde dikilirken alttan alttan baktım yüzüne. Üşüyordum. Hasta olacağıma emindim. Hapşırarak burnumu çektim.

"Bana gelmek için buna değer miydi Ahu?" diye homurdandı. Birkaç adım gerileyerek ona bakmamı kolaylaştırdı. Elindeki ıslak trençkotumu arkasında kalan koltuğun üzerine savururken bakışları hâlâ bendeydi.

Cevap olarak bir kere daha hapşırdım. Bacaklarım titriyordu. Burnumu çekerken, "Aynı soruyu ben de sana sormaya geldim." diye mırıldandım. Tek gecede aleve verdiği her şeyin benim için olduğunu söylemişti. Değer miydi?

Kendi ıslak ceketini de çıkarıp trençkotumun yanına savurdu. Ben bir kere daha hapşırırken dolabına ilerledi. Bakışlarım masasına takıldı. Gördüm diye bordo ojeyi saklamamıştı. Hâlâ vazosunun hemen yanındaydı. Her zamanki gibi yatağa en yakın uçta sigara ve küllük vardı. Onların hemen yanında ise bir kitap.

Divan Şiirinden Seçmeler

Şiir mi okuyordu? Varlığını yeniden önümde hissettiğimde bakışlarımı ona çevirdim. Elinde bir tişört ve eşofman vardı. "Şunları giy." dedi sakince.

Gerek yok diyecek oldum ama fırsat vermeden kucağıma bırakmıştı kıyafetleri. Göğsümde sıkıca tuttuğum lahmacun poşetine uzanıp aldı. Normal bir döngü içindeymişiz gibi poşetle mutfağa ilerledi.

Kendime gelmeliydim. Bu kadar sessizlik onun garibine gitmeye bilirdi ama benim için fazlası ile garipti. "Kıyafete gerek yok." derken ayağa kalktım. Ayaklarım anlamsızca şişmişti. Üzerine bastığımda sızladılar. Ama belli etmedim. Tıpkı lafı eğip bükmediğim gibi. "Yemeği vermeye bir de teşekkür etmeye gelmiştim."

Poşeti tezgahın üzerine bırakırken bana döndü. Siyah gömleğinin üsten bir düğmesini açıp yakasını genişletti. "Ne için?"

"Umudumu kırmadığın için."

Tezgâh üzerindeki dağınık ilaçlardan birini alıp ağzına attı. Dolaptan aldığı bir bardağa su doldurup ilacı içtikten sonra bardağı sertçe tezgahın üzerine bıraktı. Keskin kahveler yeniden beni buldu. "Bir hatayı bir kere yaparım."

Bir kaşım havalandı. "Bu dediğin artık *ayağımın altına dolaşma* demeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Gözleri kısılırken yakasından bir düğmeyi daha açtı. "Öncesi için gerekli özrü dilediğimi düşünüyorum." Bana doğru ilerledi. Göğüs kafesimdeki karıncalar artıyordu. Karşıma dikildiğinde bakışları birkaç saniye gözlerime değip arkamda kalan yatağa eğildi. Kıyafetleri alıp yeniden kucağıma sıkıştırdı. "Şimdi beni yormadan değiştir şu üstünü Ahu. Üşüyorsun."

"Gitmem lazım." dedim panikle. "Adriel fark edebilir."

Tam karşımdaydı. Önceden bu denli yakın da durmuyordu. Ya da duruyor ama benim zihnim böyle bulanmıyordu. "Neden geldin o zaman?"

Kaçırmadım gözlerimi. "Söyledim. Teşekkür ve yemek için..."

Topuklular yokken göğsüne gelebiliyordum. Çenemi yukarı diktim. Bana tepeden tepeden bakarken çenesindeki çukur ile yüz göz olmak da göğüs kafesimi sızlatıyordu. "Yeterli değil." diye mırıldandı. "Madem bana geldin, hakkını ver."

Bocaladım. Ters halini net haline tercih eder miydim emin olamadım. İkisi de bocalatıyordu. "Ama-" diyecek oldum. Cevap hakkı tanımadan kolumdan kavrayıp banyoya ilerletti. İçeri yöneltip yüzüme bakmadan kapıyı kapattı. Kapanan kapı ile birkaç saniye bakıştık. "Şaka gibi adam..." homurtusu eşliğinde arkamı döndüm.

Aynadan kendime baktığımda bütün paramı döküp akmayan makyaj ürünleri aldığım için kendimle gurur duyuyordum. Fazla dağılmamıştım ama burnumun ucu şimdiden kıpkırmızıydı. Haklıydı. Bu elbise ile üşüyordum. Normal şartlarda içeride bir adam varken kıyafet değiştireceksem kapıyı en az üç kere kilitlerdim ama bu aklıma dahi gelmedi. Siyah elbisemi çıkarıp verdiği eşofmanı giymeyi denedim ama bir bacağına iki bacağım sığıyordu. Bundan vazgeçip sadece verdiği siyah tişörtü giydim. Ona da büyük olan bir tişört olmalıydı zira içine düşmüştüm. Kolları dirseklerime kadar iniyor, boyu dizimin biraz üzerine uzanıyordu.

Islak saçlarım için saç kurutma makinesi aradım ama yok. Olsa da kullanmaya üşenirdi. Emindim. Ellerimi saçlarıma daldırıp dağıttım. Aynanın yanındaki minik dolaba takıldı bakışlarım. Ayıptı ama açmadan edemedim. Azdı eşyası. Tıraş malzemeleri, bir losyon ve şampuan vardı sadece. Can sıkıcıydı. Cildi iyiydi çünkü. Şu görsele bakacak olursak

sabah yüzünü bile yıkıyor oluşu muammaydı. Şampuana uzandı elim. Kapağını açtığımda derin deniz kokusu burnuma değdi. Demek kaynağı buydu. Losyona uzandım. O da aynı kokunun devamı gibiydi. Gülümseyişim tüm yüzüme yayıldı. O gibi kokuyordu her şey. Bu da anlamsızca güzeldi.

Eşyalarını yerine bırakıp banyonun kapısını açtım. Karşımda, dolabının önündeydi. Sırtı bana dönükken altına siyah bir eşofman geçirmiş, yeniden dolaba uzanıyordu. Kendisini önce de kıyafetsiz gördüğüm için bocalamadım ama geniş omuzlar yine de göz alıcıydı. Omuzundaki sargı bezinde ise kan vardı.

"Yarana pansuman yaptın mı?" derken elimde elbisemle banyodan çıkmıştım.

Dolabından aldığı koyu yeşil tişört elindeyken bana döndü. Yeniden önüne döner gibi oldu ama duraksayıp yine bana odaklandı. Tek kaşı havalandı.

Koltuğun yanında kalan peteğe ilerleyip elbisemi üzerine bıraktım. Artık önündeydim. Yeniden ona döndüğümde hâlâ elinde tişörtü ile bana bakıyordu. "Yaptın mı yapmadın mı?" dedim.

Başını iki yana salladı.

Şaşırmadım. "Tahmin etmesi zor değildi." Mutfağa ilerleyip ecza dolabından pansuman için gerekli eşyaları aldım. "Tok muydun? Yoksa az önceki ilacı yine aç karnına mı içtin?" Yeniden ona doğru ilerledim. Yanından geçerken, "Gel." dedim.

İtiraz etmedi. Elindeki tişörtü bırakmadan bana doğru ilerledi. Sandalyeye oturacak sandım ama yatağına ilerleyip ucuna oturdu. Sırtını bana döndü. "Aç karnına ilaç içip kendine acı çektirmek hoşuna mı gidiyor?"

"Bana bir şey olmaz." dedi.

Yatağın üzerine pansuman malzemelerini bırakıp yarasına uzandım. Canını acıtmamaya dikkat ediyordum ama kanaması olmuş, kan sargı bezinden taşmıştı. "Neden? İnsan değil misin?"

Sessiz kaldı.

Ben kalmadım. "Keşke kendini bu kadar zorlamasaydın." dedim yarayı açtığımda. Gördüğüm görüntü ile yüzüm ekşimişti. Dikişleri fazlası ile zorlamıştı. Buna da cevap vermeyeceğini bildiğim için, "Tabi, sana bir şey olmaz." diye mırıldandım. "Çözmesi o kadar zor bir adamsın ki..."

Başını hafifçe yana çevirmeye meyletti. "Aksine Ahu." diye mırıldandı. "Sen gelene kadar oldukça basit bir adamdım."

Pamuğa tentürdiyot döküyordum. Minik bir hapşırık daha dudaklarımdan kaçarken burnumu çektim. "Güldürme beni. O kafes dövüşü sonrası peşinde koştuğumda yüzüme dahi bakmadın. Bu mu basitlik? Günlerce de devam ettim buna. Ağzından *sen kimsin* ve *hayatın beni ilgilendirmiyor* dışında bir kelime çıkmadı."

Pamuğu yaraya sürdüğümde tepkisizdi ama diğer elimin parmak uçları sırtına dokunduğunda hafifçe gerindi. Söylediklerime ise sessiz kaldı. Tentürdiyot sürdüğümde yarasının acıma ihtimaline karşı hafifçe üfledim. Omuzları daha da gerindi. "Acıyor mu?" demek zorunda kaldım.

Sakindi. "Üflemediğinde daha iyi olduğuna emin olabilirsin."

Üflemeye bir son verip pamukla silmeye devam ettim. Birkaç dakika sessiz kaldık. Ben konuşmazsam o konuşmazdı. Garipsemiyordum artık bu sessizliğini. Ama, "Kadife nasıl?" dedi aniden.

Derin bir nefes verdim. "Kurşunlar çıkarıldı. Sürekli ayağa kalkmak istediği için şu anlık uyutuluyor. Bunu da atlatacak. Eminim. Birlikte daha kötülerine dayandık. Bütün kemiklerim kırıldığında beni hastanede hayatta tutan güç ona gidecek olmamdı. O da benim için ayağa kalkacak."

Sessizdi. Elimdeki pamuk fazla kan olunca yenisine uzandım. Ona da tentürdiyot dökerken kapı aniden açıldı. Cihan, "Tulpar abim!" diyerek odaya girdiğinde ikimizin de bakışları ona döndü.

Bize baktı. Biz ise ona. Birkaç saniye kimse konuşmadı. Bakışları ikimizin arasında gidip gelirken kendime bakmak zorunda kaldım. Üzerimde tişörtü varken saçlarım ıslaktı. Onun ise üzerinde bir şey yoktu...

Şaşkın bakışlarını, "Çok pardon!" diyerek sözlerle de taçlandırdı. "Ben geldin mi diye kontrol edecektim Tulpar abi. Ahuzar abla haber bekliyordu da."

Susmalıydı.

Susmadı. "Gelmiş zaten. Ne güzel, yan yanasınız." Sırıttı. "Bugün radyo yok desene Tulpar abi. Canlı canlı dinliyorsun." Yine sırıttı.

"Cihan." dedi Timur. "Çık dışarı."

İlk defa söylediği şeye aşırı katılıyordum.

"Tabi." dedi aynı paniği ile. Kendi etrafında bir tur dönüp arkasını dönmeye çalıştı ama yine önüne dönmüştü. "Çıkayım ben, tabi." derken yeniden arkasını dönmüştü. Bu noktada kapıyı buldu. Açıp hızla dışarı çıkarken kapanan kapının ardından demir merdivenlerden alelacele indiğini duyabiliyordum.

Minik bir sessizlik kuruldu aramıza. "Haber beklemiyordum." dedim hızla. "Sadece *eve gelirse haber verir misin* dedim."

"Yani haber bekliyordun."

Pamuğu yarasına sürmeye başladım. Canı acımasın diye minik dokunuşlar ile dokunmaya çalışıyordum. "Sen de radyoyu dinliyormuşsun..."

Netti. "Ben bunu asla saklamadım Ahu."

Minik bir öksürükle daha boğazımı temizledim. Fazla netti. Son yayına onun için bıraktığım minik bir not vardı. Alıp almadığına emin değildim. Almış olmalıydı. Ses etmedim. O da etmedi. Ahu olarak kalmama izin verdi.

"Beyrut'ta..." dedi birkaç dakika sonra. "Yanında Kralşan mı vardı?"

"Hastanede uyandığımda, evet. Baş ucumda o vardı. Uyanmamayı tercih edeceğim bir andı."

Omuzları gerildi. "Özellikle senin için mi geldi? Şehre giriş yasaktı."

"Hayır, zaten oradaydı."

Başını bana çevirir gibi oldu. "Üçümüz de o gün orada mıydık?"

Garip bir tesadüftü ama öyleydi. Normal şartlar altında bu kadar soru sormazdı. O yüzden her sorusu velinimetti. "Öyle. Ben bir belgesel için oradaydım. Kenan iş için gelmiş olmalı. Patlamadan dakikalar önce yanımdaydı hatta. Her zamanki gibi keyfimi kaçırıp öyle gitti." Duraksadım ama sordum. "Sen?"

"Görev." dedi kısaca. Takıldığı noktadan devam etti. "Ondan önce de sana bunları yapıyor muydu?"

Yutkunmak zorunda kaldım. "Çok değil. Arada karşıma çıkıp rahatsız eder sonra def olur giderdi. Aylarca görmezdim. Kardeşimle ya da değer verdiğim hayatlarla tehdit etmezdi. Benimle uğraşmak ara sıra yaptığı bir eğlencesi gibiydi. Ama o hayatıma girdikten sonra görev için en tehlikeli bölgelere gönderilirdim. Onun işi olduğuna emindim ama işimi sevdiğim için bir şey söylemiyordum. Beyrut'tan sonra her şey kontrolden çıktı."

"Hastanede ne kadar kaldın?"

Daha önce bunları da merak etmemişti. Çünkü o zaman hemen ardına eklenen bir de kırgınlık vardı. Cevap vermek istedim ama içimdeki fazla ileri gitme korkusu baskındı. Dişlerimi dudağıma geçirdim. "Geçmiş gün. Boş ver."

"Boş verecek olsaydım sormazdım Ahu."

Güldüm. "Hayatımla ilgilenmediğini sanıyordum?"

"Daha ne kadar laf sokacaksın? Yeterince ağzıma sıçtın."

Minik bir kıkırtısının dudaklarımdan dökülmesine engel olamadım. Elimdeki kanlı pamuğu bırakıp sargı bezine uzandım. "Sövme."

"Tamam." dedi sakindi. "Bokunu ağzıma bıraktın nasıl?"

Gülerken yüzüm ekşidi. "İğrenç!" Sargı bezini avuç içimle sabitleyip bantta uzandım. "Ayrıca hiçbir şey yaptığımı düşünmüyorum. *Ayağımın altında dolaşma* dedin ve dolaşmadım. Dediği ile yaptığı uyuşmayan sensin."

Kısa bir an sessiz kaldı. "Geçmiş gün. Boş ver." diyerek benim az önce verdiğim cevabı yeniden bana ilettiğinde gülmeden duramadım.

Bantları yapıştırıp sabitledikten sonra, "Hain kimmiş?" diyerek konuşan ben oldum. Avuç içimi yaradan çekmedim. Avucumdaki yara yarasına denk, parmak uçlarım tenindeydi.

"Belli değil." dedi. "Şu anlık Yakup Öz üzerine aldı o kadar. Artık peşinde değil. Korkmadan yaşa."

Bir kaşım havalandı. "Sebep?"

"Hayatına karşılık intikamını aldım." derken sesinde tereddüte yer yoktu.

"Yakup Öz ile pazarlık mı yaptın?" Şaşkınlığım devasaydı. Elimi yarasından çekip acıyan bileğime rağmen hızlı adımlarla karşısına geçtim. "Gerçekten bunu yaptın mı?"

Oldukça rahattı. Önüne dönüp elindeki tişörtü başından geçirip hızla giydi. "Evet, yaptım."

Şaşkınlığım büyüyordu. "Bir mafyayı yıkmak için başka bir mafyaya mı güvendin?"

Hâlâ rahattı. "Evet."

Şaşkınlığım son noktadaydı. Göz kırpıştırarak baktım bu rahatlığına. "Seni gördü mü?"

Hâlâ sakindi. "Tabi. Malikanesine gittim. Oturduk, çay içtik. Özünde iyi adam."

Tam anlamı ile yüreğime indi. Bu sebepten elimi kalbimin üzerine atmak zorunda kaldım. "*Şaka* de."

Göz devirdi. "Sence Ahu?"

Hâlâ şaşkındım. "Garip bir adamsın! Neyi gerçek anlamda söyleyip neyi ima ettiğini anlamıyorum! Şakaysa sen de beni yorma ve *şaka* de."

Dudağının kenarında oluşan minik bir tebessüm vardı. Nadir görülüyordu. Yakalamam imkansızdı. "Şaka." dedi aynı rahatlığı ile.

Bu defa göz deviren ben oldum. Adımlarım gerilerken kolundaki siyah bilekliğe değdi gözlerim. Benim bıraktığım bileklikti. İçimdeki umut filizleri daha da büyüdü. Saklamıyordu. Sakınmıyordu. Oje de olduğu yerdeydi, bileklik de. Takacağını düşünmemiştim oysa. Belki de benim verdiğimi dahi anlamamıştı. Salak bir düşünceydi. O ise asla salak değildi.

Gülümsememek için dudaklarımı dişleyerek geriledim. Önce peteğin üzerindeki elbiseme ilerledim. Kurumayacağını biliyordum ama anlamsızca kontrol ettim. Ardından mutfağa ilerledim. Lahmacun poşeti yamulmuş bir haldeydi. Umursamadan açtım. Getirene kadar fazla salladığım için biraz yamulmuşlardı ama poşetin üzerine sızan tek bir yağmur damlası dahi yoktu. Gururluydum. Ben banyodayken ocağa çay suyu koymuştu. Kaynadığını fark ettiğimde çayı sessizce demledim. Sesi çıkmayınca bakışlarımı ona çevirdim. Bıraktığım yerde, yatağının üzerinde otururken sessizce beni izliyordu.

"Lahmacunları ısıtayım mı?" dedim.

Baktı sadece. Sert ve donuk değildi ifadesi. Dikkatlice izliyordu. Bir kaşım havalandı. "O zaman sen ısıtır yersin. Ben gideyim." Hâlâ yağmur yağdığının farkındaydım ama burada olmam doğru değildi. Şu an zerre gergin olmamam ise normal değildi.

Başını iki yana salladı.

"Ne?" dedim şüpheyle.

"Isıtırsan yerim. Yoksa orada kalırlar."

Bu noktada iki kaşımda havalandı. "Bu üşengeçlikle bu yaşına kadar nasıl geldin?"

Yine sakin ve rahattı. "Gördüğün gibi."

Gayet iyi gelmiş duruyordu ama sesli dile getirmedim. Yeniden önüme dönüp lahmacunları paketten çıkardım. Dolapların birinde geniş bir tabak vardı. Alıp içine bırakırken köşedeki mikrodalgaya ilerledim. "Yaptığın şeyin benim için ne kadar kıymetli olduğunu kelimelere dökemem." dedim yüzümü ona dönmeden. Gözlerine bakarken bunu söylemek zordu. "Bu altından bir kafes değil, demirden bir kapan. Sen de gördün. Artık daha da sıkı. Hareket edemem, kaçamam, kıpırdayamam... Sana *bir adım arkamda dur* da diyemem, *yanımda kal* da." Bakışlarım mikrodalga içinde dönen yemekteydi.

"Bir sözü bir kere söylerim Ahu." dedi. "Durduğun yerin önemi yok."

Bakışlarım ona döndü. İleri doğru eğilmiş, dirseklerini bacaklarına yaslamıştı.

İçimdeki minik umut tohumu arsız bir fidan daha verdi. Büyüdükçe büyüdü. Uzadıkça uzadı. Netliği her defasında bocalatıyordu. Kalp kırarken de, sessizce kırdığı kalbi onarırken de. İçimde ona dair hiçbir kırgınlık yoktu. Kalbimin ona dair bu arsızlığı benim bile kendimden korkmama neden oluyordu. Yakar yıkardım, dikenlerimi batırır kanatırdım. Ama deniz kokusu öyle baskındı ki; bir onu yakamıyordum. Gölgesine sinip soluklanma isteği uyandırıyordu.

Deniz kokulu adam, ateş gibi yakan bir kadın için yakmayı seçmişti. Ateş olan kadın da onun için su olmayı seçiyordu. Sessizliğim ve dinginliğim bundandı. "Ben bu savaşta sadece piyonum, biliyorsun."

Sessiz kaldı.

"Ben de sana söyledim. Sözümün de arkasındayım." diye devam ettim. "Bu savaşı kazanmak için öne sürmen gereken piyon ben olursam dahi zerre tereddüt etme. Yaptığın şey çok riskliydi. Kenan anlayabilirdi. Bir daha benim için böyle bir risk alma. Sana olan güvenim onu yıkman için. Beni kurtarman için değil. Sen böyle yaparsan ben..."

Gerisi gelmedi.

"Sen piyon falan değilsin." dedi. "Öyleysen dahi seni bu savaşta yem etmem! Madem bana güveniyorsun o zaman dediğimi yap. Bundan sonrasını sadece izle Ahu!"

Olacakları değil ama onu izliyordum. Sesi o gece ki kadar kararlı ve netti. Mikrodalgadan dakikanın dolduğunu sesi yükseldiğinde bakışlarımı keskin kahvelerden kopardım. İçimdeki umut bütün ruhuma yayıldı. Ömür boyu karanlıkta kalan bir insanı bu denli bir umutla baş başa bırakmak da suç sayılmalıydı. Ne yapacağımı bilemiyordum.

"Başka bir şey yapmaya gücüm yok zaten." diyen sesim belli belirsizdi. Mikrodalgayı açıp tabağı aldım.

"Var." dedi anında. "Bana bir kuruldan bahsetmiştin. Tekrar anlat."

Köşeden bir tepsi alıp tabağı üzerine bıraktım. "Hangi kurul?" derken dolaptan bardak çıkarıyordum. İki bardağı tepsiye bıraktım. Çay demini almadığı için fazla açıktı.

Sadece dem döküp yeniden ocağa bıraktım. Kendime de bir bardak döküp elimde tepsi ile ona ilerlerken beni izliyordu.

"Yurt dışından bahsetmiştin." dedi.

Masa üzerinde ona yakın küllüğü geri çekip tepsiyi önüne bıraktım. "Şu efsanevi oluşumdan mı bahsediyorsun?"

Başını aşağı yukarı salladı. Kendi çayımı alıp uzaklaşırken, "Sen?" dedi. Bakışlarım ona döndüğünde önündeki lahmacunları işaret ediyordu.

"Tokum. Senin için getirdim." derken yeniden koltuğa ilerledim. Otururken, "Varlığı kanıtlanmamış bir kurum. Olduğu bile şüpheli. Ne oldu?" Elimdeki bardağı masanın ucuna bıraktım. Ojem ile kısa bir an bakıştık. Yeniden önüme döndüm. Umut fideleri büyüyordu.

"Dimitri ile bir kurumdan bahsediyorlar. Çevresindeki herkes gücünün ülke dışında olduğunu söylüyor. Ama verdiğin dosyada bununla ilgili hiçbir şey yok." Yemeye başlamıştı. Bir dilimi kıvırarak yediği lahmacunu yarısına indiriyordu. Heybetliydi. Anlayabiliyordum.

Kurul adını konuşmalarında hiç duymamıştım ama bana bakarken *o benim buradan çıkış biletim* demişti Kenan. Dimitri ise *ihanet etmemeye bak* şeklinde bir cevap vermişti. Huzursuzluk verici bir detaydı. Dile getiremedim. "Topladığım deliller kasasında sakladığı belgelerden ve toplantılarında duyduğum şeylerden oluşuyor. Bu konu hakkında hiçbir belge bulamadım. Sözü de geçmedi."

Sessiz kaldı. Önündeki çaya kısa bir bakış attı. Uzanıp aldığında tek yudumda yarısına kadar içmesi hayret edilesiydi. Boğazında teneke olabilirdi.

"Sadece bir şehir efsanesinden ibaret olduğunu sanmıyorum." derken bardağın sonundaydı. Ben ise çayımdan sadece bir yudum alabilmiştim. Çayından kocaman bir yudum daha alıp bitirdi. Bardak elinde ayağa kalktı.

Kaşlarım çatıldı. "Uluslararası bir mafya mı yani?"

Kendine çay doldurdu. "Ülke içinde bu kadar itibarının olması normal değil. Ondan daha güçlü mafyalar dahi ses çıkaramıyor. Başka bir şey var." Benim döktüğümün aksine koyuydu. Dolaptan bir tabak daha alıp yeniden yatağa ilerledi. Çayı önüne bırakıp kendi tabağındaki üçüncü lahmacunu elindeki tabağa yerleştirdi. İlerleyip tabağı masanın benim ucumda kalan tarafına bırakarak geri çekildi.

"Aç değilim." diyebildim.

Umursamadı söylediğimi. Yeniden kendi köşesine kurulup lahmacununa uzandı. "Kadife'den sonra bir şey yedin mi?" dedi sadece.

Sessiz kaldım. Ayakta durmak için birkaç bisküvi atıştırmıştım. Yeterdi. Hiçbir zaman açık iştahlı biri olamamıştım. Moralim bozulduğunda daha da kabuğuma çekilirdim.

Sessizliği anlayan bu defa oydu. "Ye Ahu."

Açtım. İnkâr edemezdim. Burnumu çekmeye devam ederken lahmacuna uzandım. Gülümserken, "Bana bu kadar iyi davranman normal mi? On dakika sonra kapı dışarı etmeyeceğine emin miyiz?"

Dudağının bir köşesi kıvrılırken sessiz kaldı. Yaptığı ayılıklar hoşuna gitmiş olmalıydı. Aynı anda o masanın bir ucunda ben bir ucundayken yedik lahmacunları. Kenan'ın güllerle

süslediği, çeşit çeşit yemeklerle dolu sofrayı alt üst ederken Ahuzar; onun karşısında yine Ahu'ydum. Aramızda sadece bir vazo, oje ve yağmurun sesi vardı. Ama bir o kadar da huzur ve güven. O kocaman dilimlerle yerken ben minik ısırıklar ile yiyordum.

"Sırtındaki dövme." dedi aniden. "Kadife mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Kadife'nin annesi; Küheylan. Babamın atıydı." Çayımdan bir yudum alıp lokmamı yuttum. "Anlatmıştım ama unutmuşsundur."

"Babanla aynı gün öldüler."

Şakındım. "Hatırlıyor musun?"

Bakışları bendeydi. "Neden unutayım?"

Boş boş baktım. "Ben olsam unuturum." Yediğim yemeği, gün içinde yapacaklarımı, gittiğim yeri bile unuturdum çünkü. Ama onu asla unutmamıştım. Anlattığım şeyi unutmamasının verdiği detayla gülümserken çayımdan bir yudum aldım. "Babam ve ikisini anmak için yaptırmıştım. Kuşlar özgürlük demek. Yolumu kaybettiğimde izleri kendimde bulayım diye pusula var ama yönü kuzeye bakmaz. Herkesin gittiği yoldan hiçbir zaman gitmedim. O yüzden benim pusulam kuzeye değil, güneye bakar. Altındaki çiçekleri ise terapistim ekletti."

Yemeği bitmişti. "Terapist?" dedi tek kaşını kaldırarak.

"Öfke kontrol problemim için gidiyordum." Minik bir lokma alıp hızla yuttum. "Hayatıma Kralşan girdikten sonra bütün öfkem kontrolden çıktığı için bıraktım."

Dikkatle dinliyordu. "Öfken zarar değil. Neden tedavi gerektirsin?"

"Zarar." dedim anında. "Batarım ben herkese. Sözüm ağırdır." Bakışlarımı kaçırdım. "Sen de az çok gördün. Öfke gelince yakmaktan başka bir şey yapamıyorum."

"Yak." dedi sadece. "Yanması gerekiyorsa yak Ahu."

Bakışlarım keskin kahvelere takıldı. Dikkatle bana bakıyordu. Fıtratıma karşı gelmiyordu. *Herkes kendini değiştir* der kaçardı oysa. Gülümsedim. "Keşke öyle düşünebilsem." diyerek dikkatli bakışlarından kaçmaya çalıştım. "Ama muhabirlik çok güzeldi biliyor musun? Sakinleşiyordum. Gittiğim yerlerde fotoğraf çekmek, başka hayatları ölümsüzleştirmek çok güzel bir histi. Fotoğraf makinesine dokunmak her şeyden daha özeldi."

"Şimdi?" dedi merakla.

Derin bir nefes verdim. Son lokmayı ağzıma atıp hızla çiğnerken çayımdan bir yudum aldım. *En son çektiğim fotoğraf senindi* diyemedim. "Bıraktım." dedim sadece. Ayağa kalkıp boş tabağımı aldım. Ona doğru ilerlediğimde hâlâ dikkatle izliyordu. Onun da boşalan tabağını alıp mutfağa yöneldim. "Radyo daha güvenli. Kameram o patlamada zarar gördü. Yenisini almadım." Tabaklarımı bırakıp ellerimi yıkadıktan sonra geri döndüm. Gitmek ve birkaç dakika daha oturmak arasında kalırken kısa sürede ikinci seçeneğe yönelerek koltuğa ilerledim. Yeniden aynı uca oturdum. "Böyle daha iyi."

Tek kaşı havalandı.

Güldüm. "Uydurmuyorum. Gerçekten böyle daha iyi. Hem yıllarca Biricik'i yalnız bırakmak zorunda kaldım. Şimdi yanında olmam lazım."

Sessizce dinliyordu.

Saçma bir huzursuzluk belirdi üzerimde. *Fazla ileri gittin* laneti peşimdeydi. Dudaklarımı dişlerken, "Yine çok konuştum değil mi?" dedim mahcupça.

Eeee yani der gibi başı sola eğildi. "Alıştık artık."

"Neye?"

"Sesine..."

Göğüs kafesimdeki yumru aynı noktaya sağlam bir darbe indirdi. Belki de kararsız olması daha iyiydi. Ayarları ile oynanması da. Böyle benim ayarlarımla oynanıyormuş gibi hissediyordum. Kalbimdeki hissin aksine gözlerini kıstım. Bir soru daha sormadan duramadım. "Bu artık *çok konuşuyorsun Ahu* demeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Dudak büzdü. "Sağım solum belli olmaz, bilirsin."

Güldüm. "Fazlası ile."

Yeniden dudağının kenarında beliren minik bir tebessüm varken yerinden kalkıp banyoya ilerledi. Ayarsızlığının bende bıraktığı sinir etkisi hoşuna gidiyor olmalıydı. "Gideyim ben." dedim arkasından. "Geç oldu."

"Yağmur dinsin." dedi sadece. Banyoya girip kapıyı kapattı.

Bakışlarımı cama çevirdim. Yağmur dinecek gibi değildi. *Hayır* diyemedim ama. Gitmek için diretemedim. Bu kapıdan dışarı çıktığım an yeniden Ahuzar olacaktım. Yorulmuştum yakmaktan, diken olup batmaktan. Biraz dinlenemez miydik? Hem tehlike varsa o söylerdi. Beni hiçbir güvensizliğin içine bırakmazdı. Bekle diyorsa beklemeliydik. Masanın üzerindeki çayımı köşeye itip kollarımı masanın üzerine başımı ise kollarıma yasladım. Bakışlarımı cama çevirdim. Dışarıdaki hayat cama vuran bu yağmur taneleri

gibi akıp gidiyordu. Her bir damlayı izledim. Vazoya değdi gözüm. Parmak ucuyla dokundum üzerindeki desenlere.

Camın sol köşesinde ki üç yağmur tanesi takıldı gözüme. Yan yana süzülüyorlardı. "İkinci önce bitirirse..." diye mırıldandım. Gözlerim kapanıyordu. İki gecedir Kadife'nin başında beklediğim için uyumuyordum. İşe gidip yeniden yanına gitmiştim. Burası huzurluydu. Karanlık bizi bulamazdı. Kapanan gözlerle damlayı izlerken bir parmağım hâlâ vazonun üzerindeydi. İkinci öndeydi ama o kazanırsa ne olacağını diyemedim. Düşünemedim. Güzel şeyler olurdu belki. Umutlu şeyler.

Gözlerim daha da kapanırken hâlâ ikinci damla öndeydi. Gerisi gelmedi. Yarışı kim kazandı göremedim. Art arda cama vuran yağmur damlalarını duydum sadece. Boynumdaki yaranın olduğu tarafa yatmıştım. Sızlıyordu. Üşüyordum. Burnum akıyor, ayak bileğim şişmiş gibi ağrıyordu. Elimdeki kapanmak bilmez yara da; her zerrem de acıyordu. Ama acıya alışmış bir beden için hiçti bu acılar. Öyle ya; bütün kemiklerim kırılmıştı.

Karanlık belirdi önümde. Sonrası ise derin bir deniz kokusu oldu.

******

Avuçlarına doldurduğu soğuk suyu yüzüne sürerek kafayı toparladı Timur. Havlu ile yüzünü silip banyo kapısına ilerledi. Açtığında göreceği manzara ile bocalayacağını düşünmemişti ama bocalamıştı. Onu mutfakta ya da gitmeye hazırlanırken görmeyi bekliyordu. Hâlâ aynı yerinde oturuyordu. Kollarını masanın üzerine yerleştirmiş, yüzünü cama doğru dönmüştü. Uzun koyu kahve saçları masanın ucundan sarkarken gözlerinin açık olup olmadığını göremiyordu. İlerledikçe bordo oje sürülü parmağının vazoya yaslı olduğunu fark etti. Gözleri ise kapalıydı.

"Ahu..." dedi belli belirsiz.

Hafifti uykusu. Uyanacağını düşündü ama Ahu kıpırdamadı. Günlerdir uyumuyordu belki de. O anlamsız sızı yine göğüs kafesini sıktı. Üzülüyordu canı yanınca. Engel olamıyordu bu hisse. Ahu'nun dudaklarından minik bir hapşırık daha kaçtı. Kuş cıvıltısından farksızdı. Dağ gibi dikti belki ama bir o kadar da nahifti. Görüyordu Timur. Kim dayanırdı ki bu kadar şeye? Timur dayanmıştı. Bütün ömrünü dağlayarak yapmıştı bunu. Tanıdığı yaraya sırt dönmek Güldeste'nin yetiştirdiği çocuğa yakışmıyordu.

Zarif bedeni uyandırmamaya dikkat ederek kucakladı. Uyanmadı da. Minik bir iç çekiş eşliğinde yeniden hapşırmıştı sadece. Başını Timur'un göğsüne yasladığı an derin bir nefes veren Timur oldu. Onu bu savaştan canlı çıkaracağına söz vermişti. Bunu ne pahasına olursa olsun yapacaktı ama başka bir şey olduğunu hissediyordu. Bu savaşta, sandığının aksine piyon değildi. Daha önemli bir taştı. Yine ceketi altında saklamak istedi ama heybeti buna yetmedi.

Yaşatmak istiyordu. Timur ilk defa birini deli gibi yaşatmak istiyordu. Ölüm değil; hayat olmak istiyordu. Olamaz mıydı? *Sen varsan ölüm olmaz* demişti. İçindeki ölümün üzerine değen küçük bir cümleydi.

Kendi yatağına bıraktı kucağındaki bedeni. Tanımlayamadığı bir kokusu vardı. Bu iş artık kaçma ile çözülecek gibi değildi. Bazı şeyler için geç kalınmıştı. Daha fazla inkâr etmedi ama kabullenemedi de. Sessizce yatağa bıraktı. Üzerindeki tişörtü baldırlarına kadar sıyrılmıştı. Başına daha çok bela alıyordu. Derin bir nefes verirken battaniyeyi üzerine kapatmak için ayak ucuna eğildi. Sağ bileğindeki morluk ve ayaklarındaki yaraları görünce duraksadı. *Benim yaralarım geç iyileşir* demişti. Belki de haklıydı. Gelirken topalladığını fark etmişti ama ayaklarının bu denli kötü durumda olduğunu fark etmemişti.

Yarın ve devamında bunlar üzerinde topuklu giyerek savaşmaya devam edecekti. Böyle dik duramazdı. Ecza dolabına ilerledi. Kas gevşetici krem, sargı bezi ve yara bandı aldı. Bileğine yavaşça sürdü kremi. Uyandırmamaya çalıştı. Zaten en derin uykusunda olduğunu fark ettiğinde bandajı sardı. Ayakkabının vurduğu yerlere yara bandı yapıştırdı. Ahu yeniden hapşırdığında baş ucuna gitti. Elini alnına atıp ateşini kontrol etti. Yoktu ama Timur'un vardı. Umut ve güvenin de ötesinde olan şeyi hissediyordu.

Battaniyeyi üzerine çekip etrafını sıkıca sarmaladı. Kanatlarını kesmiş, zebanilerin içine atmış gibiydiler. O şeytandan nasıl koruyacağını bilmiyordu. Bildiği tek bir şey vardı: kendine verdiği söz! Canı pahasına koruyacaktı. Baş ucunda dikilirken çene altındaki yarasına değdi parmak ucu. Yine uyanmadı. Yorgun olmalıydı. Timur'un elleri geri çekilirken ilk yaptığı şey masa üzerindeki sigarasını uzanmak oldu. Alıp kendini can havli ile dışarı attı. Yağmur durmuştu. Toprak kokmuyordu İstanbul. Asfalt kokuyordu. Memleketi olsa buram buram toprak kokardı.

Bir sigarayı dudakları arasına sıkıştırıp acele ile ateşledi. Derin bir nefesi ciğerlerine doldurup üfledi. Düşünceler ağırdı. Bir duman daha üflerken bakışlarını karanlık

gökyüzüne çevirdi. Hiçbir yıldız yoktu. Yaylada sayısız yıldız olurdu. Saatlerce hepsini sayardı. Nine *sayma, nasibin bağlanır* derdi. Dinlemezdi. Yalnızlığı kadar çoktu yıldızlar. Nasıl onları saymayı bitiremiyorsa bu yalnızlık da bitmeyecek sanırdı. Ablasını kendi eliyle vermişti toprağa. Hiçbir varlık doldurmazdı bu yalnızlığı.

Dolmuyordu da. Ama hafiflemiş hissediyordu. "Sen mi gönderdin onu abla?" diye mırıldandı karanlık gökyüzüne doğru.

Ses gelmedi.

Derin bir nefesi daha zorla alırken gözlerini kapattı. Sevgisi ölümse laneti kendi yutardı. Bu hayatta bir kerecik kazanamaz mıydı?

Aldığı nefesi sigara dumanı ile verdi. Yeniden içeri girdiğinde Ahu hâlâ uyuyordu. Emin olamadığı şeyi netleştirecek tek bir kişi vardı. Masanın çekmecesini açıp kendi telefonunu aldı. Yeniden dışarı çıkıp kapıyı kapattığında telefonu açtı. Göreve geldiğinden beri kapalıydı. Üst üste sayısız mesaj düştü. Hiçbirine bakmadı. Birine değdi gözü sadece. Ama açmadı. Arayan da mesaj atan da her zamanki kişilerdi. Umursamadı. Yakın dostu Murathan'ın adını bulup sadece onu aradı. Akıl veren hep o olurdu ama bu sefer onun akla ihtiyacı vardı.

Birkaç çalışta açıldı telefon. "Tönge!" dedi Murathan.

Gülümsedi. Özlemişti. "Karakurt!"

"Nerelerdesin lan? Hiç sesin çıkmıyor."

"İşim gücüm var lan! Seninle mi uğraşacağım?"

Gülmüştü Murathan. "Ben senin komutanınım."

O da gülüyordu. "Şu anda değilsin." Bir sigara daha yaktı. "Bizimkiler nasıl?"

"Aynı. Herkes bıraktığın gibi."

Sessiz kaldı Timur. Dudaklarında derin bir tebessüm vardı. Özlemişti askerliği ve timini. Murathan bu tebessümü görmedi. "Yenge nasıl?"

"Gökçen'i bilirsin. Her zamanki gibi." şeklinde bir cevap aldı. Biliyordu, biraz kırık ama saygı duyulası bir kadındı.

"Ne zaman dönüyorsun?" demişti kısa bir sessizliğin ardından. "Bitmedi mi hâlâ işler?"

Derin bir nefes verdi. "Karışık."

"Ne kadar karışık?"

"Fazlası ile."

"Sen mi karıştırdın, zaten karışık mıydı?"

"Her ikisi de." Sigarasından bir nefes çekip üfledi. "Sana bir şey sormam lazım Karakurt."

"Dinliyorum."

Bu defa sigarasından daha büyük bir nefes çekti. "Birine karşı hissettiğin duygunun sevgi mi yoksa merhamet mi olduğunu nasıl anlarsın?"

Duraksamıştı Murathan. "O nasıl soru lan?"

Yüzü ekşidi. "Sorgulama lan işte. Cevap ver."

"Ne bok yiyorsun sen orada? Göreve gitmedin mi?"

Sessiz kaldı. O da sadece göreve geldiğini sanıyordu. Hoş bir bok da yememişti. Hissedebiliyordu. Murathan'dan büyük bir gülme sesi yükseldiğinde telefonu kulağından çekip ekrana en ters bakışını attı. Yeniden kulağına tuttuğunda, "Gülme, sikerim belanı Murathan." demek zorunda kaldı. Zaten yeterince başı ağrıyordu.

"Akıl veriyorken kolaydı. Nasılmış başa gelince?"

Yüzü daha da ekşimişti. Akıl vermişti ama *başıma gelirse akıl veremem* de demişti. Bu neden hatırlanmıyordu. "Adam akıllı cevap ver. Zaten canım sıkkın!"

Arkadan öğürme sesleri geldiğinde duraksamıştı Murathan. "Bekle, beş dakikaya ararım Timur."

"Gökçen mi o?" dedi. "Nesi var?"

Öğürme sesleri artıyordu. "Sorun yok. Standart şeyler. Arayacağım ben seni birazdan."

Bir şey söylemeden aramayı kapattı Timur. Gökçen hamileydi. Hâlâ midesi bulanıyor olmalıydı. Telefonu cebine atıp biten sigarayı girişin köşesindeki çöpe attı. Bir sigara daha yakıp düşünceleri toparlamaya çalıştı. İçeri girerse dakikalarca izleyecekti. Biliyordu. Son bir direniş içindeydi ruhu. Ayaklarını yere sabitleyerek kendini durdurmaya çalıştı. On dakika direnebildi. Yeniden içeri girmek için arkasını döndüğünde cebindeki telefon çaldı. Arayan Murathan'dı.

"Kusura bakma." demişti Murathan hemen. "Mide bulantısı hâlâ geçmedi."

"Yeğen sana benziyor demek ki. Şaşırmadım. Gökçen'e yazık olacak."

"Lan siktir git! Beni bırak seni anlat. Ne iş? Hayırdır."

Kısa bir an sessiz kaldı Timur. Derin bir nefes verdi.

"Biri var." diyerek sessiz kelimelerini anladı dostu. Zaten o hep Timur'u anlardı. Yormazdı, zorlamazdı.

"Öyle." dedi sadece.

"Dişi olduğuna emin misin?"

"Sik sik konuşma."

Minik bir gülme sesi yükselmişti Murathan' dan. "Şaşkınlığımı mazur gör Tönge. Konu sen ve kadınlar olunca emin olamıyorum."

Ofladı. Murathan huysuzdu. Gökçen gelene kadar yanına gelen kadınları huysuzluğu ile kaçırmıştı. Kimi için tahammül edilmesi zor, kuralları olan bir adamdı. Gökçen için ise sadece Murathan. Bunu ikisinin gözlerinde net bir şekilde görmüştü Timur. Sevgiden de öte bir bağ vardı aralarında. Hep hayret etmişti bu bağa. Bir insanın başka bir insanı bu denli sahiplenmesi imkansızdı ona göre. Oysa gözünün önünde yıllardır sönmemiş bir aşk vardı. Ona da ayrı hayret ederdi.

Kendi ise yanına gelen herkesi soğukluğu ile uzaklaştırırdı. Sessiz kalır, konuşmazdı. Soğuk cevaplar verir işine gelmiyorsa cevap dahi vermeden kaçardı. Yaşamaya da, böyle heveslere de mecali yoktu. Aslında zarar vermekten korkardı.

"Kim bu?" dedi Murathan.

Yutkundu. Ahuzar demedi. "Ahu." dedi. *Sadece Timur'a Ahu...*

Minik bir sessizlik belirdi. "Ahu..."

Onayladı. "Ahu..."

"Durum ne?"

Bir sigara daha yakma isteğine zorla engel oldu. "Bilmiyorum."

"Merhamet etmeni gerektirecek bir durumda mı?"

Düşündü. Başta öyleydi belki, artık değil. Belki de hiç değildi. O hep dikti. Merhamet değildi bu, başka bir şeydi. Derin bir nefes verirken sessiz kaldı.

"Anlat bana."

"Neyi?"

"Onu. Ahu'yu."

Kaşları çatıldı. "Anlatsam ne yapacaksın lan?"

Gülmüştü Murathan.

Sakince sinirlendi Timur. "Ne gülüyorsun oğlum? Ben sana böyle mi akıl verdim?"

"Anlat ki akıl verebileyim Tönge."

"Neyini anlatayım?" diye sakince yükseldi bu defa. "Normal bir kadın işte. Düşmüş bir cehenneme, çıkmak için debelenip duruyor. Dik ama. Kimseye minneti yok." Sakinleşti sesi. "Sinirlenince gözü dönüyor. Yapacaklarının sınırı olmuyor. Yakıp yıkıyor. Ama bir o kadar da kırılgan. Değer verdiği şeylerle öyle bir bağ kuruyor ki; inancını kırmak imkânsız. Seni de inandırıyor bir süre sonra. Engel olamıyorsun..."

Dinliyordu Murathan. "Başka?"

Derin bir nefes daha verdi Timur. "Uzun kahverengi saçları var. Hafif dalgalı. Gözleri adı gibi; Ahu. Yeşille karışık ela. Kulak altından başlayıp boğazına inen derin bir yarası var. Ama ona rağmen..."

"Güzel mi?" dedi Murathan.

"Güzel..." dedi Timur sessizce. "Hafif çilleri var..." Ekledi. "Sağ yanağında daha fazlalar..."

Aradaki sessizlik kısa sürmüştü. "Cevaba hazır mısın Tönge?"

Değildi ama biliyordu. "Biliyorum Karakurt." dedi sakince. "Senin kadar mal değilim."

"Siktir git lan oradan! Beni niye aradın o zaman? Bu ne sevgi ne de merhamet."

"Geçer belki..." dedi Timur bir umut.

"Kendi yüzünü yıkamaya üşenen adamsın Tönge. Kadının yüzündeki çilleri saymışsın. Sence geçer mi?"

Ofladı. Başı ağrıyordu.

Devam etti Murathan. "*Cehennemde* dedin. Göğüs kafesine sokup saklamak mı istiyorsun yoksa sadece bu haline üzülüyor musun?"

Derin bir nefes daha verdi. Göğüs kafesi onu saklayacak kadar büyük olsa denerdi.

"Durum sandığımdan da ciddi sanırım."

"Canımı daha da sıkma Karakurt."

Gülmüştü. "Kendinden korkma Tönge." dedi Murathan. "Sakınarak hiçbir şeyi kazanamazsın. Bunu bana öğreten sensin. Bana dediğin şeyi hatırlıyor musun?"

"Üç günde bir sana akıl veriyorduk. Hangisini hatırlayayım?"

İki şehit çocuğu olan Murathan ve Gökçen yine aynı kadere düşmemek için zamanında fazlası ile direnmişti. Kaçan, uzak duran Murathan'a akıl veren Timur'du. Doğru bildiği yolda dostuna akıl vermeye çalışmıştı. Sadece ona değil, timdeki herkese her konuda akıl veren de oydu. Sakince düşündüğünde sonuca varmak her zaman daha kolaydı. Timur'un hayatında bu sakinliğini bozacak hiçbir detay yoktu. Mantığı daima baskındı.

Murathan yine gülmüştü. "Akla ihtiyacı olan bir adam değilsin sen Tönge. Doğru yolu her zaman bulur, yapman gerekeni bilirsin. O yüzden bana söylediğin her şeyi sana geri söylüyorum. *Aşkta ve savaşta her şey mubahtır*. Ödemem gereken bedeli yıllardır kendine ödetiyorsun. Senin sevgin ölüm falan değil. Eğer öyleyse dahi bana dediğin gibi *kurulan düzeni yık*. Kendi kurallarını baştan yaz. Bu bencillik değil, hakkın olanı almak. Bazı şeyler hayattan böyle koparılır. Oturup sikine bakarak değil."

Sessiz kalışı minik bir an içindi. Başa gelmeyince akıl vermekten gerçekten kolaymış. "Kafa açmışım." dedi.

"Ama işe yaradı." dedi Murathan. "O gün korkup kaçsaydım şimdi sevdiğim kadın yanımda olmazdı. Bir ailem olamazdı. Sevmen gerekiyorsa sev. Sen kaçacak adam değilsin!"

Yine sessizdi. "Eyvallah." dedi birkaç dakika sonra. Time ve Gökçen'e selamlarını iletip kapattı.

Düşüncelerinin aksi yönünde hiçbir cevap alamamıştı. Daha fazla dışarıda durmadı. Yeniden eve girdi. Adımları

ilerlemeden önce ilk defa kapı üzerinde ki anahtara uzandı. İçinde bulunduğu hiç bir yerin kapısını kilitlemezdi. Küçükken tehlikeden kaçmak büyüdüğünde kaybedecek ve saklayacak hiç bir şeyi kalmadığı içindi bu alışkanlığı.

Timur ilk defa içinde bulunduğu bir evin kapısını kitledi. Kaybetmemek ve saklamak için. Eli anahtardan usulca ayrılırken sessizce uyuyan kadının karşısındaki koltuğa uzanabilirdi. Yapmadı. Ahu'nun uyuduğu yatağın önüne oturup başını geri attı. Ensesini ve sırtını yatağa vererek gözlerini kapattı. İçinden geçenlerin aksi bir şey duymayı ummuştu ama olmamıştı. Karakurt da tam olarak düşündüğünü dile getirmişti.

Rahat hiçbir yerde uykuya dalamazdı. Bu konum uyuması için idealdi. Gözlerini kapattı. Ahu'nun elinin yanına düştüğünü hissetti. Parmak uçları yanağına değiyordu. Uyanmadı. Zihni daha da bulanıklaşırken savaş kurallarına bir yenisini daha ekledi.

Tönge Prensibi; vatanın için savaş ama sevdan için gerekirse o savaşı sen başlat!

******

Selamlar, saygılar, bol öpücükler 😘

□❤□□

14. BÖLÜM

"Aşk geldi mi, mil çek aklın gözüne.
Aşk dağıyla dağla, vur onun yüzüne.
Akıl sudur, aşk ise ateş görünüşte.
Su yan yana bulunur mu ateşle?
Akıl iki dünyanın zahirini görür.
Aşk görürse, sadece cananı görür..."

****FERİDÜDDİN ATTAR***

□❤□□

İri bedenine göre her zaman daha kibar ve biçimli olan parmaklarının köşelerindeki yaraların kabuklarını sökmeye devam etti Timur. Kabuk bağlamalarına izin vermiyor, inatla söküp kanatmaya devam ediyordu. Bu yara geçmeyecek bir yaraydı. Kanamalı, acımalıydı.

İçeriden, "Lan neredesin?" sesini duyduğunda irkilmedi. Eskiden korkar, kaçardı. Dolaba ya da ablasının bacaklarına

sarılırdı. Artık kendisi dolaba sığmayacak kadar büyük, ablası ise arkasına saklanamayacağı kadar uzaktaydı. Korku ile yüzleştiği günlerdeydi. Ama içinde korku namına hiçbir şey yoktu. Korkularının bir kısmı ablası gittiği anda, kalan kısmı ise Âdem abisinin elini bıraktığında silinip gitmişti. Tekti. Bunu anlayamayacak yaşta olsa da anlayacak olgunluktaydı.

Yaraları çekiştiren elleri durdu. Her zamanki gibi yatağının önüne, yere oturmuş, sırtını yatağa yaslamıştı. Bakışları sol yanında kalan pencereye çevrildi. Bir zaman huzur ile yaşadığı ev oradaydı. İçindeki herkes gittiğinde Timur oradan çıkıp yine bu cehenneme dönmek zorunda kalmıştı. Tam bir haftadır baba ile tekti. Bu bir hafta bin yıla bedeldi.

"Lan kime diyorum?" diyen sesin şiddeti arttığında yerden yavaşça toparlandı. Bakışları yatağın baş ucundaki vazo ve ablasını vesikalık fotoğrafına takıldı. Bir saniye bakabildi. Bu oda bir zamanlar ablası ile kaldığı odaydı. Ağlamamak için dirense bile genzi sızlıyordu. Büyük bir sızıyı zorla yutkunarak geri gönderdi. Küçük adımlarla, başı yerde çıktı odadan. Kapıyı açarken dahi sessizdi. Salona çıktığında Kadir Tönge'yi bu defa çalışma odasında değil, salondaki koltukta yatarken buldu. Bir hafta önce iki kurşunla tek bacağından vurulduğu için ayağa kalkamıyordu.

Ameliyatla kurşunlar çıkarılmıştı. Timur'un bacağına defalarca tekme atıp incitmesine, topallamasına neden olan bacağından yaralanmıştı Kadir Tönge. Timur artık iyiydi. Ama o bir ömür topal kalacaktı. Söylenene göre Âdem abisi yapmıştı bunu. Herkesin önünde vurmuştu babayı. Polis onu alıp götürmüş, bir süre hapishanede kalacağını söylemişti. Bunu duyduğunda Timur'un tutunduğu son dal da sessizce kırılmıştı. Herkes onun yüzünden zarar görmeye devam ediyordu.

Bu düşünceyi onaylamak ister gibi, "Bana bak!" diye bağırdı Kadir Tönge. "Senin yüzünden düştüğüm hale bak!"

Babaya da zarardı. Belki de o yüzden sevilmiyordu. Acıtan şeyler sevilmezdi.

Sessiz kaldı Timur. Başını yerden kaldırmadı.

Öfkeli gözlerle karşısındaki minik bedeni süzen Kadir Tönge, "Şunu uzat bana!" diye soludu bu defa. Bakışları salonun en ucundaki içki şişelerini işaret ediyordu.

Minik adımlarla ilerledi Timur. Küçük elleri içki şişelerinden birine hayatında ilk defa uzandı. Ablası varken de görürdü bunları ama Güldeste bir kere bile ona yaklaştırmamıştı. Kötü kokuyordu. Baba gibi. Alıp geri döndü. Bakışları hâlâ yerdeyken babaya uzattı. Baba içkiyi elinden bir hışımla almıştı. "Bir işe yara bari!" dedikten hemen sonra elinin tersi ile yana iteledi Timur'u. "Şimdi siktir git şu gözümün önünden! Geberteceğim yoksa."

Yana doğru dört adım sendelemişti. Durduğunda bakışları ablasının düştüğü merdivenlere takıldı. Anıların canlı olmadığını söylemişlerdi okulda. Yanılıyorlardı. Timur'un zihnindeki her anı canlıydı. Dudakların titreyişini dişlerini sıkarak durdurmaya çalıştı.

İçkisini içmeye başlayan Kadir Tönge, "Ne oldu?" diyerek her zaman söylediği şeyleri söylemeye başladı. "Bensiz çok mutluydunuz hani? Ne oldu? Söyle! Ablanı öldürdükten sonra da mutlu musun?"

Göz ucuyla baktı Timur.

Nefret doluydu Kadir Tönge. "Senin yanında olan herkes ölmeye mahkum." İçkiden bir yudum alıp şişeyi Timur'a doğru kaldırdı. "Beni öldürmene de izin vermeyeceğim."

Dişlerini sıktı Timur. Göz ucuyla Kadir Tönge'ye değen bakışları ağır ağır ters bir soğukluğa büründü. Bu zaman kadar uzun uzun gözlerinin için bakmış değildi. Korkardı. Artık içinde beliren tek duygu büyük bir kara delikti.

Bu bakışı fark eden Kadir Tönge, "Ne var lan?" diye terslendi.

Timur ilk defa bir gerçeği sesli dile getirdi. "Sen yaptın."

İçkiyi dudaklarına götürürken durdu Kadir Tönge. Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Sen yaptın." derken sesinde zerre tereddüt yoktu. Keskin kahvelerin içinde ilk defa beliren derin bir öfke vardı.

Yaslandığı yerde dikleşti Kadir Tönge. "Ne diyorsun lan sen?"

"Sen ittin." Öfkeli ama nefretinin ağırlığından bir o kadar sakindi Timur'un sesi. Bu gerçeği son dile getirişiydi.

Aynı saniyelerde Kadir Tönge elindeki içki şişesini kafasına doğru fırlattığında kaçma fırsatı bulamadı. Sadece yüzünü kolları ile saklayabildi. Cam şişe şiddetle ellerine çarpıp yere düşerken karşısındaki adam öfke ile bağırmaya başlamıştı bile. "Sesin mi çıktı lan senin?" derken sargılı bacağına rağmen toparlanmaya çalıştı. Başaramadı. Baş ucundaki boş içki şişesini alıp yeniden savuracakken Timur koşarak odaya ilerledi. "Geberemedin gitti!" diye soludu Kadir Tönge. Timur odaya girip kapıyı hızla kapattığında cam şişe kapıya çarpıp yere düşmüştü. "Herkesi geberttin, bir sen geberemedin!" diye devam etti laneti kusmaya. "Beni de sen öldüreceksin. Biliyorum. Benim de sonum sen olacaksın! Ellerinde kanla doğdun! Etrafında kim varsa öldürmeden rahat etmeyeceksin!"

Kapının arkasına sinip ellerini kulaklarına sıkıca bastırdı Timur. Artık hiçbirini duymak istemiyordu. Ama baba

susmadı. Defalarca aynı laneti kusmaya devam etti. Yine yatağına çıkmadı Timur. Ablası ile yatardı orada. Artık rahat değildi. Belki de rahat olan ablasının gövdesiydi. Yatağın önüne, yere kıvrıldı. Şişenin çarptığı bileği sızlıyordu. Kendi acısını kendi eliyle avuttu. Birkaç saat sonra Kadir Tönge'nin sesi susmuş, Timur'un karnından yükselen sesler acıktığının habercisiydi. Günlerdir doğru düzgün hiçbir şey yemiyordu.

Yerden toparlanıp küçük adımlarla sessizce kapıya ilerledi. Baba uyuyorsa aynı sessizliği ile mutfağa inip yemek yiyebilirdi. Yiyeceği tek şey ekmekti. Bu durumda ona bile razıydı. Kapıyı hafifçe araladığında duyduğu sesler ile duraksadı. Babasının yakın öğretmen arkadaşlarından İrfan gelmişti. Günlerdir eve erzak taşıyan, sık sık gelip Kadir Tönge'ye yardım eden, ilaçlarını veren oydu. Kapıyı tam açmadan aralıktan izledi Timur.

"Öğretmenlikten de atıldın." diyordu İrfan. "Şimdi ne yapacaksın?"

Sessiz kalmıştı Kadir Tönge. Bakışları boşlukta, bir eli sıkıca tuttuğu içki şişesindeydi.

İrfan, "Sen hangi ara bu hale geldin Kadir?" derken sesinde hem üzgün hem öfkeli bir ton vardı. "Günlerdir sormayayım, millete inanmayayım, kaç yıllık arkadaşım o benim, böyle bir şey yapmaz diyerek susmaya çalışıyorum ama bütün Rize kaynıyor. Dövüyor muydun sen bu çocukları?"

"Kızıma hiçbir zaman vurmadım!" dedi Kadir Tönge tek nefeste. "Onu öldüren içerideki velet!"

"Velet dediğin senin oğlun!" diye çıkıştı İrfan. "Çocuğun hali ortada!" Oturduğu koltukta ileri doğru eğildi. "Dostumsun diye bir şey demeyeyim dedim ama sabrımın bir sınırı var Kadir." Elindeki içki şişesine iğrenerek baktı. Her zaman öyle

olduğunu bilmiyordu. "Sen hangi ara böyle ayyaş bir adam oldun?" diyebildi.

Şişeyi kafasına dikti. Artık her şey daha da zifiriydi. Bacaklarının üzerinde her zamanki gibi Şehrazat'ın fotoğrafı vardı. Ona karşı içiyordu. Ama artık yanına eklenen bir kişi daha vardı. Kızı; Güldeste. Kadir Tönge; kurbanlarına bakarak yudumluyordu her bir içki yudumunu. "Karım öldü benim..." diyen sesi kısıktı.

"Kaç yıl geçti!" diye çıkıştı İrfan.

"Şimdi de kızım öldü!" diye yükseldi Kadir Tönge.

Korkmamıştı İrfan. Kafasını iki yana sallarken, "Yani? Bu şu an içinde bulunduğun hali haklı mı çıkarıyor? O kadar mantıksız konuşuyorsun ki; bu benim tanıdığım adam mı diyorum şu an!"

İçkisinden öfkeli bir yudum aldı.

İzliyordu İrfan. "Günlerdir söylenen hiçbir şeye inanmadım, her şeye Kadir yapmaz dedim sana destek oldum. Ama gördükçe söylentilerin gerçekten de söylentiden ibaret olmadığını anlıyorum." Bakışlarını değil ama ellerini Timur'un olduğu kapıya doğru uzattı. Timur başını geri çeker gibi oldu ama ona dönen bir bakış olmayınca izlemeye devam etti. "Ne yapıyorsun lan sen bu çocuğa?" demişti İrfan. "Kaç gündür geliyorum şuraya. Ne odadan çıkıyor ne konuşuyor; ne de yemek yiyor. Ne zaman görsem yüzü gözü mor. Yaraları asla iyileşmiyor. Sen ne yapıyorsun bu çocuğa?"

Ters bir bakış vardı Kadir Tönge'nin keskin kahvelerinde. "O çocuk değil. Canavar!"

Sessiz kaldı İrfan. Lakin dik bakışları arkadaşındaydı.

Birkaç dakika sonra, "Ne?" diye çıkıştı Kadir Tönge.

İrfan'ın bakışları artık diktende öte öfke doluydu. "Ne bu öfke?" Başını iki yana salladı. "El kadar çocuğa kustuğun bu nefret niye?"

Umutlandı Kadir. Anlaşılacağını düşünerek heveslendi. "Elleri kanla doğdu İrfan!" dedi bu umudu sesine de yansıtarak. "Avucunun içinde kanla doğdu! Doğduğu anda annesini öldürdü. Lanetli bu çocuk dedim kimse inanmadı. Seni de öldürecek Güldeste dedim. Bak, o da yok! Sıra bende. Beni de öldürecek! Beni de yok edecek. Sen yardım edersen sana da bulaşacak bu lanet. Seni de kana bulayacak."

Sessizce dinliyordu İrfan. İfadesinde ilk defa beliren bir ürkme ve buna karışık iğrenme vardı.

Bu bakış karşısında Kadir'in omuzları düşmüştü. "Sen de bana inanmıyorsun."

"Emin olmak için günlerdir izledim." dedi İrfan. "Artık hiç şüphe yok. Timur senin yanında kalamaz." Oturduğu yerden ayaklandı. "Yetiştirme yurdunun alması için başvuru yapacağım."

Kaşları çatıldı Kadir Tönge'nin. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Duyduğun şeyi." dedi İrfan. "Bu da sana son gelişimdi. Benim arkadaşım Kadir Tönge mert bir adamdı. Ya da en azından ben öyle tanırdım. Şu an karşımdaki adam onun tırnağı dahi olamaz. Güldeste'nin başını sen yakmışsın, hiçbirimiz görememişiz, belli. Hepimiz kaçtı dedik ama belki de senden kaçıyordu, anlamadık. Âdem desen benim öğrencimdi. Elimde büyüdü. Karıncaların yuvasını kimse bozmasın diye saatlerce gittikleri yolun üzerinde bekleyen bir çocuk mu eline silah alıp sana sıkacak?" Bakışları sertleşti. "Sen ne yaptın Kadir? Sen bu çocuklara ne yaptın?"

Dudakları titredi Timur'un. Artık ağlamak istemiyordu ama tutamıyordu. Dilinden dökülmeyen her ah gözünden aktı. Yanağına doğru sessiz bir yaş daha süzülürken kapıyı kapatıp yeniden yatağın önüne ilerledi. Burada kalmak istemiyordu. Ama yetiştirme yurduna da gitmek istemiyordu. Başka çıkış yok muydu? Bakışları vazoya takıldı. Artık sihirli olmadığını biliyordu. Görünmez olmak için ona dokunmadı. Yeniden yere kıvrılıp yatağın önüne uzandı. Bakışları boşlukta takılı kaldı. Uyku ağır ağır bastırırken karşı koymadı. Gözleri kapandığında burun ucundan süzülen sessiz bir gözyaşı daha vardı.

Salondaki Kadir Tönge ise inatla başını iki yana sallıyordu. "Sen de anlamıyorsun!"

"Anlat o zaman!" diye çıkıştı İrfan. "Elindeki o zıkkımı neden hâlâ içtiğini bana bir anlat o zaman Kadir? Hani yıllar önce bırakmıştın?"

Sessiz kalırken bakışları elindeki içki şişesindeydi.

Kısa bir süre izledi İrfan. "Özenirdim sana biliyor musun? Bilgine, duruşuna, tavrına, konuşmana ve saygınlığına gıpta ile bakardım. Büyük adam derdim Kadir Tönge." Gözlerinden belirgin bir iğrenme geçti. "Yazık..." Ayağa kalktı.

Bakışları hâlâ önündeyken söylenen hiçbir şeyi umursamadan şişeyi kafasına dikti Kadir Tönge. Bağımlılık; ayağına bağlanan bir halattan farksızdı. "Yetimhane olmaz." diye mırıldandı. "Arkamdan bir çocuğa bakamadı derler." Nefret dolu bakışları Timur'un olduğu kapıya odaklandı.

"Arkandan daha da kötülerini söylüyorlar zaten Kadir. Hiçbir şeye inanmak istemedim ama görüyorum ki söylenenden de beter bir haldesin. Yıllarca bu halini görmemiş olmam..." Kendi körlüğüne pişmandı İrfan. Başını ağır ağır iki yana sallarken merdivenlere doğru ilerledi. "Birkaç saate gelir

Timur'u alırım. Daha fazla senin yanında kalamaz. Yetimhaneye gidene kadar benimle kalacak."

Sessiz kaldı Kadir Tönge. Nefret dolu bakışları hâlâ aynı kapıdaydı. Yaşasa onu öldürecek, hayatta kalsa adını daha da lekeleyecekti. Her şekilde zarardı. Düşündüğü tek şey bunlardı. İrfan merdivenleri inip evden çıktığında bile sessizce aynı kapıya bakıyordu. Şişeyi kafasına dikip zihninin daha da bulanmasına izin verdi. Koltuğa uzattığı, iki kurşun sıkılmış bacağı acıyordu. Bunun acısını azaltmak adına daha da çok içti. Bakışları kucağındaki Şehrazat ve Güldeste'nin fotoğraflarına değdi.

Onları öldürenin kendi olduğuna o kadar emindi ki; kabullenmemek için her yolu deniyordu. İlk yol hep Timur'du.

"Beni de öldürecek..." diye mırıldandı iki kadının fotoğrafına karşı. "Sizi öldürdüğü gibi beni de öldürecek."

İçkiden dönen başının etkisi ile elindeki şişenin dibinde kalan son yudumu da içip şişeyi Timur'un olduğu kapıya doğru savurdu. Büyüdükçe ona benziyordu. Kadir Tönge aslında en çok kendinden nefret eder, bunu da kabul etmemek için direnirdi.

Şişe kapıya vurup yere düşerken odadaki Timur soğuk yerde, derin bir uykudaydı. Kadir Tönge ise sarhoş adımlarla yatağından çıkmıştı. Dağılmış bir haldeydi. Saçı ve sakalı birbirine karışmış, eski düzenli halinden eser yoktu. Köşedeki koltuk değneklerine uzandı. Onların desteği ile ayaklanıp merdivenlere ilerledi. Artık bu merdivenleri her çıktığında gözünün önüne aynı görüntü gelecekti. Ama onun zihni bu görüntüyü dahi geri atacak kadar bulanık ve sarhoştu.

Topallayarak alt kata inip mutfağa ilerledi. Dağılmış ve pislik içindeydi. Tıpkı Güldeste gittikten sonraki her şey gibi...

Ocağa ilerledi. İrfan'ın getirdiği bir yemek vardı. Ne olduğuna bakmadan yemeğin altını açtı. Sarhoş adımları geri sendelediğinde mutfaktaki sandalyenin birine ilerleyip kendini bıraktı. Başı dönüyor, zihni bulanıyordu. Gözlerini birkaç saniye için kapattı. Geri açtığında sarhoşluğunun etkisi ile neden mutfakta olduğunu unuttu. Toparlanıp yeniden üst kata çıktı. Acıyan bacağı ile zorlanmıştı.

Koltuk değneklerini bir köşeye savurup kendini koltuğa bıraktı. Dönen zihni ağırdı. Her şey göz kapaklarının üzerine çuvallandı ve gözleri kapandı. Ne kadar geçtiğini bilmediği bir süre sonra genzini yakan bir duman kokusu ile öksürerek gözlerini araladı. Etrafını saran yoğun duman yüzünden genzi sızlarken yattığı yerden zorla toparlanmıştı. Gözünün önündeki dumanı azaltmak için elini salladı ama zordu. Koltuktan kalkıp yerdeki koltuk değneklerine uzandı. Topallayarak merdivenlere ilerlediğinde alt kattan yükselen alevler ile irkildi.

Ocağın üzerinde altı açık bıraktığı yemeği o an hatırladı. Alt katta ki alevler büyüyordu. Aynı saniyelerde boğuk duman kokusu yüzünden Timur da uyanmıştı. Odanın kapısını açtığında yüzüne vuran şiddetli dumanla öksürdü. Ne olduğunu anlamamıştı. Ona bakmadan merdivenlerden inen babanın başını gördü sadece.

Arkasına bakmadan, odada bir can daha olduğunu hatırlamadan kaçıyordu Kadir Tönge. Alt kata indiğinde mutfaktan çıkan alevler hole, kapının kenarında askılıktaki montlara hatta, ahşap tavana dahi ulaşmıştı.

Öksürüp, yüzünü alevden korumaya çalışırken bir yandan da topallayarak ilerliyordu Kadir Tönge. Merdivenleri aşıp kapıya yöneldi. Arkasından koşar adım gelen Timur her zamanki gibi sessiz ama korku içindeydi. Kadir Tönge kapının önünde, Timur'un merdivenden inmesine üç adım kalmışken

tavandan kopan büyük bir tahta parçası alevler içinde aralarına düştü. İnleyerek geriledi Timur. Elini demir kapı koluna atan Kadir Tönge yanan avuç içiyle gerilemişti. Koltuk değnekleri iki yanına düşerken ikisinin de etrafındaki alev büyüyordu.

Arkasına baktı Kadir Tönge. Merdivenlerin son üç basamağına oturmuş, ona korku ile bakan oğlunu gördü.

İleri atılmaya çalıştı Timur ama aradaki alevler yüzüne vurunca yapamadı. Korkarak geriledi. Her köşe fazlası ile sıcaktı. Tenine değen ateş, boğazına dolan koku yüzünden nefes alamıyordu. Aradaki ateşten korktu. İleri gidemedi. Timur hayatında ilk defa Kadir Tönge'ye elini uzattı. Dudaklarından ilk defa, "Baba!" kelimesi döküldü. "Baba, yardım et!"

Kadir Tönge oğluna da elini uzatmadı.

Ona umutla bakan keskin kahvelerin içindeki alevleri gördü sadece. "Beni de öldürecek..." derken adımları geriledi. "Ölmeli... Ölmeli..." derken adımları daha da gerilemişti.

"Baba!" diye bağırdı Timur ilk ve son kez. "Baba!"

Kadir Tönge yine durmadı. Adımları geriledi. "Ölmeli..." diye mırıldandı sadece. "Beni de öldürecek. Ölmeli..."

Aralarına tavandan bir tahta daha düştüğünde iki keskin kahve göz birbirinden koptu. Sıcak olmasına rağmen yanan avuç içini umursamadan kapıyı açıp kendini dışarı attı Kadir Tönge. Oğlunu cehennemin içinde bırakırken bir an bile tereddüt etmedi, arkasına bakmadı. Kapıyı üzerine kapatıp ateşler içinde bıraktı.

Dudakları titredi Timur'un. İlk defa uzattığı el aralarında asılı kalırken mutfaktan patlayan bir alev topu evin bütün

camlarını paramparça etmişti. Mahalle halkı uyudukları derin uykudan bu sesle uyanıp yanan eski evi fark etti. Herkes pijamalarıyla sokağa döküldü. Yanan eve bakan Kadir Tönge ise sendeleyerek gerilemişti. Alevler tüm evi sarmaya başladığında bakışları kapıdaydı. Korkuyla dışarı çıkıp çıkmayacağını bekledi.

"Kadir!" dedi yanına gelen bir komşu. "Ula noldi?"

Gözlerinin içinde alevler parlıyordu. "Yandı." dedi sadece.

"Çocuk nerede?" diye bağırdı başka bir komşu.

Cevap vermedi Kadir Tönge. Eve bakmaya devam etti.

İçeride kalan Timur kolunu yüzüne kapatarak sıcaktan kaçmaya çalıştı ama imkansızdı. Korkudan ayağa kalkamadı. Gözleri bir çıkış yolu aradı ama kapı ile arasında kalan alevler bir hayli fazlaydı. Korktu yaklaşmaya. Ayağa kalkacak gücü de bulamadı. Dizleri ve elleri üzerinde emekleyerek yeniden üst kat merdivenleri çıkmayı denedi. Nereden geldiğini bilmediği bir parça daha kopup bacağının iç kısmına düştüğünde bağırarak sol bacağına yapıştı. Siyah pantolonunun yanmaya başladığını gördüğünde korkusu öyle büyüktü ki; ağlayıp inleyerek, küçük ellerini bacağına vurmaya çalışarak yanan yeri söndürdü.

Baba demedi artık. "Ablam!" diye bağırdı gözyaşlarının içinde. "Ablam!"

Gelmedi ablası. Alevler ondan ablasını alan merdiveni sarmaya başladığında üst kata ulaşmıştı. Sürünmeyi bırakıp ayağa kalktı. Sızlayan bacağı yüzünden topallayarak odasına koştu. Yoğun dumandan öksürmeye başladığında iki büklüm oldu ama durmadı. Odaya girip ilk vazoya koştu. Alıp kolunun altına sakladı. Ablasının fotoğrafını alıp avuç içine

sıkıştırdı. Vazoya daha sıkı sarılırken gözyaşları içinde ettiği tek bir sessiz dua vardı.

Beni buradan çıkar abla...

Odadan çıkıp yeniden merdivenlere yöneldi. Alevlerin üst kata kadar geldiğini fark ettiğinde ileri adım atamadı. Korkarak geriledi. Dumanlar artıyor, ateş yüzüne değiyordu. Avuç içindeki fotoğrafı daha da sıktı. Cesur olması gerekiyordu ama yapamadı. Yanmaktan korktu. Dudaklarını titrerken yanağına sessiz bir gözyaşı daha göndermekten başka bir şey yapamadı. Belki de baba haklıydı. Ölmeliydi.

Bu düşünce ile adımları gerilerken merdivenin ucundan bir kadın sesi yükseldi. "Koçari!"

İçini umutla çekti Timur. İleri bir adım attı ama alevlerin ucunu gördüğünde daha fazla yaklaşamadı. Kucağındaki vazoya sıkıca sarıldı. Ona mı sesleniyorlardı?

"Koçari!" diye bağırırdı kadın yeniden. "Timur!"

İçindeki umut büyüdü. İleri minik bir adım attı. "Buradayım..." dedi titreyen sessiz bir mırıltı ile. Kendi hayatını kurtarmak isterken dahi sesi çıkmadı, çıkaramadı.

Duyulmamıştı sesi. "Koçari!" diye bağırdı kadın yeniden. "Çocuk, ses ver! Üst katta mısın?"

Zorla yutkunurken ilerlemeye çalıştı Timur. Bacağındaki yanığın acısı genzini daha da yakıyordu. "Buradayım!" diye bağırırken sesi daha gürdü.

Kısa bir an sessizlik belirdi. "Olduğun yerde kal!" dedi kadın. "Geliyorum!"

Kimse görmedi ama Timur görülmüş gibi başını aşağı yukarı salladı. Avuç içindeki fotoğrafı sıktı. Kucağındaki vazoya daha sıkı sarılıp merdivenin ucunda bekledi. Birkaç dakika sonra yoğun dumanın arasında bir kadın belirmişti. Merdivenleri hızla çıkarken elinde tuttuğu bir mendili dudaklarına bastırıyordu. O an yüzünü seçememişti ama yaklaştıkça görüntü netleşmişti. Elli yaşlarında bir kadındı. Siyah saçlarının ön kısmındaki bir tutam beyazlık Timur'un ilk gözüne değen şey olmuştu. Tatlı bir siması ama heybetli bir duruşu vardı. Önüne geldiğinde ağzındaki mendili çekti. Çenesinde Timur'unki ile birebir aynı derinlikte bir çukur vardı.

Ellerini Timur'un yüzüne atıp endişeli bakışlarını üzerinde gezdirdi. "İyi misin?" diyen sesi şefkatli parmakları aksine sertti.

Sessiz kaldı Timur. İçini çekti bütün cevaplar yerine.

Yüzünü bırakıp elinden sıkıca kavradı kadın. Merdivenlere indirdi. Alt kata geldiklerinde tavandan bir odun parçası daha kapı ile aralarına düştü. Timur irkilerek gerilediğinde elindeki fotoğraf da yere düşmüştü. Kadın ileri çeker gibi oldu ama gitmedi. Alevler fotoğrafın bir ucunu yakmaya başlamıştı. Hâlâ sıkı sıkı vazoyu tutarken elinin içindeki eli bırakıp yerdeki fotoğrafı aldı. Yanmaya başlayan kenarlarını parmak uçlarını bastırarak söndürdü. Elleri yandı ama umursamadı.

Elini bıraktığını fark ettiğinde, "Ne yapıyorsun? Gel buraya!" diye bağıracak oldu kadın. Elindekini gördüğünde ise gözlerinden belli belirsiz bir acı geçti. Yeniden Timur'a ilerleyip kolunun altına aldı. "Yanımdan sakın ayrılma koçari!"

Öyle yaptı Timur. Üzerindeki yeleği çıkardı kadın. Aralarına düşen alevlerin üzerine art arda darbeler indirerek yol açmaya çalıştı. Kapının önünde beliren bir komşu, "Sağa ilerle!" dediğinde o yöne ilerledi. Burada alevler daha azdı. Önüne Timur'u aldı kadın. Onun için sırtını bütün ateşlere siper yaptı. Sırtına bir odun parçası düştüğünde dişlerini sıkarak inledi. Timur ona bakacak gibi olduğunda yeniden omuzlarından kavrayıp önüne çevirdi. En sonunda kapıya ulaştıklarında ikisi de derin bir öksürük krizinin eşiğindeydi.

Komşulardan biri Timur'a uzanıp yanına çekmeye çalıştığında kadın izin vermedi. Kolunun altında sıkı sıkı tutuyor, bir yandan da öksürüyordu. "Çek elini!" dedi zorla nefesini toplamaya çalışırken. Timur'la birlikte karşıdaki kaldırıma ilerledi. Kendini yere bırakırken Timur da hemen yanında diz çökmüş, öksürüyordu. Kucağında bırakmadığı bir vazo ve elinde ise ablasının fotoğrafını tutuyordu.

Nefesini zorla toparlarken Timur'un sırtını sıvazladı. "İyi misin koçari?"

Öksürmeye devam etti Timur.

Etraftaki herkes yanlarına koşup yaralarına bakmaya, yardım etmeye çalıştığında en ters bakışı ile bakıyordu kadın. Sırtına bakmak isteyen bir eli daha ters bir şekilde kendinden uzaklaştırırken yerden doğruldu. Bakışları sol köşede kalan birine takılmıştı. Kadir Tönge'ye. Yavaş ama dik adımlarla ilerledi karşısındaki adama. Koyu kahve gözlerinde dönen nefret diriydi. Tam karşısına dikildi. Kadir Tönge geriler gibi olduğunda bir adım daha attı.

"Beni hatırladın mı?"

Hatırlıyordu Kadir. Akkadın'dı o. Şehrazat'ın annesi. Defalarca kapılarına gelip kızını geri almaya çalışmıştı ama

Kadir, aşkı ile Şehrazat'ın gözünü öyle bir boyamıştı ki; annesini ve dediklerini duymamıştı, görmemişti.

"Unuttuysan hatırlatayım." dedi kadın. "Ben Akkadın!" Daha da yaklaştı. "Şimdi bildin mi?"

Sessizce yutkundu Kadir.

Yıllarca kızının mutluluk içinde yaşadığını düşünmüştü Akkadın. Kızgındı, geri almaya, bu adamı gözüm tutmadı diye laf anlatmaya çalışmıştı ama kızı görmemişti. Onu başkası ile istemeyerek evlendireceklerine öyle inanmıştı ki, Akkadın'ın anlattığı hiçbir şeyi duymamıştı. Ölen Şehrazat'a rağmen bu adamın çocuklara iyi baktığını düşünmüştü. Kızına kızgın değil ama kırgındı Akkadın. Kızgınlık ateşten bir demirdi. Soğur ve geçerdi. Ama kırgınlık o demirin tene değmesiydi. İz kalırdı.

Her şeyini vererek yetiştirdiği kızının böyle bir şey yapmasını yenilir yutulur gibi değildi ama içten içe en azından mutlu diye kendini teselli ederdi. Lakin bir zamanlar Rize'nin en köklü ailesi olan Zehiroğlu soyunun bütün itibarı yerle bir olmuştu. Eşi de öldüğünde daha fazla buna dayanamayarak uzak yaylalara çekilmişti Akkadın.

Bu zamana kadar sessiz kalmıştı çünkü gerçeklerden bihaberdi. Kendi acısı ile sessizce yaşardı. Kızı onu iyi bir adam olarak sevmiş, Rize'de herkes saygın bir öğretmen olarak tanımıştı. Kadir Tönge'nin bir ayyaş olduğunu o da herkes gibi yeni öğreniyordu. Tıpkı kızına ve Güldeste'ye yaptıklarını yeni öğrendiği gibi. Onu kızının yanında ilk gördüğü andan beri gözünün tutmayışı, kızına yapma diye yalvarışları bundandı. Anne yüreği hissederdi.

"Sen..." dedi Kadir titreyen bir sesle.

"Asıl sen!" diye soludu Akkadın. Elini kaldırıp Kadir Tönge'nin göğsüne sert bir tokat atarak geriletti. "Sen benim kızıma ne yaptın?"

Dağlarda yaşayan bu bilge kadının adını herkes bilir ama çok az kişi tanırdı. Heybetli ve aksi bir kadın olduğundan bahseder dururlardı. Herkes bir köşeden bu görüntüyü izlerken Timur'un bakışları yanan evdeydi. Alevler üst kata da ulaşmış, ablası ile kaldıkları odanın penceresinden çıkmaya başlamıştı. Yan tarafta kalan eve baktı. Alevler o eve değmiyor, sadece bulundukları yeri yakıyordu. Karanlık ev, canını aldığı Güldeste'ye böyle ağlıyordu.

"Bunca zaman; kızım olacak o akılsız seni sevdi diye sustum!" diye bağırdı Akkadın. "Adam olmadığını bildim ama en azından çocuklarına bakarsın sandım!" Göğsüne şiddetli bir tokat daha attığında Kadir Tönge yaralı bacağı yüzünden tökezleyerek geri düşmüştü. İşaret parmağını yerden şaşkın ve ne yapacağını bilemez bakışlarla ona bakan adama dikti. "Bilmeden iki can vermişim sana! Birini daha yedirmem!" Onu izleyen mahalleliye döndü. Evden yükselen ateşlerin önüne dikildi. "Herkes bilsin!" İşaret parmağını Timur'a yöneltti. "Bu çocuk benim, Akkadın'ın tek torunu! Kuruyup gitti dediğiniz Zehiroğlu soyunun son kanı!" Ters bakışlarını Kadir Tönge'ye çevirdi. "Bundan sonra Kadir Tönge diye bir babası yok! Bütün Rize bunu böyle bilsin! O bir Zehiroğlu!"

Kadir korku ile izlerken Akkadın ters bakışlarını Timur'a çevirdi. Küçük çocuğun bu bakışlardan korkacağını sanmıştı ama Timur gözlerini bir saniye dahi kaçırmadan ona bakıyordu. Yanına ilerledi. Timur'un bacağındaki yaraya bakan bir kadını kolundan tutup yana iteledi. "Geri dur!" diye onlara da yükseldi. "Gözünüzün önünde olan şeylere bile kör kalmışsınız! Şimdi mi aklınıza geldi yardım eli uzatmak? El kadar çocuk sizin vicdan yükünüzü temizleyeceğiniz su değil!" Eliyle Timur'un etrafına yığılmış

bütün kalabalığı geri iteledi. "Geri durun torunumdan ula! Hayde!"

Herkese değdi ters bakışları. En son ise Timur'a. Torunu Güldeste'yi tanıyamamıştı. Uzaktan izleyebilmişti sadece. İlkokula gittiği günlerde birkaç kez okula gidip sıradan biri gibi sarılıp öpmüştü. Timur'u görmek için ise Ayşe nineden yardım istemişti. Yıllar önceki o geziye ablası ile gelen Timur rastlantı sonucu orada değildi. Akkadın bilerek onu oraya getirtmişti. Bir kere öpmek, ve sarılmak istemişti. Kızının ölüm haberi için dağlayıp kül etmişti. Yürek yangını böyle söner sanmıştı. İkisi de anneleri gibi gül kokuluydu. Şehrazat'a olan kırgınlığı öyle çoktu ki; inadı torunlarına daha fazla yaklaşmasına izin vermemişti.

Küçüklüğü kadar kilolu değildi artık. Boyu fazlası ile uzamış, zayıflamıştı. Yüzünden çocuksu bir ifade değil, olgun bir ağırlık vardı. İçi burkuldu Akkadın'ın. Elini Timur'a uzattı. "Benimle gel koçari."

Dudakları titriyordu Timur'un. "Sen kimsin?" diyen sesi kısık ve sessizdi.

"Anneannen; Akkadın." dedi kadın.

Timur'un yanağına sessiz bir gözyaşı daha aktı. "Ablam mı gönderdi seni?"

Akkadın'ın sert sesi ilk defa yumuşadı. "Annen, ablan ve Âdem abin gönderdi koçari."

Burnunu çekti Timur. Anneyi bilmezdi ama ablası artık bir melekti. Bakışları kadının saçının ön kısmındaki beyaz tutama takılmıştı. "Saçına melekler dokunmuş..." diyen sesi belli belirsizdi. Ablasının gönderdiği artık emindi.

Gülümsedi Akkadın. Onu yıllar önce o köprüde gördüğünde de ilk saçına ne olduğunu sormuştu minik Timur. Melekler dokundu cevabını veren Akkadın'dı. Onu hatırlamıyordu Timur ama verdiği cevabı zihnine işlemiş olmalıydı. Elini tutması için daha da ilerletti. "Benimle gel. Gidelim buradan koçari."

Bakışlarını Kadir Tönge'ye çevirdi Timur. Son bir sevgi kırıntısı aradı. Bulamadı. Son kez görmeyecekti onu. Kadir Tönge etrafında olmaya devam edecekti. Ama bu an Timur'un ona korku ile baktığı son andı. Bu akşam ondan babalık beklediği son akşamdı. Timur içine bir mezar daha kazdı. Herkes ölüydü. İlk defa birini o mezarlara canlı canlı gömdü. Adına baba dedi. Sadece baba.

Ona uzatılan eli kavradı. Başka seçeneği yoktu. Sızlayan bacağına rağmen tutunduğu son eli bırakmadı. Arkasına bakmadı. Yanan eve gözlerini değdirmedi. İçindeki mezarların yanına büyük bir mezar daha kazdı. Bu kendi içindi. Sonra düşünürüz dedi o an için her şeye. Aklında olan ne varsa bu mezara attı. Ateş üzerini kapattı. Düşünceleri yandı, yandıkça onu yaktı.

O günden sonra Akkadın ile yaylalara çekildi. Bir zamanların en köklü ailesi olan Zehiroğlu soyu kurumamış diyen sözler dilden dile yayıldı. Bulutların üzerinde olan bir yaylada, minik bir evde yaşıyordu nine. Ona küçük ama güvenli bir oda verdi. Okulunu değiştirdi. Yakın bir köy okuluna gitmeye başladı. Daha da kapandı içine. Varlığı zarar olandı. Sevgisini nineye dahi sunmadı. Gülmedi, çok konuşmadı. Ne derse yaptı ama hiç sarılmadı, öpmedi.

Akkadın da böyle bir şey beklemiyordu zaten. Sert ve tersti ama Timur'un sessizliği öyle derindi ki; ikisi de birbirini anladı. Ne Timur onun sertliğine laf etti, ne de Akkadın onun sessizliğine. Her şeye rağmen kuvvetli bir bağ kurdular.

Birlikte yaşayıp giderken Akkadın onu kızından bir parça bildi, Timur ise tutunacak son dal, son bir sevgi kırıntısı.

******

Gözlerimi zorla aralayıp karanlıktan sıyrıldığımda etrafımda yine bir karanlık bulacağımı düşünmüştüm ama gözüme alan gün ışığı ile bocalayarak yattığım yerde sırt üstü döndüm. Belim her zamanki gibi sabah ağrısı ile zonklamıştı. Platinler varken hayat olduğundan biraz daha zordu. Her sabah bel ağrısı ile uyanmak kaçınılmaz oluyordu. Vücudumu kendine getirmeye çalışırken boğazımdaki ağrı da kendini belli etmeye başlayınca yüzüm ekşidi. Birkaç saniye için zihnimi toparlayamadım. Bir elimi alnıma atarken diğerini yanıma attım. Avuç içim kıllı bir şeye değdiğinde ise irkilmeden edemedim.

Bakışlarım yatağın önüne eğildi. Gördüğüm görüntü ile birkaç dakika kalakaldım. Yatakta ben vardım. Bunda sorun yoktu. Ama yatağın hemen önünde, başını yatağa yaslamış bir şekilde neden onun uyuduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Dün olanlar hızla gözümün önüne gelmeye başladı. Çiftliğe gitmem, ona yemek getirmem, saatlerce yağmur altında beklemem, onun gelişi, beni kucağında eve getirişi, konuştuğumuz şeyler ve en sonunda...

Sonu yoktu. Uyuyakalmıştım.

Ağrıyan belimi ve boğazımı umursamadan yattığım yerden doğrulmaya çalıştım. Bakışlarım telefon arıyordu. Saate bakmalıydım. Camdan gördüğüm kadarıyla hava yeni yeni aydınlanıyordu. "Timur!" dediğimde kısık çıkan sesimle ben bile bocaladım. Fena üşütmüş olmalıydık. Burnumu çektim. "Timur!" derken bacaklarımı yanından sarkıtıp oturur bir konuma geldim.

Neden karşı koltuk dururken burada uyuyordu? Ya da beni neden oraya bırakıp kendi yatağında yatmamıştı. Baş ucumda beklemiş olması gerilmeme neden olmalıydı ama hissettiğim tek şey saçma bir kıpırtıydı.

"Timur!" dedim yine kısık bir sesle. Parmaklarımı önüme düşen saçlarıma daldırıp geri iteledim. Dün ıslandıkları için şu an bir hayli kabarık olmalıydılar.

Uyuduğu konum hiç rahat görünmüyordu. Başı benim olduğum yöne dönüktü ama boynu tutulmuş olabilirdi. Yeniden, "Timur!" derken yüzüne dokunmak için hareketlenen elim durdu çünkü aniden gözlerini açmıştı. Gözünün önündeki ilk şey yanından sarkan bacaklarımdı. Kısa bir an bacaklarıma bakarken göz kırpıştırdı. Sonra ise uyku mahmuru keskin kahveleri bana çevirdi.

"Niye uyandırmadın?" diye sızlandım. "Sabah olmuş!" Sesim gittikçe daha da kısık bir hal alıyordu. Öksürerek düzeltmeyi denemiştim ama bu boğazımı sızlatmıştı. Adriel'e yakalanma korkusu ise devasaydı.

"Sana da günaydın." dedi sakince. Avuç içini bir gözüne bastırıp ovuştururken ileri eğildi. Boynunu sağa sola yatırarak gevşemeye çalıştı.

Ayağa kalktığımda elim ağrıyan belimdeydi. Yüzüm ekşimişti. Minik bir inilti kaçtı dudaklarımdan. Sarsak adımlarla yanından geçip karşımızda kalan koltuğa ilerledim. "Sen neden orada uyudun?" diye söyleniyordum bir yandan da. Çantama ilerleyip içinden telefonumu aldım. Saatin beş buçuğa geldiğini ve Adriel'in hiç aramadığını gördüğümde derin bir nefes aldım.

"Daha rahat." dedi yeni uyandığı için normalden daha kalın çıkan sesiyle.

On kurşun yesem daha az sendelerdim. Bu sesle ne kadar az konuşursa o kadar iyiydi. *Baş ucum mu* diyecek oldum. Yuttum. "Yer mi?" dedim ekşimiş bir yüzle.

"Hayır." Bana bakmadan dolabına ilerledi. "Bulunduğum yer." Üzerindeki tişörtü tek hamlede kavrayıp çıkardığında tükürüğümü yutmak zorunda kaldım. Ayılamamıştım. Sesi yetmezmiş gibi şimdi de görüntüsü ile zihnimi karıştırıyordu.

Aklıma gelen ilk şey, "Gitmem lazım!" demek oldu. Peteğin üzerindeki siyah elbiseme ilerledim. Artık tamamen kuruydu.

Sırtı bana dönükken tişörtü dolabın içine savurmuştu. "Sesine ne oldu senin?"

Üzerinde bir şey yokken göz ucuyla baktı. Bunu yapmaya bir son vermeliydi. Paniğim devasayken dahi midemin uyuşmasına neden oluyordu. Adamın yanında ya uyuyor ya ağlıyordum. Kendime kızmamam imkansızdı. Elimde değildi ama. Bu güveni veren oydu. Yaşlı nineler gibi bir elim belimdeyken burnumu çekerek arkasından ilerleyip banyoya yöneldim.

Üst çıplaklığına dönüp bakmadan koşar adım ilerledim. "Boğazım ağrıyor."

"Belinin nesi var?"

Neden bu kadar soru soruyordu? Şu sesle konuşması sabah sabah hoş değildi. Başım yeterince dumandı. "Platin var. Her sabah ağrır."

"Ne platini?"

Banyonun kapısını açtığımda ona döndüm. Üzerinde hâlâ bir şey yokken pürdikkat bana bakıyordu. Gülümsemeye çalıştım. "Kırılan kemiklerimi toparlamak için minik birkaç dokunuş." Kaşlarından biri havalanmışken kapıyı hızla kapattım. Uzaklaşamadım lakin. Kapının arkasına yaslanıp birkaç dakika soluklandım. Ortada hiçbir şey yokken dahi konuşarak nefesimin hızlanmasına neden olabiliyordu. Elim göğüs kafesimin üzerine gitti. Hızlı atması hayra alamet değildi. Kesik bir öksürük daha dudaklarımdan kaçtığında elim göğsünden düştü.

İleri bir adım atacakken bileğimin dünkü kadar acımadığını hissettim. Bakışlarım ayağıma eğildiğinde bileğimdeki sargıya fark ettim. Bakışlarım yeniden yukarı kalktığında dudağımın bir köşesinde engel olamadığım minik bir tebessüm vardı. Değdiği yerde yine acı yoktu. Midemdeki kelebek sürüsü arttığında dudağımdaki tebessüm de büyümüştü. Dudaklarımı dişleyerek engel olmaya çalıştım. Güveni da aşan duygu neydi bilmiyordum ama her şeyi hisseden göğüs kafesim bunu da hissediyordu. Bu; yakıcı ama bir o kadar hayat veren bir histi.

Tişörtünü çıkarıp elbisemi giydim. Saçlarım sandığım kadar kabarık değildi. Ellerimle düzeltip banyodan çıktım. Dolabının önündeydi. Yine siyahlara bürünmüşken ceketini giyiyordu. Parfümünden sıkmış olmalıydı. Her yer o kokuyordu. Belki de ceketinden geliyordu bu yoğun koku. Şu an her yerde bu koku varken nereden geldiğini ayırmak

zordu. Katladığım tişörtünü yatağının üzerine bıraktım. "Bu saatte mi gidiyorsun işe?" Fazlası ile erkendi.

"Sayılır." dedi ceketi tam giymişken. "Sik kırığı başına son gelenlerden sonra güvenliği arttırdı."

Güldüm. "Ve bunun için de seni mi görevlendirdi."

Dudağının kenarında oluşan belli belirsiz bir tebessüm vardı. Artık minik bir tebessümü dahi onda seçebilirdim. "Hayret. *Sövme* demedin."

"Kralşan'a o söylediğin bile az." Göz devirirken trençkotum ve çantamı kurcalarken kapıya yönelmiştim. Tavrından aldığım cesaretle, "Teşekkür için sana kahvaltı hazırlamak isterdim ama gitmem lazım." dedim. Çantadan çıkardığım aynamı açıp bordu rujumu sürmeye başladım. "Adriel hâlâ aramamış. Bu iyi mi kötü mü bilmiyorum."

Öksürüyordum bir yandan da. Dünkü yağmur yüzünden fazlası ile üşümüştüm. Bunun kaçınılmaz olacağını biliyordum. Ruju kapatıp çantama attıktan sonra maskarama uzandım. Maskarayı dişlerimin arasına sıkıştırırken fırçayı dikkatle kirpiklerimde gezdirdim. İşim bittiğinde maskarayı dişlerimin arasından alıp kapatırken boş bir bakışla beni izlediğini görebiliyordum.

Maskarayı ve aynayı çantama atıp topuklu ayakkabılarıma ilerledim. "Ne? Makyajsız dışarı çıkamam."

Cevap vermedi. Onun yerine başını umutsuzca iki yana salladı. Ben panik bir halde topuklu ayakkabılarımı giyerken yanımda belirince irkildim. O da kendi ayakkabılarını giyiyordu. Bakışlarımı yukarıya, yani tepelerdeki başına doğru çevirdim. "Sen nereye?"

Oldukça rahattı. Cevap vermeden ayakkabılarını giyip bakışlarını bana çevirdi. Kolumdan kavrayıp kapıya ilerletti. Bocaladım. Ama hâlâ paniktim. Ayakkabılarımı tam giydiğimde yerden biraz daha yükselmiş, tepelerdeki başına biraz da olsa yaklaşmıştım. İleri yönelttiğinde her zamanki paniğim belirdi.

"Önce ben çıkayım, sonra sen çık!" Paniğim onu her zaman eğlendiriyordu. Bu denli sakin olmasının başka açıklaması olamazdı. Önümden uzanıp kapının kilidini açtı. Buna da bocaladım. "Hani sen kapı kilitlemiyordun." demeden edemedim.

Kolumdan nazikçe kavrayıp kenara çekerken kapıyı açtı. "Artık kilitliyorum."

"Sebep?"

Elimdeki trençkotu alıp ona geldiğimde olduğu gibi kafamın üzerine attı. "Yine çok soru soruyorsun Ahu."

Gün yeni doğuyor, güneş ışıklarını ağır ağır gösteriyordu. Trençkot etrafımı daha da karartmıştı. "Ne yapıyorsun?"

Kapıyı kapattı. Ama bu defa kilitlemedi. "Geldiğin gibi geri götürüyorum."

Haklıydı. Bu sebepten trençkotu önüme daha çok çektim. Sarılı olmasına rağmen topuklu ayakkabıyı giydiğimde ayaklarım yeniden sızlamaya başlamıştı. Yine de topallamama neden olmuyordu. Boğaz ağrısı daha fazlasıydı. Burnumu çekip öksürürken kolumdaki çantayı daha sıkı tutup trençkotu yüzüme doğru daha çok çektim. Merdiven kısmına geldiğimizde adımları normalin aksine yavaştı. Bana ayak uyduruyordu.

"Kapıyı kilitlemedin." dedim.

Sessiz kaldı.

Umursamadım. "Ya Adriel anladıysa?" diye telaşımı konuşturdum. "Hiç aramamış. Ya bana bir şey demeden Kenan'a gidip *Ahu yok* dediyse."

"*Ahu* demeyeceğine eminim."

Merdivenlerin sonuna gelmiştik. Kolumu bırakmadan ilerletti. Tabi ki *Ahu* demeyecekti. Peki ben neden *Ahuzar* değil de *Ahu* diyordum?

Çünkü seni Ahu olmaya alıştırdı Ahuzar...

"Buna mı takıldın yani? Şu an daha büyük bir problemimiz olabilir. Beni uyandırmalıydın."

Sessizdi.

Trençkot hâlâ başımdayken bakışlarımı ona kaldırmaya çalıştım. "Anlasa Kenan'a derdi, Kenan da hemen seni çağırırdı değil mi?" Yeniden önüme döndüm. Kendim verdiğim teselli oldukça yerindeydi. "Aynen." Öksürdüm. "Kesin bu olurdu."

Derin bir nefes verdi ama yine de sakindi. "Madem olacağını biliyorsun neden panik yapıyorsun?"

"Ne yapabilirim?" diye çıkıştım. "Her şey çok riskli! Sana gelmek istiyorum ama sonr-" Sustum. Bunu dememiş ol Ahuzar...

"Sonra?" diyen sesi vurdu kulağıma.

Trençkotun altındaki ifadem görünmediği için şanlıydım. Kendime sövdüm ama belli etmedim. Geri duracağımı sanıyorsa yanılırdı. "Sence?" diye çıkıştım. "Gördüğün gibi

panikliyorum." İlerleyen adımlarım durdu. "Bir dakika, bir dakika." dedim panikle.

Durdu.

Bakışlarım ilerimizde kalan üç sokak lambasına takıldı. Biri sönmüştü. Diğer ikisi de aynı anda sönerse yakalanmayacaktım. Bakışlarımı sokak lambalarına diktim.

"Ne?" diyen sesini duydum. "Ne bekliyoruz?"

Sokak lambalarının ikisi de aynı anda söndüğünde dudaklarımdaki tebessüm büyüdü. "Evet. Gidebiliriz. Yakalanmayacağım."

İlerledi ama boş bakışları ben ve baktığım nokta arasında gidip gelmişti. Anladım ne demek istediğini. *Amaç ne* diyordu kendileri.

"Kendimce totemlerim var. Sorgulama." diyerek üzerimde hissettiğim sessiz bakışına yanıt verdim.

"Sokak lambasının bununla alakası ne?"

"Üçü de aynı anda sönerse yakalanmayacağım."

Yokuş aşağı inerken topuklularla zorlandığımı fark etmiş olmalı ki gövdesine daha çok yaslayıp yavaş adımlarıma uydu. "Bunu lamba mı belirliyor?"

Kaşlarım havalandı. "Hayır tabi ki. Ben belirliyorum. Bir şey söylüyorum ve tutarsa onu kendime çekiyorum. Çekim yasası böyle işler."

"Yaradan'a yalvarmaya ne dersin?" şeklinde bir öneri sunduğunda düze çıkmıştık. Solumuzda kalan, eski, tenha bir deponun kapısını çaldı.

"Her yolu denediğime emin olabilirsin." Şaşkınca kapıya baktım. "Buraya niye geldik?"

"Seni beladan uzak tutacak yolu arıyorum." dedi tek nefeste. Kapıyı üç kere vurdu.

Parmağım kapıya doğru havalandı. "Bak, sen de üç kere vurdun. Üç, evren için özel bir sayıdır." Bakışlarımı ona kaldırmaya çalıştım. Trençkot altından zordu ama başardım.

"Niye?" dedi sakince. "Diğer sayılar orospu çocuğu mu?"

"Düzgün konuş!"

Bakışları göz ucuyla bana döndüğünde göğüs kafesini kabartacak şekilde derin bir nefes vermişti. Trençkotu yüzüme daha da çekip önüme eğilmeme neden oldu. Avuç içiyle kapıya bir daha vurmuştu ama bu defa üç değil beş kere art arda indirmişti darbelerini. Kapı aniden açılıp karşımızda uyku sersemi Cihan belirdiğinde bakışlarını bana çevirdi. "Bence evren seninle aynı fikirde değil."

Ne zaman olmuştu ki zaten? Şaşırmıyordum. Kendi kendime göz devirdim.

"Tulpar abim!" dedi Cihan ağzı gözü kaymış bir haldeyken. "Sabah namazına mı gidiyoruz? Hayırdır?"

"Arabayı al gel. Aşağı köşedeyim." dedi tek nefeste.

Cihan'ın cevap vermesine fırsat vermedi. Onu şaşkın bakışları ile bırakırken kolumdaki eli sıkılaştı. Burnumu çekip, öksürdüğümde kendine daha çok çeker gibi oldu. Yeniden ilerlemeye başladık. "Ben giderdim." Sesim sızlayan boğazım yüzünden daha da çatallaşmıştı. Hapşırdım hemen ardı sıra. Sağlam grip olacaktım.

"Bir daha buraya gelme." Sesi sert değil aksine yumuşacıktı.

"Ama..." diyecek oldum.

"Ben sana gelirim." dediğinde bir tükürüğü daha yutmak zorunda kaldım.

İlerliyorduk bir yandan da. Tek tesellim hareket halinde olmaktı. Ama aniden durduğumuzda tek tesellim de elimden alındı. Başımda trençkot vardı. Buna tutunmaya karar verdim. Bu arsızca hızlanan kalbimin yanaklarıma vuran kırmızı izlerini saklamaya yeterdi. Bana böyle şeyler söylememeliydi. İçimde filizlendirdiği umutla nasıl baş edeceğimi bilemiyordum sonrasında.

"Sen hemen tanınırsın." dedim bakışlarım önümdeyken. "Yanımda görünmen riskli."

"O zaman görünmem Ahu."

Bu noktada ona bakmak zorunda kaldım. Ben ona bakmadan önce bana bakıyordu. İçimi kıpırtıdan bir detaydı. "Hem *gelirim* diyorsun hem *görünmem*. O nasıl olacak?"

Her zamanki boş vermiş hali içindeydi. "Geldiğimde görürsün."

Dudağımın bir köşesi kıvrıldı. "Geleceksin yani?"

Sessizce baktı. Başı belli belirsiz sola eğildi. "Mecbur..."

"Sebep?"

"Yeterince yoruldun." dedi ağır ağır, bakışlarını benden çekmeden. "Dediğimi yap. Bundan sonrasını sadece izle."

Bakışlarım yüzünde gezindi. Ziyadesi ile yorgundum. Daha fazlasına gücüm yoktu zaten. Gülümsemem derinleşti. Bu

sessiz bir teşekkür, küçük bir kalp çarpıntısıydı. Cihan arabayla önümüzde belirdiğinde bakışlarım ona döndü. Açık camdan gördüğüm kadarıyla ağzı beş karış açık esniyordu. Kapıya ilerletip içeri girmem için belimden destek verirken bütün cesaretimle bakışlarımı gözlerine diktim. "Eğer gelirsen," dedim aniden. "Bana yani... Çok geç kalma."

Cevap beklemedim. Hızla arabaya binip kapıyı çektim. Trençkotumu yüzüme daha da çekerken dönüp ona bakmadım. Cihan şu saniye hemen arabayı sürmeliydi ama inatla sürmüyordu. Bakışlarım ona kalktı. "Sürsene!"

"Abim de geliyor." dediğinde hayat benim için bitti.

Aniden yanımdaki kapı açıldı. Şaşkın bakışlarım kendisine döndü. Öne binebilirdi ama kendileri tam olarak yanıma gelmeyi seçmişti. Derdi neydi? Zaten utanmam gereken bir anda daha da utanmama neden oluyordu.

"Devam Cihan." dedi yanıma kurulduğunda.

Araba ilerledi. Trençkotum altından attığım şaşkın bakışlarımı fark ettiğinde son derece boş vermiş ifadesi bana döndü. "Ne?" dedi aynı boş vermişlikle. "Çok geç kalmadan geldim işte."

İnanılması güç bir adamdı. "Sence bunu mu kast ettim?" diye yükselmeden edemedim. "Gündüz vakti yanımda ne işin var? Hem de aynı arabanın içinde!" Trençkotu kafama daha da çekerken yüzümü tamamen sarmalayıp koltukta aşağı doğru eğildim. "Şu rahatlığın beni öldürecek!"

"Üçe kadar say. Evren seni rahatlatsın."

Ters bir bakış attım. Totemlerimi fazla hafife alıyordu.

Bu bakışım yetmiş olmalı ki dudağının köşesinde beliren derin bir tebessümle önüne dönmüştü. "Aşağı köşede dur Cihan." dedi sakince. Birkaç dakika sonra araba yavaşlamaya başladı. Hatta durdu.

Arabaya geldiğinde kızmış olmama rağmen gidişi üzücüydü. Kapı kolunu açarken, "Nereye?" dedim minik bir öksürüğün hemen ardından.

Bakışları bana döndü. "Bundan sonrasını tek git." Cihan'a döndü. "Söylediği yere bıraktığında haber ver Cihan."

Aynı saniyelerde kapıyı açmış, dışarı çıkmak için hareketleniyordu ki elim aniden elinin üzerini buldu. Saniyeler içinde yaşanmış bir andı. Bu da ondan aldığım arsız bir cesaretti. "Dikkatli ol..."

Ben yaptığıma şaşkındım ama o şaşırmadı. Bocalamadı. Elini geri çekmedi. Sıcaktı teni. Yaptığım şey için içimdeki deli cesaretine kızdım ama geride durmadım. Keskin kahveler gözlerimdeyken başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Kendince küçük ve kibardı elleri ama benim elim, üzerinde küçücük kalmıştı. Bir parmağı elinin üzerindeki serçe parmağıma ağır ağır dolandı. Belli belirsiz okşadı sanki. Ya da bana öyle geldi. Bakışlarımı gözlerinden koparmamıştım. Sessiz bir kelimesi vardı.

Sen de.

Başımı aşağı yukarı sallamakla yetindim.

Elimi geri çekmesem o geri çekmeyecek gibiydi. Benim cesaretim ise buraya kadardı. Elim usulca geri çekilirken o da arabadan inmişti. Cihan ilerlemeye başladığında bakışlarım arkama döndü. Ben uzaklaştığım an yaptığı ilk şey cebinden bir sigara çıkarıp dudaklarına sıkıştırmak olmuştu. Şu an fark ediyordum. Önceden onu içerken daha

sık görürdüm. Artık benim yanımda hiç sigara içmiyordu. Belki de ben denk gelmemiştim. Her şeyden bir şey çıkaran zihnim oyun oynuyor olabilirdi. Çakmağı ateşleyip sigarayı yaktı. Arkamdan derin bir nefes üflerken önüme dönmek zorunda kaldım.

Güven yeniden gitmişti. İçimdeki ılıklık o gittiği an soğumuş, yerine her zamanki dikenler ekilmişti. Çünkü Ahu geride kalmış, ilerleyen Ahuzar olmuştu.

******

Her şeyin yandığı yerde yeni bir yangın çıkmaz sanırdı Timur. İçinde ölen bir ruh, yanıp küle dönen bir harabe vardı. Göğüs kafesindeki his ise her şeyin aksine diriydi. Dudaklarındaki sigarayı üflerken birkaç dakika önce elinin üzerine değen tenin sıcaklığını hâlâ teninde hissedebiliyordu. Ateşe yaklaşmaktan hoşlanmazken şimdi ateş ile sarıp sarmalanmış gibiydi. Gömlek düğmesinden birini açtı. İki yakası çoktan tutuşmuştu. Dudaklarındaki duman ağır ağır havaya süzülürken araba köşeyi dönene kadar bakışlarını koparmadı.

O gözden kaybolduğunda art arda üç sigara daha yakarak ilerledi. O varken içmek istemiyordu. Daha doğrusu içmek aklına gelmiyordu. Kaçacak bir köşe kalmamıştı. Daha fazla kaçmaya da niyeti yoktu. Korku uzun bir süredir hissetmediği bir histi. İçinde öldürmüştü. Hayatta bir kere de kendi için hamle yapacaktı. Gece baş ucunda uyurken de, sabah varlığıyla uyandığında da hissettiği buydu.

Kralşan'ın ona verdiği aracı evinin önüne değil, üç sokak aşağıya park etmişti. O yöne ilerledi. Yarım saate sonra Kralşan malikanesinin kapıları onun için açılmıştı. Arabayı her zamanki köşesine çekip indi. Seri adımlarla malikaneye ilerledi. Saat fazlası ile erkendi. Evden onunla çıkmak için yalan söylemişti. Gelmesi gereken saatten önce gelmişti. Gidip Kralşan kapısında nöbet tutmaktan başka bir seçenek yoktu.

Adımları üst kat merdivenlerine ilerledi. Kenan'ın çalışma odasının önünden geçip gidecekken duyduğu sesler ile adımları yavaşladı. Çalışma odasından yükselen mırıltılar vardı. Ev öyle sessizdi ki; her ses fazlası ile duyuluyordu. Etrafa bakındı. Kimsenin olmadığını fark ettiğinde ağır adımlarla kapıya yaklaştı.

Dimitri'nin gür sesi duyulmayacak gibi değildi. "İşi böyle mi temizledin yani Kralşan? Daha da pisliğe batarak!"

Rusça konuşuyordu. Zordu ama genel olarak cümleyi anlayabilmişti Timur. Umursamayıp unuttuğu şeylere yeniden sövdü. Bazı durumlarda Türkçe yetmiyordu.

"Kes artık şunu!" diye bağırmıştı Kralşan. "Paran ödendi. Derdin ne?"

"İnsanlar seni araştırıyor! Kurul tehlikede!" diyerek Dimitri de yükselmişti. "Seninle ilgili ortaya çıkacak olan tek bir

şeyde hepimizin kafasına sıkarlar. Bilmiyormuş gibi konuşma!"

Kaşları çatıldı Timur'un.

"Kayıp verecek olan benim!" diyen Kenan'ın sesi öfke doluydu. "O kurula kefili ben sundum. Seni bu kadar korkutan nedir?"

"Altıncı madde." demişti Dimitri. "Eylemler bireysel, hatalar bütünseldir. Liderin yapacağı her hata tüm üyelerin ortak hatası sayılır. Ve sen; hata üstüne hata yapıyorsun Kralşan!"

"Sadece tek bir sevkiyat!" diye bağıran Kralşan sesinin hemen ardından büyük bir cam yığınının parçalanma sesi gelmişti. Sik kırığı yine bir yerleri kırıyor olmalıydı. "Ben buraya kan gölünün içinden yükselerek geldim! Tek bir sevkiyatın beni yıkacağını sana düşündüren ne Dimitri?"

Sessiz kalmıştı Dimitri.

"Beni hafife alıyorsun." dedi Kenan. "Yapacağın en büyük hata bu olur dostum. İkinci kural; Lidere saygısızlık edenler yok edilecektir."

Derin bir sessizlik belirdi arada. "Şifre nerede?" dedi Dimitri en sonunda. "Bari onu güvenli bir yere saklasaydın. O bulunursa hepimiz biteriz."

"Olabilecek en güvenli yerde. Şimdi lütfen dinlenmene devam et dostum. Ya da siktir olup ülkene git ve kendi sorunların ile ilgilen! Benim minik problemlerim seni daha fazla germesin."

Birkaç Rusça cümle daha mırıldanmıştı Dimitri ama Timur ayak seslerini duyduğunda hızla gerilemek zorunda kalmıştı. İkisinden biri kapıya yönelmişti. Sessiz adımları yeniden

merdivenlere ilerledi. Kaşlarının arasında beliren derin bir çizgi vardı. Kurul ve lider kelimelerine eklenen yeni bir kelime vardı; *şifre*.

Ahu'nun bahsettiği yurt dışı birliğinin bu kurul olduğuna artık emindi. Lider Kralşan'dı. Ülke içinde bu denli rahat bir şekilde ilerlemesinin sebebi de bu kurul olmalıydı. Bunlar artık emin olduğu şeylerdi. Kimdi peki bu kurul? Hangi ülkeler vardı? Şifreden kasıt neydi? Kendini bahçeye attığında dudakları arasına bir sigara daha yerleştirdi. Çıkan dumana eş gözlerini kapatıp zihninde arandı. Geçmişi yokladı. Beyrut Limanı patlamasının olduğu güne gitti. Bir mahkum için oradaydılar ama patlamadan sonra öncelikler değişmişti. Sınırlar tutulmuş, ülkeye yakın ve içinde olan bütün birlikler o yöne sevk edilmişti.

Bütün sınırlar tutulmuşken ülkeden çıkmaya yeltenen Japon bir topluluk hatırlıyordu. Patlamada patronlarının öldüğünü iddia etmişlerdi. Görevliler ülke çıkışı yasak olduğu için kesinlikle buna izin vermemişti ama sonradan kulaktan kulağa gelen bilgilere göre ölen adam Japonya'nın en büyük Yakuzasıydı. Bir şekilde ülkeden çıkmanın bir yolunu bulmuşlardı. O gün Kenan'ın da orada olduğunu söylediği andan beri bunu düşünüp duruyordu Timur.

Belki de o gün orada başka mafyalar da vardı. Belki de bahsedilen kurulla ilgili bir bağdı. Açıkta kalan iki şey vardı: şifre ve Ahu. Sürekli *hayatım hayatına bağlı* diyor, inatla yaşatmaya çalışıyor ama bir o kadar da öldürüyordu. Başına şiddetli bir ağrı dolduğunu hissetti. Hissediyordu. O; sandığı aksine bir piyon değildi. Tek umudu yanılmaktı.

Gün her zamanki gibi akıp gitti. Cihan'dan Ahu'nun çiftliğe geldiği mesajı geldi. Kralşan evinden çıktı. Ahu'nun çatal sapladığı eline sargı bezi sarılıydı. Fiko ona bulaştı. Hiçbir şeyi umursamamaya çalıştı. Şirkete gittiler. Sibel denen

kadın kahve getirdi. *Ya sabır* çekerek sessiz kaldı. Kralşan bütün gün iş toplantılarıyla ilgilenmişti. Akşam olup yeniden malikaneye çekildiklerinde de her şey sıradandı. Öğrendiği tek detay Dimitri'nin birkaç gün sonra gideceği olmuştu. Gün içinde şirkete uğrayıp geri dönen Adirel de her zamanki gibi normaldi. Bu; Ahu'nun yakalanmadan geri döndüğünü gösteriyordu.

Fiko düzenli bir şekilde bulaşmaya yer arıyordu. Sakin bir gününde olduğu için umursamadı. Kırık burnuna pansuman yapmasını önerdi. Yoksa bir gece ansızın yeniden kıracaktı. Sabrını zorluyordu. Gece olduğunda Kralşan malikanesi yine sessizliğe bürünmüştü. Aynı köşede sigarasını içerken bakışlarını bu ihtişamlı eve dikti. Dışarıdan bakanlar için imrenilecek bir yalıydı. Oysa içinin her bir köşesinden katran gibi akan bir nefret vardı. Yabancı olduğu bir görüntü değildi. O da yıllarca herkesin gerçek bildiği bir yalanın içinde yaşamıştı.

Kralşan *git* dediğinde evin yolunu tuttu. Arabayı alt caddede bıraktı. Gün boyu düşünmemeye çalışmıştı ama zordu. Her zamanki gibi onun saatlerce ağladığı noktaya geldiğinde birkaç dakika duraksadı. İçini fazlası ile sızlatan bir andı. O affetmişti ama Timur unutamıyordu. Zaten o hiçbir şeyi kolay unutamazdı. Unutmuş gibi yapar, *sonra düşünürüz* derdi. Düşünmezdi ama yine de unutmazdı. Bu da beyninin bir lanetiydi.

Adımları eve ilerledi. Merdivenleri çıkıp eve girdi. Birkaç dakika sonra Cihan geldiğinde söverek üstünü değiştirip çalışma için aynı mekâna gittiler. Saatler sonra geri geldiklerinde Cihan perişan bir haldeydi. Timur banyoya girerken o kendini yüz üstü koltuğa bıraktı. Timur banyodan çıktığında dahi Cihan hâlâ baygındı.

"Tulpar abim..." dedi başını koltuktan kaldırmaya çalışarak. "Sen misin?"

Elindeki ıslak havluyu yüzüne savurdu.

Gerekli cevabı almıştı Cihan. Havluyu ayak ucuna atarken yeniden bayıldı. Timur üzerine bir şey giymeden, sadece eşofmanı ile yatağın üzerine kuruldu. Her zamanki kısma oturup telefondan radyoyu açtı. Sigarasını yakıp dudaklarına götürürken duyduğu radyo sesiyle kafasını kaldıran Cihan'a net bir cümle söyledi. "Program bitmeden konuşup kadının lafını bölersen seni öyle bir şamarlarım ki Cihan; iki ay bulanık bok sıçarsın."

Eli usulca havalandı. "Şu an başlamadı. Bir şey sorabilir miyim abi?"

Sigarasından aldığı nefesi burnundan ve dudaklarından aynı anda üfledi. "Söyle."

"Ahuzar abla ile münasebet seviyen?"

"Seni hiç alakadar etmez."

Sırıttı. "Yakın mısınız değil misiniz bari onu söyle be abi."

"Sana ne lan!"

Hâlâ sırıtıyordu. "Bugün yanımdan ayrılırken ne dedi biliyor musun?"

Sigarasını küllüğe basarken göz ucuyla baktı Timur. Başını *ne der* gibi iki yana salladı.

Cihan sırıtmaya devam ediyordu. "*Abini yalnız bırakma* dedi."

İçi titredi. Onu kapısında, sırılsıklam bir halde gördüğünde de aynı titreme göğüs kafesini sarmıştı, sabah elini elinin üzerine sardığında da. Tehlikeli bir histi. Yaptıracaklarının sınırı yok gibi duruyordu. Sessiz kaldı.

Cihan kalmadı. "Ben de dedim ki; *tabi ki bırakmam. Tulpar abim benim her şeyim*!"

Belli belirsiz gülümsedi. "Eyvallah."

"Ne demek Tulpar abim, her zaman."

Ben Tulpar değilim diyecek oldu. Yuttu. Karşısındaki çocuk, hakkında hiçbir şey bilmeden koşulsuzca sevip koruyordu onu. Hissediyordu. Boş konuşuyordu. Anlattığına göre gözünü sokaklarda açmıştı. Adını bile bilmiyordu. Ölen bir arkadaşının kimlik kartını almıştı. Cihan olmayan Cihan'dı. Bu yüzden kıyamıyordu ona Timur. Seçmediği bir ismin ağırlığı ile yaşamak zordu. Bilirdi. Programın başlama sesini duyduğunda elini sigaradan her zamanki gibi çekti. İşaret parmağını dudaklarına götürüp susmasını işaret etti. Cihan yeniden koltuğa bayılırken o telefonun sesini daha da açtı.

"Ben İbrahim." diyen sese kısa bir küfür mırıldandı.

"Geldi göt lalesi!"

"Ben Ahu." diyen ses duyulduğunda olduğu yere sindi. Bakışları yatağın ucundaki tişörte takıldı. Dün gece onun üzerindeydi. Dünyanın en klişe, en saçma ama içinde o olduğunda yakıcı etkisi çok olan bir anıydı. Çekildiği girdap artık sadece yakasını değil, her zerresini yakıyordu.

"Hâlâ Ahusun yani." dedi İbrahim.

Gülmüştü. "Bundan sonra böyle, söylemiştim." Öksürmüştü hemen ardı sıra. Sesi sabahki halinden daha kötü geliyordu.

Ne kadar beklediğimi bilmiyorum demişti ama halinden uzun süre beklediğini anlamıştı Timur. Değer miydi bu denli beklemeye?

Sesini duyunca, "Hasta mısın?" demişti İbrahim.

Yine öksürmüştü Ahu. "Biraz. Şifayı kaptık sanırım."

"Bugün seni çok yormayalım o zaman. Şarkı sunumları benden olsun." diyen İbrahim ile tadı fazlası ile kaçtı Timur'un.

Öksürükleri arasından, "Teşekkür ederim İbrahim. Çok incesin." dediğinde Timur telefona ters bir bakış attı.

"Aynen." diye homurdandı ağzının içinde. "Kırılacak incelikten, lavuk!" Göz devirerek yeniden önüne döndü.

"İlk şarkı her zamanki gibi benden gelsin. Diğerlerini sen sunarsın." dedi Ahu. Sesi olağan nahif akışı içinde değildi ama her şeye rağmen oydu. "Pinhani, *Sevmekten Usanmam* diyecek. Sevmekten usanmadıklarımıza, kalbimizde gizlice büyüttüklerimize, değer verdiklerimize ve değer bulduklarımıza gelsin. Keyifli dinlemeler efendim." Şarkının melodisi hafiften duyulduğunda ekledi. "Ha bir de." Duraksadı.

"Evet?" dedi İbrahim. Güldü. "Yoksa bu şarkı da mı sır gibi sakladığın *o kendini biliyor kişisine* gidiyor."

Gülmüştü. Gülüşünü duyan Timur'un da dudaklarında beliren minik bir tebessüm vardı. "Aynen öyle."

"İnşallah gerçekten kendini biliyordur." dedi İbrahim.

Tebessüm ederken ters bir bakış attı Timur. Bir gün bu adamın amel defterini sağlam bir şekilde dürecekti. Ama

şanslıydı ki o gün bugün değildi.

"Abi!" dedi Cihan neşeyle. "*Kendini biliyor kişisi* sen misin?"

Tebessümü bu noktada söndü. "Ben sana *sus* demedim mi lan?"

Dudağını ısırıp kafasını yastığa gömdü Cihan. Şarkı usulca aralarında süzüldü.

"Eğer her gece yattığında
Büyülü düşler sana
Benden bahsediyorsa
Hemen tatlı uykundan uyan
Çünkü ben hiç uyuyamam
Seni düşündüğüm zaman
Ben ki sevmekten hiç usanmam..."

"Abi..." dedi Cihan.

Burnundan bir soluk verirken bakışlarını karşısındaki gence çevirdi. "Abini sikeyim!" derken bir hayli sakin ama sinirliydi. Yerinden kalktı. Cihan'a ilerleyip ensesinden kavradı. "Kalk!" Cihan ensesinden kavrayan kuvvetle zorla ayaklandı. "Söyleyeceğim adrese söyleyeceğim şeyleri götüreceksin. Ama gizlice. Artık kargocu mu olursun halıcı mı yoksa başka bir sik mi bilmiyorum. Onu da sen düşün." Kapıyı açıp dışarı savurdu.

Merdivenlere savuruluşunu umursamamıştı Cihan. Üç adım aşağı inmişti. Tekrar geri çıktı. "Kime, ne götüreceğim abi?"

"Bekle." dedi Timur sadece. Yeniden odaya ilerleyip cüzdanından para aldı. Geri dönüp Cihan'a uzattı. "Nereye ne götüreceğini mesaj atarım." Parmağını yüzüne doğru kaldırdı. "Tekrar ediyorum. Gizlice."

Parayı alan Cihan sırıttı. "Beni fazla hafife alıyorsun Tulpar abim. Gizlilik bizim işimiz."

"İyi. Şimdi siktir git!" dediğinde kapıyı yüzüne kapatmıştı.

Yeniden kendini yatağın üzerine bıraktığında derinlerden gelen başka bir şarkının sesi vardı. Ayak ucundaki tişörtü alıp göğüs kısmında izi olan, hâlâ sandalye üzerinde asılı gömleğin yanına bırakacakken duraksadı. Tanımlayamadığı kokusu değdi burnuna. Direnmedi. Artık buna gücü yoktu. Ahu kokan tişörtünü tek hamlede başından geçirip giydi. Her yanı o oldu. İçine derin bir nefes çektiğinde ateş teninde gezindi.

Tehlikeli bir duyguydu. Artık dizginlemekte zorlansa da bunu istemediğine de emindi.

Ahu dediği gibi bütün sunumu İbrahim'e bırakmıştı. Canı sıkıldı ama arada duyduğu kıkırtıları ve kısık sesli cümleleri dahi uykuya dalması için yetti.

******

"Korumalar dışarıda bekliyor olacak. Ben sabah gelirim." diyen Adriel'in yüzüne dahi bakmadan arabadan indim. Def olup istediği yere gidebilirdi. Ses etmiyordum ama artık tehlikede olmadığımı biliyordum. *Yakup Öz peşinde değil* demişti. Evimde dahi güvende hissetmememe neden olacak

tehlike onun sayesinde ortadan kalmıştı. *Canına karşılık intikamını aldım* sözü ise zihnimde asılı kalmıştı. Tıpkı söylediği her bir söz gibi. Azdı cümleleri. Bu yüzden her biri kıymetliydi. Unutmak imkansızdı.

Eve doğru ilerlerken apartman önündeki güllere göz ucuyla minik bir selam verdim. "Korumalar aşağıda!" diye bağırdı Adriel.

Hastaydım. Boğazlarım fevkalade şişmişti ve konuştukça acıyordu. Yetmiyormuş gibi burnum akıyordu. Üstüne bir de Kralşan köpeklerine laf anlatmakla uğraşamayacaktım. Göz ucuyla baktım. Bakışım yeterli gelmiş olmalı ki göz devirerek arabasına bindi. Umursamadan apartmana girip kapıyı kapattım. Evimin önünde iki araba dolusu takım elbiseli adam bekliyordu. Apartmandan atılmadığım için şanslıydım.

Yorgun adımlarla ilerledim. Anahtarım vardı ama açmadım. Zile basıp Biricik'in açmasını bekledim. Birinin sana kapıyı açması ve gülümsemesi anlamsız ama sıcacık bir histi. Biricik kapıyı açıp gülümsediğinde daha da fazlası olduğunu anladım. Bu sıcacıktan da öte bir histi.

"Hoş geldin!" diye neşeyle şakıdı. Saçlarını dağınık bir topuzla sabitlemişti. Kirazlı pijaması ise bir hayli tatlıydı. Bugün ekstra keyifliydi çünkü bu sabah beraber gidip üniversite kaydını yapmıştık. O artık resmi olarak bir üniversiteliydi. Heyecandan yerinde duramıyor, kıpırdanıp duruyordu. Şu an da en son bıraktığım gibiydi.

Gülümseyerek içeri girip kapıyı kapattım. "Hoş bulduk."

"Günün nasıldı?" diye şakıdı bu defa.

Topuklu ayakkabılarımı çıkardım. "Standart." dediğimde sesim artık son noktadaydı. Ses tellerim dahi kopmuş olabilirdi.

Yüzü ekşidi. "Gribin mi kötüleşti?"

Umutsuzca başımı iki yana salladım. "Fena." Odama doğru ilerlerken peşime takılmıştı.

"Havalar da soğuk değil. Nereden bulaştı sana?"

Saatlerce yağmur altında yürüyüp aynı şekilde bir adamın kapısında beklediğim için bulaşmış olabilirdi. Pişmanlığım yoktu. Yine olsa yine beklerdim. Ona dair olan her şeyde arsız bir his beliriyordu içimde. Korkuyordum, çekinmiyordum, geri duramıyordum, kırılıyor ama bunu bile göz ardı edebiliyordum. Tehlikeliydi. Canıma okuyan bir histi. Ya da grip olmak zihni bulandırıyordu. Cevap vermeden odama ilerledim.

Sabah çiftliğe dönüp yeniden gizlice eve girdiğimde Adriel evin önünden biraz uzaktaki sedirlerin üzerinde uyukluyordu. Bir şey anlamadığı için şanslıydım ama bu bir daha cesaret edemeyeceğim bir şeydi. Dağılmış saçlarıma takılmıştı sadece. Duş aldım diyerek başımdan savuşturmuştum. Yeniden eve gelip hazırlanmış, Biricik'in üniversite kaydını halletmiş ve sonra işe geçmiştim. Yorucu bir gün değildi ama üzerimde garip bir ağırlık vardı. Belki de bu da griptendi. Kalbimin üzerindeydi oysa bu ağırlık. Anlamsızdı.

"Kardeşin sana nane limon yapacak." diye bağırdı mutfağa yönelen Biricik. "Üzerini değiştir ve hemen buraya gel." Kendi kendine gülme sesi geldi. "Tam bir yetişkin gibi konuştum abla! Farkında mısın? Üniversite insanı gerçekten büyütüyormuş."

Odamın kapısındaydı. Dudaklarımda beliren derin bir tebessümle kapıyı açtım. "Bu olgunluğunu üniversite hayatın bitene kadar sürdürmeni diliyorum ablacığım."

"Fazla yetişkince. Henüz o kadar büyümedim."

Hep küçük, koruyup kollayabileceğim yaşlarda kalmasını dilerdim oysa. Kuş büyüdükçe uçmak istiyordu. Doğanın kanunu buydu. Onu daha fazla etrafıma örülen bu kapanın içinde tutamazdım. Ama Kenan sağ olduğu sürece istediği gibi de bırakamıyordum. Derin bir vicdan yüküydü. Odaya girip kapıyı kapattığımda her zamanki gibi önce derin bir nefes verdim. Aklım Kadife'deydi. Eve gelmeden önce uğramıştım. Doktor beklememin yersiz olduğunu, durumunun iyiye gittiğini söyleyerek eve göndermişti. Bir hafta daha uyutarak dinlendirip, daha sonra çiftliğe gitmesine izin vereceklerdi. Onun için de güçlü durmam gerekiyordu. Yorgun adımlarım bu yüzden yere sağlam basıyordu.

Kadife, Biricik ve onun için.

Sabah acele ile hazırlandığım için ensemde topladığım saçlarımı açıp siyah bir pijama takımı giydim. Banyoya ilerleyip makyajımdan kurtuldum. Hayatım kayarken dahi güzel olmam önemliydi. Yüzüme derin bir nem bombası maskesi yapıştırdım. Batacaksam dahi nemli bir ciltle batardım. Maskenin kokusu burnuma vurduğunda nefes alışım derinleşti. Pakete uzandım. Okyanus ferahlığı yazısı göz kırpıyordu.

Kendi kendime sırıttım. Bir amacı yoktu. Bunun maskeye zarar verdiğini fark ettiğimde ifademi toparlamaya çalıştım ama dışarıdan yükselen çığlık sesi buna engel olmuştu. Gülüşümü şaşkınlık ile toparladım. Biricik'in sesiydi. Banyodan koşar adım çıkıp salona çıktığımda yüzünde hâlâ bir maske vardı. "Biricik!" diye yükseldim.

Kapının önündeydi. Tek değildi. Önünde kafasına motosiklet kaskı takmış bir erkek vardı. Eline aldığı topuklu ayakkabımı

korkak ama bir o kadar da cesur darbeler ile karşısındaki adama indiren Biricik'ti. "Sapık mısın?" diye bağırıyordu bir yandan da. Kendi sorusuna kendi cevap verdi. "Sapık!"

Kasklı kişi sırtına ve kaskına aldığı topuk darbeleri ile irkilirken ben gördüğüm görüntüsünün şaşkınlığı ile bir iki saniye kalakalmıştım. "Biricik!" diye ilerlemeyi denedim ama şaşkınlık verici iki hadise yüzünden yeniden olduğum yere çakıldım. Bir; Biricik'in adamın kaskına indirdiği topuklu ayakkabımın topuğunun kırılması, iki; kasklı kişiden yükselen ses.

"Kızım dur!" diyordu Cihan'ın çaresiz sesi.

Topuk kırıldığında durdu Biricik. İki adım gerilerken bana döndü. "Abla!" dedi panikle. "Abla, sapık!"

Şükür ki kafasında kask vardı. Topuk yediği kolunu ovuştururken, "Tövbe!" dedi yeniden Cihan'ın sesi.

Biricik'in cesareti ben gelene kadardı. Bu noktada korkmuş olmalı ki kırılan topuklu ayakkabıyı tehditkâr bir şekilde kaldırırken bana doğru geriledi. Ters bakışları ise buram buram benim yetiştirdiğim kızdı. Lakin bunun için yanlış zamanı seçmiş olabilirdi.

"Bizim evi gözetliyordu abla!" diye çıkıştı Biricik. "Kapıyı bir açtım kapı deliğinden eve bakmaya çalışıyor. *Kimsin* dedim kaçmaya çalıştı!"

"Kafama ayakkabı fırlattın kızım!" diye çıkıştı Cihan sesli kişi. "Ya ne yapacaktım!"

Bu defe ses netti. Gerçekten de oydu. "Cihan..." diye mırıldanırken iki adımda Biricik'in yanına dikilip elindeki kırık topuklumu sakince elinden aldım. Beni lütfen şu an vurun... Ters bakışlarım Biricik'teydi.

Cihan ise yüzümdeki maskeden olsa gerek bocalayarak bir adım gerilemişti. "Yanlış eve mi geldim lan ben!" Ağzının içinde abisinin ona yapacaklarına dair minik bir küfür mırıldanırken yüzümdeki maskeyi çekip almıştım. Beni gördüğünde gözleri ışıldadı. "Ahuzar abla, o yüzündeki ne? Sen de ayrı aklımı aldın ha!" diye bana da çıkıştı bu noktada.

Biricik en şaşkın bakışları ile bana bakıyordu. "Tanıyor musun?"

Herkes kendi derdindeydi. Benim derdim kırılan topuğumdu. Her zamanki ani sinir beyin hücrelerime doğru ilerlemeye başladığında gözlerimi kapatarak kendimi dizginlemeye çalıştım. Burnumdan bir derin nefes daha verirken kapıya ilerledim. Cihan'ı kolundan kavrayıp eve çektikten sonra kapıyı kapattım. "Senin burada ne işin var?" diyen sesim sinir, korku ve panik doluydu.

Kapıda Kralşan adamları vardı!

Kafasında kask olduğu için şanslıydı. Kolları konusunda ise şanssız. Ovuşturmaya devam etti. "Abim sana bir şey gönderdi." dediğinde gerileyen adımım durdu. Kaskını çene altından kavrayıp can havliyle başından çıkardı. Dağınık saçları daha da dağılırken yanakları yaşadığı baskıdan olsa gerek kıpkırmızı olmuştu. "*Gizli git* dediği için kuryeci gibi içeri girdim!" İsyanına devam ederken göz ucuyla arkamda kalan Biricik'e baktı. Beline taktığı çantadan bir poşet çıkarıp bana uzattığında hâlâ ters bir ifadeyle Biricik'e bakıyordu. "Siz evinize gelen her kuryeye bunu mu yapıyorsunuz?" Bana baktı. "Bu manyak kim abla?"

Uzatılan poşeti aldım. Bir yanım ayakkabıma yanarken diğer yanım *abim sana gönderdi* cümlesinde kalmıştı. Parmaklarımın ucundaki tek bir poşet kalp ritmimi hızlandırmaya yetti.

"Ayakkabını da ben değil o kırdı!" diye yükselmeye devam etti Cihan."

Topuğu kırılan ayakkabıyı ve diğer elimde kalan maskeyi aynı saniyelerde vestiyerin önüne savurdum. Artık bir önemi yoktu. Bakışlarım tamamen elimdeki poşetteydi.

"Kapı deliğinden evi izliyordun!" diye kendini savundu Biricik. "Hangi kurye bunu yapar? Üstüne üstlük kapıyı açtım kaçmaya başladın. Ya ne yapacaktım?"

"Kaçıyorsam bir bildiğim var herhalde. Bırak kaçayım o zaman!" diye Cihan da yükseldi. "Manyak mısın be kızım?" Omuzlarını ovuşturmaya devam etti.

"Düzgün konuş be!" dedi Biricik. Bana baktı. "Bu kim abla ya?"

Cevap veremedim çünkü burnumu çekerken poşetin içinde, onun bana gönderdiği şeylere bakıyordum. Hepsi grip ilaçları ve vitaminlerdi. Minik minik öksürürken dudaklarıma alık bir tebessüm kuruldu. Genzim yine anlamsızca sızladı. Ağlamayacaktım. Bu sızı yalnızlığın boğazımda kalmışlıklarınaydı. Ben kendi ilacımı hep kendim alırdım. İçimdeki küçük kıza dokunmaya devam ediyordu. Ona el uzatmak tehlikeliydi. Küçük Ahuzar; sevince tam sever, varını yoğunu ortaya koyardı. Yapışırdı annenin deyimiyle. Cemil baba buna *yürekten sevmek* derdi. Babam İlyas Soykamer ise, *kalbin öyle temiz ki; içine aldığını dahi parlatıyor* derdi.

Hangisi gerçek bilmiyordum. Şu an emin olduğum tek şey elimde bir kucak dolusu ilaç varken içimde beliren hislerdi. Can yakıcı şekilde hoştu.

"Abla!" diye çıkışan Biricik'e yüzümdeki alık ifade ile baktım.

"Efendim..."

Elleri Cihan'a döndü. "Bu kim?"

Hâlâ derin bir tebessüm içindeydim. "Cihan..." Cihan'a döndüm. "Cihan, bu da kız kardeşim; Biricik."

"Kardeşin mi?" dedi tatlı bir sinirle.

Biricik'in ise yüzü hâlâ şüphe doluydu. "Bu kim soruma hâlâ bir yanıt alamadım!"

"Tanıyor beni işte!" dedi Cihan ters ters.

"Ben tanımıyorum ama!"

"Sana mı geldim kızım?"

İleri atıldı Biricik. "Bak bir daha bana *kızım* dersen var ya!" Sinirlenmezdi. Ama sinirlenirse benim minik versiyonuma dönüşüyordu. Bir şekilde üzüm üzüme bakarak kararıyordu.

İçimde kıpırdanan kelebeklere rağmen, "Biricik tamam. Sakin ol." demek zorunda kaldım. "Tehlikeli biri değil. *Tanıyorum*dedim."

"Dışarıda bekleyen korumalar var abla!" diye bana da çıkıştı. "Belli ki başında bir bela var ve bana söylemiyorsun. Bu kapıya gelen her yabancıyı senin için tehlikeli biri sanıp saldırmak benim de hoşuma gitmiyor herhalde ama başka seçenek bırakmıyorsun!" İkimize ters ters baktı. "Madem tanıyorsun ne haliniz varsa görün!" Ters bir bakış daha atarak arkasını döndü. Sinirli adımlarla odasına ilerleyip içeri girdi ve kapıyı sertçe kapattı.

Kapanan kapının ardından Cihan ile bakıştık. İçimde beliren kelebeklerin kanat çırpışı yavaşladı. Haklıydı. Onu korumak

için sakladığım şeyler zarar veriyordu. İyiliğini düşünürken en çok ben yaralıyordum belki de. Ama başka nasıl korurum bilmiyordum. Kapanan kapıya bakarken derin bir nefes verdim.

"Kardeşin sana hiç benzemiyor Ahuzar abla." diyen Cihan kapıdaki bakışlarımı kopardı. "Özür dilerim ama hafif deli olabilir mi?"

Benim sinirimden henüz haberi yoktu. Yoksa Biricik'in küçük sinir krizine bu denli şaşırmazdı. "Gergin." dedim sadece. Bakışlarım elimdeki poşete kaydı. "Bunlar için abine teşekkür ettiğimi söyle."

Başını sallarken yeniden kaskı başına geçirdi. "Gitmem lazım. Biricik mi ikicik mi her neyse, kapıda bekleyen adam konusunda haklı. *Kuryeyim* dedim de öyle içeri girdim. İkinci kata kadar da takip ettiler. Bu kata zor geldim. Onlar anlamadan gitmem lazım." Kapıya uzandı. "Bu arada bu korumalar ne Ahuzar abla?"

Fazla meraklı bir çocuktu. "Boş ver."

Kapıyı açtı. Etrafa bakındı. Kimsenin olmadığına emin olduğunda yine bana eğildi. "Abim bir de şu şifreyi iletmemi istedi." Bana daha çok yaklaşıp kaskının yüz kısmındaki korumayı açtı. Sessizce mırıldandı. "Senin eski evinde." Geriledi. "Anlaman gerekeni anlarmışsın. Anladın mı?"

Derin bir tebessüm yeniden dudaklarıma kurulmuştu. Anlamıştım. *Ben sana gelirim* demişti. Gelirse şayet çiftlikteki eve gelecekti. Kalbimde arsızca filizlenen bir çiçek fidesi vardı. Biraz daha böyle sulamaya devam ederse o çiçek açacaktı. İçimdeki sert toprağa ekilen tek tohumdu. Açtığında ben dahi ona nasıl bakacağımı bilmiyordum. Güzeldi ama. Çiçekler masumdu. Tıpkı kurbanlar gibi. Güzel olduğu için koparılırlardı. Tıpkı cellatlar gibi. Benim içimdeki

çiçek ise bir güldü. Kimse ona dokunmasın diye gövdesine dikenler ekilen bir gül.

Cihan gittiğinde kucağımdaki poşetle mutfağa ilerledim. Biricik yemeklerin altını açık unutmuştu. Kaynamaktan rengi dönen domates çorbasının altını kapattım. Dört tane vitamin göndermişti. Hepsini içersem vitamin komasına girmem muhtemeldi. Belki de o da sevince abartanlardandı. Bu düşünce ile bakışlarım önümdeki ilaçlarda asılı kaldı. İçinde bulunduğum kapan yüzünden bana merhamet ediyor düşüncesi artık uzaktı. Öyle bir adam değildi. Sertti. Kırılmaz bir duvar gibiydi. Merhameti dahi kimseyi bunun arkasına geçiremezdi.

En başında muhatap olduğum şey merhametiydi. Hayır derken de diyemezken de sertti. Şu an içinde bulunduğum şey merhamet olamayacak kadar derin ve sıcaktı. Etkileniyordum. Hiçbir erkekten etkilenmediğim kadar hem de... Kafamı karıştırıyor, göğüs kafesimi sızlatıyordu. Eğer bunlar da sadece merhametinden doğuyorsa, sağı solu belli olmadığı için karşıma geçip yine saçmalarsa kafasını kopartabilirdim.

Biricik'in yanına süzülüp gönlünü aldım. Öpüp kokladım. Benim kadar aksi değildi. Hemen geçerdi öfkesi. Yine öyle oldu. Göğsüme sindi. Saçlarına derin öpücükler bıraktım. Siniri bana değildi. Cihan'ı dövdüğü için utanmış olmalıydı. Haklıydı. Yersiz bir dayaktı. Yemek yedik. Onun gönderdiği ilaçlardan içtim. Odama çekildiğimde baş ucumdaki komodinin en alt çekmecesine uzandım. Savaş muhabiri Ahuzar Soykamer'in en son çektiği fotoğraf ona aitti. Timur Tönge'ye. Yüzü görünmüyordu ama heybeti yerli yerindeydi.

Fotoğrafa uzandım. Arkasında patlayan bir liman varken bana doğru koşuyordu. Bu fotoğrafa yıllarca bakarken fark etmemiştim ama onu tanıdıktan sonra fark ediyordum ki

gözlerinde derin bir ifadesizlik vardı. Bana doğru koşusu askerliğinin getirdiği bir koruma iç güdüsünden olmalıydı. Oysa galeri saldırısında sırtı ile bana siper olurken de, Yakup Öz'ün adamları bana saldırdığında hepsini yok ederken de, Kralşan Kadife'yi vurup benim canımı paramparça ederken de yüzünde ve gözlerinde daha derin bir koruma iç güdüsü vardı.

Fotoğrafı yastığın ucuna bırakırken yatağımda geriledim. Hastaydım. Vücudum bunun etkisiyle daha çok sızlıyordu. Artık eskisi kadar güçlü değildi bedenim. En ufak hastalıkta yorgun düşüyordu. Fakat aksine kalbim ilk defa canlıydı. Çünkü ilk defa bir ilaç sadece bedenim için değildi.

******

Elimi Kadife'nin yelelerinden ayırmadım. Bugün diğer günlere göre daha iyiydi ama hâlâ ilaçlar ile uyutulmaya devam ediyordu. Uyandığı an ayağa kalkmak istiyordu. Yaraları tam anlamı ile iyileşmeden kalkamazdı. İçimi lime lime eden bu haline tek tesellim hayatta olmasaydı. Güneş vardı. Karanlık düşüncelerden uzak durmalıydık. İş çıkışı her zamanki gibi yanına koşmuştum. Ayağa kalkmaya çalıştığı her anda yanında olmalıydım.

"Ahuzar Hanım." diyen Adriel'e dönüp bakmadım. Yine saçmalayacaktı. "Kenan Bey sizi malikanede bekliyor."

dediğinde yanılmadığımı anladım. Yanılma payım yoktu zaten. Başka bir şey saçmalamıyorlardı ki zaten.

Derin bir nefes verirken alnımı Kadife'nin alnına yaslayıp derin bir nefesi içime çektim. Şeytanın inine girmeden önce minik umut kırıntıları toparlamam lazımdı. Kalanları zaten o indeydi. Bugün de siyahlar içindeydim. Kadife bu hastaneden çıkana kadar başka renk de giymeyecektim. Ayağa kalktığımda siyah mini eteğimin uçlarını hafifçe çekiştirerek düzelttim. Aynı şekilde siyah, saten dökümlü gömleğimin yakalarını düzeltirken arkamda kalan koltuğa ilerledim. Çantamı alıp güneş gözlüklerimi Adriel'e bakmadan gözüme taktım. Kralşan'a ait her şey midemi bulandırıyordu.

"Bakalım bu sefer ne saçmalayacaksınız." derken ona dönmüş, kapıya doğru ilerliyordum.

Sessiz kaldı. Koridorda yan yana ilerledik. Arkamızda korumalar vardı. Arabaya bindiğimizde de sessizdim. Onun gönderdiği ilaçları dün de içmiştim bu sabah da. Garip olan işe yaraması, bir gün önceden ağrıyan eklemlerimin düzelmeseydi. Sesim tam anlamı ile düzelmemişti ama boğaz ağrım geçmişti. Hafif burun akıntım kalmıştı. İyi gelen sadece ilaçlar değildi ama hissettiğim şeye sessiz kalmayı tercih ettim.

Göğüs kafesimde şu an dahi belirmeye başlayan huzursuzluğu da yok saymaya çalıştım ama zordu. Ağır bir taş kalbimin üzerine oturmuş gibiydi. Elimi gerdanıma atıp derin bir nefes almaya çalıştım. Sebebini bilmediğim bir huzursuzluktu. Kralşan'a gittiğim için değildi. Ayrı bir histi. Altıncı his büyük bir lanetti. Adriel'e *neden beni çağırıyor* dememek için dilimi ısırdım. Sormak istemiyordum. Aynı saniyelerde telefonuma düşen bir mesajla irkildim.

T harfindendi. Kim olduğu benim için netti. Adı yine huzurdu ama yazdığı mesaj huzursuzluk seviyemi artırmaya yetmişti.

Biricik burada. Sakin ol.

Olamadım. Gördüğüm tek bir mesaj bütün sinir sistemimi altüst etmeye etti. Sırtımda soğuk bir ürperti geçerken olduğum yerde dikleştim. Kaşlarım çatılırken sinirin şu dakika gözümün önüne kör bir perde indirdiğini hissediyordum. Hissetmiş olmalı ki bir mesaj daha düştü ekrana.

Ahu, sakin ol.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Dişlerimi birbirine bastırarak kendimi dizginlemeye çalıştım. Şu saniye yükselmem veya bu bilgiyi bildiğimi belli etmem onu da riske atmak demekti. Kendime yangın yeri olurken onun için her zamanki gibi sustum. Sinirle kapanan gözlerimin şu saniye dahi seğirdiğini hissediyordum. Aldığım nefesi zorla verirken sakinleşmek için kendime telkinlerde bulundum. Defne'nin dediği sayı sayma, derin nefes alma ve güzel anılara odaklanma ritüellerinin hepsini denedim.

Boş laftı.

Öfke içimdeki ateşi harladıkça harladı. Her şeye Biricik için katlanırken o evde onlarla oluşu kabul edilemezdi. Yine de tuttum kendimi. Zordu öfkemi dizginlemek ama söz konusu oydu. İçimde kaynayan öfkeyi kursağımı sızlatarak tuttum. Gözlerimi açtığımda yol kenarında gördüğüm sahil Kralşan malikanesine yaklaştığımızı gösteriyordu. Telefonu yavaşça kucağımdaki çantanın içine sıkıştırdım. Onu, deniz kokusunu ve verdiği güveni düşündüm. Eski, geçmiş anıların hayaline tutunamıyordum. Çünkü hiçbir zaman hayaller ile yaşayan bir insan olmamıştım. Ağır gerçeklerim vardı benim. Elle tutulamaz, yürekte taşınmazlardı.

Hayal öfkemi dizginleyemedi. Sadece henüz hissetmediğim ama anımsadığım deniz kokusuna tutunmaya çalışarak ifademi korudum. Çantamın kolunu sıktığı, tırnaklarım avuç içime batmaya başladığında fark edebilmiştim. Derin bir nefes daha almaya çalışarak yüz ifademi toparladım. Ahu'dan sıyrıldım. Ahuzar'a - buz gibi bir ifadeye- büründüm.

Dakikalar sonda Kralşan malikanesinin demir kapıları bizim için açıldı. Son basın fiyaskosundan sonra güvenliği artırmış olmalıydı. Siyah takım elbiseli adamlar büyük bahçenin her köşesinde ve son derece dikkatliydiler. Sürücü koltuğunda Adriel olduğu halde bizi dahi durdurmuş, camı açıp Adriel'in yüzünü gördükten sonra içeri girmemize izin vermişlerdi.

Araba yeniden ilerleyip, bahçede ki park alanına girerken, "Salaklar!" dedi Adriel.

Kendi cinsini bilmesi çok hoştu. Ama şu an ona laf sokamayacak kadar doluydum. Araba durduğunda derin bir nefes daha aldım. Göğsümü kabartıp omuzlarımı dikleştirdim. Topuklarımın üzerinde dimdik dururken inip kapıyı sertçe kapattım. Adriel'i beklemeden büyük malikaneye ilerledim. Artık yolu ezbere biliyordum. Bütün kapılar önümde açıldı. Bir önemi yoktu. Hiçbiri çaldığım kapılar değildi. Geçmek zorunda bırakıldığım kapılardı. Topuk sesim uzun koridorda yankılanırken totem de yapmadım, tablo da saymadım.

Tek bir dilek diledim. Umudumun yanımda olması.

Oldu.

Salonun girişine yaklaştığımda arkası dönük bir şekilde dikildiğini gördüm. Heybeti görülmeyecek gibi değildi. Adım sesimi fark ettiği an bakışlarını usulca arkasına çevirdi. Öfkem dinmedi ama varlığı dik durmama yetti. Aynı anda o bakışlarını önüne çevirdi. Burada o Tulpar'dı. Ben ise Ahuzar.

İkimiz de yabancıydık. Ne o gösterdiği kişiydi ne de ben. Adımlarımın ritmini azaltmadan salona ilerledim. İçeri girdiğimde tam kapının ortasında, yani yanında durdum. Diğer yanımda Fiko vardı. İçeri de ise mide bulandırıcı bir aile tablosu.

Hülya, Irmak ve Kenan Kralşan olarak gösterişli bir yemek masasına kurulmuşlardı. Karşılarında oturan Biricik'in onlardan biri olmadığı duruşundan, bakışından bile belliydi. Gülümsemeye, onlara ayak uydurmaya çalışıyor gibiydi ama ben kapıda belirdiğim an bana dönen bakışlarındaki ışıltı aslında bu ortamdan pek de memnun olmadığını gösteriyordu. Belki de benden izinsiz buraya geldiğini için kızacağımı düşünmüştü. Haklıydı. Önceden haberim olmasa şu an ateş kusardım.

"Abla..." diye mırıldanırken omuzları gerginlikle dikleşmişti.

"Sevgilim!" dedi Kenan yersizce.

Hülya Kralşan gerginlikle yerinde dikleşti. Öldürmek istediği kızı karşısındaydı. Hâlâ hayattaydı.

"Ahuzar abla!" diyerek masan kalkıp bana koşan Irmak mutlu olan tek kişiydi. Yine yaşından fazlası ile büyük giymişti. Dar, sarı bir elbise ve yine topuklu ayakkabılar içindeydi. Neşeyle bana ilerleyip kollarını boynuma doladı. Her birine öfke doluydum. Ama sadece Irmak'a kıyamıyordum. Çocuklar, anne babaların günahlarının bedeli olduklarında kalplerinde kırılan parça sadece kendilerini değil, herkesin canını yakıyordu. En iyi ben bilirdim. Ona annesinin günahlarını yükleyemezdim.

Çünkü aynı kadın benim de annemdi.

Kulağıma, "Hoş geldin." mırıltısı değdiğinde bir kolumu sırtına dolayabildim. Cevap veremedim. Bakışlarım

Kenan'daydı. Şerefsiz, daima olduğu gibi keyifle sırıtıyordu. Zevk alıyordu bana bunu yapmaktan.

Irmak geri çekildiğinde bir eli masayı işaret ediyordu. "Gel, başlamak için seni bekledik."

İfadesizce ilerledim. Irmak kendi köşesine geçerken ben Biricik'in yanına yöneldim. Sandalyeyi çekip yanına kuruldum. Biricik'in gergin bakışları bendeydi. Göz ucuyla baktım. Kuruyan dudaklarında dilini gezdirirken gözlerinde çaresiz bir titreme vardı. Kızacağımı düşünüyordu. Oysa kızgınlığım ona değildi. Buraya emrivaki ile getirildiğine emindim. Elimi masa altından uzatıp bacağının üzerindeki elini kavradım. İfadem sertti ama parmaklarımdan akan sevgiyi anlayacağını biliyordum. Öyle de oldu. Derin bir nefes vererek önüne dönerken eli elimi daha sıkı kavradı.

Hülya Kralşan ise hâlâ etik kurallarının derdindeydi. "Ağır ol Irmak." diye asil olduğunu düşündüğü bir şekilde kızını ikaz ediyordu.

"Bir şey yapmadım ki..." dedi Irmak.

Hülya Hanım'ın bakışları göz ucuyla bana takıldı. "İnsanlar sarılmandan hoşlanmayabilir." Yeniden yanındaki kızına baktı. "Sana defalarca mesafeli olman gerektiğini söyledim."

"Sorun yok Hülya Hanım." dedim Irmak cevap vermeden önce. "Irmak'tan rahatsız olmam."

Zaten Irmak pek de cevap verecek gibi değildi. Sessizce önüne dönmüştü. Karşımda duran kadın sözde annemdi. Benim için caddeden geçen herhangi bir insandan hiçbir farkı yoktu. Acı olan duygu bağı değil, kan bağıydı. Ben bu kadının canından kopup düşmüştüm dünyaya. O ise kendi canından başka hiçbir canı sevmezdi. Gözlerine dimdik bakmaya devam ettim. Gri, simli bir ceket giymiş, sarı

saçlarını her zamanki gibi özenle toplayıp, gerdanını incileri ile süslemişti. Kaçırdı bakışlarını. Utançtan değildi bu tepkisi. Benden korkuyordu.

Senden değil Ahuzar. Geçmişinden korkuyor.

Kenan'dan minik bir gülme sesi yükseldi. Bakışlarımı ona çevirdim. Ters ifademden keyiflenmesi kaçınılmazdı. "Hoş geldin sevgilim."

Sessiz kaldım.

Manyak, daha çok güldü. Masaya doğru eğilip ellerini birbirine kenetledi. "Geçenki aile yemeğimizi erken bitirmek zorunda kalmıştık. Bugün uzun uzun yemeğimizi yiyip tanışalım istedim." Biricik'e baktı. "Biricik ve Irmak zaten çok yakın arkadaş. Onlar için de eğlenceli olacağını düşündüm." Hülya Hanım'a döndü. "Hem annem de müstakbel gelininin ailesi ile tanışmayı çok istiyordu. Değil mi?"

Zoraki gülümsemişti Hülya Kralşan. "Tabi..."

Derin bir nefesi burnumdan verdim.

Kenan şerefsizi hâlâ mutluydu. Yalandan bir mahcubiyete büründü. "Sevgilim gerildin mi?" Hülya ve Irmak'a döndü. "Emrivakilerden nefret eder de." Yeniden bana baktı. "Yemek biraz ani gelişti. Rahatsız hissedeceğini tahmin ettim ama Irmak ve Biricik dışarıda buluşacaktı. Öğrenince neden hep birlikte evimizde yemeyelim diye düşündüm." Kollarını iki yana açtı. "Biz bir aileyiz, biliyorsun."

Sıktığım dişlerim yüzünden çenem seğirdi. Irmak ve Biricik olmasa şu saniye masayı ikisinin kafasına geçirmiştim. Bir eli sargıdaydı. Benin çatal sapladığım eliydi. Elime gelen ilk şey çatal olmuştu. Bıçak olmadığı için üzgündüm. Hakkettiği oydu.

"Abim doğru söylüyor." dedi Irmak hevesli neşesiyle. Tatlı bir tebessümle bakıyordu yüzüne. "Aile sayılırız."

Mideme oturan taş içimde ne varsa genzime kadar gelmesine neden oldu. Aile falan değildik. Nefret vardı bu masada. Beni yok etmek isteyen kişiler vardı. Aile yok etmez, aile yaraları sarardı. Midemdeki sıvının gerginlik ve kendimi tutmam yüzünden boğazıma kadar gelip nefesimi tıkadığını hissettim. Irmak'a gülümsedim ama küçük bir tebessüm dahi yanaklarımı sızlatmıştı.

"Haydi, başlayalım. Afiyet olsun." dedi Kenan. Bin bir çeşit yemek vardı masada. Hiçbirine elim uzanmadı. Anne olacak kadına değdi gözlerim. Bakışlarım sol köşedeki salataya takıldığında geçmişten bir an daha kopup düştü önüme.

Hamileydi Ahuzar'ın annesi. Kardeşini karnında taşıyordu. Bir kardeşi olacağı, artık tek kalmayacağı için mutlu bir çocuktu. Karnı burnunda annesi yorulmasın diye küçük boyuna rağmen sandalyeyi mutfak tezgahına yaslayıp yemek yapmaya çalışmıştı. Aklına gelen tek şey salata olmuştu. Kendince yapmaya başlamıştı. Annesi girmişti o an mutfağa. Neşeyle sana yemek yaptım anne diyecekken kolunu kavramıştı annesi.

"Ne yaptın sen buraya? Bu mutfağın hali ne?" diyerek üzerinde durduğu sandalyeden çekip yere düşürmüştü.

O an elindeki bıçak parmağını kesmişti Ahuzar'ın. Annesi bakmamıştı. Yere düştüğü için dizleri acımıştı. Annesi bakmamıştı. Ters bir ifade ile mutfağa yönelip yaptığı salataya iğrenen bir ifade ile bakmıştı. Mutfağı dağıttığı için kızmış, onu yorduğunu söylemiş, bağırarak yaptığı her şeyi gözünün önünde çöpe dökmüştü.

Hülya Soykamer işte böyle bir kadındı. Kızının canını kendi elleri ile yakmıştı. Hülya Kralşan ise kendi kızının ölüm

emrini vermişti. Değişen tek şey kıyafetleriydi. İkisinin de kalbi zifiriydi. *Anneler kızlarını kalbinde büyütür* derdi babam. Bu; İlyas Soykamer' in yanıldığı tek şeydi. O bütün kızlarını önce kalbinde öldürmüştü.

"Üniversite nasıl gidiyor Biricik?" dedi Kenan.

Bu konuda hep hevesli olan Biricik gülümsemişti. "İyi. Hatta dün kayıtlar başladı. Ablamla gidip kaydımı tamamladık."

"Öyle mi?" demişti Hülya Hanım ilgi ile. "Ne kazandın?"

Ona dahi gülümsedi Biricik. "Marmara, Diş hekimliği."

"Ben de istiyorum!" dedi Irmak.

Gülmüştü Kenan. "Sen sınıfta kalmamaya bak ufaklık."

"Abi ya!" diye sızlandı Irmak. Önündeki yoğurtlu mezeye uzanırken yine Kenan seslenince duraksadı.

"Onun üzerinde fındık var Irmak. Başka bir şey al." Bakışları göz ucuyla bana döndü. "Kardeşimin fındığa alerjisi var da." İmalı tebessümü üçümüz arasında gezinip en son Irmak'ta durdu. "Biliyor musun abiciğim, Ahuzar'ın da fındığa alerjisi var." Keyifle kestiği etinden bir parça alıp çiğnedi. "Biricik ile de ne kadar çok benziyorsunuz. Bilmesem aynı kandan geliyorsunuz derdim."

Hülya Hanımın huzurla yudumladığı suyu boğazında kaldı. Tat kaçırmak konusunda Kenan'ın üzerine yoktu. Biricik ve Irmak gülerken Hülya Hanım ile bakışlarımız denk düştü. Deli gibi korkuyordu bu gerçeğin ortaya çıkmasından. İtibari her şeyden önemliydi. Benim ölmemi dahi bu yüzden istediğine emindim. Gerçeği bilen iki kişi vardı. Ben ve Kenan. Yok etmeye gücünün yeteceği tek kişi ise bendim.

"Biricik'e benzemek beni mutlu eder." dedi Irmak.

Gülmüştü Biricik. Nazik bir tebessüm göndermek ile yetinmişti.

"Neden diş hekimliği?" dedi birden Hülya Hanım. "Daha iyi yerlere gidebilirdin. Zeki bir kıza benziyorsun."

Midemin daha da kasıldığını hissettim. Kardeşime söz söylemeye hakkı yoktu!

"Sevdiğim bir bölümdü...." diye mırıldandı Biricik.

Dudak büzdü Hülya Hanım. "Tıp da olabilirdi." Suyundan bir yudum daha aldı.

Sessiz kaldı Biricik. Bocaladığına emindim.

"Öyle istedi." dedim aniden. Bakışlarım dik, dilim yine keskindi. "Daha iyisini değil. Bunu istedi." Gülümsedim. "Babam her zaman en iyisi değil, en mutlusu olmamızı tembihlerdi. Hırsın insanın kalbini kararttığından, bu dünyada en tehlikeli kişinin ise kalbi kararmış kişiler olduğunu anlatırdı. Biz iki kız kardeş olarak babamızın bize öğrettiği şekilde yaşarız. Başkalarının direttiği şekilde değil."

"Anneniz?" dedi Kenan şerefsizi. "O nasıl biriydi?"

Bilerek yapıyordu. Dik bakışlarım ona döndü. "Üzerine konuşulacak kadar kendisini tanımıyorum." dedim tek nefeste. "Biz küçükken öldü." Kalpte ölenlere mezar gerekmezdi. Onlar, bir avuç toprağı dahi hak etmeyenlerdi.

Son derece yalan bir üzüntüye büründü Kenan. "Çok üzücü olmalı."

Cevap vermedim. Derin bir nefes daha vererek mide bulantımı dizginlemeye çalıştım ama artık imkansızdı. "İzninizle." diyerek sandalyeden kalktım. "Birazdan geliyorum. Siz devam edin."

"Nereye bebeğim?" dedi Kenan.

Masanın köşesindeki sürahiyi kafasına fırlatmamak için ters bir bakışla bakmak zorunda kaldım. Anladı. Gülümseyişi büyüdü. "Lavabolar üst katta. Tulpar, eşlik edin Ahuzar Hanım'a."

Bakışlarımı kapının girişine çevirdim. Fiko'nun burnu sarılı, gözlerinin altı mordu. Ağır bir darbe almış olmalıydı. Bilerek ona bakmadım. İlerlediğim en arkamdan geleceğini biliyordum. Sert adımlarla çıkışa ilerledim. O an karşıdan gelen kişiyi gördüğümde ise duraksamıştım. Rus mafyası Dimitri Volodin salon girişine doğru ilerliyordu. Hâlâ burada olduğunu bilmiyordum. İş bittikten sonra gideceğini düşünmüştüm. Belki de yakalanan malları yüzünden Kralşan'dan daha yüklü bir ödeme isteyecekti. Şu an umurumda değildi.

Üzerinde her zamanki saçma kürkü, başında ürkütücü ayı dövmesi ve dudaklarında arsız bir gülüş vardı. Ona doğru ilerlerken bakışları arsızca tüm bedenimde gezindi. Göğüslerimde haddinden fazla oyalandı. Midemin daha da ağzıma geldiğini hissettim. Bana yaklaştıkça arsız gülüşü büyüyordu. Kenan'ın tacizleri yeterince tahammül sınırımı zorluyorken bir de onun etrafındaki pislikleri görmek istemiyordum.

Aniden önümde o belirdi. Dimitri ile aynı boydaydılar. Önümde dikilmesine engel oldu. Gözlerimin önünden arsız gülüş silinip giderken yerine onun güven veren omuzları kuruldu. Dimitri tam yanımızdan geçerken bu defa yanıma

geçip onunla arama girdi. Yine gözlerimin ona değmesine izin vermedi. Dev gövdesi önümde ve yanımda birkaç saniye içinde yine görünmez bir siper örmüştü. Dimitri yanımızdan geçtiğinde ise bu defa bir adım gerimde kalıp arkama geçti. Ben salondan çıkana kadar arkamda kalan hiçbir şeytani gözün bana değdiğini hissetmeme izin vermedi.

Dimitri Rusça bir şeyler söyleyerek masaya ilerlerken ben çoktan üst kat merdivenlerine ulaşmıştım. Biricik'i o masada tek bırakmak istemiyordum ama midem dudaklarımın ucundaydı. Gönderdiği ilaçları fazla içtiğim için zehirleniyor da olabilirdim. Sevince gerçekten abartıyordum. Arkamdan geldiğini hissediyordum. Merdivenleri hızla çıktım. Düzlüğe çıkana kadar ifademi de, duruşumu da bozmadım.

"Sol taraftan." diyen sesi değdi kulağıma.

Adımlarım o tarafa yöneldi. Uzun holde bir sürü kapı vardı lakin. Seçemiyordum.

"Koridorun sonundakine ilerle." dedi bu defa.

Dediğine ilerledim. Sinir midemde kanıyordu. Öfkem kusmadığım an beni yakıyordu. *Yanması gerekeni yak* demişti. Ateş sadece değdiğini yakmaz, kendini de yakardı. Bilmiyordu. Dediği kapıya geldiğimde holün gizli bir ucuna girmiş gibiydik. Görünmeyen bir köşedeydi. Söylemese asla bulamazdım. Kapıyı açıp kendimi zorla içeri attım. Geniş, aydınlık bir banyoydu. İçeri girdiğimde ışıklar ile aydınlandı.

"Şerefsiz!" diye soludum aynı saniyelerde. "Piç! Kansız köpek!"

Öfke tam olarak gözlerimi karartmıştı. Kendi göğsüme üç kere yumruk atıp geniş lavabonun içinde ilerledim. Midem bulanıyor ama kusamıyor, öfke doluyor ama taşamıyordum.

Elimi saçlarıma attım. "Orospu çocuğu! Orospu çocuğu!" diye solurken kendi saç diplerime battı tırnaklarım.

Kapıyı arkamdan kapattığımı düşünmüştüm. Kapanmamıştı. Arkama döndüğümde sakince içeri süzülüp onun kapattığını gördüm. Bana ilerlemişti ama gözüm onu dahi göremeyecek bir şekilde dönmüştü. "Sen ne yapıyorsun?" diye dişlerimi sıkarken ona da çıkıştım. "Çık şuradan! Biri görecek!"

"Sakinleş." dedi sadece. Kendisi en az dediği kadar sakindi.

"Bana ne yapacağımı söylemeyi kes!" derken kendimde değildim. *Öfken tedavi gerektirmiyor* sözünü bu andan sonra geri alacağına emindim. Kapıya doğru ilerledim. İzin vermedi.

Kolumdan kavradı. "Sana *sakinleş* dedim." diye diretti.

Sırası değildi. Şu an deniz kokusu ile yüz göz olmak istemiyordum. "Kardeşim için onca şeye katlanıyorum!" dediğimde gözlerim dahi alevden yanıyordu. "Tutmuş kardeşimi inine sokmuş! Bir de o kadının karşısına almış! Delireyim diye bilerek yapıyor! Canı sıkıldıkça fareymişiz gibi bizimle oynuyor!" Kolumu elinden kurtarmak için bir hamle daha yaptım ama yine izin vermedi.

"Ahu..." dedi bütün sinirimin aksine en dingin sesiyle.

Durmadım. Kaynıyordu içim. Elinden sıyrılmak için çabaladım.

"Ahu..." dedi yeniden.

Yine durmadım. Öfke, mantıksız kararlar aldırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Şu an beynimde mantık namına hiçbir şey yoktu. Düşündüğüm tek şey Biricik'in elinden tutup buradan çıkarmak, sonra ise o masayı kalanların kafasına

geçirmekti. Irmak ve saklanması gereken gerçekler umurumda değildi.

Ama aniden ellerini yakamda, alnını ise alnımda hissedince duraksadım. Hatta bocaladım. Ardından yüzümü sıkıca kavrayan elleri başımı geri atmamı sağlamış, benim seviyeme inmek için boynunu bana doğru eğmişti. Topuklular üzerinde olduğum için boy farkı çok değildi. Gözleri ilk defa bu kadar yakından gözlerime bakıyordu.

Keskin kahveler mideme, deniz kokusu ise öfkemin üzerine dökülen sudan farksızdı. Ne olduğumu bilemeden birkaç adım gerilerken o da benimle birlikte gerilemişti. "Ahu..." dedi yeniden, gözlerini gözlerimden, ellerini ise yanaklarımdan çekmeden. "Sakinleş..."

Bu durumda benden bunu istemesi delilikti. Derin bir soluğu zor verdim.

"Kardeşin senin yanında...." Tane tane, dingin bir sesle mırıldanıyordu. İçimde kaynayan, beni dahi kavuran ateşin bile sakinleşip onu dinlediğini hissediyordum. "Sen varken ona kimse zarar veremez."

Derin bir soluğu daha zorla verdim. Dudaklarına vurdu nefesim. Onun nefesi ise her yerdeydi. Ya da şu an bana öyle geliyordu. Ellerimin ceketini iki yanından sıkıca kavradığını ise o an fark ediyordum.

"Senin yanında ise ben varım." diye mırıldandı güven dolu sesi. "Ben varken de kimse sana zarar veremez!" Sesinde tereddütte yer yoktu. Bir eli hâlâ yanağımdayken diğeri hafifçe saçlarımda gezindi. İçimde öfke namına kaynayan hiçbir şey kalmamış, yerinde mideme oturan sancılar belirmişti. "Biliyorsun, değil mi?" diye tamamladı kendini.

Yutkundum sadece. Biliyordum. Gözlerimi keskin kahvelerden koparmadım.

"Şimdi sakinleş..." dedi yeniden. Benimle değil, içimdeki öfke ile konuşuyor gibiydi.

Sesi itiraza yer vermiyordu. Yıllardır gittiğim terapiler, yogalar, kokulu mumlar ve yağların onun sesinden ve kokusundan haberi yoktu zannımca. Kimsenin yapamadığını yapıp iki dakika içinde bütün öfkemi silip atmasının başka açıklaması olamazdı.

Ceketini sıkıca kavrayan ellerim hâlâ yanaklarımda olan ellerine uzandı. Dudakları hem çok yakın hem çok uzaktı. Çenesinin altındaki çukur ise hepsinden daha da yakındı. Düşebilirdim. Ellerine tutunmak zorundaydım.

Boynumu daha da geri attı. Alnı hâlâ alnımdayken, "Sakinleş..." diye mırıldandı yeniden, ondan zerre beklemediğim bir nahiflikle. Gerçi o hiçbir zaman hareketleri ile beni kırmamıştı. Sadece netti. Büyüktü elleri ama yaralarımı saran hep oydu. Heybetliydi ama ölümle aramda duran da oydu.

Gözlerime daha yakından bakan keskin kahveler ve gövdesinden yayılan deniz kokusu ile baş başa kaldım. Derin bir soluğu içime çekip içimdeki öfkenin üzerine kapattım. Alevler içinden sıyrılıp denize ulaştım. Kesik bir nefesi titreyerek dudaklarımdan bıraktım. Birkaç saniye boyunca ne o konuştu ne de ben. Ne o kıpırdadı ne de ben. İlk defa bu denli yakınımda olmasının verdiği sersemlikle bocalamış bir halde kaldım. O ise yine netti. Soğukluğu gibi, sıcaklığı da keskindi.

Gözlerimden mideme sayısız kuş uçuştu. "Sakinsin..." diyen sesi kısık, kalın ama sersemleticiydi.

Sakinleşmemin tek yolu gözlerinden kopmaktı. Gözlerimi kapatmak için kendimi zorladım ama olmadı. "Sakinim..." derken sesimde az önce akan ateşten eser yoktu. Gerçekten sakindim.

Alnımdaki başını belli belirsiz aşağı yukarı sallarken hafifçe doğruldu. Bedeni uzaklaşmamıştı. Gözleri ise hâlâ üzerimdeydi. Gerilemek istedim. Etki alanı inanılmazdı. Ama adımlarım yere çakılmış gibiydi. Yapamadım. Elleri yanağımdan sıyrıldığında bir adımı zorla geri atabildim. Bulanan zihnimi toparlamak zordu. Kralşan malikanesinde, onunla aynı yerde ve fazlası ile yakındım. Tehlikeden de öte; delilikti.

Ben bocalamıştım ama o az önceki şeyden hiçte rahatsız olmuş gibi değildi. Kalbim artık sinirden değil anlamsız bir heyecandan ağzımda atarken kısa bir an birbirimizin gözlerinde asılı kaldık. "Burada olman doğru değil." derken geriye doğru bir adım daha atmıştım. Hızla atan kalbimin sesini duymasını istemiyordum. "Tehlikeli!"

Neden gerilediğimi anlamış gibi bana doğru bir adım attı. "Asıl tehlike öfken Ahu." Bir adımda önüme gelmişti. Gerileme fırsatı bulamadım. Bakışlarını yine gözlerimden koparmadan parmak ucuyla saten gömleğimin uçlarını kavrayıp göğüs oluğuma doğru kapattı. Bakışlarım parmaklarına eğildi. Gömleğimin düğmelerinden ikisi daha açılmış, dekolte büyümüştü. Fark etmemiştim. "Şu an bana yardım etmek istiyorsan bakışlarını o iki orospu çocuğuna değdirmeden bu evden çık. Olur mu?"

Elleri geri çekildi. Benim bakışlarım ise yeniden gözlerine doğruldu. Cevap veremedim. Tam anlamı ile hayatımda ilk defa bütün kelimelerim boğazımda asılı kaldı. Emir veya diretme yoktu sesinde. Yine ondan beklenmeyecek bir nahiflikte istek ve rica vardı.

"Bunun için öfkem lazım..." diye mırıldandım. Artık kendisinden eser yoktu.

"Yeniden kuşan o zaman. Ama mantıklı bir şekilde." dedi. "Yoksa ben yakarım. Ve ben yakarsam bu küçük bir kıvılcım olmaz Ahu, gördün..."

Fazlası ile görmüştüm hem de. Titreyen bir nefesi daha zorla dudaklarımdan bıraktım.

"Sakince." diye diretti.

"Tamam." dedim gergin bir sakinlikle. "İyiyim."

Nefesimi tuttuğum dakikalarda bir adım daha geriledi. Kapıya yaklaştığında en sonunda göz temasını koparıp kapıyı açtı. Dışarıya kısa bir bakış attıktan sonra sessizce çıkıp kapıyı kapattı. Tuttuğum nefesi sessizce bıraktım. Birkaç saniye sersemlemiş bir şekilde kaldım. Başımı sağa sola sallayıp etkisinden kurtulmaya çalıştım. Bu kadar alık bir insan değildim ama etki alanı inanılmaz güçlüydü. Derdi neydi? Asıl benim ayarlarım ile oynuyordu.

Zorla karşımda kalan lavaboya ilerledim. Titreyen ellerimi lavaboya uzatıp avuç içime doldurduğum suyu boynuma ve gerdanıma sürerek kendime gelmeye çalıştım. Aynadaki aksim şaşkındı. Yara izim ise anlamsızca kızarmıştı. Gömleğin açık düğmelerini kapattım. Dimitri şerefsizinin bakışlarının neden bende olduğu artık netti. Yeniden midem bulandı ama kendimi tuttum. Sinir harbi ile geldiğim banyodan sersemlemiş bir alıklık ile çıkmam inanılır gibi değildi.

Derin bir nefes alarak kafamı toparlamaya çalıştım. Dışarı çıktığımda yeniden arkamda olacaktı. Varlığı güven veriyordu ama az önceki andan sonra sersemlememek elde değildi. İlk defa bir duygusu bu kadar netti. Ne olduğunu

hissediyor ama anlamlandırmaktan korkuyordum. Bildiğim ama tanımadığım bir histi. Artık sinirden değil duygu karmaşasından kusacaktım. Köşeden aldığım havlu ile ıslak gerdanımı kurulayıp yeniden yerine bıraktım. Aynaya baktığımda yüzümdeki alık ifadenin zerre silinmediğini fark etmek ağır bir darbe olmuştu.

Başımı iki yana sallayarak kendime gelmeye çalıştım. Ahu'ya bürünmeme neden olmuştu aniden. Ahuzar olmak zordu. Adamın her duygusu bocalatıyordu. "Kendine gel Ahu. Kendine gel Ah-" Duraksadım. "Ahuzar. Şu an Ahu değil. Ahuzar..." *Aynen öyle* der gibi başımı sallayıp kapıyı açtım. Sırtı bana dönüp bir şekilde beş adım ileride bekliyordu. Yeniden topuklarımı vurarak ilerledim.

"Dediğini yap. Bir adım arkamda dur." dedim tam yanından geçerken. Önemde olduğu an verdiği güven ile siniyordum.

Sessiz kalırken dediğimi yaptı. Alt kata inene kadar önüme geçmedi. Salona girdiğimde herkes tatlılara geçmişti. Muazzam samimi bir ortam gibi gülerek Kenan'ın anlattığı saçmalıkları dinliyorlardı. "Sevgilim," dedi Kenan gereksiz bir aşkla gelişimi izlerken. "Çok bekledin. İyi misin?"

Dimitri masanın diğer ucuna oturmuştu. Şu anlık sırtı bana dönüktü. Yanından geçip kendi yerime ilerlerken göz göze gelmek zorunda kaldık. Büyük yüzüne göre bir hayli küçük olan gözleri bana bakarken yeniden kısıldı. Derdi neydi anlamış değildim. Kenan ile bana bakarak ettikleri; *o benim savaş ganimetim* muhabbeti düşünmek istemesem dahi yeterince baş ağrıtıyordu. Ben ise Biricik ve Irmak için olsa dahi daha fazla burada duramayacaktım.

Çantama uzandım. "Biz kalkalım. Size afiyet olsun." Biricik'e başımla *gidelim* işareti yaptığımda zorlamadan ayağa kalktı. Onun da bu ortamdan gerildiği belliydi. Elimi ona doğru

uzattığımda hemen kavramıştı. Arkama doğru çekip önüne dikildim.

"Nereye?" dedi Kenan. "Daha kahve içmedik."

Zıkkım için demek vardı. Yuttum.

"Bir arkadaşıma söz vermiştim. Onunla buluşmam lazım." Bakışlarımı Irmak'a çevirdim. Bu söyleyeceğimi sadece o hak ediyordu. "Her şey için teşekkürler."

Ayağa kalktı. Yüzü düşerken, "Biraz daha kalsaydınız ya..." diye homurdandı.

Bir saniye dahi kalamazdım. Haklıydı Timur. Bu şerefsizlerin yanından uzaklaşmalıydım. Karanlıkları ile ruhumu öldürüyorlardı. Anne olacak kadın da ayağa kalkmaya meyletmişti ama ben yandan göz ucuyla baktığımda olduğu yere sindi. Yutkunarak sandalyesine geri çöktü. Yeniden önüme dönüp Biricik'i önüme çektim. Önüm sıra ilerlettim. Dimitri hâlâ bana bakıp geniş geniş sırıtıyordu. Kel kafasındaki ayıya şaplak atmamak için parmaklarımı sıktım. Şu dizginlediğim öfkem için dahi benimle gurur duymalıydı.

Kapıya doğru ilerlerken varlığını orada görüyor ama elimden geldiğince göz teması kurmuyordum. Göğüs kafesim ağrıyordu. Öfke ile baş edebilirdim. Ama bununla nasıl baş edilir bilmiyordum.

"Hayatım erken daha." diyerek Kenan'ın da yerinden kalkıp bana doğru geldiğini fark ettim.

"Yeterli." demekle yetindim.

Gülerken yanından geçtiği Hülya Hanım'ın bir omuzundan kavramıştı. Omuzuna değen elle gözle görülür bir şekilde irkilmişti Hülya Kralşan. Boğazındaki damarlar dahi artık

belirgindi. "Kaynananın önünde şu hanım hanımcık hallerin beni nasıl etkiliyor anlatamam, sevgilim."

Bunu bir espri sanan Irmak gülmüştü. "Normalde de böyle ki." Bakışları ikimiz arasında gidip geldi. Gerçekten sevgili olduğumuzu düşünüyor olmalıydı. Baş ağrıtıcı bir olaydı. "Tabi aranızda ne geçiyor bilemeyiz ama."

Kenan daha çok gülmüştü. Çatal sapladığım, sargılı elini bana göstermek ister gibi kaldırıp dudağının kenarını kaşıdı. "Ne geçmiyor ki ufaklık..." Elini Hülya'nın omuzundan çekip bana doğru ilerledi. "Dışı sizi içi beni yakıyor."

Yüz ekşitmemek için dişlerimi sıktım. Bu ifademde Kenan'ı eğlendirmişti. "Size eşlik edeyim." diyerek hadsiz bir şekilde elini belime dolamaya kalktığında buna izin vermedim. Onunla yalandan bir ilişki içinde olma gibi bir mecburiyetim yoktu. İki adım ilerleyip arkamı döndüm. Biricik'i yeniden önüm sıra ilerlettim. İtiraz etmeden gidiyordu. Bunu sadece gerçekten rahatsız olduğu ortamlarda yapardı. Kapıdan çıkarken yine ona bakmadım ama deniz kokusu hâlâ midemi uyuşturmuş durumdaydı. Holde ilerlerken arkamdan gelen adımlar sesliydi. Onun adımlarını değil, kokusunu hissederdim. Adımları dahi sessizdi. O olamazdı.

Dönüp baktığımda gördüğüm Kenan'dı. İki adımda yanımda belirmişti. Adımlarımı hızlandırdım. Amacım Biricik'i ondan uzak tutmaktı. "Ablan hep böyle aceleci." dedi Biricik'e. "Ne zaman bir yere gitsek kalkmak istiyor."

Biricik'e onunla bir ilişki içinde olmadığımı kesin bir dille belirtmiştim. İnanmamıştı ama üstelememişti de. Bana dönen bakışları her zamanki gibi sorular ile doluydu. Artık kaçamak ve baştan savmalı cevaplara inanacak yaşta değildi. Bu daha da can sıkıcıydı. Yalandan nefret ediyordum ama en büyük yalanları da hep ona söylemek zorunda

kalmıştım. Oysa hiçbiri benim yalanlarım değildi. Başka hayatların yükü omuzlarıma vurulmuştu. Biricik'e de aynı yükler değmesin diye çırpınıyordum.

Kapıya geldiğimizde hizmetlilerden biri Biricik'e çantasını ve kot ceketini uzattı. O eşyalarını alırken ben kapıyı açmak için ileri uzandım. Kapı kolundaki elimin üzerini Kenan'ın eli sarmaladı. Geri çekmek istedim ama öyle sıkı kavramıştı ki şerefsiz, buna izin vermedi. Elimi aşağı iterek kapıyı açtı. İğrenen ifademi saklayamadığımda yeniden keyiflenmişti.

Elimi hızla elinin altından çektim. Adımlarımı hızlandırdım. Arkama göz ucuyla baktığımda Fiko ile beraber Kenan'ın üç adım arkasındaydılar. Saniyelik bir andı ama çenesinde belirginleşen kemikler fark edilmeyecek gibi değildi. Veyahut ben her santimini ezbere biliyordum. O an için sarsıcı bir düşünceydi. Neden ezbere biliyordum? Saniyelik andan kopup önüme döndüm. Açılan kapıdan esen boğaz rüzgarı yüzüme vurup saçlarımı geri savurdu.

Adriel siyah aracın önüne yaslanmış, telefonu ile ilgileniyordu. Kızıl saçları gecenin içinde bir alev gibi parlarken bakışlarını bize çevirdi. Gideceğimizi anlamıştı. Sorgulamadan sürücü kısmına ilerledi. Arabaya yaklaştığımızda kapıyı açıp içeriye girmesi için Biricik'e uzandım. Yine sorgulamadan dediğimi yaptı. Ben de binecekken arabanın kapağı aniden kapandı. Karşımda beliren tabi ki Kralşan'dı.

Yüzündeki keyifli ifade yine can sıkıcıydı. "Bu gece de bana bıçaklarla bir şov yaparsın sanmıştım. Hatta uçlarını bile keskinleştirmiştim." Ellerini cebine atıp duruşunu dikleştirdiğinde başı hafifçe sola eğilmişti. "Hayal kırıklığına uğradım."

Geri çekilmedim. "Kendini öldürmeni tercih ederim. Elimi pis kanına bulamam."

Dudağında tehlikeli bir tebessüm belirdi. "Her daim iddialı sözler."

"Siktir git, şerefsiz!"

Yediği küfürle gülüşü büyüdü.

Bir adım daha atıp çekinmeden yaklaştım. "Ama bir daha..." dedim tane tane. "Pisliğine kardeşimi bulaştırırsın. O bilettiğin bıçakları gırtlağına saplamak için bir an dahi düşünmem. Sana bunu defalarca söyledim. Kardeşimden uzak dur!"

Baktı sadece. Tehlikeli bir ışıltı belirdi göz bebeklerinde. Söylediğim her şeyin aksine, "Az önce ne hissettim biliyor musun Ahuzar?" dedi.

Bilmek istemiyordum. Ama susmadı.

"Dimitri'nin sana değen cüretkâr gözlerini oymak..." diye mırıldandı. "Çok garip. İlk defa hissettiğim bir duygu. İlk defa seni herkesten saklamak istedim." Dudağının bir kenarı kendine şaşırmış gibi büküldü. "Sana olan aşkım her geçen gün artıyor, farkında mısın?"

İşte tam olarak bu noktada kusabilirdim. "Bir göz oymak istiyorsan kendi gözlerinden başla Kralşan!" dedim hiç beklemeden. Yeniden arabaya yöneldim.

Güldü. "Kırıcısın."

Gülen bu defa bendim. "*Benden nefret et* demedin mi?" Gülüşüm bıçak değmiş gibi kesildi. Elim kapı kolunda, bakışlarım bütün nefretimle ondaydı. "Son nefesime kadar

bunu yapmaya devam edeceğim, emin ol! Hem de göreceğin en saf haliyle."

Dudaklarındaki tehlikeli gülüş ilk defa bocalar gibi oldu. Üzerine düşünmek veya uzun uzun bu ifadeyi izlemek için kendime fırsat vermedim. Arabanın kapağını açıp yüzüne daha fazla bakmadan içeri girdim. Kapanan kapının ardından bakışlarımı malikanenin büyük kapısına çevirdim. Girişteydi. İfadesi yine son derece sertti. Başkası için duvar, benim için bu karanlığın içindeki tek güneşti. Göğüs kafesimde beliren his tanımlayabileceğimden daha fazlasıydı. Artık önceki gibi bakmıyordu. Bocalayışım bundandı.

"Eve değil," dedim Adriel'e. "Defne'ye gidelim."

Artık Yakup Öz peşimde değildi. Bu kimsenin bilmediği, sadece ikimizin bildiği bir gerçekti. Defne'den uzaklaşmamın sebebi oydu. Daha fazla özlemi ile baş etmeye çalışmayacaktım. Tek arkadaşım, göğüs kafesimdeki ağırlıkları dökebileceğim tek insandı. İçimde beliren bu hissi ona dökmeli, ne olduğundan emin olmalıydım.

"Orada mı kalacağız?" dedi Biricik. Dakikalar sonra ilk kez konuşmuştu.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde sadece başımı aşağı yukarı sallamıştım.

Tedirgindi ifadesi. Öndeki Adriel'e göz ucuyla baktı. Şu an soru sormaması gerektiğinin bilincinde olarak sessiz kaldı. "Irmak'ın hayatı çok zor olmalı." derken bakışlarını camdan dışarı çevirmişti. Yeniden bana döndü. "Hülya denen kadın asla normal bir kafa yaşamıyor abla."

En azından farkındaydı. "Boş ver. Bizi ilgilendirmez." diyebildim sadece. Annemizi bir hastalıktan öldü sanıyordu.

Amansız bir kalp hastalığı... Gerçek olmasını istediğim bir yalandı. Bir o kadar da gerçek bir yalandı.

"Irmak için üzgünüm." dedi. "Dışarıdan, sadece telefondan izlerken hayatına imreniyordum ama şimdi..." Derin bir soluk verdi. "Kendi hayatını değil, annesinin hayatını yaşıyor. Sen gelmeden önce odasındaydık. İçeri girdi. Irmak'ın yemekte giyeceği kıyafetleri hatta yapması gereken makyajın tonunu bile söyledi. İşin garibi Irmak da hepsini birebir yaptı. Annesi geldiği an kız robotlaşıyor. Hayır bir de bana laf söyledi biliyor musun? Neden bu kadar sıradanmışım. *Ablan ne kadar özenli, sen de onu örnek alabilirsin* diyor. Deli mi ne?"

Hülya Kralşan yine formunda olmalıydı. "Ciddiye alma." dedim.

"Almıyorum tabi ki!" dedi umursamazca. "Sadece Irmak'a üzülüyorum. Ben iki saat tahammül edemedim kadına. Onu düşünemiyorum." Yeniden cama döndü.

Sessiz kaldım. En azından üzerinde iyi bir izlenimi yoktu. Şükrettiğim şey inanılır gibi değildi. Başım ağrıyor, midem sızlıyordu. Dirseğimi cama yaslayıp parmaklarımı göz pınarlarıma bastırdım.

"Abla..." diye mırıldandı. Sesi kısıktı.

Onaylayan bir mırıltı çıkardım.

"Artık bana da anlatacak mısın?"

Parmak uçlarımı gözlerimden çektim. Anlık bulanan bakışlarım yeniden netleştiğinde ona bakıyordum. "Neyi?"

"Bu saçmalığın ortasında ne işimizin olduğunu."

Cevap veremedim. O an için ilk defa benim küçük kardeşim değildi. Her zaman bencil durur, ucu kendine dokunmayan hiçbir şeyi merak etmezdi. Ama ilk defa olgun ve büyümüş bakıyordu. Karşısında çocuk kalan sanki bendim.

"Kralşan ile bir ilişkin olmadığını söyledin." dedi. "Ama adam sana *hayatım, bebeğim* deyip duruyor. Onun korumaları ile her yere gidiyorsun. Sürekli evin önünde bekliyorlar." Göz ucuyla Adriel'e baktı. Üniversite kaydına giderken de kendisi yanımızdaydı. O an bir şey sormamıştı ama bakışlarındaki soruları fark etmiştim. "Her yere bu kadınla gidiyorsun." dedi. Yeniden bana odaklandı. "Tüm bunların üzerine Kadife vuruluyor. Bana hiç *eski bir tanıdık* masalını okuma. Adam seni Beyrut'taki o patlamadan sağ çıkarıp buraya getirdi. Hem de özel bir uçakla. *Yardım etti* diyorsun. Cengiz abi de o patlamada yaralandı. Onu neden getirmedi?"

Adriel'in ön aynadan bize değen bakışlarını hissettiğimde yerimde dikleştim. "İnince konuşalım bunları Biricik. Şu an yeri değil."

"Hep aynı şeyi söyleyip başından atıyorsun." derken sakin ama tersti. Umutsuzca başını iki yana sallayarak yeniden yola döndü. Kollarını göğsünde bağladı. "Var mıyım yok muyum senin için belli bile değil. *Okula git Biricik, ders çalış Biricik, yemek ye Biricik, sus Biricik, işine bak Biricik*." Ters bakışları bana döndü. "Ben de varım abla. Farkındasın değil mi?"

Kelimeler boğazımın ucunda kaldı. "Biricik..."

"Neyse ne." diyerek yeniden cama döndü. "Görünmez olmaya devam ediyorum. Sen de görmemeye devam et."

Cevap verecektim ama Adriel varken zordu. Derin bir nefesi zorlukla dudaklarımdan bıraktım. Elimi yeniden göz pınarlarıma bastırdım. Yol boyunca ne o konuştu ne de ben.

Yolda Defne'ye geleceğimize dair mesaj atmıştım. Haberi vardı. Araba apartmanının önünde durduğunda ilk Biricik indi. Yüzüme bakmadan seri adımlarla apartmana ilerledi. Arabadan inerken sıkıntılı bir nefes verdim.

"Ciddiye almayın." dedi Adriel şaşırtıcı bir şekilde. "Ergenler hep asidir."

Göz devirdim. Bir Kralşan adamı başıma gelenler için beni teselli ediyordu. Şaka olmalıydı. "Akıl istemedim. Fikrin çoksa kendine sakla."

Arabadan inip kapıyı sertçe kapattım. Apartmana yöneldim. Dış demir kapıdan girmeden önce arkama baktım. Siyah arabanın önüne yaslanmıştı Adriel. Bir sigara yakmış, gecenin karanlığına üflüyordu. Arkasında iki araba dolusu koruma daha vardı. Bu kadar güvenliğin içinde hâlâ huzursuz hissetmem inanılmaz bir histi.

Defne'nin evine ilerledim. Açık kapıda beni bekliyordu. Her zamanki gibi yüzünde dingin bir ifade vardı. Güvenli alandı. Yanına ilerlediğimde yüzümde nasıl bir ifade varsa kollarını iki yana açmıştı. "Ne oldu sana?" Cevap vermeden kollarımı boynuna doladım. Elleri sırtımda gezindi. "Negatiflik dolmuşsun yine. Sırtın taş gibi olmuş." Kollarını benden çözüp eve ilerletti. "Geç."

İçeri girdiğimde kapıyı arkamdan kapattı. Topuklularımı çıkarıp rengarenk salonuna ilerledim. Huzur veriyordu bu ev. "Biricik nerede?"

"*Siz büyüklerin konuşacağı çok önemli şeyler vardır. Benim bilmeme gerek yok* şeklinde bir trip atarak arka odaya girip kapı çarptı." derken bir hayli şaşkındı. "Siz iki kardeş geldiği andan itibaren evimin bütün pozitif enerjisi düştü. Haberiniz olsun."

Bezgin bir şekilde kendimi renkli koltuğuna bırakmak istedim. Çantamı bir ucuna bırakırken bunu yaptım ama aynı saniyelerde popoma batan şeyle irkilerek yerimden doğruldum. Altımda bir çubuk vardı. "Bu ne?" diye çıkıştım.

Eğilip yamulan çubuğu aldı. "Yağmur ormanları tütsüm."

"Kıçıma girdi. Farkında mısın?" Kendimi yeniden koltuğa bıraktım.

"Diğer türlü senin pozitif olman imkansız."

Sevimsiz bir gülüş gönderdim.

Karşımdaki koltuğa oturdu. "İçeridekinin derdi ne? Yine neye bozuldu?"

"Bu sefer haklı." İfadem ağır ağır düştü. Arka koridora göz ucuyla baktım. Dinleyip dinlemediğine emin olamıyordum. "Sustuklarımın farkına varıyor."

"O ne demek?"

Başımı umutsuzca iki yana salladım. "Kralşanlar da yemekteydik..." diyen sesim kısıktı.

İfadesi tam anlamı ile vurdun yedi. Elini göğüs kafesinin üzerine attı. Yaptığı bütün yogalar yine bir saniye içinde altüst olmuştu. "Ne?"

Başımı umutsuzca iki yana salladım. "Salak adam! İki de bir Biricik'i önüme atıyor. O varken ona karşı koyamayacağımı biliyor. Yetmemişmiş gibi o kadın..." Derin bir nefes daha vererek elimi yüzüme kapattım. Kısa bir an sessiz kaldık. Varlığını aniden yanımda hissettim. Elini omuzuma dolamıştı. Bakışlarımı ona kaldırdığımda gözlerimdeki güçlü olmalıyım zırhı düşmüştü. "Sıkışıp kaldım Defne..." diyen

sesim yine kısıktı. "Kralşan ile çıkan haberi gördü. *Yok* dedim ama adam sülük gibi peşimde. Beyrut'tan buraya onun getirdiğini de biliyor. Üstüne üstlük peşimde onun korumaları ile geziyorum. Yetmemiş gibi Irmak ile yakın arkadaş oldular. Nefes alamıyorum..."

Sırtımı sıvazladı. "En azından onun tehlikeli bir adam olduğunu anlat Ahuzar. Biricik artık çocuk değil."

"Ya o kadın..." diyen sesim daha da kısılmıştı. Fısıltıdan farksızdı.

Başını iki yana sallarken sırtımı sıvazlamaya devam etti. "O kadın öldü. Hikaye bu kadar..."

Annemiz olduğunu öğrenmesinin imkanı dahi yoktu ama içimde deli bir huzursuzluk vardı. Göğüs kafesim sıkışıyordu. Bu Biricik'in kaldıracağından daha fazlaydı. Kralşan da onun kaldırabileceğinden daha fazlaydı. Ama başka seçenek görünmüyordu. Fevriydi lakin. *Kralşan peşimde* dediğim an benden gizli polise gidip şikâyet edebilirdi. Benim onu korumak için sınırımın olmadığı gibi onun da beni korumak için sınırı yoktu. Biliyordum.

"Şimdi bana görüşmediğimiz süreçte olanları anlat. Malum, iki haftada başına pek çok şey gelebiliyor." dediğinde ayağa kalmış, konsolun üzerindeki buhurdanlığına ilerlemişti. Köşedeki kokularından birine uzandı. "Senin için lavanta kokusu hazırlıyorum. Rahatlatır."

"Deniz var mı?" dedim aniden.

"Ne?"

"Kokularının içinde. Deniz var mı?"

Lavanta kokusunu bırakıp yeniden kokularına eğildi. Minik bir şişeyi aradan sıyırdı. "Okyanus var? Olur mu?"

Olmazdı. Ama denemeye değerdi. Başımı aşağı yukarı salladım. Buhurdanlığı hazırlayıp kapağını kapattı. Çıkan dumandan anından yayılmaya başlayan yoğun, ferah kokuyu derin bir nefesle içime çektim. Ona benzemiyordu. Hiçbir şey o kokuyu tutamazdı ama andırıyordu. Bu bile içimi çiçeklendirmeye yetmişti.

"Evet." Renkli koltuğuna ilerleyip oturdu. Uzun saçlarını ensesinde dağınık bir topuz yapıp bileğindeki toka ile toparlamaya çalıştı ama bilekleri doğal taş bileklikleri ile doluydu. Bulmakta zorlanmıştı. "Dinliyorum."

"Ek bir şey yok." Dudak büzdüm. "Geçen anlattığım gibi."

"Hâlâ peşinde bir mafya var ve diğer mafyadan seni koruyorlar yani."

"Aynen öyle."

"Bazen düşünüyorum." diye mırıldandı. "Bu adamın sana olan takıntısı sadece o kadın olamaz Ahuzar. Başka bir şey olmalı. Ya gerçekten aşıksa?"

"Ne aşkı be? Salağın teki." diye çıkıştım. "Beyinsiz, takıntılı, embesil!"

Sakince sinirlendi. "Evimin enerjisini yağmalamaya devam ediyorsun."

Göz devirdim. "Ee gideyim o zaman Defne! Ayrıca sevmek bu mu sence?"

"Tabi ki değil." dedi hiç düşünmeden. "Sadece her ihtimalin üzerinde durmaya çalışıyorum. Belki de bu yüzden peşini

bırakmıyordur diye dedim..." Duraksadı. "Gerçi haklısın. Sevmek bu değil. Sevgi yaşatır, yok etmez..."

Bakışlarım yüzüne takıldı. Üniversite zamanlarında sevgilisi ile nişanlanmıştı ama aşk bazı şeyler için yeterli değildi. Ayrılmışlardı. O günden sonra Defne hayatına hiç kimseyi almamıştı. Duyduğuma göre o evlenmişti. Ama Defne hâlâ sevmeye devam ediyor gibiydi.

"Yaşatır..." diye onayladım.

Sana söz Ahu; her yeri kana bulasam dahi bu cehennemden canlı çıkaracağım tek kişi sensin...

Dakikalardır kendime itiraf edemediğim kelime buydu işte. Sevgi... Gözlerindeki şey buydu. Ama daha yoğunu. Aşk?

Delilikti!

Üniversite zamanlarında birkaç flörtüm olmuştu ama uzun sürmemişti. Tersliğim, iğneli laflarım ve netliğim hepsi için can sıkıcıydı. Benim de içimden pek gelmemişti zaten. Konuşmak için konuştuğum tiplerdi. Vakit kaybı bile diyemiyordum çünkü vakit ayırmamıştım. Okula gidip bir yandan da yarı zamanlı işlerde çalışmaya devam ediyordum. Biricik'e bakmalıydım. Böyle şeyler için zamanım yoktu.

Anlık gelen farkındalık ile bakışlarım boşluğa takıldı. "Defne..." diye mırıldandım.

"Efendim."

"Birine karşı gerçek bir şeyler hissettiğinde göğüs kafesin sızlar mı?"

Duraksadı. "Hissettiğinde değil, onu kaybettiğinde sızlar."

Sessiz kaldım. Belki de hep kaybetmeye korktuğum biriydi. Öyle bir yere koymuştum ki içimde, bir üstü yoktu. Hangi ara oraya kurulduğuna dair ise benim hiçbir fikrim yoktu. Belki de hastane yatağında onun sesi ile hayata tutunduğumda, belki bir gül dalına onun hayatı için dilek astığımda, belki de benim yerime ateş olup yaktığında. Bu zamana kadar Kralşan ile öyle doluydum ki; kendi içime asla inmemiştim.

"Ne oldu? Neden daldın?" diyen sesi ile bakışlarım boşluktan koptu.

Dalmıştım çünkü şu an dahi ona gitmek için içimde kaynayan bir sıcaklık vardı. Bu gerçek bir delilik olmalıydı. Telefonumdan yükselen bildirim sesi ile irkildim. "Okyanus kokun çarptı." diyerek çantama uzandım.

Gözleri kısıldı. "Seçen sensin."

Telefonumu elime almıştım. Ama gördüğüm bildirim ile kısa bir an bakışmadan edemedim. Ondandı. Numara farklıydı ama bunu bana başka kimse söylemezdi. Tek bir cümle vardı.

Bekliyorum Ahu.

Sen gelme, ben sana gelirim demişti. *Geç kalma* deme cesaretini göstermiştim. Kalmıyordu. Üstüne birde eski evde mesajını göndermişti. Gitmem gereken yeri de biliyordum. Oturduğum yerde dikleşirken sırtım yay gibi gerilmişti. Üzerine fazla düşünmedim. Bu gerçek anlamda bir delilikti. Çantama uzanırken oturduğum yerden ayaklandım. "Benim gitmem lazım."

Şaşkındı. "Nereye?"

Koşar adım kapıya ilerledim. Hep ben ona gitmiştim. İlk defa o beni çağırmışken fazla düşünmeye gerek yoktu. Panik ve korku doluydum ama beynimde bir nokta her şeyi sıfırlıyordu. Söz konusu o ise hep o nokta işe el atmış oluyordu. Kapıyı açmadan önce koridora yöneldim. Son odaya gelip usulca kapısını açtım. Hâlâ bana kızgınsa diye önce Biricik ile konuşacaktım ama daha şimdiden uyuyakalmıştı. Kapıyı çekip yeniden çıkışa yöneldiğimde şaşkın Defne hâlâ peşimdeydi.

"Sana *nereye* dedim."

Topuklularımı giydim. "İşim var." Kapının üzerinden anahtarı aldım. "Geç kalmam. Sen istersen uyu ama kapının demir zincirini çekme. Kızıl saçlı bir kadın gelirse ki gelmez, yine de her ihtimale karşı söylüyorum; uyuduğumu söyle."

Şaşkındı. "Hiçbir şey anlamadım."

"Dediklerimi yap yeter." Kapıyı açıp kendimi dışarı attım. "Dediğim gibi, geç kalmam." Apartman yöneticisi o olduğu için bir soru daha sormak zorunda kaldım. "Yangın merdivenlerinin çıkış kapısı açık mı?"

Hâlâ şaşkındı ama elimdeki anahtarlığı işaret edebilmişti. "En küçük olan anahtar."

"Tamamdır. Teşekkürler." Parmak ucumla minik bir öpücük gönderip kapıyı şaşkın yüzüne kapattım. Koşar adım apartman çıkışına ilerledim. Bana yaşattığı şu şey delilikten de öte manyaklıktı. Panik atak krizindeydim ama işin ucunda o vardı. Giderdim. İçimde koşturan minik bir çocuk vardı. Koşar adım demir yangın merdivenine koştum. Karanlıktı. Diğer elimdeki telefonun ışığı ile kendi yolumu aydınlattım. Her geçen gün ona gitmek için yaratıcılıkta ayrı bir çığır açıyordum. Kendime şaşkınlığım ise arttıkça artıyordu.

Topuklarıma bir şeyler takılınca duraksadım. Düşmemek için bir elimle duvara tutundum. Bu bir patates çuvalıydı. Gerçek bir yangın çıksa ateş yüzünden değil patates çuvalı yüzünden ölebilirdik. Buna sonra takılacaktım. Bu engeli de aşıp en alta ulaştım. Anahtarı bulup demir kapıyı açtım. Çıktığımda sessizce kapattım. Yeniden kilitledim. Anahtarı çantama atıp koşar adım arka caddeye ilerledim. Bu taraf daha sessizdi. Ana yola çıkana kadar koştum. Arkamdan hiçbir Kralşan adamının gelmediğine emin olduğumda bulduğum ilk taksiyi durdurup bindim.

Kalbim onca yaşadığımdan değil ama ona gitmek için verdiğim şu mücadeleler ile durabilirdi. Dakikalar sonra çiftliğin arka kısmına gelmiştik. İnip yine koşarak ormana daldım. Birkaç dakika sonra duvarın dibindeydim. Bahtım kara olmalıydı. Düz duvara tırmanmamın başka bir izahı olamazdı. Ayakkabılarımı çıkarıp içim yanarak duvarın arkasına savurdum. Ağlamaklı bir ifade ile çantama da aynısını yaptım. Üzerlerine taş değse içim gidiyordu.

"Özür dilerim..." diyerek çıkacağım köşeye ilerlerken diğer taraftan gelen ses ile duraksadım.

"Düşmediler. Tuttum." diyordu her zamanki sakin sesi.

Göğsümdeki kuş sürüsü bu anı bekliyor olmalıydı. Kulaklarımı sağır edecek şekilde kanat çırpmalarının başka izahı yoktu. Duvara yaklaştım. "Timur... Sen misin?" diye mırıldandım.

"Sence Ahu."

Kesinlikle oydu. Dudaklarıma arsız ve deli bir tebessüm kuruldu. Duvarın tırmanacağım köşesine ilerledim. Taşlara basıp, parmak uçlarımla tutunarak ilerledim. Duvarın üzerine oturduğumda mini etek giydiğime sövdüğüm bir gündü. Çekiştirip durmak zorunda kalıyordum. Bakışlarını

bana kaldırmadı lakin. Geleceğim köşeyi bildiği için o kısımda, hemen ayaklarımın ucunda bekliyordu. Diğer elinde çantam ve ayakkabılarım varken boşta kalan elini bana doğru kaldırdı. Omuzunu yaklaştırmıştı.

"Gel." derken de bakışlarını bana kaldırmadı.

Onu tanımadan önce bunu yaptığında içimde beliren huzursuzluk dahi ona güvenmediğimden değil, kendi içimde olan duvarlarımdandı. Ahuzar'dı o. Dikenli bir gülü alıp Ahu'ya çevirmişti. Ahuzar *çekil oradan, ben inerim* derdi. Ama Ahu usulca koluna tutunup kendini omuzuna bıraktı. Bu; bana uzatılan bir yardım elini tereddüt etmeden tuttuğum ilk andı. Her zaman tek inip çıkardım bu duvarı. Kimseye ihtiyacım yoktu. Ama insan bazen yaslanacak bir dağ arıyordu. Şu an omuzunda oturduğum kişi tam olarak o dağdı.

Kollarımı çekinmeden kafasına dolayıp düşmemek için destek aldım. Normal bir döngüde işliyor gibiydi her şey. Garip ama bir o kadar özel bir andı. Yalnızlığıma dokunan el de benim kadar yalnızdı. Belki de bundandı ona dokunduğumda yakmayışım, dikenlerimin batmayışı. Belli etmiyordu belki ama benden daha sert duvarları vardı. Üzerindeki hüznü hissedebiliyordum.

"Hızlı geldin." diye mırıldandığında hâlâ omuzunda oturuyor, iki elimle başını tutuyordum. Bir eli sıkıca çıplak bacaklarıma dolanmıştı. Rahatsızlık hissetmedim. Aksine, midem karıncalanıyordu.

Dudağımdaki tebessümü görmedi. "*Bekliyorum* dedin." dedim. "Bekletmedim."

Sessizdi.

Omuzunda benimle ilerlemeye devam ettiği için, "Yine beni bayrak gibi sallıyorsun." demek zorunda kaldım. "İndirmen gerek."

Hâlâ sessizdi.

Yanağımı da sarıldığım başına yaslamak zorunda kaldım. Buralar yüksekti. Düşme tehlikesi vardı. Her anlamda. "Gerçekten indirmen gerek Timur..."

"Bekle." dedi sakince. Sesinde itiraz kabul etmeyen bir ton vardı. "Burada şu sikko şeyleri giymene gerek yok." Diğer elindeki ayakkabılarımdan bahsediyordu.

Yaslandığım kafayı daha da yaslanmama neden oluyordu. "Düzgün konuş." demiştim ama sesim mırıltıdan farksızdı. Beni bu denli sakinleştirmesi can sıkıcıydı.

Eski evime ilerliyordu. Söylediği şey yerine daha kibar bir küfür bulamamış olmalı ki sessiz kaldı. "Platinlerini bunların ağrıttığının farkında mısın?" diye homurdandı.

Gülümsedim. "Topuklularım olmadan savaşamam."

Ev arkada kalıp duvara yakın olduğu için şanslı, hemen Cemil babanın evinin yanında olduğu için şanssızdık. Şu an asıl şanslı olduğumuz konuysa Cemil babanın evinin ışıklarının kapalı oluşuydu. Genelde erkenden uyurdu. Evin önüne geldiğimizde kapıyı açtı. Açık olması imkansızdı oysa. Kilitlediğime emindim.

"Kapıyı nasıl açtın?"

Elindeki ayakkabıları evin ortasına savurarak yüreğime ağır bir darbe indirdi. "Anahtarı aynı yere bırakmışsın."

Evin ışığı yanıyordu ve kapı zaten açıktı. Demek ki benden önce eve girmişti. Ama ben başka şeylere takılmıştım. "Öyle fırlatma!"

Omuzundayken ikimizin içeri girmesi imkansızdı. Kendileri zaten kapı kadardı. Hafifçe eğildiğinde omuzundan aşağıya inip içeri ilerledim. Sendelemiştim ama kolumdan kavramıştı. Benim ellerim ise hâlâ etek çekiştirme derdindeydi. Dengede kalabildiğimi hissettiğinde kapıyı kapattı. Dertlerimi umursamadan ilerleyip kendini koltuğa bıraktı. Hâlâ takım elbiseler içindeydi. Kralşan'ın yanından çıkıp direkt buraya gelmiş olmalıydı. Dik bakışları bendeydi. Kendime çeki düzen verdiğimde kısa bir an bakıştık.

"Eeee," dedim. "Niye çağırdın?"

Bakışları göz ucuyla oturduğu koltuğun diğer ucunu işaret etti. "Sana yemek getirdim..." dedi. "Orada hiç yemedin."

Birkaç gün önce benim ona sunduğum bir bahaneydi oysa. Karşıdan bakınca ben de böyle mi görünmüştüm gözüne? Yersiz ama bir o kadar da iç ısıtan bir bahaneydi. Dudaklarımı birbirine bastırarak tebessüm etme istediğimi dizginledim.

"Lahmacun?" derken tek kaşım havalanmıştı.

Büyük bir sakinlikle içindeyken o da diğer kaşını kaldırdı. "Dürüm?"

Bu defa gülümseyişime engel olamadım. "Olur..." Bir öneri de ben sundum. "Çay?"

Aynı cevabı iletti. "Olur..."

Dudaklarımdaki saçma tebessüm büyüdü. Yanından geçerken getirdiği poşeti alıp holdeki mutfağa ilerledim.

Cemil baba kendi eviyle birlikte burayı da ayda bir temizlettiği için çok pis değildi ama yine de tozluydu. Saatler önceki yakınlığı sadece beni bocalatmış gibiydi. O oldukça normal davranıyordu. Bu iyiydi. Rahatlığı yüzünden istemsizce rahatlıyordum.

"Bu defa nasıl geldiğimi sormayacak mısın?" diye seslendim.

Kısa bir duraksamanın ardından, "Sormasam da anlatacaksın." diyen sesi geldi.

Haklıydı. Çay suyu koyarken kendi kendime gülümsedim. Hiç söylememişti ne dökersem içmişti ama çayı demli içiyordu. Gözlemlerken fark etmiştim. O yüzden demi çok attım. Poşetten iki dürüm çıkmıştı. Paketlerini açmadan iki ayrı geniş tabağa yerleştirdim. "Arkadaşımdaydım. Apartmanın yangın merdiveninden kaçtım."

Sessiz kaldı.

"Etkilendin." dedim yüz ifadesini görmediğim halde.

Bu defa, "Fazlasıyla." diyen sesi geldi.

Kendi kendime gülerken tozlanan tezgahı siliyordum. Alışkanlıklardan vazgeçmek zordu. Bir yandan ise konuşmaya devam ediyordum. Bu alışkanlıktan da vazgeçmek zordu. "Dimitri denen adam neden hâlâ burada?"

"Kurul denen şey yüzünden."

"Gerçekten varlığına inanıyor musun?"

"Artık evet."

Elimdeki bezi kenara bırakıp salona ilerledim. Hâlâ koltukta oturuyordu. "Kanıt yok."

"İnan fazlası ile var. Dimitri denen adam çok açık veriyor." derin bir nefes verdiğinde keskin bakışları bana dönmüştü. Hem fazla dik hem de bir o kadar yumuşak bakıyordu.

Birkaç dakika boyunca bu bakışı sürünce, "Ne oldu?" demek zorunda kaldım. "Neden öyle bakıyorsun?"

Hâlâ öyle bakıyordu. Tek kaşı havalandı. *Nasıl bakıyormuşum?*

Sorusunu duymadığım halde ifadesinden anladığım için dudak büzdüm. İçimi ısıtan bir ifade ile diyemedim. "Garip..." diyebildim.

Dudağının bir köşesi usulca kıvrılırken bakışlarını en sonunda benden koparıp önüne dönmüştü. "*Beni gör* diyen sendin." Bakışları yeniden bana doğruldu. "Görüyorum işte Ahu..."

Dudağının kenarındaki gülüş bulaşıcıydı. Aynı ifade benim de yüzüme kurulmuştu. Garip, kelimelere dökülemeyen ama bir o kadar sıcak hissettiren bir andı. Haklıydı. Beni görmesi için peşinde koşan bendim. Beni gördüğünde ise bocalayan yine bendim. Çünkü her şeyi gibi bu duyguları da netti. Görmediğini tamamen yok sayıyordu. Acı verici bir eziciliği vardı. Gördüğünden ise bakışlarını koparmıyordu. Tehlikeli bir sıcaklığı vardı.

Çay için küçük demliği çıkarmıştım. İçerideki suyun kaynama sesi yükseldiğinde ne yapacağımı bilemediğim bakışlarından kaçmak için mutfağa döndüm. Biraz daha böyle bakarsa saçma bir şekilde sıcaktan patlayabilirdim. "Demli içiyordun değil mi?"

Başını aşağı yukarı salladı.

Mutfağa girdim. Aynı zamanda soru sormaya devam ediyordum. "O salak Biricik'i evden mi aldı yoksa Biricik bana söylemeden yine Irmak ile mi buluşmuştu?"

"Irmak size gitmek istedi. Kralşan da *o bize gelsin* diyerek evden aldı. Kızma kardeşine."

Çayı demliyordum. "Kızmadım. Aksine o bana kızdı."

"Ondan çok şey saklıyorsun Ahu."

Çayın altına yeniden su koymadım. Zaten iki kişiydik. Yeterliydi. "Her şeyi anlatırsam ne değişecek? Bildikleri şeylerle onu koruyamam, sen de biliyorsun."

"Böyle de koruyamazsın. Kralşan'ın tehlikeli bir adam olduğunu anlatmazsan yaklaşmaya devam edecek."

Sessiz kaldım. Defne de aynı şeyi söylemişti. Haklıydılar. Ama bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Yaşadığım halde benim bile olayları toplamam zordu. Ona nasıl izah edecektim?

İç çelişkilerimi duymuş gibi, "Hülya Kralşan'dan bahsetme." diyen sesi geldi. "Sadece Kralşan'dan bahset."

Sessiz kalan bu defa bendim. Çay demlenmemişti ama ikimize de bir bardak doldurdum. Onunkisi demli, benimkisi açık olmuştu. Çayları ve dürüm tabaklarını tepsiye yerleştirip içeri ilerledim. Ona yöneldim. Tepsiyi koltukta aramıza bırakıp çayını ondan tarafa iteledim. "Yaran nasıl? Ağrın var mı?"

Derin bakışları yine bendeyken başını iki yana salladı.

Dürümünün poşetini çıkarıp onu da önüne bıraktım. "Pansuman yapalım mı?"

Aynı bakışlar yine bendeydi. Dikkatle izliyordu. Yine başını iki yana salladı.

Kendi dürümüme uzanan elim aynı bakışları yüzünden bocalamıştı. Kısa bir an ben de ona baktım. "Hâlâ öyle bakıyorsun..."

Tek kaşı havalandı. "Garip?"

"Tam olarak ondan." Dürümüme odaklandım. "Şuna bir son ver ki yemeğimi yiyeyim! Kafamı bulandırma."

Güldü. Hem de ilk defa bu kadar net bir şekilde. Dudağının bir köşesi kıvrılmadı. Veya hafifçe tebessüm de etmedi. Gerçek bir tebessüm ile yüzü parladı. Gözlerinin kenarlarında güldüğünde beliren iki derin çizgi vardı. Bu gördüğüm de ilkti. Daha sık gülmeliydi... Bocalamış bir şekilde elimde dürümle bakakaldım.

İlk olarak çayına uzandı. Bir yudum alacaktı ama bu sefer benim bakışlarım ona kitlendiği için bakma sırası ona geçmişti. "Şimdi de sen öyle bakıyorsun." derken son derece rahat bir şekilde çayını içip geri bırakmıştı.

Kesik bir nefes aldım. "Bence aynı anda yemeklerimize bakmalıyız..." diye mırıldandım. Yoksa bu saçma döngü bitecek gibi değildi.

Cevap hoşuna gitmiş olmalıydı. Dudaklarındaki tebessüm yerli yerindeyken en sonunda etki alanından çıkamadığım bakışlarını gözlerimden koparıp dürümünü yemeye başladı. Derin bir nefes alarak kafayı toparlamaya çalıştım. Dürümü açtım. O kocaman bir dilim ısırırken ben küçük parçalar ile ilerliyordum. Kısa bir süre sessizce yedik. Çaylarımızı içtik.

Sessizliğe daha fazla dayanamayan tabi ki ben oldum. "İlaçlar için teşekkürler."

Yemeğinin sonuna gelmişti. Başını sessizce aşağı yukarı salladı. Bu onun sessizliğinde önemli değil demekti. Göz ucuyla baktı. "Daha iyi misin?"

Gülümserken başımı aşağı yukarı salladım. "Hala boğazlarım ağrıyor ama en azından sesim düzeldi."

"Radyoyu sen sun o zaman." dedi son lokmasını da alıp çiğnedikten sonra. "İbrahim lavuğuna daha fazla tahammül edemem."

Ağzım doluydu. Bu yüzden parmaklarımı dudaklarıma kapatarak gülmek zorunda kaldım. Lokmamı yuttuğumda, "Adam sana hiçbir şey yapmadı. Bu ne kin?" demek zorunda kaldım.

Ortada ki peçetelerden alıp dudaklarını sildi. "Fazla neşeli."

Gülüşüm sürüyordu ama göz devirmeden de yapamamıştım. "İnanılmazsın."

En umursamaz hali ile elinde ki peçeteyi tepsinin içine savurarak net bir cevap verdi. Gerçekten inanılmazdı.

Birkaç dakika sessiz kaldık. Onun yemeği bitmişti. Beni izlediğini fark ettiğimde muhabbet açma ihtiyacı hissettim. "Burası eskiden tek bir odaydı." dedim. Peçeteye uzanıp dudaklarımı sildikten sonra yemeye devam ettim. "Sadece ileride küçük bir mutfak ve lavabolar vardı. Sonra babam Biricik ve benim için iki ayrı oda yaptı. Kendi elleri ile ördü duvarları." Bakışları bendeydi ama konuştuğum sürece bu etkisi daha az mide sızlatıcı oluyordu. "Çiftlik sahibi gördüğünde çok şaşırmıştı. Küçük bir barakadan büyük bir ev inşa etti diye babamı tebrik edip eşyaları da o hediye etmişti. Sadece benim içerideki dolabımı babam kendi elleri ile yapmıştı. İyi bir adamdı. Elinin değdiği her yeri güzelleştirirdi."

Sessizce bakıyordu. Ama rahatsız edici değildi bakışları. Aksine, ilgi ile dinliyordu. Fazla duygu karmaşası içeren bir gündü. Bundan kaçınmaz adına, "Çay dökeyim mi?" dedim boşalan bardağına bakarken.

Olur dercesine başını eğdi.

Alıp yerimden kalktım. Mutfağa ilerledim. Çay artık demlenmişti. En koyu kıvamda doldurup yeniden ona ilerledim. "Sen?" dedim karşısında kurulurken.

"Ne ben?"

"Hep benim hayatımı dinliyorsun. Sen hiçbir şey anlatmıyorsun."

Çayından bir yudum aldı. Sıcaklığını umursuyor gibi değildi. "Dinlemek daha iyi. Konuşmayı sevmem."

Güldüm. "Sen dinlemeyi de sevmiyorsun Timur. Kendimi zorla dinletiyor gibi hissediyorum. Kötü bir his."

Çayından bir yudum daha alırken oturduğu yerde dikleşti. "Anlatacak bir şeyim yok." derken sesinde ağır bir yaşanmışlık vardı. Bence anlatacak çok şeyi vardı. Keskin kahveler sert ve ifadesiz değildi. Aksine en savunmasız şekilde bakıyordu. "Gördüğün kadarım." diye devam etti. "Bildiğin kadarım. Bir adım var, bir işim, bir görevim, bir de..."

"Bir de?"

Bakışlarını kaçırmadı. "Bir de *sen* işte." dedi en net şekilde.

Cevap veremedim. Yemek yiyemedim. Çayımdan bir yudum bile alamadım. Sadece ona baktım. Tek bir cümlede ise fazlası ile asılı kaldım. *Birde sen...*

"Başka bir şey yok." diyerek normal bir döngüdeymiş gibi konuşmaya devam etti. Ben bocalamıştım ama o yine netti. "Davranışlarımdan kendini suçlu hissetme. Dediğin gibi. Garip bir adamım ben Ahu. Çok konuşasım yok. Pek yaşayasım yok da yok. Bir konu da haklısın. Kimseyi dinleyesim de yok. Ama sen uzun uzun şu halının desenlerini de anlatsan," Bir omuzunu belli belirsiz kaldırıp indirdi. "Dinlerim..."

Kalbim göğüs kafesime art arda darbeler indirirken zorla yutkundum. Netliği sersemletmeye devam ediyordu. Öyle derin bakıyordu ki; sert bakışları gibi bu da içine çekiyordu. Önceki tutarsızlıkları için yine *özür dilerim* demeden özür diliyordu aslında. Sessiz kelimeleri sanıldığı kadar sessiz değildi.

Kalp çarpıntımı gizlemek için birkaç saniye bakışlarımı önüme eğip yeniden ona döndüm. Dudağımda beliren tebessüme engel olamamıştım. Bu iş rayından çıkıyordu. İzin verdim. Zaten hiçbir zaman hayatım rayında olmamıştı.

"Sonra *çok konuşuyorsun Ahu* oluyoruz ama."

"Arada tadını kaçırıyorsun."

Gülüşüm büyüdü.

Bakışları gülüşüme takıldı. Bu da sersemleticiydi. "Bir daha *çok konuşma Ahu* dersen sağlam başını ağrıtırım." diyerek kendime gelmeye çalıştım.

Eyvallah dercesine başını eğdi. Bakışları ise yemediğim yemeğe takılmıştı. "Bitirmedin."

Midemdeki kelebekler ile yemek zordu. "O kadar yeter bana. Doydum." derken oturduğum yerden kalktım. Karşı koltuktaki çantama uzandım. "Yemek için teşekkürler. Çok

geç olmadan gideyim. Mutfağı sakın dağınık bırakma." Göz ucuyla baktığımda tam olarak dağınık bırakacağına emin oldum. "Ciddiyim." derken ciddi bir ifadem vardı. "Çayın altını kapat. Demlikte bırakma, dök. Dürümleri de dışarıdaki çöpe at. Cemil baba arada burayı temizletir ama o zamana kadar evde çöp durmaz. Kokar. Bardaklara da bir su tutarsın artık. Ona da üşenme."

"Ahu."

Ayakkabılarıma ilerledim. "Efendim."

"Söylediklerimi geri alıyorum. Çok konuşuyorsun."

Minik bir kahkahaya engel olamadım. "Memnunsun sanıyordum." derken kapıya ilerlemiştim. Amacım bir an önce buradan çıkıp etki alanından uzaklaşmaktı yoksa çok farklı düşüncelere düşebilirdim. "Gidince haber veririm." Kapı koluna uzandığımda yeniden ona döndüm. Sessiz bir kelimem vardı.

Bu defa da o anladı. "Tamam." dedi usulca. "Dikkatli olurum."

Yerinden kalkmamıştı. Koltukta öne doğru eğilmiş, kollarını dirseklerine yaslamıştı. Belli belirsiz yutkundum. Üzerimdeki etkisi inanılmazdı. Sadece bakıyordu ama kalbim tekliyordu. Allah aşkına derdim neydi? Verdiği cevap ile gülüşüm derinleşti. Tuttuğum nefesi vermek için kendimi zorla evden dışarı attım. Demir kapı arkamdan kapandığında elim kalbimin üzerindeydi. Etki alanından hâlâ çıkmış değildim. Koşarak kapıdan uzaklaştım. Uzaklaşan sadece bedenimdi. Kalbimin üzerine kırmızı bir halat dolamıştı. Kana bulanmış bir halattı ama ucu ona varıyordu. Kaçınılmaz olanın farkındaydım.

Şu an uzaklaşıyor olsam da eninde sonunda yine ona koşacağımı biliyordum. Bülbülün kaderi buydu çünkü. Gül sessizce salınırken dahi bülbül sürekli ona uçmalıydı. Çünkü hayranlık sevgiye, sevgi aşka dönüştüğü vakit ikisi de yanmaya mahkumdu.

******

Odasının camından yıldızsız gökyüzünü izliyordu Irmak Kralşan. Telefonu sessizdeydi. Herkes için ihtişamlı sayılabilecek hayatında hiçbir ses istemiyordu aslında. İhtişamlı bir cennette, gösterişli bir cehennemde yaşıyordu. Yok sayılan, susturulandı. Hiçliğe atılan, bırakılandı. Küçük zihninde dönüp duran sesleri susturan tek şey müzikti. Kulaklığını kulağına takmış, her zamanki gibi yüksek sesli bir müzik dinliyordu.

Kendini müziğin ritmine kaptırmış, gözlerini kapatıp kendinden geçmişti ki kulaklıklar hızla kulağından çekildiğinde duraksadı. Bakışlarını yanına çevirdiğinde gördüğü kişi yanıltmamıştı. Gelen; annesiydi. *Hülya Kralşan*.

Çatık kaşları yüzüne işlemiş gibiydi. İfadesi sert ve donuktu. Elindeki kulaklığı Irmak'ın pembe yatağının üzerine savurdu.

"Ne yapıyorsun sen?"

Oturduğu yerde dikleşmişti Irmak. "Müzik di-"

Gerisi gelmedi. Yanağına yediği tokatla yüzü sol yanına düştü. Kelimeler dudaklarının arasında boğulup kaldı.

"Sana kaç kere *o kızlarla buluşmayacaksın, arkadaşlık kurmayacaksın* dedim!" diye bağırıyordu annesi. Gözlerinde yine öfke ateşi dönerken Irmak zorla yutkundu. Annesi kolundan kavrayıp oturduğu kanepeden zorla kaldırdığında karşı gelemedi. "Senin yüzünden her defasında muhatap olmak zorunda kalıyoruz! Biricik kim ki senin arkadaşın olacak? *Uzak dur* demedim mi sana!"

"Anne..." diyebildi sadece.

"Onlar senin dengin mi?" diye yükselmeye devam etti annesi. "Sana kaç kere *bir Kralşan gibi yaşa* dedim!"

"Ahuzar abla abimin sevgilisi!" diye yükselirken kolunu zorla Hülya'nın elinden kurtarmıştı. Üzerindeki pijama dahi annesinin seçtiği kadınsı bir pijamaydı. Şu an içinde bulunduğu durumdan memnun olduğu tek şey çıplak ayaklarıydı. Topuklu ayakkabılardan nefret ediyordu. "Kolaysa bu söylediklerini abime de söylesen-"

Yanağına bir tokat darbesi daha aldığında yine kelimelerini yutmak zorunda kaldı. "Bir daha sakın bana sesini yükseltme!" derken Hülya Kralşan parmağını küçük kızının yüzüne doğru sallıyordu. "Abinin salaklıklarını kabul etmek zorunda değilim. O hayatına istediğini alabilir ama sen benim kızımsın! Benim istediklerimi yapacaksın! Ne Biricik ne Ahuzar, ikisi ile de muhatap olmanı istemiyorum. O kadar!"

Eli iki darbe alan yanağında, dolu dolu gözleri annesindeydi. "Doğurmasaydın o zaman..." dedi dudakları titrerken. "Senin kızın olmayı ben seçmedim anne."

Kendinden başka her şeye kör olan Hülya, kızının gözlerindeki acıya, "Gereksiz dram yapma." diyerek cevap verdi. Adımları gerilerken bakışları makyaj masasının üzerinde gördüğü minik, kahverengi ayıcığa takılmıştı. Uzanıp aldı. "Bu ne böyle? Sana kaç kere şu çocuklukları bırak dedim."

Biricik'in hediyesiydi. Irmak onlara hediye aldığı için o da kendisi için kıymetli olan bir eşyayı ona vermişti. "Anne hayır!" diyerek ileri atıldı. "Onu bırak! Hayır!"

"Yapışma!" diye yükseldi Hülya. Koluna sarılan kızını geri itelerken elindeki ayıcığı bırakmadan odanın çıkışına ilerledi. "Kaç yaşına geldin hâlâ şımarık bir çocuk gibisin." Ağzının içinde homurdanarak odadan çıkıp kapıyı sertçe kapattı. "Hep abin olacak o gereksiz yüzünden bu haldesin..." cümlesini duyabilmişti sadece Irmak.

Dudakları bükülürken sertçe kapanan kapı ile birkaç saniye bakıştı. Sesli bir isyan dilinden hiçbir zaman dökülmemişti. Ama artık tahammül edemediği şeyler vardı. Doğmayı o seçmemişti. Bu hayatı da o seçmemişti. Bir annenin evlasına yapacağı en büyük kötülük onu sevgisiz bir kalple büyütmekti. Irmak Kralşan'ın gördüğü tek sevgi babası ve abisindendi. Babası artık hiçti. Abisi ise bazen var, bazen yoktu. Şeytanın ininde yaşadığını, abisinin ve babasının köklü bir mafya olduğunu biliyordu. Tutunduğu tek aydınlık dahi karanlıktı. Gözyaşları gözünden sessizce süzülürken olduğu yere çöktü.

Makyaj masasını uzanıp yerle bir etmek, bu odayı parçalamak istedi ama bunu yaptığında dahi azar yiyecekti.

Yapabildiği tek şey şiddetli hıçkırıklarının arasında nefes almaya çalışmak oldu. İstemediği bir hayatın içinde yaşamamın ağırlığı altında ezilirken henüz on altı yaşınaydı. Yatağının ucuna sinip sessiz iç çekişleri ile ağlamaya devam etti. Hayat bir iç çekişti. Irmak Kralşan bin kere iç çekti. Nahifliğini, kırılganlığını, iyi kalbini *eziklik* diye öğretmişti annesi. O da kendini öyle bildi.

Dakikalar sonra titreyen elleri ve adımları ile yerden ayaklandı. Yanaklarına bulaşan ıslaklıkları avuç içiyle sildi. Abisine gidip yanında uyuyabilirdi ama yapmadı. Sessiz adımlarla, yalın ayak malikaneden çıkıp evin arkasındaki çöpe koştu. Annesinin attığı ayıcığı bulmalıydı. Çöpün en üstünde buldu. Alıp avuçları ile temizleyerek yeniden eve ilerledi. Gözleri ağlamaktan şiş, burnu kırmızıyken yanağında dört uzun parmağın izi vardı.

Yalın ayak, kucağında küçük bir ayıcıkla yeniden malikaneye girdi. En üst kattaki odasına çıkmadı. Babasının odasına ilerledi. Küçükken onu severdi babası. Omuzuna alır, koşardı. Oyuncaklar getirir, malikanenin bahçesinde bisiklet sürmesine yardım ederdi. Artık Mahir Kralşan sadece kocaman bir et yığınıydı. İçeri girdiğinde aynı sessiz adımlarla yanına ilerledi.

"Baba..."

İnleyerek cevap verdi Mahir Kralşan. Irmak baş ucuna oturduğunda inleyişleri sıklaştı. Gözlerinde beliren derin bir ışık vardı. Bu ışık sadece Irmak'a bakarken belirirdi. Çünkü bu ihtişamlı cehennemdeki en masum kişi oydu.

Gülümsemeye çalıştı Irmak.

Mahir'in bakışları kızının yanağına takılmıştı. Göz bebekleri titredi. "Ann-en." diye inledi kesik kesik. "Annen..." Bunu

yapanın kim olduğunu biliyordu ve bunun ağırlığı ile de eziliyordu Mahir Kralşan.

Başını aşağı yukarı salladı Irmak. Yanağına bir yaş daha süzüldü. "Keşke iyi olsaydın baba..." Babasının göğsüne yaslandı. Kesik kesik aldığı nefesleri dinlerken gözyaşları şiddetlendi. "Burada sensiz yaşamak çok zor."

Elini uzatıp kızının saçlarını okşayamadı Mahir. Şakağına doğru sessiz bir gözyaşı yuvarlandı.

Irmak ise yasladığı gövdeden yavaşça doğrulmuştu. Yanağına düşen yaşları silerken burnunu çekti. Büyük bir üzüntü ile babasının gözlerinde gezinen bakışları baş ucundaki ilaçlara takılınca duraksadı. "İlaçların bitmiş." diyerek kendini toparlamaya çalıştı. "Kalp ilacını alman lazım. Lakin çok hızlı atıyor."

Ayıcığı babasının kucağına bırakıp karşıda kalan büyük dolaba ilerledi. Büyük bir kutuda ilaçların olduğunu biliyordu. Dolabı açtı. Burası babası ve annesinin eski odasıydı. Kazadan sonra annesi ayrı odaya geçmiş, Mahir Kralşan tek başına kalmıştı. Dolapta olan şeyler babasının ve çoğunlukla annesinin eski eşyalarıydı. Bu dolapları hizmetlilerin bile açması yasaktı.

Eski, avangart dolabın alt çekmecelerinde ilaç kutusunu aradı ama bulamadı. Üst kısımlardaki kutulara uzandı. Boyu yaşından uzundu. Zorlanmadan uzanıp aldı. İki kutuya baktı ama eski eşyalar dışında bir şey bulamadı. En köşede kalan kutuya uzandı. Çekip aldığında hemen üzerinde olan başka bir kutu neredeyse kafasına düşecekti. Bir adım gerileyerek küçük ahşap kutudan kıl payı kurtuldu ama yere düşen kutunun kapağı açılmış, içindekiler dağılmıştı.

Elindeki kutunun içinde de ilaçlar yoktu. Uzanıp yeniden yerine koyarken ilaçların dolabın yanındaki konsolun

üzerinde olduğunu fark etti. Onlara ilerlemeden önce yere düşürdüğü eski kutuya uzandı. Kapağı kırılmıştı. İçinden düşen iki fotoğraf vardı. Yerde arkası dönük bir şekilde duran ilk fotoğrafa uzandı. Sararmış fotoğrafın arkasında ince, düzgün bir yazı ile minik bir not yazılmıştı.

Hayat ışığım; Hülya...

Fotoğrafın yüzünün çevirdi. Gördüğü genç kadın annesi ama bir kadar da değildi. Eski koyu kahve bir etek ve gömlek giymişti. Saçları uzun, ifadesi gençti. Yanındaki adam kolunu annesine dolamış, sıkıca sarılmıştı. Koyu kahve, gür saçları olan bir adamdı. Üzerinde eski bir gömlek, ayağında ise uzun çizmeler vardı.

Kaşları çatıldı Irmak'ın. Diğer fotoğrafa uzandı. Bunun arkasına da kısa ama küçük bir not düşülmüştü.

Soykamer Ailesi

Fotoğrafı çevirdi. Ve gördüğü görüntü ile büsbütün ürperdi. Yine annesi vardı. Eski kıyafetleri üzerindeyken karnı burnunda denilecek bir şekilde hamileydi. Yanındaki adam yine aynı adamdı. Hülya hiç gülmüyordu ama yanındaki adam onun elini sıkıca tutarken kocaman gülümsemişti. Diğer elinde ise minik, koyu kahve uzun saçları olan bir kız çocuğu vardı. Mutlu bir aile tablosu değildi. Gülen tek kişi adamdı.

Bakışları titredi Irmak'ın. Bunun sebebi gördüğü şeyler değil, anımsadığı şeylerdi. *Soykamer Ailesi* kelimesi bir mıh gibi zihnine çakılmıştı. İki fotoğrafı da alıp yerden ayaklandı. Kutuyu alıp dolapta eski yerine sıkıştırırken hareketleri telaş doluydu. İnleyen babasına bakmadan elindeki fotoğraflar ile odadan çıkıp kendi odasına merdivenleri ikişer ikişer çıkarak koştu. İçeri girip kapıyı kapattı. Yatağının üzerindeki telefonuna uzanıp titreyen elleri ile açtı. Biricik ile

mesajlaşırken birbirlerine küçüklük fotoğraflarının göndermişlerdi. Hızla mesajlara girip o fotoğrafı buldu.

Arkasında *Soykamer Ailesi* yazan fotoğrafı yatağın üzerine bırakıp ikisini karşılaştırdı. Farklı olan tek şey Biricik'in gönderdiği fotoğrafta Hülya'nın olduğu kısmın kesilmiş olmasıydı. Eteklerinin ucu kalmıştı sadece. İki görüntü muazzam bir şekilde eşleşiyordu. O yokken kalan baba ve kızı mutlu bir aile tablosu oluşturabiliyordu. *Babam ve ablam* diyerek atmıştı bu fotoğrafı Biricik. *Ablamın tipine bak* diyerek de gülmüştü.

O an Irmak da gülmüştü lakin şimdi hissettiği tek şey derin bir göğüs sıkışması oldu. Algıladığı gerçek ile olduğu yere çöktü. Şaşkınlık, hayret ve şok ile dudaklarından kesik nefesler döküldü. Biricik annesi için *bir hastalıktan öldü* demişti. Hülya Kralşan ise ona hiçbir zaman babası ile nasıl tanıştığından bahsetmemişti. Nefesi sıkıştı. Elini art arda göğüs kafesine vurup gerçeği hazmetmeye çalıştı. Ahuzar ablasının Hülya Kralşan'a olan nefreti ve annesinin onlara olan kini zihninde birbirine karıştı. Biricik ile yüz benzerlikleri büsbütün ürpermesine neden oldu.

Derin bir soluğu daha zorla verirken içinde o zamana kadar biriken ne kadar nefret varsa üzerine yığıldı. Altından kalkamadı. Yapacağı şey üzerine fazla düşünmedi. İçindeki öfke öyle büyüktü ki; sadece intikam almak istedi. Soykamer Ailesinin olduğu fotoğrafı elinin içine aldı. Yerden kalkarken bakışları dikti. Telefonunda tek bir numarayı buldu.

Magazin muhabirlerinden birini.

Arama tek çalışta açıldığında Irmak avucundakini daha sıkı kavramıştı. "Taner," dedi. "Benim. Irmak Kralşan. Sana bir haber göndereceğim. En sağlam muhabirlere gönder ama benden çıktığını hiç kimseye söyleme."

"Bu riski almaya değecek bir haber mi? Onu söyle bari. Sizin aile ile ilgili manşet girdiğimiz an Kenan Bey deliriyor. Biliyorsun."

"Sen dediğimi yap. Abimi bana bırak." dedi sadece.

"Konu ne?"

Elindeki fotoğrafa baktı. Gözlerinde dönen öfke bütün bedeninde yayıldı. Bu yaşına gelene kadar hiçbir zaman kendi olunmasına izin verilmemişti. Madem yalandan bir maske ile yaşıyordu o zaman etrafındaki her bir maskeyi de indirecekti. O kendi olamıyorsa, buna neden olanlar da istedikleri kişi olamayacaklardı.

Bu yüzden, "Hülya Kralşan'ın gerçek yüzü!" derken içinde zerre tereddüt yoktu.

******

□❤□□

Hellogggggg hamsi kuşlarımmmmm

Biz geldikkkkkk. Hoş geldikkkk □ sevdiğiniz bir bölüm olmuştur umarım. İki bölümdür sakiniz. Diğer bölüm ortalığı yine karıştırabiliriz, hazır olun kskdjsjjd

Kocaman öpüldünüz 😘

15. BÖLÜM

"Ey ulu bilge,
Gökyüzünde,
Yeryüzünde,
Yerin dibinde,
Dağıttığın adalet nasıl da yerinde..."

****DANTE ALİGHİERİ***

******

□❤□□

Bataklıkta açan çiçekler kir tutmaz. Öyle derdi Timur'un ablası Güldeste. Başını sıcak göğsüne yaslar, gür saçlarında ellerini gezdirirdi. Sırtını sıvazlar, yaşına rağmen büyük olan bedenini küçülttükçe küçültürdü. Dışarıdan gelen lanet ve küfürleri bir tek orada duymazdı Timur. Nehir misali ses bir kulağına ninniler ve hikayeler mırıldanırken diğer kulağını

eliyle kapatırdı. Kapıları şiddetle vurulup arkasındaki sandalye sallanır gibi olduğunda kapıya bakmaya çalışırdı Timur.

Babanın, "Onu bana ver Güldeste. Onu sevme. Ölüm o..." iniltilerini duyardı.

Ama ablası anında kulaklarını daha sıkı kapatırdı. Göğsüne çeker, saçlarından öperdi. "Ablam, anneyi ben mi öldürdüm?" diye sormuştu bir keresinde ablasına. Hatırlamıyordu anneyi. Korkuyordu fotoğraflarına bakmaktan.

Ela gözler, içine taş atılan bir kuyu gibi titremişti bu soru karşısında. Yeniden göğsüne çekmişti. "Hayır!" demişti ser bir şekilde. "O nasıl söz?"

"Komşular konuşurken duydum."

"Komşular boş konuşuyor!" diye çıkışırken battaniyeyi Timur'un sırtına örtmüştü.

"Baba o yüzden mi böyle? Benim yüzünden mi?"

Sıkışan nefesini toparlamak için derin bir nefes vermek zorunda kalmıştı Güldeste. Kardeşi artık küçük değildi. Sessizliğinin ilk sebebi abla sözü dinlemesiydi. Artık gerçeklerin ağırlığı ile susuyordu. Bu ağır gerçeğin de farkındaydı Güldeste. Yattığı yerden doğrulmuş, göğsündeki Timur'u da kendi ile beraber kaldırmıştı. Yanaklarını avuçlarının içine alıp keskin kahvelere bütün sevgisini akıtmaya çalıştı. Bu bataklık içinde onu kir tutmadan çıkarmanın tek yolu buydu.

"Hiçbir şey senin yüzünden değil!" dedi en net şekilde. "Annemiz yanımızda değil ama bana senin gibi bir hediye verdi. Gitmesinin sebebi asla sen değilsin. Babamızın öfkesi

de sana değil, kendine. Sen benim hayatımdaki tek ışıksın Timur. Sakın hiçbir söylenene inanma. Sadece bana bak. Tamam mı? Sadece beni dinle."

Kapının önünde sızan Kadir Tönge kapıya bir yumruk daha attığında irkildiğini gözlerinden anladığı kardeşini göğsüne çekmişti. Kulaklarını kapatmıştı yeniden. "Sakın başka hiçbir sesi duyma. Sadece bana inan."

Bataklıkta açmıştı Timur. Ama kulağına kapatılan eller sayesinde kir tutmamıştı. Yeniden ablasının göğsüne sinip dışarıdaki tüm seslere rağmen sessizce uykuya dalmıştı. O gövde gittikten sonra dışarıdaki her bir ses Timur'un zihnine doluşmuştu. Susturan eller ve ninniler yoktu. Her bir sesi dinlemişti. Her mahkemenin sanık kürsüsüne kendisini koymuştu. Hâkim koltuğunda o vardı. İpi boğazına geçiren de oydu, tabureyi ayakları altından iten de. Zihninde defalarca öldürmüştü kendini. Ama her ölümden sağ çıkmıştı.

O yaşasın diye siper olan hayatlar elinden tutuyor, etrafına bir siper örüyor gibiydi. Nine ile yaşarken gittiği küçük köy okulunda çıkan kavgalara bilerek karışırdı. Ama her seferinde atılan hiçbir yumruk ona denk gelmezdi. Çatışmalarda en önde giderdi ama hiçbir kurşun onu görmezdi. Yanılmıştı belki de. Vazo sihirliydi.

Sigarasından derin bir nefes daha üflerken bakışları vazo, üzerinde Tulpar sembolü olan gümüş kolye ve yanındaki bordo ojedeydi. Elindeki dosyaya döndü yeniden. Ahu'nun verdiği dosyaydı. Gözden kaçan bir şey vardır umudu ile yeniden incelemeye karar vermişti. Ve onu fazlası ile tedirgin edecek bir detay yakalamıştı. Sayfanın en alt köşesine takıldı bakışları yeniden. Dimitri Volodin ile yapılan uyuşturucu sevkiyatının listesiydi. İncelemeden geçecekken en altta takıldığı bir tarih duraksamasına neden olmuştu.

2020/ Beyrut

Yapbozdaki bir parça daha yerine otururken çıkmazda olduğunu hissediyordu. Beynindeki satranç tahtası çatlamak, üzerindeki bütün taşlar devrilmek üzereydi. Ucunu yakaladığı şeyin bir adım ötesinin gerçek olduğunu hissediyor ama bundan bir o kadar da korkuyordu. Dakikalardır elinde bir dosya ile aynı noktaya bakmasının sebebi buydu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Her zaman kaçmış gibi yapmıştı ama hiçbir zaman kaçamamıştı. Yine bunun olacağının bilincindeydi. Sigarasını küllüğe basarken dosyayı sakince yanına bırakıp çekmecesindeki gizli telefonu aldı.

Başka seçenek yoktu. Zihindeki kurtlar temizlenmeliydi. Bu iş artık sadece görev olmaktan çıkmıştı. Kenan Kralşan'ı öldürmedikçe rahat etmeyecekti. Bülbülü kendi elleri ile bu kafesten uçuracaktı. Ucunu yakaladığı şeyin huzursuzluğu içindeydi ama peşini bırakmaya bu yüzden niyeti yoktu. Gerçek her neyse çözmeli, gerekli durumda kullanmak adına zihninde yeni bir savaş taktiği oluşturmalıydı. Her zamanki numarayı aradı.

"Kardelen Oto Yıkama." sesi duyuldu.

"Kızılgerdan."

Hat beklemeye düştü. Üç saniye sonra ise Mukbil'in neşeli sesi yankılandı. "Tönge."

Masanın üzerine uzanıp Tulpar kolyesini aldı. İçini açtığında ablasının çehresi ile göz göze geldi. Yokluğu hiçbir zaman dinmeyecekti. Bakışları avucunun içindeki ablasındayken derin bir nefes verdi. "Araştırmanı istediğim bir şey var."

"Sövmedin, iyi misin?"

"Çok istiyorsan söveyim."

Gülmüştü Mukbil. "Canın sıkkın belli. Sesin fazla yorgun geliyor. Ne oldu? Anlatmak ister misin?"

"Terapide miyiz lan götü kırık gevşek! Oturup dert mi anlatacağım sana!"

Gülmüştü Mukbil. "Sen de olmasan bu operasyon çekilir çile değil Tönge." Minik bir öksürükle boğazını temizledi. "Dinliyorum."

"2020 Beyrut patlamasının olduğu gün Kenan Kralşan ve Dimitri Volodin de oradaymış."

"Yani?"

"Cümleyi tek sefer kuracağım. İyi dinle. Tekrarlatırsan dimağını sikerim."

Mukbil'in gülüşü bu defa sesliydi. "Dikkatle dinlediğime emin olabilirsin."

"Ben de o gün Beyrut'taydım." dedi Timur. "Bir mahkum için gitmiştik ve liman patladı. Sonra bütün şehrin çıkışları tutuldu. Tam o zaman bir grup Japon patronlarının ağır yaralı olduğunu söyleyip sınırdan geçmek istemişti ama izin verilmemişti."

"Kontrol ediyorum." dedi Mukbil'in dalgın sesi. Arkadan klavyeye değen hızlı parmaklarının sesini duyabiliyordu Timur.

"Sonra duyduk ki bir şekilde şehirden çıkmışlar. Adamın adı..."

"Yuma Kato." dedi Mukbil onun yerine. "Yakuzaymış."

Sessiz kaldı Timur.

Mukbil ise parçalarını hızla birleştiriyordu. "Kenan Kralşan, Dimitri Volodin ve Yakuza Yuma Kato. Üçü de aynı gün Beyrut'taymış ha?"

"Öyle." dedi sadece.

"Belki de bir silah sevkiyatı. Araştıracağım. Sana dö..."

"Değil." dedi Timur tek nefeste. "Silah falan değil. Bir kuruldan bahsediyorlar. Ülke içinde değil, ülke dışında olan bir yapılanma. Ülkedeki bütün mafya babaları bu yüzden Kralşan'dan korkuyor." Başını iki yana salladı. "Aslında hayır. Kralşan'dan değil, bu kuruldan korkuyorlar. Kralşan hatta Dimitri bile onlardan korkuyor."

Kısa bir sessizlik belirdi aralarında.

"Devam et." diyen Mukbil'in sesi belki de ilk defa bu denli heyecanlı ve merak doluydu.

Bir şifre muhabbeti var diyecek oldu, yuttu. *Esir tuttuğu bir kadın var* diyecek oldu. Bunu da yuttu. Kolyeyi masanın üzerine bıraktı.

Mukbil ise kendi kendine konuşuyor gibiydi. "O gün Kralşan'ın Beyrut'a tam olarak neden gittiğini, nereye gidip kimlerle görüştüğünü öğrenmemiz lazım. Detayları araştırıp sana dönerim. Sen de yeni bir det-" derken telefonu yüzüne kapattı Timur. Ağrıyan şakaklarını ovuşturdu. Ne olduğunu biliyordu. Bir de sesli dinlemek istemiyordu.

Ahu da oradaydı. Neden oradaydı? *Patlamadan sonra Kralşan musallat oldu* diyordu. Neden o günden sonra? Neden bu düğümün ucu hep Ahu'ya ve Beyrut'a çıkıyordu?

Telefonu çekmecenin gizli köşesine sakladı. Dosyayı yanından alıp ayağa kalkacakken yana savurduğu için rasgele açıldığını gördüğü sayfadaki görüntü ile duraksadı. Kaçtığı ama en nihayetinde yine ona vardığı duruyordu karşısında: Ahu... Kralşan için *beni taciz ediyor* diyerek sunduğu suç duyurularından birinin en köşesine iliştirilmişti vesikalığı. Kağıdı dosyadan yırttı. Bir sike yaramayacak bir kağıttı. Bu başvurudan sonra onu yine bir karanlık odaya kapatmıştı belki de. Yine karşısına sevdiği bir hayatı atmıştı.

Kâğıdı avucu içinde buruşturup yana savururken sadece köşeden onun vesikalığını almıştı. Küçük bir fotoğraftı ama gözlerinin yeşili netti. Parlıyordu bu küçüklükte dahi. *Ben bu oyunda piyonum* demişti. Yanıldığını düşünmüştü ama ilk defa haklı çıkmasını istiyordu. Avucunun içinde kalan fotoğrafa karşı, "Sadece piyon ol." diyen sesi belli belirsizdi. "Sana yalvarıyorum Ahu... Sadece piyon ol. Seni kimseye yem etmeyeceğim bir piyon ol..."

Göğüs kafesindeki ateş her geçen gün daha da harlanırken zordu her şey. Çekiliyordu ona doğru. Abla olduğu için değil, ablasına benzediği için değil, o olduğu için. Dik, asi, inatçı ve gururlu ama bir o kadar şefkatli, merhametli ve sevgi doluydu. Hem yakıyor hem söndürüyordu. İtiyor ama ittiğinden daha fazla bir güçle çekiyordu. Ona çekilirken bu savaşta yem olduğunu düşünmüştü ama artık savaşın ortasında olan oydu.

Neden?

Neden buradaydı?

Neden her şeyin sonu ona çıkıyordu?

Dudakları arasına bir sigara daha sıkıştırırken vazonun ve ojenin ortasında kalan Tulpar işlemeli kolyeye uzandı. Yakmamıştı sigarayı. Öylece dudaklarındayken kolyenin içini

açtı. Güldeste'nin gül çehresi ile yeniden göz göze geldiğinde kalbinde oluşan ılıklık ilk günkü gibi canlıydı. *Sevgi* denen bir çiçeği kendi elleriyle ekmişti ablası o kalbe. Timur'un dahi haberi olmamıştı. Bunca zaman onu sessizce koruduğunun da farkında değildi. Ahu gelmese yine farkında olmazdı belki de.

Ateş derdi göğsünde yanan bu hisse. Tenini yakan bir ateş. Ablasının kalbine ektiği bir bataklık çiçeği olduğunu yeni anlıyordu Timur. Öldü sanırdı ruhunu. İçinde açan çiçek canlıydı. Oysa ablasının bilmediği bir şey vardı. Kanla sulanmış çiçekler; ölüm kokardı.

Dudaklarında yakmadığı bir sigara varken titrek bir nefesi zorla verdi. Ablasının karşısında kalan boşluğa elindeki küçük fotoğrafı ekleyecek oldu. Durdu. Avucunun içinde sıkıca tuttu ikisini de. Ekleyemedi yan yana. Biri ölüydü biri diri. Ölü olanın acısı ise hâlâ diriydi. Çerçeveyi kapatıp masanın üzerine bıraktı. Avucunun içindeki minik resmi ise hemen yanına. İkisinin de o çerçevede yan yana gelmesi demek, göğsündeki çiçekten bir ölüm kokusu daha yayılması demekti.

İzin vermeyecekti. Bildiği tek şey buydu.

Sigarasını yakıp çakmağı da yanlarına savurdu. Art arda üç sigara daha yaktı. *Sonra düşünürüz kutusunda* yer kalmamıştı. Hepsini o anda önüne aldı. Altında kaldı. Heybetli bedeni dahi düşünceleri kaldıramadı. Yatağın önüne sıyrıldı. Her zamanki gibi soğuk yerde daha rahat etti. Toparlayamadığı düşüncelerin ağırlığı Ahu'nun sesi olmadığı için daha da ağırdı. Zorlanarak daldığı uykusunda bir avucunda ablası vardı bir avucunda Ahu.

Biri ölüydü.

Biri diri.

İkisini de göğüs kafesinde taşıyan Timur ise hem ölüydü hem diri.

******

"Ahuzar!" diyen Defne'nin sesi ile irkilerek attığım yerden toparlandım. Hafifti uykum. Çok yorgun değilsem minik bir ses yeterdi uyandırmaya.

Yüzüme dolan saçlarımı geri atarken birkaç saniye bulunduğum ortama yabancılıkla baktım. Rengarenk yastıklar ve koltukları fark edince dün gece Defne'de kaldığımız konusunda aydınlanabilmiştim. Çiftlikte onunla buluştuktan sonra yeniden sessizce buraya dönmüştüm. Geldiğimde Defne uyumuştu. Çok geç saatlere kadar dayanamazdı. Biricik ise hala uyanmamıştı. Ben de kendimi olduğum gibi koltuğa atmıştım. Ne makyajımı çıkarmıştım ne de üzerimi değiştirmiştim.

Üzerimdeki etkisi yüzünden saçma bir sarhoşluk hali içinde sırıtırken gözlerimi dinlendirmek adına üç dakika kapatmıştım. Şu an açıyordum. "Ne oldu ya?" dedim boş bir sesle. Makyajı silmediğim için gözlerim acıyordu. Ellerimi gözlerimin üzerine kapatırken koltukta oturur bir konuma geldim. Üzerime bir battaniye atılmıştı. Defne yine güneşi selamlamak için erken kalkmış olmalıydı.

Ama, "Ahuzar!" diyen sesi panik doluydu. Bakışlarım cama takıldı. Güneşi selamlasa bu halde olmazdı. Güneşi aradım. Odadaydı. Bana doğmamıştı belki ama doğmuştu.

"Ne var?" dedim en kibar şekilde. Elim ağrıyan belimdeydi. Koltukta yatmak daha da ağrıtmıştı.

Elindeki gazeteyi kucağıma bıraktı. "Bir şey oldu." dediğinde uykulu bakışlarımı ona diktim. Bir elim göz altımı ovuşturuyordu.

"Ne?"

Sessizce kucağıma bıraktığı gazeteye uzandım. Kendileri sosyal medyaya karşı olduğu, insanın pozitif enerjisini sömürdüğünü düşündüğü için dünyadan haberdar olmak için hâlâ gazete alanlardandı. Oldukça mantıklı buluyordum. Bana da bu kafadan lazımdı.

Elini gazeteye atıp durdurdu. "Önce bana söz ver. Sakin olacaksın."

Uykum tamamen dağılmıştı. Elimi gözümden çekip iki elle gazeteyi kavradım. Elinin hâlâ sayfalar üzerinde olduğunu fark ettiğimde yavaşça geri iteledim. Görünürde bir şey yoktu. Standart haber başlıkları vardı.

"Ee bir şey yok?" dedim boş boş.

Elini alnına atarken benden hafifçe uzaklaştı. "Altıncı sayfada..."

Şüpheli bakışlarım kısa bir anlığına ona takıldı. Tek temennim Kralşan'ın yine bir şey yapmamış olmasıydı ki çok yersiz bir istekti. Aynı dakikalarda göğüs kafesime saçma bir ağrı dolmuştu. Huzursuzluk ile sıkışıyordu. Dediği sayfayı açtığımda gördüğüm şey ile huzursuzluk dev bir heyelan oldu. Gelip kalbimin üzerine çöktü. Başımdan aşağıya dökülen kaynar su değil kor alevdi. Gördüğüm manşet, fotoğraf ve haber üzerinde gezinen gözlerim her satırda biraz daha şaşkına dönerken ilk defa ense kökümden başlayan bir ağrının boynumdaki yaraya, tam şah damarının üzerine vurduğunu hissediyordum.

Aynı dakikalarda içerideki odanın kapısı şiddetle açılıp kapandı. "Abla!" diye bağıran Biricik'in sesi harfler üzerinde gezinen gözlerime ve içimde beliren ateşin harlarına karıştı. Dev bir manşet atılmıştı. Öyle ki tek bir haber bir sayfayı kaplıyordu.

HÜLYA KRALŞAN HERKESTEN SIR GİBİ SAKLADIĞI GEÇMİŞİ!

İŞTE GERÇEK YÜZÜ!

Alttaki fotoğraf daha da şok ediciydi. Biz vardık. Biricik'e hamile olan o kadın, babam ve ben. Yüzlerimiz buğulanmıştı sözde. Görünen tek yüz Hülya Hanım'dı ama bizdik. Arkadaki ahır bizimdi. Ayağımdaki sarı çizmeler benimdi. Omuzumdaki el babamındı. Gazeteyi tutan parmaklarım titremeye başladığında görüntü de sallanmaya başlamıştı. Ya da benim başım dönüyordu.

"Bu ne?" diye zorla soludum. Sesimi ben bile zor duymuştum.

Aynı saniyelerde karşımda dikilen ve aynı soruyu soran kişi Biricik'ti. "Abla!"

Karşımdaydı ama bakışlarımı önümdeki haberden koparamamıştım.

Jet sosyetenin en güçlü isimlerinden biri olan Hülya Kralşan'ın geçmişte bir evlilik yaptığı ve herkesten sır gibi sakladığı bir ailesi olduğu ortaya çıktı. İş adamı Mahir Kralşan'ın eşi olan ünlü ismin iki kızının daha olduğu, eski eşinin ise öldüğü iddialar arasında. Kralşan'ın sosyeteye aniden girişi ve geçmişine dair kimsenin bir şey bilmiyor oluşu iddiaları daha da güçlendirirken aşağıdaki fotoğrafta Hülya Kralşan'ın hamile olduğu görülmekte.

Biricik, "Abla!" diye bağırdığında sesler yüksek bir bulut kümesinin içinden bana ulaşmaya çalışır gibi basık ve ağırdı.

Gazete elimden aniden çekilip aldığında tepki veremedim. Olduğum gibi kalmaya, aynı noktaya bakmaya devam ettim. Biricik aniden önümde diz çöküp ellerini dizlerime yasladığında dahi kendimden değildim. "Ne bu?" Titreyen bir ses ve ellerle telefonu kucağıma bırakmıştı. "Abla ne bu?"

Bakışlarım en nihayetinde onun gözlerine değdi. Cevap vermek, açıklamak hatta inkar etmek istedim ama hiçbirini yapamadım. Söylemediğim yalanların ağırlığı altında kalmıştım. Tıpkı yıllardır işlemediğim günahların bedelini ödediğim gibi. Karşımda kocaman bir kız vardı ama benim gördüğüm minik, sarı saçlı bir kız çocuğuydu. Okuldan geldiğimde koşarak bacaklarıma sarılıyor, minik elleri ile çantamı alıp taşımaya çalışıyordu. Öpüyor, elini elimden ayırmıyordu. Yanılıyorlardı. Biz onun kızları değildik. Bizim bizden başka kimsemiz yoktu.

Şu an bakışlarındaki ifade kalbime batan en ağır bıçak darbesiydi. Bütün kemiklerim kırıldığında bile hissetmediğim bir acıydı.

"Ne diyor bunlar?" diye korku ve panik dolu sorusunu yeniledi.

Cevap vermedim.

"Bir yanlışlık olmuştur." dedi Defne. "Yalan haberdir. Takılma-
"

"Aynı fotoğraf bizde de var!" diye çıkıştı Biricik. Önümden kalktı. "O fotoğraftaki adam babam! Önündeki kız çocuğu sensin! Bizdeki fotoğrafta gerisi yok dedin! Ama kalanında..." Gerisini yuttu. Getiremedi. Kalanında öldü bildiği annesi, rahminde ise kendisi vardı.

Bakışlarımı gözlerine kaldırdım. Yalanları ben seçmemiştim. Her biri benim üzerime bırakıldığında çocuktum. Hep Biricik'e bencil derdim. Belki de bencil olan bendim. Bazen acılar da paylaşılmalıydı. Bakışlarımız kesiştiğinde aradan sayısız sessiz kelime aktı. Göz bebekleri korku ile titriyordu. Bilirdim her ifadesini. Benim bakışlarımda ise daima olduğu gibi buz vardı. Kendimi de ezbere bilirdim. Kısa bir an birbirimizin gözlerinde oyalandık. Bakışları daha da titrerken başını hafifçe sola eğdi.

"Niye öyle bakıyorsun? *Yalan* desene!" Şiddetle bağırdı bu noktada. "*Uydurma haber* diye bağırsana!"

Bağıramadım. İnkar edemedim. Sesimi dahi çıkaramadım. Bu sabah ona sadece Kralşan'ı ve yaptıklarını anlatmaya kadar verdiğim bir sabahtı. Şimdi ise yine her şey paramparça olmuş bir şekilde elimdeydi.

Sessizliğim onu ürkütmüş olmalı ki önümden bir adım geriledi. Aynı saniyelerde yanağına doğru bir gözyaşı usulca süzülmüştü. Ben Ahuzar. Nice denizler aştım. Ama tek bir damla yaşta boğuldum, kaldım. Titrek bir nefesi en sonunda dudaklarımdan dökerken omuzlarım çöktü.

"Saçmalama." derken bir adım daha gerilemişti Biricik. "Saçmalama! Saçmalama!" Ellerini dağınık saçlarına atıp odanın içinde ileri geri gidip geldi. "Olmaz! Olmaz!" Koşar adım yeniden bana ilerledi. Gözlerindeki korku ve panik devasa bir hal almıştı. Yeniden önümde diz çöküp ellerini ellerime sarmaladı. "Şoktan konuşamıyorsun değil mi abla? Öldü bizim annemiz! Kralşan ile sevgililik haberinde *yalan* demiştin. Onun gibi bu da uydurma, değil mi?" Gözyaşları şiddetle yanaklarına boşalırken bir elini elimin üzerinden ayırıp göğsüne vurdu. "Ben Irmak'a bizim aile fotoğraflarımızı atmıştım. Bu o fotoğraf. Belki de bir yerden bulup fotoshop yaptılar. Yanımıza o kadını eklediler." İki elimi

de bırakıp yaşları titreyen elleri ile silerken yerden ayaklanmaya çalıştı. "Irmak." dedi panikle. "Irmak'ı aramam lazım. O bilir! Belki de o yap-"

Ayağa kalkacağı an bileğinden kavrayıp durdurdum. Genzimde sızı vardı ama gözümde yine tek damla yaş yoktu. "Dur." diyen sesim yorgundu.

Durdu. Umut dolu yaşlı bakışlarını bana çevirdi. "Tamam." dedi bana hala çocukmuş gibi gelen sesiyle. Koltuğun yanına uzanıp telefonumu alıp avuç içime sıkıştırdı. "Sen ara. Sen sor. Senden çekiniyor. Sen ne sorarsan hemen cevaplar."

Bakışlarım yanımızda dikilen Defne'ye değdi. Bütün yoga kariyeri buraya kadar olmalıydı ki dolu dolu bir ifade ile dudaklarını dişleyerek bize bakıyordu. Yeniden Biricik'e baktım. Yine dizimin dibindeydi. Umut, heves ve korku ile bakıyordu. Küçüklüğünden bir anı düştü aklıma.

Sarı, bukle bukle saçlarını tarıyordum. İki kulak yapıp tavşanlı tokalarını takıyordum. Okulda ilk günüydü. Heyecanla bana dönüp yanağıma derin bir öpücük bırakarak kollarını boynuma dolamıştı.

"Gitmeyeyim abla. Seninle kalayım."

Gülmüştüm o zamanlar. "Zaten benimlesin Biricik. Birlikte okula gidip geri geleceğiz."

Boynumdan geri çekildiğinde gözlerinde derin bir korku vardı. "Okulda bazı çocuklar çok yaramazmış."

Pembe çantasını, beslenmesini ve suluğunu ben almıştım. Ben de okula gidiyordum ve sırtımda daha ağır bir çanta vardı oysa. Umursamamıştım. "Bu korkacak bir şey değil. Hepsi ile arkadaş olabilirsin."

"Ya beni sevmezlerse abla?"

Buna da gülmüş, gözünden öpmüştüm. "Seni herkes sever. Bir kere gülmen yeter."

Gülmüştü. "Böyle mi?"

Dayanamayıp diğer gözünden de öpmüştüm. "Aynen öyle." Elinden tutup okuluna götürmüş, saatlerce kapısının önünde beklemiş, kendi okuluma geç kalmıştım. Her teneffüse çıktığında beni görsün diye beklemiştim. Çünkü beni bekleyen hiç kimse olmamıştı.

Anne, evladını rahminde; abla ise kalbinde doğururdu. Yetmez miydi? İçimi yaktı bu umudu. Ama yine ağlayamadım. Burada Ahuzar'dım. O, buz gibi soğuk, bıçak gibi keskindi. Elimin içindeki telefonu usulca aynı yerine bıraktım. Hiçbir şey söylemeden bakmaya devam ettim. Bakışlarındaki umut her geçen saniye biraz daha karanlığa ve hayal kırıklığına bürünürken dizlerimin üzerindeki ellerini usulca geri çekti.

Yanağına bir yaş daha süzülmüştü. "Beni hiç annemin mezarına götürmedin..." diyen sesi bir şeyleri yeni çözdüğünden dalgalıydı. Tıpkı bakışları gibi.

"Ne bayramda ne başka bir gün..." diye solurken biraz daha gerilemişti önümden. "*Mezarı memlekette, Çanakkale'de*dedin. *Babamın mezarı tek kaldı, onu da oraya götürelim* dedim. İzin vermedin..." Başını şiddetle iki yana salladı. Bakışlarındaki hayal kırıklığı büyürken her saniye biraz daha geri gidiyor, benden uzaklaşıyordu.

İleri uzanıp ona dokunmak istedim. "Biricik..."

Elimi tek eli ile geri iteledi. "Ne zaman televizyona o kadın çıksa kanalı değiştirirdin. Kralşan'ın yardımını o yüzden

istemedin. Irmak'la arkadaş olmama o yüzden kızdın. O gün oraya gelip beni alman..." Duraksadı. Yerden titreyerek kalkarken gözyaşları artık yüzünün her yanındaydı. Ellerini başının iki yanına atıp şiddetle iki yana salladı. Derin derin soluk alıp veriyor ama buna rağmen zorlanıyor gibiydi. Nefesi tıkanır gibi olduğunda olduğum yerden ayaklandım.

"Biricik!"

Eli aramızda şiddetle kalktı. "Yaklaşma bana!"

Olduğum yerde kaldım. Gözlerindeki ifade ile boynum büküldü. Ağlayabilsem avazım çıktığı kadar ağlar, yakar yıkardım oysa.

"Tek bir şey söyle." dedi eli kalbinin üzerindeyken titreyen bir sesle. "Gerçek mi?"

Söyleyemedim. Sadece başımı aşağı yukarı sallayabildim.

Titrek bir nefesi daha zorla verdi. Sindirmek ister gibi öne doğru eğilerek iki büklüm oldu. Ben yıllardır sindiremiyordum oysa. Ağır bir kamburdu sırtıma. "Biricik..." diyerek yine ona yaklaşacak oldum.

Titreyen elini yeniden aramızda kaldırırken bakışlarındaki derin hayal kırıklığı ile olduğu yerden doğruldu. "Sakın bana yaklaşma..." Kelimeleri o kadar ağır ve tane taneydi ki; adımlarım olduğu yere çakıldı.

Boynum çaresizce büküldü. Her şey onu korumak içindi. Anlamasını beklemekten başka çarem yoktu. Yanağına doğru bir yaş daha süzüldü. "Niye? Niye *öldü* dedin?"

"Ben demedim." diyen mırıltım belli belirsizdi. Bakışlarımdan beni görsün diye gözlerimi ondan asla koparmıyordum. "Babam dedi. Ben demedim Biricik..."

"Ama söylemedin de!" diye bağırdı derin bir öfke ile. "Sustun! Bildiğin halde sustun!" Elleri titriyordu. "O kadının karşısına çıktık. Dün yemek..." Tıkandı bu noktada. Elini gerdanına atıp sıkışan nefesini toparlamaya çalıştı. "O biliyor mu? Söyle! O kızı olduğumuzu biliyor mu? Bari bunu söyle!"

Başımı ağır ağır aşağı yukarı salladım. "Biliyor..."

Şaşkınlık, hüzün ve hayal kırıklığı birbirine karıştı. "Kenan Kralşan peki? Ya o? O yüzden etrafımızda?"

Yutkunarak susmaktan başka bir şey yapamadım.

Gözyaşlarının arasından derin bir hayret nidası döküldü dudaklarından. Ellerini yine başının iki yanına yasladı. "İnanamıyorum!" Öfke ve hayal kırıklığı dolu bakışları bana döndü. "Irmak da biliyor mu? Tek salak ben miyim yoksa?"

"Bilmiyor tabi ki Biricik." dedi Defne. "Aranıza girmek istemiyorum ama sakinleş. Ablanın bir suçu yok. O sadece seni korumaya çalışıyordu."

Bakışları Defne'ye döndü. "Sen de mi biliyordun?"

Gözlerimi kapatıp elimi sinir ve üzüntüden sızlayan şakaklarıma attım.

"Size inanamıyorum!" deyişi öfke doluydu. Sonrasında hızla kapıya koşmuştu.

"Biricik!" diyerek peşinden ilerlemeye hatta kolundan kavramaya çalıştım ama öyle büyük bir şiddetle geri itti ki ilk defa adımlarım geriledi. Koltuğun sırt kısmına tutunmasam yere düşmüştüm. Bu ani refleksi sonrası düşer gibi olduğumu gördüğünde bana doğru bir adım atmak istemiş ama aniden durmuştu.

"Sakın peşimden gelme!" diye solurken yeniden kapıya yönelmişti. Gitmemeliydi. Kralşan varken ve şu durumdayken tehlikeli olabilirdi.

"Biricik, hayır!" diyerek yeniden ileri atılmaya çalıştım ama arkasına dahi bakmadı. Kapıyı açıp çıkarken peşinden koşmaya çalıştım ama Defne kolumdan yakaladığında ilerleyemedim.

"Bırak, biraz yalnız kalsın."

Öfke bu noktada varlığını belli etmeye başlamıştı. "Etrafımızda Kralşan varken mi?" diye solurken Defne'nin elinden sıyrılıp koştum. Ayakkabı giymedim. O asansöre bindiği için merdivenlere yöneldim. Yalın ayak arkasından ilerledim. Apartman çıkışına geldiğimde ayaklarımın altının yeniden yaralanması umurumda değildi. Hiçbir yaram iyileşmiyordu zaten. Kapının önünde, arabaya yaslanmış bir şekilde bekleyen Adriel'e koştum. Ona doğru koşmamdan endişelenmiş olmalı sorgular bir ifade ile bana ilerlemeye başlamıştı.

"Biricik nereye gitti?" dedim nefes nefese.

Şaşkındı. "Görmedim."

Ellerimi saçlarıma daldırdım. "Ne demek görmedim? Şu kapıdan çıktı! Ne biçim koruyorsunuz?"

Kaşları çatılmıştı. "Benim görevim sizi korumak. Kardeşinizi değil."

Kesik bir nefesi zorla bırakırken adımlarım geriledi. Beni de korumuyorlardı. Apartmanın hemen karşısında yan apartmanın duvarı vardı. Çok olmasa da bir ara karateye gitmişliği vardı. Sıkılıp yarım bırakmasa iyi bir noktada olabilirdi. Buradan da atlamış olabilirdi. Görünmeden arkaya

geçip oradan da kaçmış olabilirdi. Ben dün ön kapıdan çıkıp görünmemek için yangın merdiveninden inmiştim ama ön kapıdan çıktığımızda da yürüyerek arkaya geçebilirdik. Bunun umudu ile o yöne koştum. Ama evin arkasına dolandığımda da yolun iki tarafında da kimse yoktu. Çaresizce kendi etrafımda dönmekten başka bir şey yapamadım.

Ayaklarıma batan taşlar kalbime batan bıçak kadar acıtmıyordu. Düşen omuzlarım ile olduğum yere çöktüm. Geride kalan da işlemediği günahların bedelini ödeyen de yine ben oldum. Ahuzar'ın kalbi iki odaydı. Kadife ve Biricik. Biri bacaklarından biri ise kalbinden vuruldu. Yine kimse görmedi, bilmedi. Ateş, tek bir kıvılcımdan çıkardı. Artık yakan da bendim, yanan da kül olan da.

******

Elindeki telefonu sakince kahvaltı masasının üzerine bırakıp derin bir nefes verdi Kenan. Sertleşen omuzlarını gevşetmek için gözlerini kapatıp başını usulca sağa ve sola eğdi. Boynundan yükselen gevşeme sesleri ile burnundan kesik bir soluk verdi. Az önce kısa bir telefon konuşması yapmıştı. Duyduğu şeyler şaşkınlık verici detaylardı.

"Ne o?" dedi tam karşısında oturan Dimitri. "Yine mi kaos var Kralşan?"

Gözlerini açtığında sertleşen omuzlarının aksine yüzünde derin bir tebessüm vardı. "Seni ilgilendiren bir mesele değil dostum." dedi Rusça. "Küçük bir aile meselesi." Peçete ile

dudaklarını silip nazikçe köşeye bıraktı. "Sen kahvaltına devam et. Benim halletmem gereken işlerim var."

Dimitri çapkın, keyifli bir gülüşle içkisini yudumlarken Kenan gülümsedi. Yanından geçtiğinde gülümseyişi bıçak değmiş gibi kaybolmuştu. "Bir siktir olup gidemedi!" homurtusu eşliğinde üst kata yöneldi. Hemen arkasından ilerleyen kişiler her zamanki gibi Fiko ve Tulpar'dı.

Bütün Türkiye gibi konak da bu haberin şaşkınlığı ile sallanıyordu. Hülya Kralşan hâlâ güzellik uykusundaydı. Belki de son uykusu olacaktı. Kenan için şu an kestirmek zordu. Adımları acele değildi. Bu gerçek eninde sonunda ortaya çıkacaktı. Canını sıkan tek şey çıkaranın o olmamasıydı. Bilen üç kişi vardı. O yapmamıştı. Hülya Kralşan da yapmayacağına göre geriye sadece Ahuzar seçeneği kalıyordu ki o kadını tanıyordu. Ölse bile Hülya Kralşan'ın kızı olarak anılmak istemezdi. Hem de kardeşinin hiçbir şeyden haberi yokken. O zaman kimdi?

Bir hain daha...

Hemen arkasında ilerleyen Timur'un ise düşündüğü tek bir şey vardı: Ahu. Böyle bir şeyin şu an paylaşılması ise oldukça yersiz ve saçmaydı. Kralşanlar inkâr ederek işin içinden sıyrılabilirdi ama bütün zarar yine Ahu'ydu. Zordu ama her zamanki ifadesizliğini korumuştu. Haberi kimin yaydığı ise şu anlık aklını kurcalayan tek detaydı. Gazetede çıkan fotoğrafı evinde görmüştü. Yüzü bulandırılmış kız çocuğunun o olduğunu biliyordu. Peki kim yaymıştı bunu? Niye?

Aklına gelen bir detayla ifadesi daha da sertleşti. Kralşan onu âşık falan değildi. Sadece bu sır için rahatsız ettiğini iddia ediyordu Ahu. Hülya Kralşan'ı huzursuz etmek için kızlarını kullanıyordu. O zaman bundan sonra rahat

bırakmalıydı. Düşünceleri aksine ifadesi buz gibiydi. Gelecek olan hamleleri beklerken bakışları pürdikkat çevresindeydi. Artık tek bir hamleyi dahi kaçırmamalıydı.

Sol yanında bir göz hissettiğinde bakışlarını üst kata çıkan merdivenlere çevirdi. Irmak, Tulpar olarak bildiği adamın ona dönen bakışları ile başını hızla geri çekmişti ama Timur sarı saçlarının ucunu çoktan görmüştü. O sessizce üst kata, odasına çıkarken Timur yeniden önündeki kapıya odaklandı. Yapan kişi artık belliydi. Sessiz kalmayı tercih etti.

Kenan'ın kendinden emin adımlarla ilerleyen adımlarını ise Hülya Kralşan'ın açılan kapısı durdurmuştu. İlk defa makyajsızdı. Üzerinde beyaz geceliği varken elindeki telefona bakan bakışları titriyordu. "Kenan... Kenan..." diyordu çaresiz sesi.

"Günün yıldızı da uyanmış." dedi Kenan sakince. "Günaydın cici anne."

Titriyordu Hülya Kralşan. Telefonu yere savururken sarsak adımlarla Kenan'a doğru ilerledi. "Bana bunu nasıl yaparsın?" diye öfkeyle soluduğunda iki eli ile sıkıca Kenan'ın yakalarını kavramıştı.

Ciddiye almadan, tepeden bir bakışla bakmaya devam etti Kenan. Bıkkın bir nefes verirken öfke ile kasıldı çenesi. Yakasındaki elleri geri çekerken Hülya'nın kolundan sertçe kavrayıp babası Mahir'in odasına sürükledi. Kapıyı açıp Hülya'yı şiddetle içeri savurduktan sonra kapıyı kapattı. Timur yine dışarıda kalmıştı ama içeriden yükselen Hülya Kralşan'ın öfkeli çığlıkları dışarıdan dahi duyuluyordu.

Hasta yatağında yatan Mahir'in ayakları üzerine savrulmuştu Hülya. Titreyerek ayaklandı. Gözleri kırmızı, saçları dağınık ve ilk defa bu kadar özensizdi. Her şeyini vererek kurduğu

krallığı yerle bir oluyordu. Maskesi düşüyor, o maske olmadan nasıl devam edeceğini bilmiyordu.

"Çok sevgili kocanın yanında ağla." dedi Kenan sakince. "Teselli etsin şimdi seni."

Mahir'in sessiz bakışları ikisi arasında gidip geldi. Katiline, oğluna daha dikkatle bakıyordu. Bu dünyaya günah ekmek en büyük vicdan yüküydü. Bunun sorumluluğu altında eziliyordu.

Titrek bir umutla ilerledi Hülya. "Bir şey yapacağız değil mi? Susturacaksın onları değil mi?"

Dudak büzmüştü Kenan. "Bütün samimiyetim ile söylüyorum cici anne, bunu yapacaktım. Hatta tam olarak bunun için aradım ama haberi kimin sızdırdığını öğrenince vazgeçtim." Yaklaşık birkaç dakika önce kahvaltıdayken öğrenmişti gerçeği. *Kaldırtın şu haberleri* demek için aramıştı ama *haberi veren Irmak Hanım* cümlesi ile duraksamıştı. Anlaşılan ufaklık sandığı kadar ufaklık değildi.

Telaşı öfkeyle karışmıştı Hülya'nın. "Ahuzar. O! Kesin o!" Elini gerdanına atıp kendi etrafında döndü. "En başından ölmeliydi. En başından geberip gitmeliydi."

"Yılın annesi..." diye homurdandı bu görüntüyü köşeden izleyen Kenan. "Söyleme şöyle fedakar cümleler. Duygulanıyorum."

Hülya'nın öfke dolu bakışları ona döndü. Eli göğsüne vurdu. "Ben kadar Kralşan soy ismini de etkiler bu olay. İtibarını düşünmeyecek misin? *Photoshop* diyelim! *Sahte* diyelim. *Kralşan adına düzenlenen saldırılardan biri* diyelim."

İleri doğru bir adım attı Kenan. Hülya titrerken ellerini siyah pantolonun cebine atıp bir adımla daha yaklaştı. "Senin o

küçük varlığın neden Kralşan soyadını etkilesin ki Hülya Soykamer? Ben olduğum sürece Kralşan soy ismine zarar gelmez, sen şu an bizi hiç düşünme." Daha da yaklaştı. Hülya gerilemek istediğinde arkasındaki yatağa değen bacakları yüzünden bunu yapamamıştı. "Bu zamana kadar bu sırrı saklamamın nedeninin bu olduğunu düşünmen ne salakça..." derken siyah gözlerinin içinde beliren devasa bir boşluk vardı. Bu karanlık gözlerde kendi yansımasını görürken başka hiçbir duygunun olmadığını da görüyordu Hülya. Korkuyordu karşısındaki adamdan.

"Annem..." dedi Kenan yavaşça yaklaşırken. "İyi bir kadındı. Hakkını yiyemem, beni de iyi yetiştirdi. Sık sık iyi bir insan olmamı falan tembih ederdi. Erdemlerden, hoşgörüden ve alçak gönüllükten bahsederdi." Elini aniden Hülya'nın boğazına sarıp yine sıktığında Mahir sessizce gözlerini kapatmıştı. Hülya ise yine kendi canının derdinde, ellerini boğazındaki ele dolamıştı. "Bunlar kimin umurunda ki." diye soludu Kenan bir nefes uzağındaki kadına. Ellerinin altında çırpınışını büyük bir zevkle izliyordu. "O öyle olup sana merhamet gösterdiği için mezarda! İntikam denen bir şey varken neden bunu yapayım?"

Kötü bir çocukluğu olmamıştı Kenan'ın. Zengin bir ailenin tek veliahdıydı. İhtişamlı bir cennet ayakları altındaydı. Babası Mahir Kralşan kızmaz, dövmezdi. Ara sıra başını okşar, kendi haline bırakırdı. Ne derse alınması gerektiğini söyler ve işine dönerdi. Her şeyi ile ilgilenen annesine karşı ise derin bir his beslemiyordu Kenan. Dünya garip bir evrendi ona göre. İçinde beliren ise devasa bir boşluk vardı. Bu boşluğu öfke ve kan ile doldurmaya karar verdiğinde sekiz yaşında bir çocuktu.

Bir kuşu canlı canlı arka bahçeye gömerken yakalamıştı onu annesi. Korku ile ellerine sarılıp geri çekmiş, kuşu yeniden uçurmaya çalışmıştı ama kırık kanatlarını gördüğünde

ürkerek yeniden yere savurmuştu. Korku dolu gözlerle bakmıştı minik oğluna. Küçük oğlu kendi kadar küçük bir canı öldürmüştü. Arkadaşları ile oynarken dahi hırçın oluşu, canlarını yaktığında özür dilemeyişi küçük oğlu adına endişelenmesine neden oluyordu. Elinden gelen sevgiyi vermeye çalışıyor, ama Kenan bunu inatla kabul etmiyordu.

"Neden yaptın?" diyen sesi de gözleri kadar korku doluydu. "Kuşa bunu neden yaptın anneciğim?"

Boştu Kenan'ın bakışları. İçinde dönen karanlık bir ışık dahi yoktu o zamanlar. "Merak ettim." demişti duygusuz bir sesle.

"Neyi?"

"Kanatlarını kırıp canlı canlı gömersem kaçmaya çalışıp çalışmayacağını."

Olduğu yere daha çok sinerken titrek bir nefesi zorla vermişti Nermin. Korksa dahi oğlunun ellerine uzanıp içindeki kumları silmişti. "Canlılara zarar vermek kötü bir şey. Konuşmuştuk, biliyorsun."

Hâlâ boştu Kenan'ın bakışları. "Bu kadar kolay ölüyorlarsa nasıl canlılar?"

Cevap verememişti Nermin. Oğlunun öldürdüğü kuşu titreyen elleri ile eştiği mezara gömüp üzerini kapatmak, onu ise oradan uzaklaştırmak dışında bir şey yapamamıştı. Eşi bir mafyaydı. En azından oğlunu erdemli biri olarak yaşatacağını düşünmüş, bunun için elinden geleni yapmıştı ama Kenan'ın babasından gördüğü öldürme arzusu her geçen gün biraz daha katmerleniyor, büyüyordu. Sessiz bir maske takarak saklamıştı bu yüzü Kenan. Annesi ölene, babasını ise kendi elleri ile vurana kadar yüzündeydi bu maske.

Artık olduğu gibiydi. İçindeki karanlık gözlerindeki siyahtan bile daha koyuyken Hülya'nın boğazını daha da sıktı. "Bu zaman kadar seni öldürmememin tek sebebi neydi, biliyorsun değil mi?"

Nefes alamıyordu Hülya. Boğazındaki ele tırnaklarını geçirerek kırmızı bir yüzle zorla soludu.

"Irmak." dedi Kenan. "Kızın senin yaşamanı ister diye düşündüm. Ama bil bakalım senin gerçek yüzünü basına sızdıran kim?"

Zorla aldığı nefesin arasından bakışları titredi Hülya'nın.

Başını aşağı yukarı salladı. "Evet. Kızın: Irmak." Biraz daha sıktı nefessiz bıraktığı boğazı. "*Ahuzar ölürse ölürsün*demiştim ama siktir et bu anlaşmayı. Yaşaman kimin umurunda ki? Bak, önüne siper olsun diye doğurduğun kızların bile yaşamanı istemiyor. Hem senin de dediğin gibi, soy adımıza zarardan başka bir şey vermiyorsun." Bakışlarını babası Mahir'e çevirdi.

Tepkisiz bir şekilde izliyordu Mahir Kralşan baş ucundaki iki kişiyi. Gözlerinde titreme ya da yalvarma yoktu. Kenan, Hülyayı şuracıkta boğsa tepki vermeyecek gibiydi. Güldü Kenan bu ifadeye. "Bak, büyük aşkın Mahir Kralşan bile yaşamanı istemiyor. Durmam için hiçbir tepkisi yok."

Hülya bunu göremeyecek kadar kendi canının derdindeydi. Kenan'ın pençelerinden kurtulmaya çalışıyordu. Bıraktı Kenan. Ama arkasında kalan yatağa savurarak yapmıştı bunu. Hülya, Mahir'in ayaklarının üzerine düşüp eli boynunda öksürürken Kenan dağıldığını hissettiği siyah, gür saçlarının ön kısmını düzeltti. "Çok sevgili kocanla vedalaş. Mücevherlerine *elveda* de. İnfazını veren ben değilim, kızların. Ama celladın olmaktan büyük bir zevk alacağımı belirtmek isterim. Şimdi sessizce son nefesini vereceğin anı

bekle." Birkaç adımla yatağa yaklaşıp eli boğazında, saçları dağınık ve kırmızı gözlerindeki derin korku ile ona bakan kadına ilerledi. "Bugün de kafana sıkabilirim, yarın da. Uyurken de gelebilirim, yemek yerken de. Yaşadığın hayatı sen seçtin. Ama öldüğün ana ben karar vereceğim."

Hülya'nın derin solukları titremeye dönüştüğünde keyifli bir tebessüm ile geriledi. Tam kapıdan çıkacakken duraksadı. "Bir dakika." diyerek geri döndü. "Yarın dört ekim, değil mi?"

Titreyerek bakmaya devam ediyordu Hülya.

Kınayıcı bir ifadeye büründü Kenan'ın bakışları. "En büyük kızının doğum günü cici anne. Unuttun mu yoksa? Benim en kıymetlim olduğu için asla unutamam."

"Onu sevmiyorsun." diye soludu Hülya. "Sırf bana zarar vermek için yanında tutuyorsun." Gözleri yuvalarında hızla dönüyordu.

Güldü Kenan. "Sevgi kimin umurunda ki! Ayrıca bir böcek gibi ezebileceğim biri için kendini fazla önemsiyorsun. Ama bir konuda haklısın. Ona en başından yaklaşmamın sebebi sendin. Ama hiç senin kızın gibi değildi. Sonra..." Duraksadı. "Varlığının daha kutsi bir amaca hizmet edebileceğine karar verdim. Konunun sesinle zerre alakası yok yani cici anne." Başı hafifçe sola eğildi. "Yarın akşam en gösterişli kıyafetini giyip mücevherlerini tak. Son kez Hülya Kralşan olacaksın. Tadını çıkar."

Dudaklarında şeytani bir gülüşle geriledi. Kapıyı açıp dışarı çıktığında Hülya titreyen bakışları ve ürkmüş ifadesi ile birkaç dakika baş başa kaldı. Her şeyini satmıştı bu hayat için. Herkese, her şeye arkasını dönmüştü. Şeytanla pazarlık masasına oturmuş, ruhunu dahi gözden çıkarmıştı. Bu masadan kalktığında önündeki hayatın cennet olduğunu

sanmıştı. Şeytanla yapılan her pazarlığın sonunun cehenneme çıkacağını yeni anlıyordu.

Parmaklarını elinin altındaki kumaşa geçirdi. Korku öfkeye, öfke, nefrete, nefret ise büyük bir krize dönüşürken kavradığı örtüyü hızla çekip ayaklandı. Mahir Kralşan'ın üzerindeki örtüyü büyük bir öfke ile çekip yana savurmuştu. Odanın ortasına ilerlerken delirmiş bir haldeydi Hülya. Parmaklarını dağılmış saçlarına daldırıp çekiştirirken öfkeli bir çığlık attı.

Karşısında kalan konsola ilerleyip bütün eşyaları odanın yüzüne fırlattı. "Olmaz!" diye soludu. "Olamaz!" Mahir'e ilerleyip iki eli ile yakasına yapıştı. "Kalk!" diye bağırdı korku ve nefret ile. "Kalk durdur şu şeytanı! Öldürecek beni! Kalk!"

Gözü bile titremedi Mahir Kralşan'ın. Yatağa düştüğü andan sonra Hülya'nın ona bakan aşk dolu bakışları iğrenmeye dönüşmüştü. Hayatın gerçekleri hayallerden daha ağırdı. Aşkın toz pembe bulutları dağılmış, gerçekler kalmıştı. Ölüm döşeğindeki karısını aldattığı kadın tam olarak buydu. Kendi çocuklarına dahi arkasını dönen bir kadının kimseye merhameti olmazdı. Mahir Kralşan bunu da yeni öğreniyordu. Dudakları hafifçe oynadı. Kesik kelimeler çıkarıyor, cümleleri toparlamakta zorlanıyordu.

"Öl..." diye kekeledi. "Öl..."

Çenesi seğirdi Hülya'nın. Elinin altındaki yakayı büyük bir hayal kırıklığı ile bıraktı. Gözü dönmüş gibiydi. Ne yapacağını, bu noktadan nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Panik dolu adımları hızla kapıya yöneldi. Hedefi Irmak'tı. Ona yaptığı bu ihanet affedilemezdi. Kapıyı açıp onun odasına yönelirken üst katın merdivenlerinden Kenan'ın kolunun altında indiğini gördüğünde durmak zorunda kaldı. Kenan'ın kolunun altına sinmişti Irmak. Üzerinde ilk defa kadınsı bir

elbise ve topuklu ayakkabılar yoktu. Sarı saçları dağınık, spor ayakkabı, kot ceket ve pantolon içinde ilk defa kendi yaşındaydı.

İkisinin de bakışları birbirine denk düştüğünde Hülya'nın gözlerinde hala kendi bencilliğinin ateşi yanıyordu. "Bana bunu nasıl yaparsın?" diye bağırarak gözü dönmüş bir şekilde Irmak'a koşmaya meylettiğinde yakalayan Tulpar oldu. Irmak ise biraz daha sinmişti abisinin kolunun altına.

"Cici annemizi odasına götür Tulpar." dedi Kenan son derece rahat bir şekilde. "Kapısını kilitle."

Denileni yaptı Timur. Kolları arasında çırpınan ve Irmak'a öfke kusan kadını zorlanmadan odaya sürükleyip içeri fırlattı. Toparlanmasına fırsat vermeden kapıyı üzerine kapatırken kısa bir şekilde en ters bakışı ile bakmıştı. Üzüleceği bir insan değildi. Kapıyı sertçe kapatıp kilitledi. Arkasını dönüp anahtarı Kenan'a uzattı.

"Sende kalsın." dedi Kenan. "İki kişi dik kapısına. Ben diyene kadar bu odadan çıkmayacak."

Başıyla onayladı Timur.

"Abi haber?" dedi Fiko. "Arayıp kaldırmalarını söyleyeyim mi?"

"Hayır, kalsın." derken bir hayli rahatta Kenan. "Manşete bayıldım. Hülya Kralşan'ın gerçek yüzü!" Kolunun altındaki Irmak'a eğdi bakışlarını. "Manşet de mi senin fikrindi ufaklık?"

Korkuyordu Irmak. Bakışları yerdeyken dudaklarını dişleyebildi. Parmak uçlarını çekiştiriyordu.

"Korkma." derken saçlarına minik bir öpücük bıraktı Kenan. Çalışma odasına ilerletiyordu.

Bakışlarını abisine kaldırırken hala korku içindeydi Irmak. Haberi onun çıkardığının bu kadar hızlı öğrenilmesini beklemiyordu. "Kızmadın mı?" dediğinde odaya girmişlerdi.

"Dışarıda bekleyin, birazdan geliyorum." Kardeşi ile odaya girip kapıyı kapatmıştı Kenan. Lakin kapatmadan önce bir cümle daha söylemişti. "Tulpar, sen gel!"

Fiko'nun ters bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu Timur. Umursamadan odadan içeri sızıp kapıyı kapattı. Sessizce kapının köşesine dikildi.

"Abi." diyerek panik dolu bir sesle konuşmaya başlamıştı Irmak. "Kızdın mı?"

Masasına ilerlemişti Kenan. Köşeden çantasını alıp sakince dosyaları çantasına yerleştirmeye başladı. "Kızmadım. Şaşırdım sadece." Bakışlarını Irmak'a çevirdi. "Bu gerçek karşısında ağlayarak annene koşarsın sanmıştım. Şaşırtıyorsun ufaklık."

Tırnaklarını çekiştirmeye devam ediyordu Irmak. Minik bir öksürükle boğazını temizlerken içindeki cesareti toplamaya çalışarak abisine baktı. "Her şeyi biliyor muydun?"

Yeniden evraklara yönelmişti Kenan. "Benim bilmediğimi bilmen imkansız Irmak."

Dün geceden beri uyumamış, bu gerçeği sindirmeye çalışmıştı Irmak. Zordu lakin. Tıpkı yaşadığı hayat gibi annesi de gerçek değildi. Kaldırması ağır bir yüktü. Sabaha kadar büyük bir öfke ateşi ile yanıp tutuşmuştu. Saatler ilerleyip içindeki öfke dindikçe mantığı minik gerçekleri kulağına fısıldamaya başlamıştı. Belki de yanlış yapmıştı.

Annesine zarar vermek isterken Ahuzar ve Biricik'i hiç düşünmemişti. Bir şekilde kardeş oldukları gerçeği inanılması güçtü.

"O yüzden mi sen Ahuzar abla ile..." dedi fısıltı şeklinde. Gerisi gelmedi.

Çantayı kapatırken bakışlarını yeniden kardeşine dikti. Sorduğu soruya cevap vermedi. "O fotoğrafı nereden buldun?" dedi onun yerine.

"Babamın odasındaki eski dolapta..."

"Şimdi nerede?"

Elini ceketinin cebine atıp usulca fotoğrafı çıkardı. Minik adımlarla ilerleyip abisinin masasının üzerine bıraktı. "Ahuzar abla ve Biricik biliyor muydu?" diyen sesi yine kısıktı.

Fotoğrafı aldı Kenan. İlk defa görüyordu. Eski kıyafetler içindeki hamile Hülya Soykamer'e bakarken dudağının bir köşesi zevkle kıvrıldı. Minik Ahuzar'a baktı kısa bir an. Gözlerindeki öfke o yaşında dahi diriydi. Ona benziyordu. Kenan'a. Dudağının bir köşesi bu düşünce ile daha da kıvrılırken fotoğrafı ceketinin cebine attı. Minik adımlarla Irmak'a ilerledi. Ürkerek ona baktığını fark ettiğinde yanaklarını kavradı. "Bir süre burada değil, benim dediğim başka bir yerde kalacaksın."

"Ama abi." diyecek oldu Irmak.

"Irmak." diye diretti Kenan. Yakup Öz'ün hala Irmak'ın peşinde olduğunun farkındaydı. Garip bir şekilde artık oyunda Ahuzar'a oynamıyordu. Belki de ileri sürdüğü bir piyon olduğunu anlamıştı. Koruması gereken Irmak'tı. Dün okul çıkışı Irmak'ın kafasına hedeflenmiş silahtan onun

haberi yoktu ama Kenan'ın olmuştu. Korumaların zamanında fark etmesi ile Irmak haberi dahi olmasan kurtulmuştu. "Sözümü dinle." dedi sakince. "Bir süre buralarda olmaman gerek. Dediğim yere gittiğinde uslu bir kız ol ve sadece benden haber bekle."

"Saklanmamı gerektirecek bir şey yapmadım! Ben o kadının kızı değilim! Onun gibi saklanmak istemiyorum."

"O kadının kızı olmadığını kanıtladın ufaklık. Merak etme. Ama şimdi dediğimi yap. Seni sakladığım yerden ben seni almaya gelene kadar sakın çıkma."

Irmak'ın bakışları Kenan'ın gözlerindeydi. "Başka bir şey var..."

Ellerini yanaklarından çekip masasına geri döndü Kenan. "Yeterince sır çözdün Irmak. Daha fazla şansını zorlama istersen." Çantasını alıp ceketinin yakalarını düzeltti. Irmak'ı da kapıya yönlendirmişti ama, "Şimdi olmaz, onları görmek istiyorum!" dediğinde duraksadı.

Tek kaşı havalandı. "Onlar?"

"Ahuzar abla ve Biricik." dedi Irmak tek nefeste. "Onları görmek istiyorum."

Göz devirdi Kenan. "Siz kadınlar ve şu duygusallığınız..." Yeniden kapıya ilerletti. "Saçmalama da ilerle Irmak."

"Yüzleşmemiz gerek abi!" diye diretti. "Bu küçük bir şey değil. Kardeşim onlar benim!"

Kapıyı açıp Irmak'ı dışarı çıkardı Kenan. "Ablalarını bu kadar hızlı kabullenmem gözlerimi yaşarttı, inan." Fiko'ya dönüp Irmak'ı ona ilerletti. "Dediğim yere götür. Ben geri çağırana kadar da yanından ayrılma."

Kolundan kavramıştı Irmak'ı ama yüzü düşmüştü Fiko'nun. "*Yanından ayrılma* derken abi?"

İlerleyecekken durup ters bir bakış attı Kenan. Anlaması gerekeni anlamıştı Fiko ama daha da düşen ifadesi görülmeyecek gibi değildi.

Uzanıp Irmak'ın alnına minik bir öpücük bırakarak geri çekildi Kenan. "Dediğimi yap ufaklık. Telefonunu da burada bırak. Bir süre başka bir hat kullanacaksın."

"Annem?" dedi Irmak aniden. "Ona ne olacak?"

Merdivenlere doğru ilerleyecekken durmuştu Kenan. Ne olacağına dair kararı Irmak vermişti ama farkında dahi değildi. "Sen sadece dediklerimi yap Irmak." dedikten sonra arkasından ilerleyen Tulpar ile beraber merdivenlere ilerledi.

Sabah gözlerini bu haberle açtığından beri herkesi dikkatli bir şekilde inceliyordu Timur. Kenan'ın bu kadar sessiz ve sakin kalışı Hülya Kralşan'ın ölüm fermanına atılan imzaydı. Bunu görecek kadar düşmanını tanıyordu. Evden çıkarken ikisi de sessizdi. Arabaya ilerlediler. Sürücü koltuğunda bu defa Fiko değil o vardı. Keyifli bir gün olacaktı.

Arabayı çalıştırıp ilerletti. Demir kapılar açıldığında kapının önünde bekleyen muhabirler ve kameralar arabaların içinde dahi Kenan'ın yüzüne doğru patlıyordu. Umursamadı. Cebinden çıkardığı minik Roma parasını yine parmakları arasından hızla çevirmeye devam etti. Bu aralar basınla fazlası ile haşır neşir oluşu can sıkıcıydı ama güzel detaylara odaklanmaya karar vermişti.

"Tulpar."

Timur'un bakışları önünde ki aynadaydı. "Buyurun efendim."

"Savaş kurallarının en birincisi nedir?"

Göz ucuyla yeniden aynaya bakıp arkadaki adamın siyah gözleri ile denk düştükten sonra yeniden yola odaklandı. Cevabı daima olduğu gibi netti. "Merhametsiz ol."

Dudakları iki yana kıvrılırken parmakları arasında çevirdiği parayı avucu içine aldı Kenan. "Neydi senin şu taktik?"

Timur göz ucuyla aynaya bakıp yeniden önüne odaklanmıştı. "Kana kan, dişe diş efendim."

"Tam olarak ondan." derken her zaman ki gibi keyifliydi Kenan. "Yarın için sahildeki restoranın kapatılmasını söyle. Çalışanlar gönderilsin. Hizmet ve mutfak için bizim şirketten eleman ayarla."

Normal şartlarda asla sormazdı ama söz konusu bu adam olduğunda sormadan edemiyordu Timur. "Özel bir davet mi var?"

Gülmüştü Kenan. "Ahuzar'ın doğum günü. Ona hayatı boyunca unutamayacağı bir hediye vermek istiyorum." Yeni bir şey hatırlamış gibi ceketinin iç cebine uzanıp telefonunu çıkardı. "Bu sabah oldukça sinirli olduğuna emimim. Arayıp sakinleştirmem lazım."

Dişlerini sıktı Timur. Belli belirsiz bir şekilde derin bir soluk aldı. Arkadan yükselen, "Sevgilim!" sesini duyduğunda ise boynunu hafifçe sağa yatırdı. Bu işin tadı kaçıyordu.

İçini rahatlatan tek şey, "Allah'ın cezası, şerefsiz!" yükselişinin bütün arabada yankılanması oldu.

Gülmüştü Kenan. "Yine gergin bir sabah ha!"

"Nasıl yaparsın?" diye yükselmeye devam ediyordu Kenan'ın karşısındaki kadın. "Sen bunu nasıl yaparsın ya?"

Umursamadan gülmeye devam etmişti Kenan. "Çok şaşıracaksın ama senin kadar ben de şaşkınım sevgilim. İnan ilk defa bir şeyi ben yapmadım. Olayın benimle bir ilgisi yok."

"Olay zerre sikimde değil!" diye yükseldiğinde ses yine arabada yankılanmıştı. "Bana kardeşimi bul Kralşan!"

Yalandan bir mahcubiyete bürünmüştü Kenan. "Gerçek ağır geldi değil mi? Anlayabiliyorum. Ne oldu, evden mi kaçtı?"

Ahuzar'ın, "Bunu sen yaptırdıysan seni kendi ellerimle parçalayacağım!" diyen öfkesi Kenan'ın dişlerini ısırmasına neden olurken ne duyduğunu seçemeyen Timur'un direksiyonu daha sıkı kavramasına neden olmuştu. *Evden mi kaçtı* derken Biricik'ten bahsediliyor olmalıydılar. Ahu'nun her şeyi kardeşi için sırtlanmışken ona değecek en ufacık acıda yıkılabileceğini biliyordu.

Konuşmanın devamı gelmemişti. Telefonu kulağından çekip ekran ile kısa bir an bakışmıştı Kenan. "Kapandı." dedi sakince. "Sanırım telefonu duvara fırlattı. Yazık oldu."

İfadesizliğini korudu Timur.

Gülmüşü Kenan. "Bayılıyorum şu öfkesine."

Aynadan göz ucuyla baktığında dudaklarını dişlediğini görmüştü Timur. Sakin bir *ya sabır* daha çekti. Ama bir elini yakasına atıp bir düğmesini açması kaçınılmaz olmuştu. Mantığının ucunu tutmakta zorlanıyordu.

"Yarın için ona öyle bir sürpriz hazırladım ki Tulpar, bayılacak."

Yine sessiz kaldı Timur.

Kenan arkada kendi kendine keyiflenirken en ters ifadesi ile arabayı sürmeye devam etti. Şeytan arabayı şarampole yuvarlamasını, kenara çekip arkadaki sik kırığının ağzına bir şarjör kurşun boşaltmasını söylüyordu ama her zamanki gibi mantığını kuşanmıştı. Bu; kalın bir zırhtı. Duygu geçirmez, Timur'u dahi içeri almazdı. Her şey bu zırha vurup bir köşeye düşerken içeri sızan sadece tek bir düşünce, tek bir şey vardı.

Ela ile karışık bir çift yeşil göz.

******

Önüme bırakılan papatya çayı buz gibi olalı çok olmuştu. Uzanıp almamış, saatlerdir olduğu gibi yerimden dahi kalkmamıştım. Onca felakete rağmen her gün işe giderdim ama bugün adımımı atacak mecalim yoktu. Canım yanmıyordu, canım kavruluyordu. Defne önümdeki bardağı alıp gittiğinde sessizce aynı noktaya bakmaya devam ediyordum. Birkaç dakika sonra yeniden dumanı tüten bir bardağı önüme bırakmıştı. Ona da uzanmadım. Bakışlarım boşlukta, aklım ise sadece Biricik'teydi.

Sabah evden çıktıktan sonra bir türlü haber alamamıştım. Telefonunu açmıyordu. Bütün arkadaşlarına sormuş ama hiçbir haber alamamıştım. Kenan'ı tanıyordum. Onun yanında olsa beni yanına çağırmak için anında söylerdi. Adriel'in yüzünde bile devasa bir boşluk vardı. Bildiği

konularda burnu havada olan bir tipti. Bilmiyordu hiç kimse yerini.

"Şu papatya çayını artık içecek misin? Beşince defa yeniledim." diyen Defne'nin sesi dahi beni kendime getirmiyordu.

İçmeyecektim. Baktığım noktaya bakmaya devam ettim.

Derin bir nefes verdiğini duydum. "Ahuzar."

Bakışlarımı ona kaldırdım. Hâlâ Defne'deydim. Belki buraya gelir umudu ile eve gitmemiştim ama yersiz bir umuttu. Belki de ben varım diye buraya gelmiyordu. Bunca yalanın içinde tek gerçek oydu. Ama bunca yalanayakta iken ellerimden kayan tek şey yine oydu. O zaman yalanlar mı daha güçlüydü gerçekler mi, bilmiyordum. Bana kalsa şu an cadde cadde arıyor olurdum ama Defne'nin *üzerine gitme, en azından bugün gerçeği kabullenmesi için zaman ver*söylemleri üzerine sessiz kalmıştım. Haklıydı. Sevgim boğuyordu.

Derin bir nefesi dudaklarımdan bırakırken oturduğum yerden yavaşça kalktım. Saatlerdir ağzıma bir lokma koymadığımdan olsa gerek başım hafifçe dönmüştü ama umursamadım.

"Nereye?" dedi Defne.

"Eve." diye mırıldandım. Belki evimize dönerdi...

Koltuğun ucundaki çantamı almış kapıya doğru ilerlerken arkamdan ilerliyordu. "Ben de seninle geleyim."

Vestiyerinin önündeki topuklu ayakkabılarımı giydim. Üzerinde hâlâ dünden kalan siyah gömlek ve mini etek vardı. Benim için rekor sayılabilecek bir süredir

üzerimdeydiler. Eve gidip kurtulmak, pijama giyip ağlamak istiyordum ama Ahuzar'ken zordu. "Gelme Defne." dedim en net şekilde.

Üzerine trençkotunu almak için vestiyere uzanan eli durdu.

Donuk ve yorgun bakışlarımı yüzüne kaldırdım. "Yalnız kalmak istiyorum."

Alınmaz, kırılmazdı. Söylediklerimi değil, niyetimi bilirdi. Dikenlerime yaklaşmaz, yapraklarıma bakardı. İyi bir dostu. Omuzları düşerken elini trençkotundan geri çekip omuzuma nazikçe dokundu. "Gün boyu hiçbir şey yemedin. Bari birazcık yemek ye, öyle git. Bu halde gidersen hiçbir şey yemeyeceksin. Biliyorum." Omuzumdaki eli sırtımda ilerleyip bütün omuzuma dolandı. "Lütfen Ahuzar..."

Genzim sızlıyordu. Ama yuttum. "Aç değilim."

"Sandviç yaptım sana." dedi hevesle. "Vereyim, eve giderken yolda ye o zaman. Olur mu?"

Her zamanki anaç ilgisi ile bakıyordu yüzüme. Reddetmek zordu. Genzimdeki sızı yüzünden konuşamayınca başımı aşağı yukarı sallamak zorunda kaldım. Konuşursam ağlayamazdım. Konuşursam kendime dahi ateş kusardım. Üzüntüm de öfkeydi. Yakar, yıkardı. Dinlenmek için dingin bir denize ihtiyacımız vardı. Bir tek orada değmiyordu etrafa alevim. Bir tek orada sönüyordu kendime dahi verdiğim zarar.

O koşar adım mutfağa ilerlerken ben bulunduğum konumda amaçsızca bekledim. Elimdeki telefonuma eğdim bakışlarımı. Saat beşe yaklaşırken hala Biricik'ten bir haber yoktu. Sayısız mesaj atmıştım ama dönüş de yoktu. Arayan tek kişi ise Cemil babaydı. Fotoğrafı tanıyor, yüzlerimiz bulanık olsa dahi kim olduğumuzu biliyordu. Şu an onunla

bile konuşacak durumda olmadığım için açmamıştım. Bu gerçeği ortaya çıkaran kişiye nefret kusman lazımdı belki ama onu bile yapamıyordum. Bir yanım üzerimden kalkan bu yük için minnettar, diğer yanım öfke doluydu. Araf; en büyük cehennemdi.

Telefonun ekranı çatlamıştı çünkü sabah Kralşan ile konuşurken sinirle duvara fırlatmıştım. Defne'nin sakinleşmem için burnumun ucunda yaktığı tütsüleri ise kırmıştım. Öfkem geçtiğinde geride kalan yine bir avuç külden farksız olan bendim. Üfleseler uçardı tozlarım. Kimse görmediği için kendi küllerimin üzerine bir kül yığını daha eklemek zorunda kalmıştım.

Defne koşarak yeniden bana doğru gelirken elinde büyükçe bir poşet vardı. "Hepsini ye." dedi poşeti sıkıca elime tutuştururken. "Şimdi kafanı dinlemen için yalnız bırakıyorum ama yarın kovsan dahi yanındayım."

Sessizce başımı aşağı yukarı salladım. "Teşekkür ederim."

Cevap olarak kollarını sıkıca boynuma doladı. Dingin kokusu vardı ama bir deniz değildi. Sakinlememe yetmedi ama içime gerçek bir dostluğun sevgisini nakşetmeye yetti. Sırtımı sıvazladı hafifçe. "Kendini asla yalnız hissetme." diyen mırıltısı geldi kulağıma.

Genzimdeki sızı büyüyordu. Acilen buradan çıkmalıydım. Kollarını bedenimden çözüp geri ayrıldığında bakışlarımı kaçırarak başımı saşağı yukarı sallamıştım. Bir elimde poşet varken diğeri kapı koluna uzandı. Açıp o tarafa yöneldim. "Buraya gelirse hemen haber verir misin?"

"Tabi ki. Sende bulursan bana haber ver."

Yine sessizce başımı sallayıp evden çıktım. Bir adım atıp ilerlediğimde, "Ahuzar." demişti. Durup yeniden ona

döndüm. Uzun, dalgalı kumral saçları omuzlarından aşağı dökülürken bal rengi gözlerinde büyük bir huzur vardı. Rengarenk eteği ve salaş tişörtü ile hayat doluydu. Aslında onun da hayatı zordu. Hayat kimseye adil davranmıyordu. Sadece o acılarını renklendirmeyi biliyordu. Benim lügatimde siyahtan öte renk yoktu.

"Efendim." dedi yorgun sesim.

"Sen benim gördüğün en iyi ablasın. Biricik ne derse desin, sakın bundan bir an bile şüphe etme. Olur mu?"

Genzim artık sadece sızlamıyor, yanıyordu. Gülümsemeye çalıştım. Cevap vermedim ama. Başımı yavaş aşağı yukarı sallayıp bakışlarımla teşekkür edebilmiştim. Anlamıştı ne demek istediğimi. Yeniden önüme dönüp ilerlediğimde geride kaldı. En yakın dostun da olsa bazı acılar tek sırtlanmalıydı. Apartmanın çıkışına geldiğimde demir kapıyı hemen açmadım. Elimi koluna atıp birkaç dakika bekledim. Kralşanlar yanımda olduğu sürece zırhımı düşüremezdim. Yayılan fotoğraf sadece Hülya Kralşan'ın topuğuna sıkmıştı. İnsanların gözünde biz hala aynıydık. Zira onun kızı olarak anılmaktansa ölmeyi yeğlerdim.

Bu düşünce ile omuzlarımı dikleştirdim. Bakışlarımdaki yorgunluğu silmeye çalıştım. Başımı demir kapıya yaslayıp toparlanmayı denedim. Tek gücüm Biricik gibiydi. Şeytanlarla aynı masaya oturduğumda dahi dik dururken o arkasını döndüğü an yıkılmıştım. Kalbimi titreten bir nefesi zorla verirken telefonumdan yükselen bildirim sesiyle duraksadım. Biricik olması umudu ile baktım. Değildi. Daha büyük bir umuttan gelen bir mesajdı.

Ondan. *Umudum ve mucizemden.*

Tek bir mesaj yazmıştı.

Biricik'i buldum. İyi. Merak etme.

Dudaklarımdan dökülen kesik nefes kalbimden taştı. Sesli, titrek nefesleri peş peşe verirken dizlerimin bağı çözülmüş gibiydi. Olduğum yere sindim. Defne'nin verdiği poşeti yanıma bırakırken iki elle kavradım ekranı çatlamış telefonu. Cevap yazmak istiyordum. Deli gibi *nerede* demek istiyordum ama Kralşan'ın yanındaysa riskli olabilirdi. Ama tek bir mesaja bakmak bile içimdeki umudu artırmaya yetti. O dediyse inanırdım. O ne dese inanırdım.

Oysa Biricik'i aradığımı bile söylememiştim. Kralşan'dan duymuş olmalıydı. Ne fark ederdi ki? Yine sonsuz bir umudu içime işliyordu. Kimsenin eli karanlığıma uzanmazken korkusuzca elini uzatan yine oydu. İçime ektiği umut fidesinin tomurcuklanmaya başladığını hissettiğim en net andı. Gözlerimi kapatıp telefonu alnıma yasladım.

"Teşekkür ederim..." mırıltım minnet doluydu. "Teşekkür ederim..."

Varlığına teşekkür ederim...

Gözlerimi açtığımda dolan gözlerimden en sonunda yanağıma düşen bir damla yaşı hızla silmiştim. Ayağa kalktığımda artık daha diktim. Yanımda yokken bile verdiği güven hissi ayağa kaldırmaya yetiyordu. Omuzlarımı dikleştirdim. Demir kapıyı açtığımda yüzüme vuran rüzgar ile saçlarım geri savrulmuştu. Duruşumu daha da dikleştirerek hala kapının önünde bekleyen Adriel'e ilerledim. Hep yaptığım gibi ruhsuzca arabaya binip sert zırhımı kuşandım.

Umudum hâlâ diriydi. Bu zaman kadar dik durduğum her an Biricik içindi. Ama artık bu savaşta atacağım her dik adım onun içindi. Tıpkı onun da benim için kazanacağı her zafer gibi.

******

Sahil yolunda geziniyordu Cihan'ın gözleri. Adımları seri bir şekilde ilerlerken bakışları sadece bir kişiyi arıyordu. Tulpar abisi kısa bir mesaj atıp tek bir kişiyi bulmasını istemişti. Fotoğraftaki kızı tanıyordu. Hatta oldukça kısa bir süre önce tanışmak zorunda kalmıştı. Omuzundaki topuk izleri hala acısını korurken bunlara neden olan kızı unutmuş değildi. Telefonuna fotoğrafı düştüğü an tanımıştı. Ahuzar ablasının kardeşi Biricik'i bulacaktı.

Neden araması gerektiğini bilmiyordu. Sorgulamamıştı da. Tulpar abisi ne derse yapardı. Bir bildiğinin olduğuna güvenirdi. Sokaklarda açmıştı gözünü. Adı yoktu. Yaşı yoktu. Ailesi yoktu. Kimseye güvenmez, sadece hayatta kalmaya çalışırdı. Sokaklar hayatın gerçek yüzüydü. Acı, açlık ve yalnızlık her bir köşe başına sinerdi. Sokakta yaşayanların hayatı olmazdı. Bunu hayatta olanlar bilmezdi. Cihan bilirdi. Ve bunca açlığın içinde gördüğü en güvenli gövde Tulpar denen bu adama aitti.

Adımları daha da hızlanandı. Sokaklarda yaşamamın kötü yanları yanında iyi yanları da vardı. Cihan'ın haber ağı bu sayede oldukça genişti mesela. Birkaç kişiye el altından göstermişti Biricik denen kızın fotoğrafını. *Bulduğunuz yerde bana haber verin* demişti. Gün boyu süren aramalardan sonra en sonunda birinden bulunduğu yere dair mesaj almıştı. Sahil boyunca ilerlerken gözleri sarı saçlı birilerini seçmeye çalışıyordu.

Göremediğinde omuzları düştü. Belki de yanlış bilgi almıştı. Gören kişi çok da emin olamadığını, sadece benzettiğini söylemişti zaten. Adımları geriledi. Tulpar abisine *bulamadım* demek istemiyordu. O her konuda o kadar iyiydi ki; kendinin de iyi olduğu konular olduğunu sürekli ispat etmeye çalışıyordu. Oysa karşısındaki adamın böyle bir beklenti içinde olmadığını biliyordu. Dağ gibiydi gözünde. Yıkılmaz, güçlü ve heybetli.

İçli bir nefes vererek geriledi. Bakışlarını yeni bir haber var mı diye telefonuna çevireceği sırada sahil boyunca uzanan banklara değil de, karşı cadde de kalan parka takıldı bakışları. Çocuklar neşe içinde oynarken geride kalan bankın en köşesine oturmuş sarı saçları seçebiliyordu Cihan. Batan güneş yüzünden daha da parlıyorlardı. O olduğuna emin değildi. Sadece bir kere görmüştü onda da gerekli cevabı almıştı. Hafif deliliği vardı. Yine de gözlerini kısarak yaklaştı. Caddeden karşıya geçip parktan içeri girdiğinde artık emindi. Bu oydu.

Biricik'in dalgın bakışları parktaki çocuklardaydı. Gözlerinin altındaki mor halkalar saatlerdir ağladığının nişanesi gibiydi. Cihan onu ilk gördüğünde üzerinde kirazlı bir pijama vardı. Şu an ise sıradan bir tişört ve pantolon. Fark eden bir şey yoktu. İki şekilde de tüylerini diken diken ediyordu. Belli belirsiz hâlâ sızlayan omuzlarını ovuştururken ekşimiş bir yüzle banka doğru ilerledi.

Yanına oturduğunda tepki vereceğini, birkaç gün öncesi gibi tersleyeceğini düşünmüştü ama Biricik varlığını bile hissetmemiş, dönüp o yöne bakmamıştı. Bakışları boşluktaydı. Duraksadı Cihan. Ekşimiş ifadesini hafifçe toparlarken minik bir öksürükle boğazını temizleyerek varlığını belli etmeye çalıştı.

Biricik, bakışlarını boşluktan koparmadı.

Olduğu yerde daha da dikleşti Cihan. Ne olduğunu bilmiyordu ama ciddi bir şey olmuş olmalıydı. Baktığı noktaya odaklandı. Salıncakta sallanan çocuklara bakıyordu. Tekrar kıza baktı. "Bu kadar dikkatle neyi inceliyor olabilirsin?"

Biricik'in bakışları salıncaklardan koptu. Yanındaki gence odaklandı. Kısa bir an bakıştılar. Bir cevap ve tepki bekledi Cihan. Hatta bir darbe. Bunun korkusu ile hafifçe gerilemişti ama Biricik yeniden önüne dönüp sessizce aynı noktaya bakmaya devam etmişti.

İşte bu noktada irkildi Cihan. Birkaç dakika göz kırpıştırdıktan sonra dağınık oturuşunu toparladı. "İyi misin sen?"

Gün boyu amaçsızca caddelerde gezmişti Biricik. En sonunda ise kendini bu parkta bulmuştu. İlkokuluna en yakın park buydu. Ablası onu hep buraya getirir, bu salıncaklarda sallardı. Ondan kaçıyordu oysa. Yine neden buraya geldiğine dair bir fikri yoktu. Salıncaklarda sallanan çocukları izlemeye devam etti. "Sana ne."

Başını aşağı yukarı salladı Cihan. "Bu cevabı verdiğine göre çok da kötü değilsin."

Yorgun bakışları ile ters ters bakmaya çalıştı Biricik. "Sen kimsin?" Yeniden önüne döndü. "Git başımdan. Şu an kimseyi çekemem."

Cihan'ın kısık gözleri hafifçe büyüdü. Buğulu mavilikler artık daha da netti. "Teessüf ediyorum. Beni tanımadın mı?" Biricik yüzüne boş boş baktığında derin bir nefes vererek tişörtünün kolunu omuzuna kadar sıyırarak topuklu ayakkabının deldiği ve morarttığı noktaları gösterdi. "Ben kuryeci."

Biricik'in gözlerindeki boşluk dolar gibi olmuştu ama yerine yeniden hüzün kurulmuş ve önüne dönmüştü. Derin bir nefes verdi. "Ablam mı gönderdi seni?"

"Hayır. Abim."

"Abin kim?"

Dudak büzdü. "Boş ver."

Tam olarak öyle yaptı Biricik. Boş verdi ve önüne bakmaya devam etti. Kısa bir an sessiz kalabildi Cihan.

"Ablan seni merak etmiş." diyerek kendince bir çıkarım yaptı. Yoksa Tulpar abisi onu bulmasını istemezdi. Ahuzar abla ile aralarında bir kavga yaşanmış olmalıydı.

Sessiz bir nefes vermişti Biricik. "Ablam beni hep merak eder."

"Ee kalk gidelim o zaman kızım? Ne diye burada çocuk sesi dinliyorsun."

"Bana kızım deme."

Göz devirdi Cihan.

"Ablama iyi olduğumu söyle ve beni yalnız bırak." diye mırıldandı sadece.

"İsterdim ama zor." dedi Cihan. "Seni bulmam ve sağ salim ablana teslim etmem söylendi."

Bakışlarını yeniden yanında kalan gence çevirdi. Hangi durumda demedi. Kim bilir ne haldeydi. Yeniden önüne döndüğünde, "Nesin sen, gerçekten kuryeci mi?" demek zorunda kalmıştı. "Git başımdan."

Gülmüştü. "Cihan."

"Ne?" diyerek huysuzca baktı Biricik.

"Adım Cihan." diye kendini yeniledi.

İfadesizce önüne döndü Biricik.

"Sen de Biricik." dedi Cihan kendi kendine. Biricik tip bir bakışla baktığında, "Ne?" diye çıkıştı. "Sen konuşmadığın için kendi kendime muhabbet açmaya çalışıyorum farkındaysan. Madem garip geliyor konuş o zaman."

"Konuşmuyorsam canım sıkkın demektir değil mi? Uzaklaş."

"Uzaklaşamam!" diye en sonunda Cihan da çıkıştı. Kısa bir an bakıştılar. Biricik göz devirerek önüne döndüğünde Cihan üzerinden ayrılan delici bakışlar ile hafifçe toparlanmıştı. "Seni eve götürmem lazım."

Salıncaklara bakmaya devam etti Biricik. Ev neresiydi ki? Birkaç dakika ikisi de konuşmadı. Cihan yine konuşacak olmuştu ama kızın bakışları gerçekten dalgındı. Sessizliğine uyum sağlamaya karar verdi. Eninde sonunda buradan kalkacaktı.

"Senin." dedi en sonunda Biricik. "Ev diye bildiğin yer yalan çıktı mı hiç?"

Dudak büzdü. "Bilmem. Benim hiç evim olmadı."

Yeniden yanına baktı Biricik. "O ne demek?"

Oldukça umursamazdı Cihan. "Sokaklarda büyüdüm. Hâlâ da sokaklarda yaşarım. Kendimi bildim bileli bir evim yok." Biricik'in ifadesindeki gözle görülür değişimin farkındaydı.

"Nasıl yani?"

"Terk edildim." dedi hiç zorlanmadan. "Sokağa bırakıldım." Bastırılan acılar görülenlerden daha acı olanlardı. Suyun dibine çöken taşlar gibi onlar da insanın içine çökerdi. Cihan'ın içine birikmiş büyük bir taş yığını varken bunların üzerine bakarak o sudan başını çıkarabileceğini çocuk yaşta öğrenmişti.

"Belki de kayboldun." diyerek iyimser olmaya çalıştı Biricik. "Ailen seni arıyor."

Güldü Cihan. Bu düşünce ile yıllarca olduğu semtten çıkmamıştı Cihan. Kimse aramaya gelmemişti. "Fazla iyimsersin." deyişi kendince buruktu ama onu tanımayan kimse bu tonu seçemezdi.

Yeniden önüne dönmüştü Biricik. "Haklısın. Öyleyim." Başı sola eğildi. "Daha doğrusu öyleydim. Artık eskisi gibi olabileceğimi sanmıyorum." Salıncaktan düşen çocuğun yanına ilk annesi koşmuştu. Ona hep ablası koşardı. Anılar canlıydı. Yerden kaldırır dizine üflerdi. Genzine dolan sızı yeniden göz pınarlarını yaktı. "Sokağa bırakılmadım ama ben de terk edildim." Yeniden Cihan'a baktı. "Anlıyorum yani seni."

Boş boş göz kırpıştırdı Cihan. "Nasıl yani?"

"Babam öldü, annem ise..." Gerisini getiremedi, ne diyeceğini bilemiyordu.

"Kusura bakma ama boş dram yapıyorsun gibime geldi." demişti Cihan aniden. "Ablan var."

"Senin de abin varmış. Sen neden kafa açıyorsun o zaman?"

Yüzü ekşimişti Cihan'ın. "Senin gerçekten Ahuzar ablanın kardeşi olduğuna emin miyiz? Öyle tatlı bir kadınla nasıl aynı kanı taşıyor olabilirsin?"

Rezalet bir gün geçirmesine rağmen büyük bir kahkaha atmıştı Biricik. "Ablam mı tatlı? Sen hiç onun sinirine denk gelmemişsin anlaşılan." Göz devirerek önüne döndü. Gülüşü ise bıçak değmiş gibi kesilmişti. "Görseydin eğer tatlı kelimesi en son kullanacağın kelime olurdu."

"Mis gibi kadın valla." dedi Cihan tek nefeste. Yerinden kalkmak için hareketlendi. "Sen de daha fazla uzatma da kalk eve götüreyim."

"Bana yalan söyledi."

Duraksadı Cihan. "Ne?"

"*Annemiz öldü* dedi. Meğer yaşıyormuş." cümlesi ağır bir gerçeklikle aralarına kuruldu.

Sessizleştiler. Çocukların neşeli sesleri yankılandı birkaç dakika. Tüm Türkiye'nin gündeminde olan Hülya Kralşan skandalını elbette Cihan da duymuştu. İki kızı olduğunu ve geçmişte evli olduğunu, bunu sakladığı herkesin dilindeydi. Tulpar abisine defalarca Kralşan ile Ahuzar ablasının ilişkisini sormuştu. Küfürden başka cevap alamazken şu an her şey yapboz parçası gibi yerine oturmuştu.

"Oha!" diye engel olamadığı bir tepki verdi. "Hülya Kralşan'ın kızı sen-"

Biricik aniden dönüp en ters bakışını atınca elini dudaklarına kapatıp kendini susturmak zorunda kaldı. Yeniden açtığında, "Yuh!" diyordu kendi kendine. "Ben de diyorum bunun bununla alakası nedir? Yuh!"

Dertliydi Biricik. "Neden bahsediyorsun sen?"

Ahuzar'ın Kenan Kralşan'ın yanında olmasının haberlerdeki gibi sevgililik olmadığını biliyordu. Tulpar abisinin de o

adamın yanında olmasının arkasında başka nedenler olduğunu biliyor ama kurcalamıyordu. Belki de adı bile Tulpar değildi. Bunu da hissediyordu Cihan. Ama yaslandığı halde onu geri itmeyen tek gövdeydi. Yıkılmaması için hiçbir şey sormuyor, gölgesine sığınmaya devam ediyordu. Düşünceli bakışları boşluğa takıldı.

"Hiç." dedi dalgın sesi. Yeniden Biricik'e döndü. "Ablana kızdığın için mi evden kaçtın yani?"

"Kaçmadım." diye diye terlendi. "Kafamı toparlamak için uzaklaştım."

Göz devirdi Cihan. "Ergence."

Kaşları çatılmıştı. "Pardon?"

"Ergence." diye diretti Cihan. "Duyduğuma göre babanız ölmüş. Anneniz olacak o kadının şu anda yaşadığı hayata bakacak olursak da sizi bırakıp gitmiş. *Öldü bilmiyordum* diyorsun. Gerçek bir anne olsa evladının gözünde öldü olarak kalmak ister miydi? Bir şekilde size ulaşırdı. Ulaştı mı? Ya da etrafında seni koruduğunu hissettiğin bir el oldu mu?"

Başını usulca iki yana salladı Biricik. Aksine, yıllardır gördüğü tek yüz ablasıydı. Hülya Kralşan denen kadının annesi olduğunu öğrenmişti ama içinde beliren hiçbir sevgi kırıntısı yoktu. Onu gördüğü ilk andan beri iyi bir izlenim alamamıştı. *Sen kırk günlükken öldü* demişlerdi annesi için. Aslında kırk günlükten terk edildiği ile yeni yüzleşiyordu. Ölüm seçilen bir terk ediliş değildi. Hazmetmesi bu yüzden kolaydı. İrade ile yapılan terk edişler derin bir kesikti.

"Kadın sizi önemsememiş, belli." diye devam etti Cihan.

"Mesele o kadın değil. Mesele bunu benden yıllarca saklamış olmaları." Cihan'a doğru döndü. "Biz bu kadınla aynı yemek

masasına oturup yemek yedik. Annemmiş. Öldü sandığım annemle karşılıklı yemek yemişim! Ve yanımda oturan ablam bunu bildiği halde bana bir şey söylememmiş!"

"Eee yani?" dedi Cihan boş vermiş bir edayla. "Bu senin için mi zor ablan için mi sence?"

Göz devirerek önüne döndü Biricik. "Ablam göndermiş seni, belli."

"Şanslısın ki bir ablan var." dedi Cihan tek nefeste. "Kıymetini bil. Anladığım kadarıyla bunca yıl sana o bakmış. Başını okşamış, sırtını sıvazlamış. Çok tanımam ama tanıdığım kadarıyla bile harbi kadın derim Ahuzar ablaya. Eminim annesizliği ve babasızlığı hissettirmemek için elinden geleni yapmıştır."

Sessiz kaldı Biricik. Bakışları yanında oturan gence takıldı. O genç zaten ona bakıyordu.

"Bir zamanlar ablan da senin yaşındaydı." diye devam etti Cihan. "Ve yine anladığım kadarıyla bütün bunlarla tek başına mücadele etti. Kendini onun yerine koy. Kız ama kırma. Aile tek kişi de olsa büyük bir nimet. Kaybetme."

Yine sessiz kaldı Biricik. Ablasından başka kimsesi yoktu zaten. Üzmek istemiyordu ama öğrendiği gerçeği sindirmek zordu. Cihan sessiz kaldığında bakışları parktaki çocuklara takıldı. Kendine dair hatırladığı ilk anıdaki yüz ablasıydı.

Salonda yatarken başının üstündeki lambanın döndüğünü mırıldanıyordu. Bilinci gidiyordu. Anının devamı kopuk, silik ama canlıydı. Kendi de küçük olmasına rağmen yağmurlu bir havada ablasının kucağında olduğunu fark ediyordu. Üzerine örtülen bir ceket vardı. Bu babasının kokusuydu ama ceketin arasından görünen yüz ablasına aitti.

Saçları ıslanmıştı. Yağmurdan gözünü bile açamazken birilerine, "Yardım edin!" diye bağırıyordu. "Kardeşimin çok ateşi var! Yardım edin."

Bilinci yine gidiyordu Biricik'in. Gözünü irkilerek açtığında kollarının etrafını sarmalayan doktorları görmüştü. Aralarından korku ile ona bakan ablasının yüzünü seçmişti. Bilinci yine gitmişti. Yine kendine geldiğinde bir hastane yatağındaydı. Baş ucunda uyuyan ise yine ablasıydı.

Genzine dolan sızı gözlerini kapatışıyla birlikte gözlerinden boşandı. Belki de Kralşan denen adam bu yüzden yakındı ablasına. Bilmediği daha nice şeyin olduğuna emindi. Derin bir nefesi daha zorla verirken yanağına düşen yaşı usulca sildi. Her zaman yetişkin olmak istediğinden bahsederdi. İlk defa gerçekten yetişkin olması gerektiğini hissediyordu ama bir o kadar da küçük kalmak istiyordu. Bencillik yapmak, kırmak, dökmek istiyordu ama zordu.

Gözünü açtığında gördüğü ilk yüz ablasıydı. Bu kustuğu her öfkenin üzüntü olup içine oturmasına neden oluyordu.

"Söyle merak etmesin." dedi mırıltı şeklinde. "Birkaç saate dönerim. Biraz daha yalnız kalmak istiyorum sadece."

Sessiz kaldı Cihan.

Biricik ise ona dönmüştü. "Kime diyorum?"

Amaçsızca etrafa bakınan Cihan yanındaki kıza döndü. "Ne? Benimle mi konuşuyorsun?"

"Başka biri mi var?"

"Deli gibisin. Kendi kendine konuşuyorsun sandım! Utanma diye etrafı izliyordum."

Umutsuz bir bakışla baktıktan sonra önüne döndü. "Deli gibi olan sensin. Saçma sapan her yerden çıkıyorsun. Kimsin nesin onu bile anlamadım hala."

"Cihan'ım." dedi sadece. "Bu kadar. Başka bir şey yok. Ha bir de Ahuzar ablayı tanır, severim. Ne derse yaparım."

"Yanına git o zaman. Yalnız bırak." Yeniden parka odaklandı.

Birkaç dakika sessiz kaldılar. Cihan gitmedi. Biricik ise konuşmadı. Sessizce koşan çocukları izleyip, neşeli kahkahalarını dinlediler. Farklı iki kaderin, aynı yarasıydılar o an için. Anne yoktu, baba yoktu. Birinin aile bildiği ablası, diğerinin dağ bildiği abisi vardı. Acıları aynı yerden değildi ama sessizlikleri aynı yerden oldu. Birbirlerini hiç tanımamalarına rağmen saatlerce sessizce oturdular. En sonunda Cihan'ın uyukladığını fark ettiğinde bakışlarını yeniden ona çevirmişti Biricik. Sessizce yanından kalkıp uzaklaştığında bu gidişi fark etmeyeceğini düşünmüştü.

Ama birkaç dakika sonra, "Kızım dur! İçim geçmiş, bekle." diye bağırarak arkasından gelen yine Cihan'dı.

******

Duvardan aşağıya attığım çantam ve ayakkabılarım ilk defa umurumda değildi. Duvara yaklaşıp her zaman ki gibi tırmandım. Buradaydım yine. Çiftlikte. Saatlerdir evde beklememe rağmen Biricik gelmemişti. Ondan iyi olduğunu haberini aldıktan sonra iyi olduğuna emindim ama artık ben

iyi değildim. Yaklaşık bir saat önce Defne mesaj atmış, yanında olduğunu ama biraz yalnız kalmak istediğini söylemişti. Sığamamıştım eve. Kadife'nin yanına gittiğimde dahi yüreğim göğüs kafesimi zorluyordu. Adımlarım yine buraya gelmişti. Geçmişe.

Geçmişe değil. Ona.

Duvarın üzerine oturup kendimi aşağıya bıraktım. Bu sefer akıllanmış ve pantolon giymiştim. Bir de eteklerimi toparlayacak hayat gücüm yoktu. Adımlarım toprağa değdiğinde irkilmeme neden olan taş parçaları tenime batmıştı. Bu da umurumda değildi. Önce çantamı aldım. Sonra ise yanındaki minik poşeti. Ayakkabılarımı yeniden kuşanıp eski eve ilerledim. Çağırmamıştım. Gelmezdi. Ama benim onun varlığının hissedildiği bir yere ihtiyacım vardı. Saçma bir bağımlılıktı. Canıma okuyor ama canım bundan vazgeçmiyordu.

Cemil baba akşam üzeri evime gelmişti. Teselli etmiş, sırtımı sıvazlayıp her şeyin düzeleceğinden bahsetmişti. Nasıl düzeleceğini söylememişti ama. Her zamanki gibi *iyiyim, halleriz* diyerek ben onun içini rahatlatıp geri göndermiştim. Küçüklüğümüzden beri bizimle ilgileniyordu. Bunu babama olan minnet borcu yüzünden yaptığını biliyordum ama ayak bağı da olmak istemiyordum. Kendi anneme bile yükken başkası seni nasıl sevsin hissi yakamdan düşecek gibi değildi.

Lanetti.

Işıkları kapalıydı. Geç olmuştu zaten. Bu saate ayakta duramazdı. Gözümün onunda yaşlanıyor, bu da beni ayrı üzüyordu. Ölüme yaklaşmasını istemiyordum. Derin bir nefes alarak saksının altından anahtarı aldım. Kapıyı açıp içeri girdiğimde her zamanki koku burun direğimi sızlattı.

Geçmişi yıktıktan sonra *geleceği inşa ettim* demek büyük bir aptallıktı. Yıktığın geçmiş tuğlaları ile geleceği inşa ettiğinde bunun geçmişten bir farkı kalmıyordu. Yıkmamalı, önüne bakmalı, yeni bir duvar inşa etmeliydi insan. Bütün hayatı yakıp yıkmak olan benim için acı bir gerçekti.

Derin bir iç çekiş eşliğinde eve girip kapıyı kapattım. Işığı açtığımda gözüme değen ilk şey her yeri bıraktığım gibi bulmamdı. Geçen yediğimiz dürüm tepsisi ve üzerinde ki boş bardaklar hâlâ koltuğun üzerindeydi. Üzerindeki boş dürüm paketleri atılmıştı sadece. Boş paketleri atıp tepsi ve çayı bırakması çok ayrı ironiydi. Çantamı ve elimdeki poşeti yanımdaki koltuğa bırakıp o yöne ilerledim. Tepsiyi alıp mutfağa yöneldim. Çayı dök demiştim ama onu da dökmemişti.

Normalde söylenirdim ama şu an demlikteki çayın bıraktığı koyu halkalar son dertleneceğim şeydi. Bahtımda daha da koyu halkalar vardı. Çayı çöpe döküp demliği yıkadıktan sonra mutfaktan çıktım. Fazla şey istemiştim zaten. Düzenli birine benzemiyordu. Yapması mucize olurdu. Karşı koltuktaki poşeti alıp yeniden onunla oturduğumuz koltuğa ilerledim. Poşetin içinden bir bira çıkardım. Evet, yine Adriel'den gizli evden kaçıp buraya içmeye gelmiştim.

Gizli bir buluşma için gelmemiştim ama kuyruk gibi peşimde dolaşması artık midemi bulandırıyordu. Kralşan'a dair hiçbir şey görmek istemiyordum. Amerikalılar bir konuda haklıydı. Hepsinin canı cehennemeydi. Birayı açıp kafama diktiğimde bakışlarım eski nakışlı perdedeydi. Biricik küçükken sürekli ucundaki püsküllleri çekiştirirdi. Biradan büyük bir yudum aldım. Çok sık içmezdim. İçtiğim her anın konusu ise Hülya denen kadındı. Her türlü zarardı. Saate takıldı bakışlarım. On bire geliyordu. Bir saat sonrası doğum günümdü.

Dört Ekim...

Doğum günün derdi babam İlyas Soykamer. *Güneş gibi parlak, ay gibi muhteşem bir bebektin.*

Hülya Soykamer ise çok başka şeyler söylerdi. *Senin doğduğun güne lanet olsun gibi*. Hatırlamak istemediğim ama asla unutmadığım cümlelerdi bunlar. Bir şişe bittiğinde poşetin içine bırakıp diğerine geçtim. Dalgalı ve kabarıktı bugün saçlarım. Eve gidip bir duş alarak kendime gelmeye çalışmıştım. Makyaj yapacak gücüm her zaman vardı ama saçımla uğraşmaya kollarımın dermanı yoktu. Defne'nin verdiği yemekleri yemeye çalışmıştım ama ne yediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Köşedeki ten rengi topuklu ayakkabılarıma takıldı bakışlarım. Savaş zırhı diye kuşanmıştım onları ama bazen can yakıyorlardı.

Bir birayı daha bitirip üçüncüye geçtiğimde kafamdaki geçmiş mahkemesinde hâlâ ben vardım. Midem bulanmaya başlıyordu. Derin bir soluk verirken bakışlarımı halıya çevirdim. Aklıma ise yine o düştü. *Halının desenlerini anlatsan dahi dinlerim* demişti. Gerçekten dinler miydi?

Kapı açıldı aniden. Cemil babayı görmekti düşüncem. Ama karşımda heybetli bir şekilde dikilen bedene birkaç saniye boyunca şaşkınca bakmak zorunda kalmıştım. Evden geliyor olmalıydı. Üzerinde siyah kot bir pantolon ve aynı şekilde siyah bir kapüşonlu vardı. Başını kapatmış, ellerini cebine atmıştı ama yüzü görünmese dahi tanıyacağım bir heybeti vardı.

Sarhoş değildim ama kafam hafiften de güzelleşmiş gibiydi. Arkasında kalan kapıyı kapatırken kapüşonunu başından sıyırmış ve yüzünü de görmemi sağlamıştı. Derin bir soluğu bu noktada verdim. Huzursuzluk dağılmadı ama hafifledi. Gölgesi önüme siperdi. "Ne işin var burada?" diyen sesim şaşkınlıktan sıyrılmıştı.

Ben şaşkındım ama o beni gördüğüne şaşırmış gibi değildi. Bana doğru ilerledi. Soruma cevap vermeden kendini yanıma bıraktı. Bakışları elim ve önümde bulunan içki şişelerine takılmıştı. Elimdekini tek hamlede alıp poşetin içine bıraktı. "Ne yapıyorsun?" diyecek oldum. Dinlemedi. Poşetin ağzını düğümleyip karşı koltuğa savurdu. Bakışlarım yüzündeydi. "Bu neydi şimdi?"

Oldukça netti. "İçme."

Göz devirerek önüme döndüm. "Kafa dağıtmaya çalışıyorum."

"Bu kafanı dağıtmaz."

Haklıydı. Kendimi koltukta geri bıraktım. Midem bulanıyordu. Sorunlarıma yenilerini eklemişti. "Her şey en rezil halinde..."

"Daha kötülerini de yaşadığına eminim Ahu."

Güldüm kendi kendime. "Ne bu? Motivasyon konuşması mı?"

"İhtiyacın mı var?"

Vardı ama bir o kadar da yoktu. Başkası dese inanmaz ama o dese dinlerdim. Canımı sıkıyordu. Çünkü beni değiştirmiyor, beni ben yapıyordu. Yıllardır giydiğim Ahuzar öfkesi yalandan bir maske olsa da, onun yanında ortaya çıkan Ahu şefkati gerçekti sanki. Savaş zırhlarımı düşürüyordu. Derin bir nefes verirken yerimden doğrulup bakışlarımı ona çevirdim. "Biricik yüzüme bile bakmıyor."

Sessiz kaldı. Bakışlarında derin duygular vardı ama zihnim bulanıkken seçmek zordu.

"Kralşan'ın işi değil mi gerçekten? Doğru mu söylüyor?"

Başını ağır aşır aşağı yukarı salladı. "Irmak yapmış."

İşte bu vurucu bir darbe olmuştu. Daha da dikleşerek yönümü tamamen ona çevirdim. "Şaka mı?"

Tek kaşı havalandı.

"Tamam, şaka olsa dersin, evet." diye mırıldanmıştım ama şaşkındım. "Irmak nereden öğrenmiş ki bunu?"

"Mahir Kralşan'ın odasındaki dolapta haberlerde verilen o fotoğrafı bulmuş. Biricik de aynı fotoğrafı önceden ona atmış."

Sessiz kaldım. Söyleyecek fazla şey vardı belki ama bir o kadar da yoktu. İkisinin bir araya gelmesi tehlikeli demiştim. "Hülya Kralşan bu işe ne dedi?"

Derin bir nefes verdi. Sessiz cevabı yine netti.

"Canına okunmuştur kızın..." diyen sesim kısıktı. Kıyamıyordum Irmak'a. Kardeşim olduğu gerçeğinden de ziyade beni üzen o kadınla büyümüş olmasıydı. Ben de bile kısıtlı sürede derin travmalar bırakmıştı. Kim bilir o neler yaşamıştı ki annesine dair bu gerçeği önünü arkasını düşünmeden basına sızdırmıştı. Oldukça öfkeli olmalıydı.

"Kızmadın." dedi.

Boşlukta asılı kalan bakışlarım yeniden onu buldu. "Şu saatten sonra kızmanın ne faydası var? Hem istemesem dahi bir şekilde kardeşim. Annesine öfkelenmiş, belli. Abla olmak zor..."

Dalgalı bakışlarındaki duygu bu defa netti. *Hayranlık*. Ben sarhoştum ya da. Bu bakışın kafamı daha da bulandırmasına

izin vermeden önüme döndüm. O gelene kadar sarhoş falan değildim oysa. Ayarlarımı sıfırlıyordu.

"Sen neden geldin?" dedim yeniden önüme döndüğümde. "Umarım arkanda bıraktığın pislikleri toparlamak içindir." Yeniden ona döndüm. "Ben sana *demliği boşalt, çöpü at, bulaşıkları da mutfağa götür* demedim mi?"

O da koltukta geri yaslanmış, sülalesi rahat bir şekilde kollarını gövdesinde bağlamıştı. Başını geri atıp gözlerini kapattı. "Çok şey dedin Ahu."

Gözünün kapalı olması lehimeydi. Yüzünü ve çene altındaki derin gamzeyi izleyebilirdim. "Hani ne anlatırsam dinlerdin."

"*Dinlerim* dedim. *Yaparım* demedim."

Dudaklarımda saçma bir tebessüm oluştu. Yeniden önüme döndüğümde başımı iki yana sallamak zorunda kalmıştım.

"Seni merak ettim." dedi aniden.

Bu kadar net olmamalıydı. Gerçekten bocalıyordum. Bakışlarımı ona çevirdiğimde hâlâ gözleri kapalı ve en rahat konumundaydı. Söylediği şeyle benim yüreğim takla atmıştı oysa.

"*Buluşalım* demedin."

"Buraya geleceğini biliyordum."

"Nasıl?"

"Okunması zor biri değilsin."

"Mesela?" dedim bakışlarım yüzündeyken. "Ne okudun bende?"

Gözlerini araladı. Tavandaki bakışları yavaşça bana döndüğünde keskin kahveler ile yüz göz olmak bir şişe birayı daha içmişim etkisi yaratmıştı. "Yalnızsın." dedi.

Gülümsedim. "Bu okunması çok da zor olan bir şey değil."

O gülmüyordu oysa. "Zordur Ahu." dedi. "Okunması en zor şey yalnızlıktır. Sana bakanlar yıllarca bu yalnızlığı değil öfkeni görmüş. Okuyamamışlar, yetmemiş dikenlerinin olduğuna inandırmışlar."

Genzime saniyesine dolan sızı inanılır gibi değildi. "Öyle değil miyim zaten?"

"Değilsin." dedi anında. "Hak edene hak ettiği gibisin sadece. Olması gereken de bu. İstemediğin kimseye şefkat dağıtmak zorunda değilsin."

Bakışları derinleşen bu defa bendim. Onunla ilk karşılaşmamız ve ilk günler düştü aklıma. Bu denli derin bir adam olacağını tahmin dahi edemezdim. Ağzından lafı cımbızla almak dursun doğru düzgün konuşmuyordu bile. Kurduğu uzun cümleler velinimetti. Şimdi kurduğu bu cümleler ise hem oydu hem değildi. Belki de o da kendini benim gibi bir duvar arkasına saklamıştı. O görünen Tulpar'dı. Bu ise Timur.

"Senin de mi yalnızlığını okuyamadılar?" dedim aniden.

Bakışları dalgalandı. Yeniden önüne dönerken derin bir nefes vermişti. "Bazı kitapların kapağı hiç açılmaz."

"Sana bakanlar da yıllarca dışından yargılamış o zaman." dedim. "Sert, suratsız, umursamaz ve sessiz olduğuna inandırmışlar."

Edebiyatıma derin bir darbe indirdi. "Öyleyim zaten."

Haklıydı lakin. Gülmüştüm ister istemez. "*İlginç bir adamsın* diyelim."

Umursamazca dudak büzdü. *Nasıl istersen...*

"Seni ölüm olduğuna kim inandırdı peki?" dediğimde ise ifadesi gözle görülür bir şekilde bocaladı. Tavandaki bakışları yeniden bana dönmüştü.

Tek kaşı havalandı. *O nereden çıktı?*

"Öyle demiştin." dedim. "*Ben ölümden başka bir şey getirmem* demiştin. Neden öyle söyledin?"

Sessiz kaldı. Kısa bir an gözlerimde oyalandı gözleri. İnce, yakalayamadığım ama derin bir acının izleri vardı keskin kahvelerde. Bu defa o göstermedi, ben gördüm. "Seni de buna inandırmışlar." diye devam ettim. Geri durmadım. Bu defa net olan ben oldum. Hafif sarhoşluktan gelen deli cesareti de olabilirdi bu. "Oysa sen umutsun. Güvensin. Sen varsan ölüm olmaz."

Bunları hep radyodan ima yollu söylemiş, yüzüne hiç net bir şekilde söylememiştim. Beklemiyor gibiydi. Bocalamıştı ama bunu da her zamanki gibi belli etmiyordu. "Ben değil." dedi. "Sevgim ölüm."

Başımı usulca iki yana salladım. "Okumasını bilene roman, okumasını bilmeye o romanın içindeki tek bir sayfasın Timur Tönge." Başıma hafif bir ağrı dolunca bakışlarımı ondan kaçırıp yeniden arkamda yaslandım. "Senin adın bile bana umut... Sevgin mi ölüm olacak?" mırıltım belli belirsizdi. "Saçmalık." Aynı saniyelerde başımı hızlı geri atmış olmalıyım ki kafam hafifçe duvara vurmuştu. Minik bir inleme ile ileri doğru toparlandım. Ciddi anlamda bir denge sorunum vardı.

Elimi başımda acıyan noktaya atacakken onun elini hissettim saçımda. "Kaç şişe içtin de düz duvara kafa atıyorsun?"

Güldüm. Saçma bir alıklık içindeydim. Çok içmemiştim oysa. İçkiye dayanıklı olmadığım halde bunu yapmaya devam etmem büyük aptallıktı ama gelişine her defasında hazırlıksız yakalanıyordum. Elimi elinin üzerine attım. Ilıktı teni. Bakışlarımı ise yanımdaki ona çevirdim. Diğer elimin parmaklarını ona doğru ilerletip baş ve işaret parmağımın arasında minik bir boşluk bıraktım. "Şu kadarcık."

Önce parmaklarımda, sonra gözlerimde gezindi. Boynumdaki yaraya değip, dudaklarımın üzerinden geçerek yeniden gözlerimi buldu. Bir şey hatırlamış gibi dalgalanmıştı keskin kahveler.

"İçme bir daha." dedi sadece. "Sana yakışmıyor."

Doğru diyordu. Sapıtıyordum. Uslu uslu, "Tamam." demem bu yüzdendi.

Sessiz kaldı. Benim elim elinin üzerinden sıyrılmıştı ama onun eli hala saçlarımdaydı. Sızlayan noktayı hafifçe ovuşturuyordu. Böyleydi işte sevgisi. Elleri sert ve büyüktü belki ama dokunuşu bir o kadar hafifti. Zarar vermekten, incitmekten korkar gibiydi. Dokunuşu böyle olan bir adamın mı sevgisi ölüm olacaktı. Saçmalıktan da öte bir saçmalıktı. Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerimiz denk düştü.

Güldüm yarımca. "Beni kapından kovmaya devam etmeliydin Tönge."

Yüzü hala yakındı. İkimiz de yan yanaydık ama bu mesafenin hangimiz tarafından hangi ara kapandığını bilmiyordum. Elini saçımdan çekmedi. "Katılıyorum..." diyen sesi derindi. "Kesinlikle bunu yapmalıydım."

Çenesindeki gamzeye ya uzaktan ya alttan bakıyordum. Bir kere dokunma fırsatı olmuştu. Bu bir alışkanlık değildi ama bunun isteği ile şu an aynı parmağım sızlıyordu. Bir ip bağlıydı sanki kokusuna, ucunu bana bağlamıştı. Yaklaştığı anlarda uzaklaşmam imkansızlaşıyordu. Bu iş artık benim boyumu da aşıyordu. Güvenden fazlası, umudun ise bin katıydı. Kalbimi sızlatıyordu.

"Neden yapmadın o zaman?" derken yanımdaki varlığından rahatsız değildim. Verdiği güven böyle bir histi işte.

Yine netti. "Kıyamadım Ahu..."

En çok ben bana kıyardım oysa. Herkese su sunar, kendi yarama tuz basardım. Derinlere ulaşıp kalbime vuran hissin ne olduğunu biliyordum. Ama bu denli derinini hissedişim ilkti. Düşmüştü Ahuzar zırhım. Yine Ahuydum. "Çok başını ağrıttım değil mi?" diyen sesim kısıktı.

Bakışlarını benden koparmadı. Elini saçımdan çekmedi.

Yine aynı şey oluyordu. Genzim sızlıyordu. Bu kadar ağlak bir insan asla değildim. Başımı okşamaya bir son vermedikçe susacak gibi de değildim. "Elini saçımdan çekmezsen ağlarım." dedim en net şekilde. Sesim titremişti. Sürekli aynı klişe içine girmekten bunalmıştım. Ağlamak falan istemiyordum.

Çekmedi.

"Ciddiyim." diye kendimi yeniledim. "Daha fazla senin yanında ağlamak istemiyorum."

Yine çekmedi. Ne elini ne gözlerini.

Ağlarım derken ciddiydim. Dolan bakışlarımı gözlerinden kaçırıp önüme döndüğüm anda gözümden firar eden bir

damla yaş bacaklarımın üzerindeki ellerime düşmüştü. Yaşlar çoğalmaya başladığında elimi alnıma attım. "Buraya gelmeseydin ağlamazdım!" diye kendimce çıkıştım. Artık hem sarhoş hem duygusaldım.

"Gideyim mi?"

"Hayır, gitme!" diye çıkıştım anında. Burnumu çektim. Eli saçlarımdan ayrıldığında içli bir nefes verip avuç içimle yanaklarımı silmeye çalıştım. "Gardımı düşürüyorsun!" diyerek isyan etmek zorunda kaldım.

"Sen bana daha fenalarını yaptırıyorsun, emin ol."

Yine isyankârdım. "Bana böyle şeyler söylersen yanlış anlarım! Ne olsun istiyorsun sen?"

Dudağının bir kenarında derin bir tebessüm belirmişti. Bakışları yüzümün her köşesinde gezindi. "Asıl sen ne olmasını istiyorsun Ahu?"

Yine fazla yakındı. Hayır, o değil. Ben yaklaşmıştım bedenine ve yüzüne. O köşeye sıkışmış gibi dikleşmiş, tepeden tepeden bana bakıyordu. Adamı koltuğun köşesine sıkıştıran bendim. Cidden ben ne olmasını istiyordum? Yavaşça geri çekildim. Bu geceden sonra kesinlikle içkiye tövbe edecektim. *Çantam yok* şokunu atlatamadan adamı köşelere sıkıştırma şoku içindeydim ama şu an buna pişman değildim. Yarın sabah pişman olacaktım.

"Ben ne yaptığımı biliyor muyum sence?" İsyanı ile geriledim. Yeniden başımı atacakken elini saçlarımda hissettim. Aynı şekilde kafamı duvara vurmama engel olmuştu. "Yine ağlarım. Elini saçımdan çek!" diye çıkıştım.

Güldü bu noktada. Hem de tebessümden de öteye giden derin bir şekilde. "İçkiden nefret ederim ama şu hallerin..."

"Gülme." diye isyan ettim bu sefer de.

"Sebep?"

Yeniden gözlerine bakmak zorunda kalırken cevap olarak elimi yavaşça kalbimin üzerine yerleştirdim. *Kalbim sıkışıyor*diyemedim. Bu defa da o benim sessiz kelimelerimi okusun diye bekledim.

Bakışları önce elime sonra ise yeniden gözlerime değdi. Anladı. Okudu. Gördü. Gülmedi bu defa ama. Ondan ilk defa gördüğüm bir şekilde bakıyordu bakışları. Şefkat de diyemezdim buna, hayranlık da. Çok başka bir şeydi. Derindi. Elimin altındaki kalbim ise arsızca daha da hızlanıyordu.

"Öyle de bakma..." diyen mırıltım çaresizdi. Elimi yeniden hızla atan kalbimin üzerine bastırdım. İki kere hafifçe vurdum. "Anlıyor musun? Zaten yeterince derdim var! Birde bununla mı uğraşayım?" Bu noktada yükselmek zorunda kalmıştım zira duygu değişiminden başımı döndürüyordu.

Gülerken derin bir nefes vermişti. "Biz bu işi buradan nasıl döndüreceğiz Ahu..?" derken mırıltısı ve nefesi yakındı. Sigara kokması lazımdı. Ama deniz kokusu öyle baskındı ki; derin dalgalardan başka bir şey vurmuyordu yüzüme. Omuzuma dökülen saçlarımı parmak uçları ile geri iteledi. Hayranlık dolu bir ifade ile gezindi gözleri yüzümde.

Omuzlarımı hafifçe kaldırıp indirdim. Hiçbir fikrim yoktu. "Dediğim gibi. Beni terslemeye devam etmeliydin."

Netti. "Bir kere denedim. Ağzıma sıçtın."

"Ağzımı bile açmadım." diye homurdandım. Elim göğsümden düşerken yeniden önüme odaklandım. "Ayrıca sen beni dinleyecek adam mısın? *Bana bakma* dedikten sonra bana

bakmasaydın böyle olmazdı. Kendi kendime unuturdum seni ben. Fotoğrafını da yırtardım. Fularını da atardım. Radyoyu da dinliyormuşsun. Ben o radyoda da sana neler neler dedim haberin var mı?" Ellerimi iki yana açtım. "Ayrıca biz neden bunları koşuyoruz? Benim kardeşim kayıp!"

"Ne fotoğrafı?" dedi.

"Kardeşim diyorum!" diye direttim.

"Ne fotoğrafı Ahu?"

"Senin." derken yeniden ona döndüm. "Haberin yok mu?"

Boş bir şaşkınlıkla göz kırpıştırdı.

"Beyrut'ta, patlamadan hemen önce seni çekmiştim. Sonra fark ettim ben de." Alık bir tebessümle elimi yüzüne doğru kaldırdım. Yönümü ise tamamen ona çevirmiştim. Aradaki mesafeyi en aza indirdiğimde yine köşeye sıkışıp yerinde dikleşmek zorunda kalan oydu. Parmak uçlarım ürkerek gözünün bir köşesine yavaşça dokundu. "Sadece gözlerin görünüyor ama..."

Gözünün kenarına değen parmak uçlarıma eş değer olarak gözlerinin içinde anlamlandıramadığım bir gölge titredi sanki. Bedenine daha da yaklaştığımda iyice koltuğun en sonuna sıkışmıştı. Kıpırdamıyordu. Öylece bana bakıyordu. Parmak ucum göz kenarından yanağına doğru ilerledi. Yarın kesinlikle bunun için utanacaktım. Şu an değil. *Sarhoştum, hatırlamıyorum* derdim.

İtmedi elimi geri. Yanağı boyunca ilerleyip çenesindeki gamzede durmasına izin verdi. "Ahu..." diye mırıldandı.

Onaylayan bir mırıltı çıkardım. Bilincim yerindeyken yüzüne dokunduğum en net andı. Bölünsün istemiyordum. Nicedir

yüzünün detaylarının gerçek olup olmadığını merak ediyordum. Çenesindeki çukura batan parmağım memnuniyet içindeydi.

Yakınlığım yüzünden zorla yutkunur gibi oldu. "Ateşle oynuyorsun, farkında mısın?"

Güldüm. Ateş olan zaten bendim. O benim ayarlarım ile oynuyordu. Çenesindeki parmağımı çekmedim ama gözlerine bakmak ağır geldi. Midem bulanırken daha da sızlamasına neden oluyordu. Bir an başım döner gibi olduğunda alnımı hafifçe omuzuna yasladım. Bir elim hala yüzündeydi. Ayrılmaya pek niyeti yok gibiydi parmaklarımın teninden.

"Ateşi ilk yakan sensin..." dedim.

Bir elini sırtımda hissettim. Sessiz kalmıştı ama gövdesinden yayılan hisler devasaydı. Sarıp sarmaladı sanki.

"Fularını da sakladım..." diye mırıldandım anlamsızca. Neyi neden dediğime dair hiçbir fikrim yoktu. "Boynumdaki yaranın kanını ilk sen o fularla durdurmuştun."

Sırtımdaki eli omuzumdan kavrayıp öne düşen başımı dikleştirdi. Yüzümü avuçları arasına aldı. Şaşkın gibiydi. "Hepsini bunca yıl sakladın mı?"

Onaylayan bir ses çıkardım. "Her şeyi hemen unuturum. Seni unutmayayım diye sakladım. Hayatta ol, o patlamadan sağ çıkmış ol diye dua ettim." Gülümsedim. "Gül fidesine senin için dilek astım."

Keskin kahvelerde bu defa zırh yoktu. Belli belirsiz içi titredi. "Benim için mi?"

Gözlerim kapanıyordu. "Tönge için... Unutmadığım tek şey bu isimdi." Kafam önüme düşüp gözlerim kapanır gibi olduğunda yanağımda ki parmakları sayesinde dik durdum. "Ha birde heybetin." diyerek gözlerimi araladım. Salak salak sırıttığımı hissediyordum. Umarım yanılıyorumdur.

Bakışlarım yine çenesine takılmıştı. Elleri arasından sıyrılıp yeniden köşeye sıkıştırdım. Parmağım aynı noktayı buldu. Çenesinde ki çukuru. "Kadife'ye bile anlattım." diyordum o arada. "Ben unutursam o hatırlasın diye." Çenesinden gözlerine çevirdim bakışlarımı. "Bir şey soracağım. Burası doğuştan mı böyle?"

Sıkıştığı köşede derin bir nefes verdiğini duydum. Çenesindeki elimi yavaşça kavrayıp elleri arasına hapsetti. Bakışları dudaklarım ve gözlerim arasında gidip gelirken, "Harbi ateşsin sen..." diyen sesi ilk defa sert, ifadesiz ve umursamaz değildi. Darda gibiydi.

Yine gülümsedim. Bir amacı yoktu. Aynı şekilde karşılık verdim bu davetkar bakışlarına. Bir dudaklarına baktım bir gözlerine.

Bakışları kısa bir an için dudaklarıma takıldı. Hafifçe yutkundu. Gözlerini kapatıp başını hafifçe sağa eğdi. "Kendinde değil, oğlum. Sen kendini tut. Sen kendini tut..."

Ellerimi elinin altından çekip yeniden yüzüne ilerletecekken gözlerini açıp hızla yeniden kavradı. "Elimden bir kaza çıkacak, elin kolun bir dursun Ahu." Kendine gelmek ister gibi önüne bakıp dikleşti. Birkaç saniye için gözlerini kapatıp başını iki yana salladı.

"Ne kazası?"

Umursamadı sorumu. Bir eli yüzünü sıvazlarken diğer eli benim ellerimi tutmaya çalışıyordu. Birkaç saniye boyunca

önüne dönük bekledi. Kafasını toparlamaya çalışıyor gibiydi.

"Ya ama bana bak!" diye sızlandım.

"Bakarsam fena olacak, bir dur." diye homurdandı. Sıkıştırdığım köşeden kalkarken elinin içinde hâlâ bir elim vardı. O ayağa kalktığı için ben de kalkmak zorunda kaldım. "Kendindeyken yeterince yakmıyormuşsun gibi... Başıma gelene bak amına koyayım." şeklinde homurtusu geldi kulağıma. "Bahtımı sikeyim."

"Kendimdeyim zaten!" diyerek anlamsızca diklenişim bundan üç saniye sonraydı. "Sarhoş falan değilim yani!" Bu noktada elimi dudaklarıma kapattım. "Midem bulanıyor."

Derin bir nefes verdi. Tanıdık bir senaryo içindeydi. İçip içip adamın başına bela oluyordum. "Lütfen üzerime kus ki şu an düşündüğüm şeyler dursun Ahu."

Güldüm. Komikti. "İğrenç."

Derin bir nefes daha verdi. Aniden kendimi kucağında bulunca yadırgamadan kollarımı boynunda sarıp, başımı göğsüne yaladım. "Ay en sevdiğim." diye sevindim üstelik. Duraksadım. Başımı kaldırıp yeniden yüzüne baktım. "Hayır. En sevdiğim, omuzun."

Baktı önce. Sonra ise dudaklarına çarpık bir gülüş kuruldu. *La havle* der gibi başını yana yatırdı. Tam ilerleyecekken ben, "Bir dakika, bir dakika." deyince durdu. Keskin kahveler bendeydi. "Biz neredeyiz?" soruma karşılık birkaç saniye göz kırpıştırdı.

"Çiftlik." dedi.

Hatırladım. "Ha tamam." derken yeniden başımı göğsüne yaladım.

Yeniden ilerlemeye başladı. "Bir dakika, bir dakika." dedim.

Derin bir nefes verirken durdu. "Başladık yine." homurtusu ise duyulmayacak gibi değildi. Bana eğdi bakışlarını. "Efendim Ahu?" dedi sakince.

Baktım birkaç saniye. "Biz neredeyiz?"

Sakin bir nefes verdi. "Çiftlik." dedi aynı sakinliği ile.

Yeniden ilerledi. "Bir dakika, bir dakika." dediğimde bu defa durmadı. Kucağında benimle holde ilerliyordu.

"Efendim Ahu?"

Düşündüm. "Biz çiftlikte miyiz?"

Derin bir nefes daha verdiğini hissettim. "Şanlısın ki sadece içince beynin sıfırlanıyor."

Güldüm kendi kendime. "Bir de seni görünce öyle oluyor. Sağımı solumu karıştırıyorum." Başımı geri kaldırdım. Şaşkındım. "Senin burada ne işin var?"

Göz ucuyla bakıp yeniden önüne döndü. Aldığı nefesi kesik kesik bıraktı dudaklarından ama bu defa gülmüştü. "Yarın bunları hatırladığındaki yüz ifadeni görebilsem keşke." Odamdan içeri girmiştik. Beni yavaşça yatağın üzerine bıraktığında mide bulantımın etkisi ile sırt üstü döndüm. Başım ağrıyordu.

"Biricik yok..." diye mırıldandım.

Battaniyeyi ayak ucumdan üzerime çekti. "Defne diye bir arkadaşının yanında. Cihan'ı peşine taktım. Merak etme."

Battaniyeye sarılarak yan döndüm. "Kenan bir şey yaparsa."

Baş ucumda eğilip yeniden göz hizama geldi. Uzundu yine de. Hafifçe bana doğru eğilmek zorunda kalmıştı. "Onun derdi kardeşinle değil. Nerede olduğu ile ilgilendiğini sanmıyorum."

Haklıydı. Onun derdi benimleydi. Biricik sadece beni elinde tutmak için bir maşaydı. "Biliyorum." derken acı bir gerçeği dile getirmiştim aslında. "Her şey Hülya denen o kadın yüzünden."

Bir şeyler canını sıkmış ve kafasını karıştırmış gibiydi. Başını iki yana salladı. "Değil." Kesik bir nefesi bu defa burnundan verirken başını hafifçe öne eğdi. "Değil." diye mırıldandı kendi kendine. "Başka bir şey, başka bir şey..."

Sorgulayacak durumda değildim. Şakaklarım zonkluyordu. Tansiyonum bile düşmüş olabilirdi. Doğru düzgün bir şey yememiştim. Elimi battaniye altından çıkarmak istedim ama soğuktu. Yapamadım. Battaniyeye daha sıkı sarıldım. "Timur."

Öne eğik başını yeniden bana doğru kaldırdı. Minik bir mırıltı ile adını onayladı. Tatlı geldi o an gözüme. Gülümsemek istediğim bir andı ama düşünceler sivriydi. Batıyordu. Bazı şeyler artık kaldırabileceğimden daha fazlasıydı. Gözünde güçsüz bir insan imajı çizmek istemiyordum. Kimsenin düşüncelerini önemsemezdim ama o farklıydı.

"Kötü bir abla mıyım ben?"

Tepkisiz kaldı önce. Çenesinin hafif seğirişi sinirden değil, yutkunmasından kaynaklanmış gibiydi. Elini omuzuma attı. Yavaşça okşadı. Sessizce teselli veriyordu yine.

Dudaklarım yeniden büküldü. "Şunu *yapma* demedim mi? *Ağlarım* diyorum."

Devam etti. "Ona iyi baktın." dedi kokusu kadar dingin sesi. "İyi bir ablasın." Her sözünde yavaşça okşuyordu omuzumu. Sadece bana teselli verir gibi değildi. Ağırdı sesi.

İçimdeki kalbi kırık çocuğun boynunu büküyordu sesi. Ona kimse böyle seslenmemişti. Yastığa yanağımı daha çok sürtüp battaniyeyi başıma çekerek yüzümü ondan saklamaya çalıştım ama omuzumun üzerindeki eli battaniyeye baskı yapıyordu. Başaramadım. "Ağlayacağım. Bırakır mısın?"

"Görebileceğim bir yerde ağla Ahu." dedi anında. "Göreyim ki ne kadar yakacağımı da bileyim."

Battaniyeyi çekiştirmeyi bıraktım. "*Şöyle şeyler söyleme* demedim mi sana? Asıl sen benim ayarlarımı bozuyorsun."

Hafifçe gülümserken bir kaşı havalandı. "Sen benim ayarlarımı yerle bir etmeseydin ben de seninkilere bulaşmazdım."

Ters ters bakmaya çalıştım. Ama sonra neden ters baktığımı unuttum. Bakışlarım yumuşadı. "Biz neredeyiz?"

Bu sefer gülüşü tüm yüzüne yayılmıştı. "Çiftlik Ahu, çiftlik..."

Hatırladım ve panikledim. "Gitmem lazım. Adriel evde sanıyor. Uyumamam lazım."

Kalkmaya meylettiğimde izin vermedi. Daha doğrusu başım izin vermedi. Tekrar yastığa bıraktım kendimi. Sonra ise neden kalkmaya çalıştığımı da unuttum. Yeniden yan dönüp battaniyeyi boğazıma kadar çektim. Ama ellerim kıpırdamamıştı. O zaman üzerimi örten ben değildim. Kimdi?

Gözlerimin de hangi ara kapandığını hatırlamıyordum. Yavaşça araladığımda onu baş ucumda, aynı noktada

buldum. Üzerimi örten oydu. "Timur." dedim. *Senin kanatların var, sen görmüyorsun ama ben görüyorum* demek istedim ama dilim dönmedi. Belki de cesaretim yetmedi.

"Efendim."

"Evinde çok kitap var ama masanın üzerinde hep bir şiir kitabı var. Niye?"

Elleri en sonunda battaniyeden çekildiğinde gözlerimiz buluştu. "Okuyorum."

"Şiir mi?"

"Hayır. Sadece o şiir kitabını."

"Neden?"

Dudak büzdü. Cevap vermek istemedi belki de.

Güldüm. "Şaşırtıyorsun."

Sessizce bakmaya devam etti.

"Hep sever miydin?"

"Çok sevdiğim biri severdi. Onun için okuyordum. Sonra alışkanlık oldu. Ama boştu şiirler. Sonra..." Duraksadı.

"Sonra?"

Yine sessiz kaldı. Sıradan değildi ama bakışları. Her detayı ezberlemeye çalışıyordu. Eli aniden saçlarıma uzandı. Yüzüme düşen bir tutamı yavaşça geri iteledi. Bambaşka bir sihir akıyordu parmaklarından. Saçlarımda gezinen ellerinin boynumdaki yarada hissedince irkildim.

Saçma bir kıskançlık belirmişti içimde. Hani sevgisi ölümdü. Çok sevdiği kişi kimdi o zaman. Sormamalıydım belki ama yenik düştüm merakıma. "Çok sevdiğin kişi kimdi?" Aynı saniyelerde gözlerim kapanmıştı. Cevabı duymadan uyuyacağım diye çok korktum.

Parmak uçlarıyla çenemin altından başlayıp yara boyunca ilerledi. Cevap vermek için bir dakika boyunca yaranın üzerinde oyalandı. "Ablam..." dedi sadece. Tekrar tekrar aynı kısımda gezindi parmakları. Rahatsız olmam lazımdı ama olmadım. Hala gizliden gizliye sızlıyordu o yara. O okşadıkça geçiyor gibiydi acısı. Belki de kendime olan acımasızlığımın sızısı o yaraydı.

Gözlerimi açmadan, "Orası çok acıdı." dediğimi duydum ama ne dediğimi ben bile dedikten sonra fark etmiştim. Uyku ve sarhoşluk arasında sıkışıp kalmıştım. "Bütün kemiklerim acıdı ama geçti. O yara hala sızlıyor..."

Avuç içini tamamen o noktaya kapattığını hissettim. Soğuktan, havadan, her şeyden korumak ister gibi avucunun içine aldı. Kedi gibi avuç içine sürttüm yanağımı. Bu dokunuşu bekliyordu sanki o yara. İnce sızı aynı şekilde bir sıcaklığa avucunun içinde dönüştü. Uykuya dalmadan hemen önce, "Elin ölüm olmayacak kadar sıcak..." dediğimi duydum.

Sessizdi. Her zamanki gibi.

"Kan da sıcaktır..."

Zorla araladım gözlerimi. Yine saçmalıyordu. Keskin kahveleri uykumun arasından seçmeyi başardım. Elim yaramın üzerindeki elinin üzerine usulca dolandı. Sıcaktı eli ama yakmıyordu. Anlamıyordu. "Bendeki seni görmüyorsun..." mırıltım gözlerimin kapanmasına eş değer

olarak gittikçe kısılmıştı. Ağzımın içinde birkaç şey daha gevelemeye çalıştım ama başaramamış gibiydim.

"Gördüğüm için kaçamıyorum." dediğini işittim. Hafifçe gözlerimi aralamaya çalıştım. Buğuluydu görüntüsü. Gözlerim yeniden kapanmıştı. "Öyle bir bakıyordun ki bana..." dedi. Avuç içini hâlâ tenimde hissediyordum. Elim ise elinin üzerindeydi. Serçe parmağı benim parmaklarımı okşar gibi oldu. "Öyle bir inanıyorsun ki..."

Gözümü açmaya çalıştım ama başarısız olmuştum. Hafif, bulanık bir görüntü şeklinde seçmiştim çehresini. Yeniden her şey kararmıştı.

Birkaç dakika sonra, "Şiirler pençeyi kahrımdan olurken lerzan, beni bir gözleri Ahu'ya zebun etti felek, öyle mi?" diyen sesini en derinlerden seçtim. "Ahu'ya... Gözleri Ahu'ya..."

Zaman algımı yitirdim. Karanlığa düştüm ama dibe yaklaşırken yeniden aydınlığa ulaştım. Uyuyup uyumadığımı çözemediğim bir aradayken varlığı gitti. Üşüdüm. Elleri artık saçımda değildi. Bir süre sonra aniden şakağıma değen dudaklarının varlığı, nefesi ve deniz kokusu ile uykumun içinde dahi sendeledim. Uyanmak istedim ama olmadı.

"Yarın ne olursa olsun, doğum gününe dair sadece bu anı hatırla." diyen sesi değdi kulağıma. Saçlarımı okşadı elleri sanki. "Bunca zaman sen beni bir gülde saklamışsın. Şimdi sıra bende. Savaşın ortasında kalan sen olursan şayet..." Duraksadı sanki. Gözlerimi açmak istedim ama kirpiklerim birbirine karışmış gibiydi. Ellerini saçımda hissedince rahatladım. "Bütün savaş kurallarını baştan yazarım." dedi.

Gerisi yoktu. Andan kopmamak için dibine düştüğüm kuyunun duvarlarına tutunmaya, şakağımda hissettiğim dudaklarına ve sıcak nefesine tutunmaya çalıştım ama

karanlık daha derindi. Düştüm. Son bir kere daha hissettim parmaklarını yaramın üzerinde. Sonrasında yine dipsiz bir karanlığa düştüm.

Sabaha karşı benim kurmadığım alarm sesiyle uyandığımda başımda keskin bir ağır vardı. Baş ucumda ise şunca yıllık hayatımda doğum günümde aldığım en erken hediye. Dalına dilek diye astığım adam tarafından bırakıldığına emin olduğum *tek bir kırmızı gül*.

******

"Bugünlük bizden bu kadar efendim. Sizi Leman Hanım'ın istek parçası ile baş başa bırakırken hepinize iyi günler diliyorum. Rafet El Roman; *Bana Sen Lazımsın* diyecek. Keyifli dinlemeler efendim. Yarın aynı saatte buluşmak dileğiyle."

Önümdeki iki tuşu aşağıya çekip şarkının sesini yükselttim. "Ne güz ne güller ister, bu kalp bir sende titrer, yak haydi durma, senin bu küller..." diyen ses kulaklarımı doldurduğunda usulca kulaklığı çıkarıp masanın bir ucuna bıraktım.

O *gül* kelimesini duyana kadar her şey idare edilebilirdi oysa...

Gece programı yoktu. Akşam programı da bugünün son işiydi. Daha fazla radyoda oyalanamayacaktım yani. Eve

gitmem gerekiyordu. Bıkkın, bezmiş ve yorgundum ama ifadem yine düz ve duygusuzdu. Sabah telefonumun alarm sesiyle uyanmış, aceleyle eve geri dönmek zorunda kalmıştım. Alarmı kuranın o olduğuna emindim ama o yoktu. Gitmişti. Nefesi yanımaydı lakin. Tam şakağımda ve boynumdaki yaradaydı. Ne yaptığını bilmiyordum ama bir şey yapmıştı o yaraya. Artık sızlamıyor, yanıyordu. Baş ucumdaki gül ise artık başıma bela olmaya başlayan bazı duyguların özeti gibiydi.

İstemesem dahi dün geceyi hatırlıyor ve derin bir utanç duyuyordum. Adamı köşeye sıkıştırdığım anı hatırlayınca yüz ekşittim. Rafet El Roman değil de Azer Bülbül çalmam gereken bir gündü. Ayağa kalkıp çıkışa ilerledim. Defne'den gün boyu Biricik'e dair malumat almıştım. Evden hatta odasından çıkmadığını söylemişti. Hâlâ benimle konuşmak istemiyordu. Üstelemek istemediğim için sabırlı olmaya çalışıyor, içim içimi yese bile susuyordum.

Ben yıllarca hazmedememiştim o kadını. Onun da birden bunu anlamasını beklemek saçmalık olurdu. Tek dileğim vardı; benden uzaklaşmaması. Doğum günümü her zaman ilk o kutlardı oysa. Bugün kutlamadığı ilk doğum günümdü. Defne akşam sendeyim demişti. Her zaman ki gibi bir pasta ile kutlayacaktı. Tahmin etmek zor olmuyordu. Cengo ise öğlen uğramış, minik bir pasta üfletmişti. Yeni bir haber çıktığında alel acele yanımdan ayrılmak zorunda kalmıştı.

Çok kutlamaya gerek yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı. Tek bir kırmızı gül bütün yıllara bedel bir etki yaratmıştı. Etkisi inanılır gibi değildi. Eve götürüp onun anıları arasına bırakırken bunları ona anlattığım anın hafızama dolması ile sabah sabah bir de bunun utancı ile savaşmıştım. Uzun süre yüzüne bakabileceğimi sanmıyordum.

Radyo alanından çıkıp masama ilerledim. Birkaç evrak imzalamam gerekiyordu. Biri gelip bugün *benim programı sen sun* dese oyalanmak için ona bile *tamam* derdim. Odada sadece ben vardım. Herkes yine bir şekilde işten kaçmayı başarmıştı. Masama oturup öne düşen saçlarımı geri savurdum. Evrak imzalarken bir elim sol kulağımdaki küpelerin üzerinde geziniyordu. Beş tane olduğunu fark ettiğimde duraksadım. Altı olmalıydı.

İmza atan elim durdu. Masa üzerindeki aynaya uzanıp aldım. Biri düşmüş olmalıydı. Saçma bir ağırlık belirdi göğüs kafesimde. Beş benim için uğursuz bir rakamdı. Hiçbir şeyi beş kere yapmazdım. Üç, altı, dokuz şeklinde ilerlemeliydik. Yere bakındım. Yoktu. Sabah altı tane taktığıma emindim oysa. Masanın altına doğru eğildim.

"Bunu mu arıyorsun?" diyen sesini duyduğumda yüreğim birkaç saniye içinde dudaklarımda atmaya başlamıştı. Bu gerçekten delilikti. Dün gece yaşanan hiçbir şeyi hatırlamak istemiyordum ama hatırlıyordum. Beynimi kafamın içinden alıp incelemek isteyen bir bilim kurulu olursa şu an buna gönüllü olmak istiyordum çünkü utancım büyüktü. Artık ağzıma kesinlikle içki sürmeyecektim. Bu kendime verdiğim en büyük sözdü.

Adamı köşelere sıkıştırmış, yetmemiş gibi saçma sapan konuşmuştum! Daha da yetmemiş seni görünce kalbim tekliyor demesem bile demiş kadar olmuştum! Vurulmalı, bu ülkeden sürülmeliydim. Hızla doğrulmak istedim. Bu ani refleks ile başımı masanın üzerine vurmama engel olan şey, "Yavaş." diyerek elini başımın üzerine doğru uzatması oldu.

Eli başımın üzerindeyken en şaşkın bakışım ile baktım. Dünden bir anı daha düştü zihnime. Kafamı duvara vuruyordum. Elini başımın üzerinden asla çekmiyor, acıyan

kısmı ovuşturuyordu. Utancım büyüyordu. Masanın altından çıkmak istemiyordum.

Gözlerimi ona kaldırmadım. Dişlerimin arasından, "Ne yapıyorsun? Çeksene elini." diye soludum. Toplu bir yerdeydik!

Her zamanki gibi umursamazdı. Yere doğru eğilip kolumdan kavradı. "Kimse yok."

Artık şaşkın bir utanç içindeydim. "Kamera var!"

Bunu da umursuyor gibi değildi. "Bitti mi işin?"

Ona bakmamaya çalışıyordum. Dünkü cesaretim bugün yoktu. Kolumu usulca elinden kurtardım. Göz ucuyla baktım. Anlamsız bir ateşin ensemde gezindiğimi hissedince hızla sandalyeye geri oturdum. "Hayır, bitmedi."

İlerleyip yanımdaki İbrahim'in koltuğuna oturdu. Daha doğrusu koltuğu kırmak ister gibi kendini bıraktı. Kırabilirdi. Heybeti buna uygundu. "İyi." dedi aynı umursamazlığı ile. "Devam et. Ne kadar geç gidersen o kadar iyi." Göz ucuyla bakmaya çalışıyordum çünkü dün gece tam olarak adama yürümüştüm. Hatta koşmuştum. İnanılır gibi değildi. Aslında inanılırdı...

Masa üzerindeki *İbrahim* yazısına odaklandı kısa bir an. Hala umursamazdı. Koltukta gidebileceği kadar geri yaslandı. Masa üzerindeki kağıtlara hafif ekşimiş bir yüzle bakarken eliyle sağa sola iteledi.

Cevabı bilerek sordum. "Nereye gidiyoruz?" *Yarın ne olursa olsun bu anı unutma* demişti. Unutmamıştım şakağımdaki dudaklarını. Ama bunu boşuna söylemezdi. Bir şey olacaktı ve bunu biliyordu.

Pet şişedeki suyu aldı. Doluydu ama umursamadı. Masanın yanındaki çöpe attı.

Kaşlarım havalandı. "Ne yapıyorsun sen?"

Hala umursamazdı. *İbrahim* yazısını parmak ucuyla devirdi.

İbrahim nefreti sınır tanımıyordu. "Rahat bırak şu adamı."

Bana döndü. Dediklerimin hiçbirini umursuyor gibi değildi. Koltukta aynı rahatlığı içinde yayılmaya devam ediyordu. Bakmaması daha iyiydi. Dün dediklerim yüzünden kafamı masaya vurmak istiyordum. Kötü olan bu pişmanlığa rağmen bir yanımın bundan memnun olmasıydı zira karşıma oturan beyefendi dünden hiç de şikayetçi değil gibiydi. Aksine, ne dersem güldüğünü hatırlıyordum. Hem de büyük bir tebessümle...

İşini yap der gibi elini önümdeki kağıtlara uzattı.

Demesi kolaydı!

Kağıtlara odaklandım. Birkaç dakika sürdü. Aynı cümleyi beş kere okuyup hiçbir şey anlamamıştım. Anlamadan altıncıyı da okudum. Masamın ucuna bıraktığı minik küpeyi alıp diğerlerinin yanına taktım. Uğursuzluk gitmişti ama huzursuzluk gitmemişti. Kralşan'ın yanına gideceğimize emindim. "Adriel nerede?" derken evrakları köşeye toparlamıştım. Bakışları pür dikkat bendeydi. Göğüs kafesim sıkışıyordu.

"Aşağıda. Yolsuz yordamsız sik kırığı da kanal müdürünün yanında. O görüşmesini bitirene kadar aşağıya inmeni ve onu beklemeni istedi."

Göz devirdim. "Beyinsiz."

Onaylar gibi başını aşağı eğdi.

Kısa bir an konuşmadık. Anlamsızca bakıştık. Delici keskin kahveler kaçmam için köşe bırakmıyordu. Dün söylediği bir sözde çok haklıydı. Biz bu işi buradan nasıl çevirecektik, hiçbir fikrim yoktu. Gözlerimi kaçırarak ayağa kalktım. Topuklularımın üzerinde dik durmaya çalışırken avuç içlerimi siyah pantolonuma sürttüm. Cepkenin uçlarını çekiştirdim. Kadife ayağa kalkana kadar siyah giyme konusunda kararlıydım. Köşeden çantamı alıp ilerledim.

Ne olacağını biliyorsan söyle demek istedim ama sustum. Biliyor ve söylemiyordu. Bir bildiği olmalıydı. "Gidelim." dedim sadece. Ama bütün havam ile çantamı alıp ilerleyecekken çantamın ucu bilemediğim bir noktaya takıldığı için gerilemek zorunda kalmıştım. Sırası mıydı? Kaçmam lazımdı!

Çantanın kulpu masanın köşesine takılmıştı. Ters hareketlerle almaya çalıştım ama aynı saniyelerde titreyen ellerim yüzünden çanta yere düştü. Sövmem gereken bir andı.

Gülme sesi geldi kulağıma. İlk defa sesli güldüğü için şaşırmam gereken bir andı ama utancım daha büyüktü.

"Gülme!" diye çıkışırken en ters bakışım ile kendisine bakıyordum.

Hala İbrahim'in koltuğundaydı. Geniş geniş otururken keyifli bir ifade ile dudak büzdü. Utançtan girdiğim hallerin farkındaydı. Bazen adi bir adam oluyordu.

"Bugün gelmek zorunda mıydın yani?" diye çıkışırken yere eğilip ters hareketler çantamı aldım. "Adriel geri zekalısı nerede?" Milyarlarımın yerlere düşmesine yanamıyordum. Daha büyük utançlarım vardı. Hızla arkamı döndüm.

"Bu anı kaçıramazdım." dediğini duydum.

Gerçekten bazen adileşiyordu. Dönüp bakmadan kapıya ilerlemeye çalıştım. Elim kapı kolundayken açmamı durduran şey, "Hülya Kralşan' da orada olacak." demedi oldu.

Bildiği şey buydu belki de. Her şeyin farkındaydım. Kenan bu işi yüzleşmeden bırakmazdı. Eğlenecekti bizimle. Derin bir nefes verdim ama dönüp bakmadım. Gardımı düşüremezdim. "Orada olacak mısın?" dedim sadece. Güvene ihtiyacım olacak bir andı.

Sessizdi. Cevap vermedi. Gölgesini arkamda, elini hafifçe belimde hissettim. Yine sessizliği ile cevap veriyordu. Bazı sessizlikler derin kelimeler barındırırdı. *Buradayım* diyordu eli.

Diğer eli kapıya uzandı. Açıp belimdeki elini daha da bastırdı.

Dik dur...

Dediğini yaptım. Dimdik durarak ilerledim. Her zamanki yerindeydi. Bir adım arkamda. Dün geceye dair anıların hepsi zihnimde sanıyordum ama o an bir yenisi daha eklendi. *Yanımda ağla Ahu... Göreyim ki, ne kadar yakacağımı bileyim.*

Sana söz Ahu; her yeri kana bulasam dahi bu savaştan canlı çıkaracağım tek kişi sensin.

Her zafer senin için.

Savaş kurallarını yeniden yazarım.

Gönlüme ektiği gül tomurcuğu büyük bir kırmızı güle dönüşmeye başlıyordu. Aptallığa gerek yoktu. Hissettiğim şeyde şüpheye yer yoktu. Garip bir histi onu göğüs kafesimde taşımak. Hem güneş gibi yakıyor, hem öldürecekmiş gibi batıyordu. Binadan çıktığımda karşımda kalan dört siyah araba Kralşan'a aitti. Hülya Kralşan skandalı hala bastırılmamıştı. Bütün ülke bununla çalkalanıyordu. Bunun için kanala gelmiş olmalıydı. En öndeki arabaya ilerledim. Adriel bir gerideki arabanın sürücü koltuğundaydı.

Timur sürücü koltuğuna geçerken ben arka kapıya yöneldim. Kapıyı açmam ve kapatmak istemem aynı saniyeler içinde olmuştu. Kralşan karşımdaydı. Memnuniyetsiz bir ifade ile binip kapıyı kapattım.

"Hayatım." dedi anında. "Hoş geldin."

İfadesizce önüme bakmak tercihimdi.

"Gidelim Tulpar." Emrini verdikten sonra yine bana odaklandı. Sırıtıyordu adi herif. "Naber?"

"Seni gördüm daha kötü oldum."

Dönüp bakmamıştım ama minik gülme sesi kulağımın dibindeydi. "Ben de öyle düşünmüştüm." Bir hayli keyifliydi. "Biricik nasıl? Aşabildiniz mi süreci?" Ona dönen ters bakışımla keyifli gülüşü büyüdü. "Duydum ki aşamamışsınız. Ama üzülme. Sana harika bir sürprizim var. Keyfin yerine gelecek."

Cevap vermeden önüme döndüm. Kelimelerimi tüketiyordu.

"Şimdi sevinmedin ama görünce bayılacaksın."

Yola odaklandım. Araba saymak daha keyifliydi. "Gerçek açığa çıktı." dedim kısa bir sessizliğin ardından. "Artık cici

anneni tehdit edeceğin bir şey kalmadı. Daha ne kadar bu saçmalığa devam edeceksin?"

Siyah gözlerin içinde beliren tek bir ışık yoktu. "Seni cici annemi tehdit için kullandığımı düşünmen beni üzer. Yerin bende çok daha derinlerde."

Onu görmek istiyordum. Bu şeref yoksununu değil. Ama şu an o Tulpar'dı, ben ise Ahuzar. O bana bakamazdı, ben ise içimdeki bu ateşle ona dokunamazdım. Dişlerimi sıkarak yola döndüm. Sessizce ilerledik. Malikaneye gideriz diye düşünmüştüm ama boğazda, Kenan'ın takıntılı olduğu mekana gelmiştik. Eline çatal çapladığım mekân da burasıydı. Umarım masadan bıçaklar toplanmış olurdu. Elimi onun kanına bulamayacağıma söz vermiştim ama şansını zorluyordu.

Araçlar durduğundan herkesten önce indim. Yanımda beliren ilk oydu. Gözlerimi ona bilerek değdirmiyordum. Önünden sıyrılıp güven hissi ile dimdik ilerledim. "Bu yemek için bu kadar heyecanlı olduğunu bilsem dün yerdik." diyerek arkamdan geliyordu Kenan.

Dönüp bakmadım. Restorana girdiğimizde yanımdaydı. O ise hala bir adım arkamda. Ondan tarafa yönelmeye, Kenan'dan uzaklaşmaya çalıştım. Büyük salona gireceğimiz kapıya ilerledik. Ama kapıdan içeri girdiğimiz anda gördüğüm görüntü ile adımlarım olduğu yere çakılı kalmıştı. Büyük salon boştu. Kenan'ın takıntılı olduğu cam kenarı masada iki kişi karşılıklı oturuyordu.

Biricik ve Hülya Kralşan.

"En son yediğimiz aile yemeğinde Dimitri tadımı fazlası ile kaçırmıştı." dedi yanımdaki Kenan. Elini belimde hissettim. "Hazır bazı gerçekler açığa çıkmışken yine birlikte olalım,

doğum gününü ailecek kutlayalım istedim. Nasıl ama? Sürprizimi beğendin mi?"

Ben kapıda belirdiğim an Biricik'in bakışları karşısındaki kadından bana kaldırmıştı. Öfke yüklüydü gözleri ama beni gördüğünde ifadesi gözle görülür bir şekilde yumuşamıştı. Hafifçe dikleşti. İki gün içinde fazla şey yaşıyordu. Korkmuş, ürkmüş, ihanete uğramış gibi hissetmiş ve şaşırmıştı. Anlayabiliyordum. Ama sinir her zamanki gibi her şeyden daha baskın bir duyguydu. Gözümün önüne her öfke nöbetim anında inen siyah perdeyi indirmemek için derin nefes alıp vermeye çalıştım. Deniz kokusunu aradım. Buldum da. Sağ yanımdaydı. Bir adım arkamda.

Yıkılma. Buradayım.

Yıkılmadım. Yandan en ters bakışım ile baktım Kenan'a. Ama kendileri bu görüntüden bir hayli memnun gibiydi. "Beğeneceğine emindim." dedi bu bakış karşısında. Belimdeki elini bastırarak ilerlemem için destek oldu. "Çok bekletmeyelim anne kızı."

Artık sakınacak ve saklayacak bir şey yoktu. Kimseye numara yapmak zorunda değildim. Madem Biricik en büyük gerçeği öğrenmişti, kalanlarını da öğrenebilirdi. Belimdeki elinden hızla kurtulup onlara doğru ilerledim. Bu şerefsiz yüzünden artık tek bir taviz daha vermeyecektim. Masaya ilerlediğim süre boyunca Biricik beni izliyordu. Çantamı köşeye bırakıp Biricik'in yanındaki sandalyeyi şiddetle çektim.

Karşımdaki Hülya Kralşan son derece şıktı. Kırmızı, parlak bir elbise giymiş, saçlarını yemeğe değil de özel bir davete gider gibi şık bir topuz yapmıştı. Mücevherleri gerdanını ve kulaklarını süslüyor, parmaklarında birer yıldız gibi parlıyordu. Tam karşısına oturdum. Kenan ise masanın baş

köşesine kurulmuştu. Manyak, kırmızı özel bir koltuk getirtmişti. Tahta benziyordu. Mazoşist bir manyaktı!

Timur'un Kenan tarafına değil de benim arkama doğru ilerlediğini gördüm. Dediğini yapmış, bir adım arkamdan ayrılmamıştı. Kapının girişinde dikilen ise Adriel'di.

"Evet!" dedi Kenan harfleri uzatarak. "Öncelikle herkese iyi akşamlar. Dilerim keyifli bir yemek olur." Sadece ona keyifli olacağı kesindi. Ellerini birbirine vurup iki garson çağırdı. Ellerinde sunumlar ile geldiler. Hepimizin önüne başka bir et yemeği bırakırken sadece Hülya Hanım'a bir kase çorba vermişlerdi. Garsonlar çekilene kadar kimse konuşmadı.

"Yemek için sabırsızlanıyorum." dedi Kenan. "Irmak yok. Biraz eksiğiz ama sevgimiz bu eksiğimizi kapatmaya yeter, öyle değil mi hanımlar?"

Kimseden ses gelmedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." diyerek etine odaklandı Kenan. Bir dilim kesip ağzına attığında aldığı tattan memnun bir ifade ile gözleri kapanmıştı. "Bayılıyorum şu lezzete." Hülya Hanım'a döndü. "Babam da çok severdi. Hatırlıyor musun cici anne? Gerçi sende kocadan çok ne var? Hangisinin ne sevdiğini nereden hatırlayacaksın." Bize döndü. "Değil mi kızlar? Sizin babanız sever miydi et?"

Sessizdik. Bakmıyorduk birbirimize. Daha doğrusu Biricik bana bakmıyordu. "Severdi." derken dik bakışları annesi olduğunu yeni öğrendiği kadındaydı.

Keyiflendi Kenan. "Hatırlıyor musun babanı Biricik? Biraz bahsetsene bize? İlyas Soykamer nasıl bir adamdı? Herkesin övgü ile bahsettiğini duydum."

Titriyordu Hülya Kralşan. Ama muhabbet yüzünden değildi bu korkusu. Önündeki çorbaya bakarken ter şakaklarına doğru süzülüyordu.

Biricik ise Kenan'a değil, sadece ona bakıyordu. "Onu böyle bir sofrada anmak istemem." dedi. Küçük bir kız çocuğu gibi değil, yetişkin gibi konuşuyordu. Belki de bunca zaman onu fazla küçük gören hep bendim. Fazlası ile resmi bir soru sordu. "Babamı terk ettiğiniz doğru mu Hülya Hanım?"

Ondan böyle bir hamle beklemiyordum ama şu an tamamen benim yetiştirdiğim kızdı. Bu çenemi daha da yukarı dikmem konusunda bana cesaret verdi.

Titreyen gözlerinde dönen derin bir korku ve kireç gibi bir teni vardı Hülya Hanım'ın. Bakmıyordu yüzümüze. "Ben..." dedi sadece.

"Terk etse iyi." dedi Kenan. "Kaçtı." Yalandan bir üzüntüye büründü. "İnan Biricik bu gerçek, ablanla bizi de yıllardır derinden yaralıyor."

"Ablama bu yüzden mi yardım ettin?" dedi Biricik. "Beyrut'tan, bu kadın istedi diye mi getirttin?"

Ondan annelik beklemesi onun annelik yapmayışından daha da kalp kırıcıydı.

Güldü Kenan. Hem de yüksek bir sesle. "Sanmam. Kendisinden yüksek seviyede bir annelik bekleme. Duydum ki seni daha kırk günlükken bırakıp kaçmış mesela. Sen açlıktan ağlarken o babamın yatağını ısıtıyordu."

Yanımdaki Biricik'in çenesinin titrediğini gördüğümde öfkeyle kapandı gözlerim. "Sus." dedim dişlerimin arasından.

"Gerçekler sevgilim. Küçük kardeşlerimiz artık bazı şeylerin farkında. Daha fazla saklayamayız." Hülya Kralşan'a döndü. Göz ucuyla baktı sadece. Bu bir uyarı olmalıydı. Olduğu yerde dikleşirken zorla kaşığa uzandı Hülya Hanım. Titreyen elleri ile önündeki çorbaya kaşığını daldırıp dudaklarına götürdü ama elleri öyle titriyordu ki; benim dahi bakışlarım sorgular bir hal almıştı.

"Irmak?" dedi Biricik kekeleyerek. "O nerede?"

Ağzına bir parça eti daha yemeye başladı Kenan. "Haberi yaptıran o. Onun için de kabullenmesi zor bir süreç oluyor, emin ol. Biraz uzaklaşmak istedi.." Bana baktı. "Biz büyükleri olarak kardeşlerimizi düşünmeliyiz, değil mi bebeğim?"

Masada tek bıçak onun elindeydi. Bilerek benim önüme bıçak getirmediğine emindim zira şu an gırtlağına saplayabilirdim. Çatalların ucu dahi düzdü. Tırnaklarımı avuç içime geçirmek zorunda kaldım.

Kenan yeniden Hülya'ya baktı. Bir kaşık alıp bırakmıştı çorbadan. "Çorbanı soğutma cici anne. İç." dedi sakince.

Hülya Hanım titreyerek bir yudum daha aldı. Sonra bir yudum daha. Onu izliyordum. Neredeyse bayılmak üzeydi. Tek sorunu bizimle yüzleşmek olamazdı.

"Hep böyle yavaş yer." dedi Kenan gülerek. "Bu arada sakın ablana kızma." diyen devam etti. "İnsan anne babasını seçemiyor. Ben de babamı seçemedim mesela. O yüzden yok ettim. Kafasına sıktım ama ölmedi, şans işte. Çekilecek çilesi varmış demek ki." Dünyanın en normal şeyini anlatır gibiydi. "Ama benim seçmediğim bir şeyi neden kendime kambur edip sırtımda taşıyayım ki? Haksız mıyım Ahuzar?"

Zorla yutkundum. Biricik bu noktada korkmuş olmalıydı ki masa altındaki bacağı titriyordu. Kenan'ın psikopat yüzü ile

yeni karşılaşıyordu. Elimi bacağının üzerine atıp varlığımı belli ettim. Ben buradayken ona kimse dokunamazdı. Bakışlarım anne denilen kadındaydı. Soluk alırken dahi zorlanıyor gibiydi. Boynundaki kolyeleri ilk defa gururla sergilemiyordu. Onu bunaltmış gibi çekişirken parmakları da titriyordu. Göğsümü kaplayan huzursuzluk kaburgalarımı kıracak gibiydi.

"Anneniz de size yük." dedi Kenan. "Öyle değil mi kızlar?"

Sessiz kaldık. Biricik'in korkusu büyümüştü. Bacağının üzerindeki elimi sıkıca kavrarken parmakları da titriyordu.

"Biricik gitsin. Biz konuşalım." dedim.

Gitmem diyemedi Biricik. Elimi daha da sıktı sadece.

Kendim için eğilip bükülmezdim ama kardeşim için yapamayacağım şey yoktu. "Lütfen." diye direttim. "İlk defa bir şey istiyorum senden. Lütfen..."

Yalandan bir üzüntüye büründü. "Ama sen benim kendimi izah etmeme izin vermiyorsun bebeğim." dedi saçma bir mahcubiyetle. "Biricik beni yanlış tanıyacak." Yeniden Biricik'e odaklandı. "Normalde çok duyarlı bir insanımdır. Ahuzar bilir. O yüzden sizin yaşadığınız bu acıya daha fazla tepkisiz kalamadım. Hem Bugün Ahuzar'ın doğum günü. Ona bir sürpriz yapmak istedim." Bakışları artık bendeydi. "Ve sırtındaki kamburu temizlemeye karar verdim."

Aynı dakikalarda Hülya Kralşan'dan minik bir öksürük sesi yükseldi. Boğuluyor gibiydi. Elini gerdanına attı.

"Kırmızı şarabı iç." dedi Kenan sakince.

Titreyişi artık iç çekişlere dönüşmüştü. Şaraba uzanan elini dahi kontrol edemiyordu. Olacağı o an anladım. Derin bir

uçurumdan aşağıya yuvarlanan bir taş eteklerinde süzülen denize nasıl düşerse gerçek de öyle büyük bir şiddetle düştü zihnime.

"Biricik gitsin!" dediğimde yerimde dikleşmiştim.

"Abla." diyecek oldu Biricik.

Kenan'ın bakışlarına çöken karanlığı tanıyordum. Geceden daha karanlıktı. Hiçbir aydınlık yoktu. Ve bu zifiri şu an sadece Hülya Kralşan'a odaklanmıştı. "Sana *şarabı iç* dedim." diye her kelimeyi bastırarak diretti.

"Sana *Biricik gitsin* dedim!" diye en sonunda bağırdım.

Duymuyordu bile beni. Derdi biz değildik. Bizim gölgemizde kendi kinini kusuyordu Hülya Kralşan'a. "Şu şarabı iç!" diye o da yükseldi.

Bu Hülya Kralşan için patlama noktası olmuştu. Şiddetli bir ağlama ile kadehi kavrayıp büyük bir yudum aldı. Elleri öyle titriyordu ki, şarabın yarısı yere ve masaya dökülmüştü. Ürpertim ve paniğim benim için değil, Biricik içindi. Ben onun vahşeti ile daha önce defalarca yüz yüze gelmiştim ama Biricik masumdu. Ne kan kokusu almış ne de görmüştü. O bunları yaşamasın diye bu mücadelenin içindeydim.

"Biricik, kalk!" diyerek hızla oturduğum yerden kalkıp onu da kaldırdım.

Kenan'ın gözüne inen perde kolay sıyrılacak türden değildi. Karanlık ifadesi bana döndü. "Otur şuraya!" diye öfke ile bağırdı. Her zamanki keyifli ifadesi ölümle kaplanmıştı. Gerçek yüzü tam olarak buydu.

"Siktir git!" diyerek ben de kendisine bağırdım. Hiçbir zaman geri durmamıştım.

Biricik'i kolumun altına çekip ilerletecekken Hülya Kralşan'dan yükselen yoğun öksürük sesi ile adımlarım olduğu yere çakıldı. Beni durduran öksürmesi değil, her öksürüğünde ağzından boşalan yoğun kandı.

Devasa bir çığlık atarak korku içinde yüzünü göğsüme sakladı Biricik. Gördüğü görüntüsünün şaşkınlığı ile titriyordu. Artık onu buradan götürmek için çok geçti. Kadife'den sonra bir beyaz daha kana bulanmıştı. Kollarımı ona dolayıp göğsüme bastırmaktan başka bir şey yapamadım. Hülya Kralşan bir kere daha öksürdüğünde ağzından akan kanlar kırmızı elbisesine ve gerdanına dağılmıştı. Elini boynuna attı. Kaldığı kan gölünün içinde boğazındaki inci kolyeleri çekip kopardı. Her bir inci tanesi yerdeki kana karıştı. Her bir beyaz yine kana bulandı.

Elimi yüzünü göğsüme saklayan Biricik'in kulaklarına bastırıp öğürme seslerini duymasına engel olmaya çalıştım. Duyduğu her seste bir çığlık atıyordu.

Zevkle izliyordu Kenan bu görüntüyü. Dudaklarındaki tebessüm ilik donduracak türdendi. Hülya Kralşan ise artık tamamen nefessiz kalmıştı. Kendi kustuğu kanda boğuluyordu. Bakışları dakikalar sonra ilk defa bana değdi. Kahvelerinde yine zerre pişmanlık yoktu. Kendi canına yanıyordu. Kendi ölümüne ağlıyordu. Zehirliydi yediği çorba ve içtiği kırmızı şarap. Bilerek yemiş ve içmişti. Yıllar önce işlediği günah da zehirliydi. Bilerek devam etmişti.

Senin doğduğun gün, benim öldüğüm gün demişti bir keresinde küçük Ahuzar'a.

Daha önce terk edecekmiş babamı ama bana hamile kaldı diye terk edememiş. Öyle derdi. Yalandı. Kendini o kadar çok seviyordu ki; kendinden ayrılıp ayrı bir ben olan hiçbir parçaya tahammülü yoktu. Ondan bir parçaysan o olmak

zorundaydın. Onu ezip geçemezdin. Saçlarımın ondan daha uzun olmasına izin vermezdi mesela. O hep düzenli giyinirken babam beni banyo yaptırmasa elini bile sürmezdi. *Bana bakma* derdi sık sık. Sonra fark etmiştim gerçeği. Ona benzemiyordu gözlerim. Güzeldi.

"Doğum günün kutlu olsun Ahuzar." derken kendi içkisinden keyifli bir yudum alarak kırmızı koltuğunda geri yaslanmıştı Kenan. "Sırtındaki kamburu alıyorum. Lütfen bana sonsuza kadar minnettar kalmaya devam et."

Benim için değil, kendi için yapıyordu. Gözlerindeki intikam ateşi görülmeyecek gibi değildi. Hülya Kralşan'ın bir kan kümesi daha dudaklarından boşalıp masayı kana buladığında bakışları birkaç saniye için gözlerimde asılı kaldı. Ölümün soğukluğundan başka hiçbir ruh yoktu gözlerinde. Belki de bir ruhu yoktu. Başı önündeki tabağa düşmeden önce baktığı son göz benim gözlerim oldu. Yaşattığı kadar acı yaşadı mı bilmiyorum ama babamın ölüm döşeğinde kustuğu kan kadar kan kusmuştu. Ve ben babam öldüğünde bunu görmediğim halde ağlamıştım.

Annemi ise ölürken izledim. Haklı çıkmıştı. Doğduğum gün, öldüğü gündü. Küçük Ahuzar çok içerlemişti bu söze. *Çocukların kırık kalpleri en büyük duadır* derdi babam. Yine haklıydı.

İçimde beliren tek duygu acımaydı. Kalbim de ölüydü. Ölüler çabuk soğurdu. Her şeye rağmen bütün kalbimle daha iyi bir hayat sürmesini dilerdim oysa. Sesler sustuğunda Biricik bakacak gibi olmuştu. Kollarımı bedenine sıkıca dolayıp engel oldum. Öldü bilmişti annesini. Öyle kalmalıydı. Bu halde görmemeliydi. Ben de daha fazla bakmadım. Bakışlarımı diğer yana çevirdim. Timur vardı karşımda. Elleri önünde bağlıyken ifadesiz bakışları pürdikkat bendeydi.

Yarın her ne olursa olsun bu anı hatırla demişti. Şakağıma değen sıcak nefesi, yarama dokunan şifalı elleri vardı. Timur'ken heybeti, Tulpar'ken görünmez kanatları vardı. Benim için ise sadece o vardı. Kardeşimi göğsüme daha çok çekip sakladım. O ise Tulpar'ın görünmez kanatlarını üzerime doğru açtı sanki. Masanın diğer ucunda bir kıyım yokmuş gibi kanatlarının altına aldı.

Gözlerini yavaşça kapatıp açtı. *Buradayım...*

Gözlerimi kapatıp ruhumu ona yaslandım. Kanatlarının bizi sarmalamasına izin verdim. Ölüm ortasında, bir kan gölünün içindeyken dediğini yapıp bugünü hiç yaşanmamış saydım. Sadece onu ve şakağımdaki sıcak nefesini düşündüm. Bir gül fidesinin dalına astığım umudun daha büyük bir gül tomurcuğuna dönüşmesini izlemiştim. Bu bir mucizeydi. Hayalimde karşıma sadece onu aldım. Tulpar'ın kanatları, Timur'un heybeti ile sarmalanmışken bütün ölümleri onunla arkamda bıraktım.

Kandan kırmızı bir gül yaptım. Arkamda kalan ölüme değil, sadece onun verdiği yaşam dolu güle baktım.

******

Hülya'nın helvasının kavrulacağı satır arası bu nokta kdksjsjd

Gelecek bölüme kadar kocaman öpüldünüz bebeklerrrr 😘

□❤□□

16. BÖLÜM

"Birdenbire,
Birdenbire;
Her şey birdenbire oldu,
Kız birdenbire, oğlan birdenbire,
Yollar, kırlar, kediler, insanlar...
Aşk birdenbire oldu,
Sevinç birdenbire..."

****ORHAN VELİ KANIK***

□❤□□

Bedeller, canını yaktığı kurbanları önünde ödendiğinde kimi için bu rahatlatıcı bir intikam, kimi için ise yine derin bir yara olarak kalırdı. Ben kurban değildim. Kendimi o bataklıktan çıkaralı bir hayli zaman geçmişti. Kendi kendime bile acımamış, babam öldüğünden beri kimsenin saçımı okşamasına izin vermemiştim. *Kurbansın* demişti bütün sesler kulağıma. İnadına tırnaklarımı çıkarmış, öfkeye

bürünmüştüm. Kabul etmeyeceğim gerçekler vardı. Bu ilkiydi.

Ne yaparsam yapayım inkar edemeyeceğim gerçeklerin ilki ise şu an kollarımın arasında titreyerek uyumaya çalışıyordu. Asıl kurban; Biricik.

Annesini yıllarca öldü bilmişti. Benden başkasını görmemiş, *aile* diye sadece bana sarılmıştı. Yıllar sonra annesinin aslında ölmediğini, onu terk ettiğini öğrenmişti. Ve bunu öğrendikten saatler sonra annesini bir daha öldürmek zorunda kalmıştı. Zihnindeki ilk ölümün tohumlarını biz atmıştık. Ama bu defa ölüm en canlı şekilde karşısındaydı. Hülya Kralşan terk ettiği kızlarının önünde ağzından kan kusarak saatler önce son nefesini vermişti.

Hâlâ şoktaydım.

Olayı idrak edebilmem günlerimi alacak gibiydi ama Biricik öyle büyük bir korku içindeydi ki kendi düşüncelerimi toparlayamıyordum. Kenan'ı daha fazla dinlemeden Biricik'i alıp çıkmıştım o restorandan ama eve gelene kadar ağlama nöbeti geçiren Biricik yüzünden elim ayağım birbirine karışmıştı. Biricik'in gözlerini kapatmaya çalışırken son gördüğüm şey Hülya Kralşan'ın masaya vuran başı, açık gözleri ve ağzından boşalan kanlar olmuştu. *Benim ölümüm sandığın kadar basit olmayacak, ama senin ölümün işte bu kadar basit olacak* demiştim.

Öyle de olmuştu. Babama kusturduğu kan kadar kan kusarken ölmüştü. İlyas Soykamer huzur bulmuştur diyemezdim. Ne olursa olsun kıyamazdı o Hülya'sına. Sevgisi öyle yüceydi ki; o kadın bile kendini silememişti ondan. Hasta yatağında son nefesini onun adını sayıklarken vermişti. Oysa bu hak edilmeyen birine sunulan yüce bir sevgiydi. Ölümünü gördüğümde ben huzur bulurum

sanmıştım ama yine yanılmıştım. İçimde huzur değil, devasa bir boşluk vardı. Annem değildi sanki ölen. Hatta bir yabancı bile değildi. Zaten bir ölüydü. Yıllar önce gömmüştüm. Ve ölüler bir kere gömülürdü.

"Abla..." diye içini çekip titreyerek ağlayan Biricik'in sırtını sıvazlamaya devam ettim.

"Buradayım..."

Saatlerdir ağlıyordu. Fazlası ile korkmuş olmalıydı. Yatağına yatırmış, ben de yanına kıvrılmıştım. Sarıp sarmalayarak korumaya çalışıyordum ama çok geçti. O da kana bulanmıştı. Etrafımdaki her beyaza değiyordu Kralşan'ın laneti. Önce Kadife, sonra ise Biricik...

Uykusunun içinde içini çekiyordu. Gerçeklerden sonra hiç doğru düzgün uyuyamamış olmalıydı. Eve döndüğümüz anda yüzünü yıkayıp yatağına yatırmama tepkisiz kalmıştı. Sadece ağlıyordu. İçimi parçalıyordu bu hali. Bana bağırdığı anları her zaman tercih ederdim. Şu an da öyle yapmalıydı. *Senin yüzünden bunları gördüm* diye öfke kussa daha az canım yanardı. Yapmıyordu ama. Sadece elimi sıkıca tutarak ağlıyordu.

Sırtını sıvazlamaya devam ettim. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra uykuya daldığını hissettiğimde yanından usulca kalktım. İçini çeker gibi oldu yeniden. Battaniyesini sırtına çekip şakağına derin bir öpücük bıraktım. Yorgundu. Saatler içinde fazlası ile şey görmüştü. Benim gördüklerimin bir önemi yoktu. Alışkındım.

Yavaş adımlarla odasından çıkıp kendi odama süzüldüğümde gördüklerim baskın geldi. Aslında hiçbir şeye alışkın değildim. Böyle bir kapana kimse alışamazdı. Kapımı kapattığım anda omuzlarım çöktü. Dizlerimde daha fazla yürüyecek gücü bulamadım. Sırtımı kapıya yaslayıp

olduğum yere çöktüm. Bırak yürümeyi ayakta bile duramıyor gibiydim. Derin bir soluk alarak yaşananları toparlamaya çalıştım. Elim gerdanıma ilerledi.

Hülya Soykamer yıllar önce, Hülya Kralşan ise bu gece öldü. Biri sahte biri gerçek bir ölümdü.

Olan tam olarak buydu.

Göğüs kafesim boğuluyordu. Bir güç iki yandan mengene misali sıkıştırıyordu sanki. Zorla toparlandım yerden. Odanın kapısını açıp kendimi banyoya atmam ise birkaç saniye sürmüştü. Üzerime kan kokusu sinmiş gibi hissediyordum. O kadının kanına dahi tahammülüm yoktu. Dakikalarca suyun altında kalıp çıktıktan sonra hâlâ aynı koku burnumun ucundaydı. Babamın kan kustuğu anları unutmuş, onu hep iyi anları ile hatırlamıştım ama anne olacak bu kadını hep bu anı ile hatırlayacak gibiydim. Sevdiğini aklıyordu zihin, ama yok saydığını bütün varlığı ile inkar etmeye devam ediyordu.

İlk defa cilt ve saç bakımı yapmaya mecalim yoktu. Oysa bunlar kafamı toparlamak, düşüncelerden sıyrılmak için edindiğim alışkanlıklardı. O yüzden saatler önce bir kıyımdan çıkmamış gibi hepsini günlük rutinde yaptım. Yüzüme en pahalı bakım kremimi sürmemin nedeni ise ağlamama engel olmak içindi. O kadın için değil, Biricik ve kendim içindi. Kremden bir kat daha sürüp ağlama istediğimi daha da dizginledim. Yüzümden gözyaşı ile gitmesine izin veremeyeceğim kadar pahalı bir kremdi.

Oysa o olsa... Göğsüne sinsem... Kokusuna sığınsam...

Göz pınarlarım bu düşüncelerle yanmaya başlayınca bakışlarımı tavana diktim. Varlığı düşününce dahi güven vermeye başlamıştı. Bu iyi bir şey değildi. Varken yeterince gardımı düşürüyordu. Bir de yokluğu ile mi uğraşacaktım? O masadan ona bakarak sıyrılmıştım. Doğum günüm hâlâ

bitmemişti. Bugüne dair hatırladığım son anı o olsun diye direniyordum. Aklımdaki son detay ise o ve huzur veren varlığıydı.

Hızla banyodan çıkıp odama ilerledim. Baş ucumdaki çekmeceyi açıp verdiği güle uzandım. Hatırlayacağım tek kırmızı bu olmalıydı. Baş ucuma bıraktım gülü. Nasıl başarmıştı bilmiyorum ama elinin değdiği bu gül de bile yaşam vardı. Hiç solmayacakmış gibi geliyordu. Bu gece gözüme uyku girmezdi ama birazcık dahi uyuyacaksam ona bakarak uyumak istiyordum. Göğsüme ektiği hissin farkındaydım. Karşı koyamayacağım kadar güçlü bir histi. Yanıyor ve yakıyordu.

Yarın bütün Türkiye yine aynı habere uyanacaktı: *Hülya Kralşan'ın ölümü*. İntihar olarak gösterirdi Kenan. Ya da bir kaza. Kendi nasıl isterse öyle anılmasını sağlayacaktı. Yıllar sonra anlıyordum ki Hülya Kralşan da onun elinde bir kuklaydı. İstediği gibi bir hayatı aslında hiç olmamıştı. Güle bakarak yatağa girmek için hareketlendiğim sırada kapım açılınca duraksadım.

Biricik'ti gelen. Saçı başı birbirine karışmış bir haldeydi. Gözleri şiş ve kırmızıydı. Yerimden doğruldum. Başucumdaki sarı lambadan hafif loş, Biricik'in elinin içindeki minik kekin üzerine dikilen tek bir mumdan ise titrek bir ışık yayılıyordu.

"Biricik..." diyerek toparlandım.

Burnunu çekti. Hâlâ titriyor ama bana belli etmeye çekiniyor gibiydi. Elindeki minik pasta ile bana doğru ilerledi. "On iki olmadan yetiştim..." derken sesi çatallı ve kısıktı.

Her doğum günümde ilk kutlayanda son kutlayan da o olurdu. Bu sene ilke yetişememişti. Sonu ise kanla kapattık sanıyordum. Beni yine şaşırtıyordu. Dağılmış bir halde ve bana kızgın olmasına rağmen bunu mu düşünmüştü?

Burnunu çekerken her şeyi normal bir döngüde yapmaya çalışıyor, hatta bunun için kendini zorluyor ama fazlası ile belli ediyordu. "Sen işteyken eve gelip sana pasta yaptım." Yatağımın ucuna oturdu. "Gelince sürpriz yapacaktım ama..."

Söyleyemedi gerisini. Kralşan gelip alıp o lanet yemeğe getirmiş olmalıydı.

"Ne gerek vardı ablacığım?" derken oturduğum yerde tamamen toparlanıp ona yaklaştım.

"Var." dedi çatallı sesi. Dudakları titredi yeniden. Gözyaşları yanağına boşalmaya başladığında elinde tuttuğu pasta bile titriyordu. Benim tam tersimdi. Ben gözyaşlarımı yutar, bağrıma diken diye ekerdim. O ise akıtır, döktükçe dökerdi. "Özür dilerim abla..."

Omuzlarım düştü. Kalbimi eziyordu. "Yapma böyle Biricik." Sarılmak için elindeki pastayı almak istedim ama izin vermedi.

Başını hızla iki yana sallayıp pastayı bana doğru kaldırdı. "Olmaz." dedi gözyaşları arasından. Toparlanmak ister gibi derin bir nefes aldı. Bir eliyle yanaklarını silmeye çalıştı. "Her zamanki gibi dilek tutup üflemen lazım. Hâlâ doğum günündeyiz. İlk kutlayan olamadım. Sonu kaçıramam."

Belki de onu fazla hafife almıştım. Hep *küçük* deyip her şeyi ondan saklamış, bütün kötülükleri bağrımda ezip ona ulaştırmamaya çalışmıştım. Oysa şu an ağlasa bile dimdik durmaya çalışıyor, duramasa dahi bunun için mücadele ediyordu. Büyümüştü. Daha doğrusu büyüyordu. Acı verirdi büyümek. Dik durmaya çalışırken gözünden akan bu yaşları anlayabiliyordum. Yanağındaki yaşları avuçlarıma sildim. Yaklaşıp şakaklarına derin bir öpücük bıraktım.

"Üfle..." dedi yeniden gözyaşları arasından. "Ama dilek tutmayı unutma."

Tek bir dileğim vardı: *Benim yaşayamadığım her mutluluğu Biricik'in yaşaması*. Bunu bütün kalbimle dileyerek muma üfledim. Titrek ışık söndüğünde Biricik'in de kollarındaki güç gitmiş gibiydi. Pasta tutan eli yavaşça aşağıya inerken gözyaşları şiddetleniyordu. Sayıkladığı tek bir cümle vardı. "İyi ki doğdun abla... Özür dilerim abla... Abla..."

Ağlamamaya söz vermiştim ama beni zorluyordu. Pastayı elinden alıp baş ucumdaki gülün yanına bıraktım. Yeniden ona döndüğümde yüzünü iki avuç içime hapsettim. "Bana bak!" derken bu defa son derece ciddiydim. "Biricik bana bak!" Yaşlarla dolu gözleri gözlerime denk düştüğümde içimden kopan parçaları kelimelere dökemezdim.

"Ağlamamam lazım ama durduramıyorum." derken daha da artmıştı yaşları. "Özür dilerim..."

"Asıl ben özür dilerim... Böyle bir şeyi görmemeliydin."

Göğsüme çektim yeniden. Saçlarında gezindi ellerim. Özür dilemesi gereken bendim. Hep *bencil* derdim ona. O kadının kızı derdim bazen. Yanıltıyordu şu an beni. Her şeyiyle benim yetiştirdiğim kızdı. O kadının yetiştirdiği kız bendim. O değil. Ağlamayan, gülmeyen, eğilmeyen, bükülmeyen, sevgiden yoksun olan bendim. Yine yanılmıştım belki de. Asıl kurban da bendim.

"Anlat." dedi aniden göğsümden geri çekilip. Yanaklarındaki yaşları hızla sildi. Dik durmaya zorladı kendini. "Her şeyi anlat."

Gözlerimdeki tereddüttü görmüş olmalıydı. Bir eli yavaşça elimi kavradı. "Ne varsa anlat abla. Lütfen... Artık çocuk değilim. Yükünü paylaşmama izin ver."

Sessizce bakmayı sürdürdüm. Bu kadarı bile onu bu hale getirmişken kalan kısmı daha da üzmekten başka bir işe yaramazdı. Ama artık saklayacak bir şey de kalmamıştı. Haklıydı. Çocuk değildi. Bunu kabullenmem lazımdı.

"Beni üzmekten korkma abla. Üzüldüğüm o kadın değil." dedi aniden. "Benim anne bildiğim tek kişi sensin. Ona ne olduğunu umurumda bile değil ama bu..." Ellerini durduramadığı yaşları zapt etmek için gözlerine kapattı. Belki de hafızasından silinmeyecek olan o anı silmeye çalışıyordu. "Ne olur her şeyi anlat." derken ellerini gözlerinden çekti.

Derin bir nefes verdim. Susmaya da gücüm yoktu artık. Anlattım. Anne denen kadının nasıl çekip gittiğini, kendini öldü gösterdiğini, babamın onun aşkından kan kusarak öldüğünü, yıllar sonra Kralşan'ın nasıl peşime takıldığını, beni nasıl tehdit ettiğini, nasıl bir kapana sıkıştırdığını teker teker anlattım. Ağlayarak, şaşkınlıkla bakarak, dudaklarını dişleyerek dinlemişti.

"Kadife?" dedi sözüm bittiğinde. "*Avcılar vurdu* dedin..."

"O yaptı." dedim tek nefeste.

Bakışları titremişti. "Neden?"

Zorla yutkundum. Timur'dan bahsedemezdim. Özel bir görevdeydi. Riske atamazdım. "Canını sıktım. Kralşan itaat ister." dedim sadece.

Panikliyordu. "Polise gidelim!" dedi hemen. "Sen neden bunca zaman bekledin abla? Polise gidelim!"

Başımı hızla iki yana salladım. "Olmaz."

"Abla saç-" diyecek oldu.

Anında yine yanaklarını avuçlarıma hapsettim. "Bana bak!" derken bu defa konuşan her zamanki Ahuzar'dı. Sert, kendinden emin ve öfke dolu. "Gerçeğin en saf halini mi istiyorsun? Söyleyeyim o zaman. Polise gittiğim an seni öldürür! Hatta sadece seni değil, Kadife'yi, Cemil babayı, sevdiğimiz değer verdiğimiz her şeyi yok eder. Bugün sen de gördün nasıl bir adam olduğunu. Kenan Kralşan o. Televizyonda gördüğün gibi bir iş adamı değil. Türkiye'nin en büyük, en karanlık mafyası."

"Ama abla..."

"Biricik!" diye çıkıştım. "Bunca zaman sen yaşa diye bu kapana tahammül ettim. Duydun mu beni? Şimdi sakın benden habersiz bir delilik yapma. Benim haberim olmadan hiçbir şey yapmayacaksın tamam mı? Bana yardım etmek istiyorsan yapman gereken sadece gözümün önünde durmak."

"Böyle nasıl kurtulacaksın?" dedi titreyen sesi ile. "Ya sana da bir şey yaparsa? Ya seni de öyl-"

Gerisini getirmesine yine izin vermedim. "Hülya Kralşan ile şahsi bir derdi vardı. Konunun bizimle alakası yok."

"Abla *peşimde* diyorsun... Koruma bile takmış peşine. Ondan izinsiz hareket edemiyorsun belli ki. Nereye kadar böyle devam edeceksin?"

"Bitecek." derken kendimden fazlası ile emindim. Çünkü ondan emindim. "Sen merak etme. Her şey çok yakında bitecek."

"Nasıl?"

Çünkü umudum var diyemedim. *O var* diyemedim. *O varsa kimse bize zarar veremez* diyemedim. O benim hep tek

bencilliğim olarak kalacaktı. Kendim sakladığım, sakındığım tek insandı. Biricik'i dahi babamla ve Cemil baba ile paylaşarak sevmiştim. Ama o sadece bana ait olandı. Deli bir histi ama bıraktığı etki tam olarak buydu. "Nasılını boş ver." dedim sadece. "Sadece bana güven Biricik. Yüklerimi hafifletmek mi istiyorsun? Elimi sakın bırakma. Bana bir daha sırtını dönme."

Titreyen bakışları ve dudakları ile başını aşağı yukarı sallarken bu defa o gövdeme sinip kollarını sıkıca belime doladı. Elleri sırtımı sıvazlıyor gibiydi. Oysa hep ben onun sırtını sıvazlardım. "Artık seni üzmeyeceğim." diye mırıldandı. "Bağırdığında bağırmayacağım. Odamı pis bırakmayacağım."

Verdiğim nefes ciğerime batmıştı. Saçına derin bir öpücük bıraktım. Yatağa girip onu da yanıma çektim. "Kendin olmaya devam et. Kardeşimin bu kadar hızlı büyümesine alışamam." Battaniyenin en büyük kısmını onun üzerine örttüm.

"Çoktan büyüdüm ben. Senin haberin yok." diye huysuzlandı çatallı çıkan sesiyle.

Gülümsemeye çalışmıştım ama zoraki bir gülüştü. Dudaklarım sızlamıştı. Ne zaman korksa gelip göğsüme sinerdi. Küçükken en çok korktuğu şey gök gürültüsüydü. Gökyüzü fotoğrafımızı çekiyor diyerek kandırırdım. İnanırdı da. Ama yine de göğsümden çıkmazdı. Şimdi korkuları daha büyüktü. Kandıramıyordum.

"Babam..." dedi aniden. "Neden onun öldüğünü söylemeni istedi?"

"Onun için ölmüştü çünkü. Kenan'ın babası Mahir Kralşan o dönemin en büyük mafyasıydı. Belki de bizi ondan korumaya çalışıyordu. Bilemiyorum."

Kısa bir an sessiz kaldı. "Babam çok mu sevmişti?" Duraksadı. "Hülya denen o kadını yani."

Anne olacak kadın bile diyemiyordu. Haklıydı. Anne kelimesi ile yan yana anılacak en son isim onundu. "Sevmişti." dedim.

"Sen?"

"Ne ben?"

"Sen sever miydin onu?"

Sessiz kaldım. Küçüklüğüm boyunca itip kakmaları, kustuğu nefret ve öfke nöbetleri bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Ben bunca nefretin arasında dahi o kadını sevmek için çabalamıştım. Sevmediğimi bilmeden önüme bıraktığı yemekleri yiyip kusmama, fındığa alerjim olmasına rağmen yiyip hastanelik olmama, bacak kadar boyumla *git ahırı temizle* dedi diye temizlememe rağmen sevmeye çalışmıştım. Yüzündeki en ufak bir ifade değişiminde sevgi kırıntısı aramıştım. Belki de o yüzden şimdi insanların yüz ifadelerini bu kadar iyi okuyabiliyordum. Çünkü yıllarca tek bir yüzde sevgi izi aramıştım.

Ne büyük aptallıktı!

"Anladım." dedi Biricik sessizliğimden.

"Ne anladın?"

"Sana da Irmak'a davrandığı gibi davranıyordu değil mi?"

Yine sessiz kaldım. Cevap olarak saçlarını okşamaya devam ettim. Birkaç dakika sürdü sessizlik. Uyuduğunu düşündüğüm bir anda sorduğu bir soru ise bocalatmıştı. "O kadınla ilgili son bir soru sorabilir miyim?"

"İstediğini sor Biricik. Kızmıyorum, merak etme."

"Konu senin kızman değil abla. Ben sormak istemiyorum. Benim annem zihnimde hâlâ ölü. Şu anın bir önemi yok. Ama bir şeyi merak ediyorum." Sessizliğimden cesaret alarak devam etti. "Neden bizden bu kadar nefret etti? Karşısındaydık ama gözlerinde hiçbir sevgi kırıntısı yoktu. Defalarca gördüm. Sana öldürecek gibi bakıyordu. Kızı gibi değil. Bana ise bomboş. Neden bu nefret?"

Beni öldürmeyi denemişti de. Ama bu gerçeği yuttum. Ben de bunu öğrendiğimde *neden* diye sormuştum. Cevabı ise o vermişti. *Belki de kaybettiği bir şeyin bedelisindir.* Aynı cevabı vermeye çekinmedim. "Belki de kaybettiği bir şeyin bedeliyizdir."

Özgürlük, şan, şöhret ve para? Hangisinin bedeliydik?

Sessiz kalma sırası bu defa ondaydı. Saçını okşadım. Sırtını sıvazladım. Uykuya dalar gibi olduğunda sürekli ürkerek uyanıyordu. Sakinleştirdim. Öptüm. Rahat bir uykuya dalmasına yardım ettim. Gözüne uyku girmeyen ise yine ben oldum. Tek bir güle bakarak bir geceyi daha sabah ettim.

******

Islak mezarın en önünde başı dik bir şekilde dikiliyordu Kenan Kralşan. Üzerinde yine siyah takım elbisesi, gözünde ise sözde acısını saklamak için taktığı güneş gözlükleri vardı. Hemen sol yanındaki Irmak gerçek bir acı ve pişmanlık içinde gözyaşı dökerken sağ yanında, tekerlekli sandalyede

oturan Mahir Kralşan ifadesizce bakıyordu. Kralşan ailesinin en acı günüydü bugün. Bütün medya böyle manşet atmıştı.

Hülya Kralşan intihar etti!

Gerçek asla açığa çıkmayacak bir sırdı. Gömülecek. Üzerine toprak atılacaktı. Hülya Soykamer bir trafik kazasında öldü gösterilmiş ama yaşamaya devam etmişti. Hülya Kralşan ise kendi kanında boğulmuş ama *intihar etti* denmişti. Bu dünyada kendi olmaktan kaçanların ölümü dahi kendine ait olmazdı. Hülya, bir avuç toprak olurken de yalanları ile gömülüyordu.

Herkesin siyah giydiği cenaze töreninde medyadan ve iş dünyasından tanıdık yüzler vardı. Hepsi Kralşan ailesine sırayla baş sağlığı diliyordu. Birkaç gün önceki Hülya Kralşan skandalı unutulup gitmişti. Artık herkes ortaya çıkan bu gerçeği kaldıramadığı için intihar ettiği düşüncesinde hem fikirdi. Arkasından ağlayan tek kişi ise küçük kızı Irmak'tı. Kızgındı annesine ama nefret etmezdi. Ölümünden kendini suçlu hissediyor, derin bir vicdan azabı ile ruhu sıkışıyordu.

Cemiyet hayatından başka hiç kimsenin gözünde yaş yoktu. Sözde hayırsever bir kadındı Hülya Kralşan. Derneklere yaptığı üst düzey bağışlarla bilinirdi ama toprağa verilirken mezarı başında olan sadece bir avuç insandı. İhtişamlı hayatı son bulurken yalanın arkasına sığınarak kendini tanıttığı hiç kimse yanında yoktu.

"Başınız sağ olsun Kenan Bey." diyerek elini uzatan bir iş adamının taziyesini büyük bir kibarlıkla kabul etti Kenan.

"Dostlar sağ olsun." derken Kenan'ın sesi oldukça üzgündü.

Irmak'ın yanına arkadaşları gelmişti. Onları gördüğünde ağlayışı şiddetlenmiş, hepsi destek vermek adına koluna

girip ayrı bir köşeye çekmişti. Arkasından bakan Kenan'ın yanında kalanlar babası Mahir, Tulpar ve Fiko'ydu.

"Fiko." dedi Kenan. "Peşinden git. Gözünün önünden ayırma." Açık alandaydılar. İhtimal vermiyordu ama Yakup Öz her an bir hamlede bulunabilirdi. Son zamanlarda geçirdiği en keyifli günün bozulmasını istemiyordu.

Fiko'nun kuşandığı ters bakışlar yerli yerindeydi. Kenan'ın onu inatla yanından uzaklaştırmaya çalıştığını hissediyordu. Sessiz kaldı. İfadesini bozmadan minik bir baş hareketi ile Kenan'ı onaylayıp Irmak'ın ardından ilerledi.

Tekerlekli sandalyedeki babasına yaklaştı Kenan. Cenazeye kameralar alınmamıştı ama bütün gözlerin üzerlerinde olduğunu biliyordu. Bir elini yavaşça babasının omuzuna doladı. "Başın sağ olsun baba."

Sessizce önüne bakmaya devam etti Mahir Kralşan. Bir adım gerilerindeki Timur ise her zamanki gibi sessizce izliyor, gözlemliyordu. Cenazeye yeraltı dünyasının bütün karanlık yüzleri gelmişti. Hiç kimse saygı ile eğilmiyordu Kenan'ın önünde ama herkes tedirginlik içinde elleri önlerinde bağlı bir şekilde baş sağlığı diliyordu. Timur için yine her şey aynı sokağa çıkıyordu. Herkes aslında Kralşan'dan değil, başka bir güçten korkuyordu. Tek bir açık buldukları anda Kralşan'ı yerle bir edecek bir nefretle doluydu bakışları.

"Yakup Öz amcam da çelenk göndermiş." derken babasının omuzunu yavaşça ovuşturdu Kenan. "Düşmanını bile dostundan seç diye boşuna dememişler. Yakın dostun sana hâlâ kıyamıyor."

Hâlâ sessiz ve ifadesizdi Mahir.

Derin bir nefes verdi Kenan. Dostça bir kere vurdu babasının omuzuna. Cevap gelmediğinde önüne geçip göz hizasına

eğildi. Bacaklarındaki örtüyü düzeltti. Dışarıdan bir göz için babası ile ilgilenen son derece hayırlı bir evlat gibi görünürken aslında babasının katiliydi. Mahir Kralşan'ın kendi oğluna korkmuş gözlerle bakmasının sebebi buydu. Belki de sıra ona geliyordu. Artık işini tamamen bitirecekti. Ondan istediği son şey bu olurdu. Onu tamamen öldürmesi ve bu azabı bitirmesi.

Babasının gözlerindeki korku dolu bakışı yakalamıştı Kenan. "Bakma öyle. Beni de üzüyorsun." derken sesi de dışarıdan duyan biri için merhamet doluydu. Babasının bacaklarını ilgi ile ovuşturdu. "Annemin cenazesinden sonra eve döndüğümüz günü hatırlıyor musun? Hani yatak odanda cici annem vardı. Hemen onun yanına koşmuştun. Kapıdan içeri girdiğin anda tek bir şey söylemiştin." Hafifçe toparlandı. Ellerini tekerlekli sandalyenin kollarına yaslayıp babasının kulağına doğru eğildi. "*Hayat bizim için yeni başlıyor Hülya*..."

Başını geriletip yeniden babasının gözlerine odaklandı. Gözündeki siyah güneş gözlükleri arkasında kalan daha siyah bakışları görebiliyordu Mahir. Şeytanı beslemişti yıllarca. Farkındaydı ama konduramamıştı. Nermin: *oğlumuz normal değil, sürekli kavga çıkarıyor* dediğinde kendi gibi olacağını sanmış, umursamamıştı. Kurduğu kan gölünün içinde doğan bir tohumdu Kenan. Kendi ektiği tohum ona en büyük azaptı. Dili dönse şu an onu çekip vurmasını isterdi ama titrek bakışlarla bakmaktan başka bir şey yapamadı. Onun azabı da buydu: *ölememek.*

Yavaşça doğruldu Kenan. Ceketinin uçlarını çekiştirerek düzeltti. Saçlarını avucunun içiyle düzeltip omuzlarını dikleştirdi. "Merhumeyi iyi bilirdik." diyerek geriledi. Cenazenin sonuna gelmişlerdi. Hülya'nın son toprağını kendi elleri ile atmıştı. Uzun zamandır yapmak istediği şeyi başarmış olmanın keyfi içindeydi. "Gidelim Tulpar." diyerek

ilerledi. "Cici annemizin kızları cenaze törenine gelmedi." diye ağzının içinde mırıldandı. "Ne üzücü..."

Çelenklerle dolu yolda ilerleyip mezarlığın çıkışına yöneldiler. Kenan önde ilerlerken arkasından ilerleyen Timur her zamanki gibi sessizdi. Mezarlığın çıkışına kadar ilerlediler. Timur başını hafifçe arkasına çevirip sol yanlarında kalan ormanlık alana baktı. Mezarlığın çıkışında ki ormanlık alanın içinde kalan başka bir mezarın başında siyahlar içinde bir kadın vardı. Uzaktı ama seçebiliyordu. Başındaki siyah örtü yüzüne kapanıyordu ama omuzlarına dökülen gür koyu kahve dalgaları ve ayağındaki topuklu ayakkabıları bu noktadan dahi seçebiliyordu Timur.

O gür dalgaları da ince ayak bileğini de zarif parmaklardaki bordo ojeyi de çok iyi tanıyordu Timur. Gelirken de görmüştü. Cenaze başladığından beri o mezarın başındaydı. Yüzündeki siyah örtüyü kaldırmadan oturuyordu. Oydu: Ahu. Artık yüzünü görmese bile tanırdı. Kenan keyifle ilerlemeye devam ederken derin bir rüzgar esti. Mezar taşlarının üzerini sıyırıp geçti. Her bir toprak yığınının üzerinden bir avuç hayat alıp yaşayan ölü ruhların üzerine üfledi.

Kadının başındaki siyah örtü hafifçe dalgalandı. O da Timur'a bakar gibi başını hafifçe doğrulmuştu ama saniyelik bir andı. Boynundaki yaranın ucunu gördü Timur. Ahu ise hızla başını yeniden yere eğmişti. Başında olduğu mezar taşında gezindi Timur'un gözleri.

İLYAS SOYKAMER

Gözleri birbirine değmeden varlıklarını hissettikleri ilk andı. Birkaç saniye süren bir andı. İkisi de aynı anda önlerine döndüler ama Ahu o yoldan Timur'un geçtiğini bildi; Timur ise o mezar başında oturanın Ahu olduğunu. Bir rüzgar daha esti büyük mezarlığın üzerinde. İlyas Soykamer'in büyük

aşkı toprak oldu. Hülya Kralşan'ın bitmek bilmeyen ihtirası yok oldu. Büyük bir mezarlıktı burası. Yaşamak isteyenler toprak altında, ölmek isteyenler ise toprak üzerinde ekiliydi. Rüzgar her bir mezardan bir parça daha yaşam kopardı. Hayatta kalanların üzerine bıraktı. Yaşam ve ölüm işte sadece bu kadardı.

******

Kulaklığı çıkarıp önüme bırakırken şarkının sesini yükselttim. Ne çaldığına dair pek bir fikrim yoktu. Kafam öyle doluydu ki; dünden beri ne yaptığıma, nasıl yaşadığıma dair bir fikrim yoktu. Üzgün değildim ama mutlu da değildim. Kafamdaki sorular bitmek bilmiyordu. Dün sabah bütün medya yine büyük bir habere uyanmıştı. Hülya Kralşan sözde intihar etmişti. Akşama doğru yapılan bir cenaze töreni ile hızlıca defnedilmişti. Kalabalıktı değildi cenazesi. Bütün jet sosyete arkasından konuşmaya, ölümüyle ilgili teoriler sunmaya devam ediyordu.

Öyle ya; bir zamanlar ülkenin kanatsız meleğiydi. Hiçbir iyilikten kaçınmaz, her zaman, her yardıma koşardı.

Babamı ve bizi hiçe saydığı, kendi ruhunu sattığı şeytanla aynı mezarın içindeydi artık. Günahlarının bedelini nasıl öderdi bilmiyordum ama bana her şeyiyle bir hayat borçluydu. Bir anne değil, baba borçluydu. Onu uzun zaman önce gömmüştüm ama babamı gömmek zorunda kalmıştım. Beni sevdiğine emin olduğum tek insanın ellerimden kayıp

gitmesinin sebebi o kadındı. Oysa bu düşüncemi babam duysa kızardı. Hasta yatağında dahi anneme kötü bir söz söylememiş, öfke kusmama izin vermemişti. Hassas kalpli bir adamdı İlyas Soykamer. O yüzden bu dünyadan kan kusarak erkenden ayrılmıştı.

Onun cenazesinin olduğunu gün babamın mezarı başından ayrılmayışımın nedeni buydu. Anne denen o kadın için değil. Babam için oradaydım. Ne olursa olsun kıyamazdı o Hülya'sına. Benden gizli Hülya Kralşan'ın çıktığı TV programlarını izlerdi mesela. Yatağının altında hâlâ o kadına ait birkaç parça eşya saklardı. Öldüğünde dahi yastığının altında onun fotoğrafı vardı. İhanet değil, çok sevmek değil, çok sevdiğinin kalpsizliği öldürmüştü babamı.

Katili ölmüştü ama bunun onun yüreğini acıtacağını biliyordum. Babam üzülmesin diye o kadının cenazesi boyunca soğuk toprağını okşayarak teselli vermeye devam etmiştim. Bazı ihanetler öldüğünde de soğumazdı.

Bana sürekli *sen benden farklısın* derdi. Sertliğime, öfkeme, sinirime asla ses etmezdi. Aksine daha büyük bir ışıkla bakardı yüzüme. Kendini güçsüz sanırdı. Oysa en büyük güç: büyük bir sevgisizlik ile baş etmekti. İlyas Soykamer benim gözümde en güçlü babaydı. Ama bilmediği bir şey vardı. Ben aslında oydum. Sevince varını yoğunu ortaya koyan İlyas Soykamer'in kızıydım. Sadece bu sevgiyi herkese sunmazdım.

Zehirdim. Dikendim. Keskin bir bıçak, sivri bir iğneydim. Kırık cam parçaları, sert bir taştım. Sırf babam gibi sevgiden ölmeyeyim diye kendimi biledikçe bilemiştim. En sonunda dönüştüğüm şey ise bir canavarın en büyük eğlencesine dönüşmüştü. Öfkem Kralşan'a zevk veriyordu.

Ama artık durmalıydı. Hülya Kralşan yüzünden hayatımızdaydı. Artık saklanacak bir sır kalmamıştı. Onu huzursuz etmek için beni bu kapanda tutmaya devam ediyor diye düşünmüştüm ama artık o da yoktu. O zaman bu kapanda durmam için bir sebep de yoktu. Takıntı haline getirmişti beni. Her şeyin farkındaydım ama daha fazla tahammül edemiyordum. Bunca zaman Biricik için susmuştum. Artık o da gerçeği biliyordu. O zaman neden hâlâ bu kapanın içiydim? Yakup Öz peşimde falan değildi. Adriel artık beni rahat bırakmalıydı. Timur, Kenan'ı yıkıp kafasına sıkana kadar sessizce kendi köşemde yaşamak istiyordum.

Bütün dengelerin değişmiş olması gerekiyordu ama hâlâ aynı noktada sayıyorduk. Bakışlarım kolumdaki saate takıldı. Beşe geliyordu. Gece mesaim yoktu ama sekizde Kadife en sonunda veteriner kliniğinden taburcu edilecekti. Çiftliğe götürülürken yanında olmak istiyordum. Bu arayı ilk defa hiç yapmadığım bir şekilde değerlendirecektim. Dünden beri istediğim tek şey ona koşmaktı. İmkânım olsa yine lahmacun alır kapısını aşındırırdım ama hâlâ biraz utanç içindeydim. Hayatımda ilk defa bir adama yürümüştüm. Hülya Kralşan'ın ölümünün işe yarar tek yanı bu utanç dolu anı geri plana atabilmeme yardımcı olmasıydı.

Dün ben babamın mezarının başındayken Kenan ile görmüştüm onu. Göz ucuyla dahi bakamamıştım ama onun bakışlarını üzerimde hissetmiştim. Tanımamıştı belki de. Baktığını hissetmem anlamsız bir histi zaten ama o varken içimde beliren her his anlamsızdı.

Hayır, anlamlıydı.

Onun olduğu her his anlamlıydı. Hiçbir şey boş değildi. Bu saatten sonra inkar ve anlamlandıramamak ağır salaklığa

girerdi. Ne hissettiğimi biliyordum. Ben o adama sadece güvenmiyordum. *Ben o adama...*

Derin bir nefesi zorla verirken oturduğum yerden ayaklandım. Cam alandan ben çıkarken diğer programı sunacak olan Onur içeri girdi. "Sen sıranı savdın. Sıra bende." diyerek gülümsemişti.

"Kolay gelsin." deyip yanından ilerledim. Bedenimi tamamen saran siyah eteğim dizlerimde bitiyordu. Sol bacağımda derin bir yırtmacı vardı. Ceketim ise kısaydı. Göbeğim ve belim hafifçe açıkta kalıyordu. Kendime çeki düzen verirken önüme düşen saçlarımı geri savurup masama ilerledim.

Çantama uzandığımda, "Nereye?" diyen hemen yan masamdaki İbrahim olmuştu. Kalın, kemik çerçeve gözlüklerini takmış, önündeki dosyalara gömülmüştü.

Çantamı özenle koluma taktım. Artık tek birinin dahi zarar görmesine tahammül edemeyecektim. "Mesaim bitti. Ahuzar kaçar."

Gözlüklerinin altından güldü. "Ahu'ya ne oldu?"

Gülen bu defa bendim. Ama buruk bir gülüşle. Lanet olası, canıma okuyan bir his vardı içimde. Bir gün görmesem özlüyormuşum gibi saçma bir his... "Söyledim ya, size hâlâ Ahuzar'ım." derken gülerek gerilemiştim.

Gözleri kısıldı. "Acımasızsın sen kızım. O kadar kahrını çekiyoruz burada."

Cevap olarak şuh bir kahkaha atıp önüme döndüm. Birkaç kişiye daha *iyi akşamlar* deyip kapıya ilerledim. Dışarı çıktığımda gördüğüm görüntü şaşırtmamıştı. Daimî zebanim Adriel başımdaydı. Baş ucundaki kişi ise salak arkadaşım Cengo'ydu. O inatla bir şeyler anlatırken Adriel kollarını

göğsünde bağlamış, kapıma bakıyordu. Beni gördüğü saniye yaslandığı duvardan dikleşti.

"...tabi sen ne düşünürsün, bilemiyorum ama..." diye cilveleniyordu Cengo.

Elinin tersini Cengo'nun karnına en ters şekilde indirerek ne düşündüğünü belli etti.

Cengo aldığı darbe ile hafifçe iki büklüm olurken ikisinin de bakışları aynı anda bana dönmüştü. Adriel bana doğru ilerlemeye başlamıştı.

Gerisinde kalan Cengo ise hâlâ karnını ovuşturuyordu. "Dokunduğunda kaslarımı fark ettin mi?" demek gibi de dertleri vardı. Azmi göz yaşartıcıydı.

Adriel dinlemiyordu bile. Hızla yanıma geldi. Siyah deri ceketi onu bunaltmış gibiydi. Belki de bunaltan kendisiydi. Ceketi üzerinden çıkarmak ister gibi çekiştirirken bana yaklaştı. "Bitti mi işiniz?" Cevabı beklemedi. "Lütfen gidelim."

Kalıp işkence çektirmek vardı ama işlerim vardı. Başımla sessizce onayladım. İlerlemeye başladığımızda diğer yanımda beliren Cengo hızla koluma girdi. "Ne hemen gidiyorsun kızım? Ben sana ne dedim?" diye mırıldandı.

İşlerini mümkün olduğunca uzat demişti. Ben can; o Adriel derdindeydi. "İşim var." dedim kısaca. "Gitmem lazım."

Duraksadı. Yandan yüzüme baktığını hissediyordum. "Neyin var? Yine keyifsizsin."

Güldüm. "Ben hep keyifsizim."

"Hayır. Sen her zaman gerginsin. Keyifsiz değil."

"Aynı şey."

"Değil."

"Farkı ne?"

"İfaden fark için yeterli." Daha çok yaklaştı. "*Ölen kaynanamın yasını tutuyorum* deme. Yıkılırım şuraya."

Göz devirdim. "Saçmalama istersen." *Gerçek annemdi* desem düşüp bayılan o olurdu.

Tam çıkışa geldiğimizde Adriel önden ilerledi. Cengo peşinden ilerler sanmıştım ama olmadı. Aksine kapıdan çıkacakken kolumdan daha sıkı kavrayıp durdurmuştu. "Bekle." dedi. Ciddi ve ciddiyetsiz sesini ayırabilirdim. Bu sesi gayet ciddiydi.

"Ne oldu?" derken sorgular bir ifade ile bakıyordum.

Çıkışa baktı. Adriel'in araba önünde beklediğini gördüğünde diğer yanına baktı. Kanal içindeki herkes klasik koşturmacası içindeydi.

Sabırsız ve gergindim. "Cengo ne var?"

"Hülya Kralşan'ı Kenan mı öldürdü?"

Aniden yönelttiği soru bocalamama neden olmamıştı. Aksine, sorgulamama neden olmuştu. Böyle şeyleri sormazdı. "O nereden çıktı?"

Kısıktı sesi. "Arka planda konuşulanlar var. Herkes Hülya Kralşan'ın geçmişi yüzünden üvey oğlunun onu ortadan kaldırdığını söylüyor. Doğru mu?"

Bir kere magazine düşerseniz artık yaptığınız her hareket, her adım bir sonuca bağlanmaya çalışılırdı. Kralşan soy ismi

bunun en belirgin örneğiydi. Bu zamana kadar kimse anmamış sadece *en büyük* diye bahsetmişti. Ama bir kere skandala karıştıktan sonrası durmazlardı. Derin bir nefes verdim. "Bilmiyorum Cengiz."

"Cengiz mi?" dedi irkilerek. "Anama söv daha iyi! O ne lan?"

İstemsizce gülmüştüm. "Bilmiyorum Cengo." diye düzelttim kendimi. "Nasıl? Oldu mu?"

Kasılan ifadesi derin bir nefes verir gibi oldu. "Ha şöyle!"

Gülerek gerilerken yeniden kolumdan yakaladı. "Ahuzar." Dedi en ciddi şekilde. "Bak gerçekten bunu o adam yaptıysa sen de teh-"

Bileğimdeki elini kavradım. "Sorun yok Cengo." dedim ama olan sorunları az çok biliyordu. Elini bileğimden kurtarıp geriledim. Tatlı bir tebessüm göndermeye çalıştım. "Kolay gelsin. Dolandırılan dedelere benden selam söyle." Önüme dönüp ilerledim.

"Beraber cepheye gitseydik böyle olmazdı!" dediğini duydum. Gülerken başımı sağa sola sallamak zorunda kalmıştım.

Arabaya binip kapıyı kapattığımda ise yine Kralşan laneti üzerimdeydi. Tebessümüm bıçak değmiş gibi kesildi. "Eve değil." dedim. "Beni Kralşan'a götür."

Adriel arabayı çalıştıracakken duraksadı. Bakışlarını ön aynaya dikip bana baktı. Hiçbir zaman ona gitmeyi ben istemediğim içindi bu şaşkınlığı. Tahmin etmesi zor olmuyordu. "Çağırmadı." dedi boş bir sesle.

Aynaya en dik bakışlarımla bakıyordum. "Sana *beni Kralşan'a götür* dedim." Her bir kelimeyi üstüne basarak

vurgulamıştım.

Ne kadar ciddi olduğumu anlayacak kadar hayatımdaydı. Sorgulamadı. Arabayı çalıştırdı ve kanaldan uzaklaştık. Bir süre sonra şirkete doğru ilerlediğimizi fark ettim. Orada olmalıydı. Bu rahatlamama neden olmuştu. Kralşan malikanesini görmek istemiyordum. Göğüs kafesim huzursuzluk ile kırılacakmış gibi oluyordu. Yola odaklandım. Hâlâ *on iki tane kırmızı araba sayarsam bugünü sorunsuz atlatırım* demek gibi yersiz umutlar içindeydim.

Saydım da.

Şaşırtıcı bir şekilde on iki tane kırmızı arabayı geçtik. İçimdeki huzursuzluk azalmamıştı. Onu görene kadar da azalmayacaktı. Biliyordum. Aslında hayır, bilmiyordum. Emindim. Ne zaman Kralşan'ı görecek olsam göğüs kafesim patlayacak gibi olurdu ama Kenan'ın karanlığının yanında onun kanatları eklendiğinden beri göğsümde sadece derin bir sızı vardı. Yine o sızı yerli yerindeydi.

Dakikalar sonra şirket otoparkındaydık. Adriel'i beklemeden araçtan indim. Peşimizde hâlâ amaçsızca ilerleyen iki araba dolusu koruma vardı. Hiçbir amaca hizmet etmiyorlardı ama hâlâ farkında değillerdi. Bunalıyordum. Ezbere bildiğim yolda ilerledim. Peşimden Adriel'in geldiğinin farkındaydım zira spor ayakkabılarının gıcırtıları benim topuklularımla eş değerdi. Kenan'ın odasının olduğu koridorun köşesini dönmeden önce omuzlarımı dikleştirdim.

Olaya pozitif tarafından bakma taraftarıydım. Kendilerine yürümüş ama olumsuz bir dönüş alamamıştım. Daha önceki sicili düşünülürse bu bir mucizeydi. Köşeyi döndüm ve onu gördüm. Her zamanki gibi Kenan'ın kapısının önündeydi. Elleri önünde bağlı, başı dikti. Bakışları ise geleceğimi anlamış gibi tam olarak bendeydi.

İmkanım olsa şu saniye elimi kalbimin üzerine atar olduğum yere çöker ya da geri döner kaçardım ama çok geçti. Duruşumu bozmamıştım ama bedenim istemsizce tepki veriyordu. Yanaklarım yanıyordu mesela. Kuruyan boğazımı minik bir öksürükle ıslattım. Canımı sıkan orada dikilmesi değildi. Canımı sıkan tam olarak yanındaki kişiydi. Kenan'ın sekreteri dibindeydi. Bir şeyler anlatıyordu. Adını unutmuştum kızın. Hiçbir zaman aklımda tutamıyordum. Tutsam daha iyi olacak gibi görünüyordu.

Onun bakışları yanındaki kadında değil bendeydi. Adını unuttuğum kadın bir şeyler anlatıp kendi kendine gülerken o ağzının içinde kısa bir şey söyledi. Kadının bakışları anında bana dönerken gülüşü hızla kesilmişti.

"Ahuzar Hanım." diyerek yaslandığı duvardan toparlandı. İlerlemeden yanında kalan adama dönüp hafif kadınsı bir zariflikle koluna dokunmuştu. "Bir dakikaya dönüyorum Tulpar."

Tulpar'ın pek umurunda değil gibiydi. Tam masasının yanındaydım. Bakışlarım ismini aradı ve buldu. *Sibel*... Bana doğru ilerliyordu. "Hoş geldiniz." dedi aceleci bir halde.

Cevap vermedim. Tadım kaçmıştı.

"Kenan Bey'e geldiğinizi haber vereyim." dediğinde ilk defa adımlarım yavaşladı. Son topuk darbemi sakince yere indirirken bakışlarım sözde Kenan'ın kapısında ama aslında ondaydı. Son derece ifadesizdi. Ama ben değildim. Daha Kenan'ı görmeden sinirlenmeye başlamıştım. Ters bakışlarımı Sibel'e çevirdim. Güzel bir kızdı. Yıllardır Kenan'ın yanındaydı oysa ama hiç dikkat etmemiştim.

Ona dönen bakışlarım yüzünden eli telefona üzerinde kalakaldı.

"Ne zaman haber vermeni bekledim?" dedim oldukça sakin ama ters bir sesle. "Beni her gördüğünde şunu yapmaktan vazgeç! Kralşan'ın keyfini beklemem."

Sadece göz kırpıştırabildi. Ben ise önüme dönüp ilerledim. Tam onun önüne geldiğimde çenem dikti. Anlaması gerekeni anladı. *Eyvallah* der gibi hafifçe sağa eğdi başını. Kenan'ın kapısına iki kere vurup *gel* sesini duyduktan sonra kapıyı benim için açıp geri çekildi. Elimden geldiğinde göz temasından kaçınıyordum çünkü gardımı düşürmesi için kokusu bile yetiyordu. Bir de gözleri ile uğraşamayacaktım.

İçeri girdiğimde görüntü aynıydı. Kenan masasının arkasındaki büyük koltuğuna keyifle kurulmuştu. Şaşırmamıştı beni gördüğüne. Adriel önceden bildirmiş olmalıydı. "Bebeğim." dedi her zamanki sevimsizliği ile. "Artık hep sen bana geliyorsun. Farkında mısın?"

Kapı kapanmış, Timur geride kalmış, güven gitmişti. Şeytanla tektim. Derin bir nefes alarak sakin kalmaya çalıştım. İlk defa onunla sakince konuşmayı deneyecektim. "Konuşmak istiyorum."

Hay hay der gibi dudak kıvırarak önünde ki koltukları işaret etti. "Şöyle, baş köşeye gel lütfen."

İfadesizce ilerledim. Bakışları beni rahatsız edici bir dikkatle süzüyordu. Farkındaydım. Kusmamak ve yumruğu ağzına geçirmemek için yine dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Sakince işaret ettiği koltuğa oturdum. Keyifli ifadesi hareketlerimi izlerken sorgular bir hal alıyordu. "Hayırdır?" dedi en sonunda. "Bu sakinliğini annenin ölümüne mi borçluyuz?" Dudak büzdü. "Üzüldün mü yoksa?"

Bu noktada göz devirmeden yapamayacaktım. "Aynen. Komalık oldum."

Duyduklarıyla keyfi yerine gelmişti. "Ben de öyle düşünmüştüm. Hem sana doğum günü hediyemdi." Koltukta gerindi. "Bayılacağına emindim."

Şerefsizin yanında öfkelenmemek imkansızdı. "Bana söz vermiştin." dedim dişlerimin arasından. "Ben sessiz kaldığım sürece Biricik'e dokunmayacaktın!"

Şaşkınlıkla ellerini iki yana kaldırdı. "Dokunmadım ki! Hâlâ hayatta."

"Karşısında birini öldürdün!" diye en sonunda yükseldim. Sakinliğim iki saniye sürmüştü. "Bunları görmek zorunda değildi. Kendi meselelerini siktir olup gidip kendi evinde çözseydin!" Hızla oturduğum yerden kalkıp bir avucumu masasına vurdum. "Sizin hesaplaşmalarınız benim ve kardeşimin umurunda dahi değildi!"

Yalandan bir kırgınlıkla baktı. "Aşk olsun. Ben senin için cici annemi öldürdüm, kardeşimi öksüz bıraktım senin şu nankörlüğüne bak!"

"Ruh hastası!" diye soluyuşum kaçınılmaz olmuştu. "O zaman Irmak'ı da getirseydin o yemeğe. Pek sevgili abisinin annesini nasıl öldürdüğünü izleseydi. Neden yoktu?"

Salak salak sırıtıyordu. "Herkes kendi kıymetlisini korumalı hayatım. Irmak'ın annesi öldü. Hayatı yeterince zor. Abisi olarak onu korumak zorundayım." Derin bir soluk verdi. "Beni anlayacağına eminim."

Ablalığıma oynuyordu. Öfkelenmemek imkansızdı. Nefret dolu bir soluk kaçtı dudaklarımdan. "Hülya Kralşan öldü." dedim dişlerimin arasından. "Artık bu saçmalığı devam ettirmen için hiçbir neden yok." Avuç içlerimi masasına yaslıyken ona doğru eğildim. "Hayatımızdan siktir olup git! Anladın mı beni?"

Birkaç saniye boyunca izledi. Dudağının bir köşesi zevkle kıvrılırken koltuğundan toparlanıp masasına eğildi. Bana doğru yaklaştı. "Bunu demek için mi buraya geldin?"

Cevap vermeden, öfke ile baktım.

"Kendi varlığını sadece Hülya denen o kadınla sınırlandırman ne büyük aptallık."

Kaşlarım çatıldı. "Ne saçmalıyorsun sen?"

En psikopat gülüşü ile karşılık verdi. Eli omuzlarımdan masasına doğru dökülen saçlarıma uzanacakken hızla geriledim. Bu tepkime de yüzsüzce gülmüştü. "Sen..." dedi işaret parmağını bana doğru kaldırarak. "Ben seni azat edene kadar bu kapanın içindesin. Konunun annenle zerre alakası yok." Tek kaşı kendinden emin bir şekilde havalandı. "Ve emin ol; bu kapandan azat edeceğim en son kişi bile değilsin." Kollarını iki yana açtı. "Senin yerin benim yanım bebeğim."

Tütsü de yutsam, yoga da yapsam azdı. "Ne istiyorsun sen orospu çocuğu? Ne?" diye solurken masanın üzerindeki küllüğü alıp kafasına fırlattığımın farkında dahi değildim. Öfke kanımda patlamaya başladığında her şey sıfırlanıyordu. Yıllardır aynı senaryoyu, aynı öfke patlamalarını yaşamaktan yorulmuştum. Kendimi canavar gibi hissediyordum. Elindeki sargıyı açmıştı ama sapladığım çatalın izleri yerli yerindeydi. Bu darbe de tam kafasına gelecekken kıl payı kafasını aşağıya eğerek kurtulmuştu.

Arkasına uçan küllüğe şaşkınca bakıp bana döndü. "Gün geçtikçe gelişiyorsun." dedi geniş geniş. Baş parmağını *okey*der gibi kaldırdı. "Hızla eğilmesem kafamı patlatmıştın. Tebrikler sevgilim."

"Kansız piç!" diye soludum. Odanın kapısının açıldığını duymuştum ama gerisi yoktu. Gelip aniden kolumdan kavrayan eli her zamanki gibi güçlü ama narindi. Kenan'a doğru ilerleyecekken geri çekti. Öfkem kaynıyordu. Ona dahi sinirliydim. Biz ağzından laf alana kadar kıçımızı patlatmıştık. Burada Sibellerle çene mi çalıyordu yani?

"Sen de bırak!" diyerek ona da öfke kustum. Kolumu hızla geri çektim. "Gebertmedik patronunu!"

Öfke dolu gözlerimi tanıyordu. Zorlamadan bırakmıştı kolumu. Yine hiçbir sonuç alamadan sinir harbi ile noktaladığım bir buluşmaydı. Koltuk üzerinden çantamı almak için ilerledim. "Seni son kez uyarıyorum." dedim Kenan'a dik dik. "Bir daha sakın karanlığını kardeşime bulaştırmaya çalışma." Tam arkamı dönecekken duraksayıp yeniden ona döndüm. "Bu arada hani Irmak kıymetlin ya." dedim tane tane. "Şeytanın sevgisi de ölüm getirir. Dilerim gerçek bir abi olur ona kendinden uzak bir hayat kurarsın. Yoksa senin elinin değdiği her hayat gibi o da solup gider."

Bakışları keskinleşti. "Bence herkes kendi kardeşi ile ilgilensin. Senin sorunun Biricik olmalı. Irmak değil. Irmak için dünyanın en güvenli yeri benim yanım."

Bende öyle olmasını umuyordum ki haklıydı da. Kenan Kralşan'dı o. Öldürmek isterse öldürür; yaşatmak isterse yaşatırdı. Kimseyi sevmese dahi Irmak'a değer veriyordu. Koruyacağına emindim. Bir abla olarak Irmak'a yapabileceğim tek şey onu en güvenli yerde bırakmaktı. O bir Kralşan'dı. Ama içimdeki huzursuzluk büyüktü. "Umarım öyle olur." demekle yetindim. "Çok rica ediyorum bir süre beni arayıp sorma. Ayrıca Yakup Öz'ün de beni geberteceği yok! Şu köpeklerini peşimden çek!" Başka bir şey söylemeden arkamı döndüm.

Timur'un bakışları bende değil, Kenan'daydı. Profesyoneldi. Ben onun kadar iyi değildim. Ona bakmadan yanından geçip gidememiştim. Göz ucuyla kısa bir an yüzünde oyalanıp hızla çıkışa ilerledim. Kapıyı açıp dışarı çıktığımda Sibel denen kadın merakla bana bakıyordu. İki sıcak kahve bardağı vardı masasının üzerinde. Birinde *Sibel* yazıyordu. Diğerindeki *Tulpar* yazısı beynimden vurulmama yetti.

Çay içerdi o çay! Demli çay!

Zaten her şey yeterince zordu. Bir de bununla mı uğraşacaktım ben? *Bana öyle bakma* demiştim. *Benimle böyle güzel konuşma* demiştim. *Her yeri kana bulasam dahi bu cehennemden canlı çıkaracağım tek kişi sensin Ahu* diyerek, sarıp sarmalıyor, *kıyamıyorum* diyordu. Sonra da *bu işi buradan nasıl döndüreceğiz* diye soruyordu!

Tabi ki döndüremeyecektim!

Dişlerimi sıkarak yanından geçip gidecekken hayatımda ilk defa hissettiğim bir kuvvet ense köküme öyle sağlam bir darbe indirdi ki; *ilkel dürtü* ne deseler o an için sadece bu duyguyu anlatırdım. Üzerinde *Tulpar* yazan kahve bardağını tek elimle kavradım. "Alabilir miyim?" dedim Sibel'e, ters bir kibarlıkla. "Boğazım kurudu da."

Kafasını yaracakmış gibi söylemiştim. Bocalayışı bu yüzden olmalıydı. "Tabi." dedi hafifçe kekeleyerek. "Buyurun."

Sevimsiz bir gülüş gönderdim. "Sağ ol."

Arkama bakmadım. Kahveyi alıp seri adımlarla ilerledim. Sibel içeceğimi düşünmüştü muhtemelen ama içmedim. Koridor boyunca ilerledim. Göz ucuyla baktım elimdeki kahveye. Tulpar yazıp yanına bir de gülücük ekletmişti. Gülecek ne vardı? Ben şu an sinir içindeydim mesela. Neyle uğraşacaktım? Kralşan manyağı ile mi? Yoksa içimdeki bu

ilkel dürtülerle mi? Köşeyi dönüp hepsinin gözünden kurtulduğum anda kahve bardağını sinirle asansörün yanındaki çöpün içine savurdum. "Tulparmış!" diye soluyarak asansörün tuşuna adeta yumruk attım.

Beni sakinleştirecek tek bir şey vardı: Kadife. Bütün sinirimi burada bırakarak ona ilerledim. Günler sonra evine dönecekti. Üzüntü ile karşılamak istemiyordum. Tutunduğum tek düşünce bu oldu. Sibel ismi ise benim güçsüz hafızam için bile unutulmayacak bir isimdi artık...

******

Sert adımlarla ilerleyen kadının arkasından bakarken içli bir nefes koy vermemek imkansızdı ama kendini tuttu Timur. Elinde sıkıca götürdüğü kahve bardağını görebiliyordu. Yalan yok, keyiflenmişti. Sibel denen bu kadın her gün inatla aynı kahveden getiriyordu. Bunca denemeden sonra kahve sevmediğini artık anlamasını gerekiyordu ama Sibel inatla anlamak istemiyor gibiydi. Timur da fazlası ile sıkılmıştı ama ses etmeye üşeniyordu.

Sert topuk darbeleri ile ilerleyen kadın ise hayatının orta yerine düşen bir bombaydı. Süzülerek ilerleyişine, kıvrımlı beline takıldı bakışları. Sessiz bir nefesi bu noktada ağır ağır bıraktı. Siyah gömleğinin yakalarını dikleştirdi. Yine iki ucunu bulmakta zorlandığı bir andı.

"Sana getirdiğim kahveyi aldı. Sen benimkini al, ben kendime yeniden alırım." dedi Sibel.

Normalde cevap vermezdi. Ama ilk defa kısa bir cevap verme gereksinimi hissetti. "Şu kahve zımbırtısına son ver.

Sevmem."

Sibel bocalamış bir ifadeyle kalmıştı. Umursamadı. Beyninin her köşesi ayrı bir parça ile doluydu. Ahu köşeyi dönüp gözden kayıp olmuştu. Kapıdan duyabildiği kadarıyla buraya gelişinin nedenini anlayabiliyordu. Hak da veriyordu. Hülya Kralşan ölmüştü. Neden hâlâ buradaydı?

Kenan'ın verdiği cevabı duyamamıştı. Bütün okların onu gösterişi Timur'un içindeki huzursuzluğun yeterince büyümesine neden oluyordu zaten. *O benim çıkış biletim* demişti bir keresinde. Nereden? Neyden? Yeniden başının ağrımaya başladığı günlerdeydi. Oysa bazı şeyleri kabullendiğinden beri ağrı azalmıştı. Kabullenmekten daha fazlası gerekiyordu belki de.

Son günlerin tek iyi yanı Fiko'nun Irmak'ın koruması olarak çalışması ve uzaklaştırılmasıydı. En azından onun boş çenesinden kurtulmuştu. Kralşan salak bir adam değildi. Yakup Öz'ün artık Irmak taşına oynadığının farkındaydı. Adriel sadece göstermelik bir şekilde Ahu'yu koruyordu. Kralşan tüm gücünü kardeşini korumak için harcıyor gibiydi ama bir o kadar da rahattı. Düşmanını tanıyordu Timur. Aklında başka bir planın olduğunu hissediyordu. Fiko en sağlam adamıydı. Sadece Irmak için uzaklaştırmış olamazdı.

Düşünceler ile boğuşurken zaman hızla akıyordu. Birkaç saat sonra Kenan odasından çıkmıştı. Her zamanki rutinde ilerlediler. Asansörün önüne geldiklerinde Timur'un bakışları köşedeki çöpün içine takıldı.

Tulpar yazılı bir kahve bardağı çöpün içinde adeta patlamıştı. Hoş bir sinirdi. Tek olsa sırıtabilirdi ama ifadesizliğini korudu. Şirketten çıkıp araçlara ilerlediler. "Sana bir mekan attım." dedi Kenan. Aynı saniyelerde Timur'un telefonuna bildirim

düşmüştü. "Dimitri'yi oradan alıp bizim eğlence mekanına geçeceğiz. Sonunda siktir olup gidiyor."

Dimitri'nin bilerek gitmediğinin farkındaydı Kenan. Burada olmak, Kenan'ın darbeler aldığını görmek hoşuna gidiyordu. Kenan'ın ise ona daha fazla koz vermeye niyeti yoktu.

Sessiz kalarak onayladı Timur. Gerekli konumu açıp ilerledi.

Kenan, "Bu arada Adriel'i ve korumaları Ahuzar'ın etrafından geri çek." dediğinde Timur'un bakışları öndeki aynadan arkaya takıldı. Şeytanın aklından ne geçtiğini çözmeye çalışıyordu. Kenan'ın bakışları yoldaydı. "Yakup Bey amcam başka bir hamle yapacak, belli. Birini öldürecek olsa çok daha önce öldürürdü."

Yapmayacağını biliyordu Timur. Anlaşması Ahu'nun yaşaması doğrultusundaydı ama Irmak için emin değildi. Bir konuda haklıydı Kenan. Yakup Öz saldırmıyordu. Irmak'ı vurmak için adam göndermişti ama sıkılacak mesafede olmasına rağmen vurmamıştı. Sadece oyalıyor gibiydi. Kenan da bunun farkındaydı.

Timur'un, "Ya siz korumayı bıraktığınız zaman saldırsa?" diye sorması öylesineydi.

"O bunağı tanıyorum." dedi Kenan. "Merhameti boldur. Öldürecek olsa Irmak'ı çoktan öldürürdü ama babamın hatırı için öldürmüyor, eminim. Ahuzar'dan emin değilim. Başta kesin öldürecek gibiydi ama birden elini üzerinden çekti. Öldürmesi için yüzlerce fırsatı vardı ama yapmadı." Parmakları arasında dönen Roma parası yerli yerindeydi. "O bunak başka bir şey planlıyor." diye homurdandı. "Ama ne?"

"Belki de artık peşinizi bıraktı." dedi Timur. "Galerinizi yaktı, sevkiyatını patlattı ama siz karşı cevap vermediniz. İntikamını aldığını düşündü ve bıraktı."

Başını yavaşça iki yana salladı. Aynı şeyi mırıldandı. "Başka bir şey planlıyor ama ne? Ama ne..?"

"Madem kimsenin peşinde değil Irmak'ı neden saklıyorsunuz?"

Kenan'ın bakışları yoldan önüne döndü. "Saklamıyorum." dedi en net şekilde. "İstediği zaman istediği yere gidebilir."

"Dağ evinde?" dedi Timur. Sesinde belli belirsiz bir sorgulama vardı.

Kenan'ın bakışları ise yeniden yola takılmıştı. "Orası onun için değil."

Devamında ikisi de sessiz kaldı. Timur'un kafasında bir soru işareti daha belirirken Kenan'ın zihnini okumak her geçen saniye biraz daha zorlaşıyor gibiydi. Tanımadıkça basit, tanıdıkça zor bir adamdı. Bir saat sonra Dimitri'yi de almış Kralşan'a ait -*aksi düşünülemezdi*- İstanbul'un en büyük eğlence mekânına gelmişlerdi. Gecenin karanlığı içinde art arda durdu iki ihtişamlı araç. Dimitri yine kürkü içindeydi. Büyük eğlence mekanından müzik sesleri yükseliyor, eğlenen neşeli çığlıklar ile birbirine karışıyordu. Dimitri'nin koluna girmişti Kenan. İkisi gülerek önde ilerlerken Timur ve Volodin'in iki koruması arkalarından ilerliyordu.

Kırmızı, mavi ve sarı ışıkların yanıp söndüğü dar koridorda ilerlediler. Yüksek ses şimdiden Timur'un başını daha da ağrıtmaya başlamıştı. Önde giden iki adamı ise mekandaki herkes tanıyor, onlar ilerledikçe önlerindeki her engel köşeye çekiliyordu... Geniş alana vardıklarında ağır içki kokusu bir tokat misali Timur'un yüzüne çarptı. Farkında olmadan dişlerini sıkmıştı. Tahammül edemiyordu bu kokuya. Yine de ifadesizliğini korudu.

Alanın ortasındaki iki büyük pistte sayısız beden iç içe ve kendinden geçmiş bir şekilde dans ediyordu. Sol köşedeki büyük masa Kralşan için boşaltılmış olmalıydı. İkisi o yöne ilerlerken Timur bedenine sarılan birkaç arsız el ve bedenden usulca uzaklaştı. Kenan ve Dimitri geniş kırmızı koltuklara oturduklarında garsonlar etraflarında dönmeye başlamıştı bile. Kenan minik bir el hareketi ile her şeyden getirmelerini söyledi. Keyifli bir gülüşle yeniden Dimitri'ye döndü.

"Eğlencenin keyfini çıkar dostum."

Rusça konuşuyordu. Yine kelime seçerek cümle anlamaya odaklandı Timur.

Mekandaki bedenlerin üzerinde arsızca geziniyordu Dimitri'nin gözleri. "İşini biliyorsun Kralşan."

Aynı keyifli gülüşü ile cevap vermişti Kenan. Dimitri, gelen tekilayı minik bardağa dökmeye hazırlanan garsonun elinden şişeyi almış, hızla kafasına dikmişti. Vahşi bir iştahla içiyordu. Kenan onun aksine son derece sakin ve kendinden emindi. Viskisini yudumlarken bakışları geniş alandaydı.

"Annenin öldüğü hafta eğlenceye gelmen ne kadar doğru?" dedi Dimitri. "Siz Türklerin kırk gün yas tuttuğunu sanıyordum."

İfadesizdi Kenan. İçkisinden bir yudum daha alırken geniş, kırmızı koltukta geri yaslanmıştı. "Acım öyle büyük ki; sadece böyle diner dostum."

Büyük bir kahkaha atmıştı Dimitri. "Üvey annenmiş. Doğru mu?"

Sessiz kaldı Kenan. İçkisinden bir yudum daha alırken bakışları Dimitri'de değil, geniş alandaydı.

Dimitri artık bıyık altı bakışlar ile gülüyordu. Elindeki şişeyi aralarında kaldırdı. "O zaman üvey annenin ruhuna."

Göz ucuyla bakmıştı Kenan. Kadehini hafifçe Dimitri'ye doğru kaldırdıktan sonra ikisi de aynı anda içkilerini yudumladılar.

"İlk defa bir işimde bu kadar sorunla karşılaştım. Seneye böyle bir aksilik olursa bir daha seninle çalışmam Kralşan. Bunu kurula söylemekten de zerre çekinmem." dedi Dimitri tekila şişesini dudaklarından çektiği anda. "İş başka dostluk başka dostum."

Timur birçok kelime seçmişti ama biri belirgindi. *Kurul. Yine kurul.*

Sakindi Kenan. Bacak bacak üstüne atmış, keyifle içkisini yudumluyordu. "Ya ne yapacaksın? Ben dışında kim senden o kadar yüklü sevkiyat alır sanıyorsun Dimitri?"

Dimitri, "Mallarım boşa gitti!" derken üslubu ve sesi bu defa sertti.

"Paranı aldın." dedi Kenan aynı sakinliği ile. "Artık senin değil benim mallarım. İster satarım, ister yakarım." Göz kırpıp kadehi aralarında kaldırdı. "Kralşan tarzı."

Başını iki yana sallamıştı Dimitri. Ama gülmeden de edememişti. "Delisin dostum." Yanına alımlı sarışın bir kadın sokulduğunda ise gerisini unutmuştu. Kenan'ın ayarladığı, son derece iyi seviyede Rusça konuşan bu kadın Dimitri'nin aklını anında başından almıştı. İçkisini dolduruyor, kulağına sessiz kelimeler fısıldıyor ve aynı anda gülüyorlardı. Birkaç kadın daha sarmaladı Dimitri'nin etrafını.

İfadesizce izledi Timur. Bakışları Kenan'daydı. İçkisini içiyor, karanlık bakışları mekanın her bir köşesinde geziniyordu.

Birkaç dakika sonra yanına bir kadın süzülmüştü. Kumral bir kadındı. Mor mini elbisesi mekanın değişen ışıklarının etkisi ile parlıyordu. Cüretkar bir gülüşle Kenan'ın elindeki bardağı kavramıştı. Alıp masanın üzerine bıraktı.

"Selam." dedi kadınsı bir bakışla. Boş bardağa viski doldurup yeniden Kenan'a uzattı.

Sessizce izliyordu Kenan. Lakin bakışlarından halinden memnun olduğunu belli oluyordu. Elini uzatıp kadının omuzuna dökülen gür saçlarını geri atarak gerdanının bir kısmını açtı. "Seni hatırlıyorum." diye mırıldandı.

Gülmüştü kadın. "Unutulmayacak bir etki bırakmışım. Güzel."

Kenan da gülmüştü. "Adın neydi senin?"

"Sen ne olmasını istersen o."

Kenan'ın gülüşü daha da memnun bir hal almıştı. Kadını tek hamlede belinden kavrayıp kucağına çekerken Timur bıkkın bir nefes vererek bakışlarını karşısında kalan geniş balkona dikti. Yanıp sönen ışıkları izlemek bu siki kırığın fantezilerini izlemekten daha zevkliydi. Lakin duyduğu tek bir cümle omurgasına öyle sert bir darbe indirmişti ki bakışları kurşun yemiş misali sekteye uğradı.

"Ahuzar ol." demişti Kenan kucağındaki kadının dudaklarını dudakları ile sarmalamadan hemen önce.

Timur'un başından aşağı dökülen kaynar su değil kör alevdi. Etrafta çalan müzik sesi ağır bir bulut kümesinin arkasından gelmeye başlamıştı. Ense köküdeki ılıklığın omurgasını yakarak tüm sırtında ilerlediğini hissediyordu. Şerefsiz bir sapkın puşt olduğunu biliyor, Ahu'ya olan her bakışını oymak istiyordu ama şu an iradesi en son noktadaydı. Dönüp

Kenan'dan tarafa bakmadı. Bakmamak için dişlerini var gücüyle sıkıp usulca gözlerini kapattı.

Ama hayatında ilk defa ifadesiz kalamadı. Omurgasında gezinen alevi zapt etmek için başını hafifçe sola eğip boynunu gevşetmeye çalıştı. Çıkan sesler fazlası ile gerildiğinin nişanesi gibiydi. O tarafa bakmamak için direniyordu. Kafasında belinden silahı çekip çoktan bu şerefsizin kafasına sıkmıştı ama gerçekte yumruklarını sıkmaktan başka bir şey yapamadı.

Mantığı şu saniye sikerlerdi. Kızgın bir demiri bedeninin her yerine bastırmış gibiydiler. Her zaman sakin ve kontrollü, dingin bir denizken şu an yine kör bir alevdi. Dudakları arasından kesik bir nefesi zorla bıraktı. Kontrolü kaybetmemek için gözlerini birkaç saniye daha kapalı tuttu. Açtığında yine balkona odaklandı. O yöne bakmadı. Aldığı bütün irade eğitimleri şu an sınırdaydı. Bütün mekanı ateşe verecek bir öfke içinde yanıyordu.

Kalbine ilk defa ektiği bir gül vardı. Filizlenmiş, gür bir şekilde açmıştı. Ona dokunmaya kendi bile haftalardır kıyamazken bu sik kırığının zihni...

Bir kere daha kapandı gözleri. *Ahuzar değil, Ahu diye tekrar etti içinden. Ahuzar değil, Ahu. Ahuzar değil, Ahu.*

Ama hiçbir düşünce içini söndürmeye yetmiyordu. Dimitri ve Kenan'ın etrafındaki kadın kalabalığı artmış, eğlencenin boyutu müstehcen noktalara doğru ilerlemeye başlamıştı. Kahkaha sesleri yükseliyor, içki şişeleri boşalıp yeniden doluyor, masadaki kadınlar sürekli değişiyor ama Kenan inatla sadece o kadını yanında tutmaya devam ediyordu. Saatler ilerledi. Timur için akrep ve yelkovan hayatında ilk defa akmak ne demek bilmedi.

Elini yakasına atıp bir düğmesini zorla açtı. Koluna yakışan sarhoş bir kadından bıkkın bir edayla uzaklaştı. İçinde kaynayan ateş ilk defa bu denli keskindi. Biraz daha buradan çıkmazsa Kralşan denen adamın tarihteki son günü olacaktı. Görevi her şeyin önündeydi. Bu zamana kadar bunu hiçbir şey kıramamıştı. İçindeki alev topuna rağmen dişlerini sıkarak hissiz duruşunun tek dayanağı buydu. Zordu. İlk defa sinirden gözünün seğirdiğini hissediyordu.

Bakışlarını kapıya çevirdi. Kralşan elemanlarından ikisini el hareketi ile çağırdı. Kendinden geçmiş bir halde eğlenen ekibin başına dikip fark edilmeden uzaklaştı. Mekanın lavabosuna ilerlerken gömleğinin yakasından bir kadın eli daha yakalayınca en sonunda patladı. "Bir durun siz de!" diye nadir yaşanacak bir şekilde yükselerek kadının ellerinden uzaklaştı. Kadına bakmaya fırsatı olmamıştı. Hızla ilerlerken gömleğinin yakalarını genişletti.

"Amına koyduğumun puştu!" diye ağız doluyu Kralşan' a sövmekle meşguldü. "Yolunu, izini, soyunu, sopunu siktiğimin şerefsizi. Silsileni, zürriyetini sikeyim senin orospu çocuğu! Kansız it! Amcık hoşafı! Orospu çocuğu! Takatini, erbabını sikeyim senin siki kırık gevşek! Kanını sikeyim, kansız it! Gel kopar sikimi elime ver diyor, orospu çocuğu!"

Tuvaletin kapısını şiddetli bir darbe ile açtı. İçerideki leş kokuyu umursamadı. Dört kişi vardı. Üçü ellerini yıkarken biri pisuardaydı. Ellerini yıkayanlar sarhoşluklarının etkisi ile saçma kahkahalar ile gülüyorlardı. Timur'un şu an hiçbir sese tahammülü kalmamıştı.

"Siktirin gidin lan!" diyerek hepsine toplu bir ateş kustu. "Çıkın dışarı!"

Ellerini yıkayan gençlerin sesleri anında kesilmişti. Karşılarındaki dev cüsseye ve gözlerinde dönen öfkeye fazla

direnemediler. Ürkek adımlarla tuvaletten çıktılar. Pisuardaki tam sarhoş olmalıydı. Önü açık olmasına rağmen başını duvara yaslamış, uyukluyordu. Onu da ensesinden kavradı Timur. Her zamanki sabrından şu saniye eser yoktu.

Adam, "Ne oluyor?" deyip fermuarını kapatma derdindeyken Timur tuvaletin kapısını açıp onu da dışarı savurdu. Tek tek kabinleri kontrol etti. Kimsenin olmadığına emin olduğunda avuçlarına soğuk su doldurup ateş çıktığını hissettiği başını ferahlatmaya çalıştı.

Yine sessizliğine ihtiyacı vardı. Kafasını toparlayamıyordu. Müzik sesleri basık bir notadaydı. İstediği seviyede değildi ama yine de sessiz sayılabilecek bir ortamdı. Aynadaki aksiyle göz göze geldi. Gözlerindeki hırs ona yabancı değildi. Yıllardır içinde yanan ateşi saklamak için dingin bir suyun arkasına saklanmıştı. Sessizliğini kendine kalkan olarak kullanmıştı. Aslında Timur her şeye öfkeliydi. Hayata, kayıp gidenlere, elde kalanlara, geride bırakanlara, her şeye...

Şu an ise en çok kendine ve yukarıdaki ırz düşmanı şerefsize!

Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı. Tek bir numarayı aradı. Üçüncü çalışta açılmıştı ama zarif ses kısık bir şekilde konuşmuştu. "Niye bu numaradan arıyorsun sen? Şunu yapma demedim mi?"

Şu an sikinde dahi değildi Timur'un. Paniği de komik gelmiyordu. Her şey en uçtaydı. "Neredesin?" dedi sert bir sesle.

"Ne?"

"Neredesin?" diye diretti Timur.

Birkaç saniye için duraksamıştı Ahu. "Çiftlikte. Kadife klinikten çıktı. Onu getirdim."

"İyi." dedi en net şekilde. "Ben gelene kadar sakın oradan ayrılma!"

Başka hiçbir şey söylemeden telefonu kapatıp yeniden cebine attı. Başına gelen bu durumun sebebi oydu. O zaman yaktığı ateşi söndürecekti. Avucuna doldurduğu soğuk su ile yüzünü yıkayıp ensesini ovuşturarak kendini dizginledi. Birkaç saniye sonra tuvaletten çıktığında yeniden ifadesiz Timur'du. Her zamanki soğukluğu ile yeniden Kralşan'ın yanına ilerledi. Bıraktığı noktada buldu hepsini. Yeniden aynı konumuna geldiğinde Kralşan gömüldüğü göğüslerden kafasını kaldırıp ona eğlenen bir bakış atmıştı.

"Tulpar! Sen de bize katıl."

Göz ucuyla bakmakla yetindi. Dilinin ucuna gelen küfürleri dişlerini sıkarak yuttu.

Cevap vermesine gerek kalmadan Kralşan kucağındaki kadının elinden tutup masadan kaldırmıştı. Daha doğrusu üç kadını birden alıp ilerlemişti. "Madem katılmıyorsun bu gece senin mesain bitti." dedi karanlık bakışlarını yeniden Timur'a çevirerek. "Sabah işe buradan geçeceğim." Göz kırptı. "Sana serbest zaman bırakıyorum. Krallığımda istediğin gibi takıl. Bu gece sen de bendensin." Yanından geçtiği Dimitri'nin omuzuna sertçe vurdu. "Eğlenceye yukarıda devam edelim dostum. Sana daha özel sürprizlerim var."

Halinden memnun bir şekilde oturduğu yerden kalkmıştı Dimitri. Kollarının altındaki kadınlarla birlikte gülerek Kenan'ın peşine takıldı. Uzaklaşıp üst katın merdivenlerine ilerlediklerini gördü Timur. Demir merdivenleri çıkarken dahi bakışlarını üzerlerinden çekmedi. En sonunda gözden kaybolduklarında yeniden gerilen boynunu gevşetti. Adımları

geriledi. Müzik ritmini artırmış, alkol kokusu ağırlaşmıştı. Bedenine çarpan her nefesten içki kokusu yükseliyordu. Kaldıramadığı tek koku buydu. Midesinin bulanmaya başladığını hissediyordu.

Her bir korkusunu gömdüğünü sanırdı. Belki de yine yanılmıştı. *Sonra düşünürüz* dediği her şey düşünülmek için gün yüzüne çıkıyordu. Bu felaketten başka bir şey getirmezdi.

Aceleci adımlarla mekanın çıkışına ilerledi. Dışarı çıktığı anda yaptığı ilk şey derin bir nefes alarak ciğerlerini temiz hava ile doldurmak olmuştu. Adımları ise sadece tek bir yöne ilerledi. Tek bir kişiden duyacağı tek bir onaya ihtiyaç vardı. İçindeki ateşi söndürmenin başka bir yolu yoktu. Ateşi yakan söndürecekti. Artık sınır da yoktu, çizgi de, irade de. Tek bir kıvılcım her şeyi tutuşturmaya yetecekti.

****

"Kızım..."

Başını hafifçe öne eğerek karşılık verdi Kadife. Bu tepkisi nice zaman sonra ilk defa gerçekten gülmemi sağlamıştı. Günlerdir yaralı bacakları üzerine basmasın, yaraları iyileşsin diye uyutuluyordu. Doktorunun söylediğine göre görünenden çok daha fazlasıydı Kadife. Güçlü ve azimliydi. Beklenenden çok daha hızlı toparlamıştı. *Çünkü benim kızım*diyememiştim o an için. *Öyledir* demiştim sadece.

Bacakları hâlâ sargıdaydı. Hastaneden çıkmıştı ama hızlı hareket etmesini engellemek için ahırından çıkması yasaklanmıştı. Bir hafta boyunca her gün klinikten gelecek ve yaralarını kontrol edeceklerdi. İlaç ve pansuman tedavisi devam edecekti. Daha sonraki günlerde ayağa kalkabilirdi ama yine kısıtlı alanda bulundurulup bir süre koşması ve ani hareket yapması engellenecekti. Yani artık o da bir kapandaydı.

Ama hayattaydı. Yanımdaydı. Nefes alıyor, gözlerime bakıyordu. Bencilce bir istekti. Atlar koşmadıkları zaman yaşayamazlardı ama o da yaşamak için direnmiş gibiydi. Yanımda kalmayı seçmişti. Önceden yalın ayak onunla birlikte koşardım. Yetişemezdim ama eğlenirdik. Bu bizim için en eğlenceli oyundu. Ben topukluya büründüğümden beri o da koşmamıştı. Ahırından ve çiftlikten çıkmamıştı. Benim için bacaklarından vazgeçmişti. Ben de artık onun yürüdüğü kadar yürüyecek, o koşmadıkça koşmayacaktım.

Kalbimdi o benim. Yokluğu hayata dair bütün bağlarımın kopması demekti. Şu anda ayakta değildi. Gerçekten yorgun olmalı ki ayağa kalkmaya kendini zorlamadan yatıyor, ben önünde eğilmiş, saçlarını okşadıkça göz süzerek bana bakıyordu.

Yelelerini bir kere daha okşarken eğilip alnına derin bir öpücük bıraktım. Geri çekildiğimde dudaklarımda sadece ona gösterdiğim derin bir tebessüm vardı. Yelelerini okşamam her zaman hoşuna giderdi. Derin bir ruha sahipti atlar. Sevdikleri her şeyi büyük bir bağla severlerdi. Onunla birebir aynı renk olan keskin kahve gözleri sadece bana bakıyor, içinde kendi yansımamı görüyordum.

"İyi hasret giderdiniz, yeter." diyen Cemil babanın sesini duyduğumda bakışlarımı arkama çevirdim. Veterinerin

verdiği iki poşet dolusu ilaçları getirmişti. Ahırın içine ilerleyip poşetleri saman balyalarının üzerine bıraktı.

Gülerken yerden ayaklandım. "Kıskanma hemen."

Gür kaşları arasından ters bir bakış atmakla yetindi. Bu bakış gülmeme neden olmuştu. Günler sonra kendimi iyi hissettiğim nadir anlardan biriydi. Kadife'yi o hastanede uyurken görmek bana acı dışında hiçbir şey vermiyordu. Onun bacakları sargılıyken benim topuklu ayakkabı içindeki ayaklarım sızlıyordu.

"Çiftlik sahibinden haber var mı?" diye sorduğumda Kadife'nin önünde eğilmiş, bacaklarındaki sargıları kontrol ediyordu.

Çiftlik sahibi artık ona bakmak istemeye bilirdi. Önceden de huysuz bir attı ama en azından sağlıklıydı. Şimdi kendine yük olarak düşünebilirdi. Uzun yıllardır görmemiştim buranın sahibini ama küçüklüğümden kalan anılarından merhametli bir adam olduğunu hatırlıyordum.

"Sorun yok." dedi. "Burada kalmaya devam edecek." Sargılarda sorun olmadığını anlayınca elini Kadife'nin karnına atıp yavaşça ovuşturdu. "Onun evi burası."

Cemil babanın burada kalması için ısrar ettiğine emindim. Yoksa çiftlik sahibinin bu durumdaki atları yılkıya bırakma taraftarı olduğunu babamdan pek çok kere duymuştum. Yaşlanan ve yaralanan atları toplayıp belli dağlarda yaşayan diğer yabani atların arasına bıraktırırmış. Kadife için böyle bir senaryoyu asla kabul edemezdim. O yüzden önceden sormasını istemiştim.

"Sen mi ikna ettin?"

Sessiz kaldı. Bu onun dilinde *evet* demekti.

Gülüşüm derinleşti. O ağır ağır yerden kalkıp ağrıyan belini tutarken tepkisiz kalmamış, yanına yaklaşarak kollarımı yaşlı bedenine dolamış, sıkıca sarılmıştım. "Sen gördüğüm en kral yaşlı kurtsun Tumturaklı!"

"Kızım dur, belim!" dedi tam doğrulamadan sarılmamın etkisi ile iki büklüm kaldığı için.

Minik bir kahkaha atarken tombul yanağına derin bir öpücük bırakmış ama gerilememiştim. Elimi beline atıp yavaşça ovuşturdum. Platin ağrılarımın çok olduğu ilk günlerde bize gelir sık sık o da bana aynısını yapardı.

Bu hareketime babacan bir şekilde gülmüştü. "Alıştırma, hep isterim."

"İste. Hep yaparım."

Kadife'den huysuz bir ses yükseldiğinde bakışlarımız ona döndü. Huysuzca kaşları çatılan bu defa Cemil babaydı. "Şuna bak, iki bizi sevdin diye hallere bak! Çiftlik sahibine diyeceğim atsın bunu buradan. Bıraksın yılkıya. İyilik yaramıyor buna ha!"

Kadife umursamazca soluyarak cevap vermişti. Ben ise gülerek. Koluna girip ahırdan çıkardım. "Sen ona uyma. Büyüklük sende kalsın."

Göz devirerek cevap verdi. Ahırdan çıktığımızda kolundan ayrıldım. Kapıyı kapatırken endişeli bakışlarım hâlâ Kadife'deydi. Gözümün önünden ayırdığım an bir şey olacak korkusu ile baş etmem zordu. "Cemil baba..." diye mırıldandım aynı saniyelerde. Aklıma nicedir takılan bir soru vardı ama boğuştuğum problemler daha büyüktü. Sormaya hiç fırsat bulamamıştım.

Onaylayan bir mırıltı çıkardı.

"Kadife'nin neden ve nasıl vurulduğunu neden hiç sormadın?" Kapıyı tamamen kapattığımda ona döndüm. Şaşırmamıştı. Aksine bu soruyu bekler gibiydi.

Derin bir nefes verdi. "Bana neden *Tumturaklı* derler, sana daha önce anlatmış mıydım?"

Başımı iki yana salladım.

"*Kulağa hoş gelen* demek Tumturaklı. İstanbul'un ara sokaklarındaki her haber bir zamanlar ilk benim kulağıma gelirdi. Şimdi yaşlandık diye ne var. Yine duymamız gerekeni duyarız. Mesela bana söylemediğin halde başında olan Kralşan belasını da bilirim, Kadife'yi bu hale getirenin o olduğunu da."

Bocalayan bu defa bendim. Beklemiyordum. Eli uzun bir adam olduğunu biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum. Yıllarca bize baktığı için ona yeterince minnet borcum vardı. Bir de Kralşan ile uğraşmasın diye bilerek söylememiş, kendimce uzak tutmaya çalışmıştım. Oysa o en başından her şeyi biliyor muydu? Şaşkın bakışlarım ona kitlenmişken iki adımla aramızdaki mesafeyi azalttı. Gözlerinde derin bir vicdan yükünün ağırlığı var gibiydi. Titreyen ellerini kaldırıp omuzlarımdan kavradı.

"Beni affet kızım." dedi ağır ağır. "Senin için sessizce elimden geleni yaptım. Defalarca denedim... Bir ölümün ucundan aldım ama gücüm seni o zebaninin elinden tamamen kurtarmaya yetmiyor."

Bunu da beklemiyordum. "Cemil baba..." diyen sesim varla yok arasındaydı.

"Beni affet olur mu? Gücüm yetse şu an çeker alırım seni o şeytanın elinden ama..." Omuzları çökmüş, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Cemil baba!" derken sesim bu defa daha gürdü. Kollarımdaki elleri güçsüzce iki yanıma düşerken hâlâ, "Beni affet." diye sayıklıyordu.

Titreyen ellerini iki elimle sıkıca kavradım. "Sen hayatta ol, böyle dağ gibi yanımda dikil o bana yeter." derken her bir kelime bütün içtenliğimle dudaklarımdan dökülüyordu. Daha sıkı kavradım ellerini. "Hülya Kralşan öldü. Peşimde olmasının tek nedeni oydu. Artık eninde sonunda yakamdan düşecek."

"Ahuzar." diyecek oldu. Yanağına doğru hızla bir yaş akmıştı ki ahırın girişinde beliren bir adam onu çağırınca bir elini elimin içinden çekip gözünden akan yaşı sildi. Aşağıdaki ahırda kalan yavru atlardan birinin hastalandığından bahsediyordu gelen kişi. Acil bakması gerektiği konusunda bağırmıştı. "Bir işi de bensiz yapın." diye homurdanarak ellerini elimin içinden tamamen çekmişti. "Sen bana bakma." derken bakışlarını kaçırıyordu. "Yaşlılık işte. Fazla duygusalım." İleri doğru bir adım attı. "Gidip bakayım şu hayvana."

Birkaç adım daha atmıştı ki, "Cemil baba!" dediğimde duraksadı. Yorgun ve üzgün bakışları yeniden bana döndü. "Bize her zaman iyi baktın. Merak etme. Her şey için elinden gelenin en fazlasını yaptığına eminim."

Okuldaki veli toplantılarıma elinden geldiğince o gelmeye çalışırdı. Üniversite mezuniyetimde yanımda olan da oydu. Biricik ile tek kalıp korktuğumuz her anda elimizden tutmuştu. Dudakları titrer gibi olmuştu ama hızla önüne dönmüştü. Yaşlanmak gerçekten iyi gelmiyor olmalıydı. Önceden daha sertti. Gözünden bir damlada dahi olsa yaş aktığını gördüğüm ilk andı. Heybetli bir gövdesi vardı ama omuzlarındaki yükler taşıyacağından daha ağır olmalı ki

hafifçe kamburlaşmaya başlamıştı. Bu görüntü içimde bir noktanın sızlamasına neden olmuştu.

Sevdiklerimizin yaşlanması yasaklanmalıydı. Zaman acımasız bir ressamdı. Onu da babam gibi kendi ellerimle gömmeyi kaldırabileceğimi sanmıyordum. Ve şu an anlamsız bir şekilde bana söylediğinden daha fazlasını sakladığını hissediyordum. Heybetli bir adamdı. Omuzları sadece bu yükle eğilmiş olamazdı.

Derin bir nefesi dudaklarımdan zorla bırakıp yeniden Kadife'nin olduğu kapıya yöneldim. Kapısı kapalı ama camı açıktı. Ona bakarak saatleri geçirebilirdim ama aniden telefonuma gelen mesaj sesi ile irkilmiştim. *Ondandı*.

Geldim.

Fazla net ve sert bir mesajdı. Bu gece derdi neydi çözebilmiş değildim. Bir saat önce aramış, *ben gelene kadar oradan ayrılma* demişti. Buraya gelecekti. Emindim. Mesajın sertliği umurumda değildi. Hep öyleydi. Bugün şanslı günümdeydim. Hem o geliyordu hem de Kralşan beni dinleyip Adriel ve adamlarını arkamdan çekmişti. Beni dinlemesi şaşırtıcı ama umurumda değildi. Haftalar sonra ilk defa bu akşam peşimde birileri olmadan, kendi eski arabam ile buraya gelebilmiştim. Özgür değildim ama bu öyle bir kapandı ki en ufacık genişleme derin bir nefes almama neden oluyordu.

Neşeli bir kıpırtı bütün bedenimde gezindi. Nicedir ben çağırmadan geliyordu. *Sen bana gelme ben sana gelirim* demişti. Hakkını veriyordu. "Gitmem lazım Kadife. Bizimki gelmiş." mırıltım son derece sessizdi. Gizli bir sırrı sadece ona söylüyordum.

Bana bakmadan yattığı yerde soludu. Kulakları ileri geri sallanmıştı. Bu: *bizimki*nin kim olduğunu bildiği anlamına

geliyordu.

"Aynen, o kızım." diye onaylayıp koşar adım ilerledim. Tanımlayamadığım bir şey vardı arada. O da inkar etmiyordu. O zaman benimkiydi. Dediğim gibi, kapısından kovmaya devam etmeliydi.

Topuğumun biri ahırın tahta zemininin arasındaki boşluklara takılmıştı. Sendeledim ama durmadım. Etrafı kontrol ederek eski eve koştum. Işığı yanmıyordu. Gelmeden haber vermiş olabilir miydi? Belki de hâlâ duvarın dibindeydi. Kafam karışmıştı ama en güvenli yol evde beklemekti. Saksının altını kaldırdım. Anahtar yoktu. Kafam daha da karıştı. Evde olmalıydı. O zaman neden ışık yanmıyordu?

Coşkun duygular yüzünden sıfırlanan mantığımın sesini bu noktada duyabildim. Cemil baba buradaydı. Onu görmüş olmalıydı. Kızıyordum ama aslında her şeyde benden daha dikkatliydi. Arkamı bir kere daha kontrol ettikten sonra kapıyı sessizce açtım.

Amacım zaten içeri girmekti. Bunun için bir adım atmıştım ama gerisi benim irademdışındaydı. Bir el aniden bileğimden kavrayıp evden içeri çekti. Topuklular üzerinde olduğum için sendeleyecek gibi oldum ama gövdesine çarpığım sıcaklık buna engel oldu. Bir kolu aniden belimden kavradı. Kollarım anın şaşkınlığı ile iki yanıma düşerken çantam da kolumdan sıyrılarak yere düşmüştü. Ben de düşmemek için ellerimle kollarına tutunmak zorunda kaldım.

Korkmadım, ürkmedim. Bu sıcaklığı ve kokuyu artık nerede hissedersem hissedeyim tanırdım. Ama, "Timur..." derken şaşkın bir sersemlik içindeydim.

Işığı açmamıştı fakat dışarıdan net bir şekilde vuran ayın ışığı ortamı aydınlatmaya yetiyordu. Keskin kahvelerde ilk defa gördüğüm bir şey vardı. İlkel bir vahşilik ile parlıyor

gibiydi. Her zamanki kadar dingin ve sakin değildi. Deniz yoktu, ateş vardı. Rolleri değişmiş gibiydik.

Aniden içeri çekmesi ve şu an fazlası ile yakınımda olmasının etkisi ile hafifçe yutkundum. "Ne oldu?" diye sormuştum ama zorla.

Yüzüme doğru eğildi. En yüksek topuklularımın üzerinde olduğum için şanslıydık. "Tek bir şey soracağım..." diye mırıldanırken gözlerindeki ifadenin aynısı sesini de ele geçirmiş gibiydi. "Tek bir cevap vereceksin..."

Gerçekten bayılabilirdim. Amacı neydi? Bir adım gerim yoktu. Sırtım kapıya yaslıydı. Söylediğim onca şeyden sonra utanç içinde olmalıydım ama şu an öyle bir bakıyordu ki daha da ileriye gitmeme neden olacak gibiydi. Teşvik ediyordu.

"Ahuzar mısın Ahu mu?" derken dudakları ve gözleri biraz daha yaklaşmıştı.

Kesik bir nefesi zorla verdim. O an fark ettimki eli hâlâ belimdeydi. Avuç içini sırtıma bastırıp kapıya yaslı bedenimi kendine yasladı. "Söyle!" dediğinde sesinde tereddütte yer yoktu.

"Ahu..." diye mırıldanırken içmeden sarhoş olmuş gibiydim. Bir konuda haklıydı. Bu iş buradan hiçbir şekilde dönmezdi. Ne olmuştu bilmiyorum ama aklımı başımdan almaya ant içmiş gibiydi. Tek bir kelimesi bunu yapmaya yeterdi oysa.

Dişlerini sıkıyor olmalıydı. Çenesi seğirmişti. "Ahu'sun." diyerek söylediğimi onayladı.

Keskin kahveler bu kadar yakınken başka bir seçenek bırakmıyordu. O varken Ahuzar'ın dikenlerine yer yoktu. "Ahu'yum..." diye onayladım.

Daha da yaklaştı dudakları. Bir hamle daha yapsa beni bu azaptan kurtaracak gibiydi ama inatla yapmıyor, ilk hamleyi benden bekliyor gibi duruyordu. "Ahu'sun... Sadece bana..." diye dudaklarıma doğru mırıldandı.

Dudaklarının ince teni üst dudağıma hafifçe değdiğinde içli bir nefesi kesik kesik bırakmadan edemedim. Aniden içine düştüğüm andan kaçmama fırsat vermiyordu ki kaçmak gibi bir düşüncem de yoktu.

"Sadece sana..." diyerek bu dediğini de onayladım.

Başını hızla aşağı yukarı sallayarak onayladı. Dediğimin dışında bir seçenek kabul etmeyecek gibiydi. Bir eli hafifçe yanağımda gezindi. Çenemden kavradı ve gözlerimi daha net görebilmek adına başımı geri yasladı. Nefesi ve kokusu ile sersemlemişken midemde kaynayan hissin bacaklarımdaki gücü azalttığını hissediyordum. Düşmemek için ceketinin kollarına daha sıkı tutundum.

"Az önce ne oldu biliyor musun?" diye soludu dudaklarıma doğru. Konuştukça dudaklarımız birbirine değecek gibi oluyor, içim titriyordu. Bakışlarımı keskin kahvelerden koparmadım. "Az daha Kralşan'ın kafasına sıkacaktım!" diye solurken bu defa öfkeli gibiydi. "Mantığımı siktin attın! Bütün düzenimi alt üst ettin! Bana bunu sen yaptın."

Tıkanan biri değildim ama o an dilime olan şey tam olarak buydu. Üzerimdeki etkisi inanılır gibi değildi.

"*Git* dedim gitmedin," diye öfke ile mırıldanmaya devam etti. "*Dur* dedim durmadın. *Güvenme* dedim inat ettin. *Bana böyle bakma* dedim, tam olarak böyle bakmaya devam ettin."

Nasıl bakıyordum bilmiyordum ama bu bakış dışında bir bakışla ona bakamıyordum. Elimde değildi. "Timur..."

diyecek oldum.

Belimdeki eli daha da sıkı kavradı bedenimi. Tek hamlede daha da kendine çekip arada hiçbir mesafe bırakmadı. "Şimdi yaktığın ateşi söndür Ahu!"

Ve her şey bir anda oldu. O hayatıma bir anda girdi. Bomba bir anda patladı. Kan bir anda her yanıma yayıldı. Yıllar bir anda geçti; o bir anda yeniden karşıma çıktı. Her şey bir anda oldu.

Dudaklarım bir anda dudaklarını buldu. Minik mesafeyi kapatmamak için direnen oydu ama ben onun kadar iradeli değildim. Ruhu bir anda en sert şekilde ruhuma çarptı. Kalbimin ortasında nicedir bekleyen bir kayanın aniden paramparça olduğunu hissettiğim bir andı. Tozun toprağın arasında kaldım. O ise asla bocalamadı. Ateşi yakan bendim ama harlayan o oldu. Ben narin bir dokunuş ile dudaklarına ilerlemiştim ama onun sertçe örtünmüştü dudakları, dudaklarımın üzerine. Ani ama bir o kadar baş döndürücü bir hamleydi. Şaşırmam, ne olduğunu bilememem gerekiyordu ama olmadı. Aksine, yabancısı olduğum bir duygu daha ilk defa o an belirdi içimde.

Her şey olması gereken yerdeydi. Aitlik hissi ilk defa bütün iliklerimdeydi. Bu zamana kadar hiçbir şeyi *tamamen benim*diyerek sevmemiştim. Ama o her şeyiyle benimdi. Onu ben bulmuştum. Onu ben görmüştüm. Onu ben yıllarca saklamıştım. Onu ben sevmiştim. Boynum öpüşüne onun gibi karşılık vermek için daha da geri düştü. Ellerim kollarından ayrılıp yanaklarına uzandı. Dudaklarına en cüretkar darbeler ile karşılık verdim. Geri durmadım.

Bir noktada nefeslerimiz birbirine karıştı. İki elini birden belimde hissettim. Sıkıca kavradı. Ayaklarım yerden kesilirken birkaç saniye için nefes almak için ayrılmak

zorunda kalmıştık. Gözlerimi açmıştım ama kısa bir andı. Aniden sol yanımızda kalan televizyon ünitesinin ucunda otururken buldum kendimi. Yerden fazlası ile yüksek, ahşap, eski bir üniteydi. Alt kısmında iki bölümden oluşan minik dolaplar vardı. Ama şu an bunların bir önemi yoktu.

Kollarımı boynuna dolamam için yeterli bir mesafeydi. Dudakları aynı hırsla yeniden dudaklarımla buluştuğunda bacaklarımı iki yanına açarak ona yer açtım. Ellerimi gömleğinin açık yakalarında gezdirip omuzlarına doladım. Nicedir bu omuzların gerçek olup olmadığını merak ediyordum. Gerçekti. Daha sıkı çektim kendime. Dardı eteğim ama yırtmacı derindi. Bacaklarımı iki yana açmamın etkisi ile baldırlarıma kadar açıldığını hissedebiliyordum.

Dudakları ve dil darbeleri yeterince başımı döndürmüyormuş gibi ellerini aniden bacaklarımda hissettim. Bedeninin iki yanındaki baldırlarımın dış kısımlarına avuç içini bastırıp dudaklarıma doğru kesik bir nefes verdi. Aynı ritimde hareket eden dudaklarımız durmadı ama yavaşladı. Arsız bir cesaret buldum o an kendimde. Bu da ilkti. Elimi omuzlarından aşırıp artık yara izi kalan avuç içimi ensesine batırdım. Kısa kesim saçlarını ve boynunu parmak uçlarımla okşadım. Onun elleri ise bacaklarımın dışında yavaşça ilerleyip yeniden belimden kavramıştı.

Öpüşmek diyemezdik sadece buna. Bir şeyler patlamış gibiydi. Benim kalbime ektiğim dikenler, onun ise diline bağlı taşlar erimiş gibiydi. Benim göğsüm körük gibi yanıp sönüyordu. O ise ilk defa gördüğüm bir şekilde nefes nefese kalmıştı. Dudaklarımız ayrıldığında alınlarımız birbirine değdi. Gözlerimi zorla araladım. Keskin kahveler artık daha da keskindi.

"Tam olarak burada..." diye solurken bir elim yavaşça yanağında geziniyordu. Parmak ucum benden bağımsız

çenesindeki derin çukuru buldu. "Bu işi buradan nasıl döndüreceğiz diye sordun. Hatırlıyor musun?"

"Ne dediysem siktir et!" derken oldukça netti. "Bütün kainat beni sikse de bu iş buradan dönmez!"

"Düzgün ko-" diyecek oldum. Dudakları yeniden dudaklarımın üzerine kapanınca konuşacak hiçbir şey kalmadı. Karşılığını ise misliyle aldı. Yüzümü büyük ama bir o kadar da nahif avuçları içine alıp başımı hafifçe geri attı. Dudağıma minik bir öpücük bıraktıktan sonra öpüşleri boynuma ilerledi. Kulağımın altından başlayıp boynuma kadar inen yaranın üzerinde ağır ağır gezindi sıcak nefesi.

Bir mumun içindeki ip gibiydim. Yanıyor ama kendi bağrıma eriyordum. Hayatımda ilk defa hissettiğim bir histi. Hep sızlardı o yara ama o avuç içini bastırdığından beri acısı azalmıştı. Şimdi ise ne yara, ne iz kalmamış gibiydi. Yaramı ilk gören oydu. Yaramdan ilk öpen de o oldu. Elleri kısa ceketimin zaten açık bıraktığı sırtımda, parmakları ceketin izin verdiği ölçüde dövme içinde yayılmış yara izlerindeydi.

Hiçbir yara geçmez, hiçbirinin acısı dinmez sanıyordum. Yanılmıştım. Hiçbir zaman sevilmez, diken gibi batmaya, bıçak gibi kesmeye devam ederim sanmıştım. Yine yanılmıştım. Sevgi vardı yaramda gezinen dudaklarında. Ben üzerine hafifçe dokunsam dahi acıyordu ama o öptükçe acısı hafifliyordu. Heybetine rağmen incitmiyordu dokunuşları. Gövdemdeki dikenler de umurunda değil gibiydi. Kolları bedenimi sıkıca kendine çekiyordu. Dudaklarımdan dökülecek keskin kelimeleri az önce tuzla buz etmişti zaten. Etkisi inanılır gibi değildi.

"Timur..." diye mırıldandım dudağı boynumdaki yaranın en ucundayken. Hayat solur gibi dökülmüştü adı dudaklarımdan. Bir elim geniş omuzuna dolanırken diğeri ile

yanağında gezindim. Alnını boyun girintime yerleştirdiğini hissediyordum. Derin bir soluk çekti içine. Kalbimde patlayan duygu devasaydı. Asırlardır tutmuşum da, şu an zincirlerini kırıp dışarıya çıkmış gibiydi. Coşkunca akıyordu kanımda.

Yanağındaki elim ensesindeki kısa saçlara uzandı. Yanağımı boynumda soluklanan başına yaslayıp kolumu geniş omuzlarına daha sıkı doladım. Zamanın durmasını isteyeceğim bir andı. Yalnızlıkla örülen duvarlar kırılmazdı. Ama yalnızlığı yalnızlığıma eş gibiydi. Dinginliği öfkeme, deniz kokusu içimde köpüren ateşlere denkti. Yakmıştı ama hâlâ denizdi. İçim kaynıyordu ama kokusuna vuran her bir alevim sinip kalıyordu.

Ahu'ydum işte. Ahuzar bunların hiçbiri değildi.

Kısa bir an için yüzünü sakladığı boynumdan çekmedi. Soluklanır gibiydi. Güçlüydü kolları. Yüksek bir kale, hiçbir silahı geçirmeyecek bir sur gibiydi. O an için sınırsız bir zaman dilimi boyunca burada kalabilirdim. O sessiz kalırken ben deli gibi çarpan kalbimi zapt etmek ve kesik nefeslerimi toplamaya çalışmakla meşguldüm. Ne olduysa birden olmuştu. Zaten ona dair ne varsa birden oluyordu.

"Yaptığın şeyi beğendin mi?" diyen homurtusunu duydum. Yüzünü hâlâ boyun girintimden çıkarmamıştı. Çıkarmaya da pek niyeti yok gibiydi.

Yalan yok, çok beğenmiştim. Ama illa bir suçlu aranacaksa tek başıma değildim. Yanağım kulağına yaslıyken ensesindeki elimle aynı noktayı okşamaya devam ettim. Nefesimi toparlayabilmiş değildim. "Ben bir şey yapmadım..."

"*Öylece durman yetiyor* dedim..."

Gülmüştüm ister istemez. "Bakmasaydın."

Başını boynumdan yavaşça çekti. Yara üzerinde belli belirsiz gezindi dudakları. "İmkansızdı..." diye mırıldandığını duydum ama uğuldayan kulaklarımın bir şeyleri seçmesi zordu. Başını boynumdan tamamen çekip gözlerime odaklanmıştı. Ay ışığının parlattığı kahveler ile bu denli yüz göz olmak yüreğimin daha da sıkışmasına neden oluyordu. Hele de birkaç saniye önce yaşananlardan sonra. "Neydi senin şu kural?" diye soludu dudaklarıma doğru. "Üç mü?"

Kesik bir nefesi titreyerek bıraktım. Kesinlikle *üç kuralı* uygulanmalıydı. Üçü geçerse ise katları. Yani altı, dokuz... Bir daha öpmeye bahane arıyor gibiydi. Oysa şu an ne dese yapardım. O varsa sınır yoktu. Hâlâ nefesimi toparlamaya çalışırken zorla yutkundum. Bu sefer daha kendinde gibiydi. Usulca yaklaştı. Minik bir öpücük bıraktı alt dudağıma. "İmkansızdı..." diye mırıldandı ama kendi kendine konuşur gibiydi. "İmkansızdı..."

Üst dudağıma da aynı narin ama bir o kadar da kışkırtıcı öpücüğü bıraktı. Dudaklarımızın yeniden buluşmasına ramak kalmışken camın önünden geçen bir silüet ile içimdeki duygu karmaşasına bir de panik eklendi. "Ahuzar." dedi aniden Cemil babanın sesi.

Sırası değildi Cemil baba! Değildi!

İrademi zorlayıp kendimi geri çekmeye çalıştım. Zordu. Bir milim uzaklaşmıştım. "Gitmen lazım!" diye soludum hâlâ nefes nefeseyken.

Cemil baba bir daha, "Ahuzar!" dediğinde panik ve adrenalin birbirine karıştı.

O ise hâlâ son derece sakindi.

Ellerimi omuzlarına attım. "Cemil baba geliyor!" derken oturduğum kısımdan inmek için hafifçe ileri kaymıştım ama bacaklarımın arasında hâlâ onun bedeni vardı.

"Cevap verme, gider." deme genişliğini gösterdi. Aniden ellerini yeniden bacaklarımda hissettim. "Minik bir ricam var." diye mırıldandı dudaklarıma doğru. Sersemlemiş üstüne bir de paniklemiş bir haldeydim. Cevap veremedim. Yaptığım tek şey yutkunarak gözlerine bakmak oldu. Parmakları baldırlarımda gezinirken titrek bir nefes dudaklarımdan dökülüp dudaklarına çarptı. "Karışmak haddim değil..." diye mırıldandı sakince. "Ne yapacağını bilirsin ama en azından o şerefsizinin yanında..." Dudağımın kenarına minik bir öpücük daha bıraktı. "Şu etekleri giyme Ahu... Olur mu?"

Emir yoktu sesinde, zorlama yoktu. Yine o anlamsız sakinleştirici tonu kullanıyordu. Bununla bana her şeyi yaptırabilirdi. Tehlikeliydi. Dudaklarım aralandı ama kelimeler dökülmedi. Ne dediği hakkında şu an bir fikrim yoktu.

"Ahuzar!" dedi yeniden Cemil baba. "Evde mi acaba?" söylenişini duyduğumda panik baskın geldi.

"Sonra..." dedim belki de hayatımda ilk kez kekeleyerek. "Sonra konuşuruz!" Zorla toparladım gücümü. Aşağı inmek için hareketlendim. Sırtımdaki elleri belimden kavrayıp kendine çekti. Aniden ayaklarım yere değdi. "Git!" dedim ellerimi omuzlarından çekerken. "Benim odamın camından çık git!" Hole doğru iteleyip kendimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Ama kolları bedenimden ayrıldığı an sağa doğru yalpalamayı beklemiyordum.

"Neredeydi bu evin anahtarı?" diyen Cemil babanın sesi geliyordu. Camın önündeki gölgesi aşağıya eğildi. Saksının altında anahtar arıyor olmalıydı.

Topuklular üzerinde sendelediğimi görünce bir eli yeniden kolumdan yakaladı. Bir kaşı havalandı. *İyi misin?*

Değildim. Başım dönüyor, kalbim mideme devasa bir baskı uyguluyordu. Elimi dönen başıma atarken paniğim de büyüyordu. "Başımı döndürdün..." dedim alık bir panikle. Kolumu tutan elinden sıyrılıp odamın olduğu hol yoluna doğru itelemeye çalıştım. "Çık git artık şuradan!"

İtiraz etmeden geriledi ama dudaklarındaki yarım gülüş görülmeyecek gibi değildi. Hoşuna gitmiş olmalıydı. Odanın soluk karanlığının içinde gerilerken siyah gömleğinin yakalarını dikleştirdi. Netliği öyle bir boyuttu ki; kırdığında paramparça ediyor, sevdiğinde akıl namına bir şey bırakmıyordu. Arası yoktu. Ya öldürüyor ya yaşatıyordu. Rahatlığı ise çok ayrı bir boyuttu.

"Gitsene be adam!" diye en sonunda kısık sesli bir öfke ile yükseldim.

Çarpık gülüşü büyürken önüne dönüp koridorda salınarak ilerledi. Hayret etmemek elde değildi ama umursayamayacaktım. Eteğimi aşağıya doğru çekiştirdim. Saçlarımı geri savurdum. Parmaklarım dudaklarıma gidene kadar ellerimin titrediğinin dahi farkında değildim. Az önce yaşanan şeyin benim hayal gücümün bir ürünü olmadığını söylemek ister gibi varlığı ile sızlıyorlardı. Elimi dudaklarımın üzerinden çekmeden kapıya koştum. Tam Cemil baba açacakken ben açıp karşısına dikildim.

Beni beklemiyor olmalı ki elini kapı kolundan çekip bir adım geriledi. Boş boş göz kırpıştırdı. "Kızım madem içeridesin neden ses vermiyorsun?" diye hafifçe yükseldi.

Parmaklarımı dudaklarımın üzerinden çekmedim. Kalbim tam olarak o noktada atıyordu. "Tuvaletteydim." diye aklıma ilk gelen yalanı salladım.

Göz ucuyla evin içine baktı. "Işığı niye yakmıyorsun?"

"Acelem vardı." dedim aynı hızla. Kapıyı tamamen açıp geriledim. Artık yerlere atmayacağım diye kendime sözler verdiğim çantam tam olarak ayaklarımın dibindeydi zira az önce bu noktada kendisinden vazgeçmiştim. "Çantamı bile yere fırlatmışım, bak..." diye homurdanırken yere eğilip aldım. Dışarı çıkıp kapıyı çektim.

Şükür ki inanmıştı. Yanda kalan kendi evine doğru ilerliyordu. "Kapıyı kilitle, anahtarı aynı yere bırak. Gel bana bir kahve yap, içelim."

Elimi dudaklarımdan çekmeye pek niyetim yoktu ama aynı saniyelerde alık bir bakışla kalakaldım. Anahtar neredeydi? O açmıştı. Nereye bırakmıştı? Kapıyı açıp yeniden içeri girdim. Onun gibi düşündüm. Muazzam bir üşengeçlik içindeydi. Açıp hemen koltuğun üzerine savurmuş olabilirdi. Bakışlarımı kapının yanında kalan koltuğa çevirdim. Anahtarlar ay ışığı altında parlıyordu. Zor ama aslında işte bu kadar basit bir adamdı. Bazen onun gibi düşünmek işte bu kadar basit oluyordu. Aceleci hareketlerle anahtarı alıp kapıyı kilitledim. Anahtarı saksının altına bıraktığımda Cemil baba kendi evinin önünde beni bekliyordu.

"Kahve sonraya sözüm olsun Cemil baba." dedim acele ile ilerlerken. "Kenan Hülya Kralşan'ı Biricik'in önünde öldürdü. Evde tek kalmaya korkuyor. Yanına gitmem lazım."

Oldukça normal bir şeymiş gibi söylediğim bu şey karşısında bakışları kurşun yemiş gibi sendeledi. "Ne yaptı ne?"

Şu an sorgulayacak durumda değildim. "Yarın akşam geldiğimde anlatırım. Kadife sana emanet."

"Kızım bir dur." diyecek oldu.

Duramazdım. İçim kaynıyordu. Dudaklarıma bakarsa ne olduğunu anlayacak gibi saçma düşüncelere sahiptim. Çantam kucağımda koşar adım ilerlerken, "Görüşürüz." diye bağırdım sadece. Çantamı kucağımdan ağzıma doğru kaldırıp iki kolumla sarıldım. Kalbim göğüs kafesimi delecekmiş gibi atarken artık emin olduğum tek bir şey vardı. Göğsüme ektiği gül tomurcuğu bütün güzelliği ile açmıştı. Her bir kırmızı yaprağında o vardı. Ben ise artık o gülün etrafından ayrılmamaya ant içmiş biçare bir bülbüldüm.

******

Günün ilk ışıkları doğuyor, İstanbul karanlığından sıyrılıyordu. Kralşan'ın dün gece çıkıp gözden kaybolduğu merdivenlerin en ucunda bekliyordu Timur. Uyumamış, gece boyu göz kırpmamıştı ama başı ağrımıyordu. Aksine, derin bir rahatlama içindeydi. Alevlerin içinde kalmıştı saatler önce. Hep bir yangından daha sağ çıkamayacağını düşünürdü. Yanılmamıştı. Sağ çıktığı söylenemezdi. Mantığı ve idraki aynı anda yanmıştı. Geriye kalan kordan bir kalpti. Ama ilk defa bu denli canlı hissediyordu göğüs kafesini.

Hiçbir savaş kuralında kaçmak yazmazdı. Timur'un kitabında da yazmıyordu. Yanan artık sadece iki yakası değil, bütün göğüs kafesiydi. *Sevda geldiğinde sana yer kalmaz Koçari* derdi ninesi çok küçükken. Dinlemez gibi yapardı anlattığı

çoğu şeyi ama aslında her bir kelimesini dinlerdi. Sevdiği son kişiydi nine ama belli etmeye korkardı. Sevgisini *ölüm* diye ezberletmişlerdi. Bunca zaman içinin en kuytularına atmış, üzerine bin kilit vurmuştu. Bundandı belki de şimdi böyle saf bir ateşle yanması. El değmemiş, kimseye sunulmamış bir sevgiydi. Timur'u dahi yakıyordu. Avuçlarını sığdıramıyor, göğüs kafesinden taşıyordu.

Saatlerdir aynı his ile kavruluyordu. Beyni durmuş durumdaydı ama emin olduğu tek bir şey vardı. Ahu ateş değil, kör bir alevdi. İmkanı olsa o boyun, dudak ve kokuda saatlerce kalırdı Timur. Şu an dahi bunun isteği içindeydi ama ışıyan gün ile birlikte iradesini yeniden eline almıştı. Mantığı her zamanki gibi yerli yerindeydi.

On dakika sonra merdivenlerin ucunda görünen Kenan'a değdi bakışları. Dünkü gri takımını değiştirmişti. Krem rengi, şık bir takım içindeydi. Merdivenleri inip Timur'un yanına geldiğinde yüzü gülüyordu.

"Günaydın Tulpar."

Sessiz kaldı Timur.

Alışmıştı artık Kenan bu hallerine. "Nasıl?" derken hızla ilerliyorlardı. "Dün geceyi iyi değerlendirdin mi?"

Net bir cevap verdi Timur. "Fazlası ile efendim."

Gülmüştü Kenan. "Güzel. Dimitri'nin uçağı akşam. O zamana kadar burada dinlenecek. Mekandaki çocuklara söyle hizmette kusur etmesinler. Siktir olup gitsin artık." Kapıdan çıktıklarında Kralşan güneş gözlüklerini takmıştı.

Başıyla onayladı Timur. Kenan'ın bindiği kapıyı kapatıp kendi sürücü koltuğuna kuruldu. Şirket yoluna girdiklerinde Kralşan arkada kısa bir telefon görüşmesi yapmıştı. Telefonu

kapattığında, "Güne keyifli başlıyoruz desene diyerek doğruldu. "Şirkete gitmiyoruz Tulpar. Şu köşe başındaki pastanede dur simit alalım." dedi. Timur'un aynada ki bakışları ona döndüğünde ise keyifle ekledi. "Biricik ablalarına gitmek istiyormuş. Kardeşim nereye, ben oraya? Ahuzar'a sür."

Derin bir nefes verdi Timur. Keyfi birkaç saniye içinde böylece kaçabiliyordu. Ama denileni yaptı. Pastaneden sıcak simit aldı. Bir tane de patatesli poğaça. Radyoya gittiği bir gün masasının üzerinde görmüştü. Dikkat ettiğinin bile farkında değildi ama etmiş olmalıydı. Yeni fark ediyordu. Tıpkı ona dair her detayı zerre zorlanmadan aklına kazıdığını da şu an fark ettiği gibi.

******

Hep olduğu gibi sessizce kahvaltı masasını hazırlamaya çalışıyordum ama bir hayli zordu. Dudaklarımdan mırıltı şekilde dökülen sessiz şarkılar vardı. Ne söylediğime dair benim bile fikrim yoktu. Yüreğimde kaynayan duygular gibi şarkılar da çoşkulu ama benden bağımsızdı. Dün geceyi nasıl sağ çıkardığıma dair ise hiçbir fikrim yoktu.

Uyumamıştım ama bir o kadar da uyumuştum. Midemdeki kelebekler kendini duvardan duvara vuruyor, her darbede dalmak üzere olduğum uykumdan uyanıyordum. Uyursam her şeyin bir rüya olduğu sonucuna varmaktan korkuyordum. Bu düşünceler ile sabahı sabah etmiştim. Ve vardığım tek bir düşünce vardı. Hiçbir şey rüya ya da benim hayal gücüm değildi.

Dudaklarımın arasında mırıldandığım neşeli şarkıların sesi artarken ağzıma kestiğim salatalıklardan bir parça atıp elimde tabakla arkamı döndüm. Niyetim tabağı hazırladığım masaya bırakmaktı. Kapı önünde dikilmiş, sarı pijamaları ile

beni izleyen Biricik'i görmeyi beklemiyordum. Normalde asla bu saatte uyanmazdı. Ben işe gitmeden kahvaltısını hazırlar bırakırdım, kalkınca yemeğini yer geri kalanını da o toparlardı.

"Biricik..." dedim şaşkın sabah neşemle. "Neden uyandın sen? Erken daha." Tabağı masaya bıraktım. "Ben mi ses yaptım?"

Dün gece de birkaç kere uykusundan sıçrayarak uyanmış, *abla* diyerek beni yanına çağırmıştı. Bir süre bu şoku atlatamayacak gibiydi ama tahmin ettiğimin aksine benden uzaklaşmamış, aksine daha da bana yaklaşmıştı. Bakışları masa ve yüzüm arasında gidip geldi. "Sen kimsin ve her sabah şu masayı söylenerek hazırlayan ablama ne yaptın?" Dağınık tipi ile ayaklarını sürüyerek masaya ilerledi.

Güldüm. "Sana iyilik yaramıyor. Farkında mısın?" Ona ilerleyip masaya oturmadan omuzlarından kavradım. "Git yüzünü yıka."

Hâlâ uykuluydu. Oflayarak geriledi. "Bir sabah da atla şu ritüeli kadın!"

"O zaman ben gittikten sonra uyanıp yeseydin."

Kapıdan çıkarken hâlâ söyleniyordu. "Bağıra bağıra şarkı söylüyorsun! Nasıl uyuyabilirim?"

Hayretle baktım arkasından. "Bağırmadım!"

Çok derinlerden az önce söylediğim şarkıyı söyleyen sesi yükseldi. "Sevgilim sen şarap isen ben de testinim vay vay vay! Aşkın zehir olsa bile doldur içeyim! Vay vay vay!" Sonra ise tuvalet kapısının açılıp kapanma sesi.

Dişlerimi dudağıma geçirdim. Gerçekten bazı şeyleri abartıyor olabilirdim. Kendi kendime söylenmeye başladığım noktada kapı çalmıştı. Ekmek istememiştim ve saat birinin gelmesi için bir hayli erkendi. Islak ellerimi havluya silip mutfak çıkışına yöneldim. Sakin adımlarla kapıya ilerleyip açtım ama gördüğüm görüntü anında geri kapatma isteği uyandıracak türdendi.

Kenan ve Irmak karşımda duruyordu. Arkalarında ise bütün heybeti ile o vardı.

Beklenmedik bir kadroydu. Birkaç saniye anlamsızca bakıştık. Gergin sessizliği bölen Kenan oldu. "Sevgilim, günaydın!" Kollarını iki yana açarak bana doğru ilerliyordu ama gerilediğim için başarısız oldu. Umurunda değildi lakin. Salınarak salona ilerledi ve kendini koltuğa bıraktı.

Arkasında kalan Irmak onun kadar neşeli değildi. Çekingen bakışlar ile bana bakıyor, kapının önünde dikiliyordu. Aynı saniyelerde tuvaletten çıkan Biricik de salonda gördüğü görüntüye şaşkınlık ile bakıyordu. Bakışları koltuğumuzda oturan Kenan'a değdiğinde bariz bir şekilde irkildi.

"Günaydın Biricik." dedi Kenan her zamanki gevşekliği ile. Koltukta arkasını dönüp bize bakmaya çalıştı. "Kardeşim ablalarını görmek istediğini söyledi. Kıramadım. Sabah kahvaltısına gelelim dedik." Bakışları bana döndü. "Hazırlıksız mı yakaladık bebeğim? İstersen Biricik hazırlansın, dışarıda yiyelim."

En boş bakışımla baktım kendisine.

"Ben gelmek istedim..." diye mırıldandı Irmak aynı saniyelerde. "Size yani... Erken oldu, kusura bakmayın."

Annesi öldükten sonra ilk karşılaşmamızdı. Bir hayli yorgun ve bitkin duruyordu. Daimi şık takımları, makyajı ve topuklu

ayakkabıları içinde değildi. Sıradan bir kot pantolon ve pembe, salaş bir gömlek giymişti. Spor ayakkabı ile yere daha sağlam basıyordu. Ben onun bir şekilde kardeşim olduğunu biliyordum. Bu gerçeği özümsemiştim ama Biricik ve onun için yeni bir duyguydu. İkisinin bakışları birbirine değdi. Biricik tepkisizce bakarken Irmak yutkunmuştu.

Bana değdi Biricik'in bakışları. Abisinin nasıl biri olduğundan Irmak'ın haberinin olmadığından da bahsetmiştim. Bunun tedirginliği içinde gibiydi. Gergince parmaklarını çekiştiriyordu.

"İçeri gel." dedim Irmak'a. Kenara çekilip yolu açtım.

Çekingen bir şekilde içeri süzüldü. Bu noktada ona değdi bakışlarım. Daha doğrusu değemedi. Dünden sonra biraz utanıyor olabilirdim. O ise yine oldukça profesyoneldi. Yüzünde zerre mimik oynamazken içeri doğru ilerledi. Kenan önüne dönmüş, evin her bir köşesini incelerken o elindeki poşeti bana uzattı. Gözlerine bakarken hızla atan kalbimin etkisi ile bayılabilirdim. Bu sebepten önüme bakarak elindeki poşeti aldım ama kısa bir anda birbirine eğen tenlerimiz benim için kıvılcım etkisindeydi.

Hızla geriledim. Öfkeme sığındım. "Bu ne şimdi?" dedim Kenan'a ilerleyip.

Genişçe koltukta yayılmıştı. "Eee dedim ya? Kahvaltı!"

Onun elime tutuşturduğu poşeti içinde ne olduğuna bakmadan Kenan'ın yanına bıraktım. Kafasına atmak vardı ama kardeşlerimin önünde sinir krizi geçirmek istemiyordum. "Irmak buraya istediği zaman gelebilir ama sen gelemezsin."

"Ahuzar abla..." diyecek oldu Irmak.

Ters bakışlarım ona döndü. Yanında beliren Biricik hızla bir elinden kavramış, kendine çekmişti. "Sen karışma Irmak." dedi sakince. Önceden olsa ateş kusar, *burada ne oluyor bana anlat* diye dakikalarca bağırırdı oysa. Küçük kardeşim tek bir gecede büyümüş gibiydi.

"Ama..." diye mırıldanan Irmak'ı mutfağa çekti. "Konuşmak için gelmedin mi? Gel mutfakta konuşalım biz." Bir abla gibi Irmak'ın elinden kavradı. Hatta tam olarak benim gibi. "Gel." dedi aynı sakinliği ile. İkisi mutfak kapısından girip gözden kaybolurken bakışlarım girdikleri kapıda asılı kaldı. Ben ikisini de fazla hafife almış olmalıydım. Şımarık sanmıştım Irmak'ı. Aksine, nahif bir kalbi vardı. Bencil derdim Biricik'e. Aksine, benim yüküm hafiflesin diye bütün acısını geri atıyordu.

Genzimin saçma bir şekilde yanmaya başladığını hissettim. Bu duygu Kenan konuşana kadar sürdü.

"Vay be... Kan çekiyor sanırım. Nasıl da hemen kaynaştılar." dediğinde gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim.

"Dediğim gibi, Irmak girebilir bu eve! Sen değil." İşaret parmağım kapıya döndü. "Çık git şuradan."

Güldü. "Sabah neşene bayılıyorum."

Göz devirdim. Hemen arkasında Timur vardı ama bakamıyordum. Gözüme alan sadece oydu oysa. Çıldırmamak elde değildi. Dün geceden sonra daha makul bir karşılaşma bekliyordum ama Kralşan varken imkansızdı. Adam her taşın altındaydı.

"Ne yani? O kadar geldim, gerçekten bir kahve bile yapmadan mı göndereceksin beni?" Bakışları etrafı yokladı. "Bu arada en son evine ne zaman gelmiştim?" Gözleri kısıldı. "Ben hiç unutmam. İlk karşılaşmamızdı. *Bir muhabir seni*

araştırıyor demişlerdi. *Kafasına sıkın* demiştim ama sonra aramızdaki o kutsî bağı öğrenmiştim. Seni kendi gözlerimle görmek için tam olarak yine bu şekilde içeri girip aynı koltuğa oturmuştum." Oldukça neşeliydi. "Gerçekten hatırlamıyor musun o günü hayatım? Ben unutamıyorum."

"Hatırlıyorum." dedim dişlerimin arasından. "O gün de dosyaları almak için uyuyan Biricik'in kafasına silah doğrultmuştun. Nasıl unutabilirim?"

Yüzü ekşidi. "Hoş bir karşılaşma olmamış tabi, ama beni bilirsin. İşimi garantiye almayı severim."

"Siktir git evimden!" şekilde net bir cevap aldı.

Gülerek koltuktan kalktı. İspanyol paça bir pantolon ve bordo, salaş bir gömlek içindeydim. Bakışları yine her yanımda gezindi. Yavaşça önüme dikildi. "Kardeşime iyi bak. Akşama evde olsun olur mu? Merak ederim."

Dişlerimi sıktım.

İfadem gülüşünü büyüttü. Omuzlarıma dökülen saçlarıma uzanacakken hızla geriledim. Kapının önüne gidip serçe açtım. "Def ol!"

Ellerini cebine atıp salınarak ilerledi. "Bağırma bebeğim, kızları korkutacaksın."

Yine göz devirdim. Tahammül sınırımı fazlası ile zorluyordu.

"Tulpar, Irmak'a gittiğimizi söyle." dedi tam kapıdan çıkarken. "Giderken haber versin." Kapıdan çıkarken hâlâ bana bakıp sırıtmakla meşguldü. "Görüşürüz bebeğim."

Ters bir bakışla karşılık verdim.

Keyifle sağ köşede kalan asansör tarafına ilerledi. Aynı dakikalarda Timur da girdiği mutfaktan çıkmış bana doğru ilerliyordu. Kapıdan uzaklaşıp arkasına saklandım. Bir amacı yoktu. Ona daha çok bakmak istedim sadece. Bir an için kalbimin yine göğüs kafesimi zorladığını hissettim. Kenan'ın asansör beklediği nokta bu kısma kör kalıyordu ki kapı hafifçe aralıktı. Tam arkasındaydım. Dışarıdan bakan biri için görünmezdim ama panik ve heyecan yine elimin kolumun birbirine girmesine neden oluyordu. Keskin kahveler pür dikkat bendeydi. Emindim, dün akşam rüya falan olamazdı. Önceden bu denli keskin bakmıyordu. Ya da bakıyor ama ben göremiyordum.

Önce kapı arkasında kalan bana yaklaştı. "Simit ve poğaçayı ye. O değil, ben aldım." diye mırıldandı sessizce. Eğilip başımın üzerine minik ama etkisi büyük olan bir öpücük bıraktı. Bayılabilirdim. Panikle göğsüne minik bir tokat atıp uzaklaştırmaya çalıştım ama çoktan uzaklaşmıştı zaten. Paniğim ise pek umurunda değil gibiydi. Yine. Elini kapı kolundaki elimin üzerine atıp sarmaladı. Sıcacıktı. *Yine*.

Az önceki öfkem yine sönüp gitti. Arkasında ben yokmuşum gibi kapıyı geri açtı. Kapının arkasında daha da sindim. Parmakları hafifçe elimi okşadı. Varlığı her yerde bir şekilde kendini belli ediyordu. Kapıdan çıkıp bana bırakmadan kapattı. Uzaklaşan adım seslerini duydum. Sonra ise asansörün açılıp kapanma sesini. Bir şekilde bir şey yaşanıyordu aramızda. İnanılır gibi değildi. Ben burada bayılacak gibiyken o yıllardır böyle bir ilişkinin içindeymişiz gibi sakindi.

Elimi yüreğime atıp mutfak tarafına kısa bir bakış attım. Kızların mırıltıları geliyordu. Dün gecenin üzerine bir de bu eklenince bayılmamak elde değildi. Bu kadar adrenalin bana fazlaydı. Derin bir nefes vererek kendime gelmeye çalıştım. Onu aklımdan atmak zordu ama ana tutunmak tek çareydi.

İçeride kardeş olduklarını yeni öğrenen iki kardeşim vardı. Buna odaklanmam daha iyiydi.

O yöne ilerledim. Mutfağa girmeden hemen önce koltuğa savurduğum poşeti de almıştım. Simit ve patatesli poğaça almıştı. Severdim. Onun bunu nereden bildiğini bilmiyordum ama Kralşan'a rağmen şu an huzursuz hissetmemem mucizevi bir şeydi. Mutfağa ilerledim. Irmak'a da bir tabak yerleştirmişti Biricik. Karşılıklı oturmuşlardı. Üçümüzün bardağında da sıcak, dumanı tüten çaylar vardı.

Beni gördüğüne dikleşmişti Irmak. "Beraber kahvaltı yapmak istedim..." diye mırıldandı. "Tek değil..."

Biricik'e baktım. Irmak'ın çayını çoktan doldurmuştu. Bazı şeyleri bana demeden içinde özümsemeye çalışır gibiydi.

Simit ve poğaçaları dilimlemek için tezgaha ilerledim.

"Sorun olmadığını söyledim Irmak." dedi Biricik. "Her gelişini bir nedene bağlamak zorunda değilsin. Artık sağlam nedenlerimiz olduğunu düşünüyorum. Değil mi abla?"

Simitleri kesmeye devam ettim. Arada laf sokmadan duramıyordu. Kestiğim kısımları geniş bir tabağa alıp masanın bir ucuna bırakmadan önce Biricik'in tabağına iki parça simit bırakmıştım. Irmak'ın göz ucuyla baktığını gördüğümde iki dilim de onun tabağına bıraktım. "Başlayalım o zaman. İşe geç kalıyorum."

"Alış bu hallerine Irmak." dedi Biricik. "Ablamız işkoliktir."

Yorgunca gülmüştü Irmak. Üzülmeden edemiyordum bu haline. Ne olursa olsun annesi ölmüştü. Bizim değil, onun annesi. Acının boyutu yarıştırılmayacak en son şeydi. Bize iyi bir anne olamadı diye onun da yasına kızamazdım. Gülmeye çalıştım. "İstediğin zaman buraya gelebilirsin Irmak. Kapım

sana daima açık. Kasılma, gerilme. Rahat ol ve kahvaltını yap, olur mu?"

Bakışları bendeydi. "Ben biraz düşündüm de..." dedi. "Abim, seni en başından beri bu gerçeği bildiği için mi rahatsız ediyordu Ahuzar abla?"

Biricik ile aynı anda birbirimize baktık. *Ben Irmak gerçeği bilmiyor* dedim diye susmuştu büyük ihtimal.

"Öğrendiğinde hiç şaşırmadı çünkü." diye devam etti. "Kızmadı da... Ben de düşündüm ki..."

"Boş ver bunları." derken buldum kendimi. Ağzıma bir parça simit atıp çayımdan büyük bir yudum aldım. "Artık geçmişi boş verelim. Olan olmuş, bildiklerimizle geleceğe bakalım." İlerledim. "Yedikten sonra mutfağı topla Biric-" diyecekken duraksadım. "Toplayın." dedim onun yerine. "Evi de çok dağınık bırakmayın. İşten geldiğimde tek bir dağınıklık görürsem bu evi size yalatırım." Her zamanki gibi Biricik'in şakağına derin bir öpücük bıraktım. Sessizce önüne bakan Irmak'a ilerledim. Bir yanım ona asla kıyamıyordu.

Çünkü o kadına değil, aslında bana benziyordu. Ben de böyle çekingen durur ama bakışlarımla sevgi aranırdım. Buruk bir şekilde bakmıştı Biricik ile bana. Yine kıyamadı bir parçam. İlerleyip onun da saçlarına derin bir öpücük bıraktım. Omuzunu ovuşturdum. "Dikkat edin. Ocağı da açık bırakmayın." derken koşar adım evin çıkışına ilerlemiştim.

Irmak'ın elini, öptüğüm noktaya atıp alık bir gülüşle arkamdan baktığının farkındaydım ama bakmadım.

"Sevgisine hemen aldanma, sinirlenince ağzına eder." diyen Biricik'i duydum. Bunu da umursamadım. Topuklu ayakkabılarımı kuşanıp çantamı aldım. Bugün içimde beliren umut ilk defa bu denli netti. Cehennemin ortasında değilmiş

gibi sırıtarak apartmandan çıkıp kendi minik arabama bindim. Her zerresini özlemiştim. Binerken iki büklüm olmamı bile. Koltuğa kurulduğumda ilk işim az önce varlığı ile tutulan dilimden dökülmeyenleri mesajla ona yazmak oldu.

******

Timur beklediği noktada omuzlarını dikleştirirken telefonuna düşen bir mesaj sesi vardı. Ceketin cebinden çıkarıp göz ucuyla baktı. Ondandı. *Ahu'dan*. Dudağında oluşmaya hazır bekleyen bir tebessüm vardı. Zorla engel oldu. Mesaj netti.

Günaydın. Poğaça için teşekkürler.

Minik bir ricam var...

Kalbi ifadesinin aksine sıcacıkken büyük bir sakinlikle mesajı cevapladı.

?

O kadın kahve getirirse lütfen içme.

Olur mu?

"Günaydın!" diyerek aynı saniyelerde her sabahki gibi elinde kahve bardağı ile yanında belirmişti Sibel. Bardağı Timur'un burnuna dayadı. Bu defa elinde çay vardı. "Kahve sevmiyorsun." dedi mutlu mesut. "O zaman çay?"

Telefonu yeniden cebine atarken ifadesizdi Timur. Göz ucuyla Sibel'e bıkkın bir bakış atıp yeniden önüne döndü. Cevap vermeye üşendi. Kadın vazgeçecek gibi değildi. Bir denemesinin daha düz duvara kafa atmaktan farksız olduğunu anlayan Sibel dudak büzerek geriledi. Gün her zamanki düzeninde akıp gitti. Kralşan toplantılarına katıldı. Hülya Kralşan'ı öldürdükten sonra ilk defa malikaneye gitti. Eve girerken dudaklarındaki keyifli tebessümü görmüştü Timur. İlk defa böyle bir keyifle bu evden içeri giriyordu Kralşan. Aldığı hayattan memnundu.

Birkaç saat sonra kendi evindeydi Timur. Uykusu vardı ama burada değil, dün hissettiği kokuda uyumak istiyordu. Delilikti aklından geçenler. Sevda denen bu batağa düşen arkadaşları ile dalga geçmemişti ama neyi neden yaptıklarını da anlayamamıştı. Şimdi anlıyordu. Bir amacı yoktu. Ateşe düşen yanardı. *Neden yandım* diyemezdi. Sevdaya düşen de yanıyordu.

Timur'un göğüs kafesi yanıyordu. Yanına gitmek, ateş olmasına rağmen bir o kadar utangaç hallerini, hafifçe kızaran yanaklarını, parmak uçları ile oynadığı küpelerini izlemek istiyordu ama radyoda olduğuna emindi. Gece programının olduğu gündü.

Ceketini koltuğun üzerine savurdu. Aynı saniyelerde kapı hızla açılmıştı. Gelenin kim olduğuna bakmak gereksinimi duymuyordu artık. Cihan'dı. Çalışma için gelmişti. Dün akşam başı fazlası ile dumanlı olduğu için eve dahi gelememişti ama bu çocuğa da verdiği bir söz vardı. Kıyamıyordu. Dayak yemenin acizliği yıllarca üzerinden

kalkmadığı için kan kussa dahi durmamış, dövüşmeye, eğitime devam etmişti. Üzerinde tek bir güçsüzlüğe tahammülü yoktu.

Belki küçükken de bu kadar güçlü olsaydı değiştiremediği acılara gücü yeter, eli uzanırdı. Babanın ona kalkan eline karşı savunmasızca durmazdı mesela. O zaman ablası da onu korumak zorunda kalmazdı. Önüne atlamazdı. Siper olmazdı. O merdivenden aşağıya düşerken Timur ablasını tutardı. Bir adım dahi geri sendelemesine izin vermezdi. Ama bazı acılar hep aynı düzlüğe çıkardı. Timur büyümüştü ama ablası hâlâ o merdivenin ucunda ölüydü.

Cihan *çalışmaya gidelim mi* dediğinde bu yüzden ses etmedi. Her zaman çalıştıkları küçük depoya geldiler. Küçük boks ringine çıktılar ama Timur'un bir gözü sürekli saatteydi. On olduğunu gördüğünde ona yumruklar atmaya çalışan Cihan'ın yüzüne avucunu yaslayıp geri fırlattı. "Bir dur lan!" dedi sakince.

Aldığı tek darbe ile yere düşen Cihan ter içindeydi. Nefesini toplamaya çalışıyordu.

Timur cebinden telefonunu çıkarıp radyo programını alanın en köşesine, yere bıraktı. Yeniden Cihan'a döndü. "Sesini çıkarırsan dilini sikerim."

Yerden ekşimiş bir yüzle toparlandı Cihan. "Tulpar abi, bokunu yiyeyim ara verelim o zaman. Geberttin beni. Bugün ne bu hırs?"

Ahu'ya gitmek istiyor ama gidemiyordu. Canı sıkkındı. Bu saçma bir bağımlılık olabilirdi. Cihan'ı minik bir köpek yavrusu gibi ensesinden kavrayıp yerden kaldırdı. Dinlenmesine fırsat vermeden çalıştırmaya devam etti. Ama beş dakika sonra radyodan bir ses yükseldiğinde ilk defa çevik ve hızlı adımları durmuştu.

"İyi akşamlar! Ben Ahu!" dedi içinde bin bir kuş varmış gibi neşeyle şakıyan ses.

Göğüs kafesine bir darbe yedi Timur. Gerçek bir darbeydi. Cihan ilk defa karşısındaki adama darbe indirmişti. Bu darbe Timur'u yerinden dahi oynatmazdı ama ses sersemleştiriciydi. Bir adım geriledi.

"Oha!" dedi Cihan büyük bir şaşkınlıkla. Yumruğunda demir varmış gibi büyük bir hayranlıkla eline baktı. "Oha Tulpar abi! Hissettin mi yumruğumu? Seni bile geriletti. Gördün m-" Gerisi gelmedi.

Timur kendi kendine yükselen çocuğun yanağına elini bastırıp geri iteledi. "Sessiz ol lan." derken çalışma pek umurunda değildi. "Ben gelene kadar öğrettiklerimi tekrar et." Yerdeki telefonu alıp boks alanından çıktı. Geride kalan Cihan ise suratına aldığı tek darbede yere yıkılmıştı ama hâlâ hayran bir şekilde yumruğuna bakıyordu.

"Ahuzar abla bile kendi programını bu kadar dikkatle dinlemiyordur Tulpar abim." Hâlâ kendi yumruğunu hayranlıkla süzüyordu.

Sessiz kaldı Timur. Köşeden bir havlu alıp ensesindeki teri silerken Ahu, neşe ile konuşmaya devam ediyordu. "Merhaba İbrahim."

"Merhaba Ahuzar. Bugün yüzünde ayrı bir ışık var. Hayırdır?"

Belli belirsiz bir nefes verdi Timur. O ışığı kendisi görmeliydi oysa.

"İyiyim." dedi Ahu'nun neşeli sesi. "Bugün güzel bir gündü."

"Fark ettim. Gün boyu herkese sırıttın."

Minik bir kıkırtı yükselmişti Ahu'dan.

"Tam olarak böyle işte!" demişti İbrahim. Üstüne bir de gülme efekti vermişti ama Timur şu an bu efekte de sinirliydi. Ahu'nun gülme sesini bastırmıştı.

"Biricik denen kız eve döndü mü abi?" dedi Cihan. Kendi kendine Timur'un öğrettiği şeyleri tekrar ediyordu. Timur ters bir bakış attığında dudaklarına hayali bir fermuar çekip sustu.

"Dedim ya..." dedi Ahu. "Bugün güzel bir gün."

"Bir anlamı var mı?"

"Bir şeyi de merak etme itin oğlu..." diye homurdandı Timur.

Yine gülmüştü Ahu. "Bana özel."

"Bu neymiş böyle!" dedi İbrahim. "İthaf ettiğin şarkılar özel, Ahu özel, mutluluğun özel! Bizimle hiçbirini paylaşmıyorsun. Haksız mıyım sayın seyirciler? Bu kız önceden böyle değildi. Bir haller oldu buna."

"Bazı şeyler paylaşılmaz İbrahim." demişti Timur'un daha en başından mest olduğu ama kendine uzun bir süre itiraf edemediği ses. "Sadece kişiye özel kalmalı. Kalp gibi mesela... İthaf ettiğim şarkılar ve mutluluğum da bana özel. Neyse, uzatmadan şarkılarımıza başlayalım."

Ona değil yayına hızlı bir mesaj yazıp görmesini bekledi Timur. Yine tek bir gül emojisi ile atmıştı. Anlayacağını biliyordu.

"Neyle başlıyoruz?" dedi İbrahim.

"Özlem Tek-" diyecek oldu Ahu ama mesajı gördüğünden olsa gerek duraksamıştı.

İbrahim şaşkın bir şekilde, "Yine neye gülüyorsun?" dediğinde Timur da dişlerini hafifçe dudağına geçirmişti. O gülüşü İbrahim lavuğunun görmesi kesinlikle haksızlıktı. Çillerin serpildiği yanakların hafifçe kızardığına emindi. Görmeliydi. Belki şu an her şeyi siktir edip kanala gidip gizli bir köşeye çekmeliydi.

Mantık oğlum dedi her zaman ki ses. *Mantık.*

Şu aralar mantığından pek eser yoktu oysa. "Daha ilk dakikadan istek parçamız var." dedi Ahu. "O zaman bu defa yayına benim seçtiğim şarkı ile değil, sizin istedikleriniz ile başlayalım. Keyifli dinlemeler efendim. Mabel, *Ahu* diyecek."

Şarkı inceden yükselmeye başladığında Timur derin bir nefes vererek omuzlarını gevşetmişti. Telefonuna ondan düşen bir mesaj vardı.

Üstüme alınıyorum.

Timur'un dudaklarında çarpık bir gülüş belirdi. Hızlı bir cevap yazdı.

Başka Ahu mu var?

Belki vardır?

Benim için yok.

Şarkı hafifçe aralarına süzülüyordu. *Yandı gönül gördüm en ahı, gözleri göz değil ahu, şaştı dalımda çiçeğim heyhat, ben yoruldum yaz günahı...*

Tamam. Sus. Yayını sunamıyorum. Dikkatimi dağıtıyorsun.

İşine gelirdi. İbrahim lavuğu ile daha az muhatap olurdu. Hafif bir tebessümle mesaja cevap verme niyetindeydi. Yıllarca anlamsız gördüğü sevda denen şeyin yaptırdığı şey inanılır gibi değildi ama yapıyordu işte. Başkası arasa telefonu cebinden çıkarıp açmaya dahi üşenirdi ama şimdi bir radyo programının dakikasını sayıyor, tek bir kişiden mesaj bekliyordu. Bir mesaj daha düştü Ahu'dan.

Programdan sonra Kadife'yi görmek için çiftliğe geçeceğim. Çay yapayım mı?

Bir mesaj daha...

Demli... Sevdiğin gibi.

İçi titremeye devam ediyordu. *Yanıma gel* diyordu. Kaçabilirdi. Duygularını kabul etmeyebilirdi. Hatta dünden sonra Timur suratına okkalı bir tokat bile beklemişti ama bulduğu şey daha da harlanan duygular olmuştu. Karşısındaki kadın ondan daha da netti. Yakmıyor, kor ateşlerin içine atıyordu. Onun çağırdığı yere ise Timur koşulsuzca giderdi. Tam ayağa kalmış bu mesaja cevap verecekken aniden önünde beliren bir bedenle duraksadı. On yaşlarında bir sokak çocuğuydu.

Kıyafetleri pis ve yırtık, yüzü derin is lekeleri ile doluydu. Timur'un koluna çarptı. Bakışları yerdeyken, "Kusura bakma abi." diyerek geriledi ama Timur'un avuç için sıkıştırdığı küçük bir kağıt vardı. Aynı hızı ve sessizliği ile alanın çıkışına yöneldi ve koşarak dışarı çıktı. İki taraftan da kapısı olan, herkese açık bir alandı. Giren çıkanı sorgulamazdı Timur. Lakin bu defa kaşları çatılmıştı. Bakışlarını çocuktan çekip elinin içindeki kağıda baktı. Sakızdı. Paketi açtı. Fal kısmında tek bir mekanın adresi vardı.

Kardelen Oto Yıkama.

Bir kaşı havalandı. Mukbil'i her aradığında çıkan kadının söylediği Kardelen Oto Yıkama sözünü çok net biliyordu. Mukbil bu defa aramamış, mekan adresini vererek buluşmak istemişti. Kaşları çatılırken ifadesi sorgular bir hal aldı zira adresin altına düşülen kısa bir not vardı.

Hemen gel!

İlk defa çağırıyordu. Ciddi olmalıydı. Sorgular ifadesi daha da derinleşirken pistte kendi kendine yumruk atan Cihan'a göz ucuyla baktı. *Evine dön* demedi. "Eve dön Cihan." dedi sadece. "Beni bekleme. Geç gelirim."

Köşedeki askıdan siyah kapüşonlusunu alıp üzerine geçirdi. Başına kapatıp yüzünü sakladı. Bileğindeki siyah bilekliğe değdi gözleri. Uğur getireceğini söylemişti. Oysa içinde büyük bir huzursuzluk vardı. Gerçekten uğur getirmesini umdu. Cihan'ın *nereye abi* isyanını umursamadan eski, yıkık harabeden çıkıp İstanbul'un karanlığına karıştı. Evine uğrayıp gizli çekmeceden silahını aldı. Bir taksiye binip yazılan adresin sokağının ucunda indi. Kalanını yürüyerek tamamladı ve gerçekten de Kardelen Oto Yıkama yazan bir binanın önünde durdu.

Demir, büyük bir kapı vardı önünde. Kapüşonunu başından çıkarmadan etrafı yokladı. Kimsenin olmadığına emin olduğunda kapıyı vurmak için havalanan eli kapının aniden açılması ile durmuştu. Açan kimse yoktu. Otomatik bir şekilde açılmıştı. Sorgulamadan içeri süzülüp ardında kalan kapıyı kapattı. Uzun, karanlık bir holde ilerledi. Halıların ve ıslak zeminin içinden geçti. Görünürde kimse yoktu. Bakışları sorgular bir şekilde etrafta gezinirken aniden sol yanında kalan düz duvarın kıpırdadığını hissetti. Bir kapı varmış gibi aralanmıştı. Tedbirli bir sakinlikle duvarı iteleyip içeri

süzüldüğünde daha aydınlık bir araya çıkmıştı. Demir bir merdiven aşağıya doğru iniyordu. Yürümeye devam etti. Ve en sonunda en aydınlık alana çıktı.

Büyük alanın her köşesi bilgisayar ve çeşitli teknolojik ürünler ile donatılmıştı. Karanlık ve basıktı ama bilgisayar ekranlarından çıkan ışık az da olsa alanı aydınlatmaya yetiyordu. Merdivenleri ağır ağır inen Timur'un bir eli belindeki silahta, bakışları etraftaydı.

"Yerinde olsam elimi o silahtan çekerim çünkü duyduğuma göre siz bordo bereliler bir saniye içinde birini alnının ortasından vurabiliyormuşsunuz." diyen erkek sesini duyduğunda bakışlarını karşısına çevirdi. En büyük ekrana sahip bilgisayarın önünde döner bir koltuk vardı. Aniden yüzünü döndüğünde koltukta oturan kişi Timur için yabancı ama bir o kadar tanıdıktı.

"Üsteğmen Tönge..." diyordu Mukbil'in sesi. "Gerçekten elini o silahtan çek. Gördüğün üzere, ölmek için çok gencim."

Haklıydı. Sesinden daha büyük bir adam olduğunu düşünmüştü ama Timur'un karşısında şu an yirmili yaşlarda genç bir delikanlı vardı. Fazlası ile kiloluydu. Öyle ki oturduğu koltuğu tamamen kaplıyor, giydiği dar turuncu tişört altından göbeği taşıyordu. Kızıl saçları dağınık, kulakları küpeli, uzun sayılabilecek sakalı ise ucundan bağlıydı. Kolunun birini kaplayan dövmenin şeklinin ne olduğunu Timur şu anlık çözebilmiş değildi.

"Mukbil?" dedi sorgular bir sesle.

Yüzü ışıldamıştı karşısındaki adamın. "Tönge!"

Elini belindenki silahtan çekti. "Burası ne amına koyayım? Mahzen mi?"

Sesli bir kahkaha ile cevap vermişti Mukbil. "En çok seninle yüz yüze görüşmek istiyordum. Değiyor." Timur ona doğru ilerlediğinde şişman yüzünde küçük kalan gözleri hayretle aralanmıştı. "Adamım, senin boy şaka mı? Fotoğraflardan daha irisin!"

Cevap vermedi Timur. Ağır ağır odanın ortasına ilerledi. Bakışları Mukbil'in etrafını saran ekranlardaki görüntülerdeydi. En ortadaki ekranda büyük harflerle operasyonun adı yazıyordu. *KIZILGERDAN*. Altında Kenan'ın fotoğrafı vardı. Etrafında ise öldürdüğü mafya babaları ve yok ettiği aileleri.

"Bir şey yemek ya da içmek ister misin?" dedi Mukbil.

Uzatmadı Timur. "Neden çağırdın?"

Yerinden kıpırdamadı Mukbil. "*İstiyorsan git kendin al* diyecektim zaten." Sol köşeyi işaret etti. "Şu köşede."

Sessiz kaldı Timur. Ekrana bakmaya devam ediyordu. Gördüğü her görüntü operasyon için bildiği detaylardı. Bir şey hariç. Sol köşede kalan ekranda bir kadın vardı. Şu uzaklıktan dahi kim olduğunu seçeceği tek kadın; Ahu... Öyle yazmıyordu ama ekranda. Ahuzar Soykamer yazıyordu. Gözleri kısılırken adımları o yöne ilerledi. Ahuzar'ın olduğu ekranın hemen yanındaki ekranda yüzleri görünmeyen yedi silüet vardı. Üzerinde tek bir isim yazılıydı.

KURUL.

Bakışları daha da çatıldı. "Bu ne?" dedi Mukbil'e göz ucuyla bakarken.

Koltuğu ileri çekme derdindeydi Mukbil ama kilosu yüzünden zorlanıyordu. "*Uzatma* diyorsun ha. En sevdiğim özelliğin

işte bu Tönge. Seni bu görev için izlerken de bu yönüne tav olmuştum."

Timur'un bakışı tamamen Mukbil'e döndü. "Beni mi izlediniz?"

"Tabi." demişti Mukbil dünyanın en normal konusundan bahseder gibi. "Kızılgerdan Operasyonu'na alınacak herkes altı ay öncesinden incelenmeye başlandı. Seni ilk boy ve yapı olarak Tulpar denen adama benzediğin için seçmişlerdi ama fazla umursamaz olduğunu söyleyip iptal etmek istediler. Bu görev için daha dikkatli biri lazımdı. Teoman Doğu'yu ikna edip Hayri Albay'ın gitmesini, seni canlı görmesini isteyen bendim. Seni görünce fikrinin değişeceğine emin oldum ki öyle de oldu." İşaret parmağını Timur'a doğru kaldırdı. "Takındığın maskenin farkındayım. İstediğin zaman yapacaklarının sınırının olmadığını biliyorum. Güçlü ve zeki bir adamsın ama saklamayı tercih ediyorsun."

Sessiz kaldı Timur. Kısa bir an bakıştılar. "Eee?" dedi Mukbil kollarını iki yana açarak. "Şaşırmadın mı?"

Oldukça sakindi Timur. "Detaylarla ilgilenmiyorum. Sonuca gel."

Parmaklarını şaklatmıştı Mukbil. "İşte bahsettiğim tam olarak bu! Şu netliğe bakar mısın? Kralşan'ın içine en iyi sen sızabilirdin ki beni yanıltmadın. Kimsenin çözemediğini çözdün Tönge!" Oldukça heyecanlıydı. Koltuğunu çekerek ilerledi. Hantal görüntüsünün aksine klavye üzerinde gezinen parmakları hızlıydı. Timur'un önündeki *kurul* yazan ekran Mukbil'in de önünde belirdi. "Bak!" dedi Mukbil heyecanla. "Bahsettiğin kurul. Hayali bir yapılanma. Bu zaman kadar sadece şehir efsanesi olduğu konuşuluyordu ama en başından beri gerçek olduklarını savundum.

Kralşan'ın babasını yok etmek istemesinin sebebi de buydu bana göre. Mahir Kralşan bu kurula bulaşmak istemedi. Kenan ise," parmaklarını silah yapıp hayali bir şekilde kafasına dayayıp sıktı. "Bam!"

Sessizce dinliyordu Timur.

Mukbil devam etti. "Babasını saf dışı bıraktı. İmparatorluğun başına geçti ve kurula girdi." Ekranda beliren beş kişi vardı artık. İkisi Timur için oldukça tanıdık olan Dimitri ve Kenan'dı. Diğerlerini tanımıyordu. "Bunlar senin bahsettiğin patlamanın olduğu gün Beyrut'ta olan beş ayrı ülkenin en büyük mafya liderleri. Hepsinin o gün orada olması asla tesadüf olamaz ki Japonya'nın lideri senin de dediğin gibi gerçekten o gün ölmüş. Ülkeden adamın cesedini zorla çıkarmışlar. Koskoca Yakuza ölecek ve yanında getirdiği adamlar sessizce geri dönecek öyle mi? İmkansız! Kesinlikle savaş çıkardı. Onları susturan şey daha güçlü bir kuvvet olmalı ki bu da yine," Parmaklarını ekrana doğru salladı. "Kurula çıkıyor."

Tek bir soru sordu Timur. "Kim bu kurul?"

Başını dalgın bir şekilde iki yana sallamıştı Mukbil. "Bilmiyorum. Hiç kimse bilmiyor. Ama senin de dediğin gibi uluslararası bir topluluk olduğuna eminim. Belki İspanyol kartelleri, belki de Amerika. Hiçbir fikrim yok. Çünkü adamlara dair yazılı hiçbir şey yok. Görünmezler, bilinmezler. Bilinen tek şey yedi kişi oldukları. Seçtikleri beş yeraltı liderini kendi alanlarında daha da güçlendirirken aslında kendi damarlarını besliyorlar. Yine şehir efsanelerine göre her beş yılda bir toplanıyorlar. Şehir efsaneleri ile hareket etmek zor ama bundan beş yıl önce de Nijer'de olduklarına adım gibi eminim. Ağustos aylarında bir askeri uçak yanlışlıkla Nijer'de bir köyü bombalıyor. 37 ölü, 20'den fazla yaralı." Parmağını ekrana yasladı. Patlamanın olduğu

köyün resmi vardı. "Ağustos." diye diretti. "Beyrut limanı da bu olaydan tam beş yıl sonra Ağustos ayında patladı. Adamların buluştuğu ay bu. Üstelik bir şekilde yakalanmamak için buluştukları yerde karışıklık çıkarıyorlar! Sonra kimse onları görmeden kaçıyorlar!"

Hâlâ sakindi Timur. "Her kimseler Kralşan da Dimitri de fazlası ile korkuyor." demekle yetindi.

"Korkarlar tabi!" diye yükseldi Mukbil. "Adamların şakası yok! Kurdukları bir düzen var. Düzene uymayanı aynında yok ederler. Tahminim Yuma Kato isyan ettiği için öldürüldü." Ekrana Yuma Kato'nun cesedinin fotoğrafı düştü. "Bak!" dedi Mukbil. "Alnından tek kurşunla vurulmuş. Tam ortadan. Vuran el titrememiş bile ve mesafe oldukça yakın. Yuma Kato'nun on yıldır o kurulda olduğu söyleniyor. Ondan sonra girip lider olan Kralşan'a itaat etmek istemedi belki de."

"Kurul hakkında bu kadar şey biliyorsanız neden Kralşan'ın da orada olduğunu bulamadınız?"

"Delil yoktu çünkü!" diye yükseldi Mukbil. "Ta ki senin dediklerine kadar. Hem kurulun hâlâ bir şehir efsanesi olduğu var sayılıyor. Devlet var olmayan bir güçle savaşamaz. Ama Kralşan'ın ülke içinde bu kadar at koşturmasının da başka bir izahı olamazdı."

Timur'un içindeki huzursuzluk büyürken bakışlarını Ahu'nun fotoğrafına çevirdi. O neden oradaydı?

"Ve o kadın!" dedi Mukbil heyecanla. "Ahuzar Soykamer. Dememe gerek yok, artık sen de tanırsın."

"Neden burada?" dedi sadece.

"O da izleniyor." dedi Mukbil anında. "Hatta o patlamadan önce izlenmeye alınmıştı. Kralşan dosyası açıldığı an yakın

olduklarını izlemeye başladık. Sık sık Ahuzar denen o kadını görüyor ya da yanına çağırıyordu. Başta sevgilisi sandık ama sonra fark edildi ki manyak adam kadına takık."

"En başından izlendiğini neden bana söylemediniz?"

"Gerekli görülmedi." dedi Mukbil. "Kralşan'ın takıntısı gibi görünüyordu. Hep bir noktayı kaçırıyorduk. Ama sen o noktayı buldun! *Patlamanın olduğu gün Kralşan nereye gitmiş bak* dedin. Baktım." Döner sandalyesi ile köşeye ilerleyip kağıt yığınının arasından bir dosya çıkardı. Kağıtta bir noktaya parmağını dayadı. "Kadın patlamada yaralanmış. Kralşan ise kaçmak yerine hastaneye, yanına gitmiş."

İlk defa bulunduğu konumdan hareket etti Timur. Mukbil'e ilerleyip elindeki dosyayı aldı. Kamera kayıtlarına yansıyan kişi Kenan, Fiko ve tanımadığı bir adamdı. Önlerindeki sedyede kanlar içinde ilerleyen kişiyi gördüğünde yüreğinin orta yerine keskin bir acının dolduğunu hissetti. O gün bıraktığı kadın vardı sedyede. Kanlar içindeki yüzünü ayırmak zordu ama Timur tek bir parmağından hatta o zaman bile parmaklarında olan bordo ojesinden onu tanımıştı. Boynundaki yarada onun kamuflaj desenli bandanası vardı.

"İşte burada düğüm tıkanıyor." dedi Mukbil ellerini başının iki yanına atarak. "Yine şehir efsanelerinden ilerleyecek olursak kurul, üyelere saklaması için bir şey veriyormuş. Belki bir silah, ya da bir şifre, belki de yerlerini içeren bir harita. Asla bilinmiyor. Bunu alan kişi de karşılık olarak kurula bir şey sunuyormuş. Bir para, kefil, belki bir güç. Bunu da bilen yok. Bir de bu kadın var. Patlama olmuş. Belli ki bu patlama hemen kaçıp gitmeleri için bir paravan. Kaçmak yerine bu kadının yanına neden gitsin ki? O kadar mı aşık?"

Elindeki kağıttaydı bakışları. Net bir cevap verdi. "Sik sik konuşma."

"Katılıyorum. Çok sik bir düşünce." diye onayladı Mukbil. "Bütün istihbarat, adamın kadını sevmediği, takıntılı olduğu konusunda hemfikir ki bunun bu zamana kadar Hülya Kralşan ile alakalı olduğunu düşünüp aile meselesi diye bulaşmıyorduk. Ama duydum ki Kralşan, Hülya'yı kendi elleri ile öldürmüş." Ellerini iki yana açtı. "Amaç ne? O zaman bu Ahuzar denen kadını elinde tutmasının sebebi ne? Boşluklar dolmuyor." Bakışlarını Timur'a çevirdi. "Anlıyor musun?"

Haddinden fazlasını anlıyordu Timur. Göğüs kefesine değen korku ilk defa bu kadar netti. "Bu kim?" dedi. Elindeki fotoğrafta yüzü görünmeyen diğer adama parmağının ucunu yasladı.

Önce boş boş baktı Mukbil. Sonra ise önündeki cipsinden bir avucu ağzına tıkarken açıklamaya başladı. "Önemli biri değil. Beyrutlu bir sokak dövmecisi diye biliniyor ama aslında kiralık araç pazarlayan bir adam. Kralşan kaçmak için ondan araba kiralamış."

Taşlar tek tek yerine otururken zihninin derin bir çukura yuvarlandığını hissediyordu. O patlama anına döndü. Her şey yeniden toz dumana karışırken aradan sadece Ahuzar'ı seçti. Başında yeşil bandanası, üzerinde beyaz tişörtü ve elinde kamerası ile gülümseyerek ona bakıyordu. Liman patladı. Ahu toz bulutunun arasında kayboldu. Zihninde yuvarlanan taşlar birbirine karışırken bütün siyahlıkların arasında Kralşan belirdi. Her zamanki gibi sinsice gülerken bir eli Ahu'ya uzanmaya çalışıyordu.

O ölürse ben de ölürüm diyordu bir defasında. *O benim sunduğum kefil* diyordu bir diğerinde. Öfke kusuyordu Ahu.

Gülerek izliyordu. *Neden* diyordu Ahu? *Neden peşimdesin*? Yine gülüyordu Kenan.

Çünkü hayatlarımız birbirine bağlı Ahuzar...

O benim geride bırakamayacağım kadar kıymetli bir savaş ganimeti Tulpar...

"Bu arada Kralşan'ın sevkiyatını ihbar eden haini bulduk." dedi Mukbil. Verdiği ismi de duydu ama uğuldayan kulakları ve zihni şu an başka gerçek algılayacak durumda değildi.

Eksik tek bir taş vardı Timur'un zihninde. Bütün bedeni ömründe ilk defa hissettiği bir ateşle kavururken o da taş da yerine oturdu. Acı verici bir darbeydi. Bir gözü belli belirsiz seğirirken bunca yıldır silah tutarken dahi titremeyen elinin titrediğini hissediyordu.

Şifreyi nereye sakladın, diyordu Dimitri.

Olabilecek en güvenli yere, diye cevaplıyordu Kenan.

Üzerinde bulunduğu satranç tahtası orta yerinden çatlayarak kırılırken bütün taşlar büyük oluktan aşağıya yuvarlandı. Sadece bir vezir bir at kaldı. Piyon olması için yalvardığı kadın büyük oluğun ortasında kalakaldı. Bir şeyler daha anlatıyordu Mukbil ama duymadı, duyamadı. Kulakları uğulduyordu. Tek bir kelime döküldü dudaklarından.

"Siktir..."

"Ne?" dedi Mukbil. Cips yeme derdindeydi.

"Siktir!" derken Timur'un sesi artık daha ciddi ve sertti. "Yolunu sikeyim senin kansız pezevenk! Siktir!"

Duraksamıştı Mukbil. "Ne oldu?"

Zihninde oturduğu parçalar büyük bir korku ile Timur'un dudaklarından döküldü. "Şifre kadında...." diye mırıldanırken bakışları önünde ki boşluktaydı. "Şifre Ahu'da... Kefil..." Başını ağır ağır sağa sola sallarken elini alnına attı. "Kefil... Siktir... *Sunduğum kefil*... Siktir..."

En ağır gerçeği sesli dile getiremedi ama biliyordu. İlk gördüğü andan beri hissediyordu. *Sırtındaki dövmenin anlamı ne* demişti. Sadece atı, pusulayı anlatmıştı. Pusulayı sarmalayan desenlerden bahsetmemişti. Güneyi gösteren uçtan başlayarak içe doğru dönen rakamlar ve karışık, minik harfler vardı. Miniktiler, dövmenin içinde eriyip gidiyorlardı. Dikkatli bakmayan biri asla anlamazdı bile ama Timur o dövmenin her bir detayını ilk gördüğü andan hafızasına kazımıştı. Kralşan bir sokak dövmecisi ile Ahu'nun yanına gitmişti. O günden sonra Ahu'nun peşini asla bırakmamıştı. Bir hastane yatağına kelepçelemiş, elinden kaçıp gitmesin diye sevdiği hayatlarla tehdit etmişti.

O piyon değildi. Satranç tahtasının kendisiydi.

Sırtında gezinen soğuk ürpertinin ense köküne baskı yaparak bütün damarlarında gezindiğini hissediyordu. Sorular soran, ne dediğini anlamaya çalışan Mukbil'i duymuyordu. Kalbinin orta yerinde asırlar sonra büyüyen bir gül vardı. Öyle ihtişamlıydı ki; koparmaya kendinin dahi gücü yetmiyordu. *Savaşın ortasında kalan sen olursan; bütün kuralları baştan yazarım* demişti. Kalbi savaşın orta yerindeydi.

Telefonuna bir mesaj sesi düşünce irkildi. İsimsiz ama kim olduğunu bildiği bir kişidendi. Gözleri mesaj üzerinde gezindi. Tek bir mesajdı ama asıl savaşın bu gece başlayacağının gür ayak sesleriydi. Bu savaş aslında kalbinin savaşıydı. Ya sağ çıkacaktı ya da bir kere daha sevgisi ölüm olacak, sunduğu kişi yok olup gidecekti.

******

Sun Zi der ki; *eskilerin iyi savaşçıları önce yenilmezliği sağlar, ondan sonra düşmanın yenilebilirliğine bakardı. Baş edilemezlik kendimize, baş edilebilirlik düşmana bağlıdır. Yenemeyen savunur, yenecek olan hücum eder. Yetersizsen savun, fazlan varsa saldır. İyi savunma yapan dokuz yerin altında saklanır, iyi saldırı yapan dokuz göğün üzerinde hareket eder; böylece kendini korurken tam bir zafer kazanabilir.*

Boş deponun orta yerindeki sandalyede bağlı olan adamın yüzü aldığı darbelerden tanınmayacak bir haldeydi. Ona doğru ağır adımlarla ilerleyen Yakup Öz'ün sağ elinde başı aslan şeklinde olan bir baston vardı. Eskilerin iyi savaşçı dedikleri, sessizce gelen ama zaferi kolay kazanandı. Hep bu doğrultuda yaşamıştı. İyi savaşanın şöhreti olmazdı. Eskiler bunu çok iyi bilirdi. Bu zamana kadar sessiz kalışı ona yapılanı unuttuğundan değildi. Güç topluyordu. Yılanı büyüten oysa; başını da o ezecekti.

Hülya'nın cenazesine görünmeden gidip eski yakın dostu Mahir'in gözlerinin içine bakmıştı. Bu zamana kadar onun hatırı için Kenan'a tolerans göstermişti ama içi asla soğumuyordu. *Oğlun bir şeytan* demişti. Mahir ise usulca parmaklarını sıkmıştı. *Şeytan yok edilmeli* demişti. Mahir parmaklarını daha büyük bir güçle sıkmıştı. Niyeti onun gibi can almaktı. Ama bir ucu Tumturaklı'ya diğer ucu Mahir'e çıkıyordu. Ne Ahuzar'ı ne Irmak'ı öldüremezdi. Delikanlılığa sığmazdı.

O zaman yılanın kendisini yok edecekti.

Deponun ortasında kalan adamın önüne geldiğinde başındaki çuvalı tutup hızla çekti. Aldığı darbelerden yüzü tanınmayacak halde olan adama göz ucuyla baktı. Elleri oturduğu sandalyenin arkasına doğru kalın bir iple bağlanmıştı ama bu halde olmasa bile hareket edecek halde değildi Fiko. Çekik ve kana bulandığı için açamadığı gözlerini zorla aralamaya çalıştı. İnleyerek baktı karşısındaki adama.

Yakup Öz başıyla minik bir hareket yaparak gölgeler içinde bekleyen adamın çıkmasını işaret etti. Siyahlar içindeki adam ifadesizdi. Elindeki büyük çantayı köşedeki masanın üzerine bıraktı. Yakup Öz masanın yanında kalan sandalyeye ağır ağır kurulurken adam çantayı açıp masanın üzerine serdi. İlk kerpeteni seçti Yakup. "Bununla başla."

Adam emire uydu. Kerpeteni alıp Fiko'ya doğru ilerledi. Çenesini kavrayıp Yakup'a çevirdi.

Soğukkanlı bir sesle, "Duydum ki Kenan'ın sevkiyatını sen ihbar etmişsin." dedi Yakup Öz. "En iyi adamı olduğunu sanıyordum. Şaşırtıyorsun Fiko."

Sadece inleyebildi Fiko. Aldığı darbeler ağırdı. Irmak'ın saklandığı dağ evine baskın yapıp onu kaçırmıştı Yakup Öz ama Irmak'a elini dahi sürmemişti. Hatta bir saat önce kendi eliyle Kralşan malikanesinin önüne bırakmıştı.

"Neden?" dedi Yakup. "Neden patronuna ihanet ettin?"

"Etmedim." diyebildi sadece. "Bir şey yapmadım!"

"Teorik olarak doğru." dedi Yakup. "Limandaki sevkiyatı sen söylemedin. Ama aldığım bilgi kesin. İlk sevkiyatı polise ihbar eden sendin. Sebep ne? Sıkıldın mı patronundan? Hayırdır?"

Sessiz kaldı Fiko.

"İtiraf et." dedi Yakup.

Etmedi. Sessiz kalmaya devam etti.

Göz ucuyla emir verdi Yakup. Fiko'nun arkasında kalan adam önüne geldi. Elini kavradı ve hiç zorlanmadan kerpetenin ucunu sol elinin baş parmağına takıp çekti. Fiko'nun kopan tırnağı yere düşerken boş depoda acılı feryadı yankılanmıştı. Adam diğer tırnağa geçti. Tek hamle de çekip onu da diğer yana fırlattı. Acı dayanılmazdı. Fiko'nun kana bulanan yüzünün her zerresinde bu hissediliyordu.

"İtiraf et." diye kendini yeniledi Yakup. "Kenan'a ihanet ettiğini itiraf et!"

Etmedi Fiko. Dişlerini sıkarak acıya direndi. Tırnakları tek tek çekilmeye devam ettikçe acı katmerleniyordu. Diğer eline geçildiğini hissettiğinde daha fazla dayanamadı. Acı ile inledi. "Yaptım! Ben yaptım! Ben yaptım! Dur!"

Yakup elini kaldırdı. Adam durdu. Fiko ise nefes nefese kalmıştı.

"Neden?" dedi Yakup.

"Asıl hain Tulpar denen o adam!" diye kan dolu tükürükleri ile soludu Fiko. "Patron gerçek yüzünü anlasın diye yaptım. Suç ona kalacaktı ama bir şekilde işin içinden sıyrıldı. O Ahuzar denen kaltak da o adamla iş birliği içinde. Kırk kere dedim patrona ama beni dinledi! Doğruyu söylediğimi kanıtlamak istedim!"

Sakince dinliyordu Yakup. "İhanet edenin o değil de sen olduğunun farkında mısın Fiko? Kenan şu an onun değil senin bana çalıştığını düşünüyor."

"O da edecek!" diye yükseldi Fiko. "Eninde sonunda edecek! Patronun gözünü kör etti ama gerçek yüzü eninde sonunda ortaya çıkacak!"

Umutsuzca dinliyordu Yakup. "Kenan sevkiyatı ihbar edenin sen olduğunu öğrendi. Ben seni aldırmaya gelmeden önce kafana sıkması için birkaç adam göndermişti. Seni neden o izbe dağ evine attı sanıyorsun. Gerçekten Irmak'ı korumak için mi?" Sandalye de geri yaslandı. "Hayır Fiko. Sessizce öldürülüp ormana gömülmen için oraya gönderildin."

Sessizce baktı Fiko.

"Çünkü onun kara kutususun." dedi Yakup. "Düşmanı olmanı istemeyeceği kadar çok şey biliyorsun. Üstüne üstlük bir de ihanet ettin. Tulpar değil, sen ihanet ettin. Sence seni yaşatır mı?"

Bakışları belli belirsiz titredi Fiko'nun. Malikaneden uzaklaştırılması, patronun aniden soğuyan halleri onu da şüphelendirmiş ama ihtimal vermemeye çalışmıştı.

"Seni zerre düşünmeyen bir adam için fazla sadakat duygusu içindesin." dedi Yakup. "Şu an seni bırakırım. Ama buradan çıktığın an Kenan kafana sıkar. *Yapamam* deme. *Saklanırım* deme. İsterse cehennemin dibinde bile seni bulur. Patronunu benden daha iyi tanıyorsun."

Hâlâ sessizdi Fiko.

Bundan cesaret alan Yakup, "Konuş." dedi net bir şekilde. "Bana Kralşan'ı yerle bir edecek bir bilgi ver. Vereceğin şey ne kadar değerli olursa hayatın da benim için o kadar kıymetli olur. Seni koruyacak tek kişi benim, biliyorsun."

Şakağına doğru ağır bir kan damlası süzüldü. "Konuştuktan sonra gizli gizli yaşamanın anlamı ne?"

Dudak büzdü Yakup. "Git ve öl o zaman. Ama emin ol bu normal bir ölüm olmaz. Ben bir elinin tırnaklarını söktüm. Kenan seni lime lime eder. Bilmem yıllarca yanında çalıştığın adamı sana anlatmama gerek var mı?"

Bakışları titremişti Fiko'nun. Kralşan'ın affının olmayacağını biliyordu. Yıllarca ona çalışmıştı ama Tulpar denen adam anında ondan daha kıdemli bir noktaya gelmişti. Üstüne üstlük onun ihanet içinde olduğunu kanıtlamak isterken kendi mi ölecekti? İçindeki kırılmış gurur ve ihanete uğramışlık hissi baskın geldi. Bunca yıldır tek bir adam için çalışmıştı, gözüne girmek için elinden geleni yapmıştı ama hakaretten başka bir şey duymamıştı. *En iyi kararlar üzerine hiç düşünmeden alınan kararlar* derdi Kenan Kralşan. Fiko da patronundan öğrendiğini yaptı.

"Kurul..." dedi dudaklarının arasından. "Gizli bir kurula üye. Duyulduğu an kurul kafasına sıkar."

Göz devirdi Yakup. "Uluslararası bir kurulda olduğunu masadaki herkes biliyor. Neden itaat ettiğimizi sanıyorsun? Gerçekten Kenan'dan korktuğumuz için mi? Komik olma. Bana adam akıllı bir bilgi sun!"

Birkaç dakika için sessiz kaldı Fiko.

"Kenan bu halini görse ağlayarak kafana sıkardı." dedi Yakup dalga geçen bir sakinlikle. "Ne büyük minnet ama." Bastonunu yere vurdu. "Çalıştığın adam şeytanın ta kendisi Fiko! Biliyorsun değil mi? Kendi babasına acımamış adam sana mı acıyacak! Lime lime edilmek istiyorsan hiç durma," Fiko'nun başında bekleyen adama kısa bir baş hareketi yaptı. Adam Fiko'nun bağlı ellerini ve ayaklarını açtı. "Şu an çıkıp gitmekte özgürsün!" diye tamamladı kendini Yakup Öz.

Gidemedi Fiko. O kapıdan çıktığı an Kralşan'ın ona bir hayat sunmayacağının farkındaydı. İhanetini öğrendiği halde bu

kadar hayatta kalması bile mucizeydi. İşkence ile öldürecekti Kralşan. Emindi. Patronunu tanıyordu. O yüzden o dağ evine göndermişti. Ölüm düşüncesini ağırdan zihnine sokarak acı çektirmek istiyordu ve başarılıydı da. Kralşan bunu hep yapardı. Zorla yutkundu.

"Bir şey saklı." dedi titreyen bir sesle.

Oturduğu sandalyeden ağır ağır toparlandı Yakup Öz. Tek kaşı havalandı. Bir eli bastonunun başındaki aslanı sıkıca kavramıştı. "Ne?"

"Ne bilmiyorum." dedi Fiko hâlâ titrerken. "Sadece Beyrut'ta olduğunu biliyordum. Ama ne olduğunu yemin ederim bilmiyorum. Kurul için önemli bir şey. Beyrut'ta olduğu duyulursa Kralşan'ı saklayamadığı için infaz ederler. Sadece bunu biliyorum. Bir de..."

"Bir de?"

"Ahuzar denen o kadın... Onunla bir alakası var ama ne yemin ederim bilmiyorum. Beyrut limanı patladığı gün kurulla buluşmuştu. Sonra liman patladı. Şehirden çıkamadık. Ahuzar denen kadın da oradaydı. Ağır yaralanmıştı. Şehirden kaçabilirdik ama yapmadı. Onun yanına gitti. *Benim yaşamam için o yaşamalı* dedi. Aldı, Türkiye'ye getirdi. En iyi doktorları başına topladı. Kadın ölmesin diye her şeyi yaptı ama..."

Daha da doğruldu Yakup Öz.

Fiko ise titriyordu. "...*Ama öldürmem için önce yaşatmam gerek* dedi. Kurulla bir alakası var mı bilmiyorum ama o kadın ölürse de Kralşan ölür. Sadece bunu biliyorum. O yüzden her şeyiyle koruyor gibi. Zamanı geldiğinde kendi öldürmek için saklıyor sanki."

Birkaç dakika kıpırdayamadı Yakup Öz. "Kaydı durdur." dedi arkada kalan adama. Fiko'yu sırtından çeken kayıt durdu. Büyük bir karar verdi Yakup. Kenan'ı kendi öldürmeyecekti. Girmek için herkesi kana buladığı o kurul denen şeyin önüne atacaktı. Madem bu gerçeklerin bilinmesi Kenan'ın topuğuna sıkmak demekti, tam olarak bunu yapacaktı. Kanla elde edilen güç, kan kurudukça küçülürdü. Şeytanla yapılan pazarlıklar cehennemde biterdi. Kralşan'ı da yok etmek istedikleri, ezdikleri, ailesini katlettikleri tarafından cehenneme gönderecekti.

Kenan Kralşan'ın en tepeye çıkmak için bastığı her hayata intikam için bir yem atacaktı. Kanla gelen, kanla silinecekti. Tumturaklıya bir söz vermişti. Sadece Ahuzar denen kadının hayatını koruyacaktı. Sözünün arkasındaydı.

"Kaydın Ahuzar denen kadınla ilgili yerini sil, geri kalanını şu an masada olan, Kenan yüzünden ailesi ölen herkese gönder." dedi siyahlar içindeki adama.

Adam minik bir baş selamı ile geri çekilirken o koltuğunda geri yaslanarak gerindi. Kralşan'ı yok etmek isteyen ama elinde koz olmayan herkesin eline en büyük kozu veriyordu. Çünkü büyük savaşlar tam olarak böyle kazanılırdı. Sürpriz manevralar zaferi belirlerdi. Gizli bilgi Kenan'ın tüm düşmanlarına yayılacak, hepsi aynı anda saldırdığında kurula bilgi gidecekti. Beyrut'ta sakladığı neydi, bilmiyordu. Umurunda da değildi. Tek bir şey düşünüyordu: kanında boğulan ve mezarı ateşe verilen eşinin intikamı.

Anlatılanlar eğer gerçekse yılana elini dahi sürmeden başını ezecekti. Artık tek yapması gereken bu gecenin sabahını beklemekti. Çünkü kurul denen şeyin var olup olmadığını en nihayetinde hepsi bu gecenin sabahında öğrenecekti.

******

Bombeeeelerin pimini çektim gidiyorum. Gelecek bölümde daha büyük bombelerde buluşmak üzere. Öpüldünüz 😘

□❤□□

17. BÖLÜM

"Dünya ne ki sevgilim,
Benim sana yaptığım kubbe yanında
Düşsün, olsun, bırak!
İçinde yıldızlar patlıyor.
Kolaydır inanmak kadar inanmamak da.
İster sal kendini dünyaya, ister kal yanımda.
Her şeyden öte öyle sevdim ki ben seni,
Yoluna baş koymak diyoruz
Biz barbarlar buna..."

****BİRHAN KESKİN***

□❤□□

Parlak siyah ayakkabılarının geniş ve loş koridorda çıkardığı sesler eşliğinde ilerliyordu Teoman Doğu. Üzerinde her zamanki lacivert takım elbisesi vardı ama ilk defa kravat

takmamıştı. Bakışları kolundaki saate takıldı. Gece yarısına tam on dakika vardı. Huzurlu uykusundan uyanmasına neden olacak kritik bir telefon almıştı. Onu hiç kimse bu saatte buraya getiremezdi. *Tek bir konu hariç.*

Hedefi olan kapıyı açtığında heyecanla parlayan bakışları etrafta gezindi. Bilgisayar ile donatılmış ofisin dört köşesinde çalışan ayrı dört kişi vardı. Hepsinin önünde ayrı bilgisayar yığını varken tam karşılarında kalan duvarda büyük bir ekran duruyordu. Ekranda gördüğü yüze bakarken dişlerini dudağına geçirdi. Kenan Kralşan siyah takım elbiseleri içindeydi. Yıllardır peşindeydi ama ilk defa bu denli zafere yaklaştığını hissediyordu.

"Çabuk Mukbil'i bağlayın!"

Dördünün parmakları da klavye üzerinde hızla gezindi. "Hazır efendim." dedi en öndeki kadın.

Büyük ekranda Mukbil belirdi. "Başkanım!" diyordu telaşlı sesi. "Başkanım, sesim geliyor mu?"

"Geliyor. Çabuk, anlat!" Artık hiçbir zaman kaybına tahammülü yoktu.

"Tönge çözdü." dedi Mukbil hızla. "Sana *o adamda iş var* demiştim. Yemin ediyorum adam kimsenin çözemediğini çözdü!"

Teoman Doğu'nun bakışlarından belli belirsiz bir gurur geçti. En başından farklı olduğunun farkındaydı. Tereddüt edişi sanılanın aksine rahatlığından değil, sertliğindendi. Ama Tönge fazlası ile yanıltıyordu. İnce ince sızmıştı Kralşan'ın inine. *Sert oynarım* demişti ama aksine, en ince detaya kadar öğrenmişti. Gerçek bir savaşçı gibi savaşmıştı. Su gibi girdiği ortama adapte olmuş, izini asla belli etmemişti.

"Anlat!" dedi heyecanla.

Ekrandaki Mukbil bir hayli heyecanlıydı. "Kurul denen şey gerçek! Size defalarca var olduklarını söyledim."

Yüzünü ekşitti. "Uzatma Mukbil. Anlat!"

"Tam da size anlattığım gibi. Bir kurul var. Kralşan ülkedeki gücünü elde etmek için bu kurula bir şekilde girmiş. Bu kadar at koşturmasının, herkesin ona itaat etmesinin sebebi kesinlikle bu." Dikkatle dinliyordu Teoman Doğu. Mukbil devam etti. "Birkaç gün önce Timur bana bir şeyden bahsetti. Beyrut patlamasının olduğu gün Kralşan ve şu meşhur dostu Rus mafyası Dimitri Volodin de oradaymış. Tönge de görev için o gün oradaymış. Japon bir Yakuza'nın öldürüldüğünü söyledi. Araştırdım, doğru. O gün beş ayrı ülkenin en büyük yeraltı liderleri Beyrut'a giriş yapmış. Türkiye'den Kenan Kralşan, Arnavutluk'tan Blarta Balla, Meksika karteli Andres Fernando Jovan, Japon Yakuza Yuma Kato ve İtalyan Domenico Russo. Hepsinin aynı gün aynı yerde olması kesinlikle tesadüf değil!"

Devam etmesi için elini salladı.

"Hepsi o gün kurul toplantısı için oradaydı. Size defalarca bu kurulun sakladığı bir şey olduğunu ve bunu verdikleri kişiden bir bedel istediklerini söyledim. Timur'un öğrendiği şey de tam olarak bu! Ahuzar denen kadını yıllarca takıntılı olduğu için izledik ama yanıldık başkanım! Kralşan kadını kefil olarak kurula sunmuş. Timur kendi kulakları ile duymuş. Yetmezmiş gibi bu..." Ekrandan bir an için kayboldu. Yeniden geldiğinde elinde bir fotoğraf vardı. Sedyede kanlar içinde yatan Ahuzar denen kadındı. Başında ilerleyen üç adamdan ikisini tanıyordu Teoman. Kralşan ve sadık köpeği Fiko'ydu.

"Yıllardır kaçırdığımız nokta bu! Beyrut patlaması. O gün Ahuzar denen kadın da oradaydı. Zaten biliyorsunuz. Biz

yine takıntılı olduğu düşünerek Kralşan'ın oraya gittiğini düşündük ama yanıldık." Köşedeki üçüncü adamı işaret etti. "Bu sadece kaçak araba kiralayan biri değil. Beyrutlu bir sokak dövmecisi. Kenan, kadının yanına bununla gitmiş ve aldığım raporlara göre saatlerce kadını özel bir odaya kapattırıp kimseyi içeri aldırmamış."

Kaşları çatılmıştı. "Yani?"

"Kadının sırtında büyük bir dövme var! At mı pusula mı her neyse!" diye yükseldi Mukbil. "Şifre kadında başkanım! Kralşan kadını kurula kefil olarak sunmuş yetmemiş verilen şifreyi de sırtına işletmiş!"

Kolay kolay şaşırmazdı Teoman. Yaşı büyük, tecrübeleri yaşından da büyüktü ama bu defa iki kaşının arasında beliren derin bir şaşkınlık izi vardı. "Ne yapmış ne?"

"İnan bu kadarını ben de beklemiyordum başkanım." diye soludu Mukbil. "Ve bu gece harekete geçmemiz gereken gece. Daha fazla köşeden izleyemeyiz çünkü kurul denen şey gerçekse bu gece ortaya çıkacak."

Öne doğru heyecanlı bir adım attı. "Nasıl?"

"Kralşan'ın en sağlam adamı Fiko ihanet etmiş. Kenan'ın bir kurula üye olduğunu ve bu kurulun Beyrut'ta bir şey sakladığını Yakup Öz'e ötmüş." Birkaç saniye içinde Fiko'nun görüntüleri ekrana düştü. Kanlar içindeyken bir sandalyede oturuyordu.

"Sadece Beyrut'ta olduğunu biliyorum. Ama ne olduğunu yemin ederim bilmiyorum. Kurul için önemli bir şey. Beyrut'ta olduğu duyulursa Kralşan'ı saklayamadığı için infaz ederler. Sadece bunu biliyorum. Bir de..."

Görüntü gitti. Yerinde yeniden Mukbil belirdi. "Yakup Öz bunu Kralşan'ın bütün düşmanlarına yaklaşık bir saat önce göndermiş. Ve hepsi aynı anda saldırıya geçmiş. Beyrut'u didik didik ediyorlar. Kralşan istemese dahi ihanet etti. Kurul denen şey gerçekse bu gece kesinlikle arayacak. Şifreyi geri isteyecek ya da başka bir şey." Başını heyecanla iki yana salladı. "Bilmiyorum, emin değilim. Ama tek bir şeye eminim. Kralşan, Ahuzar denen kadını yem diye önlerine atacak!"

Elini alnına atıp sıkıntı ile ovuşturdu Teoman Doğu. Kralşan'ın neye bulaştığı ile ilgili zerre fikri yoktu. Kurul denen şey dünyanın en büyük yeraltı liderlerini bir araya toplayan bir yapılanmaydı. Acımaz, merhamet etmezlerdi. Şehir efsanelerinden elbette Teoman'ın da haberi vardı. Hep şehir efsanesi olarak kalmasını ummuştu. Başaramamıştı.

"Kadını bana getirin!" dedi en net şekilde. "Operasyondaki herkese söyleyin; öncelik kadın. Gizli görevdeki herkesi sahaya sürün! Onu bana en güvenli şekilde getirin. Bütün birimlere haber verin. Kırmızı bülteni devreye sokun." Bakışları keskinleşti. Ekranın köşesinde kalan Kralşan'ın fotoğrafına her zamanki ifadesizliği ile değil, derin bir öfke ve hırs ile baktı. Ve emri en sonunda verdi. "Bu gece Kralşan'ın yıkılışı olacak. Kızılgerdan Operasyonu asıl şimdi başlıyor."

******

Kenan Kralşan ve Dimitri Volodin geniş alanın orta yerindeki özel jete doğru ilerlerken bir hayli keyifliydiler. Bütün işler bitmiş, mallar alınmış, paralar verilmişti. Çıkan pürüzlere aldırmadan eğlenmiş, her seneki gibi bir alışverişi daha tamamlamışlardı. Gece en zifiri tonundayken etraftaki koruma ordusu ile ilerliyorlardı.

"Ben kendim dönerdim." dedi Dimitri. Hafif rüzgâr kürkünün yakalarını geri açmıştı. Parmağı ile Kralşan'ın özel jetini işaret etti. "Bizi fazla şımartıyorsun Kralşan."

Yarımca gülmüştü Kenan. "Türkler için misafir kıymetlidir."

Keyifli bir kahkaha atmıştı Dimitri. Jetin önüne geldiklerinde ikisi de aynı anda durdu. Bakışlarını birbirlerine çevirirken her ikisinin de koruma ordusu kendi arkasına geçmişti. Dimitri'nin adamları en az kendi kadar iri, Kenan'ın adamları ise bir o kadar gözü karaydı.

"Tayfan yeni mi?" dedi Dimitri arka ekibi ilk defa bu kadar kalabalık gördüğü için. "Senin şu dev adam nerede?" Göz ucuyla Tulpar'ı aradı.

Güldü Kenan. "Çok sevdiysen sana vereyim. Yanında götür."

"Hayır demem." dedi Dimitri büyük bir memnuniyet ile. "Sağlam adama benziyor."

İfadesizdi Kenan. Beyninde dönen çarklar vardı. Hiçbirinin ucu henüz birbirine değmiyordu. Yıllardır en sadık adamı olarak bildiği Fiko'nun ona karşı büyük bir ihanet içinde olduğunu birkaç gün önce öğrenmişti. Sevkiyatı ihbar eden oydu. Şaşırmış ama bir o kadar da ifadesiz kalmıştı. Kaçmaması ve Kenan'ın bildiğinden şüphelenmemesi adına sessizce ölüm emrini vermişti. Irmak'ı koruma bahanesi ile önce kendinden uzaklaştırmış, sonra dağ evine göndermişti. Şu saatlerde öldürülmüş olmalıydı. Emri bu yöndeydi.

Ve en güvendiği adamı düşmanı Yakup Öz'e çalışıyorken diğerlerine güvenmek de artık zordu. Fiko defalarca Tulpar'ın bir ihanet içinde olabileceğini söylemişti. Önceden kıskandığını düşünerek ciddiye almamıştı ama artık içinde beliren şüphe tohumları vardı. Fiko salak ama sadık bir

adamdı. O dahi ihanet ettiyse artık kimseye güvenemezdi. Bugünden sonra zihnindeki herkes yakın denetimindeydi.

"Sağlam mı değil mi göreceğiz..." dedi sadece. Dimitri'nin omuzuna hafifçe vurdu. "Seneye görüşürüz dostum."

"Zevkle." derken Dimitri de Kenan'ın omuzuna hafifçe vurmuştu. Aynı saniyelerde Adriel sol köşeden koşarak alanın içine doğru ilerliyordu.

"Patron!" diye bağırıyordu. "Patron!"

Kenan'ın bakışları o yöne döndü. Adriel yine siyahlar içindeydi ama ifadesinde bariz bir panik vardı. Onu buraya çağırmamıştı. Neden geldiğini sorgular bir şekilde iki kaşının arası derinleşti.

Yanına geldiğinde soluklanmadan elindeki telefonu Kenan'a uzattı. "Sorun var." dedi sadece.

Kaşları çatıldı. Karşısındaki Dimitri'ye göz ucuyla baktı. Adriel'i kolundan kavrayıp yana çekerken Dimitri, "Yine mi sorun Kralşan?" demişti.

Sövmemek için dişlerini sıkıp zoraki bir gülümsemeye büründü. "Sorun yok." dedi sadece. Adriel'i birkaç adım ilerletti. Arkasını döndüğü an yüzündeki tebessüm de silinmişti. "Yine ne var?" dedi dişlerini sıkarak.

Adriel elindeki telefonu Kenan'a doğru uzattı. "Yakup Öz masadaki herkese bu videoyu göndermiş."

Göz ucuyla baktı telefona. Ters bir tavırla Adriel'in elinden alıp videoyu başlattı. Fiko belirdi ekranda. Karanlık bir alanın ortasına bırakılan tek bir sandalyeye oturtulmuştu. Bütün bedeni ve yüzü kan içindeydi. Tırnaklarının söküldüğünü görüyordu ama kayıtta ondan başka kimse yoktu. Kaşları

daha da çatıldı. Bu gece öldürülmesi gerekiyordu. Fazla şey biliyordu. İşkence yaparak öldürmeyi dahi göze alamayacak kadar çok hem de. Aniden, habersizce öldürmeliydi onu. Bu doğrultuda emir vermişti.

Karşısına bakıyordu Fiko. "Bir şey saklı." dedi aniden.

"Ne?" dedi karşısındaki kişi. Yakup Öz'ün sesiydi. Kenan, bu sesi her yerde tanırdı. Çatık kaşları havalandı. Kayıt devam etti.

"Ne bilmiyorum." diyordu kan ter içindeki Fiko. "Sadece Beyrut'ta olduğunu biliyorum. Ama ne olduğunu yemin ederim bilmiyorum. Kurul için önemli bir şey. Beyrut'ta olduğu duyulursa Kralşan'ı saklayamadığı için infaz ederler. Sadece bunu biliyorum. Bir de..."

Kayıt aniden kesildi. Görüntü gitti. Bir kaşı seğirirken sol şakağında gezinen sağlam bir ağrı darbesinin ayak izlerini hissediyordu Kenan. Bir daha açtı kaydı. Baştan izledi. Kaçırdığı bir detay olup olmadığını kontrol ederken hafifçe yutkundu. "Yakup ne yaptı dedin?" diye mırıldandı yanındaki Adriel'e. Bakışlarında ve sesinde hissedilir bir soğukluk vardı.

"Masadaki herkese bu videoyu gönderip *size Kralşan'ı yıkacak silahı veriyorum* demiş. Masadaki herkes ayaklanmış durumda. *Hepsi size saldırmak için gizliden adamlarını topluyor. Kralşan'ı ilk kim yıkarsa yerine o geçer* diye bahis bile açmışlar!"

Derin bir nefes verdi. Dişlerini sıkarken çenesi seğirdi. İhanetini öğrendiği dakika Fiko'nun kafasına sıkmamak şu hayattaki en büyük hatası olarak kalacaktı. Sinirine hâkim olmaya çalışıyordu ama başına vuran ağrı darbeleri öyle şiddetliydi ki; oldukça zorlanıyordu. Gözlerini kapatıp başını gözleri kadar karanlık gökyüzüne kaldırdı. Derin bir nefesi

içine çekerken bir saniye bekledi. Olayları zihninde sıraya koydu. Beyrut'ta saklanan silahın duyulması kurula *ihanet*demekti. Kurula ihanet ise *ölüm*.

Gerilen omuzlarını gevşetti. Gözlerini açtığında elindeki telefonu şiddetle önündeki boş alana savurmuştu. "Bana Fiko'yu bul!" diye soludu yanındaki Adriel'e.

"Yakup Öz korumaya almıştır." diyecek oldu Adriel.

"Zerre sikimde değil!" diye yükseldi Kenan. "Bana Fiko'yu bul! Tulpar'a da haber et, hemen buraya ge-" diyecekken kendi telefonu çalınca duraksadı. Ceketinin cebinden çıkarıp ekrana baktığı saniyelerde Dimitri'nin de telefonu çalmıştı. Ona bakmadı. Ekrandaki yabancı numaraya odaklandı. Ensesinden soğuk bir ürperti daha geçti. Bu kadar hızlı haber almış olmaları imkansızdı ama onlar kuruldu. Her yerde gözleri ve kulakları vardı. En büyük hatayı onları hafife alarak yapmıştı ama henüz farkında dahi değildi. Egosu öyle büyüktü ki; elde ettiği gücün sonsuza kadar süreceğini sanıyordu.

Yutkunarak aramayı cevapladı. "Hello Kralşan!" diyen adamın sesi ile gözlerini kapatıp hafifçe yutkundu. Bu siyahîydi; *kurulun başı.* "İşler nasıl gidiyor?" dedi siyahî Amerikan aksanına sahip bir İngilizce ile.

Hafifçe yutkundu. "Efendim..." diyecek oldu.

"Birkaç dakika önce Türkiye'den bir haber geldi. Senin Beyrut'ta bir silah saklandığına dair dedikodular dönüyormuş ve bu önemli kişilerin kulağına gitmiş." Ses duraksadı. Bir şey içiyormuş gibi derin bir soluk alıp verdikten sonra devam etti. "Hatta yine az önce öğrendim ki düşmanın olan başka yeraltı liderleri Beyrutlu çeteler ile iletişime geçip sakladığın şeyi araştırma başlamış."

Gözlerini kapatıp burnundan soluk verdi. Masadaki herkes can korkusu ile itaat ediyordu. İlk fırsatta kuyusunu kazacaklarına emindi. Şaşırmamıştı ama bu şekilde olmasını da hazmedemiyordu.

"Efendim, açıklayabilirim. Bir yanlış an-"

Siyahînin sert ama tok sesi devamını getirmesine izin vermedi. "İhanet ettin Kralşan!" dedi en net şekilde.

"Etmedim!" diye yükseldi. "Sadece bir yanlış anlaşılma. Bana zaman verirseniz her şeyi halledebilirim!"

"İhanet ettin!" diye diretti ses. "48 saatin var. Silahın koordinatlarını ve kasa şifresini teslim et. Sonra ise ihanetinin bedelini sun!"

Hayatında ilk defa konuşurken zorlandı. "Efendi-"

Siyahînin baskın sesi gerisini getirmesine yine izin vermedi. "Kefilini *kendi ellerinle* öldürüp onu bize sunmazsan ölecek olan sen olursun Kralşan! Kurul ihaneti kabul etmez! Tek hata hakkınız dahi olmadığını defalarca söyledim. Yaşamak istiyorsan bedelleri öde! Kefili sun, şifreyi yok etmemiz için bize ver!"

Cevap veremeden telefon yüzüne kapandığında elindeki telefonu dahi sinirle sıktığını fark etmişti. Dudakları ve çenesi seğirdi. Arkasındaki Dimitri'nin, "Aman Tanrım..." diyen sesini duyduğunda öfke dolu bakışlarını ona çevirdi. Telefona bakarken belli belirsiz bir şaşkınlık içindeydi Dimitri. Bakışlarını Kenan'a çevirdi. "Dostum..." dedi sadece. "Sen ne yaptın?" Sesinde bariz bir panik vardı. Zira kurulda bütün eylemler bütünseldi.

Lider hata yaparsa herkes cezalandırılırdı.

"Sus!" dedi Kenan en sert şekilde. Adriel'e döndü. Siyah göz bebeklerinin içinde kaynayan derin bir öfke vardı. O Kenan Kralşan'dı. Bu imparatorluğu kolay kurmamıştı. O kurula girmek için kendi babasının kafasına dahi kendi elleri ile sıkmış, ülkeyi kan gölüne bulayarak istediği yere ulaşmıştı. Elinden bu kadar kolay gitmesine izin veremezdi.

"Kefilin nerede?" derken hızla Kenan'a ilerlemişti Dimitri. Kefil sunulmazsa ölen sadece Kenan değil, hepsi olacaktı. "Nerede o gösterdiğin kadın? Git sun! Şifreyi ver. Sustur şunları! Yoksa hepimizi öldürecekler!"

"Kes sesini!" diye Dimitri'nin bile ilk kez duyduğu bir sesle yükseldi Kenan. Alnının ortasında şiddetle atan bir damar vardı.

Fiko, en güvendiği adamı olan Tulpar'ın, Ahuzar ile iş birliği içinde olduğunu söylemiş; Kenan bu iddiayı ciddiye almadığı için Fiko ihanet etmişti. İlk ihaneti kıskançlık; bu ise intikam içindi ama yaptığı salaklığın farkında dahi değildi.

Kenan'ın göz bebekleri yuvalarında hızla döndü. Elini ceketinin cebine atıp hızla eski Roma parasını aldı. Parmakları arasında döndürürken bütün ihtimalleri zihninde hızla taradı. O Kralşan'dı. Her zaman herkesten gizlediği bir planı daha olur ama bunu kendine dahi söylemezdi.

"Ne yapıyorsun? Halletsene şu işi!" diye yükselen Dimitri'ye bakmadı. Elindeki parayı parmakları arasında hızla gezdirirken zihninde bir plan daha yaptı. Bu defa kendi de dahil hiç kimseye o planı sunmadı. Bakışları Adriel'e takıldı. Bu gece kimin ihanet edip etmeyeceğini, kimin yüzünün gerçek olup olmadığını anlamanın sadece tek bir yolu vardı.

Keskin ve öfke dolu bakışlarını Adriel'e çevirirken dudaklarından sadece tek bir cümle döküldü. "Tulpar'a söyle, bana Ahuzar'ı getirsin."

Adriel sorgulamadan uzaklaşırken telefonu bir kere daha çaldı. Kimsenin bilmediği en gizli taşındandı. Sakladığı plan, yedek canıydı. Bu geceye dair bütün hamlelerini bu taştan duydukları ile yapacaktı.

******

Büyük gerçekler büyük yıkımları ve felaketleri ardı sıra getirirdi. Timur'un gerçekleri hep büyüktü. Sayısız felaketten geçmişti. Kayıpları yeri dolmayacak kadar büyüktü. Yaşadığı bütün acı, hakaret, aşağılama, sevgi, öfke ve nefreti etrafına kalkan yapıp sessizliğe bürünmüştü. Dünyası ilk defa başına yıkılmıyordu. Ama ilk defa başına yıkılan dünyasının enkazının altında kaldığını hissediyordu. Her şeyin altından bir şekilde kalkmıştı ama bu defa göğüs kafesi sıkışıyor, nefes aldırmıyordu.

Telefonu kulağına götürüp son on dakikadır aradığı ama kimsenin açmadığı numarayı tekrar aradı. Adımları ilk defa sakin ve bıkkın değil, hızlı ve telaşlıydı. Ağır bir gerçeğin altında kalmıştı. *Kralşan'ın elindeki gücü bul ve bana getir* demişti Teoman Doğu. Bulmuştu ama nasıl vereceğini bilmiyordu. Kralşan'ın elindeki güç; kalbiydi.

Kurul denen şeyin varlığına emindi ama parçaları bir türlü yerine oturtamamıştı. Artık gerçek bütün çıplaklığı ile ortadaydı. Kurul dünyadaki büyük mafya liderlerini yöneten daha büyük bir yapılanmaydı. Beş ülkeden oluşuyordu. Biri Türkiye'den Kralşan'dı. Timur kimsenin ondan korkmadığını

ama çekindiğini fark etmiş, yadırgamıştı. Artık sebebini anlıyordu. Korktukları Kralşan değil, kuruldu.

Bütün parçalar hızla yerine otururken her bir detay Timur'a daha da ağır geliyordu. Galeri saldırısının olduğu gün Ahu'nun giydiği sırtı açık elbiseye değil, sadece sırtına odaklanmıştı Kenan. Timur sapkın düşünceler içinde olduğunu düşünüp, kendince yumruklarını sıkmıştı ama yanılmıştı. Kralşan herkesle oynuyordu. Onu bitirecek gerçeği herkesin önüne sunmuş, ama kimse görmemişti. Şifre o dövmedeydi. Timur'un parmakları dövme üzerinde ağır ağır gezinmişti. Yara izleri uzun çizgiler şeklindeydi ama dövmeden belli olmuyordu. Pusulanın içine işlenmiş küçük harf ve sayılar daha kabarıktı. O an bunu düşünmemişti.

Bir taş daha oturdu yerine. *Kurul bir şey veriyor, alan kişi de bir şey sunuyor* demişti Mukbil. Kenan, Ahu'yu Dimitri varken çağırıp *o benim sunduğum kefil* demişti. Şifre de oydu, kefil de oydu. Bütün oyun onun üzerinde kuruluydu. Ona *bu savaştan sağ çıkaracağım tek kişi sensin* demişti ama şu an ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Tam bu gerçekleri sindirmeye çalıştığı an birinden bir mesaj daha almıştı.

Hain Fiko'ydu. Sevkiyatı o ihbar etmişti. Kurul Kralşan'ı aramış, kefili ve şifreyi istemişti. Gelen mesaj netti.

Kralşan, Ahuzar'ı getirmeni istiyor. Şimdi.

Koşar adım ilerlerken bir daha Ahu'yu aradı. Açılmadı. "Siksinler!" homurtusu eşliğinde gelen mesaja bir daha baktı.

Elini kısa saçlarına atıp sıkıntı ile ovuşturdu. Durumu sadece Mukbil'e açıklayabilmişti. Ağzı açık bir şekilde dinlemişti Mukbil. O koşarak Kardelen Oto yıkamadan çıkarken bütün haberlerin Teoman Doğu'ya gittiğine emindi. Polis, asker ve

Mit bu gece aynı şey için ayağa kalkacaktı: *Kenan Kralşan'ı bitirmek*. Ama biten şeyin sadece Kenan olmayacağının farkındaydı.

Hayatım ona bağlı demişti, *tıpkı onun hayatı gibi...*

O benim en değerli savaş ganimetim.

O ölürse ben de ölürüm Tulpar.

Telefonu cebine attı. Var gücüyle koşarak ilerledi. Yüreği ilk defa derin bir korku ile göğüs kafesine vuruyordu. *Bu savaştan seni canlı çıkaracağım* demişti ama savaşın orta yerinde bile değildi. Savaş oydu. *Piyon ol* demişti. Bu oyunda bir taş bile değildi. Bütün oyunun üzerine kurulduğu yer oydu. Eve vardığında merdivenleri koşarak, üçer üçer atlayarak çıktı. Demir merdivenler kırılacak raddede sallanırken sesler yüzünden Cihan kapıyı açmış, şaşkınlıkla ona bakmıştı.

"Abi! İyi misin, ne oldu?"

Cevap vermedi. Cihan'ı geri itip koşar adım odadan içeri girdi. Üzerindeki sweati ve eşofmanı tek hamlede sıyırıp köşeye attığı siyah takım elbiseyi üzerine geçirdi.

İlk defa onu bu denli hızlı hareket ederken gören Cihan şaşkındı. "Tulpar abim..." diyen sesi belli belirsizdi. "Ne oldu?"

Çekmeceyi açtı Timur. Beline ikinci yedek silahını da taktı. Cebine bir avuç yedek mermi attı. İhtiyacı olacağını hissediyordu. Kenan onu da anlamış, gizli kimliğini çözmüş olabilirdi. Fiko'nun ne ötüp ötmediğinden emin değildi. Çözmediyse dahi bu geceden sonra çözecekti. Bir yedek şarjör daha attı cebine. Bu tamamen Kenan içindi.

İçindeki öfke ilk defa bu denli keskindi. Bu gece Tulpar değil, Tönge olarak savaşacağı geceydi. İnce detayları sikerlerdi. Her zaman bildiği yoldan gidecek, sert oynayacaktı. "Buradan ayrıl. Kendi evine git." derken hızlı adımları kapıya ilerliyordu. "Biri kapına gelirse sakın açma. Ben gelene kadar evinden çıkma. Işıkları da kapat, öyle otur."

"Abi ne oldu?" diye peşinden koştu Cihan. Umursamadı. Kapıyı şiddetle açıp aynı telaşlı adımlarla evden çıktı.

Gelen mesajda Ahuzar'ı alıp Kenan'a götürmesi isteniyordu. Onu asla yem etmeyecekti. Kralşan'ın hayatı zerre umurunda değildi. Şu an düşündüğü tek şey, bir canı hayatta tutmaktı. Merdivenleri aşıp yola çıktığında var gücüyle koştu. Evin arka sokağına yeni, gizli bir araç göndereceğini söylemişti Mukbil. Oraya vardığında bakışları söylediği plakayı aradı. En köşeye çekilmiş siyah Range Rover'ı gördüğünde acele adımları o yöne ilerledi.

Düşmanını tanıyordu. Timur'un bir ihanet içinde olup olmadığını anlamak için Ahu'yu almaya başka birilerini daha göndereceğine emindi. Sezgileri onu bu zamana kadar asla yanıltmamıştı. Arabayı çalıştırıp ilerlerken hala Ahu'yu arıyordu ama bir türlü ulaşamıyordu. En son çiftliğe gideceğini, onu bekleyeceğini söylemişti. Şu an belki de demli bir çay yapmış, onu bekliyordu. Sıkıntı dolu bir nefes verdi.

Defalarca *benden ne istiyor* diye omuzunda ağlamıştı. *Bilmiyorum* demişti Timur. Artık biliyor ama kaldıramıyordu. *Mucizemsin, umudumsun* demişti. *Batarsan birlikte batar, yenersen birlikte yeneriz* demişti. *Beni bu kapandan çıkar* diye umutla gözlerine bakmıştı. Nefesinin kalbinin üzerinde sıkışıp kaldığını hissetti Timur. Kralşan öldüğünde bitecek sanıyordu. Şimdi ne olacaktı? Ayaklarındaki zinciri Kralşan kendi canına bağlamıştı. Onu bu kapandan nasıl çıkaracaktı?

"Amına koyduğumun oğlu!" diye öfkeyle kükrerken bir eli direksiyonu yumrukladı. "Ne yaptın kadının hayatına zürriyetini siktiğimin şerefsizi! Ne yaptın sen onun hayatına sik kafalı orospu çocuğu!"

Aklı mantığı durmuş ve uyuşmuş bir durumdayken düşündüğü tek şey Ahu'ya herkesten önce ulaşmaktı. Sakin olmak ilk defa zordu. Kralşan ona çalışmadığını, aslında bir ajan olduğunu anlamasa dahi bu gecenin sabahında her şey açığa çıkacaktı. Gün bütün gerçeklerle beraber aydınlanacaktı. Bu gece Tulpar'ın son, Timur'un ise bu savaştaki ilk gecesiydi. Artık savaşmak için bir amacı vardı.

İlk defa ölmek için değil, yaşatmak için savaşacaktı. Bütün savaş kurallarını yıkıp tek bir prensip uygulayacaktı: *Tönge prensibi*.

******

Issız bir ormanda, derin bir sessizliğin ortasındaydım. Karanlığın içinden doğan bir aydınlık vardı. Ya da aydınlık karanlığın içinden doğuyordu. Bakışlarımı karanlık ışığın nereden geldiğini anlamak için etrafımda gezdirdim. Issız ormanın belli belirsiz görüntüsü vardı önümde. Ağaçların yeşilliğini kesik ışıktan görebiliyordum. Ayaklarımın altındaki zeminin ıslaklığı ile irkilmem de aynı saniyelerde olmuştu.

Yalın ayaktım. Bastığım şey ise ıslak çimlerdi. Elimi yüzüme siper yapıp bakışlarımı gökyüzüne çevirecekken başımın üstünden geçen bir şeyle irkildim. Minik bir çığlık kaçtı dudaklarımdan. Ellerimi saçlarıma atıp bakışlarımı başımın üzerinden uçup giden şeye çevirdim. Neydi bilmiyordum, karanlık içinde kaybolmuştu ama neşe içinde öten sesi çok derinlerden kulağıma alıyordu. Bu bir bülbüldü. Görmemiştim ama hissediyor hatta garip bir şekilde biliyordum.

Bir daha uçtu başımın üzerinden. Saçlarımın arasından sıyrılıp geçti ama bu sefer tepkisiz kalmış, üzerine bir de keyifle gülmüştüm. Beni sevmesini sevmiştim. Ellerimi saçlarımdan sıyırıp karanlığın içinde onun gittiği yöne ilerlemeye meylettiğim an karanlığın biraz daha sıyrılıp aydınlığın arttığını hissettim. Aniden bülbülün neşeli sesi sustu. Yerine uğursuz bir baykuş sesi duyuldu. Sonra iki baykuş, sonra üç, sonra ise bir sürü. Ses kulaklarımı yırtacak bir noktaya geldiğinde ellerimi kulaklarıma kapattım. Bakışlarım ise ilk defa karanlık aydınlığa yani gökyüzüne döndü.

Ay güneşle birleşiyor, güneş tutuluyordu. Belki de tutulma bitmiş, ay güneşten ayrılıyordu. İkisinin birleştiği noktadan kan kırmızı bir aydınlık sızıyordu dünyaya. Yüreğimin orta yerine gelip kurulan huzursuzluk hissinin göğüs kafesimi sıkıştırdığını hissediyordum. Bir elim kulağımdan düşüp göğüs kafesimi avuçladı. Baykuş çığlıkları artıyor, ay güneşin önünden sıyrıldıkça kan kırmızı daha da koyulaşıyordu. Artan baykuş sesinin arasından tek bir sesi seçti kulaklarım.

"Ahu..." diyordu onun sesi. *Timur'un...*

Olduğum yerde dikleştim. Bakışlarım etrafımda gezindi. Kızıl aydınlık etrafı aydınlatmaya başladığında artık her şey daha da netti. Ayağımın altındaki şey ıslak çimler değil, kan

gölüydü. Etrafımı sarmalayan şeyler ağaçlar değil, büyük bir hiçlik ve tanımadığım insanların cesetleriydi. Çocuk, genç, yaşlı, erkek ve kadın... Kiminin gözü açıktı, kiminin yüzü yaralı; kimi kan kusmuş, kimi paramparçaydı. Hepsi ayağımın dibinde, etrafımdaydı. Onlardan akan kan gölünün ortasında dikilen ise sadece bendim.

Tanıdık bir andı. Beyrut'tu burası. Patlama olduğu gün etrafımdaki ceset yığını da böyleydi. Oysa ben de onlar içinde olmalı, bu kana kanımı katmalıydım. Hepsi ölüyken bir tek ben diriydim. Belki de o gün hepsi ile beraber ölmeliydim.

"Ahu..." dedi sesi yine çok derinlerden. "Ölmeyeceksin. Diren!"

O gün de böyle demişti. Beni yıllarca hayatta tutan, o andan çıkaran tek cümleydi. "Timur..." derken sesim belli belirsizdi.

Baykuşlar büyük bir uğursuzluk ile ötüyordu. Bakışlarım etrafımda onu aradı. Kan gölünün içinde ilerlemeye çalıştım ama ayağımın altındaki cesetlerle zordu. Bir adım atmıştım ki onu gördüm. Tam karşımdaydı. Kızıl güneşin altında, bütün heybeti ile dikiliyordu. Üzerinde takım elbisesi değil, o günkü askeri kamuflajı vardı. *Yeşil...*

Tulpar değil, Timur Tönge'ydi.

Güneş yakın demişti babam. Oysa bu güneş kan kırmızıydı. *Tutunduğun umudu takip et, onun da arkasında hayat var, yeşillikler var* demişti babam. Karşımda dikilen tek yeşil oydu. Boynunda tüfeği asılı, yüzü o günkü gibi is ve çamur içindeydi. Elini hafifçe bana doğru kaldırdı. Tozluydu parmakları. Sessiz bir kelimesi vardı.

Bana gel...

Gitmek istedim. Tüm benliğim bu düşüncenin isteği ile sancıdı. Ayağımın altındaki kan ve cesetlere aldırmadan ona ilerlemek için bir adım attım. Kaçmak için cesaret bulamamıştım ama ona gitmek için buldum. Elimi ona uzatarak yaklaştım. Parmağının ucuna dokunsam dahi güven geri gelirdi.

Adım atmam zorlaştığında, "Sen de gel." dedim çaresizce.

Yüzü ifadesizdi ama gözlerinde derin bir sevgi ve ızdırabın izleri vardı. İkisi aynı anda canına okuyordu sanki. Konuşmadı. Her zamanki gibi sessiz kaldı. Boynu belli belirsiz büküldü. Dilinden dökülmeyenler gözlerinden gözlerime aktı.

Ben gelemiyorum... Ne olur, sen bana gel...

Gittim. Gözlerindeki acı canımı yakıyordu. Beni bu cehennemden çıkaran, önüme siper olan, zaten paramparça olmuşken kalan parçalarımı korumak için gövdesini siper eden oydu. Ondan başka gidecek yön bilmiyordu ayaklarım. Zorla attığım her adımda biraz daha yaklaştık. Ellerimiz arasında bir karıştan az bir mesafe kaldığında uğursuz baykuş seslerinin arasından bir el silah patlamasının sesi yükseldi. Bütün sesler sustu. Baykuşlar kanat çırparak uçtu.

Acı yoktu. His yoktu. Sadece derin bir hissizlik vardı. Ona uzanan elim geri düştü. Bakışlarımı ise ondan zorla koparıp gövdeme çevirdim. O günkü kıyafetler vardı üzerimde. Asker yeşili bir pantolon ve beyaz tişört... Tişörtün karın boşluğuma gelen kısmında bir kurşun izi vardı. Vurulmuştum... Ama ne acı vardı ne de his.

Bakışlarım ona kalktı. Eli hâlâ bana uzanıyordu. Bir milim dahi kıpırdamamıştı yerinden. Tek fark göğüs kafesini kaplayan kanlardı. Kırmızılık yeşil üniformasının üzerinde hızla dağılıyorlardı. Tam kalbinin üzerinden...

Vurulan bendim ama o kanıyordu.

Hiçbir yara izi yoktu oysa ama kan o kadar büyük bir hızla yayılıyordu ki göğüs kafesine, ürpermemek imkansızdı. Bakışlarım titrerken elim kurşunun isabet ettiği karnıma sarıldı. İnceden yayılan bir sızı vardı ama hâlâ kan yoktu. Bakışlarımı ondan asla koparmadım. Boşta kalan elim yeniden ona uzanmak istedi ama aradaki uzun mesafeyi kapatmışken şu kısacık mesafe kapanacak gibi değildi. O da bana uzanmak için direniyordu. Alnından akan bir ter çenesi boyunca süzülüp gamzesine takılarak düştü. Göğüs kafesinden yayılan kana karıştı.

"Öleceksin! Git." dediğimi duydum ama elim bir yandan da ona uzanma derdindeydi. *Git* diyor ama gitmesini istemiyordum.

Keskin kahveler her yine netliğine bürünmüştü. Sessiz bir cevap daha verdi. Başını hızla iki yana salladı. Ay güneşin önünden çekilmeye devam ediyor, aydınlık sarı bir kızıllığa bürünüyordu. Dişlerini sıkarak ileri doğru bir hamle yaptı. Eli avuç içime değdi, benim tutunmama fırsat vermeden sıkıca kavradı. Kendine çekecekti. Bu defa ben onu tutamadım. O beni sıkıca tuttu, bırakmadı. Aniden bir el silah daha patladı. Kurşun yine bana geldi. Sırtımda hissettim acısını. Ama bütün korkum sadece onaydı. Göğüs kafesini kaplayan kan büyüyordu.

Karanlık aydınlığı yuttu. Tüm ışıklar söndü. Güneş kızıl bir kana dönüştü. Yeri ve göğü kendi rengine bulayıp ikimizin üzerine düştü. Eli hâlâ elimin içinde, sıkıca beni tutuyordu ama ne ben ona gidebildim ne o bana gelebildi. Az önce kaybolan bülbül belirdi aramızda. Birbirine kenetli ellerimizin üzerine kondu. Ayaklarının değdiği yerden yerdeki kan gölüne bir damla kan daha düştü. Kan gölü yeni açan bir gül gibi dalgalandı. Yaram bana, korkum onaydı.

"Timur!" diyen feryadım karanlığın içinde yitip gitti. "Timur!"

Kendi sesime irkilerek yaslandığım yerden doğruldum. "Tim-" diyecek oldum ama kelimeler açılan gözlerim dudaklarımın arasında solmuştu.

Gözlerimi açtığım ilk an nerede olduğumu algılayamamıştım ama birkaç saniye sonra her şey daha netti. Çiftlikteydim. Demli bir çay koymuş, saatlerdir onu bekliyordum. Ama saatlerdir gelmemişti. Ben ise koltukta onu beklerken uyuyakalmış olmalıydım. Olduğum yerde geri yaslanarak uyuduğum için sırtım ağrımaya başlamıştı. Ekşimiş bir yüzle elimi belime atıp duruşumu dikleştirdim.

Elim şakaklarıma gitti. Çok sık rüya görmezdim ama gördüğüm şeyler doğrultusunda bazı şeyler yaşardım. Altıncı his bazen oldukça belaydı. Mesela şu an üzerimde büyük bir huzursuzluk vardı. Gözlerimi kapatıp birkaç saniye boyunca zihnimi toparlamaya çalıştım. Saçma bir rüyaydı. Ama bir o kadar da huzursuzdu. Bakışlarım kolumdaki saate takıldı. On iki buçuğa geliyordu.

Bir buçuk saattir beklediğimi fark ettiğimde ağrılar ile ekşimiş yüzüm hayal kırıklığına evrildi. Son mesajıma *gelirim* ya da *gelmem* diye cevap vermemişti. Belki de gelmeyecekti. Belki de ben boşuna bekliyordum. Bakışlarım çaprazımda kalan televizyon ünitesine ve kapıya takıldı. Dün gece burada yaşananlar hayal olamayacak kadar gerçekti oysa. İçimde yıllardır asla susmayan, gördüğü her sevgi kırıntısını kemiren bir kurt vardı. Yine beynimi istila etmiş gibiydi.

Belki de anlık bir gafletle yaptı, diye mırıldandı. *Yine çok sevgiye boğdun. Severken abarttın...*

Omuzlarım hafifçe düşerken uyku sersemi bir şekilde elimi saçlarıma attım. Aynı saniyelerde fark ettiğim bir detay daha

vardı. Cemil baba burada olduğumu görmesin diye ışığı dahi açmamıştım ama şu an ışık açıktı. Düşen omuzlarım dikleşti. Mutfaktan gelen minik tıkırtıları duyduğumda ise bütün uykum dağılmıştı. Belki de gelen oydu. Uyuyorum diye uyandırmamış, sessizce mutfağa geçmişti.

Düşüncesi dahi beynimdeki kurdu susturmaya yetmişti. Öyle yoğun şeyler hissettiriyordu ki; netliğinden her daim başım dönüyordu. Sağı solu belli olmayan bir adamdı ama kararsız olmadığına emindim. Hissettiği şeylerde son derece netti. Dün gece dudaklarımın üzerindeki dudakları ve tenimin üzerindeki elleri de fazlası ile netti. İnkâr edemeyeceği kadar net hem de. Burada olabileceğinin neşesi ile doldu göğüs kafesim.

Onu beklerken topuklu ayakkabılarımı çıkarmıştım. Yanında savaş zırhına ihtiyacım yoktu. Bir sığınaktı. Orada hiçbir düşman bizi göremezdi. Yalın ayak ayağa kalktım ama önümdeki topuklularıma takılınca sendeledim. Umursamadım. Üzerlerinden atlayarak mutfağa yöneldim. "Timu-" diyecektim ama hole döndüğüm an mutfak kapısından çıkan kişi duraksamama neden olmuştu.

"Biricik..." dedim büyük bir şaşkınlıkla. "Senin burada ne işin var?"

Kaşları çatıldı. "Asıl senin burada ne işin var abla. Defalarca aradım açmadın. Merak ettim. Cemil babadan burada olduğunu öğrenince seni almaya geldim."

Bakışlarım arkasına takıldı. Ocağın altını kapatmış, çayı dökmüş, demlikleri yıkayıp her zaman istediğim gibi köşeye ters çevirmişti. "Çayı neden döktün?" sızlanışım benden bağımsız dökülmüştü dudaklarımdan. Belki de gelmiş, Biricik'i fark edip geri gitmişti. Zaten Kralşan her şeye yeterince musallattı, bir de dış faktörler ile mi uğraşacaktık?

"Kaynaya kaynaya altında su kalmamış." dedi. "Biraz daha gelmesem demlik yanacakmış." Koluma girip ilerletti. "Her şeyi istediğin gibi toparladım. Gelmeden önce Kadife'yi de gördüm. Selamsız geçmedim yani, merak etme." Yeniden salona gelmiştik. "Haydi gidelim." dedi bu noktada.

Elimi alnıma attım. Göğüs kafesimdeki anlamsız huzursuzluk hissi ve rüya yüzünden başım ağrıyarak uyanmıştım. Şu an yaşananlar da hiç yardımcı olmuyordu. Biricik'in gerçekleri öğrendiği andan sonra yüzüme asla bakmayacağını düşünmüştüm ama o inatla beni yanıltmaya devam ediyor, daha çok bana sarılıyordu. *Senden başka kimsem yok* derdi hep. Üstünkörü söylediğini sanırdım. Yine yanılmıştım. Tam olarak öyle bakıyordu.

"Tamam, bir saniye." diyerek kafamı toparlamaya çalıştım. Adımlarım koltuğun üzerindeki telefonuma ilerledi. "Beni biri aradı mı?"

"Hayır." dedi. "Ama Timur diye sayıklıyordun? O kim?" Kolumdan ayrılmıştı. Mutfağın ışığını kapatmış arkamdan ilerliyordu.

Cevap vermedim. Topuklularımı giyip tam kapıdan çıkmak üzereyken telefonumu alıp arayıp aramadığına bakmakla meşguldüm. Yaklaşık on kere aradığını gördüğümde dudaklarım hafifçe aralandı. Telefonumu radyo programından sonra sesliye almayı unutmuştum. Ama o da asla bu kadar aramazdı. Üşenirdi. Bir kere arar bırakırdı. İfadem daha da karışık bir hal alırken mesaj kısmına girdim. Ondan gelen mesajlar vardı.

Neredesin?

Hala çiftlikte misin?

Ahu! Aç şu içine sıçtığımın telefonunu!

SİKERLER!

Kaşlarım çatıldı. Kolay kolay yükselmeyecek biriydi. Mesajları ve aramalarında ise yüksek bir gerilim vardı. Huzursuzluk daha da büyüdü.

"Sen neden buradasın?" diyen Biricik kapının önünde beni bekliyordu.

Onu şu an arasam dahi yanımda Biricik varken konuşamazdım. Hâlâ çiftlikte olduğuma ama şu an eve gitmem gerektiğine dair mesaj attım. Çantamı alırken bir mesaj daha yazma derdindeydim.

Ne oldu? İyi misin sen?

Biricik kolumdan tutup evden dışarı çekti. "Hadisene abla!"

Gergindim. Hem de fazlasıyla. "Bir dakika Biricik." diye çıkışmadan edememiştim. Kolumu elinden kurtarıp önünden ilerleyerek evden çıktım. Attığım mesaja dönmesini beklerken dişlerim dudaklarımı kemiriyordu. Arkamdaki Biricik'in beni kınayan sesini duydum.

"Bir de bana ergen dersin. Şu hallerine bak. Liseliler gibi mesajlaşıyorsun. Kim o?"

Umursamadım. Hâlâ mesaj yoktu. Belki de Biricik'i Cemil babaya gönderip gizlice aramalıydım. Arkamdan kapıyı kapatıp kilitlediğini duydum. Söylenmeye devam ediyordu. Bir mesaj daha yazmak için klavye üzerinde gezinen parmaklarımı bir his durdurdu. Aniden belirmişti. Telefona eğilmiş başımın üzerinde, bastırılan demir bir metalin soğukluğu vardı. Bir beden belirdi önümde. Ayakları girdi görüş alanıma, sonra ise siyah dar pantolon içindeki bacakları. Başımın üzerindeki metalin ne olduğunu biliyordum. Pek çok kere kendisi ile burun buruna gelmiştim.

Arkamdaki Biricik'in korku dolu sesini duydum. "Abla!"

Oysa ben bir o kadar sakindim. Yaptığım ilk şey telefonun ekranını kapatmak oldu. Bakışlarımı usulca yerden kalırdım. Soğuk metal artık tam burnumun ucundaydı. Onu tutan el ise Adriel'den başkası değildi. Şaşırmamış ama bocalamıştım. Bu zamana kadar bana silah çeken asla o olmamıştı. Bunu ya Fiko ya da Kenan yapardı. O, hep en köşeden izlerdi.

"Selam." dedi ifadesizce. Kızıl saçlarına değen rüzgâr omuzlarına düşen birkaç tutamı hafifçe geri savurdu.

Bakışlarım arkasında takıldım. Altı siyah takım elbiseli adam daha vardı. Hepsi silahlarını bana doğrultmuştu. İşte bu içimde belirmeye başlayan korku için yeterliydi. Kaşlarım çatılırken bocalayışımın etkisi ile bir adım geriledim.

Arkadaki Biricik koşarak yanıma gelmiş olmalıydı. Gerileyen adımlarım onun bedenine çarpmıştı. Kollarımı iki yana açarak onu arkama aldım. "Abla!" diye bağırarak önüme geçme derdindeydi. İzin vermedim. Asla izin vermezdim. Vermeyecektim de.

Zihnimde bütün olasılıkları tarttım. Bana çekilen bu silahlara dair hiçbir neden bulamadım. Kralşan canı istedikçe eğlenirdi. Belki de yine bu anlardan birindeydik. Kestirmek zordu ama bunu hiç bu kadar açık yapmazdı. Kaşlarım en net şekilde çatıldı. Bakışlarımı Adriel ve bana kalkan silahından koparmadım. "Sorun ne?" diyen sesim, paniğimi belli etmemek adına düzdü.

Çenesini yukarı dikti. "Kardeşini bırak. Bizimle geliyorsun. Kralşan seni istiyor."

"Abla!" diyerek koluma sarıldı Biricik. *Bırakmam* dercesine sıkıca tutuyordu.

Gözlerine bakmadım. Korktuğuna emindim. O korkarsa ben de korkardım. Şu an bastırmam gereken tek duygu buydu. "Bu şova ne gerek var? İstediği her an gidiyorum zaten."

Başı robotik bir ritimle sola eğildi. "Bu gece böyle getirilmeni istedi."

Cevap vermedim. Sadece yutkunabildim. Biricik'in korku ile inip kalkan göğüs kafesini ve kolumu sıkıca tutan ellerini hissediyor, bırakmakta zorlanıyordum. Elindeki silahı bırakmadan bana doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. Daha da yaklaşacağı an önümde beliren siyahlar içindeki bir gövde bütün görüntüyü sildi attı. Deniz kokusu aniden yüzüme çarptı. Geniş omuzları tek beni değil, Biricik'i dahi arkasına alıp karşımızda kalan bütün silahları önümüzden sildi.

Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Düşündüğüm tek şey Biricik'i korumak oldu. Kollarımı tutan ellerinden sıyırıp eve iteledim. "Eve gir, kapıyı kitle!"

Kabul etmedi. Başını iki yana sallayarak tekrar koluma sarıldı. "Asla!"

Timur'un yüzünü göremiyordum ama ileri uzanan elinde tuttuğu silahın hedefi Adriel'di. Nefes nefese kalmıştı. Koşmuş gibiydi. Omuzları hızla inip kalkıyor, verdiği nefes bu noktadan dahi duyuluyordu. Bir şey olmuştu. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama bu gece herkese kesinlikle bir şey olmuştu. İkisi de Kenan'ın adamıyken birbirlerine silah çekmeleri imkansızdı. Kimliğinin açığa çıktığı düşüncesi bütün ürpertisi ile üzerime çöktü.

"Biricik, eve gir!" diye direttim. Kolumdan itelemeye çalıştım. "Yalvarıyorum eve gir!"

Başını iki yana salladı. Kolumdan uzaklaşmaya asla niyeti yoktu. Korku ve huzursuzluk ise artık en görkemli şekilde her yerdeydi.

"*Kralşan senin getirmeni istiyor* demedin mi?" dedi Timur net ve sert bir sesle. "Senin burada ne işin var?"

Geniş omuzlarının köşesinden Adriel'in yüzünü görebiliyordum. En az onun kadar ifadesizdi. İkisi de silahlarını birbirine çekmişken panik halinde olan sadece bendim. "Sana güvenmiyor." dedi Adriel.

"Sana güveniyor mu?" dedi Timur.

"Ne yapıp yapmayacağını kontrol etmek için beni gönderdiğine göre bence fazlası ile güveniyor."

"Gerçekten o mu gönderdi?"

Başı sola eğildi. "Sence?"

Timur kısa bir an için sessiz kaldı. "Ne yapacağını gerçekten biliyor mu peki?"

Yarımca gülümsedi Adriel. Tehlikeli bir gülüştü. "Fiko hain çıktı. Bizi Yakup Öz'e sattı."

"Duydum." dedi Timur sakince. "Sen duydun mu?"

Adriel'in tehlikeli gülüşü derinleşti. Neden bahsettiklerine dair zerre fikrim yoktu ama ikisi birbirini anlıyor gibiydi. Aralarında çok ayrı bir dil vardı. Ben anlamamıştım ama Adriel anladı. "Duydum." dedi. Çenesini yukarı dikti.

Timur konuşmadı. Hiçbir ses çıkarmadan Adriel'e bakmaya devam ediyor ama önümden de bir adım ayrılmıyordu. Adımları yere öyle sert basmıştı ki; o an ben bile

bulunduğum konumdan hareket edip arkasından çıkmaya cesaret edemedim. Belirsizlik beni en ürküten şeydi. Ve şu an büyük bir belirsizliğin içindeydim.

"Patron için birimiz daha hain Tulpar." dedi Adriel. "Sence kim?"

Yine sessiz kaldı. Bakışlarını göremesem de omuzlarından bile ifadesini okurdum. İki kaşının arasında beliren derin bir oyuk olduğuna emindim. Edilen muhabbet ise bedenimi büsbütün ürpertmeye yetmişti. Tutunduğum umut dalının kırılıp elimde kaldığını hissettim. Yüksek bir binanın en üst katından sırt üstü düşmekle eş değer bir yıkımdı. Açığa çıkamazdı! Tek umudumdu. Son umudumdu. Bu olamazdı! Panik nefesimi kısıtlarken kesik bir nefesi zorla dudaklarımdan bıraktım.

Adriel ise kendi sorusunu kendi cevapladı. "Bence artık ikimiz de." dedi.

Ver her şey aniden oldu. Adriel hızla arkasını döndü. Timur'a yönelttiği silahının ucu artık arkasındaki Kralşan adamlarındaydı. Üç saniye içinde üç kurşun sıktı. Üç adamı da ne olduğunu anlayamadan vurdu. Kalan üç kişiyi ise aynı saniyelerde Timur'un silahından çıkan kurşunlar vurmuştu. Biricik'in dudaklarından minik bir çığlık kaçtı. Ben bile ne olduğunu bilemezken onun anlaması bir hayli güçtü. Paniğim ise şaşkınlığa dönüşmüş durumdaydı. Yüzümü göğsüme saklayan Biricik'e sarılırken şaşkın bir korku ile ikisine bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Kadını istiyor!" dedi Adriel hızla. Tehlikeli ifadesinden sıyrılmıştı. Onda ilk defa gördüğüm bir şekilde panik görünüyordu. "Kurul denen şey aradı. *Kefili sun, şifreyi ver* diyorlar!"

"Sikerler kurulunu!" dedi Timur. Silahını beline takarken bakışlarını en nihayetinde bana çevirdi. "Gözü kesen gelsin alsın elimden!" dedi en net şekilde.

Gözleri gözlerime değdiği her an korku silinirdi ama bu defa silinmedi. Belirsizlik müthişti. Şu an ise ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. "N-ne oluyor?" derken belki de ilk defa korkudan kekelemiştim. Kralşan'a bile kafa tutardım ama göğüs kafesimdeki huzursuzluk ilk defa bu kadar büyüktü. Ezildiğimi hissediyordum.

"Senden de şüpheleniyor." dedi Adriel hızla. Yanından geçip bana doğru ilerledi. "Fiko salağı kulağına birkaç şey üflemiş. Seni önüne atmış. Hain olup olmadığını anlamak için kadını senden istedi. Şu an kurduğu her şey bir oyun olabilir. Asla riske atamayız." Kolumdan kavradı ama bakışları Timur'daydı. "Kadını ben güvenli alana götürürüm. Sen Kralşan'ı hallet."

Sessiz kaldı ama ifadesi yoğun küfürle doluydu. Bakışlarını bilerek bana değdirmemeye çalışıyor gibiydi. "Kimseye vermem!" diye dişlerinin arasından soludu. "Madem açığa çıkıyorum gerisini kendim hallederim." Adriel'in kavradığı kolumdan kavrayıp kendine çekti. Benimle birlikte Biricik'i de ilerletti.

Soru sormak, ne olduğunu anlamak için kıvranıyordum ama beynim durmuş gibiydi. Ne olduğunu dahi idrak edemiyordum. Çekiştirişine uyarak ben de Biricik'i çekmekten başka bir şey yapamadım.

Adriel, "Timur, dur!" dediğinde ise büsbütün ürperdim.

Farkındalık bir tokat gibi yüzüme çarptı. Birbirlerini tam anlamı ile tanıyorlardı. Bakışlarım önümüzde beliren Adriel'e kilitlendi. Bu zaman kadar beni hiç incitmemişti. Kralşan'ın yanında olmasına rağmen bana asla nefretle bakmamıştı.

Ondan hiçbir zaman kötü bir enerji almadığımı hisseder ama bir şekilde Kenan'ın adamı diye bu hissi kendime konduramazdım. Geçmişten bir anı düştü aklıma.

İhbar etmiştim Kralşan'ı. Yine karanlık odaya kapatıp Biricik'in alnına dayadığı silah ile tehdit ederek susturmuştu. Saatlerce aç ve susuz kaldığım o karanlık odada bütün yemekleri reddetmiştim. En sonunda açlıktan bayıldığımda yüzümde gezinen eller vardı ama o an seçmek zordu. Ama ses netti.

"Üzülüyorum sana..." diyordu Adriel'in sesi. "Neden buradasın ki?"

Bana acıdığını düşünmüştüm o zamanlar. Üzerine asla düşünmemiştim. Kralşan ve adamlarının acımasına dahi tahammülüm yoktu. Ama şu an gerçek en ağır şekilde üzerime bırakılmıştı. Farkındalık ise bir o kadar yoğundu. Onun yanından kaçıp sık sık Timur'un yanına gitmiştim. Anlamıyor sanıyordum. Yanılmıştım. Bilerek bırakıyordu. Kralşan adamı falan değildi. O da gizli görevdeydi. Şaşkınlık dolu bakışlarım yüzüne odaklandı.

Bana değil, tamamen Timur'a odaklanmıştı. Hızla diğer kolundan kavradı. "Vaktimiz yok!" diye çıkıştı. "Sen gözünde şüphelisin ama ben hâlâ değilim. Seni takip eder ama beni etmez. Kadını bana ver. En güvenli yol bu."

Ne için? Neye vaktimiz yok? "Ne diyorsunuz siz?" diye çıkıştım.

Yine kimse beni umursamadı. Daha büyük sorunları var gibiydi.

"Şu saatten sonra güvenli hiçbir yol yok!" diye Timur da çıkıştı. Sesinde ilk defa duyduğum bir öfke vardı. Dingin su değildi. Köpüren, fırtınalı bir denizdi. "Bilmiyormuş gibi

konuşma!" dedi. "*Kurul kefili sun dedi* diyorsun! Sunacağı kişi o!"

"Her şeyin farkındayım! Ama seninle olması demek Kralşan'ın eline geçmesi demek. *Güven testindesin* diyorum. İhanet ettiğini anladığı an saldıracağı ilk hedef sen olacaksın. Kralşan, kadını alırsa her şey biter!"

Başını iki yana salladı. "Tam anlamı ile güvende olduğuna emin olmadan asla bırakmam!" Yeniden kararlılıkla ilerledi. Çekiştirdiği ben ve Biricik anlamsızca uyum sağlıyorduk. Şu durumda Biricik'ten bir farkım yoktu. Gerçekten anlamıyordum. Ama *kurul kefil sun* dedi cümlesi bir ok gibi beynime ve kalbime batmıştı. Dimitri ile tanıştırdığı gün bana bakarak söylediği tek bir cümle mıh gibi aklıma kazınmıştı ama üzerine düşünmeye korktuğum için irdelememiştim.

O benim sunduğum kefil...

Önüne geçti Adriel. "Şu an seninle güvende değil!" diye yükseldi. "*Açığa çıkmak üzeresin* diyorum, anlamıyor musun?" Hızla kolumdan kavradı ve kendine çekti. Bakışları Timur'daydı. "Aptallık etme. Neden böyle yaptığını biliyorum ama inan hiç sırası değil. Kadını güvende tutacak tek kişi benim."

Kısa bir an bakıştılar. İkisinin de kaşları çatık ifadesi belli etmemeye çalıştıkları bir telaşla doluydu. Burnundan soluyan bir nefes verdi Timur. Ağzının içinde kısa ama ağır bir küfür mırıldandı ama ne dediğini seçmek zordu. Bakışlarını dakikalar sonra ilk defa net bir şekilde bana çevirdi. Kolumu bıraktı ama uzaklaşmadı. Adriel'i umursamadan yüzümü iki avucunun arasına aldı. İfadesi sert ama gözleri sadece benim görebileceğim bir şekilde endişe doluydu.

"Adriel'le git." dedi net bir şekilde. "Bizden biri, korkma. Seni güvenli bir yere götürecek. Ne derse yap. Sorgulama." Ne yapacağımı bilir gibi tek tek açıklayarak her bir sözüyle güven aşılıyordu. Dediği her şeyi yapardım. Biliyordu.

"Ne?" dedim düz çıkarmaya çalıştığım bir sesle. "Ne oluyor?"

Cevap veremedi. Bakışlarından belli belirsiz bir titreme geçti. Alnıma derin bir öpücük bırakıp geriledi. Son kez öper gibi derin bir nefes çekmişti içine. Dudakları alnımdayken bir eli başımın arkasına destek veriyor, daha çok kendine çekiyordu. Her teması içimde kelebek etkisi uyandırırdı ama bu ürpermeme neden olmuştu.

Geri çekildiğinde, "Sen?" diyebildim sadece.

Cevap vermedi. Gözlerinde derin bir karanlık vardı. Keskin kahveler artık en koyu halindeydi. Beni Adriel'e doğru itelerken Biricik'i kendine çekti.

Buna Biricik de ben de direndik. Ellerimiz ayrılmadı. "Abla!" diye direndi Biricik. "Ne oluyor, durun!"

Bakışlarımı Timur'a çevirdim. "Onsuz gitmem!"

"Seninle güvende değil. Bu gece hedef sensin. Kardeşin için en güvenli yer senden en uzak yer." dedi Adriel. Kolumdan acele ile çekiştirdi. "*Vakit yok* diyorum. Çabuk!"

Bırakmadım. Neden bahsettiklerini asla anlamıyordum. Biricik'in bakışları ise sadece bendeydi. Ağlamaya başlamıştı. Yaşlar panik ve korku ile gözlerinden akıyordu.

"Benimle." dedi Timur'un güven dolu sesi. Sessiz bir kelimesi daha vardı. *En güvenli yere saklayacağım.*

"Ablamı istiyorum!" diye çıkıştı Biricik. Güçlü ellerinden kurtulmak için direndi ama Timur bırakmadı. "Bırak."

Ne oldu bilmiyordum ama Timur'un boş yere bunu yapmayacağına emindim. Benim için her zaman en güvenli olanı seçerdi. Sorgulamaya vakit olmadığının da farkındaydım. Benim için güven oydu. Biricik için ise ben. Ben nasıl sadece onu dinliyorsam kardeşim de bir tek beni dinlerdi. Sorgulamayışım, Timur'a olan güvenimi kardeşimin de eline verişim bundandı. Rüyamda karnıma denk gelen yerin şu anda sızladığını hissediyordum. Ne olduğunu hala çözememiştim ama belki de sağ çıkamayacağım bir yere gidiyordum. Güneş bu gecenin sabahına doğmayacak gibi hissediyordum.

Ya da doğacak ama kan kırmızı olacaktı.

Adriel'in elinden hızla sıyrıldım. Biricik'e ilerledim. Ellerim hızla yüzünü kavradı. "Ona güven." dedim tereddüt etmeden. "Ne derse, nereye götürürse git ve beni bekle. Tamam mı?"

Ağlayışı şiddetlendi. "Abla..."

Adriel yeniden bileğimden kavrayıp çekince gerisini getiremedim. Gerilemek zorunda kaldım. Timur'a değdi bakışlarım. Her şeyi kardeşim için yapıyor, her zorluğa onun için katlanıyordum. Bunu en iyi bilen oydu. *Merak etme* der gibi başını hafifçe aşağı eğerken Biricik'i kolunun altına çekti. Orada ona hiçbir şey olmayacağına emindim.

Önüme dönüp Adriel'in koşturmacasına uymaya çalıştım ama toprak zemininde topuklular ile zordu. Timur'un aceleyle Biricik'in elini kavrayıp arka tarafa çekiştirdiğini gördüm. İkisi de köşeyi dönüp gözden kayboldu. Aynı saniyelerde çiftliğin diğer yanında elinde silahı ile bize doğru koşan Cemil babayı gördüm. Silah seslerini duymuş

olmalıydı. Adriel'in beni çekiştirdiğini gördüğünde, "Ahuzar!" diye kükredi. Onu düşman sanıyordu. Silahını havaya kaldırıp bir kere ateşledi. Çiftlikteki bütün atlar aynı anda kişnedi ama Adriel durmadı. Hızla koşup beni de koşturmaya devam etti.

Arkamdan, "Ahuzar!" diyen Cemil babanın sesi yükseldi.

"Merak eder, dur açıklayayım!" diyecek oldum ne açıklayacağımı bile bilmeden.

"Zaman yok!" dedi sadece. Bakışlarım arkada döndü. Artık koşmuyordu Cemil baba. Öne doğru eğilmişti. Bir eli dizindeyken silah tutan eli kalbinin üzerindeydi. İki büklüm oldu aniden. Uzaktı ama yere düştüğü an netti. Kalbi vardı. Belli etmezdi ama hastaydı.

"Cemil baba!" diyerek ona koşmaya meylettim. Adriel belimden kavrayarak durdurdu. "Ambulansı ara!" diye bağırarak Adriel'in kollarından sıyrılmaya çalıştım. "Kalbi var! Ölecek adam! Bırak!"

İzin vermedi. Güçlü kolları arasından kurtulmam zordu. Mengene gibi sarılmış bir halde arabaya çekiştirdi. Etrafta biri varmış gibi tedirgindi bakışları. Çırpınışlarımı umursamadan arabadan içeri sokuşturup kapıyı sertçe üzerime kapattı. Diğer yana koştu. Öyle hızlı ve profesyonel hareket ediyordu ki; takip edemiyordum. Toprak zeminde yoğun toz bulutu bırakarak geriledi araba. Benim bakışlarım ise hâlâ çiftlik içindeki Cemil babadaydı. Bu noktadan görmem imkansızdı oysa.

Hızla yola çıktık. Titreyen ellerim pantolonumun cebinden telefonumu kavradı. Cemil baba için 112 arama derdindeyken Adriel aniden telefonu elimden aldı. "Ne yapıyorsun?" feryadımı umursamadan camı açıp telefonumu dışarı savurdu. Aynı dakikalarda cebinden kendi telefonunu

çıkarıp onu da dışarı savurdu ama önüme uzanıp gizli gözü açarak yeni bir telefon çıkarmıştı. Birkaç tuşa basıp telefonu kulağına götürdü. "Güvende, benimle." dedi ciddiyetle. "Geliyoruz efendim." Bir cevabı dinledi. "Anladım, peki." Bir daha dinledi. "Tumturaklı için çiftliğe ambulans lazım." Yine dinledi. "Anlaşıldı."

Tumturaklı adını dahi biliyordu. Şaşkın, sinirli ve korkmuş bir haldeydim. Telefonu kapattı ama bu defa da ben sinirlerime hâkim olabilecek gibi değildim. Telefonu kulağından uzaklaştırmasına fırsat bırakmadan elinden kavradım. Ön cama savurup paramparça edeceğimin farkındaydı. Beni tanıyordu. Anında bileğimden kavradı. "Ne yapıyorsun? Dur!"

Artık her şey son noktadaydı. "Bana ne olduğunu açıklayın!" diye soludum. Öfke ve kızgınlıkla dökülmüştü her bir kelime dudaklarımdan.

"Ver şu telefonu! Öfke kusmanın sırası değil. Ben senin düşmanın değilim. Sakinleş." diyerek elime uzandı. Alıp benden uzak cebine sıkıştırdı.

Dudaklarımı dişlerken bir elimi saçlarıma geçirip geri iteledim. "Sen de mi askersin?"

Başını iki yana salladı. "MİT."

"Neden söylemedin?"

"Neden söyleyeyim?"

Sinirlerim son noktadaydı. "Yıllardır elinde çırpınıyorum. Kaç kere polise gittiğimi gördün! Neden hiç yardım etmedin?"

"Benim görevim Kralşan'dı. Sen değil!"

"O zaman şu an burada ne işim var?"

"İnan anlatacak kelimem yok." şeklinde kendini özetledi. Başını iki yana sallarken yüzü ilk defa ifadesiz değildi. Şaşkın, endişeli ve panikti. "İnanamıyorum... Yıllarca bunu nasıl anlamam?" Ellerini direksiyona vurdu. "İnanamıyorum."

"Neyi?" diye en sonunda zıvanadan çıktım. "Neyi ya neyi?" Ön torpido gözüne art arda iki yumruk attım. Öfkem içimde kaynamaya başlamıştı.

Öfkeme alışkındı. Derin bir nefes alıp yutkundu. Bakışları yoldaydı. "Kralşan bu gece seni infaz edecek."

Bakışlarım ona döndü. İfadem alt üst olmuş bir haldeydi. Her gün öldürüyordu zaten. Neden bahsediyorlardı? Sorabildiğim tek şey, "İnfaz derken?" demek oldu.

Başını iki yana salladı. "Her şey sende!" diye o da bağırdı. Bana kısa bir bakış atıp yeniden önüne döndü. "Bunu nasıl açıklarım bilmiyorum ama Tulpar çözdü. Kurul denen şey gerçek. Hatta bu gece iletişime geçtiler ama konumlarını tespit etmek imkânsız. Adamlar sır gibi."

"Bana ne kuruldan! Bana ne Kralşan'dan! Gidin tutuklayın o zaman!"

"Her şey sende diyorum!" diye tekrarlayarak benden daha yüksek bir sesle bağırdı. Bana kısa bir bakış attı. Ateş dolu gözlerimi gördüğünde derin bir nefes vererek kendini sakinleştirdi. Yakarsam canına okurdum. Tersime gidilmemesi gerektiğini biliyordu. Kafam atarsa şu kapıyı açıp kendimi dışarı dahi atardım.

"İnan nasıl anlatacağımı bilemiyorum." dedi daha sakin bir şekilde. "Gideceğimiz yerde detaylıca açıklarlar, eminim. Lütfen sakinleş."

"Nereye gidiyoruz?"

"Sığınağa."

"Nerede?"

Sessiz kaldı. "Kemerini tak."

Dediğini yaptım ama nefes alamıyordum. Göğsüm sıkışıyordu. Yıllarca peşimde olmasını Hülya denen o kadından başka bir şeye bağlayamıyordum. Bir anlamı yoktu! *Her şey sende* sözünün altından nasıl bir anlam çıkarmam gerektiğini de bilemiyordum. Aylardır onu saklamak için uğraşmışken yakalanmak üzere olduğunu duymuştum, üstüne üstlük yıllarca düşman olarak bildiğim kadının aslında bir Türk ajanı olarak Kralşan'ın yanına sızdığını öğreniyordum. Şimdi de *her şey sende* diyorlardı. Beynim sızlıyordu.

"Korkma." dedi aniden. "Herkes seni canı pahasına koruyacak."

Korkumu her zamanki gibi öfkemin arkasında sakladım. Ters bakışlarım ona döndü. "Ne zaman bir şeyden korktuğumu gördün?"

İfadesizce önüne bakmaya devam etti.

Önüme düşen saçlarımı geri atıp kuruyan dudaklarımı ıslattım. Elim sıkışan göğüs kafesim ve gerdanımda gezindi. Parmaklarım yarama ulaştı. Zihnime üst üste dolan anılar vardı. Hepsi de Kralşan'a aitti. *Sunduğum kefil* diyordu benim için.

Bırak gideyim diyordum.

Asla diyordu.

Hayatlarımız birbirine bağlı. Sen ölürsen ben de ölürüm Ahuzar...

Algılayamıyordum ama bir şeyler zihnimin derinliklerinde patlıyordu. Acı veriyor diye üzerine düşünmediğim her şey aynı anda üzerime çullandı. Bir hastane odasındaydım. Bedenim alçı ve askılar içindeydi. Gözlerimi araladığımda görüntü bulanık ama ses netti.

"O bana canlı lazım." diyordu Kenan. "Ne yapın edin yaşatın."

"Elimizden geleni yapıyoruz." diyen ses aylarca yüzünü görmek zorunda kaldığım doktor Alp Kasım'a aitti. Tanıyordum.

"Daha fazlasını yapın o zaman!" diye şiddetle bağırmıştı Kenan. "Ben onu öldürmeden ölemez. Duydunuz mu beni?"

Bir şeylerin devrilip kırılma sesi geliyordu kulağıma. Sonrası yine derin acıydı. Bedenimdeki acı beni düzenli aralıklarla bayıltıyor, bilincimi benden alıp çok uzaklara götürüyordu. O zamanları düşünmek aynı acının bedenimde gezinmesini hissetmeme neden olduğu için düşünmezdim. Öyle de olmuştu. O andaki gibi sızlamıştı bedenim.

"Ne yaptı bana?" diyen sesim artık öfke dolu bir vahşetle dudaklarımdan dökülmüştü. "Ne yaptı bana? Söyle."

Derin bir nefes daha verdi Adriel. "Bu nasıl açıklanır..." Başını iki yana salladı. "Ben de bilmiyorum ama..." Duraksadı. Bana kısa bir bakışla baktı. Acımıştı yine. O üzgün ifadesi yerli yerindeydi. Yıllarca Kenan'ın elindeki çaresizliğimi izlerken de ara ara böyle baktığını yakalardım. "Kurul denen şey." dedi yeniden önüne döndüğünde. "Gerçek." Yutkundu. Başını bazı şeyleri kabullenmek istemiyor gibi iki yana salladı. "Kralşan kurul denen şeye girmek için bir bedel sunmuş."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Ne bedeli?"

"Bir can." dedi. Bakışları önündeyken aniden bana döndü. "Senin canın..."

Ayaklarımın altındaki zeminin salladığını, sırtımdan sıcak bir ürpertinin geçtiğini hissettim. Algılayamadım. Yüzümde nasıl karmaşık bir ifade gördüyse başını iki yana sallayarak önüne döndü. "Bir de şifre." dedi. "Kurul bir şey saklıyor. Şifresini Kralşan'a vermiş. Beyrut'ta olduğuna eminiz. Fiko'nun ihanet görüntüleri de bu doğrultuda. Beyrut'ta bir kasaya bir şey sakladığını söyledi. Şifresi ise." Yeniden bana baktı.

"Ne?" diyen sesim belirsizlik dolu bir öfkeyle titremişti.

"Sende." dedi tek nefeste. "Sırtındaki dövmede..."

Artık ayağımın altında bir zemin dahi yoktu. Bakışlarım titredi. Büyük, karanlık bir bulut karabasan misali üzerime çöreklendi. Yıllarca düşmemek için tırnaklarımı batırdığım duvarlar artık paramparçaydı. Kan revan içinde kalan sadece tırnaklarım değildi. En dipteki bendim. *Neden peşimi bırakmıyorsun* diye sorardım. Cevap vermeden gülerdi. Hiçbir zaman *annen yüzünden* dememişti. Bu çıkarımı yapan bendim. O buna daima gülmüştü. *Uğurumsun* derdi.

Olmaman gereken yerde olduğun için bana şans getiren bir uğursun Ahuzar...

Kesik bir anı daha beynimi sızlayarak çatlaklardan taştı. Platin yaralarımı temizleyen Biricik'in eli dövmem üzerinde geziniyordu.

"Dövmen hep yara izi..." diyordu pusulanın etrafına dokunurken. "Artık figürleri seçmek imkânsız. Hele de pusula. Her şey birbirine girmiş abla. Saçma sapan sayılar var sanki. İnşallah yaraların geçince bu da eskisi gibi olur.

Ben dövmeni çok seviyorum." Yüzüme doğru eğiliyordu. "Büyüyünce ben de aynısından yaptırabilir miyim?"

Üzülmüştüm o an için. Dövmem benim de kendimde en çok sevdiğim şeydi. Yara izlerinin onu da kaplaması ağır gelmişti. O günden sonra elimden geldiğinde sırtı açık giymemiş, aynada kendi sırtıma dahi bakmamıştım. Önceden uzun uzun izlemeyi, fotoğrafını çektirmeyi sevdiğim büyük dövmemi de savaş muhabiri Ahuzar ve kamerası ile gömmüştüm. Bütün bunları o patlama gününde bırakıp büyük bir enkazdan bambaşka bir kadın olarak çıkmıştım. Vücudumda yara izi çoktu. Sırtımda, karnımda, kalçalarımda ve göğsümde...

Hepsi az çok geçmişti ama bir tek onun dokunduğunu geçmemişti. Yüzüm acıyor sanırlardı. Ama aslında benim en çok sırtımdaki yaralar acırdı. Geçmeyen iz değil, silinen iz sızlardı.

Bir anı daha düştü zihnime. Daha önce anımsamadığım, şu an üzerine düşünmeyi seçtiğim için zihnimi kaplayan bir anıydı. Hastanede, aydınlık bir odadaydım ama kıpırdamam imkansızdı. Etrafımda yavaş atan kalbimin sesi ve sayısız makinenin ağır ritmi vardı. Koku boğuktu. Genzim sızlıyor, gözlerim yanıyordu.

"Beline platin yerleştirmemiz gerek." diyordu doktor.

"Olmaz." diyordu Kenan. "Başka bir yolunu bulun. Sırtına dokunamazsınız."

"Başka yolu yok." diyordu doktor. "Acil ameliyata almak zorundayız. Yoksa bu beden hasarı ile daha fazla direnemez. Ölür."

Kısa bir sessizlik belirmişti. Bedenimdeki acıların yoğunluğu ile kulaklarımın uğuldadığını, bu sessizliğin bu sebeple

olduğunu sanmıştım ama yanılmıştım. Birkaç saniye sonra Kenan'ın uğursuz sesini duymuştum. Kısarak, zorla araladığım gözlerim varlığını baş ucumda sezdi. Her zamanki gibi bütün karanlığı ile yanımda belirmişti. Elini alnıma atıp saçlarımı geri yasladığını hissettim. Cevap vermek, elini geri itmek istedim ama yapamadım.

"Ben izin vermeden ölemezsin." derken bakışları bendeydi ama benim gözlerim yavaşça kapanmış, yeniden derin karanlık etrafımı sarmalamıştı. Ağzıma takılan şeyin boğazımı yaktığını hissediyordum. Bedenimdeki acılar öyle çoktu ki; Kenan'a odaklanamıyordum bile. "Dövmenin hiçbir köşesine zarar gelmemeli." dediğini çok derinlerden duymuştum. "Her ne yapacaksanız bir milimini dahi bozmadan yapın." Sesi giderek uzaklaşıyordu. "Bu arada doktor; varını yoğunu ortaya koy olur mu? O ölürse seni daha ameliyathaneden çıkmadan yok ederim."

Ağır bir tokattı. Dindirilemez öfkem sendelemişti. Gözbebeklerim titredi. Kucağımdaki ellerim de titrer diye düşünmüştüm ama olmadı. Donmuş gibiydim. Gerçek ağır bir yüktü. Hele de her biri sizin omuzlarınıza bırakıldıysa...

"Ülke içinde neden bu kadar güçlü diye araştırıyorduk." diyen Adriel'in sesi çok derinlerden geliyordu. "Sonuç bu: kurul denen şey. Onlar sayesinde bu kadar at koşturuyor. Girmek için de seni öne sürmüş. O yüzden yıllardır bırakmıyor. Kurula ihanet ederse kefili sunması gerek ki bu gece etti. Kurul gözümün önünde aradı. Seni istiyorlar Ahuzar! *Yaşamak istiyorsan kefili sun ve şifreyi geri ver* dediler."

Bakışlarımı boşluktan ona çevirdim. Bağırıp çağırmam öfke kusman lazımdı belki de ama hiçbirini yapamadım. Öyle büyük bir şoktu ki; hissizleşiyordum. Dudaklarım cevap vermek için aralandı ama hiçbir şey diyemedim. Göğüs

kafesim sıkışıyordu. Derin bir nefesi zorla toparladım. Elimi göğsüme atıp titrek bir nefes verdim.

"İyi misin?" dedi.

Duymadım.

Göğüs kafesim patlamak üzereydi. "Merak etme." dedi bu noktada. Bir elini bacağımda hissettim. "Artık devlet himayesi altındasın. Sana zarar ver-"

Gerisi gelmedi. Önce Adriel'in sol yanından vuran bir ışık hüzmesi gördüm. Bir araba onun tarafından hızla bize doğru geliyordu ve durmamıştı. Her şey saniyeler içinde oldu. Gelen araba Adriel'in tarafından bize şiddetle çarptı. Dudaklarımdan minik bir çığlık kaçarken ellerimi başıma sardım. Adriel'in tarafındaki cam tuzla buz olmuşken o beni korumaya ve aynı zamanda direksiyonu kontrol etmeye çalışıyordu. Olmadı. Araç bizi önüne katıp hızla geriletmeye devam etti. Sallanış ve hengame arasında alnımı ön torpido gözüne vurdum. Acıdı ama daha büyük can korkularım vardı. Araba art arda iki takla attı. Her şey alt üst oldu. Çıkan ses kulak tırmalıyordu.

Bir şeye çarptığımızda durmuştuk ama sesler susmamıştı. Art arda silah sesleri patladı. Bakışlarımı Adriel'e çevirdim. Alnı direksiyona yaslanmıştı. Her yanından akan yoğun kanların en büyük kaynağı şu anlık alnı gibi duruyordu. Belime dolan ağrı ile inledim ama durmadım. "Adriel..." diyen sesim kısıktı. Etrafa bakındım ama başım dönüyordu. Her şey o kadar hızlı oluyordu ki; hazmedemiyor, algılayamıyordum.

Arabadan çıkan yoğun bir duman kümesi etrafımızı sarmalamıştı. Emniyet kemeri göğsümü sıkıyordu. Dudaklarımdan kesik kesik öksürükler dökülürken açmak için

arandım. Bulup açtığımda ise ilk Adriel'e dönmeye çalıştım ama zordu. Eklemlerim sızlıyor, başım dönüyordu.

Başını zorla da olsa kaldırdı Adriel. Yüzünden akan kanlar kızıl saçlarına karışmışken birkaç dakika ne olduğunu algılamak ister gibi etrafa bakındı. Ağır yara almış gibiydi. "Kaç..." dedi dudakları sadece. Gerisi gelmedi. Bilinci kapandı. Saçları gibi kızıl gözleri teninden süzülen kanlarla eş değer bir anda kapandı.

Panik devasaydı. Ama kaçmama fırsat kalmamıştı. Arabanın benden tarafa olan kapısı açıldı. Siyah takım elbiseli bir adam karşımda belirdi. Kolumdan kavradı. Her şey yine birkaç saniye içinde oldu. Az önce bilincinin gittiğini düşündüğüm Adriel aniden gözlerini açtı. Bir elini göğsüme atıp beni geri iterken diğer elinde tuttuğu silahı adama doğru üç el ateşledi. Adam ne olduğunu bilemeden arabanın önüne yığılırken Adriel kendi yönündeki cama döndü. Gelen iki kişiye daha art arda ateş etti.

Arabayı çalıştırmayı denedi. Olmadı. Adrenalin, panik ve acı aynı anda bedenimdeydi. Ağzını içinde minik bir küfür daha mırıldanırken, "Ben diyene kadar sakın arabadan çıkma!" dedi. Hızla kapıyı açıp dışarı çıktı ama çıktığı saniye bir kurşun sesi daha duyuldu. Kapının önünde öylece kaldığını gördüm.

"Adriel!" diye bağırdım.

Tepki vermedi. Önce elindeki silah düştü. Sonra ise bedeninin yavaşça aracın önüne çöktüğünü gördüm. Ve aynı saniyelerde karşımda onu gördüm; Kenan Kralşan'ı. Arkasında sayısız siyah araba ve takım elbiseli adam vardı. Büyük bir ordunun önünde dikilir gibiydi. Bu gece yenildiği, en ağır darbeyi aldığı ilk andı ama bunu kabullenmek istemediğini belirtmek ister gibi bütün gücüyle gelmişti.

Tek bir şey istiyordu: beni!

"Yazık oldu." dedi Adriel'e bakarken. "En iyi adamım sanırdım." Derin bir nefes verdi. "Bir ihanet daha..."

Ürperti devasaydı. Arabanın etrafından duman bulutu yükselmeye devam ederken her bir adımı daha da yaklaşıyordu. Beynim öğrendiğim ve yaşadığım şeylerin şokundaydı. *Kralşan seni infaz edecek* cümlesi susmuyordu. Titreyen ellerle kapı koluna uzandım. Kaçmak imkansızdı, biliyordum. Ama denemekten başka şansım yoktu. O gittiği an güven de gitmişti. Oysa burada olsa...

Derin bir nefes vererek korkumu dizginlemeye çalıştım. Arabadan çıkmak için kapıyı açtım ama dışarı adımımı attığım an ayakta durmakta zorlanmıştım. Başıma ağır bir darbe almış olmalıydım. Midem bulanıyor, başım dönüyordu. Düşer gibi oldum ama direndim. Bana doğru geldiğini gördüğümde adımlarım geriledi. Bir bedene çarptım. Kurtulmak için var gücümle direndim ama o an için yapamadım. Çarptığım bedenin dudaklarıma bir bez bastırdığını hissettim. Koku keskin ve geniz yakıcıydı.

Karşımdaki tek kişi ise Kralşan'dı. Ben çırpınarak kurtulmaya çalışırken her zamanki gibi zevkle izliyordu. Koku genzime batıp bütün bedenimi uyuşturmaya başladığında kollarım direnmeyi bıraktı. Güçsüzce iki yanıma düştü. Düştüm. Ama tutan arkamdaki beden değil, oydu. Kucağında olduğumu hissettiğimde buna direnmek istedim ama koku her zerremi uyuşturmuş gibiydi.

"Kenan Bey polis geliyor!" dedi bir ses.

"Çabuk araçlara." dedi Kenan.

Onun kucağındaydım. Polis ve siren sesleri arttı. Gözlerimi zorla araladığımda çok uzakta az önce içinden çıktığım

enkazı gördüm. Araba parçalanmış bir haldeydi. Kapı kısmında yere düşen kişi ise kanlar içindeki Adriel'di. Araca binmeden hemen önce polis ve siren seslerinin arttığını duydum.

"Ayla!" diye çok derinlerden gelen ses oldukça tanıdıktı ama inanmam güçtü. Cengo'nun sesine benziyordu. Belki de hayaldi. Zihnim karmakarışıktı. Siren ve silah sesleri birbirine karıştı. Büyük bir uğultu kümesi olup beni arasına aldı. Hepsinin altında kaldım. En son duyduğum şey yine Kralşan'ın uğursuz sesi oldu.

"Ahuzar... Sevgilim..." Elini saçımda hissediyor ama uzaklaştıramıyordum. "Sonunda o gün geldi. Seni azat edeceğim. Esaretin kutsî bir görev için bitiyor, merak etme."

******

Hızlı adımlarla ilerlerken Timur'un bakışları etraftaydı. Bu gece her şey gün yüzüne çıkıyor, hesaplar ortaya dökülüyordu. Satranç tahtası yerle bir olmuş, bütün piyonlar etrafa dağılmıştı. Ucunu tuttuğu gerçeğin böyle bir noktaya çıkacağını asla tahmin edememişti. Yıllarca kimseye göstermediği sevgisi çiçeklenmiş ve yine ölüm getirmişti.

Hayır, ölüm onun sevgisinden de önce o kadının üzerine işlenmişti.

Bütün düşünceler ve gerçekler allak bullak olmuşken sadece tek bir şey düşünüyordu: Kralşan'ı gebertmek! Mantığını öne almaya çalıştıkça aynı gerçeğe çıkıyordu. Şerefsiz, Ahu'yu yem diye öne atmıştı. Şerefsiz, Ahu'yu kendi canının önüne siper diye almıştı! Yediremiyor, hazmedemiyordu.

Bunca saattir onu aramamış, yanına çağırmamıştı. Ondan şüphelendiğine artık emindi. O zaman o Kralşan'a gidecekti. Kurul denen şey önüne ne atmıştı henüz bilinmiyordu. Beyrut'ta ne olduğunu öğrenmenin tek yolu Ahu'nun sırtındaki şifreyi çözmekti. Gerçeği söylediğinde bütün istihbarat aynı anda ayağa kalmış, kırmızı bültenle bütün timlere Kralşan'ı bulma emri verilmişti. Ama şifreyi çözdüğü an Fiko'nun ihanet etmesi beklenmedik bir hamleydi.

Bir noktada iyiydi. Kurul denen şeyin gerçek olduğuna emindiler. Ama ucunun Ahu'ya çıkan kısmını bir türlü sindiremiyordu Timur.

Biricik'i arabadan çıkarıp kolundan kavradı. Yol boyunca ağlamıştı. Timur'un aklı ise sadece Ahu'daydı. Normal şartlarda elini asla bırakmazdı ama söz konusu kardeşiydi. Onun güvende olduğunu bilmeden adım dahi atmayacağına emindi. Kardeşini yaşatmaya söz vermişti. Yapacaktı. Bir abla için bunun ne denli kıymetli olduğunu biliyordu. Kendi ablası da onu korumak için canından olmamış mıydı? Ahu'ya da aynısının olmasına izin vermeyecekti. Onu o fotoğraf çerçevesinin içine koymamıştı. Yaşayacaktı. Ağlayan Biricik'i umursamadan dar sokakta ilerletti.

"Nereye?" dedi Biricik.

Cevap vermedi.

"Ablama ne oldu?" dedi Biricik.

Yine cevap vermedi. Ara sokaklardan geçip tenha bir yola girdiler. On adım sonra demir bir kapının önünde durdular. Kapıyı şiddetle vurdu Timur. Cihan parlayan gri mavilikleri ve dağınık saçları ile karşılarındaydı. Bakışları ağlayan, dağılmış haldeki Biricik ve Tulpar abisi arasında gidip geldi. Birkaç saniye boyunca şokunun sürmesini isterdi ama Timur izin vermedi. Hızla Biricik'i içeri iteledi. Şu an Biricik için en güvenli yer burasıydı. Bu gecenin sonunda onun için Teoman Doğu'dan yardım isteyecekti. Şu an önceliklerinin Ahu olduğunu biliyordu.

"Kızı sakla." dedi sadece. "Benden haber gelene kadar sakın buradan çıkarma." Bakışları Biricik'e döndü. "Buradan çıkma. Cihan ne derse dinle."

İçini çekerek ağlıyordu Biricik. Burnu ve gözleri kırmızı, sarı saçları dağınıktı. Timur gerileyecekken kolundan yakaladı. "Bekle." derken sesinde sayısız cam kırığı vardı. "Ablam... Ablama ne oldu? Ne olur bir şey söyle..."

Timur'un konuşmayı sevmeyişi konuşacak kelimesi olmayışından değildi. Konuşursa söyleyeceği kelimelerin ağırlığındandı. Konuşsa yer yerinden oynardı. Ama ağır acıların sesi olmazdı. Kolunu kavrayan minik ele baktı. O da Âdem abisinin koluna tutunurken belki de böyle görünüyordu. İçi sızladı. Hem kendine hem geçmişe hem de karşısındaki küçük kıza. Elini geri itmedi.

"İyi olacak." dedi sadece. Elini kaldırıp Biricik'in kolunu kavramış elinin üzerine bıraktı. "Sana söz. Ablanı sana sağ getireceğim."

Bu, içten içe kendine verdiği en büyük sözdü. Kolundaki el usulca düştüğünde ileri doğru gitmesine engel olan bu defa Cihan'dı. Evden çıkıp yalınayak önünü kesti. "Tulpar abi! Ne oldu?"

Timur'un bakışları en karanlık halindeydi. "Dediğimi yap." dedi sadece. "Benden haber gelene kadar sakın kızı buradan çıkarma. Şüpheli birini gördüğün an sakla."

Cihan'ın şaşkın bakışlarını arkasında bırakıp hızlı adımlarla ilerledi. Sokağın köşesine geldiğinde kısa bir an için arkasına baktı. Cihan depoya girmiş, yanan ışıkları dahi söndürmüştü. Şimdilik Biricik'in burada güvende olduğuna emindi. Adımları arka kısımda bıraktığı araca ilerledi. Binip süratle ana yola çıktı. Telefonunu kontrol etti. Kenan hâlâ aramamıştı.

"Belasını siktiğimin orospu çocuğu!" diye solurken çalan telefonu ile duraksadı. Arayan Mukbil'di. Açtığında duyduğu ses telaşlıydı.

"Biri operasyonu Kralşan'a sızdırmış! Peşinde olduğumuzu biliyor!"

Bakışları sekteye uğradı. "Ne diyorsun lan?"

"Biri her şeyi adama ötüyor! Kralşan Adriel'in de hain olduğunu anlamış. Adriel'i bilmesi imkansız. İstihbaratta dahi adı sadece bu gece anıldı. O hep Teoman Bey'in gizli taşı olarak görevdeydi. Adının geçtiği an ise Kenan kadına saldırdı. Adriel ağır yaralı. Kralşan kadını alıp kaçtı!"

Öfkenin alnına ağır bir darbe indirdiğini hissediyordu. Güvenli yer diye bırakmıştı. Gözünün seğirdiğini, kalbinin teklediğini hissediyordu. "Ne demek *kadını alıp kaçtı*?" diye yükseldi. "Hani güvendeydi?"

"Bunu bizde bilemedik." dedi Mukbil panikle. "Kralşan'ı fazla hafife aldık. Biz nasıl onun inine adam soktuysak o da aynısını bize yapmış olmalı. Kızılgerdan Operasyonu başladığı an haber almış. Şu saatten sonra operasyonun güvenliği için tüm birimler denetim altında. Benim dışında kimseyi arama!"

"Sikerim operasyonu da hainini de!" diye son noktada yükseldi. "Bana Ahu'yu bul Mukbil! Bana Kralşan'ı bul!"

"Deniyoruz."

Bir noktada duraksadı. Savaş kurallarından bahsediyordu Kenan'a. *Kendini ve düşmanını tanıyorsan, yüz tane savaşın sonucundan dahi şüphe duyma. Kendini tanıyorsan ama düşmanını tanımıyorsan, her kazandığın zafer için bir yenilgi yaşayacaksın.*

Kendini de düşmanını da çok iyi tanıyordu Timur. Yenilmeyecekti. Asla bunu kabul etmeyecekti.

"Seni aramadı mı?" diyordu Mukbil'in sesi. "Adamı fazla hafife aldık. Gizlice kendine saklı bir ordu kurmuş... İnanılmaz. Ama Teoman Doğu'dan kesin emir var. Bu gece hiçbir yere kaçamaz. Ülkedeki her kamera elimin altında. Bütün kolluk kuvvetleri özel göreve çağırıldı. Cehennemin dibine gitse de bulacağız."

Mesele bulunması değildi. Kendi canını kurtarmak için her an Ahu'yu yok edebilirdi. Düşüncesi bile kalbinin orta yerine ağır bir ağrının dolmasına neden oldu. Ömründe ilk kez hissettiği bir çaresizlikti. "Bana Adriel'in yaralandığı yeri at." dedi sadece. Telefonu Mukbil'in yüzüne kapattı. Birkaç saniye sonra konum geldiğinde hızla o yöne sürdü.

Düşmanını tanıyordu. Kenan zeki bir adamdı. Fiko en güvendiğiydi. Onun ihanetinden sonra kimseye güvenmediğine emindi. Gizli tuttuğu ordusunu tam olarak bu noktada açığa çıkarmıştı. Etrafında güvenecek hiç kimse kalmadığı anda gizli kozlarını ortaya koyuyordu.

İçinde ilk defa beliren büyük bir kaybetme korkusu vardı. Nasıl baş edeceğine dair ise hiçbir fikri yoktu. Arabayı hızla atılan konuma sürdü. Bütün ışıkları ve kuralları yıkarak

ilerledi. On dakika sonra oraya vardığında büyük bir polis kalabalığı ve parçalanmış bir araba ile karşılaştı. Arabadan inip hızlı adımlarla o yöne ilerledi. Kalbindeki korkuyu ifadesine yansıtmamaya çalıştı ama zordu.

Aracın önünde yoğun bir kan gölü vardı. *Adriel vuruldu* denmişti. Kenan'ın Ahu'ya bu noktada bir şey yapmayacağına emindi. Bakışları arkada kalan ambulansa takıldı. Önünde büyük bir polis kalabalığı vardı. Sırtını gördüğü bir adam inatla ambulanstan içeri girmeye çalışıyordu. İçeride müdahale ettikleri Adriel olmalıydı.

Bakışları yeniden önüne döndü. Bütün sesleri susturdu. Her zamanki gibi zihnini derin bir sessizliğe gömerek düşündü. Yolun ortasına dikildi. Bakışları üç yol ayrımında gidip geldi. Bu yollardan birinin nereye çıktığını da çok iyi biliyordu. Birkaç hafta önce Kenan ve Fiko ile büyük bir depoya gitmişlerdi. Depo patlamasından sonra Kenan'ın ona ihanet edenleri infaz ettiği bir depoydu ama aslında ülkedeki büyük yeraltı mafyalarının toplandığı büyük masa buradaydı. Aynı düşünce döndü zihninde.

Düşmanı tanıyorum... Seni tanıyorum Kralşan...

Üçüncü yol ayrımına takıldı bakışları. O depoya bu yoldan gidiliyordu. Başı usulca sağa eğildi. Adımları geriledi. Yeniden arabasına ilerledi. İçeride Kralşan ajanı varsa hiç kimseye güvenemezdi. Şu saatten sonra güveneceği tek kişi kendisiydi. Bir daha onu başka birine emanet etmeyecek, gözünün önünden ayırmayacaktı. Arabayı çalıştırıp süratle son yol kavşağına daldı. Mubil'i aradı.

"Ekipleri benim konumuma gönder." dedikten sonra aramayı kapattı ama aynı saniyelerde telefonuna bir arama daha düşmüştü. Ekranda yazan ismi gördüğünde dakikalardır tuttuğu sinirinin yeniden ense köküne ağır bir darbe

indirdiğini hissetti. Arayan kişi; Kenan Kralşan'dı. Aramayı cevapladığında ömrü boyunca nefret edeceği o sesi duydu.

"Tulpar." diyordu Kenan'ın çoşkulu sesi. "N'aber?"

Açığa çıktığına emindi. Gömleğinin bir yakasını gevşetti. "Orospu çocuğu!" diye soludu telefona.

Gülmüştü Kenan. "Kırıcısın. Adriel'den hatta Fiko'dan ihaneti beklerdim ama senden beklemezdim oysa. Yalan yok, şaşırttın beni. Fiko senin için *çok güvenme* dediğinde hakkını yemişim... İnan, en güvenilir adamımı senin uğruna hiç ettiğim için pişmanım."

Dişlerinin arasında bir küfür daha savurdu Timur.

"Oysa son ana kadar sana bir şans verdim. Emrime uy, Ahuzar'ı alıp bana getir diye bekledim." Derin bir nefes vermişti. "Etrafının hainlerle çevrili olması çok zor. Bu gece kalbim çok sızlıyor."

Dişlerinin arasından kesik, öfke dolu bir nefes verdi Timur. Araç hızlandı. İbre son noktaya vurdu.

"Bu geceden sonra bir süre buralarda yokum." dedi Kenan. "Hain de olsan seninle çalışmak keyifliydi. İnan sadece bu yüzden aradım. İşini hakkı ile yapana saygım sonsuz. Kaliteli bir haindin. Beni bile inandırdın." Kısa bir sessizlik oldu. "Ahuzar, uyandın mı sevgilim?" cümlesi Timur ağır bir bomba etkisi yaratmıştı.

"Hele bir dokun!" dedi en net şekilde. "Seni sike sike gebertip ibret için Boğaz Köprüsü'nün ortasına asarım Kralşan! Hele bir ona dokun!"

Gülmüştü Kenan. "Keşke ihanet etmedeydin be Tulpar. Bu gece en çok sana ihtiyacım vardı. Yokluğun o kadar belli ki...

Ama her şeyi çözdüyseniz olacak olanı da artık biliyor olman lazım." Kısa bir sessizlik daha oldu. "Yaşamam için o, ölmeli."

Arkadan Ahu'nun belli belirsiz sesini duydu Timur. Ne dediğini seçmek zordu ama duyduğu ses göğüs kafesinin titremesine yetti. Karşısındaki adamın affı olmayacağını biliyordu. Yanında olduğu bunca zaman boyunca onun için yapacağı en net çıkarım buydu. *Kralşan bir psikopattı.*

"İzninle." dedi. "Şimdi kapatmam lazım. Fazla vaktim yok. Seni tanımak büyük bir keyifti."

"Lan senin be-" diyecek oldu Timur ama arama kapanmıştı.

Dişlerini sıktı. Daha da hızlandı. Asıl savaş yeni başlıyordu. Kralşan farkında değildi. Uyuyan bir canavarı uyandırmıştı. Bunun da farkında değildi. Bir kere daha kaybetmeyecekti Timur. Bir kere daha ona sunulan sevginin ölüm getirmesine izin vermeyecekti. Artık küçük değildi. Kolları uzundu. Bir ölüm daha görmeye ise gücü yoktu. Hele de kalbinde açan gül ilk defa bu kadar canlıyken. Gaza daha da yüklenirken gözünün önünde karanlık bir perde vardı. Bir de kalbine verdiği en büyük söz.

Sana söz Ahu. Her yeri kana bulasam dahi bu cehennemden canlı çıkaracağım tek kişi sensin.

******

Hayat korkunç bir yer olmaya başladığında umut insanı bu korkudan sıyıran güçtür derdi babam İlyas Soykamer. Her zamanki gibi haklıydı. Şu yaşıma kadar bu düşünceye tutunarak büyümüştüm. Ama bütün umudumun tuzla buz olduğunu hissettiğim ilk an buydu. Anne denen kadın gittiğinde yıkılmamıştım. Babam öldüğünde yıkılmamıştım. Kralşan tarafından amansız bir kapana hapsedildiğimde de yıkılmamıştım. Kadife'nin bacaklarından vurulması bile beni yıkmamıştı ama hayatıma dair öğrendiğim bu gerçekler ağırdı.

Ahuzar bu savaşta neydi diye sorardım sık sık. Çok derinlerden bir ses *eninde sonunda ölecek bir piyon* derdi. Susturur, inanmazdım. İnanmak istemezdim.

Gözlerimin üzerindeki ağırlık azalmaya başlıyordu. Gözlerimi açmalı, yaşadığım dünyaya bakmalıydım ama istemiyordum. Kendime dair hatırladığım son anılar öyle can yakıcıydı ki; gözlerimi açmadan birkaç saniye boyunca hepsinin rüya olmasını umdum. Son bir umut kırıntısıydı. Tutundum. Ama ağır ağır gözlerimi araladığımda hepsi söndü. Tutunduğum son dal da kırılıp gitti.

Gözüme ilk değen şey demir çatı oldu. Başımı sola çevirmek istedim ama ağır bir ağrı dolunca inleyerek elimi alnıma attım. Ağrılara sızlanmanın sırası değildi. Duyduğum ses beni ayıltmaya yetmişti.

"Ahuzar, uyandın mı sevgilim?" diyordu Kenan.

Bakışlarım onu aradı. Birkaç saniye boyunca ne olduğunu algılayamaya çalıştım. Hatırladığım son anılardan sonra ise irkilerek yattığım yerden doğrulmaya çalıştım. Belimdeki platine dolan ağrı yoğundu ama umursamadım. Ekşimiş bir ifadeyle toparlandım. Büyük, boş bir alandaydım. Bir depoydu. Geniş, yuvarlak bir masanın üzerinde olduğumu

fark ettiğimde paniğim daha da büyüdü. Hızla toparlanıp aşağıya indim. Yere değen topuklarım üzerindeki adımlarım sendelemişti. Başım dönüyor midem bulanıyordu. En son hatırladığım şey ise takla atan bir araba ve kanlar içindeki Adriel'di.

Masanın en ucundaki kırmızı büyük koltuğa oturmuştu Kenan. Her zamanki mazoşistliği içindeydi. Sendeleyen adımlarımı masanın köşesine tutunarak dizginledim. Telefonla konuşuyordu ama birkaç saniye algılayamadım. Başımı iki yana sallayarak kendime gelmeye çalıştım. Öğrendiğim her gerçek ağırdı. Kurul, kefil ve şifre...

Her şey...

Acımı ve korkumu geri atacak tek şey öfkemdi. Yine ona sığındım. Bütün beden acıma rağmen içinde büyük bir ateş yaktım. Ateşin ortasına kendimi attım. Bu saatten sonra öleceksem bile kendi kendimi yakarak ölürdüm. Yanarak değil.

"Ne yaptın bana?" diye solurken zorla açık tutmaya çalıştığım gözlerimden öfke sızıyordu.

Oturduğu koltuğun hemen yanında ayaklı bir tripod vardı. Kameranın kayıtta olduğuna dair kırmızı ışık yanıp sönüyordu. Telefonunu sakince gri ceketinin cebine attı. Derin bir nefes verdi. "Üzücü bir akşam..." Oturduğu yerden yavaşça kalktı.

Adımlarım geriledi. Sadece ikimiz vardık. Oysa arkasında hep o olurdu. Ona bakardı, güvenle dolardım. *Yaşayacaksın, diren* demişti en büyük acılarımın arasında. Bu sözüne yıllarca tutunmuştum. Sesi değil de bedeni geldiğinde konuşmamıştı ama gölgesi dahi güvendi. İhtiyacım vardı. *Adriel'in yanı güvenli* demişti ama o yokken hiçbir yer güvenli değildi. Neredeydi?

"Kaçma." dedi Kenan. "Kaçma Ahuzar. Benden kaçman imkansız, biliyorsun."

Dönen başıma rağmen öfke şiddetle içimde patladı. Hiçbir zaman kaçmamıştım. Şimdi neden ayaklarım geri gidiyordu ki? İzin vermedim. İki adım gerileyen adımlarımı durdurdum. Nefret dolu bakışlarımın hedefi yine oydu.

Güldü bu hareketime. "Aynen öyle." dedi. "Her zamanki Ahuzar ol, kaçma."

Dişlerimi sıktım. Bunun etkisi ile çenem ve yüzüm titredi. Nefretimin boyutu hacmimden fazlaydı. "Sana *bana ne yaptın*dedim!"

Adımları yavaşladı. Aramızda iki adım kalmıştı. Ellerini pantolonunun iki cebine atarken öyle sakindi ki; sözde bu gece yıkılmıştı ama asla umurunda değil gibiydi. Yarımca güldü. "Başımın belada olduğunu düşünüyorsun değil mi?" Güldü. "Ne dedi Adriel? *Kralşan yıkılıyor* falan mı?" Güldü. "Ne büyük aptallık. Sözde yanıma ajan olarak girmişler ama beni hiç de tanımamışlar. Her zaman yedek bir planım olduğunu unutmuş gibiler."

Öfkeli bakışlarla cevap verdim.

Gülüşü büyüdü. "Oysa sen beni çok iyi tanırsın. Değil mi sevgilim?"

Aynı bakışım sürüyordu. Nefret, öfke ve kin. Bu ifadem onu her zaman tatmin ederdi ama bu gece etmedi.

"Bakma öyle." dedi yalandan bir üzüntü ile. "Beni üzüyorsun." Aynı bakışı sürdürdüğümde derin bir nefes verdi. "Tamam, sana en başından her şeyi anlatacağım. Bunu hak ediyorsun bebeğim..." Bir adım daha yaklaştı. "Bir konuda hep haklıydın. Yıllar önce, seninle ilk

karşılaştığımızda peşine takılmamın sebebi annendi. Onu gerçeği ile rahatsız etmek istedim. Sonra fark ettim ki umurunda bile değilsiniz." Elini omuzlarıma dökülen saçlarıma uzattı. "Ama seninle olmak çok eğlenceliydi. Bağımlılık gibiydin. Bırakamadım. Öfken öyle hoş ki..."

Elini geri iteledim. Umursamadan dudaklarını dişledi. "Şu an da bunu kaybedeceğim için çok üzgünüm..." diyen sesi kendi kendine mırıldanır gibiydi.

Cevap vermeden bakmam hoşuna gitmemişti. "Neden sessizsin? Böyle olman hoş değil." Yüzünü ekşitirken eli alnıma uzandı. Sızlayan yarama dokunmaya meyletti. "Çok mu acıyor? Özür dilerim bebeğim ama seni almak için mecburdum."

Yine elini geri iteledim. "Dokunma!" Midemdeki bulantı dayanılmazdı.

Gülerek geriledi. "Ha şöyle. Kendine gel biraz. Neyse, eşsiz hikayemize devam ediyorum. Sonra mucizevi bir şekilde yollarımız Beyrut'ta denk düştü. İnan orada olduğunu asla bilmiyordum. Büyük bir toplantı için oradaydım." Ellerini iki yana açtı. "Devasa bir kurul. Hayal ettiğinin de ötesinde bir güç Ahuzar..."

Güç arzusu gözünü döndürmüş gibiydi. Ondan hiçbir zaman korkmazdım ama bu hali tüylerimin diken diken olmasına neden olmuştu. İhtiras ile yanıyordu göz bebekleri. Kana doymamış gibiydi. Ne kadar kan dökerse döksün yetinmeyecek, bir o kadarını da içecek bir haldeydi.

"Ve o kurula ben girdim." diye devam etti. "Dünyanın en güçlülerini bir araya toplayan bir topluluğa giren ilk Türk mafya lideriyim." Parmakları kendini işaret etti. "Ben başardım Ahuzar." Bütün dünya ayaklarının altındaymış gibi

bir ego ile doluydu. Oysa başardığı tek şey boğazına kadar battığı bir kan gölü oluşturmaktı.

"Bu kurul nasıl bir güç biliyor musun bebeğim?" Dudaklarını dişlerken gözleri kısa bir an için kapandı. Başı geri düştü. "Devasa... Aklının ve idrakinin alabileceğinden de ötede. Bak, bütün ülke ayaklarımın altında." Yeniden bana baktı. "Ben en zirvedeyim. *Öl* dediğim ölür, *yaşa* dediğim yaşar."

Gözlerindeki hırsa kelimelere dökebileceğimden daha fazlaydı. Ona bir *canavar* demek bile yetersizdi. *Şeytanın ta kendisiydi.*

"Ama bunun bir bedeli var." diye devam etti. Parmağını kaldırdı. "Kurul seçtiği lidere büyük bir silahı sakladıkları yerin koordinatlarını ve şifresini verir. Seçilen lider o şifreyi ve koordinatları beş yıl korumalıdır." Dudak büzdü. "Çok sikten bir kural ama işte..." Göz devirdi. "Saçma şeyler işte. Neyse, seni bu detaylarla boğmayacağım. Kurul o gün Beyrut'ta toplanmıştı. Şifre bana verildiğinde liman patladı ve bam!" Gözlerini büyültmüştü. "Şifre öylece elimde kaldı. Duydum ki sen ağır yaralanmışsın. Şifreyi de bir yere saklamam gerekiyordu. Ben de düşündüm ki; neden sen olmayasın?"

Hayret dolu bir nida döküldü dudaklarımdan. Neden bendim peki? Bu kadar mı ucuzdu hayatım? Gözlerimden geçen hayal kırıklığı ona değil, hayataydı. Bu zaman kadar hiçbir şeyi çok istememiştim. Azla yetinir şükrederdim. Hayal kurarken bile çoğa kaçmazdım. Pazarda dipte kalan ezik sebze ve meyveleri ben alır, sağlamları alırsam başkasının hakkını yer miyim diye ar ederdim. Ben bu hayatı küçücük yaşamıştım. Şimdi bu kadar büyük bir bedel niyeydi?

"Orada aynı anda olmamızın başka izahı yoktu Ahuzar." dedi. Birkaç adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. "Sen

benim için gönderildin. O gün şifreyi saklamam için sen bana geldin."

Elleri yüzüme uzanıp yanaklarımı kavradı. Avuçlarının içine hapsetti. Şaşkınlık dolu bir öfke ile bakıyordum yüzüne. "Dokunma!" diye uzaklaşmaya çalıştım ama elleri öyle sıkıydı ki bırakmadı.

"Sen bir amaç için oradaydın. Anlıyor musun? Sen benim yaşamam için oradaydın!"

Bütün gücümle göğsüne bir yumruk atarak gerilettim. Kısa bir an o da ben de sessiz kaldık. Benim göğsüm sinirle onunki ise heyecanla inip kalkıyordu. Öfkeli olmam lazımdı ama değildim. Anlamsızca kırgındım. Can yakıcıydı. Öfkemin gözümü kör etmesini tercih ederdim oysa.

"Gerçekten dövmeme mi sakladın?" diye sordum en sonunda. Söylediğim cümle ağırdı. Ben dahi inanmakta güçlük çekiyordum. İçimdeki saçma kırgınlık sesime de yansımak istemişti ama engel olmuştum. Hâlâ Ahuzar'dım. Cayır cayır yanmama rağmen ifadem ve sesim buz gibiydi.

Güldü. Hayatımı bir kumar masasının ortasına atmamış gibi büyük bir keyifle güldü. "Zekice değil mi? Kimse çözemez sanıyordum ama yanılmışım." Sırtını masaya yaslarken bir eli alnını sıkıntı ile kaşıdı. "Şu an canım o kadar sıkkın ki..." Bunu kendi kendine söylemiş gibiydi. Birkaç saniye sonra zifiri karanlık gözlerin hedefi yine bendim. Belindeki silahı çıkardı. Arkasını dönüp masanın üzerine bıraktı. "Fiko salağı Yakup Öz'e kurulu ötmüş. Bizim şu kurulun kritik üç kuralı vardır." Parmağını kaldırdı. "Birinci kural: kurul gizli kalmalı." Diğer parmağını da kaldırdı. "İkinci kural: verilen şifre saklanmalı." Diğer parmağını da kaldırdı. "Üçüncü kural: ihanetin bedeli olarak sunulan kefil ihanet eden tarafından öldürülmeli."

Bakışlarım silah ve onun arasında gidip geldi. O ise yavaşça yeniden silaha uzandı. "Ve şöyle bir durum var Ahuzar." dedi sıkıntılı bir sesle. "Benim olası ihanetimin bedeli olarak sunduğum kefil de sensin bebeğim..."

Adriel'den duymuştum gerçeği ama ondan duymak yine ağır geldi. Bu kadar kolay mıydı hayatımı bir kumar masasına atmak? Kimdi Ahuzar? Neydi? Annem yüzünden bu kapanda olmak bile bu kadar canımı yakmamıştı. *Bu savaştan canlı çıkaracağım tek kişi sensin* demişti ama yapamazdı. Gerçek ağırdı. Bu savaşta ölmesi gereken tek kişi bendim.

"Şimdi..." dedi daha sert bir sesle. Bir eli silahı yeniden kavradı. "Kurul ihanetin bedelini istiyor. Son bir şansım var Ahuzar. Onlara istediği kefili sunmazsam her şeyimi alırlar. Anlıyorsun değil mi?" Silahının ucu kameraya döndü. "Seni kendi ellerimle öldürmeli ve bunu onlara kanıtlamalıyım. Sonra da bedenini onlara götürüp şifreyi teslim etmeliyim. Gerçekten anlıyorsun değil mi?"

Bu ürpermekten de öte bir histi. Korkmam lazımdı ama korkmadım. Kaçmam lazımdı ama kaçamadım. Hissettiğim tek şey derin bir belirsizlikti. Bunca zaman çaresizce elinden kurtulacak gücü aramıştım. En büyük umuduma bile *eğer onu yok edecek şey bensem hiç düşünme, üzerime bas geç* demiştim. Sonunda o ölecekse kendi kafama sıkardım. Tüm bunları alelade söylememiştim. Ama gerçekleşeceğini de düşünmemiştim. Sözden de öteye geçirip kabullenmek acıydı.

Acı bir kabulleniş çöktü üzerime. Derin bir hissizlik duvarına çarpmak gibiydi. "O yüzden tedavim boyunca başımda bekledin..." diye mırıldandım.

Yalandan bir üzüntü ile başını aşağı yukarı salladı. "Ölmek için çok gençtin bebeğim. Hem dediğim gibi. Bizim

hayatlarımız o andan sonra birbirine bağlıydı."

Farkındalık artıyordu. "O yüzden Yakup Öz'den korudun..."

Dudağının kenarında şeytani bir gülüş belirdi. Silahı yeniden masanın üzerine bıraktı. "Senin benim iradem dışında ölmen demek; benim de ölmem demek Ahuzar. Tekrar ediyorum. Hayatlarımız birbirine bağlı." Bakışlarında siyahtan daha karanlık bir renk belirdi. Oysa en karanlık renk siyah sanırdım. Hayır, en karanlık onun gözleriydi. "Seni sadece ben öldürebilirim. Hayatımın kefili sensin Ahuzar. Kurduğum imparatorluğu ayakta tutan sensin. Şimdi sen ölmezsen ben ölürüm..."

Ben ayakta durabilecek gibi değildim ama. Gerçek öyle ağırdı ki sendeledim. Nefesimi zorla toparladım. Ahuzar âh edip inlemeyen değildi. Ahuzar ateşler üzerinde yürüyen de değildi. Ahuzar değersiz bir hayat parçasıydı. Bir paravandı. Eninde sonunda ölecek değil, en nihayetinde ölecek olandı. Ahuzar aslında kocaman bir hiçti.

Ağlamam lazımdı ama ağlayamadım. O düştü aklıma. Timur: şunca yıllık ömrümde tek kalp çarpıntım. Biricik: bütün sevgim. Kadife: kalbim... Hepsini bu cehennemden çıkaracak olan şey benim ölmem miydi? İçine düştüğüm, yıllarca çıkmak için çırpındığım kapanın tek çıkışı o kapanı kendi kanıma bulamam mıydı? Aylarca *sen benim tek umudumsun*diye onu da bu batağa çekmiştim. Asıl onu kurtaracak olan ben miydim?

Derin bir hüzün hissettim göğsümde. Ağlayabilsem ağlardım ama öfke ateşi izin vermedi. Genzimin bu öfke ateşi ile sızlamaya başladığını hissettiğim bir anda dışarıdan art arda silah sesleri yükseldi. Kenan'ın bakışları birkaç saniye için alanın kapı girişine döndü. Kaşları çatıldı. Silah sesleri arttı. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Silah değil de bir

patlama sesi duyulduğunda irkilmedim bile. Oysa ani sesler beni hep korkuturdu.

Daha korkunç gerçeklerimin olduğunu bilmeden hemen önce...

Ben değil ama Kenan bocalamıştı. Arkasını bana dönüp kapıya doğru bir adım attığında bunun son şansım olduğunun farkındaydım. Dışardan birkaç adamın çığlık sesi yükseldi. Yine art arda silahlar patladı. Bir şeyler düşüyor ya da alanın duvarlarına vuruluyor gibiydi. Ama asıl darbe kapıdan değil, alanın çatı kısmından geldi. Demir çatı üzerimize yıkılmak ister gibi sallandı. Biri ya da birileri üzerinde koşuyor gibiydi. Kenan'ın bakışları tavana kalkmıştı. Kaşları çatık bir şekilde sorguluyordu.

"Dışarıdakiler!" diye bağırdı.

Kimseden ses gelmedi. Geldiyse de duyulmadı zira çatıdan gelen sesler son noktadaydı. Bütün alan başımıza yıkılacak gibiydi. Çatının sağ köşesine ağır bir darbe aldığını gördüm. Tozlar ve topraklar yere düşüyor, ses artıyordu.

Kenan o yöne doğru bir adım daha attı. "Dışarıdakiler!" diyen sesi bu defa öfke ve sinir doluydu. Saatlerdir her zamanki kontrollü halinde görünmeye çalışıyordu ama aslında ilk defa bu kadar zordaydı. Bu her halinden belli oluyordu. Katilimi tanıyordum.

Bulanan mideme ve dönen başıma rağmen son bir cesaret buldum kendimde. Geri dönüp silahını masa üzerinden almak isteyen Kenan'dan önce davrandım. Koşarak o yöne ilerledim ama Kenan ne yapacağımı anlamıştı. Yakın olan oydu. Hızlı davrandı. Silahı benden önce kavradı. Alıp üç adım geriledi.

"Yavaş!" dedi harfleri uzatarak. "O kadar da uzun boyu değil sevgilim!"

Öfke son noktadaydı. "Seni geberteceğim!" diye soludum. "Hayatımı mahvettin!" Büyük bir nefret patlıyordu içimde. "Hayatımı mahvettin!" Her şey son noktadaydı. Masanın önündeki sandalyelerden birini kavrayıp ona savurdum. Yana çekilerek kurtuldu ama kurduğu kamera düzeni yerle bir olmuştu.

Oysa silahı elime geçirdiğim an ona değil kendime sıkacaktım. Onun ölmesi sağlayacak olan buysa şu an tereddüt etmezdim. Elimi onun kanına değil, kendi kanıma bulardım. Kalbime sıkar, ölür giderdim. Kurul denen şey de onu öldürür bu savaşı bitirirdim. Yok olmam tek çözümse olurdum. Silinip giderdim.

Olmadı ama. Silahı uzaklaştırdı. Son şansım da uçup gitti. Çatının köşesinde bir darbe daha indi. Toz ve toprak içerisinde tahta parçalarından büyük bir parça yere düştü.

Kenan bir daha, "Dışarıdakiler!" diye bağırdı ama bu defa sesi son derece yüksekti. Alnının ortasında bir damar şiddetle atıyordu.

Aynı dakikalarda ise onu gördüm. Timur, Tulpar, Timur Tönge, o... Umudum, mucizem, kalbim, ilk kalp çarpıntım ve heyecanım...

Her zamanki heybeti içinde çatının delinen kısmından aşağıya bir hışımla atlamıştı. Atladığı bölgede demir tırabzanlar vardı. Zorlanmadan iki ayağının üzerine düşerken yine zerre düşünmeden iki eliyle kavradığı silahını aşağıya, Kenan'a ve bana doğru kaldırdı. Yüzünde ilk defa gördüğüm bir ifade vardı. Sol yanağını ve ellerini kanlar kaplamıştı. Silahın kabzasından yere damlayan kan taneleri bu noktadan dahi netti. Bir savaştan çıkmış gibiydi. Az önce

dışarıdan gelen seslerin nedeni o olmalıydı. Hatta kesinlikle oydu.

Hayatımın sonunda bile onu gördüğüm anda göğüs kafesimdeki ağırlığın hafiflediğini hissetmem mucizeden başka bir şey olamazdı. Derin bir nefesi dakikalar sonra dudaklarımdan bıraktım. Canım yanıyordu. Öğrendiğim her şey ağırdı. Her yükün altından kalkarım sanıyordum ama bu hacmimden fazlaydı. Hayatım bir kumar masasının üzerine zerre düşünülmeden bırakılmıştı.

Anne olacak kadın yüzünden hayatımın değersiz olduğunu ezberleyerek büyümüştüm. Bu gerçeği yok saymak için direnmiştim. Öfke kusmuş, dikenlere bürünmüştüm. Varlığımı bir şekilde belli etmek için diken olup batmayı seçmiştim. Bir tek o sakladığım beni görmüştü. Öfkemden kaçmamıştı. *Yanması gerekiyorsa yak* demiş, olduğum gibi kabul etmişti. Canım acıdı diye can yakmıştı. Öfkem kızgın bir demirdi ama başımı okşadığınız an erirdim. Kendi dibime bükülürdüm. Kimse anlamadı. Bir o anladı.

Ama şu an gözlerine bakarken yine canım yanıyordu. Acı bir kabulleniş daha üzerime çöktü. Benim bir hayatım yoktu. Aslında Ahuzar hiç yoktu. Ahu..? Ahu olarak yaşayamaz mıydım? Onun bir şansı olamaz mıydı?

"Tulpar!" diye bağırdı Kenan onu gördüğü anda.

Burnundan solur gibiydi. Silahını ve bakışlarını Kenan'dan çekmeden köşedeki demir merdivenlere ilerledi.

"Neden kapıdan gelmedin?" dedi Kenan alay eder gibi.

"Kapında kurduğun ordunun ceset yığını var!" diyen sesi vahşilik doluydu.

Herkesi, her şeyi parçalayacak gibiydi. Merdivenleri bitirip bizimle aynı zemine geldi. Silahını Kenan'dan bir an bile çekmeden ilerliyordu. Bakışlarını ise arkasında kalan bana asla değdirmiyordu. Gözlerimiz değdiği an yüzündeki ifade silinecek gibiydi. Bundan korkuyor olmalıydı.

Kenan buna gülmemişti. Ona dönen silaha şaşırmamıştı ama bakışlarında beliren yalandan bir üzüntü vardı. "Tek mi geldin? Nerede arkandakiler?"

Cevap vermedi. Parmaklarından birkaç damla daha kan yere süzülürken bir adım daha attı. Dişlerini sıkıyordu. Kasılan çenesinden belliydi. Bu gece son olmalıydı. Savaş bitmeliydi. Aylarca o beni kurtaracak sanmıştım. Büyük yanılgıydı. Asıl onu kurtaracak olan bendim. Derin bir acı ve keder duymam lazımdı ama olmadı. Ağır bir hüzün vardı üzerimde; yaşayamadığım her şeye ve onun şu kısa sürede yaşattığı her şeye.

"Bu arada gerçek adın ne?" derken Kenan da silahını ağır ağır Timur'a doğru kaldırmıştı. "Öğrenmek için çok uğraştım ama seni sır gibi saklıyorlar. Herkes için kıymetli olmalısın." Gözünü ondan ayırdığı an acımayacağını biliyordu. "Tulpar da hainmiş, biliyor musun hayatım?" deyişi arkasında kalan banaydı. "Gerçi Fiko'ya inanmadım ama dediği her şey çıktı. İkinizin iş birliği içinde olduğunu söylemişti. Doğru mu gerçekten?"

Cevap vermedim. Onu izlemekle meşguldüm. Bu sırrı çözenin o olduğunu söylemişlerdi. Üzgün müydü? Benim içimde ona karşı dizginleyemediğim bir sevgi vardı. Kimine göre aşk, bana göre mucizeydi. O da öyle hisseder miydi? Şu anda sadece bunu bilmek istedim. Ölümüm Biricik ve Defne dışında kimseyi üzmezdi. O üzülür müydü?

"Sessizliğe bakılırsa doğru..." dedi Kenan. "Yazık oldu. Ahuzar neyse de sana gerçekten güvenmiştim Tulpar."

Çenesi kasıldı. "Sana en önemli savaş kuralından bahsedeyim Kralşan." Sesinde de en az gözleri kadar ağır bir nefret vardı. "Asla kimseye güvenme."

Kenan'ın ifadesi keskinleşti. İkisi de silahlarını birbirine çekmişken aralarında beliren nefret ve düşmanlık hissi fark edilmeyecek gibi değildi. "Beni yıkamazsınız!" dedi Kenan. "Ben Kenan Kralşan'ım. Asla yenilmem."

"Henüz seninle tam anlamı ile tanışmadık." dedi Timur ağır ağır. "Sadece sen kendini tanıttın. Ben değil." Silahını sıkıca kavramışken bir adım daha attı.

Kenan'ın dudaklarında keyifli bir gülüş belirdi. "Kimsin bilmiyorum ama dostum olarak kalmaya devam etmeni isterdim. Güçlü olanı gördün. Benim yanımda kalmalıydın. Düşmanım olman..." Başını iki yana salladı. "Büyük aptallık."

Hesaplaşıyor gibiydiler. Öfkeli gözlerini birbirlerinden koparmıyorlardı. Kimin silahı önce çekeceğinin yarışındaydılar. İkisi de aynı anda ateşleyebilirdi. Biri sıktığı an diğeri asla geri kalmazdı. Aniden kapılar açılıp dört takım elbiseli adam ellerinde silahlar ile içeri girdi. Yaralıydılar ama durmadılar. Onlar Timur'un etrafını sarmak için koşarken daha fazla sabit durmadım.

Beyrut'taki bomba yeniden patladı. Zihnim boşluğa yuvarlandı. Öleceksem ona bir yaşam şansı sunarak ölürdüm. Kralşan'a *seni elimi kana bulamadan öldüreceğim* demiştim. Öyle yapacaktım. Elimi değil her zerremi kana bulayacaktım. Silahların hedefi oydu. İzin vermedim. Madem bu savaş ben ölünce bitecekti; ben de görevimi yapacaktım.

Kapıdan gelen adamlar silahlarını aniden ateşlemeye başladığında kaçmadım. Adımlarım benden bağımsızca ilerledi. Her şey yine aniden oldu. Bomba aniden patladı. O aniden geldi. Dudakları aniden dudaklarımı buldu. Ruhu ruhuma değdi. Silah seslerine siren sesleri karıştı.

"Abi, polis geliyo-!" dedi adamlardan biri. Gerisi gelmedi. Timur adamı tek kurşunla alnından vurdu. Adam kapının önüne yığılırken diğer gelene de bir kurşun sıktı. O da kapının önüne düştü. Hiç tereddüt etmiyor, kurşunlar ona gelmeyecekmiş gibi dimdik duruyordu.

Kalan iki kişi de Timur'a doğru ateş etti. Aynı anda sıkılan o kadar çok kurşun vardı ki; hangisi kimden geldi göremedim. Timur onları da tek bir kurşunla yere devirdiğinde önce Kenan'ın panikleyen yüzünü gördüm. Sonra ise Timur ile aynı anda yine birbirlerine doğrulttukları silahları. Büyük bir nefreti aynı anda kustular. İkisi de tetiğe aynı anda bastı. Büyük alanda iki ayrı ilahtan çıkan kurşunların sesi yankılandı.

Timur'un silahından çıkan kurşun Kralşan'ın omuzuna geldi. Sendeleyerek geriledi. Ama Kenan'ın silahından çıkan kurşun Timur'a gelmedi. İzin vermedim. Hep o benim hayatım için kendi gövdesini siper edip önümde durmuştu. Bu sefer ben onunla şeytan arasındaki duvar oldum. Şeytanın attığı kurşun aniden önüne atladığım bedenime saplandı. Gülden akan kan bu defa sadece bülbülün kanadına değmedi. Bülbül baştan ayağa kana bulandı.

Derin bir hissizlik olur sanmıştım ama olmadı. Kulaklarıma ağır bir uğultu doldu. Dipsiz bir uçurumdan düşer gibi bedenim boşlukta sallandı. Tam da rüyamdaki gibiydi her şey. *Kan kırmızı.* Karnımdaki ince sızı ağır ağır kendini belli etmeye başladığında kulaklarımdaki uğultu büyüdü.

Gerileyen adımlarım arkamda kalan heybetli bedenine çarptı. Karşımda ise o vardı. Kenan Kralşan.

Bunu o da beklemiyor olmalıydı. Gözlerinde beliren ifade bu defa karanlık değil şaşkınlıktı. Eli yara alan sol omuzundayken adımları geriledi. Siren sesleri artıyor, kulaklarımdaki uğultuya karışıyordu. Silahını bir kere daha bana kaldırdığını gördüm. Ama sıkmayı beceremedi. Adımları acele ile yalpalayarak geriledi. Artan siren seslerinden ve yakalanmaktan korkuyordu.

"Ahu!" dedi Timur'un sesi. Uğultu denizinin içinde seçebildiğim en net sesti. Çünkü seslenmiyordu, bağırıyordu.

Kenan bana doğrulttuğu silahı sıkamadı ama arkamda kalan bedenin bir kolunu bana dolarken ona art arda kurşunlarını sıktığını gördüm. Bir kurşun daha Kenan'ın bacağına isabet etti. Sendeledi ama durmadı, düşmedi. Bacağını tutarak koşmaya devam etti. Görüntü bulanıklaşıyordu. Daha fazla ayakta duramadım. Sırtımı yasladığım, bedenimi tutan kuvvetin dahi beni taşıyamayacağını hissediyordum.

Ve düştüm.

Beni bırakıp Kenan'ın peşinden gideceğini sandım ama yapmadı. Yere düşen bedenimin soğuk zemine değmesine izin vermedi. O da benimle birlikte yere çöktü. Başım kolunun üzerindeydi. Sıkıca göğsüne çekti. Ona baktım. Çenesindeki gamzeye, keskin kahvelerine ve güven veren kokusuna. O ise art arda Kenan'ın kaçtığı yöne sıkmaya devam etti. Son kurşununa kadar sıktı. Artık kurşun kalmadığında dudaklarından bir küfür döküldü ama duyamadım. Seçemiyordum.

"Siktir!" diyerek elindeki boş silahı yana savurdu.

Ve saatler sonra gözleri gözlerime değdi. Derin bir nefes aldım. Göğsüme aldığım nefesin acısı battı. Karnımdaki acı büyüyordu. Keskin kahvelerdeki vahşiliklerin bana bakarken dağıldığını gördüm. Yerine çaresiz bir ifade kuruldu. İçimi acıtmıştı bu ifade. "Ahu..." dedi. Bu ses de canımı yakmıştı. Eli yüzüme uzandı. Büyük elleri yine şefkatle yüzümde gezindi. "Ahu..." Ellerindeki kanın yüzüme değen ılıklığını hissettim. O da bunu görmüş gibi elini hızla yanağımdan geri çekti. Bir eline baktı, bir yüzüme. Başı çaresizce sola büküldü.

Şakağıma doğru ağır bir yaş süzüldü. Kenan, *seni öldürmem ve bunu kanıtlamam lazım* demişti. Öldürmüştü ama kanıtlayamazdı. *Şifre sende, bedenini onlara vermem lazım* demişti. Bedenim en güvenli kollardaydı. Beni onlara veremezdi. Burası ölmek için en güvenli yerdi. Artık ölsem bile beni buradan kimse alamazdı. Biliyordum. Bırakmazdı. Yaşadığını hissettiren bir ölüm, yaşamadığını hissettiğin bir hayattan daha iyiydi belki de. Belki de hayatım hep belkiler üzerine kuruluydu. Belki de bir hayatım hiç yoktu.

Ama şu an onun gözlerine bakarken hissettim. Yaşadığımı, ölümü, kalbimi hissettim. Gözlerinden büyük bir sevgi parçası kopup yüreğime çarptı. Canı yanıyordu. Soruma bilmeden yanıt veriyordu. Ölürsem üzülür gibiydi...

Çaresiz bir ışık vardı keskin kahvelerde. "Yapma bana bunu! Yapma bana bunu! Ne olur!" dediğini duydum.

"Sana can borcumu..." diyebildim zorla. "Ödedim..."

İlk böyle başlamamış mıydık? *Sana bir can borcum var, ne olursa olsun ödeyeceğim* demiştim. Ödüyordum. Kralşan için artık sondu. Bu geceden sonra bütün polis peşinde olacaktı. Polis değilse bile anlattığı kurul denen şey peşini bırakmayacaktı. *Daha kutsî bir amaç için hayattasın* der

dururdu. O zaman ölümüm de öyle olmalıydı. Öldüğümde Kralşan değil, o yaşamalıydı.

Ama o bunu kabul etmedi. Başını hızla iki yana salladı. "Bana can borcunu ödemek istiyorsan yaşa!" diye soludu. Kollarını bacaklarıma ve sırtıma doladı. Bedenimi hızla yerden kaldırdı. O gün de böyle yapmıştı. Bütün kemiklerim kırılmıştı ama o taşırken hiçbir yerim acımamıştı. Yine öyle oldu. Acı tarifsizdi ama hissizlik büyüyordu. Canım acımadı. Acıdıysa dahi hissetmedim. Başımı göğsüne yasladım. Kokusuna saklandım. Ahu oldum. Küçücük kaldım. "Ölürsen ölürüm Ahu..." diyen sesini duydum. Yine çaresiz gibiydi. "Yalvarırım bana bunu yapma." Hızla ilerlerken saçlarıma derin bir öpücük bıraktı. "Canın canım... Canın canım... Yalvarırım sen de bana bunu yapma!"

Gerisini seçemedim. Kollarında huzur ve güven vardı. Karanlık alandan çıktığımızı fark ettim. Dışarısı savaş alanı gibiydi. Siyah bir araba patlamış, yanıyordu. Ateş gecenin içinde parlıyor, etrafı saran cesetleri belli belirsiz aydınlatıyordu. Birkaç dakika önce dışarıdan gelen seslerin kaynağı o olmalıydı. Saklandığım bu gövde.

Her yanı kana bulasam dahi bu savaştan canlı çıkaracağım tek kişi sensin demişti. Her yeri kana bulamıştı. Ama ben canlı hissetmiyordum. Koşarak ilerliyor gibiydi ama kolları öyle sıkı dolanmıştı ki; sarsılmıyordum. "Timur..." diye mırıldandım.

Alnıma derin bir öpücük bırakarak varlığını belli etti.

"Kardeşim..." dedim.

"Güvende." dedi. "İkiniz de iyi olacaksınız."

Yalandı belki ama inanmak istedim. Gözlerim ağır ağır kapanırken siren sesleri daha da yaklaşıyordu. Kendimi

deniz kokusuna bıraktım. Dev bir dalganın yüzüme vurup beni geri savurduğunu hissettim. Boşlukta yuvarlandım. Gerisi yoktu. Bu bir ölüm müydü bilmiyordum ama hissettiğim son şey kokusu ve saçlarımdaki nefesi oldu. Uykum hafifti. Her tehlikeye karşı hep tetikte olabilmek içindi bu alışkanlığım. Ama bu gövdede güven vardı. Ölsem dahi beni güvenle gömerdi. Biliyordum.

"Gül ek..." dediğimi duydum belli belirsiz. Mezarıma diyemedim. Gül oydu benim gözümde. Bir güle dilemiştim onu. Bir bülbül gibi bîçare bir şekilde öterek etrafında gezinmiştim. Dikenleri kanatlarıma batmıştı ama umursamamıştım. "Gül ek..." dediğimi duydum yeniden.

Sesim uğultuların arasında yitip gitti. Bülbülün kanatları artık paramparçaydı. Gülün dibine düştü. Ölümü yuttu, yaşamı kustu. Bir avuç yalan oldu. Sırlardan ibaret olan Ahuzar önce Ahu sonra ise bir avuç sır oldu.

******

Korkuyordu Timur. Acı çekiyordu Timur. Kalbi göğüs kafesine dar geliyor, nefes almakta ilk defa bu denli zorlanıyordu Timur.

Kucağındaki beden artık konuşmuyordu. Gözlerini açmıyor, ona bakmıyordu. Kolları güçsüzce yanlarına, başı Timur'un göğsünün üzerine düşmüştü. Yine o merdivenlerin başındaydı Timur. Biri daha aşağıya yuvarlanmış, kanlar içinde kollarına düşmüştü. Korku ilk defa her yerine bu denli dikenli teller ile batıyordu.

Kralşan kaçmıştı. Ama aldığı yaralar ağırdı. Kurula Ahu'yu sunamamıştı. Sunmaması için Ahu kendi canını öne atmıştı. Bir can daha o yaşasın diye kanlar içindeyken asıl katliam Timur'un göğsünün orta yerindeydi.

Arkasında bıraktığı kan gölünü umursamadan arabaya ilerledi. Kollarındaki bedeni dikkatle arka tarafa yerleştirdi. Yüzüne dolan saçları geri itmek istedi ama elleri kanlıydı. Yapamadı. Hızla üzerinden ceketini çıkardı. Ahu'nun karnından akan oluk gibi kanın üzerine bastırdı. "Ne olur yaşa..." diyen sesi çaresizlik doluydu. Bu sesi kendi dahi kendinde ilk defa duyuyordu. "Ne olur yaşa..."

Başı bir an için çaresizce önüne düştü ama zamanın da olmadığının farkındaydı. Mukbil, Kenan'ın ajanlarının olabileceğini söylemişti. Onu bir kere başkasına emanet etmişti. Artık asla gözünün önünden ayırmayacaktı. Başkasına emanet edemezdi. Bu savaşın ortasında bırakamazdı. Kendi yok olsa dahi onu buradan çıkaracaktı. Elleri geri çekilirken kapıyı hızla kapattı.

Sürücü koltuğuna geçtiğinde alnından ve yanağından süzülen kanları elinin tersi ile sildi. Yaklaşan siren seslerini umursamadan arabayı çalıştırıp tozu, toprağı ve savaşı umursamadan ilerledi. Polislerin içinde de Kralşan adamı olabilirdi. Mukbil dışında kimseye güvenemezdi.

Sevgin ölüm... dedi yıllardır susmayan lanetli ses. Sonra ise onun sesini duydu. Baba...

Ellerin kanlı... Lanetlisin sen... Seni yaşatmak isteyen herkes ölecek... Duydun mu beni? Seni seven herkes ölecek. Sen ölmediğin sürece elinin değdiği herkes ölecek.

Başı histerik bir hızla sola eğildi. Sesi susturmaya çalıştı ama yıllar sonra ilk defa bu denli net ve gürdü.

Onu da sen öldürdün... dedi aynı ses. *Anneni de sen öldürdün, ablanı da sen öldürdün. Onu da sen öldürdün.*

Bir eli direksiyondayken diğer elini hızla kulağına vurdu. Polis sirenlerini geride bırakmıştı. "Sus!" dedi hiddetle. Bir darbe daha indirdi kendi kulağına ve başına. "Sus! Sus! Sus!"

Susmadı.

Elinin değdiği her yer kan! Sen ölümden başka bir şey getirmezsin!

Dişlerini sıktı. Yaralı bir kurt gibi olduğu yerde inlerken aynadan arka koltukta kalan bedene baktı. Yıllardır sakladığı sevgisini ilk kez sunmuştu. Artık o da kanlar içindeydi. Nefesi boğazında düğüm olup kaldı. Ve Timur yıllar sonra ilk defa büyük bir hiddetle bağırdı. Hep sakindi. Ama bu defa elleri önündeki direksiyona art arda darbeler indirdi. Sesi hiç çıkmazdı. Ama bu defa boğazı patlayana kadar bağırdı. Öfke içinde kaynayan bir ateş değil; Karadeniz'in en coşkun fırtınasıydı. Ateş sönerdi. Ama dev bir dalgayı hiçbir kuvvet durduramazdı.

Telefonu çıkardı. Mukbil'in aradığını gördüğünde umursamadı. Bu mesele artık Mukbil'den çıkmıştı. Aramayı reddetti. 1 tuşuna uzun uzun bastı. *Başın gerçekten belaya girerse ara* demişti Teoman Doğu. Şu an bundan daha kritik bir durum göremiyordu. Arama tek seferde cevaplandı.

"Tönge." diyen sesi tanıyordu Timur. Bu aylar önce görüştüğü adamdı. Kızılgerdan Operasyonun lideri: Teoman Doğu. "Neredesin sen?"

Uzatmadan konuya girdi. "Kralşan'ı vurdum ama kaçtı."

"Duydum. *O bana canlı lazım* dedim. Ne yapıyorsun sen?" Sesinde keskin bir öfke vardı.

"*Yöntemlerine karışmam* dedin!" diye soludu Timur. "Dua et kafasına sıkmadım!"

Sıkıntılı bir nefes vermişti Teoman Doğu. "Kadın nerede?"

"Yanımda." dedi en net şekilde. Bakışları keskinleşti. "Ama amına koyduğumun Kralşan'ı onu vurdu!"

"Öldü mü?" diyen sesi titrekti. Herkesin son kozu Ahu'ydu. Biliyor, bunun için kalbi daha da acıyordu. O bir koz olmamalıydı. Hayatı böyle olmamalıydı!

"Asla!" dedi tek nefeste. "Yaşayacak. İçerideki Kralşan adamlarını bulun Teoman Bey! O zamana kadar siz de dahil kadını hiç kimseye vermiyorum! Anladınız mı beni? *Adriel'e güven* dediniz olanı gördük! Artık güvenliğinden emin olmadığım hiçbir yere onu bırakmam!"

Kısa bir sessizlik oldu. "Tam olarak bunu yap Tönge." dedi Teoman Doğu. Sesi oldukça kararlıydı. "Kadını sakla ve ben seni bulana kadar o yerden asla çıkma. Şu andan sonra elindeki o telefonu imha et. Gittiğin yeri bana dahi söyleme. Sadece Hayri Albay'a bildir. Elimizde kalan son koz o kadın. Eğer Kralşan'ı kaçırırsak o kadın için geri döneceğine eminim. Yaşamak için o kadına mecbur. Yoksa kurul denen şey peşini asla bırakmaz. Onu al ve bu şehirden çık. Sakla! Ve ben sizi bulana kadar sakın ortaya çıkma."

Elinin tersi ile gözüne dolan kanları sildi Timur. Bakışları aynadan arkasına takıldı. Git gide soluyordu Ahu'nun teni. "Ağır yaralı." dedi güçlü çıkarmaya çalıştığı bir sesle.

"Hayri'yi ara. Her şeyden haberi var. Seni güvenli bir alana yönlendirecek." dedi. "Ben yeni güvenli bir tim kurana kadar sakın hiçbirimizle iletişime geçme. Saklandığın yeri kimseye söyleme. Bu gece Türkiye'nin neresine gidersen git bütün kamera kayıtlarından silineceksin. Sen saklanana kadar kimsenin seni bulmasına izin vermeyeceğim. Benim bile. Kadını yaşat ve o sırtındaki dövmeyi bana gönder. O şifreye ihtiyacımız var."

Sessizce yutkundu Timur.

"Sana güveniyorum Tönge." dedi Teoman Doğu. "*Onu yerle bir edecek gücü elime ver* dedim. Hakkıyla verdin. Kralşan köşeye sıkıştı. Kaçsa bile saldıracak, eminim. Kadın hayatta olduğu sürece peşini bırakmaz. Onu bize o kadın getirecek."

"Yem olarak mı kullanacaksınız yani?" dediğinde kelimeler zehir gibi dudaklarından dökülmüştü ama onu tanımayan biri bunu bilemezdi.

Kralşan da yem olarak ortaya atmıştı. Şimdi de onlar mı yem olarak kullanacaktı? Göğsü sızlıyordu Timur'un. Yüreğini bağladığı can herkes için bu kadar değersiz miydi? Neden bütün taşlar onun üzerinden oynanmak zorundaydı? İlk defa derin bir bencillik hissediyordu. Saklamak, kendi ile beraber görünmez yapmak istiyordu. Yıllar sonra sadece tek bir dilek dilemişti. *Piyon ol* demişti. Değildi. Savaşın kendisiydi. Şimdi nasıl kurtaracaktı?

"Başka seçenek yok!" diye soludu Teoman Doğu. "O kadın artık vatan millet meselesi Tönge. Kralşan'ı kontrol edecek tek güç o! Dövmenin fotoğrafını bize gönder ve kadını sakla.

Kızılgerdan Operasyonunda son görevin bu. Kralşan sizi bulana kadar saklan!"

Yine sessizdi Timur.

"Son elim sensin Timur..." dedi Teoman Doğu. "Son kozum sensin. Görevi bu noktaya getiren sensin. Son noktayı koyan da sen ol. Artık Tulpar olarak değil, Üsteğmen Timur Tönge gibi savaş. Hiçbir yöntemine karışmıyorum. Sana benden tam yetki. İstersen bu işin sonunda bana Kralşan'ın cesedini getir, hiç fark etmez! Yeter ki o adamı bana getir!"

Arama bitti. Derin bir nefes vererek başını kısa bir an için öne eğdi Timur. Bakışları kolunda ki siyah bilekliğe takıldı. Her düğümünde Ahu'nun bir dişleği vardı ama o dahi artık kana bulanmıştı. Kafasını ve düşünceleri toparlayamıyordu ama vaktinin olmadığının farkındaydı. Arkaya bir kere daha baktı. Kalbi kan gölünün içindeydi. Camı açtı. Elindeki telefonu dışarı savurdu. Diğer cebinden yedek telefonu çıkardı. Ezbere bildiği Hayri Albayın numarasını tuşlayıp aradı. Saatten, geç olup olmadığından haberi yoktu. Umurunda da değildi. Arama üçüncü çalışta açıldı.

"Efendim." dedi Hayri Albay'ın güçlü ama bir o kadar da yaşlı sesi.

Timur'un içine düştüğü cehennem öyle derindi ki; geçmişinden tek bir ses duyması dahi kesik bir nefes vermesine neden olmuştu. Severdi Hayri Albay'ı ama her zamanki gibi belli etmezdi. Yıllarca komutanlığını yapmış, hiçbir askerini diğerinden ayırmamıştı. "Komutanım..." dedi sadece.

Sessizlik kısa sürdü. "Tönge."

Çok zorda kalırsan ara demişti. Bundan daha zoru yoktu Timur için. "Yardımınıza ihtiyacım var."

Şaşırmamıştı Hayri Albay. Teoman Doğu bahsetmiş olmalıydı. "Mesaj atacağım yere git." dedi sadece.

Arama bitti. Birkaç saniye sonra gelen mesaja doğru son sürat ilerledi Timur. Arkasında bıraktığı savaş alanı umurunda değildi. Bir ölümden daha sağ çıkamazdı. Gözleri sık sık arkaya takılıyordu. Kesik kesik nefesler alıp veriyordu Ahu. Bu bile yeterdi Timur'a. Hayattaydı. Yetinirdi.

Son sürat ilerlemeye devam ederken dakikalar sonra İstanbul'un dışı sayılabilecek bir alana, tenha bir mahalleye girdi. Adresteki binanın önünde durdu. Üç katlı apartmanın en alt katının ışıkları yıpranmış bir sarıyı andırır şekilde yanıyordu. Arabadan indi. Arka koltukta yatan bedene uzandı. Kucağına alıp sarmaladı. İnlemişti. Kendine daha çok çekip saçlarına derin bir öpücük daha bıraktı. Işığı yanan en alt kata ilerleyip kapıyı ayağı ile tekmeledi. Bekletmeden açıldı kapı. Orta yaşlarda, zayıf, çelimsiz bir adam çıktı. Yeşil tişörtü eskimiş, saçları dökülmüştü. Göz kapakları gözlerinin üzerine kapanmak üzereydi. Yarım bir şekilde açmıştı kapıyı.

"Kim gönderdi?" diyen sesi kısıktı.

"Kızılgerdan." dedi sadece.

Kapı tamamen açıldı. Adam kenarı çekildiğinde Timur içeri girdi. Bir ev beklemişti ama burası küçük bir hastane gibiydi. Üç ayrı odada sağlık ekipmanları vardı. "Beni takip et." dedi adam. Soldaki odaya ilerledi. Ortada hastane yeşili bir sedye, etrafında ekipmanlar ve sedyenin üzerinde büyük bir ışık vardı.

"Kadını sedyeye bırak."

Denileni yaptı Timur. Kucağındaki canı incitmemeye dikkat ederek sedyenin üzerine bıraktı. Her zaman kırmızı olan dudakları solmuş, göz altları morarmıştı. Çok sık gülmezdi.

Ama gülünce dudaklarının kenarlarında güller açardı. Öyle gelirdi Timur'a. Artık yüzünde hiçbir ifade yoktu. Alnından akan terlerin saçlarını yüzüne yapıştırdığını gördüğünde ellerindeki kana aldırmadan yüzündeki tutamları geri iteledi. Alnındaki teri avucuna sildi.

Karnındaki yaraya bakıyordu adam. Elini Ahu'nun alnından çekmeden izledi Timur. "Dua edelim organlara zarar vermemiş olsun." dedi adam. Geriledi. "Üzerindekileri çıkar." Arka kısımda kalan alana ilerledi. Timur'un elleri Ahu'nun yeşil gömleğine uzandı. Düğmeleri hızla açtı. Karnının sol köşesine denk gelen yarayı gördüğünde yine içi titredi ama sessiz kaldı. Her acı gibi bunu da yuttu. Üzerine adamın uzattığı yeşil örtüyü örttü. İncitmemeye çalışarak örtünün altından sütyenini de çıkardı.

Adam ameliyat için gerekli kıyafetleri giymiş bir şekilde sedyeye ilerledi. "Dışarıda bekle." dedi ama duymadı bile Timur. Bulunduğu noktadan bir adım dahi atmadı. Saniyeler geçti, dakikalar geçti, saatler geçti. Timur elini Ahu'nun alnından çekmedi. Alnında ki derin morluğu okşarken bedeninde ki yarayı nasıl kestiklerini izledi. İçinden çıkan kurşuna baktı. Şunca yıllık ömründe kalbine almaya niyetlendiği ilk canın acısını canlı canlı izledi. Akan kanlarını gördü. Sonra ise dikilen yarasını. Alnındaki terleri silip, saçını okşamaktan başka bir şey yapamadı. Ama elini bir saniye olsun üzerinden çekmedi.

Laneti bir kere daha gelip yanı başına kuruldu. İçindeki öfke yeniden kabuğuna çekildi. Yine dingin bir deniz oldu. Kendi acısıyla değil, hep sevdiklerinin acısı ile yoğuruldu. Bir gecede yeni bir Timur daha doğdu. Eski Timur yaşatmak için kaçardı. Ama o kaçmadı. Bu defa yaşatmak için kaldı. Kalbi elindeydi. Bırakamadı. Bir karar daha aldı. Laneti kıramıyorsa o da bu lanetle gömülürdü.

Saatler sonra ameliyat bitti. Bulunduğu noktadan bir an dahi kıpırdamayan Timur'a şaşkın bakışlarla bakıyordu adam. "Korkma, kadını öldürecek değilim."

Cevap vermedi. Bakışları boşlukta eli hâlâ Ahu'nun alnındaydı. Terlerini siliyor, saçlarını geri tarıyordu. Oysa ellerinde kan vardı. Saçlarına ve yüzüne bulaşmıştı. Ama artık her şey için çok geçti. Kan değdiği yerden en zor silinen izdi.

Adam, "Kurşun hayati organlara denk gelmemiş." derken gerilemişti. "Ama ne zaman uyanır bilmiyorum. Bekleyeceğiz. Git biraz dışarıda uyu. Sabaha ne olacağını göreceğiz."

"Sabahı bekleyemem." diyen Timur'un sesi her zamanki gibi netti. "Gitmemiz lazım."

"Bu halde gidemez."

Cevap vermedi. Sadece yandan en ters bakışı ile baktı.

"Kadın için diyorum." dedi adam. "Yarası ağır. Dinlenmeli."

Vakit yoktu. Burada hiçbir yer onun için güvenli değildi. Net bir cevap daha verdi. "İlaç ve pansuman malzemesi ver."

Adam kararlı olduğunu anlamıştı. Zorlamadı. Başını iki ayana sallayarak geriledi. "Bekle." diyerek odadan çıktı.

Elini saatler sonra destek aldığı alından çekti Timur. Üzerindeki mavi önlüğü çekip aldı. Üst çıplaklığına gözlerini değdirmedi. Kolundan kavrayıp bedenini hafifçe diğer yöne döndürdü. Sırtı ve büyük dövme artık tam karşısındaydı. Sedyenin önünde hafifçe eğildi. Hareketlenme etkisi ile Ahu'nun inlediğini fark ettiğinde omuzuna denk gelen kuşların üzerine minik bir öpücük bıraktı. Ağlamazdı Timur.

Şu yaşına kadar gözünden düşen son damla ablası içindi. İçinde büyük bir mezarlık vardı. Gözyaşlarını da oraya gömdü sanırdı ama kalbi sızladı. Genzine ağır bir sızı doldu. Yine ağlayamadı ama bu sızı dahi ömründe ilkti.

Dövmenin pusula kısmındaki rakam ve yazılara ilk gördüğünde de takılmış ama umursamamıştı. İhtişamlı bir dövmeydi. Büyüsüne kapılmıştı. Atın başı dik, kuşlar özgür, çiçekler güzeldi. Bir eli hala Ahu'yu omuzundan tutarken diğeri dövmeye uzandı. Parmak ucuyla gezindi üzerinde. Her yerinde yara izleri vardı. Rakamların üzerine geldiğinde ise genzindeki sızı büyüdü.

Ne yaptı sana Ahu, diyecek oldu. Yuttu. *Ne yapacağız şimdi,* diyecek oldu. Yuttu. Hepsini yine genzinde sessiz bir yumruk haline getirip yuttu.

Bilse o patlamanın olduğu gün onu şeytanın kollarına kendi eliyle bırakmazdı. Bilse... Bilse...

Cebinden telefonunu çıkardı. Dövmenin fotoğrafını çekti. Daha fazla bakamadı. Yine sırt üstü bıraktı. Köşedeki kanlar içinde kalan yeşil gömleğine değil, onun yanındaki kendi ceketine uzandı. Alıp çıplak göğsüne ve gövdesine kapattı. Bakışlarını ise bir saniye olsun yüzünden ayırmadı. Önce serumu aldı. Sonra ise yavaşça sedyeden kucakladı. Aynı saniyelerde adam içeri girmiş elinde tuttuğu bir poşet dolusu ilacı nasıl kullanacağından bahsediyordu.

Dinledi ama gözlerini adama asla değdirmedi. Kızardıklarına emindi. Acısını göstermezdi. Yüzünü kucağındaki bedenin saçlarına gömerek ilerledi. Tek bir şeyi tekrarladı.

Hâlâ hayatta. Hâlâ yaşıyor. Hâlâ seninle Timur.

İlk adam kapıyı açıp dışarı çıktı. Etrafı kontrol ettikten sonra ona çıkması için bir işaret verdi. Günün ağarmaya

başladığını o an fark etti Timur. Karanlığının uçlarını yakarak gelen kızıllıklar vardı. Çıkıp arabaya ilerledi. Ceketinin Ahu'nun gövdesinden ayrılmamasına dikkat ederek arka koltuğa yatırdı. Yeniden üzerini kapattı. Serumu el tutma kısmına sabitleyip geriledi.

Topuklu ayakkabılarının hala ayağında olduğunu o an fark etmişti. *Savaş zırhım* diyordu bunlar için. Artık ihtiyacı yoktu. Ayakkabıları usulca çıkardı Timur. Ayaklarının kırmızı izler ve şişlikler ile dolu olduğunu fark ettiğinde avuçları belli belirsiz kızarıklıklar üzerinde gezindi. Hafifçe ovuşturdu. Elinden gelen sadece buydu. Ayakkabıları arabaya almadı. Arabanın dışına bıraktı. Ağzına sıçacaktı belki ama umurunda değildi. Artık bu savaşta zırh kuşanmasına gerek yoktu. Timur her şeyiyle onun için savaşacaktı.

Kapıyı kapattığında adam yine karşısındaydı. Elindeki poşetleri uzattı. "Sık sık pansuman yap. Gerekli her şey burada. Ateşi çıkar-"

Poşeti elinden aldı Timur. Ne yapması gerektiğini biliyordu. "Eyvallah." dedi sadece.

Arabanın ön kısmına ilerlerken adamdan duyduğu bir ses onu duraksatmıştı. "Ona âşıksın."

Kapı koluna uzanan eli durdu. İfadeden yoksun bakışlarını adama çevirdi. Cevap vermeden baktı.

"Hayri bir görev için getirdiğini söylemişti ama sen bu kadına âşıksın. Hatta aşktan da öte. Sevdalanmışsın."

Hiçbirini inkar etmedi. "Yani?" dedi sadece. Sesi yorgundu ama omuzları hala dikti.

"*Sevdanın mayası delilikle yoğrulmuştur* derler." dedi. "Kara sevdaya düşenin gözü kararır; dağları bile delermiş." Başı

arabayı işaret etti. "İş bana kadar geldiğine göre kadının başı sağlam belada. Gücün yetecek mi sevdanı korumaya? Yoksa söyle Hayri'ye, başkasına versin görevi. Elinle gömme sevdiğini."

Timur'un sessizliği kısa sürdü. "Gücümüz yetmezse yolunda ölürüz." dedi en net şekilde. "O gömülürse biz de yanına gömülürüz." Arabanın kapağını açtı.

Adamın dudaklarında beliren yarım bir gülüş vardı. "Eyvallah." dedi sadece. "Dikkatli olun."

Cevap vermedi Timur. Sadece başını aşağı yukarı sallayarak arabaya bindi. Arkasına hiçbir zaman bakmamıştı. Yine bakmadı. Arabayı çalıştırıp gecenin kızıllığına doğru ilerledi. Geride bıraktığı bir çift topuklu ayakkabı oldu. *Bu gece gideceğin her yer silinecek* demişti Teoman Doğu. Gideceği sadece tek bir yer vardı. Sonra bu şehri terk edecekti. Hedefine ilerlerken ara sokaklardan geçti. Arabayı tenha bir köşeye bırakıp araçtan indi ama ilerlemedi. Ahu'nun baş kısmına denk gelen kapıyı açıp elini alnına koyup ateşine baktı. Yüzüne renk gelmeye, dudakları yeniden eski rengini almaya başlamıştı. Gerdanına kadar sıyrılan ceketini yeniden üzerine çekti. Alnına derin bir öpücük bıraktı.

Kimse ile konuşmaz, uzun uzun cümleler kurmazdı. Ama o Ahu'ydu. *Umudum* demişti ona. *Mucizem* demişti. Kalbini açmış, öfke ateşinin arasından taze bir gül sunmuştu. Acısına dokunmuş ama can yakmamış aksine yaşadığını hissettirmişti. Duymayacağını biliyordu ama bu defa susmadı. "Hemen geliyorum..." diye mırıldandı dudakları alnındayken.

Konuşan hep o olurdu ama bu defa cevap gelmedi. Geri çekildi. Dikkatlice kapıyı kapattı. Bakışları etraftayken ara sokaklarda ilerledi. Birkaç dakika sonra yeniden Cihan'ın

depoya benzer küçük evindeydi. Kapıyı sessizce vurdu. Duyulmayacağını düşünmüştü ama kapı anında açılmıştı.

"Abi!" diyen Cihan'ın sesi onu gördüğü için bir hayli mutlu çıkmıştı. Hatta bununla yetinmemiş, kollarını iki yana açarak karşısındaki adama sarılmıştı.

Geri itmedi Timur. Bakışları içeriye takıldı. Köşedeki eski koltuğun üzerine kıvrılmış, uyuyordu Biricik. Üzerine koyu kahve bir battaniye almıştı. Saçları dağınık, ifadesi solgundu. Sessiz bir tel daha koptu Timur'un içinden. Onu ablasından ayırmak zorundaydı. Yan yana olmaları demek daha büyük bir riskti. Sıkıca tutunulan bir eli bırakmak zorunda olmanın nasıl bir boşluğa neden olduğunu biliyor, yaşadığı acıyı yaşatmaktan kaçtıkça içine düşüyordu.

İlk defa tepki verdi. Bir eli Cihan'ın sırtına dolandı. Belli belirsiz sıvazladı. Bunu beklemeyen Cihan'dı. Yaslandığı gövdeden ayrıldı ama tutunduğu kolları bırakmadı. Bedenindeki kanlarda gezindi gözleri. Yüzünün bir yanı, boynu ve elleri kan içindeydi.

"Abi..." dedi titreyen bir sesle. "Ne oldu sana?"

Cevap vermedi. "Eve git." dedi. "Masanın üzerinde bir vazo, bir oje bir de üzerinde kanatlı bir at resmi olan kolye var. Bana getir."

Sorgulamadı Cihan. "Temiz kıyafet de getireyim mi abi?"

Başını aşağı yukarı sallayarak cevap verdi. "Fazladan iki tişört getir."

Onaylayarak koşar adım ilerledi Cihan. Timur'un bakışları yeniden Biricik'e takıldı. Adımları ağır ağır içeriye yöneldi. Başına gelene kadar durmadı. Çok benzemiyorlardı. Benzeyen tek yerleri yüz hatları ve yanaklarındaki çillerdi.

Duygusuz değildi Timur. Aksine içinde asla iyileşmeyen bir çocuk vardı. Sesini uzun zaman önce susturmuştu ama şu an Biricik'e bakan oydu.

O da ablasını kaybettiği günlerde bulduğu her köşede böyle kıvrılarak uyumuştu. *Tokum* demişti ama açtı. *Üşümüyorum*demişti ama üşüyordu. *Şimşekten korkmam* demişti ama korkuyordu. Parmak ucuyla Biricik'in üzerindeki battaniyeye uzanıp omuzlarını kapattı.

Ablanı sana getireceğim dedi içinden. *Özle ama hayatta olduğunu bil. Sana söz; onu sana getireceğim.*

İçini çekerek ağlamış, bu şekilde uyuyakalmış olmalıydı. Bir kere daha içini çekti. Timur'un omuzlarına örttüğü battaniyeye daha sıkı sarıldı. Dışarıdan yükselen ayak seslerini duyduğunda Timur'un adımları geriledi. Kapının tam önünde Cihan'la burun buruna geldi. Elinde küçük bir bavul, kolunun altında ise vazo vardı. Uzanıp ikisini de aldı. Bu vazo olmadan hiçbir yere gidemezdi.

"Ne oldu abi?" dedi Cihan hevesle. "İyi misin? Kız gece boyu konuşmadan ağladı. Ne oldu anlamadım. Sana bakmaya gelecektim ama *yanından ayrılma* dedin diye bırakmaya da koktum. Ne oldu Tulpar abi? Ha? Ne oldu?"

İleri birkaç adım atmıştı ki peşinden ayrılmayan Cihan yüzünden durdu. Bakışları önündeydi. Vazoyu bavulu tutan kolunun altına sıkıştırdı. Boşta kalan eliyle cebinden bir sigara çıkardı ve yaktı. Saatlerdir içmeye fırsat bulamamıştı. Aklına da gelmemişti ama şu an düşüncelerini bulandırması gereken bir andı.

"Kızı sakla." dedi. "Ben birilerini gönderene kadar sakın kimseye gösterme. Benden haber gelmedikçe de gelen kimseye inanma." Büyük bir dumanı havaya üfledi.

Bir adım atmıştı ki Cihan, "Tulpar abi." dediğinde duraksadı. Göz ucuyla baktı arkasında kalan Cihan'a.

"Tulpar değilim." dedi. "Timur Tönge'yim. Üsteğmen Timur Tönge."

Şaşırmamıştı Cihan. Bakışlarında ve ifadesinde değişen hiçbir şey yoktu. "Adının ve işinin bir önemi yok abi." Sesinde dolu dolu bir güven vardı. "Benim abimsin. Önüne gelen unvanın da bir önemi yok."

Sigarasından bir nefes daha üfledi Timur. Karşısındaki çocuğun yüreği göründüğünden daha büyüktü. En başından beri onu geri itemeyişinin sebebi de buydu.

Derin bir hüzün belirmişti Cihan'ın yüzünde. "Gidiyor musun abi?" dedi Timur'a doğru bir adım atıp. Yeniden önünde belirmişti.

Sigarasını dudaklarına götürürken başını ağır ağır aşağı yukarı salladı.

Cihan'ın yüzündeki hüzün artmıştı. "Geri geleceksin ama değil mi?"

"Bilmiyorum." dediğinde karşısındaki gencin bakışlarındaki titreyişi görmüştü Timur.

"Gelirsin abi." dedi Cihan hevesle. "Sana söz. Ne dersen yapacağım. Biricik'i de gözüm gibi saklayacağım." Gülümsemeye çalıştı. "Geldiğinde gurur duyacaksın benimle." Timur'un biten sigarasını hızla parmakları arasından aldı. Yere değil çöpe atacağını artık ezbere biliyordu Cihan. Birkaç adım geride kalan çöpe koştu. Atıp yeniden Timur'un karşısında dikildi. "Böyle bıraktığın yerde bekleyeceğim seni. Söz."

Bir kere daha sevgisini sunmaya korkuyordu Timur. Ölüm çıkmaz bir kapandı. Bütün kapıları ona çıkıyordu. Herkes ölüyor, bir Timur yaşıyordu. *Tepkisiz kal* dedi mantığı. Ama kalbi dayanamadı. İkisi arasında yine derin bir savaştayken elini Cihan'ın omuzuna uzattı. Bir abi gibi sıvazladı. Küçük bir sevgi göstergesiydi. Hepsini sunamadı.

Ama tek bir dokunuş Cihan'ın dudaklarının büzülmesine, yanağına doğru bir gözyaşının daha süzülmesine yetmişti. Kollarını hızla yeniden Timur'a doladı. "Gel, tamam mı abi?"

Bu yolun sonunun nereye gittiğini bilmiyordu Timur. Bir şeye emindi. Kalbi yaşarsa yaşardı. Kalbi yok olduğu an o da yitip gidecekti. Belli belirsiz sıvazladı Cihan'ın sırtını. Birkaç saniye boyunca göğsünde ağlamasına izin verdi. Daha gençti. Gözyaşları canlıydı. Bazen gözyaşları zamanla kururlardı. Geri ayrıldığında bakışları gözlerindeydi. Konuşmadı. Sadece bir kere daha omuzunu bir abi gibi sıvazlayıp Cihan'ın yanından geçip gitti.

Geride kalan Cihan yaşlı gözlerini koluna silerken burnunu çekiyor, yaşlarına yenisini ekliyordu. "Evini bozdurmayacağım." diye seslendi arkasından. "Gerekirse sen dönene kadar kirasını ben ödeyeceğim. Beni fazla borca sokmadan dön abi!"

Arkasında bakmadan ilerledi Timur. Dudaklarında buruk bir tebessüm belirmesini isterdi ama yorgundu. Şafak daha da kızıllaşmış, karanlık bir gecenin sabahı kan kırmızıya boyanarak aydınlanmıştı. Kızıl aydınlık bütün şehrin üzerine çökmeye başlamışken arabaya ilerledi. Bıraktığı noktadaydı. Elindekileri yan koltuğa bırakıp sürücü kısmına geçti. Bakışları ilk arkaya takıldı. Bıraktığı gibi derin bir uykudaydı Ahu. Lakin terlemişti. Geriye dönüp alnındaki ve yanağındaki terleri yine avuç içiyle sildi.

Acısını kendine almayı denedi. Bunu bütün kalbi ile diledi. Başaramadı. Yeniden önüne dönüp sessizce yola koyuldu. Nereye gideceğini bilemeden ilerledi. Yollar uzadıkça uzadı. Güneş doğdu, kızıllık aydınlığa büründü. Zihninde bütün ihtimalleri taradı. Savaş bitmemiş, yeni başlamıştı. Vatanı için savaşmış ama sevdası için yeni bir savaş başlatmıştı. İlk saldırının kazananı yoktu. Tüm şartlar artık eşitti.

Sessizce geldiği şehirden sessizce çıktı. Kimsesiz geldiği şehirden, bütün benliğini sarmalayan bir ruhu koruma arzusu ile ayrıldı. İstanbul'u geride bıraktı. Güneşin ufukta doğduğu noktaya ilerledi. Birkaç şehri daha arkasında bıraktığında bir yol ayrımının ucunda durdu. Bakışları tabeladaydı. Ya güneye gidecekti ya da kuzeye. Ahu'nun dövmesindeki yön güneydi. *Herkesin gittiği yönden gitmediğim için böyle yaptırdım* demişti.

Benim için kuzey ben nereye gidersem orası.

Derin bir nefes verirken iki yol ayrımının ucunda kalan bir köşede durdu. Üzerindeki kanlı gömleği çıkarıp yanına savurdu. Bavuldan siyah bir tişört alıp üzerine geçirdi. Gri olanı alıp araçtan çıktı. Arkaya ilerledi. Hâlâ derin bir uykudaydı Ahu. İfadesinde büyük bir savaştan çıkmamış gibi derin bir huzur vardı. İri bedenine ve ellerine rağmen yavaş hareketlerle bedenini kavrayıp hafifçe kaldırdı. Üzerindeki ceket sıyrıldı ama Timur gövdesine yaslayarak kendinin bile onu görmesine engel oldu. Dikkatle tişörtünü giydirdi. Sırtına dökülen saçlarını hafifçe okşayıp yeniden aynı noktaya yatırdı. Biten serumunu yeniledi. Pansumanını yaptı.

Ağırdı hareketleri. Büyük bir yol ayrımının ortasındaydı. Geçmişi ve herkesi gömmüştü. Kaçmış, saklanmıştı. Heybetli bedenine rağmen görünmez olmayı denemiş, yıllarca kaçtığı o şehre adım atmamıştı. Gövdesinin saklanamayacak kadar

büyük olduğunu anladığında baba denen adamın istediği sessizliğe bürünmüştü. Her yıkım o şehirdeydi.

Ama şu an mühim olan o değildi. Geleceği koruyacak tek yer geçmişti. Aklına başka bir yol gelmiyordu. Bir karar verdi. İlk defa mantığı ve kalbi aynı noktada buluşmuştu. İçinde beliren hiçbir itiraz sesi yoktu. Derin bir nefes vererek gerileyeceği an Ahu'nun gözlerini belli belirsiz araladığını gördü. Yeşilin her tolu yorgun ve solgundu. Ama verdiği kararı onaylar gibi bakıyordu.

Memleket gibi... Bin bir tonda yeşil...

"Timur..." dedi zorla.

Cevap olarak elini kavradı Timur. Avucunda haftalar boyu geçmek bilmemiş, şimdi ise derin bir şekilde izi kalmış bir yara izi vardı. O yaraya derin bir öpücük bıraktı.

Zorla açık tutuyordu gözlerini. "Ne oldu?" Kelimeler yuvarlanıp gidiyor, gözleri kapanıyordu.

"Savaş." dedi Timur.

"Kralşan?"

Cevap vermedi.

Kapanmıştı gözleri. Gitmişti bütün yeşillikler. Ama susmamıştı. "Neredeyiz?" Parmakları Timur'un elini sıkmak istiyor ama güç bulamıyor gibiydi. "Nereye gidiyoruz?"

Kısa bir an duraksadı Timur. Bakışları solgun yüzünde gezindi. "Memlekete." dedi en sonunda.

Gözlerini aralamaya çalışmıştı. Yeşillikler belli belirsiz görünüp yeniden kaybolmuştu. Kaçan hızlı kovalanırdı.

Geçmiş geleceğin aynası; sevgi, hâlâ diri olduğu zaman tüm vazgeçişler birer yürek isyanıydı. Timur sessiz bir isyanla terk etmişti o şehri. Sevgisi kadar acısı da diriydi. Ama hepsini yuttu. Onu yaşatmak zorundaydı. Başka bir yol ayrımı yoktu.

Gözlerini açamadan, "Memleket neresi?" diye mırıldanan Ahu'nun avucunun içine bir öpücük daha bıraktı. Ve yıllar sonra o şehrin adını andı.

"Rize..."

Yeniden sürücü koltuğuna kuruldu. Yönünü ise güneye değil kuzeye; Karadeniz'e çevirdi. Savaşın bir defteri kapandı. Saldıran bütün taraflar kendi köşelerine çekilirken Timur yeni defterin ilk sayfasını her zamanki gibi yine sessizce yazdı.

******

Helloğğğğ , size ikinci kırılma noktasını getirdimmmmm. Bu bölümden sonra bir kaç bölüm sakiniz. Biraz Ahu Timur odaklı gideceğiz. Biraz dinlenin, sonra kaosa devam ederiz kdkdkdjf

Öpüldünüz 😘

□❤□□

18. BÖLÜM

"Yaslan göğsüme sevdiğim
Benim gönlüm gök gibidir
Açık deniz gibidir
Pas tutmaz benim içim yeryüzü gibidir
Toprak gibidir
Sen ki bulut gibisin
Ay gibisin güneş gibi bazen..."

****ERDEM BAYAZIT***

□❤□□

"Tönge, annem yemek göndermiş. Gel."

Kantinin sesinden sıyrıldı Timur. Aradan sadece ona seslenen bu sesi seçti. Başını okuduğu kitaptan ağır ağır kaldırdı. Yakın arkadaşı Murathan'ın elinde poşetlerle ona doğru ilerlediğini gördüğünde elindeki kitabı usulca masanın üzerine bıraktı.

Kemal Tahir, Devlet Ana

Askeri lisede oldukları bu süreçte sıra arkadaşıydı Murathan Karakurt. Timur bundan asla şikayetçi değildi. Az konuşmasına rağmen garip bir şekilde fazlası ile bağıran bir gençti Murathan. Mütemadiyen gergin ve sinirliydi. Kehribar gözlerinin içinde hep bir ateş yanar, her an herkese parlayabilirdi. Ama seviyordu bu yönünü. Gereksiz konuşmaz, her derdinde Timur daha demeden yanında olurdu. İzin günlerinde Timur'un gizlice katıldığı sokak kavgalarında yanında beliren de Murathan'dı, yaralı taşıma eğitimlerinde iri diye kimse Timur'u seçmezken koluna girip var gücüyle taşıyan da.

Oysa Timur herkese olduğu gibi ona da hiçbir yakınlık göstermemişti. Askeri lisenin ilk gününde sırasında otururken Murathan kapıdan içeri girmiş, ters bakışlarla kısa bir an sınıfı süzdükten sonra gelip sessizce onun yanına oturmuştu. Yine bir tanışma merasimi içine gireceğini düşünen Timur buna engel olmak için başını önündeki kitaplara yaslayıp hoca gelene kadar uyumayı seçmişti. Murathan ise o konuşana kadar hiçbir şey söylememişti.

Bu durum bir hafta boyunca devam etmişti. Bir haftanın sonunda ilk konuşan Murathan olmuştu ama yine oldukça makuldü: "Bari nereli olduğunu söyle lan?"

İstemsizce tebessüm etmişti Timur. O andan sonra ise bir tek onun sorularını cevaplamıştı. Sonrası ne olurdu bilmiyordu ama şimdilik okul bitene kadar onun yanında oturacağına emindi.

Poşetin içinden büyük bir kutu çıkarmıştı Murathan. Aralarına bıraktı. Şeffaf kapaktan gördüğü kadarıyla mantıya benziyordu. Murathan yeniden poşetin içinde arandı. Bir

kutu daha çıkarıp Timur'un önüne bıraktı. "Sana da lahana dolması göndermiş."

Önüne bırakılan kutuya göz ucuyla baktı Timur. "Lahana değil, kara lahana."

"Ne fark edecek oğlum?"

"Fark eder ki diyoruz lan!"

Kibar bir terslik içindeydi Murathan. "Sus da şunları zıkkımlan." Önüne plastik bir çatal fırlattı. "Bekir Yüzbaşı görürse ağzımıza sıçar. Gelmeden yiyelim."

Murathan'ın elindeki plastik kaşığı peçete ile silmesine umutsuz bir şekilde bakıyordu Timur. İyi hoş çocuktu ama biraz fazla temizdi. Biraz da takıntılı. Takınca tam takıyordu. Buna bir eşya, kişi ve mekân da dahildi. Birinden nefret ettiğinde o kişinin emdiği sütü burnundan getirme noktasına gelebiliyordu. Ama nefreti ve siniri gibi sevgisi de tamdı. İçindeki sevgi ve şefkati görebiliyordu Timur. Kim sevgi kim nefret ile büyümüş bakışlarından anlayabilirdi. Murathan'ın babasının şehit düştüğünü biliyordu. Eksikti bir yanı belki. Ama buna rağmen sevgi ile büyüyen bir çocuktu. Bunu tüm sinirli ve öfkeli hallerine rağmen gözlerinde görebiliyordu.

Sevdiği şeylere dokunulmasına asla izin vermezdi. Yaralanan, düşen, bir derdi olan herkese bir komutanmış misali ilk o koşardı. Masalarının üzerindeki hiçbir kitap yamuk duramazdı mesela. Başkasına asla tahammül edemezken Timur'un arkasını da, dağınıklığını da toplayan hep oydu. Ama bazen can sıkıcı olabiliyordu. Dik dik bakmaya devam etti.

"Ne?" dedi Murathan bu bakışa karşı.

Net oldu. "Sikilesi bir huyun var."

Umursamamıştı Murathan. "Sen kendi huyuna bak oğlum. Sanki çok normalmişsin gibi." Önündeki kutuyu açıp temizlediği kaşıkla mantıyı yemeye başlamıştı. Her lokmada dudakları keyifle kıvrılıyordu. Derin bir oh çekti. "Nasıl özlemişim annemin yemeklerini var ya!"

Tepkisiz kaldı Timur. Murathan'ın annesi Neslişah teyze her seferinde ona da yemek gönderiyordu. Kadına saygı duyuyor, gördüğü her yerde elini öperek bu saygıyı göstermeye çalışıyordu. Kendi çocuğundan ayırmamaya çalışıyordu sözde ama Timur için hiçbir yakınlık, duvarlarını yıkmaya yeterli değildi. Yalnız görüntüsünün Neslişah teyzenin yüreğini sızlattığını biliyordu. Belki de bunun için Murathan'a ne gönderirse asla onu da ayırmıyordu. Acıyordu belki de. Çok da umurunda değildi. İsteyen istediğini düşünebilirdi.

Kutuyu açtı. Dolmadan bir çatal aldı. Lezzetliydi ama memlekette yedikleri gibi değildi. Yapraklarının yetiştiği toprak başkaydı. Toprak tadı değiştirirdi. Ablasının ve ninenin yaptığı dolmaların tadı hâlâ damağındaydı. Bozmak istemedi. Çatalı yavaşça bıraktı. "Ne?" dedi ağzı mantı dolu Murathan. "Sevmedin mi? Annemin eli lezzetlidir. Kötü olması imkansız."

"Saçmalama." dedi kısaca. "Neslişah teyzeye laf yok. Sonra yerim. Şimdi iştahım yok."

Sen bilirsin diyerek omuz silkti Murathan. Kendi yemeğine devam etti. Bu huyunu da seviyordu. Hiçbir şeye zorlamıyordu. Birkaç dakika sonra kafeteryadan içeri koşar adım bir başka bir öğrenci girdi. "Tönge, ziyaretçin var. Girişten çağırıyorlar." diye bağırmış, diğer köşedeki arkadaşlarının yanına ilerlemişti.

Ağzına bir kaşık dolusu mantı götürmeye hazırlanan Murathan öylece kaldı. Minik bir sessizlik aralarına kuruldu. "Sana mı?" dedi Murathan. Tepkilerine her zaman hâkim olan, ne düşündüğünü asla belli etmeyen bir gençti ama bu defa istemsizce sesi şaşkın çıkmıştı. Zira yan yana oldukları bunca yıl boyunca Timur'a bir kere bile ziyaretçi gelmemiş, Timur da bir kere bile izne çıkmamıştı. Rizeli olduğunu, bir de ninesi ile büyüdüğünü bilirdi Murathan. Kendi hakkında başka da bir şey söylememişti Timur.

"Ninen mi?" dedi Murathan. Bunca zaman hiç gelmemişti ama aklına da başka seçenek gelmemişti.

Sessiz kaldı Timur. Onun gelmesi imkansızdı. Köyden çıkmazdı. Kimin geldiğini tahmin edebiliyordu. Altı yıl sandığından daha yavaş geçmiş ama en nihayetinde bitmişti. Onun da bu süreyi bitirdiği an buraya geleceğini, onu bulacağını biliyordu. Ağır, derin bir nefes vererek oturduğu yerden kalktı.

Kolay kolay meraklanmamasına rağmen, "Kim lan?" diye ısrarla soran Murathan'a göz ucuyla baktı. Yine sessiz kaldı.

"Benden habersiz sevgili mi yaptın?" dedi Murathan.

Yine ifadesiz ama netti. "Sik sik konuşma."

"Ee kim o zaman?"

"Susarsan gidip bakacağım."

Yüzü ekşidi Murathan'ın. "Tönge."

Ne var der gibi kafa salladı.

"Asıl senin sikilesi bir huyun var."

Dudakları yavaşça kıvrıldı. Minik bir tebessümdü. Adımları ise aynı ağırlıkla kapıya ilerliyordu. Koridorda ilerlerken içinde hiçbir duygu yoktu. Memleketten çıkıp bu askeri liseye geldiği gün hepsini ezmişti. Uzun koridorun bitimindeki kapının önünde durduğunda karşısında kalan bahçenin sol köşesinde dikilen bedeni hemen tanımıştı. Göğüs kafesinde beliren burukluk hissine engel olamadı. Bedeni on sekiz, aklı yaşından bir hayli büyüktü. Ama kalbi hâlâ dokuz yaşındaydı.

Oydu: Âdem abisi.

Onu en son gördüğü an mıh gibi zihnine kazınmıştı. Sonra düşünürüz kutusundan önce yaşanan hiçbir şeyi o kutuya atamıyordu Timur. Âdem abisi de bunlardan biriydi. Göğsünde beliren burukluk ılık bir sevgiyle harmanlanmıştı. Şu an dahi bunu hissediyordu. Severdi o Âdem abisini. Başını okşar, elinden tutardı. Etrafındaki nefrete inat sevgi sunardı. Yaralarını sarar, ablasını severdi. Hep yanında olacak sanırdı. Bir gün ansızın gittiğini öğrenmeden önceydi tüm bunlar.

Kalbindeki sevginin hâlâ diri olduğunu fark ettiğinde hafifçe yutkundu. Sevgi onun için kısa bir kelimeden ibaretti: ölüm. Belli belirsiz yutkundu. Adem'in bakışları yerdeydi. Karadeniz kadar hırçın maviler aniden onu bulduğunda ise yıllardır kendini bu ana hazırlamasına rağmen içinde bir noktanın sızladığını hissetti.

Küçük Timur, elini bıraktığı için Âdem abisine kırgındı. Genç Timur ise bu kırgınlığın sevgiyi öldürmediğinin farkındaydı. En son onu gördüğünde yüz hatları daha oturmamış bir gençti. Şimdi ise karşısında bir adam vardı. Sarı saçlarındaki aklar artmıştı. Yüzünün kemikleri keskinleşmiş, burun kemeri ön plana çıkmıştı. Artık Timur genç, Âdem kocaman bir adamdı.

Hep gülerek bakardı ama yıllar ifadesini sertleştirmiş gibiydi. Daha ifadesizdi. Ama onu gördüğü anda ifadesindeki yumuşamayı hissetmişti Timur. Oysa yanlarından geçen başka öğrenciler olsa da Âdem sadece ona bakıyordu. İçi ezildi Timur'un. Ondan bir hayat çalmış gibi hissediyordu. Bir aşk ve bir çocuk almıştı. O olmasa şu an çok farklı bir hayat yaşıyor olabilirdi. Ne babayı vururdu ne de hapse girerdi. Baba haklıydı. Onu yaşatmak isteyen herkes zarardan başka bir şey görmüyordu.

Öne doğru bir adım atıp merdivenleri indi. Şimdi en iyi bildiği şeyi yapacak yaşatmak için duvarları arasına saklanacaktı. Kırgınsın, dedi içinden bir ses.

Susturdu.

Senin kimseye kırılma hakkın yok Timur. Onları bu hale getiren senin sevgin. Senin kimseden bir şey istemeye hakkın yok.

Her adımında Âdem'in yüzündeki ifadenin biraz daha yumuşadığını görüyordu. Dokuz yaşında kalan Timur'un içi ezilmeye devam etti. Ama o yangından sağ çıkan Timur ifadesizliğini bozmadı. Başı hep yerde olur, görünmez olmak için kimsenin gözüne bakmazdı. Şimdi ise ona büyüdüğünü ispat etmek ister gibi dimdik yürüyordu. Görünmez olmak için fazla büyük olduğunu öğreneli de çok oluyordu. Tek kalkanı sessizliğiydi.

Aralarında üç adım kala durdu. Adem'in mavi gözlerinin bir deniz gibi dalgalandığını, dolduğunu gördüğünde küçük Timur daha baskın geldi. Genzini yakarak yutkundu. İfadesizliğini korumaya devam etti. Bedeni herkesten iriydi ama henüz on sekiz yaşındaydı. Yaşından çok acısı vardı ama kalbi de dokuz yaşında kalmıştı. O zaman Timur bu hayatta kaç yıl yaşamıştı?

Adem'in bakışları gözlerinden kopup bedeninde gezindi. Üniformasına dolu dolu bir gururla baktı. Ayaklarından başlayıp her zerresinde gezindi. Ne kadar büyüdüğünü gördükçe dudakları titredi. En son derin mavilerden bir yaş yanağına doğru süzüldü.

"Timur," dedi. "Oğlum."

Genzindeki sızı arttı ama boğazını parçalayarak onu da yuttu Timur. Sesi değişmiş, dedi içinden. Artık daha kalın, daha sert ama hâlâ o. Sıcacık.

Düşüncelerinin aksine tepkisizliğini korudu.

Bir adım attı Âdem. Timur'un aralarında bıraktığı mesafeyi kapattı. Hapiste olduğu süre boyunca yazdığı her mektup Timur'un eline geçmişti ama o hiçbirine cevap vermemişti. Okumuş, yatağının altına saklamıştı. Onu ölümden kurtarmaya çalışıyordu. Varlığı can almamış hiç kimse bu çaresizliği bilemezdi.

"Timur," dedi adam yeniden. "Benim, Âdem abin."

Bakışları titredi. Bunu hissettiğinde anında gözlerini kaçırdı. Başını yere eğdi. "Tanıdım." dedi kısaca.

Elini kavradı Âdem. Diğer eli yanağına düşen yaşı siliyordu. Dayanamadı. Kollarını açıp karşısındaki gence sıkıca sarıldı. En son bıraktığında boyu kolunun altındaydı. Şimdi ise onu geçmişti. Âdem'in içinde yıllardır ona karşı bitmek bilmeyen bir vicdan yükü vardı. Kadir Tönge'yi vururken her şeyin biteceğini, Timur'a yeni bir hayat vereceğini sanmıştı.

Hapiste olduğu günlerde her şeyi uzun uzun düşünme vakti olmuştu. Yüreği yanan bir genç olarak girmişti o hapishaneye. Yandığı ateşle yüreğini pişirmiş bir adam olarak çıkmıştı. Güldeste diye diye dağlamıştı yüreğini. Her

bir anıyı nakış gibi yüreğine ve zihnine işlemişti. Güldeste'nin gül çehresinin fotoğrafı olmadan bir gece dahi uykuya dalmamış, o varken okumadığı bütün kitapları okumuştu. Sevdiği kelimelerin altını çizmiş, aynı kelimeleri defalarca okumuştu.

Güldeste'nin hafızasında kalan anılarına dahi ihanet etmemişti Âdem. Her bir anıyı bir inci gibi saklamıştı. Âdem artık hiçlik ve yokluk bile değildi. Adem'di. Sadece yaşayan bir Adem.

Yaptığı hatayı artık çok iyi anlıyordu. Ona bir hayat sunmak için bunu yapmıştı ama arkasında bıraktığı çocuğun hayatı oydu. Daha da sıkı sarıldı. Ama Timur'un kolları ona dolanmamış, hatta bir milim bile oynamamıştı. Tanıyordu onu Âdem. Elinde büyümüştü. Kırıldığında nasıl baktığını, saklanmak istediğinde gözlerini kaçırdığını, zorlandığı anlarda yumruklarını sıktığını bilirdi.

Sarıldığı bedenden geri ayrılırken bakışları ellerine kaydı. Parmaklarının yumruk halinde olduğunu gördüğünde içindeki umut büyüdü. Donuk ve tepkisiz duruyordu ama hâlâ onun oğlu olduğuna emindi. Güldeste'nin eli değmişti Timur'a. Yüreğine ilk sevgi tohumlarını o ekmişti. Büyütmüş, sevmiş, yıllarca göğsünde uyutmuş ve saklamıştı. Ninnilerle başını okşamış, zifiri karanlığın içinde yeşertmişti kalbini. Onun elinin değdiği yerde gülden başka bir şey bitmezdi. Ablasının kokusu sinmişti Timur'a. İstese dahi bunu değiştiremez, içindeki Güldeste'yi yok edemezdi.

Büyüdükçe Kadir Tönge'ye daha çok benzemişti ama siması hâlâ ablasıydı. Yüzüne baktıkça hasret kaldığı yüzün ateşi ile bir kere daha yandı. Yanağına büyük bir yaş damlası daha süzüldü. "Büyümüşsün." derken elleri hâlâ Timur'un kollarını sıkıca tutuyordu.

Yumruklarını daha da sıktı Timur. Sessiz kaldı. Bakışlarını gözlerine değdirmedi. Başını küçük Timur gibi yerden kaldırmadı.

İçinden bir parça koptu Adem'in. Sessizliğinin bir duvar olduğunu, tek sığınağı olduğunu biliyordu. O sessizliğin ardına geçebilen nadir kişilerdendi. Şimdi yine dışarı atılmış, önüne sert bir duvar çekilmiş gibi hissediyordu. "Konuşmayacak mısın benimle?" derken boynu bükük, sesi çatallıydı.

Sessiz kaldı Timur. Ağır ağır yutkundu. Bakışlarını yerden yine kaldırmadı.

Ne kadar büyürse büyüsün hâlâ o küçük çocuk olduğunu görebiliyordu Âdem. Görünmez olmak için susuyor, göz teması kurmuyordu. Başını eğerek o Timur'un gözlerine bakmaya çalıştı. "Timur." dedi yalvaran bir tonla. "Yapma böyle."

Timur'un bakışları aniden yerden kalktı. "Bir şey yapmıyorum." dedi donuk bir sesle. Birkaç saniye gözleri birbirine değdi. Âdem'in dolu dolu, üzgün bakışlarını gördüğünde titreyen dudaklarına engel olamadı Timur. Daha fazla direnç gösteremiyordu. "Git Âdem abi." dedi sadece. Onu tutan ellerden hızla sıyrıldı. Arkasını dönüp üç koca adımla uzaklaşmıştı ki duyduğu cümle ile adımları yavaşladı.

"Özür dilerim." diyordu Âdem. Sesindeki üzüntü ve mahcubiyet Timur'un sırtını delip yine göğsüne vurmuştu. "Seni geride bırakmadım." dedi. "Aksine, sen daha iyi bir hayat yaşa diye yaptım. Hataydı, biliyorum kızgınsın bana ama inan seni geride bırakmadım Timur."

Yüzünü dönmedi Timur. Sevgisi göğsüne ağır bir darbe indirdi ama kendini tuttu. Mesele geride bırakmak değildi. Anlamıyorlardı. Laneti diriydi. Bir ölüm daha kaldıramazdı.

Cevap vermedi. İleri doğru bir adım daha atıp uzaklaştı. Sevgisini bir taşın ucuna bağlayıp içindeki denizin en dibine attı.

Onu tanıyor, zorlamaması gerektiğini biliyordu Âdem. "Şimdi gidiyorum." diye bağırdı. "Madem istemiyorsun bir daha gelmeyeceğim."

Timur durdu.

"Ama tekrar Rize'ye geldiğin günü, bana geldin sayarım Timur." Âdem'in sesi gür ve kararlıydı. "O andan sonra kovsan da gitmem. Elini bir daha bırakırsam Karadeniz beni alsın yutsun. Sesim çıkmaz. Bunu da böyle bil!"

Yine yüzünü dönmedi Timur. "Gelmeyeceğim." dedi sadece. "Bekleme. Oraya bir daha dönmem."

Cevap aniden gelmişti. "Geleceksin." demişti Âdem'in gür ve baskın sesi. "Ablan seni bırakmaz. Sen de ona arkanı dönemezsin. Bana kız, bağır, küs ama ablanı geride bırakamazsın."

Arkasını dönmeden ilerlemeye devam etmişti Timur. Sadece yumruklarını sıktığını görmüştü Âdem. Dudağını ısırarak kanattığını, o kanı yuttuğunu görmemişti. Ablasına arkasını dönmese ne çıkardı? Geride kalan bir avuç topraktı. Onu seven herkesi toprağı okşayarak seviyordu Timur. Bu yüzden sertti toprak. Hava ve ateş can verirdi. Ama toprak aldığı hayatlar kadar sertti. Âdem abisine de bunun olmasını istemiyordu. Gömdüğü canlar kadar sertleşiyordu. Daha fazlasına gücü yoktu.

Tam merdivenlerin önüne geldiğinde, "Sen dönene kadar Güldeste'yi yaşatacağım." diye bağırdı. "Kimsenin onu unutmasına izin vermeyeceğim. Sen de sakın unutma!"

Yine durmadı Timur. Hatta adımları daha da hızlandı. Koşarak girdi askeriyeye. İlk defa bir şeyden bu denli hızlı kaçıyordu çünkü göğsündeki sevginin baskısı artıyordu. Ablası gibi kokuyordu abisi. Sarılmak istiyordu. Unutmak imkansızdı. Ablasını özlemekten yüreği çatlayacaktı ama onu da sessizliğine gömüyordu. Her zaman ağır ve sakin olan adımları bu defa telaşlı ve hızlıydı. Sevgisinden kaçtı. Yaşatmak için arkasına bile bakmadı.

Oysa kalın bir duvarın değil ince bir zarın arkasındaydı sevgisi. Âdem biraz daha zorlasa, çatlardı. Bunu bildiği için daha da hızlı kaçtı. Arkasına asla bakmadı. Binadan içeri girdiğinde adımları yavaşladı. Başını yerden kaldırdığında karşısında büyük bir Türk bayrağı hemen yanında ona bakan Atatürk'ün portresi vardı. Bayrağa bakıyordu Atatürk. Dişlerini sıkarak genzine dolan yumruyu yuttu Timur. Sıktığı yumrukları avuç içine battı.

"Sadece bayrağını sev." Dişlerini sıkarak mırıldanıyordu. "Vatan için öl." Bakışlarındaki bütün duyguları yuttu. Yüzündeki her zerre titrerken çatık kaşları gözlerini gölgeledi. Yeniden Timur Tönge oldu. Kalın duvarlarının arkasına sindi. Daha fazla öldürmemek için asker olmayı seçmişti. Madem ölümdü o zaman hakkını verecekti. Lanetini vatanına el uzatanların üzerine kusacaktı. "Sadece bayrağını sev." diye tekrar ederken bayrağa ve Ata'sına doğru sert adımlarla ilerliyordu. "Vatan için öl."

Kendine dair sesli mırıldandığı son nasihat oldu. Yeniden sessizliğini üzerine giydi. Murathan'ın yanına döndüğünde masanın üzerinde bıraktığı, az önce yemediği karalahana dolmasının kutusunu açtı. Dolmaları hızla, art arda ağzına sıkıştırdı. Çiğneyemedi, zorlandı ama durmadı. Bunları yemek içindeki memleketi yok edecek, unutturacaksa hiç durmaz yapardı.

"Ne oldu lan? Kimmiş gelen?" diyen Murathan'a cevap vermedi.

Dolmaları art arda yemeye devam etti. Ablası da yapardı. Elinin değdiği her şey gibi karalahana sarması da güzel olurdu. Özlemişti Timur. Tadı hâlâ damağındaydı. Unutmak için yedi. Ninesi de yapardı. Onun yaptıkları da memleket kadar güzel olurdu. Unutmak için yemeye devam etti Timur. Murathan daha fazla bir şey sormadı. Timur ise bütün dolmaları yutamayacak hatta nefes alamayacak hale gelene kadar ağzına sokuşturmaya devam etti. En sonunda hepsini yuttu.

Ama kursağında hâlâ aynı memleketin tadı vardı.

******

Kargaşa düzenden, korku cesaretten, zayıflık güçten doğardı. Teoman Doğu'nun bütün ömrünü, hayatını ve yaşamını adadığı görevini yaparken hissettiği buydu. Vatan

hafife alınmayacak bir konuydu. Devlet ise kırmızı çizgisi. Bu prensipten yıllarca çıkmamıştı. Çıkmayacaktı da. Vatan söz konusu ise kendini dahi ezer geçerdi. Huysuz bir ifade ile loş ışıkların yanıp söndüğü hastane koridorunda ilerliyordu. Ardından ilerleyen, herkesten gizli tuttuğu dört adamı daha vardı.

Kızılgerdan Operasyonu görünenin aksine derin bir operasyondu. Yıllarca büyük bir gizlilik ile yürütmüş, belli başlı kişiler dışında kimseye bilgi vermemişti. Operasyona dair hiçbir belgeyi kayıtlara geçirmemişler, gizli tutmuşlardı. Görevde yüzeysel olarak bilinen iki ajanı vardı: Tulpar ve Adriel. Bu zamana kadar onların bile adı anılmamıştı. Anıldığı anda ise açığa çıkmışlardı. İçeride bir köstebek vardı. Şaşırmamıştı. Kralşan'ın eli uzundu. Yıllardır onu ele geçirememelerinin ve operasyonu bu kadar gizli yürütmelerinin sebebi de tam olarak buydu.

Ve Teoman Doğu, o köstebeğin kim olduğunu bulmadan asla rahat etmeyecekti.

Gün ışımıştı ama İstanbul kanlı bir sabaha uyanmıştı. Savaş karanlıkta başlar, aydınlıkta son bulurdu. Ama bu savaş hem aydınlıkta hem karanlıkta sürecekti. Kralşan kaçmış olsa da suçlarından sıyrılamazdı. Hakkında çıkan arama emri sonrasında sabahın ilk ışıkları ile şirketi, malikanesi ve sahip olduğu bütün evler aranmıştı ama yoktu. Kurul denen şey resmî bir yapılanma olmadığı için kesin kanıtlarla konuşamıyor, bu durum canını daha da sıkmasına neden oluyordu.

Ama Kralşan'ın köşeye sıkışmış bir halde olduğuna emindi Teoman Doğu. Yaralandığını biliyordu. Kendine gelene kadar saklanacak, sonra yeni bir planla gelecekti. Durmayacağına emindi. Ve tam o anda onu köşeye sıkışmış bir yılan gibi

yakalayacak, başını büyük bir zevkle üzerine basarak ezecekti.

Ellerinde olan tek şey Ahuzar denen kadının sırtındaki dövmeydi. Gönderilen fotoğraftaki dövmeyi analiz etmesi için Mukbil'e göndermişti ama hâlâ cevap gelmemişti. Teoman Doğu fazlası ile gergindi. Tek bir hataya daha tahammülü olmayan bir savaştaydı. Savaş meydanına sonradan gelenler kaybederdi. Bunu biliyordu. O yüzden en başından beri bu savaş meydanındaydı. Geri çekilmeye ise asla niyeti yoktu.

Hedefi olan kapının önüne geldiğinde duraksamadan kapıyı açtı. Arkasında ilerleyen iki kadın, iki erkek ajana göz ucuyla baktı. Dördü Kızılgerdan Operasyonunda olan ama bu zamana kadar geride saklanan, sahaya inmeyen ajanlardı. "Biriniz kapıda beklesin. Diğerleri hastane içine dağılsın. Kralşan'ın adamı var mı kontrol edin."

En köşede dikilen sarışın adam başıyla onayladı. Yeşil gözleri kemikli yüz hatlarının üzerine kalemle çizilmiş gibiydi. Dudakları biçimli, ifadesi bütün stresten ve sinirden arıtılmış gibi dingindi. Kızılgerdan Operasyonundaki gizli ajanlardan biriydi. Bu göreve alındıkları andan itibaren kimse gerçek adını kullanmamış, herkes meslekleri ile kodlanmıştı. Ona Doktor derlerdi. Kralşan'a ait bir hastanede çalışıyordu. Ailenin sağlık kontrollerini o yapar, Mahir Kralşan ile ilgilenirdi.

Hemen yanındaki esmer kadının ifadesi her zamanki gibi samimi ve güleçti. Sarı, beline kadar inen uzun saçları esmer teniyle tatlı bir zıtlık içindeydi. Bal rengi gözleri ise yüzüne ayrı bir güzellik katıyordu. Biçimli vücudunu ve kıvrımlı hatlarını belli etmek adına daima dar giyerdi. Yine öyle bir kıyafet içindeydi. Dar bir pantolon ve bedenini sarmalayan koyu mor bir gömlek giymişti. Bakışlarında daimi parlayan

bir cilve olurdu. Ona Şef derlerdi. Kralşan'ın en çok sevdiği sahildeki restoranın şefliğini yapıyordu.

Onun yanındaki adamın ifadesi sert, yüzü ve burnu bir hayli büyüktü. Bedenindeki kasların fazlalığı yüzünden kollarını bedenine tam anlamı ile değdiremeden yürümesi gerekiyordu. Sol kaşında ve dudağının sol köşesinin üzerinde derin bir kesik vardı. Kasap olarak bilinirdi. Kralşan Holdingin girişinde bekleyen güvenliklerden biriydi.

En sondaki kadın ise orta yaşlardaydı. Zarif bir kadındı. Omuzlarına dökülen gür, koyu kahve saçları ve sivri bir burnu vardı. Alnına değen kâkülleri yuvarlak yüzüne daha da yumuşak bir hava katıyordu. Kahve gözleri her yere sakince bakardı. Daima akıl verir, orta yolu bulurdu. Terzi diye bilinirdi. Hülya Kralşan'ın bütün özel tasarım kıyafetleri onun elinden geçerdi.

Kızılgerdan Operasyonunun gizli taşlarıydı dördü de. Yıllarca Kralşan ailesini izlemiş, günlük rapor halinde Mukbil'e sunmuşlardı. Ama artık gizlenecek bir şey kalmamıştı. Kenan Kralşan açıkça bir savaş ilan etmişti. Siperlerinde saklanan herkes için sahaya inme vaktiydi.

"Ben kalırım efendim." dedi Doktor. Göz ucuyla diğerlerine baktı. Başıyla minik bir harekette bulunarak gitmelerini belirtti.

"Biriniz Ayla'ya bakın." dedi Teoman Doğu kapıdan içeri girmeden hemen önce.

"O iş bende." dedi Terzi. Her zaman ağırlığı içinde koridorun sol yanına doğru ilerledi. Doktor kapıda beklerken Şef ve Kasap da tam ters yönlere ilerleyerek hastane içine dağıldı.

Odadan içeri giren Teoman Doğu derin bir nefes verdi. Siyah ayakkabılarının parlak fayanslarda çıkardığı gıcırtılar ile

odanın ortasındaki hasta yatağında yatan adama ilerledi. Etrafını sarmalayan cihazlardan çıkan sesler odanın duvarlarında yankılanıyordu. Yatakta yatan adam onu gördüğünde hafifçe hareketlendi. Elini kaldırıp ağzına takılı solunum cihazını çıkardı.

"Sen kimsin?" diyen sesi yorgunluk doluydu.

Köşedeki sandalyeyi adamın baş ucuna çekti Teoman Doğu. "Teoman Doğu." dedi sandalyeye kurulurken. Ceketinin uçlarını düzeltip bacak bacak üzerine attı.

Zorla soludu yaşlı adam. Gözleri kapanıyordu. "MİT'ten..." dedi sadece.

Başını aşağı yukarı salladı Teoman. "Aynen." diye mırıldandı. "Seninle tanışmak bugüne kısmetmiş Tumturaklı."

Cevap verecek durumda değildi Tumturaklı. Gözlerini zorla açık tutuyor, derin derin soluyordu. Dün gördükleri hasta kalbine ağır gelmişti. Toparlanamıyordu.

"Bir zamanlar devlete çalışan biri olduğunu biliyorum. Vatansever bir adamsın." dedi Teoman Doğu. "Ama duydum ki Mahir Kralşan ve Yakup Öz'le de arandan su sızmazmış."

Yine cevap veremedi. Derin derin solurken zorla aralık tuttuğu bakışları karşısında ki adamdaydı. Nice cenk meydanından çıkan kalbi dün geceyi kaldıramamıştı. Kızını alıp götürdüklerini görmüş, silah sesleri duymuştu ama artık yaşlıydı. Güçsüzlüğü altında eziliyordu. "Kızım..." diyebildi sadece. "Kızlarım... Ahuzar, Biricik..."

İleri doğru eğildi Teoman. "Tam olarak bana bundan bahsetmen lazım Tumturaklı! Neden o kızları o kadar çok sahiplendin? Onda saklı olan şeyi biliyor muydun?"

Nefesini toparlamakta zorlandı. "Kimde?" dedi sadece. "Ne saklı?" Bakışlarını koparıp başını iki yana salladı. "Kralşan, Ahuzar'ı aldı. Kızlarım..."

Karşısındaki adamın bir şeyler bilmediğine emindi Teoman. Ama Yakup Öz'ün Kenan'ın düşmanlarına gönderdiği videonun devamını izlemişti. Fiko her şeyin Ahuzar denen kadında olduğunu söylemişti ama Yakup Öz bunu yaymamış, üstüne videodan kesmişti. Duyulursa masadakiler Beyrut'a saldırmak yerine dün gece o kadına saldırırlardı. Kenan'ı öldürecek her hamleyi gözü kapalı yapan Yakup Öz neden Ahuzar'ı saklamıştı, merak ediyordu Teoman. Üstelik haftalar önce o da Ahuzar'ı öldürmek için uğraşıyordu. Bu değişimin sebebi neydi?

Yaşlı adamın konuşamayacak bir halde olduğunu fark ettiğinde daha fazla uzatmadı. "Mahir Kralşan'ı tanıyorsun. Peki oğlunun, *kızım* dediğin kadına ne yaptığını da biliyor musun?"

Kesik kesik nefesler alıp verirken bakışlarını yeniden yanındaki adama çevirdi.

Daha da eğildi Teoman. Dirseklerini bacaklarına yaslayıp ellerini sıkıca birbirine kenetledi. Kurul'un Kenan'a verdiği, onun ise sakladığı şeyi öğrendiğinden beri sinirini yenemiyor, sakinliğini koruyamıyordu. "Çok önemli bir bilgiyi Ahuzar denen kadının sırtındaki dövmeye saklamış."

Tumturaklı'nın bakışlarındaki şok ve vahşet görülmeyecek gibi değildi. Etrafını sarmalayan cihazlardaki değerleri yükselmiş, kalp ritmi artmıştı. "Ne yapmış ne?" dedi zorla.

Teoman öfke ile dudaklarını dişledi. "Sadece bununla kalsa iyi. *Kızım* dediğin kadını bir de bu kurula kefil diye sunmuş. Olası ihanetinin bedeli diye kadının canını onlara vermiş."

Bunu duyan yaşlı adamın yüzündeki vahşet ifadesi artıyordu. Artan kalp sesini umursamadan yerinden toparlanmaya çalıştı. "Kızım ne-" Gerisi gelmedi. Elini kalbinin üzerine atarak tekrar geri devrildi. Göğüs kafesi yanıyordu.

"Doktor!" diye bağırdı Teoman.

Kapının dışında bekleyen Doktor içeri girdi. Alnına düşen sarı tutamları geri iterken Teoman'ın emir vermesine gerek duymadan Tumturaklı 'ya ilerledi. Değerlerini kontrol edip serumunu ayarladı. Gerekli tüm müdahaleleri yaptı. Kalp ritmi düzene girene kadar başından ayrılmadı. Kendini toparlayan Tumturaklı, "Nerede?" dedi birkaç dakika sonra. "Dün onu götürdü. Kızım nerede?"

Uzun sayılabilecek bir an baktı Teoman. "İlyas Soykamer'e can borcunu ödemek için babalık yaptığını duydum. Hülya Kralşan ile Mahir'in tanışmasına sen sebep olmuşsun. Doğru mu?"

Geçmişe dair ne varsa pişmandı Tumturaklı. Gözleri ağır ağır kapandı. Hülya'nın Mahir'e kaçacağını bilseydi onu o eve göndermezdi. İlyas'ı ölüm yataklarına düşürmezdi. İyi bir adamdı İlyas Soykamer. Ama büyük bir kusuru vardı. Karısını kızlarından daha çok severdi. İhanetin ağırlığı babalık duygusuna baskın gelmişti. Onun yarım bıraktığı babalığı tamamlamak içinse Tumturaklı çırpınıyordu. Vicdanını temizlemenin başka bir yolu yoktu.

"Doğru." dedi sadece.

"O yüzden mi o kızlara yıllarca baktın? Vicdanını temizlemek için mi?"

Sessiz kaldı. Yaşlılık nedeni ile büzüşen şakaklarına süzülen bir yaş vardı.

"Fazla yorulmaması lazım başkanım." dedi Doktor.

Derin bir nefes verirken gözlerini kapattı Teoman. Birkaç saniye sonra açtığında içinde yanan öfke değil, merhametti. İçten içe o kadın adına üzgündü. Bu zaman kadar Kralşan'ın kafayı taktığı kadın olarak gözetim altındaydı. Savaşın orta yerinde olmasını beklemiyordu. Bu denli bir şey beklemiyordu!

"Kızlarım nerede?" dedi Tumturaklı yeniden. "Kralşan ona ne yaptı?"

Gerçeği söyleyemedi. Şu an için oldukça riskliydi. "Öldürmek istedi ama yapamadı." derken sesi daha yumuşaktı. "Merak etme, hayatta."

"Nerede?"

"Güvenli bir yere saklandı." dedi sadece. "Kızını gerçekten seviyorsan o ortaya çıkana kadar sakın onu arama Tumturaklı. Sadece bizden haber bekle ve yine iş birliği içinde ol."

Yutkundu. Kurumuş dudakları büzüştü. "Ne için?"

Kenan'ı yok etmek için artık bütün düşmanlarını bir araya toplamalıydı. Ve Kenan'ın düşmanları arasında şüphesiz en güçlü tek bir isim vardı. Onu bir gecede yerle bir eden kişi; "Yakup Öz." dedi. "Dün gece Kralşan'a karşı bir hamlede bulundu. Sana detaylardan bahsedemem ama şu kadarını söyleyeyim; büyük bir savaş ilan etti. Ama sadece Ahuzar'a dokunmadı. Neden? Yakup Öz'le bir anlaşman mı var?"

Bakışları tavandayken başını aşağı yukarı salladı. "Var." dedi zorla. "Kenan'a zarar vermek için Ahuzar'ı öldürecekti. *Kızıma dokunma ben de intikamını alayım* dedim."

Kaşları çatıldı. "Ne intikamı?"

"Ölen karısının..."

"Ne yaptın?"

"Ben yapmadım. Tulpar yaptı."

Kaşları çatıldı Teoman'ın. Bakışlarını Tumturaklı'nın başında dikilen Doktor'a çevirdi. "Neyden bahsediyor bu?"

Olayı herkes gibi Doktor da biliyordu ama Tulpar kısmından haberi yoktu. Kısa bir an için o da bocaladı.

"Bana geldi." diye devam etti Tumturaklı. Bakışlarını yeniden Teoman'a çevirdi. "Onun gerçek Tulpar olmadığından haberim vardı. Bilmem ve onu saklamam için siz kulağıma bilgi uçurdunuz, biliyorum."

Tam olarak öyleydi. Devam etmesi için başını salladı Teoman.

"Yakup ölen karısının intikamını almak için Ahuzar'ı öldürecekti. Onun canını korumam için Tulpar beni Yakup Öz'e gönderdi. *Kadına dokunmasın, ben de intikamını alayım* dedi. Aldı da. Sevkiyatını patlatıp, galerisini yaktı."

İzni dışında gelişen hiçbir şeyden hoşlanmazdı Teoman. Doktor'un bakışları, başkanın yüzünde bir gerginlik aradı ama yoktu. Aksine, öğrendiği bilgiden memnun gibi çenesi yukarı dikilmişti. Tam olarak öğrenmeye geldiği şey de buydu zaten: Yakup Öz'ün saklandığı yer! Gerisi ile ilgilenmiyordu. O adama ihtiyacı vardı. Hayır, ona değil, sakladığı Fiko'ya ihtiyacı vardı.

"Yakup Öz'ün yerini biliyorsun yani."

Sessiz kaldı Tumturaklı.

"Biliyorsan söyle." diye diretti. "Artık bu vatan millet meselesi Tumturaklı. Kızını yaşatmak istiyorsan beni de Yakup Öz'e götürmen lazım."

Bakışları titremişti. "Ne oldu Ahuzar'a? Doğruyu söyleyin bana. Ne yaptı kızıma?" Yerinden kalkmak için hareketlendiğinde Doktor elini omuzuna bastırarak engelledi. Kalp ritmi yeniden artmıştı.

"Hayatta ve iyi." dedi Teoman sadece. "Bunu bil yeter."

"Ne olduğunu söylemezsen Yakup'un yerini söylemem."

Bakışlarındaki kararlılığı görebiliyordu. Sıkıntılı bir ifade içinde burnundan soludu. "Kenan Kralşan uluslararası bir yer altı topluluğuna üye olmuş. Kendilerine *kurul* diyen bir yapılanma. Bir şey saklıyorlar. Bir silah ya da güç. Bilmiyoruz. Bilen kişi o Fiko denen adam. O ise Yakup Öz'ün koruması altında."

"Sakladığı şeyin şifresi mi Ahuzar'da?" dedi Tumturaklı zorla. Az önce anlatılmasına rağmen yeni idrak edebiliyordu.

Teoman başını aşağı yukarı salladı.

Cemil'in gözlerindeki vahşet ifadesi büyüdü. Başı yastıkta geri düşerken elini yeniden sıkışan kalbinin üzerine attı. Nefesi tıkanmış, daha fazla konuşacak gücü kendinde bulamamıştı. Her şey fazlası ile ağırdı. Yıllarca onları kendi kızı bilmiş ve korumuştu. Kenan'ın ona Hülya yüzünden takıntılık yaptığını düşünmüştü. Gerçekler yüksek bir dağın en tepesinden yuvarlanan bir taş yığını gibiydi. Tumturaklı'nın hasta ve yorgun kalbi kaldırmıyordu. Kalp sesi daha da düzensiz bir hale geldiğinde Doktor müdahale etmeden yapamadı.

"Daha fazla devam edemez efendim." dedi. "Dinlenmesi için fırsat verin. Yarın tekrar geliriz."

Tumturaklı'nın yorgun gözleri kapanıyordu. Teoman sıkıntılı bir yüzle sandalyeyi geri iterek ayaklandı. Tam geri dönecekken bitkin bir el, bileğinden kavramıştı. "Bekle." dedi zorla. "Söylemeden ölemem, bekle..." Nefesini kısa bir an için toparlayamadı. "Bekle."

Bekledi Teoman Doğu. Hevesle ve büyük bir heyecanla not etti Tumturaklı'nın mecalsiz dudaklarından çıkan kelimeleri. Yorgunlukla gözleri kapandığında dinlenmesi için odadan çıktılar. Sessiz koridoru Doktor ile birlikte adımladılar.

"Başkanım," diye mırıldandı Doktor. Yeşil gözleri sürekli etraftaydı. Kralşan'a dair bir iz arıyordu. Onlar gibi onun da her yerde gözü olabilirdi. Doktor, her zaman dikkatli ve kendinden emindi. Zengin bir ailenin en küçük çocuğu olduğunu kimse bilmezdi. Şımarıklığı yüzünden babası kartlarının limitlerini kestiğinde onun kendine yalvaracağını düşünmüştü ama yanılmıştı. Zekası yabana atılacak gibi değildi. Devlet onu hem doktor hem de vatanı adına çalışması için eğitmişti. Babasına ise bir daha minnet etmemişti.

"Söyle." dedi Teoman sadece.

Kendince büyük bir sorundan bahsetti. "Tulpar, yani Timur Tönge. Kadına âşık."

"Yani?" dedi Teoman. Her şeyin farkındaydı.

"Kadını ona emanet etmemiz ne kadar doğru? Gönderdiği dövmedeki şifreler hâlâ çözülemedi. Şifrenin tam anlamını bilen tek kişi ise Kralşan. Kralşan ise kadının peşinde. Âşık bir adamın bu göreve devam etmesi ne kadar mantıklı. Kenan Kralşan bize canlı lazım."

"Hayır." dedi Teoman anında. Adımları durdu. Yönünü Doktor'a çevirdi. "Kenan bana artık canlı lazım değil. Ölü ya da diri hiç fark etmez. Bana elindeki güç lazım. Onun da ne olduğunu biliyoruz. Tönge'ye gelince," Verdiği nefesle omuzları kabardı. Ellerini siyah kumaş pantolonunun cebine sıkıştırdı. "Bu dünyada bir adamın sadece kim için yapamayacağı hiçbir şey yoktur, biliyor musun Doktor?"

Doktor cevap vermedi ama yeşil gözlerinde beliren soru işaretleri vardı.

"Sevdiği kadın." dedi Teoman. "Âşık bir adamın bu dünyada yapamayacağı hiçbir şey yoktur. O kadın bize canlı lazım. Ve onu her şeyden ve herkesten koruyacak tek kişi ise Tönge. Bunu canı pahasına yapacak, eminim. Sen veya bir başkası bunu görev bilinciyle yapar ama o yüreğiyle yapacak. Yüreğin bileğini kimse bükemez. Kenan ise o kadını er ya da geç almaya gidecek. İşte o gün ben de onun ya ölüsünü ya dirisini alacağım."

"Kurul?" dedi Doktor. "Onlara nasıl ulaşacağız? Sakladıkları şey ne hâlâ bilmiyoruz."

Yeniden önüne döndü Teoman Doğu. Hastane koridorunun en ucundaki açık odanın duvarında bir Atatürk portresi vardı. En sevdiğiydi üstelik. Mavi gözler umutla mavi gökyüzüne bakıyordu. "Yakup Öz'ü bulun." diye mırıldandı. "Fiko'yu alıp bana getirin. O adam anlattığından kat ve kat fazlasını biliyor."

"Kurul denen şey Kenan'ın şifreyi yakalattığını öğrendiyse şu an çoktan sakladıkları şeyin yerini değiştirmiş olabilir."

Her türlü ihtimalin farkındaydı Teoman. İlerlemeye devam etti. "Beyrut'un her köşesini karış karış izleyin. En ufak yabancı bir hareketi bildirin." Hafifçe geriye doğru baktı.

"Kenan, Fiko'yu öldürmek için eninde sonunda gelecek. Tumturaklı'nın dediği yere bakın. Önce Fiko'yu bulun."

Doktor sessizce onaylayıp ardı sıra ilerlerken onun zihninde dönen çarkların ucu birbirine değmiyordu. Kenan kaçmıştı ama kurulun onu bulacağına emindi. Şifreyi istediklerinde kadını veremedi diye belki de kafasına sıkacaklardı. İşine gelirdi ama Teoman bunu istemiyordu. Kralşan'ı tanıyordu. Ona ihanet eden herkesi öldürmeden ölmeyeceğine emindi. Önce Fiko'yu öldürecek daha sonra Ahuzar'ı aramaya başlayacaktı. Tek başına yok olmayacak, onu dibe çekenleri de kendi ile beraber yok etmek isteyecekti.

Teoman'ın elinde iki koz vardı. Ya Fiko'yu öldürmeye geldiğinde onu yakalayacak ya da Ahuzar'ı bulduğunda bu işi toptan bitirecekti. Ama o şeytanı kendi elleri ile gömmek dışında hiçbir şey istemiyordu. Lakin bir anlık öfke ile savaşa girmeyecek kadar uzun bir süredir vatanı için savaşıyordu. Hesabını iyi yapmalı, avantajı yoksa saldırıya geçmemeliydi. Hazırlıksız olanı hazırlıklı bekleyen yenerdi. Teoman Doğu artık bu savaştaki her hamleye hazırlıklıydı. Tek bir şeye ise adı gibi emindi.

Asla kaybetmeyecekti.

******

Süregelen bir fotoğraf dizgisiydi hayat: anlar ve anılar. Ucu tutulmayan bir halattı yaşam: doğanlar ve ölenler. Akıp giden bir nehirdi zaman: elimizde kalanlar ve yitip gidenler. Artık neydi elimde kalan? Hayatta mıydım? Bu fotoğraf dizgisinde daha fazla yerim var mıydı?

Hissettiğim tek şey derin bir sızıydı. Başımda, bacaklarımda, kollarımda, belimde ama en çok da göğüs kafesimin altında ve karın boşluğumda. Gözlerim ağır ağır aralandı. Karanlıktı her yer. Bir arabanın ön panelini seçti gözlerim. Arabanın ışıkları gece içinde parlarken önünde dikilen adam oydu. Sırtı bana dönüktü. Başının üzerinden çıkan dumanlar sigara içtiğinin göstergesiydi.

Direnemedim. Gözlerim yeniden kapandı. Karanlığın içine yuvarlandım. Zamansız bir zamanın içine düştüm. Yeniden kendime geldiğimde bir rüyanın içindeydim. Acı devasaydı ama gerçeklik ve rüyayı ayırabiliyordum. Dışarıda sigara içen gölgesi gerçekti. Şu an bulunduğum yer ise bir rüya. Oysa rüyaları hiç sevmezdim. Ne görürsem çıkardı. Ne hissedersem başıma gelirdi. *Kalbinin temizliğinden* derdi babam İlyas Soykamer.

Kalbin o kadar temiz ki; bir su gibi, hayatına değecek her şeyi önceden sana yansıtıyor.

Oysa ben de kör olmak, hissederek değil de yaşayarak öğrenmek isterdim. Hisler yaşamdan daha ağırdı. Yakıyor ve batıyordu. Ama kalbim buna hiçbir zaman el vermemişti. Hisler yaşamın önündeydi. Şu an bedenimdeki acıya rağmen hissettiğim şey huzursuzluk değil derin bir sıcaklık ve güvendi. Bedenimin salladığını hissettim ama rüya ve gerçeklik arasındaki araftan kopamadım.

Gözlerimi araladım ama gerçekliğe değil, rüyaya. Gözüme değen yeşillikler ile rüyamda dahi irkilmeme neden olmuştu. En son gördüğüm rüya o an aklıma düşmüştü. Karanlık ve kan. Tedirgin bakışlarım ayak dibime eğildi. Kan korkusu ile irkildim ama yoktu. Her rüyada olduğu gibi yine yalınayaktım. Ahuzar aslında en çok böyle yürümeyi severdi çünkü. Kimse bilmezdi.

Çimler vardı ayaklarımın altında. Etrafını sarmalayan yeşilliğin göz alıcı tonlarından sadece biriydi. Göğüs kafesim onu aradı. Güven veren deniz kokusunu. Yoktu ama his yerli yerindeydi. Bu hissi göğüs kafesime ekmiş gibiydi. Artık o yokken de varlığı benimleydi. Büyük bir dağın en tepesindeydim belki. Ya da büyük bir orman. Ağaçlar rüzgarla salınıyordu ama hissettiğim hiçbir şey yoktu. Rüzgâr varsa ben de hissetmeliydim ama hiçbir his yoktu.

İleri adım atarken korkmadım. Nereye gittiğimi düşünmedim. Hayatımın önü ve arkası artık yoktu. Tıpkı nereye gittiğimin bir öneminin olmayışı gibi. Cimlere basan ayaklarım da onları hissetmiyordu. Sadece vardım. Hepsi bu kadardı. Varlığımın içinde kayıptım. O an düşündüğüm tek şey buydu. Korkmadan ilerledim. Onu aradım ama adını anmadım. Belki de andım ama ben duymadım. Rüya benimdi ama bütün duygular hissizlikten ibaretti. Böyle bir yeşillikte kuşlar öterdi mesela. Yoktu. Rüzgarın uğultusu duyulurdu. Yoktu. Boşluktan başka hiçbir şey yoktu.

Nereye gittiğimi bilmeden ilerledim. Bakışlarım ileride bir bedene takıldı. Yeşilliklerin ucunda bir tepe vardı. Tepenin en ucunda ise bir kadın. Bu noktadan seçmek zordu. Görebildiğim tek şey bana dönük sırtı, omuzlarından dökülen kumral uzun saçları ve üzerindeki beyaz elbiseydi. Minik çiçekler vardı sanki elbisenin üzerinde. Kanda açan çiçekler gibi; kırmızıydılar.

Adımlarım korkusuzca o yöne ilerledi. Ona yaklaştığım her bir adımda kulaklarıma uğultu dolmaya başladı. Önce sesler, sonra hisler geri geldi. Kuşlar ötmüyordu ama rüzgar ağır bir uğultu ile esiyordu. Daha da yaklaştım. Elbisesindeki kırmızı çiçekler belirginleşti. Bir kadın değildi. Genç bir kızdı. İnce bedeni ve zarif elleri vardı. Tepenin ucundaki uçurumun ucunda dikilirken korkmuyor aksine yüzüne vurup saçlarını geri savuran rüzgâra karşı büyük bir memnuniyet ile dikiliyordu.

Aramızda on adımdan daha az kaldığı anda durmak zorunda kaldım çünkü rüzgar şiddetliydi. Öyle ki bedenimi bile geri savuruyordu. İnadım galip geldi. Ayaklarımı yere bastırarak rüzgara direndim. O ise bundan hiç etkilenmiyormuş gibi kollarını iki yana açtı.

"İn oradan!" diye bağırdım zorla. Ellerim yüzümü rüzgarın getirdiği kum ve taş parçalarına karşı koruyordu. "Düşeceksin. Geri gel."

Gelmedi. Ama beni duydu. Bakışlarını hafifçe yana doğru çevirdi. Sol omuzundan baktı yüzüme ama ben ona bakamadım. Rüzgar yüzünden gözüme dolduğunu hissettiğim kum taneleri ile gözlerim kapanmıştı. Tek gördüğüm çenesinde derin gamze ve dudaklarındaki tebessüm oldu. Belki bu da bir yanılsamaydı. Ayıramadım. Rüzgara daha fazla direnemedim. Üç adım gerilerken ellerim yanan gözlerimdeydi.

"Teşekkürler ederim." dediğini duydum sadece. "Onu bana getirdiğin için..."

Su gibiydi sesi. Zarif ama yankılı. Kulak tırmalayan rüzgar sesinin içinden sıyrılmayı dahi başaracak bir güzellikteydi. Cevap vermek, elimi yüzümden çekip ona bakmak istedim ama yapamadım. Yüzünü göremedim. Öne doğru eğilerek iki büklüm oldum. Sesler gibi bedenimdeki acılar da artık yerli yerindeydi. Karın boşluğum sızlıyor, belim ağrıyordu. Gözlerim belki de kumdan değil, bedenimdeki acıdan sızlıyordu, seçemedim.

Omuzumda bir el hissettim. İki büklümdüm ama kim olduğuna bakmak için doğrulmayı denedim. Başaramadım. Dizlerim de yere vurdu. Ellerim yerdeki çimlere değdi. Ayaklarını gördüm sadece. O da benim gibi yalınayaktı. Sonra ise beyaz elbisenin ucunu. Kırmızı çiçekler etek uçlarına yayılmıştı. Başımı kaldırıp yüzüne bakmak için direndim ama olmadı. Acı bütün bedenimde yayılıyordu. Ayağa kalkamadım. Ona bakamadım. Yanan göz pınarlarım ile iki büklüm bir halde acı çekmekten başka hiçbir şey yapamadım.

Sırtımı sıvazladı. Ağır değildi eli, şefkatliydi. Acımı hafifletmek için sırtımda gezinen eli o an daha acı bir gerçeği anımsamama neden oldu. Ben sırtıma yaşam işledim sanırdım. Ama benim tenime işlenen ölümdü.

"Sök onu oradan!" diye inlediğimi duydum. "Al onu sırtımdan!"

Durmadı. Belki de beni duymadı. Eli şefkatle aynı noktayı okşamaya devam etti. Sevmemeliydi oysa beni. Şefkat de duymamalıydı acıma da. Ama *git* diyemedim. Bırak diyemedim. Eli öyle hafifti ki; değdiği yerdeki acı geçiyordu. *Dur, yaramı okşama, dibime eririm* diyemedim. İki büklüm

olduğum yerde kaldım. Büyük bir şefkatle sırtımı okşadı. Gözlerimdeki karanlık beni daha da içine çekti. Siyah zifire bulandı. Parmaklarımı yerdeki çime ve toprağa geçirdim. Yana doğru düşecektim. İzin vermedi. Başım göğsüne düştü. Sırtımdaki elini bu defa saçlarımda hissettim.

Çok derinlerden sesi geldi kulağıma. Bir şarkı söylüyordu elleri saçımı ve sırtımı aynı anda okşarken. Bilmediğim bir lisandı ama kalbimi acıtmıştı. Ne dediğini de ayırmak zordu ama ninninin melodisi öyle derindi ki bütün acımın arasında nefesimi dahi yavaş almaya çalışarak onu dinledim. Acımı anlıyor gibiydi. Sesi de, elleri de.

"Nana..." diyordu zarif bir ezgi ile. *"Çkimda komoxti nana..."*

Gerisini seçemedim. Gözlerimdeki karanlığın içine düştüm. Önce elleri kayboldu, sonra varlığı sonra ise sesi. Rüyadan sıyrılıp gerçeklik arasına düştüğümde de sırtımda gezinen eller vardı ama daha büyüktü. Güçlü bir kol etrafımı sarmalamış, sıcak bir gövde içine çekilmiş gibiydim. Kısa bir bocalamanın ardından kokusu burnuma vurduğunda rüyadan bütünüyle sıyrıldım. Onun yanındaydım.

Timur'un.

Gözlerimi aralamaya çalıştım. Başardım ama karın boşluğumdaki sızı öyle derindi ki inlemeden edemedim. Gözüme ilk değen çenesindeki gamze oldu. Kapanmak üzere olan bakışlarım etrafta gezindi. Bir arabadaydık. Ama o ön kısımda değil arkada, benim yanımdaydı. Yatıyordum ama başım dizlerindeydi. En uca oturmuş, bir elini sıkıca omuzuma dolamıştı. Nerede olduğumu, ne olduğunu o an için idrak etmem bir hayli zordu. Her şey bulanık bir gölün dibini izlemeye benziyordu. Silah sesleri vardı ama seçemiyordum. Kanlar vardı ama kimindi, bilmiyordum.

Başını geri doğru atmıştı. Gözleri kapalıydı ama uyuyup uyumadığını ifadesinden anlamak zordu. Başının yanındaki el tutma kısmına asılı bir serum gördüm. Ucundaki kablo benim koluma geliyordu. Zihnim bunu dahi seçemeyecek bir yorgunluk içindeydi.

Timur demek istedim ama yapamadım. İnledim sadece. Ateşin bedenimde gezindiğini, dudaklarımın bu ateşle patlamak ister gibi sızladığını ve derisinin inceldiğini hissediyordum.

Tek bir iniltimle gözleri açıldı. Çenesini dikleştirip bakışlarını dizlerindeki başıma eğdi. Yorgun görünüyordu. Uyuduğunda gözlerinde beliren mahmurluğu ve hafif şişliği biliyordum. Hayır, şu an hiç uyumuşa benzemiyordu. Keskin kahvelerin içinde beliren tel tel kırmızı çizgiler ve göz altlarında morluklar vardı.

"Ahu." dedi anında. O an için şiir gibi geldi sesi kulağıma.

Benim: Ahu, demek istedim ama yapamadım. Ahuzar değil, Ahu. Ahuzar öldü, Ahu.

Minik bir inilti daha dökülmüştü dudaklarımdan. Omuzumu kavrayan elini alnımda ve yanaklarımda hissettim. Gözlerim yeniden kapandı. Her yerim yanıyor ve titriyordu.

"Ateşin var." dediğini duydum çok derinlerden. "Ahu, beni duyuyor musun? Ahu!"

Duyuyordum ama cevap veremedim. Elleri yüzümde gezindi. Bilincim ise yine ellerimden kayıp gitti. Sadece bana seslenen sesini duydum. Karanlık büyüdü. Benliğimi de yuttu. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra gözlerimi yeniden araladım. Kokusu etrafımdaydı. Kucağındaydım ama onu görmüyordum. Yüzüme ve bedenime bir şey örtmüş gibiydi. Bu defa arabada değildik. Yürüyordu ama

kucağındaki beni hiç sarsmıyordu. Gözlerimi kapatıp sıcaklığına daha da sokuldum.

Bir kapı gıcırtısı duydum. Sonra ise açılıp kapanma sesini.

"Hoş geldiniz." demişti yaşlı bir adamın sesi. "Buyurun."

"Kalacak yer lazım." dedi Timur. Sesi yabancılaşmıştı. Bana sunduğu kadar nahif değildi.

"Saat gecenin ikisi delikanlı. Benim bütün odalarım dolu. Bu saatte buralarda kalacak yer bulman zor. Şehrin içine girmen lazım."

"O kadar uzaklaşamam." dedi en net şekilde. "Acil kalacak yer lazım."

Kısa bir sessizlik oldu. "Hastan mı var?" dedi adam.

Sessiz kaldı.

"Neyin?

Kısa bir an yine sessizlik oldu. "Karım." dedi Timur en sonunda.

"Neyi var?"

Derin bir nefes verdiğini duydum. Sıkıldığında bunu yapıyordu. "Kalacak yerin var mı yok mu?" dedi kısadan.

Minik bir tereddüttün ardından, "Bekle." demişti adam. "Biri bu saatlere çıkacaktı. Oda boş mu bakıp geliyorum."

Her zamanki gibi sessiz kaldı. Adamın uzaklaşan adım seslerini duyabiliyordum. Kolları daha sıkı kavradı bedenimi. Dudaklarını alev gibi yanan tenimde, saçlarımın üzerinde

hissettim. "Diren." dediğini duydum. "Biraz daha diren, dayan."

Hep bunu diyordu. *Yaşayacaksın, diren. Ölmeyeceksin, diren*. Ondan başka kimse bunu demiyordu. Sonra da gelip *bana güvenme* diyordu. İmkanı var mıydı? Yoktu.

Çabalıyordum ama ateş bedenimi ele geçirmiş gibiydi. Parmak uçlarım dahi patlayacakmış gibi yanıyordu. Nefesini bir süre saçlarımdan çekmedi.

"Geldim." diyen adamın sesi geldi derinlerden. Nefesi saçlarımdan ayrıldı. "Çıkmış ama oda temiz değil. Beklersen yarım saate halleder-"

"Gerek yok." dedi. "Gerekli şeyleri ver, ben hallederim."

"Kimliğin." dedi adam.

Bacaklarımın altındaki elinde tuttuğu bir şey olmalıydı. Alt bedeninim havalandığını hissettim. Elindeki şey her neyse bir zemine koyduğunun sesi geldi. "Çantayı aç, en üste." dedi.

Bir sürgünün açılma sesi geldi. "Selim TÜZER." dedi adam.

Timur sessiz kaldı. Selim Tüzer kimdi? Belki de oydu. Ayırmak yine zordu.

"Eşinin kimliğini de alabilir miyim?" dedi adam.

"Ne gerek var." dedi en net şekilde. "*Karım* dedim işte. Veriyor musun şu odayı vermiyor musun?"

Yine sessizlik belirdi. En son demir bir anahtarın zemine bırakılma sesi yükseldi. "İkinci kat, 202."

Bacaklarımın yeniden havalandığını hissettim. Önce başka bir şeyi sonra ise anahtarı aldı sanki ama sesler karışıktı. İlerledi ama adımları ağır ve sakindi. Birkaç dakika sonra başka bir kapının açıldığını duydum. Belki de birkaç saniye değil daha çok zaman geçmişti. Bu kadar hızlı ikinci kata çıkmasına imkan yoktu ama zaman algımı yitirmiştim. Kapının kapanma sesini duyduğumda yüzümün üzerine örttüğü şey her neyse geri sıyrılmış gibiydi. Karanlığın içinde ışığı hissettim. Gözlerimi zorla araladım. Başım kalbinin üzerine yaslıydı. Onun başında ise siyah bir şapka vardı. Gözüme ilk değen yine çenesindeki çukurdu.

Bakışları bana değdi. Aynı saniyelerde bedenimi dikkatle yatağa bırakmıştı. Kapanmak isteyen gözlerimi zorla açık tutmaya çalışıyor, ne olduğunu kavramak için zihnimde aranıyordum. Çok derinlerden duyduğum Kralşan'ın sesi uğursuzluk doluydu.

Benim yaşamam için sen ölmelisin Ahuzar.

Şifreyi bir yere saklamam gerekiyordu. Ben de düşündüm ki, neden sen olmayasın?

Ve şöyle bir şey var Ahuzar. Benim olası ihanetimin bedeli olarak sunduğum kefil de sensin.

Sen benim için gönderildin. O gün şifreyi saklamam için sen bana gönderildin.

Karın boşluğumdaki acı kalbime battı. Sızı devasaydı. Bütün bunların sebebinin tenimde gezinen ateş olmasını diledim. İlk defa bir ateş beni yakıp kül etsin istedim. Bu gerçekle yaşamaktansa silinip gitmek istedim. Ama tam o an *buna izin vermem* der gibi o belirdi karşımda. En son ona atılan kurşunun önüne atladığımı anımsadım. Hayattaydı.

Hayatta ve yanımda.

Geride bırakır sanıyordum. Bırakmamıştı. Ahuzar değersiz bir hayat parçasıydı. Ama Ahu'nun tek bir kişide de olsa anlamı vardı. Ahuzar artık ölüydü. Hayata tutunmaya çalışan Ahu'ydu.

Kapı çaldığında gözlerimi açtığımı görmeden gerilemişti. Geniş bir odaydı. O girişe doğru kaybolurken benim bakışlarım tavana kalktı. Sarı ışık dönüyor, birken üç sonra dört oluyordu. Gözlerimin içinin bile ateşle kavrulduğunu hissediyordum.

"Temiz çarşaf ve havlu." dedi adam. "Eşinin doktora ihtiyacı var mı? Baya kötü görünüyordu. Yoksa arayalım amb-"

"Gerek yok." dedi sadece. "Yemek var mı? İlaç içmesi lazım."

"Mutfağa bir bakayım." dedi yaşlı adam. "Çorba olacaktı."

"Eyvallah."

Kapının kapanma sesi geldi. Bana yaklaşan adımlarını duyduğumda başımı yeniden ona çevirmeyi denedim. Belimdeki platinler sert bir odun parçası gibi batıyordu. Uzun süre hareketsiz kalamazdım. Ama uzun süre de hareket edemezdim. Her şekilde ağrıyorlardı. Beni ayakta tutan ayak bağı gibiydiler.

Mırıltım bu defa, "Timur." diyeydi.

Başındaki şapkayı yatağın diğer ucuna savurdu. Üzerinde siyah bir tişört vardı. Bana doğru ilerlerken yüzündeki endişe ve korkuyu görebiliyordum. Elini alnıma attı. Saçlarımı geri itelerken ateşimi avuç içiyle kontrol etti. Terliydim. Bunun da farkındaydım. Şakaklarımdan süzülen ıslaklıklar vardı. "Siktir." dedi en sonunda. "Ahu." dedi güven veren sesi. Yüzümü avuçları içine aldı. "Bana güveniyorsun, değil mi?"

Kesik kesik soludum. Konuşamadım. Sadece başımı aşağı yukarı salladım.

Güzel dercesine başını salladı. "Ateşini düşürmemiz lazım. Üzerini çıkarmam gerek. Tamam mı?"

Tepki veremedim. Yine minik bir baş hareketi ile onayladım. Elleri yüzümden çekilmişti. Yerdeki çantayı açtı. İçinden bir poşet ve serum çıkardı. Kolumda hâlâ bir serum iğnesi olduğunu o an fark etmiştim. Hızlı ama dikkatli bir şekilde serumu kolumdan çıkardı.

"Biricik?" dedim. "Biricik nerede?"

"Güvende."

"Neredeyiz?"

Parmaklarını karnımda hissettim. Yaraya değmeden pantolonumun düğmelerini açtı. Kumaş bacaklarımdan sıyrılıp gitti. Tepki vermedim. Zihnimde hiçbir tehlike sinyali çalmadı. *Güven*di o. Ondan ne acı gelirdi ne yara. Kırdığı kalbi almak için bile her yeri ateşe veren bir adamdı. Sızlayan bedenimle öylece ne yapacağını beklemekten başka bir şey yapmadım.

"Yolda." dediğinde pantolonumu yere savurmuştu.

"Nereye gidiyoruz?"

Kendi üzerindeki tişörtü çıkarıp diğer köşeye savurdu. Bedenindeki morluk, çürükler öyle derindi ki, bu halde olmama rağmen her birini seçtim. Sırtını ve omuzlarını kaplayan kan lekeleri kurumuştu. Bir savaştan çıkmış gibiydi. O an bir gerçeği daha hatırladım. Biz zaten bir savaştan çıkmıştık.

Çıkış kapısının oraya ilerleyip gözden kayboldu ama sorumu da cevapladı. "Memlekete." Banyoya gitmiş olmalıydı. Suyun açılma sesi geldi. Birkaç saniye sonra yeniden yanımdaydı.

"Memleket neresi?" dedim.

Bedenimi yavaşça kucaklayıp yataktan kaldırdı. Üzerimde gri bir tişört vardı. Bunu da yeni fark ediyordum. "Anlaşılan sadece içince aklın sıfırlanmıyor."

Anlamamıştım. Umursamadım da. Daha önce sorup sormadığımı hatırlamıyordum. Başımı gövdesine yasladım.

"Rize." dedi sadece. "Rize'ye gidiyoruz Ahu."

Kucağında benimle banyoya girdi. O an hemen karşımda kalan aynadaki onu ve beni gördüm. Heybetli gövdesinin üzerinde küçük kalıyordum ama oraya ait gibiydim. Şu anda dahi içimi kıpır kıpır edecek bir detaydı ama umutsuzluk her zerreme yayılmış gibiydi. Kalbim sızlayarak kıpırdandı. Bacaklarım ve kollarım kan içindeydi. Alnımın bir köşesinde derin, büyük bir morluk vardı. Saçlarımdaki kan izleri kurumuştu belki ama kokusu keskindi. Genzim sızladı o an. Anlamsız bir duygu patlaması göğsümün üzerinde patladı.

Ölmek değil, deli gibi yaşamak istiyordum. Burada, tam bu gövdede. Ama hiçlik duygusu bataklık gibiydi. Değersiz bir hayat parçası olan Ahuzar'ı içine çekiyordu. Ben hayatım için yıllarca mücadele etmiştim. Gaddar bir annenin elinden sıyrılmış, daha da gaddar bir adamın eline düşmüştüm. Kaçtığım kişiler ise kendi hayatlarını kurtarmak için hep benim hayatımı öne sürmüştü. Annem yaşamak için benim ölüm emrimi vermişti. Kenan yaşamak için benim hayatımı bir kumar masasına düşünmeden sürmüştü.

Ahuzar herkes için ölmesi gereken biriydi.

Şakağıma doğru bir damlanın süzüldüğünü hissettim ama onun görmesini istemedim. Alnımı çıplak göğsüne yaslarken bedenim ateşin etkisi ile sızlıyordu. En çok dövmemi severdim oysa. Atları, pusulaları, kuşları ve çiçekleri. En sevdiğim her şey ölüme bulanmıştı. Artık istediğim tek şey o dövmenin sırtımdan kazınmasıydı.

Gövdesine daha sıkı sarmaladı beni. Herkesin ölmemi istediği şu dünyada yaşam dolu bir öpücük daha bıraktı saçlarımın arasına. Oysa saçlarımda da kurumuş kanlar vardı. Umursamadı. "Üşürsen buradayım." dedi sadece.

Aniden bedenime değen soğuk su ile irkildim. Bedenimi kaldırıp kucağından inmek istedim ama izin vermedi. Daha sıkı sarmaladı. Üşüdüm ama dediği gibi buradaydı. Gözlerimi akan su yüzünden zorla araladım. Kucağında sıkı sıkı tuttuğu ben varken suyun altında dikiliyordu. Bedenimde gezen ateş sönmedi ama tenimin üzerinde gezinen sıcaklık yerini keskin bir titremeye bıraktı.

Minik bir çığlık kaçmıştı dudaklarımdan ama titreyen dişlerimin arasında zorla duyulmuştu. Bırakmadı. Dudaklarını ise başımın üzerinden çekmedi. Soğuk su bir süre sonra acı vermemeye başladı. Tenim hissizleşiyordu. Belki de onun sıcaklığı buna engel oluyordu. Gözlerimi kapamadan hemen önce elim sağ omuzunu kaplayan derin morluğa uzandı. Büyük bir çürüktü ama umursuyor gibi değildi. Elim omuzunda dolandı. Sonra ise boynuna. Bırakmazdı, biliyordum ama Ahu da olsam her zaman tutunacak bir yere ihtiyacım vardı. Yıkılamazdım.

Gözlerim kapandı. Soğuk suyun tenimde bıraktığı his bir süre sonra hissizliğe dönüştü. Ne kadar öyle kaldığımızı bilmeden bekledim. Zaman yine zamansızdı. "Timur." dedim.

"Ahu." dedi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Memlekete." diye cevapladığında aynı soruyu az önce sorduğumu algılayabildim.

"Ha, Rize." diye homurdandım.

"Ya, Rize..." diye cevapladı.

Su aniden kapandı. İşte bu noktada üşüyecek oldum. Ama izin vermedi. Kucağında benimle birlikte duş kısmından çıktı. Bedenimi kısa bir an için lavabonun yanındaki taş kısma oturttu. Başım dönüyor, ağrıyor, karnımdaki yara sızlıyordu. Geri devrilecek olan bedenime izin vermedi. Kollarımdan yakalayıp yüzümü yeniden avuçları içine aldı. "Bana bak." dedi dingin sesi. "Aç gözünü. Bana bak."

Kendimi buna zorladım. Tenimde ve gözlerimde gezinen ateş hafiflemiş ama yerine başka bir ağırlık çöreklenmişti. Öne düşen başımı avuçları arasına sabitledi. Yüzü yüzümün hemen dibindeydi. Kirpik uçlarından süzülen su damlarına baktım. Onun keskin kahveleri ise yüzümün her yerinde hızla geziniyordu. Endişeliydi. Görebiliyordum.

"Üzerindeki tişörtü çıkarıp havlu saracağım." diye açıkladı.

Cevap verecek halde değildim. Sadece başımı aşağı yukarı salladım. Belimdeki ağrı kurşun yarası ile denkti. Bütün kemiklerim kırıldığında bir hastane yatağımda tek başıma yatarken de bu acılar ile yaşamak zorunda kalmıştım. Doktorlar hep yaşamamım bir mucize olduğunu söyler dururdu. Kenan Kralşan ise *benim sayemde hayattasın* diye övünürdü. Bu cümle bütün kemiklerimin kırılması ile eşti.

Üzerimdeki ıslak gri tişörtü dikkatle çıkardı. Bakışları yüzümdeydi. Tişörtü yana savurduğunda karşısında tamamen ıslak bir iç çamaşırı ile kaldım ama bakışlarını yine

yüzümden koparmamıştı. Omuzlarıma dökülen ıslak saçlarımı sırtıma itelerken daha fazla dik duramadım. Belimdeki ağrı bıçak gibi kesiyordu. Alnım omuzuna düştü. İki büklüm olduğumda da karnımdaki yara sızladı. Elleri omuzuma dökülen saçlarımdaki suyu sıkıyordu.

"Belim." diyebildim.

Havluya giden eli duraksadı. Bir eli sırtıma uzandı. Tereddüt etti ama durmadı. Islak tenimin üzerinden ağır ağır belimi ovuşturdu. İç çekişim anlamsızdı ama her yanım acıyordu. O zaman da böyle yaslanacağım bir omuz olsa şeytanın eline düşmezdim oysa. Eli böyle sırtımda olsa oraya ölümün işlenmesine izin vermezdi.

Belimi ve sırtımı ovuşturan eli hafifçe sırtıma doğru ilerledi. Dövmenin pusula kısmına geldiğinde duraksadı. Yara izleri belirsizdi ama dokunan hissederdi. Hissetti. Ama yara izlerinde değil, pusulanın içinde gezindi parmakları. Derin bir nefes verdiğini duydum. Yanağını omuzuna düşen başıma yasladı.

"Silin onu oradan." diye mırıldandım. Sesimde ince bir acı vardı. Minik, belli belirsiz birde yalvarma. "Alın onu sırtımdan."

Kendim dair en sevdiğim tek şey olan dövmem artık omuzlarıma ve sırtıma yükten başka bir şey değildi. Sessiz kaldı ama avuç içi dolu dolu bir cevap verdi. Dövmeye bastırdı elini. Benim *ölüm* dediğim yeri dahi okşadı. Alışkın değildim acımın sıvazlanmasına. O patlamadan sağ çıktığımda kendi acımı kendim sarmıştım. Canım acıdıkça can yakmam bundandı.

Genzimi sızlatıyordu bu ilgisi. Mahrum kalınan şeyler iğne batması gibiydi ama elde edildiğinde bıçak gibi derin bir kesiğe neden oluyordu.

Bir şeylerden kaçtığımızın farkındaydım. Kralşan yakalanamadıysa ondan mı kaçıyorduk? Yakalandıysa kimden kaçıyorduk? Polise gitmemiz gerekmez miydi? Hepsini sormak istedim ama dilim dönmedi.

Eli sırtımı ve belimi kısa bir an daha sıvazlayıp üzerimden ayrıldı. Yandaki havluya uzandı. Alıp hızla başıma ve bedenime doladı ama büyük havluya adeta bir bebek kundaklar gibi sarmalamıştı etrafıma. Üst çıplaklığım kapandığında yeniden kucağına aldı. Banyodan çıktık. Yeniden yatağa bıraktığında bilincimin ucunu kısa bir an için tutamadım. Gözlerim kapandı. Kendime geldiğimde baş ucumda oturuyordu. Eli alnımda ve yanaklarımda gezindi. Ateşimi kontrol ediyordu. Hafiflediğini ben bile hissediyordum. Gözlerim ve dudaklarım artık sızlamıyordu. Bilincim ise artık eskisi kadar puslu değildi.

Bedenimi yeniden kendine doğru kaldırdı. Havlu üzerimden kayıp gitti ama gözleri yüzümdeydi. Üzerime siyah bir tişört geçirirken tüm kontrolü ona bırakmıştım. Saçlarımın ıslaklığını aynı havlunun ucuna alıp yeniden yatağa bıraktı ama yanımdan gitmedi. Tişörtü göğüs altıma kadar sıyırdı. Islak bandajı söküp baş ucuma hangi ara çıkardığını bilmediğim tentürdiyot ve pamukla yaraya pansuman yapmaya başlamıştı. Karşısında göğüs çıplaklığım ile kaldığımda utanmamıştım ama ten rengi ıslak bir çamaşırla kalınca anlamsızca utandım.

Ama onun bakışları sadece yaradaydı. Başka hiçbir yerime değmiyordu keskin kahveler. Utandığım aslında bedenimdeki yara izleriydi. Sol bacağımın iç kısmındaki büyük iz en az yüzümdeki kadar derindi. Kurşun yarasının olduğu yerden de hafifçe uzanan bir iz vardı. En çoğu sırtımdaydı. Patlamada geri savrulduğum ve bir duvara çarptığım için en çok yarayı sırtımdan almıştım. *Önüne*

gelen başka bir kuvvet yüzünü ve bedeninin ön kısmını alacağı darbelerden korumuş demişti doktor.

Kimse bilmiyordu ama duvara vurup yere düştükten sonra önümde beliren, acı içindeki bedenime daha fazla zarar gelmesini engelleyen oydu. Bu benim kendime sakladığım tek bencil sırdı.

Sormadı hiçbir yarayı. Belki de benim haberim yokken yine pansuman yapmıştı bu yaraya. Üzerindeki kıyafet başkaydı. O değiştirmiş olmalıydı. Ben göstermeden görmüştü her bir yaramı.

"Kenan." diye mırıldandım. "Nerede?" Zihnim bulanıklıktan sıyrılıyordu.

Yarayı temizleyen elleri durmadı. "Bilmiyorum." dedi sadece.

Onu kolundan ve bacağından vurduğunu hatırlıyordum. "Vuruldu." diyerek onaylatmak istedim.

Sessizce başını aşağı yukarı salladı.

Yakalansaydı söylerdi. Sessizliği bir cevaptı. Zorlu bir nefes verdim. "Kaçtı, değil mi?"

Yine sessiz kaldı. Yaraya bandajı kapatıyordu.

Aklıma gelen ilk şey, "Kenan'dan mı kaçırıyorsun beni?" demek olmuştu.

Bandajı tamamen kapatıp avuç içini yarama bastırmadan üzerine kapattı. "Herkesten." dedi en net şekilde. Keskin kahveler gözlerimi buldu.

Genzim sızlıyordu. Ağlamaktan nefret ederdim ama her şey ağırdı. Yalnızlık, değersizlik ve ölüm. Her şey. Savaş dediği

şey sırtımda oynanıyordu. Dile getiremedim çünkü gücüm yoktu. Ağlamak istedim ama onu da yapamadım. Uykum geliyordu. Ellerini yeniden yüzümde hissettim. "Uyuma." diyen sesi yumuşacıktı. "Yemek yemen lazım."

Farkındaydım. Açlıktan midem bulanıyordu. Gözümü açamıyordum ama. Elleri yüzümden ayrıldı. Koluma yeni bir serum taktığı hissettim ama uyku derindi. İçine çekiyordu. Seruma iğne ile bir ilaç sıktı. Baş ucumdaki bir yere tutuşturdu ama bakmadım. Umurumda değildi. Kapının çaldığını duydum. Baş ucumdan ayrılıp kapıya ilerledi. Gözlerim kapandı.

Birkaç saniye sonra, "Bir çorba vardı delikanlı. Olur mu?" dedi adamın sesi.

Cevap vermedi ama kapının kapanma sesi gelmişti. Yeniden baş ucuma oturduğunu hissettiğimde gözlerimi araladım. Yanı başımdaki komodinin üzerine bir tepsi içinde çorba, kaşık ve ekmek vardı. "Eli yine saçımdaydı. "Canın acıyor biliyorum ama birazcık ye. Olur mu?"

Ne zaman bu ses tonunu kullansa hayır deme ihtimalimi sıfırlıyordu. Toparlanmak istedim. Anladı. Kollarımın altından kavrayıp toparlanmama yardım ederken yastığı sırtıma yaslayarak geriledi. Geri çekilirken yanağı yanağıma değince anlamsızca yine içimde bir noktanın kıpırdadığını hissettim. Şu halde dahi üzerimdeki etkisi inanılmazdı. Başını geri çekti ama uzaklaşmadı. Onu izlediğimi fark etmişti. Yüzlerimiz arasında bir karış bile yokken gözleri yüzümde gezindi.

Yüzüne uzun uzun bakmak isterdim ama başımı dik, gözlerimi açık tutamıyordum. Seruma enjekte ettiği ilaç ağır gelmiş olmalıydı. Belki de yaşananlardı ağır gelen. İstemiyordum artık bu dünya için mücadele etmeyi. Öfke de

kaynamıyordu içimde, ateş de. Sönmüştü kendime dair bildiğim ne varsa.

Tepkisi kendi dizlerinin üzerine aldı. Kendisine yemek dahi yapmayan, benim yaptığım yemeği bile *önüme getirirsen yerim, yoksa almaya üşenirim* diyen adam kaşığa doldurduğu, dumanı tüten mercimek çorbasına hafifçe üfledi. Soğuduğuna emin olduktan sonra dudaklarıma doğru ilerletti.

Buna da alışkın değildim. Garip bir histi. Canımı yakıyordu şefkat. Geçmiş anılar paçalarımdan düşmeyen dikenli bir ot gibiydi. Hasta olduğum bir an vardı küçüklüğümde. Ateşler içinde yatıyordum. Babam çiftlik sahibi tarafından birkaç günlüğüne başka şehre gönderilmişti. Yanımda kalan anneydi. Yataktan kalkamıyor, nefes dahi zor alıyordum. Bir tepsi yemek bırakıyordu önüme.

Kalk şunu ye, diyordu dik dik*. İşten kaçmak için numara yapma.*

Yiyememiştim.

Beden acıma ağlamadım, hayatımın kısmetsizliğine ağlamadım; kurşun yarama bile ağlamadım ama acizliğime yine ağladım. Dudaklarıma yaklaştırdığı çorbayı boğazımı yakarak yutmuştum. Yanan genzimi gizlemek adına zorla da olsa elimi kaldırıp yeniden çorbaya giden elini kavradım. "Kendim yerim."

Umursamadı bile. Yeniden bir kaşık çorbayı dudaklarıma ilerletti. Bunu da yuttum. Sonra bir kaşık daha, bir kaşık daha. Denizleri geçip küçük bir su birikintisine düşmüş gibiydim. Bu kadar çok şeye ağlamamışken tek bir çorba her şeyin patlama noktası oldu. Hep onun yanında ağlamam ise inanılır gibi değildi. Belki de Ahuzar bile Ahu olmak istiyordu. *Ağlama* diye bağırmıyordu. Sesi tek bir kurşunla susmuştu.

Gözyaşları oluk misali yanağıma boşalmaya başladı. Omuzlarım ağlayışımın şiddeti ile inip kalkarken ağzımdaki çorbayı gözyaşı dolu genzim yüzünden zorla yuttum. Gerçekler birer birer düşüyordu zihnime. Yeniden çorbaya daldırdığı kaşık durdu. Bakışları artık yüzümdeydi.

Tutamıyordum kendimi. Gözyaşları benden bağımsızca dökülüyordu. "Neden uğraşıyorsun ki?" dedim zorla. "Herkes ölmemi istiyorken sen neden bu kadar uğraşıyorsun ki?" Yanağıma büyük bir yaş daha süzüldü. "Hayatımın ne önemi var ki?"

Yorgundum. Elimden gelse ağlamazdım ama engel olamıyordum. Tek başımayken taş gibi olan irademo varken tuzla buz oluyordu. Verdiği güven etrafıma kurduğum bütün duvarların yıkılmasına neden oluyordu. Bir insanın başka bir insana bu denli bir güven vermesi de suç sayılmalıydı.

Bir elimi alnıma atıp yüzümü saklamaya çalıştım. Daha fazla yemek de istemiyordum. Yaslandığım yerde kendimi itelemeye çalışarak yeniden yatmaya çalıştım. Zordu, yaram fazlası ile zorlanmıştı ama başarmıştım da. Yatıp ağır ağır ona arkamı döndüm. Güçlü bir kadın olarak biliyordu beni. Gururum bunun yıkılmasına el vermiyordu. Ahuzar ölse dahi ektiği dikenler diriydi.

"Şifreyi çoktan almışsınızdır." diye mırıldandım sessizce ağlarken. Sesimi ben dahi zor duyuyordum. "Daha niye koruyorsun ki? Ben ölürsem ölecek. Daha niye yaşatıyorsunuz ki?"

Hayatım üzerine oynadığı kumar kaldırabileceğimden daha fazlasıydı. Tehlikede olanın hep Biricik olduğunu sanırdım. Oysa o sadece beni elinde tutmak için kullandığı bir maşaydı. Yan döndüğüm için yaram sızlıyordu ama zihnimdeki acı daha büyüktü. Beden acımın onu bastırması

için direndim. Bu zaman kadar dikenlerimle gezmemin nedeni buydu işte. Gülü dikenine rağmen kırarsanız solardı. İlk defa bu denli kırılmıştım hayata. *Soluyordum*.

Tepsiyi kenara bıraktığını hissettim. Hiçbir şey söylemeden yatağın ucundan kalktı. Banyoya gittiğini adım seslerinden anlıyordum. Teselli vereceği bir şey yoktu. Ne diyecekti ki? Hiçbir şey bu hissi bastıramazdı. Ne olduğunu, geride tam olarak ne bıraktığımızı, neden Rize'ye gittiğimizi bile sorgulayamıyordum. Büyük gerçekler detayları bastırıyordu. Kenan Kralşan'ı bir psikopat sanırdım. Değildi.

Şeytanın ta kendisiydi.

Gözlerimi kapatıp her şeyden kopup gitmek istedim. Kapattım da. Ama kopamadım. Yorgun bedenim hem ağlıyor hem uyumak istiyordu. Bu arafta çırpınırken aniden onu hissettim baş ucumda. Yatağın yüzümü döndüğüm tarafı boştu. Üzerinde hâlâ bir şey yokken altına siyah bir eşofman giymişti. Heybetli bedeni yatağa oturduğunda gıcırtı sesleri ile gözümü açtım. Ağlamam hafiflemiş ama yerine derin iç çekişlere bırakmıştı. Omuzundaki yara benim içindi. Hâlâ kapanmamıştı. Benim de karnımdaki yara onun içindi. Hâlâ kanıyordu.

Her şey normal bir döngüdeymiş gibi bedenini yanıma bıraktı. Her gece beraber aynı yatağa yatıyormuşuz gibi bir de yüzünü bana doğru dönüp daha da yaklaştı. Saçlarım hâlâ ıslaktı. Gözlerinden gözlerime her zamanki güven duygusu aktı. Herkese gösterdiği gibi değildi. Hatta ilk defa bana gösterdiği gibi bile değildi. Daha yorgun duruyordu bakışları. Yorgunluktan kızaran gözlerinin en az benim kadar teselli edilmeye ihtiyacı var gibiydi. Oysa yaralanan da ölümün eşiğinde olan da bendim.

Geniz omuzlarının arkasına saklanabilirdim. Yüzüme düşen gölgesinin verdiği his anlatacağım türden değildi. Eli saçlarıma uzandı. Islak saçlarımı sırtıma doğru iteledi. Her dokunuşu dudaklarımın daha da titremesine neden oluyordu. Yaşlara yenisi ekleniyordu. Durmadı. Parmak uçları yavaşça yaşları sildi. Yine dingin bir deniz, kıyısında soluklanacak bir sahildi.

Ölürsem üzülür mü diye düşünmüştüm. Üzülürdü. Hiçbir ihtimal değil ama bu yakmıştı canımı. Geçmişten söylediği bir söz düştü aklıma. *Ben ölümden başka bir şey getirmem Ahu.*

İçimi çektim. "*Ben ölümden başka bir şey getirmem* demiştin bana, hatırlıyor musun?"

Kahve gözleri içine taş atılan bir kuyu gibi dalgalandı.

"Belki de yanıldın." dedim. "Ölüm getiren benimdir..." Gözyaşları anlamsızca arttı. "Bak, sen hep kurtarıyorsun. Ben ise hep ölümün ucundayım. Belki de o patlamada beni hiç kurtarmamalıydın. Yakup Öz'ün elinden de almamalıydın. O kurşunun önüne de atlamamalıydın."

O zaman Kenan ölmüş olurdu. Onun dışında başka bir yerden gelecek ölümüm de, kurul denen şey onu öldürecekse anında yok olurdu. Dediği olur, hayatım daha kutsi bir amaç uğruna biterdi.

Boynumdaki yaraya ilerledi parmak uçları. Hafifçe gezindi üzerinde. Gözlerini ise gözlerimden koparmadı. "Ben *ölümüm* dediğimde sen bana ne dedin?"

"Sen varsan ölüm olmaz..." diye mırıldandım.

"Olmaz." diye onayladı. "Olmayacak." Son cümleyi kendi kendine mırıldanır gibiydi. Başını hafifçe aşağı eğdi. Yara

üzerinde gezinmeye devam etti parmakları. O yarayı kendimde kusur olarak görmemiştim ama sevmiyordum da. Ama o ilgi ile geziniyordu üzerinde. "Umudunu ve öfkeni yeniden kuşan."

İçimi çektim. "Yorulduysam?"

"Bana yaslan." dedi tek nefeste.

Yaslanamadım. Dudaklarım büküldü. Bakışlarımı belki de ilk defa gözlerinden kaçırıp beyaz çarşafa odaklandım. Göz pınarımdan süzülen bir yaş daha burnumun ucundan sıyrılıp gitti. İlk defa ayağa kalkamayacak gibiydim.

Ne olacaktı şimdi? Bilincim yeni yeni kendine geliyordu. Ne kadar saklayabilirdi ki beni? O söylemiyordu ama ben bazı şeyleri anlayabiliyordum. *Rize'ye gidiyoruz* diyordu. Kenan'dan saklayacaktı beni. Belki de kaçmıştı Kenan. Peşime düşecekti. Karabasan gibiydi. Hayatta olduğum sürece peşimi bırakmayacağına emindim. Onu da bu bataklığa çekmeye hakkım var mıydı?

Minik bir iç çekiş döküldü dudaklarımdan. Geçmişe, bugüne ve geleceğe. Olana, olacak olana ve olmayana.

Aniden bir elini bacaklarımın arasına geçirip kalçamdan kavradı. Yine beklenmedik bir hamleydi. Zaten hayatımda beklenmedik ne varsa ona aitti. Ani bir hamle ile kendine çekti alt bedenimi. Yüzünü ise o yüzüme yaklaştırdı. Gözlerim yeniden keskin kahvelerini buldu. Üzerimdeki tişörtün çok da bir şeyleri örttüğünü sanmıyordum ama kendime bile bakacak durumda değildim. Bacaklarımın arasından sıyrıldı eli. Belime dolanıp ilerledi. Avuç içi yeniden sırtımdaki ölümün üzerinde durdu. Çekinip utanmam lazımdı bu yakınlıktan ama hiçbiri olmadı. Aitlik hissi yine arsızca her yerdeydi.

Dudaklarıma doğru, "*Bana yaslan* dedim Ahu." derken her kelimeyi o kadar net ve baskın söylemişti ki; itiraz etme şansı tanımıyordu.

Oysa bu kelimeyi ona ilk kuran bendim. Geri itmemişti ama *tamam* da dememişti. Ben ona gitmiştim. O olduğu yerde kalmıştı. Bu defa gelen oydu. Ama artık ben eski ben değil gibiydim. *Bunun için gelmedin. Bir görevin var ve bunu yapmalısın*, diyecek oldum ama yuttum. Artık görevinin orta yerindeki bomba bendim. Yorgun ve bitkindim.

"Seni de yorarsam?"

Sessiz kaldı. Ama keskin kahvelerden akan yığınla duygu vardı. İlk defa bu kadar netti. Her zaman donukluk ve umursamazca bakardı ama bu gece o da yorgun gibiydi. Artık nefret ettiğim dövmemi sevmemi ister gibi üzerinde geziniyordu parmakları. Dikenlerimden kaçmadığı gibi lanetimden de kaçmıyordu.

"Sana uzun uzun kendimi anlatamam." dedi ağır ağır. "O kadar çok cümlem yok. Çünkü bir hayatım yok. Az yer, az konuşur, az uyurum. Çay içer, kitap okurum. Sadece ülkem içim savaşır, öleceğim günü beklerim. Ama sonra..." Yutkunur gibi oldu. "Sen göğsüme bir şey yaptın Ahu. Küçük bir umut, yaşadığımı hissettiren tek hissi verdin. Kırdım, paramparça ettim. Ona rağmen beni bırakmadın. Güvenini bir an dahi azaltmadın. Şimdi bırak, bana koşulsuzca verdiğin umut ve güvenin hakkını vereyim."

Yine büküldü dudaklarım. Az konuşuyordu ama kimse de benimle böyle konuşmuyordu. Başkası dese dik dik bakacağım her kelime ondan gelince çığ gibi başımdan aşağıya dökülüyordu. Hep ben konuşurdum o susardı. Bu gece her şey tam tersiydi.

"Bakma öyle." dedi bu defa. Minik bir üzüntü vardı sesinde. Belki de kıyamıyordu. Ya da ben uyduruyordum. Ayırmak şu an zordu. "İsterse bütün dünya ölmeni istesin Ahu. Ben yaşamanı istiyorum, yetmez mi? Benim için yaşa. Değmez mi?"

Bakakaldım sadece. Çok cümlesi yoktu belki ama söylediği her cümle tıka basa doluydu. Bu zamana kadar ona umutla bağlanan bendim. Şimdi ise o benim ona verdiğim her şeyi geri sunuyor gibiydi. Umursamaz görünüyordu. Çoğu şeyi unuttuğunu ve üzerine düşünmediğini sanırdım ama yine yanıltıyordu. Onu yavaş yavaş tanımak sert bir kabuğun içindeki inciye ulaşmaktan farksızdı. Tulpar nasıl bir adamdı bilemem ama Timur en büyük kalp çarpıntım olmaya devam ediyordu.

İçime ektiği umut fideleri dün gece öldü sanıyordum ama hâlâ diriydiler. Çünkü onları Ahuzar değil, Ahu sulamıştı. Ahuzar yitip gidendi. Geri kalan sadece Ahu'ydu. Artık sadece *Timur'un Ahu'su.*

Gözümden burnuma düşen bir yaşa eş değer olarak, "Değer..." diye mırıldandım.

Bütün dünya ölmemi isterken onun için yaşamaya değerdi. Gözleri gözlerime böyle bakarken başka bir seçenek sunmuyordu. Dayanamadım. Ateşim başıma vurmuş olabilirdi. Yakın olan yüzüne daha da yaklaştım. Serum takılı kolum ve yaram sızlıyordu ama umursamadım. Elimi yüzüne, dudaklarımı ise dudaklarına yasladım. Dinlenmek için başka ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Yorgundum, uykum ve ağrım vardı. Yapmak istediğim tek şey ise biraz soluklanmaktı.

Bütün değersizliklerimin içinde beni tutan tek eldi. Çaresizce yine tutmasını bekledim.

Tuttu.

Aramızda ne vardı, nasıl bir şey vardı bilmiyordum. İtiraf edilenler değil, eyleme dökülenler vardı. Onun kelimeleri az, benim ise hislerim çoktu. Azı anlatmaya cümleler, çoğu anlatmaya kelimeler yetmezdi. Belki de bu yüzden her şeyi konuşmadan yaşıyorduk. Kelimelerin ötesinde, bütün cümlelerin ötesinde. Sessiz ama derin. *Konuşmaya halim yok, sessizliğimden anla* diyordu. Anlıyordum. O da beni anladı. İçimden geçen her şeyi okuyup dudakları üzerindeki dudaklarıma anında karşılık verdi.

Gözümden süzülen bir damlanın tuzlu tadı aramızdaydı. Bu defa ikimizde hoyrat değildik. Çünkü ikimiz de yorgunduk. Bir ateşi söndürmek için değil, dinlenmek için buradaydık. Nereye varacağını bilmediğim bir yolda ilerlerken bildiğim tek şey oydu. Elim yanağında gezinip ensesinde uzandı. Onun eli ise hâlâ sırtımdaki ölümdeydi. Dövmenin üzerine kendi varlığını işliyor gibiydi. Dudakları ise ağır ağır ruhuma sessiz kelimelerini işledi. Böyle anlarda da bambaşka biriydi. Sert ve heybetli duruşunun aksine kırmadan sevmeye çalışıyordu. Ama dingin hali ve deniz kokusunun aksine ateş gibi yakıyordu.

Dudakları ve dili bedenimdeki onca acının arasında midemi çiçeklendirmeye yetmişti. Yorgundum ama içimdeki bütün gücü onda soluklanmak için harcadım. Dudaklarımızın birbiri üzerinde gezinen darbeleri yavaşladığında kesik bir nefes vererek hafifçe geriledim. Elim hâlâ yanağındaydı. Onun eli ise sırtımdan aşıp kalçama, oradan ise bacağıma ilerledi. Yavaştı dokunuşları. Gözlerindeki kırmızılıklar ise artmıştı.

Bir bacağımı kavrayıp kendi bacaklarının üzerine attı. Eli yeniden belime değdi. Başını boyun girintime, tam yaranın olduğu kısma sokup derin bir nefes verdi. İlk öpüşmemizden sonra da bunu yapmıştı. O yaraya yaslanmak istiyordu hep.

Konuşmadı ama yine netti. Yorgundu. Dinlenmek istiyordu. Sessiz kaldım. Söyleyecek çok da bir şeyim yoktu zaten. Zihnimi hâlâ toparlayamıyordum. Nereye ve neden gittiğimi dahi bilmiyordum. *O gidiyoruz* dedi diye gidiyordum.

Eli ağrıyan belimi ovuşturuyordu. Seruma kattığı ilaçlar hızla etki etmiş olmalı ki uyku bastırıyor, karnımdaki yara uyuşmaya, ağrı azalmaya başlıyordu. Başını boyun girintimden çıkarmadı. Hatta kıpırdamadı bile. Bilincimin elimden kayıp gittiği arada hâlâ aynı noktada olup olmadığını anlamak için korku ile gözlerimi açıp onu kontrol etmem gerekmişti. Bu kadar iriyken varlığını bu denli saklaması inanılmazdı. Hâlâ belimi ovuşturduğunu da o an fark etmiştim. Tenim varlığına alışmış gibiydi.

Yüzü hâlâ boyun girintimde, bedenlerimiz aynı konumdaydı. Ne o kıpırdamıştı ne de ben. Sözde nefes alıyordu ama nefesi dahi öyle sessizdi ki, boynuma değmiyordu. Her uykuma tedirginlikle dalardım. Ama bu defa ne önünü düşündüm ne arkasını. Çünkü ne önüm vardı ne de arkam.

"Biricik." dedim sadece bilincim kayıp gitmeden önce. "Merak eder. Aramam lazım."

"Şu an olmaz." diyen sesi boğuk ve uykuluydu. "Sonra, sonra..."

Cevap verecek kelimeleri bulamadım. Ne bir rüya belirdi önümde ne de uyumadan önce zihnimde dönen her zamanki düşünceler. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra belimdeki elinin durduğunu hissettim. İlk defa derin bir nefes aldı. Verdiği nefes boynumdaki yaraya değdi. Belimin üzerindeki kolu ağırlaştı. Artık o da uyumuş, ilk defa bütün duvarlarını indirmişti. Karanlık beni içine çekerken bedenimdeki onca acıya rağmen direndim. Ona tutundum.

Çıktığım bu yol nereye gidiyordu bilmiyordum. Bildiğim tek şeyi yaptım. Hatta en iyi bildiğim şeyi. Ona güvendim*. Sadece ona.*

******

Camın önündeki yansımasına değil arkasında kalan bedene bakmayı tercih ediyordu Cengo. Yoğun bakım alanından yükselen sesleri duyuyor, hastanenin geniz yakan kokusunu içine çekmemeye çalışıyor ama zorlanıyordu. Camın diğer tarafında kalan kişiye baktı. Herkes için Adriel, onun için Ayla'ydı. Kızıl saçları ateşten kopan bir parça gibi beyaz hastane yastığına yayılmışken teni de en az üzerindeki örtü kadar beyazdı. Bedenine kablolar bağlanmış, ağzına nefes alması için solumun cihazı bağlanmıştı. Dün gece başlayan savaşın ilk cephesi kapanmıştı ama ağır yaralanan sadece Ayla olmuştu.

Bir okyanus gibi koyu mavi gözleri her zaman muzipçe bakardı ama bu defa içinde dönen derin bir endişe vardı. Küçüklükten kalan bir alışkanlıkla baş parmağının tırnağını dişlerinin arasına götürmüş, farkında olmasan kemiriyordu. Vatanı için yapamayacağı şey yoktu. Ama karşısında yatan kadın da canından bir parçaydı.

Aniden bir ses, "Durum ne?" dediğinde bakışlarını sol yanına çevirdi. Gelen Terzi'ydi. Omuzlarına dökülen gür koyu kahve saçlarını geri savururken her zamanki sakin bakışları Cengo'daydı. Otuzlu yaşların sonunda akıllı bir kadındı Terzi. Sahada değildi ama görev boyunca en mantıklı kararları hep o almıştı. Teoman Doğu'dan sonra sözü geçen tek kişiydi. Herkes sorgusuzca bu kadını dinlerdi. Bir sebebi yoktu. Anlamsız bir şekilde dinletiyordu kendini.

Yeniden Ayla'ya baktı. Tırnağını kemirdiğini fark ettiğinde dudaklarından geri çekti. "Stabil." Yeniden Terzi'ye baktı. "Kralşan'dan haber var mı?"

Dünyanın en normal şeyini söyler gibi, "Kaçtı." dedi Terzi. "Ama Teoman Bey, Fiko için geri geleceğini düşünüyor. Kenan'dan önce Yakup Öz'ün onu sakladığı yeri öğrenmeye çalışıyor."

"Öğendi mi?"

Dudak büzdü Terzi. Koyu kahve tonlarındaki ruju daima dudağını olduğundan daha büyük gösterirdi. "Bilmem. *Gidiyoruz*derse öğrenmiştir. Tumturaklı denen adamın yanına gitti. Onun bildiği düşünüyor."

Birkaç dakika sessiz kaldılar. "Bu kadar zamandır o kadının yanındaydın." dedi Terzi en sonunda. "Nasıl dövmeden haberin olmadı? Senin ve Adriel'in o kadar yakınken çözemediğini Tulpar nasıl çözdü?" Başını iki yana salladı. "Aklım almıyor."

"İnan benim de." dedi. Bu göreve alınan ilk ajanlardandı Cengiz Duman. Asıl mesleği gerçekten de muhabirlikti ama devlet için çalışırdı. Kızılgerdan Operasyonundaki herkes gibi o da bu göreve gizlice alınmıştı. Bundan dört yıl önce bir dosyayı önüne bırakarak onu bu göreve almıştı Teoman Doğu. Oldukça gizli bir operasyondu ve el altından yürütülüyordu. Çünkü Kralşan'ın eli her yerdeydi. Teoman Doğu, Kenan'ın etrafına gizli adamlarını yerleştirirken yakınındakileri de gözetim altında tutmayı ihmal etmemişti.

Terzi, Hülya Kralşan'ı yakından takip ederdi. Şef dedikleri diğer kadın Irmak'ı. Kasap, Kralşan holdingdeki herkesi. Doktor ise Mahir Kralşan'ı.

Cengo' ya düşen Ahuzar Soykamer denen bir kadını yakından takip etmekti. Kenan bu kadına anlamsızca takıktı. Ufak bir açık değildi aradıkları. Kenan Kralşan'a müebbet yedirtecek, kurduğu imparatorluğu yerle bir edecek şeylere ihtiyaçları vardı. Bunun için Teoman Doğu her deliğe sızmıştı.

Ahuzar'a muhabir kimliği ile yaklaşmıştı Cengo. Ama kurduğu arkadaşlığın zamanla derin bir bağa dönüştüğünü hissediyordu. Onu gerçekten bir arkadaşı olarak görüyordu. İyi bir kadındı. Cesur ve dik başlıydı. Sözünün eriydi. Gerekirse masaya yumruğunu vuruyor hatta o masayı yerle bir etmesini biliyordu. Ve bu kapan da olması için hiçbir neden yokken buradaydı. Yıllarca izlemişti onu Cengo. Muhabirliğe dönmesi için yalvarmasının sebebi de buydu. Radyodayken takip etmek zordu.

Ama Ahuzar inatla dönmemişti. O patlamanın sadece ruhunda iz bıraktığını sanıyordu. Aynı patlamada o da yaralanmıştı. Ağır bir yaşanmışlıktı. Onun da hayatında değişikliklere neden olmuştu. Mesela o patlama olmasaydı

Ayla şu an içeride, bu halde olmayacaktı. Geçmişe dair pişmanlıkları artıyordu.

"Dövmesini doğru düzgün hiç görmedim ki." diye çıkıştı. Yeniden Terzi'ye döndü. "Görsem bile kimin aklına gelir bu Terzi? Bir kurula üye olabileceği seçeneğini hepimiz biliyorduk ama kimse ihtimal vermedi. Yalan mı?"

Sessiz kaldı Terzi. "İhtimal vermediğimizden değil. Kanıt yoktu. Ama artık var." Bakışlarını Ayla'ya çevirdi. "Ahuzar denen o kadın her şeyiyle o kurulun kanıtı!"

Dişlerini sıktı Cengo. Bu denli büyük bir belanın içinde olduğunu tahmin dahi etmemişti. Bir yanı arkadaşı olarak gördüğü bu kadına karşı derin bir üzüntü içindeydi. "Tulpar nereye götürdü?" diye sorarken sesi kısıktı.

Başını iki yana salladı Terzi. Omuzlarına dökülen saçları dalgalandı. "Bilmiyorum. Hiçbirimiz bilmiyoruz. Teoman Doğu'dan kesin emir var. O söyleyene kadar kimse yerini bilmeyecekmiş."

"Gerçekten saklayabilecek mi?"

Sessiz kaldı Terzi. "Kralşan, Fiko'yu öldürmeye gittiğinde yakalayamazsak son şansımız o kadın. Bir şekilde peşine düşecek."

"Şifre?" dedi Cengo.

"Tulpar fotoğraf attı. Mukbil çözmeye çalışıyor."

Sessizliğe büründüler.

"Ya bizden önce bulursa?" dedi Cengo. "Bizim yerlerini bilip korumamız gerekmez mi?"

İfadesizce önüne bakıyordu Terzi. "İçeride bir köstebek var." Bakışları Ayla'nın kalp ritmini takip ediyordu. "Dün geceki operasyonun başarısız olma sebebi o. Biri Kralşan'a, attığımız her adımı ötüyor. Teoman Doğu kim olduğunu bulana kadar herkes köşesine çekilecek." Gözlerini Cengo'ya çevirdi. "Ayla ve sen bir süre sahada yoksunuz. Dinlenin. Artık saha görevi bizde."

"Ahuzar." dedi kısık bir sesle. "Ona ne olacak?"

Terzi'nin ifadesi karmakarışıktı. "Bilmiyorum." dedi sadece. "Böyle bir şeyi hiçbirimiz beklemiyorduk. Teoman Doğu bile şok oldu. Tulpar, Kenan'ı vurmuş. Kaçtı ama yaralı. Bir süre saklanıp sonra yeni hamlesini yapacaktır. O zamana kadar her şeye hazırlık olmamız lazım." Cengo'nun yeniden Ayla'ya bakarak tırnaklarını kemirdiğini gördüğünde dostça omuzuna dokundu. "Bu kadar endişelenme. İyi olacak."

"Nasıl endişelenmeyeyim?" diyen sesi isyan doluydu. "Orada yatan benim karım!" Koyu mavilerin içinde patlayan şimşekler görülmeyecek gibi değildi. En ters bakışı ile baktı. "Benim yüzümden bu görevde. Benim yüzümden şu an burada. Endişelenmeyip ne yapacağım?"

Yeniden cama dönüp kendi aksine değil, içerideki kadına odaklandı. Sekiz yıldır evliydiler. Ayla ve Cengiz Duman gerçek isimleriydi. Ama herkes Adriel ve Cengo olarak bilirdi. Cengiz bu göreve ilk alındığında Adriel sahada bile değildi. Dinlenmek için geçerli gerekçeleri vardı. Ama görev dışı gelişen ve bütün hesaplamaların dışına çıkılmasına neden olan şey Beyrut'taki o patlama olmuştu. Cengo ağır yaralanmıştı. Aylarını hastanelerde geçirdiği acı bir süreçti.

Hastane kokusundan o günden sonra nefret etmişti. Kendine geldiği anda Ahuzar'ın muhabirliği bıraktığı haberi ile görevden çekilmesi istenmişti ama inatla kabul etmemişti.

Bu görevde sonuna kadar gidecekti. Bilmediği şey patlama sonrası bir ay bilinci kapalı bir şekilde yaşam mücadelesi verirken eşi Ayla'nın onun yerine göreve alındığı ve Kenan'ın yanına sızmayı başardığıydı.

Onun yüzünden bu göreve girdiğini biliyordu. Hastanede başında beklediği anlarda sık sık baş ucunda uyukluyor, elini asla bırakmıyordu. Yarım bıraktığı işi tamamlayacağını söylüyordu. Oysa Ayla'nın o sıra düşünmesi gereken şey görev değil, bir yaşındaki kızları Peri olmalıydı.

Cengiz kendine geldiğinde her şey için çok geçti. Ayla görevdeydi. Hem de Kralşan'ın en yakın adamı olarak. Minik kızları Peri ise annelerine emanetti. Bir yanı ona hak verirken diğer yanı anlamsız bir öfke ile dolmuştu. Onun yarım bıraktığı işi tamamlamak için şeytanın inine bu denli girmemeliydi. Minik kızları Peri zaten aylarca babasız kalmışken bir de annesiz kalmamalıydı.

Ama Ayla'nın içindeki hırs ve inadı biliyordu Cengiz. Sevdiği kadını tanıyordu. Bu görevden sonuna kadar çekilmeyeceğine emindi. Minik Peri ile ilgilenme işi artık tamamen Cengo'daydı. Ayla geceleri gizli gizli gelip minik kızını emziriyor, sıkıca bağrına basıp gidiyordu. Bazı geceler üçü birbirine sokularak uyurdu ama hiçbir sabah yanlarında Ayla ile uyanmazlardı. Aile hayatlarını gizli yaşamak zorundaydılar.

Yıllar böyle geçerken Adriel görevde daha da ilerlemişti. Cengo ise muhabirliğe devam ederek Ahuzar'ı uzaktan izliyordu. Artık beş yaşında olan Peri annesini sadece geceleri görürdü. Ayla her gece gizlice kızının yanına süzülür, bir masal okurdu. Hiçbir zaman kızından vazgeçmemişti. Aksine kızına daha iyi bir hayat sunmak için kendinden vazgeçmişti.

"İyi olacak." dedi Terzi yeniden. "Siz bu görev için fazlası ile fedakarlık yaptınız Cengo. Dediğim gibi. Biraz dinlenin. Artık Kızılgerdan Operasyonu bizde."

Cevap vermedi. Camın ardındaki kadına bakmaya devam etti. Sevgisi kelimelerin de ötesindeydi. Onun için oradaydı. Yaptığı fedakarlığın farkındaydı ve yıllardır bu yükün altında eziliyordu. O patlama olmasa Ayla, Kenan Kralşan'a böyle bilenmeyecekti. Onun yüzünden burada olduğunu biliyor, bunun vicdan yüküyle eziliyordu. O patlama olmasa Ahuzar da bu durumda olmayacaktı. Onu bir görev olarak değil, gerçek bir dost olarak izlemişti. Bugün üzüntüsü herkes içindi.

Cebindeki telefonun çaldığını hissetti. Titreşimdeydi. Terzi minik bir baş selamı ile uzaklaşırken o cebinden telefonunu çıkardı. Görüntülü aramayı başlatan kişiyi gördüğünde arkasında kalan cama kısa bir bakış atıp uzaklaştı. Dün gece kaybetme korkusu ile fazlası ile ağlamıştı. İfadesini toparlamaya çalıştı. Minik bir öksürükle boğazını temizleyip aramayı cevapladı. Minik ekranda beliren kızına gülümseyerek bakmaya çalıştı.

"Peri." Sesini her zamanki neşesinde çıkarmaya çalışıyordu.

"Baba!" dedi Peri'nin neşeli sesi. Gerçek bir peri kızı gibiydi. Uzun kızıl saçlarını ve beyaz tenini annesinden, koyu mavi gözlerini ise babasından almıştı. Her zaman gülerdi. Ilımlı ve sakin bir çocuktu. Ne bebekliği ne çocukluğu yormuyordu. "Neredesin?" dedi.

"İş." dedi Cengo. "İşteyim babacığım. Babaanneyi üzmüyorsun değil mi?"

Peri başını uslu uslu iki yana salladı. "Hayır. Üzmedim."

"Aferin benim peri kızıma."

"Dün gece annem neden gelmedi?" dedi Peri aniden. "Masalımı okumadı."

Zorla yutkundu Cengo. "İşi vardı. O yüzden."

"Bugün gelecek mi?"

Cevap veremedi. Zorla yutkundu. Doktorlar hiçbir şey söylemiyordu. Tek söylenen *stabil* kelimesiydi. Delirmek üzereydi ama her zamanki maskesini kuşandı. Yaptığı en iyi şey hiçbir duygusunu ve gerçekliğini yansıtmamaktı. Gülümseyişini gören kimse içindeki üzüntüyü tahmin edemezdi. Minik Peri de edemedi.

"Bu gece ben okuyayım olur mu? Hem annen biraz bizi kıskansın."

Gülmüştü Peri. Aniden başka bir konuya geçip köşedeki bebeğini ve legolardan yaptığı evi göstermişti. Bebeğinin kıyafetini nasıl değiştirdiğini babasına anlatırken Cengo büyük bir ilgi ile dinliyordu. Kulağı telefondaki kızının sesinde, bakışları ise karşısındaki camın arkasında kalan eşindeydi. Artık yüzlerine takmaları gereken bir maske yoktu. Cengo o patlamada, Adriel ise dün gecede kalmıştı.

Ayla, Cengiz ve Peri.

Üçünün dünyası aslında sadece bu kadardı.

******

Halının içindeki on birinci halkayı saydı Biricik. On ikiye geçti. Sonra on üç. Daha sonra on beş. Tamı tanına atmış beş halka vardı. Biliyordu. Saatlerdir aynı noktaya bakarak sayıyordu. Zaman iç içe geçmiş, akrep ve yelkovan zihninde derin bir savaştaydı. Anlam veremediği şeyler bir kurt misali zihnini kemiriyordu. Duymak istediği tek bir ses vardı. Duymadan, iyi olduğunu öğrenmeden kalbinin üzerinde ki ağırlık kalkmayacaktı.

Hayatını başka bir hayata bağlayan canlar sadece o bağ koptuğunda değil, inceldiğinde de kanardı. Biricik'in ruhu saatlerdir kanıyordu. Annesi yoktu. Babası ise silik hatıralardan ibaretti. Gözünü açtığı an ablasını görmüştü. Sadece onun elini tutup, göğsünde uyumuştu. Bir tek onu dinlerdi. *Anne* diye de ona sarılmıştı, *baba* diye de. Bütün hayatının elinden alındığı hissettiği bu saatlerde kıpırdamadan oturmak ve aynı noktaya bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Ablası yokken hayat yoktu. Zaman yoktu. Ahuzar yoksa Biricik yoktu.

"Biricik." diyen Cihan'ın sesini duydu. Hâlâ aynı depodaydılar. Depo bile diyemiyordu Biricik buraya. Eski bir baraka gibiydi. Açık mavi duvarları eskimiş, boyaları dökülmüştü. Küf ve rutubet kokuyordu. Eski kahverengi iki

koltuk karşı karşıya atılmış, karşısındaki minik ünitenin üzerinde ise küçük, eski bir televizyon vardı. Giriş kapısı televizyonun hemen yanındaydı. Sol tarafta kalan kısımda ne olduğu ile ilgilenmiyordu. Mutfak, tuvalet ve banyo vardı belki de. Cihan denen çocuk o kısma gitmiş ve dakikalardır çıkmamıştı.

Cevap vermedi Biricik. Aynı noktaya bakmaya devam etti. Ellerini küçük bir çocuk gibi iki yandan basenlerinin altına sıkıştırmış, boş bakışları halıdayken ileri geri sallanmaya devam ediyordu. Bu zamana kadar ablası olmadan tek bir gün dahi geçirmemişti. Ne yapacaktı? Ona kızgınken dahi kıyamamıştı? Şimdi ise hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu. Ne yapacaktı? Kısa sürede öğrendiği, yaşadığı her şey ağırdı.

"Biricik." dedi Cihan yeniden.

Tepki vermedi.

"Kız kime diyorum?" diye çıkışarak odanın girişinde belirmişti Cihan. "Biricik değil miydi senin adın?"

Yine tepki vermedi. Aynı noktaya bakmaya devam ederken gözünden yanağına süzülen yaşın o bile farkında değildi. Ama Cihan görmüştü. Dünden beri aralıksız ağlıyordu. Uykusunda bile ağlamıştı. Ne diyeceğini bilemeyen Cihan izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Hâlâ aynı durumda olduğunu gördüğünde omuzları hafifçe çöktü.

"Biraz daha ağlarsan barakamı su basacak."

Biricik'in bakışları donukken yanağına bir yaş daha süzüldü.

"Kahvaltılık bir şeyler hazırladım." dedi Cihan. "Gel, yiyelim."

Karşı taraftan yine bir tepki alamadığında derin bir nefes verdi. Geri döndü. Dar holde ilerleyip mutfağa girdi. "Bir ergen bakıcılığımız kalmıştı." homurtusu eşliğinde köşedeki eğri tepsiyi aldı. Baraka küçüktü ama mutfağı büyüktü. Köşedeki kırmızı masanın üzerine yerleştirdiği kahvaltılıkları aldı. Tek tek tepsinin üzerine bıraktı. "Ulan Tulpar abi. Ne işler açtın başım-" Duraksadı. "Tulpar değil, Timur abi." Kendi kendine başını sallayarak onayladı. "Timur abi."

Biricik dün ne olduğunu anlatmıştı. Kenan denen adam hakkında bildiklerini, Ahuzar ablaya yaptıklarını ve en son çiftlikte olanları biliyordu. Taşlar birer birer yerine oturmuştu. Tulpar bir görev için buradaydı. Kralşan sevkiyatını patlattıkları geceyi de sorgulamamıştı ama artık o da yerine oturan taşlardan biriydi. Dün ne olmuştu bilmiyordu. Abi bildiği adamı kanlar içinde gördüğünde yaşadığı korku diğer her şeyi sıfırlamıştı. Gideceğini anladığı anda yüreğinde oluşan sızı ise ince bir kağıt kesiği gibiydi. Belli olmuyor ama çok acıyordu.

Yine de umudunu kaybetmiş değildi. Abi bildiği adam ona bir görev vermişti. Hakkıyla yerine getirecekti. Evini ve bıraktığı her şeyi koruyacaktı. Bunlardan başka tutunacak dalı yoktu. Tepsiyi tezgahın üzerine bırakıp bardaklara çay doldurdu. "Timur." diye tekrarladı kendi kendine. "Adı bile heybetli abimin. Tulpar da iyidi şimdi, Allah var ama Timur Tönge." Çayı keyifle ocağa bıraktı. "Hem de üsteğmen Timur Tönge. Daha bir büyüdü gözümde. Abim be!"

Tepsi ile mutfaktan çıktı. Abisi geri dönecekti. O gelene kadar emanetine gözü gibi bakacak, asla utandırmayacaktı. Tulpar gitmişti ama Timur geri gelecekti. Cihan buna bütün kalbi ile inanıyordu. Elinde tepsi ile mutfaktan çıkıp odaya ilerledi. Koltuğa yaklaştı. Tepsiyi aralarına bırakıp Biricik'in karşısına oturdu.

Tepki vermeden aynı noktaya bakan Biricik'e odaklandı. Birkaç dakika bekledi. "Pişt." dedi. "Kahvaltıyı ayağına getirdik kızım. Dön de iki lokma bir şey ye."

Biricik'in yanağına bir yaş daha süzüldü. "Tulpar denen adamı ara." Saatler sonra dudaklarından dökülen tek cümle bu oldu. Sesi solup gitmiş bir çiçek gibiydi. "Ablamla konuşmak istiyorum."

"Gerekirse o arar." dedi Cihan. Çayı önüne bıraktı. "Soğutma çayını, haydi."

Daha fazla dayanamadı Biricik. "Benim ablam yok!" diye adeta kükredi. Gözleri kızarmış, yanaklarındaki çiller daha da belirgin bir hale gelmişti. "Kayıp! Başına silah dayayıp alıp götürdüler. İyi mi değil mi bilmiyorum. Sen bana çay diyorsun!"

Onun aksine Cihan oldukça sakindi. Ağzına bir salatalık atmak üzereyken durup bu yükselişi dinledi. "Tamam da niye bağırıyorsun ki?" dedi birkaç saniye sonra. "Anladık. Ablan yok. Dünden beri aynı şeyi diyorsun zaten. Mal değiliz. Bir kere söyleyince anlıyoruz."

Öfkeli bir nefes vererek önüne döndü Biricik. Yanağına değen yaşı hızla sildi ama yenisi ekleniyordu.

"En son ablandan kaçmış; seni bulmaması için ağlıyordun. Şimdi ise *ablam yok* diye ağlıyorsun." Ağzına bir salatalık daha attı. "Sağlam ayarsızlardansın, belli."

"Boş konuşma."

"Sen de boş boş ağlama." dedi Cihan en umursamaz şekilde. "Yeter, içimi çıkardın be kızım. Ölmedi Ahuzar abla. Hayatta. Kırk kere dedik."

"Ama yok!" diye yeniden yükseldi Biricik. Bakışlarını karşısındaki dağınık saçlı gence çevirdi. Bulanık mavi gözleri anlamsızca parlıyordu.

Ofladı Cihan. "Yine ergenleşiyorsun ha."

"Konuşma o zaman. İşine bak."

"İşim sensin." diyerek net bir cevap verdi Cihan. Biricik'in ona dönen yorgun, ters bakışlarını umursamadı. "Hiç bakma öyle." dedi. "Abimden kesin talimat var. O birini gönderene kadar seni saklamak zorundayım. Buradan çıkamayız."

Omuzları düştü Biricik'in. Deli gibi bağırmak, buradan dışarı çıkıp Kenan denen o adamın yakasına yapışmak istiyordu ama ablası o adama güvenmesini, ne derse yapmasını söylemişti. Tehlikeli bir durumun içinde olduğunun farkındaydı. Adamın yıllardır ablasını elinde tutması, Kadife'yi vurması ve Hülya Kralşan'ı öldürmesi onun için yeterince ağır gerçeklerdi. Adım atmak istiyor ama korkuyordu. *Ben ne dersem yap* demişti ablası. Bu sözden bir adım ileri gidemiyordu.

Çaresizce çöktü omuzları. Bir ağlama nöbetinin daha eşiğindeydi. Dirseklerini bacaklarına yaslayıp yüzünü avuçları arasına aldı. Dün gece ablasını hiç bırakmamalıydı. Bunun pişmanlığı ile kavruluyordu. Artan gözyaşları ile omuzları hızla inip kalkıyordu. Gerçek, yalandan daha ağır bir yüktü. Ama en ağır yük; bilinmezlik içinde yüzmekti. İçini çeke çeke ağladı.

Bunu beklemiyordu Cihan. Ağzına attığı tereyağlı ekmek ile birkaç saniye bakakaldı. "Biricik." dedi daha sakin bir sesle. "Yapma ama böyle be kızım."

Öyle yapmaya devam etti Biricik.

"Benim de abim gitti." dedi Cihan aniden. "Tek ailem dün gördüğün o adamdı. Ama yok, gitti. Ben ağlıyor muyum?" Oysa genzi sızlıyordu. Dudakları büzülecek gibi olduğunda zorla toparladı. "Ablan sana *güçlü dur* dediyse öyle dur ve onu bekle. Geri döndüğünde yetiştirdiği kızla gurur duysun. Döndüğünde seni yatak döşek hasta, açlıktan nefesi kokmuş bir halde mi bulmasını istiyorsun?"

Biricik'in yaşlı gözleri avuçları arasından ona döndü. Artık dik değil, üzgün bakıyordu. "Hani bir ailen yoktu?"

"Yoktu." dedi Cihan. "Ama sonra o geldi. Elimden tuttu, kapısını açtı, bana dövüşmeyi, kendi gibi olmayı öğretti. Ailem oldu. Şimdi abimin sözünden gidip seni saklayacağım." Çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. "Ablan sana ne dedi bilmiyorum ama Ahuzar abla mantıklı kadındır. Her ne dediyse sen de onu dinle."

İçini çekti Biricik. *O adamı dinle, nereye götürürse git, ne derse yap* demişti. Elinde ablasına dair kalan son sözler bunlardı. Oysa bilse her bir sözünü daha çok dinlerdi.

"Abin." dedi. "Güvenilir bir adam mı?"

"*Abim* diyorum kızım. Güvenmediğim adama abim der miyim?" Önüne bir dilim ekmek bıraktı. "Salak salak sorular sormayı bırak. İki lokma bir şey ye, beynin açılsın."

Burnunu çekti Biricik. "Sensin salak."

"Lan tamam, benim salak." dedi Cihan. "Allah aşkına sus da şu yemeği ye artık."

Omuzunu kaldırıp indirdi. "Aç değilim."

Bu cevabın Cihan'daki karşılığı derin, bıkkın dolu bir nefes olmuştu. "Yorma be kızım. Ben de ağlayayım burada o

zaman, haydi. Bakalım kim kimi susturacak?" Sessiz kaldı Biricik. Cihan'ın bıkkın ifadesi ise ağır ağır ilgiye dönüştü. "Başına gelen her şeyi dünyanın sonu gelmiş gibi yaşamayı ne zaman bırakacaksın Biricik? Dün sen bana *ablam yıllarca o adamla savaşmış* demedin mi? Dedin. Kadın ona rağmen nasıl dimdikti. Bir de şu an sana bak! Tamam, olan oldu. Ağlayıp sızlanmanın sana katkısı ne? Madem ablanı bu kadar seviyorsun şu durumda nasıl davranmanı isteyeceğini düşün. Öyle davran."

Cümlesi bittiğinde umursamaz görünmeye çalışarak ağzına bir dilim domates attı.

"Neden saklanmak gerekiyor?" diye sızlandı Biricik.

"Belli ki hayatın tehlikede." dedi Cihan. Ciddileşti. "Bak, sokaklardan dün gece aldığım bilgiye göre Kralşan denen o adama karşı devlet bir savaş başlatmış. Ne bilmiyorum ama ortada dönen büyük bir şey vardı. Sabah haberlerde gördüm. Kralşan Holdingin bütün mal varlığı incelemeye alınmış. Kralşan ise ortada yok. Belli ki senin ablan ve benim abim de bir şekilde bu savaşın içinde. Savaşta ilk ne yaparsın?"

Sessizce dinliyordu Biricik.

"En değerlini saklarsın." diye kendi sorusunu cevapladı Cihan. "Farkında değil misin? Onlar ilk bizi sakladı. Bize *sakla*ndediyseler öyle yapmak zorundayız. Dediklerinin dışına çıkmamız onlara zarardan başka bir şey vermez."

Dudakları büküldü Biricik'in. "Hayatta mı değil mi bilmiyorum?"

Ahuzar ve Timur arasındaki şeyin farkındaydı Cihan. Kadın hayatta olmasa abisi gitmezdi. Bırakmazdı. Adı gibi emindi.

İkisi yan yanaydı. "Hayatta." dedi bu düşüncenin güvencesi ile. "Merak etme."

"Senin abin." dedi Biricik. "Böyle mi yapmanı isterdi?"

Umursamazca domatesini yemeye devam etti. Abisi gibi bir cevap verdi. Kısa ve net. "Aynen." Uzanıp Biricik'in önündeki çayı aldı. "Soğumuş, yenisini alıp geliyordum." Sakin adımlarla mutfağa ilerledi. Çayı yeniden doldurup geri döndüğünde Biricik'i küçük bir ekmek parçasını kemirirken gördü.

"Ha şöyle." dedi harfleri uzatarak. Önüne sıcak çayı bırakıp tekrar aynı yerine oturdu. Balı önüne iteledi. "Şu baldan da ye. Çok pahalıydı. Hepsini yeni aldım." İşaret parmağını yüzüne doğru kaldırdı. "Senin için aldım ha. Adamakıllı ye."

"Çok sağ ol." diye ağzının içinde mırıldandı Biricik. "Aşırı misafirperversin."

"İdare et. Gelen ilk misafirim sensin."

Bakışlarını yeniden karşısındaki gence çevirdi Biricik. Onu hâlâ tanımıyor, güvenip güvenmeme konusunda çekiniyordu. Ama bakışlarında hiçbir kötülük yok gibiydi. Hem ablası onun için *iyi* demişti. O hissederdi. Ablası ne dediyse çıkardı. *Yapma* dediğini yaptığında zarar gören Biricik olurdu. Sinirliydi ama sevgi ile sarmalardı. Tersti ama kalbi bir yaz sabahı kadar ılıktı. Yine genzi yandı Biricik'in. Ablasını istiyordu. O olmadan nasıl yaşayacağını bilmiyordu.

Yanağına bir yaş daha süzüldü ama bu defa tepkisiz kalmadı. Cihan'ın hızla yemek yediğini gördüğünde o da yemeklere uzandı. Ballı ekmeği yerken genzi daha da sızladı. Gözündeki yaşlar durmadı ama yemeye devam etti. Ablası yemek yemesini isterdi.

"İyidir değil mi?" dedi çatallı çıkan sesiyle. Bir dilim daha ekmeği zorla yuttu. Boğazından geçmeyen her bir lokma için kendini zorladı. "O adam bir şey yapmamıştır ablama. Değil mi?"

Üzüntüsünü belli etmemeye çalışıyordu Cihan ama imkânı olsa karşısındaki genç kız gibi saatlerce ağlardı. "Abim izin vermez." dedi tek nefeste. "Ablan sana söylememiş daha sanırım ama onların ikis-"

"Farkındayım." dedi Biricik yorgun bir edayla. "Aralarında normal bir ilişki yok."

Dün gece çiftlikten ayrılmadan önce Tulpar denen adamın ablasının elini nasıl sıkı tuttuğunu, kendine çektiğini, vermek istemediğini ve alnından öptüğünü görmüştü. O an bunu düşünecek vakti olmamıştı ama artık önünde her şeyi uzun uzun düşünecek bir zaman dilimi vardı. Ablası ondan yine bir şey saklamıştı ama bu defa kırgın değildi. Bazı şeyleri anlayabiliyordu. Hayatının bu kadar zor olduğunu bilse sırtını sıvazlardı. Ondan yemek beklemez kendi yapardı. Bağırtmaz, sözünden çıkmazdı. Pişmanlık: kalbi kemiren bir kurttan farksızdı.

Hep büyümek isterdi. Ablası önüne hayatla öyle kalın bir duvar örmüştü ki; büyümenin bu kadar acı verici olacağını bilememişti. O duvar önünden aniden yok olduğundan anlıyordu gerçekleri. Onun yerine bütün acıları yutan ablasıydı.

"Öyle." diye onayladı Cihan. *Seviyorlar* diyemedi. Bu eksik kalacak gibiydi. "Birbirleri için değerliler." diyebildi. "Sen bilmezsin ama abim vurulduğunda Ahuzar abla sabaha kadar başında bekledi. Yaralarını sardı. Ablan saldırıya uğradığında ise abim onu kurtardı. Yan yana oldukları sürece iyi olacaklarına eminim."

"Ya ablam abinin yanında değilse?"

Cevap için bir saniye bile beklemedi Cihan. "O zaman abim gitmezdi." Biricik'in dolu dolu gözlerine daha fazla bakamadı. Bakışlarını sofraya eğip ortamın kasvetini dağıtmaya çalıştı. "Zeytinden de ye. Onu da yeni aldım. Çok para kızım. Buzdolabı eski. Doğru düzgün bir şeyi saklamıyor. Adamakıllı ye şunları da bitsinler. Valla hepsi çöpe gidecek ha."

"Susar mısın artık?" diye terslenirken burnunu çekiyor, yanaklarındaki yaşları silmeye çalışıyordu. "Ne yiyip yemeyeceğimi de soracak değilim."

Yüzünü ekşitti. "Ergen ergen konuşma yine. İyilik de yaramıyor."

"Şu ergen lafına da bir son ver! Asıl sensin ergen. Salak salak konuşuyorsun."

"En azından ben salak salak konuşuyorum. Sen salak salak ağlıyorsun be kızım. Salak salak konuşmak mı daha salak, salak salak ağlamak mı?"

"Ha ha ha." dedi Biricik zerre gülmeden. "Aman ne büyük laf sokma. Aferin Einstein."

Umursamıyordu Cihan. Sokaklar insana acımazdı. Yediği dayak, hakaret ve küfürlerin yanında ona terslenen genç bir kız çok da zorlamıyordu. Hatta aksine, eğleniyordu. "Zeytin ye zeytin." dedi yeniden. "Bal da al."

Göz devirdi Biricik. Ama dediklerini de yaptı. Baldan yedi, zeytinlerin hepsini bitirdi. Yaklaşık on dakika ikisi de konuşmadı. Cihan kaçamak bakışlar ile ağlayıp ağlamadığını kontrol etti ama Biricik başını önünden asla kaldırmadı.

Kahvaltı bittiğinde tepsiyi alıp mutfağa yönelecek olan gence ilk kez adıyla seslendi.

"Cihan."

Puslu maviler hemen ona dönmüştü.

"Evime de mi gidemem?" diye sorarken sesi üzgün ve mahcuptu. "Almam gereken eşyalar var."

Başını iki yana salladı Cihan. Bu riski alamazdı. "Şu an olmaz. Birkaç gün sonra hallederiz."

Sessizce onayladı Biricik. Cihan yeniden mutfağa yöneldiğinde koltuğun aynı köşesine kıvrıldı. Bakışlarını boşluktan çekmeden halıya baktı. Bütün korkusunu yutmayı denedi. Karşısına ablasının hayalini aldı. Göğsüne sinip, koluna sarıldı. Özlemek ne demek çok bilmezdi. Aldığı nefes göğsüne battığında özlemin ne demek olduğunu da öğrendi. Artık kocamandı.

******

Dudaklarına hapsettiği nefesi içine çektiği dumanla aynı anda havaya bıraktı Timur. Önünde oluşan bulanık şekiller karşısındaki tabelayı silmeye yetmiyordu. Mavi tabela üzerindeki yazı bütün heybeti ile on adım uzağındaydı. Bir nefes daha çekti sigarasından.

RİZE

Bu şehre bir daha adım atmayacağına dair kendine söz vermişti. Ama yeşilin her tonuna bakarken dudaklarından dökülen dumanın her bir parçasında memleket özlemi vardı. Arada aklına düşerdi Rize. Ama *sonra düşünürüz* kutusuna atmak daha cazip gelirdi. Artık sonra düşüneceği hiçbir şey kalmamıştı. Her şey karşısında yüzleşmesi için onu bekliyordu.

Değişmiş gibiydi. Henüz girişindeydi. İlerleyememişti ama şu haliyle bile bıraktığından farklıydı. Lakin tenine vuran güneş aynıydı. Yüzünde gezinen ılık rüzgar, nem ve kokuyu ezbere biliyordu. Timur memleketini severdi. Şayet içine gömdükleri olmasaydı.

Sona yaklaşan sigarasından bir nefes daha çekip üfledi. Gün yeni doğuyor, mavi tabelanın arkasında parlıyordu. Burada güneş kan kırmızı değildi. Yeşillin her tonunun üzerine vuran en göz alıcı şeffaflığındaydı. Gözleri kapandı. *Kaçmak anlık çözüm getirir,* dedi içinden. Sessiz karanlığına doğru yine sessizce mırıldandı. *Yüzleşmek en büyük cesarettir. Onun için. Kalbin ve sevdan için.*

Bir nefes daha üflediğinde gözlerini açmıştı. Keskin kahveler yıllar sonra yeşillere boyandı. Kahveye en çok yeşil yakışırdı. Tıpkı denize de en çok yeşilin yakıştığı gibi. Biten sigarasını yere atmadı. Arabanın ön kısmına yaslanmıştı. Bedenini ileri atarak doğruldu. Gözleri arabanın içine odaklandı. Oradaydı. Arka koltukta uyuyordu. İki gündür yoldaydılar. Yaralı olduğu

için onu yormadan ilerlemeye çalışıyor, sık sık mola veriyordu.

Hayır. Kaçtığın yere dönmekten korkuyorsun dedi içinden bir ses.

Derin bir nefes alıp göğsünü kabarttı. Sesi susturdu. Bu şehirden çıktığında küçüktü. Hiçbir şeyi koruyamamıştı. Ama artık küçük değildi. Korku duygusunu ise uzun bir zaman önce kaybetmişti. Kaybettiği her şeyin inadına onu burada yaşatacaktı. Bütün ruhunu gömdüğü topraklarda yeni bir duygu yeşertecekti.

Sevda.

Arabaya ilerledi. Kokusunun onu rahatsız ettiğini bildiği için sigara içeceği zamanlarda durup arabadan iniyordu. Yol boyunca da fazla içmemişti zaten. Aklına gelmemişti. İki güne dört paket bitirirdi ama henüz bir paketi bile bitirememişti. Kapıyı açıp koltuğa kuruldu. Sigara izmaritini ön kısımdaki çöp bölümüne attı. Bakışları yeniden arkasına takıldı. Huzur içinde uyuyordu. Yorgun ve bitkindi ama artık daha iyiydi. Yüzüne renk gelmiş, yanaklarındaki çiller belirginleşmişti. Dudakları her zamanki kırmızılığında değildi ama toparlıyordu.

Bir eli ona uzandı. Yanağına avuç içini yaslayıp ateşini kontrol etti. Bir sorun olmadığını anladığında yeniden önüne döndü. İçine düştüğü değersizlik hissi Timur'un canını yakıyordu. Ölmeyi isteyecek kadar kendinden vazgeçmenin nasıl bir his olduğunu biliyordu. Onu kimse bu hissin ucundan tutup çıkarmamıştı.

Ahu hariç.

İçine ektiği umut fidesi Timur'dan habersiz büyüyüp her zerresini ele geçirmiş gibiydi. Derinlerdeki ses

*ölümsün*demekten vazgeçmiyordu ama artık karşısında sessizlik değil yeni bir ses vardı.

Sen varsan ölüm olmaz Timur.

Arabayı çalıştırdı ve yıllar önce arkasına bakmadan terk ettiği şehre girdi. Onu saklayacak en iyi yer burasıydı. Teoman Doğu, Kenan'ın onun kimliğini öğrenmediğini söylemişti. Tulpar olarak arayacak ve bulamayacaktı. Şehir içinde saklanmaktansa yaylaya çıkmak daha mantıklı geliyordu. Bu şehirden çıkalı uzun zaman olmuştu. Hem belki de herkes onu unutmuştu. Tanıyanı çıkmazdı. Bir düşmanı, iki de bekleyeni vardı. Biri ininde, biri şehirde biri ise en yüksek tepelerdeydi. Yıllar önceki ses yeniden kulaklarında yankılandı.

Şimdi gidiyorum. Madem istemiyorsun, bir daha gelmeyeceğim. Ama tekrar Rize'ye geldiğin günü bana geldin sayarım Timur. O andan sonra kovsan da gitmem. Elini bir daha bırakırsam Karadeniz beni alsın yutsun. Sesim çıkmaz. Bunu da böyle bil.

Gelmeyeceğim, demişti Timur. *Bekleme. Oraya asla dönmem.*

Geleceksin, demişti Adem. *Ablan seni bırakmaz. Sen de ona arkanı dönemezsin. Bana kız, bağır, küs ama ablanı geride bırakma Timur.*

Sözünü çiğniyordu Timur. *Dönmeyeceğim* demişti ama dönüyordu. Âdem bunca yıl sözünü tutmuştu. Yanına gelmemişti.*Git* demişti Timur. Ablası gibi onu da sevgisi ile yok etmemek için kendinden geri itelemişti. Sevgisini içine gömmüştü. Ama kazanan Âdem olmuştu. Sevdiklerini yaşatmak için kaçtığı şehre daha büyük bir sevgiyi yaşatmak için dönüyordu. Hâlâ onu beklediğini biliyordu.

Derin bir nefes verdi. Şehrin içine girmeden yayla yoluna sapmaktı niyeti ama tanıdık bir sokağın ucuna geldiğinde yavaşladı. Bu yolun ucunun nereye çıktığını biliyordu. Yollar değişmişti ama köşedeki eski bakkal hâlâ aynı yerindeydi. Zihnindeki daha canlıydı. Artık renkler soluklaşmıştı. Zaman kimseye karşı adaletli değildi. Renklere bile.

Niyeti bu sokağın ucundan da geçip gitmekti ama yapamadı. Direksiyonu o yöne kırdı. Sabahın ilk ışıkları Rize üzerine yeni yeni doğarken sokaklar boş ve ıssızdı. Yollar genişlemiş, binalar daha güzel bir yapıda dekore edilmişti. Ama eskiye dair anılar birer birer Timur'un aklına batıyordu. İleride yol ayrımından içeri girdiğinde on beş adım sonra bir okul vardı mesela. Biliyordu. Okulun karşısındaki yoldan dümdüz ilerlediğinde ise iki eve çıkardın. Biri yanmıştı. Diğerinin ne durumda olduğunu bilmiyordu.

O yola girmedi Timur. Buraya gelmesi bile mucizeyken o yola girmesi *sonra düşünürüz* kutusunu yerle bir etmekten başka bir işe yaramazdı. Dümdüz ilerledi. Ezbere bildiği bir ara sokağa daldı. Geniş toprak yolda ilerledi. Hedefine ulaştığında yavaşça durdu. Birkaç dakika için arabadan inmeye cesaret edemedi. Ama bu topraklara adım attıysa onlara gitmeden başka bir yere gidemezdi. Giderken de en son buradaydı, gelirken de. Timur'un tüm hayatı bu mezarlıktı.

Arka koltukta uyuyan kadına baktı. Bir eli öne doğru düşmüştü. Yaralı olan eliydi. Kavrayıp yaraya derin bir öpücük bıraktı. Gözlerini kapatıp dudaklarına değen tenden içine bir tutam güç çekti. Bu hissi kaybetmeden arabadan indi. Başındaki siyah şapkayı arabanın içine savurup kapıyı kapattı. Ağır adımlarla mezarlığa ilerledi. Sessizdi mezarlık. Timur gibi. Çünkü ölüler konuşmazdı. Timur gibi.

Ezbere gidiyordu adımlar. Tüm şehir değişmişti ama mezarlık hâlâ aynıydı. Yaşam değişim getirdi. Ölüm ise yaşamın bittiği yerde başlıyordu; durgun ve sabit. Timur'un adımları da en az mezarlık kadar sessizdi. Hedefine ulaştığında adımları yavaşladı. Üç mezar vardı yan yana. Bıraktığında başlarında eski bir tahta vardı. Şimdi ise üç mezar da mermer ile kaplanmıştı.

Bir adım attı. Bir ismi okudu. ***Şehrazat Tönge.***

Bir adım attı. Diğer ismi okudu. ***Güldeste Yılmaz.***

Bir adım daha attı. En küçük mezarın üzerini okudu. ***Bebek Yılmaz.***

En son bıraktığında iki mezar vardı oysa. Üçüncü minik mezarı kimin yaptırdığını tahmin etmekte zorlanmıyordu. İlerlemeye devam etti. Ablasının mezarının başına geldiğinde her zamanki gibi başı önündeydi. Annesinin fotoğrafına bakamadığı gibi mezarına da bakamıyordu. Zihninde anneye dair derin bir boşluk vardı. Bunca yıldır bir kere bile fotoğrafına bakmamıştı. Ne zaman niyetlense Kadir Tönge'nin uğursuz sesi boğazına dolanmıştı.

Seni doğurmak için öldü.

Ninenin ve ablasının anlattığı kadarıyla biliyordu annesini. Güzel bir kadın derlerdi. Şüphesi yoktu. Ama başını yerden kaldırıp ona bakmaya cesareti de yoktu. Ablasının mezarına vuran gölgesine baktı. En son boyu bu kadar uzun, omuzları geniş değildi. Artık gölgesi dahi mezarın üzerinden aşıyordu. Güldeste'nin oğlu büyümüştü.

Eski değildi mezar. Aksine, daima bakımı yapılıyormuş gibi temizdi. Mermerlerin üzerinde tek bir toprak lekesi bile yoktu. Üzerindeki toprak ise rengarenk çiçeklerle bezenmişti. Adem'in son sözünü hatırladı.

Sen geri dönene kadar Güldeste'yi yaşatacağım. Kimsenin onu unutmasına izin vermeyeceğim. Sen de sakın unutma.

Kısa bir an için ne yapacağını bilemedi Timur. Ellerini pantolonuna sürttü. Önünde bağladı ama sabit durmayı yine başaramadı. Usulca mezarın önünde eğildi. Dizi yere vurmuş değildi ama bu üç mezarın önünde dizleri yere vurdu. Başını önünden kaldırmadı.

Genzine dolan sızı boğazına bıçak dayanmış gibi sızlatıyordu. Yutkunmakta zorlandı. Elini mezara uzatıp çiçeklerin arasından ablasının toprağına dokunduğunda ise genzindeki sızı canına okuyacak dereceye gelmişti.

Ellerin kanlı, dedi ses. *Dokunma.*

Gözleri kapanırken başı usulca sola büküldü. Kanlı elleri ile dokunsa ne çıkardı? Giden çoktan gitmişti. Gözlerini sızlatan yaşı zorla geri iteledi. En son bu mezarda dokuz yaşında ağlamıştı. Toprak da acısı da sıcaktı. Artık toprak soğuktu. Acısı ise hâlâ sıcak. Gözlerini açtığında kanlı dedikleri elleri ile ablasının mezarındaki toprağı okşadı.

"Ablam." dedi. "Ben geldim." Rüzgara karışıp gitmişti sesi. Rize'nin ılık havası Timur'un yüzüne çarptı. "Merak etme." derken eli hâlâ soğuk toprak üzerindeydi. "Yalnız değilim. Onunla geldim."

Daha fazla gücü kalmadığını hissediyordu. Biraz daha burada kalırsa mezarın yanına kıvrılma isteğini de bastıramayacak gibiydi. Bu şehirden ayrılana kadar her hafta bu mezara gelmiş, bu kısma kıvrılarak uyumuştu. Bazen kendi uyanır geri dönerdi. Bazen ise nine yayladan sadece onun için gelir, burada bulurdu. Alıp yeniden yaylaya götürürdü. Büyüktü artık. Bu araya saklanıp uyuyamazdı. Sığmazdı. Avucunu dayadığı mezardan güç alıp yeniden ayağa kalktı. Yana doğru bir adım atmadan önce mezar

taşını bir koluyla kavradı. Köşesine, *Güldeste yazan kısma* derin bir öpücük bıraktı dudakları.

Ablası onu bir adam gibi görmeliydi. Çocuk gibi değil. Bunun için dimdik durdu. Yanan genzini yuttu. Onun uğruna can veren nefeslere arkasını dönüp her bir adımını onlar için attı. Mezarlığın çıkışına geldiğinde kulübenin içinde uyuklayan bir adam olduğunu gördü. Mezarlık bekçisiydi. Adam gözlerini açmış, ona bakmaya başlamıştı.

Bu yaşlı adamı da tanıyordu Timur. En son bıraktığında mezarlıkla ilgilenen adam buydu. Yaşlanmış, siyah saçlarına aklar düşmüştü. Ama bıyıkları, kırmızı yanakları ve sivri burnu hâlâ aynıydı. Adını hatırlayamadı. Üzerine de düşünmedi. Sakin adımlarla mezarlıktan çıkıp yeniden arabaya yöneldi. Tozlu yolda büyük bir kahverengi bulut bırakarak geriledi ve uzaklaştı.

Arkasında kalan adamın bakışları ise bu süreç boyunca ondaydı. Araba uzaklaşırken arkasından bakıyordu. Yıllardır bu mezarı bekliyordu Naci. Rize'deki herkesi tanırdı. Az önce gördüğü adamın bakışlarını tanıyor ama nereden tanıdığını çıkaramıyordu. Yaşlı zihnini yoklamaya devam ederken oturduğu koltuktan zorla toparlandı. Göbeğini kaldırmakta zorlanıyordu. Kırılmaya yüz tutmuş koltuğun yanlarına ellerini bastırarak ayağa kalktı.

"Ula ula ula!" diye söyleniyordu bir yandan da. Ağrıyan bacaklarını ovalayarak kulübeden çıktı. Arabanın köşeyi dönüp gözden kaybolduğunu gördü. Yaşlı gözlerini kısıp az önce gördüğü silüeti tekrar hatırlamaya çalıştı. Bakışları kolundaki saate takıldı. Henüz sabahın altısı bile olmamıştı.

"Ula ha bu saate ne bok yiy ha buraya?" diye söylenerek yeniden kulübeye ilerliyordu ki durdu. Bakışları mezarlığın en uzuna, az önceki adamın geldiği yöne takıldı. Yaşlıydı

ama gözleri iyi görüyordu. En köşedeki mezar isimlerini gördüğünde zihninde ucu birbirine denk düşmeyen parçaların birleştiğini hissetti.

Adamın çenesindeki derin gamzeyi, keskin bakışlarını ve boyunu anımsadı. Yıllar önce buraya her hafta gelen o çocuğu hatırlıyordu. Bakışlarında hep bir hüzün olurdu. Boyu uzun ama çelimsizdi. Kumral saçları gürdü. Yüzüne dökülür, gözlerini herkesten saklardı. Ama çenesindeki derin gamzeyi saklamaya gücü yetmezdi. O çocuğu eski Rize'nin bütün yerlileri tanırdı.

"Zehiroğli." diye mırıldandı tatlı şivesi ile. Şaşkın bakışları arabanın gittiği yola döndü. "Ula Zehiroğli. Ula..." Şaşkınlıkla soludu. "Döndi. Valla ha da döndi!"

Ağrıyan bacaklarına rağmen kulübenin merdivenlerini hızla inip mezarlığın çıkışına koşar adım ilerledi. Göbeğini götürmekte zorlanıyor ama durmuyordu. Sağa sola yalpalayıp, toprak zeminde tozlar kaldırarak ilerledi. Dudakları sadece tek bir cümle haykırıyordu.

"Zehiroğli döndi! Kalk ula Rize! Kalk ula Adem! Zehiroğli Rize'ye geri döndü!"

******

Bir yerden düşer gibi olduğumu hissediyordum. İrkilerek uyandım ama gözlerimi açamadım. Bir şeyler etrafımda

dönüyor gibiydi. Zihnimin sallandığını sandım ama gerçeklik arttıkça asıl sallanan şeyin bedenim olduğunu anlamıştım. Hayatta kalma, ne olduğunu anlama dürtüsü ile gözlerimi araladım. Günlerdir gördüğüm araba tavanı ile karşılaştığımda nerede olduğuma dair minik de olsa içimde beliren korku silinmişti.

Arabanın içindeydik. Zihnim karmaşadan sıyrıldı. Haftalardır yoldaymışız gibi geliyordu. Zaman algım sıfırlanmıştı. Kesintisiz uyuduğum tek uyku dün geceye aitti. Kolları fazlası ile güvenliydi. Sabah uyandığımda yine arabada, yoldaydık ama o da dinlenmiş olmalı ki gözlerindeki kızarıklıklar kaybolmuştu. İlaçlar nedeni ile yeniden uyumak zorunda kalmıştım. Ağır bir yük vardı sanki üzerimde. Gözümü açmakta zorlanıyordum.

Arabanın içinde derinlerden gelen bir müzik sesi vardı. Karadeniz yöresine ait melodiler inceden kulaklarımı doldurduğunda bakışlarım sürücü koltuğunda onu aradı.

Bu sevdaluk olur mi?
Sensiz hiç yaşanur mi?
Seni görmeden geçen
Gün günden sayilur mı?

Sürücü koltuğundaydı. Geniş omuzlarını ve başını gördüğümde derin bir nefes vererek gerilen bedenimi rahatlattım. Ama araba şiddetli bir şekilde sağa sola sallandığında dudaklarımdan minik bir inilti dökülmesine engel olamamıştım. Yaram sızlıyordu.

"Timur." diye mırıldandım. Bir dağa tırmanıyor olmalıydık. Bu kadar sallantının başka izahı olamazdı.

Bakışları göz ucuyla bana dönüp yeniden yola odaklandı. "Geldik." dedi sadece. Ve araba aniden durdu. Sarsıntı bu defa daha şiddetliydi ama önümde kalan koltuğun yüzüne

tutunarak toparlandım. Radyo aniden sustu. Koltukta toparlanmaya çalıştım. Sürekli sırt üstü yattığım için sırtıma batan ağrı artık bir hayli keskindi. Hafifçe inlediğimde, "Bekle." dedi.

Dediğini yaptım. Başımın altında ceketi vardı. Günlerdir yaptığım gibi kendimi kokusuna bıraktım. Arabadan inmişti. Hemen bana yönelmedi ama. Kapının önünde dikildiğini gördüm. Bakışlarını karşısına dikip göremediğim bir noktaya baktı. İçine derin bir nefes çekiyormuş gibi omuzları genişlenip söndü. Birkaç saniye sonra bana yönelmişti. Ona daha fazla yük olmak istemiyordum. Günlerdir yere bir kere dahi basmama izin vermemiş, hep kucağında taşımıştı.

Çünkü ayakkabımız yoktu.

Aydınlandım. Daha önce bunu hiç düşünmemiştim çünkü daha derin sorunlarım vardı. Ayakkabılarım neredeydi? Ağrı ve acıya rağmen toparlanmaya çalıştım. Oturur bir konuma gelip bacaklarımı sarkıtacakken kapıyı açtı. İçeri eğildi. Kollarını bacaklarıma ve belime dolayıp kucağına alırken düşmemek için kollarımı boynunda dolamıştım. Dışarıya çıktığımız ilk an etrafa bakamamıştım. Aydınlık, hayır yeşillik fazla gelmişti. Yüzümü göğsüne saklayarak sızlayan gözlerimi kapattım. Kısa bir andı. Merak baskın geldi. Yeniden gözlerimi aralayıp bu defa daha net bir şekilde baktım etrafıma.

Gördüğüm şeyi kelimelere dökemezdim. Hayranlığa karışan şaşkınlıkla aralandı dudaklarım. *Rize'ye gidiyoruz* demişti. Şu an Rize'deysek böyle bir kısmına geleceğimi düşünmediğimi gönül rahatlığı ile söyleyebilirdim. Heybetli dağların en zirvesinde gibiydik. Yeşilin her bir tonu ile sarmalanmışken ayaklarınızın altında diğer küçük dağların zirveleri vardı. Hepsinin başı dumanlıydı. Biz ise en zirvede,

bulutların bile üzerindeydik. Bulutlar ayaklarımızın altındaydı.

Dudaklarım hafifçe aralandı. Günler sonra ilk defa içimde bir yaşam ışığının uyandığını hissettim. Güneş yeşilliklerin ve bulutların arasından doğuyordu. Ayağımızın altındaki dağların tepelerini saran bulutlardan zorla kopardım bakışlarımı. Görebildiğim kadarıyla etrafa bakındım. Yeşillikler ile sarmalanmış patika bir yolun en ucundaydık. Karşıda bir köy var gibiydi. Yeşilliklerin arasında görünen tek tüt evler vardı çünkü. Babamın sözü o an aklıma düşmüştü.

Tutunduğun umudu bırakma Ahuzar. Onun arkasında hayat var. Uçsuz bucaksız yeşillikler var.

Tutunduğum umudu bırakmadım. Aksine, kollarımı daha da sıkı boynuna doladım. "Neredeyiz?" diyen sesim gördüğüm şeylere karşı hayranlık doluydu.

"Memleket." dedi.

"Rize." diye onaylatma ihtiyacı hissettim.

"Rize." diye onayladı. Kucağındaki beni yere bırakmadan ilerlemeye başladı.

Bakışlarım etraftaydı. Gördüğüm her detayı ezberlemek istiyordum ama zayıf bir hafıza ile zordu. Bu yüzden fotoğraf çekmeyi küçüklüğümden beri çok seviyordum. Bu görüntüler bir süre sonra hafızamdan silinecekti. Her şey bunun yaşanmasını istemeyeceğim kadar güzeldi.

"Burada mı büyüdün?" dedim. Ona dair merakım artıyordu. Kendine dair hiçbir şey anlatmamışken bundan daha doğal bir merak olamazdı.

"Sayılır." dedi.

"Evine mi gidiyoruz? Annen baban ne der? Ayıp olur."

Bakışlarım üzerimdeki tişörte takıldı. Onun olduğu için fazlası ile büyük ve uzundu ama yine de bugün için uygun bir kombin değildi. Onun ailesi ile böyle tanışmayı hayal etmemiştim. Aslında ben onun ailesi ile de tanışmayı hayal etmemiştim. Tişörtün ucunu dizlerime kadar çekmeye çalıştım. Ellerim anlamsızca omuzlarıma dökülen saçlarıma gitti. Günlerdir kendimde değildim. Saçlarım tarak, yüzüme makyaj yüzü görmemişti. Gerçekten bu şey bugün, böyle bir karmaşanın içine düşmüşken mi olmalıydı?

"Niye buraya geldik ki?" diye sızlandım. "Ailen de tehlikeye girerse? Hem ne diyeceksin? *Bu kadının peşinde mafya vardı ben de kaçırdım* mı? Benim çocuğum bana bunu dese alnına kurşun sıkarım!"

Dudağını saçlarımın üzerinde hissettim. Öpmemişti. Sadece oradaydı işte. "Tam buraya göresin işte. Ne güzel."

"Konumuz bu değil." diye çıkışmaya çalıştım ama sesim yorgundu. "Cidden neden buraya geldik?"

Hâlâ oldukça sakindi. "Panikleyip uzun uzun konuşmaya başladığına göre iyileştin."

Haklı olabilirdi ama iyileşmemiştim. Hemen iyileşecek gibi de değildim. Patika yol bitmişti. Etrafı ağaçlarla çevrili yeşil bir alana çıktı. Doğru tahmin etmiştim. Burası yeşilliklerin arasına saklanmış bir köydü. Minik evler etrafımızı sarmalayan dağlar boyunca serpiştirilmişti. Her biri ait olduğu köşede ayrı güzel duruyordu. Köy meydanına giriş yapmış olmalıydık. Hem de dağdan yuvarlanan bir taş misali, pata ve küte.

Minik bakkal, çay ocağı ve fırın yan yanaydı. Hepsinin kapısı açıktı. Saat erkendi. Bütün dükkanlar açıktı ama görünen

sadece kahvenin önündeki iki adamdı. Birbirlerine tıpatıp benzeyen bu iki genç adamın önlerinde dumanı tüten çayları vardı. Toprak ve yeşillik kokusu ciğerlerimi doldururken onun deniz kokusunu da arada buldum. Aslında memleketi gibi kokuyordu.

Birbirine benzeyen genç adamlar bir şeyler konuşuyorlardı. Umursamadı Timur. Kucağında benimle dimdik bir şekilde ilerledi. Ama aniden bize dönen bakışlar son derece netti.

İki adam aynı anda bize odaklandı. Sarı saçları, mavi gözleri ve sivri burunları ile nerede görsem bu kesin Laz diyeceğim tiplerdi. İkisi de dudaklarına aynı anda götürdükleri çay bardağı ile öylece kaldılar. Bakkalın içinden uzun, zayıf bir adam çıktı. Elinde tuttuğu minik bir topaç vardı. İleri savurdu ama şaşkınlıkla bize bakarken geriye geldiğini göremedi. Topaç geri gelip alnına vurdu. Şaşkın şaşkın bize bakarken buna engel olmadı. Acıyan alnını ovuşturup bakışlarını bizden koparmadan topacı yere savurdu. Fırındaki adam da o an gözüme takılmıştı. Minik cam tezgaha sıralanmış ekmekleri aralamış, aralarından aynı şaşkınlıkla bakıyordu.

Anlamsız bir tedirginlikle bulunduğum gövdeye daha da sindim. "Bize bakıyorlar."

Mantıklı ve netti. "Çünkü önlerinden geçiyoruz."

Bakışlardaki şok görülmeyecek gibi değildi. Küçük bir köye Almanya'dan gelen yabancı gelin gibi hissetmem ise bir hayli anlamsızdı. Ama haklıydılar da. Üzerimde bol bir tişört olan, alnı mor, saçları dağınık, ayakları çıplak bir kadını benim de köy meydanımdan bir adam böyle taşısa ben de tam olarak böyle bakardım.

Birbirine tıpatıp benzeyen adamlardan birinin diğerine, "Ula İlhami..." dediğini duydum.

İlerlemiştik ama başımı hafif geri atınca hâlâ onları görebiliyordum. Aynı ifade ile bakmaya devam ediyorlardı. Çay bardaklarının konumu bile değişmemişti. Dudaklarının birkaç milim ucunda ve şaşkındılar.

"Efendim Rahmani." dedi diğeri.

"Benim çördüğümi sen de çördün mi?"

"He." dedi İlhami. "Çöriyrum oni."

Fırındaki tombalak adam bile ekmek arasından bakmayı bırakıp dışarı çıkmıştı. Bakışlarım bakkalın üzerindeki eve takıldı. Camda beyaz yazmalı bir kadın vardı. Ağzına sardığı yazması ile bize bakıyordu. Muhafazakar bir ortama oldukça seküler bir giriş yapmış olabilirdik. Karşıdan gelen iki kadın vardı. Sırtlarında büyük bir ot yığını taşıyorlardı. İple omuzlarına sabitlemişlerdi. Birinin belinde o her yerde görülen meşhur Karadeniz peştamalı vardı. Yanlarından geçtik. Timur onlara da bakmadı ama ikisi de durup diğer herkes gibi bize bakmıştı. İnsanlarla göz göze gelen hep bendim. İlerlediğimizde hâlâ arkamızdan bakıyorlardı.

"Ayakkabılarım nerede?" dedim anlamsız bir panikle. "İndir beni, yürüyeyim."

"Attım." dedi.

Şok içinde baktım. "Ne yaptın ne?"

"Attım." diye kendini yeniledi.

"Onu anladık." diye çıkıştım. "Ne diye atıyorsun?"

"O hengamede ayakkabılarını mı düşünecektim?" dedi sakince.

Haklı olabilirdi ama üzerimizdeki gözler içinden çıktığımız savaşı bilemezdi. En son hangi ayakkabımı giydiğimi, ne kadar olduğunu dahi hatırlamıyordum. Hayat beni bunlardan en acı şekilde ayırmıştı. Düşünmem gereken daha derin dertlerim vardı ama yine de ayakkabılarım olmalıydı.

"Zehiroğlu." dediğini duydum yanımızdan geçen başı yazmalı bir kadının daha. Kırmızı yanakları şaşkın ifadesini daha da tatlılaştırıyordu. Muhabirlik yıllarım boyunca her yere gidip her türlü insanla iç içe olduğum için adapte olmakta zorlanmazdım ama henüz kendime gelememişken yediğim kültür şoku inanılmazdı.

Timur kadına bakmadan ilerlemeye devam etti. Kadının arkasının dönüp az önce geçtiğimiz alana doğru hızlı adımlarla ilerlediğini gördüm. "Ula Zehiroğlu geldi. Çördünüz mi?"

Boş boş baktım. Sonra ise yine ona odaklandım. "Zehiroğlu kim?"

"Ben." dedi sadece.

Kaşlarım daha da çatıldı. "Sen Timur Tönge değil misin?"

"Öyleyim."

"Eee o zaman?"

Patika yolun sol tarafına saptı. Yüksek bir bayıra kucağında benimle çıkmaya başladı. "Herkes için Timur Tönge'yim." dedi. "Rize için Zehiroğlu."

Ona dair ne kadar az şey bildiğim gerçeği şiddetle yüzüme çarpmıştı. Sadece adını biliyordum. Bir de çayı demli içtiğini ve kitap okumayı sevdiğini. Bu iki bilgi ile kalbimi bu noktaya getirmesi inanılmazdı ama acıtmıştı. Hep o beni

dinlemiş, hayatımı izlemişti. Kimsenin bilmediği gerçeklerimi biliyordu. *Bana yaslan* derken neden yaslanacak bir yer aradığımı biliyordu. Ama benim ona dair bildiğim şeyler herkesin bileceği şeylerdi. *Bana yaslan* demeye yetmezdi. Acıtmıştı.

"Ailen ile mi yaşıyorsun?" diye sorma istediğime engel olamadım. Sormazsam anlatmazdı.

"Hayır." dedi. "Ninemle."

"Ailen nerede?"

"Anne öldü. Baba hakkında bir fikrim yok."

Sesinde duyguya yer yoktu. Zaten dikkatimi çeken bu değildi. Anne ve baba. *Annem ve babam* değil. Aitlik eki yoktu. Ben de o kadına anne derdim. *Annem* değil. Aitlik eki benim için de yoktu. Sessiz kalan bu defa bendim. Dişlerimi dudağıma geçirerek sustum.

Yokuş bitmiş, düzlüğe gelmiştik. Bir ev vardı karşımızda. Çıktığımız noktaya bakacak olursak minik bir tepenin üzerinde gibiydi. İki katlı gibi görünüyordu. Küçük değil, aksine büyük ve heybetli görünüyordu. Alt kısımları taş, üst kısımları tahta ile kaplıydı. Ne olursa olsun yıkılmayacak gibi sağlam görünüyordu. Üstelik köyün tam ortasında gidiydi. Etrafıma baktığımda aşağıda kalan kısımlarda ve karşı dağlarda evler görünüyordu.

"Nine biraz testtir." dedi eve doğru ilerlerken. "Kişisel algılama. Herkesten nefret eder."

"Bana birini anımsattı."

Kucağında olduğum süre boyunca gözlerini ilk kez üzerimde hissedince bakışlarımı ona kaldırdım. Umursamaz bir

bıkkınlıkla bakıyordu. "Emin ol, ben yanında sıfır kalırım."

"Akkadın!" diye bağırdı biri. Sesi aradı gözlerim. Karşı dağdan geliyor gibiydi. "Akkadın!" diye kendini yeniledi. "Zehiroğli geldi. Çık hele kapuya! Timur geri geldi!"

Boş boş göz kırpıştırdım. Amaç neydi? Niye karşı dağdan bağırıyordu. Zaten kadın şimdi bizi görecekti. "Kim o bağıran?"

Cevap vermedi.

"Akkadın kim?"

"Birazdan görürsün." dedi sadece.

Evin kapısının önüne gelmiştik. Demir işlemeli kapıya ayağıyla iki kere vurdu. *Bir kere daha vur üç olsun* deme isteğimi dilimi ısırarak yuttum. Artık hiçbir totem çok da mühim gelmiyordu. Ama yine de üç kere vursa daha güzel olabilirdi. Geriliyordum. Dişlerimi dudağıma geçirirken göz ucuyla çehresine baktım. Aynı anda o da bakışlarını bana eğmişti. Dudaklarımı kemirmeye devam ettim. Üç kere vurmalıydı işte. Geriliyordum.

Göz devirdi ama beni etkileyecek bir şekilde derdimi anlamıştı. Kapıya bir tekme daha attı. Üçlemenin rahatlığı içindeydim ama aynı saniyelerde demir kapı hızla açıldı. Yaşlı ama dimdik duran bir kadın vardı karşımızda. Saçlarını ensesinde minik bir topuz yapmıştı. Siyahlar daha belirgin gibiydi ama dikkat çeken iki şeyi vardı: Alnına dökülen kâkülündeki yoğun aklar ve çenesindeki derin çukur.

Koyu kahve gözleri derin, kaşları çatıktı. Yaşlılığı gözlerini çukurlaştırmış, derisine acımadan buruşturmuştu. Sol elinde bir çubuk vardı. Baston niyetine kullanıyordu belki de. Mavi bir penye ve bol bir siyah pantolon içindeydi. Yaşlı bir

kadındı ama hiç televizyondaki tatlı Karadeniz ninelerine benzemiyordu. Daha çok asil duruyordu. Kaşları bile beyazlamıştı ama yaşlılığına inat saçları siyahtı. Ön kısımdaki o beyaz tutam ayrı bir güzellik katıyordu sanki çehresine. Kısa bir kadın değildi. Hatta buradan bakınca benimle aynı boy da olabilirdi.

Garip, ters, sert ama güzeldi. Farklı bir his bırakıyordu insanda. Göğsünde huzursuzluk aradım. Yoktu.

Sinirli ifadesi Timur'u gördüğünde ağır ağır dağıldı. Yerine büyük bir tebessüm kuruldu. Koşarak kapıya gelmiş gibi nefes nefese kalmıştı. Derin soluklar alıp veriyordu. "Koçari!" derken kelimeler dudaklarından ağır bir şarkı söyler gibi dökülmüştü. Dudaklarındaki tebessüm derinleşti. Sarılmak için kollarını iki yana açmaya niyetlendiği anda ise bakışlarımız kesişti.

Durdu. Bakıştık. O da ben de aynı şaşkınlıkla göz kırpıştırdık. Tebessümü gözle görülür bir şekilde soldu. Bakışlarını birkaç saniye sonra benden koparıp bulunduğumuz konuma şaşkınlıkla baktı. Kucağında olduğum sürece bu bakış gayet mantıklıydı. Şaşkın gözleri en son yine Timur'u buldu.

Timur'un derin bir nefes verdiğini ağır ağır kavislenip sönen göğüs kafesinden anlamıştım. Gergin bakışma birkaç saniye sonra yerini daha da gergin bir ana bıraktı. Kadının yüzündeki şaşkınlık bir saniye içinde öfkeye bulandı.

"Boh yiyenin uşağı!" diye çıkıştı adının Akkadın olduğunu öğrendiğim nine. Kollarını sarılmak için iki yana açmış gibiydi ama sonuç farklı oldu. Elindeki çubuğu bize doğru kaldırdığında vuracağına ihtimal vermemiştim ama yanılmıştım. Timur başına geleceği bildiği için hemen arkasını dönmüştü. Ninenin çubuk darbesi omuzuna indi. "Fişki yiyenin uşağı!" diye daha da yükseldi kadın.

Bu sefer şaşıran bendim. Kocaman olmuş gözlerle bulunduğum gövdeye sindim. Bakışlarımı yüzüne kaldırdım. Akkadın, "İtin şıçtuğu!" diye sırtına bir darbe daha indirirken çok da umursuyor gibi görünmüyordu.

Akkadın, "Kız mı kaçırdın ula sen?" derken bir darbe daha indirmişti. Hıncını alamıyordu. Timur iki adım gerilemişken çubuğu yana savurup bu defa elleriyle Timur'un sırtına darbeler indirmeye başladı.

Ben panik ve şaşkınlık ile bakıyordum ama Timur hâlâ bir hayli sakindi. Kucağında benim ile dayak yiyordu oysa ama alışkın gibiydi. "Nine, bir dur." dedi aynı sakinliği ile. Üç adım geriledi. Darbelerden sıyrılıp önünü döndü. Artık Akkadın karşımızdaydı. Öfke ile yanıyordu gözleri. Bu öfkeyi nerede görsem tanırdım.

"Ne duracağım ula!" diye çıkıştı kadın. Şivesi hem var hem de yok gibiydi. Anlamsız bir histi ama okumuş, görgülü bir kadına benziyordu. "Gittin geldin o deyyus baban gibi kız mı kaçırıp getirdin kapıma!"

Sessiz kaldı Timur. Kendini ve durumu açıklama gereksinim duymuyor gibiydi.

Kadının gözlerinde dönen alev korkutucu değildi ama çekindiğimi inkar edemeyecektim. "Bunun için mi büyüttüm ben seni?" diye çıkıştı. "Gittin geldin o köpeğe mi benzedin? *Senin kanın benim* dedim!" Elini sertçe göğsüne vurdu. "*Zehiroğlusun* dedim. Sen gidip o deyyusun kanını mı seçtin?"

"Nine." dedi sadece.

"Yok senin ninen." diye çıkıştı kadın. "Deyyus, deyyus! Sıçalar bacağuna!" diye homurdanarak yeniden eve ilerledi. Yere eğilip çubuğunu aldı. Kapıdan içeri girip yeniden bize

döndü. "Def ol git kapımdan! Evime barkıma sokmam seni! De hayde!" Ve demir kapı aniden şiddetle yüzümüze kapandı.

Gerçekten kapandı. Üstüne bir de iki kere kilitlediğinin sesi duyuldu.

Boş boş baktım. O ise hâlâ sessizdi. *Baban gibi kız kaçırdığına* dediğine göre annesi ile babasının hoş bir mazisi yoktu. Belki de daha başka bir hikayesi vardı. Bilemezdim. O an için sormaya çekindim. Ortam yeterince gergindi. "Anlaşılan insanlığa karşı olan nefretine sen de dahilsin." diye mırıldandım.

Hâlâ sakindi. "Baş dakika beklememiz lazım. Siniri geçince kapıyı açar."

Bakışlarımı yüzünde kaldırdım. "Az öce dayak yedin, farkında mısın?"

İleride kalan büyük kütüğe doğru ilerledi. Cevap vermeyişi bir evetti. Belki o da ailesi ile ilk tanışmamın böyle olmasının utancı içindeydi. Oysa hiçbir şeyimiz normal olmadığı için bu durum bana anormal gelmiyordu.

"Kucağından ineyim." şeklinde bir öneri sundum. Sesimde minik bir mahcubiyet vardı. Ben de onun ailesinden birinin karşısına bu şekilde çıkmaz istemezdim ama işte, ayakkabılarım... Gerçekten, ayakkabılarım... "Belki siniri daha çabuk geçer." diye önerimi devam ettirdim.

Yine cevap vermedi. Sessizliği ve eylemleri gerekli cevabı verdi. Büyük odun parçasının üzerine oturuyordu. Beni ise kucağından bırakmamaya ant içmiş gibiydi. Yine ayaklarımı yere değdirmedi. Bacaklarının üzerine oturttu.

"Bırak, yanında oturayım." dediğimde boynundaki kollarımı çözmüş, toparlanmaya çalışıyordum. "Kadın kızmakta haklı."

Bırakmadı. Belimdeki eli bedenimi geri çekti. Bakışları evin üst katındaki penceresindeydi. "Bekle." dedi sadece.

Beklemedim. Sakinliği yine bana fazlaydı. "Timur saçmalama." diye direndim. "İnat etmenin anlamı yok." Ellerim oturduğu büyük odun parçasının ucunu işaret ediyordu. "Şurada bekleyeyim ben. Sen git güzelce konuş kadınla."

Hâlâ sakindi. Hatta cevap verme gereksinimi bile duymadan camın aynı noktasına bakmaya devam ediyordu. Bakışlarım onun baktığı noktaya, evin ikinci katına odaklandı. Akkadın buğulu camın arkasından en ters bakışları ile bize bakıyordu. Gözlerimi Timur'a çevirdim. O da aynı şekilde ona bakıyordu. Ses ve kelime yoktu ama aralarındaki sert bakışma hissedilmeyecek gibi değildi. İnat ediyor gibiydiler. O *bırak*, Timur ise *bırakmıyorum* der gibiydi.

Gerilmemek imkansızdı.

"Timur, gerçekten bırak." derken kucağından kalkmak için bütün gücümle hareket ettim. Onu zor durumda bırakmak istemiyordum. Zaten içine düştüğüm durumu hâlâ kabullenemiyordum. *Yük değilsin* diyordu ama ben ömrüm boyunca herkese o kadar yüktüm ki; alışamıyordum.

Bırakmadı. Belimdeki eli sıkılaştı. Üstüne diğer eli de bacaklarımı kavradı. "Bekle." diyen sesi bu defa daha netti. Bakışları hâlâ Akkadın'daydı. "Şimdi kabullenmezse bir daha asla kabullenmez. Bekle."

Sesindeki baskın ton yüzünden istemsizce olduğum yere sindim. Bakışlarım Akkadın'a döndü. Adı gibiydi. Bilgili ve asil görünüyordu. Kaşlarını ne kadar çok çattıysa arasındaki

oyuk bu noktadan bile belliydi. Timur'daki gözlerini bana çevirdi. Bir başkası çekinip gözlerini kaçırabilirdi belki ama yapmadım. Vicdansız bir anne ile büyümüştüm. Bu bakışlara karşı zırhım sağlamdı. Timur'a ayak uydurdum. Bakışlarımı Akkadın'dan çekmedim.

Timur'un, "Ne yapıyorsun?" dediğini duydum.

Baktığı noktaya bakmamı ima ediyordu. O beni kendi savaşımda tek bırakmamıştı. Ben de onu bırakamazdım. Onun kadar net oldum. "Dik dik bakmamız süreci hızlandıracaksa daha hızlı kabullenmesini sağlıyorum."

Duraksayışı kısa bir an içindi. Çenesini başımın üzerinde hissettim. Belimdeki eli sıkılaştı. Akkadın çenesini yukarı dikti. Rize'nin dağlarına çöken sis öyle aniydi ki; ilk defa bir yağmur bulutunun üzerimi bu kadar hızlı sarmaladığını gördüm. Aydınlık aniden gölgelere büründü. Yağmur geleceğine dair hiçbir işaret vermemişti. Aniden üzerimize boşaldı.

"Sinirinin beş dakikaya geçeceğine emin miyiz?"

"Eminim." Birkaç saniye sonra ekledi. "Belki altı olur. Buna emin değilim."

Yağmur benden çok onu ıslatıyordu ama sonuç olarak ikimiz de ıslanıyorduk. Kısa bir an için gözlerimi yüzüme vuran yağmur taneleri yüzünden açamadım. Akkadın hâlâ aynı noktadaydı. Yeniden uyku bastırıyor, yaram inceden sızlamaya başlıyordu. Ama bulunduğum konumda rahattım. Öyle kaldım. Zamanı doldurmayı denedim. Gergindim. Bunun için ise her zamanki sorularıma sığındım.

"Anneannen mi, babaannen mi?"

"Anneanne."

"Adı gerçekten de Akkadın mı?"

"Evet."

"Annenin adı ne?"

Kısa bir an duraksadı. "Şehrazat."

Şehrazat... Güzel bir isimdi. Ne zaman, neden öldüğünü soramadım. İncitirdi belki. Göze alamadım.

Daha çok şey öğrenme derdindeydim. "Babanın adı ne?"

"Boş ver." dedi sadece.

Babası ile ilgili bir şey olduğu netti. Az önce anneannesi de *baban olacak o deyyus gibi kız mı kaçırdın* diyerek kapıyı yüzümüze kapattığı için parçaları birleştirmek zor olmuyordu. O an onu da, hayatını da deli gibi merak ettim. Sessizliği ve hüznü onunla bütünleşmiş gibiydi ama onu tanıdıkça anlıyordum ki aslında sessiz değildi. Sadece öyle olmayı tercih ediyordu. *Kelimem yok* diyordu ama söylediği her cümle mıh gibiydi. İnsanın içine işliyordu. Hüzün ise karakterinde değildi. Kalbindeydi.

"Tek çocuk musun?" dedim. "Kardeşlerin var mı?"

Buna hemen cevap vermedi. Sessizliği bir dakikadan uzun sürünce başımı geri atıp yüzüne odaklanmak istedim ama yağmur damlaları izin vermedi. Hâlâ aynı noktaya, Akkadın'a bakıyordu. İnat ediyor ve hakkını fazlası ile veriyordu. Bu kadar inat olduğunu da bilmiyordum. Ona dair yeni bir bilgiyi de heybeme ekledim.

Sorumu kısık bir sesle cevapladı. "Eskiden değildim. Artık öyleyim."

Yağmur hafiflemeye başladı. Yüzündeki damlalar çenesindeki çukura değmeden yüzünden sıyrılmıyordu. Bence onlar da oraya tutunmak istiyordu. Cevap veremedim bu söylediğine. *Öldü* dememiş ama bunu hissettirmişti. Ya da bana öyle gelmişti. Acısını dürtmeye cesaret edemedim. Bakışlarımı yüzünden koparıp Akkadın'a baktığımda artık camda değildi. Aynı dakikalarda evin demir kapısı şiddetli bir gürültü ile açıldı. Akkadın yeniden karşımızdaydı.

İfadesi aynı sertlikteydi. Hiçbir şey söylemedi. Bir bana baktı, bir Timur'a. Yağmur şiddetini azaltmış ama hâlâ varlığını koruyordu. Üşümüştüm. Hafifçe titrememe engel olamadım. Bir elimin Timur'un yakasını sıkıca tuttuğunu ise o an fark ediyordum. Çenesi dimdik bir şekilde geriledi Akkadın. Kapıdan uzaklaştı ama kapatmadı. Açık bıraktı.

"Yaşlanmış." dediğini duydum Timur'un. "Artık sekiz dakikada sakinleşiyor."

Gazabına fazlası ile uğramış gibiydi. Belki de benim sinirime karşı bu kadar sakin oluşunun, *yanması gerekiyorsa yak* demesinin sebebi buydu. Daha büyük bir sinirle mücadele ederek büyümüş gibi görünüyordu.

Kucağında benimle ayağa kalktı. Kollarımı yeniden boynuna doladım. "Beni sevmedi." diye homurdandım. "Başka yere gitme şansımız var mı?" Gözüme evin alt kısmındaki çay tarlası takıldı. "Şu an çaylıkta bile kalabilirim."

"Aksine." dedi. "Bu kapıyı bana değil, sana açtı."

Ve kucağında benimle o kapıdan içeri girdi. Başı dik, adımları ağır ve kendinden emindi. Bu zamana kadar yaşadığım evrenimden kopup başka bir dünyaya gelmiş gibiydim. Boynuna dolanmış kollarım daha da sıkılaştı. Bundan önce yaşadığım hiçbir evrende bu denli bir huzur yoktu. Yine bu yaşıma kadar en iyi bildiğim şeyi yaptım. Ona güvendim.

Cehennemi geride bırakıp yeşilin her tonuna bezenmiş bir dünyanın içine sorgusuzca daldım.

******

Büyük zaferler zorlu yollardan sonra kazanılır sözüne hiçbir zaman inanmamıştı Kenan Kralşan. Büyük bir zafere en kolay yoldan gitmek varken zor yolu seçmek salaklıktan başka bir şey değildi. Her zaman zekasına güvenmiş, bu doğrultuda hareket etmişti ama ilk defa yanılmıştı. Kolay yolla gelen zafer zorlu şartlar altında sönüp gidiyordu. Ama o hâlâ Kenan Kralşan'dı. Yenilgi kabul edilemezdi.

Büyük bir evin ihtişamlı salonundaydı. Son derece modern dizayn edilmişti. Kralşan'ın kaçarak bir ine saklandığını düşünenler yanılmaya devam edebilirdi. Onun her zaman yedek bir planı vardı. Bu ev de kimsenin bilmediği gizli mülküydü. Yattığı koltuktan ağır ağır toparlandı. Bacağına ve koluna aldığı kurşunları çıkarmışlardı ama acısı içindeki öfke ve intikam ateşi kadar diriydi. Kendine geldiği anda yaptığı

ilk şey Irmak'ı saklamak olmuştu. Ama hiçbir şey kontrolünde değildi. Elindeki kuklaların ipinin kaçtığını hissediyordu. Bu durum gerginliğini daha da artırıyordu.

Güvendiği herkesin tek gecede hain çıkması gerçeğini bir süre daha sindirecek gibi durmuyordu. Özellikle Tulpar'ın ihaneti en beklenmedik yerden gelmişti. Kurduğu bütün düzen tek bir gecede yerle bir olmuştu. Canı fazlası ile sıkkındı ama patlayacak hiçbir nokta da göremiyordu. Ahuzar kayıptı. İçerideki köstebeği dahi nerede gittiğini bilmiyordu.

Bakışları masanın üzerinde titreyen telefonuna takıldı. Dimitri ve kurulun diğer üyeleri saatlerdir arıyordu ama hiçbirine dönmüyordu. Herkes can derdindeydi. Şifre teslim edilmezse kurul hepsini öldürecekti. Hatalar bütünseldi. Arama bittiğinde dişlerini sıkarak soludu.

Adriel komada, Fiko, Yakup Öz'ün yanındaydı. Tulpar aklına geldiğinde duraksadı. Dişlerini sıkarak doğrulup masa üzerindeki ağrı kesicilere uzandı. Köstebeğin verdiği bilgiye göre şifrenin Ahuzar'da olduğunu o çözmüştü. Tulpar olarak bildiği o adamın yeri kesinlikle cehennemin en dibi olacaktı. İlacı içip elindeki su bardağını odanın bir köşesine sertçe savurdu. Kaos en nefret ettiği şeydi. Kurduğu düzenin dışına çıkılmasından nefret ederdi. Şimdi ise ortada hiçbir düzen kalmamıştı. Ağrıyan şakaklarını ovuşturdu.

Kurul, *48 saat içinde şifreyi ver kefili sun* demişti. Hiçbirini yapamamış, üstelik elinden kaçırmıştı. Niyeti Ahuzar'ı öldürmekti. Vurmak değil. Vurduysa dahi bunu kanıtlamalıydı. Kurul kanıtsız gelen hiçbir şeyi kabul etmezdi. Ama silahından çıkan kurşun Tulpar'ı hedeflemişken Ahuzar'ın onun önüne atlamasını beklemiyordu. Kolay kolay şaşırmazdı ama bu şaşırtmaya

yetecek bir hamleydi. Onu yaşatan oydu. Öldüren de o olmalıydı.

Kurulun verdiği sürenin dolmasına saatler kalmışken gerginlikle boynunu ovuşturdu. Onları hafife almanın yükü altında eziliyor ama bir yandan da bunu asla kabul etmiyordu. Egosu izin vermiyordu. Eli pantolonunun cebine gitti. Roma parasını çıkarıp parmakları arasında hızla döndürürken ayağa kalktı. Şimdi ne olacaktı? Bakışları tedirginlikle etrafında gezindi. Belki de kurul şu an burayı bulmuştu. Bu kadar kolay mı ölecekti?

Ölümüne kalkan olsun diye onu yaşatıp yıllarca korumuştu. Ölmesi gereken oydu: Ahuzar.

Duraksadı. *Hayır,* dedi içindeki şeytan. *İlk ölmesi gereken Fiko. Sana ihanet etti. Öleceksen bile önce sana ihanet edenleri öldür. Sonra Ahuzar ve Tulpar'ı öldür.*

Yoklar diye cevapladı zihni sesi. Kaçtılar. Buradan çıkamam. Çıkmadan bulamam.

Hedef şaşırt, *dedi şeytan. Ne demişti Tulpar. Düşmanını tanı. Seni tanıdıklarını düşünüyorlar. İlk kime saldıracağım dedin?*

Fiko...

Şimdi değil, dedi şeytan. *Beklenmedik yerden vur. Onları bulamıyorsan en sevdiğin şeyi yap. Sevdiklerini yok et.*

Zihnini yokladı Kenan. Üç isimle karşılaştı. Biricik, Defne ve Fiko'nun kimsesiz annesi.

Aynen öyle, dedi şeytan. *Madem ölüyoruz, herkesi yok et! Biz öldükten sonra yaşayanlar kimin umurunda.*

Başı histerik bir şekilde sola eğildi. Tam olarak bunu yapacaktı. Ama içindeki öfke Fiko'yu geri atamadı Anlattığından daha çok şey bildiğinin farkındaydı. Peşindekiler ona ulaşmadan o bulmalıydı. Öfke ile kıvranırken yaralı bacağı üzerine durmak için kendini zorladı. Odanın girişinde beliren siyah takım elbiseli elemana döndü.

"Yeni bilgi var patron." diyerek ilerliyordu.

Kenan'ın parmakları arasındaki para durdu. Bakışlarını ona çevirdi. Tam önüne gelmiş elinde tuttuğu dosyayı ona uzatıyordu. Herkesten gizli tuttuğu elemanlarından biriydi. Bir ihtimal için onları gizli tutuyordu. Hiçbir zaman o ihtimalin gerçekleşmeyeceğini düşünmüştü ama yine yanılmıştı. Yenilgiyi kabul etmek ise onun gözünde zehir dolu bir içkiyi içmekten farksızdı. Asla kabullenemiyordu.

Yaralı kolu omuzunda askıda iken diğeri ile dosyayı alıp açtı. İçinden çıkan fotoğraflar üzerinde birkaç saniye gezindi siyah gözleri. "Ne bu?" deme gereksinimi hissetti.

İki fotoğraf vardı. İkisinde de Ahuzar ve Tulpar. Birinde yan yana sahilde oturuyorlardı. Diğer fotoğrafta ise haddinden fazla oyalandı Kenan'ın gözleri. İkisi de arabanın önündeydi. Elleri cebinde olan Tulpar Ahuzar'a, Ahuzar ise ona bakıyordu. Farklıydı ama bir şeyler. Mesela o Ahuzar'ı hiç gülerken görmemişti. Ama bu fotoğrafta Tulpar'a gülüyordu. Yüzünde ayrı bir ışık vardı. Bunu da onda ilk defa görüyordu.

İçindeki şeytanın sesi kendini bildiği andan beri susmuyordu. Yine oradaydı. Kulağına bir nefes üfledi. Kenan'ın bakışları fotoğrafta daha çok oyalandı. Anlamsız bir dürtü hissetti içinde. Onun nefretinden, gözlerindeki öfkesinden beslenir, bundan zevk alırdı. Çünkü onu kendine benzetirdi. Gözleri her daim yakacak gibi alevler içindeydi. Ama burada ne gözlerinde ateş vardı ne de ifadesinde nefret. Herkese

ifadesizce baktığını sanırdı ama karşısındaki adama başka bir hisle bakıyordu.

Dudağındaki derin gülüşe takıldıkça takıldı Kenan. Ensesinde gezinen soğuk ürpertinin sırtında gezindiğini hissediyordu. Yaralı bacağı yüzünden daha fazla ayakta duramadı. Yeniden koltuğa oturdu. "İçeriden gelen bilgiye göre operasyon gizliye alınmış. Artık üstlere bilgi vermiyorlar. Yani bilgi akışı kısıtlı. Sadece bunu gönderdi. O geceden sonra ikisi aynı anda kayıp. Birlikte olduklarını düşünüyor."

Dişlerini sıktı Kenan. Belki de bu zamana kadar içinde olduğu tek ihanet gördükleri değildi. Biraz da görmediklerine odaklanması gerekiyordu. "Tulpar'ın gerçek adı ne?"

"Bilmiyor." dedi adam. "Hiç kimse bilmiyor. Görevde dosyası bile yokmuş. Hiçbir kayıta geçmemişler. Sır gibi saklanıyor."

"Bulun o zaman." derken bir hayli sakindi. "Bana bu ikisini bulun!" dediğinde sakinliğini daha fazla koruyamadı. Önündeki sehpanın üzerindeki sürahiyi kavrayıp odanın duvarına savurdu. "Cehennemin dibine girseler dahi çıkarın." Bacağını umursamadan ayağa kalkıp yeni elemanının yakasını tek eliyle kavradı. "Anladınız mı beni?" diye soludu. "Bana ikisini bulun!"

Tepkisizdi eleman. Yuvarlak yüzünün üzerindeki kavisli burnu yumuşak olabilecek ifadesine sertlik katıyor, kahve gözleri büyük bir boşluk ile bakıyordu. "İlgileneceğim." derken kendinden bir hayli emindi. "O zamana kadar size yeni bir bilgi daha getirdim."

Elini yakasından çekti Kenan. Belki de bu zamana kadar güvendiği adamlar yerine en başından buna güvenmeliydi. "Ne var?" dedi ters ters.

"Fiko'yu buldum." dedi adam. "Emir verdiğiniz an işi biter."

Sızlayan bacağı yüzünden bir adım topallamış, gerileyerek karşısındaki adama bakmıştı Kenan. "Yakup Öz o kadar kolay bulunmasına izin vermez."

"İşi bitti." dedi adam. "Neden vermesin ki?" Kenan şüpheyle baktığında çenesini yukarı dikmişti. Kendinden fazlası ile emin görünüyordu.

Kendini yeniden koltuğa bıraktı Kenan. Peşindekilerin Fiko'nun peşine düşeceğine, daha fazlasını öğrenmek için kıvranacağına emindi. Ahuzar ve Tulpar'ı yakalayana kadar içindeki öfkeyi akıtacağı birine ihtiyacı vardı. Onları bulana kadar önüne gelen herkesi yakacaktı.

"Bana getirin." dedi sadece.

Adam başıyla onaylayarak geriledi. "Bekle." dedi Kenan tam kapıdan çıkardan. Durup yeniden Kenan'a döndü. "Adın ne senin?"

"Tarık efendim."

"Güzel." dedi Kenan. "Sen de ihanet edeceksen bir günün var Tarık." Kendini yeniden koltuğa bıraktı. "Ne yapacaksan bugün yap. Eğer yaşarsam ve ihanetini yakalarsam seni dişlerimle parçalarım!" Önündeki sehpanın diğer ucundaki içki şişesine uzandı. Her zaman kibarlığını koruyarak bardakta içerdi ama bu defa umursamadı. Şişeyi olduğu gibi kafasına dikti. "Şimdi çık." dedi büyük yudumu yuttuğunda.

Tarık hiçbir şey söylemeden çıktı. Kenan Kralşan ise içki şişesinin dibine vurdu. İçtikçe içti. Kafasında yeni bir plan kurarken önünde en güvendiği adama, Tulpar'a gülen Ahuzar vardı.Fotoğrafı gözlerine daha da yaklaştırdı. O kadını tanıyordu. Bu gülüş sıradan, herkese sunduğu bir gülüş değildi. İçinde kaynayan nefret ve öfkeye bir duygu daha eklendiğini hissetti. Kıskançlık. İçinde kaynadı.

Şeytanın sesini dahi susturdu. Ahuzar onundu. O yaşatmıştı. O zaman neden bir başkasına hayat dolu gülüyordu?

Saatler sonra içkinin sonuna geldiğinde kapısına dayanan üç şey vardı; Hırs, nefret ve intikam. Üç şey yapacaktı. Öldürecek, kaçmanın bir yolunu bulacak ve intikamını alacaktı.

******

Helloğğğ hamsi kuşlarım □□
Biz geldik, hoş geldik. Bir kaç bölüm sakiniz demiştim. Şu tempoda ilerleyeceğiz biraz. Rize'deki Ahu ve Timur'u okuyacağız. Artık Timur'un geçmişine değil bugününe bakacağız yani.

Bir konuda uyarımı yeniden yapayım. Kırkıncı oldu, alnıma asacağım ama neyse jdhnjhd Bu kitapta geçen isimler başka kitaplarda geçtiği an yorumlarına bunu yazmayalım. Bunlar genel şeyler. Hepimiz yazıyoruz. Benim aklıma gelen ona gelmez diye bir kural yok. Ben bir isim yazdım diye bir başkası artık bunu yazamaz diye de bir olay yok. Kötü niyetle değil, aklıma geldiği için yazıyorum diyenleriniz de olacaktır ama aklınızda kalsın ballarım. Yazmayın. Bu durum benim içinde geçerli. Aynı hassasiyeti benim için de göstererek başka kitaplardan yorumlar yazmamanızı rica ediyorum.

Öpüldünüz 😘

□❤□□

19. BÖLÜM

"Arza hacet yok, halim sana ayandır.
Dile gerek yok, sessizliğim sana beyandır.
Söze lüzum yok, sususum sana kelâmadır.
Kelâma ihtiyaç yok, aşk sana figandır.

****ŞEMS-İ TEBRÎZÎ***

□❤□□

Merhabalar. Biliyorsunuz Wattpad erişim yasağı aldı. Bu bölümü tamamen önceden fragman atıp size söz verdiğim ve heyecanla beklediğiniz için atıyorum. Bundan sonda ki bölümler iki hafta döngüsünde gelir mi bilmiyorum. Sürece göre ilerleyeceğiz. Şimdilik bölümlere minik bir mola verip zaman ne gösterecek bekleyelim. Anlayışınız için teşekkürler.

Sizden o y ve yorum istemiyorum. Daha özgür ve yasaklarla kısıtlanmamış yarınlar diliyorum.

□❤□□

Yağan yağmura aldırmadan önündeki dik yamacı tırmanmaya devam ediyordu Timur. Yağmur taneleri çehresinde süzülüp yerdeki yeşilliklere karışıyor, Rize'nin gökyüzünü kaplayan kara bulutlar her zamanki gibi şiddetle öfke kusuyordu. Sert iklimlerin yağmuru da sert olurdu, insanı da. Bu yüzdendi yağmura ve gürültülü şimşeklere rağmen Timur'un durmadan ilerleyişi. On iki yaşında olmasına rağmen adımları bedeni gibi büyüktü. Yokuşu tamamladığında kayalıkların en ucunda durdu.

Burası zirveydi. Yaylanın en ucu, dağların en tepesiydi.

Bulutlar ve köy ayağının altındaydı. En sevdiği şeydi bu tepeye çıkıp kayanın üzerinden memleketine bakmak. Aşağıdayken her yeri göremiyordu. Ama bu tepenin üzerine dikildiğinde uçsuz bucaksız yeşillikler her yanındaydı.

Şimşek bir daha çaktı. Gökyüzünün grisi bir lanet değil, hayranlık veren bir şekilde Rize'nin etrafını sarmalamaya başlıyordu. Yağmur şiddetlendi. Öyle ki Timur gözünü dahi açamıyordu ama içindeki öfke diriydi. Toprak kokusu genzini yaktı. Kimseyle konuşmaz, görünmez olmak için bakışlarını yerden kaldırmazdı. Bir anne, abla ve bebek vermişti toprağa. Belki de Rize'nin toprağının kokusu bu yüzden bu kadar genzini yakıyordu.

Nene onu bu köye getirdiğinden beri o ne derse yapmış, sözünden asla çıkmamıştı. Severdi nenesini. Gündüz kızsa bile gece başını okşadığını bilirdi. İki eli kanda da olsa Timur'un önüne sıcak yemek getirirdi. Çoraplarını Timur demeden diker, kıyafetlerini Timur dağıttıkça toplardı.

Kızardı. Arada şamarı da patlatırdı ama cehennemden çıkan biri için bu sadece minik bir kıvılcımdı. Can yakmıyordu.

Ama özlüyordu. Ablası ve Âdem abisinin yerine kimseyi koyamıyordu. Fakat vicdan azabı küçük yaşta omuzlarına atılmış bir yük gibiydi. Belki de Timur'un omuzları o yüzden bu kadar genişti. Rabbim dağına göre kar verir derdi nine. Oysa ne Timur dağdı ne de yaşadıkları güneş çıktığında eriyip gidecek bir kar.

Çıktığı kayanın tepesinden Rize'ye bakarken bakışları kimseye göstermediği kadar dikti. Artık büyüyor, bazı şeyleri küçük Timur kadar kolay hazmedemiyordu. Nene onu yanına aldığından beri babayı pek sık görmüyordu ama Kadir Tönge ara sıra yanına uğrayıp uğursuzluğunu yaymaktan geri durmuyordu. Artık Rize'deki herkes için itibarlı bir öğretmen değil bir ayyaştı. Kadir Tönge diye bir şey kalmamıştı. O da artık bunu saklama gereksinimi duymadan içiyordu. Topal bacağı, elinde içki şişesi ve dağılmış saçları ile artık tamamen bir ayyaştı.

Bazen Timur, ablasının mezarına gittiğinde yanında belirirdi. Bazen okul çıkışı görürdü onu. Köy okulunun karşısındaki duvara yaslanmış, elinde içki şişesi ile ona bakardı. Neneden korktuğu için köyün içine giremezdi ama Timur'u ne zaman tek yakalasa bir veba gibi peşindeydi. Ses etmiyordu Timur. Edemiyordu. Kendinden nefret etmesine neden olacak kadar korkuyordu o adamdan. Yediği dayaklar, hakaretler ve lanet zihninden çıkmıyordu.

Bugün de onu okul çıkışında görmüştü. Korkuyor ve buna engel olamıyordu. Kalbi göğüs kafesine deli gibi vurmaya başladığında Kadir Tönge görmeden okulun içine girmiş, arka camdan atlayarak uzaklaşmıştı. Nefret ediyordu kendinden on iki yaşındaki Timur. Çünkü o adamdan korkmak istemiyordu. Kaçmak istemiyordu. Gözlerini ona

diktiğinde titreyen bacaklarından da nefret ediyordu, ona her baktığında gözünün önünde beliren ablasının son anından da.

İçinden bir ses öl diyordu. Yaşama. Herkes seni korurken öldü. Baba haklı. Lanetlisin. Öl.

Ama küçük bir parça yaşamak istiyordu. Baba ona baktığında titremek değil dimdik bakmak istiyordu, yakasına yapışmak, ablamı benden sen aldın demek istiyordu. Adem abisi kadar cesur olacağını düşünürdü ama olamıyordu. Görünmez olmak, saklanmak istiyordu ama bedeni her geçen gün biraz daha büyüyordu. Sessizliğe gömülmek istiyordu ama zihnindeki sesler susmuyordu. Büyüdükçe her şey daha iyi olacak sanırdı. Oysa büyüdükçe yüreğindeki acı ve omuzlarındaki yüklerin farkındalığı da artıyordu.

Babadan kaçıp gelmişti buraya. Ona bağıramadığı, hâlâ korktuğu için sıktığı yumrukları avuç içlerine battı. Bir şimşek daha büyük bir gürültü ile göğü delip yere ulaştı. Timur ise kimsenin duymadığı bir şekilde var gücüyle yağmura ve şimşeklere doğru bağırdı. Burada onu kimse duyamazdı. Yağmur arttı. Gök bir daha gürledi. Karadeniz delirmiş gibi dalgalarını kıyıya vururken Timur bir kere daha var gücüyle bağırdı. İçinde tuttuğu öfke korku ile eşti. Oysa korkuyu kendinden silip atmak istiyordu.

Çevresindeki herkese nadir sunduğu sesini var gücüyle Karadeniz'in dağlarına ve dalgalarına sundu. Boğazında ve alnında iki kalın damar belirene kadar bağırdı. İçindeki korkuyu yok etmek istiyordu. Madem saklanamıyordu, o halde bu dağlar kadar dik ve güçlü durmak istiyordu. Ablasının onu korumak için yitip gittiği bu dünyada korku ile değil, onun yetiştirdiği bir evlat gibi dimdik durmak istiyordu.

Ama yapamıyordu.

Gözünün önüne babanın yüzü geldiği an kayanın ucundaki adımları geriledi. Boğazı acımıştı. Eli boynunu sarmalarken dizlerinin üzerine çöktü. Her şeyi yutan bu Karadeniz bir tek Timur'a mı dardı?

Öfke ile düştüğü yere, kayaya sert iki yumruk attı. Elleri kanlı ise bu elleri de ezmek istiyordu. "Korkma!" dedi üst üste. "Korkma! Korkma!"

Yine babanın sesi kulaklarında yankılandı.

Senin adını ben verdim. Ölüm getiren demek. Doğduğunda bile ellerinde kan vardı. hâlâ öylesin. Ellerin kanlı.

Yeri yumruklamayı bıraktı. Ellerinin üzeri artık yaralı ve kanlıydı. Olduğu yere çöktü. Omuzları düştü. Gök son bir defa daha gürledi. Yağmur Timur'un ellerinin üzerindeki kanı silip götürdü ama temizlemeye yetmedi. Birkaç dakika sonra aniden durmuştu yağmur. Hep böyle olurdu memlekette. Aniden en şiddetli yağmurlar yağar, yine aniden dururdu.

Yağmur durmuş olsa da Timur çöktüğü yerden kalkmadı. Sırılsıklam olmuş mavi önlüğünün yakasını ve önünü açıp üzerinden çıkarıp yanına savurdu. Bir pantolon ve gri atletle Rize'nin zirvesinde, sislerin arasında kaldı. Soğuktu. Üşüyordu. Titremeye başladı ama umursamadı. Gür kumral saçları alnına yapışmış, her bir telinden birer su damlası damlıyordu. Titrerken bacaklarını kendine çekti. Kollarını bacaklarına dolayıp alnını dizlerine yasladı. Sessizdi burası. Tüm seslerden ve insanlardan uzaktı.

Bir tek ablasının sesi vardı kulaklarında. Ona Lazca ninniler söylüyor, başını okşuyordu. Okul çıkışı eve ıslanmış bir şekilde geldiğinde hemen üzerini değiştiriyor, kucağına alıp hasta olmasın diye ısıtıyordu. Şimdi hasta olacaktı Timur.

Nene bakacaktı ama ablası gibi olmayacaktı. Hem neneyi de yormak istemiyordu. Elinde kalan tek kişi oydu. O da giderse ne yapacaktı?

Yine korktu. Kollarını bedenine sıkıca doladı. Başını dizlerinden kaldırmadan ileri geri sallandı. Dağların zirvelerinden bir atmacanın gür sesi yankılandı. Kanat çırpışı Timur'un kulağının dibinden geldiğinde başını kaldırıp karanlığından sıyrıldı. Yeşillikler, dağ ve sisin arasından ona doğru uçan bir atmaca vardı. Kaçmadı. Korkmadı. Kim için geldiğini biliyordu. Bakışları arkasına döndü.

Yokuşun ucunda ona doğru ilerleyen bir adam vardı. Atmaca Timur'un başının üzerinden geçti. Kanatlarını süzerek yokuşa yöneldi. Gelen genç adam durup kolunu ileri uzattığında atmaca koluna kondu. Gülmüştü adam. Neşeli kahkahasını buradan bile duymuştu Timur. Atmaca Resul derlerdi bu adama. Buraların delisiydi. Yaylalarda gezer dururdu. Nenenin anlattığına göre annesi ve babası da özel bireylermiş. Kendi hallerinde yaşar giderlermiş. Annesi Resul'e hamile kaldığında bütün köy çocuğun anne babasına benzeyeceğini düşünmüş ama Resul sağlıklı bir bebek olarak dünyaya gelmiş.

O iki yaşındayken babası aniden ölmüş. Annenin gücü ve aklı tek başına Resul'e bakmaya yetmemiş. Geçirdiği ateşli hastalıktan sonra bu hale gelmiş. Bir süre sonra annesi de ölmüş. Köylerde, yaylalarda gezerdi Resul. Kur'an-ı Kerimi ezbere bilir, kendi kendine dualar mırıldanırdı. Zirvelerde atmaca bakar, zamanı geldiğinde onları yeniden doğaya salardı. Yirmi beşinde ya var ya yoktu. Ayağından kara lastiğini, belinden keçi tüyünden örme kemerini, üzerinden ona büyük gelen siyah ceketini çıkarmazdı. Çenesi ve burnu sivriydi. Gözleri ise masmavi bakardı bu dünyaya. Öyle ki Timur bu denli açık renkli bir maviyi sadece onun gözlerinde görmüştü.

Herkes korkardı ondan. Okulun önüne geldiğinde çocuklar Atmaca Resul geldi der kaçardı. Bir tek Timur kaçmaz, korkmazdı. Cebinden çıkarıp verdiği şekerleri alır, elinden tutup diğer çocuklar dalga geçmesin diye okulun önünden uzaklaştırırdı. Kolundaki atmaca ile ona geldiğini gördüğünde ifadesizdi Timur. Yeniden önüne döndü. Keskin kahvelerini yeşile boyadı.

"Zehiroğli! Zehiroğli!" diyerek geliyordu Atmaca Resul.

Ses etmedi. Nene ile kalmaya başladığı günden beri herkes ona böyle sesleniyordu. Ne olduğu umurunda değildi. Tönge olmak da Zehiroğlu olmak da ilgisini çekmiyordu. Nenenin anlattığına göre dedeleri buraların en zengini, kültürlüsü ve saygı gören adamıymış. Soyları yıllarca Rize'de dilden dile anılmış. Sözleri geçer, lafları dinlenirmiş. Herkes Zehiroğlu ile iş yapmak ya da onlara gelin gelmek istermiş. Parmak ile gösterilirlermiş. Ama o soydan bir tek Timur kalmış.Fakat bunlarla da ilgilenmiyordu Timur.

Resul'in, "Bakmay bağa. Bakmay bağa!" diye diye panikleyen sesini duydu.

Her şeyi iki kere tekrar ederdi. Kıyamadı. Başını çevirip göz ucuyla baktı.

Güldü Resul. "Bakay bağa. Bakay bağa." Kolundaki atmaca bir ağacın dalına konmuş gibiydi. Dimdik duruyordu. Resul onunla birlikte Timur'un yanına geldi. Yokuş bitip kayalığın üzerine dikildiğinde açık mavilerin içinde alışılmış neşe vardı. Kolundaki atmacayı Timur'a doğru uzattı. "Dedum oğa Zehiroğli nereyedur? Dedum oğa Zehiroğli nereyedur? Dedi bağa en tepededur! Dedi bağa tepededur."

Konuşmadı Timur. Gözlerini yeniden önüne çevirdi.

Atmaca Resul ise susmamaya yemin etmiş gibiydi. Timur'un ifadesini gördüğünde gülen yüzü hafifçe soldu. Kolundaki atmacası ile birlikte kendi etrafında bir tur döndü. "Noldi? Noldi?"

Yine sessiz kaldı Timur. Yeniden görünmez olmak istiyordu. Başını dizlerine yaslayıp gözlerini kapattı.

"Saklanamaz!" dediğini duydu Resul'ün. Atmaca yırtıcı bir ses çıkararak ötmüştü. "Saklanamaz." dedi Resul yeniden. "İnna Allahe ya'lemu gaybe semavati vel ard vallahi basirun bima ta'melüne." Timur'un bakışları yeniden ona döndü. Gözüne dolan gür saçlarını başını hafifçe yana sallayarak geri attı. Resul etrafında dönmeye devam etti. "Allah yerun ve göğün içini bilur. Allah seni görür. Saklanamaz! Allah görür. O her kulunu görür. Saklanamaz."

İfadesizdi Timur. Genzi sızladı ama yuttu. Yeniden önüne döndü.

Birkaç saniye sonra, "Âdem, Zehiroğli'na meçtup çönderdi." dedi Resul. Burnuna beyaz bir zarfı dayadı. "Alsun oni dedi. Okusun oni dedi." Timur'un başına tünemiş, kolundaki atmaca ile ileri geri sallanıp duruyordu. Ona uzatılan zarfı aldı Timur. Açmadı. Her zamanki gibi evde okuyacak, sonra yatağının altına saklayacaktı. Kızgın değildi Âdem abisine. Kırgındı belki de ama ayıramıyordu. Bir ukde vardı içinde sadece. Ne olduğunu seçemiyordu.

"Açmayaca misun? Açmayaca misun?" dedi Resul.

Başını iki yana salladı. Zarfı köşedeki okul çantasının üzerine bıraktı. Kitaplarının ıslandığına emindi. Nene canına okuyacaktı ama umursamadı.

Resul'ün masumiyet dolu mavi bakışları Timur'un yüzünde geziniyordu. "Âdem uzulecek. Âdem uzulecek." dedi üzgün

üzgün.

Cevap vermedi Timur. Yanağının içini ısırdı. O da üzülüyordu. Ağzına dolan kanını yine sessizce yuttu. Bir süre konuşmadı. Yanındaki Resul kolundaki atmacaya saçma sapan şeyler anlatırken dinledi. Resul yanından on adım ayrılmış kayanın diğer ucunda kendi kendine gülüp kolundaki kuşla dönüyordu. Onu izledi Timur. Kolay değildi delirmek. Ama öyle olmak belki de daha iyiydi. O zaman hiçbir korkusu kalmazdı.

"Atmaca Resul." dedi bedeni iri olmasına rağmen hâlâ çocuk olan sesiyle.

Resul ve kolundaki atmacanın bakışları aynı anda ona döndü. Hevesle güldü Resul. Her çocuk ondan kaçarken bir tek bu iri çocuk ondan kaçmıyordu. Temiz kalbi görür, hissederdi. O yüzden o da ondan kaçmıyordu. Temizdi bu çocuğun yüreği. Hevesle Timur'un yanına ilerledi. Dizlerinin üzerine oturup aynı hevesle yüzüne baktı. Ne derse dinlerdi.

"Söylesun Zehiroğli. Söylesun Zehiroğli."

"Korkuyor musun hiç?"

Resul'in başı sağa eğildi. Atmaca artık omuzundaydı. "Neden korkacağum da?"

"İnsanlardan."

Düşündü Resul. Birkaç saniye sonra mavinin en açık tonu olan gözleri irileşti. Alt damağında iki dişi yoktu. Dilini o araya sıkıştırdı. "Korkmam." dedi. "Allah var. Allah var." Duraksadı. "Sen korkar misun?"

Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. "Korkarım."

Bunu kabul etmedi Resul. Başını hızla iki yana salladı. "Zehiroğli korkmaz. Zehiroğli korkmaz."

"Kim ki Zehiroğlu? Timur'um ben." Bakışları yeniden önüne döndü. "Korkmamam gereken her şeyden korkuyorum."

Birkaç dakika sessiz kaldılar. Resul'ün omuzundaki atmaca havalandı. Başlarının üzerinde birkaç dakika dönüp yeniden onlara ilerledi. Ama bu sefer Resul'e değil, Timur'un omuzuna kondu. İrkildi Timur ama duruşunu bozmadı. Kıpırdamadan bekledi. Göz ucuyla yanındaki adama baktı. Gülüyordu Resul. Üstüne bir de el çırptı.

"Korkmadi Zehiroğli. Korkmadi Zehiroğli."

"Kuştan niye korkayım?" diye mırıldanırken önüne döndü Timur. Atmacanın tırnaklarının çıplak omuzunu acıttığını hissettiğinde yüzü ekşidi. Atmaca ise yeniden havalandı. Başlarının üzerinde bir tur daha döndü ve yeniden Resul'ün koluna tünedi.

"Korki da kuştur. Korki da kuştur." dedi Resul. Ayaklanıp yeniden kendi etrafında döndü. "Uçur gitsun. Uçur gitsun."

"Nasıl uçuracağım?"

Resul kendi etrafında dönmeye devam ediyordu. Yönünü bayıra çevirdi. Timur'dan uzaklaşıyordu. "Yere bakma arşa bak. Yere bakma arşa bak." diyordu bir yandan da. "Korki baş eğdurur, mertluk dik olur. Korki baş eğdirur, mertluk dik olur."

Oysa Timur hep yere bakar, gözlerini saklamak için gür saçlarını dahi kesmez, alnına dökerdi. Baba ne zaman karşısında çıksa gözlerine bakamaz, dik duramaz, adımları gerilerdi. Resul bundan mı bahsediyordu? Çocuktu. Anlamadı. Ama aklı yaşından daha da büyüktü. Kendince bir

çıkarım yaptı. Zirveden indiğinde ıslanan üstü ve defterleri için neneden azar, küfür ve iki dal sopa yedi. Umursamadı. O gecenin sabahında kumral gür saçları artık daha kısa, başı ise dikti. Babayı gördüğünde başını yere eğmedi. Korktu ama yuttu. Bu duyguyu omzundaki bir kuşa çevirdi. Tıpkı sevgisi gibi onu da uçurumdan aşağıya saldı.

******

Yeni başlangıçların heyecan ve mutluluk getirdiği söylenirdi. Bazı hikayelerin ise başka şehirlere gidildiğinde veyahut olduğumuz şehre başka biri geldiğinde başladığı söylenirdi. Benim hikayem araftı. Şu an içinde bulunduğumuz durum yeni bir başlangıç mıydı, bilmiyordum. Ama olduğum şehre gelen yabancı oydu. Bu hikayeyi ilk o başlatmıştı. Şimdi de ben onun olduğu şehre geliyor, bu hikayeyi devam ettiriyordum.

Kollarım bu duygunun güvencesi ile boynuna daha da sıkı dolandı. Akkadın bize kapıyı açmıştı. Neyin içine düştüğümüzü bilmeden yine sadece ona güvenerek ilerliyordum. Evden içeri girdiğimizde gözüme çarpan ilk detay hemen karşımızdaki tahta merdivenler olmuştu. Akkadın'ın ayağının ucu göründü ve kayboldu. Timur kucağında benimle içeri girdi. Kapıyı ayağı ile kapattı. Benim bakışlarım hâlâ etraftaydı.

Giriş, geniş sayılabilecek bir alandı. Sol köşede kalan iki tahta kapı vardı. Merdivenin başladığı noktanın sağında ise açık bir kapı. Etnik desenli iki halı yan yana atılmış, camların önlerine saksılarla rengarenk çiçekler dizilmişti. Dışarıdan soğuk ve renksiz görünen bir evdi ama içi aydınlıktı. Kucağında benimle merdivenlere ilerledi. Kapısı açık kısmın mutfak olduğunu göz ucuyla gördüm. Çok inceleyemeden ilerlemiştik.

Yukarı çıktığımızda daha büyük bir aydınlık ile karşılaştım. Geniş bir salondu. Camlar dışarıdan baktığımızda da büyük görünmüştü ama bu noktadan daha da büyüktü ve karşımızda kalan bütün duvarları kaplıyordu. Dışarıdan küçük diyeceğim bir evdi ama içi hiç de öyle değildi. Camların önünde boylu boyunca uzanan bir sedir yapılmıştı. Yine etnik desenli yastıklar her yerine özenle yerleştirilmişti. Köşeyi tamamen kaplayan bir kütüphane vardı. Camların karşısında kalan duvarda ise üç ayrı kapı görmüştüm. Aralarında kalan boşluktaki duvara bir tüfek asılmıştı. Temiz, düzenli, ferah ve huzurlu görünüyordu her şey. İçimi karartacak, huzursuzlanmama neden olacak hiçbir his yoktu göğüs kafesimin üzerinde.

Ta ki Akkadın'dan yükselen bir sese kadar.

"İndir ulu şunu yere. Ayakları yok mu?"

Bakışlarım ona döndü. Elindeki değnek ile kütüphanenin önünde dikiliyordu. Kaşları çatık başı dikti. Okumuş, kültürlü bir kadına benzediğini düşünmüştüm. Ortam yanıltmamıştı. Ama utanç daha fazlaydı. Haklıydı kadın. Durum ne olursa olsun onun ailesinden biri ile tanışıyordum*. Bu şekilde olmamalıydı* kısmını artık geçmiştik. Elimizde olan kısmı kurtarabildiğimiz kadar kurtarmalıydık.

Ellerimi hızla boynundan çektim. İnmek için hareketlendim ama Timur yine bırakmadı. Bakışları ninesindeydi. Akkadın da aynı şekilde ona bakarken bulunduğum gövdeye sindim. Yine mi bakışma yarışması yapacaktık? Bu işin sonu bu şekilde gelmezdi.

"*Şu* değil." dedi Timur sakince. Bu noktada kucağında benimle sedire ilerledi. Yine ayaklarımın üzerine durmama izin vermedi. Yavaşça sedirin üzerine bıraktı. "Adı var." derken bakışlarını bana değdirmeden ellerini bedenimden çekmiş ve doğrulmuştu. Heybeti yüzünden başımı geri atarak baktım. Bir yandan da Akkadın'ı kontrol ediyordum. hâlâ oldukça tersti.

"Adetsiz töresiz alıp geldiğine göre adının sanının önemi yok!" diye çıkıştı Akkadın.

Kadın sinir krizi geçirecek gibiyken Timur yine olağan sakinliği içindeydi. "Tanıştırmaya getirdik işte."

Akkadın'ın bakışları bana döndü. "Adın ne?" dedi ters ters.

"Ahuza-" diyecek oldum. Duraksadım. Ahuzar'ın yitip giden, herkes için değersiz bir hayat parçası olduğunu anımsadım. Bir kıymık gibi batan bir acıydı. Geçecek gibi de değildi. Ama Ahu, biri için yaşamayı değerli bulandı. "Ahu." diye toparladım kelimeleri. Ayağa kalkmam gerekiyordu. Kendimi saygısızlık yapıyormuş gibi hissediyordum. Bir aile ile büyümemiştim, sıkı sıkıya bağlı olduğum değerler de yoktu ama yine de saygılı olmalıydım. Bulunduğum ortama uyum sağlamam gerekiyordu. Muhabirlik yıllarımda bunu fazlası ile tecrübe etmiştim.

Ayağa kalktım. Karnımdaki yara sızladığında elim o noktaya gitti. Yüzüm ekşidi. Saatlerdir hareketsiz kalan bacaklarım körelmiş gibiydi. Kısa bir an ayakta durmakta zorlandım. Geriler gibi olduğumda elim önce onun kolunu yakaladı.

Ayakta durma girişimi bitiren şey yine o oldu. Tutunduğum kolundaki elime diğer elini sarmaladı. Parmaklarım elinin altında anında yok olup gitti. Elimi kavrayıp yeniden sedire oturmam için yönlendirdi. Kendi ise son derece rahat ve profesyonel bir şekilde yanıma oturdu.

Bakışlarım Akkadın'a döndü. Siniri hayrete dönüşmüş gibiydi. Şaşkın bir sinirle bizi izliyordu. "Lan deyyus!" diye çıkıştı. "Hem kız kaçırdın hem de huyunu suyunu mu değiştirdin o gavur ellerinde?" Hızla bize doğru ilerledi. Yaşlılığından beklenmeyecek bir atiklikle elindeki çubuğu yeniden Timur'un omuzuna indirdiğinde istemsizce irkilerek kendimi diğer yana çekmiştim. "Adetini töreni ne çabuk unuttun ula! Boh yiyen!" derken bir darbe daha indirmeye meyletti.

İçim bunu kabul etmedi. Adam geldi geleli dayak yiyordu. "Dur! Vurma artık, dur!" derken aniden Akkadın'ın yukarı kalkan elini iki elimle kavramıştım. Yaram acıdı ama umursamadım. Bakışları bana döndü. Bunu da beklemiyor olmalıydı. Şaşkın ve sinirliydi. "Vurmayın adama artık, yeter." derken bakışlarım onunki kadar dikti. Madem nine bu dilden anlıyordu, öyle karşılık verirdim. Zaten bu hayatta en iyi yaptığım şey buydu.

Dik dik bakmak.

"Beni kaçırmadı." diye devam ettim. "Ben ona kaçtım." Ama bunu derken karşımdaki duvarda kalan tüfekle kısa bir an bakıştık. Ninenin sağı solu belli olmuyordu.

Söylediğim cümle inanılır gibi değildi. Yüzümü ekşitmem gerekirdi ama söyleyen bendim. İnsanın başına *yapmam* dediği her şey gelebiliyordu.

Akkadın'ın gözlerinden bir sinir daha geçti. Hızla elini geri çekip değneği ile önümüzden bir adım geriledi. "İyi boh

yedun!" deyişi bu defa banaydı. "Kime, nereye gittiğini biliyor musun da kaçtın? Aklın yok mu senin? Anan baban nerede?"

Şivesi bir var bir yoktu. Ama sinirlendiğinde daha çoktu. Bunu, onu tanıdığım bu kısacık arada bile en net şekilde söyleyebilirdim.

"Annem babam yok." derken sesim dümdüzdü. Babamın yokluğu hep sızlardı ama anne büyük bir boşluktu. Boşlukları duygusuz bakışlarla tamamlamayı öğreneli bir hayli zaman oluyordu. Bakışlarımı yanımdaki adama değdirmedim ama onun gözlerinin bende olduğunu hissedebiliyordum. "Ayrıca tekrar ediyorum." dedim Akkadın'ın dik bakışlarından ürkmeden. "Kendi tercihimle onun yanındaydım. Kimse beni kaçırmadı."

Kısa bir an gözlerimde oyalandı. Bir şey aradı ama öfkesi öyle yoğundu ki geri plandaki duygusunu seçemedim. Öfke dolu bakışlarını benden Timur'a çevirdi. Beni umursamadan çubuğun ucuyla Timur'un koluna bir darbe daha indirdi. "Kalk hauradan ula!" dedi sadece. "Münafık!"

Bakışlarım Timur'a döndü. Adam kız kaçırmamış gibi rahattı ki haklıydı. Gerçekten de kaçırmamıştı. Bıkkın bir ifade ile yanımdan kalktı. Aramıza üç kişi girecek şekilde yana ilerleyip yeniden sedire oturdu. Bakışları ninesindeydi. "Oldu mu?"

Burnundan soludu Akkadın. Dudağının bir köşesi seğirdi. "Kim bu?"

Benden bahsediyordu. Kendimi içten içe alkışladım. *Aferin Ahu, tabi ki senden bahsediyor üstün zeka. Burada başka köy meydanına kucakta giriş yapan kadın yok.*

"Dedi işte." dedi benimki en boşvermiş şekilde. "Ahu."

"Timur!" diye yükseldi Akkadın. Elindeki değneği şiddetle yere vurdu.

"Karım." dedi Timur aniden.

Asıl kurşunu o an yemiş olabilirdim. Kocaman olmuş gözlerle kendisine döndüm. Ben daha kendi içimde *biz neyiz*sorusunu tam çözüme kavuşturamayıp, *sevgilim mi değil mi* ikileminde yüzerken adamın atladığı seviye yüreğimin orta yerine bomba misali düşmüştü. *Karım* derken? Duygularıma Akkadın tercüman oldu.

"*Karın* mı?"

Bence de, karın mı?

Yıllarca *net erkek severim* diye ortalıkta gezinmişken bu kadar netinin payıma düşeceğini tahmin bile edemezdim. Evrene gönderdiğim her mesaj dönüşte yüzüme bir tokat atmışken tutan tek şeyin bu olması inanılır gibi değildi. Kalbim tekledi. Göğüs kafesim karıncalanırken yarama ince bir sızı battı. Şaşkındım ama öyle itiraz etmeyen bir şekilde söylemişti ki; bir genç kız gibi heyecanlanmama engel olamamıştım. Adam giriş gelişmeyi hiçe sayıp sonuca koşuyor ve bunu yaparken asla umursamazlığından taviz vermiyordu.

Senin için söylemedi, dedi içimdeki karanlık. *Burada kalabilmeniz için ailesine mantıklı bir yalan söylemesi lazım. Üzerine alınma.*

Heyecan ağır bir darbe yedi. Ama bakışlarımdaki şok azalmadı. Göz kırpıştırarak bakmaya devam ettim. Aynı ifade Akkadın'ın yüzüne de yayılmıştı. Onun gözleri ise ikimiz arasında gidip geldi. "Karım." diye kendini yeniledi.

Akkadın'ın ifadesine daha keskin bir sinir kuruldu. "Karın!" Onaylatmak için son şans sunuyor gibiydi.

"Evet." Harflerin üzerine basa basa konuştu Timur. "Karım."

Deme şunu adam! Deme! Gözlerim daha da büyüdü. İtiraz etmek için dilimin ucuna gelen kelimeleri dişlerimi dudağıma geçirerek durdurdum. Bir bildiği vardır düşüncesine tutunmak zorundaydım. Ninenin bakışları bana döndü*. Evet, kocam*dememi falan bekliyordu sanırım ama diyemedim. En alık halimle göz kırpıştırabildim. En az nine kadar ben de hazırlıksız yakalanmıştım.

Ama Akkadın zekiydi. "Çıkarın ula nikah cüzdanını!"

Çıkaramadık. Ne çıkaracaktık ki zaten? Açıklama bile yapamıyordum kadına. Ne diyecektik? *Nine, peşimde ülkenin en manyak mafyası var. Sırtıma da çok önemli bir şifre saklamışlar. Torunun da beni canı pahasına onlardan kaçırıyor* mu? Ben bile henüz neden saklandığımızı anlayamamıştım. Kaçtığımıza göre Kenan yakalanmamıştı. O zaman devlet korumasında olmam gerekmez miydi? Neden beni bırakmıyordu?

Değer veriyor, diyordu içimde yeni yeni baş gösteren bir ses.

Ama yıllardır en baskın şekilde varlığını koruyan ses onu hemen susturuyordu. *Çünkü görevisin Ahuzar.*

Bulunduğum ve benimle birlikte bu bataklığa çektiğim hayatların üzüntüsü yeniden üzerime çullanıyordu ki Timur derin bir şekilde ofladı. "Uzatma işte nene." dedi bıkkın bıkkın. "Sevdim, aldım, getirdim. Bitti."

Yine şok içinde kaldım. Hep *konuş konuş* derdim ama *konuşmaması daha mı hayırlıydı acaba* diye düşünmeden

edemiyordum. *Aldım, getirdim* kısmına değil de *sevdim* kısmına takılmam ise kendime daha da şaşırmama neden oluyordu. Verdiği bir ilaç bende kafa yapmış olabilir miydi?

"Şimdi al geri, siktir git o zaman!" diyen Akkadın ile daha büyük bir şok yedim. İkisi de netti. Hem de fazlasıyla. Küfür, kendilerine bir aile mirası olabilirdi.

Göz devirdi. "Nene." dedi sadece. Sesi uyarı doluydu.

Bir şey diyecek oldu Akkadın ama bakışları bana değince yuttu. Elindeki değneği bana doğru kaldırınca istemsizce ellerimi yüzüme doğru kaldırdım. Özür dilerim ama vuracak sanmıştım. Sağı solu belli olmuyordu. Ama çubuk burnumun ucunda kaldı. "Ya bana şimdi olanı biteni olduğu gibi anlatırsınız ya da şu dakika bu kapıdan çıkar giderdiniz!" Bakışlarını Timur'a dikti. "Koçari!" dedi uyarı dolu sesi. "Senin karşında uşak yok! Sen beni unuttuysan ben hatırlatmasını bilirim." Bir elini sertçe göğsüne vurdu. "Benim ben! Zehiroğlu Akkadın."

Bakışlarımı Timur'a çevirdim. Gerçeği bir şekilde söylememiz gerektiğini hissediyordum ama sözünü ezmek de istemiyordum. Beni buraya getiren oydu. Planı dışında yanlış bir şey söyleyip zor durumda bırakmak olmazdı. Dişlerimi sıkıca dudağıma bastırıp belki de hayatımda ilk defa kendimi susmaya zorladım. Zordu çünkü açıklama yapmasını beklediğim adam konuşmaktan nefret ediyordu.

Timur derin bir nefes verdi. Göz ucuyla bakabildim. Zorda bırakmış gibi hissediyordum ki gayet yerinde bir histi. Gerçekten zorda bırakmıştım. Adam geldiğinden beri dayak yiyordu. "Saklanmamız lazım." dedi her zamanki gibi uzatmadan en net şekilde. "Onu burada saklamam lazım."

Kısa bir an sessiz kaldı Akkadın. "Kimden?"

"Herkesten."

Gözümü ondan alamadım. Ama o inatla ninesine bakıyordu. Aralarındaki bakışma merasimi bir inatlaşma töreni gibiydi. Sürekli bunu yapıyorlardı. Akkadın bu cevapla çenesini yukarı dikti. "O zaman karın değil."

Yine şok edici bir cevap geldi. "Henüz değil."

Ben yüreğime bir kurşun daha yerken Akkadın'ın bakışlarını yüzümde hissettim. İstemsizce ifademi toparlamak zorunda kaldım. Bakışlarımı kaçırmadım. Saçının ön kısmındaki aklar geri kısımlardaki siyahlıkların üzerinde öyle zıt duruyordu ki; garip ama göz alıcıydı. Gözleri bir süre yüzümde, boynumdaki yarada, alnımdaki morlukta, üzerimdeki tişörtte, çıplak ayaklarımda ve dağınık olduklarına emin olduğum saçlarımda oyalandı. Sözünü esirgemeyen biriydim ama karşımdaki kadın onun ailesinden biri olduğunda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Saygısızlık yapmak istemiyordum.

"Sakın bağa *bu kızı bu halde kucağımda köy meydanından geçirdim* deme Koçari."

Koçari, Timur olmalıydı. Daha önce duyduğum yöresel bir söz olduğu için biliyordum. Delikanlı demekti. Doğal olarak bakışlarım Timur'a döndü. Kendileri beni tam olarak o şekilde getirdiği için bir hayli sessizdi. Akkadın torununu tanıyor olmalıydı. Birkaç saniye içinde ifadesi yeniden sertleşti. "Koyayim o akluna, fişkı yiyenin uşağı!"

Timur hâlâ bir hayli umursamazdı. Bir panikle be adam! İşin teori kısmı bir yana dursun biz cidden kaçmıştık. Bir elin ayağın birbirine dolaşsın be adam!

Dolaşmadı ama. "Bitti mi azarın?" dedi sakince.

Akkadın'ın gözlerinde yine alevler parlamıştı. "Ne diyeceğiz şimdi millete? Onu da düşündün mü? Ben kimseye Zehiroğlu'nun son kanı düğünsüz derneksiz kız alıp geldi dedirtmem! O baban olacak deyyus..." dedi ama gerisi gelmedi. Daha doğrusu getiremedi. İlk defa sözü bölündü.

"Nene!" diyen Timur'un sesi bu defa keskin ve netti. Kaşlarının altından en ciddi ifadesi ile bakıyordu.

Babasının kız kaçırdığı gerçeği artık zihnimde netti. Nine kimseyi sevmiyor ama Timur'un babasını daha da sevmiyor gibiydi. Timur'a da babasının ismini sorduğumda *boş ver* demişti. Ailesine dair bu bilgiyi de sessizce zihnime kazıdım.

Ters ters baktı Akkadın. Yine bakıştılar. Geriyordu beni bu merasimleri.

"Sonra konuşalım." derken daha sakindi Timur. "Şimdi dinlenmesi lazım." Oturduğu yerden kalkıp yeniden bana ilerledi. Elini uzattı. Netliği ciddi manada yüreğime indirecekti. Bakışlarım Akkadın'a kaydı. Ayıp olmasın diye tutmayacaktım ama Timur'un *şimdi kabullenmezse bir daha asla kabullenmez* sözü baskın geldi. Benim için ailesine kafa tutuyordu. Ben de onunla direnmeliydim. Elini zerre düşünmeden, beklemeden kavradım. Oturduğum yerden de kalkma niyetindeydim ama Akkadın'ın elindeki değnek ellerimizin üzerine ince minik bir çığlık atarak elimi geri çekmek zorunda kaldım. Bana değil yine Timur'a denk gelmişti.

"Nene!" diyen Timur bu defa ciddi ama bir o kadar da tatlı bir sinir içindeydi.

"Sıçalar nenene!" diye yükseldi. "Sen gavur ellerinde dura dura atanı izini unutmuşsun! Hem nikahsız kızı aldın getirdin buraya hem de gözümün önünde ha böyle saçmalayacaksun he!" Timur'u omuzundan kavrayıp merdivenlere doğru

iteledi. "Çık git cuma namazına! De hayde! Kim bilir alnın en son ne zaman secde gördü, gavur! Hayde!"

İkiletmedi Timur. Bıkkınca ilerledi. Ama minik bir hatırlatma yaparak. "Bugün çarşamba nene."

Cevap hızla geldi. "Git cumaya kadar camide bekle o zaman, boh yiyen! Çık git şu gözümün önünden. Akşama kadar gelme yoksa sıçacağum o bacağuna! Koysunlar o olmayan akluna."

İki metre adamdı ama ninesi yerin dibine sokmayı çok güzel beceriyordu. Etkilenmemek elde değildi. Bakışları bana değdi. Normal şartlarda asla gitmezdi ama ninesinin kovmasından ziyade o gitmek istiyor gibiydi. Ama tedirgindi. Yalnız bırakmak istemiyordu. Ninesi bir daha itelediğinde yerinden zerre oynamamıştı. *Gitme* desem kalırdı, biliyordum. Ama belki de özel bir işi vardı.

Başımı ağır ağır aşağıya eğdim. *Hallederim.*

Anladı. Ninesi bir kere daha itelediğinde yerinden kıpırdayıp merdivenin ucuna geldi. "Dinlenmesi lazım." dedi benim adıma. "Ben bir çarşıya inip geleceğim. Soru sorup bunaltma. Ne merak ediyorsan ben anlatırım."

"Kime ne soracağımı sana soracak değilim Koçari!" diye yükseldi Akkadın. Elinin tersi ile yeniden kovaladı. "De hayde! Git köy meydanında bir daha görün. Soranlara bana dediğin gibi *karım* de. Kulağıma bir tane *Zehiroğlu kız kaçırdı* lafı gelirse burayı sana der ederim, bil."

Merdivenlere yöneldi. "Eve bir şey lazım mı?"

"Poh lazım!" şeklinde bir cevap aldı.

Gerekli cevabı almış olmalı ki sustu. Bana baktı. Tedirgindim. Gitmesini istemiyordum ama *dur* diyemedim. Buraya getirerek benim için yeterince risk almıştı. Gururum daha fazlasına el vermiyordu. *Tek başına halledebilirsin* diyen yanım yıllardır öyle sivriydi ki; susturamıyordum. İyi olduğuma inansın diye gülümsemeye çalıştım. Oysa belim ve yaram yeniden sızlamaya başlamıştı. Ayaklarım üşüyordu. Soğuktu yayla.

Tebessümüme takıldı. "Bir saate dönerim." dedi bana doğru, ninesini umursamadan. "Merak etme."

Akkadın'ın yine en ters bakışını attığını gördüm.

"Tamam." diyebildim sadece. "Bekliyorum."

Gözlerinden gözlerime her zamanki güven hissi aktı. Daha ben ona *biz şimdi neyiz* diye soramamışken onu tanıyan herkes tarafından karısı olarak anılacağımı bilmek hem garip hem hoştu. Ama anlıyordum. Muhafazakar bir bölgeydi. Ve Timur bu bölgeye kucağında benimle giriş yapmıştı. Ve anladığım kadarı ile Zehiroğlu ismi önemliydi. Dedikodunun önüne geçmeliydiler. Timur merdivenlerden inerken çıkan gıcırtı sesleri gerginlik vericiydi. Ama asıl gerginliği dış kapının kapanma sesini duyduğumda yaşadım.

O gittiği an güven gitmişti. Ama huzursuzluk yoktu. Akkadın ile bakışlarımız kesişti. Timur'dan öğrendiğim şekilde baktım. Aynı bakışla karşılık verdi. "Nerelisin sen?" dedi birkaç saniye sonra.

"İstanbul."

Çenesini yukarı dikti. Aldığı cevaptan memnun olmamıştı. Yüzü ekşidi. "*Ben kaçtım* dedin." Sesi iğneleyiciydi. "Neye kaçtın? Nereye kaçtın bundan haberin var mı peki? Ya kucağında geldiğin o adam buna değmeyecek biriyse?"

"Öyle olsa gelmezdim." dedim hiç düşünmeden.

Tek kaşı havalandı. "Kendinden o kadar eminsin yani."

"Kendimden değil, ondan eminim." Derin bir nefes alıp dikleşmeye çalıştım. "Ben küçük değilim Akkadın Hanım. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilecek yaştayım. Kocaya kaçmış falan da değilim. Sadece...." Duraksadım. "Böyle olması gerekti." diye toparlayabildim.

Kısa bir an ters bakışları ile süzdü. Bakışları yeniden dizlerimin üzerinde biten onun tişörtüne ve bacaklarıma takıldı. İstemsizce tişörtün eteklerini çekiştirmek zorunda kaldım. Yüzü daha da ekşidi. "Köy meydanından da seni bu halde mi geçirdi?" İnanamıyor olmalı ki inatla aynı şeyi soruyordu.

Dudağımı dişlemek zorunda kaldım.

Akkadın ise elini yüreğinin üzerine atıp sertçe iki kere vurdu. "İndirecek yüreğume! Poh yiyen! İndirecek yüreğume!" Odanın yüzünde ileri geri gidip geldi. Bir şeyler düşünüyor gibiydi ama ifadesi öyle sertti ki; konuşmadan izlemek zorunda kaldım. Kendimden de bir hayli hakimdim bu ifadeye. En iyisinin sessiz kalmak olduğunu biliyordum.

Aniden bana döndü. Bir şey diyecek oldu ama yuttu. Öfke ile yeniden önüne döndü. Bir tur daha attı odanın yüzünde. Daha fazla dayanamadım. Kendimi açıklamam gerekiyor gibi hissediyordum. "Akkadın Hanım." diyecek oldum. Gerisini getirememe müsaade etmedi.

Öfkeli bakışları bana döndü. "En baştan söylüyorum. Madem buradasın, benim ocağımdasın." dedi tane tane. "Ben ne dersem o, bunu böyle bil! Lafımın üstüne laf istemem. Sözümün üstüne söz istemem. Edepsizlik hiç istemem." Bir elindeki değneği sertçe yere vurdu. Alnına dökülen beyaz

tutamlardan bir parçaya takıldı bakılarım. Sinirli, yaşlı ama hâlâ güzel bir kadındı. Gençliği daha da güzel olmalıydı. Timur'un annesini o an daha da merak ettim. *Öldü* demişti ama belki de onda da bu çenedeki gamzeden vardı. Bu dokunuş hepsine miras kalmış gibiydi.

Söylediği şeylere karşı aynı bakışımla bakmaya devam ettim. Öfke kontrol sorunlarım adına söz veremiyordum. Edepli bir gelin olamayabilirdim. Gelin olma sürecim de hızlı olduğu için uyum sağlamak zordu.

Cevabı beklemedi. Hızla arkasını döndü ve ileride kalan odalara ilerledi. Ortada kalan kapıdan içeri girip tahta kapıyı sertçe kapattı. Kapanan kapı ile birkaç dakika bakıştık. Acıkmıştım ve yaram sızlıyordu. Karnım guruldadığında elimi göbeğime doladım. Şu an sırası değildi. Farkındaydım. İçine düştüğüm evde yabancılıkla gezindi gözlerim. Alışmam bir hayli zaman alacak gibiydi.

Bacaklarımı sedire doğru çekip cama döndüm. Kafamdaki sorular her geçen saniye artıyordu. Şimdi ne olacaktı? Kralşan'a ne olmuştu? Şifre ne olacaktı? Biricik nasıldı? Ahuzar kimdi?

Hiçbirine yine cevap alamadım. İlaçlar zihnimi bulandırmaya devam ediyordu. Kalkıp evi inceleyebilirdim ama çekindim. Tuvalete gitmem gerekiyordu ama ona bile çekindim. Yerini bilmiyordum. Bulmak için her odayı açmam gerekiyordu ki bunu istemiyordum. Tek kız kardeşi ile yaşayan bir insandım. Çok misafirim gelmez, biz de Defne dışında bir yere gitmezdik. İçine düştüğüm her şey yabancıydı. Tanıdık bir tek o vardı.

Başımı cama yaslayıp dışarıya bakmayı tercih ettim. *Git, sorun yok* demiştim ama yalandı. Şu an her şey sorundu. O varken düşünmüyordum ama o gittiği an bütün her şey

karabasan gibi üzerime çörekleniyordu. Gelene kadar burada onu beklemekten başka çarem yoktu. Belki o zamana kadar nine de sakinleşirdi. Gerçi Timur'u dinleyip çok soru sormaması bile mucizeydi. Bu konuda kendisine hep müteşekkir olacaktım.

Her şey fazlası ile can sıkıcı iken güzel olan tek şey manzaraydı. Yeşilin her tonunu ilk defa bu kadar canlı bir şekilde görüyordum. Yüksek dağların içine saklanmış gibiydik. Ona benziyordu memleketi. Başı onun kadar yükseklerde ve dumanlıydı. Sessiz duruyordu ama güvenliydi. Kokusu da ona benziyordu. Burada her şey o gibiydi. Aşağıdaki çaylığın içinde koşturan iki çocuğa takıldı bakışlarım. Evin önünde büyük sayılacak bir bahçe vardı. Domatesler, biber ve çubuklara sarılı fasulyeleri seçebilmiştim. Sol köşedeki patika yoldan bir köpek salına salına ilerliyordu. Onu çıktığımız yokuşun en ucunda gördüm.

Dimdikti. Başının üzerinden çıkan duman gölgeleri evden çıkar çıkmaz sigara yaktığını, şu an dudaklarının arasında o sigara ile ilerlediğini gösteriyordu. O an fark ettim ki kokusundan rahatsız olduğumu söylediğimden andan beri onu benim yanımda sigara içerken görmemiştim. Gülüşüm derinleşirken gözlerimi açık tutmak zorlaştı. İlaçlar hâlâ fazlası ile uyku getiriyordu.

Başımı cama yaslayıp yeşillikler arasında gözden kaybolana kadar onu izledim. Gözümü kapattım. Açtığımda burada olacaktı, biliyordum. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra saçlarımda bir el hissettim. Okşamıyor, bedenimi başka bir yöne yıkmaya çalışıyordu. Direnmek istedim ama başım yumuşak zeminle birleşince vazgeçtim. Yorgundum.

"Cıbıl cıbıl almış gelmiş ha buraya, gıt akılli." diye Akkadın'ın ters ters homurdandığını duydum. "Donacak kızın kıçı

bacağı." Uyuşan bacaklarımı uzatmak istedim ama karnımdaki yara sızlayınca istemsizce inledim. Tişörtün ucu açıldı sandım. Karnıma bakıyordu. Durdurmak istedim ama uyku daha ağırdı. Acilen bu ilaçları bana vermeyi bırakması gerekiyordu. Kuş kadar hafifti uykum ama günlerdir kendime gelemiyordum.

"Uy nenem." diye mırıldandığını duydum. "Kurşun yarası var. Uy nenem!" Tişört yeniden bedenime bırakıldı. "Ne boh yedin sen Koçari? Hangi cehennemden alıp getirdin bu kuşi?"

Üzerime sıcak bir örtü örtüldüğünde sıkıca kavrayıp sokuldum. Üşüyordum. Soğuktu burası. Battaniyenin uçlarını sırtıma doğru daha da sıkıştırdığını hissettim. Ama bu benim hayalim de olabilirdi. Ayırmak yine zordu. Bilincim elimden kayıp giderken bu sıcaklığa sokulmaktan başka bir şey yapamadım.

******

Timur'un adımları yavaş, omuzları dik ama bakışları ilk defa donuk ve boş değildi. Her bir köşede eskiye dair iz arıyor ve buluyordu. Çaylığın içinden geçen patika yol hiç değişmemişti mesela. Arkada kalan ahırdan hâlâ nenenin ineklerinin sesi geliyordu. Köy meydanındaki dükkanların görüntüsü değişmişti ama işleten kişiler aynıydı. Evler eskimiş ama anıları canlıydı. Yeni yüzler de vardı ama çoğu

kişiyi tanıyor, hatırlıyordu. Bütün bunların, hep siyah beyaz izlediği bir filmi renkli izlemekten farkı yoktu.

Korkmuştu buraya gelirken. Bir daha gelmeyeceğine yemin ederek çıkmış, bu yemini sevdası için yıkarak geri gelmişti. İçinin acıyacağını, eski anılar ve gömdüğü duygular ile sarmalanacağını düşünmüştü ama şu an hissettiği tek bir his vardı: özlem.

Yeşilin her bir tonunda gezindi bakışları. Ciğerlerine derin toprak ve yeşillik kokusunu çekerken dudaklarında oluşan minik bir tebessüm vardı. Belli belirsiz ama derin bir ifadeydi. Timur burayı özlemişti. Toprak kokusunu daha çok hissetmek adına elindeki sigarayı yanından geçtiği büyük çöp kutusuna attı. Bitmemişti daha ama umursamadı. Buradan gittiği an sigaraya başlamıştı. Burnundaki memleket kokusunu kırmaya çalışıyordu. Şu an anlıyordu ki nafileydi.

Geniş yoldan ayrılıp bayırdan aşağı ilerledi. Dar patikadan ve ağaçların arasından geçip köy meydanına inen patikaya indi. İneklerin boynundaki zil seslerini ve birbirine dağdan dağa, evden eve bağıran insanların seslerini duyuyordu. Yabancılık çekmedi. Köy meydanına ineceği an başının üzerinde bir kuşun döndüğünü hissetti. Bakışları gökyüzüne döndü.

Bu bir atmacaydı. Başının üzerinde yuvarlak şekiller çizerek dönüyor, var gücüyle ötüyordu. Timur'un tebessümü bu defa tüm yüzüne yayıldı. "Döndüm Resul." dedi sadece. "Döndüm..."

Atmaca bir daha öttü. İki tur daha attı. Timur ilerlediğinde onunla birlikte ilerledi. Köy meydanına adım attığında ise bir kere daha öttü ve yeniden yeşil dağların içine daldı. Gözden kayboldu.

Meydana geldiğinde ortam sabahki kadar sakin değildi. Kahvenin içi ve önü artık doluydu. Yaşlı genç ve orta yaşlı adamlar önlerinde dumanı tüten çayları varken uğultu şeklinde birbirleri ile konuşuyordu. İçerideki televizyonda Rizespor'un maçlarından biri dönüyordu. Maçı izleyen adamların hafifçe yükseldiğini duyabiliyordu Timur. Bu da değişmemişti.

Kahvedeki bazı yüzler de tanıdıktı. Yaşlanmıştı bazıları ama Timur çoğunu hatırlıyordu. Fırıncı Mail amca değişmemişti. İsmail'di adı ama herkes Mail demeyi tercih ederdi. Anlamsız bir kısaltmaydı. Bakkalcı Naci amca da değişmemişti. Ama kıraathaneyi işleten Ahmet amcayı görememişti. Onun yerine kıraathane önünde sabah da, şimdi de dikilen iki genç vardı.

İlhami ve Rahmani.

Onları da hatırlıyordu. Aynı yaştaydılar. Amca çocuklarıydılar ama birbirlerine çok benzerlerdi. İkisinin de sivri yüzü, uzun burnu, mavi gözleri ve sarı saçları vardı. Okula Timur ile birlikte giderlerdi ama Timur her zamanki sessizliği içinde olduğu için konuşmazdı. Sadece dinlerdi. Bu ikili okul boyunca asla ayrılmamıştı. Şu an yan yana olduklarına göre yine ayrılamamış olmalıydılar.

Timur meydana adım attığı an bütün uğultu sustu. Bakışlar ona döndü. Bugünün gündemi olduğunu biliyordu. Umursamadı. Hepsine minik bir baş selamı vererek geçme niyetindeydi ama olmadı.

"Ula Timur!" diyerek ileri ilk atılan Rahmani oldu. "Gardaşum benum!"

Arkasından koşan İlhami'ydi. Rahmani'yi kenara itip Timur'a ilerlemişti. "Asul benum gardaşum. Çekil ula." Kollarını iki

yana açıp sıkıca Timur'a doladığında Timur tepkisizdi. Yüzü ekşimişti ama ifadesi donuk değil sıcaktı.

"İlhami misin Rahmani mi?" diye mırıldandı sadece. İkisini hâlâ ayırmakta zorluk çekiyordu.

Geri çekildi İlhami. Derin bir tebessümle bakarken Rahmani onu kenara itmiş, bu defa da o sıkıca sarılmıştı. Buna da tepkisiz kaldı Timur. Ama geri de itmedi. Anlamsızdı. İkisini doğru düzgün hatırlamıyordu bile ama anlaşılan o buralarda sandığı gibi çabuk unutulmamıştı.

"Ula benum ben!" dedi ilk geri ayrılan. "Rahmani."

İlhami de kollarını ayrdıktan sonra sırıttı geniş geniş. "He, ben de İlhami. Bildun mu?"

Göz devirdi Rahmani. "Ula got kafa. Bilmese *İlhami misiniz Rahmani mi* der mi?" Sırıttı. Kollarını iki yana açtı. "Zehiroğlina bak be! Essahtan Zehir olmuşsin he! Cılız, uzun, çiçiliye(solucan) benzeyen bir şeydun. Bu endam ne du da?"

Sessizdi Timur. Başını hafifçe sağa eğdi. *Eyvallah* der gibiydi. O an onları birbirinden nasıl ayırdığını anımsadı. İlhami'nin dudağının ve kaşının üzerinde benler vardı. Siması ise daha yuvarlaktı. Ve burunları. Birininki sağa birininki sola doğru yamuktu ama şu an hangisinin hangi yöne ait olduğunu hatırlayamıyordu. Ek olarak İlhami küçükken biraz saftı.

"Albay olmuşsun diyler he?" dedi İlhami. "Essah mi?"

Anlaşılan İlhami hâlâ biraz saftı.

Yüzü ekşidi Rahmani'nin. "Yok İlhami. Genelkurmay paşkani olmiş." Sıkıca kolundan kavradı. "Ula iki saattir ben sağa ne anlattim?"

Boştu Rahmani'nin bakışları. "Ne anlattin?"

Umutsuzdu Rahmani. "Finduk kada aklunla nasi yoraysın beni var ya İlhami. Anlatamam sağa?" Yandan kafasına silleyi çaktı. "Got kafa. Şu an soracağun soru habumu sence?"

Boş boş bakmaya devam ediyordu İlhami. "Ne soracaduk?"

Kısa bir sessizlik çöktü ortama. Timur'un bakışları o ve kahve önünde onlara bakan herkes arasında gidip geldi. Laf arıyorlardı. Saçmaydı ama bunu bile özlediğini hissediyordu. Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm varken ilerledi. "Bedenim değişti, huyum değil." dedi kısadan. Kısa bir mesaj veriyordu.

Susun!

Susmadılar. Rahmani ve İlhami anında peşine takılmıştı. Biri bir yanına diğeri diğer tarafına tünedi. "Aca essah albay misun?" dedi İlhami.

Duruma Rahmani el attı. Ensesinden sıkıca kavradı. "Bilema sus İlhami." Timur yaylanın çıkışına, arabaya ilerlerken hâlâ peşindeydiler. "Zehiroğli." dedi Rahmani. "Bak habuyana." Yine yanındaydılar. "Sabah seni gördük."

Netti Timur. "Olabilir."

Onayladı İlhami. "Ben de gördüm."

"Ula ben gördüysem zati sen de görecesun." dedi Rahmani.

"Ben gördüysem de sen görecesun." dedi İlhami.

"La ben de oni diyrim zaten. Sen görsüysen ben de göreceğum da!"

Ciddileşti İlhami. "Bah şimçi. Benum gördüğümu sen da görmüş olursan o zaman ne olur Rahmani?"

Durup düşündü Rahmani. "Ne olur ula?" diyen bakışları boştu.

Sırıttı İlhami. "İkimiz de görmüş oluruz da!"

Sinirlendi Rahmani. "La ben de oni diyrim ya la!" Bakışları patika yolun en ucuna varan Timur'a takıldı. "Ula adam gitti. Koş İlhami."

İkisi aynı anda koştular. Yeniden yanına vardıklarında Timur yağmur yüzünden kayganlaşan çamurlu patikanın en ucundaydı. Yolu uzatmak yerine yine bayır aşağıya ilerledi. İlhami ile Rahmani ise peşindeydi.

"La bekle bizi vovvv!" diye bağırdı İlhami ya da Rahmani ama dönüp bakmadı Timur.

Eskiden de ayrılmazlardı. Rahmani biraz daha makuldü ama bir araya geldiklerinde toplu bir akıl tutulması yaşayabiliyorlardı. Umursamadan arabaya ilerledi. Şehre inmesi gerekiyordu. Geldiği tüm Rize'ye yayılmadan merkezden alması gereken şeyleri alıp yeniden yaylaya çıkmalıydı. Bir süre buradan uzaklaşmayı düşünmüyordu.

Ondan kaçıyorsun, dedi içindeki ses.

İtiraz etmedi. Evet, Âdem'den kaçıyordu. Bu şehre geldiğini öğrendiği an yanına geleceğine emindi. Elinden geldiğinde geciktirmeye çalışıyordu çünkü ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Bayırdan ona doğru inen İlhami ve Rahmani'yi umursamadan arabaya bindi. Nene köy meydanındaki dedikoduları susturmadığı için canına okuyacaktı ama bu da umurunda değildi. Uğraşamayacaktı. Arabaya binip çalıştırdı. Çamurlu yolda gerilediğinde İlhami ve Rahmani

yetişememişti. Hızlı bir dönüş yaparak şehir yoluna sürdüğünde İlhami ve Rahmani elleri dizlerinde, nefes nefese bir şekilde arkasından bakıyordu.

"Essah Albay mi oldu ula bu?" dedi Rahmani nefes nefese. "Yetışmek imkansuz he!"

"Bacaği uzun bacaği." diye açıklamaya çalışan İlhami de arkadan zorla gelip Rahmani'nin pantolonuna yapışmıştı. Nefesini toparlayamıyordu. Donu düşecek gibi olduğunda iki eli ile kavradı Rahmani. Arkasını dönüp İlhami'yi geri iteledi. "La pırak habunu. Çötüm mü görünsün? Derdun ne du ya? Zaten kaçtu adam!"

Ellerini dizlerine attı İlhami. "Akşama gelecek. O vakit soraruk."

"O zamana kadar bekleyemem. Şişerum da." Bir elini ileri doğru salladı. "Neyiydi yani o kari? Karisi mi?"

"La koskoca Zehiroğli." dedi İlhami. "Ak nine düğünsüz, derneksiz başunu bağlar mi onun?"

Düşündü Rahmani. "İlk defa doğri konuştun İlhami." Bakışları şüphe ile doldu. "Zehiroğli siksen konuşmaz. Kimsen öğreneceğuk ula biz bu işi?"

İkisi de düşündü. Bir süre sonra bakışları aynı anda birbirine döndü. Yine bakıştılar.

"Benim düşündüğümü sende düşüniy mısun İlhami?"

Gözlerini kıstı İlhami. "He. Düşündüm oni."

"Ne düşündün?"

"Sen ne düşündün?"

"Senin düşündüğünü düşündüm."

"Ben ne düşündüm?"

En sonunda patladı Rahmani. "Ula ben de oni soriyrum işte got kafa. Ne düşündün?"

Sırıttı İlhami. "Havva'yı." İlhami'nin sevdiğinin adıydı Havva. Zarif mi zarif, güzel mi güzeldi. Bir bakardı, İlhami'nin az kalan aklını da başından alıp giderdi.

Rahmani'nin parmakları burun direğine sarıldı. "Hau kızi sağa vermemekte o kadan haklılar ki." İleri iteledi. "Yürü Ak ninenin evinun oraya çıkalum. Belki bir şeyler buluruk."

"Ben gelmem. Ak nine çötümüze sıkar."

Biliyor ama merakını engelleyemiyordu Rahmani. Buralarda kimse Akkadın'a yan gözle bakmaya, sözünün üstüne söz söylemeye cesaret edemezdi. Bir sorun olduğunda akıl almak için ona giderlerdi. Ara bulunamayan her meseleyi Akkadın çözerdi. Sinirliydi, tersti ama kimse ona saygıda kusur etmezdi. Gerek görülmedikçe kimse kapısını çalmazdı. Çat kapı misafir sevmezdi Akkadın.

"Buldum." dedi İlhami aniden. "Havva'ya diyeyim. Anasu ile Ak nineye gitsunlar. Eee kız da orayadur. Orada sorar öğrenurlar kimun neyi."

Durdu Rahmani. Bakışlarını İlhami'ye çevirdi. Kısa bir an baktı. "Çok mantuklu gonuştun he."

Sırıttı İlhami. Arada böyle şeyler yapıyordu. İkisi kol kola yeniden köyün içine ilerlerken Rize'nin merkezine yakın bir ilçede, büyük bir çay fabrikasının en üst katındakii odasındaydı Adem. Geniş odanın bir ucu boylu boyunca camla kaplıydı. Arkada kalan masasında değil, bu camın

önüne attığı tekli koltuğunda oturuyordu Âdem. Sandalye ileri geri sallanırken ayaklarının altındaki yeşilliklere karşı durmuş, elinde tuttuğu kitabı dikkatli bakışları ile okuyordu.

Bakışları sayfada bir cümleye takıldı. Yana uzanıp köşedeki minik sehpanın üzerindeki kalemlikten renkli bir kalem alıp takıldığı cümlenin altını çizdi.

Herkesten çok güldü. Belli ki acı çekiyor.

Devam etmek için yeniden odaklanacakken dışarıdan gelen bir sesle duraksadı. "Âdem Bey!" diye bağırıyordu çalışanlarından biri. "Âdem Bey."

Âdem Bey'di artık. Rize'nin en büyük çay şirketlerinden birinin sahibiydi. Dişiyle, tırnağı ile gelmişti buralara. İşsiz, hapisten çıkmış bir genç adamken ağır ağır zirveye tırmanmıştı. Ahtı vardı yüreğine. Güldeste'ye yaşatamadığı her bir şeyi yüreğindeki ruhuna yaşatıyor ve bundan bir an bile vazgeçmiyordu. Ona istediği kıyafetleri alamamıştı. Ama artık her kıyafeti alacak kadar parası vardı. İstediği kitapları alamamıştı. Ama artık bir kütüphane kuracak kadar itibarı vardı.

Âdem Yılmaz'ı Rize'de herkes tanırdı. Güçlü, itibarlı ve zengindi. Ama bir o kadar da yaralı, hüzünlü ve buruktu. Zamanın alıp götürdüklerine gücü de parası da yetmiyordu Âdem'in. Artık elinde her şey vardı. Tek sözüyle olmaz denilen olurdu. Ama koruyacağı hiç kimse yoktu. Bakışları elindeki kitaptan koptu. Kitabı sehpanın üzerine bıraktı. Gözlüklerini çıkarıp kitabın üzerine yerleştirdi.

Lev Tolstoy, Savaş ve Barış.

Bakışları arkasına dönecekken kapı hızla açılmıştı. Çalışanı Remzi odaya sakince girmişti ama arkasından onu iterek içeri dalan mezarcı Naci hiç de sakin değildi. Odadan içeri

pata küte girdi. Göbeğini toplamakta zorlanıyordu ama durmadı.

"Ula Âdem!" diye bağırmaya devam etti.

Arkasında kalan Remzi kolundan tutup toparlamaya çalıştı ama Naci bir hayli heyecanlıydı. Boş boş baktı Âdem. "Ula ne oldu?"

Nefesini zorla toparladı. "Geldi." dedi. "Döndi."

Kaşları çatıldı. "La ne deysin? Adamakıllı de hele Naci emice. Kim döndü?"

"Zehiroğli." dedi Naci tek nefeste. "Zehiroğli döndi."

Çatık kaşları havalandı. İfadesine gözle görülür bir yumuşama ve şaşkınlık yayıldı. Oturduğu koltuktan hızla kalktı. Adımları hevesle karşısındaki adama ilerledi. Naci ise aynı heyecanla anlatmaya devam ediyordu.

"Sabah mezarlukta gördüm oni. Yemine billah oydi!"

Adem'in gözlerinin içinde parlayan umut, minik bir yaşam ışığı vardı. Onu bekliyordu. Son nefesine kadar da bekleyecekti. Sözü vardı. Güldeste'ye *hep Timur'un elini tutacağım* dediği halde sözünü çiğnemiş, yıllardır bunun vicdan yüküyle yanmıştı. Artık sözünü çiğnemeyecekti. *Rize'ye geldiğin günü bana geldin sayarım* demişti. Hâlâ bu sözün arkasındaydı.

"Emin misin?" dedi hevesle. "O muydu?"

"He!" dedi Naci anında. "Essah oydi. Başka kimun iki metre boyu var ula? Gözümle çördüm oni. Yeminime billah oydi he!"

Gelir gelmez ablasına gideceğini biliyordu Âdem. İçinde yanan umut ışığı yıllar sonra ilk defa bu kadar canlıydı. Çalışma masasının arkasında, bütün duvarı kaplayan kitaplığa doğru ilerledi. Her çeşit kitap vardı. Ve Âdem hepsini okumuştu. Sevdiği cümlelerin altını çizmiş, hepsini ezberlemişti. Kütüphaneye ilerledi. Önüne geldiğinde göz hizasındaki rafın ön kısmındaki çerçeveye uzandı. Güldeste yıllardır tek bir fotoğraf karesinden ona gülüyordu.

En sevdiği fotoğrafıydı. Rüzgar saçlarına vurmuş, yüzüne dağıtmıştı her bir tutamı. Büyük bir tebessümle bakıyordu. Hemen yanındaki fotoğraf çerçevesinde ise üç kişi vardı. O, Güldeste ve kucaklarındaki Timur. Kimsenin olmadığı nikah gününde çekilmiş eski bir fotoğraftı. İki fotoğrafın arkasında kalan rafta yan yana dizili kitaplar vardı. Hepsi de Güldeste'nindi. Aralarından birine takıldı Adem'in bakışları.

Kürk Mantolu Madonna.

Dudaklarına derin bir tebessüm yayıldı. Eli Güldeste'nin fotoğrafına uzandı. "Sana *buraya geri dönecek* dedim." diyen sesi belli belirsizdi.

Güldeste bir fotoğraf karesinden gülmeye devam etti. Âdem ise üzerine düşünmedi, tereddüt etmedi. Timur'un yanına gitmek için odasından çıktı. Artık geçmişe dair pişmanlıklarını değil, bugünü yaşayacaktı.

Ama tam hevesle merdivenleri inerken Naci, "Diyler ki kız kaçurmuş." deyince duraksadı.

"Ne etmiş ne?"

"Essahtan geldi mi diye bizum Tarçikimo Rahmani'yi aradum. Gelmuş ama kucağında bir kari ile."

Adem'in gülüşü tüm yüzüne yayıldı. "Evlendi mi ula? Oy benim aslanıma!" Belki de karısını, ablası ve nenesi ile tanıştırmaya getirmişti. Detaylar umurunda değildi. Cevabı beklemeden ilerledi. Düşündüğü tek şey, var gücüyle ona sarılmaktı.

******

Yayla yolunun inişli çıkışlı sert yollarında ilerlemeye çalışıyordu Timur. Sert yollardan ve iklimlerden geçen insanların tabiatı da sert olurdu. Bundandı Karadeniz insanının sert bakışları, ters davranışları ve ani siniri. Ama bütün bu sert dağların arasında yemyeşil ormanlar, rengârenk çiçekler yetişirdi. Tıpkı insanlarının kalbindeki merhamet gibi.

Sert virajları, dönemeçleri ve çamurlu yolları hızla geçti Timur. Ağır ağır sürdü. Her bir köşeyi, ağaçları, ayağı lastikli, başı keşanlı, beline dolaylık dolanmış (bele bağlanan peştemal) teyzeleri izledi. Birbiri ile konuşurken gülen amcalara, gençlere, çocuklara baktı. Dakikalar sonra merkezdeydi. Değişmişti yollar. Nereye gideceğini bilemedi ama bulmakta zorlanmadı. hâlâ küçüktü Rize. Arabayı bir otoparka park etti. Hızlıca geri dönmesi gerektiğinin farkındaydı. Burada iki bekleyeni vardı.

Bir abi ve bir şeytan.

İkisi ile de şu an karşılaşmak istemiyordu. Âdem'in yüzüne bakmaya yüzü yoktu. Babanın yüzüne bakmayı ise midesi ve nefreti kaldırmıyordu. Onu en son harp akademisi mezuniyetinde görmüştü. Daha doğrusu görmek zorunda kalmıştı. İlk defa o gün içerisindeki en derin mezarlığın baba denen bu adama ait olduğunu hissetmişti. Zihnindeki her bir ölünün mezarı ıslak ve çiçeklerle kaplıydı. Annenin de, ablanın da. Bir tek babanın mezarı kuruydu. Çünkü bir tek onu yaşarken gömmüştü.

Başını yerden kaldırmadığı yollarda yıllar sonra omuzları ve başı dik bir şekilde ilerledi. Gözlerini kimseden kaçırmadı. Çocukluğunu gömmüştü bu şehrin her bir köşesine. İçinde bir parça hâlâ sızlıyordu ama umursamadı. *Sonra düşünürüz*demek istedi ama diyemedi. Hayatına Ahu girdiğinden beri hiçbir şeyi sonra düşünemiyordu. Yine de denedi. Geçmişi önüne almadı.

Ahu'nun ihtiyacı olacak şeyleri almalıydı. Buraya onunla gelip alışveriş yapmasını beklemeyi tercih ederdi ama onu şehir merkezine indiremezdi. Görülmemeliydi. Kendi de dikkat çekmemek için elinde sıkı sıkı tuttuğu şapkayı bir süre sonra başına geçirmişti. Eski evin ve okulun gittiği yokuşun önünden ağır ağır ilerledi. O sokağa göz ucuyla dahi bakmadı. Çarşıya girdi. Her şey fazlası ile değişmişti. Artık daha modern ve bakımlıydı Rize.

Bir mağazadan kendine birkaç pantolon ve tişört aldı. Gözüne kırmızı bir elbise takıldı. Ahu için ilk aldığı bu oldu. Ona kırmızı yakışırdı. Ne yaptığına dair pek bir fikri yoktu. Kendine dair alışverişi bile mecbur kaldıkça yapardı ama Ahu için elinden geldiğince özenli oldu. İki takım pijama aldı. Birkaç pantolon ve tişört ekledi. Yeşil bir elbise gördü. Bu da yakışırdı ona. Dayanamadı, onu da aldı. Mesele iç çamaşırı

almaya geldiğinde başındaki şapkayı yüzüne daha da indirdi. Belki de Ahu'yu nenesiyle buraya yollamalıydı.

Zorlandı ama birkaç takım alt çamaşır ve sütyen almayı başardı. Ne aldığına dair bir fikri yoktu. Öyle *ver bir şeyler*demişti mağazadaki kıza. Bakışları yerde ve dış kapıdaydı. Sütyenin seksen beş kısmından emin değildi. Göz kararı sallamıştı ama olacağını düşünüyordu. Kadın *A mı B mı C mi* dediğinde aval aval bakarken de ne sorulduğu hakkında bir fikri yoktu.

"A." demişti, Ahu'nun A'sı diye. Hayatında verdiği en saçma cevap olarak bunu tarihe geçirdi.

Dışarı çıktığında elindeki poşete en boş bakışı ile bakıyordu. İçinden homurdanmadan edemedi. *A mı B mı C mı ne lan? Bir de bunu alfabetik sıraya mı koymuşlardı? Bu ne sik bir işti?*

Başını iki yana sallayarak ilerledi. Birkaç mağaza sonra bir ayakkabıcıda durdu. Topuklu ayakkabılarına artık veda etmesi gerekiyordu. Savaş geride kalmış, şimdilik herkes siperlerine saklanmıştı. Nereye kadar bu sessizliğin süreceğini bilemiyordu ama o zamana kadar ayaklarındaki yaralara yenisinin eklenmesine izin vermeyecekti. Kuşandığı savaş zırhı onun canını yakıyordu. Topuklular olmadan da dimdik durabileceğini ona da göstermek istedi Timur.

En rahat spor ayakkabıyı bulmak için hepsini yokladı. Kendi için olsa eline ilk geleni alır çıkardı ama yapmadı. Bu mağazada aradığını bulamayınca bir diğerine ilerledi. Sonra bir diğerine daha. En sonunda ara bir sokakta güzel bir çift beyaz spor ayakkabı buldu. Alıp kasaya ilerlerken bakışları kapının yanında dizili kara lastiklere takıldı. Siyahı da vardı, grisi de, çiçeklisi de, rengarenk olanı da.

"Ondan da vereyim mi abi?" dedi genç çocuk.

Bakışları en arkada olana takılmıştı. Siyah lastiğin üzerinde küçük küçük kırmızı güller vardı. Genç çocuk bakışlarını takip edip hızla o lastiklere uzanmıştı. "Bundan mı abim?"

Giyip giymeyeceğine emin olamıyordu. İstanbul'da doğup büyümüş birini alıp doğal yaşamın ortasına getirmişti. Üstelik bu kadın marka topuklu ayakkabı ve çanta almak için gırtlaya kadar borca batıyordu. Timur onun kıyafetlerini de her zaman özenli ve şık görmüştü. Belki de alınan hiçbir şeyi beğenmeyecekti. Ama seçeneği yoktu. Tişört ile köy meydanında gezmek istemiyorsa giyecekti. Lastiklerle onu da kovalaması ihtimaldi.

En köşede aynı lastiğin biraz topuklu olanını gördü. "Şu olsun." dedi göz ucuyla.

"Topuklu olan mı?"

Başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. Topuklu ayakkabı giyemiyorsa topuklu kara lastikle idare edecekti. Diğerleri yaylada çamur olurdu. Ayakkabıların ikisini de alıp çıkacakken gözüne Keşan desenli, kenarları nazar boncuklu çoraplar takıldı. Onlardan da aldı. Şampuan, tarak derken aklına gelebilecek her şeyi iyisinden almaya çalışmıştı.

Elleri poşetlerle dolu bir şekilde geri dönecekken bakışları bir tabelaya takıldı. Mavi levha üzerine yazılı iki kelime ileriyi gösteriyordu. Kelimeleri tekrar tekrar okudu. Adımları ise işaret edilen yöne ilerledi. Buna engel olamadı. Birkaç dakika sonra aynı tabeladan bir tane daha gördü. Yine aynı yönü işaret ediyordu. İşaret edilen yönde ilerledikçe o evlere yaklaştığını biliyordu ama durmadı. Adımları düşünceleri kadar ağırdı. Üç köşe döndü. Düz bir yolda ilerledi ve en sonunda o sokağa çıktı.

Eski evin arka sokağı.

Eskiden burası ağaçlarla kaplı izbe bir köşeydi. Sahile bakardı. Âdem abisinin ve ablasının sık sık burada buluştuğunu hatırlıyordu Timur. Hatırladığı ağaçlar aynı yerdeydi. Yaşlanmış, dalları kırılmaya yüz tutmuştu ama yerlerinden bir milim dahi oynamamışlardı. Hepsinin dallarına bağlı rengarenk kumaş parçaları vardı. Değişmeyen tek şey onlardı. Alan genişletilmiş, tatlı bir çay bahçesine çevrilmişti. Sahil manzarasına karşı dizilmiş rengarenk masalarda oturmuş insanlar neşe ile çay içiyordu.

Bakışları önce en köşede kalan tek banka takıldı. Âdem ve ablasının hep o bankta oturduğunu hatırlıyordu. Her bank sökülmüştü ama bir tek o bank toprağa mıhlanmış gibi oradaydı. İki genç vardı bankta. Birbirine sokulmuş deniz manzarasını izleyerek bir şeyler konuşuyorlardı. Timur'un bakışlarını hiçbir şey titretmemişti ama çay bahçesinin girişindeki isme bakarken yüreği titredi.

GÜLDESTE ÇAY BAHÇESİ

Gömdüğü her his bir taş olup yüreğinde ki Karadeniz'e düştü. Onlar, Âdem ve Güldeste, yıllar önceki iki aşık hep burada buluşurdu. Bu bankta oturur, gülerlerdi. Adem abisi komiklikler yapar evde hiç gülmeyen ablasını güldürürdü. Timur o bankın ilerisinde, şu an dallarına rengarenk bezler asılı ağacın dibine çöker, toprağı eşeler gibi yaparken onları dinlerdi.

"Ya napacağuk benim sana olan bu aşkımı Cüldeste?" derdi Âdem abisi.

Kıkırdayarak gülerdi ablası. "Son nefesine kadar beni böyle sevebilirsin mesela."

Genzi sızladı. Aynı saniyelerde bakışları bir tabelaya daha takıldı. Dağılmış ifadesi daha da dağılırken bu defa o yöne ilerledi. Bu gördüğü bir çay bahçesinden daha da fazlasıydı.

Eğer gerçekse tüm bunları yaptıranın o olduğuna emin olacaktı. Adımları bu defa sakin değil hızlıydı. Dik bir yokuşu yorulmadan, duraksamadan çıktı. Yokuşun ucuna geldiğinde ise adımları da, bakışları da donup kaldı.

Yara geçmezdi. Sadece kabuk bağlardı. *Geçecek* derlerdi. Yalandı. İzi kalırdı. *O da geçecek* derlerdi. Yalandı. Bir kere yüreğe işleyen hiçbir iz silinmezdi. Büyük bir bina vardı Timur'un önünde. Bu bir kütüphaneydi. Tatlı bir gül pembesine boyanmış, zarifçe sokağın ucunda dikiliyordu. Onu duraksatan, göğsüne sayısız iğnenin batmasına neden olan bu değildi. Girişindeki tabelada yazan isimdi.

GÜLDESTE YILMAZ KÜTÜPHANESİ

Ağlayabilse ağlardı ama her bir yaş diken olup yine göğsüne batmıştı. Buranın onu yaralayacağını biliyor ama bu denli bir darbe beklemiyordu. Âdem'i en son yıllar önce görmüştü. *Git* demişti. Gitmişti. Oysa bir kere daha sıkıca sarılsa Timur'un buzları çözülürdü. Cesaret edememişti belki de. Anlıyordu onu Timur. Soğukluğundan herkes kaçardı.

Ama kızmıyordu ona Âdem. Hiçbir zaman kızmamıştı. Timur ise küçüklüğünde ona kırgın, ergenliğinde kızgındı. Artık büyümüştü. Onu anlıyordu. Ama bu sefer onun Âdem'in yüzüne bakmaya cesareti yoktu.

O gün Timur'un arkasından tek bir şey söylemişti. Anı bütün canlılığı ile hafızasındaydı*. Sen geri gelene kadar onu kimseye unutturmayacağım*.

Zihninde yankılanan sesin aynısı arkasından yankılandı. Ama artık daha gür, daha keskin daha kendinden emindi.

"Sana *sen bize geri gelene kadar onu kimseye unutturmayacağım* demiştim." demişti Âdem.

Timur'un başı usulca geri döndü. Ve yıllar sonra onu gördü. Baba bildiği tek adamı: Âdem'i. Daha da yaşlanmıştı. Artık sarı saçları bembeyazdı. Güldeste'nin olmadığı her bir gün için bir tel saça veda etmişti Âdem. Timur bunu bilmedi. Saçlarının aksine kaşları ve artık gür bir şekilde çıkmış sakalları sarıydı. Omuzları genişlemiş, duruşu dikleşmişti. Âdem artık her şeyiyle kocaman bir adamdı. Aynı olan tek şey ise mavi gözleriydi. Yine bulanık ve dalgalı bakıyordular Timur'a.

O ablasının acısından kaçmışken başka bir adam ablasının acısı için tüm şehri onun adıyla mı doldurmuştu? İçi daha da sızladı Timur'un.

İkisi de konuşmadı. Kısa bir an için sessizce bakışmayı seçtiler. Aradan insanlar geçti, neşeli çocuklar geçti. Bir adım atıp yaklaştı Âdem. İçinde taş atılan bir göl gibi dalgalanmıştı mavi gözleri. "Unutturmadım." diye tamamladı kendini.

Timur arkasına bile bakmadan kaçtığı için karşısındaki adamın ona öfke ile bakmasını istiyordu. O zaman bir nebze soğurdu içi ama Âdem'in bakışlarında hiçbir öfke yoktu. Her zamanki gibi büyük bir şefkat ile bakıyordu Timur'a. Küçüklüğünü bildiği, elinde büyümüş çocuğun şu an herkesi geçen boyuna, geniş omuzlarına ve gözlerine derin derin baktı Âdem. Tebessümü dudaklarını bir çizgi haline getirirken gözlerindeki deniz arttı.

Bir adım daha atıp daha da yaklaştı. "Geldin." dedi sadece.

Hemen öğrenmesini beklemiyordu Timur. Hazırlıksız yakalandığını hissediyordu. Onu gerçekten bekliyor oluşunu da beklemiyordu, ablasına olan bu sadakatini de. Belki de Âdem abisini tanıdığını sanıyor ama aslında hiç tanımıyordu.

Ama bu defa çocuk ve genç Timur gibi bakışlarını kaçırmadı. Dimdik baktı.

"Geldim." dedi.

Adem'in gözlerinde artık olgunlaşmış bir adamın ağırlığı vardı. Aşkı ile yanmış, yarası ile harlanmıştı. Bakışlarını karşısındaki genç adamdan koparmadı. Dudakları büyük bir gurur ve sevgi ile iki yana kıvrıldı. Daha da yaklaştı Timur'a. Tam önünde durdu. En son gördüğünde omuzları bu kadar dik değildi. Boyu uzundu ama gözlerinde hâlâ o korkan çocuğu görmüştü Adem. Şu an karşısında gözü kara bir adam vardı.

Ne yapacağını bilemedi Timur. Sarılsa ne tepki vereceğini de kestiremedi, konuşunca ne diyeceğini de. Sessizliğine sokulmaktan başka bir şey yapamadı. Yakaları düğmeli, beyaz bir gömlek vardı üzerinde Âdem'in üzerinde. Gür saçları eskiden hep dağınık olur, ablası sürekli düzeltmesini söylerdi. Beyaz saçları artık düzenli ve taranmıştı.

Âdem ise konuşmadı. Hiçbir şeyi kelimelere dökmedi. Sadece daha da yaklaştı, yaklaştı ve yaklaştı. Bakışlarını Timur'un gözlerinden kaçırmadı. Mavilikler daha da doldu, ağırlaştı. Yine Timur öylece durdu. O ise usulca kollarını Timur'a doladı. Başını omuzuna yasladı. Kolları sıkıca dolandı Timur'a.

"Geldin." diye yeniledi. "Geldin."

Zorla yutkundu Timur. Ellerindeki poşetleri sıktı parmakları. İçinde ölen ama aynı zamanda diri kalmayı başaran bir his vardı. Gerçekten hâlâ bekliyor muydu? Hapisten çıktığında kendine yeni bir hayat kuracağını düşünmüştü. Hâlâ onun kaçarak, ablasının giderek arkalarında bıraktıkları anıları mı canlı tutmaya çalışıyordu? Mezarlıkları temiz ve yapılmış bir

şekilde gördüğünde bunu hissetmişti ama bunu beklemiyordu.

Elini kaldırıp sarılmak istedi. İçindeki sevginin ölüm olmadığına inanmaya kendini de inandırmaya çalıştığı bu günlerde kendine dair bildiği ilk sevgi kırıntısına tutunmak istedi Timur ama bu defa da kendinden utandı.

Ama Âdem umursuyor gibi değildi. Kolları Timur'un bedeninden geri çözüldüğünde yanağında akıp giden bir yaşın izi vardı. Elleri yukarı uzanıp Timur'un yüzünü kavradı. Büyük bir gurur ve şefkatle baktı her köşesinde. "Sana *buraya geri döneceksin* demiştim."

Sessiz kaldı Timur. Boğazındaki yumruyu yutmaya çalışıyordu. Yuttu da. Onu gördüğüne göre baba da her an bir yerden çıkabilirdi. Tedirgin hissediyordu. O adamı görmeye tahammülü yoktu. Hızla yeniden yaylaya kaçmak istiyordu. Ahu için gelmişti buraya. Bedeni saklayabileceğinden büyüktü. Ama yüzünü onun boynuna saklarsa dünya daha çekilir olabilirdi.

"Neneme geldim." dedi sadece. Sesi sert değildi. Kıyamıyordu ona.

Âdem'in elleri yüzünden çekildi. Kime geldiğini de umursuyor gibi değildi. Uzanıp başından şapkayı çıkardı. "Bir bakayım sana." dedi keyifle. "Nasıl güzel büyümüşsün."

Sessiz kaldı Timur.

Âdem yine umursamadı. "Karınla gelmişsin, doğru mu? Ula insan düğününü memleketinde yapmaz mı? Deli misin sen?"

Verdiği sözü tutuyor, Rize'ye döndüğü günü ona geldi sayıyordu. En son gördüğündeki hüzün yoktu üzerinde. Eski Âdem abisi gibi, hüzünlü ama neşeli görünüyordu. Cevap

vermedi, veremedi. Ne diyeceğini bilemedi. Ama Âdem bunu anlıyormuş gibi susmuyordu.

"Karın nerede? Yaylaya mı çıkardın?"

Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. Suçluluk hâlâ fazlası ile baskındı. Ondan bir sevda almışken kendi sevdası ile nasıl karşısına dikilecekti? Bakışlarını ilk defa yeniden kaçırdı. "Tek kalmasın. Gitmem lazım." dedi sadece. Yana doğru iki adım atıp ilerlediğinde Âdem yine peşine takılmıştı. Soğuk hallerinin kendini saklamak için bir kalkan olduğunu biliyordu. Küçükken de böyleydi. Hâlâ aynıydı.

Yanağındaki ıslaklığı hızla silmişti Âdem. Yüzünde beliren tebessüm belki de yıllar sonra ilk defa bu kadar canlıydı. "Ula bekle." derken yeniden Timur'un yanındaydı. "Essahtan evlendin mi?"

Cevap vermedi Timur. İlerlemeye çalışıyordu. Adımlarını hızlandırdı.

Birkaç adım gerisinde kalan Âdem gülmüştü bu haline. "Kocaman adam oldun. hâlâ şu huyundan vazgeçmedin mi?"

Timur'un adımları durdu. Bakışları arkasında kalan adama döndü. Bir kaşı kavislendi. *Hangi huy?*

Bu bakışa da gülmüştü Âdem. "Sessiz kaldığında görünmez olmazsın *oğlum*." dedi . Sesinde neşe ve hüzün harmanlanmıştı. "Ben seni hep görürüm."

Timur, kendi için uzun sayılabilecek bir süre baktı. Yine konuşamadı. Çok kelimesi yoktu. Karşısındaki adamın ona ve ablasına olan sadakati suçluluk duygusunu daha da artırıyordu. Kendi yoluna gitse en azından *hayatına baktı* der, bir nebze de olsa derin bir nefes verirdi. Ama Âdem

geçmişin kanlı canlı kanıtı gibi karşısında dikiliyordu. Kafasındaki sorular ise bir hayli fazlaydı.

Değişmiş görünüyordu. Kıyafetleri önceden özensizdi. Şimdi beyaz bir gömlek ve siyah pantolon içinde oldukça özenli görünüyordu. İşsiz bilirdi ama ablasının adına bir çay bahçesi ve kütüphane yaptırdığına göre oldukça iyi bir işi olmalıydı. Deli gibi merak etti ama soramadı. Yuttu. Yeniden önüne dönüp ilerledi. Belki de yeniden evlenmişti. Bunu da sormak istedi ama yine olmadı.

Oysa arkasında kalan Âdem'in tek düşündüğü onun geri gelmiş olmasıydı. "Gelin kızımın adı ne?" diye bağırdı arkasından.

Cevap vermeden ilerlemeye devam etti Timur. Birkaç dakika sonra Âdem yine yanındaydı. "La sağa deduk ha!" diye çıkıştı yalandan bir sitemle. "İlla yaylaya çıkaracaksun beni. Söyle işte."

Yapacağına emindi. "Ahu." dedi kısadan.

Gülmüştü Âdem. "Adı güzelmiş, kendi de güzeldir. La bağa bak, kaçırdın diyler. Essah kaçırdın mı kızı?"

Göz ucuyla bakmıştı Timur. Normal muhabbetler açmaya çalıştığının farkındaydı. Küçükken de Timur sustukça saçma sapan her şeyi anlatırdı. "Aynen." dedi en net şekilde. "Kaçırdım."

"Nenen sıçar bacağına."

"Sıçtı zaten."

"Sizi evden atarsa ba-"

"Atmaz." diyerek lafını böldü Timur. "Nene onun kapısına gelen hiç kimseyi ortada bırakmaz."

Âdem'in adımları yavaşladığında o hızla ilerlemeye devam etmişti. Yüzü belli belirsiz dalgalanmıştı arkada kalan adamın. Haklıydı. O da Timur'u Akkadın'a emanet etmişti. Yıllarca da kimseye laf söyletmeden baktığını, soyunun son sahibi olarak herkese onu gösterdiğini öğrenmişti. Bunun için o yaşlı kadına hep minnettar kalacaktı. Elinden geldiğince bu minnetini de belli ediyordu. Timur yavaşlamadan ilerlerken geniş omuzlarına ve boyuna baktı. Okuldan çıkıp ona doğru koşarak geldiği günleri anımsadı. Bir evladını, daha kucağına alamadan toprağa vermişti ama biri hâlâ diriydi. Sıkıca bağrına basmaya devam edecekti.

"*Rize'ye geldiğin günü bana geldin sayarım* dedim, hatırlıyor musun?" diye seslendi arkasından.

Timur duydu ama ilerledi.

Âdem ise susmadı. "Bugünden sonrasını öyle sayıyorum. Gelin kızımla tanışmaya yaylaya gelirim." Timur sokağın köşesini döndüğünde Âdem hâlâ gülüyordu. "Sözde kazık kadar oldu ama hâlâ Timur işte."

Gülüşü derinleşti. Rize'nin nemli havasından bir tutam yüzüne vurup gülüşüne değerek teninden sıyrıldı. Yüreği geçmişte kalmış bir adamdı. O zamanlarda da Timur'u duvarları arkasından çıkarmak için bir hayli uğraşmıştı. Başarmıştı da. Şimdi de yılmayacak, yine aynısını yapacaktı. Çünkü Güldeste'nin Âdem'i tuttuğu bir eli asla bırakmazdı.

******

Rüya ve gerçek arasında kaldığım aradan zihnimi koparan şey dış kapının şiddetle vurulması oldu. Rüya görüyor ya da görmüyordum. Ayıramadım. İrkilerek yattığım yerden doğruldum. Gözlerimin içine kum dolmuş gibi sızlıyorlardı. Aniden doğrulduğum için belime keskin bir acı dolmuş ve yaram sızlamıştı. Bunların etkisi ile geri devrilip uyumaya devam edecektim ama başımı çevirdiğimde duvardaki tüfekle bakışınca yapamadım. Bulunduğum yeri algıladım.

Hâlâ bir köy evindeydim. Timur'un ninesinin evindi. Üzerime ve bacaklarıma örtülen battaniyeyi köşeye ittim. Alt kattan sesler geliyordu.

"Buyur." demişti birine Akkadın. "Ne var?"

Boğuk birkaç kadın sesi geldi ama ne dediklerini ayıramadım. Çok hızlı ve yöresel konuşuyorlardı. Kapının kapanma sesi geldi. Sonra ise merdivenleri çıkan adım sesleri. Birkaç dakika sonra Akkadın merdivenin ucunda karşımdaydı. Arkasından üç kadının kafasını ileri doğru uzatıp bana baktığını gördüm. Akkadın'ın kaşları çatıktı. Kaşlarını bana doğru havaya kaldırdı. İstemsizce oturduğum yerden kalktım.

Akkadın ve peşindeki üç kadın ilerledi. Herkesin bakışlarının bende olması yeterince gerginlik vericiydi ama elimden geldiğince başımı dik tutmaya çalıştım. Gelen kadınlardan

ikisi kırklı yaşlarında, biri ise genç bir kızdı. Biri bana bakarken başındaki renkli, oyalı yazmayı dudaklarına doğru çekti. Diğerinin bakışları üzerimdeki tişört, bacaklarım ve saçlarımda gezindi. Genç kız daha cana yakındı. Başındaki pullu yazmayı arkasına dolamış, uçlarını tıpkı filmlerdeki Karadeniz kızları gibi tepesinde bağlamıştı. Pullu oyaları parlıyordu.

"Selamun Aleyküm." dedi tatlı tatlı.

Başımla onayladım. Kendimi prinalar içine atılan küçük balık gibi hissetmemin hiçbir anlamı yoktu ama hissettim. Teyzelerin ikisi öyle bir süzüyordu ki; istemsizce bakışlarım Akkadın'a döndü. Köşeden bir sandalye çekmiş, karşıma kurulmuştu. O oturunca ben de sedire geri oturdum.

Teyzeler suskundu. Konuşan, tatlı kız oldu. "Çaya geldik Ak Nine." Yöresel ağızla konuşmuyordu ama her an o tona da kayabilir gibiydi. Çok aradaydı.

Akkadın acımadı. "*Lafa geldik* demiyorsunuz da, çaya gelmişmiş!"

Akkadın gerçekten de herkesten nefret ediyor olabilirdi. Ama insanlar bir şekilde buna alışmış gibiydi. Kimse umursamadı.

"Köy meydanında *Zehiroğlu bir kadınla geri dönmüş* dediler. Merak ettik." Genç kızım bakışları bana döndü. "Sen misin o?"

Yani köyün bildiği başka Zehiroğlu yoksa, benimdir o.

Dudaklarına yazma sarılı teyze, "Adı nedu?" dedi.

Akkadın göz ucuyla bana baktı. "Ahu." dedim en hanım hanımcık halimdeyken.

"Ben Havva." dedi genç kız. Yanındaki ağzı kapalı kadını işaret etti. "Bu annem Sibel." Diğer yanındaki kadını işaret etti. "Bu da Yeter bacı. Memnun olduk."

Tebessümle karşılık verdim.

"Eee?" dedi Sibel dediği kadın. "Essahtan gelinun mi? Evlenip mi gelmiş torunun? Hemi de senden habersuz, düğünsüz derneksuz."

"Kaçurmuş diyler, essah mi?" dedi ağzı kapalı kadın.

"Kusura kalma Yeter bacı, size hesap vermemiz gerektiğini unutmuşuz." dedi Akkadın ters ters. Çenesini dikleştirdi. Göz ucuyla bana bakıp yeniden kadınlara döndü. "Kimsenin kimseyi kaçırdığı yok. Nikahı kızın tarafında kıydılar. Düğünü yapmaya buraya geldiler."

Başımdan aşağıya dökülen kaynar sular olmalıydı. Ben ne yaşıyordum? Hani bu hayat nasıl bir hayattı? Yıllarca Kenan Kralşan denen bir şeytanla mücadele etmiştim, sonra sırtımdaki yaşama ölüm işlediğini ve bunun peşinde olduğunu öğrenmiştim, tam yıkılıp depresyona gireyim derken de aniden evlendiriliyor muydum? Hem de yüreğime garezi olan adamla.

Hepsi aynı anda onaylayan sesler çıkardı. Şaşkınlığım artıyordu.

"Nerelisun?" dedi genç kızın annesi Sibel teyze.

Şaşkın bakışlarım Akkadın'dan ona döndü. "İstanbul." dedim ama sesim şaşkınlık doluydu. Öyle ki kekelemiştim.

"O kadar da *ben torunuma gavur illerinden gelin almam* dedin Ak Nine." diyen genç kızdı. "Adam kucağında getirdi

ya." Kendi kendine gülüp keyiflendi. O eğlenmişti ama Akkadın eğlenmemişti. Kısa bir an burnundan soludu.

"Alnına noldi?" dedi Sibel teyze.

Bakışlarımız Akkadın ile kısa bir an kesişti. Ters bakışı yerli yerindeydi. Gerçeği söyleyemeyeceğime göre ona uyum sağlamam gerekiyordu. "Gelirken minik bir kaza geçirdik." diye aklıma gelen ilk yalanı salladım.

Hepsi başını aşağı yukarı salladı. Onaylayan sesler çıkardılar. Bu da akıllarına yatmıştı. Ağzı kapalı kadın yanındakine eğildi. "İstanbullarda ha böyle atletten vistan mi yapup geziyler ula?"

"Moda bu Yeter bacı moda." dedi Havva. "Anlatamayrım ki."

Moda değil başıma gelen felaketler silsilesinin sonucuydu ama ses etmedim. Kendimi aşırı bakımsız hissetmem gereken bir andı. Ahuzar öyle hissederdi. Ama Ahu şu an hiçbir şey hissetmiyordu. Ne makyajsız yüzüm umurumdaydı, ne üzerimdeki onun tişörtü. Belki saçlarımın bu denli dağınık olmasına takılabilirdim. Bu niyetle ellerim saçlarıma gitti. Omuzumdan göğüslerime dökülen gür dalgaları düzeltmeye çalıştım. Günlerdir taranmadığı için keçe gibi olmuşlardı. Ama Havva denen kız ışıldayan gözlerle bakıyordu yüzüme.

"Çok güzelsin abla, maşallah sana." dedi utana sıkıla.

Gülüşüme engel olamadım. "Teşekkürler."

"Anan baban nereyedur?" dedi kadınlardan biri.

En dürüst şekilde, "Öldüler." demeyi tercih ettim.

"Vah vah." dedi Sibel denen teyze. "Kimsen yok he mi?"

Yoktu. Kimseye ihtiyacım da yoktu. Yani öyle sanırdım. Artık bir çift keskin kahveyi görmeyip, deniz kokusunu almadığım her an huzursuzluk artıyordu. Ayrıca *vah vah* mı? Bunu babam için diyebilirdim. Anne denen kadın için değil. Annesiz babasız olmanın üzülecek bir detay olduğunu da düşünmüyordum. Yeni geldiğim bir yerdi ve hâlâ alışamamıştım. Çıkışıp saygısızlık yapmamak için yine dişlerimi sıktım. Ama Akkadın susmadı.

"Kimsesi olmasa şu an burada olmazdı. Boş beleş konuşmayın. Lafınız sözünüz bittiyse de hayde." Değneğini merdivenlere doğru uzattı. "Kalkın gidin!"

"Eeee çay?" dedi Havva masum masum.

Akkadın'dan "Zıkkım için." şeklinde bir cevap aldılar. "Hem lafa söze gelmişsiniz hem de çay mı içireceğim ula size? Kalkın gidin evimden!"

Sinirliydi ama insan alınamıyordu. Yani en azından ben alınamıyordum. Garip bir şekilde ısınmıştım Akkadın'a. Kadınlar da bu şekilde pek çok kere kovulmuş olmalı ki onlar da alınmamıştı. En umursamaz şekilde oturmaya devam ediyorlardı.

Aynı saniyelerde aşağıdaki kapının açıldığını duydum. Merdivenlerden çıkan gıcırtı fazlaydı. O geliyordu, anlayabiliyordum. Birkaç saniye sonra başı merdivenin ucunda göründü. Olduğum yerde dikleştim. Beni bu dedikodu bataklığından kurtarması gerekiyordu. Merdivenleri bitirip salonun ucuna dikildiğinde tüm bakışlar ona döndü. Ellerinde fazlası ile poşet vardı. İlk beni buldu gözleri. Sonra ise ifadesizce herkeste gezindi.

"Hay maşallah." diye mırıldandı Havva denen kız. Eline ağzına kapatmıştı ama bana yakın olduğu için mırıltısı duyuluyordu. "*Heybetli, yakuşukli* demişlerdi de

inanmamıştım. Ha bu nedu ya?" En sonunda korumaya çalıştığı şivesi yöresel kanala geçmişti.

Başıyla kısa bir selam verdi. Teyzeler de başıyla onayladı. Akkadın'ın önünden geçip bana ilerledi. Ninenin değneği kıçımıza indirme ihtimalini hiçe saydı. Elindeki bütün poşetleri tek eline toplayıp boşta kalan eliyle elimi kavradı. Bakışlarımı yüzünden çekmiyordum. Yavaşça oturduğum yerden ayaklandım. Artık topuklularım yoktu. Omuzunu geçemiyordum. Aşağılarda kalmıştım. Yanında küçük hissettiğim en net an buydu. Her zamanki gibi sessizdi. Kavradığı elimi kendine çekip ileri de kalan üç kapıdan en sondakine ilerletti.

Büyük bir şehirde çok farklı bir kültürde büyümüştüm ama bir zamanlar muhabirdim. Türkiye'nin her bir köşesine az çok hakimdim ve bu girişiminin bu ortam için fazlası ile fazla olduğunun farkındaydım. Akkadın'a değdi bakışlarım. Dişlerini sıkıyordu. Kadınlar gittiği an yine bir sopa gösterisi izleyecek olmamız muhtemeldi. Arkada kalan kadınlara bakmaya fırsatım bile olmadı. Odanın kapısını açmış, içeri girmiş, beni de peşinden içeri çekerek kapıyı kapatmıştı.

Kapı kapandığı an bedenine daha da sokuldum. "Ne yapıyorsun?" diye panikledim.

Ne yapmışım, der gibi baktım.

"Bu kadar net olmasan mı? Benlik sorun yok ama ninenden yine dayak yiyecek gibisin."

Yarımca güldü. Adam bunu asla umursamıyordu. Benim bakışlarım ise odayı inceliyordu. Büyük bir alandı ama çok eşya yoktu. Köşedeki yatağın üzerine kalın, mor çiçekli bir yorgan atılmıştı. Karşısında tahtadan küçük bir dolap vardı. Onun yanında ise minik bir masası ve sandalye.

Elindeki poşetleri yatağın üzerine bırakmak için ilerlerken ben oldukça paniktim. "Gülme, büyük bir problemimiz var." dedim. Poşetleri yatağın üzerine bırakmıştı. Bakışların bana döndü. *Hangisi* der gibi bakıyordu şimdi de. Haklıydı. Diğerlerini bir köşeye bırakıp şu an ki probleme odaklanmayı tercih ettim. "Ninen herkese düğün yapacağız diyor!"

Benim aksime yine sakindi. "Ya ne diyecekti?"

Şaşkınlığım boyut atladı. Öyle ki bir iki saniye konuşamadım. "Y*a ne mi diyecekti*? *Karısı* deyip geçseydi ya işte! Düğün ne?"

Güldü. Evet, ciddi ciddi güldü. İlk defa dudaklarında bu kadar derin bir tebessüm görüyor olabilirdim. Daha sık gülmeli ama insan içinde de çok gülmemeliydi. Yeterince dikkat çekerken daha da çekerdi. "Hani bana güveniyordun." derken bana dönüp çenesini yukarı dikmişti. "Şimdi ne oldu?"

Ciddiydim. "Hâlâ güveniyorum."

"O zaman?" dedi eğlenen bir tonla.

"Aynı şey mi?" diye çıkıştım. "Sen *karım* diyorsun, ninen *nikahı kıydılar düğün burada olacak* diyor. Normal bir seyirde mi ilerliyor senc-" Aniden tişörtümü kavrayıp hafifçe yukarı kaldırınca irkilerek tişörte yapıştım. Hızla geri indirdim. "Ne yapıyorsun be?" diye sessizce çıkışmak zorunda kaldım. Saatler önce karşısında çıplaktım ama zihnimin acıdan uyuştuğu anlardı. Şu an her şey netti.

Yine gayet sakindi. "Yaran kanamış." dedi dediğim hiçbir şeyi umursamadan. "Pansuman yapmamız lazım."

Sızlıyordu zaten. İlaçları da o yok diye almamıştım. Ağrı başlıyordu ama onları içtiğimde sürekli uyuyordum.

İstemiyordum içmek. "Konumuz bu de-" diyecek oldum. Ama bu sefer de kendimi kolunda oturur halde, kollarımı ise düşmemek için boynuna dolanmış bir şekilde buldum. Aniden kucaklamıştı. Bakışlarımı yüzüne çevirdim. İçli bir nefes vermek zorunda kaldım. "Dert anlatmaya çalışıyorum. Hiç yardımcı olmadığının farkında mısın?"

Umursamadı. Tek kolunda benimle ilerideki masaya ilerledi. "Hayır," dedi. "Yine çok konuşmaya başladın." Beni masanın üzerine bıraktı. Çok alçak değildi masa. Göz hizasında değildim ama yerden daha yüksek olduğum netti.

"Bu iş böyle olmaz Timur." diye mırıldandım. "Zorda bırakıyorum seni. Ninen de sen de benim yüzümden yalan üzerine yalan söylemek zorunda kalıyorsunuz. Kadın sinirden patlamak üzere. Gerçekten olanları, beni neden buraya getirdiğini öğrendiğinde daha da sinirlenecek. Köyde de laf söz olacak, belli."

Ellerini iki yanımdan masaya yasladı. Ona şans dileyerek verdiğim siyah bileklik hâlâ kolundaydı. Kopmamıştı. Yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdığında konuşmak zordu. Kelimeleri toparlayamıyordum. "Bu nenemle benim sorunum." dedi. "Senin değil."

"*Karım* dedin!"

"Ya ne diyeyim? Kayınçom mu?"

Göz devirdim. "Kadın *düğün yapacağız diyor* diyorum."

"Bu da nenemin şahsi problemi."

Sence de biraz hızlı gitmiyor muyuz diyecek oldum ama, "Gelin ve damat biz oluyoruz, farkında mısın?" demek daha makul geldi.

"Milleti oyalamak için demiştir, salla." dedi geniş geniş.

"Ama.." diyecek oldum.

"Ne o? Evlenmez misin benimle?" deyince cümlemi yuttum. Eğleniyordu paniğimle.

Konumuz bu değildi. "Bir şeyi de ciddiye mi alsan." dedim çaresizce. Adamın rahatlığı yüzünden ben gerginlik kusacaktım orta yere. "Benim yüzümden herkese yalan söylüyorsunuz."

"Ahu." dediğinde sesindeki ton yüzünden kalan kelimelerimde aldı başını gitti. Sesi her geçen gün biraz daha yumuşuyor gibiydi. Ya da bana öyle geliyordu. Yüzü de yakındı, gözleri de, dudakları da.

Ahu olduğumu onaylayan bir mırıltı döküldü dudaklarımdan. Kendimden beklemediğim kadar uysaldım. "Sadece yanımda dur." dedi bakışlarını gözlerimden koparmadan. "Tam burada, yanımda." diye devam etti. "Anla artık. Beni zorda bırakacak tek şey gözümün önünde olmaman."

Bakışlarım titredi. O ise beklenmedik bir şekilde yüzünü boynuma ilerletti. Yaraya, tenimin üzerine derin bir öpücük bıraktı. Beklenmedik bir hamleydi. Kalbimin hızlanmasına engel olamadım. Sırtımdaki huzursuzluk ve ölüm hâlâ canlıydı. Karabasan gibi tepemdeydi. Bu belayı ona da bulaştırmaktan ölesiye korkuyordum ama çok geç olduğunun da farkındaydım. Artık ikimiz de bu cehennemdeydik. Yüzü boynumdan geri çekilmeden aynı noktayı bir kere daha öptüğünde kalbim hızlanmayı bırak tekledi.

Cehennem olamayacak kadar ferahtı dudakları. Ben içimde *şimdi biz neyiz* diye sorgularken adam bütün evreleri çoktan aşıp sonuca varmış gibiydi. Başını birkaç saniye geri

çekmedi. Yine yüzünü yarama sakladı. İlk defa bu kadar derin güldüğünü görmüştüm ama bir şeye de canı sıkkın gibiydi. Net bir adamdı ama bir o kadar da çözmesi zordu. Elim saçlarına ve ensesine uzandı. Yanağımı ise boynuma gömülü başına bir kedi gibi yasladım.

"Ninen beni boğacak." dedim.

"Boğacak olsa şimdiye çoktan yapardı. Merak etme, sevdi seni."

Parmaklarım ensesini belli belirsiz okşadı. "Bu sevmiş hali mi?"

"Sevmemiş halini görsen şu an hayatta olmazdık."

Ürkütücüydü ama korktuğum söylenemezdi. Ateş ateşi yakmazdı. Birkaç saniye sessiz kaldım. Onun ise bulunduğu noktadan ayrılmaya gerçekten niyeti yok gibiydi. Öpmüyordu da, sadece oradaydı yüzü işte. Saklıydı boynumda.

"Nereye kadar burada kalacağız?" sorusuna engel olamadım.

"Gittiği yere kadar."

"Neden buradayız peki?" Bu noktada boynumdan ağır ağır geri çekildi. Ensesindeki elim yüzüne kaydı. "Bana net ol Timur." dedim. Artık tamamen kendimdeydim. Acıdan sıyrılmam, yeniden öfkemi kuşanmam için her şeyi bilmem gerekiyordu. "Neden beni saklıyorsun? Şifreyi çoktan almışsınızdır. Korunacaksam bunu gerekli birimlerin yapması gerekmez mi? Sen neden bu-"

"Kimseye güvenmem." dedi tek nefeste. "Kralşan'ın eli her yerde. Bizim içimizde bile köstebeği var. Her yerin tam

anlamı ile güvenli olduğuna emin olmadan seni kimseye vermem Ahu."

Bakışlarım yine titredi. Kenan'ın her yerde eli olduğu için saklıyordu beni. Ya da ikinci ihtimal yüzünden. Bu ihtimalin dilimden dökülmesine engel olamadım. Değersizlik her parçamdaydı. Atamıyordum. Sırtıma işlemişti. Silemiyordum. *Benim için yaşa* diyordu. Deniyordum ama yine de bazı şeyleri hemen kabullenemiyordum. Şeytana asla baş eğmedim sanırdım. Oysa şeytan sırtıma öyle bir yük bırakmıştı ki; ayakta bile olmadığımı, yıllardır boşuna didindiğimi yeni yeni anlıyordum.

Farkındalık ise her şeyden ağırdı. "*Kaçtı* dedin. Benim için gelecek, biliyorsun değil mi?"

Ben ölmezsem o ölecekti. Anlattıkları zihnime kazınmış gibiydi. *Bir kurula kefil olarak seni sundum* diyordu. *Sırtına bir şifre işledim, seni hayatımın önüne kalkan yaptım* diyordu. Bir virüs gibiydi Kenan Kralşan. Takıntılı ve hasta ruhlu bir adamdı. Eğer hayattaysa peşime düşecekti. Öldüyse şayet beni de bir şekilde yaşatmayacaktı. İstemesem dahi tanıyordum onu. O yok olacaksa kimseyi sağ bırakmazdı.

Çenesi kasıldı. Başını iki yana salladı. "Bulamaz."

Farkındalık daha da arttı. Çakalları yakalamak için kuşları önlerine yem diye atar, kapan kurarlardı. İçinde bulunduğum şeyin başka izahı olamazdı. Yem edilen bir kuştum belki de. "Onun için saklıyorsun değil mi? Bir yemim." dedim acı bir zehri kusar gibi. "Benim için gelecek. Geldiğinde onu yakalamak için beni-"

Yine sözümün gerisini getirmeme izin vermedi. "Daha önce de dedim." diye devam etti. "Şimdi de diyorum. Seni

kimseye yem etmem Ahu. Gelirse şayet, bu defa sıktığım kolu ve bacağı olmaz. Onu yeryüzünden tamamen silerim!"

Elim hâlâ yanağındaydı. Cevap veremedim kısa bir an için. Haftalarca *beni dinle, bana inan, bana umut ol* diye peşine koşmuştum. İnatla geri itmişti. Şimdi en dipsiz kuyuda kalan bendim. O inanmam için elini uzatıyordu. Hayat garip bir yoldu. Bazen mucizeler ile dolu. Ona *sen benim en büyük mucizemsin* derken yanılmadığımı şu an gösteriyordu. Hissettirdiği güven ve yuva hissi mucizeden başka bir şey değildi. *Bana verdiğin güvenin hakkını vermeme izin ver*demişti.

Veriyordu.

Parmaklarım çenesindeki çukura doğru ilerledi. İçine düştüğüm ölüm batağında yaşam hissettiren tek detaydı. Çekiyordu dudakları kendine. Engel olamıyordum her defasında ona ilerlemeye ama bu defa aniden açılan kapı buna engel oldu. İkimizin de bakışları aynı anda kapıya döndü. Akkadın elinden ayırmadığı değneği ve çatık kaşları ile bize bakıyordu.

Ben de dönüp bize bakmak zorunda kaldım. Elim yüzündeydi, bacaklarım bacaklarının arasında, kolları ise iki yanımda...

Görünen o ki Timur yine dayak yiyecekti.

Düşüncem hızlı bir şekilde gerçekleşti. "Ula poh yiyen!" diye içeri girdi. Bize doğru gelip Timur'un sırtına elindekini indirmesi kaçınılmaz bir sondu. "Sen iyice arsızlığı ele almışsın. Deyyus!"

Düzenli bu ritüele maruz kalmış olmalı ki Timur'un yüzünde hiçbir ifade yoktu. Bir darbe daha indirecekken ben kollarımı araya uzatıp Timur'u yana çekmeye çalıştım. Kıyamıyordum.

Omuzunda derin bir çürük ve beni korumak için açılan kurşun yarası vardı. "Vurmayın Akkadın Hanım, vurmayın." demek zorunda kaldım. "Omuzunda yarası var!"

Durdu. Ters bakışları bana döndü. "Ula sen onun omuzuni nereden biliysin?"

Sessiz kaldım. Bakışlarımı Timur'a çevirdim. Dünya yanmış ama onun yine umurunda olmamıştı. "Yakında düğünümüz varmış ya nine." dedi iğneleyen bir tonla. "Bilir o yüzden bileceğini."

Durmadı Akkadın. Ben irkilerek ellerimi geri çekerken bir darbe daha indirdi Timur'a ama bu defa nasibini alan kısım kıçı olmuştu. "Fişkuları yemeden önce düşünecektin onu. Ben sana *soran olursa karım de* demedim mi ula? *Kaçurdu* lafı almış yürümüş her yerde!"

"Kimse sormadı." şeklinde rahat bir cevap verdi.

"Sorsalar söylerdin ya sanki! Sıçalar o çenenun bağına. Bir bok yedin bari açıklamasını yap, got kelleli. Sen yapmazsan," Elini göğsüne vurdu. "Ben yaparım." Ters bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "Şimdi çıkın haburadan dışarı. Attırmayın benim kafami."

Hızla masadan aşağıya süzüldüm. Tam kapıya yönelecekken Timur kolumdan yakaladı. "Birkaç şey aldım sana." derken bakışları yatağın üzerini işaret ediyordu. "Bir bak."

Şu an buna nasıl ihtiyacım olduğunu kelimelere dökemeyecektim. Yatağa doğru ilerledim.

Akkadın ise Timur ile yeniden bakışma yarışına girmişti. Aralarındaki bu ritüel inanılmazdı. Başıyla dışarı gelmesini işaret edip çıkışa yöneldi. İkiletmedi Timur. Ardı sıra ilerledi. Kapıyı kapatmadan önce bakışları bana değdi. Güven veren

ifade yine yerli yerindeydi. Tamamen çıktığında tahta kapı ile birkaç saniye bakıştık.

"Getir şu omuzunu. Bakayım ne var?" diye bağırdı Akkadın.

Timur'dan ses gelmedi. Akkadın da bağırmadığına göre ara yolu bulmuşlardı.

Karışık değil, karmakarışık hissediyordum. Düşündüğüm tek şey ise Biricik'i aramaktı. *Güvende* demişti ama içim sesini duymadan rahat etmeyecekti. Bakışlarım cama takıldı. Kararmıştı gökyüzü. Yeşillikler koyu bir siyaha bulanmıştı.

Ona güvenmekten başka çarem yoktu. Geçmişte de, şimdide de. Sadece içimde küçük bir kısım yaptığı her şey ve fedakarlıklar için mahcuptu. *Sevgim ölüm* demişti ama öyle bir seviyordu ki; yaşatıyordu. Farkında bile değildi.

Poşetleri kurcalamaya başladım. Çıkan her şey daha da şaşırmama neden oluyordu. Hepsi tam bedenimdi. Sütyen bile. Ve şaşırtıcı şekilde fana sayılmazlardı. Son poşetten çıkan üzerinde gül işlemeli lastikleri elime aldığımda günler sonra dudaklarımda beliren derin bir tebessüm vardı. Minik topukları gördüğümde kesik bir kıkırtı dökülmüştü dudaklarımdan.

"İnanamıyorum sana Timur." dedim istemsizce.

Tatlıydılar. Burada savaş zırhıma gerek yoktu. Topuklu lastikler gayet idealdi. Hele de bana aldığı ilk şeylerin bu olduğu düşünülürse. Açtığım her poşette beni ne kadar iyi gözlemlediğini biraz daha anlıyordum. Kötü ve rasgele seçilmiş değildi hiçbir şey. Özellikle kırmızı elbise en sevdiğim olabilirdi. Ama favorim kesinlikle Keşan desenli çoraplar olmuştu. Onları da elime alıp güldüm. Hem de devasa bir gülüşle.

Lüks markalardan alışveriş yaparken bu kadar tatmin olduğumu hiç hatırlamıyordum. Değerliydi hepsi. Şu çorap bile. Üzerimdeki eski kıyafetleri çıkarıp yavaş hareketlerle getirdiği iç çamaşırlarını giydim. Dediği gibi yaram kanamıştı ama umursamadım. Kırmızı elbiseye uzandım. Ön kısımda düğmeleri vardı. Belime tam oturmuş, dizlerimin hemen altında bitmişti. Çıplak ayaklarıma aldığı çorapları geçirdim. Elime tarağı alıp dolabın üzerindeki aynaya ilerledim. Ve günler sonra ilk defa bu kadar canlı bir şekilde kendimle göz göze geldim.

Solmuştu gözlerimin yeşili. Göz altlarım halkalı, alnım şiş ve mordu. Saçlarım kabarmış, çehrem iki günde çekilmiş gibiydi. Kenan'ın sadece ruhumu yok ettiğini düşünmüştüm. Yanılmıştım. Sırtımdaki dövme daha da ağırlaştı. Ellerim elbise üzerinde gezindi. Tarağı saçlarıma götürdüğümde genzimde alev gibi yanan bir acı vardı. Günlerdir zihnimden gitmeyen ses yine aynı şiddetle yankılandı.

Ölen Ahuzar, hayatta kalmaya çalışan Ahu.

Bakışlarım elbise ve çoraplar üzerinde gidip geldi. Bu Timur'un Ahu'suydu.

Yabancılık hissetmem gerekliydi bunların içinde belki ama hissetmedim. Bu zamana kadar kendimi hiçbir yere, kalbe sığdıramamıştım. Bir tek babama yük değilmişim gibi gelirdi. Sevgi ile bakar, dikenin var demeden saçlarımı okşar, sarılırdı. Düşerdim attan. Gelir dizlerimi öperdi. Annenin içine attığı değersizlik denizinden çıkarmak için elinden geleni yapardı, hissederdim. O öldükten sonra hayata karşı duvarlarımı daha da kalınlaştırmıştım. Her bir sevgi yalan, acıma gelirdi.

Ama bu gelmiyordu. Batmıyordu. *Seviyorum* demiyordu ama hissettiriyordu. Hem de tek bir kelime etmeden. Batmıyor

ama içimde bir noktayı eziyordu. Saçlarımı tararken yanağıma doğru bir yaşın süzülmesine engel olamadım. Oysa önceden bu kadar çok da ağlamazdım. İçimdeki buzlar eriyor gibiydi. Neden ağladığıma dair ise hiçbir fikrim yoktu.

Elbise güzel, dedi derinlerden bir ses. *Senin için aldı.*

Belki de bu yüzdendi. Yaşların artmaya başlayacağını hissettiğimde dişlerimi dudağıma geçirdim. Yıkılmıştı kendime dair her şey ama hâlâ hayattaydım. Bu kadar kolay eğilemezdim. Ahuzar'ın külleri diriydi. Yanağımdaki yaşları avuç içimle sildim. Getirdiği poşetlerden birinin dibinde gördüğüm minik kıskaçlı tokayı buldum. Kabarık, önüme düşen kısımlarını arkaya tutuşturdum. Solgun ifademi canlandıracak hiçbir şey yoktu. Çilleri saklayamıyordum. Dudaklarımı dişleyerek renk vermeye çalıştım. Yatağın üzerindeki eşyaları katladım. Dolaba yerleştirmeyi düşündüm ama burasının kimin odası olduğunu bilmiyordum.

İfademi biraz toparladığımda burnumu çeke çeke aynadan kendime baktım. Tam diz hizamda biten elbisenin üzerinde gezindi ellerim. Kendime uzun sayılabilecek bir süre baktım. *Yabancılık çektiğimden değil, hoşuma gittiğinden.*

Dışarıdan Akkadın'ın, "Çağur şu kızı. Açlığı vardır. İki lokma bir şey yesin." dediğini duyduğumda bakışlarım aynadan koptu. Kendime çekidüzen vermeye çalıştım. Kapıya ilerledim. Tam açmak için elim kola gitmişti ki yine Akkadın'ın sesini duyunca duraksadım. "Karnında kurşun yarası var."

Sessizlik.

Bakışma yarışmasına girdiklerini anlamak zor olmuyordu.

"Bana doğruları dosdoğru anlat Koçari." dedi. "Anlat ki ne yapacağımı bileyim."

"Saklanması lazım." dedi Timur.

"Onu anladık." diye çıkıştı. "Ağzından başka söz çıkmıyor zaten. O kurşun yarası niye?"

"Vuruldu."

Bir şeyin duvara fırlatılma sesi geldi. Kaşık ya da demir bir tabak gibiydi. "Bağa poh poh cevaplar verma sıçarum o bacağuna!" diye yükseldi. "Eyicene gavur olmuş senin huyun suyun! Boh didenin uşağı."

Timur'un fırlatılan şey her neys kıl payı kurtulup yılmış bakışlar ile baktığını görmeden görmüş kadar olmuştum. Küfürden aşırı rahatsız olurdum ama bu kadına tepki veremiyordum. Küfür ediyormuş gibi değildi ama ediyordu. Çok garipti.

"Nene yeter." diye homurdandığını duydum. "Kızın yanında da vurup duruyorsun. Kaç yaşımıza geldik. Çocu-" Gerisi gelmedi. Bir şaplak sesi geldi. Kafasına vurma ihtimali yüksekti. "Ula!" diye sızlandığını duydum Timur'un.

"Ne oldi?" dedi ters ters. "Çakan mı bozuldu? Kızı köy meydanında kucağında taşırken eyidi ama, he! Bağa bak Koçari. Adam akıllı işin aslını anlat."

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Görev." dedi en sonunda.

"Kalk ula oradan!" dedi nine. "Sevdalanmuşsun kıza, maval okuma bağa!"

Kısa bir an daha sessiz kaldı. Anlamsız bir his kabardı göğsümde, korku mu heyecan mı seçemedim. *Sadece görev*

*için*derse yıkılmaz ama kırılırdım.

Hayır Ahuzar, yıkılırsın.

Demedi ama.

"Öyle..." diyen sesi geldi derinden.

Cehennemin içine düşmemiş, arkama ölümü almamış gibi bir sıcaklık belirdi göğüs kafesimde. Dişlerim dudağımı benden bağımsızca ısırıyordu. *Öyle...* Kısa ve net. Tam onluk bir cümleydi. *Öyle...* Güzel bir cümleydi. Etkisi *sevdim, aldım, getirdim* kadar yıkıcıydı.

"Peşinde birileri mi var?" dedi Akkadın.

Sessizlik belirdi.

"Essah kimi kimsesi yok mu?"

Yine sessizlik.

"Nereye kadar saklanacak?"

"Ben güvenliğinden emin olana kadar."

"Köylü merak eder Koçari." diyen sesi daha yumuşaktı. "Tamam şimdi karın dedik, sonra? Konuşacaklar. Dilden dile *Zehiroğlu gelin getirmiş* diye yayılacak."

"Yayılsın." dedi. "Zehiroğlu'nu sadece Rize tanıyor. Bir süre sonra susacaklar."

"Eee sonra?" dedi nine.

"Sonrasına da sonra bakarız."

"Sıçalar o inat damara he! Çağır şu kızi."

Kısa bir sessizlik oldu. "Âdem abi." dedi aniden Timur. "Evlendi mi?"

"Evlenmedi." dedi nine anında. "Hatta buraların en zengini oldu. Çay şirketi var. Mapustayken bir adamı kurtarmış sonra ortak mı olmuşlar ne. Deyyus, her ay kapıma erzak bırakıyor. Sıkacağım en sonunda götüne onu istiyor. Minnet borcu varmış bana." Kınayan sinir dolu bir ses döküldü dudaklarından. "Ona sebep baktum sanki sana. Densiz!"

Yine sessiz kaldı Timur. Tahta gıcırtısı duyduğumda kapıya yöneldiğini anladım. Minik bir öksürükle boğazımı temizledim ve kapıyı açtım. Üzerimdeki ölü toprağını atmak için elimden geldiğince dik durmaya çalışıyordum. Kapıyı açtığım an karşımda o belirdi. Bakışlarımız denk düştü. Kısa bir an oyalandı yüzümde. Gözleri bedenimdeki elbise üzerinde gezindi. Çoraplara bakarken dudağının kenarının belli belirsiz yana kıvrıldığını görmüştüm. Zevkleri ile eğleniyor olmalıydı.

"Gelin şu sofraya." diye terslendi Akkadın.

İkiletmeden ilerledim. Yanından geçerken, "Zevklerin harika." diye mırıldanmayı ihmal etmemiştim.

Dudağının bir ucu yine kıvrıldı. "Katılıyorum."

Çok muhabbet etme şansı yoktu zira Akkadın dik dik bakıyordu. Salonun ortasına kurulmuş bir yer sofrası vardı. Müştemilatta hep bu şekilde yediğimiz için çok da yabancısı değildim. Yere oturup sofra bezini bacaklarıma çektim. Akkadın'ın dikkatli bakışlarını üzerimde hissediyordum. İstanbulluyuz diye yere oturamayacağımı düşünmesi muhtemeldi. O hemen karşımdayken Timur aramıza oturmuştu. Bakışlarım sofrada gezindi. Ortadaki demir tabaklarda üç çeşit yemek vardı ama tanıdığım tek şey karalahana sarması olmuştu.

Timur'un ilk ona uzandığını gördüm. Ben de ekmeğe benzeyen bir şeye uzanmıştım. Ama ekmek değil gibiydi. Garip bakışlarla incelerken Timur elimden aldı. "Ondan yeme." dedi. "Nene fındıklı yapar."

Bir darbe daha yedi yüreğim. Fındığa alerjim olduğunu hatırlıyordu. Oysa biredir hiçbir zaman söylememiştim. Kenan ima etmişti. Oradan duymuş olmalıydı ama o zamanlar canıma okumak, beni kapısından kovmakla meşguldü. Bu detayı aklında tutacağını düşünmemiştim. Gerçi aynı dönemde bordo ojemi de saklayan o değil miydi?

"O ne ki?" dedim.

"Hamsi koli." dedi Akkadın.

Boş boş baktım. Açıklayan Timur oldu.

"Hamsili ekmek."

Aydınlandım. Akkadın'ın sorgular bakışlarını üzerimde hissedince açıklama yapma gereksinimi hissettim. "Fındığa alerjim var da."

İfadesizdi. Tepkisiz bir şekilde önüne döndü. Birkaç saniye sonra ise kaşığının ucuyla karalahana sarmasının olduğu tabağı bana doğru itelediğini fark ettim. "Bundan ye." dedi aynı ters sesiyle. "Diğer yemeklerde de fındık var."

Dediğini yaptım ama beşten fazla yiyememiştim. Timur hepsini öyle bir şevkle yiyordu ki; o daha çok yesin diye mısır ekmeği kemirmeyi tercih ettim. Ona dair bir bilgiyi daha zihnime ekledim. Karalahana sarmasını çok seviyor olmalıydı. Birkaç dakika kimse konuşmadı. Herkes yemeğe odaklandı.

Akkadın aniden, "Tek çocuk musun?" dediğinde ağzım ekmek ile doluydu. Hızla yutmayı denedim ama mısır ekmeği ağırdı. Çiğnemekte dahi zorlanıyordum.

Lokmayı yutup, "Bir tane kız kardeşim var." demeyi en sonunda başardım.

"O nerede?"

Bakışlarım Timur'a döndü. İçimdeki bütün huzursuzluğun nedeni tam olarak buydu. Kardeşim neredeydi? Ağzında ki lokmayı yutup dikleşti Timur. Bir şey söyleyecek oldu ama dışarıdan yükselen sesle tüm dikkatler dağıldı. Bakışlar cama döndü. "Zehiroğli!" diye bağırıyordu bir adam. "Zehiroğli."

Göz devirdi Akkadın. "Geldi bizim deli. Tam olduk."

Timur ise beklenmedik bir hızla sofradan ayaklanmıştı. Camın önüne konan bir kuş olduğunu gördüm. Karanlıktı ama seçmek zor değildi. Atmacaya benziyordu. Merak etmiştim. Adam art arda onun buradaki adını bağırırken bende sofradan kalkıp peşine takıldım. Uzun bacakları olduğu için Timur çoktan alt kata inmişti.

"Zehiroğli döndi. Zehiroğli döndi." dedi adam. Sesi bir hayli neşeliydi. Son merdivene indiğimde kapıyı açan Timur'u gördüm. Dışarı bir adım attığı anda ise biri kollarını ona dolamıştı. "Döndi, döndi." diye yeniledi kendi.

Bir kolunu ona doladı Timur. Adımlarım yavaş yavaş ilerledi. Yüzünü tam göremiyordum. Birkaç saniye sonra adam geri ayrıldı. Karanlıktı. Ev köyün en tepesinde olduğu için etrafında hiçbir ışık yoktu ama evin ışığı kapı önünü az çok aydınlatıyordu. Kırklı yaşlarında gibiydi. Eski kıyafetler içindeydi. Sivri bir yüzü ve çenesi vardı. Ama en göz alan kısmı mavinin en açık tonuna sahip gözleriydi. Hiçbir kötülük

görmemiş gibiydi. Pislik bulaşmamış bir deniz kadar berraktı mavilikler. Cam gibi parlıyordu karanlığın içinde.

Timur'un önünde ellerini çırpıp kendi etrafında döndü. "Geldi. Geldi." dedi art arda. "Döndi, döndi."

Adımlarım daha da ilerledi. Kapının önüne geldiğimde Timur'un arkasındaydım. Aniden adamın omuzuna bir kuş kondu. Az önce camın önündeki atmaca da buydu. Ne atmaca ne adam ne de Timur bunu garipsemedi. O atmacanın yeri hep orası gibi doğal bir döngü içindeydiler.

"Büyümiş, büyümiş." dedi Timur'a bakarken. "Noldi sağa, noldi sağa? Olmişsun kocaman, olmişsun kocaman."

Minik bir tebessüm vardı Timur'un dudaklarında. "Sen de yaşlanmışsın Atmaca Resul."

Omuzundaki kuşa bakacak olursak adının önündeki unvan çok şaşırtıcı olmamıştı. Güldü Resul. "Zaman akar, zaman akar." Bu noktada bakışları Timur'un arkasında kalan bana değdi. Birkaç saniye boyunca bakıştık. Özel bir bireye benziyordu. Timur'un bakışları da bana döndü. Resul denen adam bana doğru iki adım attı. Mavi gözlerini gözlerimden koparmadı.

"Merhaba." dedim ama bu selamdan çok da emin değildim.

Cevap vermedi. Bakışlarını benden kaçırmadan ilerlemeye devam etti. Tam önüme geldiğinde bakışları yüzümde gezindi. Parmağını alnıma doğru kaldırdı ama dokunmadı. Bakışlarım Timur'a değdi. O da dikkatle ne yaptığına bakıyordu. İki kaşımın arasını işaret etti. Mavi gözleri bir şey görmüş gibi irileşmişti. Parmağı titreyerek göğsüme doğru indi. Bu defa kalbimi işaret etti.

Resul aniden bakışlarını ona çevirmişti. "*Karisi ile geldi* dediler. *Karisi ile geldi* dediler. O midur? O midur?"

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Sessizce onayladı.

"Kalbi temiz, kalbi temiz." dedi art arda. Bakışları gözlerimde değil, arkamda kalan boşluktaydı. "Yüreğine denk, yüreğine denk." Adımları ağır ağır geriledi. Kendi etrafında bir daha döndü. Geldiği yönden koşarak ilerlemeye başladı. "Zehiroğli gelini, Zehiroğli gelini. Güzel, güzel, güzel." Karanlık patikada omuzunda atmaca ile uzaklaştı.

Birkaç saniye sessiz kaldık.

"Köyünüzdeki haberlerin yayılma hızı inanılmaz." demek zorunda kaldım. "Yani kaç yıl muhabirlik yaptım, böyle bir şey görmedim."

"O zaman daha hiçbir şey görmemişsin." derken bana dönmüştü. İçeri girmem için elini belime attı. İlerleyip beni de ilerletti. Arkamızda kalan kapıyı kapattı. Eli hâlâ belimdeyken merdivenlere yönlendirdi.

"Kimdi o?" dedim. "*Atmaca Resul* deme."

Arkamda kaldığı için ifadesini göremiyordum. "O zaman verecek cevabım kalmaz." dediğini duydum. "*Ermiş* derler." dedi hemen ardından. "Yayla yayla gezer, atmaca bakar.

Merdivenler bittiğinde Akkadın çatık kaşları ile sofrayı toparlama derdindeydi. O büyük sofrayı üzerinde yemekler ile kucakladığında bende hızla Timur'un önünden ayrıldım. Yerde kalan şeyleri toplama derdindeydim ama Timur izin vermedi. Kolumdan kavrayıp durdurdu.

"Eğilme, yaran var."

"Benim de fıtığum var!" diyen Akkadın'ın sesi alt kattaki mutfağa inen merdivenlerden geldi.

Yüzüm ekşidi. "Beni sevdiğine emin miyiz? Hayırsız gelin konumunda gibiyim."

Yere eğilip sofra bezini toplamıştı. Kucağıma itelediğinde dudağında imalı bir gülüş vardı. Kaşlarıyla alt katı işaret etti. Sessiz bir cümlesi vardı. *Götür ve hayırlı gelin ol.*

"Çok sağ ol..." diye homurdanarak merdivenlere ilerledim. Mutfağa girdiğimde Akkadın buzdolabının önündeydi. Büyük sayılabilecek bir mutfaktı ama eskiydi. Raflar bile tahtadandı. Kibar olmaya çalıştım. "Yardımcı olacağım bir şey var mı?"

Netti. "Gidip yat." Buzdolabını sertçe kapattı. "Şimdilik adamakıllı dinlen." Göz ucuyla baktı. "Yarından sonra göreceğiz meziyetlerini."

Ürkütücü bir bakıştı. *Şimdilik* derken? O musluğa ilerlerken benim adımlarım istemsizce gerilemişti. *Alanımdan çık*diyordu adeta. Direnemedim. Yeniden üst kat merdivenlerine yöneldim. Birkaç saniye sonra nine arkamdaydı. Mutfağı toplamadan ardım sıra gelmişti. Elinde bir kase vardı ama içinde ne olduğunu göremiyordum. Timur ile beni yalnız bırakmamaya ant içmiş gibiydi. Söylediği bunu onayladı.

"Kıyafetlerini değiştirdiğin oda senin." dedi bana. "Git uyu, sabah erken kalkacağuk. Burası İstanbul değil."

Göz ucuyla Timur'a baktım. Onun odası neresiydi? Ama Timur çok başka konuya takılmıştı. "Ben kalkarım. Ahu'yu bırak, dinlensin."

"Sen zaten kalkacaksın." dedi. "Her zamanki gibi baluğa çıkacaksın. Yok öyle yan gelip yatma Koçari. Sen özünü bayağı bir unutmuşsun. Hatırlatmasını bilirim." Eliyle kovalar gibi yaptı. "Şimdi kalkun gözümün önünden. Hayde!"

Göz ucuyla Timur'a baktım. Oldukça bıkkın duruyordu. "Yaşlandıkça daha da huysuzlaştığının farkında mısın?" derken ağır ağır ayağa kalkmıştı.

Akkadın söylenen şeyin hakkını verdi. Parmakları merdivenlere döndü. "Kapu oraya. Siktur git o zaman!" Timur netti. Bu netliğinin üzerine bir netlik olmadığını sanırdım ama Akkadın zirveyi zorluyordu.

İkisinin arasındaki gerginlik girmek istemeyeceğim türdendi. Yorgun hissediyordum. Adımlarım geriledi. *Senin odan*dediği kısma gitme niyetindeydim ama aniden Akkadın'ın varlığını arkamda hissedince duraksayarak ona döndü. Elindeki kase ile peşimden geliyordu.

"Gir odaya." dedi ters ters. "Bakalım şu yarana."

Bakışlarım onun arkasında kalan Timur'a değdi. Bütün gün dayak, azar ve küfür yemişti ama güven veren sıcak ifadesi yerli yerindeydi. Başını belli belirsiz aşağı yukarı salladı. Dudaklarında ise yine kesik bir tebessüm vardı. *Güven ona*diyordu. Verdiği hisse güvendim. Önüme dönüp odadan içeri girdim. Peşimden gelen Akkadın kapıyı kapatmıştı. Elindeki değneği kapının kenarına bıraktı. Ben yatağa ilerlerken o çalışma masasının önündeki sandalyeyi alıp bana doğru çekti. Kaşlarının çatıklığı genel ifadesi olmalıydı. Asla düzelmiyordu.

Yatağın üzerindeki poşetleri kenara bıraktım. Timur arabadan ilaç poşetini de getirmişti. Sadece onu aldım. "Ben hallederdim." dedim.

Sandalyeyi tam önüme bıraktı. "Aç şu yarayı."

İkiletme şansı bırakmıyordu. Yatağa oturdum. Elbisenin üst kısımdaki bütün düğmelerini yara yerine kadar açtım. Eliyle *yatağa uzan* der gibi yapınca bu dediğini de ikiletmedim. Bir şey vardı kadında. Batmıyordu dedikleri. Nefretten değildi siniri. Başka bir duygudandı. Nefretten doğan bir öfkeyi ayırırdım. Yıllarca o duygu ile büyümüştüm.

Attan düşerdim. Dizlerim paramparça bir halde eve giderdim. Anne denen kadın kızmasın diye bütün acıma rağmen ellerimi dudaklarıma bastırarak ağlamaya çalışır, o görmeden gizlice temizleyip sarmaya çalışırdım. Bazen başarırdım. Bazen ise yakalanırdım. *Bela oldun başıma* derken yara bantlarını avuç içiyle dizlerime ve bacaklarıma vurarak yapıştırırdı. Canım acırdı. Ağlayacak gibi olurdum. Ama öyle bir bakardı ki; bütün acımı dişlerimi sıkarak yutardım.

Akkadın'ın tersliği bu yüzden nefret gibi gelmiyordu. Ya da zihnim hâlâ bulanıktı. Seçemiyordum. Eski Ahuzar derinlere saklanmış gibiydi. Elindeki kâseyi yatağın üzerine bıraktı. Sandalyeden bana doğru eğilip karnımdaki yaraya odaklandı. Kanamış bandajı sökerken anne kadar öfke dolu değildi. Bütün hareketleri aksine acıtmamaya çalışır gibiydi.

"İlaçlar poşette." Yanımda kalan poşeti uzattım. Aldı ama hâlâ tersti. Ayak ucuna attı. İlaçları umursuyor gibi değildi. Getirdiği kasede yeşil bir karışım vardı. Çeşitli otları ezmiş gibiydi. Parmağını o kaseye daldırıp ilaç yerine onu yarama sürmeye başladığında tedirgin bakışlarım o ve yaram arasında gidip geldi.

"Madem benden korkuyorsun neden yaranı açıyorsun?" dedi.

"Korkmuyorum." dedim.

Yan yan baktı. Boynumdaki yaraya da göz ucuyla bakmıştı. Ama ne olduğunu sormadı. "O zaman niye tedirginsin?" dedi.

Gerçeği söylemekte bir çekince görmedim. "Benden hoşlanmadınız." Bu zehirlemek için bir neden olabilirdi.

Yeniden yaraya odaklandı. Yeşil şeyi sürmeye devam etti. "Sen olsan hoşlanır mıydın?" dedi.

Haklıydı. Başım yastığa geri düştü. "Özür dilerim." diyebildim sadece. Kimse torununun böyle bir durum içinde olmasına göz yumamazdı. Suçluluk duygusu sırtımdaki ölüm kadar ağırdı.

Ayaklarının önüne bıraktığı poşete uzandı. İçinden bir bandaj alıp çıkardı. "Sana lafım yok." dedi aynı sertliği ile. "Torunum elinden tutup bu kapıya getirdiyse bir bildiği vardır." Bandajı canımı acıtmadan yaraya kapattı. Acıtmıyordu. Bakışlarım yüzüne takıldı. Avuç içi yaramın üzerindeyken o da bakışlarını bana çevirdi. "Elime düştüğünde yaralı bir aslandı Koçari. Baktım, besledim, büyüttüm. Onu ondan daha iyi tanırım. Herkesin elinden tutmaz. Bu kapıya getirdiği ilk kişi sensin." derken sesi yine sert ama garip bir şekilde nahiflik doluydu. "Sana bu kapıyı açtıysam bil ki onunla geldin diyedir. Her ne yaparsa yapsın ona güvenim sağlamdır. Ama burada, onun yanında hakkıyla kalıp kalmayacağını seçmek senin elinde. Heybetine bakma. Yüreği yaralı. Sakın o yüreği sen de kırma."

Cevap veremedim. Söylediği her kelime net ve etkisi ağırdı. Kimsenin elinden tutmayışı da, bu kapıya getirdiği ilk kişinin ben oluşu da, yüreğinin yaralı oluşu da. Belki de birini çok sevmiş ve kaybetmişti. Çözemiyordum. Gözlerindeki ve ruhundaki hüznüne ne zaman değsem bakışlarını

kaçırıyordu ama ninesi de aynı şeyi söylüyordu. Cevap vermemi beklemedi. Tası alıp oturduğu sandalyeden kalktı.

"Sabah namazı ile kalkacağız." diye aynı tersliğine döndü. "Yat, dinlen. İstanbul adetlerini de burada arama. Ben ne dersem o." Ağır adımlarla kapıya yöneldi. Yeniden değneğini uzanıp aldı. Odadan çıkıp kapıyı kapattığında beş dakika arkasından baktım.

Hayatımın neresinden tutarsam elimde kalırken, bana kaldı diye şükrettiğim, beni ayakta tutan tek detay oydu: Timur. Kalbini kırmam demek, kendi kalbimi tuzla buz etmem demekti. Tek bir canım kaldığını hissediyordum. Kalbim bir yıkımdan daha sağ çıkamazdı. Hele de her köşesine bu denli yayılmışken. Oysa onu hangi ara içime bu kadar işlediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Belki o patlamadan sonra sesiyle ayakta dururken, belki de onu o kafesin içinde ilk gördüğüm anda.

Yorgundum. Yaram sızlıyor, belim ağrıyordu ama poşetteki ilaçları içmedim. Uyku yapıyor, hislerimi uyuşturuyorlardı. Hissizlik değil, acı beni kendime getirecek olan şeydi. Tanıyordum benliğimi. Ne kadar darbe alırsam o kadar hayatta inatlaşırdım. Ne kadar canım acırsa o kadar o yaranın üzerine basmaya çalışırdım. Son birkaç gündür bu histen eser yoktu. Yine bunu kuşanmalıydım. *Benim için yaşa* demişti.

Bütün kemiklerim kırıldığında Biricik için ayağa kalkmıştım. Bütün ruhum kırıldığında ise onun için ayağa kalkmalıydım. Kendi benliğime işlediğim değersizlik öyle fazlaydı ki; kendim için ayağa kalkmayı kendime değer görmüyordum. Ahuzar kimdi ki? Hiç. Ama Biricik'in ablasıydı. Timur'un ise Ahu'su. Yanlıştı bu düşünce. Hataydı. Sağlıklı değildi ama insan bazen yıkılmak için bir dağ aradığı gibi ayağa kalkmak

için de bir güç arıyordu. Herkese diken olan ben sevdiklerime tutunarak bu hayata direnirdim. Bilmezlerdi.

Yataktan kalktım. Yeniden poşetleri kurcaladım. İki takım pijama almıştı. Siyah olanı aldım. Altı şort, üstü askılıydı. Benlikti. Yine nokta atışı yapmıştı ama ninesi görürse ne tepki verir emin olmak zordu. Aldığı şeyleri dolaba yerleştirdim. Çiçekli lastikleri ise masanın üzerine bıraktım. Tatlıydılar. Ellerim yüzümde gezindi. Kulağımın altına minik bir sivilce çıkmıştı. Böyle de nankördü cilt bakımı. Birkaç gün yapmadım diye yüzümü sivilceler sarmaya başlamıştı. Temennim devamının gelmemesi yönündeydi.

Işığı kapatıp yatağa girdim ama üzerimdeki yorganın içine Akkadın adam öldürüp sarmış olmalıydı. Öyle ağırdı ki; altında hareket etmekte zorluk çekiyordum. Ama uyuyamamın en büyük etkisi fazla karanlık ve dışarıdan gelen yağmurun sesiydi. Şimşek göğü delmek ister gibiydi. Yataktan çıkıp cama baktım. Yağmur ilk defa gördüğüm bir şiddetle yağıyordu. Bardaktan boşanır gibi dedikleri buydu. Bir şimşek daha çaktı. Etraf aydınlandı. Köy aşağıda kalıyordu. Etrafımızdaki dağlarda yanan evlerin ışıkları vardı ama biz karanlıklar içindeydik. Akkadının evinin etrafında tek bir ışık dahi yoktu. Karanlıktan korkmazdım.

Eskiden.

Şu an göğüs kafesimin üzerine oturan bir ağırlık vardı. Bakışlarım karanlığın içinde gezindi. Bir noktaya takıldım. Kenan Kralşan'ın laneti sırtımdaydı. Her an bir yerden çıkacak korkusu ise haddinden fazla yüreğimi yokluyordu. O karanlıktan korkardı. Ama beni en çok karanlığa hapsederdi. Gözlerimi kapatıp karanlığa direnmeye çalışırdım. Sebep olduğu hiçbir karanlık aydınlıkla sonuçlanmamıştı. Patika yolda, karanlığın içinde bir şeylerin hareket etmeye başladığını gördüğümde ürpertim büyüdü. Camın önünden

bir adım geriledim. Onun gözleri de böyle zifiriydi. Hiçbir zaman kendisinden korkmamıştım ama bana yaptığı şeyi öğrendiğimden beri hazmedemiyordum.

Kötülüğü ve karanlığı sınır tanımıyordu. Ve burayı bulursa tek beni değil, herkesi yok ederdi.

Nefesim dudaklarımdan acele ile dökülürken bir adım daha geriledim camın önünden. Önceden ona dair içimde bir direnme gücü vardı ama artık ihtimallere dahi tahammülüm yoktu. Göğüs kafesim hızla inip kalkarken aklıma gelen ilk şey salondaki tüfeği alıp dışarı koşmak oldu ama aniden karanlık ay ışığı ile aydınlandı. Bu bir köpekti. Havlayarak aşağıya koştu.

Oysa az önce daha uzun boylu olduğuna emindim ama görünürde başka hiçbir şey yoktu. Tuttuğum nefesi zorlukla bıraktım. Cama daha fazla bakamadım. Karanlığa baktıkça bir şeyler buluyor gibiydim. Zihnim karmakarışıktı.

Gerileyen adımlarım bu defa yatağa ilerlemedi. Sessizce odanın kapısını açıp dışarı süzüldüm. Salonda karanlıktı. Korkmuyordum ama huzursuzluk hissi bir kere kendini belli etmişti. Kolay kolay geçmezdi. Geçebileceği ise tek bir yer vardı. Bakışlarım yanımdaki odaya değdi. Kapısı hafifçe açıktı. Parmak ucunda yürüyüp göz ucuyla içeri baktım. Odanın detaylarını seçmek zordu. Ama camın önündeki yatakta yatan Akkadın'dı. Ay ışığının aydınlattığı kadar görebiliyordum. Normalde başında tülbent yoktu ama uyurken başına bir tülbent dolamıştı ve horluyordu.

Diğer kapıya ilerledim. Burada olmalıydı. Bastığım noktada tahta gıcırdayınca durup yüzümü ekşittim. Birkaç saniye kıpırdamadım. Timur'un kapısına geldiğimde çok ses çıkarmamaya çalışarak üç kere tıkladım. Ben bile duymamıştım. Onun duyması mucize olurdu. Akkadın'dan

bir homurtu daha yükseldi. Ben ise hızla kapıyı açıp odadan içeri süzüldüm. Burası da karanlıktı ama Timur'u bulmak zor olmamıştı. Köşedeki tek kişilik yataktaydı. Uyumamıştı. Başı yastıkta değildi. Sırtı yatak başlığına yaslıyken başını geri atmıştı.

Ben içeri girdiğimde başını dikleştirdi. Gözlerinde ay ışığı parlıyordu. Şaşırmamıştı gelişime. Her zamanki ifadesizliği içindeydi.

"Dışarıda hiç ışık yok." dedim kısık bir sesle. "Karanlıktan korkmam ama..." Duraksadım. Kralşan laneti peşimde diyemedim. "Ayı falan gelir mi buraya?" demeyi tercih ettim.

Bunu beklemiyor olmalıydı. Güldü. Karalığın içinde iki yana kıvrılan dudaklarını seçmiştim. Yatakta duvar kenarına doğru çekildi ama yapılı bir adamdı. Sadece birkaç milim oynayabilmişti. Sessiz bir cümlesi vardı. *Yanıma gel...*

Gittim. Bu tek kişilik yatak ona küçüktü. Bana verdikleri odadaki yatak daha genişken o neden bunda yatıyordu anlam veremedim. Odasını da incelemek istedim ama karanlıktı. Yapamadım. Sadece minik adımlarla ona ilerledim.

"Yarın Biricik'i arayabilir miyiz?" Bu konuda zorlayamıyordum. Tehlikeli olduğunun farkındaydım ama sesini duymaya ihtiyacım vardı.

"Duruma göre, bakarız." dedi.

Ona yaklaştığımda bakışları üzerimdeki pijama da gezindi. Tek kaşı havalandı. "Bunu ben mi almışım?"

Gülümsedim. "Dediğim gibi. Seçimlerin harika ötesi."

Yanına kıvrıldım. Tam sığamadım. Yatak cidden küçüktü. Aniden kendini ileri itip başını benimle aynı anda yastığa bıraktı. Yan döndü. Sırtı duvara geldi. Bu şekilde ben daha rahattım ama ondan şüpheliydim. Lakin o umursuyor gibi değildi. Ben de rahat konumu bulmak adına ona doğru döndüm. Başını biraz daha aşağıya çekerken eli belime dolanmıştı. Sonra ise baldırıma. En son çıplak bacağımı kavradı. Otelde yaptığı şeyin aynısını yaptı. Bir bacağımı kendi bacaklarının üzerine attı.

"Güzel almışım." dedi. Gözleri gözlerimde yüzü birkaç milim ötemdeydi. Aynı yastığı paylaştığımız ilk andı. O bilmedi. Ama ben bu detayı da zihnime kazıdım. "Ama nene görmesin. Ağzıma sıçar."

Güldüm. "Sövme."

Sövmemek için sessiz kaldı. Bakışları birkaç saniye yüzümde oyalandı. "Nenem ters bir şey dedi mi?"

Başımı iki yana salladım. "Demedi. Ama deseydi de bir şey diyemezdim." Göğsüne sakladığım parmaklarım çenesine uzandı. Parmak uçlarımla çenesinde oyalandım. "Sinirli, ters bir kadın ama seni çok seviyor. Elinde büyümüşsün sanırım. Korumaya çalışıyor, anlıyorum."

"Beni korumak istiyorsa önce seni koruması gerektiğini bilir."

Birkaç saniye cevap veremedim. *Onu tanırım. O yüzden bu kapıyı sana açtım* demişti. Biliyordu Akkadın torununu. Gözlerine bakmayı tercih ettim. Ne zaman böyle yapsa öpesim geliyordu ama bu defa yuttum. Bir şimşek daha çaktı. Ona daha da sokuldum. Garipti. Yadırgamam gerekiyordu ama hiçbir yakınlığını garipsemiyordum. Hep bu gövdede yaşamışım gibiydi her şey.

"Okumuş bir kadın mı? Diğerlerinden farklı duruyor."

"Emekli öğretmen." dedi.

Tahmin etmesi zor değildi. Asil ve çevredeki herkesten farklı duruyordu. "Zehiroğlu ne demek? Neden herkes sana öyle diyor?"

"Boş ver." demeyi tercih etti. Yine üşengeçlik içindeydi.

Lafımı esirgemedim. "Herkese *karım* diye tanıttığın kadın, hakkında hiçbir şey bilmiyor, farkında mısın?"

Çıplak bacağımdaki eli belime ilerledi. Yine aynı şeyi yaptı. İnce kumaşın altına sızıp sırtımdaki dövmenin üzerine avuç içini yasladı. Büyüktü elleri. Tüm ölümü kapatmaya yetmedi ama ağırlığını hafifletti. "Herkesin bildiğinden daha fazlasını biliyorsun zaten."

"Hayır, bilmiyorum." dedim. "Timur'u anlat."

Sessizce baktı. Gözlerine ay vuruyor, keskin kahvelerin içinde görmediğim yeni tonları aydınlatıyordu. Bir duygu vardı en derinlerde. Biraz daha zorlarsam belki çıkardı.

"Sadece asker olduğunu biliyorum." dedim. "Rütben ne bilmem, özel kuvvetlerde misin yoksa başka bir birimde mi bilmem. Ne yemek seversin bilmem, neden nefret edersin bilmem, bir şeye alerjin var mı bilmem."

Çayı demli içtiğini bilirdim, hastalanınca yanaklarının kızardığını, üşengeç olduğunu, memleketini ve anne adını. Şimdi de ninesini. Oysa o benim ayakkabı numarama kadar biliyordu. Artık inkar edemezdim ki hiçbir zaman etmemiştim. Ben ona âşıktım. Hem de delicesine. Ne zaman bu hâle geldiğimi bilmeden bu hale gelmiştim hem de. Her şeyini bilmek arzusu devasaydı.

Elime geldiğinde yaralı bir aslandı demişti ninesi. Neden? Nineden önce neredeydi? Annesi neden ölmüştü mesela. Babasının adını bile söylememişti. Âdem kimdi? Sorular artıyordu.

Yine sessiz kaldı. Öylece bakıyordu gözlerime ama sırtımdaki eli durmuyordu. Parmak uçları dövmenin üzerinde geziniyordu. Silip atmak istiyordum onu ama o en çok onu seviyor gibiydi. Yapmamalıydı bunu bana. O ölümü sevmemeliydi.

"Dur tahmin edeyim. Kendini anlatmaktan nefret edersin değil mi?" diyerek gözlerinden geçen sessiz cümleyi tahmin ettim. Parmaklarım yeniden çenesindeki çukuru buldu. "Kendine dair nefret ettiğin ne varsa ilk onları anlat o zaman Timur." diye mırıldandım. "Seni sevmeye oralardan başlarım."

Böyleydi Ahuzar. Saklıydı sevgisi ama sunduğu kişiye bütün benliği ile sunardı. Dikenleri vardı ama başını okşarsanız kırmızı güller açardı. Solacaksa önce kendi dallarını dökerdi. Ahu ise bütün bunları sadece bu adama sunandı.

Yine cevap vermedi. Ama öyle bir baktı ki; bu bakışı da ilkti. Dikkatle, derin derin... Konuşmuyordu ama bir sessizlik ancak bu kadar sesli olabilirdi. Bir sürü cümle söylese şu bakış kadar etki etmezdi. Kalbimin orta yerine vurulan bir yumruk etkisiydi. Bana kimse böyle bakmamıştı çünkü. Bir tebessüm belirdi dudaklarında. Büyük değil, küçüktü. Ama oradaydı. Yine sessiz kaldı. Anlatmadı kendini. Onun yerine yastıkta daha da aşağıya kaydı. Başını her zamanki gibi boynumdaki yaraya sakladı.

Belimdeki kolu daha da kendine çekti. Yine varlığını belli etmiyordu. İri ama sessizdi. Elim aramızdan sıyrılıp boynuna dolandı. Ensesinde duraksadı. Yıllarca kuş uykusunda

uyumama, dalmakta zorluk çekmeme rağmen burada her şey yerli yerindeydi. Eksik parça bu gibiydi. Varlığı.

"Bir ablam vardı." dedi başı boynumdayken, boğuk çıkan bir sesle. Duraksadı. "Güldeste."

Ensesindeki kısa saçları üzerinde gidip gelen parmaklarım duraksadı. Söylediği bir şeyi anımsadım. *Tek çocuk musun*diye sormuştum. *Eskiden değildim, artık öyleyim* demişti. Sessiz kaldım. O da gerisini getirmedi. Zorlamadım. Duvarları arkasına bu kadar geçmek bile mucizeydi. Anlatamıyordu işte derdini. Böyle bir adamdı. Bir şekilde kabullenmem lazımdı. Yavaş yavaş döküyordu içindeki taşları. Çok kelimesi olmadığından değildi bu. Anlatacak kelime bulamıyor gibiydi. Bu ismi de aklıma kazıdım.

Annesi Şehrazat, ablası Güldeste...

Sıcaklığı ve ağrıyan belimi ovuşturan eli ile gözlerim ağır ağır kapandı. Yıllarca her gece ve sabah ağrıyan platinlerimin asıl ihtiyacı olan da bu dokunuşlar olmalıydı. Hafifliyordu sızı. "Burada uyursam ninen bizi gebertir."

"Uyu. Odana götürürüm." diye homurdandı. Sesi uykulu geliyordu. Bir şimşek daha çaktı. Yağmur şiddetini artırdı. Camlara art arda vurdu. Uykunun içine çektiği karanlık o varken güvenliydi. Alışıyordum buraya. Bu bir felaket miydi bilmiyorum ama tek uyumak istemiyordum. Onunla uyumak istiyordum. Güven veren tek şey oydu.

"Bu saatlerde radyo programım olurdu." dedim. "Bunu diyeceğimi hiç tahmin etmezdim ama şimdiden özledim..." Ortalıkta olmadığım için beni işten atmaları muhtemeldi. Hayatımın bir kırılma noktasında en sevdiğim kameram, şimdi ise sevmediğimi düşündüğüm ama aslında sevdiğim radyom elimden alınmıştı.

"İbrahim lavuğu çok konuşuyordu. Siktir et radyoyu." diye homurdandı boynumdan.

Kıkırdadım. "Neden her akşam dinliyordun o zaman?"

"Sen vardın."

Yine içim ısındı. Ama laf sokmadan duramadım. "*Gözlerini bana değdirme* deyip radyo programımı kaçırmaman muazzam bir istikrar Tulpar. Tebrikler."

"Başıma geleceği bildiğim için *bakma* dedim." dedi boğuk sesi. Eli belim üzerinde gezinmeye devam ediyordu.

"Ne gelmiş başına?"

Sessiz kaldı ama elleri ve dokunuşları *sen* diyordu. *Sen geldin başıma Ahu...*

"Normalde radyo dinler miydin?"

Cevap netti. "Ben kimseyi dinlemem."

Güldüm. Haklıydı. Ben de kendimi dinletene kadar kırk takla atmıştım. Kırılması zor bir inadı vardı.

"Keşke ben muhabirken tanışsaydık." diyen sesim kısıktı. "O Ahuzar daha hayat doluydu." *Belki o zaman daha umutlu bir hikayemiz olurdu* diyemedim. Yuttum. Bakışlarım karanlığın içinde ayın aydınlattığı tavandaydı. Elim ise hâlâ ensesinde. Minik hareketler ile okşuyordum. "Patlamadan bu kadar korkmasaydım kameram hâlâ benimle olurdu. Önceden her şeyin fotoğrafını çekerdim biliyor musun Timur? Evler, hayvanlar, insanlar, her şey. Hafızam kötü. Çoğu şeyi hemen unuturum. Yapacağım şeyleri bile unutmayayım diye elime yazardım. O yüzden her şeyi bir fotoğraf karesinde saklar,

hafızama işlemeye çalışırdım." Gülümsedim kendi kendime. "En son çektiğim şey sensin. Yüzün yok ama sensin, bil-"

Gerisini getiremedim. Boynuma nefesi vurdu. Genizden minik bir hırıltı çıkardı. Belimdeki kolunun ağırlaştığını hissettim. Başı boynuma daha da sokuldu. Uykuya geçene kadar sessizdi. Ağırlığı asla üzerime vermiyordu. Ama şu an uyumuştu.

"Uyudun mu?" dedim şaşkın şaşkın.

Ses gelmedi.

Radyoyu da bu kafayla dinlediyse çok da dinlediği söylenemezdi. Ses etmedim. Bir şimşek daha çaktı. Yağmur damlaları camı kırmak istiyor gibiydi. Ona sokuldum. Gözlerimi kapattım. Bülbül de ben oldum o an gül de. En çok ona yandım. Bir tek ona uçtum.

******

Elinde tuttuğu feneri yanındaki Biricik'in açmaya çalıştığı noktaya tutuyordu Cihan. Ama beş dakikadır bunu yaptığı için artık biraz huzursuzdu. Arkasındaki merdiven boşluğuna baktı. "Kızım hadisene!" diye en sonunda çıkıştı. "Elinde

anahtar var kapıyı açamıyorsun. Ben anahtarsız şimdiye üç kere açmıştım."

Neden korktuğunu bilmeden korkuyordu Biricik. Titreyen elleri ile evin kapısını açmak zordu. "Susar mısın?" diye o da kısık sesle çıkıştı. "Açmaya çalışıyorum işte. Zor açılıyor bizim kapı." Yalandı. Gayet kolay açılır kapanırdı. Şu an elleri birbirine girmiş gibiydi. Eline tutulan fenere döndü. "Ne diye tutuyorsun şunu? Işık var zaten."

"Sen bir saattir kapıyı açamayınca ışığa ek destek veriyorum."

Göz devirerek önüne döndü Biricik. "Aman yine ne komiksin."

"İnan bu bir şaka olsun isterdim Biricik." Daha fazla dayanamadı Cihan. "Çekil şuradan." diyerek Biricik'i yana iteledi. Elindeki feneri onun eline tutuşturdu. "Tutturmuşsun bir *ben yaparım ben yaparım*." Homurdanarak kapıyı tek seferde açtı. "Al, bu kadar basit ya."

Biricik bozulmuştu. Ama gururu mühimdi. Çenesini yukarı dikti. "Ben tam açmıştım zaten."

"He he, aynen." diye onayladı Cihan.

Apartman girişinde bir hareketlilik duyduklarında ikisi de hızla içeri girdi. Tulpar abisinden haber gelmemişti ama Biricik'in üzgün bakışlarına daha fazla dayanamamıştı Cihan. Özel birkaç eşya almak istediğini söyleyip duruyordu. Geceyi bekleyip gizlice buraya gelmişlerdi. Biricik alacağını alacaktı ve geri döneceklerdi. Anlaşma bu yöndeydi.

İçeri girip kapıyı kapattıklarında Biricik aniden ışığı açtı. İlk defa ablası yokken bu eve gelmiyordu ama ilk defa bu kadar soğuktu. Saatlerdir içinde sönmeyen ateşin daha da

göğsünü yaktığını hissetti. Özlem artıyordu. Ve hâlâ bir haber yoktu. Dua etmek ve Tulpar denen adama güvenmekten başka bir şey yapamıyordu. Üzerinden günlerdir eksilmeyen hüzün, evin her bir köşesine bakarken yeniden canına battı.

Ama Cihan aniden, "Ne yapıyorsun kızım?" diyerek ışığı kapatınca duygusal düşünceleri ağır bir darbe yedi. Yeniden karanlığa gömüldüler.

Sadece el fenerinin cılız ışığı ile kalmışlarken Cihan'a boş boş baktı Biricik. Tam olarak yanındaydı.

"Çık balkona havai fişek patlat." dedi Cihan. "Işıktan bulamazlarsa oradan bulsunlar." Hayretle baktı. "Sen bu zekayla nasıl kazandın o üniversiteyi?"

Ofladı Biricik. Ama haklıydı. Sessiz kalışı bu yüzdendi. "Kusura bakma, unuttum." diye mırıldandı.

Sesindeki mahcubiyeti fark eden Cihan kızgın ifadesini toparlamaya çalıştı. En azından bugün hiç ağlamamıştı. Bunun için kendini oldukça şanslı hissediyordu. Ama abisinin sözünden çıktığı için bir huzursuzdu. "Tamam, haydi geç ne alacaksan al. Çabuk çabuk gidelim şuradan." dedi kısık bir sesle. "Üç buçuk atıyorum biri gelecek diye."

"Bu kadar korkuyorsan gelmeseydin?"

Omuzları dikleşti Cihan'ın. "Ben mi korkacağım? İmkansız." Omuzları kabardı. "Ben hiçbir şeyden korkmam. Sus da yürü kızım. Salak salak konuşma."

"Sensin salak." dedi Biricik. Elindeki fenerle ilerledi. İlk önce mutfağa yönelmişti. En son ablası *çöpü at* demişti. Atmamıştı. Ev kokmaya başlamıştı. Çöp kokusundan değil pişmanlıktan genzi sızladı. Şu anki yaşanmışlıkları ile ablası

yanında olsa bir dediğini iki yapmayacağına yemin edebilirdi. Mutfağa girdi. Balkon kapısının yanındaki çöpe ilerledi.

"Ne yapıyorsun kızım?" dedi arkasındaki Cihan. Tedirgin bakışları etraftaydı. "*Özel bir şeyler almam lazım* dedin. Özel şey çöp mü?"

Biricik'in duygusallığı yeniden darbe yedi. Elindeki feneri tezgah üzerine bırakıp parmak ucuyla çöp poşetini düğümledi. "Susar mısın?" dedi. "Ev kokmuş. Ablan gelince böyle mi görsün? Mahveder beni çöpleri atmadım diye." İçindeki umudu bu düşüncelere tutunarak diri tutuyordu. *Ablam gelince, ablam dönünce...*

"Ben alırım onu. Sen git alacak-" diyecek oldu Cihan ama aniden kapı arkasındanki bir şey ensesine değip huylandırınca korkuya kapıldı. Karanlıktı. Arkasını döndüğünde kapıya asılı bir beden var sandı. "Ebenin amı!" diye korku ile irkilerek geriledi. Elini hızla atan kalbinin üzerine atıp kapıdan uzaklaştı. "O ne lan?"

Günler sonra Biricik'in dudaklarında beliren bir tebessüm vardı. Cihan bunu onda ilk defa görüyordu. "Aynen." dedi Biricik alaylı bir tonla. "Hiçbir şeyden korkmuyorsun, belli."

Çöp poşetini mutfak kapısının önüne bırakırken elindeki feneri alttan yüzüne tuttu Biricik. "Bö!" dedi eğlenen bir ses ve ifade ile. "Sen şimdi bundan da korkarsın."

Cihan'ın korku dolu ifadesi sekteye uğradı. Biricik az önce ensesine dokunan şeyin tam önünde duruyordu. Ne olduğunu hâlâ anlamamıştı ama asılan bir ceset olmadığı netti. Dilini üst damağına geçirip karşısındaki kıza uyuz olduğunu belirtti. "Abart, abart. Biraz daha abart." dedi ters ters.

Yüzündeki feneri çekip kıkırdayarak gerilemişti Biricik. Cihan'ın bakışları ise gülüşünde kalmıştı. Güzeldi ama gülünce daha da güzeldi. Bu kadar güzel gülerken gülmemesi haksızlık gibiydi. Belki de normal hayatında çok sık gülen biriydi. Bilemiyordu Cihan. Onu ne zaman görse bir travmanın eşiğinde oluyor, ya ağlıyor ya bağırıyor ya da kafasına ayakkabı fırlatıyordu. Aklına düşen düşünce ile sendeledi.

Biricik gözden kaybolduğunda, "Dur, tek ilerleme. Korkarsın." diyerek peşine takıldı. Kapının önüne gelmişti. Durup ensesine değen şeye dikkatle baktı. Bu içine poşet sıkıştırılan saçma bir şeydi. Bu anlamsız nesneye minik bir şamar atıp ilerlemeye devam etti. "Bu salak şeyi bu kapıya asmak senin fikrin miydi yoksa Ahuzar ablanın mı? Bence kesinlikle senin."

Işığı ileride kalan odalardan birinde görünce o yöne ilerledi. Feneri yatağın üzerine bırakmıştı Biricik. Kucağına yatağındaki peluş oyuncaklardan birini almış öylece dikiliyordu. Ablasının aldığı bir ayıcıktı. Diğer her şey pembeyken bir bu ayıcık koyu bir kahverengiydi. Bakışları yeniden dalgalandı.

Ama kapıda beliren Cihan bu anıda bölmüştü. "Sakın bana peluş ayını almaya geldik deme! Kendimi boğarım."

Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi Biricik. Ve en sonunda patladı. "Yeter artık, geri zekalı!" derken elindeki ayıcığı değil yatağın üzerinden aldı pembe bir tavşanı Cihan'a savurdu.

Gelen tavşanı anında yakaladı Cihan. Bu defa gülen oydu. "Oyuncaklarla mı uyuyorsun sen hâlâ kız? Agucuk gugucuk." Tavşana da sırıttı. "O kadar ağlamandan anlamalıydım." Bu defe kafasına fırlatılan peluş oyuncağa karşı hazırlıksızdı. O

tavşana bakarken Biricik aniden bir tane daha fırlatmıştı. Kafasına denk gelince bocaladı. Bakışları Biricik'e dönmeden hemen önce elindeki tavşanı karşısındaki kıza savurdu. "Oyun mu oynamaya geldik kızım! Çabuk al ne alacaksan!"

Ona fırlatılan tavşanı yakaladı Biricik. "O zaman kapa çeneni!" Ters bir bakışla bakarken tavşanı yatağın üzerine savurdu.

Cihan az önce kafasına fırlatılan şeyi yerden aldı. Bu bir kaplumbağaydı. Tatlıydı. Kocaman gözleri vardı. Biricik dolaptan minik bir bavul çıkarmış, içine ilk olarak ablasının aldığı peluş ayıcığı atmıştı. O bavulunu hazırlarken Cihan'ın bakışları odada gezindi. Pembe kusabilirdi.

"Pembe dile gelse seni mahkemeye verir Biricik."

Bir pantolonu daha bavula attı Biricik. "Senin barakandan iyi. Emin ol."

"O baraka bizim hayatımızı kurtarıyor. Biraz kıymet bilir misin?"

"Deniyorum ama zor. Dün gece fare sesleri geliyordu."

"Ağlayacağına yatıp uyusan duymazdın."

Göz devirdi Biricik. Kıyafetlerin ve gerekli eşyalarının sığması için ayıcığı çıkarması gerekiyordu. Çıkardı ama bırakmadı. Bir eline bavulunu aldı, diğer kolunun altına ayıcığını sıkıştırdı. On dokuz yaşındaydı ama hep küçük kalacağını sanırdı. Bu odadan çıktığı an daha da büyüyecekti. Bunu biliyor, güçlü olmak için kendini zorluyordu. Cihan geriledi. O ise tam kapının önüne geldiğinde durdu. Bakışları yeniden odasına döndü. Ablası ilk maaşı ile almıştı bu odayı. Sonra aylarca taklitlerini ödediği için yakınmıştı.

O zamanlar oflayıp *başıma kakacaksan almasaydın abla* derdi Biricik. Ablası başına minik bir şamar attığında da bozulurdu. *Kıymetimi bil,* derdi Ahuzar.

O zaman da biliyordu kıymetini. Ama artık her duygusu daha fazlaydı. Ağlamamak için dişlerini sıktı. *Ablan gibi dur* diye defalarca kendine tekrar etti. Hastanede acılar içinde yattığı günlerde dahi onu bir kere ağlarken görmemişti. Aksine, Biricik'in yaşlarını silen hep oydu. Omuzlarını dikleştirip ablasının yetiştirdiği bir kız gibi çıktı odasından. Yanda kalan ablasının odasına ilerledi.

"Kız nereye?" dedi Cihan.

Umursamadan odaya girdi. Kapıyı açtığında ablasının kokusu yüzüne vurdu. Burnunun direği yandı. Ama bunu da yuttu. Yatağının üzerinde en son giydiği krem tişört vardı. Katlanmıştı. Hızla onu aldı. Burnuna götürdü. Hâlâ ablası gibi kokuyordu. Burnu daha da sızladı. Dudakları titredi ama boğazını yakarak bu ateşi de yuttu.

"Yemin ederim bayılacağım şuraya. Hadis-" diyecek oldu Cihan.

Gerisini getiremedi. Kapının kilit kısmının zorlandığını belirten bir ses aralarına kuruldu. Biricik bakışlarını Cihan'a çevirdi. Boğazındaki yumruya korku ağır bir yumruk indirdi. Cihan'ın bakışları ise kapıya dönmüştü. Ses arttı. Biri kapıyı açmaya çalışıyordu.

İleri atıldı Cihan. Biricik'in elindeki feneri alıp kapattı. "Yatağın altına gir." diyerek kolundan çekiştirdi. "Çabuk!"

Elindeki bavulu alıp yanındaki dolabı açtı Cihan. Bavulu içine attı. Dolaptaki kıyafetleri çekip odanın ortasına attı. Dolabın içinde kalan bavulun üstüne birkaç parça kıyafet atıp kapattı. Hızla geri dönüp Biricik'i kolundan kavradı.

Korkusu hacminden fazlaydı. Cihan'ın çekiştirmesine uyup yere yattı. Geri geri sürünerek yatağın altına saklandı. "Sen!" dedi kısık sesli bir panikle. "Gel buraya!"

Gelmedi Cihan. Yere eğilip bulanık mavileri Biricik'e odakladı. "Güvenli olduğuna emin olana kadar sakın çıkma." derken sesi az önce poşetlikten korkan çocuk değildi. Sert ve keskindi.

"Cihan dur. Dur!" diyecek oldu Biricik ama Cihan çoktan önünden ayaklanmıştı. Kapıya doğru ilerleyen ayaklarını gördü. Sonra ise kapının kapandığını. Aynı saniyelerde dış kapının açılma sesi geldi. Elinde kalan ayıcığı ve ablasının tişörtünü dudaklarına bastırdı. Her zerresi titriyordu. Tek bir ses çıkarmamak için nefesini bile korku ile aldı. Dışarının ışığı açılmamıştı. Sadece bir fenerin ışığı kapı altından belli belirsiz görünüyordu. Adım sesleri duydu. Titreyişi arttı.

Abla diye ağlamak istedi ama yuttu. Dudaklarını ayıcığa daha da bastırdı. Burası ablasının odasıydı. Burnunda kokusu, elinde onun aldığı bir hediye vardı. Deli gibi korkuyor ve titriyordu ama elinde kalanlara sığındı. Yan odanın kapısının açıldığını duydu. Korku ile inlediğinde tişörtü dudaklarına daha çok bastırdı. Ayak sesleri yaklaştıkça yaklaştı. Ve aniden odanın kapısı açıldı.

Biricik'in titreyişi arttı. Siyah, parlak bir ayakkabı gördü. Elinde tuttuğu beyaz ışık odayı aydınlatmaya yetmemişti. Ayakkabı ilerledi. Tam önüne geldiğinde durdu. Titreyişine engel olmak için dişlerini sıktı. Burnunu ablasının kokusuna daha da gömdü. Nefes dahi almadı. Parmaklarını ayıcığa geçirdi. Var gücüyle sıktı. Siyah ayakkabılar birkaç saniye sonra yana doğru ilerledi. Dolabın açılıp kapandığını duydu Biricik. Birkaç saniye sonra adımlar yeniden önündeydi.

Bakışları titredi. Korku ile inleyecekken dişlerini dudağına geçirip yuttu. Buraya bakmamasını dilemekten başka bir şey yapamıyordu. Adım ilerlemedi. Tam önünde durmaya devam etti. Siyah bir takım elbise giymiş olmalıydı. Siyah kumaş pantolonun paçalarını görüyordu.

Ve aniden dışarıdan bir şeyin kırılma sesi yükseldi. Adımlar bir iki saniye duraksamış aniden geri dönmüştü. Hızlı adımlarla dışarıya yöneldi. Evin içinde koştuğunu duydu Biricik. Bazı şeyler duydu ama ne olduğunu ayıramayacak durumdaydı. İki ayrı kişi koşuyordu sanki. Kısa bir andı. Bir kapı açılıp kapandı sanki. Aniden sesler sustu. Adım sesini duydu. Ardından bir telefonun çaldı.

"Buyurun efendim." demişti yabancı bir erkek sesi. Siyah ayakkabılı adamın sesi bu olmalıydı.

Açık kapıdan salon az çok görünüyordu. Bacaklarını gördü Biricik. Koltuğun arkasında dikiliyordu.

"Kimse yok." dedi ses. "Kız burada değil. Ama eve hırsız girmiş sanırım. Balkon kapısı açıktı. Ev biraz dağılmış." Dinledi. "Anladım Kenan Bey, peki." dedi. Gerisi gelmedi. Aramayı kapatmış olmalıydı. Kenan adını duyduğunda gözlerini usulca kapattı Biricik. Gözünden akan yaş bu defa korkudandı. Ablasının tişörtüne ve kokusuna karıştı.

Irmak düştü o an aklına. Sık sık *abim beni sever* derdi. Temennisi bunun gerçek olmasıydı. O şeytanın elinde kalmasını istemiyordu. Kardeşiydi. Kabul etmesi ağır bir gerçekti ama değiştiremezdi. Kıyamıyordu. Şu an onu yakalasa başına geleceği de tahmin ediyor, ablasının yıllarca nasıl bu korku ile nasıl yaşadığına hayret ediyordu. Ama en baskın duygusu üzüntüydü. Oysa bunca yıl derslerine bu kadar çalışmasının sebebi buydu: Ablasının sırtına yük olmamak, büyüyüp ablasına bakmak.

Şimdi üçü de ayrı bir köşedeydi. O da, ablası da, Irmak da. Hayat üç kız kardeşe de çok farklı yollar çizmişti.

Adımlar uzaklaştı. Dış kapının kapanma sesini duydu Biricik ama korku öyle baskındı ki; uyuşmuş gibiydi. Kıpırdayamadı. Öylece kaldı. Ellerini ve dişlerini ne denli sıktığının farkında değildi. Derin bir sessizlik belirdi evde. Bu sessizlik içinde ne kadar geçtiğini bilmediği süre kıpırdamadan kaldı. Çıkamadı dışarı. Cesaret edemedi. Çıkan sesler belki de Cihan'dan gelmişti. Ona bir şey yapmıştı. Deli gibi korktu ama cesaretini toplayamadı. Adamın kapıyı açıp yeniden içeri girip girmeyeceğine emin olamıyordu.

Beş dakika bekledi. Onun için beş saatti. Aniden yüzüne vuran bir ışıkla irkildi. Çığlık atmamak için tişörtü dişledi. Ama ışığın ardında ona bakan gözleri gördüğünde verdiği nefes ömründe ilk defa bu kadar hayat doluydu. Cihan, dağınık saçları ve mavi gözleri ile ona bakıyordu. Bir elinde ışık varken diğer elini Biricik'e uzattı.

"Geldim, gel." dedi sadece. Koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. "Güvendeyiz."

Titreyen elini ona doğru uzattı Biricik. Sıkıca kavradı. Bu noktada dakikalardır tuttuğu bütün duygular üzerine yığıldı. Altında kaldı, kalkamadı. Gözyaşları gözlerinden hızla boşalırken dışarı çıktığı an kollarını sıkıca Cihan'ın boynuna doladı.

"Sana bir şey yaptı sandım." diye soludu. "Özür dilerim, benim yüzümden sana bir şey oldu sandım. Sen de gittin sandım. Özür dilerim. Özür dilerim."

Duraksadı Cihan. Bunu beklemiyordu. Odadan çıkmadığını anladığında mutfakta biraz karışıklık çıkarması gerekmişti. Balkon camını açıp aşağı atlamıştı. Ayağını burkmuştu ama durmamış, koşmuş ve adamın dikkatini dağıtmıştı. En iyi

bildiği şey buydu. Sokaklar hayatta kalmak için her şeyi öğretirdi. Bir kolunu boynuna sıkıca sarılmış kıza doladı. Utanmıştı ama belli etmemeye çalıştı. Minik dokunuşlarla sırtını okşadı. Korkudan titriyordu. Anlıyor, üzülüyor ama elinden bir şey gelmiyordu. Abisini dinlemediği için pişmandı. Hemen buraya gelmemeliydiler. Eğer Biricik'e bir şey olsaydı kendini asla affetmezdi.

"Biraz daha boğazımı sıkarsan senin yüzünden öbür tarafa gideceğim." diye mırıldanarak utancını gizlemeye çalıştı.

Yavaşça çözüldü Biricik'in kolları. Önünde yere oturmuş, elinde ayıcık ve tişört varken içini çekerek ağlayan kıza baktı Cihan. Hâlâ titriyordu. Tatlıydı.

Minik bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Kimmiş korkak Biriciko!" derken elinden tutup yerden kaldırmaya çalıştı. "Az önce mutfak balkonundan bir uçmuşum. Jackie Chan görse alnımdan öperdi. Adamın aklı çıktı be. Batman sandı bence beni. Karanlığın içinde havada süzüldüm ağa!"

Burnunu çekmekle meşguldü Biricik. Gözlerini koluyla sildi. "Öldün sandım salak, sen ne anlatıyorsun?" Art arda çekti içini.

Bu haline de güldü Cihan. "Beni fazla hafife alıyorsun. Çünkü beni tanımaya çalışmak yerine hep ağlıyorsun." Elini bırakıp dolaba ilerledi. Az önce Biricik'in hazırladığı bavulu alıp dolabı kapattı. Acele hareketlerle çıkışa yönelirken Biricik'i de ilerletiyordu. "Çabuk çıkalım şu evden. Bir daha senin aklına uyarsam kendi yüzüme kendim tükürürüm. Yürü."

Topalladığını fark etti Biricik. Yine burnunu çekti. "Ayağın acıyor mu?"

Kapıya gelmişlerdi. Açıp etrafa bakındı Cihan. "Salak salak sorular sorma. Acıyor tabi. Üçüncü kattan aşağıya atladım.

Kırıldıysa o peluş oyuncaklarının hepsini yakarım, söyleyeyim."

Kucağındaki ayıcığa ve tişörte sarılmaya devam etti Biricik. Bir daha burnunu çekti. "Beni yalnız bırakma, yeter." dedi. "Hepsini yak istersen umurumda değil."

Cihan kapıyı çekerken arkasından sıyrılıp merdivenlere ilerlemişti. Omuzları düşüktü. Hâlâ ağlamaya devam ediyordu. Söylenen şeyle bocalamıştı Cihan. Yine utanmak üzereydi. Bu hale gelmesi için sağlam bir korku yiyeceğini bilse daha önce yapar mıydı? Yapmazdı. İçinde bir nokta eziliyordu. Duygusal bakışlarla bakıyordu ama Biricik'in merdivenlere yöneldiğini gördüğünde ağır bir darbe yedi. Kapıyı çekip kolundan kavradı.

"Kızım nereye? Salına salına kapıdan çıkmayı düşünmüyorsun herhalde?"

Duraksadı Biricik. Korkudan dağılmış bir haldeydi. Mantıklı düşünemiyordu. Yine burnunu çekti. "Özür dilerim..." derken merdiven boşluğuna yöneldi. "Düşünemedim."

Bu halini sevmemişti Cihan. Üzüldüğünü hissediyordu. Elinde bavulla peşine takıldı. "Senin bu salaklıkla yalnız yaşaman imkansız zaten. Refakatçın olarak mecbur ablan gelene kadar yanında durmak zorundayım."

Yangın merdivenin kapısını açtı Biricik. Ters bir bakışla bakmıştı. "Sensin salak. Ayrıca refakatçı ne ya? Hasta mıyım ben?"

Öne geçip elindeki feneri merdivenlere doğru açtı Cihan. "Delisin."

Yüzü düştü Biricik'in. Önden giden Cihan'ın sırtına minik bir şamar attı. "Def ol git şuradan."

Gülmüştü Cihan. "Az önce öyle demiyordun ama." Sesini inceltti. "*Sakın beni yalnız bırakma Cihan. Sensiz yaşayamam Cihan. Elimi sakın bırakma Cihan*."

Çıkışa yaklaşmışlardı. Biricik'in yaşlı gözleri kocaman oldu. "Ben öyle bir şey demedim! Sadece..." Gerisini getiremedi.

"Yav he he." dedi Cihan. "Çevir kazı yanmasın. Ama merak etme. Dövüşmeyi abimden öğrendim. Tek yumrukla adamın leşini yere sererim." Bu noktada yangın merdiveninin sonuna gelmişlerdi. Merdivenin ucu tam yerde değildi. Boşlukta kalıyordu. Anahtarı yoktu. Gelirken Cihan'ın sokak meziyetleri ile kilidi kırıp içeri girmişlerdi. İlk Cihan aşağıya atladı. Ama ayağının altındaki kediyi görmemişti. "Yani merak etme. Cihan seni asla yalnız bıra-" diyecek oldu ama gerisi gelmedi.

Bilmeden ayağının değdiği kedi bağırarak kaçtı. Ona eş değer olarak Cihan da bağırdı. Bacakları arasında gezinen kedi ile irkildi. Birkaç saniye için eli ayağı titredi. Kedi bağırmaya devam ederek karanlık sokakta koşarken Cihan'ın eli yüreğindeydi.

"Aynen." dedi son merdivendeki Biricik. "Tek yumrukta adamın leşini yere sererسin, eminim. Şu an ikna oldum." Dudaklarında yarım bir gülüş vardı. Aşağıya atlayıp Cihan'ın yanına dikildi. Ağlamıştı. Korkmuştu. Burnu ve gözleri kırmızı, çilleri belirgindi. Dudaklarında minik bir gülüş, kucağında sıkıca tuttuğu bir ayı ve abla kokusu vardı. Yavaşça karanlık sokakta ilerledi. Yol uzun ve karanlıktı. Ama sokağın en ucunda yanan tek bir ışık vardı.

"Aniden olan şeylerden korkarım." diye arkasından açıkladı Cihan. "Bunlar karşıma aniden çıktığı için böyle. Yoksa tabi ki bir yumrukta sererim adamı yere. Ayrıca az önce sizin balkondan atlarken çöplerinizi de attım. Teşekkür et!"

Biricik'in durmadan ilerlediğini fark ettiğinde bavulu alıp peşine takıldı. "Kızım bir bekle! Senin yüzünden topal kaldık burada sen bastın gaza gidiyorsun."

Bekledi Biricik. Cihan yanına geldiğinde yine kendini anlatıyordu. Ani şeylerden korktuğunu yoksa bunların onun için hiçbir şey olduğunu anlatışını, abisinden aldığı özel dövüş derslerini, yumruklarının gücünden ve pazılarının büyüklüğünden bahsedişini dinledi. Korkuyordu ama artık dudaklarında minik bir tebessüm vardı. Bir yaş daha büyümüştü. Yine kimse bilmemişti.

******

Parmakları arasındaki eski Roma parayı hızla çevirmeye devam etti Kenan. Bakışları arabanın siyah camlarındayken içinde beliren hiçbir duygu yoktu. Yok etmek istiyordu. Sadece yok etmek. Yakıp yıkmak. Şayet ölecekse; başka hiçbir gözü açık bırakmamak arzusu ile kavruluyordu. Güç onun olamadıysa hiç kimsenin olamazdı. Ama köşeye sıkışmıştı.

Verilen süre dolmuştu. Saklanmaktan başka bir şey yapamıyordu ama onu arayan tek kişi kurul değildi. Diğer kurul üyeleri de peşindeydi. *Eylemler bireysel hatalar bütünseldir* kuralı gereği Kenan gerekli bedeli ödemediği sürece kurul diğer bütün üyeleri de öldürecekti. Lider ihanet ederse herkes ölürdü. Bunu bilen üyeler Kenan'ın peşine

düşmüştü. Dostu Dimitri dahi peşindeydi. Dostluk bitmişti. Artık herkes kendi canını kurtarma derdindeydi.

Ölmeyecekti. Bir yolunu bulacaktı. Beynindeki çarklar durmuyordu. Yeni plan kurup duruyordu ama önce içindeki intikam bir nebze de olsun sönmeliydi. O Kenan Kralşan'dı. Bir araba içinde şehrin tenha sokaklarında saklanmayacak, bir yolunu mutlaka bulacaktı. Elindeki bozuk para aniden durdu. Cebinden telefonunu çıkarıp yeni adamı Tarık'ı aradı. Yan kısmında kalan fotoğraf karesine takıldı bakışları. Uzanıp onu da aldı. Saatlerdir bakmaktan vazgeçemediği bir görseldi. İçindeki intikam ateşini diri tutuyordu.

Ahuzar, Tulpar'a ışıldayan bir tebessümle gülüyordu. Tulpar ise her zamanki gibi donuk değildi. Başka bir derinlik vardı bakışlarında.

Telefon açıldı. "Buyurun efendim." dedi Tarık.

"Buldun mu?" dedi. Deli gibi Biricik'i arıyordu. Ama içerideki adamın dediğine göre kız koruma altında değildi. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Son çare eve baktırmaktı. Ufaklık belki korkup orada ablasını beklerdi.

""Kimse yok." dedi ses Tarık. "Kız burada değil. Ama eve hırsız girmiş sanırım. Balkon kapısı açıktı. Ev biraz dağılmış."

"Üçüncü hedefe git o zaman. Ben biri hallediyorum."

"Emredersiniz Kenan Bey."

"Kimseye görünme."

"Peki."

Aramayı kapattı. Elindeki fotoğrafı ceketinin cebine sokuşturdu. Irmak'ı bulabileceği en güvenli yere saklamıştı

ama kendi için hiçbir yer bulamıyordu. Bütün yeraltı peşindeydi. Ama durmayacaktı. İhanete uğramıştı. Herkes gereken bedeli ödeyecekti. Listesinde Adriel de vardı ama öncelikleri farklıydı. İlk hedef Fiko'ydu. Bulmuştu onu Kenan. Yanındaki koltuk üzerinde duran siyah deri eldivenlerini giydi. Başına siyah bir şapka taktı. Her zamanki takım elbiseleri içinde değildi. Siyah bir tişört ve pantolon tercih etmişti. Bütün dünya peşindeyken dikkat çekemezdi. Arabadan inip sessiz adımlarla ilerledi.

İkincisi hedefi Biricik'ti. Şimdilik beklemedeydi. Üçüncüsü ise Defne. Bunu kimsenin tahmin etmediğine emindi. *Tumturaklı* denen adamı öldürmeyecekti. Yaşamı için mücadele etmeyen, zaten ölmeyi bekleyen bir bunağı öldürmenin anlamı neydi. Mücadele istiyordu. Öldürdüğü her can ona hayatı için yalvarsın istiyordu. Gözlerine bakarak *sizi öldüren ben değilim, Ahuzar* diyecekti. O zaman cebinde o fotoğraftaki gülüş silinecek, öfke yeniden onun olacaktı.

Sokak arasındaki eski apartmandan içeri girdi. Yedinci kata çıktı. Yakup Öz onu saklamak için iyi bir yer seçmişti. Hakkını yiyemezdi. Ama ondan kimse kaçamazdı. Hâlâ onu tam anlamı ile tanımıyorlardı. Şeytanın ayak izi olmazdı. Tıpkı merhametinin olmadığı gibi. Doğru kapı numarasına geldiğinde kapıyı çaldı. Sakindi. Kimse ses vermedi. Bir daha çaldı. Kenara çekilip kapı önünde görünmemeye çalıştı. Bir kere daha çaldığında içeriden yükselen Fiko'nun sesi ile dudaklarına tatmin olmuş bir gülüş yayıldı.

"Kim o?" diyordu.

Sesini kalınlaştırdı Kenan. "Yakup Öz gönderdi."

"Neden aramadı?"

Gülüşü büyüdü Kenan'ın. Bu noktada kapının önüne tamamen çıktı. "Zeki adamsın Fiko." Ucunda susturucu olan

silahla kapı koluna iki el ateş edip dağıttı. "Bu kadar zekiyken böyle bir aptallık yapman o kadar üzücü ki..."

Eski tahta kapının delinen kolunu tutup çekti. Kapı aniden açıldı. Odanın içinde korku ile dikilen Fiko'yu gördü. Adımları geriliyor, gözleri titriyordu. "Patron." dedi kekeleyerek.

Güldü Kenan. Elinde silahı ile ağır ağır ilerledi. "Selam." Göz kırptı. "N'aber Fiko?"

Titreyerek gerilemeye devam etti Fiko. Kenan ise üzerine doğru ilerlemeye. Bakışları minik evde gezindi. "Bana ihanet edip böyle bir yerde yaşamaya razı geldin ha. Ne büyük aptallık."

"Patron, ben..."

Kenan gerisini getirmesine izin vermedi. "Canımı öyle sıktın ki Fiko, başıma öyle büyük bir bela açtın ki; bütün bunları yaptıktan sonra senin nefes alacağına izin vereceğimi düşünmen..." Elindeki silahı kaldırıp zerre düşünmeden ateşledi. Sessiz kurşun Fiko'nun göğüs kafesini deldi. Bedeni aniden yere yığıldı. Etrafında beliren kan gölü kanın en koyu haliydi. "Beni daha da örseledi." diye tamamladı kendini Kenan. "Kaç yıldır yan yanaydın. Patronunu hiç mi tanımadın?"

Fiko kesik kesik nefesler verirken mutfağa ilerledi. Silahı bırakıp köşeden bir bıçak aldı. "Mesela beni tanısaydın seni kolay kolay öldürmeyeceğimi de bilirdin." derken arkasını döndü. Fiko sürünerek kapıya ilerlemeye çalışıyordu. Güldü bu haline. İlerledi. Bıçağı art arda sırtına sapladı. İçindeki öfke kaynıyor ve bir nebze bile olsun azalmıyordu.

Darbeler arttı. Hırsla sapladı. Durmadı. Yavaşlamadı. En sonunda Fiko çırpınmayı bırakıp, onun da kolu yorulduğunda durdu. Tam sırtının ortasında bıraktı son darbeyi. Geri

çekmedi. İçindeki öfke yine de azalmış değildi. Aksine daha da kaynıyordu. Ayaklarının altında, kan gölünün içinde yatan Fiko son nefesini verirken izledi. Hayatta olması başına beladan başka bir iş açmazdı. Daha fazlasını öğrenmek için peşindekilerin onu bulmaya çalışacağına emindi. Çok önceden ölmeliydi Fiko. Yaşaması bir hataydı. Hatalar telafi edilmeliydi.

Fiko'nun kanlar içinde kalan yüzüne ve yaşam ışığının sönmeye yüz tuttuğu gözlerine baktı. "Başımıza ne geldiyse senin şu dilinden geldi, biliyorsun değil mi be Fiko'm." Eldivenli parmak uçları Fiko'nun çenesinde gezindi. "Oysa ben seni köyünden çıkardım. İş verdim. Yanıma aldım. Şimdi ben senin yaşlı anneni de öldürmek zorundayım."

Bunu duyunca Fiko'nun bakışları titremişti. "Madem bedel ödediğimiz kısımdayız; o zaman herkes payına düşen bedeni ödemeli Fiko." dedi duygusuz bir sesle. "Değil mi?"

Son bir nefes aldı Fiko. Verdi. Yerini dolduramadı. Kenan'ın eli ağzına uzandı. Aralayıp dilini kavradı. Bir eli sırtındaki bıçağı söktü ve aniden Fiko'nun yanağına sapladı. Bıçak diline saplandı. Ucu öbür yanağından çıktı. Fiko'nun dili dışarıda kaldı. Son kez acı ile inledi. Damağına kendi kanının tadı değdi. Bu hayatta hatırladığı son şey bir kan tadı oldu.

Yalandan bir üzüntü ile izledi bu görüntüyü Kenan. "Oysa ben seni çok severdim." diye mırıldandı. "Ah ah! Neden hep ihanet edersiniz ki?"

Oysa şeytanın hissettiği tek şey nefretti. Kalan tüm hisler onun gölgesinde şekillenirdi. Fiko'nun son nefesini verdiğinden emin olduğunda yerden ayaklanmış yeniden mutfak tezgahına ilerlemişti. Silahını kavradı. Sakince evden çıkıp uzaklaştı. Köşede bekleyen arabasına binerken bina

önünde duran iki araç olduğunu gördü. Karanlık camın arkasındaki gözleri kısıldı. En önde giden Teoman Doğu'ydu.

O adamı tanıyordu. Yıllardır peşinde olduğunu da biliyordu. Yukarıdaki görüntüyü gördüğünde yüz ifadesini izleyerek zevk almak istiyordu ama zordu. Dudaklarında şeytani bir tebessüm belirdi. Yeri göğü kırk yarıp Kenan'ı arasalar dahi bulamayacaklardı. O kadar kolay yok olmayacaktı. Birinci hedef yok edilmişti. İkinci hedefi aramaya devam edecekti. Şimdi önünde üçüncü hedef olan Defne vardı.

"Devam et." dedi şoföre. Defne'nin adresini verdi. Ellerindeki kanlı eldivenleri çıkarıp yana savurdu. Madem kendi yok olacaktı; o zaman herkesi yok etmeden asla durmayacaktı. Özellikle iki kişiyi. Cebine uzanıp aynı fotoğrafı yeniden çıkardı. Bakışları keskinleşti.

"Tulpar ve Ahuzar." diyen sesi nefret ve öfkeden yanıyordu. "Hele de sen Ahuzar, sevgilim... İsterseniz yeri yarıp yedi kat dibine girin. Bütün dünya peşimde de olsa, sizi bulacağım. Tek başıma öleceğimi hiç sanmıyorum."

20. BÖLÜM

"Bir zincirin iki halkasıyız seninle anlıyor musun?
Aynı kadehte karışmış iki içkiyiz.
İki kelimeyiz seninle birbirini tamamlayan
Her yerde iki olduğumuz için
Bir bütün haline geliyoruz durmadan...
...
Durup durup dudaklarını öpmek geliyor içimden
Saçlarını okşamak geliyor, ellerini tutmak geliyor
Teninin dudaklarımda eridiğini hissediyorum
Boynunun en güzel yerini benden başkası bilemez artık...

****ÜMİT YAŞAR OĞUZCAN***

□❤□□

Yıldırımlar yaratan bir ırkın ahfadıyız,
Tufanları gösteren, tarihlerin yâdıyız,

Kanla, irfanla kurduk biz bu Cumhuriyeti,
Cehennemler kudursa, ölmez nigâhbanıyız.

Yaşa var ol Harbiye, yıkılmaz satvetinle
Göklerden gelen bir ses sana ne diyor, dinle:
Türk vatanı üstünde sönmez güneşsin sen,
Kartal yuvalarında, hürdür millet seninle.

Geniş alanı dolduran genç subaylar, marşı gür sesleri ile söylüyordu. En öndeydi Timur. Yakın arkadaşı Murathan Karakurt'un tam yanında. Yıllar geçmiş, zaman su misali akıp gitmişti. Kuleli'den sonra Harbiyeli olduğunda yanında yine o vardı. Lisenin ilk gününde yanına oturan gençle bu kadar yıl devireceğini ummamıştı ama hayat yine beklemediği yerden vurmuş ona bir dost vermişti. Seviyordu dostunu. Bunu hiçbir zaman dile getiremeyecek ama kalan ömründe Murathan ne zaman dara düşse ilk koşan o olacak, yan yana silah tuttukları her anda dostunun sırtındaki gözü olacaktı.

Mezuniyet törenlerindeydiler. Kara Harp Okulu bitmişti. Buradan çıkışta Özel Kuvvetlere yazılacaklardı. Zorlu eğitimleri yine yan yana aşacaklardı. Ama o an, Harbiye Marşı'nı en gür sesleri ile söylerken ikisi de hâlâ yeni mezun birer genç subaydı. Marş bittiğinde daima olduğu gibi başı dikti Timur'un. Herkes etrafı saran kalabalıkta ailesini ararken o ifadesizce önüne bakıyordu. Beklediği hiç kimse yoktu.

"Ablalarımı kovma şansım neden yok?" diye homurdandığını duydu yanındaki Murathan'ın.

Karşılarında kalan seyirci kısmında üç kişiye takıldı bakışları. Murathan'ın ailesi; annesi Neslişah ve ablaları, Gülhan, Aslıhan. Neslişah teyze her zamanki asilliği içinde oturuyordu. Kızları Aslıhan ve Gülhan ise ayağa kalkmış, var

güçleri ile herkesle beraber konuşması biten komutanı alkışlıyorlardı ama bakışları Murathan'daydı. Gülhan alkışlamayı biraz fazla kaçırıp ıslık çalmaya meylettiğinde Aslıhan ellerine sarılmış ve geri itmişti. Sonrası ise kendi aralarında çıkan minik bir kavgaydı.

Murathan derin bir nefes verip başını usulca iki yana sallamıştı. "Bari şurada kavga etmeyin. İnanılır gibi değiller."

Sessiz kaldı Timur. Ayak ucuna eğdi bakışlarını. Birkaç saniye duraksadıktan sonra yeniden çenesi ve başı dikti. "Abla güzel bir nimet Karakurt. Kıymetini bil."

Murathan'ın bu söylenene görmeden göz devirdiğini hissetmişti. Aslıhan ablasının, Gülhan ablasının kafasına attığı şamarı kısık gözlerle izliyordu. Gülhan sinir dolu bakışlarla Aslıhan'ın saçına parmaklarını geçirdi. En son annesinin çatık kaşları ile dudaklarını oynattığını gördü. Şu noktadan dahi dudaklarını okuyabiliyordu.

Sizi gebertirim...

İşe yaramış olmalı ki ablalarının ikisi de aynı anda birbirine düşman bir bakış atıp ayrıldı. "Ya, ne demezsin..." diye dişlerini sıkarak homurdanmaya devam etti. "Ne büyük nimet."

Sessiz kaldı Timur. Tören devam etti. Konuşmalar yapıldı. Harp okulunu birincilik ile bitiren Murathan mezuniyet andını yaptıracaktı. Adı okunduğunda Timur'un yanından ayrılıp en öne ilerledi. Subay kıyafetlerini düzeltip duruşunu dikleştirişini gururla izledi Timur. Bakışları arkadaşının ailesine takıldı. Üç kadın da elleri kalplerinin üzerinde izliyorlardı Murathan'ı. İfadelerinden taşan yoğun bir sevgi vardı. Birkaç dakika önce kavga etmemiş gibi kollarını birbirine dolamışlardı.

Bu dünyaya gelen her çocuk birer aynaydı. Onu büyütenler neyi yansıtırsa özümsediği o olurdu. Murathan sevgi ile büyüyen bir çocuktu. Timur'un bakışları yine ayak ucuna indi. Dokuz yaşından sonrası yoktu. Ayna paramparçaydı. Komut geldiğinde aynı anda her bölüğün önündeki uzun masaya ilerlediler. Önündeki silaha ve Türk bayrağına avucunu bastırdı. Murathan'ın okuduğu yemini tekrar ederken sesi belki de ilk defa bu kadar gürdü.

"Barışta ve savaşta, karada, denizde ve havada, her zaman ve her yerde milletime ve cumhuriyetime doğruluk ve muhabbetle hizmet, kanunlara, nizamlara ve amirlerime itaat edeceğime ve askerliğin namusunu, Türk sancağının şanını canımdan aziz bilip icabında vatan, cumhuriyet ve vazife uğrunda seve seve hayatımı feda eyleyeceğime namusum üzerine ant içerim."

Meçlerini kuşandılar. Diplomalarını aldılar. Üçüncü olarak bitirmişti okulu Timur. Bunun için de herhangi bir çaba sarf etmemişti. Törenin sonuna geldiklerinde omuzlarına yasladıkları kılıçları ile stadyumun etrafında ilerlediler. Ablalarım gelmesin diyen Murathan'ın ailesinin önünden geçerken gururla omuzlarını dikleştirdiğini fark edebiliyordu.

Seyirci tarafına bakmıyordu ama tam önünden geçtiği kısmın en arkasında bir silüete takıldı bakışları. Saçının ön kısmında büyük bir ak tutam olan yaşlı bir kadındı ona bakıyordu. Akkadın; nenesi.

Beklemiyordu. Gördüğü şeyin gerçek olup olmadığını anlamak için gözlerini kıstı. Görünmemek için en arkaya geçmiş gibiydi. İkisinin de bakışları birbirine denk düştüğünde Akkadın oturduğu yerden kalktı. Gururla bakıyordu torununa. Dudaklarında nadir görülen bir tebessüm vardı. Durmadı Timur. İlerlemeye devam etti. Duramazdı. Ama eli omuzundaki kılıcın kabzasını daha sıkı

kavradı. Yayladan şehre bile zorla, sadece onu mezarlıktan almak için inerdi.

Mezuniyeti haber vermemişti. Hazırlıksız yakalandığı bir duyguydu. Yayladaki kıyafetleri içinde değildi. Beyaz gömlek ve dizlerinde biten siyah bir etek giymişti. Saçlarındaki ak tutam alnına dökülürken geri kalan kısmını ensesinde minik bir topuz yapmıştı. Timur onu ilk defa bu denli özenli görüyordu. Tam anlamıyla bir öğretmen gibiydi.

Bocaladı ama şapkası yüzünü kapatıyor, dağılan ifadesini toplamasına yardım ediyordu. Ayakları daha sert bastı yere. Kızardı ninesi, döver, söverdi ama can yakan ve yakmayan darbeyi seçmeyi çok küçük yaşta öğrenmişti. Nenenin hiçbir darbesi baba kadar acıtmazdı. Sırtına vurduysa gece gizlice gelir sırtını sıvazlardı. Odunla kovaladıysa ilk o odunu sobaya atar yakardı. O da severdi neneyi. Ama kaybetmemek için bu sevgiyi içinde saklardı.

Yürüyüş bittiğinde alandaki bütün subaylar dört bir yana dağıldı. Hepsi ailesi ile buluşmak için ilerliyordu. Arkasını döndü. Bakışları stadyumda gezindi. Göremedi neneyi. Hayal görmeyecek kadar gerçek yaşardı bu hayatı. Gördüğüne emindi. Adımları hızlandı. Stadyumun arkasına doğru giderken annesine sarılan Murathan'ı gördü. Ablaları da iki yandan kollarını ona dolamıştı. Aralarında kalan Murathan'ın yüzü ekşimişti ama bunun yalan bir ifade olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu onu. Gözlerinde büyük bir gurur vardı. Kollarını iki yandan hepsine dolamıştı. Bir aile gibiydiler. Gerçek bir aile.

Murathan'ın da bakışları aynı anda ona takıldı. Saniyelik bir andı. Annesi ve ablaları geri ayrılırken o Timur'u izliyordu.

Hızla önünde döndü. Adımları hızlandı. Büyük alandan çıkıp stadyumun içine girdi. Kalabalık sevmezdi nene. Hâlâ içeride

olabilirdi. Koridor boyunca ilerleyip merdivenleri çıkma niyetindeydi ama önüne çıkan bir bedenle duraksadı. Önce nefret ettiği ağır koku çarptı yüzüne. Sonra ise kendi ile aynı renk olan gözleri gördü.

Bu Kadir Töngeydi. Baba.

Bunu da beklemiyordu. Yıllar önce susturduğu küçük Timur'un göğüs kafesine baskı yaptığını hissetti.

Kaç... Saklan.

Direndi. Korkularımı nasıl öldüreceğim diye düşünürdü. Her korku kalbin orta yerine işlenen bir lekeydi. Kalbine sırtını dönerek bunu yapabileceğini Rize'den çıktığı gün öğrenmişti. Artık sadece Timur'du. Ne küçük Timur ne de Güldeste'nin Timur'u.

Timur.

Adında ölüm olan Timur.

Sevdiği her canı kana bulayan Timur.

Bakışlarını ondan hep kaçırırdı ama bu defa kaçırmadı. Yıllar sonra ilk defa görüyordu. Rize'den çıktığı günden beri o şehre adım atmamış, oraya dair kimseyi görmemişti. Sadece ayda yılda bir nene ile kısa telefon görüşmesi yapardı. Nasılsın'dan öteye geçmeyen bu görüşmeler Timur için yeterliydi. Hayatta olduğunu bildiği sürece özlemeye razıydı. Ama babayı gördüğünde göğüs kafesinde hissettiği tek duygu derin bir boşluk oldu. Çünkü yaşarken gömülenlerin mezarı olmazdı. Kalbe gömülenlerin ise acısı.

Yaşlanmıştı Kadir Tönge. Yıllar şakaklarına kırışıklıklar eklemiş, gür kahve saçlarına aklar düşürmüştü. Büyüdükçe ona benzediği gerçeği ile ilk defa bu denli canlı yüzleşti

Timur. İrkilmesi bundandı. Ona benziyordu. Boyu da geniş omuzları da; yüz hatları ve gözleri de. Koyu kahve bir takım elbise içindeydi. Rize'de onu en son bıraktığında leş gibi kıyafetlerle sokaklarda gezer, içerdi. Burnu daima kırmızı olurdu. Şu an da sarhoş olduğuna emindi. Yıllar öncesinden aşina olduğu o keskin koku yüzüne vurdu ama kılık kıyafeti bir zamanlar tarih öğretmeni olan Kadir Tönge gibi özenliydi. Hâlâ topallıyordu. Âdem'in sıktığı kurşun bir bacağını almıştı. Ondan alınanlar yanında hiçti.

Derin bir sessizlik belirdi aralarında. Korkudan değil, kokudan irkildiği için bir adım geriledi. Kaçırmadı gözlerini. Dik dik baktı babanın gözlerine. Zihnine gömdüğü her şey en güçlü darbeleri ile anıları belirginleştiriyordu. Dayak yiyordu, küfür ve hakaretten başka bir şey duymuyordu. Baba gelecek diye dolaba saklanıyor, ablası gelene kadar çıkmıyordu. Gece tuvalete gitmesi gerektiğinde dahi kendini tutuyor, sabahı bekliyor, ablasının kucağından çıkmıyordu. Ablası karanlık bir merdivenden yuvarlanıp kırmızı bir gölün içinde boğuluyordu. Kandan çıkan alevler evi yakıyor, baba Timur'un üzerine kapıyı kapatarak gidiyordu.

Cayır cayır yanmıştı. Kendi ateşinde kızdırdığı demir ile bütün yaralarını dağlamıştı. Ağzını açmadan karşısındaki adama dik dik bakmasını sağlayan güç buydu: nefret ve öfke.

Bir adım öne çıktı Kadir Tönge. "Timur," dediğinde ona seslenen tınının hiç değişmediğini fark etti.

Cevap vermedi. Burada ne işi olduğunu merak etmekten başka bir şey düşünemiyordu. Aynı saniyelerde arkadan biri omuzuna vurdu. "Tönge." diyen ses Murathan'a aitti. Yanına gelmiş, tebessüm ederek bakıyordu. "Nereye gittin oğlum? Annem seni bekliyor. İkimize de bir şeyler getirmiş. Gel."

Sessiz kaldı. Babanın bakışlarını Murathan'da hissettiğinde dişlerini belli belirsiz sıktı. "Gelirim şimdi." dedi sadece. Buradan gitmeli, o adamdan uzaklaşmalıydı.

Başıyla onayladı Murathan. Elini omuzundan çekmemişti. Bakışlarını karşıdaki adama çevirdi. "Bu kim?"

Cevap vermedi. Veremedi. Kimdi bu adam?

Hiç kimse.

"Kadir Tönge," diye cevapladı baba. "Timur'un babasıyım."

Kalbi sızlar sanmıştı ama olmadı. En soğuk mezar babaya aitti. İçinde tek bir duygu yoktu. Kolay kolay sinirlenmemesine rağmen zihninde bir nokta sızlamıştı. Dişlerini sıktı. Çenesi gerildi. Alnında bir damar daha da belirginleşti. Duraksamıştı Murathan. Bu zamana kadar ona babasından hiç bahsetmediği için öldüğünü düşünüyor olması muhtemeldi. Ama hızlı toparlayıp elini uzattı.

"Murathan Karakurt."

Uzatılan eli sıktı baba. Göz ucuyla baktı Timur. Çenesinde bir kas daha gerilirken belli belirsiz dudağının içini ısırdı. "Memnun oldum." demişti ama ağzından gelen içki kokusunu Murathan'ın fark etmemesi imkansızdı. Arkadaşını tanırdı. Elleri ayrıldığında ikisinin de bakışlarını üzerinde hissetti.

"Sen geç, ben birazdan gelirim." dedi Murathan'a.

Aradaki gerginliği fark eden Murathan itiraz etmeden onayladı. "Çok bekletme. Annem mantı getirmiş. Sen seversin."

Cevap vermedi. Başını sallamakla yetindi. Murathan yeniden omuzunu dostça sıkıp gerilerken sessiz kaldı. Gittiğini sanmıştı ama Murathan duyduğu bir ses yüzünden köşeyi döndükten sonra hareket etmeden kalmıştı. Görünmüyordu ama sesleri duyabiliyordu.

"Arkadaşın var ha." diyordu Kadir Tönge küçümser bir tonla. "İyi bir gence benziyor."

Sessiz kaldı. Dik dik bakmayı sürdürdü.

"Ailesi ile de yakınsın demek." Her zamanki küçümser tebessümü kuruldu dudaklarına. "Bir aileyi daha yok edeceksin yani, ha."

Duvar dibindeki Murathan sessizce dinliyordu. Varlığından kimse haberdar değildi. Timur ise duyduğu cümle karşısında yine ifadesiz kalmayı başarmıştı. Nefrete alışkındı.

Kadir Tönge nefret kusmaya devam etti. Yıllar hiçbir şeyi değiştirmemişti. Hâlâ sarhoş ve öfke doluydu. "Haberleri var mı lanetinden? Haberleri var mı elinin değdiği her şeyi kana buladığından?"

İfadesizliğini korudu. "Niye buradasın?" dedi sadece.

Güldü baba. "Komutanlarından biri arayıp çağırdı. Dereceye girmişsin. Mezuniyet töreni var, babası olarak gelin dediler." Sarhoşluğu yüzünden sağa sendelemiş ama hızla toparlamıştı. "Canım oğlumu bu gününde yalnız mı bıraksaydım." dediğinde iki elini birden Timur'un yakalarına uzatmıştı. Üniformasının kollarındaki manşetlerin tozlarını alır gibi yaptı ama bunun yalandan bir sevgi gösterisi olduğunu Timur biliyordu. "Baban olarak burada olmalıydım, değil mi?"

Öfke kusmamak için damağını dişledi. Kendi kanının metalik tadını yuttu. Konuşsa yerle bir edecekti ama yuttu. Sessiz ol, diyordu zihnindeki ablasının sesi. Sessiz olursak bizi bulamaz. Bir, iki, üç; tıp!

Ellerini kaldırıp omuzundaki elleri iki yana iteledi. Dik dik baktı babasının gözlerine. Baba ve oğuldular ama aralarından akan nefret devasaydı. "İyi. Gösterişini yaptın. Şimdi geldiğin gibi geri dön." dedi duygudan yoksun bir sesle. Hızla arkasını döndü. Bir adım atıp uzaklaşma niyetindeydi ama arkasından söylenen sözle duraksadı.

"Bir cesaret gelmiş sana. Hayırdır?"

Bedenini değil sadece başını arkaya çevirdi. Dik bakışında artık bariz bir öfke vardı. İçine sakladığı ateş harlanıyordu. Çenesi seğirdi. Topallayarak ona yaklaştı baba. Yanından geçip yeniden önüne geldi. "Senin yüzünden nasıl bir hayat yaşıyorum haberin var mı?" Her zamanki gibi gözlerinin beyaz kısmı kızarmaya başlamıştı. Buraya yıllardır içinde tuttuğu kini kusmaya geldiğine emindi. Öyle ya; Timur onun günah çukuruydu. Kadir Tönge yapar, acısını Timur çekerdi. Yıllardır uzakta olduğu için nefret kusacak birini bulamamış olmalıydı.

"Olmalı mı?" dedi sadece.

"İt!" diye yükseldi. "Senin uğursuzluğun yüzünden başıma gelmeyen kalmadı. Âdem denen o adam nefes aldırmıyor! Hayatımı siktin a-"

"Hayatın mı vardı senin?" dedi Timur anında. Âdem abisi sözünü tutuyor, Rize'yi Kadir Tönge'ye dar ediyor olmalıydı ama bu da umurunda değildi. Yandıktan sonra geride kalanlara bakılmazdı. Hayat masal değildi. Kimse Anka kuşu misali küllerinden doğmazdı. Ateşe düşen yok olmaya mahkûmdu.

Kadir pis pis güldü. Dengede durmakta zorluk çekti. İleri doğru yalpaladı. Timur'un bedenine iki eli ile tutunarak ayakta durmaya çalıştı. Ve Timur'un içindeki öfke en nihayetinde patladı. Bedenine tutunan adamı hızla geri iteledi. Ayakta duramayacak kadar içtiyse yine kendi pisliğinin içinde yatmalıydı. Gelip ona nefret kusmaya artık hakkı yoktu.

Geri sendeledi Kadir Tönge ama en nihayetinde toparladı. "Bir hayatım yok." İşaret parmağını Timur'a doğru kaldırdı. "Çünkü senin varlığın her şeyi sikti attı, uğursuz velet!" Sendeleyerek daha da yaklaştı. "Doğdun, karımı aldın." Parmağını sertçe Timur'un omuzuna bastırdı. "Büyüdün kızımı aldın, daha da büyüdün bacağımı, mesleğimi, hayatımı, tüm itibarımı aldın! Senin varlığın yok etmekten başka bir şey yapmıyor. Şimdi burada yeni bir hayat kuruyorsun öyle mi? Benim hayatımın içine etmişken burada mutlu mutlu yaşayacaksın öyle mi?" Gözleri kısıldı. "Sence ben buna izin verir miyim?"

Bazen hak verirdi ona. Bu zamana kadar sevdiği kim yaşamıştı ki? Annenin yerinde boşluk, ablanın yerinde kan gölü vardı. Ama artık küçük değildi. Yükleri hâlâ omuzlarındaydı ama bu defa başını yere eğmedi. "Ne yapacaksın?" dedi sakince. "Dövecek misin? Sövecek misin? Ne yapacaksın?" Baba sessiz ama öfkeden titreyen gözlerle bakarken ilk defa susmadı. İçindeki çocuğa en azından bunu borçluydu. Ona sahip çıkacak kimse kalmadığı günden beri kendi hakkını kendinin savunması gerektiğini öğrenmişti. "Ne yapabilirsin Kadir Tönge? Söyle!"

"Yaşatmam!" dedi baba. "Ben nasıl yaşıyorsam sen de öyle yaşayacaksın. Sürüneceksin. Başını o yastığa huzurla koyamayacaksın. Bir yuva kurmayacak, itibar sahibi olmayacaksın. Her şeyin sorumlusu senken hayatına böyle devam edemezsin." İki elle yeniden yakasına yapıştı.

"Ellerinde kanla doğduğun gün seni öldürmeliydim. Öldürdüğün annen ve ablanın yanına seni de gömmeliydim. Duydun mu beni? Seni doğduğun gün yok etmeliydim."

Tepkisiz kaldı. Zaten yaşamıyordu. "Etseydin o zaman." dedi duygudan yoksun bir sesle. İlk defa karşılık veriyordu. İçinde korku arandı ama öfkeden başka bir şey bulamadı. "Doğduğum gün öldürseydin. O zaman ben de senin gibi bir adamın günahlarının kamburu olmazdım." Yakasındaki elleri kavrayıp uzaklaştırdı. "Madem elimin değdiği herkes ölüyor, bir daha karşıma çıkma. Yoksa bu defa ellerimdeki kanı bulaştıracağım kişi sen olursun."

Arkasını dönecekken Kadir yeniden kolundan yakaladı. "Yaşayamazsın! Duydun mu beni? Ben acı çekiyorken benden aldıklarınla mutlu olamazsın! Karımı, kızımı öldürdün! Şimdi bir hayat kuramazsın. Hepsi senin için öldü. Hepsi seni yaşatmak için öldü. Onlar yaşayamıyorsa sen de yaşayamazsın. Bir hayat kuramazsın!"

Sessiz kaldı. Gözlerini kapatıp ağır ağır yutkundu. Artık ona vurmaya gücünün yetmeyeceğinin farkındaydı Kadir Tönge ama kelimelerin ucu sivriydi. Batıyor ve yakıyordu. Bileğindeki karanlık elden zorla sıyırıldı. "Merak etme," dedi kısık bir sesle. "Zaten yaşamıyorum." Hızla arkasını döndü. İki adım atmıştı ki durdu. "Şehit düşersem, seni çağıracaklar cenazeme. Sakın ama sakın o törene gelme."

Sessiz bir cümlesi vardı en derinlerinde. Ne ölün ölüme ne dirin dirime.

Arkasından sendeleyerek düştüğünü duydu ama dönüp bakmadı. İçki kokusundan ve nefretten uzaklaştı. Asıl kıyamet içindeydi, kimse bilmedi. Köşeyi döndüğünde Murathan ile burun buruna geldi. Gittiğini düşünmüştü ama yanılmıştı. Her şeyi duymuş olmalıydı. Bakışlarındaki ince

titreyişten bunu anlayabiliyordu. Kısa bir an için duraksamıştı ama durmadı. Murathan'ın yanından geçip ilerlemeye devam etti. Yanına geldiğinde sorulara boğacağını düşündü.

Ama Murathan hiçbirini sormamıştı. Sessizce yanında yürüyordu. "Mantı?" dedi sadece.

"İstemem." dedi en net şekilde. "Ailenin yanına git Karakurt."

"Ailem, sen de gelirsen tam olur Tönge."

Adımları durdu. Bakışlarını Murathan'a çevirdi. "Ben senin ailenden bir parça değilim." Yalandı ama denedi. Uzaklaştırmak istedi. Yine onun laneti ile sarmalanmıştı. Bu hisse engel olamıyordu.

Umursamamıştı Murathan. Az önce duyduklarından yeterli sonuca varmıştı. Tönge'nin sessizliğinin arkasında hep bir hüzün olduğunu hissederdi. Yanılmamıştı. "Senin fikrinin bir önemi olduğunu sanmıyorum." Önüne dönüp Timur'u umursamadan ilerlemişti. "Şimdi ne yapacaksın?"

Göz devirerek ilerlemek zorunda kaldı. "İşemeye gideceğim."

"Lan onu mu dedik? Mezun olduk. Eeee, şimdi ne yapacaksın?"

Cevap için düşünmedi. "Özel Kuvvetlere başvuracağım."

Murathan'ın dudaklarında beliren minik bir tebessüm vardı. "Yine benden kurtulamıyorsun desene."

Durdu. "Senin orada ne işin var?"

Murathan da durdu. "O nasıl soru lan?"

Babası şehit düşmüştü. Ailesine bir acı yeterdi. "Ailen için yaşamalısın Karakurt."

"Hayır," dedi Murathan. "Ailemi yaşatmak için savaşmalıyım." Elini bu defa sertçe Timur'un omuzuna attı. "Ve sen nerede savaşırsan ben de orada savaşırım." Derin bir tebessüm vardı dudaklarında. Samimi olduğunu biliyordu. Az ama öz severdi Murathan Karakurt. Sevgisini sunmaktan ise asla çekinmezdi. "Haydi, seni bekliyoruz." diyerek ilerletmeye çalıştı.

Elini omuzundaki elin üzerine attı. Sustuğu her şeyi gördüğü ve sorgulamadığı için minnettardı ama dile getiremedi. "Sen git. Nenem gelmiş. Onu bulmam lazım."

Onaylayarak geriledi Murathan. Koridorun çıkışındaki ışığa doğru koşuyordu. Aydınlık bir geleceği vardı. Timur'un adımları geriledi. Koridorun karanlık olan köşesine daldı. Nenesini aramaktan vazgeçti. Alanın dışına çıktı. Adımları omuzlarındaki yükler kadar ağırdı. Sayısız ailenin yanından geçti. Mezunlar sevgililerine, anne, baba ve kardeşlerine sarılıyorlardı. Timur hepsinin içinden tek başına sıyrıldı. En arkada boş bir bank gördü. Ona ilerledi. Başındaki şapkayı çıkarıp yanına bıraktı. Bakışlarını boşluğa dikti. Elini şapkanın üzerinden çekmedi. Nereye baktığını bilemeden boşluğa bakarken arkasından sayısız hayat geçti. O yine iki ölümün arasında hapsolup kaldı. Ne ölebildi ne de yaşadı.

Birkaç dakika sonra başını okşayan bir elle gözleri kapandı. Genzi sızladı. Nenenin eliydi. Tanırdı. Omuzları düşecek gibi oldu ama hızla toparladı. Dağdı o. Yıkılmazdı. Kim yüklemişti ona bu vasfı? Kim dimdik durman gerek demişti? Kim ağlamayı bile haram etmişti?

Başındaki el kısa saçları üzerinde gezinmeye devam ederken zorla yutkundu. Başı hafifçe önüne eğildi. Kucağındaydı elleri. Kanlı elleri. Avuç içlerine baktı. Sarılayım dedi neneye, olmadı. Elini tutayım dedi, yapamadı. Başı önünde beklemekten başka bir şey yapamadı.

"Burada olduğunu bilsem yanına yaklaşmasına izin vermezdim Koçari."

Duruşunun aksine duygudan yoksun çıkarmaya çalıştığı bir sesle, "Artık çocuk değilim." dedi. "Korumana ihtiyacım yok."

Nenenin derin bir nefes verdiğini duydu. Yıllar sonra ilk defa görüyordu ama dönüp bakamadı. Başını yerden kaldırmadı. Saçındaki eller geri çekilmemişti. Sen istemesen de buradayım der gibi aynı noktada geziniyorlardı. Aynı saniyelerde söylediği şey yüzünden şefkatle okşanan noktaya minik bir tokat yedi. "Boyun daha da uzamış ama aklın hâlâ hamsi kadar."

Gülmek istedi ama yapamadı. Anlamsızca bu dayağı özlemişti. Nenenin hiçbir tokadı can yakmazdı. Minik bir tebessüm kondurabildi dudaklarına sadece. Başı yine yerden kalkmadı.

"Dönmeyecek misin geri Koçari?" dedi Akkadın.

Sessiz kaldı. Bu onun dilinde cevaptı. Dönmeyecekti. Akkadın torununu tanıyordu. Anlaması gerekeni tüm sessizlik içinden çekip aldı.

"Öyle olsun," dedi. "Vatana hayırlı bir evlat oldun ya, o bana yeter. O da Zehiroğlu adına yeter. Yerin, yurdun, evin belli. Ne zaman çıkıp gelirsen başım gözüm üstünesin." Eğilip Timur'un ensesine derin bir öpücük bıraktı. Bunu hep o uyurken yapardı. Timur hisseder ama gözlerini asla açmazdı. Bu defa gözleri açıktı ama yine karanlıktan başka bir şey

göremiyordu. Zorla yutkundu. Alışkın değildi sevgiye. Herkesi iyileştiren şefkat onun canını yakıyordu. Nenenin eli bir kere daha saçlarını okşayıp geri çekilmişti. Sola doğru ilerlediğini fark ettiğinde bakışlarını ona çevirdi.

"Nene."

Akkadın'ın torununa döndü ama Timur hâlâ tam anlamı ile o yöne bakmıyordu. Sevgi akardı gözlerinden. En azından nene yaşasın istiyordu. Yüzüne değil, siyah hafif topuklu ayakkabı giyinmiş küçük ayaklarına baktı.

"Söyle Koçari."

Sakın ölme, yaşa diyemedi. Bakışları yüzüne en nihayetinde ulaştı. Yaşlanmıştı ama hâlâ dinç görünüyordu. Yine de korktu Timur. Zaman acımasız bir ressamdı. "Kendine dikkat et." diyebildi. Sadece birkaç saniye için bakışlarını gözlerine sabitleyebilmişti. Hızla kaçırdı. Yeniden önüne döndü. Başı önüne eğildi.

"Kaldır ula başını yerden." dedi Akkadın. "Sen o deyyusun oğlu değil, benim oğlumsun! Onun lafına bakıp başını yere eğeceksen bir daha Zehiroğlu adını ağzuna alma!"

Sessiz kaldı. Tönge olmak da umurunda değildi Zehiroğlu olmak da. Timur olmak istiyordu sadece. Ya da büyük bir boşluk. Silinip gitmek, görünmez olmak ve kaybolmak. Yine de direnmedi. Başını usulca yerden kaldırıp yeniden ninesine baktı. Dim dik bakıyordu Akkadın. Saçının önündeki aklar artmıştı ama hâlâ güzel ve asildi.

"Ben burada kalmayacağım, asker olacağım dedin tamam dedim! Ben geri gelmeyeceğim, artık görev nereye gönderirse orayı memleketim bilirim dedin ona da tamam dedim. Ama madem herkese, her şeye arkanı dönüyorsun o

zaman hakkını ver Koçari. Başını bir daha sakın yere eğme. Namerde bileğini büktürme."

Sessizce dinliyordu.

"Omuzundaki yükler için değil, üzerindeki üniforma için dik duracaksın artık." diye tamamladı kendini Akkadın.

Dudaklarında nadir görülen bir tebessüm vardı. Gururla bakıyordu Timur'a. Görebiliyordu. Bu da içini acıttı. Ama sevgisini yine gösteremedi. Sessizce başını aşağı yukarı sallayabildi. Akkadın yeniden önüne döndü. Geldiği gibi ağır adımlarla ilerledi. Arkasından baktı Timur. Annesi yaşasaydı o da mı böyle olurdu yoksa daha neşeli bir kadın mı olurdu merak etti. Ablasının, annesini anlattığı hikayeleri hatırlıyordu. Hep güldüğünden bahsetmişti. Kısa bir meraktı. Birkaç saniye içinde karanlığa gömüldü. Yeniden önüne döndü.

Yuttuğu zehri yine en derinlere gömdü. Hiçbir şifa bulamadı. Başını eğmedi. Omuzlarını dikleştirdi. Başına yeniden subay şapkasını takıp oturduğu banktan kalktı. Özel kuvvetlere kaydolurken zihninde nenenin söylediği cümleler dönüp durdu. Babayı da neneyi de o günden sonra görmedi. Yaşı değişti, üniforması değişti, rütbesi ve beresinin rengi değişti. Değişmeyen tek şey zihnindeki sesler ve omuzundaki yükler oldu.

******

Gerçek ve hayal arasına sıkışıp kalmış bir hayat kimine göre araftı, kimine göre ızdırap. Benim için ise rüya. Gerçekliklerim ağırdı. Rüyalarım ise gerçeklerimden daha ağır. Ama hayaldi neticede. Sıkışıp kalmıştım aralarına. Önceden de rüya görürdüm ama bu kadar sık olmazdı. Artık zihnim dipsiz bir çukurda gibiydi. Sallanıyor, boşlukta yuvarlanıyor ve her defasında aynı noktaya düşüyordu.

Uçurumun ucu.

Yine bir rüyadaydım. Bunu biliyor ama engel olamıyordum. Rüzgârın yüzüme vurup saçlarımı geriye savurduğunu hissettim. Bakışlarım ayak ucuma indi. Yüksek bir uçurumun zirvesiydi. Sarp kayalar vardı. Hemen ilerisinde hırçın dalgalarını sert darbeler ile kayalara vuran bir deniz; Karadeniz. Rize'deydim.

Önce denizin sesi geliyor. Sonra kokusu. Ben ise onu arıyordum. Deniz kokulu adamı. Sanki rüya olduğunu algılamasam bir adım daha gidip uçurumdan aşağıya düşeceğim. Ama her şeyin farkına vardığım an ufak da olsa kendinde olan benliğim hızla kendimi geri çekmemi sağlıyor. Adımlarım geriliyor. Bordo bir topuklu ayakkabı içinde olduğumu o an fark ediyordum. Gerileyen adımlarıma eş bakışlarım üzerimde geziniyor. Siyah bir elbiseye bürünmüşüm. Kolları ellerimi dahi kapatıyor. Büyük bana. Benim olamayacak kadar da bol. Bir başkasının kasvetini yüklenmiş gibiyim.

Bu ne Ahu ne de Ahuzar.

Arkamı döndüm. Bakışlarım sadece onu arıyordu. Buralarda olmalıydı. Ama ayağımın altındaki sarp kayalarda topuklular

ile yürümek çok zordu. Sendeledim. Dengemi sağlamak için bir dayanak aradım ama yoktu. Bileğim büküldü ve yere düştüm. Canım acıdı. Bunu bildim ama hissetmedim. Rüyada hisler olmazdı. Çok derinlerden bir kuşun sesi geldi. Yerden kalkmaya çalıştığım sırada ise tam önüme kondu. Bu bir atmacaydı. Timur'un yanında gördüğüm mavi gözlü adamın, atmaca Resul'ün omuzundaki kuşa benziyordu.

Yeşil gözlerini bana dikmişken gagası arasında sıkı sıkıya tuttuğu kanlı bir et parçası vardı. Eti önüme attı. İrkildim ama kaçmadım. Bakışlarımı yeniden atmacaya çevirdim. Kahverengi tüyleri arasındaki yeşil gözleri öyle güzeldi ki; bakmamak imkansızdı. Bir kere daha öttü. Burnu önümdeki et parçasını işaret etti. Ne demek istediğini anlamıyordum.

"Haber geturdi, haber geturdi." diyen Atmaca Resul'ün sesi geldi derinlerden. Kuşun arkasına baktım. Kayaların ucundan koşarak bize doğru geliyordu. Atmaca onu gördüğünden kanlı gagası ile önümden havalandı ve ona doğru uçtu. Omuzuna konduğunda Resul de durmuştu. Kuşa gülerek baktı. Kendi kendine neşeyle kıpırdandı. Hâlâ yerde, önümde kanlı bir et parçası ile ona baktığımı fark ettiğinde ise gülen ifadesi ağır ağır söndü.

"Kurbanın kani, kurbanın kani." dedi daha telaşlı bir sesle. "Kurbanın parçasi, kurbanın parçasi."

Bu defa irkildim. Avuçlarımdan destek alarak ayağa kalktım. "Ne demek istiyorsun?" diye bağırdım. "Kim bu? Kurban kim?"

Bir tek kurban vardı benim hayatımda: Ahuzar. Ondan başka hayatı değersiz bir paçavraymış gibi kumar masasına bırakılan yoktu. Timur ile azalan değersizlik hissi o yokken yine yerli yerindeydi. Cevap vermedi. Adımları geriledi. Koşarak uzaklaşırken bir şeyler daha söylüyordu ama

kayalıklara vuran dalga sesleri yüzünden söylediği her cümle boğulup gidiyordu. Seçemiyordum. Peşinden gitmek istedim ama bir adım attığımda ayağımın ucundaki et parçası ile duraksadım.

Benim miydi bu kanlı parça? Belki de onun sırtıma işlediği ölümden biriydi. Ya da dağılan kalbimden bir parça. Korkuyu kendi benliğimde hissettim ama rüyada yine derin bir hissizlik vardı. Yere eğilip kanlı parçaya daha yakından baktım. Bu bir parmaktı. Kanla kaplı olduğu için boyutunu ve şeklini seçmek zordu.

Kurbanın parçası...

Kendi ellerimi yokladım. Yerli yerindeydiler. Timur'un elleri büyük ama zarifti. Kanla kaplı olsa dahi tanırdım. Bu ona ait bir parça değildi. Elimi kanlı parçaya doğru uzattım ama dokunamadan zihnimde hissettiğim bir sallantı ile bilincim boşluğa yuvarlandı. Denizin sesi sustu. Boğuk bir uğultuya dönüştü.

"Kalk!" diyordu Akkadın'ın sert sesi. "Saat kaç oldu, hâlâ uyuyorsun! Kalk!"

Gözlerimi zorla araladım. Gözüme vuran güneş yüzünden elimi yüzüme kapattım. Yattığım yerde yan dönmeye çalıştım ama üzerimdeki yorgan değil leş olmalıydı. Bu kadar ağır olmasının başka izahı olamazdı ki ayılan zihnime dolan başka düşünceler de vardı. En son Timur'un yanındaydım. Akkadın'a basılma düşüncesi bir şekilde korkunçtu. Bunun korkusu ile üzerimdeki ağır yorganı geri savurup toparlanmaya çalıştım. Timur'un odasında değil, kendi odamda olduğumu fark ettiğimde derin bir nefes verdim. Gece uyanıp beni buraya getirmiş olmalıydı. Güvenimin hakkını veriyordu.

Oysa kollarında uyanmak muazzam bir his olabilirdi. Onunla uykuya dalmak bile kalbimi böyle perişan ediyorsa, onunla gözlerimi açtığım bir sabah istemsizce içimin kıpırdanmasına neden oluyordu. Her zamanki mükemmel duruşu içinde olmuyordu o zamanlarda. Gözleri ve dudakları şiş, bir gözü daha kısık bakıyordu. Anlamsızdı ama hoştu.

"O ne?" diyen Akkadın'ın sesi ile kendime geldim.

Bakışlarımı baş ucumda bastonu ile dikilen kadına çevirdim. Yine kaşları çatıktı ama oldukça kendinde görünüyordu. "Ne, ne?" dedim.

Ters gözlerinin üzerimdeki siyah ip askılı ve şortlu takımda gezindiğini fark ettim. "Ha böyle mi uyudun sen gece?"

Oldukça ciddiydim. "Evet."

"Tövbe estağfurullah!" diyerek kınadı. "Ala ala bunu mu almış, deyyus! İtler sıça kafasuna." Siniri ile beraber geriledi. "Kalk şu kıçına bacağına düzgün bir şey giy. İşlerimiz var." Odadan çıkıp kapıyı sertçe kapattı. "Ula Koçari!" diye bağırdığını duydum. "Bohlar yiyesun." Diğer odanın kapısının açılma sesi geldi. Sıra Timur'da olmalıydı.

Ya sabır çekerek yataktan kalktım. Karşımdaki masanın üzerinde içinde horoz figürü olan eski bir masa üstü saat vardı. Dışarıda da aynı şekilde şiddetle öten bir horoz vardı. Anlamıştık, sabah olmuştu. Herkes dört bir yandan bağırmalı mıydı yani? Saatin daha altı olduğunu gördüğümde ise bıkkınca kendimi yeniden yatağa bıraktım. "Şaka yapıyor ol nine."

Bu saate yapacak ne işimiz olabilirdi?

Sorgulamak istedim ama fazla vaktim yoktu. Yine kapıma gelebilir, ilk günden edindiğim *hayırsız gelin* imajını daha da

artırabilirdi. Oflayarak toparlandım. Yaram diğer günler kadar sızlamıyordu ama varlığı hâlâ yerli yerindeydi. İnce bir sızı şeklinde kendini belli ediyordu. Yataktan çıkıp paytak adımlarla dolaba ilerledim. Dün çıkardığım kırmızı elbiseyi ve keşan desenli çorapları yeniden giydim. Aynadaki aksime değdi bakışlarım. Alnımdaki morluk sarılığa dönmeye başlıyordu. Saçlarım dağılmıştı. Şaşırtıcı olan günlerdir zerre cilt bakımı görmemiş cildimin öncekinden daha parlak görünmesiydi. Belki de Karadeniz havası iyi gelmişti. Yine de makyajsız çıplak gibi hissediyordum.

Ellerim yanaklarımın üzerine gitti. Çillerimi avuç içimle kapatmaya çalıştım. Yersiz bir çabaydı. Odadan sessizce çıktım. Lavabo için alt kata inerken bakışlarım Timur'un odasının kapısındaydı. Kapalı olması üzücü bir detaydı. Sessiz adımlarla merdiveni bitirdiğimde Akkadın'ı sırtı dönük bir şekilde mutfakta gördüm. Kahvaltı için bir şeyler hazırlıyordu. Mutfağın karşısında iki kapı vardı. Banyo bunlardan biri olmalıydı. İlk tahta kapıya yöneldim. İteledim ama açılmadı. Kilitli gibiydi. Zorlamadan diğer kapıya geçtim. Elim kapı koluna gitti ama tam açmadan açılmıştı. Bir adım gerilemek istedim ama gördüğüm beden yüzünden beynimin bu refleksine bedenim karşı geldi.

"Timur." dedim kısık bir sesle. Siyah eşofman ve atleti içindeydi. Kolları ve omuzlarım bangır bangır ben buradayım diyordu. Bakışlarımı yüzüne kaldırmak için başımı geri atmam gerekti. Topuklu ayakkabılarımı onun yanında neden daha çok sevdiğimi şu an anlıyordum. Adamın başı gerçekten tepelerdeydi. "Günaydın." dedim küçük bir tebessümle.

İfadesizdi ama beni gördüğü anda dudağının bir köşesi usulca kıvrıldı. Yüzünü yıkamış ama kurulama zahmetine girmemiş gibiydi. Çenesinin altındaki çukurdan akmaya niyetli bir iki damla vardı. Sakalları ise ilk defa fark ettiğim

bir şekilde hafifçe çıkmaya başlıyordu. "Günaydın." dedi kalın, tok sesi.

Tebessümüm derinleşti. Bedenlerimiz fazlası ile yakındı. Yana çekilme gibi de bir niyeti yok gibi duruyordu. Liseli âşıklara dönmem çok anlamsızdı ama içimde öyle bir heyecan belirdi. Gülüşüm büyürken bakışlarımı gözlerinden koparıp önüme yani göğsüne odaklandım. Gülüşüm daha da büyüdü. Ama aynı saniyelerde başımın üzerinde, saçlarımda nefesini ve öpücüğünü hissedince kalbim beklenmedik bir şekilde hızlandı. Eriyebilirdim fakat arkamda kalan mutfaktan takırtı sesleri gelince Akkadın'ın varlığı ile irkildim. Hâlâ gülmem paniklememe engel değildi.

Bakışlarımı yüzüne kaldırıp gözlerim ile kınadım. Elimi koluna atıp yana itelemeye çalışırken bir yandan da arkamda kalan mutfağa bakma derdindeydim. Akkadın tahta raftan demir bir tabak almak için uzanmıştı. Bizi görmüyordu ama bu göremeyeceği anlamına gelmezdi. Yana iteleme çabalarıma yalı kazığı gibi aynı noktada dikilerek karşılık verdim. Yeniden ona döndüğümde artık tamamen paniklemiş durumdaydım.

"Çekilsene!" dedim kısık bir sesle. "Görecek şimdi."

Güldü. Buraya geldiğimizden beri daha sık güldüğü kaçınılmaz bir gerçekti. Her seferinde bocalıyor ve şaşırıyordum. Gülünce çehresi tamamen değişiyordu. Böyle güzel gülerken az gülmesi büyük bir haksızlıktı. Hele bu görüntüyü bana bu kadar az sunması daha da büyük bir haksızlıktı.

"Ne o?" dedi hiç sesini kısma zahmeti göstermeden. "Hiçbir şeyden korkmayan sen nenemden mi korkuyorsun?"

"Korkmuyorum." diye diklendim. Sesim hâlâ kısıktı. "Saygı duymaya çalışıyorum. Kadının gözünde yeterince rezil bir

konumdayım zaten." Yine itelemeye çalıştım ama bu sefer de elini kolundaki elimin üzerine sardı. Her zamanki gibi paniğimle eğleniyor, daha da paniklemem için elinden geleni yapıyordu. Üzerine bir de aniden eğilip dudaklarını boynuma gömerek yaramın üzerine derin bir öpücük bırakınca yerle bir oldum. Bana kalsa yine erir giderdim ki zaten birkaç saniye için bile olsa bu yaşandı. Paniklemek istedim ama kaçamadım. Gülüşüm büyürken bir elim sırtına sarılmaya meylediyordu.

Bu zamana kadar *aşk sarhoşu* denilen kavramın abartılardan ibaret olduğunu düşünmüştüm. Yine yanılmıştım. Hayatımın en zor dönemini yaşadığım bu günlerde onun bana gönderilmesi yaşamam için uzatılan umut dalından başka bir şey olamazdı. *Öleyim* diyordum, *benim için yaşa* diyordu. *Öldürecekler* diyordum, *ben varken imkânsız* diyordu. *Ben ölümden başka bir şey getirmem* diyordu ama ölümü hep dev bedeni ile arkasına alıyor, bana değmesine izin vermiyordu. *Yaşa* diyordu. *Yıkılsan bile benim için ayağa kalk*.

Aşk sarhoşu olmak sanırım böyle bir histi. Ayaklarının yerden kesilmesi, yüksek bulutlar ve içimde kıpırdanan kelebekler.

Gülerek kendisine daha çok sokulmak üzereydim ama arkadan yükselen bir öksürük sesi ile irkildim. Şiddetli bir öksürmeydi... Timur her zamanki gibi asla kaçma girişiminde bulunmazken ben anında kolları arasından sıyrıldım. Az öncenin aksine bu defa direnmeden bıraktı. Eğildiği boynumdan gerileyip dikleşirken bakışları arkamda kalan ninesinde olmalıydı ki geri dönünce ben de tam olarak kendisi ile yüz yüze geldim, gelmek zorunda kaldım.

Mutfak kapısının önüne dikilmiş, çatık kaşları ile bize bakıyordu. Adımlarım geriledi. "Ben bir şey yapmadım. O yaptı." demiş bulundum.

Önüme dökülen saçlarımı geriye atarken Timur'un yanından hızla sıyrıldım. Tepeden tepeden bana bakıp sırıttığına yemin edebilirdim ama yüzüne bakmadım. Hayırsız gelin imajım daha da artmış gibiydi. Normalde daha dik dururdum ama utanıyordum Akkadın'dan. Onun ailesinden biriydi çünkü. Bu zamana kadar kimseye kendimi farklı gösterme derdim olmamıştı ama onun tek yakınının gözünde de yanlış bir imaj çizmek istemiyordum. Seviyordu Timur onu, hatta daha da fazlası. Gözle görülür bir şekilde saygı duyuyordu.

Kapıyı arkamdan kapattığımda elimi alnıma atıp yüzümü ekşittim. Harika bir gün başlangıcı oluyordu. Dışarıdan. "Sen essah gavur olmuşsun, boh yiyenun uşağı!" yükselişini duyduğumda yüzüm daha da ekşidi. Bir şaplak sesi geldi. Dönüp kapıya baktım. "Arsuz!" derken bir şaplak sesi daha geldi. Yine dayak yiyor olmalıydı.

"Abartma nene." diyen geniş, umursamaz sesi geldi.

"Sıçarum nenene!" şeklinde bir cevap aldı. "Hiç bırakmayacaktım seni o gavur ellerine! Ah kafam! Ah habu ander kafam! Bu boh kafalunın ağzuna niye baktun? Ah kafam! *Geri dönmüyorum* dediğin gün kulağından tutup çekerek haburaya geturacedum seni! Hata bende!"

Umursamadan merdivenleri çıkıyor olmalıydı. Gıcırtı sesleri geliyordu.

"Çel habuyana sofrayı çötür yukari ula!" şeklinde daha da yükseldi Akkadın. Sinir seviyesi arttıkça şive seviyesi artıyordu. "Bir fişkıya yara."

Yeniden merdivenlerin gıcırdama sesi geldi. Çıktığı kısmı geri dönüyordu. "Biraz sakinleşmeye ne dersin Ak nene." şeklinde bir öneri sundu.

Bela arıyor gibiydi. Başımı umutsuzca iki yana salladım. "Kafasına bir şey fırlatmazsa şanslı."

Şanslı değildi. Demir bir şeyin benim önünde olduğum kapıya vurup yere düşme sesi gelince doğru çıkan tahminimle derin bir nefes verdim. Kafasına tencere ya da tabak fırlatmış olmalıydı. Bütün tabakların neden demir olduğunu şu an anlıyordum. Akkadın'ın elinin altına cam vermek can sağlığımız için hoş olmazdı. Bu şekilde büyüdüyse sağ çıkması inanılmazdı ama sesi idmanlı olduğunu kanıtlıyordu. Garipsemiyordum çünkü bir yanımın Akkadın'a benzediğinin farkındaydım. Belki de o da bu yüzden öfkemden asla kaçmamıştı.

Yanması gerekiyorsa yak Ahu...

Tebessümüm büyüdü. Bir gün sinirimin dahi hoşuma gideceğini söyleseler inanmazdım. En dikenli yanım oydu. *O da kabulüm* diyordu. Kendi kendime sırıtmam sürerken bakışlarım lavabo denilen yerde gezindi. Çok da kötü sayılmazdı. Karşımda yan yana iki kapı vardı. İkisini de kontrol ettim. Biri banyo birisi ise lavaboydu. İhtiyaçlarımı karşılayıp yüzümü yıkadım. Saçlarımı geri savurup yanaklarımı cimcikleyerek renk katmaya çalıştım. Bugün dünkü kadar pasif durmadan Akkadın'a kendimi gösterme planlarım vardı.

Dışarı çıktığımda mutfakta değildi. Üst kata ilerledim. Dünkü gibi yer sofrasındaydılar. Sessiz adımlarla Timur üzerine bordo, bol bir tişört geçirmişti. Yanına yöneldim. Yere oturup sofra bezini dizlerime çektim. Timur domates ve salatanın olduğu tabağı benim önüme çekti. Sonra ise diğer köşedeki balı ve yağı. Akkadın'ın önünde duran üç çay bardağından en açığını alıp önüme bıraktı.

"Hayurdur?" dedi Akkadın sorgulayan bir terslikle. "Her şeyi yığdın karının önüne," *Karının* kısmını şiddetli bir ima ile bastırmıştı. "Biz ne yiyeceğiz? Boh mu?"

Haklılık payı yüksekti. Dişlerimi dudağıma geçirerek bakışlarımı Timur'a çevirdim. Yine umurunda değildi. Elindeki mısır ekmeğini ısırdı. "Sen uzanırsın."

"Karın uzanamıyor mu?" Gerekli kısmı yine fazlası ile vurgulamıştı. Başıma demir tabak fırlatması ile aynı etkideydi.

Çatala iki dilim domates takıp ağzına attı. Ninesinin sinirine karşı muazzam bir boş vermişlikle lokmasını yuttu. "Onun yarası var."

"Köşelerde fingirdeşirken yarası aklına gelmiyor ama."

"*Karın* demedin mi?"

Kafasına şaplağı yedi. İkisini de umursamadan ortadaki mıhlamadan yemeye devam eden benim bakışlarım bile bu tokatla Timur'a dönmüştü. Başı önündeyken ninesine en ters bakışını attı.

Bu sefer umursamayan Akkadın'dı. "Zukkumlan hau yemeğini, kalk git gözümün önünden. Yoksa çekip vuracağum seni, az kaldı."

"Vurup durmasanız mı adama?" demeden edemedim. İçim acıyordu. "Yani tamam torununuz ama sonuçta kaç yaşına gelmiş adam, değil mi?" Makul ve saygılı olmaya çalışıyordum.

Akkadın'ın sert bakışları bana döndü. "Deve kadar boyu varken horoz kadar aklu yoksa ne yapacağız gelin hanım? Onu da söyle istersen."

Yedirecek değildim. "Yaşından daha fazla aklının olduğuna emin olabilirsiniz."

Burnundan küçümser bir ses çıkardı. "Benim büyüttüğümü bana mı anlatıyorsun sen?"

Duruşumu bozmadım. Dik dik bakmaya devam ettim. "Estağfurullah, haddim değil. Ama yakını da olsa birinin ona böyle davrandığını görmek hoşuma gitmiy-"

Timur kafasına bir şamar daha yediğinde kelimelerim yarım kaldı. Bu şamarı neden yediğini o da anlamamış gibi göz kırpıştırarak baktı nenesine. Akkadın hâlâ çatık kaşları ile bana bakıyordu. "Aynen öyle. Haddin değil!"

"Nene!" diye çıkıştı Timur.

"Sus ula! Anladuk, karın! Davun bassun seni. Zıkkumlanun kalkun şu yemeklerinizi. Yeter!" Dirseğini dizine dayayıp ağıt yakar gibi alnını avucuna yasladı. Kendince haklıydı.

Şu an susmamın tek nedeni Timur'un daha da dayak yiyeceğine emin olmamdı. Sofrayı kafasına geçirme düşüncesi korkutucu bir şekilde gözümün önünde canlandığında dilimi ısırarak sustum. Başka biri olsa asla yapmayacağım şeyleri karşımda bu iki kişi varken yapmam inanılmazdı. İyi yanını inkâr edemezdim. Kötü bir enerji de almıyordum, kızdığında kendimi savunmak için daima çıkardığım pençelerimi de çıkaramıyordum ama bazen sinir bozucu olduğunu inkâr edemeyecektim.

Sessizliğe büründüm. Herkes yemeğine odaklanmıştı. Ağır ağır yağlı ve ballı ekmeğimi yemeye devam ederken fark ettiğim bir şeyle duraksadım. Tadı çok güzeldi. Hiç yağ ve bal görmemiş değildim ama bu başkaydı. Mıhlama da güzeldi. Hatta fazlası ile güzeldi.

"Mıhlama çok güzel olmuş, elinize sağlık."

Huysuz ama makuldü. "Mıhlama çiviyle duvara olur. Onun adı muhlama."

Öyle diyorsa öyledir. Sessizce onayladım. Çaydan bir yudum aldım. Sonra bir yudum daha. Yetmedi kokladım. Bu başka bir şeydi. Bambaşka bir şey. Hem tadı hem kokusu öyle hoştu ki ömrümün sonuna kadar bu çayı içebilirdim.

Öyle de oldu. Hızla bitirdim. Elimde boş bardakla kaldığımda mazlum bakışlarım Akkadın'daydı zira çay onun yanındaydı. Göz kırpıştırdım. Bakışları önündeydi ama ona baktığımı fark ettiğinde ağzındaki lokmayı çiğnerken bana baktı. Avucum arasındaki boş bardağı fark etti. Ters ama tatlı bir şekilde elini bana uzattı. Bardağı vermem için parmaklarını açıp kapattı.

Tam olarak bundan bahsediyordum. İnsanı sinirlendiriyordu ama aynı zamanda da kıyamıyordu. Tatlıydı. Tıpkı Timur gibi... Yeni çayım geldiğinde onu da hızla bitirmiştim. Dördüncü bardaktan sonra durmayacağımı anladığından olsa gerek ayaklanıp sofrayı kavrayarak merdivenlere yönelmişti.

O sıra bala ekmek banan Timur'u ve elinde beşinci çay bardağı ile kalan beni umursamadı. Adam son lokmasını zorla sofradan kurtarıp ağzına attı. Ben dudaklarımı çayı götürürken kalakaldım. Merdivenlerden aşağı inerken sessizce arkasından baktık.

"Sinirinin sekiz dakikada geçtiğine emin misin?" diye sormadan edemedim.

Derin bir nefes verdi. "Emin ol, bu en sakin hali."

Bu defa derin bir nefes veren bendim. Bıkkınca baktım kendisine. "Sana bu zamana kadar dediğim bütün *ne değişik adamsın* söylemlerini unut. Seni büyüten kişiye göre oldukça normalsin."

Minik bir tebessüm belirdi dudaklarında. Kendini geri atıp sırtını arkasında kalan sedire yasladı. Çenesi dik, bakışları yine kalbime zarardı. "Çünkü beni büyüten o değil." dedi ağır ağır. "Nenenin yanına geldiğimde büyümem gerektiği kadar büyümüştüm."

Akkadın'ın dün gece söylediği söz düştü aklıma. *Elime düştüğünde yaralı bir aslandı Koçari...*

Kendine dair söylediği şeyler bu denli sınırlıyken bulduğum bilgiye ilgi ile sarılmam kaçınılmaz oluyordu. Her şey parça parçaydı. Tamamlamakta zorlanıyordum. Annesi ölmüştü. Babası ile arası pek iyi değil gibiydi. *Ablam vardı* demişti. Sadece onun adı geçtiğinde sesinde beliren bariz bir hüzün vardı.

Güldeste...

Güldeste neredeydi? Ölmüş müydü? Yoksa o da yaşarken gömülenlerden miydi? Parçaları birleştiremiyordum çünkü tam ortada eksik olan daha büyük bir parça var gibiydi. Merak her geçen gün biraz daha artıyordu. Çünkü ona dair hislerim her geçen gün biraz daha büyüyerek kalbimin her bir köşesine yayılıyordu.

"Buraya gelmeden önce neredeydin?" dedim usulca. En önemlisi neden buraya gelmek zorunda kalmıştı?

Sessiz kaldı. Bakışlarının sesi vardı ama okuyamadım. Gözlerinin lisanını bildiğimi sanırdım ama bu defa ne düşündüğünü tahmin edemedim. Tam o an Akkadın, "Gelin!"

diye bağırdığında bakışlarımı ondan koparıp merdivenlere baktım.

"Gelin derken ikimizi birden mi çağırıyor yoksa *gelin* olan benden mi bahsediyor?"

Cevap Akkadın'dan geldi. "Gelin Hanım! Gel buraya."

"Yeterli bir cevap." Hızla yerden ayaklandım. Bunu yaparken omuzundan destek almak zorunda kalmıştım. Elimdeki çay bardağı ile merdivenlere yöneldim.

Arkamdan, "Merdivenlerden yavaş in." dediğini duydum. Sesinde minik bir endişe vardı.

Kendi kendime tebessüm ederken, "Topuklularım yok. Merak etme." diye cevapladım. Son basamağı da aşıp mutlu mesut mutfağa yöneldiğim an yüzüme doğru uzatılan bir yoğurt kovası ile irkildim. Bir adım gerilerken kovaya ve onu tutan Akkadın'a boş boş baktım. Mutfağın kapısında dikiliyordu. Ne yapmamı istediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ben ona baktım o bana. Ben göz kırptım, o kaşlarını çattı.

"Al şunu, ardımdan gel." diyerek beni bu azaptan kurtardı ama hâlâ ne yapacağımıza dair derin düşünceler içindeydim.

Kovayı kucağıma iteledi. İki kolumla sarıldım. Kapıya doğru ilerledi. Girişteki siyah, plastik çizmeleri ayağına geçirdi. Kapı yanındaki askılıktan yeşil bir yazma alıp saçını kapattı. İki ucunu başının üzerinde başladı. Bakışları bana döndü. "Gel şöyle."

Kapının yanında Timur'un bana aldığı, benim masamın üzerine bıraktığım güllü lastik ayakkabılar vardı. Akkadın buraya getirmiş olmalıydı. Masumca göz kırpıştırarak önüne gittim. Askılıktan bu defa siyah ama gri, parlak pulları olan

bir yazma aldı. "Yaklaş." dedi ters ters. Yaklaştım. Aynı boyda sayılırdık. Yaşlıydı ama kamburlaşmamıştı. Hâlâ oldukça dinç görünüyordu. Sinirini stresini zerre içinde tutmadığı için yaşlanmıyor olabilirdi.

Pullu yazmayı başıma attı. Saçlarımı geri alıp uçlarını altından geçirdi ve başımın üzerinden bağladı. Bunu yaparken yüzüme değil kafama bakıyordu ama kısa bir an gözleri gözlerime değdi. Koyu kahve harelerinin içinde bir kıvılcım gibi parlayan turuncu çizgiler vardı. Gözlerimde onun için uzun diyeceğim bir süre oyalandı. Tanıdık bir iz görmüş gibiydi. Garip bir sıcaklığı vardı ellerinin. Şu an başımın üstündeki elinden zerre rahatsız değildim mesela. Gözlerimi kaçırmadan ona baktığımı fark ettiğinde elini başımdan geri çekti. Sıcaklık gitti.

Arkasını dönüp kapıyı açtı. "Lastiklerini giy, peşimden gel."

O dışarı çıkarken dışarıdan yüzüme vuran güneş ile irkildim. Aynı saniyelerde merdivenlerin ucunda Timur belirdi. Ama beni elimde koca, başımda pullu bir yazma ile görmeyi beklemiyor olmalıydı. Birkaç saniye boyunca göz kırpıştırarak baktı. Ben olacağı anlamamıştım ama o anlamıştı.

Sıkıntı ile ofladı. "Nene, hayır. Öyle bir şey yapmayacak."

Kapıdaki Akkadın ters bir bakışla baktı. "Ne oldu Koçari? Kıyamadın mı karına?" Gerekli kısmı yine fazlası ile vurgulamıştı. Anladık nine. Karisiyiz! Bu kelimeye bu kadar hızlı alışacağımı asla düşünmemiştim ama dünden beri en az kırk kere söylenmişti.

Timur bana doğru ilerledi ama bakışları ninesindeydi. "O kadar da değil. *Dinlenmesi gerek* diyorum. Ne yapılacaksa ben yaparım."

"Kes sesini, sıçarum gırtlağuna!" şeklinde bir cevap aldı. "Sen zaten yapman gerekeni yapacaksın." Kapının köşesinde olduğunu fark etmediğim baltayı eline aldığında irkilerek Timur'un arkasına geçtim. Sağı solu belli olmuyordu. Baltayı ve ipi Timur'un göğsüne yasladı. "Doğru dağa odina! Yok öyle yeyup, içip, sıçup yatma. Siz ağa ben ağa, işleri kim yapa? Hayde!" Arkasını dönüp sol tarafa doğru ilerlemeye başlamıştı. "Gelin Hanım, beni takip et!" diye bağırdı gözden uzaklaşırken.

Ne yapacaktık yani? Çay mı toplayacaktık? Bostan mı ekecektik? Belki de ahır temizlerdik. Bunların hepsi çiftlik hayatından az çok alışkın olduğum şeylerdi. Beni bunlarla korkutamazdı. Derin bir nefes vererek Timur'un arkasından çıktım. "En kötü ne olabilir ki?" diye kendimi teselli ediyordum. "Haydi ne derse yapalım."

Minik topuklu lastiklerimi giyindim. Fazlası ile tatlıydılar. Tam kapıdan çıkacakken kolumdan yakaladı. Ona döndüm. Kahveleri kucağımda sıkı sıkı tuttuğum kovada, başımdaki yazma ve güllü lastiklerimde gezindi. Nenesine bakan ters ifadesi sekteye uğradı. Bir şey diyecek gibi oldu. Dudakları aralanıp kapandı. Gülecek gibiydi ama onu da yapmadı. Sadece baktı. İçimi sımsıcak yapacak kadar yumuşak bir bakıştı.

"Ne?" dedim bu bakışı yüzünden. Elim tedirginlikle başımdaki yazmaya gitti. "Çok mu kötü takmış?" Makyajsızdık yeterince canımı sıkıyordu zaten. Şu an sevindiğim tek şey lastiklerimdeki güller ile kırmızı elbisemin uygun olmasıydı.

"Başını iki yana sallasana." dedi.

Anlamadım ama sorgulamadım. Başımı iki yana salladım.

Tebessüm eder gibi oldu ama minik bir hareketlenmeydi. Yanılıyor olabilirdim. "Biraz daha hızlı." dedi.

Dediğini yapıp biraz daha hızlı salladım. "Amacımız ne?" diyordum bir yandan da.

Elini başımın üzerine atıp hareketlerimi durdurdu. Gözlerimde oyalandı gözleri. Kahve yeşile karıştı. Bu defa dudaklarında beliren tebessüm derindi. "Olmuşsun pullu." diyen mırıltısı efsunlu bir sihir gibi dökülmüştü dudaklarından.

Karadeniz'e bürünmem hoşuna gitmiş olmalıydı. Bende onu Kadife ile görünce böyle oluyordum. O aklıma geldiği an özlemi ile doldum ama yuttum. Hüznü o an için geriye iteledim. Cilveyle gülümsedim. "Yakışmamış mı?"

Elini başımın üzerinden çekmedi. Ben alttan baktım o üstten. Cevap olarak dudakları alnıma değdi. Pulun alnıma değdiğini hissettiğim kısmına derin bir öpücük bıraktı. Gözlerim istemsizce kapandı. Dudaklarımdaki tebessüm ise büyüdü. Yine sessiz bir cümlesi vardı.

Yakışmamasının imkânı var mı Ahu?

Gülüşüm büyüdü. Daha da kalabilirdim yanında ama yine Akkadın baskını yemek istemiyordum. "Oyalama beni, işim var." derken geriledim. Ne işim olduğunu bile bilmiyordum oysa. Parmak ucuma fazlası ile yükselip çenesinin altına, tam derin çukura minik bir öpücük bırakarak geriledim.

"Gitmene gerek yok." dedi kolumdan kavrayıp. "Bağırır bağırır susar."

"Olmaz." derken kolumu elinden sıyırdım. "Zaten çat kapı geldim, rahatsız ediyorum kadını. Bir de yan gelip yatamam."

"Kimseyi rahatsız ettiğin yok Ahu."

Gülümseyerek kapıdan çıktım. "Ama yardım etmezsem ben rahatsız olurum."

"Dama inek boku temizlemeye gidiyorsun. Haberin olsun."

Güllü lastiklerim, kırmızı elbisem, keşan desenli çoraplarım ve pullu yazmam ile evin önüne çıktım. Ona döndüm. Benim için endişeli görünüyordu. "Ne sanıyorsun sen beni? Çıt kırıldım şehir kızı mı? Hatırlatmak isterim ki çiftlikte büyüdüm." Gülerken Akkadın'ın gittiği yöne doğru geriledim. "Karının elinden her iş gelir, merak etme." Akkadın gibi gerekli kısmı vurgulamıştım. Cilveli gülüşüm tüm yüzüme yayıldı.

Bak sen der gibi bir ifade belirdi yüzünde, hoşuna gitmişti. Dudağının bir köşesi hafifçe kıvrıldı. Bir günde fazlası ile tepki alıyordum. Hem de daha günün başındayken. Bugün insanlık için küçük ama ilişkimiz için büyük bir adımdı. Gülerken geriledim. Dudağındaki tebessüme uzun uzun bakabilirdim ama bunun sonucunda Akkadın kovayı kafama geçirirdi.

Evin arkasına ilerledim. Minik, kulübe gibi bir yer vardı. Dam denilen kısım burası olmalıydı. Adımlarımı etrafımı çevreleyen manzara duraksattı. Sabahın erken saatleri olduğu için etrafımızı sarmalayan dağlara beyaz bir duvak gibi sis çökmüştü. Dağların en zirvesine, en gizli köşeye, çok ayrı bir dünya saklanmış gibiydik. Yeşilin bin bir tonu birbiri ile sonra da kahve ile karışıyordu. Gözlerimi kapatıp kelimelerle anlatamayacağım kokuyu içime çektim.

Bin bir çeşit çiçek, yeşillik, toprak, yağmur ve o. *Timur*... Memleketi gibi koktuğunu yeni fark ediyordum. Burasıydı o. Başı bu dağlar kadar yüksekteydi. Hüznü dağları sarmalayan sis kadar bulanık ve ağırdı. Gözleri toprak kadar kahve, elleri

bu ormanlar kadar umut doluydu. Etrafımda olduğunda bu dağların arasına saklanmışım gibi kendimi güvende hissediyordum. Burası Timur'un memleketiydi. Timur ise benim memleketim.

Derin bir nefes daha çektim içime. Gözlerimi açtığımda fotoğraf makinem olmadığı için yıllar sonra ilk defa kendime kızdım. Bu eşsiz manzaranın her bir köşesini ölümsüzleştirmek istiyordum. Hafızam zayıftı. Etrafım unutmaktan ölesiye korktuğum detaylarla doluydu.

Sırtımdaki ölümün sızladığını hissettim. Varlığını belli etti. Unuttuğum her an bunu yapıyor, hayatıma devam etmemem için bir lanetmiş gibi sızlıyordu. İfadem bozguna uğradı. Aklıma gördüklerim değil, geride bıraktıklarım düştü. Biricik, Defne, Kadife ve Cemil baba. Hatta Adriel. Hepsinin iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Hevesle ilerleyen adımlarım aklıma düşen detaylar yüzünden ağırlaştı. Çiçekli, hafif topuklu lastiklere değdi bakışlarım. Yıllarca topuklu üzerinde yürüdükten sonra şu an yalın ayak yürüyormuş gibi hissediyordum.

"Yarın sabaha gelirsin inşallah!" diye bağıran Akkadın'ın sesi ile irkildim.

Damın kapısındaydı. Ellerini beline atmış beni bekliyordu. Hızlandım. O içeri girerken peşine takıldım. Dışarı kadar aydınlık bir alan değildi. Sarı ışıkla aydınlatılmıştı. Çok büyük diyemezdim. Sol yanımda iki inek vardı. Biri sarı, diğeri ise siyah ve beyazdı. Karşısında kalan kısma tahtalardan çit yapılmış, bu kısımdan ayrılmıştı. Orada da minik, kahverengi bir buzağı vardı. İçeri ben girdiğim anda hepsi yabancı olduğumu hissetmiş gibi bakışlarını bana çevirdi.

Birkaç saniye bakıştık. Mö'leyerek gerekli tepkisini dile getiren buzağı oldu. Zayıf ama uzun görünüyordu. İnce

bacakları ile bulunduğu alanda hoplayarak tahtalara kafa attı. Başını tahtaların üzerinden aşırıp bana bakmaya çalışıyordu ama çok küçüktü. Bu çabaları öyle tatlıydı ki gülmemek elde değildi.

Akkadın, "Bu Narkız." deyince bakışlarımı ona çevirdim. Kahverengi ineği gösteriyordu. Parmağı siyah beyaz olana döndü. "Bu Yıldız." Adının nereden geldiğini anlamak zor olmuyordu. Beyaz alnının ortasında siyah, yıldızı andıran bir leke vardı. Parmağı buzağıya döndü. "Bu da Narkız'ın yavrusu; Timur."

Timur denen buzağı ile bakıştık. Bir daha mö'lediğinde gülmemek için dudaklarımı dişledim. Torununa olan sevgisi inanılmazdı. "Torununuzu fazlası ile seviyor olmalısınız." diye mırıldandım gülüşümü saklamadan. "Adını buzağınıza verdiğinize göre..."

Timur inatla tahtalara kafa atmaya devam ediyordu.

"Adı Timur, çünkü en az onun kadar got kafalı." şeklinde net bir cevap verdi.

Timur tahtalara bir kere daha kafa attı. Sonra bir kere daha. Hak vermemek elde değildi. Gülüşüm büyüdü. "Eeee, burayı mı temizleyeceğim?" Oysa her yer fazlası ile temiz görünüyordu.

Hâlâ tersti. "Çok istiyorsan yarın sabah erkenden gelir temizlersin gelin hanım. Şimdi gel şöyle." Eğilip arkasında kalan tabureyi aldı. Gidip kahve ineğin yanına bıraktı. "Benim fıtığım var. Artık inekleri sen sağacaksın."

Dam temizlemek bile daha makul olabilirdi. "Pardon?" dedim şaşkınlıkla.

Küçümser ifadesi büyüdü. Kaşları ile tabureyi işaret etti. "Görelim meziyetlerini gelin." Görecek bir şey olmayacağına adı gibi emin görünüyordu.

"Çay toplasaydık?" diye daha makul bir öneri sundum.

Geriledi. "Onu da yapacağız, merak etme."

Aynen, meraktan perişan olmuştum. Ben kalakalmışken duvarın dibindeki tahta kutunun içindeki otları kucaklayıp buzağı Timur'a ilerledi. Hiç de fıtığı var gibi durmuyordu. Asıl benim belimde platin vardı. Bu küçümser hallerine dik bir bakışla karşılık verdim. Ağlayarak gideceğimi falan düşünüyor olmalıydı. Ama beni henüz tanımıyordu.

Derin bir nefes vererek Narkız denen ineğe ilerledim. Kovayı taburenin üzerine bıraktım. Önce ağır ağır karnını okşadım. "Narkız mısın sen?" dedim kısık, nahif bir sesle. Atlara yaklaşmadan önce güvenli biri olduğumuz konusunda onları ikna etmeliydiniz. Bana göre bu kural bütün canlılar için geçerliydi. İrkildi. Başını bana çevirdi. Karnındaki elim alnına ilerledi. Boynunda asılan zilin sesi başı hareket ettikçe her yeri dolduruyordu. "Memnun oldum Narkız." dedim kocaman gözlerine bakarken. Artık fazla kıpırdanmıyordu. Gülerek alnını ve karnını okşamaya devam ettim. "Sakin olursan canını acıtmam, tamam mı?"

Dönüp Akkadın'a bakmadım. Eteklerimi toparlayıp tabureye oturdum. Kovayı ineğin altına aldım. Bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum. Yalan yok, çok da sevdiğim bir aktivite değildi. Çitliğin aşağısında büyük bir mandıra vardı. Küçükken sık sık çiftlikten kaçar mandıraya giderdim. Cemil babamın orada hatırı sayılır dostları vardı. Babam öldükten sonra okul olmadığı zamanlarda her şeye yardım ettiğim için mandıraya da birlikte giderdik. Cemil baba çiftlik sahibi ile konuşarak işlerini hallederken ben inek sağan teyzelerin

yanına gider, merakla izlerdim. En sonunda ise merakıma yenik düşerek bana da öğretmelerini istemiştim.

Öğrenmiştim ama çok da hoşlandığım söylenemezdi. Atlar daha makuldü. Özellikle huysuz atım Kadife. Yıllardır inek sağmamıştım. Şu an yapabilir miydim emin değildim ama Akkadın'ın bakışları üzerimdeyken başka seçeneğim yoktu.

Üçüncü çekişte süt gelirse bu işten sıyırırız Ahu. Haydi kızım, göreyim seni.

Bordo ojeli parmaklarım ineğin memelerinde bir hayli zıt dursa da ellerim o kadar çekingen değildi. İki ucu da üç kere çektim. Dördüncü çekişte süt çıkmaya başladığındaki sevincim görünmeye değerdi ama asil duruşumu bozmadım. Kalkıp Narkız'ın boğazına sarılma isteği ile tutuşsam da kendimden emin bir şekilde sağmaya devam ettim. Paslanmış ama o kadar da formdan düşmemiştim. Yaram sızladı. Aynı saniyelerde birkaç dakikadır kıpırdamadan öne eğik olduğum için belimde ağrımaya başlayınca durup dikleşmek zorunda kaldım.

Ot tozu yüzünden kaşınan burnumu elimin tersi ile silerken bakışlarım Akkadın'a takıldı. Elindeki otları buzağı Timur'un önüne bırakamamıştı. Kucakladığı otlarla beraber şaşkın şaşkın beni izliyordu. Timur tahtalara bir kere daha kafa attı. Akkadın ona dönen bakışlarım ile irkilerek toparlandı. Yine sert ifadesine büründü. Arkasını dönüp buzağının olduğu tahta kısmın kapısını açarak içeri girdi. Timur bacaklarına sürtünürken otları önüne bıraktı.

"İnek sağmayı nereden öğrendin?" dedi ağzının içinde.

İleri eğilip sağmaya devam ettim. "Büyük bir çiftlikte büyüdüm. Babam seyisti. Atlara bakar, eğitimleri ile ilgilenirdi. Yanımızda da bir mandıra vardı. Sık sık oraya gider inek sağan teyzeleri izlerdim. Onlar öğretti." Bir kere

daha doğruldum. Platin fıtıktan beterdi. Elim belime gitti. O zamanlar *ne işime yarayacak inek sağmayı bilmek* diyerek bu hevesimden çabuk soğumuştum. Hayat sürprizlerle doluydu. Belimi kısa bir anlığına ovalayıp sağmaya devam ettim.

"Gençliği de boh ettin." diye söylenme sesi geldi. "Çiftlikte büyümüşsün ama iş yapmamışsın, belli. On dakika inek sağdun, kırk kere beline yapuştun!" Buzağının yanından çıkmış, kapısını kapatıyordu. "Kalk hauradan. Gerisini ben yaparım."

"Yorulduğum için değil, belimde platin var. Yoksa yaparım, işten kaçmam Akkadın Hanım."

Kaşları bu defa sorgular bir ifadeye büründü. "Bu yaşta ne platini?"

Yeniden sağmak için eğildim. "Bir kaza geçirdim. Vücudumdaki tüm kemikler neredeyse kırıldı. Ama en büyük hasar belimdeydi. Tedavi için platin gerekiyordu."

Açıklamam tek düzeydi ama içinde sayısız ızdırap vardı. Geçmiş pençelerini zihnimden çekmiyordu. Kenan'ın sırtıma işlediği ölüm bu andan sonraydı. Şeytanın eline o kazadan sonra düşmüş, hayatım o kazadan sonra bir canavarın yaşaması için bedel olarak ortaya sürülmüştü. Sırtımdaki platinleri bile onun izniyle yerleştirmişlerdi. Hastane odasında acı içinde inlerken doktora söyledikleri zihnimde canlıydı.

Dövmenin hiçbir köşesine zarar gelmemeli. Her ne yapacaksanız bir milimini dahi bozmadan yapın. Bu arada doktor; varını yoğunu ortaya koy olur mu? O ölürse seni ameliyathaneden çıkmadan yok ederim.

Hayatımı elinde tutmuştu. Doktor dövme bozulabilir deseydi o ameliyatı yaptırmaz beni o hastane yatağında yıllarca makineler ile yaşatırdı. Sunduğu iki seçenek de azap doluydu. Süt sağan ellerim duraksadı. Hayatın bana sunduğu her ölüme ve yaşama razıydım. Ama bana sunulan bütün seçenekler şeytana aitti. Ya *yaşa ama ruhunu ver* ya da *öl ama ruhunu bedeninde tutmaya devam et* diyordu. Çünkü ruhum asla önemli değildi. Önemli olan bedenimdi.

Akkadın'ın "Boynundaki yara da mı o kaza yüzünden?" diyen sesi derinden geldi ama beni kendime getirmeye yetti.

"Evet," dedim sadece. "O günden." *Beni o günden kurtaran yine torunundu* diyemedim. Süt azalmıştı. Artık durmam gerekiyordu. Ayağa kalkıp kovayı aldım. "Bitti." dedim tebessüm etmeye çalışarak. "Eve mi götürmeliyim?"

Yıldız'ın karnını okşuyordu. Başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. "Mutfağa bırak." Sesi önceki kadar aksi değildi.

Damın çıkışına yöneldim. Beni gören buzağı Timur tahtalara üst üste kafa attı. Kapıdan çıkarken, "Dur ula sen de." diye yükseldi Akkadın. "İçerideki öküz bitti bir de sen başladın. Sus! Anladuk, sen de sevdin. Fışki mi var bu kızda?"

Buzağı Timur bir daha kafa attıysa da duymadım. Elimde süt dolu bir kova, ayağımda çiçekli lastikler, başımda siyah pullu bir oya varken tebessüm ederek ilerledim. Yaram acıdı, sırtım ağrıdı ama hiçbiri rahatsız etmedi. Adını koyamadığım, kaynağını bulamadığım bir huzur hissettim. Ölüm hâlâ sırtımdaydı ama burada da bir hayat vardı.

Etrafa bakınmaya devam ediyordum. Bulunduğumuz tepenin aşağısında çaylık vardı. Belki de burası da Akkadın'ındı. Çaylığın aşağısında bir ev daha vardı. Balkonunu göremiyordum ama insanların gülme ve çay bardağına vuran kaşığın sesleri geliyordu. Muhabirken

hayata dair her bir detayı incelemeye bayılırdım. Kralşan kendimin bildiğim ne varsa sömürmüştü. Şu an içimde beliren duygu muhabirlik zamanlarımla aynıydı. Birkaç gün önce ölümün kıyısından dönmüş ama şimdi hayatı hiç içime çekmediğim kadar derin soluklarla dolduruyordum. İlerideki patikada gülerek koşan mavi önlüklü çocuklar vardı. Sırtlarındaki çantalara tekme atıyorlardı.

Tebessümüm büyüdü. Yabancılık çekmiyordum. Garipti. Ama tam evin köşesini döneceğim anda karşıma çıkan iki adamla duraksayıp geriledim. Refleks olarak bağıracaktım ama gördüğüm yüzler buram buram *biz buranın yerlisiyiz* diyordu. Akkadın'na gelmiş olabilirlerdi. Sarı saçları, mavi gözleri ve sivri burunları ile ikiz gibi birbirlerine benziyordu ama bir o kadar da farklıydılar. Ben bir adım gerilediğimde ikisi de aynı anda sırıttı.

"Yenge!" dedi birisi. Oldukça neşeliydi.

"Ula ne yengesi, got kafa?" diye çıkıştı diğeri. Bana dönüp o da sırıttı. "Gelun hanum diyecesun. Değil mi gelun hanumcuğum?"

Boş boş göz kırpıştırdım.

"Şaşurdunuz tabi." dedi gelin hanımcığı olduğumu iddia eden kişi. Kibar olmaya çalışıyordu. "İlhami biraz gaba bir adamdur. Gusuruna bakma da! Ben Rahmani."

"He!" dedi diğeri hevesle. "Ben de İlhami."

Rahmani yanındaki adama döndü. "Ula dedik oni da!"

"Ula ben demedum!"

"Ula ben dedum ya."

"Bak şimdi." dedi İlhami ciddiyetle. "Senun deduğun senundur. Benum dediğum benumdur. Benum dediğumi sen demiş olursan ne olur?"

Ciddiyetle dinliyordu Rahmani. "Ne olur?"

Sırıttı İlhami. "Sen demiş olursun da!"

Ama Rahmani bıkmış gibiydi. "Ula ben de oni diyrim da. Bileman sus. Koyayum o ak-" Bu noktada bakışları bana döndü. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. "Kusura kalma gelun hanumcuğum. Deduğum gibi, İlhami bileman gabadur."

Tebessüm etmeye çalıştım. "Sorun değildi. Akkadın'a geldiyseniz d-"

"Sağa!" diye yükseldi Rahmani. Şok içinde ona baktığımı görünce sesini alçalttı. "Sağa gelduk da. Ne Ak nenesi." Sırıttı. "O her gün çördüğümüz adam."

Dedikoduya gelmiş olmalıydılar. Şok ifadem aydınlanma ile toparlandı. "Bana mı?"

"He, sağa." dedi İlhami. Ağız arama zahmetine girmedi. "Ace Zehiroğli'nin essahtan karisi misun?"

Rahmani yanındaki adama en umutsuz bakışı işe bakıyordu. "Ula ey ki *ağurdan gidelum* dedik. Nettin sen şimdi?"

En azından dürüsttü. İkisi her an kavga edecek gibi duruyordu. Daha kaç kere bu açıklamayı yapacaktım bilmiyordum ama bütün köyü kapı kapı gezip *ben Zehiroğlu'nun karısıyım* diyecek gibiydim. Bu haber yayla için kritik bir önem taşıyor gibiydi.

"Öyleyim." dedim sadece. Üzerimdeki *onu zor durumda bırakıyorum* duygusundan yavaşça sıyrılıyordum. Sevgilisi olmadan karısı olmam hayatım için muazzam bir şoktu ama alışması kolaydı. Zira tam olarak öyleymişim gibi davranıyordu. *Zehiroğlu'nun karısı...*

İkisi de merakla bana bakıyordu. İlhami denen adamın kaşında ve dudağının üzerinde benler vardı. Yanındaki adamdan bu şekilde ayrılıyordu. İkisi bana ilgi ile bakarken aklıma takılan bir soruyu sormadan edemedim.

"Kardeş misiniz?"

"Yok." dedi Rahmani. "Emicemin uşağı."

Onayladı İlhami. "He, o da benim emicemin uşağı."

Gözlerim ikisi arasında gidip geldi. "Çok benziyorsunuz."

"Ula yok!" dedi Rahmani. "Benim burnum sağa doğri." Elini burnuna attı.

"He." dedi İlhami. O da elini burnunda attı. "Benumki de sola doğri."

Yamuk burunlarından mı ayırmam isteniyordu? Hem de sabah yediğimi bile aklımda tutamayan bir hafızaya sahipken. Yine de eğlenceli insanlara benziyorlardı. Hissettiğim bir huzursuzluk yoktu. Süt dolu kova avuç içimi acıtmaya başlamıştı. İlerleyip aralarından geçtim. "Tanıştığıma memnun oldum beyler." dedim kibar bir tebessüm kuşanarak. "Şimdi izninizle."

İkisi de iki yana ayrıldı ama evin köşesini dönerken peşime takılmışlardı. "Biz Zehiroğlu'nun ilkokuldan arkadaşlarıyuk." dedi yanımda beliren Rahmani.

Güldüm. "Öyle mi? Daha genç görünüyorsunuz."

"Üç yaş ufağıyuk ama köy okulu da! Bir, iki, üç, dört, beş hepimuz aynı sınıftayduk. Yani beraber okuduk sayulur." dedi Rahmani. Şaşırtıcı değildi. Çoğu köyde böyle olduğunu muhabirlik yıllarımdan biliyordum. Savaş olan bölgelerde de eğitime devam eden okullar sınıfları birleştiriyordu.

Diğer yanımdaki İlhami elimden süt kovasını aldı. "Çok yakındik çok."

"Ben götürürdüm. Zahmet olmasın."

"He valla oldi." diyerek büyük bir nezaket gösterdi. Kovayı yeniden elime tutuşturdu. "Ağırmış he."

Rahmani'den, "La akluna koyayum." şeklinde bir cevap aldı. Bu defa kovayı elimden alan oydu. Arkadaşı adına mahcup gidiydi. "Dedum ya, İlhami bileman gabadur."

Güldüm. "Sorun değil."

"Bizim uşak da bileman terstur." dedi Rahmani. "Ace nasi evlendınız?"

Dudak büzdüm. "Bana ters değil."

"Eee konuşmay." dedi İlhami.

Gülüşüm büyüdü. "Benimle konuşuyor."

"Ula habunun garezi bize miydi?" dedi Rahmani. "Ağzundan lafi alana kadan münasip bir yerlerimizdeki kıllar ağarurdu."

Gülüşü bu defa sesliydi. Bu evreye gelebilmek için soğuk yüzü ile kaç kere yüz yüze geldiğimi, buz tuttuğumu, kalbimin paramparça olduğunu bir ben bilirdim. Duvarlarına değen herkes kaçmış olmalıydı. O yüzden en başta beni

inatla itmişti. Hayata karşı benim dikenim onun ise etrafına ördüğü duvarları vardı. Bir şekilde yaralarımız denk gibiydi. Ben yakarak savaşmayı seçmiştim. O ise yanarak. Ben zehrimi etrafıma akıtmıştım, o ise susarak içine.

"Ahu." diyen sesi aynı saniyelerde kulaklarımı doldurdu. Evin önünde dikiliyordu. Odun için dağa gideceğini düşünmüştüm ama anlaşılan Akkadın'ı benim kadar dinlemiyordu.

Onu gördüğümdeki gülüşüm gerçekti. Canlı, samimi ve umut dolu. Rahmani'nin elindeki süt dolu kovayı alıp hevesli adımlarla ona ilerledim. Çok ilerlememe izin vermemişti. Benim on adımda adımlayacağım yolu birkaç saniye içinde aşıp yanıma geldi. Kovayı elimden aldı.

"Ben sağdım," dedim hevesle. Sesimde benim bile ilk defa duyduğum çocuksu bir neşe vardı. "Hepsini hem de."

Etkilenmiş olmalıydı. Yine tebessüm etti.

"Etkilendin, kabul et."

"Fazlası ile." derken kolunu omuzuma atıp kendine çekti. Kolunun altına sakladı. Güven duygusu her yanımdaydı. Onun duvarları benim dikenlerim arkasındaydık. Burada ikimize de kimse ulaşamazdı. Bizi yalnız biz görür, sesimizi yalnız biz duyardık.

Kolunun altına hapsolduğum için onunla birlikte geri döndüm. İlhami ve Rahmani'ye bakıyordu. "Hayırdır?" dedi. "Ne işiniz var burada?"

İlhami, "Essahtan karun mu bakm-" diyecek oldu ama Rahmani iki eli ile ağzına ve kafasına sarılarak susturdu.

"Bizum kör Niyazigilin Osman emice varidi ya, sen gelmeden bir gün önce Allah rahmet eylesun öldi."

Nadir görülecek bir şekilde şaşırdı Timur. Yüzünü görmüyordum ama sesinden anlaşılıyordu. "O hâlâ yaşıyor muydu lan?"

"Ömri bereketliydi rahmetlinin."

"Ben gittiğimde zaten doksan yaşındaydı."

Onaylamaya devam etti Rahmani. "İşte sen düşün nasi bereketliydi." Ellerini İlhami'nin üzerinden çekip üzerindeki yeşil gömleğe çekidüzen verdi. Sonra ise ekşimiş bir yüzle elinin içindeki tükürükleri İlhami'nin bordo gömleğine sürdü. Bir yandan ise anlatmaya devam ediyordu. "İşte kendusunun adağı varidi. Eğer *ben ölürsem ağlamayin kurban kesin* diye."

Güldü İlhami. "Zaten arkasundan da ağlayacak kimse kalmadi. Herkesi gömdi rahmetli. Yani az daha zorlasa Azrail'i bile gendi ile götürecekti."

Güldüm. Ama Osman amcaya ayıp olmasın diye dudaklarımı dişleyerek. Bir elim Timur'un omuzumdan aşırdığı elini kavradı. Parmak uçlarında oyalandım. İnek sağıp hâlâ ellerimi yıkamadığımı fark ettiğimde ise kendi kendimden iğrenerek elimi geri çektim. Önce ellerimi yıkamalıydım. Avucumu kokladım. Dam kokusu ile yüzüm hafifçe ekşidi.

"Sonuca gel." dedi Timur bıkkın bıkkın.

Rahmani bir komutandan emir almış gibi hazır ola geçip ellerini önünde bağladı. "Osman emice öldi diye kurban keseceduk tosun kaçti. Tutak oni dedik Midiligilin kör Sileyman'ın götüne çaktı. Adamın bacağı çıktı. Tosun da aşağıdaki tepenun üzerine çıktı, inmiy. Deli de bir tosun, yaklaşana da çakay. İmam efendi dedi ki *ace Zehiroğluna desek gelup yıkar mi tosuni*?" Hepsini tek nefeste söylediği

için derin bir nefes verdi. "Hoh!" dedi rahatlamış bir şekilde. Yanındaki İlhami'ye döndü. "Eksik var mi?"

Başını iki yana salladı. "Noktasi noktasine doğri emicemin uşağı."

İkisi de rahatlamış bir nefes verdi. Bakışlarımı kolunun altına sindiğim adama çevirdim. "Bir köy dolusu adam bir tosunu yıkamadınız mı lan?" dedi.

"Daha genç mi kaldı köyde?" dedi Rahmani. "Herkes gitti okumağa!"

"Siz nesiniz?"

İlhami güldü. "Ula bizum gençliğimizden ne boh olur?" İkisi de aynı anda hunharca gülmeye başladı. Hoşlarına gitmiş olmalıydı. Ben de güldüm ama Timur doğal halindeydi, gülmüyordu.

"Geliyorum." dedi sadece. Geri döndük ve eve doğru ilerlemeye başladık. Hâlâ kolunun altından çıkarmamıştı. Akkadın'a basılmadığımız sürece sorun yoktu. Normal bir çift gibi olduğumuzu hissettiğim ilk andı. Etrafımızda kan yoktu, silah, nefret, öfke, ölüm korkusu ve yalanlar yoktu. Takınmak zorunda olduğumuz maskeler, onun görevi benim ise lanetim yoktu.

Sadece ikimiz vardık. Evin önüne geldiğimizde kolu omuzumdan sıyrıldı. "Sen beni evde bekle. Döndüğümde Biricik'i arama işine bakarız."

Hevesle ona döndüm. "Gerçekten mi? Arayacak mıyız?"

Saçıma minik bir öpücük bıraktı. Onun için yeterli bir cevaptı. Evin tahta kapısını açıp ayakkabılarını çıkararak

içeri girdi. Kolu bedenimden ayrıldığında üşümüştüm. Elindeki kova ile mutfağa ilerliyordu.

"Evde kalmasam?" dedim tatlı bir sesle. "Ben de seninle gelsem, olmaz mı? Köyü gezmiş olurum biraz. Çok sıkıldım evde."

Mutfaktan çıktı. "Yaran var, yorulursun."

Dimdik durdum. "İyiyim," İnandırıcı olmak için gülümsedim. "Akkadın'ın sürdüğü şey her neyse bir gecede acıyı çekip aldı."

Yeniden karşımda belirip siyah spor ayakkabılarını giydi. "*Seni sevdi* demiştim. Yoksa bu geceyi sağ çıkaramazdın."

Bu yaşansa zerre şaşırmazdım. Ağzımın içinde, "Yine şanslı olduğum bir sabah..." diye homurdandım.

Kapıyı kapatıp elimi kavradı. "Yanına gelip soru sorarlarsa cevap vermek zorunda değilsin. Sadece yanımda dur yeter."

Elimi geri çekmeye çalıştım. "Ellerim inek kokuyor. Bekle, yıkayıp geleyim."

Eve yöneldim ama elimi bırakmamıştı. Geri çekip ilerledi. Her şey gibi bu da umurunda değildi. Mecburen ona uyum sağlamıştım. "Eee yıkasaydım..." diye sızlandım. "İneğin memesine dokundum."

"Bokuna avuçlamadığına göre sorun yok."

Yüzüm ekşidi. "İğrençleşme."

El ele ilerlemeye başladık. Ellerim uzun ve biçimli parmaklarında sıkıca kavradı. Tırnakları manikür yapılmış gibi biçimliydi. Buna her zaman şaşıracaktım. Bu ellerle silah

tutuyor ve savaşıyordu. Ama hiç kana değmiş gibi değillerdi. Normal bir çift gibi hissettiğim ikinci andı. Bu anları üçe ve katlarına tamamlayamadıkça rahat edemezdim.

Dün bu tepeyi kucağında çıkmıştım. Şimdi el ele iniyorduk. Bakışlarımı ayağımdaki lastiklere eğdim. Sürekli onlara bakmak istiyordum. Dudaklarımdaki tebessümü ise sadece ben görüyordum. "Ninen kızar mı?" dedim aniden. Beni köyde gezdirmeye çok hevesli olduğunu sanmıyordum.

"Salla," dedi geniş geniş. "Her zaman kızacak bir şey buluyor zaten."

Tepenin bitiminde patika yola inmek için aşağıya atlamamız gerekiyordu. Tek hamlede atlayıp bana döndü. Kollarımı ona uzatıp kendimi kucağına bıraktım. Kesinlikle bu nokta en sevdiğim zirveydi. Bir kolunu kalçalarımın altına dolamış, sıkı sıkı tutuyordu. Kollarımı omuzlarına yerleştirdim. Hemen indirmemiş, ilerleyip kucağında benimle bir kısımdan daha aşağıya atlamıştı. Toprak bir yola çıktık. Kucağında benimle toprağa ayak bastığı an önümüzden iki yazmalı teyze geçti. İkisi de yazmalarının ucunu ağzına kapatıp bize göz ucuyla bakarak ilerlemişti. Aralarında geçecek muhabbeti tahmin etmek zor olmuyordu.

Endişelerimi dile getirmek zorunda kaldım. "Ninen bizi gebertecek."

Yere bıraktı ve yeniden elimi avucunun içine hapsetti. Endişelerim onun endişe kategorisine girmiyordu. "*Karın olduğunu tüm köye söyle* demişti. Dediğini yapıyorum işte."

"Sence bunu mu kast etti?"

"Doğru*, düğün yapalım* demişti."

"Timur!" Göz ucuyla yüzüne bakmaya çalıştım. Eğleniyordu bu hallerimle. "Biraz panikle be adam! Biraz *ne oluyoruz* de. Niye her şeye hemen tamam diyorsun sen?"

"*Başka biri ile düğün yapalım* dediğinde *tamam* demedim."

Kaşlarım çatıldı. "Başka biri ile düğün yapalım mı dedi?" Ne demek oluyordu o? Sağa sola bakındım. Günlerdir sönüp giden öfkemin midemde kıpırdanmaya başladığını hissettim. "Bana bak, sözlün, beşik kertmen falan var mı senin bu köyde? Öyle dizilerdeki gibi biri çıkıp karşıma dikilirse seni mahvederim. Şimdiden söyleyeyim."

Bu defa gülüşü tüm yüzüne yayılmıştı. Gülerken başını iki yana salladı. "Öyle bir şey olsa götümü keseceğini bildiğim bir kadının elinden tutup buraya getirmem Ahu. O kadar da sik kafalı değilim."

Şüpheyle süzdüm. En azından canına okuyacağımın farkındaydı. "Düzgün konuş." diyerek önüme döndüm ama şüphelerim sürüyordu. Aklıma sekreter Sibel düştü. "Madem artık karınım!" diye yükseldim. "O sekreter Sibel ile ne yapıyordun sen?"

"Hiçbir şey." dedi geniş geniş.

"Ne zaman gelsem sana kahve getiriyordu?"

Sessiz kaldı.

"Hem de üzerinde *Tulpar* yazılı."

Yine sessiz kaldı. Kıskançlıkla harmanlanan öfkem haddini aşma duygusu ile karıştı. Sevince abartıyordum, her zamanki gibi... Buraya getirmişti çünkü görev için saklaması gerekiyordu, *karım* demişti çünkü dedikoduları susturacak bir yalan lazımdı. Kendi içimde yine bir şeyleri abartarak

yaşıyordum. Dişlerimi dudağıma geçirdim. "Kusura bakma, fazla ileri gittim." dedim güçlü çıkarmaya çalıştığım bir sesle ama kırgın ton sona doğru dudaklarımdan firar etmişti. Engel olamamıştım. Öksürerek boğazımı temizledim. "Köyün en tepesindeki ev neden sizin?" diyerek başka bir konuya geçmeye çalışıyordum ama aniden durdu.

Elimi bıraktı ve bana dönüp kollarımın altından kavradı. Bir bebek gibi kucakladı. "Ne yapıyorsun?" dememe kalmadan iki adım ilerleyip arkamızda kalan evin bahçe duvarının üzerine oturttu. Yüksek değildi ama göz hizasına gelmem için yeterli bir alandı. Ellerini iki yanıma yasladı. Kahveleri dikkatle yüzümde geziniyordu.

"Ahu," dedi müptelası olduğum sesi. "Gidebildiğin kadar ileri git. O hakkı sadece sana tanırım. Sorabildiğin kadar soru sor. Cevapları sadece sana veririm. Ayrıca ben çok lisan bilmem. Bildiğim lisanda da tek bir isim var. Gerisi ilgimi çekmiyor."

Kalbim bir kuş gibi çırpınırken onun ifadesi her zamanki gibi sakinlik doluydu. Öfke de söndü, kıskançlık ve haddini aşma duygusu da. Yarımca kıvrıldı dudağım. Rize gibi bir konumda olmasak soluğu dudaklarında almıştım ama şu an imkansızdı. Bu arzumu zorla bastırdım. "Hangi isimmiş o?"

"Ahu," dedi efsunlu bir kelime mırıldanır gibi. Yazmadan yüzüme dökülmeyi başarmış bir saç parçasını parmak ucuyla geri iteledi. "Benim Ahu'm." Ciddiyetle göz kırptı. "Burada bekle. Beş dakikaya geliyorum."

Tebessümüm büyüdü. Başımı aşağı yukarı sallarken gerilemesini sonra ise önüne dönüp patika yoldan aşağıya atiklikle atlamasını izliyordum.

Benim Ahu'm.

Gülüşüm derinleşti. Arkasından bakarken dişlerimi dudağıma geçirdim. Aitlik hissi ilk defa bu denli diriydi. Bu zamana kadar hiçbir şeye körü körüne benim demiş değildim. Bencillik yapacak kadar lüksüm olmamıştı. Bir his ilk defa bu denli sarhoş ediciydi.

Timur'un Ahu'su, Ahu'nun Timur'u.

Ciddi anlamda liseli ergenler gibiydim. Yoksa ellerimi oturduğum duvar ile kalçamın altına sıkıştırıp ayaklarımı ileri geri sallamamın başka bir izahı olamazdı. Engel olamadığım sırıtışımı zapt etmek için dudaklarımı dişlemeye devam ediyordum. Sersemletiyordu. Bu hissin sınırı ve ucu yoktu. Yaptıramayacağı şey de.

Radyom yanımda olmalıydı. Bütün aşk şarkılarını art arda patlatır daimî dinleyicim olan Yazgülü Hanım'a içimdeki hislerden bahsedebilirdim. İlerlediği kısımda büyük bir düzlük vardı. Ortadaki tosunun etrafını ona yakın adam sarmalamıştı ama hiçbiri yaklaşmıyordu. Sadece bir kişi tosunun boynuna ip dolamış çekmeye çalışıyorlardı. Başaramadı. Tosun yerinden oynamadı. Sinirle adamların üzerine koşunca hepsi dört bir yana kaçtı.

Önüm sıra birkaç kadın ve genç kız yan yana dizilip alanı izlemeye başlamıştı. Evler seyrekti ama olan evdekiler de balkonlara çıkmış izliyordu. Bu aktivite buralarda ilgiyle izleniyor gibiydi.

Benimki salınarak alana ilerledi. Fark edilir bir noktaya geldiğinde herkesin bakışları aynı anda ona dönmüştü. Sırası ile hepsi ile el sıkıştı. Yaşlı bir adam sıkıca sarıldı. Sadece onun elini öpüp alnına koydu. Görünmez gibi yaşamayı deniyordu ama buralarda da seviliyordu. Rahat bir tavırla tosuna doğru ilerledi. Az önce iple çekmeye çalışan adam bir

şeyler anlatıyordu ama ifadesinden, onu dinlemediğini anlayabilecek kadar onu tanıyordum.

Adam konuşmaya devam ederken ilerledi. Dudakları belli belirsiz hareket etti. Yandaki adam ileri koştu. Adamların arkasından başka bir ip alıp Timur'a verdi. Ürkütmemeye çalışarak yaklaşmıştı. İpi tosunun bacaklarına doladı. Bir noktada düğüm atıp sıktı. Sonra ise ipi aniden çekti. Yapılı bir tosundu. Ne olduğunu anlayamadı. Sendeledi ama Timur daha güçlüydü. Ayaklarına doladığı iplerin hepsi dört bir yandan kıstırırken daha fazla direnemedi. Yere düştü. Can havliyle yeniden ayağa kalkmaya çalıştı ama Timur bedeninin bir kısmını tosunun üzerine attı. Boynuzlarından tutup başını yere bastırdı.

Herkes bu anı bekliyormuş gibi bağırarak ileri koştu. Dört bir yandan etrafını sardılar. Görüşümü kapatmışlardı. Artık onu göremiyordum. Bir parçam hayvan için üzgündü. Bir parçam ise kocaman tosunu tekte yıkan beye feci şekilde yükseliyordu.

"Boğaçhan mısın be adam?" diyen sesle bakışlarımı sağıma çevirdim. Tanımadığım bir kızdı. İlgi ile olayı izliyordu. Toparlaktı. Yuvarlak yüzü ve kırmızı yanakları tatlı simasını tamamlıyordu. Kırmızı bir yazmayı benim gibi takmıştı.

"Abla gocan olay, git dadını çıkar." dedi başka bir ses. Soluma döndüm. Burada da dün laf almak için gelen üçlü kadın tayfadaki genç kızdı vardı. Neydi adı? Unutmuştum. Ağzına aldığı bir ot parçasını karşıya alık alık bakarken kemiriyordu.

"He valla." dedi diğeri. "Adama bak, tosunu tekte yıktı ula. Vay anasını..." Bana döndü. Yuvarlak yüzünde ceylan gibi parlayan büyük, kahve gözleri vardı. Diğer kız gibi yirmili yaşlarında olmalıydı. Gençtiler ama çok da küçük değillerdi.

Biricik ve Irmak düştü aklıma. Fazlası ile özlüyordum. "Yanlış anlama ablacığım, dünya ahiret abimizdir." dedi saygıyla. "Ama görüneni de övmeden edemeyeceğim." İleri doğru eğilip diğer yanımdaki kıza baktı. "Kız Havva, burada böyle bir gen vardı da bizim niye haberimiz yok?"

Doğru, adı Havva'ydı. "Daha yok ki zaten." dedi Havva. "Zehiroğlu'nun son kani kendisi." Derin, içli bir ah çekti. "Tükenecek başka soy mu yokti be? Azıcuk bizumkiler tükeneydi ya!"

"Eğer bu soy artacaksa kendi sülalemi seve seve feda ederdim. Salak abimin şu haline bak."

Hangisinin abisi olduğunu anlamak zordu. Timur'u bile göremiyordum. Az önce köşede bekleyen adamların hepsi şu an etrafına toplanmış büyük bir hengame ve bağırışlar ile tosunu zapt etmeye çalışıyorlardı.

"Tosunun kuyruğunu tutan." diyerek açıkladı abisini. Bakışlarım söylediği noktaya kaydı. Sabah tanıştığım genç adamlardan biriydi ama birbirlerine fazlası ile benzedikleri için ayırmak zordu. Diğerleri var güçleri ile uğraşırken o kuyruğunun ucunun ucundaki tüyleri parmak ucuyla tutuyordu. "İnanılmaz birisi." dedi başını iki yana sallarken.

"Elif!" diye çıkıştı diğer kız. "*Salak* deme adama! Abin o senin."

Elif hâlâ dertliydi. Demek İlhami'nin kız kardeşiydi. "Ne oldi?" dedi ilk defa yöresel kanala geçerek. Başını ileri eğip Havva'ya baktı. "Sevdaluğuna laf geldi diye zorlandun mi Havva Hanum? İstediğun adam bu. Yaşamağa gerek kalmadan anladiyrık işte oni sağa."

"İlhami senin sevgilin mi?" dedim şaşkın şaşkın.

Panikle dikleşti. İşaret parmağını dudağına yasladı. "Sessuz!" Etrafa bakındı. "Duyacak şimdi birisi."

"Duymayan var mı?" dedi Elif. Bana döndü. Tatlı tatlı gülümserken elini uzattı. "Selamünaleyküm güzel ablacığım. Ben Elif. Fizik öğretmeniyim ama atanamadım. Güzel yaylamızda KPSS ile sürünmeye devam ediyorum."

Elini kavradım. Ahuzar diyecek oldum ama yuttum. "Ahu."

"Biliyoruz." dedi ikisi de aynı anda. "Seni tanımayan mı kaldı Ahu ablacığım?" dedi Elif imalı bir gülüşle. "Zehiroğlu'nun has gelini."

Köye iddialı bir giriş yaptığımı inkâr edemeyecektim.

"Çalışıyor musun? İşin ne? Kaç yaşındasın? Nerelisin? Kimsin? Kimlerdensin?" diye art arda sordu Elif.

"Kız nefes al." dedi Havva.

Elif merak içindeydi. Bakışları sadece bendeydi. Sadece bir sorusunu cevapladım. "Muhabirim."

İkisinin de ilgisini çekmişti. "Ne güzel." dedi Havva hayran bir sesle. "Ben de hep muhabir olmak istemiştim."

Elif, "Liseyi zor bitirdin Havva." dediğinde gülmeden edememiştim. Elif de bana bakarak gülüyordu. "Bayıldım sana Ahu abla. Tam Zehiroğlu'na göresin." Havva'ya eğildi. "O da binbaşı olmuş diyorlar, doğru mu?"

"Ben albay oldu diye duydum?" dedi Havva.

Bu defa gülüşüm sesliydi. "Yok artık, o kadar da değil." Dedikodu ağı inanılmazdı.

"E ne o zaman?" dedi Elif.

Cevap veremedim. Gerçekten neydi? Askerdi. Başka bildiğim hiçbir şey yoktu. Bu Zehiroğlu meselesini de sormak istemiyordum ama Timur anlatmıyordu. Akkadın'a ise soru sormayı bırak konuşmak bile bir hayli zordu. Günler sonra sağlıklı bir şekilde iletişim kurabileceğim türden insanlara benziyorlardı. "Ne demek bu Zehiroğlu?" diye sormamın nedeni buydu. *Kocam* dediğin adam hakkında bir şey bilmiyor musun imajı çizmemek için, "Timur bahsetti ama burada ona hep böyle seslendiklerini söylememişti."

Hakkında çok az şey bildiğim gerçeği bir kere daha yüzüme çarptı.

"Biz de çok bilmeyiz." dedi Elif. "*Zehiroğlu* der geçeriz. "

"Bir zamanlar Rize'nin en köklü ailelerinden biriymiş." diyerek daha bilgili bir sesle konuştu Havva. "Zehiroğlu sülalesinde herkes okuyor, doktor, mühendis, hemşire oluyormuş. O dönem Rize'de fazla okuryazarlık olmadığı için bütün şehir onlara çok saygı duyarmış. Zenginlermiş hem. Tarlaları, bağları, bahçeleri öyle çokmuş ki; herkes yardım için onların kapısına gidermiş. Artık eski itibarı yok çünkü soyu kurudu. Son erkekleri Ak ninenin eşiymiş. İkisinin yıllarca çocuğu olmamış ama Ak ninenin eşi inatla başka biri ile evlenmemiş." Elif'e doğru eğildi. "Zamanında Ak nine de çok güzelmiş Elif, öyle diyorlar."

Elif huysuzca yüz kırıştırdı. "Aman güzel olsa ne olacak? Sabah yine bizim bostana gelen suyu kendi bostanına çekmiş." Bana döndü. "O nemrut kadınla aynı evde yaşamak nasıl bir his?" Kendi kendine vahşet içinde cevapladı. "Korkunç olmalı."

"Göründüğü kadar kötü değil." Elif yüzünü daha da buruştururken Havva'ya döndüm. "Eee, sonra?" Bakışlarım o sıra Timur'a takıldı. Elleri ve dizleri çamur olmuş bir şekilde

bütün heybeti ile yerden kalkıp adamların arasından sıyrılmıştı.

Devam etti. "Timur ağabeyin annesi Şehrazat denen bir kadınmış. Annem bahseder, çok güzel bir kadınmış. Buralarda bütün kızlar onun giydiği kıyafetleri giyip, saçlarını onun yaptığı gibi yapmaya çalışırmış. Çok isteyeni varmış ama Timur ağabeyin babasına kaçmış. Ak nine de evlatlıktan reddetmiş. Çok geçmeden kocası da ölmüş. Zehiroğlu adı da yavaş yavaş sönmüş. Ama hâlâ herkes sayar, sever. Ak ninenin sözü geçer, ne derse olur."

Söylenenler parçalar ile uyuşuyordu. İlk geldiğimizde *kız mı kaçırdın* diyerek Timur'a ve bana şiddetle kızmasının nedeni daha netti. *Ben isteyerek kaçtım* dediğimde siniri artmıştı. Kızı yüzünden öfkeli olmalıydı. *Annem öldü* demişti ama nasıl öldüğünü söylememişti. Neden burada, ninesinin yanında olduğunu söylememişti. Sormak istedim ama dilimi ısırarak yuttum. Herkes bizi evli bilirken böyle sorular sormam yersizdi.

Timur'un yokuşu tırmanarak bize doğru geldiğini fark ettim. Bakışlarım ona kitlendi. Ellerini yıkamıştı ama bordo tişörtü ve pantolonu çamurluydu. Islak ellerini arka ceplerine sürterek bana ilerledi. Annesi böyle köklü bir aileyi bırakıp kaçtığına göre babasını çok sevmişti. O zaman o neden babasının bahsi ne zaman geçse *boş ver* diyordu?

Yanıma geldiğinde kızlara bakmadan, kim olduklarına dikkat etmeden bana baktı. Yanında küçücük kalan kızlar ağızlarını açmış, başlarını yukarı dikmiş bir şekilde kendisine bakıyordu. Hele de bir altmış boylarında olan Elif.

"Gidelim." dedi sadece. Kollarımın altından kavradı ve tek hamlede kucaklayıp yere indirdi. Arkadan geçen üç yazmalı teyzenin en kınayıcı bakışlarını attığını gördüğümde

göğsündeki ellerimi hızla geri çektim. Dibinden bir adım geriledim. Davranış değişikliğimi anladığında göz ucuyla arkasına baktı. Fark ettiği detay çok da umurunda olmadı. Elimi sıkıca kavrayıp ilerletti. Adımlarım ona uyum sağladı ama bakışlarım arkadaydı.

Elif ve Havva'nın eli yüreğinin üzerindeydi. Kadınlar ise kendi aralarında bir şeyler konuşmaya devam ediyorlardı. Hatta aşağı alanda kalan birkaç adam bile zerre çekinmeden parmakla bizi gösteriyordu. "Asırlar sonra bu köye gelmiş tek yeni kişi ben olabilir miyim?" diye mırıldandım. "Bu uzaylı görmüş bakışlarının başka izahı olamaz."

"Şaşırdıkları sen değil benim." Dik bir yokuştan çıkmaya başladık. Etrafımızı saran büyük bir çay bahçesi vardı. Öyle güzel kokuyordu ki; bir elim onun elindeyken diğerini çay fidelerinin başlarına sürttüm. Avuç içimdeki yara izi kapanmıştı ama varlığı oradaydı. Fideler yarayı gıdıkladı.

"Niye?" dedim aynı anda.

Netliğini konuşturdu. "Çünkü evlendim."

"Bu kadar şok edici bir hadise mi?"

"Benim için evet."

Elimi fidelerden çektim. "Niye? Sen sevemez misin?"

Patika yol bitmişti. Artık yemyeşil, papatyalar ve rengârenk çiçeklerle benzemiş bir tepeye çıkıyorduk. Her yer öyle yeşil, öyle güzeldi ki, her bir köşeye hayran gözlerle bakmadan duramıyordum. Son soruma cevap vermediği için bakışlarım ona döndü. Önüne bakarak ilerliyordu. Güneş yüzünden yüzüne bakmak zordu. Kısık bakışlarımı yeniden önüme çevirdim.

"Sevmez misin?" diye yeniledim kendimi. Köy geride kalmıştı ve yokuş gittikçe dikleşiyordu. Islak çimler ayağımın altında kayıyor, ilerlememi zorlaştırıyordu. Bir noktada eli ile birlikte koluna da sarılmak zorunda kaldım.

Bu defa sessiz kalmadı. "Sevmezdim." dedi sakince. "Ama artık öyle bir seçeneğim yok." Sonrasında yine ne olduğumu bilemeden kendimi koluna oturmuş, ellerimi boynuna dolamış bir şekilde buldum. Tek hamlede sıkıca kucaklamıştı. Kendimi oyuncak bebek gibi hissediyordum.

Bu defa itiraz etmedim. *Kendim hallederim, yardıma gerek yok* demedim. İnsan bazen yaslanacak bir dağ arıyordu. Benim dağım ise sadece oydu. Birine güvenebilmenin, bu hayatta tek başıma olmadığımı hissetmenin içimde bıraktığı kelebekler ilk defa rengârenkti. Yanağımı başına yasladım.

"Seçme şansın olsa sevmemeyi seçerdin yani?" Bakışlarım karşımızdaki ormandaydı. Neden oraya gittiğimizi sorgulamadım. Bir bildiği olmalıydı. An'a ve ona odaklanmayı tercih ettim. İçimdeki karanlığı yok etmenin tek yolu buydu.

"Bu muhabbet nereye varacak?" diye homurdandı.

"Susmaya devam edersen hiçbir yere."

"O zaman susmaya devam edeyim."

Göz devirirken yanağımı başından kaldırıp dikleştim. "Aman ne şaşırtıcı."

Düzlüğe çıkmıştık. Yere bırakacağını umarak ileri atıldım ama bırakmadı. Gözlerimiz denk düştü. Her zamanki gibi konuşmuyor, öylece bakıyordu ama yine ne demek istediğini gözlerinden okuyamadım. "Ne? Ne oldu?" demek zorunda

kaldım. Bir elim yanağıma gitti. "Makyajsız çok solgunum, değil mi?"

Benim makyajsız kusurlu saydığım yüzüme dolu dolu bakmaya devam etti. Başını yavaşça iki yana salladı. "Daha canlısın."

Bir elim yanağımdayken yüzüne bakmaya devam ettim.

"Ve sen; bir seçenek değildin Ahu." dedi gözlerini kaçırmadan. "Zorunluluktun."

Uzun uzun baktım. Rüzgâr esti. Dağların zirvelerinden bir parça yeşillik ve sis koparıp başımın üzerine bıraktı. Sevdasından mı yoksa bir dağın üzerinde olduğumuzdan mı bilemem başım dumanlandıkça dumanlandı. Yarım bir gülüş belirdi dudaklarımda. "Allahtan az konuşuyorsun. Çok konuşan halini düşünemiyorum Timur Tönge." Üç kelime ile beni yerle bir ettiyse on kelime etse ayağa kalkamazdım ki bunu bana yapmışlığı da çoktu. Ama o zamanlar kanlı bir savaşın içindeydim. Gardımı düşürmem demek yok olmam demekti. Artık o vardı. Topuklu ayakkabılarım yerine kucaklıyor, *ben savaşırım sen dinlen* diyordu.

Bir kaşı ima ile havalandı. "Yalnız bu çok konuşan halim."

Gülüşüm bu defa daha sesliydi. Kucağından indirdi. "Şanslıyım desene." İlerlediğinde peşine takıldım. Ormanın içine girdik.

"Fazlasıyla."

Gülüşüm derinleşti. Arkasından gidecektim ama bakışlarım büyük bir ağacın gövdesine ve dallarına takıldı. Gövdesi bir hayli kalındı. Dallarındaki yapraklar ise bir etek gibi etrafına dökülüyordu. Ayak ucunda küçük bir gül fidesi vardı. Henüz açmamışlardı, tomurcuk halindeydiler ama seçebiliyordum.

Küçük fidenin etrafını papatyalar sarmalamıştı. Hayranlıkla baktım bu görsele. Makinem olsa çekerdim ama yoktu. Hafızam ise bunu unutamayacak kadar güçlü değildi. Bu ağaç diğerlerinden farklıydı. Dalları bir şelale gibi etrafına dökülüyordu.

Yeniden ona döndüm. Biraz ilerlemişti. Bakışları bir şey arıyor, bir elini ise arkasına atmış beni arıyordu. Hemen arkasında olduğumu ve elimi kavrayacağını düşünmüş olmalıydı ama avucu boşluğa gitti. Bu noktada hızla arkasını döndü. Bakışları bana değdiğinde ise gerilen omuzları gevşedi. İki saniye içinde kaybolacağımı düşünmesi imkânsız bir detaydı ama ifadesi tam olarak öyleydi.

Hayranlıkla baktığım köşeye son bir kere daha baktım ama küçük bir andı. Ona doğru ilerleyip az önce bana uzattığı elini usulca kavradım. "Buradayım." dedim minik bir tebessümle. Gerideki ağacı ve önündeki çiçek bahçesini işaret ettim. "Şu ağacın adı sakallı kızılağaç. Ona bakıyordum. Çok nadir bulunan bir tür. Rus – Ukrayna savaşı başladığında Rusya'daydım. Orada da görmüş, fotoğrafını çekmiştim. Yapraklarının, damarlarının birleştiği yerde kırmızı sarı damarlar var. O yüzden kızılağaç diyorlarmış."

Her zamanki gibi dinlemeyi tercih ediyordu. Ama avucumdaki elimi sıkıca kavraması yeterli olmuştu. Biraz daha ilerledik. Büyük bir ağaç ve taş yığınının önünde durdu. Elimi bırakıp ilerledi. Ne yaptığına dikkatle bakıyordum. Bakışları etrafı yokladı. Kimsenin olmadığına emin olduğunda taşları toprağın üzerinden yana iteledi ve altta kalan, çim gibi görünen bir kitleyi kavrayıp kaldırdı. Çimler toprak kümesi ile birlikte havalandı. Onu da yana bırakıp çukurdan şeffaf bir poşete sarılı bir telefon çıkardı. Yeniden ayağa kalktığında telefon elinde ama bakışları bendeydi.

"O zaman bu telefonu o kızıl moruğun altına saklayacağım. Aklında daha iyi kalır." Yaklaştı. "Kullanman gerekirse bir tuşuna uzun süre bas ve telefonu açan kişiye *Kızılgerdan* de."

Olası bir tehlikede bunu yap diyordu. Ürperdim ama belli etmedim. Dediklerini ciddiyetle dinliyordum. "Tamam."

"Önce ben arayıp durumu kontrol edeceğim." dedi. "Tehlike yoksa o zaman Biricik'i arayacağız, tamam mı?"

Yine karşı koyamayacağım ses tonu ile konuşmuştu. Hayır diyemezdim ki öyle bir lüksüm de yoktu. Biricik ile konuşabilecek olmanın heyecanı ile başımı aşağı yukarı salladım. İyi olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Sadece o zaman içimdeki huzursuzluk bir nebzede olsa peşimi bırakabilirdi.

"Burada olduğumuzu bilen var mı?" diye aklımda ki ilk soruyu yönelttim. "Bizimkilerden yani."

"Henüz değil."

"Ya bizi burada bulursa? Onu nasıl yakalayacaklar?"

Beynim her ihtimali hızla ölçüp tartmaya çalışıyordu. Yıllarca bir kapandan çıkmak için çırpınmıştım. Bir canavarla savaşırken masum kalmak imkansızdı. Aydınlık kadar karanlıkta bulaşıcıydı. Kralşan zehrinin ruhumun damarlarında gizli gizli gezindiğini hissediyordum. Benimsemek istemesem bile o kadar uzun bir süre karanlıkta kalmıştım ki; aydınlık gözlerimi ve canımı daha çok yakıyordu.

Sesi ve ifadesi netti. "Bu sıralar bizi aramaktan daha büyük sorunları olduğuna eminim."

Dövmedeki şifreyi ve kefili; yani beni teslim etmediğinde öleceğini söylemişti. O an aklıma geldiğinde dahi tüylerimin ürpertisine engel olamıyordum. Bütün gerçekler ve yalanlar aynı anda yıkılmış her birinin altında kalmıştım. Bu defa kırılan kemiklerim değil kalbimdi. Ama kucaklayıp o cehennemden çıkaran yine aynı kişiydi.

"Onu tanımıyorsun." diye direndim. "Ölecekse bunu tek yapmaz. Mutlaka bir planı vardır. Peşimi bu kadar kolay bırakmaz. Burada olmam ailen için risk."

Telefonun açılmasını beklerken bakışları bendeydi. Umursamaz bir cevap verdi. "Bir sikim yapamaz."

Rahatlığı inanılmazdı. Sinirim kaynamaya başlıyordu. "Birkaç gün öncesine kadar içinde olduğumuz cehennemi hatırladığına emin misin?"

"Daha kötü cehennemler de gördüm ben Ahu." derken de kendinden bir hayli emindi. Bu noktada sesi ve bakışları ciddileşti. Timur değil askerdi. Zırhını kuşanan bir savaşçı gibi keskindi ifadesi. "Gözü yiyorsa gelsin Kralşan. Diri diri buraya gömerim!"

Kralşan adı geçtiğinde daha önce hiç olmadığı kadar sinirleniyordu. Hep sakin ve kontrollü halinden şu an eser yoktu. Boynundaki bir damar belirginleşmişti. "Zürriyetini siktiğimin dalaksızı!" diye homurdanırken telefonu kulağına yaslayıp bakışlarını kaçırdı. "Orospu çocuğu, kansız pezevenk. Tabutunu sikmezsem bana da Tönge demesinler, sik kırığı."

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. "Timur!" diye yükseldim.

Ne var, der gibi ters ters baktı.

Oldukça ciddiydim. "Sövme!"

Telefon hâlâ açılmamıştı. Bir daha arayıp yeniden kulağına götürürken huysuzca bakıyordu. "İmkânsız. Başka bir şey iste. Şarjörü götüne boşaltmama çok yaklaşmıştı, katıksız şerefsiz." Telefon açılmadı. Yeniden aradı.

Haklıydı. Ben de sık sık malum kişiye aynı şeyi yapma arzusu ile dolup taşardım. Kollarımı göğsümde bağlarken, "Aranızdan su sızmıyor sanıyordum." diyerek işi şakaya vurmaya çalıştım.

Ters ters bakmaya devam etti. Yeterli bir bakıştı. O an fark ettim ki Kralşan'ın yanında olduğum anlarda da yüzünden sık sık bu ifade beliriyor sonra yeniden profesyonel haline dönüyordu. Kenan sevilecek bir insan değildi. Nefreti ya bundandı ya da kalbimin ritmini artıran bir diğer sebepten.

Beni koruma iç güdüsü.

Sesli dile getirmedim. Varlığı kalbime büyük bir arsızlık limiti sunuyordu ama alışkanlıkları kırmak zordu. Onun yerine gülümsedim. Sadece onun gördüğü bir şekilde; derin derin. "Anladım Timur anladım. Lütfen sövme."

Sağ olsun sövmedi. "Kimi arıyorsun?"

"Cihan."

Umut ışığı zayıftı ama o an yeniden ışıldamaya başlamıştı. Ona daha da yaklaştım. "Biricik, Cihanla mı?"

Başını aşağı yukarı sallayarak onayladı.

Hevesli bakışlarımı yüzünde diktim. Çene altındaki çukurla yüz göz oluyordum ama bakışlarını bana eğince işin içine gözleri de dahil oldu. "Neden poliste değil de değil de orada? Fazla riskli değil mi?"

"İçeride köstebek var. Kralşan'a bilgi sızdırıyor. Köstebek yakalanana kadar Biricik gizli kalmalı."

Kralşan bu yüzden o gün kaçmayı başarmıştı. Nasıl onun içine giren köstebekler varsa o da aynısını karşı tarafa yapmıştı. Zeki bir adamdı, her zaman bir planı daha olurdu. İçerideki adamını son raddede ortaya sürdüğüne göre önemli konumda biri olmalıydı. Bunu dile getirecekken en sonunda Cihan telefonu açmıştı. Timur sakinlikle çıkıştı.

"O içine sıçtığımı açmayacaksan niye cebinde Cihan?"

Karşıdan şiddetli bir, "Tulpar abim!" feryadı yükseldi. "ABİM!"

"Bağırma lan. Evet, benim." derken sesi herkese sunduğu gibi sertti. Ama yüzüme uzanıp alnıma dökülen birkaç parça saç tutamını pullu yazmanın içine iteleyişini, yazmanın pullarına ve saçlarıma parmak ucuyla dokunan ellerini bir tek ben görüyordum.

Hevesli bakışım büyüdü. Heybetine daha da sokuldum. Gövdesinin önünde küçüktüm ama gölgesi bile huzur için yeterliydi. "Biricik." diye dudaklarımı oynattım.

Bir eli hâlâ başımdaki yazmayı düzeltirken usulca gözleri kapatıp açtı. *Bekle* diyordu. Sessizce başımı aşağı yukarı sallayarak onayladım. Kardeşimin iyi olduğunun bilmeye ihtiyacım vardı. Hayata tutunabilmem için varlığını hissetmeliydim. Ellerimi birbirine kenetleyip sabırsızlıkla ovuşturdum. Geriliyordum.

"Durum ne?"

Cihan'ı dinledi. Yaklaştığım için sesi belli belirsiz geliyordu. Kesik de olsa, "Sorun yok abim. Dediğin her şeyi yapıyorum." dediğini duydum.

"Güzel." dedi. "Biraz daha onu saklaman lazım. Dediklerimi unutma. Benim gönderdiğim kişi gelene kadar onu kimseye verme. Polise bile."

"Senin gönderdiğini nasıl anlayacağım abi?"

"O zaman gelince anlarsın. Şimdi telefonu Biricik'e ver."

Sesini duyabilmek için nefes bile almadan dinliyordum. "Tamamdır." dedi Cihan. "Abi!" diye ekledi.

"Söyle." dedi Timur.

"İyisin, değil mi?"

Aldığı nefesle göğsü kabarıp söndü. Belli etmemeye çalışıyordu ama Cihan'ı seviyordu. Hatta belki de benim Biricik'i özlemem gibi o da Cihan'ı özlemişti. "İyiyim." derken sesi daha ılımlıydı.

"Ne zaman döneceksin?" diyen sesi bu defa daha yüksek ve duygusaldı. "Özledim be Tulpar abim."

"Şov yapma Cihan." dedi *benimki* ama ifadesi sert değildi. Cihan görmese bile ben görebiliyordum.

Cihan'ın gülme sesi geldi. Bir şey daha söyledi ama bu defa seçemedim. Timur telefonu bana uzattı. "Fazla vaktimiz yok. Kısa tut, olur mu?"

Hızla onayladım. Bir dakikaya bile razıydım. Telefonu sıkıca kavrayıp kulağıma götürdüğümde kalbimde dört nala koşan atlılar vardı. "Kim o?" diyordu Biricik'in çok derinlerden gelen sesi. Minik hışırtılardan sonra ürkek sesini duydum. "Efendim?"

Nefesimin tıkandığını hissettim. Ona uzun uzun sarılma fırsatım olmamıştı. Belki de artık onu göremeyecektim. Son defa görmüş ama bunu bilememiştim. Daha sıkı sarılmalı, saçlarını daha çok taramalıydım. Öpmeli, yanımda uyumasına izin vermeli, elimi tutmadan okula gitmediği günlerde hayata alışması için elini bırakmamalıydım. Göğüs kafesimden kopan parçaya bir kelime seçecek olsaydım şayet yürek kırgınlığı derdim.

Sesimi güçlü çıkarmaya çalıştım ama zordu. "Biricik..." derken her bir harf dudaklarımdan titreyerek dökülmüştü.

Duraksadı. Derin, kesik bir nefes alıp verdiğini duydum. Birkaç saniye sonra ise art arda gelen hıçkırıklarını. Hızla arttı. Nefesine eş değer olarak hıçkırıkları da hızlandı. Ağlıyordu.

Bakışlarımı ağaçların arasından görünen yeşil gökyüzüne çevirip göz yaşlarımı dizginlemeye çalıştım. Ablalık anne yarısı demekti. Bizim hiçbir zaman annemiz olmamıştı. Ben onu kalbimde doğurmuştum. O ise benden bir parça olarak büyümüştü. Yeniden, "Biricik." dediğimde sesimi daha güçlü çıkarmayı başarmıştım. "Ablacığım."

Hıçkırıkları arttı. "Abla." Kelimeler dudaklarından zorla dökülüyordu. "Abla."

Fazla vaktimin olmadığının bilincindeydim ama boğazımdaki yumruğu yutmakta zorlanıyordum. Ağlayamazdım. Onu her şeyin iyi olacağına inandırmalıydım. "İyi misin? Güvende misin?"

"İyiyim." Hem ağlıyor hem kekeliyor hem de burnunu çekiyordu. "Güvendeyim, beni merak etme. Sen?"

"Merak etme. Bende iyiyim. Cemil baba nasıl?"

"Cemil babaya ne oldu?"

Gözlerimi kapatıp elimi alnıma attım. En son Cemil babayı kalbini tutarak fenalaşırken görmüştüm ama Biricik'in bundan haberi yoktu. Yeterince şok yaşamıştı. Daha da paniklemesi için lafı çevirdim.

"Bir şey olmadı. Genel olarak merak ettim."

"Bilmiyorum." Ağlamaya devam ediyordu. "Hiçbir şey bilmiyorum abla. Ne oldu? Niye böyleyiz?"

Cevap verebileceğimden daha ağır bir soruydu. *Niye böyleyiz*? Cevap daha da ağırdı.

Sorduğu soruya verecek bir cevabımın olmadığını o da biliyor olmalıydı. Devam etti. "Abla neredesin? Çok özledim seni." Hıçkırıkları soluksuz bir hal almaya başladı. "Çok özür dilerim. İyi bir kardeş olamadım, seni kızdırdım, üzdüm, sözünü dinlemedim. Çok özür dilerim. Abla, abla..."

Yumru büyüyordu. Yutmakta zorlandım. Gözlerimi kapatıp dişlerimi dudağıma geçirirken Timur'a arkamı dönüp iki adım uzaklaştım. Varlığı ve kokusu gücümü kırıyordu. Önümde durursa yine gövdesine siner ağlardım. Şu an bunu yapamazdım. Her zamanki Ahuzar olmalıydım.

"Sen benim bu hayattaki tek varlığımsın Biricik. Kardeşim olduğun, abla olarak beni seçtiğin için sana binlerce kez teşekkürler." Zorla yutkunup çenemi yukarı diktim. "Şimdi sana öğrettiğim gibi, eğer hayatta zorlanırsak ne yapardık?"

Bir kere daha hıçkırdı. "Birbirimize sarılırdık. Ama sen yoksun abla. Ben sensiz nasıl yaşarım bilmiyorum."

"Ben her zaman seninleyim Biricik." Boğazımdaki yumrunun canımı yakmaya başladığını hissediyordum. "Fazla vaktim

yok. Güvende olduğumu bil. Sakın olduğun yerden ayrılma. Cihan'ı dinle ve ona güven. Ağla ama yıkılma."

"Tamam." dedi uslu uslu. "Senin gibi olacağım. Söz."

Başımı iki yana salladım. "Benim gibi değil, kendin gibi ol Biricik. Hep benim papatya gibi narin kardeşim olarak kal. Seni seviyorum ablacığım. Seni çok seviyorum. Sakın bunu unutma, tamam mı?" Gücümü toparlamaya çalışırken tırnaklarım avucuma batıyordu. "Şimdi kapatmam lazım. Dediklerimi sakın unutma."

Bir çocuk gibi çıkan mahzun sesiyle onayladı. "Erken gel, olur mu?"

İşe gittiğim zamanlarda da hep bunu söylerdi. Saçlarından öper, *denerim* derdim. *Ben gelene kadar uslu bir kardeş ol. Dışarıdan yemek söyleme, dolaptakileri bitir. Yatağını da topla.*

Artık hiçbirini söyleyemezdim. Kendi dünyamızda kurduğumuz düzen yerle bir olmuştu. Saçlarından da öpemezdim, gece üzerini de örtemezdim. Geri dönüp dönemeyeceğim, yeniden onu görüp göremeyeceğimi bile bilmiyordum. "Biricik," diyen sesim günler sonra gerçekten Ahuzar'dı. Sert ve net. "Olur da geri dönemezsem okulunu bitir. Kadife'ye haftada bir git. Yeşil otlardan değil, sarı olanlardan ver. Onları daha çok sever. Huysuzlaşırsa alnını okşa, sakinleşir. Daha da hırçınlaşırsa alnını alnına yasla. Ne dersen dinler. Odamda, baş ucumdaki komodinin en alt gözünde bir banka kartı var. Şifresi altındaki kâğıtta. Çalışmaya başladığım ilk günden beri senin için para biriktirdim." Hıçkırıkları şiddetlendi. Boğazıma sayısız tel batıyordu ama susmadım. Son şansım olabilirdi. "O hesapta ne kadar para varsa senin. Kendin için harca. Cemil babaya iyi bak. İlaçlarını almayı unutur. Ayda bir hatırlat. Aynı

çekmecede eski fotoğraf makinem, bir fotoğraf karesi ve yeşil bir fular var." Bu noktayı arkama ses gitmesin diye sessizce mırıldandım. "Onları şimdi al ve sakla. Geri dönemezsem seni Cihan' a bırakan adama ver."

"Abla..."

Daha fazla gücüm kalmamıştı. Beni ağlarken hiç görmemişti. Aklında hep güçlü Ahuzar olarak kalmak istiyordum. "Seni seviyorum. Seni her koşulda, her zaman seviyorum ablacığım."

"Abla..." diyen sesi kesik feryatlar şeklindeydi. Hıçkırarak ağlıyor, nefesini toparlayamıyordu.

"Kendine dikkat et." cümlesini zorla söyledim.

Telefonu titreyen ellerimle kulağımdan çektim ama kırmızı tuşa basamıyordum. Parmaklarım titriyordu. Ağlamak istemiyordum ama artık imkansızdı. Gözyaşlarımı saklayacağım hiçbir yer yoktu. Titreyen dudaklarımı ısırdım. Elini omuzumda hissettiğim anda ise her şey yerle bir oldu. Büyük bir damla yanağımdan süzüldü. Kollarını omuzlarıma dolayarak bana doladı. Sırtımı kendine çekip bu defa da sırtımdaki ölümü kendi gövdesine yaslayarak sakladı. Çenesini başımın üzerine yasladı.

Hıçkırıklarım arttı. Aynı saniyelerde Rize'nin açık gökyüzünü dumanlar sardı. Gözyaşlarıma eş önce bir yağmur tanesi yanağıma düştü, sonra ise sonra ise bir gökyüzü üzerimize boşandı. O da saklıyordu, memleketi de. O da *biz varken ağla* diyordu, ona benzeyen evi de. Yağmur yaşlarımı yuttu. O ise kendine çekti. Kolları ve gövdesi içinde kayboldum. Kaburgalarının içine sakladı. Benimle birlikte ıslandı. Yine *bana yaslan* diyordu. O dahi canımı yaktı.

Nasıl kaçacaktım bu ölümden? Nasıl bunu ona da bulaştırmadan kurtulacaktım? Sevdiklerimi nasıl koruyacaktım?

Ağladım. Gökyüzünden düşen damlaların şiddeti arttı. *Karadeniz'de sular kadar acılar da derindir* derler. *Deniz gibi gök de karadır*. Belki de Karadeniz bu defa da benim üzerimdeki ölüme ağlıyordu. Yağmur taneleri ilk bana değil, ona değdiler. Ondan süzen bana değdi. Yapabildiğim tek şey ağlarken beni içine çeken gövdesine daha da yaslanmak oldu.

******

Deri eldivenlerini soğukkanlılıkla giydi Kenan Kralşan. Bakışları arabanın siyah camının arkasında kalan küçük apartmandaydı. Defne'nin perde arkasındaki silüetini fark ettiğinde dudağı hafifçe kıvrıldı. Büründüğü siyahlar gözleri kadar karanlıktı. Yan koltuğunda kalan silahı kavrayıp büyük bir sakinlikle ucuna susturucu taktı.

"Durum ne?" dedi sürücü koltuğundaki Tarık'a.

"Ek bir şey yok Kenan Bey. Sizi aramaya devam ediyorlar. Şirket ve size bağlı olan bütün kurumlar için inceleme kararı alınmış."

Etkilenmiş bir edayla dudak büzdü. "Eyvah, bittim." Susturucu taktığı silahı kaldırıp her bir köşesine göz gezdirdi. "Şimdi ne olacak? Kenan Kralşan bitti." Bakışları ön aynaya odaklandı. Sürücü koltuğundaki yeni adamının koyu kahve gözleri görünüyordu. "Öyle diyorlar, değil mi Tarık."

"Evet Kenan Bey."

"Kuruldan haber var mı?"

Tarık'ın gözleri arkaya takıldı. "Her yerde sizi arıyorlar. Kuruldaki bütün üyelere haber verilmiş. Sizi getirene kurul liderliği verilecek. Dimitri Volodin, Kralşan Malikanesini basıp biraz dağınıklık çıkarmış. Mahir Bey'i hırpalamış."

Dudakları iki yana kıvrıldı. "Can dostum, nasıl da sever beni. Diğer üyeler ne yapıyor?"

"Hepsi her yerde sizi arıyor efendim."

Dertlerinin kurul liderliği olmadığını biliyordu. Liderin yapacağı bir yanlış bütün kurul üyelerinin hayatını tehlikeye atardı. Eğer Kenen kurula teslim olmazsa hepsi ölecekti. İşine gelirdi. Hem kurul liderliğini başkasına vermek gibi bir niyeti yoktu. Henüz beş yıl dolmamıştı. Bir yıl altı ay hakkı daha varken neden bundan vazgeçmeliydi ki? Hem de onun hatası olmayan bir nedenden dolayı.

"Ne ahmaklar ama!" dedi. "*Bitti* denilen yer asıl başlangıçtır. Hayat bunu size hiç mi öğretmedi?"

Bitmeyecekti. Ölümü hiç de sanıldığı kadar kolay olmayacaktı. Ölecekse şayet sadece düşmanlarını değil, bütün dünyayı da kendi ile beraber yok edecekti. Küçük planları sadece ahmaklar kurardı. O hep bir adım öndeydi. Kurulun verdiği ölüm emrini fes ettirecek, pazarlık masasına oturmalarını sağlayacak bir planı daha vardı. Saklanan

silahı, koordinatları ve şifreyi biliyordu. Ahuzar sadece görünen taşıyıcıydı. Hepsi zihnindeydi. Silah Beyrut'ta bir bankanın kasasında saklıydı.

Aynı anda üç kişi bu silahı arıyordu. Kurul, Teoman Doğu ve Kenan Kralşan. Hepsinden önce ulaşan Kenan olmuştu. Zira bu günler için Beyrut'ta sakladığı adamları vardı. Adamları silahı alıp oradan çıktıktan sonra gelen siyahi adamları ve Türk ajanlarını elindeki canlı yayın kamerasından büyük bir keyifle izlemişti.

Teoman Doğu, Ahuzar'ın sırtındaki dövmeyi, şifreyi ve koordinatları sandığından hızlı çözmüştü. Ama hiçbiri ölümden kaçan intikam dolu bir adam kadar tehlikeli ve hızlı değildi. Saklanan silah dört tüp sıvıydı. Bunun için yapılan savaşlar ise inanılacak türden değildi. Korku insani duyguların en yücesiydi. Korkuyla bağlanan itaatler sadakatten daha sağlamdı. Kenan'da onu öldürmek isteyen herkesi korku ile kendine bağlayarak itaat ettirecekti.

Kolundaki saate baktı. Dokuza beş vardı. Tam dokuz olana kadar bakışlarını ekrandan çekmedi. Süre dolduğunda telefonu kavradı ve kadim dostu Dimitri Volodin'i aradı. Arama birkaç saniye içinde cevaplandı.

"Dostum, Dimitri." dedi Rusça.

Numara yeni olduğu için tanımayan Dimitri birkaç saniye için bocalamıştı. "Kralşan!"

Güldü. "N'aber?"

"Neredesin sen? Siksinler seni! Senin yüzünden hepimizin hayatı tehlikede."

"Sakinleş. Beraber ölüyoruz işte. Fena mı? Dostlar bu günler için değil midir?"

"Siksinler dostunu Kralşan!" diye kükredi. "Sadece kurul değil devletin bile peşinde!"

"Ülkemde popüler olduğumu söylemiştim."

"Hepimizi bitirdin!"

Göz devirdi. "Bu kadar korkak olduğunu bilmezdim. Neyse, bir teklifim var. Benim için kurula sunman lazım."

"Sen benimle maytap mı geçiyorsun? Kurul teklif sunacağın bir yer mi? Ne sanıyorsun sen kendini? Gel şu siktiğimin adamlarına teslim ol ve kadını ver yoksa hepimizi gebertecekler!"

"Beni dinlersen hiç kimse gebermeden bu işten çıkarız dostum. Yoksa götünüze giren kurşunlar zerre umurumda değil." Dimitri'nin soluk alışverişini sakince dinledi. "Sabaha kadar seni bekleyemem. Çabuk karar ver. Yoksa Blarta'yı arayacağım. Kadın senin düşmanındı değil mi? Ne kadın ama! Eline vereceğim kozla eminim seni dümdüz eder."

Arnavutluk yeraltı lideri Blarta Ballo ise Dimitri arasında ezeli bir nefret vardı. Aynı anda kurula girmeyi başardıklarında dahi bu nefret devam etmiş, hâlâ da ediyordu. İkisi de birbirini yok etmek istiyor ama kurallar gereği birbirlerine zarar veremiyorlardı. Kurul üyeleri arasında savaş *ölüm* demekti.

"Neden bahsediyorsun sen? Ne kozu?" dedi Dimitri.

"Beni dinlersen dostum," derken her bir kelimesi şeytani bir nefretle dökülüyordu dudaklarından. "Blarta'yı o kuruldan senin için silerim."

Bu zamana kadar gerçek Kenan Kralşan ile hiç kimse tanışmamıştı. Artık tanışacaklardı. Bu imparatorluğu kolay

kurmamıştı. Elinden alınmasına da izin vermeyecekti.

"Sen silinmek üzeresin!" diye çıkıştı Dimitri. "Hâlâ neyden bahsediyorsun? Artık Kralşan falan değilsin, hiçsin."

Güldü. "Sadece izle Dimitri Volodin. Sana sunduğum merhamet buraya kadardı." Telefonu kapattı. Dimitri'nin düşmanı olan Blarta'yı aradı. Akıllı bir kadındı. Dimitri kadar kör olmayacağına emindi. Birkaç saniye sonra kadın telefondaydı.

Cilve dolu sesi, "Alo?" diye cevapladı.

İngilizce karşılık verdi. "Ben Kenan Kralşan."

Blarta birkaç saniye duraksadı. "Kralşan," diye cilvesini sürdürdü. Sakız çiğniyor gibi kelimeler ağzında dönüyordu. "Ben de seni arıyordum. Ortaya çıkmayı düşünüyor musun? Adamlar hepimizin götüne sıkmak üzere de."

Uzatmadı. "Bir teklifim var. Benim için kurula sunman lazım. Beni dinlersen hepimiz kurtuluruz."

"Bunu neden yapayım?"

"Dimitri Volodin'in kellesini önüne atarım."

Güldü kadın. "Büyük iddialar."

"Şu an kuruldan atılmış bir üye değil miyim? Öyleyim. Demek ki kuruldaki birini öldürebilirim."

Kadın artık gülmüyordu. Teklif oldukça cazipti. Nefes alışverişi hızlandı. "Sana neden güveneyim?"

"Güvenmeyecek olsan telefonu çoktan kapatmış bu aramadan beni bulmaya çalışıyor olurdun. Bu dediğimi

deniyorsan da şu an gereksiz bir çaba olduğunu anlamışsındır. Ben istemediğim sürece kimse beni bulamaz."

Tam olarak bunu yapmaya çalışan Blarta'nın yüzü ekşidi. "Teklifi sun." dedi tek nefeste.

Dudaklarındaki kendinden emin şeytani gülüş derinleşti. "Kurula söyle: aradıkları kimyasal silah bende. Kasadan aldım."

"Sen delirmişsin!"

"Bu gece, saat tam on birde Beyrut'un en ıssız köyünün su kuyusuna bu sıvılardan birini dökeceğim. Köy halkından hiç kimse bu sabahı sağ çıkaramayacak. Tam elli altı kişi ölecek. Duyduğuma göre bu küçük sihirli sıvı bulunduğu çevredeki havayı dahi zehirliyormuş. Sabah olduğunda bu haber önce Beyrut'ta sonra ulusal basında yayılacak. Tüm dünya Beyrut'taki bu köyü konuşacak. Bu kadar insanın aynı anda ölüm nedenini merak edecekler. Havadan ve sudan veriler alıp araştıracaklar. Ve en sonunda bizim sihirli sıvıyı keşfedecekler. *Yeni bir virüs ve hava yoluyla hızla yayılıyor*. Dünya panikleyecek. Durdurmak imkânsız. Yüksek kesimler peşini bırakmayacak. İşin ucu bizim siyahiye çıkacak. FBI, Interpol, MİT ve daha nicesi artık benim değil kurulun peşine düşecek."

Duraksadığında Blarta'nın şaşkın sesini duydu. "Sen gerçekten delirmişsin! Bunu yapacak mısın?"

"Emin ol, daha fazlasını da yaparım. Kurula ilet; toplantı talep ediyorum. Benimle pazarlık masasına oturup şartlarımı dinleyecekler. Yoksa ölen tek kişi ben olmam. Kendimle birlikte götürebileceğim herkesi o mezara çekerim."

Cevap beklemeden telefonu kapattı ve yanına savurdu. Başına siyah bir şapka geçirdi. Kurul teklifini düşünürken yok

etmesi gereken biri daha vardı. Sabaha çıkma ihtimali yüzde elli elliyken arkasında bırakabildiği kadar acı bırakmadan yok olmaya niyeti yoktu.

"Ahuzar ve Tulpar'dan haber var mı?"

"Yok efendim. İçerideki adamımız da bilmiyor. Teoman Doğu son derece gizli tutuyormuş."

Canı fazlası ile sıkılıyordu. "Gerçek adı?"

"O da bilinmiyor efendim. Dosyası operasyona işlenmemiş."

Canı daha da sıkılıyordu. Kapıyı açıp dışarı bir adım atmışken Tarık, "Ama Adriel." deyince duraksadı. Yeniden ön aynaya baktı. Bakışları ile devam etmesini istedi. "Gerçek Adı Ayla Duman. Devlet için çalışan bir istihbaratçı. Evli, bir kızı var."

Kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Bak sen bizim Adriel'e." Dudağının bir köşesi keyifle kıvrıldı. Olaylar can sıkıcıydı ama detaylar ile eğlenebiliyordu. "Kocasını ve kızını bul." dedikten sonda arabadan inip kapıyı kapattı. Bacak ve kolundaki kurşun yaraları hâlâ sızlıyordu. Topallayarak ilerledi. Birkaç dakika sonra Defne'nin dairesinin önündeydi. Kapıyı üç kere tıklattı.

Birkaç saniye sonra, "Kim o?" sesi duyuldu.

Kapının kenarına saklandı. Ses çıkarmadan bekledi. Kapının hafifçe açıldığını fark ettiğinde ise elini kola atıp hızla iteledi. Minik bir çığlık atarak gerileyen kadınla ilk defa karşılaşıyordu. Keskin yüz hatlarına sahipti. Elmacık kemikleri belirginken, uzun kumral saçları beline kadar dökülüyordu. Sarıya dönük bal rengi gözleri korku ile irileşmişti.

"Ne oluyor? Sen kimsin?" diye bağırarak hâlâ açık olan kapıya ilerledi ama Kenan izin vermedi. Sağlam koluyla boynundan kavrayıp sırtını kendi bedenine yasladı. Çığlığını avucuna hapsetti ve kapıyı yavaşça kapattı. Elinin altında kıvranmasını, kollarını arkaya atarak ona darbeler indirmeye çalışmasını umursamadı. Ama Defne aniden elini ısırdığında irkilerek elini geri çekmek zorunda kaldı.

Defne panikle geri dönüp yeniden kapıya doğru koşma niyetindeydi ama ters yönde kalmıştı. Mecburen salona doğru ilerleyecekken gördüğü suretle adımları olduğu yere çakıldı. Korku göz bebeklerine titreyerek yansıdı. "Kralşan..." diye kekeledi. "Kenan Kralşan."

Gülümsedi. "Demek beni tanıyorsun."

Adımları geriledi. Çenesi korku ile titriyordu. "Ne işin var burada?"

O geriledikçe Kenan ilerledi. "Birini arıyorum. Duydum ki senin için çok önemliymiş."

Dişlerini sıkarak sessiz kaldı Defne. "Ne dediğini anlamıyorum. Bir şey bilmiyorum." Yanında kalan konsola ilerleyip kokulu mum yaktığı büyük şamdanı kavradı. "Yaklaşma bana."

Umursamamıştı Kenan. Bakışları evin dört bir köşesinde gezindi. "Ne kadar da renkli bir ev." Turuncu ve yeşilin harmanlandığı koltuğa parmak ucuyla dokundu. "Midem bulandı." Yüzü ekşidi. "Ahuzar'ın bunların hepsinden nefret ettiğine eminim. O bu kadar çok renk sevmez. Nasıl yakın arkadaş olabilirsiniz? Çok şaşırtıcı."

"Sen onun hakkında fikir belirtecek en son insan bile değilsin!" diye diklendi Defne. İki eliyle şamdanı tutarken gerilemeye devam ediyordu. "Polise gidip seni ihbar ettiğim

için buradaysan söyleyim, zerre pişman değilim. Ahuzar ve Biricik'ten günlerdir haber alamıyorum. Ne yaptın onlara?"

Cevap vermedi. İlerleyip konsolun üzerindeki mumları ve çubukları kokladı. "Polise mi gittin? İyi bir arkadaşsın. Tebrikler." Kokulardan birini sevmişti. Tütsü çubuğunu ileri doğru uzattı. "Ne kokusu bu? Ahuzar gibi kokuyor."

Cevap veremedi Defne. Şamdanı tutan elleri titriyordu. Kenan çubuğu bir kere daha koklayıp cebine yerleştirdi. "Aldım bunu, tanışma hediyen sayıyorum."

Defne yuvarlak şekilde gerilemeye devam etti. O da Kenan da. Kenan bir sırtlan gibi ilerlerken Defne kuzu misali minik adımlarla uzaklaşıyordu. Birinin gözlerinden nefret diğerinden korku akıyordu. Tam kapı kısmına, yani başladığı noktaya geldiğinde elindeki şamdanı şiddetle karşısındaki adamın kafasına fırlattı. "Yardım edin." diye bağırarak kapıya koştu ama Kenan ondan daha hızlıydı. Yeniden kolundan kavrayıp geri savurmuştu.

Yere düştü. Birinin sesini duyup gelmesi umudu ile yine bağırdı. Ahuzar her bir detayı ile anlatmıştı bu adamı. Acımasının olmadığını defalarca söylemişti ama bu denli bir öfke Defne için büyük bir şoktu. O şu an bile korkudan ölmek üzereyken Ahuzar yıllarca bununla nasıl baş edebilmişti?

Kenan yerdeki bedenini bacakları arasına hapsedip elini ağzına kapatarak bedenini yere bastırdığında gözünden akan yaşlar hem kendi hem de Ahuzar içindi. *Yalvarırım yapma* der gibi mırıltılar çıkardı ama ona bakan siyah gözlerle hiçbir ruh yoktu. "Arkadaşın ne yaptı biliyor musun Defne? Canımı yaktı, bütün varlığımı elimden aldı ve kaçtı. Ahuzar belki bahsetmiştir. Canım sıkıldığında can sıkmadan duramam." Son bir çırpınış gösterdi Defne ama nafileydi. Belinden çıkardığı silahı kadının alnına yaslamıştı. "İşte sevgi

dediğiniz kavramdan bu yüzden hoşlanmıyorum. En büyük zaaf. Ahuzar seni sevmeseydi hayatına kaldığın yerden devam ediyor olacaktın."

Defne çaresizce ağlayarak kurtulmayı denedi ama üzerindeki güç devasaydı. Kollarını bile oynatamıyordu. Gördüğü son şeyin karanlık bir çift göz olmaması için gözlerini kapattı. Kenan'ın parmağı tetikte ilerlerken akrep ve yelkovanın sesi art arda duyuldu. Aniden salonun camı atılan bir kurşun sesine eş değer olarak patladı. Kenan'ın bakışları cama döndü. Perde yüzünden tam görülmüyordu ama birinin ayağı ile kırılan camı daha da kırmaya çalıştığını seçti.

Gelen kişi bir kurşun daha sıktı. Kenan'ın başının üzerinden geçti. *Seni görüyor, ne yaptığını biliyorum* der gibiydi. Ağzının içinde minik bir küfür mırıldanarak silahı Defne'nin kafasından çekti ve ayağa kalktı. Gerilerken silahı ateşlemek istedi ama Defne nefes nefese kalmasına rağmen sürünerek gerilemişti. Sıktığı kurşun koltuğun sırtına saplandı.

Teoman Doğu'nun adamı Doktor nihayetinde camı tamamen kırıp içeri dalmıştı. Kenan kapıyı açıp acıyan bacağına rağmen var gücüyle koşarken Doktor'un bakışları önce yerde ağlayan kadına takıldı. Kenan'ın bir hamle yapacağına adı gibi emindiler. Fiko hamlesini kıl payı kaçırmışlardı. Defne Demirsoy denen bir kadının *Ahuzar'ın arkadaşıyım* diyerek polise şikâyete geldiğini birkaç saat önce öğrenmiş, her ihtimale karşı gizlice kontrol etmek istemişti. Kralşan birilerine zarar vermeden durmayacaktı. Yanılmamıştı.

Peşinden koştu. Merdivenleri ikişer ikişer atladı. Apartmandan çıktığında hareket eden bir araç aradı ama göremedi. Arka sokağa koştu. Kimse yoktu. Etrafına bakındı. Bu kadar yakınken kaçırmış olamazdı! Elini sarı saçlarına daldırıp sinirle geri iteledi. "Allah kahretsin!"

Adımları geriledi. Kısa bir arama yaparak çevredeki polisleri harekete çevirdi. Bölge didik didik aranacaktı. Koşarak yeniden apartmana girdi ve az önceki kapıya koştu. Bıraktığı gibi açıktı. Kadın koltuğun yanına sinmiş, ellerini başının etrafına sarmış bir şekilde ağlıyordu. Aceleci adımları bu defa ona ilerledi. "İyi misin?" diyerek önünde eğildi.

Uzun saçları yüzünü kapatmıştı. Ellerini kulaklarına kapatmış, hıçkırarak ağlıyordu.

Ellerini kulaklarından çekti. "Bana bak, Defne." dedi sakince. "Artık devlet koruması altındasın, korkma. İyi misin? Konuş benimle. Sana zarar verdi mi?"

Dağınık saçları arasından titreyen bakışları ile bakabildi. Başını kendi adına iki yana salladı. "Ahuzar..." dedi. "Ahuzar'a ne yaptı? Öldürdü mü onu? Ne yaptı?" Hıçkırıkları arttı.

Doktor'un bakışları kısa bir an rengârenk evde gezindi. Sonra ise karşısındaki kadında. Kralşan yine dokunduğu her şeyi karanlığa boyamıştı. Bu rengarenk evi bile. Defne gerisini getiremedi. Saçları arasından zorla görünen gözleri kapandı. Bilinci elinden kayıp giderken bedeni sola doğru devrildi. Yere düşmesine Doktor izin vermedi. Avuç içi başını yakaladı. Kendine çekip yüzüne dolan saçlarını geri iteledi. Korkmuş olmalıydı. Rengi oldukça solgundu.

Nabzını ve bedeninde başka bir yara ve zarar olup olmadığını hızla kontrol ettikten kucaklayıp apartmandan çıktı. Köşedeki arabasının arka kısmına yatırdı. Sürücü kısmına kurulup torpido gözünün gizli kısmına sakladığı telefonu çıkararak Teoman Doğu'yu aradı. Arama üçüncü çalışta cevaplandı.

"Efendim Doktor." Sesi sinirli geliyordu. Kenan'ı yakalayamadığı her an daha da gerildiğini hepsi

görebiliyordu.

Uzatmadı. "Köstebeği nasıl yakalayacağımızı buldum Teoman Bey." Bakışları ön aynadan arkadaki kadına takıldı. Eğer köstebek içlerinden biri ise onu götüreceği yere Kenan yeniden gelecekti.

"Nasıl?" dedi Teoman.

"Yanımda, getiriyorum." dedikten sonra telefonu kapattı. Hedefi, şimdilik en güvenli sığınaktı.

******

Su damlaları tenimden akıp giderken gözlerimi kapatıp duşun keyfini çıkardığım bir anda değildim. Boş bakışlar ayak ucuma bakıyordum. Sırılsıklam bir şekilde geri döndüğümüzde Akkadın'ın köyde el ele gezdiğimiz için bizi azarlayacağını düşünmüştüm bunu yapmamıştı. Nereye gittiğimizi, ne yaptığımızı bile sormamıştı.

Sert ifadesinin aksine, "Dönmüşsünüz çiçiliye (solucan), geçin içeri!" diyerek eve almıştı.

Gelir gelmez duşa girmiştim. Yağmur soğuk, Timur'un kolları sıcaktı ama bazı gerçekler de bir hayli ağırdı. Dönüş yolu boyunca elimiz hiç ayrılmamıştı ama ne ben konuşmuştum

ne de o. Bazı şeyleri geride bıraktığımı, bırakmak zorunda kaldığımı yeni yeni algılıyordum. Kaç Ahuzar vardı? Muhabir? Abla? Radyo sunucusu? Ahuzar? Ahu?

Kaç tane ben vardı? Kaçına daha veda etmem gerekiyordu? Kaçının daha yasını tutacaktım? Kaç hayatı daha geride bırakıp yeniden inşa etmem gerekiyordu? Payıma düşen kaç yıkım vardı? Peki Ahuzar hangisiydi?

Başımdan aşağıya boşalıp ayak ucuma düşmeye devam eden su damlacıklarında oyalandı bakışlarım. Her şey karmakarışıktı. Başım ağrıyor, zihnim karıncalanıyordu. İlaçların etkisi azalmış, yaramdaki ağrı artmıştı ama hissizlik daha fazlaydı. Derin bir nefes alarak başımı yerden kaldırdım. Amacım dimdik durarak depresif halimden sıyrılmaya çalışmaktı. Çünkü böyle yaparak Timur'u da huzursuz ediyordum. Artık ona acı olmak istemiyordum. Söylemese dahi yeterince yarası vardı. Görebiliyordum. Bir yara da ben olmak istemiyordum.

Yerdeki şampuana uzandım. Timur almıştı. Hep kullandığım değildi ama onunla aynı kokuda başka bir şampuandı. Nasıl başarmıştı bilmiyorum ama tek tek koklayarak bulmuş olması komik bir o kadar da tatlı geliyordu. Köpükleyip durulamaya devam ederken aniden başımdan akan sıcak su buz gibi bir suya dönüştü. İrkilerek minik bir çığlık attım. Hızla suyun altından uzaklaştım. Kabin kısmından çıkıp gözlerimi ovalayarak araladım.

Burada milattan önce kalan su ısıtıcısı şofben dediğimiz şey vardı. Ne olduğunu tabi ki biliyordum. Müştemilatta kalırken bizim de vardı ama sonraları babam değiştirmişti. Hatırladığım tek şey varlığıydı. Duşa girdiğimde kurcalayarak bir şeyler yapmaya çalışmıştım ama anlaşılan başarısızdım. Lavabonun üzerine bıraktığım kısa havluya uzanıp vücuduma doladım. Geri dönüp suyu kapatacakken

ayağım kayınca bir çığlık daha attım. Bir mafyadan kaçıp köy banyosunda hiç olursam gerçekten zoruma giderdi.

Sakardım ama reflekslerim kuvvetliydi. Lavabonun kenarına iki elle tutunarak kendimi düşmekten son anda kurtardım ama biri ileride biri geride kalan bacaklarım zordaydı. Zorla toparlandım. Bacağımın kasığa yakın iç kısmı ani hareketim yüzünden sızlamaya başlamıştı.

"Her şey şaka gibi..." diye homurdanırken hâlâ iki elle lavaboyu tutuyordum. Topuklu ayakkabı üzerinde burada dans bile ederdim ama kendi ayaklarımın ayarı asla yoktu.

Kapı çaldı. "Ahu." diyordu Timur. "İyi misin? Ne oldu?"

Çığlıklarımı duymuş olmalıydı. İleri bir adım atıp kapıyı açmak istedim ama yer muazzam derecede kaygandı. Yeniden lavaboya yapıştım. Suyu da kapatamamıştım.

"Ahu."

"Bir şey yok. İyiyim ama..."

"Ne ama?"

Yine ilerlemek istedim. Bu defa devasa bir kayıştı ama düşmeden yine lavaboya tutunabilmiştim. Akkadın bana suikast düzenliyor olabilir miydi? Bu yerler neydi böyle? "Timur, buraya gelmen lazım." demek zorunda kaldım.

Kapı anında açıldı. Lavaboya musluğuna iki elle yapışmış beni gördüğünde ifadesi değişmemişti ama iki kaşı usulca havalandı. Arkasına kısa bir bakış attı. Akkadın'ın bu görsel sonrası tüfekle ikimizi kovalayacağına o da emindi ama pek de korkar gibi değildi. Banyodan içeri girdi ve kapıyı kapattı. En masum bakışımla göz kırpıştırdım. Olacağı biliyor olmalıydı. İlerlemedi. Etrafına bakındı. Bir şey arıyordu ama

görememiş olmalı ki geri dönüp banyo kapısını araladı. Sadece başını ileri uzatıp sol köşeye baktı. Uzun paspası yerden alıp kapıyı yeniden kapattı ve bana doğru yere serdi. Kapının üzerindeki kilide uzandı. Yüzüme bakarken tam üç kere çevirdi.

Rahatlamıştım. Kendimi paspasın üzerine attım. O da bana doğru bir adımı aynı anda atmıştı. Paspasın üzerinde karşı karşıya geldik. Karşısında çıplak kaldığım olmuştu ama bilincim yerinde değildi. Önümde heybetlice dikiliyorken bu şekilde gözlerine bakmak biraz zordu ama bakışlarımı kaçırmadım.

"Su soğuk." dedim. "Isınmıyor."

Göz ucuyla şofbene baktı. Bakışları üzerimdeki havlu ve vücudumda gezinmiyordu. İnatla gözlerime bakmaya devam ediyordu. Ama aniden kollarımın altından kavradığında minik bir şaşkınlık ile göğüslerimi saran havluya sarılmak zorunda kaldım. Arkada kalan çamaşır makinesinin üzerine oturtup arkasını döndü. Şofbene doğru ilerledi. Kendince bir şeyler yaptı. Suyu kapatıp ayarını değiştirdi.

En sonunda, "Isınması için biraz beklemen gerek." sonucuna vardı. "Kazandaki su bitmiş."

Yine sessizdim. Başımla onayladım.

Arkasını döndü. Çekingen bir hali yoktu ki hiçbir zaman öyle biri olmamıştı. Bakışları artık bendeydi. Paspas üzerinde bana doğru attığı her adımda göğsüme vuran kalp sesimi duymamasını temenni ediyordum. Önümden geçip gidecek sandım ama yapmadı. Tam karşıma dikildi. Kendisi ile normal bir seviyede göz göze gelmem için hep bir şeylerin üzerinde olmam gerekiyordu. Masa, komodin ve çamaşır makinesi gibi.

Yine öyle bir andı.

Bakışları yüzümde gezindi. Derin bir nefes verirken kollarını iki yanımdan uzatıp avuçlarını makineye bastırdı. Bana doğru eğildi. "Neden bu kadar sessizsin?"

Hıçkırarak ağladığım andan sonra uzun uzun konuşmamıştım. Hep olduğu gibi sorulara boğmamış, sessizliğiyle konuşmaya çalışmamıştım. Onun kadar susmuştum. Konuşasım yoktu. Söyleyecek pek bir şeyimde yoktu.

Gülümsemeye çalıştım. "Sessiz değilim, normalim."

"Değilsin." dedi anında. "Konuş Ahu, her zamanki gibi anlat her şeyi. Havayı, suyu, saçma sapan ağaçları, hikayelerini, muhabirlik anılarını anlat. Susma."

Sustum. Sadece gözlerine bakabildim. "Konuşmamdan şikayetçisin sanıyordum."

Başını iki yana salladı. Sessiz cevabı vardı. *Asla...* Bir eli omuzumdaki ıslak saçları hafifçe geri itelerken nefesimi almakta zorluk çektiğimden de bihaber olmalıydı. Yakınlığı her defasında başımı döndürüyordu.

"Sıyrıl dikenlerinden," dudakları çillerimin daha fazla olduğu yanağıma değdiğinde gözlerim kapandı. "Gonga gül ol, gülşen ol," Dudakları çiller üzerinde geziniyor gibiydi. Başım bir kedi gibi büküldü. "Bülbül gibi âh etme," Nefesi yanağımdan dudaklarıma doğru ilerledi. "Kumrular gibi şen ol."

Dudağımda beliren tebessüm tutabileceğim türden değildi. "Şiir mi okudun sen bana?"

Nefesi dudağımın kenarındaydı. Tam tebessümün köşesinde. "Yanlış anlaşılma olmasın. Ben değil, şairin biri diyor bunları."

Tebessüm büyüdü. "Sen demez misin?"

Hafifçe geri çekildi. "O kadar çok kelimem yok."

Gözlerinden kopmak zordu. Bir elim yüzüne ilerledi. Parmak uçlarım yanağında gezindi. "Daha fazlasına sahip olduğuna eminim." Avuç içimi yanağına yasladım. Bir girdap gibi çekiyordu kendine. Bir kere gözlerine uzun uzun bakmayan ne demek istediğimi asla anlayamazdı. Karnımda beliren sıcaklık içimdeki arsız cesareti harladı. Yüzüne daha da yaklaştım. Hedefim dudaklarıydı. Soluklanmak istiyordum. Ama bu defa acı yüzünden değil, nefes almak için. Beni ilk öptüğü an gibi, sadece sevgi ile değil aynı zamanda tutkuyla.

Ama hedefime milim kala, "Ahu," dediğinde duraksadım.

Gözlerinden kaçmadan Ahu olduğumu onaylayan bir mırıltı çıkardım.

Netti. "Yine ateşle oynuyorsun, farkında mısın?"

Haklıydı. Akkadın basabilirdi. Ama şu an umurumda değildi. Yaşadığımı hissetmeliydim. Günlerdir en dibe saklanan cesaret ve özgüvenime sarıldım. Saklandıkları köşeden çıkardım. "*Yanması gerekiyorsa yak*demedin mi?" Dudağının kenarına arsız bir öpücük bıraktığımda gözleri ağır ağır kapandı. "*Benim için yaşa*demedin mi?" Dudaklarım çenesine doğru ilerledi. Çıkmaya başlayan sakalları batıyordu. "Şimdi de *dikenlerinden sıyrıl* dedin." Çenesindeki düşüp durduğum çukura değdi dudaklarım. O noktaya da derin bir öpücük bıraktım. Hafifçe gerileyerek yüzüne odaklandım. "Söylediklerini yapıyorum."

"Dilimi si-" Gerisini yuttu. Gözleri hâlâ kapalıydı. Dişlerimi sıktığı gerilen çene kaslarından belliydi. Başı usulca sola büküldü. "Nenem ağzıma sıçacak." dedi dişlerinin arasından. Ama iradesi buraya kadardı. Her şey yine saniyeler içinde oldu. Yüzümü avuçlarının arasına hapsetti ve dudakları amansız bir soluk almak ister gibi dudaklarımın üzerine kapandı. Geri durmadım. Ellerim önce yüzüne sonra boynuna ve omuzlarına uzandı. Sıkıca kendime çektim.

Yaşıyorsun Ahu. Nefes alıyorsun Ahu.

Dudakları ilk öpüşü kadar hoyrattı. Kalbimi de tenimle birlikte tarumar etti. Dili nefesimde kızgın bir ateşin fitini yaktı. Elleri yüzümden ayrılıp ıslak, omuzlarıma ve sırtıma dökülen saçlarıma daldı. Parmakları diplerinde beynimi uyuşturacak dokunuşlarla gezindi. Dudaklarımız soluklanmak için ayrıldığında ben yine kor bir alev o durgun bir suydu. Ben nefes nefese kalmışken onun hem bakışları hem de dudağımdan gerdanıma inen dudakları büyük bir sakinliğe bulanmış tutku içindeydi.

Bu bazı şeyleri daha da harladı. Kesik kesik soludum. Boynumdaki yarada duraksadı. Ağır ağır öptü. *Ağır ağır*... Nefesimi zorla toparladım. O sessizdi ama ben onun kadar sessiz kalamamıştım.

"Timur." diye soludum art arda.

Timur olduğunu onaylayan bir mırıltı çıkardı. "Bu bir," diye mırıldandı dudaklarıma. "Gerisini sen say."

Üç ve katlarından gidersek buradan sağ çıkamazdım. Kalbimin kaldıracağından fazlaydı. Dudakları sakince gerdanımdan çeneme, en sonunda yeniden dudaklarıma ulaştı. Benim içimde yanan ateşin aksine o ağır ağır yanıyor ve yakıyordu. Parmaklarını sırtımda hissettim. Tahrik edici dokunuşlarla dövmenin üzerinde gezindi. Göğüs arama

sıkıştırdığım havlu sırtımdaki elinin etkisi ile çözüldü. Sırtımı ve göğüslerimi çıplak bırakarak kalçalarıma ve kasıklarıma kapandı.

Niyeti zaten bu olmalıydı. Elleri sırtımdaki dövmeyi kapladı. Ölümün işlendiğini hissettiğim pusula ve dokunmadan varlığı bilinmeyen yara izlerinde fazlası ile oyalandı. Artık nefret ediyordum ama o üzerimdeki ölümü de sevdi, okşadı. Ben aceleyle dudaklarından kendime nefes koparmaya çalışıyordum ama o her anı ezberlemek ister gibi ağırdı. Bu daha da tahrik ediyordu.

Dudaklarımız ayrıldığında sırtımdaki elleri kalçamın üzerine kadar inmişti. *İki...*

Gözlerime odaklandı. Tamamen ortada olan göğüslerim anın heyecanı ile nefes alıp verdikçe sert gövdesine değiyordu. "Nenemin düğün fikri..." diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

Nefesimi zorla buldum. Soluğumu tutmuş devam etmesini bekliyordum.

Ellerimi yeniden omuzlarına doladım. En sevdiğim detaylardı. Onun dokunuşları kadar ağır değildim ama. Sert sırtında gezinen ellerim titriyordu. Siyah tişörtünü çıkarmak için uçlarına uzandım. İlk defa yaşadığım yakınlığın sersemliği içindeyken her şeyi iç güdüsel olarak ilerletmeye çalışıyordum ama heyecanımı bastırmak imkansızdı. Hele da bunu onunla yaşamak her şeyi yüze katlıyordu. Kasıklarım sızladı. Refleks olarak bacaklarımı birbirine bastırdım ama aralarında kalan onun bedeniydi. Onu daha da kendime çekmekten öteye gidememiştim. Üzerindeki tişörtü beklenmedik bir hızla çıkarıp arkasına savurdu. Üst çıplaklığı ile kaldı. Omuzlarına bakarken yutkunmak kaçınılmazdı.

Ben nutkum tutulmuş gibi onu izlerken büyük bir sakinlikle çenemi kavradı ama gözleri, hafifçe kızarmaya başlayan

yanakları, alnı ve boynu bunun tam tersiydi. Baş parmağı alt dudağıma ağır ağır gezindi. "Bence oldukça makul." dediğinde ben düğünden bahsettiğini idrak etmeye çalışırken onun sırtımdaki eli önce kalçalarıma sonra ise ağır ağır bacağımın iç kısmındaki yaraya değdi. Saklamaya çalıştığım her yara izini buluyor, inatla o kısımlarda geziniyordu. Ama yaklaştığı kısım kasıklarımdı. Midemin içinde kopan bir ateş topu kadınlığımın üzerine düşmüş gibiydi. Şunca yıllık hayatımda bu his de ilkti.

Ciddi anlamda ayarı da arası da yoktu. Bir şey onun için ya vardı ya da yok. Ya siyahtı ya da beyaz. Ya onundu ya da değil. Netliği baş döndürücüydü.

Son söylediğine karşı dudaklarım arsız bir cilveyle iki yana kırılır gibi oldu ama baş parmağı hâlâ dudaklarımın üzerindeydi. Birkaç saniye için minik gülüşüme takıldı. Göz bebeklerinde ilk defa gördüğüm bir his titredi. "Ahusun." dedi. "Her şeyinle... Ahusun."

Geri durmadım. Ne istediğini biliyordum. "Sadece *sana.*"

Hoşuna gitmiş olmalı ki dudağının bir köşesi usulca kıvrıldı. "Bencil bir adam değilim..." İç bacağımdaki eli biraz daha ilerlerse kadınlığıma değecek, asıl yıkım o zaman yaşanacaktı. "Hiçbir zaman olmadım, olamadım." Elleri ilerledi. Silah tutan, tek yumruğu ile birini bayıltabilecek eller ona ait değilmiş gibi hafifti dokunuşları. Yaradan sıyrılıp havlunun arasından kadınlığıma parmak uçları ile dokununca ilkel bir dürdü ile kasıldım. "Ama sen," dedi dudaklarını dudaklarıma yaslarken. "Sen banasın Ahu." Eli deli gibi atan noktada birkaç saniye oyalandı. Hafifçe okşadı.

Dudaklarına doğru engel olamadığım bir sesle inledim.

Parmak uçları deli gibi atan noktadan ağır ağır ilerleyip yarayı es geçerek göbeğimde gezindi. Bel oyuntumda,

sırtımdaki yara izlerinde, göğüs kenarlarımda ve uçlarımda, en son yine boynumdaki yarada. Tüm bu an boyunca gözlerini bir saniye olsun gözlerimden ayırmadı. Sessiz kelimeleri vardı. Hepsini gördüm, okudum. Derin soluklar alıp verirken gözlerine bakmaktan başka bir şey yapamadım. Bütün kıvrımlarımda onun dokunuşları hakimdi. Dokunduğu her bir noktaya izini bırakmak, kendini ezberletmek, *benim* demek istiyor gibiydi. Artık parmak uçlarındaki sıcaklığı unutmam imkansızdı. Sırtında gezinen ellerim omuzundaki yaraya denk düştü.

Benim için aldığı yara. Tulpar'ın kanadından aldığı yara.

Eski bir köy banyosunda, gelin olmuş gidiyor gibi üzerine örtü atılan bir çamaşır makinesinin üzerinde *şunu yaşayacaksın* deseler en ters bakışımla karşılık verirdim ama gözlerine bakarken mum gibi içimdeki ipi yakarak kendi bağrıma eridim.

Kendime engel olamadım. Olmak da istemedim. Dudaklarına ilerleyen bu defa bendim. Sayının kaç olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Memnuniyetle karşıladı. Az önceki sakinliğinden eser kalmayan bir hırsla karşılık verdi. Sıranın bende olduğunu hissediyordum. Ellerim göğüslerinde ve karnındaki katmanlarda hızla gezindi. Her bir parçasını ezberlemek istiyordum. Yaşayacaksam onunla yaşamak, kalan hayatımda yaşadığım hayat kadar pişmanlık kalmasın istiyordum.

Durmanın imkânsız olduğu bir noktaya doğru ilerlediğimizi hissediyordum. Kasıklarım cayır cayır yanıyordu. Ölüm gelmeden ne yaşanacaksa yaşanmalıydı. Oysa geç bulduğum bu hisse doymam imkansızdı. Adı kalbimi sızlatıyor, varlığı beyin işlevlerimi sıfırlıyordu. Böyle bir hisse doymak büyük bir ahmaklık olurdu.

Elleri iki yanındaki çıplak bacaklarımda gezindi. Kalçalarımı sıkıca kavrayıp kendine doğru çekerek arada kalan küçük mesafeyi de sıfırladı. Dudakları nefesimi kesmeye devam ederken alt kısmımı elinden geldiğinde kapatmayı deneyen havluya uzanıp bedenimden sıyırmaya çalıştı ama aynı dakikalarda dışarıdan Akkadın'ın sesi yükselince duraksadı.

"Koçari! Ula yine nereye gittin, bohun uşağı!" Merdivenlerden inme sesi geldi. "Kız banyodaydı, yoksa..?" Gerisi gelmedi. Adım ve baston sesi bize yaklaşıyordu.

Dudakları dudaklarımdan zorla koptu. İfadesi karmakarışıktı. Gözlerime ve yüzüme uzun uzun bakamadı. Kendini dizginlemeye çalışıyordu. Ama yüzüme bakarken bunu yapamayacak gibiydi. Sıkıntı dolu derin bir nefes verirken eğilerek alnını omuzuma yasladı. "Sıçtık," dediğini duydum. "Götüme kızgın maşa sokacak."

Nefesimi toparlamam zordu. Birkaç saniye sersem bir bakışla etrafıma bakındım. Bir elim başına uzanıp ensesini okşadı.

"Elin kolun bi dursun Ahu," diye homurdandığını duydum. "Yoksa ben durabilecek gibi değilim."

Güldüm. Aynısını ben Cemil babaya yakalanma korkusu içindeyken bana yaşatmıştı. "Sessiz ol, gider."

"Şu an kapının önünde."

Aynı saniyelerde banyonun kapısı çaldı. "Gelin Hanım." dedi Akkadın'ın ters sesi. "On saattir eşek derisi mi yüzüyorsun? Çık şu banyodan, de hayde!"

Timur'un başı omuzumdayken dişlerimi dudağıma geçirdim. Bu nokta paniklemek için yeterliydi. Timur aniden başını omuzumdan kaldırıp kapıya doğru ilerlediğinde panik bütün

ihtişamı ile beynime giriş yaptı. Kapıyı açıp dışarı çıkma ihtimali bir hayli yüksekti. Son anda kolundan yakaladım. Yetmedi omuzlarından kavrayıp geriye doğru çekip sırtını göğsüme yasladım. Kollarımı sıkıca bedenine dolayıp sabitlemeye çalıştım.

"Geliyorum." diye seslendim Akkadın'a. Sesimdeki paniği gizlemek için ekstra çaba içindeydim.

"Çabuk ol." diye homurdandı. Adımları geriledi. Tahtanın gıcırtı sesi geldi. Sonra ise dış kapının açılıp kapanma sesi. Yeniden, "Koçari!" diye seslendi. "Sabahtır yemek de yemedi. Nereye gitti bu çocuk?" mırıltısı belli belirsizdi. Ardından yine yükseldi. "Ula Koçari!"

Timur yeniden ilerlemek için bir hamle yaptı. Kollarımla daha sıkı kavradım. Yüzünü göremiyor, sırtı ve yanağımı yapıştırdığım kolu ile haşır neşir oluyordum. "Nereye?" diye sessizce çıkıştım.

Umursamazdı. "Nenem çağırıyor."

"Her çağırdığında gidiyorsun sanki. Bekle iki dakika."

Yine ilerlemeye meyletti. Durdurmak için sıkıca sırtıma yapıştığımda dudaklarında panik hallerimle eğlenen sırıtışının olduğuna emindim. Üst beden çıplaklığımı sırtı kapatıyordu ama tenine değen tenim hâlâ sıcaktı. Akkadın'ın merdivenleri çıktığını duydum. Bastonunun sesi tek tek geliyordu. Üst kata çıktığını anladığımda bedenindeki kollarım gevşedi. Derin bir nefes verdim.

Bedeni hareketlendi. Yeniden bana döndüğünde dudaklarında tahmin ettiğim o arsız yarım gülüş vardı. Eğleniyordu. "Komik mi?" diye huysuzlanmaya çalışırken havluyu yeniden bedenime sarmaya çalışıyordum. Biraz

daha böyle bakmaya devam ederse irademi yine başını alıp gidecekti.

Dudağının bir köşesi daha da kıvrıldı. Hâlâ oldukça sakindi. Dudaklarında o sırıtış, üzerinde hiçbir şey yokken bana doğru ilerlemeliydi. Kendisine karşı hiçbir savunma mekanizmam yoktu. "Ben seni ateş sanıyordum Ahu." dedi yumuşacık bir sesle. Kollarını iki yanımdan uzatıp avuçlarını yeniden makineye yasladı. Yüzüme doğru eğildi ve gözlerime öyle bir baktı ki, kalbim dudaklarımda attı. "Ama sen kor alevmişsin."

Sadece baktım. Sağ yanağıma, çillerin daha yoğun olduğu kısma değdi dudakları. Tam üç kere. Minik, minik, minik öptü. Gerilediğinde dudağında yine o yarım gülüş vardı. Bunu yapmaya gerçekten bir son vermeliydi. Alışkın değildim. Kitlenip kalıyordum. Arkasını döndü. Yere fırlattığım ıslak tişörtünü aldı kilidi açtı ve banyodan çıktı. O gidene kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. Derin bir soluk verirken elimi göğüs kafesime attım. Deli gibi atıyordu.

Birkaç dakika önce varlığı her yerdeydi. Tenimin her zerresinde. Dişlerimi dudağıma geçirdim. Ölüm düşüncesi ne zaman ruhumu ele geçirmeye çalışsa içime bir gül tohumu atıyordu. Kendi kendime gülümserken çamaşır makinesinin üzerinden indim. Ama adımım yere değer değmez ayaklarım kayınca iki elle makineye sarılmak zorunda kaldım. Şaka gibi bir banyoydu!

Ayrıca Timur durunca kaymıyordu ben adım atar atmaz neden bu yaşanıyordu? Akkadın'ın bana suikast düzenlemesi dışında aklıma bir ihtimal gelmiyordu. Sessizce toparlanmaya çalışırken dışarıdan Akkadın'ın sesini duydum.

"Ula sen nereyesun? Üstün niye cıbıl?"

Şok edici bir cevap verdi. "Banyodaydım."

Tükürüğüm boğazımda kaldı. Kucakladığım makine ile beraber kapıya şaşkınlıkla baktım.

"Af buyur?" dedi Akkadın. Sesindeki sinir bu noktadan dahi belli oluyordu. Birazdan yukarıda kıyamet kopabilirdi.

"Buradaki banyo doluydu. Ben de dışarıdakine gittim."

Derin bir nefes verdim. Dışarıda banyo mu vardı?

"Oranın suyu soğuk." dedi Akkadın. Demek ki vardı. "Git üzerini giy. Hastalanırsın. De hayde! Karına da söyle çıksın artık şu banyodan. Yayla diye sular bedava değil!"

Timur sessizdi. Bir şey dediyse de duymadım. Paspasın üzerine atlamak gibi dertlerim vardı. Düşmemeyi başararak çamaşırlarımı ve yeşil elbiseyi üzerime geçirdim. Bunu da Timur almıştı. Diğerinden daha boldu ama tatlıydı. Saçlarımı taramadan banyodan çıkıp koşar adım üst kata ilerledim. Akkadın akşam sofrasını kurmaya çalışırken Timur ortalarda yoktu. Odasında, üzerini değiştiriyor olmalıydı.

"Kolay gelsin." dedim yere tencere bırakan Akkadın'a. Sözde fıtığı vardı. Bence asıl fıtık bendeydi.

Doğrulurken, "Şükür," diye terslendi. "Bir an kırklanacaksın sandım."

Gülümsemeye çalıştım. "Banyonuzda ayakta durmak biraz zor."

Ters ters bakmaya devam etti.

Umursamadım. "Saç kurutma makinesi var mı?"

Merdivenlere yöneldi. "Var tabi, balkon. Çık balkona, dur rüzgâra kurur her yanın." Aşağı inerken homurdanmaya

devam ediyordu. "Gurutma makinesiymiş! Gavur gavur işler."

Göz devirişimi görmemişti. Bıkkın bir nefes vererek odama ilerledim. Kapıya yaklaştığım anda Timur'un odasının kapısı açıldı. Siyah kotu hâlâ yerli yerindeyken üzerine gri, bol bir tişört geçirmişti. Oysa pantolonunu da değişmeliydi. Paçaları ıslaktı. Merdivenlere hızlı bir bakış atıp koşar adım ilerledim. Göğsüne ellerimi yaslayıp geri iteledim.

"Gir içeri, pantolonunu çıkar."

Odaya geriledi ama biraz şakındı. "Böyle yapmaya devam edersen ben bazı şeylere engel olamam, haberin olsun."

Ya sabır çekerek odasından içeri iteledim. Akkadın'ın merdivenlerin başına gelmiş olmalıydı. Gıcırtılar başlamıştı. "Saçma sapan konuşma!" dedim sessizce. "Pantolonunun paçaları ıslak. Değiştir." Odasın kapısını suratına kapacakken dudağında yine o yarım gülüş belirdi. İşaret parmağını yüzüne doğru kaldırdım. "Ayrıca bana şöyle gülme, kafam karışıyor."

Tam olarak öyle gülmeye devam etti. Mecburen kapıyı suratına kapattım. Can havliyle kendi odama koştum ve içeri girdim. Sırtım kapıya dönükken panikle elimi göğsüme atmam lazımdı ama yapmadım. Aksine güldüm. Oysa saatler önce hıçkırarak ağlıyor, günler önce ölüyordum. Islak saçlarımın ucuyla kendi kendime oynarken aynaya ilerledim. Yanaklarım kırmızıydı. Umursamadım. Saçlarımı taradım ve odadan çıktım.

Akşam yemeğini sessizce yedik. Akkadın karnıyarık ve pilav yapmıştı. Eli oldukça lezzetteydi. Yemeğimiz bittiğinde sofrayı toparlamasına yardım ettim. *Bulaşıklara yardım edebilir miyim* dediğimde bu defa kovmamıştı. "Benim

damda işim var. Çay suyunu da koyarsın." diyerek evden çıkmıştı.

Ona göre küçük bir hareketti ama benim için az da olsa beni kabullendiğinin göstergesiydi. Evine dokunmama izin veriyordu. Bulaşıkları yıkayıp çayı demledim. Üst kata elimde üzerinde bardaklar olan bir tepsiyle çıktığımda Timur'u odanın en ucunda gördüm. Camı açmış, dışarıya bakarken sigara içiyordu.

Sessizce ilerleyip bardakları sedirin üzerine bıraktım. Bakışları bana döndü. Sigarasını camın önüne bastırıp söndürdü ve camı kapattı. "Sen otur, çayı ben getiririm."

Gülümsedim. "Hallederim." Adımlarım geriledi. "Bekle, geliyorum."

Anlamsızca hoşuma giden bir andı. Gerçekten evliymiş gibi. Gerçekten kocammış gibi.

Oysa yaşadığımız gerçekler daha ağırdı. Çayı alıp geri döndüğümde sedirin üzerine oturmuş, beni bekliyordu. Gülümsemem büyüdü. "Geldim." diye mırıldanarak ilerledim. Ama demlik fazlasıyla ağırdı. İki elimle de tutuyordum ama ellerim müptezeller gibi titremeye başladığımda Timur oturduğu yerden kalktı. Kollarımda eskisi kadar güçlü değildi. Yanımda belirdi. Demliğin uç kısmından ve kulpundan tutup aldı. Ellerimi elinin altından çekerek demliği bıraktım ama, "Elin yanar, dikkat et." diyerek.

Uç kısmı sıcaktı ve resmen avuçlamıştı. O kısımdaki elini hızla geri çekti. Canı acımış olmalıydı ama yüzünde beliren bir acı ifadesi yoktu. Demliği sedirin tahta kısmına bırakırken arkasındaydım.

"Yandın mı?"

İmalı bir mırıltı ile onayladı. "Yandım valla."

Kınayıcı bir bakış gönderdim ama kısa bir andı. "Bakayım eline." Elini kavrayıp avucuna baktım. İçi kızarmıştı. Yüzüm benim canım acımış gibi buruştu. Üfleyerek hafifletmeye çalışırken bakışlarımı yüzüne kaldırdım. "Acıyor mu?"

Gözlerinde yine o yumuşacık ifade vardı. Başını sessizce iki yana salladı.

"Suya tutalım mı?"

Yine başını iki yana salladı.

"Buz tutalım o zaman."

"Alçıya alalım istersen." diyen Akkadın'ın sesi geldi arkamdan. "Bu yanuk onu öldürür."

Değneği elinde merdivenleri çıkıyordu. Son noktaya geldiğinde durup bize baktı. El ele olduğumuzu gördüğünde tadı fazlası ile kaçmıştı. Değneği ellerimize doğru kaldırdı. Vuracaktı. Gelen darbeyi bildiğimden hızla elini bıraktım. Ama Timur dayaktan kurtulamamıştı. Değneğin ucu koluna geldi. "Gavurun uşağı! O elin kolun dursun, sıçarım tırnaklaruna!"

En hanım bakışımı kuşandım. Ben *gavurun gelini* değildim sonuçta. Timur alışkındı. Umursamadan gerileyip sedire oturdu. "Çay içelim, çay." dedi boş vermiş bir halde.

Bence de. "Çayları dökeyim ben." diyerek ilerledim ama Akkadın'ın sesi yüzünden duraksamak zorunda kaldım.

"İstemez." İlerleyip köşedeki sandalyeyi aldı. Timur'un karşısına getirip bıraktı ve oturdu.

Artık çok da koymuyordu. Genel hali nefret olduğu için üzerime alınmıyordum. Timur ninesi için *tüm insanlardan nefret eder* dediğinde abarttığını düşünmüştüm. Büyük bir yanılgıydı. Az bile demişti. Ama yine de tatlıydı. Kırılamıyordum. "Peki madem..." mırıltısı eşliğinde Timur'un diğer yanına kuruldum.

Çayı dökme görevi Timur'a kalmıştı. Sessizce döktü ama sadece iki bardağa. Açık olanı bana uzattı. Diğerini sıcak demeden kendi içmeye başladı. Elimde çay bardağı ve altlığı ile kalmıştım. Karşımızdaki Akkadın ile bakıştık. O da tam olarak elimdeki çaya bakıyordu.

"Ula bağa da döksene!" diye yükseldi.

"*İstemiyorum* demedin mi?" dedi Timur.

Gülmek istedim ama canımı sokakta bulmamıştım. Dudaklarımı dişleyebildim.

"Ula fışki yiyen" diye daha da yükseldi Akkadın. "Sana mı dedim onu?"

Netti. "Ahu'ya dediysen bana da demişsindir nene."

Dönüp kendisine aşk dolu gözlerle bakmak istedim ama değneği kafasına yediği için bunu yapamadım. "Timur!" diye şaşkınlıkla yükseldim. Elimdeki çay bardağını yanıma bırakıp Akkadın'ın yeniden Timur'a inmeye hazırlanan değneğini havada yakaladım. "Yapmayın Akkadın Hanım. Vurmayın şu adama artık."

"Niye? Ona vurunca da sağa vurmuş gibi mi olaysın?"

"Evet," dedim anında. "Evet, öyle oluyor. Lütfen yapmayın."

Değneği geri çekti. Yüzünde küçümser bir ifade vardı. "Ne büyük sevdaluğunuz var, maşallah!" Değnek bu defa Timur'un omuzuna indi. "Çay dök ula."

Ters bakışıma engel olamadım. Sinirleniyordum. Derin bir nefes alarak midemde kaynamaya başlayan ateşi sakinleştirmeye çalıştım. Saygısızlık yapmak istemiyordum. Sessiz nefeslerimi burnumdan alıp verdim. *Sakin Ahu. Sakin.*

Beş dakika kimse konuşmadı. Sessizce çaylarımızı içtik. "Bugün Âdem geldi." dedi Akkadın aniden. "Karınla tanışmak istiyormuş."

Bakışlarım Timur'a döndü. İfadesini okumak zordu. Her zamanki gibi sadece dinliyordu. Âdem ismini hatırlıyordum. Timur, Akkadın'a *evlendi mi* diye sormuştu.

"Yarın yine gelecekmiş. Haberin olsun."

Sessizliğini sürdürüyordu.

"Âdem kim?" dedim.

Akkadın'ın bakışları bana döndü. Timur ve benim aramda gidip geldi. "Ne o Koçari," dedi. "*Karım* diyerek kapıma getirdiğin kadına hiçbir şey anlatmadın mı?"

Yine sessizdi. Çenesini yukarı dikerek ninesine bakmayı sürdürdü. "Bilmesi gereken kişileri biliyor."

Hayır, bilmiyordum. Ben hiçbir şey bilmiyordum. Ama konunun benimle alakası yoktu. İkisi de yine dik bakışma savaşındaydılar. Dertleri birbirleriyleydi. "Saklanacak olmasan buraya bile anlatmazdın, değil mi? *Toprağım, soyum, atam* deyip elimi öptürmeye getirmezdin."

Sessizliği sürüyordu. Dik bakışı da.

Akkadın başını iki yana salladı. "Kendi toprağından o kadar mı nefret ettin?"

"O kadar nefret ettim." dedi en net şekilde. "O, burada olduğu sürece de nefret etmeye devam edeceğim." Sesinde baskın bir öfke vardı. Sakin ve durgun değildi.

O kimdi?

"Ananla ablan da burada." dedi Akkadın. "Nefretin sevgini o kadar mı kör etti? Yoksa onlardan da mı nefret ettin?"

Timur'un çenesi kasıldı. İkisinin de dik bakışı sürerken aitlik hissi taş atılan bir cam gibi çatladı. Neden bahsettiklerini anlamıyordum. Duvarlarından içeri sızdığımı sanıyordum. Yanılmıştım. Açtığı sadece küçük bir pencereydi. Güneş hâlâ görünmüyordu. Engel olamadığım bir kırgınlık hissettim. Ev gibi hissettiğim küçük bir andı. O da silindi. Ahuzar gibi Ahu'nun da yeri yoktu. Elimdeki çay bardağını usulca yanıma bıraktım.

Bu konuda ona kızamazdım. Kendinden bahsetmeyi sevmiyordu, böyle kabullenmem gerektiğini kendime tekrar edip duruyordum ama kalbime bu denli yakınken aslında bu kadar uzak olduğunu bilmek incitmişti. Yavaşça ayağa kalktım. Timur bileğimden kavradı.

"Nereye?"

Gülümsemeye çalıştım. "Bugün fazla zorladım sanırım. Yaram sızlıyor." dedim ifadesiz çıkarmaya çalıştığım bir sesle. "Uyuyacağım." Akkadın'a baktım. "İyi geceler." Bileğimi tutan elinden sıyrılarak odama ilerledim. Kapıyı kapandığı an tebessümüm silindi.

Abartıyorsun, dedi bir yanım. *Kendinden bahsetmek zorunda değil.*

Neredeyse sevişiyorduk, diye çıkıştı diğer yanım. *Sence de özel olmamız gerekmiyor mu?*

Küçük adımlarla dolaba ilerledim. Elbiseyi çıkarıp onun sevdiği siyah şort ve ip askılı geceliği giydim. Çıkarmak istedim ama olmadı. Ben de bunu giymek istiyordum. Işığı kapatıp yatağa girdim. Yorganı başıma kadar çekip uyumayı denedim ama zordu. Hele de onun yanında uyumaya alışmaya başlamışken. Nefesi boynuma vurduğunda daha güvenli hissediyordum.

Yorganı sıkıp boynumdaki yaraya bastırdım. O noktada hissedeceğim bir baskıyı o gibi düşünerek uyuma peşindeydim ama olmadı. Sadece yorgandı işte, nasıl o olacaktı? Yorganı üzerimden çekip sinirle ayak ucuma savurdum. Onu da istemiyordum. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre yatakta dönüp durdum. Uyuyamıyordum. Timur ve Akkadın odalarına çekilmiş, salonun ışıkları sönmüştü.

Belimin ağrımaya başladığını hissettiğimde dikleştim. Bacaklarımı yataktan aşağıya sarkıtırken gözlerimi cama çevirdim. Dolunay vardı. Gökyüzü siyah değil lacivertti. Yıldızlar ise birer boncuk gibi gökyüzünün her yerine serilmişti. O kadar fazlaydılar ki; ilk defa bu denli yıldızı bir arada görüyordum. Ayağa kalkıp cama ilerledim. Hayranlıkla bakıyordum. Oda bile onların ışığı ile aydınlanıyordu. Camın arkasından bakmak kesmeyince açmaya çalıştım. Olmadı. Kulpu çevirip açmayı denedim ama bu da başarısız bir girişimdi. Kendime doğru çektiğimde ise çıkıp elimde kalmıştı.

Pencere koluyla bakıştım. "İnanılmaz bir ev. Tıpkı sahibi gibi."

Geri takmayı çalışırken ayağımın altına bir şey batınca inleyerek geriledim. Kulpu bırakıp bakışlarımı parlak, kahve tahtalara çevirdim. Çivi ya da kıymık batmış olmalıydı. Yere çöküp ayağımın altını yoklamak istedim ama ışık azdı. Ayağa kalkıp ışığı açmak için hareketlendiğim sırada yatağın önüne çekilmiş beyaz örtünün altından gördüğüm bir şeyle durdum. İlerleyip örtüyü kaldırdım. Büyük bir sepet vardı.

Dışarı çektim. İçi bebek kıyafetleri ile doluydu. Eskiydiler. Çoğu el örgüsüydü. Kazaklar, patikler ve renk renk tulumlar vardı. Özenle katlanmışlardı. Bozmaya kıyamadım ama öyle tatlıydılar ki; bakarken gülümsedim. El örgüsü pembe bir yeleğe uzandı elim. Küçücüktü. Gülüşüm büyümüştü. Ama yeleğin içinden aniden sepetin içine düşen bir kâğıt parçası ile kaşlarım havalanmıştı.

Dikdörtgen kâğıt parçasına küçük ama biçimli el yazısı ile yazılan bir şeyler vardı. Karanlıkta okumak zordu. Ayağa kalkıp cama ilerledim. Ay ve yıldızların ışığı ile kelimeleri seçebildim.

Annem Akkadın'a;

Anne olunca anlarsın derdin sık sık. Anlamazdım, anlayacağımı da düşünmezdim. Artık seni anlıyorum anne. Beni affet demem faydasız, biliyorum. Ama yine de son bir kere daha diyeceğim. Beni affet anne. Beni affetmiyorsan; en azından çocuklarımı affet. Onlar günahsız. Benim hatamın bedelini onlara yükleme. Sırtını dönme, tanıdığında onları seveceğini biliyorum.

Çocuklarım dedim çünkü artık Güldeste yalnız değil. İkinci defa anneanne olacaksın. Benden öğren istedim. Doktor cinsiyetini söylemedi ama bence erkek. Hissediyorum. Güçlü darbeleri var. Daha beş aylık ama bazen mideme öyle tekmeler savuruyor ki; nefesim kesiliyor. Benim de doğana

kadar mideni tekmelediğimden bahsederdin. Bana benziyor olmalı.

Penceremin önündeki menekşeler bu sene pembe açtı. En sevdiklerin olduğu için sana birini gönderiyorum. Beni merak etme. İyiyim...

Seni tüm kalbiyle seven kızın; Şehrazat

Annesindendi. Heyecanla arkasını çevirdim. Bu bir kâğıt parçası değildi, fotoğraftı. Fotoğrafın ortasında güzel bir kadın vardı. Pencere önünde pembe menekşeler olan bir evin önündeydi. Giydiği siyah beyaz benekli elbise dizlerinde bitiyor, gür kumral saçları dalgalanarak omuzlarına dökülüyordu. Ela gözleri, küçük bir burnu ve çenesinde derin bir gamzesi vardı. Güzel bir kadındı. Hatta çok güzel bir kadındı. Öyle ki yüzünde birkaç dakika oyalanmıştım. Bir kolunu tahmini on beş yaşlarındaki bir kıza dolamış, sıkıca sarılmıştı.

Ona benziyordu kız. Simaları fazlası ile benzerdi. Daha masum ve küçüklüğünün verdiği bir masumiyeti vardı. Kollarını yanındaki kadına dolamış, kocaman bir gülüşle kameraya bakıyordu. Ablası olabilirdi. Kadının diğer eli ise şiş göbeğinin üzerindeydi. Hamileydi. Sahiplenici bir şekilde eli ve kolu göbeğinin üzerindeydi.

Şehrazat, Güldeste ve Timur. Baba yine yoktu. Adı dahi geçmiyordu. Bakışlarımı fotoğraftan koparamadım. Her bir fotoğrafın bir ruhu vardı. Anılar sıkışıp kaldıkları bu kâğıt parçalarına kendilerinden bir parça bırakırdı. Bu fotoğrafta kalan parça neşe değildi, hüzündü. Kelimelere dökemezdim ama hissediyordum. Kadının gülüşü buruktu. Baktığında mutlu bir aile değil, hüzün hissediliyordu.

Fotoğrafa dalıp giderken dışarıdan gelen bir köpek havlaması ile irkildim. Bakışlarımı cama çevirdim. Ve

gördüm. Evin önünde dikilen bedeni fark ettiğim anda camın önündeki adımlarım geriledi. Karanlıktı. Etrafta ışık yoktu ama orada biri olduğuna, buraya baktığına adım gibi emindin. Korku ve panik aynı anda belirdi. Aklıma düşen ise sadece onun lanetli adıydı; Kenan Kralşan.

Başımı iki yana sallayarak geriledim. Burada da mı beni bulmuştu? Kaçış yok muydu? Belki de dün gece gördüğüm silüet de oydu. Gizlice izliyor, ondan kaçabileceğimi düşünmemden zevk alıyordu. Adımlarım gerilerken saklanacak bir yerimin olmadığının farkındaydım. Öfke kızgın bir yanar dağ gibi patladı. Hayatımı mahvettikten sonra bana daha fazla azap çektiremezdi.

Gerileyen adımlarım hızlıydı. Öfkem günler sonra en coşkun haliyle sindiği köşeden çıkmıştı. Ondan kaçmayacaktım. Elinin değdiği her şeyi yok ederken Timur ve Akkadın'a da yaklaşmasına izin vermeyecektim. Kurban bensem onu yok edecek kişi de bendim. Salona çıkıp koşarak Akkadın'ın duvardaki tüfeğine ilerledim. Kavrayıp tek hamlede aldım. Yanında asılan mermi şeridini de kavrayıp koşarak merdivenlere ilerledim.

Benim yaşamam için senin ölmen lazım Ahuzar...

Hayır, asıl benim yaşamam için o ölecekti. Sevdiklerimin yaşaması için o yok olmalıydı. Girişe geldiğinde köşeden ışığı açtım. Tüfeğe mermi sürüp arkasındaki kolu çektim. Mermi şeridini boynuma geçirdim. Öfke korkuyu ezdi geçti. Kapıyı açıp kendimi karanlığa attım. Beden hâlâ oradaydı. Uzun kütüğün önüne dikilmiş eve bakıyordu. Tetiği çekerken zerre düşünmedim. Bütün köy ve gök mermi sesiyle inledi.

Iskalamıştım. Beden irkilerek geriledi. Seçebildiğim tek şey uzun boyuydu. O olamayacak kadar iriydi. Belki de onun adamlarından biriydi. Sendeleyerek geriledi. Durmadım.

"Seni geberteceğim!" kelimeleri nefretle dökülmüştü dudaklarımdan. Tüfeğin arkasındaki kolu bir kere daha çektim ve bir el daha sıktım. Yine ıskalamıştı. Koşmaya devam ediyordu. Patikadan aşağıya atladı ama ayağı bir şeye takılmış olmalı ki hızla yere düştü.

Kolu bir kere daha çekip yalınayak ilerledim. Ayağıma batan taş, çim ve dikenler umurumda değildi.

Arkamdan, "Ahu!" diyen Timur'un sesini duydum.

"Ula noliy?" dedi Akkadın.

Köydeki bütün ışıklar tek tek yanmaya başlıyordu. Umursamadım. Yalın ayak koştum. Karanlığın içinde gördüğüm beden beş adım önümde ayağa kalkmaya çalışıyordu. Fırsat vermedim. Nefes nefese kalmış bir şekilde tüfeğin ucunu başına bastırdım. Başı önüne eğikti. Kıpırdamadı, öylece kaldı.

Göğüs kafesim hızla inip kalkıyordu. Artık tahammül denen hiçbir şeye bünyemde yer yoktu. "O mu gönderdi seni?" diye kükredim. Tüfeği başına daha da bastırdım. "Söyle!"

Aniden bir el arkadan kollarıma dolanıp beni kendine çekti. "Ahu dur," dedi Timur'un telaşlı sesi. "Dur, yapma." Ama gözüm döndüğünde neler yapacağımı biliyordu. Tetiğe bir kere daha basmıştım. Hedefine varmasına izin vermedi. Gücü hacmimden daha fazlaydı. Kavradığı kollarımı tüfekle birlikte havaya kaldırdı. Kurşun gökyüzündeki yıldızların arasına karıştı. "Dur." dedi yeniden. "Dur, onlardan değil."

Tüfeği hızla elimden aldı. Bedenimi kendine çekip önümdeki adamdan iki adım uzaklaştırdı. Arkasına iteledi. Saklamaya çalışıyor gibiydi.

Akkadın'ın, "İşte şimdi sevdum seni gelin." dediğini duydum ama öfke kaynıyor, kulaklarım uğulduyordu. Dönüp ona bakmadım.

"Kim o zaman?" dedim hâlâ nefes nefeseyken. "Gizlice evi izliyordu! Dün de buradaydı. Gördüm seni."

Adamın yerdeki bakışları ağır ağır kalktı. Timur koluyla inatla arkasına itelemeye çalışırken başımı ileri uzatarak yüzünü görmeye çalıştım. Karanlıktı ama kemerli burnu, keskin yüz hatları net bir şekilde görünüyordu. Genç değil aksine yaşlı sayılabilecek bir adamdı. Gür saçlarındaki aklar ve siyahlar birbirine karışmıştı. Perişan bir halde görünüyor ve leş gibi içki kokuyordu. Uzun ve yapılı bir adam olduğunu şu durumda bile anlayabiliyordum. Bana değil, Timur'a baktı. Sessizlik bıçak kadar keskindi.

Adamın dudağının bir köşesi hafifçe kıvrıldı. Kasıldığımı hissettim. Huzursuzluk göğüs kafesimi sıkıp bıraktı. Söylediği cümle ise tepeden tırnağa ürpermeme yetti. "Duydum ki evlenmişsin. Karını babanla tanıştırmayacak mısın?"

******

Parmakları arasındaki madeni Roma parası hızla dönerken Kenan'ın bakışları önündeki telefondaydı. Yine bir arabanın

içinde, İstanbul'un en ücra köşesindeydi.

22. 55

Sıkıntı dolu bir nefes verdi. Defne ölmemiş, son anda kurtulmuştu. Son zamanlarda hayatına sık sık dahil olan bu saçmalıklar silsilesi gittikçe sinir bozucu bir hal almaya başlamışken bir hedefini daha elinden kaçırmış olmak öfkesini artırıyordu.

Küçük balığa değil, büyüğe odaklan, dedi içindeki şeytan. *Ne de olsa istediğimiz olduğunda hepsi ölecek.*

Gözlerini kapatıp sakinliğini korumaya çalıştı. Saatlerdir kaçmak için uğraşıyordu. Polis olduğu bölgeyi köşe bucak ararken köprü altındaki evsizlerin arasına karışarak saklanmıştı. Defne'yi kurtaran kişi bir polis olmalıydı. Belki de Teoman Doğu bu defa ondan hızlı hamle yapmıştı. Onunla da daha sonra ilgilenecekti.

Kurul hâlâ anlaşma için aramamıştı. Söylediğini yapamayacağını düşünüyorlardı. Oysa Kenan'ın içindeki hırs bütün insani duygularının üzerindeydi. Saat tam 23.00 olduğunda o köye söylediğini yapacaktı.

Parayı daha da hızlı çevirdi. Gözlerini telefondan bir saniye dahi ayırmadı. Süre doldu ama kimse aramadı. Gerilen boynunu iki yana eğerek gevşetti. Kurul onu ciddiye almıyordu. O zaman onları gerçek Kenan Kralşan ile tanıştıracaktı. Bir numara tuşladı. "Başlayın," dedi sadece. "Unutma, sadece iki damla." Etki alanını şimdilik küçük bir köyde deneyecekti. Ciddiye alınmamaya devam ettiğinde ise yok edebildiği kadar hayatı kendi ile beraber sürükleyecekti.

Büyük savaşlar kurbanlar verilerek kazanılırdı. O köyde bu gece ölen herkesi kutsal sayacaktı. Büyük bir savaşın

parçası olup, kıymetli yaşamını kurtarmasına hizmet ettikleri için şanslıydılar. Herkes yaşamak için bir neden bulabilirdi. Ama çok az kişi kıymetli bir ölümle bu dünyadan uğurlanırdı. Kenan Kralşan onlara kıymetli bir ölüm şansı veriyordu.

Beyrut'un en ıssız, fakirlik ile mücadele etmeye çalışan köyünün su kuyusuna o gece sadece iki damla kimyasal damlatıldı. Kimi elini yıkadı, kimi yüzünü, kimi banyo yaptı kimi içti. Birkaçı çocuğuna banyo yaptırdı. Tam 56 can o gecenin sabahını karanlıktan ayırıp aydınlatamadı. Saatler içinde yayılan bir virüs tüm köyü ele geçirdi. Hızı ve yok etme etkisi devasaydı. Öyle ki ne yerde böcek kaldı ne de havada kuş. Sadece iki damla onu koklayan ve temas eden her bir canı içinden kemirerek bitirdi.

06.00

Kenan Kralşan hâlâ arabasının arka koltuğundaydı. Başını geri atmış, gözlerini kapatmıştı ama uyumuyordu. Bekliyordu. Sadece bekliyordu. Onun olanın, onu bulmasını bekliyordu. Telefonu çalmaya başladığında gözlerini büyük bir sakinlikle açtı. Ekrandaki numaraya bakarken dudakları iki yana kıvrılmıştı. Arayan kuruldu. Zafer dolu bir tebessümle aramayı cevapladı.

"Buyurun efendim."

"Büyük cesaret Kralşan."

"Size layık olmaya çalışıyorum."

Siyahinin sinirle soluduğunu duydu. "Bizi küçük bir köyle mi korkutacaksın. Temizlememiz iki dakikamızı almaz."

Güldü. "Bir köy dolusu cesedi tabi ki temizleyebilirsiniz efendim ama ya bir ülke dolusu ceset, onu nasıl temizleyeceksiniz? Silahınız beni çok etkiledi. Koruduğumuz

şeyin bu denli etkili bir silah olduğunu bilsem daha özenli davranırdım. İki damlası bile bu kadar geniş bir alanı yok etmişken ben bunların hepsini kullansam ne olur sizce?"

"Toplantı talebin kabul edildi." dedi siyahi anında. "Şimdi çıkardığın pisliği biz değil sen temizleyeceksin. Yoksa bir daha sana merhamet edilmeyecek. Zaman ve mekânı ileteceğiz."

Telefon kapandı. Kenan'ın dudaklarındaki gülüş büyüdü. İşte sadece bu kadardı. *Ahuzar ölürse yaşarım* zinciri kırılmıştı. Ama o yaşadığı sürece Ahuzar yaşayamayacaktı. Kuruldaki dengeleri baştan yazacak, liderliğini bırakmayacaktı. Bir arama daha yaptı. Bölgedeki kuyuya hayvan leşleri attırdı. Ölü bedenlere kurşun sıktırıp yarısının çetelerle çıkan çatışmada, yarısının ise koleradan öldüğü haberini yaydırdı. Alan karantinaya alındı. Bir asır o bölgede ne bir kuş uçacaktı ne de toprağında canlı büyüyecekti. İki damla zehir ve büyük bir ihtiras bütün yaşamı alıp gitmişti.

□□

Selamlar, sevgiler, saygılar, bol öpücükler □

21.BÖLÜM

"Beni dünyaya bağlayan
Zayıf kollarındır,
Düşünmen, gülmen, konuşman,
Çocuksu hallerindir.

...

Bulut oldun yağmur yağdırdın
Karanlık günlerimde..."

****CAHİT KÜLEBİ***

□❤□□

LORE'DEN NOT; Bu bölüm sakiiiin, tadını çıkarın. Diğer bölüm size bombelerim var 😇 Kenanto da bu bölüm yok. Çünküsüüüü diğer bölüm onunla da fazlası ile haşır neşir olacağız. Keyifli okumalar, kocaman öpüldünüz ❤

□❤□□

" Kimseye etmem şikâyet, ağlarım ben halime
Titrerim mücrim gibi, baktıkça istikbalime..."

Radyodan yükselen hoş mırıltılara buruk sesiyle eşlik ediyordu Şehrazat. Parmakları pencere önündeki pembe menekşelerde gezindi. Bu yıl pembe açmışlardı. Tıpkı annesinin sevdiği gibi. Şarkı su gibi akıp giderken mutfak penceresinden yoldan geçen çocukları izliyor, kızı Güldeste'yi bekliyordu. Bakışları mağrur, omuzları düşüktü.

Boynu bükük menekşeyi parmak ucuyla düzeltmeye çalıştı. Olmadı. Kırıkların iz bırakması gibi bükülen de başını yere eğdiği kadar eriyip gidiyordu. Yere değil, göğe bakmalıydı insan. Yer, yutar; gök, hayat verirdi. Ama Şehrazat artık gökyüzünü göremiyordu.

Göğüs kafesinin altında, kaburgalarının arasında hareketlenme hissedene kadar yüzü gülmemiş, ifadesiz bir donukluk ile yola bakıyordu. Bebeği buradayım der gibi varlığını belli ettiğinde düştüğü bataklıktan zorla sıyrıldı. Dudaklarına derin bir gülümseme kondurarak elini göbeğinin üstüne sarmaladı. Henüz beş aylık olmasına rağmen şimdiden göbeği bir hayli fazlaydı. Elleri ve ayakları şişmeye başlamış tüm bunlara rağmen yüzüne ayrı bir ışık ve güzellik gelmişti.

Erkek olacak, erkek bebek anaya güzellik verir demişti Ayşe nine. O da öyle hissediyordu. Tekmeleri minik ama güçlüydü. Güldeste'nin darbeleri nahif, okşar gibiydi. Bu bazen midesine amansız bir ağrı girmesine neden oluyor, sonra ise günlerce hareket etmeden kalıyordu. Şehrazat bebeğinin bu

hareketsizliğinden korkarak karnını okşadığında sağlam bir darbe indirerek varlığını belli ediyordu.

Buradayım diyordu bebeği. Ben varım, gül.

Yüzünü en içten şekilde güldüren tek şey bebeğinin bu minik darbeleri ve Güldeste'nin neşeli sesiydi.

Göbeğini yavaşça okşadı. "Buradasın, biliyorum."

Bir darbe daha geldi.

Gülüşü kıkırtıya dönüştü. "Çok mu hareketli olacaksın sen? Canıma okuyorsun şimdiden."

Bir darbe daha.

Gülüşü büyüdü ama kısa bir andı. Bebeği hareket etmeyi bıraktığında gülüşü silindi. Derin bir nefes verirken camın önünden gerileyip mutfaktan çıktı ve merdivenlere yöneldi. Üst kata ulaşıp yatak odasına girdiğinde üzerine çöken kasveti geri itelemeye, kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Dudaklarına zoraki bir tebessüm kondurdu. Üzerine çiçekli, rengarenk bir elbise geçirdi. Uzun, dalgalı kumral saçlarını açık bıraktı. Dudaklarına hafif bir ruj sürüp eşinin, Kadir'in en sevdiği kokudan sıktı.

Bugün evlilik yıl dönümleriydi.

Yıllar önce bugün canından çok sevdiği bir adamla evlenmişti. Anne babasına sırtını dönmüş, bütün ömrünü koşulsuzca onun ellerine bırakmıştı. Sıcak elleri, yüreğini hoplatan bir gülüşü vardı. Dokunduğu yerde çiçekler açar, Şehrazat'ı dizlerine yatırarak saçlarını okşardı. Onunlayken mutluluk hiç bitmeyecek, ayakları asla yere eğmeyecek sanırdı.

Artık ayaklarının altında bir yer dahi yoktu.

Evlendiği adam gitmiş, yerine bambaşka birisi gelmişti. Yine de seviyordu Şehrazat. Gözlerindeki pişmanlığı ve acıyı görüyordu. Karnında bir can daha varken ailesine bir şans daha vermek istiyordu. Takı kutusunu açtı. En altta sakladığı bir yüzük vardı. Annesi; Akkadın'dan ona kalan son şeydi.

Damla şeklindeki kan kırmızı yakut taşının etrafını minik pırlantalar sarmalamıştı. Eski ama bir o kadar da kıymetliydi. Sonsuz aşkın sembolüydü Yakut. Şans ve uğur getirir demişti annesi. Ve eklemişti: İyiyi kötüyü hisseder, iyi birinin parmağındaysa bolluk; kötü birinin elindeyse ona uğursuzluk getirir. Karanlığı kan kırmızı gövdesine çekip yutar ve minik bir parıldama ile yeniden kendi rengine bürünür.

Sevdiği adamla evlenmek için kendi evinden kaçtığında bu yüzüğü geride, annesine bırakmıştı. Onun izni olmadan yaptığı bu evlilikte eski hayatına dair hiçbir şey istememişti. Birkaç yıl sonra babasının cenazesine gittiği gün Akkadın bizim senin gibi bir kızımız yok diyerek kovmuştu kovmasına ama Şehrazat ağlayarak geri döndüğünde cebine sıkıştırılmış bir yüzük vardı.

Kan kırmızı yakut yüzük.

Annesi onunla arasındaki son bağı da koparıp atmıştı. Ya da o öyle sanmıştı. Akkadın'ın bu yüzüğü onun cebine şans ve güzel bir hayat için bıraktığını, kızına kendinden bir parça bırakmak istediğini asla bilemeyecekti. Kendi düşüncelerinin ağırlığı ile yıllarca bu yüzüğü takmamış, hak etmediğini düşünmüştü.

Bugün hem kendini hem de eşini affetmeyi deneyecekti. Ona son bir şans verecek, içindeki sevgiyi gömmeye başlamadan önce son kalan umut dalını uzatacaktı. Yüzüğü

parmağına usulca taktı. Gözleri kapanırken içinden geçen tek bir dilek vardı:

Bu sana son şansım Kadir. Sana geldiğim gün bu yüzüğü çıkardım. Eğer bugün seni affedemezsem, senden gittiğim gün de bu yüzüğü çıkarır seni içimde bitiririm.

Dış kapının sesini duydu. Güldeste gelmişti. Aynadaki aksine bakarken yüzündeki acıyı sildi. Gerçek kadar yalan bir tebessüm kuşandı. Kimse ardını görmedi. Kızı neşeli bir, "Anne!" bağırtısı ile üst kata çıkıp odadan içeri girdiğinde sıkıca sarıldı. On beşine yeni basan kızı gün geçtikçe güzelleşiyor bir gül gibi serpiliyordu.

"Öğretmenimden bir sürü kitap aldım anne. Hepsini okumak için sabırsızlanıyorum. Bak şimdi." diyerek çantasındaki kitapları tek tek gösteren kızını ilgi ile izledi. Öptü, saçlarını okşadı. Güldeste odasına çekildiğinde alt kata indi. Mutfağa küçük ama tatlı bir masa hazırladı. Dudaklarında umutlu bir tebessüm vardı. Ama evin kapısı açılıp Kadir karşısında belirdiğinde hepsi bir balon gibi söndü.

İçmişti. Yine.

Oysa dün içmeyeceğine dair söz vermişti. Yine.

Yapmayacağım, içmeyeceğim, beni affet demişti. Yine.

Ayaklarına kapanıp ağlamıştı. Yine.

Şimdi ise ayakta duramıyor, sendeliyordu. Yine.

Omuzları düştü. "Yine mi içtin sen?" Sesi her zamanki yumuşaklığında değildi.

Kadir cevap vermedi. Ayakkabılarını çıkarırken kravatını çözmeye çalışıyordu. Hevesle hazırladığı yemeklerdeki

bütün lezzet eriyip gitti. Evlilik yıldönümünü bile hatırlamayacak bir haldeydi.

"Baba, geldin mi?" diyerek merdivenleri hevesle inen Güldeste'ye aynı anda baktılar. Güldeste artık iki babası olduğunu biliyordu. Bu gözleri kırmızı adam, onun babası değildi. Merdivenin son basamağını inmedi. Hatta bir adım geriledi. Bu canavarı tanıyordu.

"Güldeste, odana git. Sakın çıkma." dedi Şehrazat.

Güldeste'nin bakışları üzgün ve şüpheliydi. Görmüyor ama gelen seslerden, annesinin bedenindeki morluklardan ne olduğunu anlayabiliyordu. "Anne." diyebildi sadece.

Şehrazat'ın ona dönen bakışlarında itiraza yer yoktu. "Odana git ve kitabını oku. Sakın ben gelene kadar çıkma."

İstemese dahi geriledi. Şehrazat ağır ağır merdivenlerin ucuna doğru ilerledi. Güldeste üst kata çıkıp odasının kapısını kapatana kadar Kadir'in o yöne ilerlemesine izin vermedi. Kapı en nihayetinde kapandığında Kadir sendeleyerek ona ilerlemişti ama bu defa gerileyen oydu. Elini karnına sarıp mutfağa doğru gerilerken Kadir kan çanağı olmuş gözleri ile ona doğru ilerlemeye devam ediyordu.

"Niye kaçıyorsun?" diye mırıldandı Kadir. Bu sevdiği adamın sesi değildi.

Eli karnındayken mutfağa doğru gerilemeye devam etti. "Kaçmıyorum." Arkasını döndü. "Yemek hazır. Gel yiye-"

Gerisini getiremedi. Kadir mutfağa girmiş, masa örtüsünü kavrayıp üzerindeki bütün yemek ve tabakları yerle bir etmişti. Kırdığı cam, dağıttığı yemekler değildi ama gözü kördü. Son umuduna üflenen içki kokulu nefes yüzünden

gözlerini kapatarak yutkundu Şehrazat. Karanlıktaki tek ışık da sönüp gitmişti.

"Benden kaçıyorsun!" diye bağırdı Kadir. "Şu bakışlarına bak. Kocandan korkuyorsun!"

Ona doğru ilerlediğinde Şehrazat hızla mutfaktan çıktı. Evet, kocasından korkuyordu. Kendi için değil. Çocukları için. Merdivenin ucunda durdu. Elini kaldırıp hem ona hem de yukarı yaklaşmasına engel olmayı denedi. "Kadir, sakın!" diye soludu.

Ama bu senaryoya artık alışkındı. İşe yaramayacağını biliyordu. Kadir ona doğru ilerlemeye devam etti. "Benden kaçıyorsun." diyordu delirmiş gibi. Yanına gittiğinde ellerini Şehrazat'ın yanaklarına yaslayıp yüzünü kendine çekti. "Ben seni deli gibi severken sen benden korkuyorsun."

Yanaklarını sıkan el eskisi gibi şefkatli değildi. Canını yakıyor, başını hızla sallıyordu. "Yapma şunu!" diye bağırarak ellerini geri iteledi. Kadir bir adım gerilediğinde o da merdivenlere doğru bir adım atmıştı. Göğsü sinir ve üzüntü ile inip kalkarken iki elini birden göbeğine doladı ve yan döndü. Korumak istediği ilk şey bebeği ve üst kattaki kızıydı.

Kadir'in bakışları oraya takıldı. Karnındaki cana, kendi kanına. "Onun yüzünden mi?" dedi dönen gözleri. "Onu korumak için mi benden uzaklaştın? Önceden böyle değildin. Beni severdin." İlerleyip yeniden yüzünü kavradı. Bir eli saçlarını kavrayıp var gücüyle çekti. "Onu korumak için mi beni her gördüğünde kaçıyorsun?" Şehrazat'ın acısını umursamadan zorla dudaklarını dudaklarına yasladı. Öpmedi, kanatmak ve koparmak ister gibi ısırdı. İçki tadı dudaklarına değdiği an irkilen Şehrazat var gücüyle geri iteledi. Kadir sendeleyerek gerilediğinde titreyen eli

dudaklarını silmek için uğraşıyordu. Kanamışlardı. Oysa bir zamanlar Kadir bu dudakları öpmeye dahi kıyamazdı.

Hayat neden onu en sevdiğiyle sınıyordu?

Cevap en derinlerden geldi.

Geride seni daha çok seven kırık kalpler bıraktığın için Şehrazat...

Yanağına düşen yaş bütün pişmanlıkları içindi. Uzun uzun baktılar birbirlerine. Çok sevgi zehirden farksızdı. Eşinin gözünden düşen yaşa bakarken Kadir'in omuzları çöktü. Yaptığı ama engel olamadığı hislerin ağırlığı ile geriledi. Zarar vermek istemiyor ama duramıyordu. Tıpkı içmeye bir son veremediği gibi. İradesi dışında bir zarar vermemek için ellerini koltuk altına sokarak geriledi. Merdivenin altındaki dolaba ilerledi. Hızla bir keser alıp elini duvara yasladı.

Keseri kendi eline vuracağı anda, "Kadir, dur!" diyerek Şehrazat elinden almış ve diğer köşeye savurmuştu.

Kadir ağlayarak yere çöküp duvar dibine ilerledi. "Yaklaşma bana, git yukarı kapıyı kilitle. Yaklaşma bana Şehrazat."

İçi ezildi Şehrazat'ın. Yanağına doğru ağır bir yaş daha süzülürken minik adımlarla eşine ilerleyip yanında diz çöktü. "Dinle beni, doktora gidelim Kadir. Bir yolunu bulurlar. Seni bundan kurtarırlar." Bu defa yüzünü avuçları içine alan oydu. Son sevgi kırıntısı ile baktı. "Ne olur, ne olur doktora gidelim, tedavi ol. Yalvarıyorum Kadir." Elleri arasındaki yüz kendi içindeki canavardan korkar gibi titriyordu. Titreyen dudaklarını alnına yasladı. "Lütfen sana da bana da bunu yapma artık. Ne olur?" Göğsündeki sevgiyi hissedip ona tutunsun diye sıkıca sarmaladı. "Yalvarıyorum, yalvarıyorum... Bırak yardım edeyim sana, çocuklarımız için, lütfen."

Sessiz kaldı Kadir. İçindeki canavar ile verdiği savaşı kaybedeli çok olmuştu ama henüz farkında değildi. Şehrazat'ı seviyordu. O canavarı görmeden onu seven, gördüğünde ise sevgi ile iyileştirebileceğini düşünen Şehrazat'ı. Başka hiç kimseyi değil. Sadece onu.

Sözünü dinledi. Sakince onu üst kata çıkarmasına ve yatağa yatırmasına izin verdi. Oysa o gece ilk defa Şehrazat yanına gelmemiş, aynı yastığa başını koymamıştı. Bunu da görmedi.

Ama Şehrazat gördü. Sevdiği adam artık yoktu. Gözleri zifiri karanlıktı. Yalvarmak boşunaydı. Yeşerttiği son umut dalı da tükendi. İçindeki sevgi kanadı, kanadı, kanadı. Tükendi. Geriye kırık bir kalp ve büyük pişmanlıklar kaldı. Gideyim dedi, yapamadı. Annesinin attığı tokadın sızısı hâlâ tazeydi. Babası bile onun acısı ile kalp krizi geçirip ölmüşken hangi yüzle gidecekti?

Mutfağa toparladı. Kırık parçaları ve dağılan yemekleri. Pencerenin önüne oturdu. Karnındaki can bir tekme daha atmıştı ama bu defa canının acıdığını hissetmiş gibiydi. Nahifti dokunuşu. Elini karnına sardı. Parmağındaki yüzüğü usulca çıkardı. Uğruna her şeyi hiçe saydığı aşkı o gece içinde bitirdi. Yüzüğü masanın üzerine bıraktı. Kırmızı yakut ay ışığı ile parlıyordu.

Tıpkı annesinin dediği gibi; karanlığı yutmuş gibi koyu bir kırmızıydı. Çünkü bu ev karanlıktan ibaretti. Gerçek aşkı bulduğunda şans getiren bu yüzüğe onun hayatında yer yoktu. Onun gerçek bir aşkı yoktu. Bu yüzüğü hak etmiyordu.

Güldeste usulca yanına sokuldu. "Anne?"

Yorgun bakışları kızına döndü. Gülümsemeye çalıştı.

"Ne yapıyorsun?"

"Yıldızlara bakıyorum."

Güldeste de baktı. Dudaklarında beliren bir tebessüm vardı. "Yine çok fazlalar."

"Öyle..."

"Az önce okuduğum kitapta dünyadaki insanlar kadar gökyüzünde yıldız vardır diyordu anne. Doğru mu?"

Karnındaki can bir tekme daha atarken Şehrazat gülümsedi. Bir eli karnını okşadı bir eli kızının saçlarını. "Bilmem, ilk defa senden duyuyorum."

"O zaman ilk defa ben sana bir şey öğretiyorum." Hevesle yerinde kıpırdanmıştı. Yıldızlardan ikisini işaret etti. "Şu en parlak iki yıldız var ya, onlar biz olalım mı anne?"

Kızının kumral saçlarını geri iteledi. "Olalım."

"İkisinin arasında küçük olan var ya, o da kardeşim olsun mu?"

Gülüşü derinleşti. "Olsun."

"Sence kız mı erkek mi anne?"

Dudak büzdü. "Bilmem." demekle yetindi. Erkekti. Biliyordu. Sesli dile getirmedi.

"Keşke seninle yıldız olsaydık anne." diyerek hevesle konuşmaya devam etti. Hayran bakışları siyah bir örtünün üzerine inci atılmış gibi parlayan yıldızlardaydı. "Bütün dünyayı izlerdik."

Sessizce gülümsemekle yetindi. "Benimle izlemekten sıkılmaz mısın?"

Kocaman olmuş gözleri ile baktı. "Asla!" Bakışları masa üzerindeki yüzüğe takıldı. Gözleri ışıldadı. "Babam mı aldı?"

Burukça gülümserken başını ağır ağır iki yana salladı. "Benden sana hediye." Eli karnında usulca gezindi. "Ya da size..."

"Ben mi takacağım?"

Başını sallayarak onayladı. Ben bunu hak etmiyorum diyemedi. Gerçek sahibi o değildi. "Sen ya da kardeşin. Belki de kardeşin erkek olur, kendi eşine verir. Hiç fark etmez." Kızını kendine çekip dizine oturttu. Sıkıca sarılırken ikisinin de bakışları yıldızlardaydı. Yüzüğü avucuna aldı. İçinde ne kadar dilek varsa kırmızı bir taşın içine hapsetti.

Dilerim size şans getirir... Dilerim sizi korur...

"Bana verdiysen ben takmalıyım. Kardeşimin eşi bir dursun bakalım!"

Minik bir kahkaha attı Şehrazat. Kocaman olmasına rağmen dizine tünemiş kızını keyifle öptü. "Nereden öğreniyorsun sen bu lafları?"

Güldü. "Annemden."

Şehrazat'ın gülüşü büyüdü. "O zaman şimdi anneni iyi dinle. Eşyaların da ruhu vardır. Sahiplerini kendileri seçerler."

"Kitaplar gibi mi?"

"Kitaplar gibi." Avucundaki yüzüğü ileri uzattı. Yıldızlar kırmızı yakutun içinde parladı. İki yıldız içine hapsoldu. "Bu

yüzük beni seçmedi. Ya seni seçecek ya da kardeşini."

Dudak büzdü. "Beni seçsin anne ya."

Gülerken kızının yanağını bir kere daha öptü. Sessiz kaldı. Karnındaki can şiddetli bir darbe savurduğunda gülüşü büyüdü. Hayır, beni seçsin der gibiydi. Art arda birkaç tekme daha geldi. Güldeste okuduğu kitaptaki bir hikâyeden bahsederken dinledi. Elini bebeğinin üzerinden çekmedi. Avucuna kırmızı bir yüzüğü hapsetti ve bütün kalbiyle yaşadığı hiçbir karanlığın çocuklarına bulaşmamasını diledi.

Tuttukları yıldız o gece kaydı. Sonra diğeri. Sadece biri kaldı. Aralarında, en küçük ve sönük olanı. Yüzük böylece sahibini seçti. Diğer iki yıldız kaybolup gitti.

******

Anılar keskin bir bıçak değil, en kızgın ateşlerde dövülmüş demirdi. Her biri kendisi ile aynı renk olan gözlerden içine

akıp Timur'un derisine, etine ve kemiğine battı. Korkuyu öldürmüştü ama irkilme ve mide bulantısı diriydi. Tıpkı öfkesi gibi. Bitmiyor, üzerinden yıllar geçmesine rağmen azalmıyordu. Buraya döndüğünde onu yeniden göreceğini biliyordu ama kendini hiçbir zaman buna hazırlamamış, hazırlamak istememişti. Onu görmeyecekti. Görse dahi bakmayacaktı.

Ama karşısındaki adam öfkesini daha da harlayacak bir tebessümle ona bakarken görmemek imkansızdı.

Baba: Kadir Tönge.

Onu son gördüğünden daha beter bir haldeydi. Yaşlılığı, saçındaki akları ve yüzündeki kırışıklıkları artmıştı. Değişmeyen tek şey yüzündeki nefret ve etrafına yayılan kokuydu. Rutubet, kan, dayak, acı ve gözyaşına bulanmış bir koku. Baskın ve keskin.

Kadir Tönge dizlerinin üzerine çökmüş, ardından ateşlenen silah sesi ile şaşırmış ama gördüğü kişiden memnun gibiydi. Günah çukuruna, yumruk torbasına, her hatasının kamburuna, öfkesinin izine ve nefretine bakıyordu; Timur'a.

Timur'un adımları gerilemedi. İçinde yine korku arandı ama bulamadı. Öfkesi her geçen yıl biraz daha sivrilmişti. Onu akademide gördüğü gün batmıştı. Artık yakıyordu. Bu kadar yoğun bir nefretin içine ne zaman yerleştiğini bilmiyordu. Ahu'nun elinden aldığı tüfeği sıkıca tutarken diğer eli onu inatla arkasına saklamaya çalışıyordu. Ama baba bunu fark etmişti. Bakışlarını arkasındaki kadına odakladı.

"Karın ha...." diyerek sırıtmayı sürdürdü.

Timur'un kulaklarında az önce duyduğu ses yankılanmaya devam ediyordu. *Duydum ki evlenmişsin. Babanı karınla tanıştırmayacak mısın?*

Bir ses daha yankılandı.

Ben nasıl yaşıyorsam sen de öyle yaşayacaksın. Sürüneceksin. Başını o yastığa huzurla koyamayacaksın. Bir yuva kurmayacak, itibar sahibi olmayacaksın. Her şeyin sorumlusu senken hayatına böyle devam edemezsin.

Keskin dişleri ve tırnakları olsaydı şu an hepsini çıkarıp karşısındaki adama saplardı. Göğüs kafesini tırmalamayan duygular artık boyunu aşmıştı. Tek olsa yine arkasına bakmadan giderdi ama yıllar sonra koruması, yaşatması gereken bir hayat vardı. Karşısındaki adamın ona bakmasına, gözünün ucunun dahi Ahu'ya değmesine tahammülü yoktu.

"Babası mı?" diyerek arkasından ileri çıkmaya meyleden Ahu'ya izin vermedi. Yeniden arkasına iteleyip gövdesi ile saklamayı denedi ama şaşkın sesini tanıyordu. İçinde beliren öfke kıvılcımlarını da. Siniri yine yakıp yıkmıştı. Tüfek sesini duyduğunda uyanıktı ama bunu beklemiyordu. Aklı tamamen Kralşan'daydı. Koşarak Ahu'nun odasına gittiğinde boş yatak ile birkaç saniye için hissettiği korku dışarıdan duyduğu, "Seni geberteceğim!" sesi ile bölünürken şu an gördüğü manzara hiç de şaşırtıcı gelmemişti ama yine de beklemiyordu.

Bakışlarını babaya kitledi. Çenesi kasıldı. İçki kokusu şu yaşında bile midesini bulandırmaya yetti. Kadir'in bakışları Ahu'dan ona döndüğünde dudaklarındaki arsız ve pis tebessüm büyümüştü.

"Demek hâlâ geberip gitmedin."

Çenesini yukarı dikti. Sesi netti. "Şansına küs."

"Benden bahsetmedin mi?" derken bakışları göz ucuyla Ahu'ya değmeye meyletmişti. "Yoksa müstakbel karına

babam öldü mü dedin?"

Dişlerini sıktı. Konuşmaya hatta yüzüne bile bakmaya değmeyecek biriydi. Ablasına uzanmayan bu elleri tanıyordu. Kendine uzanıp bedeninde ve ruhunda yaralar bıraktığında sesi çıkmamıştı ama bu ellerin Ahu'ya uzanmasına tahammülü yoktu. Elindeki tüfeği sıkarken birkaç saniye *çek vur* feryadı zihninde yankılandı ama mantığı her zamanki gibi ağır bastı.

"Ula köpek, ben sana *bu köye adım atmayacaksın* demedim mi?" diyerek nenenin ileri atıldığını duyduğunda hızla arkasını döndü. Ona şaşkın ve ters bakışlarla bakan Ahu'nun elini kavradı. Yüzüne bakmadı. İnce bir ses attığı kurşunlar isabet etse ona minnettar kalacağını mırıldanıyordu ama mantık yine ağırdı. Kenan'ın kanından bile daha pis bir kandı Kadir Tönge'nin damarlarından akan sıvı. Kendi ellerine bulaşmıştı. Yıllardır silemiyordu. Ahu'ya dokunmasına izin veremezdi.

Elinin içinde kaybolan parmakları sıkıca kavrayıp ilerlerken, "Timur!" diyecek oldu Ahu.

Durmadı.

Baba, "O ellerle mi tutuyorsun karının elini?" dediğinde durdu. Elleri kasıldı. Zihnindeki ses susmak bilmiyordu. Çenesi seğirdi.

Ahu'nun arkasına dönüp o adama öfke, şaşkınlık ve sorularla dolu ifade ile baktığını gördüğünde ise çenesi daha da kasıldı. İmkânı olsa kendi beyninden bile atmak istediği bir adamı ona ne diye tanıtacaktı? Ahu'nun bakışları babadan ona dönmüştü. Yüzüne ve omuzlarına dökülen gür kahve saçlarının ucundan, gözlerinden, öfke ile kızaran dudaklarından bile kıvılcımlar çıkıyordu. Yanmaya

başladığında etrafında ne varsa kül etmeden durmayacağını biliyordu.

Şaşkın ve öfkeli bakışlardan göz ucuyla kaçıp yeniden arkasına baktı. Kadir Tönge topallayan bacağı ile yerden toparlanma derdindeydi ama nene izin vermemiş, elindeki çubuk ile sırtına ve kafasına sert darbeler indirmeye başlamıştı. "Def ol kapımdan!" diye yükseldiğinde köyde yanmayan ışıklarda yandı. "Çık git ocağımdan, uğursuz deyyus!" Kadir kafasına ve başına gelen darbeleri koluyla savuşturarak gerilemeye çalışıyordu ama nafileydi, sarhoştu.

Eskiden bu haline acırdı Timur. Sonra iğrenmeye başlamıştı. Sonra korkmaya. Şimdi ise hiçbir şey hissetmemeye. Nene elindeki çubuğu yere fırlatıp hızla Timur'a doğru ilerledi. Öfke dolu gözlerinin kimseyi görmeyeceğini biliyordu. Elindeki tüfeği hızla alıp babaya dönen bu defa nene olduğunda ses çıkarmadı. Ahu'nun gözlerinin daha büyük bir şaşkınlıkla büyümesini izliyordu.

Rezil hayatının izlerini. Geçmişin en karanlık yükünü.

Akkadın tüfeği en az Ahu kadar kararlılıkla hedefine doğrultmuştu. "Eğer hemen buradan gitmezsen," dedi ağır ve öfke yüklü bir sesle. "Gelinim gibi kurşunları ziyan etmem!"

Seni koruyacağım demişti yıllar önce. Bunu yapmıştı da. O yangından kendi yanma pahasına Timur'u çıkaran da oydu, yıllarca kol kanat geren de. Önceden güvende hissederdi. Şimdi ise aciz. Ama bu duyguyu da yuttu. *Sonra düşünürüz* demedi. Kutuya atamadı. Ortada bıraktı. Sahiplenmek istemeyeceği ama uzağa da gönderemediği bir histi. Yine umursamamayı seçti. Köy halkının ağır ağır karanlık alt yola

dökülmeye başladığını hissettiğinde yeniden Ahu'ya odaklanmayı seçti.

İlerletti ama bir adım attıklarında ayaklarının çıplak olduğunu fark etti. Şortlu, ip askılı geceliği üzerindeydi. Kendi ayakları da çıplaktı ama önemsemedi. Tek hamlede kucaklayıp arkasındaki adamdan, nenenin öfkeli bağırışından ve köy halkının, "Ula noliy?" diyerek uğuldanışından onu sıyırdı. Kimsenin görmesine izin vermedi.

Ne zaman kucağına alsa Ahu'nun gözleri yüzünde olurdu. Bakmadan dahi yeşil ve elanın birbiri ile harmanlandığı tonun yanaklarına dokunduğunu, çenesindeki çukurda oyalandığını hissederdi ama bu defa hissetmedi. Zarif dokunuşlarla kollarını boynuna dolardı. O da yoktu. O adamı görerek göğsünde beliren huzursuzluk büyüdü. Kapıdan içeri girip dışarının karmaşasından koparak bakışlarını ona çevirdiğinde elleri sıkı sıkı kucağındayken yüzüne asla bakmadan, tam karşısına baktığını gördü.

Alev gibi yanan gözlerle. "Bırak." dedi aynı saniyelerde.

Merdivenlerin önüne geldiğinde durdu. Ama bırakmadı.

Ahu, "Sana beni bırak dedim!" diye yükseldiğinde yine umursamadı. Kucağındaki bedeni daha sıkı sarmalayıp üst kata ilerledi. Düşündüğü tek şey o adamdan onu uzaklaştırmak, gözünün değmeyeceği bir yere saklamaktı. Ama tam merdivenin uç kısmına geldiğinde Ahu kucağından beklenmedik bir hız ve öfke ile sıyrıldı. Kollarını ve bacaklarını hızla hareket ettirerek kendini yere bırakmasını sağladı. Ani bir hareketti. Yere bırakmıştı ama yarasının acıyacağına emindi.

Ayakları yere değdiğinde inleyerek elini karnındaki yaraya atmıştı. Siyah geceliğinin altından sızan kanın şortun

üzerinde gölgeyi anımsatan izler bırakarak çıplak bacağına doğru süzüldüğünü gördü Timur. Yarası kanıyordu. Korkmuş, koşmuş ve hırpalanmıştı. "Ahu," diyerek ileri atılacak oldu ama ona dönen alev gibi gözlerde net bir emir vardı.

"Yaklaşma." dedi su gibi zarif ses. Bu defa Timur'un defalarca karşılaştığı, aşinası olduğu öfke ile doluydu.

İfadesiz ve suskundu. *Dur* dediyse durmalıydı. Ağzına sıçardı.

"Ben az önce babana silah çektim!" derken gözlerinde parlayan öfkenin ateşi yanağındaki çilleri daha da belirginleştirmişti. Şikayetçi değildi Timur. Bu halleri daha da oydu.

"Babadan sayacağın birisi değil." derken sesi ve ifadesi her zamanki gibi durgun ve duygudan yoksundu.

Ahu bir adım geriledi. "Sen şaka mısın?" derken bu defa bağırıyordu. Gözlerindeki alev büyümüştü. Kralşan ona dair ne varsa yok etmiş gibiydi. Günlerdir gözlerindeki bu ateşi arıyordu Timur. Ateş demekti Ahu. Yakıp yıkan demekti. Onu kendine çeken bu ateşti. Öfkesini ona kusması umurunda değildi, ona dair gördüğü her yaşam kırıntısına tutunurdu. *Öfkesine dahi*. Ama öfkeli bakışlarının arasında, memlekete benzeyen gözlerle bir duygu daha vardı.

"Sakinleş Ahu." demekle yetindi.

Ama imkânsız görünüyordu. "Babanı neredeyse vuruyordum!" diye bağırdığında bunun bir üstünün etrafı yakıp yıkmak olduğunu bildiği için çenesini kapalı tuttu Timur. "Sen bana kendinle ilgili hiçbir şey anlatmadığın için, ben senin babanı dahi tanımadığım için, sevdiğim adamın babasını neredeyse öldürüyordum!" diye öfkesini kusmaya devam ettiğinde Timur'un ifadesiz bakışları sekteye uğradı.

Ama Ahu ateşe bürünmüştü bir kere. Yakmaya, devam etti. Adımları geriledi.

Başını usulca sola eğdi. Sessiz bir dileği vardı. *Yapma Ahu... Öyle olmadığını biliyorsun.*

Her zamanki gibi anladı, duydu. Ama, "Bilmiyorum!" demeyi tercih etti. "Ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum!" Bacağından akan kan artık ayaklarının altında ve halıdaydı. Yarası daha da kanıyordu.

Bir adım atıp tenine dokunmak, alnını alnına, nefesini yüzüne yaslayarak sakinleştirmek istedi ama Ahu bunu hissetmiş gibi iki adım gerilemişti. Nefes nefese kalışının sebebi koşması değil, öfkesiydi. Haklıydı kızmakta. Timur'u ne kadar tanıyordu?

Timur'u aslında kim gerçekten tanıyordu ki?

Asırlar boyu kilitli duran kapılar paslanırdı. Tıpkı söylenmeyen, yutulan ve kalbin üzerine batan kelimeler gibi. Timur o kadar uzun zamandır susuyordu ki; her bir kelimesi pas ve yosundan ibaretti. Ne diyecekti? Bilemedi.

Ahu da bir şey söylemesini istemiyor gibiydi. Öfke ile dönmüş gözlerde belirmeye başlayan minik dalgalanmaları hissettiğinde içi titredi Timur'un. Saf öfkesini biliyordu. Kralşan'a bakarken gözlerindeki ateş bir kere dahi titrememişti ama ona bakarken titriyordu. Öfkeliydi ama kıyamıyordu. Bunu saklamak ister gibi bakışlarını hızla kaçırdı. Bacağından sızıp ayak altında biriken kan izlerini arkasında bırakıp sert adımlarla odasına ilerledi. Kapı en sert şekilde Timur'un yüzüne kapandı.

"İşte şimdi ha bu gelini daha da çok sevdim." diyerek merdiven ucunda beliren neneye bakmadı. Elini alnına atıp ovuşturmak dışında bir şey yapamadı. Nene gülüyordu.

"Komik mi?" dedi ters ters.

Nene daha çok güldü. "Allah var, çok keyuflendum." Timur ters ters bakmaya devam ederken ağır ağır ilerledi. "Gitti cehenneme gidesice." Elindeki tüfeği yeniden aynı yere astı.

"Nene." derken sesi yorgundu. O adamı görmek bastırdığı lanet hissini diriltmekten başka bir işe yaramıyordu. "Yarası kanadı. Gidip baksana." Sesi belki de ilk defa bu kadar yumuşak ve ılıktı. Çünkü istediği kendine değil, kalbinde büyüttüğü tek hayat dolu his içindi.

Akkadın'ın bakışları torununa döndü. "Ne o? Götün yemiy mi karının yanına gitmeye Koçari?" Gerekli kısmı yine fazlası ile vurgulamıştı.

Yalana gerek yoktu. Gereksiz yiğitliğe de. Yemiyordu.

Nadir görülen derin bir gülüş vardı Akkadın'ın dudaklarında. "Daha da keyuflendum. Böyle huyları olduğunu önceden söyleseydin daha çabuk ısınırdım ula." İlerleyip yanından geçti. Aynı keyifli ifadesi ile Timur'un omuzuna iki kere vurdu. "Askerde mermiden hızlı koşmayı da öğrettiyseler hiç durma, kıyalum bu kıza nikahi."

Ters bir bıkkınlıkla baktı. Yanına gitmek, boynundaki yara ve sıcaklığa sokularak bir bacağının nahif varlığını kendi bacakları üzerinde hissederek hemen uykuya dalmak istedi ama bu gece bunu yapmak oldukça zor görünüyordu. Lanet geri gelmişti. Nenenin pansuman malzemeleri ile Ahu'nun odasına yöneldiğini gördüğünde kapı aralığından bakmaya çalıştı ama nene anında kapıyı yüzüne kapatmıştı.

Yavaş adımlarla odasına ilerledi. Kapıyı kapatıp karanlığının içine süzüldü. Yatağa girmedi. Zihnindeki sesler saklandığı köşeden bir bir çıkmıştı. *Acı çek* diyordu her biri.

Yaşama. Senin bir hayatın yok. Yaşama.

Artık o var, diyordu diğer yanı.

Ama sessizliğin öyle keskin ki; en kıymetlini dahi kırdın. Konuş be adam! Susma.

Başını geri atıp duvara yasladı. O kadar uzun süre susmuştu ki; nasıl dert anlatılır bilmiyordu. Nenenin söylediklerinden sonra değişen ruh halinin, sessizce yanından kalkıp odasına gittiğinin farkındaydı. Elindeki sıcaklık her zamanki gibi ten yakmamış, bu defa Timur'un içini üşütmüştü. Söylemediği, söyleyemediği şeylere kızdığını da biliyordu. Bilmediği tek şey anlatmaktı. En çok da kendini. Yoktu, hiçti. O gelene kadar kendini, içindeki hisleri bile düşünmemişti.

Her zaman sırtını yatağa yaslayarak yere otururdu ama bu defa sırtını Ahu'nun olduğu duvara doğru yasladı. Yere attığı pantolonuna uzandı. Cebinden sigarasını çıkarıp yaktı. Normalde bir günde bitecek paket bir haftadır cebindeydi. Silmesi gereken düşünceler o varken yoktu. Ama şu an o yine yoktu. Bir sigara yakıp odanın karanlığına üfledi. Sonra bir tane daha. Kadir Tönge'nin bakışlarındaki nefret hâlâ değişmemişti. Artık korkutmuyor ama acıtmaya devam ediyordu.

Yokmuş gibi yaşarken bu kadar nefret niyeydi?

Karanlığın içinde, karşısında kalan masanın üzerindeki vazoya değdi bakışları. Geceyi griye bulayan dumanları görüşünü engelliyordu ama ezbere bildiği renkleri ve figürleri seçmekte asla zorlanmıyordu. Küçük Timur bu vazonun sihirli olduğuna o kadar çok inanmıştı ki; sessizce hiç tanımadığı, adından başka bir şey bilmediği anne için bile dilekte bulunur, ona söylemek istediklerini bu vazoya fısıldardı.

Beni seviyor musun anne? Ben geldim diye gittin diyorlar. Peki bana kızgın mısın?

Cevap hiçbir zaman gelmemişti.

Ablası kan gölünün içine kaldığında da bu vazoya fısıldamıştı.

Ablamı geri istiyorum. Ablamı geri istiyorum. Lütfen, ablamı geri istiyorum.

Ablası hiçbir zaman gelmemişti. Vazo yalandan ibaretti ama oradaydı işte. Hâlâ parlak, canlı ve sağlam. Yıllardır baş ucundaydı ama ona artık hiçbir şey fısıldamamıştı. Ölümün aralarına ördüğü görülmez duvar vardı. O vazo, ablasının hayal olmadığının, Timur'a bu hayatta verilen tek sevginin kanıtıydı. Bakışları kolundaki siyah bilekliğe takıldı. Ay ışığı belli belirsiz odaya dolarken karanlığa alışan gözleri nesneleri seçmekte zorlanmıyordu. Bu da ona koşulsuzca verilen bir sevginin kanıtıydı. Aklında dönen sadece tek bir cümle vardı.

Vazoyu baba görmüştü. Ya onu da görürse?

Kadir Tönge'nin, Timur'un zihninde bıraktığı izler o kadar fazlaydı ki; silmeyi denedikçe kanatmıştı. Ahu'nun zihninde yeterince kan izi varken bir de o adamın eklenmesi canını sıkıyor hatta yakıyordu. Hiçbir zaman gerçekleşmeyen son dilek hakkını bu defa da elinde kalan son cana, tek kalp çarpıntısına sunmak istedi. Ağır ağır yerden ayaklandı. Biten sigarasını masanın üzerindeki küllüğe bastırırken bakışları vazodaydı. Parmakları usulca ona uzandı. Soğuk ve pürüzsüzdü. Tıpkı mezar taşları gibi. Bu vazonun ona son bir dilek hakkı daha vardı. Tek bir şey diledi.

Artık beni değil onu görünmez yap. Baba onu görmesin. Kralşan onu görmesin. Hiçbir karanlık ona ulaşmasın. Lütfen,

o bana kalsın. Sadece o.

Yan odanın kapanma sesi geldi. Akkadın kendi odasına çekilmiş olmalıydı. Öfkeli olduğunu, canına okuyacağını biliyordu ama ne zaman olduğunu bilmediği bir şekilde alışmıştı kokusuna. Deli gibi hissetmek istiyordu. Her şeyini. Kırgınlığını ve öfkesini bile. Sessizce odadan çıktı. Ninenin odasının önünden geçip Ahu'nun odasına yöneldi. Kapıya sessizce vurdu. Hemen açılacağını düşündü ama içeriden ses gelmedi. Uyumadığına, uyusa bile en ufak bir seste uyanacağını biliyordu. Kuş gibiydi uykusu. En sessiz olduğu yer bu halleri olabilirdi. Kendinde olduğu anlarda yakıp yıkmasına rağmen uyurken nefesini bile ürkerek alıyordu.

Elini kapı koluna atıp açmayı denedi ama kilitli olduğu gerçeği ile yüzleşince Timur'un kaşları ağır ağır havalandı. İçeriden kapıya ilerleyen minik adım seslerini duyabiliyordu. Tahtalar gıcırdıyordu. Şu an tam kapının önünde olduğuna da adı gibi emindi. "Ahu." dedi sakince. "Sen kapıyı mı kilitledin?"

Net bir cevap aldı. "Evet."

Derin bir nefes verirken elini alnına attı. İşte bunu beklemiyordu. Eline geçen her şeyi kafasına fırlatmasına kendini hazırlamıştı. Kapıyı yüzüne kapatmasına değil. "Sebep?"

"Uyuyacağım." dedi düz ve ifadesiz bir sesle.

"Açarsan ben de uyuyacağım."

"Git uyu o zaman!"

"Kapıyı açmazsan bunu yapabileceğimi sanmıyorum Ahu." Cevap gelmedi. Timur sessiz bir *ya sabır* çekti. Sessizce yeniden tırmıkladı kapıyı. "Yaran nasıl?"

Yine net bir cevap aldı ama kırgınlığını anlatmak için yeterliydi. "Kanıyor." Aralarına kısa bir sessizlik çöktü. "Git Timur." dedi Ahu en sonunda.

Sessiz ama ağır bir nefes verdi. İstediği zaman pek ala ağzına sıçabiliyordu. Geçmişte bunu yapmışlığı vardı. Gitmedi. Sırtını ardında Ahu'nun uyuduğu kapıya yaslayarak yere çöktü. Başını geri atıp gözlerini kapattı. Her zamanki gibi sessizdi. İçeriden gelen tahta gıcırtılarının sesini okuyabiliyordu. Ahu da yatağına ilerlememiş, kapının arkasına çökmüştü. Emindi.

"Yatağına git Ahu." diye sessizce mırıldandı.

"Sen de git."

Gidemezdi. "Orada belin ağrır."

"Hep ağrıyor." Sesindeki kırgınlığı öfke ile saklamaya çalışıyordu.

Aralarında duran kapı ilkti. Ahu için Timur'un sessizliği, Timur için ise dile getirilemeyen her şey demekti. Kırmak, aradan söküp atmak istedi ama o an gücü yoktu. Gözlerini açmadan yutkundu. Ne diyecekti? Dayak, hakaret ve ölümden başka ne anlatacaktı?

Kapının diğer tarafındaki Ahu da Timur gibi yere oturmuş, dik dik kapıya bakıyordu.

Birkaç saniye için bir şey demedi Timur. Yatağındaydı zaten. Ahu neredeyse Timur'un yatağı artık orasıydı. Rahat bir yastıkta uyuyamazdı ama onun iyi ve yanında olduğunu bildiği her yerde en rahat şekilde uyurdu.

"Kapıyı açıp kafama bir şey fırlatmanı beklerdim." dedi birkaç dakika sonra. "Böyle rahat edemiyorum." Elinden

geldiğince sessiz olmaya çalışıyordu. Nene canına okuyabilirdi. Bir yanı şu an uyumayıp onu duyduğunu biliyordu ama umursamadı. Kızacak olsa çoktan başına dikilmiş olurdu.

İçeriden ses gelmedi. Derin bir nefes verdi Timur. Sessizliği ile cezalandırıyordu. Konuşup ağzına sıçsa daha az canı sıkılırdı. Bu zamana kadar kimsenin yürek kırgınlığını umursayıp gönlünü almaya çalışmayı denememişti ama o Ahuydu işte. *Onun olan tek şey*. Yüreğini ısıtacak kadar güzel bakan, dokunduğu her yeri yakan tek nefesti. Ne diyeceğini bilemedi. Yıllar sonra gördüğü lanetli yüzün yükü ağırdı. Korkuyu yendiğini sanıyordu ama bütün cümleleri yine başını alıp gitmişti.

Tıp, diyordu derinlerden bir ses. *Tıp, tıp, tıp.*

"Gerçekten baban mıydı?" dedi Ahu birkaç dakika sonra.

"Öyle." Kelimeler talihsiz bir olay dizisi gibi dökülmüştü dudaklarından. Ahu'nun Kralşan sandığına emindi. Korkusunu da anlıyordu, bunu önceden söylemesi gerektiğini de ama nereden başlayacaktı? Bu kadar çok yara nasıl anlatılırdı?

İkisi de konuşmadı. Ahu öfke ve kırgınlık, Timur ise bıkkınlık dolu bir yas içindeydi. Yataklarına gitmediler ama kapının önünden de ayrılmadılar. Biri anlatmak diğer deli gibi dinlemek istiyordu ama o an ikisi de buna cesaret edemedi. Aralarındaki kapı inceydi. Birbirlerine sokulamadılar ama uzaklaşamadılar da. Timur sırtı kapıya yaslı bir şekilde, Ahu ise kapının önüne kıvrılarak titreyen dudakları, kaynayan öfke ve kırgınlığı ile bekledi. Gece sessizliğe büründü. Kadir Tönge'nin karşısına çıktığı anda yine her şeyi yerle bir etmesinin yükü ile doluydu Timur.

Asıl lanet oydu.

Yorgun hissetti. Ahu'nun yanından ve varlığından uzaklaşmadan gözlerini kapattı. Kısacık uykusunda yıllar sonra yine o karanlık evde ve yangının içindeydi. Ama bu defa dışarıdan bakan o, alevler içinde yanan Ahu'ydu. Ateşi yakan ise yine o adamdı. İkisinin yanmasını izlerken elini asla uzatmıyordu.

İrkilerek uyandı. Etrafını saran karanlık zihninden daha güvenliydi. Hâlâ kapının önünde olduğunu fark ettiğinde bakışları duvardaki saate ve bacaklarının üzerindeki battaniyeye takıldı. Saat beşe yaklaşırken günün sarıya bulanmış altın ışıkları sedire yansıyordu. Üzerindeki battaniyeyi nene getirmiş olmalıydı. Dövmeden burada beklemesine izin verdiğine göre olayın ciddiyetinin farkındaydı.

Battaniyeyi kenara atıp ayağa kalktı. Bu uyku ona yeterdi. Avuç içi ile bir gözünü ovuştururken eli yeniden önündeki kapıyı yokladı. Kilitliydi. Hâlâ yerde uyuyorsa beli ağrırdı. Kendi odasına ilerleyip kapıdaki anahtarı aldı. Ahu'nun bu eve dair bilmediği çok şey vardı ama en önemlisi şuydu; bütün kapıların anahtarları aynıydı ve hepsi bütün kapıları açardı. İçeride anahtar varken dışarıdan zorlama yapıldığında da bu değişmezdi.

Anahtarı takıp diğer taraftaki anahtarı ileri ittirdi. Yere düşme sesi gelmedi ama düştüğüne emindi. Minik, tatlı bir homurtu duydu. Kafasına düşmemesini umuyordu. Eğer arkasındaysa bedenine zarar vermemek için kapıyı yavaşça araladı. İçeriye girecek derecede açılamadan ilerleyişi durmuş, kapı bir noktaya takılmıştı. Bakışları yere eğildi. Tam ayak ucunda sırtı ona dönük bir şekilde uyuyordu. Kapıyı biraz daha ileri iterse sırtını zorlayacaktı. Dev cüssesini küçük kapı aralığından zorla iteledi Timur.

En sonunda odaya girmeyi başardığında aynı sessizlik ile kapıyı kapattı. Koyu kahve saçları kırmızı ve siyah desenli halının üzerine yayılmıştı. Kıvrıldığı yerde bacaklarını karnına doğru çekmişti ama ayaklarının altındaki taşları ve çizikleri hâlâ temizlememişti. Siyah gecelik bel oyuntusunu ve sırtındaki dövmenin çiçekli kısımlarını açıkta bırakmıştı.

İçli bir nefesi sessizce bıraktı. İçi gidiyordu. Hangi ara bu seviyeye geldiğini dahi bilmiyordu. En son radyo dinleyip söyleniyordu. Dikkatlice yerden alıp kucağına sakladı. Homurdanır gibi oldu ama uyanmadığına emindi. Kızgın olsa bu kapıyı asla kilitlemez canına okurdu. Kırgın olduğunun farkındalığı ile kucağındaki sıcak bedeni yatağa bıraktı. Yine uyanmamıştı ama anında sırtını dönmüştü. Öyle inattı ki; uykusunda dahi bazı şeylere devam edebiliyordu.

Şikayetçi değildi. Her parçasını tek tek kabullenmişti. Şimdi ise tek tek ezberleyecekti. Avuç içiyle ayaklarının altındaki taş parçalarını sildi. Yarasını kontrol etti. Nene temizleyip yeniden sarmıştı. Sırtını ağır ağır ovaladı. Platinlerin ağrıdığına emindi. Ahu'nun yüzündeki gergin ifadenin dağılmaya başladığını hissettiğinde birkaç dakika buna devam etti. Yakıyordu teni, hele de her kıvrımına dokunduktan sonra. Uykusunda dahi konuşuyordu. Ağzının içinde mırıldanıyor, ne dediği anlaşılmıyordu ama bu mırıltıyı dinlemek anlamsızca Timur'a hoş geliyordu. Boynunda uyuduğu anlarda da kulağına derinlerden bu mırıltıları geliyordu. Ninni gibiydi. Varlığının hâlâ yanında olduğunu bilerek uykuya daha kolay dalıyordu.

Yorganı üzerine çekerken çıplak omzuna ve dövmenin kuşlarına minik bir öpücük bıraktı. Yüzüne dökülen saçları parmak ucuyla geri çekti. *Zorsun* demişti bir keresinde. *Zor olsam şu an karşında olmazdım* diye cevaplamıştı Timur. Oysa haklıydı. Zordu. Göğüs kafesini sıkıştıran duygular öyle yoğundu ki; şunca yıllık ömründe bu da ilkti.

Nasıl sevecekti?

İşte bunu bilmiyordu. Her şeyi bilen Timur; bir tek nasıl seveceğini bilmiyordu.

Şakaklarına derin bir öpücük bıraktı. Sessizce izledi. Kirpiklerini, uyku hali ile kızaran yanaklarını ve çillerini, çıkmaya başlayan bordo ojelerini, boynundaki yarayı, omuzundaki yan yana üç küçük beni... Gün daha da ışıdığında odadan sessizce süzüldü. Kendi odasına girdiğinde yaptığı tek şey her zamanki gibi ablasından kalan şiir kitabının ezbere bildiği dizelerini okumak oldu. Cihan bu kitabı o demeden hazırladığı bavula yerleştirmişti. Bunun için ona hep minnettar kalacaktı. Son sayfada takılıp kaldı. Ablası sadece bu beytin altını çizmişti. Neden çizdiğini anlamazdı. Bunu diğerlerinden ayıran neydi?

Artık anlıyordu. Sevda denen şeyin doyumsuzluğunu anlatabilecek tek dizeler bunlardı.

Aşk odur ki; sevdiğini görürse memnun, görmezse mahzundur.

Dert odur ki; sevdiğini görürse de mahzun, görmezse de mahzundur.

******

Yüzüme vuran güneş ve horoz sesiyle gözlerimi aralamaya çalıştım ama yüzüme dolan saçlarım görüşümü fazlası ile kapatmıştı. İrkildim. Yastıkta debelenerek etrafıma bakınırken saçlarımı uyuşuk bir şekilde yüzümden çektim. Son zamanlarda artan rüyalarım yüzünden her uyandığımda üşüyordum ama bu gece zihnimde beliren hiçbir an yoktu. Uyumuştum. Hem de kesintisiz bir şekilde. Birkaç saniye için nerede olduğunu idrak edemeyen sabah sarhoşluğu içindeki zihnim dışarıdan odaya süzülen gün ışığı ile aydınlandı.

Rize'deydim. Memlekette.

Üzerimdeki yorganı itip ayaklarımı yataktan sarkıtırken dün geceye dair anılarda teker teker geri geliyordu. Bakışlarım kapının önüne takıldı. Orada uyuyakaldığımı hatırlıyordum. Şu an burada olduğuma göre bir şekilde kilidi açıp odaya girmiş olmalıydı.

Neden kapını kilitlemiyorsun diye sormuştum bir keresinde. *Çünkü saklayacak bir şeyim yok demişti.*

Benim de olmazdı. Ama dün gece ilk defa kendimi ondan saklamam gerektiğini hissetmiştim. *Kendimi ve gururumu.* Kenan sanarak babasını tüfekle kovaladığım an aklıma gelince ellerimi utanç içinde yüzüme kapattım. Rüya olmasını tercih ederdim ama maalesef her şeyiyle gerçekti.

Ben âşık olduğum adamın babasını tüfekle kovalamış, yetmemiş üç el sıkmıştım!

Yüzümü tırmıklamak isteği ile kavruldum. Utanç devasaydı. Dün geceki öfke ve kırgınlık yeniden üzerime hücum etti. Kolay kolay kırılmazdım. Öyle ya; Ahuzar'dım. Yakar, yıkardım ama söz konusu o olduğunda kalbim hem arsızlaşıyor hem de hassaslaşıyordu. Dizginleyemediğim hislerim her geçen gün biraz daha artıyordu ama ona

yaklaştıkça bir o kadar da uzaklaştığımı hissetmek can yakıcıydı.

Tanıması gereken kişileri tanıyor demişti. Yani onun uygun gördüğü kişileri. Yani hiç kimseyi.

Ben kör kütük âşık olduğum adamı tanımıyordum. Ne annesi ne babasını ne de hayatını. İnsan *evimi buldum*dediği bir sinede üşüyünce üzerini ne kadar kalın giyerse giysin ısınamıyordu. Ama yine de kıyamıyordum. Derin bir nefes vererek ayağa kalkarken kör kütük âşık göğüs kafesime iki kere vurmadan edemedim. Kendine gelmeliydi. Ona olan hislerimi inkâr etmemiştim. Etmeyecektim de. Ama gururum her zamanki gibi diriydi. Günlerdir öldü sandığım Ahuzar dışarı çıkmak için zihnimin duvarlarını tırmıklıyordu.

Fısıltısı keskindi.

Yine severken abarttın Ahuzar. Abarttın ve ondan da bunu bekledin. Hiçbir şeye mecbur değil. Ahu olmanın bunu değiştireceğini mi sandın? Özünü yok edebileceğini... Dikenlerin yokken sen bir hiçsin. Dikenlerin olduğunda ise öfke.

Gözlerim masa üzerindeki saate takıldı. Altı olmak üzereydi. Akkadın'ın birkaç dakika içinde kapıma geleceğine emindim ama onun yüzüne bakacak yüzüm de yoktu. Haklıydı, torununun *karım* diyerek getirdiği kadın hakkında hiçbir şey bilmiyor, yetmezmiş gibi babasını tüfekle kovalıyordu. Dün gece odama gelip yaramı temizlerken hiç konuşmamış, kızmamış, bir tepki vermemişti. Belki de *deli deliyi görünce çomağını saklarmış*hesabını güderek susmuştu. Hanım hanımcık bir gelin olayım diye uğraşırken başıma gelenler inanılacak gibi değildi.

O gelmeden dolabı açıp yeşil elbisemi giydim. Saçlarımı tarayıp pullu yazmamı taktım. Makyajsız yaşamaya bir

şekilde alışıyordum. Eskisi kadar solgun değildim. Çillerim artmış gibiydi ama rahatsız etmiyordu. Yaram her zamanki yerinde kendini belli ederken bakışlarım ifademe takıldı. Bu keskin bakışı tanıyordum. Ahu değildi, Ahuzar'dı. Kalbimin daha da kırıldığını hissettim. Çünkü ben Ahuzar'ı değil, Ahu olmayı sevmiştim.

Çok sevmiştim.

İçimde bir noktanın acıdığını hissettim. Bakışlarımı kendimden kaçırdım. Sanki kırgın Ahu, öfkeli Ahuzar ile göz göze gelmek istemiyordu. Dün gece bulduğum fotoğrafı ve bebek kıyafetlerini hızlıca aynı yere itelemiştim. Şu an yeniden onlara bakmak içimden gelmemişti. Sessizce odadan çıktım. Henüz hiçbiri uyanmamıştı. Zihnimdeki düşüncelerden uzaklaşmak için yapacağım tek şey vardı: çalışmak. Alta kata inip banyoda yüzümü yıkadım. Çamaşır makinesine asla bakmamıştım. Göğsüm karıncalanıyordu. Şu an buna ihtiyacım yoktu.

Çay demleyip Akkadın'ın demir sofrasına kahvaltılıkları hazırladım. Belki kızacaktı ama şu an umurumda değildi. Kafamı dağıtmalı, düşüncelerden sıyrılmalıydım. O adamda bir gariplik vardı. Timur ve Akkadın'da da. Bana söylenmeyen parça büyük bir taştı ve o olmadıkça her şey eksik kalıyordu.

Yarım saat geçmesine rağmen üst kattan ses gelmeyince köşedeki süt kovasını alıp dışarı yöneldim. Güllü lastikleri ayağıma geçirdiğim anda Ahuzar yeniden sönüp gitmişti. Kapıyı açtığımda içime dolan yeşillikler ve toprak kokusu ise ikinci darbe olmuştu. Nafileydi. Burada Ahuzar'a yer yoktu. Dudaklarımda beliren tebessüm gerçekti. Her sabah böyle bir manzaraya uyanmak ise paha biçilemez.

Parmaklarımı fotoğraf çeker gibi dikdörtgen yapıp karşımdaki manzaraya odakladım. Yüksek dağlar, sis ve yeşilin bin bir tonu. Asla unutmak istemiyordum. Her bir köşesini zihnime özenle kazıdım. Akkadın damına ondan izinsiz geldiğim için de kızabilirdi ama şu an bu da umurumda değildi. Timur bir konuda haklıydı. Her halükârda kızacak bir şey buluyordu. Hem bu şekilde belki müstakbel kayınbabamı tüfekle kovalamamın utancından sıyrılabilirdim.

Babadan sayabileceğin biri değil?

Neden böyle dediğini sorgulamayacaktım. Hayır, madem onun lütfettiği kadarını bilmem gerekiyordu bunu yapmayacaktım. Kapıyı sertçe geri açtım. Yüzüme vuran inek kokusu ile irkildim ama kendime gelmem için yeterli olmuştu. İçeri girip köşeden ışığı açtım. "Günaydın." dedim bütün ineklere.

Narkız ve Yıldız mö'ledi. Buzağı Timur ise yine tahtalara kafa atmaya başlamıştı. Akkadın bir konuda daha haklıydı. Gerçek bir *got kafaydı*. Neden Timur olduğu belliydi. Tek yaptığı kafa atmaktı. Bu tahtalara, *benimki*ise kapılara.

Kovayı köşeye bıraktım. Narkız ve Yıldız'ın önüne ot yerleştirdim. Yeniden ot kucaklayıp buzağı Timur'u alandan ayıran tahta kapıyı açıp içeri girdim. Beni gördüğü an tam anlamı ile deli danalara döndü. Zayıf uzun bacakları üzerinde hoplayıp kendi etrafında döndü. İlerleyip otları önüne bırakmayı denediğimde kafasını bacaklarıma öyle inatla sürüyordu ki gülmeden edemedim.

"Bir dakika duracak mısın sen?"

Kocaman olmuş gözlerini bana dikti. Kolumun altını kokladı. Yeniden başını bacaklarıma sürtmeye başladı. Kafasını tahtalara vuran bir got kafa olmasına rağmen şu bakışları

öyle tatlıydı ki; bana birilerini hatırlatıyordu. İsmi bu buzağı ile aynı olan kişileri. Belki de Akkadın tam olarak bu yüzden ona *Timur* demişti.

Alnını okşadım. Bu dokunuşla arka ayaklarını yere daha çok vurduğunda gülüşüm büyüdü. Hatta minik bir kahkaha attım. Annesi Narkız göz ucuyla bize bakarken Yıldız asla umursamadan otlarını yiyordu. Buzağı Timur bir kere daha etrafımda dönüp kollarımı koklamaya başlamıştı. Sırtını okşayarak yanından çıktım ama şimdiden çit üzerinden boynunu uzatarak bana bakmaya, bunu başaramadığında ise kafasını tahtalara vurmaya başlamıştı.

Bu haline karşılık, "Tam anlamı ile bir Timur'sun." demeden edemedim. Tahtalardan el verdiğinde ona doğru eğilip alnını okşadım. Her şekilde kıyamıyordum. Etkisi inanılmazdı. "Yemeğini ye, haydi." Ağzını yukarı kaldırıp avuç içimdeki yarayı kokladı. Gıdıklandım ama geri durmadım. "Haydi ama," diye mırıldandım. "Bari sen beni dinle."

Dinledi. Bazı kişilerden daha makul olduğu kesindi. Geri dönüp otlarını yemeye başladı. Narkız beni tanıdığı için onu sağmama izin vermişti. Hızlıca halletmiştim ama Yıldız hırçındı. Kendimi anlatmak için bir süre uğraşmam gerekmişti. Ama başarmıştım. Elimde ağzına kadar dolu kova ile çıkışa yöneldiğimde ise karşımda aniden Akkadın'ı görünce irkilerek geriledim. Ağzına kadar süt doldurduğum koca gerilememin etkisi ile sallanıp yere dökülecek gibi olduğunda durdum. Bakışlarımı yeniden Akkadın'a çevirdim.

İçeriye girmemişti. Damın kapısında her zamanki dik ifadesi ile dikiliyordu ama bakışlarındaki şaşkınlık görülmeyecek gibi değildi. Kızgın değildi. Böyle anlarda alnının ortasında derin oyuklar beliriyordu. Şu an ifadesi bir hayli yumuşaktı.

"Günaydın."

Başını aşağı yukarı salladı. "Günaydın." Bakışları elimdeki süt dolu kovaya değdi, sonra ise arkamda kalan altları temizlenmiş, önlerine ot bırakılmış ineklere. Timur tahtalara bir kere daha kafa attı.

"Erken uyandım." diyerek açıkladım. "Siz de uyanmamıştınız. Gelene kadar halledeyim dedim." Akkadın da o adamı sevmiyordu. Dün benden daha şiddetli bir öfke ile kovalamıştı. Aralarında ne geçtiğini yine bilmiyordum. Sorgulamamak için verdiğim gururlu direniş takdire şayandı.

İçeri girdi. Yanımdan geçip gidecek sandım ama elimdeki süt kovasına uzanıp aldı ve yanına bıraktı. Başını sessizce aşağı yukarı salladı. "Sağ olasın."

İlk defa bu ifade ile bakıyordu. Hiçbir öfke, sinir ve ters davranma belirtisi yoktu. Yeniden kovaya uzanmaya meylettim ama izin vermedi. Kolumdan kavrayıp dikleştirdi. "Gerek yok, ağır o. Ben getiririm." derken de bir hayli sakindi. "Sen daha buraya gelme."

Nasıl yani? Gençliği bok ettiğime dair söylenmeyecek miydi? Şok olmuş bir ifade ile yüzüne bakarken gözlerini kaçırarak buzağı Timur'a ilerledi.

Hızla arkamı döndüm. "Akkadın Hanım, sizden izin almadan girdim diye kızdıysanız..."

"Fışku fışku konuşma gelin." deyince cümlem yarım kaldı. Göz ucuyla bakıyor, sanki yüzündeki yumuşak ifadeyi görmemi istemiyordu. "*Kendi* evinde iş yapmak için izin alacak değilsin." Arkasını dönüp otlara ilerledi. "Ayrıca bir daha bağa Akkadın Hanım dersen işte o zaman seni bir daha bu dama sokmam. O ne öyle? Boh gibi." Kucağında otlarla Narkız'a ilerledi. Önü zaten doluydu ama umursamadı. Bana bakmamaya çalışıyordu. "Nene diyebilirsin." dedi net ama nahif sesi.

Üzgün ve kırgın bir sabaha uyandığımı sanıyordum. Bu dünyada hiçbir zaman bir evimin olmadığını, olamayacağı ve tam anlamı ile sevilmeyeceğimi. Ama söylediği şeyler tüm bu düşüncelerden arınmamı ister gibiydi. Dudaklarıma engel olamadığım bir tebessüm yayıldı. *Bana nene diyebilirsin* diyordu.

Bir aile bağı...

Yüzüme inatla bakmadığını, sözde fıtığı ile yerlere eğildiğini gördüğümde, "Teşekkürler." diyerek geriledim. Ama tam kapıdan çıkacakken, "Özür dilerim." diyerek geri dönmeden edememiştim. İlk defa gösterdiği sıcaklıktan faydalanmalıydım. Her zaman bulunmuyordu. Bu sabah sağından kalkmış gibiydi. Yarın solundan kalkma ihtimali vardı. Yaramı temizlerken hiçbir şey söyleyememiştim zira öfke ve korku ile karmakarışık olmuş bir haldeydim.

Narkız'ın önünden ayrılıp Yıldız'a ilerledi. "Ne için?"

"Dün," diye geveledim. "Gece olanlar için. Ben başka biri sandım. Eğer babası olduğunu bilseydim..."

"Özür dileyecek bir şey yok gelin. Ha illa bir şey için özür dilemek istiyorsan ıskaladığın kurşunlar için dile. Eğer kim olduğunu ve ne yaptığını bilseydin şu an o kurşunları ıskaladığın için pişman olurdun." Otlarla uğraşmayı bırakıp doğruldu. "Topal bacağuna sıçtığumun godalağı!" Çenesi dik, bakışları yine tersti. Yıldız'ın yanından çıkıp buzağı Timur'a ilerledi. Hâlâ tahtalara kafa atıyordu. "Ula gudurdun gene he!" diye yükseldi. "Bileman dur."

Ne yaptı da bu kadar nefret ediyorsunuz demek istedim ama yuttum. Ben hariç herkes her şeyi biliyor ve sadece bana söylemiyorlar gibi geliyordu. Baş etmesi zor bir histi. Gururum ise haddinden fazlaydı. Onun anlatmadığı şeyleri sırf merak için başkasından öğrenmek istemiyordum. Dünkü

adamdan gelen koku fark edilmeyecek gibi değildi. Sarhoştu. Şehrazat onunla kaçarak evlendiğinde de bu halde miydi diye merak etmeden edemiyordum. Fotoğraftaki diğer kızı ve annesinin nasıl öldüğünü?

Ama bütün soruları yuttum. Babasının adını söylememişti. Ben de sormadım. Sessizce damdan çıkıp eve yöneldim. Kapı ben elimi uzatmadan bir hışımla açılmıştı. Bir adım gerilememe karşımda duran beden engel oldu. Keskin kahveler her zaman sabah şişliği içinde değildi. Daha çok hiç uyumamış gibi göz altları hafif mordu. İçime batan kıymık yüzünden dilimi ısırdım. Bedenine sokulmak, *günaydın* diye şakıyarak çene altından öpmek, parmak uçlarımı göz altlarında gezdirmek için yanıp kavrulmama rağmen ifadesizliğimi korudum.

"Günaydın." diye mırıldandı.

Başımı aşağı yukarı sallayarak sessizce onayladım. Bu sabah tepkileri değişmiş gibiydik. Elimi göğsüne yaslayıp minik bir baskı ile kenara ittiğimde zorlamadan geriledi. Yüzüne bakmadım. İradem fazlası ile zorluyordu. Arkamdan baktığını hissediyordum. Dövme yanıyordu. Mutfağa ilerledim. Sofra bezini alıp üst kata çıkma niyetindeydim ama hiçbiri yoktu. Akkadın ya da o, üst kata kahvaltıyı hazırlamış olmalıydı. Mutfaktan çıkıp merdivenlere yöneldiğimde tam üçüncü basamakta bileğimden yakaladı.

"Ahu."

Durdum. Ahuzar yine ortalarda yoktu. Söz konusu Timur olduğunda beni hep yüz üstü bırakıyordu. İfadesiz tutmaya çalıştığım bir bakışla arkamı döndüm. Üç adım aşağımdaydı. Parmakları bileğimi usulca okşarken bir adım yukarı çıkıp yaklaştı. İlk defa ona bu kadar öfkelenerek dikenlerimi batırmıştım çünkü ilk defa bu denli kırılmıştım. *Gözlerini*

bana değdirme diyerek evinden kovduğunda dahi bu denli incinmemiştim. İçimdeki hisler o zaman bu kadar büyük değildi. Belki de büyüktü ama ben bu kadar farkında değildim. O zamanlar *sen onun hiçbir şeyi değilsin* diyerek kendimi teselli edebiliyordum.

Peki ya şimdi?

Sakin bir soğuklukla baktım.

"*Günaydın* demeyecek misin?" diye mırıldandığımda sesinde ilk defa duyduğum bir ton vardı. Sımsıcak bir su gibi...

"Günaydın." dedim kısadan.

"Böyle değil." derken daha da yaklaştı. Tenlerimiz arasındaki çekimin pek ala farkındaydı. Bunu biliyor ve uygulamaktan çekinmiyordu. Yaklaştığı anda tenimde kıvılcımlar gezinmeye başlıyordu ki şu anda o durumdaydım. Parmakları avuç içimi okşamaya devam ediyordu. "Her zamanki gibi söylemiyorsun."

Dilimdeki çatalı tutamadım. "Demek ki günü her zamanki gibi aydıramamışım." Dış kapının açılma sesini duyduğumda elinden sıyrıldım. Akkadın ile arayı yeni yeni düzeltmeye başlamışken yine edepsiz gelin olmak istemiyordum ki bugün hiç öyle bir niyetim yoktu. Arkamı dönüp üst kata ilerledim. Kahvaltının yerde olmasına alışmıştım. Kendi köşeme geçip oturdum. Timur sessizce yanıma kuruldu. İkimize de çay dökmeye başladığında bakışları yine üzerimdeydi. Hissediyordum keskin kahveleri.

Bakmadım. Bal ve yağa bakmak daha makuldü. En azından onlar hakkında daha çok şey biliyordum. Akkadın, "Ula bana da çay dök." diyerek merdivenlerden çıkıyordu. Gelip o da aynı yerine oturdu. Diğer günler yaptığımız gibi sessizce kahvaltıya odaklandık. Birkaç dakika kimse konuşmadı.

Timur ninesinin önünde kalan her şeyi yine önüme yığıyordu. "Başladuk gene!" diye yükseldi Akkadın. "İtler sıça o ellerine. Bıraksana ula şunları."

Umursamaz bakışı ile karşılık verdi. Ama bu sefer boş durmadım. Önüme bıraktığı zeytinleri yeniden Akkadın'ın önüne bıraktım ve yemeğime devam ettim. Çay içip domates tıkındım. Ortama çöken sessizlik bu defa ağırdı. Bu hamlemi Akkadın da beklemiyor gibiydi. İkisine de bakmadım. Madem bazı şeyleri onlar uygun gördüğü kadar bilmem gerekiyordu kurcalamayacaktım. Dün tadı damağımda kalan bal ve yağa odaklanmaya devam ettim. Ekmeğim bitmişti. Sofra bezinde var mı diye aşağı doğru bakarken Timur bu anı bekliyormuş gibi ekmek dilimi uzatınca bakışlarımı istemsizce ona çevirmek zorunda kaldım.

Bakmaz olsaydım.

Bakışlarının buzağı Timur'dan hiçbir farkı yoktu. Melül melül göz kırpıştırıyordu. Bu ifadesi de ilkti. Gülmek istedim ama olmadı. İfadesizce elindeki ekmeği alıp köşeye bıraktım. Yemedim. Çıkmıştı bir kere dikenlerim. Batırmadan duramıyordum.

"Ne kadar güzel bir sabah." dedi Akkadın ellerini semaya açarak. "Suphanallah el azim."

Ya, bir de bana sor. Timur da benimle aynı ruh halindeydi. Bıkkınlıkla baktı ninesine.

Ama onun umurunda değildik. Çok başka dertleri vardı. "Kahvaltıdan sonra seninle çarşıya ineceğiz gelin."

Duygularıma Timur tercüman oldu. "Sebep?"

Akkadın keyifle çayından bir yudum aldı. "Alacaklarımız var."

Duygularıma yine Timur tercüman oldu. "Ne gibi?"

Ve nihayet beklenen cevap geldi. "İtin götü gibi! Sana ne ula! Yaptığım her şeyin hesabını sana mı vereceğim?" Ağzına bir parça ekmek attı. "Dursungilin Temel'in hafta soni düğünü var. Hep beraber oraya gideceğiz." Çene ucuyla beni işaret etti. "Kızın doğru düzgün kıyafeti yok. Boynu, kolu, parmağı da boş. Zehiroğlu'nun gelini *adetsiz töresiz* dolaşıyor dedirtmem."

Boynu, kolu ve parmağı boş derken?

Timur daimî bıkkınlığı içindeydi. Oflayarak yüz ekşitti. "Cidden bunu yapacak mısın?"

"Tabi ki yapacağum!"

Derken kapı çaldı. Ben kalkmaya meyletmiştim ama Akkadın daha gençti. Ben daha toparlanmadan ayağa kalkıp merdivenlere ilerlemişti. O gözden kaybolurken Timur'un nefesini hemen dibimde hissedince minik bir irkilme ile ona bakmak zorunda kaldım. Hangi ara bunu başardığını bilemediğim bir şekilde dibime sokulmuştu. Gözlerine bakmak kalbime iyi gelmiyordu. Hızla önüme döndüm.

"Yine ağzını açmadan ağzıma sıçıyorsun Ahu."

Eğer üzerinde öyle bir etkim varsa hoşuma giderdi. İfadesizliğimi korudum. "Bir şey yapmadım."

"Yap o zaman." dedi. "Sofrayı kafama geçirmeni şu haline tercih ederim."

Sofrayı kafasına geçirmemem için çözüm önerileri ile gelmemesi hâlâ takdire şayandı. Hiçbir zaman ona saf bir öfke ile yükselememiştim. Dikenlerimi batırdığımda kaçmasından korkuyordum ki fark etmeden batırdığımda da

kaçmamış, daha da sokulmuştu. Beni cevap verme zahmetinden ortama heyecanlı bir sesle giriş yapan adam kurtardı.

"Nerede benim gelinim?" diyerek merdivenin ucunda dikilen adama baktım.

Tahmini kırklı yaşlarında, uzun boylu ve geniş omuzlu bir adamdı. Giydiği beyaz gömleği ve siyah pantolonu içinde oldukça özenliydi. Yaşlı olmayan ifadesine rağmen gür saçları beyazlamıştı. Saçlarının aksine kaşları, sakal ve bıyıkları hâlâ sarıydı. Mavi gözleri boş bakmıyordu. Derin bir yaşanmışlığın izlerini saklıyor gibiydi. Yüzünde hem hüzün vardı hem mutluluk. Huzursuzluk arandım. Yoktu. Aksine sıcak bir ılıklık göğüs kafesimde gezindi.

Kimdi? Yine bilmiyordum. Timur'a bakmadan usulca yerden kalktım. Bakışları bedenimde gezinip yüzüme odaklandı ama rahatsız edici değildi. Babacan bir ifadesi vardı. Uzun uzun gözlerime baktı. Mavi gözlerinde dalgalanan bir deniz vardı. Dudağının kenarında beliren tebessüm ise gördüğüm en içten gülüşlerden biriydi. Merdivenin ucunda kıpırdamadan bana bakarken ilerlemesini sağlayan şey arkasındaki Akkadın'ın elindeki değneği kıçına dayaması ile oldu.

"Çekil ula hauradan! Gemi direği gibi dikildin kaldın."

Adam sendeleyerek ilerledi. İki adım attığında artık karşımdaydı. Gülüşü büyüdü. Timur yerden kalkmış, yanımda belirmişti. Adamın bakışları ona döndü. Gözlerindeki buğu arttı. Dolu dolu bakıyordu Timur'a. "Atmaca Resul, *Zehiroğlu gelini çok güzel* diye yeri göğü inletirken abartıyor sanmıştım." Babacan bakışları yeniden bendeydi. "Az bile demiş." Gülüşüyle birlikte gözlerindeki buğu da büyürken anlamlandıramadığım bir hüzünle bakıyordu. "Maşallah sana güzel kızım."

Gülümsemeye çalıştım. Akkadın arkamızda kalan sofrayı toparlıyordu. Yardım etmek için o yöne ilerleyecektim ama adam, "Ben Âdem Yılmaz." diyerek hevesle elini uzatınca karşılık vermek zorunda kaldım.

Elini kavradım. "Ahu."

Gülüşü büyüdü. Bakışları Timur'a dönerken elinin içindeki elimi iki eliyle kavradı ama rahatsız etmiyor, aksine incitmeye korkar gibi gözlerimi yokluyordu. "Çok memnun oldum." cümlesi bütün içtenliği ile dudaklarından dökülmüştü.

Gülümsemem bu defa gerçekti. "Ben de." *Kimsiniz* diyecek oldum ama yuttum. Malum, onun uygun gördüğü kişileri tanımalıydık. Bunu uygun görmemişti.

Elimi bıraktı ama bakışları hâlâ Timur ve benim aramda gidip geliyordu. Gururla bakıyormuş gibi hissediyordum. "Timur benden bahsetmemiştir." derken kendi evi gibi rahatça sedire kurulmuştu. Avucu ile yanına dokundu. "Gel şöyle, kendimi tanıtayım."

Göz ucuyla Timur'a baktım. Oldukça imalıydım. "Timur genelde kimseden bahsetmez."

Yediği lafla dudakları seğirir gibi oldu. Ama her zamanki umursamazlığı içindeydi. Sessiz adımlarla sedirin diğer ucuna ilerledi ve oturdu. Çenesi dik, bakışları yine bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama ilk defa sessizliğini okumak ağır geliyordu.

"He ya!" diye neşeyle çıkıştı Âdem denen adam. "Bizim oğlan bileman ketumdur. Küçükken de böyleydi ha. Güldeste'm ile ağzundan lafı alana kadar çatlarduk."

Güldeste. Ablası. Ne olduğunu hâlâ çözemediğim ablası. Güldeste'm demişti. O zaman? Gözlerim belli belirsiz kısıldı. Çözebildiğim yere kadar parçalar şöyleydi. Annesi Şehrazat, babası ile kaçmıştı. Akkadın bundan sonra onu evlatlıktan reddetmişti. Şehrazat mektubunda bile *torunlarına sırtını dönme* diyordu. Demek ki Akkadın yıllarca bu küslüğü sürdürmüştü. Annesi Timur'a hamileyken ablası oldukça büyüktü. Yani şu an tahminen o da kırklarında olmalıydı. Belki de o da ölmüştü. Adı anıldığı anda ikisinin de göz ucuyla birbirine bakmasının başka izahını bulamıyordum.

Âdem abi hüzünle gülümsemişti. Timur ise bakışlarını beklenmedik bir şekilde kaçırmış, ellerine bakıyordu. Sanki bu adamın gözlerine bakamıyor, inatla kaçıyordu. Odanın bile en köşesine çekilip, sedirin en ucuna tünemişti. Saklanmak istiyor gibiydi.

"Güldeste?" dedim soru niyetine.

"Karım," dedi Âdem abi anında. Kelimeler dudaklarından büyük bir sahiplenme ile dökülmüştü. Kelimelerle sahiplenişi az gelmiş olmalı ki elini kalbinin üzerine attı.

Bakışlarım Timur'a değdi. Duyduğu tek bir cümle ile öne eğik başı daha da eğilmiş, gözleri kapanmıştı. Dişlerini sıkıyordu. Gözlerini açtığında derin bir nefes alarak duruşunu dikleştirdi. Bakışlarımız denk düştü. Acı vardı göz bebeklerinden. Katı, zehir gibi bir acı.

"Yani karımdı..." dedi Âdem abi. Gülüşü belli belirsiz soldu ama belli etmeden toparladı. "Timur benim oğlum sayılır. O seni gönlüne buyur ettiyse benim de başım gözüm üstünesin kızım. Böyle çat kapı, elim boş geldim ama affet. Biraz heyecanlandım seni göreceğim diye."

Bu denli bir heyecana değer miydim emin değildim. Tek bir şeye takılmıştım. *Karım. Karımdı.* Geçmiş, gelecek ve şimdi.

Varlık, yokluk ve hiçlik. Ölü, diri ve araf. Hangi köşeye koymalıydım Güldeste'yi?

Ölüm. O da ölüydü. Tıpkı annesi gibi.

Ortamın sessizliğini bölen Akkadın oldu. "Ula bağa bak Âdem," Biz bakışırken sofrayı çoktan toplamıştı. Yeniden merdivenlerin ucundaydı. Düze çıktığında değneğini yere sertçe vurdu. "Bir daha kapuma erzak bırakırsan o pirinçleri senin götüne sokarum, orada yeşillenurlar. Anladin?"

Âdem abi sırıttı. O da Akkadın'ın gazabından nasibini fazlası ile almış gibiydi. Akkadın ağır ağır ilerleyerek ikisinin arasına oturdu. Bakışları bendeydi. Oturmamı bekliyorlardı ama yapamadım. O sedirde yerim yok gibiydi. Gururumu kırıp ilerleyemedim.

"Ne oldi?" dedi Âdem abi. "Markalarını mı beğenmedin? Hep en iyisinden alayrim onlari Aknene!"

Ters bir bakışla karşılığını aldı. "Akulsuz başı neyler tıraş." mırıltısı eşliğinde bana döndü. "Sen hazırlan gel gelin. Çarşıya ineceğiz."

"Ben bırakırım." dedi Âdem.

"Gerek yok." dedi Timur soğuk bir sesle. "Biz gideriz."

Âdem abi hem ninenin sinirine hem de Timur'un soğukluğuna tam anlamı ile idmanlıydı. İfadesini asla bozmamıştı. "Ula gelinimi alıp memlekete getirmişsin. Çayımı içmeden bırakmam oni."

"Âdem abi." dedi Timur sadece. Hâlâ ellerine bakıyordu. Sesinde uyarı vardı. *Yapma* diyordu. Ben anlamıştım ama onun umurunda değildi.

"Ula ne var? Ha bu dediğine taş osurur deve güler. Hem senin bizle ne işin var? Biz gelin kızımla gider geliriz." Bana baktı. "Di mi kızım?"

"Ula sus!" diyerek gerekli cevabı Akkadın verdi. "Ne geveze adamsın. Riv riv riv konuştun durdun. Çarşıya biz gideriz, sana başka bir iş vereceğim."

Âdem abi dikleşti. "Ne?" dedi hevesle. "Ne dersen başım üstüne Aknenem, bilirsin."

Cevap şok ediciydi. "Yabancı bir imam bul."

İfadesiz tutmaya çalıştığım bakışlarım sekteye uğradı. Timur ellerini dizlerine yaslamış, öne eğik bir şekilde yine ellerine bakıyordu ki bu cümle ile başını dikleştirdi. Yanındaki ninesine göz kırpıştırarak baktı. Benim aksime hiç de şaşkın değildi. Sadece bunun şu an, Âdem abinin yanında dile getirilmesinden rahatsız gibiydi.

Şaşkınlığını en net belli eden Âdem abi oldu. Sarı kaşları havalandı. "*Yabancı* derken? Yani Hristiyan imam mi?"

Akkadın, "Koyayum o olmayan akluna." derken Adem'in yüzünde, *eee ne istiyorsun o zaman* der gibi bir ifade belirmişti.

"Napacasun sen yabancı imami Aknene?"

"Kefen paramı verip mezarımı şimdiden kazdıracağım." dedi. Sinirle kalkan eli yanındaki Timur'a döndü. "Bu golot kafalı yüzünden erkenden gideceğim yoksa."

Haklı olduğu konular vardı. Âdem abi bir kulağını çekip parmağını sedire vurdu. "Allah geçinden versin Aknenem."

"Ula nerden nenen oliyrım? Boş beleş konuşup canımı sıkma." Azarı bitince önüne döndü. "Bizi tanımayan etmeyen, başka köyden hatta şehirden bir imam bul. İkisinin imam nikahını kıyacak."

Ciddi olduğunu düşünmemiştim. Yalan yok, düğün fikri dün banyodayken bana da cazip gelmişti. Dokunuşları her yerdeyken akli selim düşünemiyordum. Yakınımda olduğu süre bir ömür akli selim düşünebileceğimi de hiç sanmıyordum ama, aması vardı artık. Aramızda beliren duvar ve dikenler. Onun sessizliği benim ise öfkem. Sorun olmayacağını, onu sessizliği ile kabullendiğimi sanıyordum ama yine de can yakıyordu. Sevmeyi bu kadar abartmasaydım kırgınlık da bu denli olmazdı.

Timur'a baktım. Bakışları ben ona bakmadan bendeydi. O yine şaşırmamıştı. Benim ifademi okumaya çalışıyordu. İfadesizlik duvarına bürünen bu defa bendim.

"Zaten evli değiller mi?" dedi Âdem abi. "Bir daha mı yapacağız? Yoksa burada da mı düğün olacak? Hemen hazırlıklara başlayalım. Kırk gün kırk gec-"

Heyecanını Akkadın böldü. "Evli falan değiller." Göz ucuyla Timur'a baktı. "Anlat ona. Rize'de eli kolu en uzun olan o. Tehlikeli bir şey olursa haber verir. Başka kimseye güvenemeyiz. Hele de o Kadir deyyusu kızı görmüşken."

Timur hâlâ sessizdi. Sakinliğini çelik bir zırh gibi kuşanmıştı. Zihnini okumak imkansızdı. *Kadir*...
Babasının adı bu olmalıydı. Kadir Tönge.

"Ula noldi?" dedi Âdem abi. "Ne tehlikesi?" Dikleşti. Bakışları göz ucuyla bende gezindi ve yeniden Timur'a odaklandı. "Bir şey mi dedi o? Zarar mı verdi?" Babacan ifadesi silindi. Az önceki tatlı adam gitmiş, yerine öfke dolu bir ifade kurulmuştu.

Akkadın'ın dudağının kenarında ilk defa beliren minik bir tebessüm vardı. "Gelini, tüfekle kovalayıp götüne üç el sıkınca konuşmaya pek vakti olmadı."

Artık utanamıyordum bile. İfademi bozmadım. Onun ise bana dönen bakışları artık şaşkındı. "Nasi?"

Kırk yıl düşünsem Fıkralarla Türkiye'nin içine düşeceğim aklıma gelmezdi. Evet, ben kayınbabamı tüfekle kovaladım. Oldu mu?

"Şanslı ki gebermedi." dedi Akkadın. Çene ucuyla ikimizi işaret etti. "Asıl mesele bunlar."

Âdem abinin kafası daha da karışmış gibiydi. "Ula noldi? Adam akıllı anlatın şu işi."

Timur'a baktım. Abisine bakarken düşünüyor, bütün ihtimalleri zihninde tartıyor gibiydi. "Diğer meseleyi Timur bilir ama imam nikahına gerek yok." dediğimde sesim netti. "Gerekli olduğu için *karım* diye tanıttı bitti. Daha ilerisi yok." Timur'un bakışları bana döndüğünde gözlerimi kaçırmadım. Keskin kahvelere en sert dikenimi sapladım. Dakikalar sonra ilk defa tepki verdi. Kaşları usulca havalandı. Umursamadan Akkadın'a döndüm. "Hem merak etmeyin, bundan sonra hassasiyetleriniz konusunda daha dikkatli olacağım Akkadın Hanım." Son söylediğimi düzeltme ihtiyacı hissettim. "Yani nene..." Gülümsemeye çalışırken adımlarım geriledi. "Ben hazırlanayım. Giderken haber verirsiniz."

Ve ona bakmadan hızla arkamı döndüm. Bakışlarının tenimi yaktığını hissediyordum. Bakarsam canım yanacaktı. Canım yanarsa daha çok can yakardım. Ahu sessiz, Ahuzar diriydi. Odama girip kapıyı kapatırken arkamda ağır bir sessizlik bıraktım.

Birkaç dakika sonra, "Sanırım Timur trip yedi." dedi Âdem abi.

Sessiz kaldı.

"Hakketti." dedi nene. "*Karım* diye elinden tutup getirdiği kıza bizden zerre bahsetmemiş. Atası, izi, soyu sopu yok sanki. Ander kaldırsun seni, Fışkı yiyen!"

"Hani karısı değildi?" dedi Âdem. "Ula noliy ha buraya? Adamakıllı anlatun hauni da."

"Ben hazırlanmaya gidiyorum, sen anlat." dedi Akkadın'ın ters sesi. Tahta gıcırtıları ve odasının kapısının açılıp kapanma sesi geldi.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Timur." dedi Âdem abi. "Oğlum başın mı belada senin? Ne oldu? Anlat bana. Sen anlatmazsan da ben bulurum, bilirsin."

Bakışlarının kapıda olduğunu hissediyordum. Ona değil bu kapıya baktığına emindim. Hem de en ters bakışı ile. Ya kapı ya da sırtımdaki dövme yanıyordu. Şu an düşünmek istemiyordum.

"Şimdi sırası değil." diyen tok sesini duydum. "Akşam konuşalım."

Kapıdan uzaklaşıp dolaba yöneldim. Etrafımda kapıyı kilitlemek için anahtar aradım ama yoktu. Dün almış olmalıydı. Buraya geliyordu. Hissediyordum. Ve şu an onu görmem demek dikenlerimin daha da keskinleşmesi demekti. Öfkem kendimeydi. Ona kusmak istemiyordum. *Yanması gerekiyorsa yak* demişti ama belki de kaçacaktı. Belki de bu zamana kadar olan bütün ilgisi sadece hoşlantıydı. Sönüp gidecekti. İhtimaller karanlık bir fısıltı gibi zihnime dolarken odanın ortasına ilerledim. Başımdaki pullu

yazma daha da bunalmama neden olunca çıkarıp masa üzerine savurdum ve sandalyeyi kavradım. Amacım alıp kapının arkasına yaslamaktı ama olmadı. Kapı ağır ağır açıldı.

Heybeti kapı önünde belirdiği anda kendi içimde titreyen kalbime derin bir nefes almasını tembihleyerek çenemi dikleştirdim. Her zamanki gibi siyahlar içindeydi.

"Daha hazır değilim." derken oldukça sakindim.

Hazırlığımla ilgilenmiyordu. İçeri girip aynı sakinliği ile kapıyı kapattı ama bakışlarını benden asla koparmıyordu. Duruşumu bozmadım. Hatta daha da dikleştim.

"Bir konuyu netleştirmeye geldim." dediğinde bana doğru iki adım atmıştı. "*Daha ilerisi yok* derken?"

Kırgınlık öfke ile harmanlanarak patladı. "Var mı?" dedim. "Görevdesin. Saklanıyoruz ve dikkat çekmemek için evli numarası yapıyoruz. Herkes böyle bilmeye devam edebilir. Oyunu kuralına göre oynuyoruz işte. Daha fazlasına gerek yok. Ne gerek var imam nikahına?"

İki adım daha attığında artık tam karşımdaydı. Başımı geri atıp yüzüne baktığımda ise sakinliği içinde parlayan kıvılcımları görmemek imkansızdı. "Oyun?" dedi ağır ağır.

Geri durmadım. "Oyun." dedim dik dik. Nefesimden benden bağımsızca dökülen öfke kırıntılarına engel olamıyordum. "Laf çıkmasın diye böyle demen gerekti. Anlıyorum, merak etme. Her şeyi bu kadar ciddiye almak zorunda değilsin. Benden biraz hoşlanıyorsun diye tutup nikahına almak zorunda da değilsin. Ayrıca bende hiç tanımadığım, ismi ve soy ismi dışında hiçbir şey bilmediğim bir adamla nikah kıyacak kadar kafayı sıyı-"

Gerisi gelmedi. Ona bakmak için geriye attığım çenemi bir eliyle kavradı. Başımı daha da geri atarken üzerime doğru gelince istemsizce geriledim. Sırtım camın yanındaki duvara denk düştüğünde gözleri öyle keskin, öyle net bakıyordu ki; kesik bir soluk dudaklarımdan zorla döküldü. Eli hâlâ çenemdeyken dudaklarıma doğru eğildi. Nefesi nefesime karıştı.

"Bu sana oyun gibi mi geliyor?" diye mırıldandığında dudaklarının ince kırmızılığı dudaklarımın üzerindeydi. "*Biraz hoşlantı*?" dedi aynı sakinliği ile ama sesindeki kıvılcım parçaları yakıyordu. Serin bir suyun içine karışan alev gibiydi. İçini tamamen okumam için gözlerini ilk defa bütün netliği ile gözlerime kilitledi. *Ne varsa gör, bütün duvarları indirdim* der gibiydi. Gördüm. Gözlerinin içindeki saf yansımamı gördüm. Sadece kendimi gördüm. Kalbim göğüs kafesime şiddetli bir darbe indirdi. "Bu sana hoşlantı gibi mi geliyor?" Belimden kavradı ve bedenine yaslayarak ayaklarımı yerden kesti. Ne olduğumu bilemeden dudaklarımın üzerindeki sıcaklığı bütün nefesimi sarıp sarmaladı.

Alt dudağımda gezinen dudaklarına tepki vermemek imkansızdı. Cinsel çekim dedikleri şeyin abartı olduğunu düşünmüştüm. Dilimi dağlamalıydılar. Az bile abartmışlardı. Daha da abartmalarını söylemeliydim. Öfkem karın boşluğumda kaynayan başka bir duyguya karıştı. Belimden kavrayıp yukarı kaldırdığında bacaklarımı beline, kollarımı ise boynuna dolamaktan başka şansım yoktu. Sırtımı duvara daha sert yaslayıp ağırlığını bana yıktı. Dudakları ağır ağır değil, yakıcı bir tutku ile dudaklarımı esir aldı.

Nefes almak için bir saniye için geri ayrıldığında, "Bu sana," diyordu kesik nefesi. Elim yanağına doğru ilerlerken bir kere daha nefesini dudaklarıma yaslayıp gözlerime baktı. "*Biraz* mı geliyor Ahu?"

Dilim gerçekten dağlanmalıydı. Bu *biraz* değil, devasaydı. Hoşlantı değil, yıkımdı. Biliyordum ama nefes nefese kalmış bir şekilde inip kalkan göğüs kafesime laf anlatmak zordu. "Aksini göster o zaman." diye mırıldandım dudaklarına. Kalçalarımın altındaki eli sıkılaştı. Bacaklarımı beline daha sıkı doladım. Yeşil elbise kalçalarıma kadar sıyrılmıştı. Yaram sızladı ama umursamadım. Bu defa ben onun çenesini sıkıca kavradım. "Bana kendini göster. Her şeyinle. Göreyim ki bileyim, bileyim ki daha çok seveyim."

Alnını alnıma yasladı. Gözlerinden kopan bir parça toprağı öfke ateşimin üzerine attı. Bedeni sakindi ama tenime değen nefesi yakıyordu. O benim hakkımda her şeyi bilirken benim hâlâ duvarlarının dibinde oturuyor olmam haksızlıktı. Sırtım duvara, bacaklarım beline dolanmış bir haldeyken bir eli kalçalarıma kadar sıyrılan elbisem yüzünde çıplak kalan bacaklarımda gezindi. Nefesimi toparlayamadım.

"*Zor bir adamım* demiştim, hatırlıyor musun?"

Unutmam imkansızdı. Geri durmadım. "Benim kolay olduğumu sana düşündüren ne?"

Cevap hoşuna gitmiş olmalıydı. "Hiçbir zaman bunu düşünmedim. Aksine, *bu kadın beni yakar, iki yakam bir araya gelmez* dedim." Baldırımdaki elleri sıkılaştı. Sıcaklığı tüm bedenime yayıldı. Dudağının bir köşesi hafifçe kıvrıldığında bakışlarım gözleri ve o nokta arasında gidip geldi. Nefesimi hâlâ toparlayamıyordum. Her şey yine saniyeler içinde oluyordu. Ellerimi sert omuzlarında gezdirdim. Canıma kastı vardı. Her öfke kusmamda böyle yapacaksa işimiz vardı.

Bir şey söyleyecek oldu ama dışarıdan Akkadın'ın, "Ula Koçari!" sesi yükseldiğinde derin bir nefes vermek zorunda kaldı. Yan odasın kapısı sertçe kapandı. Akkadın salona

çıkmıştı. En son hassasiyetleri konusunda dikkatli olacağımı söylediğim an da tarihten silinmeliydi. Koçari torununa karşı başka hassasiyetlerim vardı. Elleri bedenimden ayrıldı. Ama bunu yapmadan hemen önce boynuma, yaraya bıraktığı öpücük ve tenime değen nefesinin mideme gönderdiği kelebekler inanılmazdı.

Ayaklarım yere değerken o ağır ağır geriledi. Dağılmış bir halde bakakaldım. Saçlarım yüzüme dökülmüş, elbisemin yakası kaymıştı. Başımın dönmesi de çabası.

"Konuşacağız." dedi gerilerken.

Nefesimi hâlâ toparlayabilmiş değildim ama bakışlarımı yumuşatmadım. "Duy da inanma!"

Umursamadı. Salınarak ilerledi ve kapıyı açıp dışarı çıktı. İlk cümlesi, "Senin huzurevine gitme yaşın gelmiş Aknene." oldu.

"Ula itin sıçtuğu!" şeklinde bir cevap alması kaçınılmaz oldu. "Ne işin var senin o odada? Hani hassasiyetlerime saygı duyaydunuz?"

Dişlerimi sızlayan dudağıma geçirirken önüme düşen saçlarımı ters bir hamle ile geri iteledim.

"Benim öyle bir iddiam olmadı." dedi *benimki*. "Sen yabancı imamı erkenden bulmaya bak."

İnanılır gibi değildi. Akkadın'ın sövme ve sırtına indirdiği darbelerin sesi geliyordu. Fazlası ile hak ettiği için bu defa çıkıp *vurmayın* demeyecektim. Benim ateşim onu yakmıyordu. Yakamıyordu. Onun ateşi beni yakıyordu. Bu durumda yanan hep ben oluyordum. Olacak iş değildi.

"Dağ öküzü!" diye terslendim. Parmaklarım dudaklarıma ilerledi. Gerçekliği başımı döndürüyordu. Öyle yoğun hissettiriyordu ki; elimi uzatsam yıldızları tutabilirmişim gibi geliyordu. Başımı iki yana sallayarak bu hissi kovalamaya çalıştım ama zordu. Dizginleyemediğim duygular canıma okuyordu. "*Konuşacakmışız*!" Dolaba ilerleyip hızla açtım. Tek seçenek kot pantolon ve beyaz tişörttü. "*İmamı erkenden bulmaya bak*mış! Laflara bak laflara! Üç kere *boş ol* diyeyim de imamın önünde gör. Öküz!" Dolabın kapağını sertçe kapattım.

Dışarıdan, "Yeni imam bulurum." dediğini duydum. "Yabancı imamdan bol ne var. Değil mi nene?"

Hayret edilesi bir insandı. Aynadaki aksim, tüm söylediklerimin tersiydi oysa. Dudaklarım dudaklarının etkisi ile kırmızı, yanaklarım canlı, gözlerimdeki yeşil hareler parlaktı. Solmalıydım oysa. Dalımdan koparılmıştım.

Koparılmadın dedi çok derinlerden bir ses; babam. *Yanlış toprağa ekilen her çiçek kurur gider kızım. Asıl toprağını buldun. Rüzgâr köklere zarar vermez.*

Aynadaki aksimden gerileyip üzerimi değiştirdim. Karışık bir gündeydim. Kendimle göz göze gelmek istemiyordum. *Ona haksızlık ediyorsun* diyen yanım ile *ileri gidebileceğin kadar git demedi mi, gidiyoruz işte*diyen yanım savaş içindeydi. Pantolonun beli hafif boldu. Son birkaç günde fazlası ile zayıfladığımı hissediyordum. Timur alırken bu günlere göre değil, öncesine göre hesaplamış olmalıydı ki bunu nasıl yaptığını asla anlayamayacaktım. Tek seferde bedenimi tutturması etkileyiciydi. Saçlarımı açık bıraktım. Dalgalar karışık ama hâlâ gürdü. Poşetlerin birinde beyaz spor ayakkabılar vardı. Almak için yatağın altına eğildiğimde içi bebek kıyafeti dolu sepetle göz göze geldim.

Dün yeterince bakamamıştım. Odaya geri döndüğümde Akkadın görmesin diye sinirle yatağın altına geri itelemiş, hiçbir şey sormamıştım. Geri çektim. Gün ışığında örme kazakların, eteklerin ve çorapların rengi daha netti. Sarı, pembe, mor ve daha nicesi. Hepsi kız bebeği içindi. Fotoğrafa uzandım. Dün yeterince bakamamıştım.

Şehrazat ve Güldeste. Annesi ve ablası. Derin bir nefes verdim. Kadının şiş karnındaki eline takıldım. Sevgi dolu bir anne olmalıydı. "Ne oldu size?" diye mırıldanırken Akkadın'ın, "Gelin Hanım!" diye seslenince fotoğrafı sepete geri bırakıp yeniden yatağın altına iteledim. Odadan çıktığımda Akkadın şalvarı ve yeleği içinde değil, koyu kahve dizlerinde biten bir etek ve gömlek içindeydi. Saçlarını ensesinde toplamış, ak tutamı alnına dökmüştü. Özenli ve güzel görünüyordu. Elimde ayakkabılarım ile peşine takıldım. Timur önden gitmiş olmalıydı.

Dışarı çıkıp evi kilitlemesini beklerken kucağıma siyah bir hırka iliştirdi. "Al şunu." dedi ılımlı ama bir o kadar da ters bir sesle. "Buralar sizin oralara benzemez. Soğuk, yağmur aniden basturur. Gök döner baş aşaği." Üç kere kilitledi ve anahtarı çantasına atarak ilerledi. Yine peşine takıldım.

Çaylığın yanından geçerken, "Burası da sizin mi?" dedim.

"Bizim." dedi sadece. "Birkaç güne toplamaya başlayacağız."

Bizim...

Bir adım geride kaldım. Yavaşladım. Beni kabullenmeye başladığının işaretleri ile dolu olan bugünün en kırgın hissettiğim günle denk düşmesi evrenin mizah anlayışının en net kanıtıydı. Geride kaldığımı fark ettiğinde duraksayıp bana döndü. "De hayde!" dedi. "İşimiz uzun."

Hızlandım. Gülümseyişime ise engel olamamıştım. Timur'un ona olan saygısını anlayabiliyordum. Kızıyor, bağırıyor ve sürekli sövüyordu ama sıcak bir yanı vardı. İnsan kolunun altına sokulmak istiyordu. Yani isterdi sanırım. Bana sunulmayan bir sevgiydi. Yabancısıydım. İlerlemeye devam ettik. Timur olmadığı için beni kucaklayıp kısa yoldan aşağıya indiren de yoktu. Patikanın uzun kısmından devam ettik. Yanımızdan geçen teyzeler ve amcalar dönüp bize bakıyordu ama Akkadın'ın duruşu dik, ifadesi yoruma kapalıydı.

Sırtında ot taşıyan bir kadının yanında salınarak ilerleyen bir adam vardı. Tam yanlarından geçerken aniden çantayı adamın koluna indirince durmak zorunda kaldık. "Ula hau karı yüklü değil mi?" dedi ters ters. "Ne işi var sırtında otun, fişki diden!"

Genç adam irkilerek geriledi. "Ev hau yanda da! İki adumluk yol Aknene. Sabahtur ben taşiyrum zate. Kopti o yani belim."

Koluna bir çanta darbesi daha yedi. "Afkurma bağa, yersin silleyi! Erkeğim diye de geziysin he! Hacer, ver o sırtındaki otu kocana!" Kadın ürkek bir bakış atarak doğruldu. Şiş karnı ancak şimdi belli oluyordu. İplerle sırtına sabitlediği otu usulca çıkarıp yere bıraktı. Başında siyah bir yazma, ayaklarında lastik, kan kadar kırmızı yanakları vardı.

"Al şu şeleği (ot yığını) taşi! Benim canımı sıkma. Bir daha o yükü karına verdiğini görürsem bütün otları sana yediririm."

Adam başını yere eğdi. Saygıyla yediği azarı kabullendi ki fazlası ile hakketmişti. O otları alıp ilerlerken arkasında kalan kadın Akkadın'a minnet dolu gözlerle bakıyordu. "Sağ olasın Aknene."

Sessiz kaldı. Elini çantasına atıp hızla bir miktar para çıkardı ve kadının avuç içine sıkıştırdı. "Çocukların okul masraflarını hallet." dedi kısık ama sert bir sesle. Önde giden adam geri döner gibi olduğunda hızla ellerini geri çekti ve az önce böyle bir an yaşanmamış gibi ilerlemeye başladı. Kadın parayı tutan elini arkasına sakladı ve eşine doğru ilerledi ama dönüp Akkadın'ın sırtına baktığı kısacık an sayısız şükranla doluydu.

Yeniden ona yetiştiğimde köyün meydanına inmiştik. Geldiğimde Timur'un kucağında geçtiğim yerden şimdi nenesi ile geçiyordum. Değişmeyen tek şey yine bize dönen gözlerdi. "Hiçbirine bakma." diye mırıldandı. "Önüne bak, dimdik yürü."

Dediğini yaptım ama soru sormadan durmam imkansızdı. "Ne zamana kadar dik dik bakmaya devam edecekler?"

"Düğün yapana kadar."

Sıkıntı ile soludum. "Siz ciddi misiniz?"

"Ben şaka yapmam." Tanıdık bir cevaptı.

"Ne kadar konuşacaklar ki? Birkaç haftaya susarlar. Herkes bir şekilde kabullenir."

"Millet susar da sizi ne yapacağız gelin hanım?" diye lafını çaktı. "Pek cilvelisin, maşallah!"

Torunuz da az değil demek vardı ama edepli gelin sicilimi daha da zedelememek için susmak zorunda kaldım. Köy meydanından geçerken sessizdik. Dediği gibi sadece önüme baktım. İlhami ve Rahmani kahvenin önünde deli gibi bana el salladıklarında minik bir tebessümle karşılık vermiştim. Patika yola yeniden girdik.

"Çok kızma Koçari 'ye," dedi aniden, kendi adamın canına okumuyormuş gibi. "Yarası çok, hepsi de burada, memlekette. Hepsi de bizden yana. Çok yalnız kaldı, çok hırpalandı. Sessizliği konuşmak istemediğinden değil, derdini anlatacak kelimesi olmadığından. Elbet döker içini sana. Hatta belki de sadece sana... Kimsenin elini bu denli tutmuş değil. İlk defa gözleri sıcak. Sevdalı sana, şüphen olmasın. Kız, bağır, çağır, canına oku. Erkek dediğin karısından hafif tırsacak. Ama sakın yüreğini kırma. Aslanın başını okşarsan yelesini sallar. Pençelersen göreceğin tek şey dişleri olur."

Yandan çehresine baktım. Yılların yorgunluğu bir nakış gibi tenine işlenmişti. Ahuzar'ın daha da sindiğini hissediyordum. Ani parlayan öfkem sönüyor, kırgınlığı da alıp gidiyordu. Sessiz kalıp dudaklarımı kemirdim. Birkaç dakika sonra, "Şehrazat," dedim. "Kızınız, gerçekten dün gördüğüm adama mı kaçtı?"

"Gençti. Aşkın, sevdanın her şeyden üstün olduğunu sandı." Sesinde tersleme yoktu. Kelimeleri duygusuzca söylemeye çalışıyordu ama nafileydi. Öfkesini gören biri bu kırık ses tonunu tanırdı.

"Olmadı mı?"

"Olmadı." dedi anında. "Hayat hayallerden ibaret değil Gelin Hanım. Sevdaluk ise kimse ile sonsuza kadar gitmez. Hele de ömrünü sorgusuzca eline teslim ettiğin adam şeytansa." Patikanın sonunda, köyün çıkışındaydık. Timur karşımızdaki toprak yoldaydı. Sırtını arabaya yaslamış, dudakları arasına bir sigara sıkıştırmıştı ama nenesini gördüğü anda arkasını döndü. Sigarayı yere atıp ayak ucuyla söndürdü.

Akkadın'ın ardı sıra ilerledim. Cilve dozunu yanında azaltmam gerektiğinin sinyalini az önce vermişti. Timur'a hiç

bakmadan önünden süzülüp arka kapıya ilerledim. Akkadın ön kısma kurulurken ben de sessizce arka koltuğa yerleştim. Timur da yerleşip ilerlemeye başladığımız ilk saniyeler yoğun bir sessizlik içindeydik. Dışarıya odaklandım. Yeşilin sayısız tonuna, toprakla nasıl eşsiz bir ahenkle karıştıklarına ve mavi gökyüzüne. Camı açıp yüzüme bir parça hayatın değmesine izin verdim. Rüzgâr tenimi narin bir el gibi okşadı. Birkaç ay önce babamın rüyamda söylediği her şey canlı bir şekilde karşımda gibiydi.

Güneş yakın Ahuzar. Deniz var, yeşilin bin bir tonu var. Tutunduğun umudu bırakma. Onun arkasında hayat var.

Tutunduğum hayatın arkasında hayat var...

Bakışlarımı Timur'a çevirdim. Önüne bakıyordu ama ona değen gözlerimi aynadan yakaladı. Mucizeydi. Başka bir ihtimal yoktu. Keşke bendeki kendini görseydi. Zorluğunun değil, ilk defa hissettiğim yürek çarpıntımın telaşı içinde olduğumu o zaman anlardı.

Yarası çok. Hepsi de burada, memlekette.

"Bu arabayı nereden buldun sen?" diyen Akkadın yüzünden bakışlarımız ayrıldı.

"Satanlardan."

"Kim sattı?"

"Satanlar."

Cevap kaçınılmazdı. "Boh boh cevaplar verme, sıçarum gırtlağuna!"

Sessiz kalmayı tercih ederek radyoya uzandı. İnceden tulum ve Karadeniz ezgileri her bir köşeyi doldurdu. Bakışlarımız

yine aynadan denk düştü. Hoş bir erkek sesi aramızda süzüldü.

"Sevdaluğun acısi
Kalpten aşaği akar
Sevdam olsun yanumda
Ölüm olsa kim takar?
Bazen tulumun sesi
Bazen navun ağziyim
Sevdam ile beraber
Ölim olsa raziyim..."

Bakışlarımı yeniden dışarıya, yeşilliklere çevirdim. Radyo başında olsaydım bana yine şarkı ithaf eder miydi acaba? Ben bunu ömrümün sonuna kadar yapabilirdim. Özlemiştim. Şarkı bitti. Başka birine geçerken radyoyu değiştirdi. Dışarıdaki manzaranın her bir köşesini aklıma not etmeye çalışırken birden tanıdık bir ses duydum.

"İyi günler, ben İbrahim."

Olduğum yerde dikleşmem ya da sesi aç demem lazımdı belki ama hiçbirini yapmadım. Aynadan yine göz göze geldik. Eli radyonun kanal ilerletme kısmında kalmıştı. İbrahim, "Bugün nasılsınız? Ben bomba gibiyim!" dediğinde yüzü ekşidi ama kanalı değiştirmedi. Elini geri çekti. İstemsizce güldüm. İbrahim nefreti asla değişmeyecekti.

"Yayınımız dolu dolu." diye neşesini sürdürdü İbrahim. "Şöyle bir mesaj kutumuza bakıyorum da yine ağzına kadar Ahuzar Hanım nerede mesajları ile dolu. Kırıcısınız, ben neyinize yetmiyorum?"

Ahuzar hiç olmuştu. Bir avuç hiç.

"Dün de dediğim gibi Ahuzar minik bir tatilde." diye açıkladı İbrahim. Geridekilerin tatile gittiğimi düşünmesi trajikomikti.

Gerçi artık bir önemi yoktu. Belki de geri dönemeyecektim. Artık her şey bir parça önemsiz geliyordu. Sırtıma işlenen ölümün sızladığını, varlığını belli ettiğini hissettim. Unutmamın imkânı yoktu.

Akkadın, "Niye bağırıyor bu deyyus?" diye huysuzlandı. "Kıs sesini. Çatlattu başimi."

"Fazla neşeli değil mi?" diye homurdandı benimki. Gözleri yine bana değdi. "İlk defa seninle aynı fikirdeyiz Aknene."

Gülmemek imkansızdı. Kırgın kalmak ve kızgın olmak da. Sevmek de ağırdı, sevmeme ihtimalini düşünmek de.

Sevdalı sana, şüphen olmasın.

"Şimdi Ahuzar'ın en sevdiği şarkılardan biri geliyor." dedi İbrahim. "Onun şerefine bu yayını bu şarkı ile açalım dedim. Eğer tatilinde gizlice bizi dinliyorsan göz kırp Ahuzar. Göksel, *Gittiğinde* diyecek efendim. Keyifli dinlemeler."

Şarkının tanıdık ritmi usulca kulaklarıma süzüldü. O ana gittim. Ona bu şarkıyı ithaf ettiğim güne. *Ben ona gelmedim, o bana geldi. Mucizem...*

Nasıl bir mucizeymiş bu?

Söylemem. Sadece bana ait. Söylersem kanatları kaybolur. O yüzden bu şarkıyı hayattaki en büyük mucizeme armağan ediyorum.

Göksel'in zarif sesi aramızda kurulurken bakışlarımız yeniden denk düştü. Hatırlıyordu. Kolunda hâlâ benim verdiğim dilek bilekliği, zihninde ona armağan ettiğim şarkılar vardı. *Hayatın ile ilgilenmiyorum* demişti ama ilk günden itibaren radyomu, beni dinlemişti. Kendi içimdeki çelişki ve kırgınlığı olgunlukla dizginlemeye çalıştım.

Ahuzar'ın bir parçası Ahu'ydu. Sevince abartan, kıyamayan. O an, en büyük mucizeme dokunma şansım olmamıştı. Ölümle burun buruna geldiğim şu günlerde ise yaşanacak her şey ertelenmeden yaşanmalıydı. Koltukta sessizce onun olduğu yöne doğru kaydım.

"Bu yol çıkmaz bu yol
Gönül vazgeçmiyor
Dur diyor içimde bir ses
Peşimde diğer yanım."

Dakikalar önce trip atıp, akşam ateş kusup kapı önünde bırakmamış gibi elimi cam tarafından gizlice geçirip omuzuna dokundum. Kararlılık seviyem bu ayarda bir yerdeydi. Sadece minicik bir temastı ama bunu bekliyor gibiydi. Bir eli direksiyondayken diğeri omuzundaki parmaklarımı anında kavradı.

"Susmasan olmaz mı
Anlatsan olmaz mı
Önümde kilitli kapılar
Anahtarları sende."

Yaralı avuç içimdi. İze derin, sessiz bir öpücük bıraktı. Camdan dışarıyı izleyen Akkadın bu cilvemden habersizdi. Umarım öyle kalmaya devam ederdi. Parmakları benim parmak uçlarımda gezindi. Şarkı devam etti. Ben ise alnımı önümdeki koltuğun sırtına yaslayıp yeşillikleri izlemeye devam ettim.

Mucizen burada Ahuzar. Lütfen Ahu'ya yaşaması için bir şans ver. Mucizen burada.

Dakikalar sonra merkezdeydik ama yollar o kadar engebeli ve virajlıydı ki; bir araba dayak yemiş gibiydim. Timur arabaya park yeri bulmak için bizi bir köşede indirip devam etmişti. *Ben sizi bulurum* demişti ama şu an bundan emin

değildim. Akkadın atom karınca gibiydi. Hızlı, atik ve ters. Kalabalık bir sokağa daldık. Mağazalar, dükkanlar ve vitrinler oldukça canlıydı. Bakışlarım her köşede geziniyordu.

"Gel şöyle. Düğün için güzel bir şeyler bakalım." diyerek bir mağazaya yönlendirirdi. "Herkesin gözü senin üzerinde olacak."

"Can sıkıcı..." homurtusu ile arkamda beliren beden ile irkilmedim ama şaşırdım. Kokusunu ezbere biliyordum ve bizi bu kadar hızlı bulmasını beklemiyordum. Akkadın kendisini umursamadı. Büyük bir mağazaydı ama çok bana hitap etmiyordu. Yine de *bir şeyler bulurum* umudu ile aralara bakınmaya başladım. Akkadın gözlerimin içine bakıyordu.

Timur kendini köşede bulduğu bir koltuğa bırakmış, bıkkın bakışlarla tavanı izliyor ve içinde bulunduğu ortamı sorguluyordu. Görünürde fazla bir şey yok gibi duruyordu ama iki tane elbise bulmayı başarmıştım. Kucağımda elbiselerle kabine ilerlerken Akkadın da kendi seçtiği bir elbiseyi kucağıma bırakmıştı. Önce kendi seçtiğim gri elbiseyi giydim. Bedenimi tamamen sarmalıyor, dizlerimin üzerinde bitiyordu.

Dışarı çıktım. Timur'un keyfi yayıldığı koltukta yerindeydi ama her an uyuyacak gibiydi. Elini yanağına yaslamış, her zamanki sessizliği içindeydi. Bıkkın bakışları beni görünce canlandı. Ama Akkadın memnun değildi.

"Olmaz." dedi. "Çıkar şunu. Götü başi hep meydanda."

Kıyafetlerim konusunda izin istediğimi veya birine bağlı olduğumu sanmıyordum. Sınır çizgilerime zorlama yapıldığın anda kafamdaki kırmızı çizgiler parlamaya başlıyordu. *Ben sevdim* demeyi planlıyordum ki Timur yine netliğini konuşturdu.

"Ben ortada olan bir göt ve bacak göremiyorum."

"Kör müsün?"

"Yoo." dedi geniş geniş. "Asıl sen gözlüklerini evde bırakmışsın."

Kafasına tokadı yedi. "Senin iyice dinin imanın kaymiş! Deyyus."

Hâlâ büyük bir bıkkınlık içindeydi ama bu kadar uzun bir tartışmayı devam ettirmesi bile mucizeydi. Normal şartlarda *tamam, sen ne dersen o* deyip konuyu kapatacak bir adamdı. Ama yine susmadı. Şaşırmaya devam ediyordum. "Hani *karım* ya," dedi en boş vermiş haliyle. "Ortada bir yer olsa ilk ben görürdüm." Bana baktı. Bacaklarıma, elbisenin belime oturan kısmına ve kalçalarıma. Kısa bir an duraksar gibi oldu. Bir şeyleri görmüş gibiydi. Tek kaşımı kaldırdım.

Mesajı aldı. Yeniden geri yaslandı ve boş vermiş ifadesini kuşandı. "Giyecek olan o nene. Sen değilsin."

"Lan deyyus!"

"Aynen, gavurum ben." dedi umursamazca. "Başlama yine aynı teraneye." Bana döndü. "Bunun kırmızısı varsa onu da alalım."

Oldukça fenaydı. Özellikle de nenesi ile inatlaşma konusunda. Denediğim diğer kıyafetlerde de sonuç değişmemişti. Akkadın ya *kısa* diyordu ya *dar.* Timur ise hepsini büyük bir keyifle izliyordu. Bazen parmağı dudağında geziniyor, bakışları bile tenimi yakıyordu. Akkadın'ın beğenip denemem için elime tutuşturduğu kahverengi çiçekli elbiseyi giydiğimde ise yüzü gözle görülür bir şekilde ekşidi. Bütün cazibem yerlerdeydi. Bir yerde haklıydı. Müştemilattaki evimizin perdesine benziyordu.

Kahverengi kocaman çiçekleri vardı ve yerlere kadar uzanıyordu. Boynu, kolları tamamen kapalıydı. Nefes almak için bir düğmeyi zorla araladım.

Bu defa mutlu olan Akkadın'dı. Güldü. Hem de ilk defa bütün yüzünü kaplayacak bir şekilde. "Hah!, Bak bu ne güzel oldi."

Timur ekşimiş bakışlarını nenesine çevirdi. "Gerçekten huzurevine verilme yaşın gelmiş Aknene."

Kafasına sağlam bir şamar yiyerek gerekli cevabı aldı.

"Güzel." diyerek yalan söyledim. Zerre sevmemiştim ama bir şekilde Akkadın benim için seçmişti. Kırmak istemiyordum. "Sevdim."

Timur netti ve beni tanıyordu. "Hayır, zerre sevmedin Ahu."

Akkadın ondan daha netti. "Kızdan daha mı iyi bilecesun ula?"

Korkusuzca net olmaya devam ediyordu. "Yoo." dedi yine harfleri uzatarak, en boşvermiş şekilde. "O zaten ne yapacağını bilir." Keskin kahveler bana odaklandı. Gözleri hafifçe kısıldı. "Ben de onun ne yapacağını."

Göğüs kafesime vurulan darbe ciddiydi. İfadesiz duruyordum ama içimde kaynayan his kalbime baskı yapıyordu.

"Ne kadan da büyük bir sevdaluk!" diyerek en küçümser tonu ile araya girdi nene. Kendisi Timur'a kızmaya başladığında adımlarım geriledi. Kavgaları artık alışılagelmiş bir döngüde ilerliyordu. Yeniden kendi kıyafetlerimi giyip elbiseleri kucakladım. Kabinin kapısını açıp çıkacaktım ama itmeme rağmen açılmadı. Bir kere daha ittiğimde ise az önce takılan o değilmiş gibi hızla açıldı. Tamamen

açıldığında sorunun kapı olmadığını anladım. Kapımın önünde nöbet tutan heybetli bir bey vardı.

"Ne yapıyorsun sen burada?"

"Sence?"

"Anlamadığım için soruyorum."

Kucağımdaki elbiseleri aldı. "Karımı bekliyorum."

Bunu yapmaya bir son vermeliydi. Gülmek zorunda kalıyordum. "Hep bu anı beklemiş gibisin Zehiroğlu."

İlerlediğimde peşime takılmıştı. Kırk yıl düşünsem ikimizi alışveriş yaparken hayal edemezdim oysa. Kan gölünün içinde yüzmüştük. Şimdi ise her yer berraktı. Aydınlık, temiz ve normaldi. Sahte ama bir o kadar da gerçek gibiydi. Kırk yıldır hayatımda, asırlardır kalbimde gibiydi. Bozulmasından ölesiye korktuğum bir rüyaydı.

Akkadın'ı göremiyordum. Bakışlarım onu ararken, "Timur Tönge." dedi sessizce. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. Gri elbisenin, kırmızısını da bulmuştu. Alıp kucağına sıkıştırdı. Durup ona döndüm. Etrafına bakındı. Kimsenin olmadığına emin olduğunda bir adım daha da yaklaştı. Bakışları pür dikkat bendeydi. "25 Temmuz 1992 doğumlu. Özel Kuvvetler'de Üsteğmen. Şırnak, Silopi görev yeriydi. Çalıştığı timin adı Barut. Önemli bir görev için ayrıldı. En yakın arkadaşının adı Murathan. Tim arkadaşları; Zülfikar, Süleyman, Aybüke, Hasan, Barbaros, Alican ve Emek. Yakın olduğu kişiler sadece onlar ve onların aileleri. En sevdiği yemek yok. Tatlı şeylerden nefret eder. Çayı demli ve şekersiz içer. Takım tutmaz. Alerjisi yok. Kitap okur. Sahip olduğu tek şey bir vazo. Ablasından kaldı. Siyahı ve bordoyu sever." Bir adım daha atıp daha da yaklaştı. Başımı geri

atmak zorunda kaldım. "Şimdi bir de Ahu'su var, o kadar. Kan grubumu da söylemeli miyim?"

Kendine dair kurduğu en uzun cümleydi. Unutkandım ama her bir kelimesini aklıma kalın bir kalemle kazıdım. Kendini anlatmayı sevmiyordu ama deniyordu. Görebiliyordum. Yüreğime batan kıymık büyüdü. Neden o kadar öfke kusmuştum ki? Öfkem can sıkıcıydı. Deniyor, benim gibi sevmeyi yeni öğreniyordu belki. Son söylediğine minik bir gülüşle karşılık verdim. "Tabi ki."

Ciddi ciddi cevapladı. "0 Rh pozitif."

Güldüm. "Asla unutmayacağıma emin olabilirsin."

Konudan bağımsız olarak Akkadın'ın seçtiği elbiseyi kucağındaki yığından ayırıp önünden geçtiğimiz pantolonların üzerine fırlattı. Evet, fırlattı.

"Ne yapıyorsun?" Elbiseye ilerlemeye çalıştım ama kolumu kavrayıp durdurdu.

"Rezil bir şey, siktir et."

Haklılık payı yüksekti ama söz konusu Akkadın'dı. Hem benim için seçtiği ilk şeydi. "Önemli olan görünüşü değil Timur," diyerek elbiseye uzanıp aldım ve yeniden kucağına bıraktım. "Nenen benim için seçti. Bu bir değer göstergesi. Başkalarının çirkin gördüğü detaylar bir başkasının hayatını güzelleştirebilir." Bakışları yumuşaktı. Dilim kuruyan dudaklarımda gezindi. Bakışlarımı kaçırmadan cümlemi tamamladım. "Tıpkı senin kendinde çirkin görüp, bana göstermekten kaçındığın şeylerin aslında benim gözümdeki seni daha da güzelleştireceği gibi."

Sadece baktı. Öfkem sindikçe bazı şeyleri idrak edebiliyordum. *Çok yalnız kaldı, çok hırpalandı* demişti

Akkadın. Ömrü boyunca hırpalanan ben bu duyguyu ona yeniden yaşatmamalıydım. Herkesi ezer geçerdim ama göğüs kafesimin bağrı bir ona su gibi akıp gidiyordu. Belki de büyük bir güçsüzlükle sınanmıştı. Gözümdeki yıkılmaz imajını zedelemek istemiyordu. *Ben ölümden başka bir şey getirmem* demişti. Ağır bir yaşanmışlıkla harmanlanmış bir cümleydi. Belki de öfkemi biraz daha yutmalı ve duvarlarına vuran sert dalgalarını okşamaya devam etmeliydim. Ateşim buzlarını böylece eritirdi.

Gülümsedim. Onun ise gözleri dalgalandı. "Yine aynı şeyi yapıyorsun Ahu."

"Ne yapıyormuşum?"

"Güveniyorsun, hem de ben bile kendime güvenmezken."

Tebessümün derinleşti. Duvarlarına vurdukça nasır bağlayarak geri döneceğimi düşünüyordu. Onu o kafes dövüşünden gördüğüm andan sonra inatla ona güvenmeyi seçtiğim her anda geri itmeyi denemişti ama nafileydi. Hakkımda her şeyi bildiğini varsayıyordu ama asıl bilmediği şey şuydu; benim duvarlarım zaten nasırlarla kaplıydı. Dikenli teller ve karanlık düğümler.

Tebessümün derinleşti. "Kendine sadece benim gözümden bak o zaman." Gece sinir krizi geçirip sabah trip atarken öğlen cilveleniyordum. Ahuzar garipti ama Ahu daha da garip bir kadın olma yolunda ilerliyordu. Hayat kısa, ölüm ise bir nefes uzağımdaydı. Kelimelere dökemese de beni sevdiğine emindim, hissettirdiği şey az ya da biraz diye sınıflandırılamayacak kadar yoğundu. Sırtıma işlenmiş ölüm bu kadar ağırken kırgınlık ve öfke ile artık kendimi kanatmak istemiyordum. Onu, asla yaralamak istemiyordum.

Etrafıma bakındım. Akkadın hâlâ yoktu. Tepki vermeden bana bakarken usulca yaklaştım. Sıcaklığına sokuldum.

Kucağında benim kıyafetlerim varken istediğim etkiyi alamıyordum ama yeterliydi. Siyah spor ayakkabılarının ucuna basıp kollarına tutunarak kendimi yukarı çektim ve çenesine minik bir öpücük bırakarak geriledim.

"Akşam bağırıp, sabah da ters davrandığım için özür dilerim."

Beklemiyordu. Göz kırpıştırarak baktı. Dev gibiydi, gözü döndüğünde yakıp yıkıyor, benim için savaş çıkarabiliyordu ama ifadesi tatlıydı. İlk defa bu kadar çocuksu bakıyordu. Söylediğim hiçbir şeyde ifadesi bu hal almamıştı. İlk defa biri ondan özür diliyor gibi bakıyordu. Hem de duvarlarına rağmen.

"Canım sıkıldığında biraz can sıkarım, bilirsin. Sadece," Cümlelerimi toparlamaya çalıştım. Gözlerine bakarken konuşmak zordu ama hayatı kaçarak yaşadığım bu günlerde artık hiçbir hissi yutmak istemiyordum. İçimde kalanlar yeterince ağırdı. "Benim sana güvendiğim kadar sen de bana güveniyorsun sanıyordum. Konunun güven olmadığını şu an sakin düşününce anlıyorum. Seni zorlayarak kendime çekmektense senin istediğin anda bana gelmeni tercih ederim."

Bakmayı sürdürüyordu. Ama derin derin. İçine taş atılan bir su gibi dalgalandı gözleri. Bakışları ile tüm ruhumu okşuyordu. "Ahu..." dedi şiir gibi sesi birkaç saniye sonra.

Onaylayan bir mırıltı çıkardım.

Bir şey demedi. Sadece uzun uzun baktı. Gözlerinden gözlerime kırmızı bir pamuk ipliği aktı. Ruhumun her köşesine, en kuytu yerlerine bile ulaştığını hissettim. Sardı, sarmaladı. Sıkıca düğümleyip ucunu yine kendi gözlerine attı. Bir kolunda kıyafetlerimi tutarken diğer eli bileğime uzandı. Kavrayıp kendine çekti ve saçlarıma derin bir öpücük

bıraktı. Sessiz kelimeleri her yerdeydi. Yine *o kadar çok kelimem yok ama sen beni anla*diyordu. Anlıyordum.

"Sik herifin tekiyim." dediğini duydum. "Seni hak edecek ne yapmış olabilirim?"

Gülüşüm büyüdü. Önünden sıyrılıp yanına geçerek Koluna girdim. "Nenenin hayır duası?"

Yüzü hafifçe ekşidi. "Hiç sanmıyorum."

Bakışlarım arkasında kalan bir noktaya takılmıştı. Rafta muazzam bir şey vardı. Işıl ışıl bir çanta. Hem de takip ettiğim markanın son kreasyonundan. Normal şartlarda hipnoz olmuş gibi kendisine ilerlerdim ama şu an öyle bir lüksüm yoktu. Bakışları arkamda kalan noktaya döndü ama ben ilerlemiştim. "Haydi gidelim, nenen seninle yalnız kaldığım her an ırzına göz diktiğimi düşünüyor."

"Haksız sayılmaz."

Bu defa gülüşüm hayret doluydu. "Tabi, torunundan haberi yok."

Sessiz kaldı. Yine o yürek hoplatan minik gülüşünün dudaklarında olduğuna emindim ama bakmadım. Timur aldıklarımızı ödedikten sonra bir yere gitmesi gerektiğini söyleyerek yanımızdan ayrılmıştı. Bir saat sonra otoparkta buluşacaktık. O gittiği anda Akkadın beni kuyumcuya sürüklemişti. Önüme getirilen hasır setlerle bakıştık. Uçuk fiyatlar söz konusuydu. *Almayalım* diye direttiğimde *sen Zehiroğlu gelinisin* diyerek öyle bir yükselmişti ki; kendimi aşirete gelin gidiyormuş gibi hissediyordum. Ki öyle de oldu. Gösterişli iki hasır set ve tamı tanıma on tane bilezik aldı. Beş bir koluma, beş bir koluma...

Her birinde tek tek *hangisini beğendin* demiş, boynuma ve kollarıma bakarken ilk defa gördüğüm bir şekilde tatlı tatlı gülümsemişti. Timur'un haberi var mıydı bilmem ama nenesi milyarder olabilirdi. O an beğendiğim çantayı aldırmadığım için içten içe pişmandım. Gurur bazen çok can sıkıcı olabiliyordu. En son kuyumcudan çıkarken Akkadın'ın söylediği tek bir cümle ise yine içimdeki arsız sevgi açlığını gülümsetmeye yetti.

"Gelininiz çok güzelmiş." demişti kadın.

Elimden tutmuştu. "Gelinim değil, *kızım*."

******

Âdem elindeki kitabı masanın üzerine bıraktı. Gözlüğünü çıkarıp sayfaların arasına yerleştirirken kapısı art art arda çalıyordu. "Gel." dedi sert bir sesle.

Gözlüğünü kaldığı araya sıkıştırarak kitabı kapattı. *Dostoyevski, Karamazov Kardeşler.*

Başı yere eğik, elleri önünde bağlı, yirmili yaşlarının ortalarında bir genç içeri girdi. "Beni çağırmışsın Âdem abi, buyur."

Siyah koltuğuna geri yaslanırken odada gergin bir sessizlik vardı. Elini masanın üzerine atıp tırnakları ile minik sesler çıkardı*. Tık, tık, tık*. Genç, göz ucuyla başını yerden kaldırıp Âdem'e bakmaya çalışıyor, delici mavi gözleri üzerinde hissettikçe bir daha başını yere eğiyordu. "Neydi senin adın? Berkcan mı?"

"Berkay, abi."

"Berkay..." Minik bir duraksamanın ardından yeniledi. "Berkay, biz seninle daha önce konuşmuştuk, değil mi koçum?"

Berkay yutkunurken sessizce onayladı. Âdem deri koltuğundan çıkan gıcırtılar ile yerinden doğrulup ona doğru yaklaşırken şakaklarından terler akıyordu. Hemen dibinde durdu nefesi. "Ne konuşmuştuk Berkay? Unutmuş gibisin. Tekrar üzerinden geçelim dedim."

Berkay aniden başını kaldırdı. "Abi valla ben vermedim. Haberim yok."

İfadesizdi Âdem. Bu şehirdeki bütün esnafa verilen kesin bir talimat vardı. *Kadir Tönge denen adama içki satılmayacak. Mağazalardan alışveriş yapamayacak, ekmek verilmeyecek, yemek verilmeyecek, konuşulmayacak, yüzüne bakılmayacak, ama bu şehirden de çıkamayacak. Kaçamayacak, burada yaşamaya devam edecek. Burada acı çekecek. Burada sefalet içinde sürünerek geberip gidecek.*

Tam burada! Canını gömdüğü topraklarda!

"Kulağıma öyle gelmedi." dedi. "Batum'dan getirdiğin kaçak içkilerin bir kasasını gizlice Kadir Tönge denen adama vermişsin, öyle dediler. *Berkay yapmaz* dedim. *Arkasını topladık, işini kurduk, borç istedi verdik* dedim. Ama dün

gece senin arabanda görmüşler. Tepelerdeki bir yaylaya bırakmışsın. Doğru mu Berkay?"

Berkay'ın ifadesi mahcubiyet doluydu. "Abi çok ısrar etti. Kurtaramadım yakamı valla, yoksa yapar mıyım dedi-" Gerisi gelmedi. Âdem tek eliyle tişörtünün yakasını kavrayıp sıktı. Herkes için pamuk gibi bir kalbi vardı ama sadece söz konusu o adam olduğunda içinden bir şeytan çıkıyor, gözü kimseyi görmüyordu.

Aralarındaki husumeti eski Rize bilirdi. Yenilere de eskiler anlatmış, hikâye dilden dile yayılmıştı. Güldeste Çay Bahçesini ve Kütüphanesini, Âdem'in ölen eşi için yaptırdıklarını bilirlerdi. Kadir Tönge'yi vurarak topal bıraktığını da, hapis yattığını ve da. Kulaktan kulağa fısıldanan sessiz detayları ise sadece en eskiler bilirdi.

Kadir Tönge kendi kızını öldürmüş. Hem de kız hamileymiş. Daha bebeğinin varlığını bile öğrenemeden yitip gitmiş. Küçük oğluna da yapmadığı zulüm kalmamış. Âdem o yüzden ona husumetli. Öldürmüyor, süründürüyor.

"Bir daha," Kelimeler dudaklarından buz tutmuş bir taş gibi sert çıkıyordu. "Ona yardım edersen Berkay, seni de o adam gibi yaparım. Ne yaşatırım ne de gebertirim. Anladın mı beni?"

Berkay korku ile başını aşağı yukarı salladı. Yakasını bırakıldığında hızla odadan çıkmıştı ama bunun beyhude bir uğraş olduğunu biliyordu. Alttan alta birçok kişi o pisliğe içki taşıyor, haline üzülenler, gerçek yüzünü bilmeyenler kapısının önüne yemek bırakıyordu. Ses çıkarmıyordu. Çünkü Kadir Tönge ona canlı lazımdı. Her gün süründüğünü, ölmekten beter bir halde yaşadığını görmeliydi. O ölemediyse, Güldestesiz bu hayatı yaşamak gibi bir ceza çekiyorsa, o adam da aynı azabı çekecekti.

Beyaz gömleğinin yakalarını dikleştirdi. Kıyafetlerini de saçlarını da hiçbir zaman dağınık bırakmıyordu. Odanın kapısı yeniden çalmıştı ama bu defa gelen kişi onun onayını beklemeden içeri girmişti. Çalışanlardan biri olan Semih elinde tuttuğu iki kırmızı kutuyu masasının üzerine bıraktı.

Otuzlu yaşlarında, esmer bir delikanlıydı. "İsteduklerini çeturdum Âdem abi. Nereye koyayum?"

"Ula masanın üstüne bıraktın ya zaten."

Semih sessizce onayladı. Doğru, bırakmıştı. Âdem parmağını iki kaşının arasına atıp çatık ifadesini elinden geldiğinde düzeltti. Kutulara doğru ilerledi. "En güzelini alsaydın. Hatta kızlardan birini götürseydin, o seçseydi."

"Ayup ettun abicuğum. Ben zevksiz bir adam miyum?" İleri uzanıp iki kutuyu da büyük bir ciddiyetle açtı. "Rize'de tek, başka kimsede yok. Özel üretum."

Bir kutuda gösterişli bir hasır set, diğerinde ise zarif pırlanta kolye ve bileklik vardı. Âdem masaya eğilip dikkatle inceledi. Oldukça kararsızdı. Semih de hemen dibinde aynı şekilde eğilmiş, onunla yanı noktaya bakıyordu.

"İkisini de alacağuk mi Âdem abi?"

"Bilemiyorum." Başını düşünceli bir şekilde sola eğdi. "Şimdi şöyle ki; gelinim çok güzel."

"Öyledir mutlaka abim." diye onayladı Semih.

"Aynen." diyerek devam etti Âdem. "Tam Timur'uma göre ha. Böyle cıbık cıbık, yeşil gözleri var. Yaylalar gibi bakay. Ama ters, belli. Azacık da gözlerinde ateş çakay."

"Bileman da deli olabilir mi? *Kadir Tönge'yi tüfekle kovalamış* diyler."

Keyiflendi Âdem. "Bu deli değil akıllı olduğunu gösterir Semihcuğum. Şimdi konumuza dönelim." Yeniden takılara odaklandı. "Zarif bir kıza benziy, pırlanta sevebilur. Ama *hafif deli* dedin, bak hauni doğri dedin, belki de hasır daha gösterişli olur."

"Abi." dedi Semih. "Sen zenginsin. İkisini de alsana."

Göz kırpıştırarak aydınlandı Âdem. "Ula hauni da doğri dedin he. Benim gelinime ikisi de yakışır." Dikleşerek gömleğinin yakalarını düzeltti. "İkisini de alıyorum. Paket yap getir, akşama götüreceğim. Bir de şeker al. Aknene'nin sevdiklerinden olsun."

"Aknene neyi seviy ki? Şimdi götüreceğuk ona şeker bize diyecek *boh*."

"Ula o zaman sen de git o dediğinden al, Allah Allah."

"Gerek yok." diyen Timur'un sesi odayı doldurduğunda Âdem önce şaşırmış, sonra büyük bir gülüşü bütün içtenliği ile kuşanmıştı. Kapı kadar boyu, geniş omuzları vardı ama onun gördüğü hâlâ kumral gür saçları alnına dökülen tombalak, iri çocuktu. İlerledi. Kimseye sorma gereksinimi duymadan kendini masanın önündeki deri koltuğa bıraktı. Kendi ayağıyla gelmişti Âdem'e. O çağırmadan, *gel* demeden, konuşmak için zorlamadan.

İçindeki umut ışığının ilk defa bu denli diri olduğunu hissetti adam. İlk gören Kadir Tönge'ye benzediğini düşünürdü ama aksine büyüdükçe yüz hatları daha da oturmuş, çenesindeki derin çukur Güldeste'ninki ile aynı noktaya gelmişti. Çehresini sarmalayan ışık ablası ile aynıydı. Gülüşü daha da büyürken, "Hoş geldin." diyen sesi büyük bir coşku içindeydi.

Semih'i kapıya iteledi. "Ula git iki tane çay getir. İkisi de demli olsun."

Küçükken demli içerdi. Bunun değişmemiş olmasını umuyordu ki sesinin çıkmaması bu düşüncesini onaylıyordu. Semih odadan çıktığında koltuğuna oturmadı. İlerleyip tam Timur'un karşısındaki koltuğa oturdu. Timur dikkatle odayı inceliyordu. Bakışları masanın arkasındaki kütüphane ve önündeki fotoğrafa takıldığında gözlerinin titrediğini kimse görmezdi ama Âdem o çocuğu tanıyordu.

Güldeste, o ve Timur vardı. Evlendikleri buruk ama mutlu günden kalan bir anı. Üçü de gülüyordu.

Anılar silinmeye başladıklarında ucu keskin bir bıçağa dönüşürlerdi. Unutmak can yakardı. Tıpkı hatırlamak gibi. İkisinin de geçmişte asılı kalmasının nedeni buydu. Kıymık gibi batan anılar ve tek bir isim: Güldeste.

"Şaşırtıyorsun. Şimdi gelmeni beklemiyordum." dedi Âdem hevesle. "*Akşam konuşuruz* dedin diye size gelmek için akşamı bekliyordum."

Timur'un bakışları fotoğraf karesinde uzunca oyalanmıştı. Yeniden Âdem'e döndü. "Nenemin yanında konuşmak zor."

Güldü. "Öyle. Ters ama tatlı kadın."

Sessizce onayladı Timur. "Nasıl oldu?" dedi Timur aniden. "Yani tüm bunlar, bu çay fabrikası falan. Rize'nin en zengini olmuşsun."

Gülüşü buruk ama samimiydi. "Hapishaneye girdiğimde beş parasızdım. Bilirsin zaten," Timur bakışları ise onayladı. Ablası üniversite için ders kitabı alması gerektiğinde zorlandıklarını, bazı günler bayat ekmeği buharda ısıtarak

parça parça yediklerini hatırlıyordu. Çocukluğuna dair tek mutlu anları unutmak imkansızdı.

"Hapishanede bir adamla tanıştım; Harun amca. Yaşlı bir adamdı. Allah razı olsun, kol kanat gerdi. Babalık yaptı. Oğlunun işlediği bir suçu üzerine almış ama oğlu yıllar boyunca hiç ziyarete gelmedi. Sonra haberi geldi. Buraları, bu şirketi falan bırakıp yurt dışına gitmiş. Hemen ardından Harun amca hastalandı zaten. Yaşlıydı, ben baktım elimden geldiğince ama toparlanamadı."

"Ve bütün mal varlığını sana bıraktı, öyle mi?"

"Hayır, ortağı yaptı. Ben hapisten çıktığımda o hâlâ içerideydi. *Eğer bu fabrikayı yeniden toparlarsan işte o zaman sana bütün mal varlığımı bırakırım* dedi." Koltuğunda geri yaslandı. "Bir de oğlunun götünü yakmamı istedi." Ellerini iki yana açtı. "Dediklerini yaptum."

Etkilenmiş bir şekilde dudak büzdü Timur. Kısa bir sessizlik aralarına kuruldu. Sadece birbirlerine baktılar. Önceden gözlerini kaçıran küçük Timur artık oldukça dik bakıyordu. Bu Âdem'in dudaklarında minik bir tebessüme neden oldu.

"Mezarları yaptırmışsın." diye mırıldandı. Oysa Timur yaptırmak isterdi ama sebep olduklarının utancı ile yeterince yanıp tutuşurken kaçmaktan başka bir şey yapamamıştı. Korkularını yendi sanırdı. Yanılmıştı. En büyük korku hâlâ yüreğinin orta yerindeydi. Onlarla yüzleşmek.

"Sana bunu borçluydum. Onları bana emanet ettin." Âdem'in sesinde minnet ve sevgi vardı. "Güldeste'nin emanetine sahip çıkamadım ama senin emanetlerine sahip çıkmak için elimden geleni yaptım."

Utançla baş etmeye, çenesini dik tutmaya çalışıyordu. "Eyvallah." diyebildi. Sormayacaktı ama kendine engel

olamayarak, "Evlenmemişsin." dedi.

Başını iki yana salladı. "Evlenmedim."

"Niye?"

"Zaten evliyim." Gözleri dalgalandı. Timur'un bakışları parmağındaki ince alyansa takıldı. İnce, eski ve özensizdi ama aynısından ablasında da vardı. Hatırlıyordu. Âdem'in yüzük taktığı eli kalbinin üzerine gitti. "O burada hâlâ hayatta. Nefes alıyor, benimle konuşuyor, kitap okurken benimle okuyor. Yarası derin, hâlâ kanıyor ama ben Güldeste'nin yarasına bile ihanet edemem Timur." Sesi ve dudakları titredi. "Ne dirisine ne ölüsüne yüz çeviremem..." Yanağına doğru bir yaş ağır ağır süzüldü. Yaşanmışlık ve derin bir kederle yüklüydü. "Öyle sevdim ki onu ben," Başını iki yana salladı. "Varlığını da yokluğunu da... Ona dair hiçbir şeye ihanet edemem. *Beni sevmeye devam et* dedi, son sözüne ihanet edemem. Ondan başkasına *sevdiğim* diyemem. Onunla kuramadığım yuvayı başkası ile kuramam."

Timur daha fazla gözlerine bakamadı. Başı önüne düştü. Dişlerini sıkarak genzinde biriken acı zehri yutmayı denedi ama ilk defa bu denli zorlanıyordu. Gözlerini kapatıp dişlerini sıktı.

"Ben düşündüm. Timur, seni düşündüm, Güldeste'yi düşündüm. Hep düşündüm." Yanağına düşen yaşı silerek dikleşti. "Ben seni bırakmadım. Ablanı da seni de bırakmadım, bırakmam." Kelimeler acı ve beklenti ile dudaklarından dökülüyordu. Yıllardır anlatmak istediği şeyler bunlardı. "O şerefsiz senin hayatını da mahvetmesin diye öldürmek istedim. Yoksa sana asla rahat vermeyecekti. Güldeste gibi sana da zarar vermeye devam edecekti. Onu koruyamadım ama seni koruyabilirim diye düşündüm.

Gençtim, kördüm. Korunmaya değil bana ihtiyacın olduğunu göremedim." İleri uzanıp Timur'un baktığı ellerini kavradı.

Kanlı ellerini.

"Affet beni. Lütfen, affet artık Âdem abini."

Gözlerini açmak karşısındaki adamın yüzüne bakmak Timur için fazlası ile zordu. Ellerini tutuyordu. Kanlı ellerini. Hayatını mahvettiği adam ondan özür diliyordu. Neden bugün herkes bunu yapıyordu? Öfkeye alışıktı o. Hata yaptığında dayak yemeye ve nefret kusulmasına. Sevgi böyle sunulduğunda ne yapacağını bilemiyordu.

"Sen niye af diliyorsun ki?" Bakışlarını ellerinden kaldırdı. Zorla da olsa baktı karşısındaki adama. Sesi sakin ama yorgundu. "Senin hayatını mahveden benim. Sen neden benden af diliyorsun Âdem abi?"

Âdem ellerini iki eliyle kavradı. Öne eğilerek yaklaştı. "Bana bak!" derken sesi bu defa net ve ağırdı. "Sen Timur'sun. Güldeste ve benim oğlum. Başka hiç kimse ile bir alakan yok. Güldeste'nin elinin değdiği birinin başka bir hayatı mahvetme şansı var mı? Benim hayatım zaten sizdiniz."

Sessiz kaldı. Düşük omuzlar ve yorgun bir ifade ile karşısındaki adama bakmaktan başka bir şey yapamadı. Yıllardır kaçtığı şeyler bunlardı. Şefkat ve anlayış. Çünkü kim ne derse desin içten içe bütün ölümlerden kendini sorumlu tutar, zihni onu aklayacak gerekçeler sundukça sustururdu. Onun için yitip giden canlara bunu borçluydu. Acı çekmeliydi. Bu sevgi gardını düşürüyordu.

"O adamın lanetinden kurtul." Ellerini sıktı. "Bak, bir hayatın var. İşin var, seni seven bir kadın var. Gözlerinde seni gördüm, senin ona nasıl baktığını da gördüm. Bir geleceğiniz

var oğlum. Bizi mahvetti, seni de mahvetmesine izin verme."

"Ya laneti hâlâ üzerimdeyse? O zaman ne yapacağız?"

Âdem'in kaşları merak ve endişe ile havalandı. "Anlat. Ne oldu bana en başından anlat. Artık ne sen çocuksun ne de ben genç ve güçsüz." Ellerini daha da sıkı kavradı. "Anlat ki bu defa beraber üstesinden gelelim."

Timur'un bakışları titredi. Nene haklıydı. Kenan hâlâ yakalanmamıştı ve onun burada olduğu haberi tüm Rize'ye yayılmıştı. Abisinden başka kimseye güvenemezdi. Merkezde bir göze ve kulağa ihtiyacı vardı. Üstelik babanın ona zarar vermek adına yeniden Ahu'nun karşısına çıkıp çıkmayacağına emin olamıyordu. Nene ve o varken imkansızdı ama ya yokken. Bir şekilde tek görür ve o karanlık gözleri ile ona bakarsa Timur bunu kaldırabileceğini sanmıyordu. Ona değen nefret dolu gözlere alışkındı ama Ahu'ya değen her kötülüğü yakıp yıkmak istiyordu.

"Ölüm," dedi usul usul. "Onunla birlikte Âdem abi. Ahu'da."

Âdem'in titreyen merak dolu bakışlarında artık endişe de vardı. Devam etmesi için daha da ilerleyip elleri ile büyük elleri sarıp sarmaladı. Kaçmak istediği her an neden ellerine baktığını biliyordu. Elleri büyük ama alışkanlıkları hâlâ küçüktü.

"Beni korudu. *Sevme* dedim sevdi. *Yapma* dedim yaptı. Sonra," Başı sola büküldü. "Ölüm yine geldi. Yine bir hayat beni korurken cehennemin ortasında kaldı Âdem abi. Kurtardım, aldım onu oradan, çıkardım. Buraya getirdim ama..."

"Peşinizde birileri mi var?"

Başını aşağı yukarı sallayarak onaylarken de yorgundu Timur. "Çok detay veremem. Sadece onu saklamam gerek. Ölüm arkasında. Her şeyden, herkesten uzak tutmam gerek. Yaşatmam gerek abi. Kendi hayatım pahasına onu hayatta tutmam gerek. Burası beni saklamadı. Sizin bu memleketiniz bana bir hayat borçlu. En azından onu bana saklasın diye buraya getirdim ama..."

Âdem sorgulamamıştı. Sadece gülümsedi. "Sevdalanmışsın."

Sessizce bunu da onayladı.

Gülüşü büyüdü. "Buralarda sevdaluk üçe ayrılır, bilirsin. Senin yüreğin hangisi? Deli mı, zır deli mı yoksa hınzır deli mı?"

Timur gülmemişti ama ifadesi daha yumuşak ve ılımlıydı. Delilik yitip giderdi. Bir anlık duygu karmaşasıydı. "Hiçbiri," dedi usulca. "Gayet aklım başımda seviyorum. Sizin gibi..."

Âdem'in gülüşü hem hüzünlü hem de gurur doluydu. Tıpkı Güldestesini sevdiği gibi. Deli gibi değil, gayet aklı başında... Avucunun içindeki ellere babacan bir şefkatle vurdu. "Bu Rize sana bir hayat bana ise bir sevda borçlu oğlum. Borcunu ödeme vakti geldi. Benim sevda hakkım da sanadır. Yaşayamadığım ne varsa sevdiğinle yaşa. Saklanmak mı istiyorsun? Saklan. Kimsenin sizi görmesine izin vermem."

Yine sessiz kaldı ama dudaklarında abisine yıllar sonra sunduğu minnet dolu bir tebessüm vardı. Minik ve küçük. Âdem için, yıllar önce okulun bahçesindeki küçük Timur'un yanağına kondurduğu öpücükten farksızdı.

"Yayladan bir süre inmeyin." dedi. "Bir ihtiyacınız olursa beni arayın, getiririm. *Zehiroğlu Rize'ye geri döndü*haberi her yere yayıldı. Bir süre ortalıkta görünmeyin ki sesler sussun. O eğri sikin mahsulü şerefsizi de kafana takma. Bir daha

yaylaya çıkmaya cesaret edemez. Herkesi uyardım. Yanınıza yaklaştığı an bu şehri ona daha da dar ederim."

Net oldu. "Hapisten çıktığında öldürürsün sanıyordum."

"Ölmek onun için kurtuluş olur. Bu şehirde sürünerek yaşamaya, her gün azap çekmeye devam edecek."

Tabi azap çekecek bir yüreği ve merhameti varsa diyemedi. Yine, "Eyvallah." demekten öteye geçemedi.

Âdem'in gülüşü samimi ve içtendi. Yıllar sonra ilk defa yüreğinin orta yerindeki ağırlık ve yükün bir parça da olsa hafiflediğini hissediyordu. Ellerini geri çekti ama gülüşü karşısındaki adamı sarmalamaya yetti. "Şimdi asıl konuya dönüyorum. Ahu senin karın mı? Değil mi?"

"*Henüz* değil."

"Yani olacak."

"Kaçınılmaz."

"Sabah *hayır* dedi."

"Arada kafası atıyor."

Tek kaşı havalandı. "Arada mı?"

Timur diğer kaşını havalandırdı. "Sık yaşanan bir ara."

Güldü. "Sevdim oni. Senin inadı bile yola getirdiyse, korkulur."

Sessizliği bu defa kabulleniş içindi. Yola mı getiriyordu yoldan mı çıkarıyordu emin değildi ama ortada ona giden bir yol kesinlikle vardı. Yüreği kaynıyor, içi akıyordu.

"Gelin kızım o şerefsizi essahtan vursaydı bu iki seti de verecektim ama ıskalamış. Hangisini sever?"

"Gerek yok." dedi. "Sevmez bunları."

Âdem'in yüzü ekşidi. "Ula oğlum kari ruhundan heç anlamiysin he. Her kari takıyı sever. Hele de Rize gelini hasır set için kurşun atar kurşun yer."

Yavaşça ayağa kalktı. "*Benimki* diğerlerine benzemez." Kapıya ilerlerken duraksadı. "Çok istiyorsan çanta al. Onu sever."

Anında ayaklandı. "Nerede? Hemen alayım gelinime."

Yarım, belli belirsiz bir gülüşle karşılık verdi. Bir adım atmışken Âdem, "Bekle." deyince duraksadı. Masasına ilerlemiş, çekmeceden küçük, mavi bir kutu alıp yeniden Timur'un önüne dikilmişti. Elini kavrayıp avuç içine sıkıştırdı. "Ahu'ya ver."

Kutuyu açtı. Ortasında kırmızı, parlak bir yakut olan eski bir yüzüktü. Zarif ama bir o kadar güçlü duruyordu.

"Annenindi." dedi Âdem. "O da Güldeste'ye bırakmıştı. Güldeste de senin için sakladı."

Gözlerini yüzükten koparamadı. Lanete inanırdı. İsimlerin, eşyaların ve anıların lanetine. Bu yüzüğü takan her bir can, bu lanete bulanmışken nasıl ona verebilirdi? Ablasının fotoğrafının yanına bile koyamamıştı onu. Annesinin yüzüne ise yıllardır bakamıyordu.

Tereddüdünü görmüş gibi, "Annenden önce Akneneninmiş. Güldeste'm anlatmıştı. Aknene annene vermiş ama annen onun istemediği bir evlilik yaptığı için bunu asla takmamış, kendi kızına bırakmış. Güldeste'm ise," Duraksadı ve

yutkunarak devam etti. "O evden annesi olmadan çıktığı için bu yüzüğü asla takmadı. Hak etmediğini, sahibinin o olmadığını söylerdi. Artık sende. Belki de yıllardır asıl sahibini bekliyordu. O yüzden ikisine de dar geldi. Bunu ona ver; asıl sahibine, sevdana."

Kanı kan, laneti ise belki bu yüzük kırardı. Umut zihnindeki karanlığın arasında yeşermeye devam ediyordu. Küçük bir ışık, dar bir çıkış görüyordu. Ulaşabileceğine emin değildi ama var gücüyle deneyecekti. Yüreğindeki deniz artık dingin değildi. Karadeniz kadar hırçın ve gözü karaydı. Sevdası için savaşmaktan başka bir yol yoktu.

******

"Şu sandalyeyi biraz daha düzgün tutar mısın?"

Parmak ucuyla önündeki sandalyeyi tutan Cihan bir hayli ciddiydi. "Tutuyorum işte."

Takmaya çalıştığı lamba ile bakıştı Biricik. Kolu ağrımıştı. Elleri iki yanına düştü. Hıncını alamadı, parmak ucuyla sandalyenin arka kısmını tutan bir yandan ise telefonuna

bakan Cihan'ın kafasına tokadı patlattı. "Sana *şunu düzgün tut* dedim! Ayakları sallanıyor, düşeceğim."

Cihan elini kafasına atarken şaşkındı. "Kızım ne vuruyorsun, adam akıllı söylesene!"

Ters ters baktı Biricik. "Şu lambayı senin takmam gerekirken beni uğraştırdığın şeye bak."

Ciddileşerek, "Travmalarım var diyorum. Neden anlamıyorsun? Bir arkadaşımı elektrik çarpmıştı ve yüzü yamulmuştu. Korkunç."

Hayretle soludu. "Ya beni çarparsa geri zekâlı?"

Sırıttı Cihan. "Merak etme, yamuk halinle de güzel olacağına eminim. Ama benim o şekilde hiçbir giderim kalmaz. Biraz kendimi düşünmem la-" Kafasına bir şamar daha yediğinde sırıtışı söndü. "Kızım ne vurup duruyorsun?"

Günler bir şekilde ilerlerken iki genç hâlâ barakanın içinde saklanıyordu. Önce kavga ediyor, sonra gülüyorlardı. Biricik, evi elinden geldiğince yaşanacak bir yer yapmaya çalışıyordu. Tenha, karanlık sokağa bakan pencere önüne çöpün kenarında bulduğu turuncu Kadife çiçeğini bırakmıştı. Solmaya başladığı için bırakılmış olmalıydı. Saksısı da paramparçaydı. Oysa dibinde yeşeren bir tohum vardı. Karanlığın içindeki tek renk şu anlık buydu. İçini rahatlatan tek şey ablasının sesini duymaktı. Bu çiçek de ablasından bir işaretti.

Ahuzar'ın büyüdüğünü hissettiği ilk anda yanında olan Kadife'si bir attı. Biricik'in Kadife'si ise bir çiçek oldu.

Cihan gündüz her zamanki ayak işleri için dışarı çıkıyor, akşam geri dönüyordu. Bazen iş olmuyor, barakada pinekliyordu. Bulduğu birkaç kitabı vakit geçirmesi için

Biricik'e getirmişti. O kitap okurken genelde uyuklamayı tercih ediyordu.

"Gerçek bir salaksın!" dedi Biricik.

"Hayatını kurtardım. Ne nankörsün sen?"

"Sürekli bunu başıma kakacaksan gerçekten hayatımı kurtarmış mı oluyorsun?"

"Tabi ki başına kakacağım. Senin için camdan atladım ve kaslı bacağımı zedeledim. Bu benim gibi sportif biri için ne kadar büyük bir fedakârlık haberin var mı?"

Lambayı takma işine geri koyulmuştu. Cihan'ın bütün söylemlerine göz devirerek karşılık verdi.

"Bence dünyadaki insanlar, *yapılan iyilik yüze vurulmaz* lafı yüzünden bu kadar nankör. Kim buldu yani bu lafı? Yaptığımı söylemezsem nasıl kıymetim bilinecek? *İyilik yap denize at*mış. Balık doyacak ben yine aç kalacağım. Bunun bana ne katkısı var? Sokakta hayatta kalmak için birinci kural şudur;

Fakat açıklayamadı çünkü zaten sallanan, Cihan'ın parmak ucuyla tuttuğu sandalye daha da sallandı. Minik bir çığlık atarak yana devrilen Biricik'in bir ayağı sandalye üzerinde kalmıştı. Lamba yere düşüp paramparça olurken kırıkların üzerine yığılmamak, düşmekten kurtulmak için Cihan'ın tişörtünün bir yerini kavradı. O an için neresi olduğunun bir önemi yoktu. Ama her şey çok ani gelişiyor, dengesini sağlamakta zorlanıyordu.

Yine yere düştü ama tutunduğu tişört sayesinde hızı azalmış, canı yanmamıştı. Duyduğu tek şey kendi çığlığı ve bir şeyin yırtılma sesi oldu. Üzerine devrilen bir sandalye olmayınca gözlerini araladı. Ve yanı başındaki manzara ile elini ağzına kapatmak zorunda kaldı.

Cihan artık sandalyeyi sıkı sıkı tutuyordu. Ama soluk yeşil tişörtünün boğaz kısmından en ucuna kadar beliren yırtık fazlası ile netti. Başını eğip yırtılan tişörtünün içinden görülen iç çıplaklığına ve kendi göğüslerine baktı. Daha sonra ise Biricik'e. Sessizlik iki saniye sürdü. Sandalyeyi bırakmış, bağırarak kollarını bedenine sarmıştı. "N'aptın kızım ya?"

Şaşkındı Biricik. Hızla yerden toparlandı. "Özür dilerim. Gerçekten çok özür dilerim, iyi misin?"

İyi değildi Cihan. Namusu ile oynanmış gibi elleri yırtık tişörtünün önünü sıkı sıkı kapatırken en sıkıntılı halindeydi. "Tişörtüm, tişörtüm!" diye ağıt yakıyordu.

Biricik dudaklarını dişlemekten başka bir şey yapamadı.

"Yetişin komşular, bu nankör üstümü başımı yırtıyor! Kimlere bıraktın beni Tulpar abim?"

İleri atılıp ağzını kapatmayı denedi. "Abartmasan mı? Dikeriz. Hem bu kadar kolay yırtıldığına göre demek ki eski. Sadece dokundum!"

"En sevdiğim tişörttü." dedi Cihan içli içli. Ellerini geri çekti. Sol kısmı fazlası ile hasar almış gibiydi. Bakıp ağlamaklı bir ifade ile kendini koltuğa bıraktı. Göğsü çıplaktı! Ellerini yeniden bedenine doladı.

En masum ifadesi ile izliyordu Biricik. "Sen çıkıp lambayı taksaydın o zaman!" diye diklendi. "*Sandalye sallanıyor, tut* dedim sana. Parmağının ucuyla tutarsan olacak olan bu!"

"Şu an kim kimi tutmuş gibi sence?" diyerek Cihan da diklendi.

"Özür diledik işte. Ne yapabilirim başka?"

Göz kırpıştırarak mahcup bir edayla göz kırpıştıran kıza baktı Cihan. Bakışlarını çıplak cılız göğsünde hissedince elleri ile yine bedenini sardı. Temennisi yanaklarının kızarmamasıydı. "Namusumu iki paralık ettin." diyerek utancını bastırmaya çalıştı. "Allah'ım, kendi evimde bu da mı gelecekti başıma?"

"Abartıyorsun."

"Susar mısın? Beni acımla yalnız bırak."

Göz devirdi. "Gerçekten abartıyorsun."

Cihan ters ters baktığında dudaklarını dişleyerek susmak zorunda kaldı. Arkadaki odaya söylenerek ilerlediğinde de geri durmayarak birkaç laf daha soktu ama zorlamadan sustu. Yerdeki kırık parçaları temizledi. On dakika sonra Cihan yırtılan tişörtün aynısı ile geri gelmişti. Ama hiçbir yırtılma belirtisi yoktu.

"Hani bu yırtılmıştı?"

"En sevdiğim tişört olduğu için," dedi Cihan yüksek sesli bir imayla. "Aynısından iki tane almıştım."

Ellerini beline atarken, "Madem bir tane daha vardı neden ortalığı ayağa kaldırdın?" demek zorunda kalmıştı Biricik.

"Sayende artık iki tane değil bir tane var."

"Sen bir delisin."

"Kimin yüzünden acaba?"

Laf sokmaya devam edecekti ama kapıya ilerlediğini gördüğünde oturduğu yerde dikleşti. "Nereye? Akşam çalışmıyordun hani?" Tek kalmak istemiyordu. Düşünceler zihnini kemiriyor, durmaksızın kötü düşünceleri kulağına

fısıldıyordu. Ablası neredeydi? Sesini duymuştu ama gerçekten iyi miydi? Hiçbir kötülüğün ona değmesine izin vermezdi. Yaşadığı şeyler bu kadar ağırken Biricik her şeyden habersizce yaşamıştı. Yine ondan bir şeyleri saklıyorsa? Peki ya Irmak? O adamın yanında iyi miydi? *Abim beni sever* derdi sık sık. Şeytan sevebilir miydi?

Cihan kapının arkasındaki eski askılıktan siyah bir şapka alıp takmıştı. "Yeni lamba almaya gidiyorum. Hava kararıyor."

Ben de geleyim diyecek oldu Biricik ama yuttu. Sık sık dışarı çıkamayacağını, görülmesinin ablasının hayatını daha da tehlikeye atacağını biliyordu. Belki de o adam yıllarca ablasını onun hayatı ile tehdit etmişti. Hiçbir şey bilmiyor ama artık bilmek de istemiyordu. Tek istediği ayak bağı olmaktı. Sessizce onayladı.

Cihan kapıdan çıkarken, "Çabuk gel." mırıltısına engel olamamıştı. Işık yoktu ve hava hızla kararmaya devam ediyordu. "Yemek yaptım. Soğumasın."

Arkasında kalan kıza göz ucuyla baktı Cihan. Lamba bahaneydi. Utancını gizlemek adına hızla bu evden uzaklaşmalıydı. Ama evin ortasında göz kırpıştırarak ona bakan sarı saçlı, ceylan gözlü bir kız varken her şey daha da zorlaşıyordu. Hayata gözünü açtığında tekti. Ne bir evi vardı ne merak edeni ne de yemek hazırlayıp *çabuk gel* diyeni.

"Yemek mi yaptın?" dedi şaşkın bir alıklıkla.

Tatlı bir mırıltı ile onayladı Biricik. "Makarna..." Omuzunu yukarı kaldırıp indirdi. "Başka bir şey bilmem. Yemekleri ablam yapardı." Ayağa kalkıp tebessüm ederek mutfağa ilerledi. "Sen dönene kadar sofrayı hazırlayayım. Ayrıca aynı tişörtten alacağım sana, söz." Aynı tebessümü bozmadan ilerlemeye devam etti.

Cihan göz kırpıştırmaya devam ediyordu. Ne yaptığının ne önemi vardı ki? Yemek yemekti. Sıcak bir yemek, sofra ve karşılıklı yiyeceğin bir insan... Mutfağa yönelen kızın arkasından sadece baktı. İçeri girip gözden kaybolduğunda da aynı noktaya bakmaya devam ediyordu. Bu bakış birkaç saniye sürdü. Göğüs kafesinde ince bir batma, sıcak bir dalgalanma hissettiğinde yanağına ufak bir tokat atarak kendine gelmeye çalıştı. "Harbi salaksın Cihan. Kendine gel güzel kardeşim, kendine gel." Bir tokat daha attı. Şapkayı yüzüne indirip hızla barakadan çıktı.

Kapıyı kapatırken bakışları camın önündeki turuncu çiçeğe takıldı. Biricik bırakmış olmalıydı. Onun iziydi. Kırık saksıyı poşetlerle bir araya toplamaya çalışmıştı. Renksiz, eski camın önüne hayat gelmiş gibiydi. Cihan aynı tokattan diğer yanağına da attı. "Sana diyorum ki; kendine gel!"

Hızla evden uzaklaştı. Gündüzleri her zamanki gibi bulduğu her ayak işini yapıyor, iş bulamadığı günlerde mahallenin kahvesinde çalışarak harçlığını çıkarıyordu. On dakika sonra köşe başındaki marketteydi. Bir lamba aldı. Sonra birkaç makarna daha. Belki yine yapardı. Geri dönecekken gözünün önüne poşetlere sarılı kırık saksı geldi. Ayakları eve değil başka bir yöne ilerledi. Yarım saat sonra elindeki poşette bir lamba, beş paket makarna ve bir saksı vardı.

"Gerçek bir salaksın." Homurtusu ile ilerledi. "Neden aldın şimdi bunları? Lambayı al geri dön lan! Oldu olacak oyuncak ayı da al." Aynı dakikalarda gözüne önünden geçtiği bir oyuncak vitrini takıldı. Ayılar tatlı tatlı göz kırpıyordu. "Yok ebesinin amı Cihan!" diyerek hızla ilerledi. Yeniden mahalleye ilerledi. Aniden gökyüzü kararıp yağmur yağmaya başladığında adımlarını hızlandırdı ama İstanbul'u ter ve tozundan temizlemek isteyen gökyüzü şiddetli gök gürültüsü ile bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Sırılsıklam olmuşken adımlarını hızlandırdı. Baraka su alırdı. Işık yoktu. Şimşek sesleri ise onu korkutabilirdi. Poşetin ağzını sıkıca dolayıp kolları ile göğsüne sakladı. Bu yaşına kadar her yağmurda bir çatı ucuna siner, bitmesini beklerdi. Üşüdüğünde yerinde kıpırdanır, kollarını ovuştururdu. Bazen kaçmaz, uzun uzun altında dikilirdi. Herkes için hiçken bu yağmur tanelerinin her biri onu es geçmeden bedenine değiyor, yaşadığını hissettiriyordu.

Adı neydi bilmezdi. Belki de bir adı da yoktu. Cihan da değildi. Sadece hiçti. Yaşayan bir hiç.

Ama ilk defa kucağına bir şeyler saklayarak barakasına koşuyordu. Sırılsıklam olmuştu ama umursamadı. Sokağın köşesini döndüğünde adımları yavaşladı. Yağmur hız kesmeden devam ederken on adım ötesinde kalan köşede şemsiye ile dikilen birisi vardı.

Biricik.

Durdu. İleriye gidemedi. Biricik'in ona değen gözleri tanıdık bir sima görmenin ışığı ile parlamıştı. Rengarenk şemsiyesi ile ilerledi. Hatta Cihan'a doğru koştu. Her şey yavaşladı, yağmur taneleri, gök gürültüsü ve Cihan'ın yanaklarından süzülen damlalar ağırlaştı. Birkaç saniye için evren durdu. Biricik renkli bir şemsiye ile ona koşarken saçları omuzlarından geri savruldu. Koştu, koştu ve koştu.

Cihan sadece yutkundu.

Tam önüne gelip ayak ucuna dikildi. Ayakkabılarının ucu birbirine değerken şemsiyeyi ona doğru uzattı ve ikisini de yağmurdan uzaklaştırdı. "Seni bekliyordum." dedi nefes nefese kalmış bir halde.

Evren yeniden normal döngüsüne girdi ama Cihan'ın göğüs kafesinde şiddetini artıran bir baskı vardı. "Beni mi?"

Onayladı Biricik. "Yağmur birden bastırdı. Şemsiye almadan çıkmıştın." Bakışları sırılsıklam kıyafetlerinde gezindi. "Çok ıslanmışsın. Haydi eve dönelim."

Hareket edemedi Cihan. Varlığının kanıtı olan yağmur damlaları ona değmedi. İlk defa başının üzerinden sıyrılıp gitti. Kanıt karşısındaydı. Ona bakıyordu.

"Hadisene!" dedi Biricik. Önünden ayrılıp yanına geçti. Şemsiyeyi ona doğru uzatmaya devam ediyordu. Kolundan çekiştirdi.

Aval aval bakmaya devam eden Cihan bir an için beynine inme indiğini düşündü. Belki de şimşeklerden biri başına düşmüştü ama haberi yoktu. Elektrik çarpması sonucu yamulan arkadaşına fazlası ile gülmüştü. Şu an bazı çarpmalar sonucu yamulduğunu hissediyordu. "Ne?" dedi alık alık. "Nereye?"

"Eve." dedi Biricik. "Haydi."

Hâlâ alıktı. "Ev neresi?"

"Cihan sen iyi misin?"

Değildi. Başını belli etmeden sağa sola sallayarak kendine gelmeye çalıştı. "Kızım ev mi orası? Baraka!"

Biricik çekiştirmeye devam ederken, "Neyse ne, haydi." diyerek ilerletti. Yüzünü göstermemek için yere bakıyor, saçlarını yüzüne dökerek saklanmaya çalışıyordu. İçinde bulunduğu durumun ağırlığının farkında olan Cihan zorlamadan ilerledi. Yağmur şiddetini azaltmadan devam ederken aynı şemsiyenin altında koşar adım ilerlediler.

Barakadan içeri telaşla girdiklerinde gri bir karanlık ile karşılaştılar. Biricik, "Ablam evden birkaç parça eşyasını

almamı istedi." Islak şemsiyeyi kapatmaya çalışıyordu.

"Ahuzar abla ölüp gitmemi istiyor gibi."

Biricik ıslak ayakkabılarını çıkarıp ilerledi. "Birkaç gün sonra yine sessizce gidelim, olmaz mı?" Tatlı tatlı gülümsedi. "Söz, bu defa gereksiz eşyalar ile vakit kaybetmeyeceğim."

"He, aynen." diyerek her zamanki silahı olan goygoya sığındı. "Kesin yaşanır bu." Şapkasını şemsiyenin yanına bıraktı. Gür ıslak saçlarını parmakları ile dağıttı. "Başlayacaksın yine, şurada bu anım vardı burada şu bebeğim vardı diye ağlamaya. Sonra iki saat ablam evi temiz isterdi diye temizlikte yaparsın. Çöpü de atarız tabi. Bu defa kesin götümüze kurşunu yeriz."

"Abart, abart. Biraz daha abart."

Salınarak ilerledi Cihan. Sesini inceltti. "*Çok korktum Cihan, beni bırakma Cihan*." Kollarını bedenine doladı. "*Sensiz ben ne yaparım Cihan*!" Biricik koluna sağlam bir tokat attığında neşeli bir kahkaha attı. Ciddileşmek için omuzlarını kabarttı. "Çekil bakayım şöyle kenara. Cihancığın şimdi evin lambasını takacak. Seni kötü adamlardan kurtardığı gibi karanlıktan da kurtaracak." Sandalyeyi evin ortasına çekti.

Küçümser bir ifade ile izliyordu Biricik ama eğleniyordu da. "Tayt da giyecek misin?" Kendi kendine güldü. "Cihanman!" Gülüşü kahkahaya dönüştü.

Sandalyenin üzerine çıkmıştı. Ters ters baktı Cihan. "Nankörlük yapma. Şu poşetten lambayı ver."

Biricik gülmeye devam ederken poşete ilerledi. İçindeki saksı ve makarnalar lambadan daha çok ilgisini çekmişti. "Bunlar ne?"

Utangaç bir halde elini ıslak saçlarına attı. Bakışları etraftaydı. Karanlık ortam imdadına yetişiyordu. "Öylesine, ıvır zıvır işte." diye baştan savma bir cevap verdi. "Şu lambayı verecek misin artık? Aşağı inip yine seni buraya çıkarmama iki saniye kaldı. Yaptığım fedakarlığa pişman olmak üzereyim."

Gülüşü derinleşmişti Biricik'in. Saksıya parmak ucuyla dokundu. Cihan poşeti sıkıca göğsünde sakladığı için ıslanmamışlardı. Çiçek için aldığına emindi. Ve makarnalar... Gülüşünü dişlerini dudaklarına bastırarak dizginlemeye çalıştı ama zordu. Lambayı alıp Cihan'a ilerledi. "Çiçeğim için saksı mı aldın?"

Sessiz kaldı Cihan. Gözlerine bir bakıyor bir kaçıyordu. "Öyle gördüm, aklıma geldi." diye geveledi. "BİM poşetini saksı yapmışsın. Barakamın seviyesini ne kadar düşürdüğünün farkında mısın?"

Güldü Biricik. "Çok pardon. Fakirliğime ver lütfen, akıl edemedim." Lambayı uzattı.

"Makarnayı da en pahalısından aldım, haberin olsun." Lambayı alıp takmak için yukarı uzandı.

"Yerken daha dikkatli olacağım, emin olabilirsin."

"Ha şöyle, biraz yapılanın kıymetini bi-"

Gerisi gelmedi. Cihan'ın lambaya değen elleri ve başı titredi. "Ananı avradını!" dediği son şey oldu. Vücudunda dolaşan akım minik karıncalar gibi ellerinde gezindi. Ve korktuğu başına geldi. Gözlerinde şimşekler çaktı.

Gözlerini araladığında hemen dibinde adını mırıldanarak yüzünü okşayan yumuşak eller ve telaşla bakan koyu kahve gözler vardı. Sarı saçları yüzünü gıdıklıyordu. Çilleri vardı,

belli belirsiz ama vardılar. Gözlerinin önündeki şimşekler minik kalplere dönüştü. Küçük, pembe kalpler...

Sırıttı, çarpıldı, yamuldu.

Hem de her anlamda.

******

Güneş batmış, Rize karanlığa bürünmüştü. Ama biz hâlâ bütün mağazalara tek tek girmeye devam ediyorduk. Akkadın hep bu anı beklemiş gibiydi. Amacının bütün tanıdıklara *işte dedikodusunu yaptığınız gelinim* diyerek beni gözlerine sokmak olduğunu girdiğimiz kırkıncı dükkânda algılayabilmiştim.

Torunun kız kaçırmış diyorlar, doğru mu diyen bir teyzenin alnını tam anlamı ile karışlamıştı. Bunun ardından kırk mağazaya daha girmiştik. İhtiyacım olan şeylere bakıyor, fazlaya kaçmamaya çalışıyordum. Elim mini bir eteğe uzandığında Akkadın kalp krizi geçirecekmiş gibi baktığı için sakince uzaklaşmıştım. Yüreğine indirmeye gerek yoktu. Sadece dayanamayıp bir tanecik topuklu ayakkabı istemiştim. Bir tanecik...

Köydeki düğünde giyerim dediğimde Akkadın yüzüme öyle boş bir bakışla bakmıştı ki; ayakkabıyı geri bırakmak

zorunda kalmıştım. Yaylada topuklu giymeye çalışmak sadece benim gibi birinin fikri olabilirdi. Güllü lastiklerimle devam edecek gibiydim. En azından küçük topukları vardı.

Ama kasaya geldiğimizde Akkadın o ayakkabıları çoktan almıştı. Poşeti elime tutuştururken yine tersti ama tatlıydı. Gülümsemiştim fakat mahcubiyet hissine engel olamıyordum. Lisede Cemil babadan para istememek için partime işlerde çalışmıştım. Kimseye bel bağlamamış, kendi ekmeğimi dişimle tırnağımla kendim kazanarak Biricik'e getirmeye çalışmıştım. Şu an ellerimdeki poşetler hem sıcak hem çıplak gibi hissettiriyordu.

Kötü bir niyetle alınmadıklarını biliyordum ama yine de... Fazlaydı işte. Beni aşan bir duyguydu. Ama her şeye rağmen Rize tatlı bir şehirdi. İnsanlar biraz gergindi, bunu inkâr edemezdim ama yadırgamamıştım. Oldukça tanıdıktı. En çok dikkatimi çeken şey herkesin Akkadın'a minik baş selamı vererek yanından geçmesiydi. Göz ucuyla bana bakanlar da çoğunluktaydı. Fısıltıları duyabiliyordum.

Zehiroğlu gelini.

Neydi bu Zehiroğlu? Hani eski itibarını kaybetmişti? Gerçi kuyumcuda geçirdiğimiz dakikalarda anlamıştım ki mal varlıklarını çok da kaybetmemişlerdi. Yan yana ilerliyorduk. O yaşlı olduğu için ellerindeki poşetleri ben almıştım ama ben ondan daha yaşlıydım. Ve Rize hep yokuştu. Neden çarşı içinde yokuş çıkıyorduk ki? Bayılmak üzereydim.

Gerisinde kaldığımı fark ettiğinde durup bana baktı. Bu yaşta şu atikliği normal değildi. Durup soluklandım. "Akkadın hanı- yani nene," dedim nefes nefese. "Artık biraz dursak mı?"

Yüzü ekşidi. "Sözde bir de gençsin. Boh ettin oni attın kenara!"

Nene ben vuruldum. Günlerce ateşler içinde kendime gelemeden uyudum. Bunlara ek bir de belimde taşıması zor bir platin var. Sence de gençliğim yeterince yaşlı değil mi? "El insaf." derken nefesimi toplamaya çalışarak ilerliyordum. Yaram sızlıyordu. Dün zorladığım için zaten kanamıştı. Umarım bugün de aynı şey yaşanmazdı yoksa elimdeki yara gibi kapanması asır sürecekti. Gerçi unuttuğum bir detay vardı. *Benim yaralarım geç kapanırdı.*

"Hani işten kaçmazdın? Noldi?"

Durdum. Omuzlarım ellerimdekilerin ağırlığı ile çöktü. İnadıma oynuyordu ki bu yapılınca yapamayacağım şey yoktu. Bakışlarım dikleşti. "Kaçmıyorum." dedim tane tane. "Kaçmam." Dik bakışlarıma aynı şekilde karşılık verirken yanından geçip yokuşun iniş kısmına geçtim. Bu daha kolaydı.

Garip bir ilişki içindeydik. Bazen ikimiz de yumuşak bir ifade kuşanıyor bazen de dik dik bakıyorduk. Arada laf sokuyordu. Karşılık verdiğimde *sok o dilleri* içeri diyerek yükseliyordu ama öyle bir niyetim yoktu. Aynı şekilde cevap vermeye devam ediyordum. Ama ilişkimiz için kritik bir gün olduğu kesindi. En azından artık yerin dibine sokmuyor, delici bakışlarını kuşanmıyordu.

"Hep de beylik beylik laflar." Yanımda belirmişti. "Yatsan ne geçecek eline? Daha mı hızlı geçecek yaran? Gezen kaplan yatan tilkiden iyidir."

Sessizce ofladım. "Hayat dersi için teşekkür ederim. Ama bu yaşıma kadar zaten bir tilki gibi değil, kaplan gibi geldim, emin olun."

"Ona ne şüphe..." diye homurdandı. Bir elimdeki poşetleri aldı. Dönüp elinden geri alacaktım ama bakışlarıma arkamızda kalan bir bina takıldı. Büyük bir kütüphaneydi.

Akşam olmasına rağmen kapısı açıktı. Camlarında ışıklar parlıyor, üst katlarda pencere önünde oturmuş, ders çalışan öğrenciler görünüyordu. Gözüme takılan ismi oldu.

GÜLDESTE YILMAZ KÜTÜPHANESİ

Başım arkama dönükken ilerledim ama düşünceler daha hızlıydı. Güldeste; Timur'un ablası. Âdem Yılmaz; Güldeste'nin eşi. Yeniden önüme döndüğümde Akkadın üç adım uzağımdaydı. Hızlanıp yetiştim. "Bu kütüphane?"

"Âdem, Güldeste için yaptırdı." dedi anında. "Yukarıya da bir çay bahçesi mi ne yaptırmış. Boş işlerle uğraşıp duruyor. Aç da bir Yasin oku kızın ruhuna, deyyus. Mezarda kıza çay mı soracaklar? *Rabbin kim, kitabın ne*diyecekler!"

Adımlarım ağırlaştı. Öldüğünü tahmin ediyordum ama yine de içime batan anlamsız ince bir sizi vardı. Bakışlarım yeniden kütüphaneye döndü. Hüzünlü ama canlıydı. Timur anlatmadan sormamakta kararlıydım ama dilimi tutmam zordu. "Başınız sağ olsun."

Önüne bakarken çenesini minikçe aşağı eğerek tepki verdi. Hafifçe yutkunduğunu görebiliyordum. Güldeste adı ne zaman geçse hepsinin yüzünde beliren ifade buydu. Timur'un da Adem'in de, Akkadın'ın da. Önce kızı sonra ise torununu kaybetmişti. Kolay olmasa gerekti. Belki ikisi de bir kazada ölmüştü. Ya da çok başka bir şey. Zihnimde dönen senaryolar sonsuzdu. Kadir Tönge denen adama duyulan saf nefret net olan tek şeydi. Adı geçtiği anda Timur'un göz bebekleri buz tutuyordu.

Bir süre sessiz kaldım ama gerçekten zordu. Dilimi ısırmak istiyordum. "Bir kaza falan mı oldu acaba? Hem kızınız hem Güldeste..." Belki de Timur o andan sonra nenesinin yanına gelmişti. *Neneme geldiğimde yeterince büyüktüm* demişti.

Hemen cevap vermedi. "Hayır." dedi en sonunda. "Farklı zamanlar, farklı hikayeler. Aynı olan tek şey kaderleriydi." Yokuş bitmiş, çarşının uç kısmına adım atmıştık. Durdu. "Burada bekleyelim, Koçari şimdi gelir."

"Ama geldiğimiz yerden çok uzaklaştık."

"O nerede onu bekleyeceğimi bilir."

Sessizce kabullendim. Ellerimdeki poşetleri yere bırakıp önümden geçen insanları izlemeye başladım. O an aklıma uzun zamandır oynamadığım bir oyun geldi. İnsanları izlemek ve tahmin etmek. En son Tulpar ile sahilde otururken oynamıştım, oynamıştık. Deli olduğumu düşünmeden bana uyum sağladığı ilk anlardı. Belki de kalbime adını işlemeye başladığı ilk anlar.

Hayır, dedi derinlerden bir ses. *Sen onu çok önceden sevmeye başladın. Ağır ağır, haberin olmadan yüreğine işledin. Tıpkı istediği gibi; sessizce...*

O patlama yara alan boynuma, şah damarıma dokunan ilk kişi oydu. Parmak izi şah damarımda kalmıştı. Onu gördüğümde yaramın deli gibi atması, onun ise yaraya çekilmesi bu yüzdendi. İzler sahiplerini tanırdı. Kalpte bırakılan izler ise birer mühürdü. En derine işler, soluğuna karışırdı. Ben onu bin yıl görmesem bile tanırdım. Bende izi vardı. Şah damarımda, gözlerimde, kanımda ve yaramda. *Her zerremde*.

Siyah pardösülü, kapalı, toparlak bir kadın geçti. Gözlerimi kıstım. Üç çocuğu var. Üçü de erkek. Kocası ters bir adam. Kadını sürekli sinirlendirdiği için iki kaşının arasında derin oyuklar var.

"Ne yapaysin?" dedi Akkadın.

İrkildim. İfademi hızla toparladım. "Hiç. Bakıyorum öyle."

Kınayarak bakıyordu. "Burası Rize. Millete öyle dik dik bakarsan *noldi ula* der tak diye çekerler silahi."

Zehiroğlu soy ismi bile bu yorumu yaptırıyorsa oyunuma son vermeliydim. Birkaç dakika daha sessizce dikildik. Akkadın burada beklememi, beş dakika içinde geleceğini söyleyerek yanımdan uzaklaştı. On adım ötedeki bir mağazaya girmişti. Ödemesi gereken fatura varmış ve yeni aklına gelmiş. Gittiğinde zihnimdeki oyuna devam ettim. Bu seferki inatlaşmam Rize'yleydi. Kim çekip vuracakmış, haydi bakalım? Dik dik baktım. Dik dik... En dik...

Hiçbiri silah çekmedi.

Karşımda, beş dükkân ilerimde kalan kozmetik mağazası ile bakışırken, "Güzel kızım." dedi kalın bir erkek sesi. Dönüp sol yanıma baktığımda gördüğüm yüz yabancı değildi. Her bir santimine aşinaydım çünkü dün gece tam olarak bu yüzün kafasına silah dayamıştım. Kadir Tönge; Timur'un babası yanı başımdaydı.

Eski, lacivert mavi çizgili bir gömlek ve keten pantolon giymişti. Ayakkabıları yırtılmak üzereydi. Dün karanlık nedeni ile tam anlamı ile görememiştim. Timur sürekli arkasına iteleyerek buna engel olmuştu. Boyu Timur kadar uzundu ama omuzları çökmüş, heybeti kaybolmuştu. Gür saçları dağınık, göz altları halkalı ve mordu. Çok yaşlı olmamasına rağmen yaşından daha yaşlı görünüyordu. İçki kokusu dün gece kadar baskın değildi.

"Merhaba." dedi ılımlı, babacan bir sesle. Önümüzden geçen birkaç kadın ve adamın bu defa bize baktığını hissedebiliyordum. Herkes bir şey biliyor ve bunun şaşkınlığı ile bizi süzüyor gibiydi.

Göğüs kafesime oturan taş ağırdı. Hem de çok. Nefesim midemin üzerinde sıkışıp kaldı. Duruşumu dikleştirerek toparlamaya çalıştım. *İyi biri değil Ahu*... Karanlık yoğun. Gözleri boş, nefesi batıyor. Yine de üzerimde dünün mahcubiyeti vardı. Kenan korkusu ile onu kovalamıştım ve ıskalamasaydım şu an çok farklı yerlerde olurduk. Dün ona söylediği cümle ise zihnimde yankılanıyordu.

Demek hâlâ gebermedin...

Ama bir şekilde onun babasıydı. Yutkundum. "Merhaba."

Gülüşü büyüdü. "Hatırlıyor musun beni?" Konuşması hiç buranın yerel halkıymış gibi değildi. Herkes bazı kelimeleri yutarak söylüyordu ama onun diksiyonu pürüzsüzdü. Perişan görüntüsü ile oldukça zıttı.

"Evet." dedim sadece. Dün için özür dileme gereksinimi hissetmedim. Ona benziyordu. Anneye, Hülya Kralşan'a.

Büyük, buruşuk elini uzattı. "Dün için kusura bakma. Seni korkuttum. Ben Kadir Tönge. Timur'un babasıyım."

Ahuzar saklandığı karanlıktan usulca çıktı. Ahu bu eli tutardı. Ahuzar tutmadı. Hoşlanmamıştım. Hem de hiç. Detay bilmeden duyduğum şeyler ön yargı duvarını en sağlam şekilde örmüştü. Eline dik dik bakıp yeniden yüzüne bakmakla yetindim. "Memnun oldum."

Uzattığı eli geri çekti. Çatlak ve buruşukluklardan tutmadığımı düşünmüştü. Avucunu mahcup bir şekilde gömleğini sildi ama hâlâ gülüyordu. "Ben sadece oğlumu ve gelinimi görmeye gelmiştim. Timur'u o kadar uzun zamandır görmedim ki, *evlendi* dediklerinde merak ettim."

Tepki vermeden bakmaya devam ettim. Ahu duyguları ile hareket ederdi ama Ahuzar mantıktan ibaretti. Gariplik

görülmeyecek gibi değildi. Timur merhametli bir adamdı. Nenesine bile bu kadar hürmet ederken babasından kaçması imkansızdı. Haklı bir sebebi olmalıydı.

"Evi gizlice izlemeseydiniz daha güzel bir şekilde tanışabilirdik."

"Seni bana göstermezlerdi." dedi. "Başka çarem yoktu."

Sesi samimiydi ama derilerime dikenler batıyordu. Cevap vermeden karşımdaki adamı süzdüm. Bunu fark ettiğinde, "Sana benim hakkımda ne anlattı?" diyerek yaklaştı. "Belki de hiç bahsetmedi. Ne dedi? *Babam öldü*mü dedi? Annesine ne dedi?" Daha da yaklaştı. İçki kokusu artık baskındı. "Annesini nasıl öldürdüğünden bahsetti mi? Peki ya ablası? Onu nasıl öldürdüğünden bahsetti mi?"

Duyduklarımdan değil, kokudan irkilerek bir adım gerilemek istedim ama ayaklarımı bastırdığım yerden koparmadım. Şaşkın bir sinirle kaşlarım havalandı. "Efendim?"

Gülüşü söndü. Nefesi yüzünden kusmak üzereydim. Aniden elimi kavradığında ise şaşkınlığım daha da parladı. "Kaç!" dedi panikle. Gözleri yuvalarında hızla dönüyordu. "Kimse bana inanmadı. *Deli* dediler ama ben doğruyu söylüyorum. Ondan kaç! Yoksa seni de öldürecek. Doğdu annesini öldürdü, büyüdü ablasını öldürdü. Hepsi onun için öldü." Elimi sıkıca kendine çekti. "Doğduğunda gördüm. Kendi gözümle gördüm avuçlarındaki kanı. Elleri kanlı onun. Sevdiği herkes ölüyor, dokunduğu her şeyi kana buluyor." Kendi elini sertçe göğsüne vurdu. "Bari sen dinle beni. Kaç, kendini kurtar ondan. Yoksa sevgisi seni de öldürecek. Ellerindeki kan sana da bulaşacak. Kimse onu sevmemeli anlıyor musun? Yaşamamalı, yaşamamalı."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanmış, kelimelerim boğazımda düğümlenmişti. Kelimeler dudaklarından asırlık bir laneti

anlatır gibi korku ve panikle dökülüyordu. Gözleri yuvalarında fır dönüyor beni inatla kendine çekiyordu.

Deli! Babası kesinlikle deli!

Elimi elinden kurtarmak için hızla geri çektim. "Bırak!"

Bırakmadı. Daha da çekti. "Doğduğu gün onu öldürmeliydim. O zaman kimse kurbanı olmazdı. Şehrazat'ım hayatta olurdu, Güldeste'm yanımda olurdu. Beni bu hâlâ o getirdi." Gözleri daha da büyüdü. "Öğretmendim ben biliyor musun? Çok iyi bir öğretmendim hem de. Beni bu hâlâ onun laneti getirdi. Öldürüyor, öldüremediğini tüketip bitiriyor. Kurtul onda-"

Gerisini getirememişti. Aramıza kokusunu ezbere bildiğim beden girdi. Dingin deniz... Ama bu defa dingin ve sakin değildi. Yüzünü görme fırsatım olmadı. Birkaç saniye içinde karşımdaki adamın boğazını tek eliyle sıkıca kavramış, beni arkasına alarak onu uzaklaştırmıştı. Şaşkındım. Bunu beklemiyordum.

"Timur." diye soluyarak omuzuna dokundum ama teninden avuç içime değen ateş ilk defa bu kadar sıcaktı. Hiç olmadığı kadar öfkeliydi.

Elini babasının boğazından çekmeden önümden iki adım geriletti. Kralşan'ın beni kapattığı, hayatımı nasıl mahvettiğini bir film anlatır gibi keyifle dile getirdiği depoya geldiğinde de ifadesi vahşiydi ama öfkesi bu kadar sert değildi. Bir aslan gibi pençelerini babasının boğazına geçirerek benden uzaklaştırmıştı.

Kadir Tönge de bunu beklemiyordu. Boğazını sıkan el yüzünden nefes alamadığı için elini onun bileğine sarmaladı. Her şey o kadar ani ve hızlı olmuştu ki; önüme nasıl geldiğini, boğazını kavrayıp nasıl gerilettiğini seçememiştim.

"Hele bir dokun..." diye soludu Timur. Sesindeki nefret ürpermeme neden olacak kadar baskındı. "Hele bir daha ona parmağının ucuyla dahi bir dokun Kadir Tönge." Tehdit netti. Sesi itiraza yer tanımıyordu.

Çevredeki bakışlar bize dönmüştü. Arkasından çıkıp aralarına girmek, Timur'u geri çekmek istedim ama izin vermedi. Yana bir adım atmadan diğer kolu beni yine arkasına aldı. Karşısındaki adama öyle büyük bir öfke ile bakıyordu ki; ilk defa bir ifadesinden ürktüm, üşüdüm. Geri durmaz, çekinmezdim ama adımlarım olduğu yere çakıldı.

Bu ifadeyi tanıyordum. Bir başkasından değil, kendimden. Anne denen kadına nefes aldığım her an bu ifade ile bakmıştım. Biricik benden habersizce Kralşan malikanesine gittiğinde Hülya Hanım onu görmesin diye arkama saklarken de yüzümde bu vahşi ifade vardı, elinden tutup kana bulanmış yemek masasından uzaklaştırırken de.

Çünkü bana zarar vermişti. Nefret kusup hırpalamıştı. Bunun yaşattığı acıyı bir tek ben bilirdim. Ve gözümden sakındığım birine aynı acıyı yaşatmasına asla izin veremezdim.

Kızma Koçari'ye. Çok yalnız kaldı, çok hırpalandı.

Aynı ifade ile dikiliyordu aramızda. Beni ondan korumaya çalışıyordu. Çünkü baba dediği adamın en büyük zehri ondaydı. Tedirgin bakışlarım gerilen sırtında gezindi. Babasının sözleri bir deli zırvalığından farksızdı.

Doğdu annesini öldürdü, büyüdü ablasını öldürdü. Doğduğu gün onu öldürmeliydim.

Geçmişten annenin sesi zihnimin duvarlarında yankılandı. *Doğmana asla izin vermemeliydim. Hayatımı mahvettin. Senin yüzünden sıkışıp kaldım bu ahıra!*

Kendi oğlu boğazını sıkmıyormuş gibi Timur'un yüzüne bakarak güldü. "Ne yapacaksın? Öldürecek misin?" Ürkütücü gülüşü solarken gözleri irileşti. "En iyi bildiğin şeyi mi yapacaksın? Yap, öldür beni de!!"

Dişlerini sıkıyordu. Çenesi kasıldı. Bir gözü belli belirsiz seğirirken başı usulca sola büküldü. Kendi içinde savaşıyor gibiydi. Birkaç saniye sonra elinin altındaki bedeni hızla geri iteledi. Kendi oğlunun elleri boğazından ayrıldığında gerileyen Kadir Tönge sarhoşluğunun da etkisi ile dengesini sağlayamayarak yere düştü. Timur işaret parmağını yerdeki adama doğru ağır ağır kaldırdı.

"Karıma yaklaştığın an," diye dişlerinin arasından öfke kustu. "Bu dileğini seve seve gerçekleştiririm."

Hızla arkasını dönüp elimi kavradı. Babası, "Kanlı ellerinle mi dokunuyorsun karına?" dediğinde adımları olduğu yere çakıldı. Gözlerini kapatıp başını yine sola eğdi. Zihninde dönen başka ses ve görüntüleri susturmaya çalışıyor gibiydi. "Seviyor musun onu?" dedi bu defa babası. "Senin sevgin ölüm lan! Senin adın bile ölüm, köpek herif!" Yerden zorla toparlandı. "Mahvettin beni, mahvettin her şeyi. Şimdi de başkasının hayatını mı mahvedeceksin?" Sağa sola sendeledi. "Yıllardır geberip gitmeni bekliyorum. Yıllardır bekliyorum..." Geriye düşecek gibi olduğunda zorla toparlandı. Sarhoşluğu her zerresini ele geçirmiş gibiydi. Damarlarımdaki kanın donup kaldığını hissettim. Kelimeleri kurşun değil, bıçak kesiği ile eşti. Benim dahi canımı yakmıştı. Geçmiş zihnimde dalgalandı.

Ben ölümden başka bir şey getirmem Ahu...

Bana bu kadar güvenme.

Beni tanımıyorsun.

Sandığın adam değilim.

Umudumsun demiştim. Gözlerinde beliren titremeye o an anlam verememiştim ama şu an netti. Daha fazla dayanamadım. Olayın içeriğine dair hiçbir fikrimin olmaması umurumda değildi. "Ne diyorsunuz siz?" diye çıkışarak ona doğru bir adım attım ama Timur anında durdurdu. Gözlerini hâlâ açmamış, sırtı babasına dönükken dişlerini sıkıyordu. Beni yeniden önüne çekip saklamayı denedi. Artık bize dönen bakışlar artmıştı.

Kadir Tönge'nin bakışları bana döndü. "Seni de öldürecek. *Annesini ve ablasını öldürdü* diyorum. Seni de öldürecek. Kaç! Kurtar kendini ondan."

Hem sarhoş hem hastaydı. Belki de yıllarca bu adamla yaşamıştı. Belki de... İhtimallerin her biri daha da can yakıyordu. Bakışlarım karardı. Çenem dik, ifadem her zamanki gibi kor bir alevdi. "Ölmem gerekirse ölürüm. Ve bunu oğlunuz için yapacaksam da asla pişmanlık duymam. Siz beni merak etmeyin."

Sarhoştu. Kendi kendine saçma sapan şeyler mırıldanırken yere tamamen devrildi. Zihnimde patlayan trafolar gurur ve sabır dinleyecek halde değildi. Elimi sıkıca kavrayarak arkasına bakmadan ilerledi. Birkaç adım için ona uyum sağladım. Ama üç adım sonra durmuştum. Öfke, sabırsızlık, kırgınlık ve merak. Her şey birbirine karışmış bir haldeydi. Dönmedi bana.

Elimi geri çektim. "İnadın da sabır da artık umurumda değil!" Dişlerimin arasından, sesimi yükseltmemek için yoğun çaba harcayarak konuşuyordum. "Bana bugün, burada, şu dakika her şeyi anlatacaksın Timur. Kendine dair ne varsa anlatacaksın!"

Yine sessizdi. Sessiz ve yorgun. Bana baktı ve kısa bir an gözlerini gözlerimden kaçırmadı. Bu defa itiraz etmedi. Başını sessizce aşağı yukarı sallayarak söylediklerimi onayladı. Gövdesindeki yorgun deniz öfke ateşimi yutarken yeniden elimi kavradı ve ağır adımlarla ilerletti.

"Nereye?"

Durmadı. Devam etti. Verdiği cevap yaşanmışlık ve ızdırap doluydu. "Mezarlığa..." Devamı var gibiydi ama getirmedi. Yine sessiz bir kelimesi vardı ve ilk defa bu kadar ağırdı.

Mezarlığa Ahu... Sana kendime dair ne varsa anlatmaya, mezarlığa...

Yürüdük. Caddelerden, yollardan el ele geçtik. Ne o konuştu ne de ben soru sordum. Renkli evleri, insanları ve yeşil caddeleri geçtik. Büyük bir mezarlıktan içeri el ele girdik. Issız ve sessizdi. Karanlığın için, elimi bırakmadan dimdik ilerliyordu. Adımları en az buradaki ölüler kadar sessizdi. Üç mezarın önünde durduk. Mezarlığın etrafını sarı sokak lambaları aydınlatıyordu. İsimler ise bir o kadar tanıdıktı.

Elimi bırakıp en baştaki mezarının önüne ilerledi. Sadece orada dizleri yere değdi. Ablasının mezarının önünde diz çöktü. Kaburgalarıma dolan hüzün ve acı onun içindi. Gözümde o kadar güçlüydü ki; canımı yaktı bu hali. Minik adımlarla ilerleyip yanına çöktüm. Bakışlarım yüzündeydi. Başını kaldırıp mezarlara bakmıyordu. Omuzları çökmüş, küçüldükçe küçülmüştü.

"Tanış Ahu," dedi ilk defa duyduğum kırgın sesi. "Yaşamamın bedeli olan canlarla tanış..."

Baktım. Üç mezarda da gözlerim ağır ağır gezindi. Yaşam ölüm kadar karanlık, ölüm ise yaşam kadar acı veridi olmalıydı. Yaşam kokuyordu toprak. Pişmanlık, kursakta

kalan hevesler, hayaller ve yarım kalan hayatlar. Mermer zeminde yazan üç isim vardı:

Şehrazat TÖNGE, Güldeste YILMAZ, Bebek YILMAZ

Annesi, ablası ve...

Ablasının bebeği.

Ardından içinde biriken, omuzlarına yük diye bırakılan, kelimelerini ondan alan, kalın bir duvar ardına saklayan, ölüm diye üzerine giydirilen, lanet diye kulağına mırıldanan ne varsa ağır, durgun ve yorgun bir kırgınlıkla anlatmaya başladı. Bütün nefreti, kini, umudu ve onu; heybeti arkasında kimsenin görmediği gerçek Timur'u.

******

LORE'DEN SON NOT; Sahnenin devamı diğer bölüm gelecek. Merak etmeyin, mezarlık sahnesinin devamı şeklinde olacak ve Timur kendini anlatacak. Tek, tek, tek... Kendi kelimeleri ve anlatımıyla... Her zaman hikayesini ben anlattım. Yorgunum dedi, kalemi bana verdi. Bu defa kendi hikayesini Ahu'suna kendi anlatmak istedi. Tamam dedim

Diğer bölüm görüşmek dileğiyle. Öpüldünüz 😍

22. BÖLÜM

"Bir masal senin ömrün,
Tükenip bittiği gün,
Gölgelerde kalıver...

Donunca sıcak kanın
Bir ölüm kervanının
Peşine takılıver..."

****HALİT ASIM***

□❤□□

TİMUR TÖNGE'DEN;

Derin bir sessizlik.

Zihnimdeki tek ses buydu; derin bir sessizlik.

Sesini, kokusunu ve sevgisini unutamadığım o beden yıllarca bu sessizliği fısıldamıştı kulağıma. Oyun sanmıştım. Beni nefret ve öfkeden saklayan bir kalkan olduğunu yüzüme yediğim tokatlara, sırtıma, karnıma ya da belime gelen ağır darbelere bir *ah* bile demediğimde öğrenmiştim. Sessiz olursak o adam beni görmeden giderdi. Görmezse öfkelenmezdi, kızmaz, vurmazdı. O zaman ablam ağlamaz, önüme siper olmak zorunda kalmazdı.

Sustum. Kendim için değil. Ablam için.

Saklandım. Kendim için değil. Ablam için.

Doğduğum lanetin içindeki tek aydınlık, başımı okşayan, beni geceler boyu göğsünde saklayan koku için.

Kulağıma fısıldanan laneti sessizliğimle kırabilirim, sessizce onu seversem hep elini tutabilirim sandım. Önüme bırakılan, payıma düşen nefret öyle ağırdı ki; görünmez olursam nefret beni görmez sandım. Sessizlikten kalın bir duvar inşa ettim. Her bir taşı sustuklarım kadar ağırdı. Arkasına sindim. Tek bildiğim şeyi yapıp ablamın elinden tuttum. Sadece onu yanıma çektim. Bunun bizi koruyacağına inandım. Ama elimin altındaki toprak geçmişte kalan umutlar kadar soğuk ve sertti.

Yeşille dalgalanmış ela gözlerin üzerimde olduğunu biliyordum. Hemen dibimden bana bakıyor, dikkatle izliyordu. Mezarlığa girdiğimiz andan beri nefesini dahi sessizce alıyordu. Ama gözlerindeki ateşi görebiliyordum. Haklıydı. Sik herifin tekiydim. Sevda ne bilmeden onu da bu ateşin içine çekmiş, sonra da yine saklanmaya çalışmıştım. Alışkanlıklar öyle keskin, sustuklarımla inşa ettiğim duvarlar öyle ağırdı ki; dönüp dolaşıp aynı yere sığınacak kadar korkaktım.

Ama oydu işte, *Ahu*. Benim olan tek şey. Bana böyle bakan tek göz. Sıkıca sarılan tek ten.

İçimde kaynayan tek his, bunca yıl sonra yaşadığımı hissettiren nefesti. *Sen umutsun* diyordu. Bilmezdi, asıl umut oydu. Ama kelimeler hâlâ ağırdı. O kadar çok susmuştum ki, kendime dair anlatacak bir şey arandığımda zihnimde beliren tek şey yine derin bir sessizlikti. Ezberletmiştim kendime. *Timur Tönge bir hiçti. O, bir hiçe âşıktı. Ben ise onun her zerresine*.

"Tanış Ahu." diyebildim en sonunda. "Yaşamamın bedeli olan canlarla tanış."

Sadece ablamın mezarının önüne gelip, onun toprağına dokunabilmiştim. Diğerleri ağırdı. Buz gibi soğuk ve bıçak gibi keskin. Mezarın önüne ağır ağır çöktüm. Ablam hep boyumun onu geçmesinden korkardı. Geçmişti ama görmesine izin vermedim. Küçülebildiğim kadar küçüldüm önünde. Anne ve bebeğe yine bakamadım. Bana bırakılan bu hayatı bok gibi yaşamıştım. Zihnimde yüzleri olmayan nefeslere karşı hissettiğim tek şey derin bir mahcubiyet ve utançtı.

Ahu'nun da yanıma çöktüğünü hissettim. Kısa soluklar alıp veriyor, gözlerini yüzümden ayırmıyordu. Çok kelimem vardı aslında. Ama hepsi paslanmıştı. Ne diyecektim? Nereden başlayacaktım? Kimdi ki Timur? Kendime dair hatırladığım ilk şey neydi?

Yine derin bir sessizlik...

Bakışlarım en baştaki mezara takıldı. ***ŞEHRAZAT TÖNGE.***

Hangi çocuk nefes aldı diye, annesi ölürdü?

"Anne," dedim usulca. "Babayla kaçarak evlenmiş." Hiçbiri bana ait değildi. Ne anne ne baba. Bir tek ablam vardı, artık olmayan. Bir de o. Yokluğu ölüm olan. Ay ışığı, gözlerini koyulaştırmıştı. Dikkatli bakışları sadece bendeydi. Böyle bakmasaydı, umutlu, ışıl ışıl, yeşil yeşil... Göğüs kafesim bu denli sıkışmazdı. Beni bir mucize sanmasaydı, varlığından haberimin olmadığı bir his ona doğru dört nala koşmazdı.

Devam et der gibi bakıyordu. Bakışlarımı ondan kaçırmak zorunda kaldım. Ne diyecektim? *Dayak, küfür, hakaretle büyüdüm. Yıllarca ablamın arkasında saklandım ve en sonunda onu da bebeği ile yok ettim* mi? Onu buraya getirmiştim ama neyi nasıl toparlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Kendime dahi anlatamadıklarımı nasıl kelimelere dökecektim?

Elini kavrayıp kendime çektim. Yara izi olan avucuydu. Sıkıca kavradım. Bırakmadım. Bırakamazdım. Yapamazdım. Ondan güç almayı denedim. Avucundaki ateşten ve ruhundaki güçten bir parça istedim. Bu kadardı işte Timur. Hâlâ bir şeylerin arkasında saklanacak kadar korkak.

"Baba eskiden tarih öğretmeniydi," Kelimeler ağır ağır dökülüyordu. "Herkes tanır, severdi. Çok da iyi bir öğretmenmiş, öyle diyorlar." Ben bilmezdim. Gördüğüm tek şey kırmızı gözler ve leş gibi kokan nefesti. Sadece eline baktım. İnce parmaklarına ve artık çıkan bordo ojelerine. Ne ona bakabildim ne karşımdaki mezarlara. "Anne ile severek evlenmişler. Çok severlermiş birbirlerini. Yani, ablam öyle anlatırdı."

Anılar iğne gibi zihnime battı. Küçük bir yatağa, ablamın kucağına sokulmuşum. Sıcak, güvenli ve huzurlu. *"Ablam, babalar hep böyle midir?"*

"Nasıl yani?"

Sessiz kalmıştım ama beni anlayacağını biliyordum.

"Hayır," demişti şefkat dolu sesi. *"Babalar böyle değildir. Bizim babamız da böyle değildi. Sadece..."* Gerisini getirememişti. Dudaklarını dişleyerek beni yeniden göğsüne çekmiş, saçlarıma derin bir öpücük bırakmıştı. *"Sana anne ve babamızın tanışma hikayesini anlatayım mı?"*

Anlatırdı. Hevesle dinlerdim. O zamanlar bir masal gibi gelirdi. Masal ağır ağır öfkeye dönüşmüştü. Herkese bir aile sunan bu hayat, bir bana mı dardı? Ellerim ve dudaklarım sigara arandı. Duman, bok gibi düşünceleri bir nebze de olsa yok ediyordu. Ama onun parmaklarına dokunarak bu isteği bastırmaya çalıştım.

"Yıllarca mutlu yaşamışlar," diyen sesim duygudan yoksundu. Hepsini öldüreli uzun zaman olmuştu. Benim için sıradan bir hikâyeden farksızdı. Bakışlarımı parmaklarından ayırıp bir kez daha aynı mezara diktim. *Şehrazat*... "Sonra ben doğmuşum. Anne beni doğururken ölmüş."

Bu defa sessiz olan oydu. Rüzgârın uğultusu bile onun nefesinden daha gürdü. Beni bölmek istemediğini biliyordum. Ben de bunu istemiyordum. Bir kere daha susarsam her şey yitip gidecek gibiydi. O, ne kimseydi ne de hiç kimse...

"Baba hep derdi ki; avuçlarımın içinde kanla doğmuşum. Annenin kanıymış. Ben doğdum diye o gitmiş. Karısını ondan çalmışım." İlk defa sesli dile getirdiğim gerçekler yüzünden ağır ağır yutkundum. "Nefret eder benden, sen de gördün zaten." Göz ucuyla baktım. Bakışları dalgalanmaya başlamıştı.

"Bu yüzden mi?" diye mırıldandı. "Annen sen doğarken öldü diye mi bütün bu nefret?"

"Hayır. Yıllarca kulağıma fısıldadığı bütün lanetleri gerçekleştirdim diye."

Kaşları çatıldı. İfadesi ateşle parlarken başıma bela çilleri yüzüne düşen yıldızlar gibiydi. "Kadir Tönge önceden de içermiş ama karısı öldükten sonra daha çok içmeye başlamış. Her akşam eve sarhoş gelirdi. Kendime dair hatırladığım ilk şey: içki kokusu." Yeniden bakışlarımı mezarlara çevirdim. "Karısını ondan aldım diye benden nefret etti. Belki başka sebepleri de vardı, bilemem."

Şaşırmamıştı. Kendi annesi tarafından ölüme gönderilmişti. Anlardı, bilirdim. Sessizliğimin içine sızmasını sağlayan denk düşen bu acılardı. Dert bilmeyene dert anlatılmazdı.

"Bakma şimdi bu halde olduğuna. Bir zamanlar takım elbisesini üzerinden çıkarmazdı. Çalışma odasında büyük bir kütüphanesi vardı. Her çeşit tarih kitabı bulunurdu. O evde yokken gizlice o odaya girer kitapların üzerindeki resimlerden içini tahmin etmeye çalışırdım."

"Benim insanların hayatını tahmin etme oyunum gibi."

Ona baktım. Burukça gülümsüyordu. Karşılık vermek istedim ama zordu. Yine de başardım. Herkese sırt çevirip bir ona gülümsedim. Acısı denkti. Defalarca kırmama rağmen bir kere bana sırtını dönmemişti. Paramparça etmiştim. Yine de benim gibi bir adama *umut* demeye devam etmişti. Başımı aşağı eğip minik bir hareketle onayladım.

Senin gibi.

Sessiz kelimemi duydu. Her zaman duyardı. Beni tanımıyorken bile. Asıl mucize ona ait her şeydi. Gülüşü derinleşti. "Ben bunu yaparken *bize ne başkasından* demiştin."

"Görüntü yanıltır Ahu. Ne ben kitapların içini bilebildim ne de sen insanların içini." Gece kadar karanlık toprağa baktım. "Kadir Tönge de öyleydi. Herkes onu saygın bir öğretmen, annesi olmayan iki çocuğuna bakan bir baba sanırdı ama kapıların ardında bambaşka bir adamdı. Her akşam sarhoş gelirdi. Gördüğü tek şey ise bendim. Sesimi duymaya tahammülü yoktu. Sustum ben de. Bazen saklanırdım. Bazen nefes sesimden yakalardı." Ayak bileğimdeki parmakları hâlâ sıcaktı. Tıpkı tenime değen ateş gibi.

"Dövüyordu." dedi kısık sesi. Soru sormuyor, öyle olduğunu biliyor ve onaylatmak istiyordu.

Gözlerimi mezarlardan ayırmadım. Utanç duygusu yaşadıklarıma mıydı yoksa acizliğime mi bilemedim. Sessizliğimle söylediğini onayladım.

"Ablan?" dedi.

"Onu severdi. Anneye benziyormuş, öyle derdi. Kıyamazdı. Ama bana nefreti öyle fazlaydı ki; görmeye bile tahammül edemezdi. Döverdi, söverdi. Bazen," Gerisini getirmeden önce duraksadım. Ama susmadım. İlk defa susmak da istemedim. Yine de her şeyi anladığı gibi bunları da anlayamaz mıydı? "Eline ne geçerse fırlatırdı. İçki şişesi, sandalye, kitap. Şanslıysam odaya kaçma fırsatım olurdu. Hızlı koşmak zorundaydım. Bir kere düşersem ya da tökezlersem yakalardı. Sonrası..."

Sonrası gelmedi. Utanç ağırlaşıyordu. Omuzuma değen dudaklarını hissettiğimde gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. *Buradayım* diyordu.

Devam et.

"Zorla annenin fotoğrafına baktırmaya çalışırdı. Hep aynı şeyi bağırırdı. *Sen öldürdün, ona bak; ellerin kanlı. Ona bak*."

Gözlerimi açıp omuzumdan bana bakan yeşilliklere döndüm. "Bakamadım Ahu. Ben yıllarca beni doğuran kadının yüzüne bakamadım. Öyle bir işledi ki laneti beynime, el kadar çocukken bile öyle inandım ki kendi annemi öldürdüğüme, elimde kan olduğuna, bu siktiğimin ellerini yıllarca yıkadım da yıkadım."

Yeşiller daha da buğulanıyor, gecenin karanlığında parlıyordu. Bir kere daha omuzumdan öptü. *Bırak* diyordu bütün yükleri, *bırak.* Peki geri nasıl toplayacaktım?

Bir kere daha aynı yeri öptü, *omuzumu*. Bu defa da *beraber toplarız* der gibiydi.

"Beni ablam büyüttü." Bakışlarımı gözlerinden koparıp mezara, ablama baktım. "Yedirdi, içirdi; giydirdi. Hastalandım başımda bekledi. Kendi derslerini bırakıp bana ders çalıştırdı. Her gece üşenmeden kitap okudu. Elimi bir saniye bırakmadı. Babadan korumak için kucağından bir saniye bile ayırmadı. Hakaretlerini, küfürlerini duymayayım diye kulağımı kapar ninniler söylerdi. Nahifti. Kırılgandı ama baba bana yaklaşırsa tırnaklarını öyle bir çıkarıyordu ki; arkasına sinmekten başka bir şey yapamıyordum. Nefretle aramdaki tek duvardı."

Yokluğunu ve bıraktığı acıyı anlatacak kelimem yoktu. Böyle bir yokluğu dolduracak cümle de. "Çok çalışkandı." Dudakları kolumdan ayrılmıştı ama bakışlarının bende olduğunu biliyordum. "Sürekli kitap okurdu. Birlikte yapardık her şeyi. Elinden geldiğince beni yanından ayırmazdı ama o da çocuktu. Çocuktan anne olur mu? O bana oldu. Kendi çocukluğunu, gençliğini unutup sadece bana baktı, beni sakladı. Gece bile yanından ayırmadı." Buruk bir tebessüm belirdi dudağımın ucunda. Hatta acı. "Bacaklarını bacaklarıma sıkıca kenetleyip öyle uyuturdu. Gelip bana zarar vermesin diye kendi hep kapı yönünde yatar, beni

duvar dibine saklardı." Gülüşüm bıçak değmiş gibi söndü. "Olur da baba kapıyı kırıp içeri girerse, ilk darbe ona gelsin diye kendini bana duvar yapardı."

Üzerime yüklenen anıların ağırlığı ile sustum. *Sonra düşünürüm, sırası değil, geri at Timur, boş ver* dediğim her anı buradaydı. Zihnimdeki en derin mezarda. Ablamın avuç içi sıcak, parmak uçları hep soğuk olurdu mesela. Yanaklarında güneşte parlayan ayva tüyleri, sol işaret parmağında ise minik bir ben vardı.

"Ama yine de bir şekilde yaşıyorduk. Ablam bize ait bir dünya kurmuştu. Baba görmesin diye beni o dünyanın en sessiz köşesine saklardı. Bazen bir dolap, bazen yatağın altı, bazen de okulun önü."

Canın yandı mı diyebilirdi. Ya da *korktun* mu? Bu utancı artırmaktan başka bir işe yaramazdı ama hiçbirini demedi. "O da okumuyor muydu?" dedi. "Güldeste yani."

Başımla onayladım. "Üniversiteye başlamıştı. Edebiyat öğretmenliği okuyordu. Evden beraber çıkar, akşam beraber girerdik. Ablam yokken o eve adım atmam demek cehenneme düşmem demekti. O da beni yanından asla ayırmazdı." Yutkundum. Mecburdum. Sustuklarımı toparlamak zordu. "Ayşe nine diye bir yan komşumuz vardı. Yaşlı bir kadındı ama okula başlayana kadar bana o baktı. Hayal meyal hatırlıyorum. Ablam okuldan gelir beni oradan alırdı. Bizim evde televizyon yoktu. Olsa da baba varken ses çıkaramaz, açamazdım. Ayşe nine, yedi yirmi dört Kadir İnanır filmleri izlerdi. Ben de oturur onunla izlerdim." Göz ucuyla baktım. "Kadir İnanır'ın kocası olduğuna inanıyordu."

Buruk gözleriyle eş bir tebessüm dudaklarına kuruldu. Minik ama içtendi. Bu, devam etmem için gerekli cesareti değilse bile yeterli gücü verdi. En başından hissettirdiği buydu

zaten. *Söz konusu o ise her şeyi yapabilme gücü*. Garipti. Ama bir o kadar da sıcak. Onun gibi. Gözleri, dudakları ve elleri gibi. Boynu ve avuç içindeki yaralara bıraktığım her öpücük yanında olmadığım günler için birer özürdü. Hiçbir zaman bilmeyecekti.

"Âdem abi," dediğimde bakışlarımı ondan kopardım. Bu şekilde bakmaya devam ederse derdi kederi siktir edip öperdim. Yeniden ona baktım, onlara. Anne, abla ve bebek. "Ayşe ninenin torunuydu. Ninesi ile birlikte yaşarlardı. Bana Ayşe nine baktığı için sık sık görüşürlerdi. Ablam görmezdi ama ben Âdem abinin, ablama nasıl baktığını hep gördüm. Gizlice ablamın okuduğu kitapları okumaya çalışırdı. Ablam ne zaman çantamı taşıyacak olsa elinden alırdı. Hayal meyal ama beni bile o kucaklardı. Ablama taşıtmazdı." Anılar mutlu bir hüzünle kaplıydı. Tozlu ama sıcak. Bakışlarım kara toprakta, zihnim ise o andaydı.

İkisi de benim görmediğimi sanırdı ama görmüştüm. Birbirlerine nasıl baktıklarını, ablamın Âdem abiyi gördüğündeki utangaç hallerini, perdenin ucundan yoldan geçiyor mu diye bekleyişini, onu gördüğünde elimi daha çok sıkışını ya da kızaran yanaklarını saçlarımın arasına gizleyişini an ve an izlemiştim.

Belki de Timur sessiz bir anı bulutundan ibaretti. *Hüzün ve acı yüklü sessiz bir bulut*.

"İzledim." dedim sakince. "Beni büyütürken küçük bir sevdayı da nasıl büyüttüklerini izledim. Eğlenirdim onları izlerken. Baba da gelmezdi aklıma, anne de ev de. Birbirlerine öyle güzel bakarlardı ki..." Kelimeler boğazıma battı. Çaldığım hayaller ve hayatlar ise omuzlarıma. Başım önüme düştü. "Evlendiler sonra." Yeniden önüme baktığımda çenem daha dikti. "Baba izin vermedi. Ablamın gelinliğini yırttı."

Derin bir soluk verdiğini duydum. Canı yanmıştı. Ablamın da yanmış olmalıydı. Güçlü bir hafıza en büyük cezaydı. Her anı, silmek istediğim her acı, *sonra düşünürüz* dediğim her şey yerli yerindeydi. Zamanında düşünülmeyen şeyler ağırlaşmış ve kararmıştı. Yırtılan gelinlik, babanın beni köşeye savuruşu ve ablamın gözünden usul usul süzülen bir damla yaş zihnimde netti. O zamana kadar onu ağlarken hiç görmemiştim. Baba söverdi. O gülerek kulaklarımı kapatırdı. Baba döverdi. Yaralarımı temizlerken yüzümün her santiminden öperdi. Baba nefret kusardı. Koynunda öyle bir saklardı ki; tüm nefret yok olup giderdi.

Küçük Timur'un dünyada gördüğüm ilk kadın oydu. En güçlüsü de en güzeli de.

Sessiz bir nefes aldım. "*Evlenemezsin* dedi baba. Âdem abi okumadı diye ablama göre değilmiş. Rest çekti ablam. Aldı o gün beni, gittik Âdem abinin kapısına." Gözlerini görmek istiyordum. Güce ihtiyacım vardı. Ona döndüm. *Hiçbir mücevher takmasına gerek yok, onun gözleri yeter* diyen şaire de *siktir git* demiştim ama geri alıyordum. Görüntü tam olarak buydu. "Dikildi Âdem abinin karşısına, dedi ki *şimdi evlenelim*!"

Kaşları havalandı. İfadesi yine hüzünlüydü ama gülümsüyordu. "Ablan mı evlenmek teklifi etti yani?"

Başımı sallayarak onayladım. "Tuttu Âdem abinin elinden, götürdü nikah dairesine. Sadece üçümüz vardık. Ablam, ben ve Âdem abi. Sessizce evlendiler." Önüme döndüm. Kara toprağa, mezar taşlarına ve geceye. "Gelinlik bile giyemedi ablam. Beyaz bir elbise ile evlendi. Ama mutluydu. Biliyordum. İlk defa böyle gülüyordu. Sesinde kuşlar vardı sanki.*Âdem* derken bile ayrı bir neşeli çıkıyordu sesi."

"Sevmiş." dedi sadece.

"Çok..." diyebildim. Anlatacak daha fazla kelimem yoktu. "O evden ayrıldık." Yerden bir parça toprak alıp avucumun içine hapsettim. Ufaladıkça ufaladım. Tıpkı yıllardır kendime yaptığım gibi. "Âdem abilere yerleştik. Ev alacak paraları yoktu. Hatta eve yemek alacak bile paraları yoktu. Ayşe nine ölmüştü. Âdem abi düzensiz işlerde çalışıyor, ablam üniversiteye; ben ise okula gidiyordum. Ama mutluyduk." Sesim sandığımdan daha kırgın çıkmıştı. "Mutluyduk Ahu. Bazen akşam bir üzüm ve ekmek yerdik. Âdem abi faturaları ödeyemezdi, elektrikler olmazdı. Defter yok diye aynı defteri siler siler baştan yazardım ama mutluyduk, anlıyor musun? Mutluyduk!"

Öfkeliydim. Kendime, ama en çok da hayata. Bu kadar nefrete ve kana. Her şeye öfkeliydim. Başını sallayarak anladığını belirtirken gözlerindeki bulutlar artmıştı. Ağlamamak için kendini sıktığına emindim. Bu ifadesini de ezbere biliyordum. Oysa kendi derdine bile zorla ağlardı.

Öfkemi dahi *sonra düşünürüz* diyerek geri atmıştım ama yıllardır hatta asırlardır kaynıyordu içimde. Sesim ilk defa çıkarmaya çalıştığımdan daha gür ve öfkeli çıkıyordu. Belki de suskunluğum hep bu anı beklemişti. Tıpkı bu zamana kadar düşünmediğim her şey gibi. "Gülüyorduk, yemek yiyor birlikte oyun oynuyorduk. Âdem abi şakalar yapardı, ablam kahkahalar ile gülerdi. Okula hevesle giderdim, sabah gülerek kalkardım, Âdem abi ile şakalaşır ablamı öperdim. Mutluyduk, anlıyor musun Ahu? Mutluyduk!"

Onaylatmak istediğim o değil, kendimdi. Mutlu hissettiğim an karanlık anıların içinde öyle geride kalmıştı ki; o anları düşünerek huzur bulduğumda aldığım her bir canın yüklerini omuzlarımda hissederdim. Ben yıllarca kendimi kendimden bile saklamıştım.

Sessizce onayladı. Bir eli kolumu kavradı. Okşadı, okşadı, okşadı. Yine omuzumdan öptü. Tek bir dokunuşunun etkisini bilse bu kadar küçükleri ile yetinmezdi. "Sonra..." Sesimi kısa bir an için toparlayamadım. Gözlerinden kopup yeniden karanlığa karıştım. "Sonra bir gün uyandık. Menemen yedik. Ben yumurtalı, Âdem abi yumurtasız severdi. Ablam kavga etmeyelim diye ikimize de ayrı ayrı yapmıştı." Genzim sızladı. Sesimin kısıklığına engel olamadım. "Hiç üşenmezdi ablam biliyor musun? Ne yemek istesem yapardı."

Kaybı öyle büyüktü ki ablamın, ona dair hiçbir anıyı sesli dile getirmezdim. Anıları kelimelere dökersem uçup gidecek gibiydi. Kimse bilmezdi ama *sonra düşünürüz* dediğim her şey de bu yüzdendi. Düşünürsem uçup giderlerdi. Orada kalmalıydılar. Acı verseler dahi varlıklarını hissetmeliydim. Hayatımdan kayıp giden ablamı zihnimden de atamazdım.

O kolumu okşamaya devam etti; ben ise içimdeki dağı yıkmaya.

"İkisi de elimden tuttu, okula bıraktı. O an zihnimde biri anneydi, diğeri baba. Ablam son sınıftı. O sene mezun olacaktı. O gelmeden okuldan ayrılmamamı tembih etti ama ben..." Genzimdeki sızı büyüdü. Batmadı, yaktı. Yıllardır omuzumdaki en büyük taş buydu.

Niye ablanı dinlemedin? NİYE ABLANI DİNLEMEDİN TİMUR?

"Dinlemedim Ahu." dediğimde genzimdeki yangın göz pınarlarımı kavurdu. Asırlık bir suskunluk bütün ateşi ile patlıyor gibiydi. Dişlerimi sıktım. Güçsüz bir velet değildim. Ağlayamazdım. En son bu mezarın başında, toprağı daha sıcakken kendime verdiğim bir söz vardı. Şu yaşıma gelene kadar bozmamıştım. Yine bozamazdım. Ondan öğrendiğimi yaptım. Gözyaşımı öfke ile kuruttum.

"Dinlemedim!" diyen sesim artık öfkeye boyanmıştı. Avucumu kafama vurdum. "Siktiğimin aklı her boku dinledi ama bir tek ablasının o sözünü dinlemedi!"

Sessizdi. Sadece başıma vuran elimi kavrayıp yumuşak elleri arasına aldı. *Kanlı* dediğim eli okşadı. Bakamadım yüzüne. Hesabım ben ve karşımdaki üç mezarlaydı. "Sikiğin biri düşmüş okulda. *Eve kadar yardım eder misin* dedi. *Ablam gelene kadar evine bırakır gelirim* dedim ama olmadı. Baba yolda yakaladı. Tuttu ensemden, zorla çekerek eski eve götürdü."

Kendinden daha büyük bir ateş söndürür bir başka ateşi derlerdi. Yanan genzim öfkenin üzerine kuruldu. Öfke de gitti, nefret de. Bir tek acı kaldı, kırgınlık ve pişmanlık. Sustum. Gerisini getirebilecek uygun bir kelime arandım ama tek bir ses vardı.

Kardeşimden uzak dur!

Mutlular mı söyle! Bensiz mutlu musunuz, söyle!

Sessizliğe büründüğümü gördüğünde, "Dövdü mü?" diye mırıldandı.

Acizlikti bu kelime. Dile getirmedim. "Nefret kustu. Yumruk torbasıydım ben onun. Aslında nefret ettiği hep kendisiydi ama o kadar korkak bir adamdı ki," Ona baktım. Yanağında yaş yoktu ama izleri ay ışığı ile parlıyordu. "Kendine olan bütün nefretini yıllarca bana kustu. Anne öldü diye ablama da aynı şeyi söyledi durdu. *Uzak dur ondan, seni de öldürecek, elleri kanlı, lanetli, sevdiği herkes ölecek. Adı ölüm, kendi ölüm*! Dedi de dedi. Her gün, her saat bıkmadan, usanmadan dedi."

Başını iki yana sallayarak söylenenleri reddetti ama gerisini bilmiyordu.

"Dediği oldu Ahu." Sesim ilk defa bu kadar kırgındı. "Ablam o eve geldi." Yere bakmamaya, güçsüz olmamaya söz vermiştim. Bu yaşıma kadar da hep öyle gelmiştim ama boynum büküldü. Bakışlarım önüme, avuçlarıma değdi. "Beni o adamın elinden aldı ama kendini kurtaramadı. Bana gelmek istedi ama baba izin vermedi. İtti. Tutmadı. Kendi kızı gözünün önünde düşerken elini dahi uzatmadı."

Genzimdeki sızı artık keskindi. Kan, ablam ve açık gözleri bana bakıyordu. Yaşlar yine içimdeki kan gölüne süzüldü. Ama tenime değen su damlaları vardı. Görünmez olan benim, görünen ise gökyüzünün acısıydı. Biri Timur'un diğeri Rize'nin asırlık yasıydı. O gün de yağmur yağıyordu. Onu anlattığım bugün de yağmur yağmaya başladı. Bu şehir beni hiçbir zaman saklamamıştı ama ilk defa sakladı. İçimde biriken katranı dışarı dökemedim ama memleket ilk defa *ağla*diyordu. Gök gürledi. Şimşek karanlığı delip çekti.

Dök içini Timur, saklarım...

"Düştü." dedi çatallı sesim. Dudaklarım titremesin diye ısırdım. "Ablam gözümün önünde o merdivenlerden düştü Ahu. Ben onu da tutamadım. Kan gölümün içinde kaldı. Kahverengi çiçekli elbisesi vardı. Her yeri kan oldu." Yutkunamadım. İstedim ama olmadı. Ağlayayım dedim o da olmadı. Memleket sustuklarıma da ağladı.

Ablam karşımda durdu ama elimi uzatamadım. Aynı çiçekli elbise üzerindeydi. Oysa yıllardır rüyama bile gelmezdi. Yağmur beni ıslattı ama ona değmedi. Ölüler ıslanmazdı. Ama etekleri hâlâ kan kırmızıydı. Yağmur kanı temizlemeye yetmiyordu.

Özür dilerim demek istedim. *Beni niye bıraktın* diye öfke kusayım istedim. *Özledim* diyerek sarılayım istedim. Hiçbirini

yapamadım. Gerçekler kadar hayaller de ağırdı. Uzansam dokunacağım şey soğuk topraktı. Ablamın sıcak eli değil.

"Hamileymiş," demeye çalıştım. Dilim sızladı. "Üç aylık." Başımı yere eğdikçe eğdim. Bebek mezarına bakamadım. Bakamazdım. Dünyanın en iyi annesini benim gibi bir sikik herif yaşasın diye toprağa gömmüşken ona bakamazdım. İçimde ne varsa döksem şu Rize'nin bulutları bile kaldıramazdı. Acıyı yutmayı denedim. Büyüktü bağrım. Bütün acıları alırdı.

Ama, "Kanların içinde kaldı." diyen sesim kontrolüm dışındaydı. Gök şiddetle gürledi. Ablam bana bakmaya devam etti. Eteklerinden kan damladı. Tek, tek, tek... "Başında bekledim, elini tuttum." Avuçlarıma bakamadım. Sıktıkça sıktım. Kan hâlâ oradaydı. Kara bir leke, lanetti. "Bana baktı, sadece bana. Ben ise onu ölürken izledim. Başka hiçbir şey yapamadım. Beni korumak için öldü ama ben kanlı elini tutmaktan başka bir şey yapamadım."

Eteklerindeki çiçeklerden damlayan kan toprağına karıştı. Toprak ise benim yerime ağlayan gökyüzüne. Her bir damla ablamın eteğinin ucundaki bir kanı söküp attı. Yıllardır o kandan sıyrılmak için bunu bekliyordu sanki. Ona konuşmamı, sesimi duymayı.

Gülümsedi. Ablam yıllar sonra bana gülümsedi. Genzimde biriken her acı onun içindi. Yıllar sonra gördüğüm tebessümde asılı kaldım.

Özledim abla.

Boynu büküldü. *Ben de.*

Hayatını çaldım.

Başını iki yana salladı. *Asla.*

"Öldü," dedim zorla. "Benim ablam karnında bebeği ile beni yaşatmak için öldü Ahu." Zihnime dolan acı ses ile gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Bu ses zihnimde canlıyken ablama bakamazdım. "Âdem abi, elini kalbine vurarak öyle çok ağladı ki; onu da sessizce izlemekten başka bir şey yapamadım."

Güldeste, yaktın beni Güldeste! Yaktın yüreğimi Güldeste!

Hıçkırdığını duydum. Ağlıyordu ama dönüp bakamadım. İçimi döktüğüm aslında kendimdi. Hesaplar, kaçışlar, yok sayılanlar ve görmezden geldikçe büyüyenlerdi.

"Ölmesi gereken bendim!" Titreyen elim mezarlara doğruldu. Yağmur avucumdaki kanı temizlemeye yetmiyordu. "Onlar değil. Geberip siktir olup gitmeliydim bu hayattan! Bir kişi yaşasın diye bu kadar kurban verilir mi?" Ona baktım. Yasımı da acımı da saklamadım, sakınmadım. Yağmur onun da yaşlarını saklamaya yetmiyordu. Ağlıyordu. "Değer mi?" dedim sessizce. "Sen söyle Ahu? Bir can için bu kadar kayba değer mi?"

"Değer." dedi anında.

Benim için yaşa, değmez mi? demiştim. Bana olan inancı öyle büyüktü ki zerre düşünmeden *değer* demişti. Ama benim kendime dair hiçbir inancım yoktu.

"Değmez!"

"Değer," diye yeniledi. "Senin için yaşamaya da ölmeye de değer Timur."

Baktım. Sadece baktım. Parmaklarım mezarları işaret etti. "Beni sevdikleri için öldüler. Beni sevdin diye sırtına ölüm işlediler."

Boynu büküldü. Güzel yüzüne ve kirpiklerine değen yağmurlar ağır ağır yanaklarına süzüldü. "Hayır, sen yoksun diye sırtıma ölüm işlediler Timur. Senin sevgin ölüm değil, yaşam. Kan değil, umut." Elimi kavradı. Bu defa o avuç içimi öptü. Dudakları kanlı ellerime umut bıraktı. Kalbimi ağrıtıyordu bu sevgisi. Korkmadan, sakınmadan belli ediyordu. Ne yapsam az kalacak gibiydi. Büyüktü benim ellerim. Acıtırdı. Keskindi kelimelerim. Yaralardı. Nasıl sevecektim onu? Nasıl yaşatacaktım onu? Nasıl bana saklayacaktım onu?

"O yüzden mi?" dedi titreyen sesi. "En başından beri sana ablanı hatırlattığım için mi bana yardım etmeyi kabul ettin."

Yağmur şiddetini azalttı ama gök daha büyük bir sesle gürledi. Başımı iki yana salladım. "Başta evet. Ablamla bana el uzatan olmamıştı. O yüzden sırtımı dönemedim." Mezara baktım. Hâlâ oradaydı ablam. Bize bakıyordu. Tebessümü derin ve sıcaktı. Yağmur hâlâ ona değmiyordu. "Ama sonra..." Zihnimde doğru kelimeyi arandım. "Sen başkaydın Ahu. Öyle bir baktın ki bana, öyle güvendin ki, göğüs kafesim yandı. Kimseye zarar vermeyeyim diye yıllarca görünmez gibi yaşadım ama sen sadece bana baktın. Konuşmadım, sessizliğimin sesini duydun. Başta *merhamet* dedim, *ablana benzetiyorsun Timur o yüzden* dedim ama sonra..."

Duraksadım. Sahi ne zaman sızmıştı göğüs kafesime? Alevler üzerinde yürürken mi? Yoksa cehennemin içinde bile dimdik dururken mi? Belki de sahilde otururken, korkusuzca Kralşan'ın boğazını sıkarken, *batarsak da birlikte batarız*derken, önce vurup sonra *acıdı mı* diye başımı okşarken, kalbini paramparça etmeme rağmen yine bana sıcak yemek yaparken. Seçmek zordu.

"Korktum," dedim korkusuzca. Gözlerine baktım. Başıma dokundum, "Buraya değil de," Kalbime ilerledim. "Buraya sızdığını anladığımda seni de kaybetmekten deli gibi korktum. *Git* dedim, *bana öyle bakma, güvenme* dedim. Sana *dur*dedim ama ben kendimi durduramadım. Öyle bir ateştin ki, sadece parmak ucuma değdin ama hızla her yere yayıldın. Kanlı ellerle sana dokunamazdım ama *dur* diyemedim. Durdurmak da istemedim. Yapamadım, sana kıyamadım. Seni yaşatmak istedim, sen de..."

Toprak olma diye, diyemedim. Yuttum. Kelimelerin laneti ile ağırlaşmış bir hayat yaşamışken bunu yapamazdım.

Yine öyle bakıyordu. Gözlerinden sayısız yıldız ve alev aynı anda akıyordu. Yanağına doğru bir yaş daha süzülürken yeniden dudaklarını kanlı avuç içime yasladı. Nasırlıydı benim ellerim. Silah tutar, kan yutardı. Acı kusar, vicdan yükü gibi beni izlerdi. Nefesi bunu temizlemeye yetmedi ama dudağının değdiği yerden minik bir kan parçası silinip gitti sanki. Elimi avuç içine aldı. Yağmur hafiflemiş, yerini tek tük tanelere bırakmıştı.

Kulağıma mırıldanan, zihnimde yıllardır dönüp duran lanetli seslerin arasına, "Senin sevgin ölüm olamayacak kadar kıymetli Timur Tönge." diyen mırıltısı sızdı. "Anneni sen öldürmedin. O bir anne. Bir şansı daha olsa evladı uğruna kendi canını vereceğine adım gibi eminim. Ablanı sen öldürmedin. O bir abla. Bir şansı daha olsa kardeşi uğruna kendi canını vereceğine adım gibi eminim. Beni de sen öldüremezsin. Ahuzar değilim ben. Ahu'yum. *Senin Ahu'n*." Elini enseme uzatıp minik ve narin dokunuşlarla okşadı.

Kocaman herifin tekiydim. Bir baş okşamasına fino köpeği gibi boyun eğmem dünyanın en sikik işi olabilirdi ama *yapmam* dediğim her şey gibi bunu da yaptım. Sihir vardı ellerinde. Yaktığı kadar yatıştırıyordu. *Senin Ahu'n Timur*.

Anne benim değildi, baba benim değildi. Artık abla bile benim değildi. Sahiplendiğim hiçbir şey benim değildi ama *o* benimdi. Öyle olmalıydı. Hayat bari bu kadarını bana sunamaz mıydı?

"Sonra." dedi. "Aknene mi gelip aldı seni?"

Başımı iki yana salladım. Avucumun içindeki elini kucağıma çektim. Yağmur durmuştu. Artık saklanacağım tek köşe başımı yere eğmekti.

Vazgeç şu içine sıçtığımın huyundan! dedi derinlerden bir ses. *Kaldır lan başını!*

Kaldırsam ne görecektim? Mezar.

"Âdem abiyle birlikteydik ama o acısına öyle çok kapılmıştı ki, beni görmedi. Ben de onun yüzüne bakamıyordum. Dağıldık. Ablam gittikten sonra toparlayamadık. İkimizi de hayata bağlayan ip ablamdı sanki. Koptuk, iki ayrı uca savrulduk. Bir gün evden çıktı. Geri gelmedi. Babayı vurmuş. Niyeti öldürmekmiş ama eli titremiş. Bacağına iki el sıkabilmiş."

"O yüzden topallıyor."

Sessizce bunu da onayladım. "Altı yıl hapis verdiler. Onu vurmaya gitmeden önce neneyi aramış. O zamana kadar bir anneannem olduğunu bilmezdim. Anlatmamıştı ablam. Anne kaçarak evlendi diye küsmüş nene, yaylaya kaçmış. Tanıdın az çok onu, yanlışa tahammülü yoktur."

Sessizce dinliyordu. Yağmur yavaşladı. Minik damlacıklara dönüştü. Bütün gök başımdan aşağıya döküldü ama vicdan yükü bir parça azalmadı.

"Âdem abi gidince yine o eve, Kadir Tönge'nin yanına dönmek zorunda kaldım."

Avucumun içindeki parmakları kaskatı kesildi. İçindeki ateş harlanıyordu. "*Aknene'ye söyledi* demiştin? Neden onun yanına dönmek zorunda kalıyorsun ki?"

Çünkü çocuklara bir seçim hakkı sunulmazdı. Büyükler hangi yöne çekerse öyle yaşamak zorunda kalırlardı. "Nene hemen gelmedi." diyebildim. "Kendi ile savaştı ya da reddettiği kızının çocuğunu hemen görmek istemedi, bilemem."

"Ne kadar tek kaldın o adamla?"

O adam... Bilmeden önce *baban* derdi. Artık onun içinde yabancıydı. Sahi ne kadar tek kalmıştı Timur o adamla? *Sekiz gün, on sekiz saat.* Kimi için kısa ama küçük bir çocuk için uzun bir zamandı. Gitmek istemediğim bir andı. İçki kokusu, dayak, küfür ve hakaretten başka bir şey yoktu.

"Bilmem," dedim. "Bir süre işte."

Parmakları elimi daha da sıktı. *Buradayım, o ana gitme* diyordu. Benim de o rezil yere gitme gibi bir düşüncem yoktu.

"Yemek yoktu, ev leş gibiydi. Ablam en karanlık odayı bile aydınlatıyormuş. Onsuz o eve girmek zorunda kalınca anladım. Odadan o yokken çıkar mutfaktan bulduğum tek tük şeyleri yerdim." Bakışlarım boşluğa takıldı. Ezbere dökülüyordu cümleler dudaklarımdan. Oysa bunların hâlâ zihnimde olduğunu bile bilmiyordum. "Akşam yedide gelirdi, o gelmeden odaya girip kapının arkasına sandalye çekmeliydim. Salondaki içki şişelerini atmalı, gözüne batmadan yine odaya saklanmalıydım. Bacağındaki kurşun yaralarının kanını ben sildim. Ablamın katilinin yaralarını

temizledim. *Sen öldürdün onu* dedi. İnandım. Kendimden korktum." Derin bir nefes aldım. "Sonra bir akşam ev yandı."

Boştu artık sesim. Ateş ilk gün ki sıcaklığı ile tenimde geziniyordu oysa. Ona baktığımda dağılmış ifadesi daha da dağılmıştı.

"Duman kokusuna uyandım, ev yanıyordu. Salona çıktığımda baba merdivenlere koşuyordu. Neden yandı, yangın niye başladı bilmiyorum." Gözlerim artık mezarlardaydı. "Ablam o evin tek ışığıydı. Belki de o da yasını böyle göstermek istedi. Cayır cayır yandı. Merdivenlere koştum. İlk defa, hayatımda ilk defa o adama *baba* dedim." Hayal kırıklığı bile yoktu. Derin sessizlik yerli yerindeydi. "*Ateşin içinde kaldım, yardım et* diye elimi uzattım. Tutmadı Ahu. Ablamı merdivenlerin ucundaki ölüme mahkûm ettiği gibi beni de ateşler içinde bir ölüme bıraktı. Kapıyı üzerime kapatıp kaçtı. Yaşayabilmem için bir açık kapı dahi bırakmadı."

"Timur..." diyen mırıltısı yüreğimi titretecek türdendi ama dönüp gözlerine bakamadım.

"Ellerim yandı, bacaklarım, dizlerim, sırtım, yüzüm, her yerim yandı. Ama en çok da..." Elim kalbime ilerledi. "Burası yandı. O adam beni bıraktığı için değil, acizliğim ve ablamın elinin değdiği yerler yandığı için." Yağmur sonrası toprak kokusu rüzgâr ile karışıp yüzüme çarptı. Burada sabahladığım günlerde öğrenmiştim. Mezarlık toprakları daha güzel kokardı.

"Bir an oradan çıkamayacağımı düşündüm. Ama sonra alevlerin içinden nenem çıktı. Tuttu elimden, sakladı önüne, ateşi kendi bedeni ile söndürerek beni oradan çıkardı. Sırtına yanan bir odun parçası düştü. Yandı ama yine de bırakmadı. Beni o evden sağ salim çıkardı. Komşular yardım etmek istedi, izin vermedi. *Kimse benim torunuma el süremez*

diyerek önüme dikildi. Babanın göğsüne öyle bir yumruk attı ki; gücünü izlemekten başka bir şey yapamadım. *Seni kim gönderdi*dedim. *Annen ve ablan* dedi."

Ağır ağır yutkundum. Annenin mezarına en uzun baktığım andı. Utanmadan, saklanmadan. Hayatta olsaydı her şey nasıl olurdu? Sevgi dolu olduğunu söylerdi ablam. Şüphem yoktu. Beni yalnız bıraktığını, omuzlarıma büyük bir yük bırakarak gittiğini düşünürdüm. Yanılmıştım. Belki de en başından beri beni koruyan oydu. Omuzlarımda onun ölümünün yüküyle yaşamayayım diye hep kendinden bir parça bırakmıştı. Önce ablamı sonra neneyi şimdi ise yüzüğünü.

Şehrazat Tönge.

"Öyle mi nenenin yanına geldin?"

Sessizce onayladım. "Öyle," Birkaç saniye sessiz kaldım. Bakışlarımı annenin mezar taşından koparamadım. "Evine aldı. Okula yazdırdı. Yedirdi, içirdi. Hastalandım başımda bekledi. Kızdı, sövdü, vurdu. Sonra gece gelip alnımdan öptü, gizlice saçlarımı okşadı. Ama ben onu da öldürmekten deli gibi korktum Ahu. Ne bir kere sarılabildim ne de elini öpebildim. Âdem abi hapisten çıkınca yanıma gelecekti, biliyordum. Beni görmek isteyecekti ama yapamadım. Yüzüne bakamadım. Birinden bir evlat, diğerinden bir yuva çaldım." Yutkundum. "Ben de kaçtım. Bari onlar yaşasın diye Rize'den on beş yaşında ayrıldım. Önce askeri lise sonra Harbiye sonra Özel Kuvvet eğitimi sonra da görevler derken arkama bile bakmadım. Buraya dönmedim, dönmeyi de düşünmedim."

"Ya şimdi?"

Zihnimdeki sessizlik uğuldadı. Cevap netti. "Sen varsın." Ona baktım. Gözleri kızarmış, saçları ıslamış, kirpikleri

birbirine karışmıştı. Yine de güzeldi ama, her şeyiyle. "Bu şehir bana bir hayat borçlu Ahu. Beni saklamadı ama sevdamı saklamak zorunda. Bana bunu borçlu. Şu Rize'nin her santimi bana bir hayat borçlu. Anlıyor musun?"

Yanağına doğru bir yaş daha süzüldü. "Anlıyorum." dedi sadece. Hep anlardı. Çocukluğunu yaşayamamış bedenler olgunlaşmak zorunda kalırdı. Her şeyi anlarlardı, her şeyi. *En nefret ettiğin şeyleri anlat, sevmeye oradan başlarım*demişti. En çok nefret ettiğim şey kendimdi. Ne yapabilirdi ki?

Her zamanki gibi alev alev yanıyordu göz bebekleri. Sessizce bakışlarını benden koparıp önüne döndü. Mezarlarda gezindi gözleri. "Seni sakladıkları ve hayatta tuttukları için her birine minnettarım."

Beni bu kadar sevme, göğüs kafesimdeki ateş canıma okuyor diyemedim. Bitmişti bütün kelimeler. Yaşadıklarımdan ilerisi yoktu lügatimde. Göz ucuyla ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. "Ahu," diyebildim sadece. Yorgundum. Fazlasıyla yorgun.

Ahu olduğunu onaylayan bir mırıltı çıkardı. Bana ait olan tek şey: Ahu, *Ahu'm*. Başka kimseye, Ahu denilince böyle bakmıyordu. Nasıl yapıyordu bilmiyorum ama sesi başka geliyordu kulağıma, gülüşü başka, bakışı başka. Bir bana böyle bakıyordu sanki. Kısa bir andı ama gözlerinden öyle bir his aktı ki, içim titredi. Kollarını elinden geldiğince bedenime dolayıp başını omuzuma yasladı. Omuzumdan üç kere daha öptü. Her zaman konuşurdu ama bu acının sesi olmadığını da anladı.

Yalnızlık gibi sessizlik de paylaşılmazdı. Ben de paylaşmamıştım. Alışkanlıklar bütün benliğine ilmek ilmek işlemeye başladığında onları geri sökmek kolay değildi.

Bütün benliğime sızan bir yalnızlık ve sessizlik vardı. Bu karanlıktan ben bile dışarı çıkamayacağımı sanırdım. Çıkamamıştım da. Ama o bu karanlığın içine benim haberim olmadan sızmıştı. *Sessiz ve yalnız*.

"Teşekkür ederim." mırıltısını zorla duydum. "Teşekkür ederim." Bir kere daha omuzumdan öptü.

Acıttı. Canımı değil, yüreğimi. Gözlerimi kapatıp zorla yutkundum. Boğazım dudaklarımdan yıllar sonra dökülen isyanım ile yanıyordu. "Ne için?" Kısıktı sesim. Derdimden ötesi yoktu. Sustukları kadardı Timur. Bir de kaybettikleri.

Bir kere daha öptü omuzumdaki yüklerden. Gitmediler ama hafiflediler. Silinmediler ama silikleştiler. İçimde biriken zehir sustuklarımdan ibaretti sanki. Akıp gitmedi ama hafifledi.

Nefret ederdim varlığımdan ama o, "Varlığın için." dedi.

Boğazıma bir yumru daha takıldı. Göğüs kafesime ektiği güllerde yandı, güllerin içindeki kül olmuş yüreğimde. Ateş yok ederdi ama o hayat verdi. Sevgimden korkmuştum bunca yıl. Haklıymışım. Öldürüyordu. Bir başkasını ya da beni. Göğsümü sıkan bu hissin başka izahı olamazdı.

Kolumu omuzuna sakince doladım. Bülbül gibi sineme sokuldu. Dudaklarımı ıslak saçlarına yasladım ama öpmedim, kıyamadım. Sadece içime derin bir nefes çektim. Bu sessizliğin teşekkür olduğunu anlayacağına da emindim. Bu onun sihriydi. Kolları belime dolandı. Önümde üç can, üç mezar ve üç ölüm vardı. Göğsümde ise kocaman bir yaşam.

Bir hakkım daha olmaz mıydı?

Şehrazat, Güldeste ve bebek. Hepsinin mezar taşında ağır ağır gezinen gözlerim yavaşça kapandı. Annenin yüzü yoktu, bebeğin ise nefesi. Ama ablam yine karşımdaydı. Bu defa

üzerinde kanlar içindeki çiçekli elbisesi değil, nikah günü giydiği beyaz elbisesi vardı. O gün en mutlu olduğu, onu gerçek bir tebessüm ile gördüğüm tek gündü. Ömrü boyunca hep benim için gülmüştü ama o gülüş kendi içindi. Yine öyle güldü. Dudakları kıvrıldıkça kıvrıldı. Çehresi aydınlandı. Bir bana baktı, bir göğsümdeki sevdaya. Hep uzağımda dururdu ama bu sefer bana doğru bir adım attı.

Çünkü onu kendinden iten sendin Timur.

Bir adım daha attı. Sonra bir sessiz adım daha. Ölüler yaşlanmazdı. O da hâlâ öldüğü yaştaydı. *Ablam artık benden küçüktü*. Önümde eğildi. Gözleri asırlar sonra gözlerimle buluştu. Kapalıydı oysa gözlerim. Narin eli saçlarıma değdi. Hâlâ küçük bir çocukmuşum gibi başımı okşadı ama artık saçlarım kısaydı. Ben de onun beni bıraktığı yaştaydım. Onun bedeni büyümemişti, benim ise yüreğim.

Konuşmadı ama gülüşü yerle bir etmeye yetti. Dudaklarımı ısırdım. Ahu'nun kollarını bana daha sıkı doladığını hissettim. Yüzünü boynumda, nefesini ve öpücüğünü ensemde hissettim. Bu sefer o bana *yaslan* diyordu. Yaslandım. Ablam başımı okşadı, Ahu ensemi öptü. Bilmediğim bir nefes elimin üzerinde gezindi. Büyük bir sevginin altında kaldım.

"Hâlâ benim oğlumsun." dedi ablam. Sesi Rize'nin dağları kadar sisliydi.

Söylememeliydi bunu. Bana bunu yapmamalıydı. Siktiğimin otuz yaşını geçmişken çocuk gibi zırlayamazdım ama genzimdeki yangın anlatabileceğimden fazlasıydı. Bir ağlarsam bu defa Karadeniz'in hiçbir yağmuru beni saklayamazdı. Dişlerimi dudağıma geçirerek direndim. Ama ne ablam durdu ne elimin üzerindeki yabancı nefes ne de Ahu.

"En nefret ettiğin şey kendinse," dedi Ahu. "Seni sevmeye senden başlarım." Sıcak nefesi boynuma değdi. "Seni seviyorum Timur Tönge, her şeyinle. Yaşamda da ölümde de."

Sızı büyüdü. Onu hak etmediğim hissi de. Boktan hallice bir hayat sürmüştüm. Hayır duası alamayacak kadar da her şeye siktiri çekmiştim. Neydi onu kaderime düşüren? Beni Beyrut'a oradan da İstanbul'a sürükleyen, tam ayağının önüne atan, ateşi ile kavuran?

Ablamın başımdaki eli yanağıma ilerledi. Soğuktu elleri. Soğuk muydu mezar? Gülüşü daha da büyürken dudakları alnıma değdi. Tam sol şakağıma, nabzımın üzerine. Sıktığım dişlerim de kastığım çenem de artık hiçbir şeyi tutamadı. Çenem titredi.

"Nana..." dedi ablamın su gibi sesi. "*"Nana, çkimda komoxti nana..."*

Bana bunu yapmamalıydılar. *Yapma,* dedim sessizce. *Ne olur yapma abla... Bu özlemle baş edemem. Unuttuğumu bana hatırlatma.*

Durmadı. Unutulanlar hatırlanmazdı.

"Meveşi lazuri tkvala..."

Başım önüme düştü. Genzimdeki sızı yakıp kavurdu. Ablamın eli yeniden saçlarımda gezindi. Sanki yine uzunlarmış gibi, gözlerimin önünden çekmek için yana taradı. Oysa saçlarım kısaydı. O an anladım. Onun için hâlâ dokuz yaşında, büyüttüğü kadardım.

"Mibiri nani nana..."

Derler ki; kalbinde siyah bir izle ile doğarmış insan. Yaşadıkça o iz ya büyür ya da silinip gidermiş. Kalbim kendimi bildim bileli simsiyahtı. Ama gözümden yıllar sonra süzülen sessiz damlalar siyah lekenin üzerine damladı. Tutulamayan bir yasın izleriydiler. İki aydınlık nokta siyahın tüm kasvetini dağıttı. Küçük bir lekeyken büyüdükçe büyüdüler. Biri sevdanın nefesiydi biri yaşamın. Biri Ahu'ydu. Biri Güldeste. Biri ben, diğeri benden içerdeki ben.

Timur Tönge; işte sadece bu kadardı. Üç mezar, iki damla yaş, bir yas ve büyük bir sevda.

******

Işığın olmadığı, karanlığın hüküm sürdüğü günlerde dedeler ve nineler torunlarına ve çocuklarına yıldızların ışığı ile masallar anlatır, toprağa anlattıklarını çizerlermiş. Gökyüzünü kaplayan yıldızlar o kadar fazlaymış ki; bütün dünyayı aydınlatmaya yeter, gece de gündüz kadar aydınlık olurmuş. Kıskanmış güneş. Işığına denk ışık istememiş. Yandıkça yanmış, yaktıkça yakmış. Yerküre de ona bakan herkesin gözlerini kendi ile doldurmuş. Ama yıldızların ışığını söndürmeye yetmemiş.

Öfkelenmiş güneş. Dünyaya kendi bedeninden minik bir ateş kıvılcımı göndermiş. Küçük bir kıvılcım değdiği yeri yakmış, küle çevirmiş. Ama insanlar sonsuz karanlığın içinde en nihayetinde kendilerine ait bir ışık bulabilmişler. Kıvılcım aleve, alev ateşe dönüşmüş. Dilden dile yayılmış. Ateşin ışığı

gökyüzündeki yıldızları söndürmeye yetmemiş ama insanların artık karanlıkta göğe değil de yere bakmasına yetmiş.

Görünene aldanan insanoğlu semaya bakmayı unutmuş. Yeryüzünden yükselen dilekler ile parlayan yıldızlar unutulmaya başlandıkça sönmüş. Zamanla bütün dünya aydınlanmış. Yerin ışığı arttıkça, göğün ışığı saklanmış. Yıldızlar karanlığın içine çekilmişler. Ne zaman biri onlara bakıp, görmediği halde dilek dilerse ortaya çıkar ve kayıp giderlermiş.

Bu, karanlığın içinde fark edildikleri için minnettarlık göstergeleriydi. *Kayan her yıldız aslında karanlığın içine hapsolmuş birer esirdi.*

Öyle derdi babam. Çiftlikte gece uyuyamadığım ya da ahırdan gelen hayvan sesleri ile irkilerek uyandığımda dışarı çıkar, minik evimizin önündeki eski sedire otururdum. Babamın da uykusu en az benim kadar hafifti. *İçeri gir* demezdi. Yanıma sokulur, omuzlarıma battaniye atardı. Gökyüzünü birlikte izlerdik. Kırık bir kalp soğuk mezara denktir. Babamın kalbinde de büyük bir kırıklık vardı. Uyuyamıyordu.

"Yıldızları görüyor musun?" demişti bir gece.

Görememiştim. İstanbul'da gökyüzü zifiri karanlıktı. Bu hikâyeyi anlatmıştı. *Sen göremesen de oradalar, sessizce seni izliyorlar* demişti. Saçmaydı. Kendilerini göstermeye bile güçleri yetmiyorsa benim dileğimi nasıl gerçekleştireceklerdi?

"Evrenden ve Yaradan'dan istersen Ahuzar, sana istediğin her şeyi verir. Yeter ki istemesini bil."

Anlamsız totemlerim ilk o gece başlamıştı. *Üç yıldız bana kendini gösterirse, yarın okullar tatil olur* diye saçma bir dilek tutmuştum. Mucize ilk o gece hayatıma dokunmuştu. Eve gireceğim anda üç yıldız gözüme almıştı. Onları gördüğüm anda ise iki tanesi art arda kayıp gitmişti. Kalan tek yıldız yeniden karanlığa karışırken ertesi gün hayatın bana minik bir sürprizi vardı.

Yoğun kar yağışı nedeni ile okullar tatil.

Oysa ben eve girerken kar dahi yağmıyordu. Mucize dediğimiz şey buydu. Ama artık sadece tek bir mucize vardı: Timur. Odanın camından izlediğim yıldızlar ilk defa bu kadar fazla ve netti. Buraya geldiğimden beri hayranlıkla izlemekten vazgeçmeyeceğim bir görüntüydü. Yıldızlar burada kendilerini saklamıyordu. Tıpkı ben gibi.

Mezarlıktan el ele çıkıp sessizce yaylaya geri dönmüştük. Konuşmamıştım. İlk defa uzun uzun susmuştum. Söylenecek her şeyi o söylemişti. Duyduklarım üzmemişti. Paramparça etmişti. Bu kadar çok şeyle tek başına baş etmeye çalıştığını bilmek can yakıyordu. *Zorsun* demiştim. Hataydı. Sadece yastaydı. Görememiştim.

Yeterli süre geçtiğine emin olduğumda sessizce odadan çıktım. Geri döndüğümüzde Aknene çoktan eve gelmişti. Baş başa olduğumuzu biliyordu. Normal şartlarda değneği Timur'un kafasına geçirirdi ama bu defa hiçbir şey söylememişti. Sadece caddede bıraktığımız poşetler konusunda homurdanmıştı. Şanslıymışız ki o hemen gelmiş ve almıştı. Yoksa gırtlağımıza sıçarmış. Ben demiyordum. Aknene diyordu.

Eve girdiğimizde Timur sessizce odasına çekilmişti. Yol boyunca yüzüme asla bakmamış, göz teması kurmamıştı. Ona acıdığımı düşünmüştü belki de ya da benim gibi

güçsüzlüğünden utanmıştı. İlk defa yanağında ıslaklık, gözlerinde kırılganlık yakalamıştım. O beni defalarca en güçsüz halimle görmüşken benim onu hep dimdik görmem haksızlık gibi gelirdi. Artık hesaplar sıfırdı. Acılar ise denk.

Aknene'nin odasının önünden parmak ucuyla geçtim. Odasının kapısını bizi yakalamak için açık tuttuğuna yemin edebilirdim. Her zamanki gibi başına doladığı beyaz yazması ile horlayarak uyuyordu. Tatlı göründüğü nadir anlardan biri olabilirdi. Timur'un kapısına geldiğimde çalma gereksinimi duymadım. Sessizce açıp içeri süzüldüm. Yıldızlar aydınlatıyordu karanlığı. O ise yatakta değil, camın önündeydi. Altında siyah eşofmanı varken üzerine hiçbir şey giymemişti. Omuzları ay ve yıldız ışığı ile fazlası ile göze batıyordu. Sırtındaki bana ait yara izi de. Sigara içiyordu. Minik tıkırtılarımı duyunca arkasına döndü ve bana baktı.

Kapıyı sessizce kapattım. Aynı saniyelerden o da bakışlarını benden çekmeden sigarasını camın önünde bir yere bastırarak söndürmüştü. Kısa bir an bakıştık. Bir bahane lazım mıydı bilmiyorum. *Ayılar dağdan inebilir* diyebilirdim. Etrafın çok karanlık olduğunu ya da yine tüfeği kapıp birini kovalayacağımı. Ama bahane sunmama gerek kalmadan konuştu.

"Sevdiğim geceliği giymemişsin." diye mırıldandı. Camı sessizce kapattı. "Canım sıkıldı."

Haklıydı. Üzerimde bugün Aknene'nin zorla aldırdığı mor pijama takımı vardı. Çiçekleri ile olabildiğine kapalıydı. Öyle ki boğazında nefes alma payı bile yoktu. Gırtlağıma kadar kapatıyordu.

Parmak ucumda ilerlerken gülümsemeye çalıştım. "Nenen çok seveceğini söylemişti."

Bana döndü ama yine yüzüme bakmadı. "Çok içtim. Sigara kokarım." dedi sadece. Sesi hâlâ kısıktı. Sevmemiştim bu halini. Eskisi gibi başıma bela olmasını tercih ederdim. Ya da arsızca dibime sokulmasını.

Umursamadım. İlerleyip yatağın duvar kısmına yaslanarak kendi köşem gibi kuruldum ve onun da gelmesini bekledim. Bütün sessizliği ile karanlığın içinde ilerledi. Büyük bedeni ile yanıma sıkıştı. Bedenlerimiz büyüktü ama tek bir yastığa sığdık. Yine yüzüme bakmadı. Anında kollarını belime dolayıp yine yüzünü boynumdaki yaraya sakladı. Haklıydı. İlk defa sigara kokusu bu kadar netti. Deniz bu gece hüzünlüydü. Ama rahatsız etmedi. Elim büyük, kaslı omuzunda sonra ise ensesinde oyalandı. Kolunda bir kurşun izi vardı. Onu Tulpar olarak o kefesin içinde ilk gördüğümde de bu iz dikkatimi çekmişti. Görevde yaralanmış olmalıydı. Sorgulamadım.

"Neden yüzüme bakmıyorsun?"

Cevap vermedi. Onun için bir cevaptı. Kızaran gözlerini ve dağılan ifadesini görmemi istemiyordu.

"Beni defalarca en güçsüz halimle gördün. Ben de senden saklansam hoşuna gider miydi?"

Boynuma nefesi vurdu. Tam yaranın üzerine. Yine sessiz kaldı. Derin bir nefes vermek zorunda kaldım. "Her şeyi bir gecede anlatmana izin vermemeliydim. On yıllık konuşma kotanı doldurmuş gibisin."

Kesik nefesi yine yarama değdi. Ya gülümsemişti ya da soluklanmıştı. İkisi de baş döndürücü bir ihtimaldi. "Sana susmam."

Kısa bir kelimeydi. Ama onun söylediği düşünülürse kalbimi ısıtmaya yeterdi. Gülümsedim. "On yıl geçse bile mi?"

"Bin yıl geçse bile."

Gülümsemem büyüdü. Boynuma vuran nefesi yatıştırıyordu. Karanlığın içinde karşı masanın üzerindeki vazoyu gördüm. İstanbul'dayken de yanındaydı. Burada da. *Ablamdan kaldı* demişti. Değerliydi. Ve en değerlisinin yanına bana ait bir şey bırakmıştı. Bordo bir oje. *Ablan mı aldı* demekten korktum. Bu gece fazlası ile şey anlatmıştı. Daha fazla zorlayamazdım. Anlamalıydım. O beni her zaman anlamıştı. Bunu ona borçluydum.

Boynumdaki nefesine daha da sokuldum. Hissediyordum. Artık arada kalın bir duvar, sert bir sessizlik yoktu. Sadece o vardı. Sessizce çıplak sırtını sıvazladım. Parmak uçlarım sırtındaki kıvrımlarda gezindi. Büyüktü, heybetliydi ama en yüksek dağların da zirveleri üşümez miydi? Yaşadıkları, içinde tuttukları ağırdı. Hele de bir çocuk için. Ahuzar'ı, annesi ölüme göndermişti. Timur'u ise babası. *Anne neden benden bu kadar nefret ediyor* diye sormuştum. Cevabı hâlâ zihnimdeydi.

Kaybettiği bir şeyin bedelisindir.

"Bu kadar sessiz olma." diye homurdandı. "Canım daha da sıkılıyor." Boynumdan geriledi. "Ayrıca sikerim böyle pijamayı! Aç şunun boynunu Ahu."

Bunu beklemiyordum. Aknene hedefine ulaşmış gibiydi. Boynumu kapatan pijama yüzünden tam verim alamıyordu ki haklıydı. Kaşlarım çatıldı. "Düzgün konuş."

Dikleşerek oturdu. Kolları bedenimden ayrıldı ama kolumu kavrayarak benim de dikleşmemi sağladı. Yatak o an öyle bir gıcırdadı ki elimi dudaklarıma kapatmak zorunda kaldım. "Nenen duyacak!" diye sessizce yükseldim. "Yavaş olsana."

"Ne yaptık sanki." dedi en boş vermiş haliyle.

Onu böyle görmek çok daha iyiydi. Alışmıştım bir şekilde bu umursamazlığına. Üzgün görmek canımı yakıyordu. Pijamanın üst kısmının uçlarını kavrayıp yukarı doğru çekti. İtiraz hakkı sunmadan tek seferde çıkarıp yere savurdu. Öyle netti ki, izlemekten başka bir şey yapamıyordum. Önünde yeşil bir sütyenle kaldığımda kollarını yeniden çıplak belime dolayıp yatırdı. Yüzünü aynı noktaya sakladı ama bu defa halinden bir hayli memnundu. Eli çıplak belimden bacağıma uzandı ve kendi bacağının üzerine attı. Hep bunu yapıyordu. Artık sormadan duramayacaktım.

"Bacağımın orada olmasının sana katkısı ne?"

"Varlığın."

Güldüm. "Bunu sadece bacağımdan mı anlıyorsun?"

Bu defa o da gülmüştü. Sesi netti. Yarayı öptü. "Hayır." dedi. "Her yerinden." Nefesi göğsümde ilerledi. Tam kalbimin üzerinden öptü. "Kokundan," dedi. Elleri belimden kalçalarıma ilerledi. "Teninden," Kendi bacağının üzerindeki bacağımı okşadı. "Her zerrenden."

Gülerek sıcaklığına sokuldum. Elim omuzlarında oyalandıkça oyalandı. Kıpırdandım gövdesinde. Bacağımı ve bedenimi daha da yaklaştırdım.

"Bence hemen uyumalısın." şeklinde bir öneri sundu. "Yoksa gerçekten nenemin duyacağı şeyler yaşanacak."

Gülüşüm büyüdü. Cilveyle kıkırdadım. Dudaklarımdaki gülüşü izledi sadece. Aklım almıyordu. Nasıl incitilirdi böyle bir yürek? Bu denli güzel seven bir kalbin sevgisine nasıl *ölüm* denilebilirdi? Ben ondan başkasını göremezken nasıl yıllarca görünmez olmak için çabalamış olabilirdi? Elim yanağına ulaştı. Hafif çıkan sakallarına parmak izlerim karıştı. Sadece derin bir nefes verdi. Yine sessizliğine

gömülmüştü ama duvarları ardında bana açtığı kapıyı görebiliyordum. Mezarlıkta söyleyemediğim, içimde biriken cümleler vardı.

"Ölüm olan sen değildin Timur." diye mırıldandım. "Baban. Asıl ölüm o adam. Farkında değil misin? Asıl onun sevdikleri ölmüş. Görmüyor musun? Herkesi o yok etmiş. Kendi lanetini sana yüklemiş. Seni hayatta tutan şey onun nefreti. Eminim ablanı ve anneni hayatta tutan şey ise senin sevgin ve varlığındı."

Sessizce yutkundu. Yine öyle baktı. Kelimelere dökemeyeceğim, hissederken kalbimi sıkıp bırakan bir nefes gibi. Çenesindeki gamzeye ilerledi parmaklarım. Benzer ama bir o kadar da farklıydık. Ona dair her şey mucizeydi. "Sahilde oturduğumuz gün, bana demiştin ki; *yaralarına iyileşmesi için zaman vermemişsin*. Sen de kendi yaralarına iyileşmesi için zaman vermemişsin."

Sevgisinin neden bu denli yoğun olduğunu, kalbimi yerinden sökecekmiş gibi hissettirdiğini de bu gece anlamıştım. Çünkü el değmemişti. Dünya ile kirlenmemiş, toza ve pisliğe bulaşmamıştı. Dışına bakan herkes için korkunç, gösterişli ve heybetliydi ama yüreğinin kimseye açmadığı köşesi saf ve temizdi. Küçük bir çocuk hâlâ oradaydı. Kendini büyütmek zorunda kalan insanların ruhunun bir köşesinde sessiz bir çocuk zamansızca ağlardı. Büyüdüğümüzde onu korumak yine bize kalırdı. Tek büyük bildikleri bizim içimizden kopamazlar, ellerini bıraktığımızda yok olacaklarını sanırlardı.

"Bana bak," dedim. "Sadece benim gözlerimdeki sana bak. Başka hiç kimseye değil, sadece benden kendine bak. Sevmekten korkma. Hele de beni sevmekten..." Parmaklarım çenesinden dolgun dudaklarına ve yanağına ilerledi. "Senin sevgin Timur; ölüm olamayacak kadar gerçek, gerçek

olamayacak kadar güzel. Sadece bunları düşün, tamam mı? Beni nasıl bir cehennemden çıkardığını sakın unutma. Dikenlerime, öfkeme rağmen elimi nasıl bırakmadığını unutma."

Baktı. Gözlerimde kendini gördü mü bilmiyordum ama ben onun gözlerinde kendimi gördüm. İçli bir nefes verdi. Bakışları yüzümde büyük bir mucizeye bakar gibi gezindi. Bacağımdaki eli belime, oradan sırtımdaki ölüme ulaştı. "Artık ciddi anlamda düşünüyorum," Yutkundu. "Seni hak edecek ne yapmış olabilirim?"

Güldüm. "*Nenenin duası* diyorum inanmıyorsun."

Minik bir tebessümün izi belirdi yanağında. Saniyelik bir andı. Yeniden boynuma sokuldu. Dinlenmek istiyordu.

"Sabah yine kendi yatağımda uyanacak mıyım yoksa burada bırakıp panik atak krizine mi sürükleyeceksin?" dedim.

"İkincisi can sıkıntımı azaltabilir."

"Ama benim canımı sıkabilir."

"Yabancı imamı daha hızlı bulmamıza vesile olur işte, fena mı?"

Minik bir kahkaha attım. "Elinden geldiğince hızlı olmaya bak Tönge."

Bunu beklemiyor olmalıydı. Kumaş üzerinden bacağımı okşayan eli durdu. Yüzünü gerdanımdan geri çekti ve göz kırpıştırdı.

"Ne?" dedim bu bakışına karşılık.

"Böyle dersen yarın bulurum o imamı. Biliyorsun değil mi?"

Bu defa daha sesli gülmek zorunda kaldım. "Bul," diye süzüldüm yattığım yerden.

Gözleri kısıldı. "Ben şaka yapmam."

"Ben de şu an gülmüyorum zaten."

"Hayır, gülüyorsun."

Ciddileştim. "Gülmüyorum."

"Bak getirim o imamı." dedi buna karşılık.

"Getir."

Yine sadece baktı. "Mecbur hissediy-"

Cevap sözle verilemezdi. Dudaklarında nefeslenmeyi tercih ettim. Ağır ağır oyalandım dudaklarında ama o anında büyük elini yanağıma sararak karşılık verdi. Nefesinde de sigara kokusu vardı ama geri durmadım. Ben minik bir kıvılcım başlattım o ateşe dönüştürdü. Ama bu ateş ağırdı. O da bu gece hüzünlüydü. Dudaklarımız ayrıldığında, "Bu sana mecburiyet gibi mi geliyor?" diye mırıldandım.

Onu, onun cümleleri ile vurmak keyifliydi. Bacağımı ona bırakmadan bacaklarının hatta belinin üzerine atıp boynumu yastıkta geri atarak gelmesi gereken yeri gösterdim.

Bakışında sayısız duygu vardı. Aralarından bir cümle seçti. "Pek anlamadım. Bir daha mı göstersen?"

Yine güldüm. Hayat kısa ama dolu anlardan ibaretti. Yaşadığım hayatta kendime dair hiçbir şey yoktu. Geri baktığımda her şeyi düşünerek yapan, tedbirli adımlarla ilerleyen öfke dolu bir kadından başka bir şey

göremiyordum. Ahuzar bir hayatı öfke ve gerçeklikle hiç etmişti. Ama burası Ahu'ya aitti. Huzur ve hayaller vardı.

Gözlerimi kapattım ve ilk defa kendimi bir gelecekte hayal ettim. Kendime ait bir dünya kurdum. İçine ilk, onu koydum. Bir aile. O, ben ve sevdiklerimiz. Bir avuç insan, bir avuç mutluluk. Karanlıktan, kurşunlardan, kandan ve ölümlerden uzak bir hayat.

Yarama sokuldu. Sıkıca sarıldı. Bacaklarıma istediği gibi dokunamadığını iddia ederek alt pijamamı da çıkarmayı denedi ama o an uyku o kadar bastırmıştı ki, tepki veremedim. Vazgeçerek yeniden yuvasına sokuldu. Bacağımdaki pijamayı baldırlarıma doğru çekip avucunu yeniden bacaklarıma yasladı.

"O imamı bir bulayım," diyen homurtusunu duydum. "Seni yanıma üzerinde kıyafetle sokarsam namerdim. Şu siktirik pijamaların hepsini nenenin gözünün önünde benzin döküp yakacağım."

Uykumun arasında gülmeye çalıştım ama gerçekten başarılı olup olmadığımı bilemiyordum. "Nenen bu sefer seni gebertir." diyen uykulu homurtumu duydum.

"Gebertsin." dedi anında. "Gaz maskesi ile gül koklanmaz demişler." Eli bacağımın çıplak yerinde ve bel oyuntumda gezindi. Yüzü gerdanıma sokuldu. "Tam olarak ondan."

Bir şeyler homurdandım ama anlamsızdı. Bedenim ve ruhum için yorucu bir gündü. Burası ise huzur ve güvendi. Tepki veremeden uyku içine çekti. Karanlık bir rüya üzerime gelmeyi denediğinde izin vermedi. Küçücüktü yatak ama huzurluydu. O ve ben. Dünya, bu gece bu kadardı.

******

Kendi yatağımda uyanacağıma emindim. Yanılmamıştım. Gözümü açtığımda kendi yatağımdaydım. Ama üzerimde hâlâ sadece sütyen oluşunu, alt pijamamın bacaklarımı açıkta bırakarak kalçalarıma doğru sıyrılmış olmasını beklemiyordum. Hele hele tepemde dikilmiş yataktaki bu halime en ters bakışları ile bakan Akkadın'ı hiç beklemiyordum.

Ellerini beline attı. Kaşları artık alıştığım siniri ile çatıldı. "Hayurdur?" dedi ters ters. "Gece sağa bastilar herhalde?"

İnanılmaz bir adamdı. Hani odasında yakalatmıyor ama bilerek bu şekilde bırakarak paniğime oynuyordu. Ya da yabancı imam için ciddi anlamda süreci hızlandırma derdindeydi. Gerçekten inanılmaz bir adamdı. Gözlerim istemsizce üst pijamamı aradı. Çok şükür ki gelişi güzel bir şekilde yere fırlatma zahmetini göstermişti. Hızla yataktan doğruldum. Ani hareket ile belim ağrımıştı ama toparladım. Bir yandan ise pijamayı bacaklarıma geri çekmeye çalışıyordum.

"Gece birden çok sıcak oldu da." diye geveledim ağzımın içinde. "O yüzden çıkarmıştım."

İnanmışa benzemiyordu. Ters bakışını zerre bozmadı. "Aynen. Size baya sıcak, maşallahınız var!"

Dudaklarımı dişleyerek ayaktan ayaklanıp yerdeki pijama üstüne uzandım ama bu sefede başka bir kınayıcı sesle irkilmiştim. "Aziz Allah! Kız senun o sırtındaki ne du?"

Pijamayı alıp doğruldum ama giymedim. Zaten birazdan çıkaracaktım. Ayrıca sırtımdaki şey hakkında eskiden uzun uzun muhabbet edebilirdim. Artık o şeyle ilgili hiçbir şey söylemek istemiyor, sırtımdan söküp atmak istiyordum. Özgürlüğün bedeli ağırdı. Çiçekler, kuşlar, pusula ve at bile bu bedeli ödemeye yetmemişti. "Dövme," homurtusu ile dolaba ilerledim. "Uzun zaman önce yaptırmıştım."

"Tövbe estagfirullah tövbe!" diye yükseldi. "Atun sırtunda ne işi var?"

Dolabı açıp kıyafetlere bakındım. "Babamla aynı gün ölen atının anısına yaptırmıştım."

"Babanla aynı gün kapıdaki köpek ölse onu da mi yapturacadun sırtına?"

İstemsizce gülerken dönüp ona baktım. "Tabi ki hayır nene."

Nene. Söylemesi garip ama hoştu.

Göz devirerek kınadı. "Bir şey diyeceğim şimdi olacak söz, demeyeyim diyorum o da olacak içime maraz! Din iman hak getire size, münafıklar." Gülmek istedim ama kızacağını biliyordum. Dudaklarımı sıkıca birbirine kenetleyip bana doğru ilerlerken sadece izledim. "Biri gavur gavur işler yapar, öbürü gavurluğun kitabını yazar. Allah'ım bağa sabır versin!" Yaklaştığında kolumu kavrayıp hafifçe kendine çevirdi. Bakışları karnımdaki yaramdaydı. Bandajın ucunu açıp ters bakışları ile yarayı yokladı. "Dün," dedi gözlerini bana değdirmeden. "Sana içini döktü mü Koçari?"

Başımla onayladım. O bana bakmıyordu ama ben ak kâküllerine, sert ama şefkatli yüzünü izlemeyi seviyordum. "Döktü."

"Mezarlıkta mı?"

"Mezarlıkta."

"Ağladı mı?"

Buna sessiz kaldım. Benim önümde bile bunu saklamaya çalışmıştı. Belki de yıllar sonra döktüğü ilk yas yaşlarıydı. Başkasına söyleyip yasına ve güvenine ihanet edemezdim. Nenesi bile bunu sorduğuna göre onun önünde dahi *âh* etmemişti. Cevap alamayınca bakışlarını gözlerime kaldırdı. Bandajı yeniden kapattı. "Yaran iyileşiyor."

Gülümseyişim minnetimi anlatmaya yetmedi ama denedim. "Sayende. Sürdüğün ilaç çok iyi geldi. Teşekkür ederim."

Sessiz kaldı. Minik bir çene hareketi ile onayladı sadece. Gerileyip gidecek sandım. Ama gitmedi. Ne geriledi ne de gözlerini gözlerimden kaçırdı. "Koçari yıllardır yanımda. Elimde büyüdü." Dili kuruyan dudaklarında gezinirken ağır ağır yutkundu. "Ama bu sabah ilk defa bana gülümsedi."

Sesinde ilk defa duyduğum bir nahiflik ve hüzün vardı. Bocalamıştım. Her zamanki sert hallerine fazlası ile alışmıştım. Ama asıl şaşkınlığını kollarını bedenime dolayıp bana sarılması, bir eli sırtımda, az önce kınadığı dövmedeyken diğer eli ile saçlarımı okşaması ile yaşadım. Beklenmedik sevgilere vereceğim bir dönütüm yoktu. Zihnimde buna ait tek şey boşluktu. Sadece göz kırpıştırabildim. Limon kolonyası ve bahar çiçekleri gibi kokuyordu boynu. Belki de gerçek anneler böyle kokardı.

"Teşekkür ederim." dedi hüzünlü sesi. Çıplak sırtımdaki yara izlerini fark ettiğinde duraksamadı. Teselli verir gibi okşamaya devam etti. "Teşekkür ederim." Mırıltısı bu defa sessiz bir ağıt gibiydi.

Kıpırdayamadım. Sadece bir elimi kaldırıp sırtına dokundum ama onun gibi kucaklayamadım. Göğsümde bir yer sızladı. Yokluğun ve sevgisizliğin sızısı. Saçlarımı okşamaya devam etti. Timur'a savurduğu darbeler sertti ama o hiç acıtmadığını söylemişti. Ne demek istediğini artık anlıyordum. Kuş kadar hafifti eli.

Gerilediğinde gözlerinde de ilk defa gördüğüm bir nem bulutu vardı. "Biz ona bu şehri dar ettik. Ne acısına ne yüreğine sahip çıkabildik." Dudakları titredi. "Sen ona bu şehri sevdir, olur mu kızım?" Kollarımdaki elleri yavaşça geri çekildi ama eli elimi kavrayıp avuçları arasına hapsetti. Hep dikti ama ilk defa boynu büküldü. "Kızımın emaneti. Canımın son kalan canı." Sol gözünden sessiz bir yaş tenine süzüldü. "Madem içini bir sana döktü, gönlünü sana verdi, ona bu zamana kadar bizim veremediğimiz bütün sevgiyi ver, olur mu? Çok gülmez ama ruhu çocuktur. Dili keskindir ama yüreği buluttur. Boyu vardır ama aklı bileman gıttur." Gülmüştü son söylediğine belli belirsiz. Diğer elini de avucunun içindeki elimin üzerine sardı. "Bu zamana kadar kızımın ve Güldeste'nin gözü arkada kalmasın diye elimden geleni yaptım. Zamanında onlara sahip çıkamadım ama emanetlerini canım pahasına korudum, kolladım. Ama benim sevgim serttir. Gösteremem." Titreyen dudaklarına doğru bir yaş daha süzüldü. "Sen sev, olur mu? Kadın kadının dağıdır. Artık ben de onu sana emanet ediyorum. Sakın yalnız bırakma. Yaşlandım artık. Şayet ölürsem, burayı unutmasına izin verme. Atasını, yurdunu, toprağını bilsin. O babası olacak deyyus burada diye kaçmasın, saklanmasın. Anasını, ablasını, nenesini unutmasın. Onu buraya getiren sensin.

Toprağına küsmesine izin verme. Sevdir bu memleketi ona. Olur mu?"

Her bir cümlesi iğne gibi kalbime batmıştı. İkisi de dimdikti. Ama ikisi de gözyaşı döküyordu. Acı en gösterişli dağı bile içten çürütürdü. Yıllardır sustukları her şey kurt gibi yüreklerini kemirip tüketmiş olmalıydı. Sessizce gözlerime bakarken yanağına ağır bir yaş daha süzüldü. Avuçları arasındaki elimi bir anne şefkati ile okşadı. Nasıl bir his olduğunu bilmiyordum ama yürek ısıtan bir sıcaklığı vardı. Ellerimi bırakıp geriledi ama yorgun değildi. Omuzlarından büyük bir yükü atmış gibi dikti. Yanımdan geçip kapıya doğru ilerledi.

"Nene!" diyerek arkamı döndüm. Hâlâ karşısında sütyenleydim ama umursamadım.

Kapıdan çıkacakken durup bana döndü. Yanağındaki yaşlar gitmiş, bakışı az önceki kadından sıyrılmış ve yeniden Akkadın olmuştu. "Şehrazat," dedim. "Çok mu kızdın ona?"

"Kızmadım," dedi. "Kırıldım." Sesi de kırgındı. "O benim tek canımdı. Yaslandığım dağ, tutunduğum daldı. Dağımı yıkıp, dalımı kırdı da gitti. Aşkın gözü kördür ama sevgi her şeyi bilir." Elini kalbinin üzerine yerleştirdi. "Benim ana yüreğimdeki sevgi o adamın içindeki şeytanı gördü ama Şehrazat'ın aşkla kör olan gözleri görmedi. Şeytanı sevdi. Sevdiğini sandı. Çok dil döktüm, dinlemedi. Allah var, torunlarım o adama benzemesin diye her gece Rabbime dua ettim. Benzemediler, ama Şehrazat'a da kalmadılar."

Hatalar, günahlar, yanlış kararlar ve bedeller. Süregelen yaşam dizisinde her şey art arda yaşanıyordu ama kırgınlıklar geçmek ne demek bilmiyordu. Arkasını döndü. Elini kapı koluna attığında. "Timur buradan nefret ettiği için gitmedi." dedim. Bana dönmedi ama kapıyı açmaya

niyetlenen eli durdu. "Sizden de nefret etmedi. Sadece sizi yaşatmak için..."

"Biliyorum." dedi. "Ben de o yaşasın diye gitmesine izin verdim. Burası ona dardı. Yeni bir hayat kurması için uçmayı öğretip gökyüzüne saldım." Dönüp göz ucuyla bana baktı. "İyi ki de öyle yapmışım." Yeniden önüne dökerken, "Artık dama girme." dedi. "Belin ağrıyor. Sonra *ah vah* edip duruyorsun. " Kapıyı açtı. Az önceki şefkatli kadın o değilmiş gibi aniden yükseldi. "De hayde gelin! Kalk, kahvaltıyı hazırla. Çay suyunu koy. Soyunmuş dökülmüş baş çavuşun beygiri gibi hâlâ yatay!" Kapıyı sertçe kapattı. "Ula poh yiğen! Ben sana kaç kere üstün cıbılken ortalıkta dolaşma dedim, götü yanuk."

Timur'un. "Giyinmeye gidiyorum işte." diyen umursamaz sesini duydum.

Sonra ise Akkadın'ın şamarını. "Sıçayum o muncurlara! Arsuz edepsuz, münafık! Karisi don koynek yatar, bu cıbıl cıbıl gezer."

Hâlâ umursamazdı. "Karım donla mı yatmış? Bakayım."

Bir şamar daha yedi. "Ula senin derdin ne?"

Bu defa netti. "Yabancı imam."

"Edepsiz!" dedi Akkadın. "Gel bakayum habuyana. Sen de o gavur ellerinde götünü başını çizdurdun mi?"

"Ne?" diyen Timur nadir duyulur bir şekilde şaşkındı.

"Gir içeri, çıkar üstünü. Her bir yerine bakacağum. O gavur ellerinde kim bilir ne boklar yedin, ne günahlar işledin sen?"

"Oradan bakınca Ebu Cehil gibi mi görünüyorum nene?"

"Valla birkaç günahla gerisindesin bence. Yetişmene çok az kaldi! La bağa bak, kulağını da deldurdun mi?"

Onaylayan bıkkın bir mırıltı çıkardı. "Aynen, götümü bile deldirdim."

"Ula!" dedi Akkadın ama gerisi gelmedi. Şamar sesi yükseldi. Sonra ise eşsiz küfürler.

Başımı sallarken gülmeden edemedim. Bir şekilde alışmıştım bu hallerine. Dışarıdan yine dayak ve küfür sesleri yükselirken derin bir tebessüm ile dolaba döndüm. Dün fazlası ile kıyafet almıştık ama burada elbise giymeyi sevmiştim. Aknene'nin *olmaz* Timur'un ise *bunun kırmızısını da alalım* dediği elbiseye uzandım. Dizlerimde biten, bedenimi sarmalayan triko bir elbiseydi. Sıcak diye yalan söylemiştim. Aslında Rize her geçen gün biraz daha soğuyordu. Kasım kapıdaydı. İstanbul bu aylarda da sıcak olurdu ama buraların başı dumanlıydı. Saçlarımı tarayıp ensemde bol bir at kuyruğu yaptım

Yatağımı toparladım ama gerileyip odadan çıkamadım. Eğilip yatağın altındaki sepeti çıkardım. Artık bütün pembe bebek kıyafetleri buruktu. Şehrazat'ındı belki de. Aknene kızını bütün kızgınlığına rağmen seviyordu. Fotoğraf karesine uzandım. Üç can; Güldeste, Şehrazat ve annesinin karnındaki Timur vardı. Acımasızdı fotoğraflar. Bir daha asla yan yana gelmeyecek üç kişiyi aynı ana sıkıştırıp bırakmıştı.

İlk baktığımda Şehrazat'ın dudaklarındaki gülüşteki hüznü hissetmiştim. Artık nedenini anlıyordum. Sevmek; bazen iyileştirmiyordu. Güldeste'ye değdi gözlerim. Daha neşeliydi gülüşü. Annesine sıkıca sarılan kolları şefkatliydi. Su gibi zarif ve temizdi. Parlıyordu çehresi. Derin ve sisli anıların içinde bir rüya belirdi zihnimde. Ne zaman ve nerede gördüğümü bilmediğim bir rüyaydı.

Uçurumun ucunda bir kadın, uzun kumral saçları, çenesinde derin bir çukur. Yüz yok, ses yok, sadece varlığı var. Işık, sırtımı okşayan elleri ve derinlerden gelen bir ezgi.

Nana, nana, nana...

"Sendin," dedim Güldeste'ye. "Sendin o, değil mi?"

Sustu. Gülümsemeye devam etti. Anneler evlatlarını rahimlerinde, ablalar kardeşlerini kalplerinde büyütürdü. İsimleri ve yüzleri değişirdi. Bazen Güldeste, bazen Ahuzar. Ama kalpleri her zaman aynıydı. Düşündüm. Ölsem, Biricik'in ömrü de böyle yasla mı geçecekti? Kalbim ağrıdı. Eminim Güldeste hayatta olsaydı onun kalbi de ağrırdı.

Gülümsedim ona. Gülümsedi bana. Parmak ucumla dokundum saçlarına. Kendi ile beraber götürdüğü bebeği, aşkı ve geride bıraktığı kardeşi için avazım çıktığı kadar ağlamak istedim ama yuttum. Bugün yeni bir gündü. Hayatım, pişmanlık ve keşkelerle daraltamayacağım kadar kısaydı. Eskiden Biricik içindi aldığım her nefes. Artık Biricik ve Timur. Ben yoktu bende. Beni ben yapanlar vardı.

Sepeti geri iteleyip fotoğraf ile doğruldum. Aknene, "Ula gelin! Hâlâ çay suyu komadun mi?" diye bağırınca panikledim. Unutmuştum. Kapıya ilerledim. Elimdeki fotoğrafı fark ettiğimde gerileyip dolabı açtım ve ilk rafa yerleştirip kapağını kapattım. Kim olduklarını tam anlamı ile öğrendiğim şu günlerde üzerlerinde uyuyamazdım. Bana en büyük mucizeyi bıraktıkları için yerleri baş köşemdi.

Salonda kimse yoktu. Timur'un kapısı ise kapalıydı. Merdivenlere yöneldim ama adımımı attığım an aklımda tek bir cümle yankılandı.

Merdivenlerden dikkatli in.

Öyle demişti. Sıradan bir cümle olduğunu düşünmüştüm. Artık fazlasıyla ağırdı. Merdivenleri ağır ve dikkatlice indim. Biri için sıradan olan şeyler bir başkası için acı verebiliyordu. Mutfağa girdiğimde Aknene damdan getirdiği sütleri tencereye döküyordu.

"Özür dilerim, geldim."

"Geldin de nasıl geldin?" diye terslendi. "Akşam yemeğini yapacasun herhalde. Güneş karşi dağa geçti."

Demliği ocağa bıraktım. "Saat daha yedi nene."

"Yani?"

Dışarıdan horoz sesi yükseldi. "Horoz bile yeni ötüyor. Güneş karşı daha nasıl geçebilir?"

"Horozun adını da Ahu koydim. Damdaki Timur kadar aklı gıt!"

Güldüm. Bir yerden sonra bu hakaretler insanın hoşuna gitmeye başlıyordu. Köşeden demir sofrayı çıkardım. Buzdolabındaki kahvaltılıkları tek tek üzerine yerleştirirken, "Adı gerçekten Ahu mu?" Sırıtarak dolabı kapattım. "Buzağı Timur'dan uzak tut bence."

Ağzının içinde bir *la havle* çekti. "Dillerin olmuş bugün pabuç gelin! Maşallah." Ters bir bakışla çıkışa ilerledi. "Kahvaltıdan sonra dama bir uğra. Buzağı tahtaları kıracak yoksa. Ne fışki idi habu iş benum başuma he! Ne üstteki duray ne damdaki! Ula bokun uşağı!" diye bağırdı Timur'a. "Geri mi uyudun sen?"

Üst kata çıkmıştı. Aynı anda Timur banyodan çıktı. Siyah pantolonu, gözüme değen çıplak üst bedeni ve yüzündeki su damlaları ile canıma okumaya adaydı. Saçları uzamış,

sakalları çıkmaya başlamıştı. Her zamanki hallerinde değildi artık. Dağınıktı ama her şekilde çekiyordu. Normalde kısa saçları için havlu kullanmazdı ama artık az da olsa uzamaya başladıkları için havluyu rastgele hareketlerle başına sürtüyordu.

Bakışlarımız kesişti. Giyinmek için odasında olduğunu sanıyordum. Burada görmek beklenmedikti. Belki de banyoda giyecekti. O zaman neden hâlâ giyinik değildi? Benim canıma minnetti ama evde tehlikeli unsurlar vardı. Elimde peynir kasesi ile öylece kaldım. Havluyu geri çekti. Öylece kalmaya devam ettim. Ona olan aşkım bakiydi. Dün gece yanına büyük bir şiddetle eklenen şey ise derin bir sevgiydi.

Sırıttım. Evet, tam olarak bir yağ gibi eriyerek sırıttım. Bana doğru ağır ağır ilerlerken bu sırıtış büyüdü. "Günaydın."

Başını sallayarak sessizce onayladı. *Günaydın.* Dün kendi konuşma rekorunu kırdığı için bugün ağzını açmama ihtimali oldukça yüksekti. Peyniri sofraya bıraktım ve hızla geri çekildim. Öpecekti. Her sabah bunu yapıyordu. Kaçmam gerekiyordu. "Sofrayı yukarı götürür müsün?" dedim hızla.

Tam o niyetle hafifçe eğilmişti ki kaçan bana baktı. Gözleri hafifçe kısıldı. "Hayırdır?"

"Ne?"

"Az önce sen benden mi kaçtın?"

"Evet."

"Sebep?"

Çenemi yukarı diktim. "Aknene ile arayı daha yeni düzelttim. Çok rica ediyorum göze açık alanlarda bana yaklaşma.

Kendime engel olam-" Gerisi gelemedi çünkü aradaki mesafeyi üç adımda kapatıp belimden kavradı. Kulağımın altını, yaranın başladığı noktayı öpüp geriledi.

"Aknene kendi işine baksın."

Kendime engel olamıyorum derken ciddiydim. Sesli güldüm ama bir yandan da çıkışa iteliyordum. "Kadın bizi evden atacak. Dur artık."

Mükemmel bir planı vardı. "Arka kapıdan yine gireriz."

"İnanılmazsın."

Tam kapı önüne geldiğinde durdu. İstese adım bile atmazdı. Benim itelemem sinek etkisindeydi ama bozmamıştı. Bana döndü. Dirseklerini kapının iki yanına yasladı. "Sofra," dedi aklımı başımdan alacak bir sakinlik ve bakışla.

Boş bulundum. "Ne?"

Dudağı hafifçe kıvrıldı. Kaşları arkamı işaret etti. "*Sofrayı götür* demedin mi? Ver."

"Ha o," diyerek aydınlandım. "Akıl mı bırakıyorsun Allah aşkına? Sabah sabah..." Sofrayı kavrayıp onun kucağına iteledim.

Alıp geriledi. Dudağının bir köşesinde çapkın bir gülüş vardı. "Kahvaltıdan sonra bir saat yokum. Haberin olsun."

Haber vermese de olurdu ama merak edeceğimi biliyordu. Çayı demleyip yeniden ocağa bıraktım. "Peki."

"*Nereye* diye sormayacak mısın?"

"Sormalı mıyım?"

"Ne bileyim? Siz kadınlar, kocanıza sürekli bunu sormuyor musunuz?"

"Bakıyorum da evlilik hakkında pek bir bilgin var."

Yüzü buruştu. "Timim bok gibi aşk kokuyordu."

"Bunu onlara da söyledin mi?"

"Her gün."

Bu sefer sesli güldüm. "Yabancı imam hâlâ yok."

Gözleri kısıldı. "Âdem abi elini çabuk tutsa çok iyi olur." Merdivenlere yöneldi. Üst kata çıktığında arkasından hâlâ tebessüm ederek bakıyordum. Bir şey kırılmıştı aramızda. Belki onun duvarı belki benim dikenlerim. Bilmiyordum. Bildiğim tek şey yuva hissiydi. Burada Kralşan laneti yoktu. Sadece yeşil ve deniz vardı.

Sofraya oturmadan nene muhlama yapmayı öğretti. Kızdı ama yediğinde ters ters *güzel olmuş* demesi yetti. Birlikte sofraya oturduk. Her sabah olduğu gibi birlikte kahvaltı yapmaya başladık. Timur önüme her şeyi bırakmaya başladığında Aknene yine sinirlenip kavga ederek küsmemizi önerdi. Dün sabah her şey daha güzelmiş mesela. Bugün kepaze bir sabah oluyormuş. Timur umursamazca ekmek kemirdi. Nenesi söylendikçe söylendi. İkisini de tebessüm ederek izledim. Geldim geleli ilk defa çekinmeden, kendimi yabancı hissetmeden yemek yiyordum.

Ama aniden kapı çaldığında hepimiz kısa bir an bakıştık. "Geldi senin ikinci deli." dedi Aknene memnuniyetsiz bir ses Timur'a. "Artık her gün aşındırır kapıyı." Bizden genç olduğu için yerden ayaklanıp merdivenlere yöneldi. Ağzının içinde söylenip durmaya devam ediyordu. Muhtemelen sövüyordu.

Birinci Atmaca Resul'dü. İkincisi kimdi? "İkincisi?" dedim Timur'a.

Boş vermiş bir şekilde muhlama yiyordu. Cevap verme zahmetine girmeden gerekli cevabı aşağıdan yükselen ses verdi. "Nerede güzel gelinum?" dedi Âdem abi.

"İtin götünde!" dedi Aknene.

Düne kadar nötr olduğum bu adama karşı artık içimde beliren bir ılıklık vardı. Eşini yıllar önce kaybetmesine rağmen hâlâ ona *karım* diyordu. Gözlerindeki hüzün ve sevgiyi görmemek imkansızdı. Kucağına alamadığı bir bebek gömmüştü toprağa ama yine de Güldeste'nin emanetine sahip çıkıyordu. Timur'a kendi babasından çok babalık yapmış olmalıydı. Âdem abinin yanında başı önüne eğiliyor, saygı ile sessizleşiyordu.

Merdivenleri pata küte çıkıp karşımıza dikildi. Ellerin fazlası ile poşet vardı. "Günaydın!" dedi neşeyle.

Akkadın sofraya davet etme nezaketini göstermedi. Yine biz yerken sofrayı önümüzden aldı. Artık alışmıştım. Bala hızla ekmeğimi daldırıp sofra önümden uçmadan hızla ağzıma attım. Önünden giden sofraya baktı Âdem abi. "Eee kahvaltı ederiz diye gelmiştim."

Akkadın yine netti. "Edup gelseydin o zaman. Biz ettik." Yana iteledi. "Kaç o yani."

O merdivenlerden aşağı inerken bu hallerine alışan Âdem abi umursamamıştı. Sırttı. "Böyle diyeceğini bildiğim için yedim de geldim."

Timur'la aynı anda ayağa kalktık. Eğilip sofra bezini toplayacaktım ama izin vermedi. Koluma yavaşça dokunup geriletti. Sofra bezini katladı ve muazzam bir şekilde sedirin

diğer ucuna savurup kendini de sedire bıraktı. İnanılmazdı. Toplamasa daha çok yardım etmiş olurdu.

"Erkek ya!" dedi Âdem abi. "Nasıl da karusuna yardım ediy." Bana ilerledi. "Gelin kızım, bak sana neler getirdim. İnşallah severdin."

Sofra bezini fırlatıldığı yerden almaya gidecektim ama ellerindeki poşetlerin benim için olduğunu söylediğinde istemsizce durmuştum. "Bana mı?"

Sedire oturup poşetleri önüne aldı. Eliyle yanına dokundu. "Gel kızım."

Öyle içten söylüyor, mavi gözleri öyle parlıyordu ki; yanına gitmemek imkansızdı. Hüzün vardı ruhunda. Ne endişe ne huzursuzluk ne de nefret. Saf bir hüzün.

İlerleyip yanına oturdum. Önündeki poşetlerden bir kutu çıkarıp kucağıma bıraktı. "Bu gelinim olduğun için." Bir kutu daha bıraktı. "Bu da..." Duraksadı. Bir şey diyecek oldu ama dudaklarından başka bir şey döküldü. "İçimden geldi. Zenginim ben da! İkisini de beğendim aldım."

Timur geçmişte sadece bir ekmek yediklerini, bazen elektrik faturasını bile ödeyemediklerini söylemişti. Anlaşılan hayat Âdem abiye bambaşka bir yol çizmişti. Kutuları açtığımda gördüğüm şeylerle düşüp bayılmak isterdim ama dik duruşumu korudum. Biri zarif pırlanta bir setti, diğeri ise hasır set.

"Ne gerek vardı Âdem abi." diye mırıldandım. "Dün Aknene aldı hepsinden."

Güldü. "Olsun. O kendi gelinine aldı ben kendi gelinime." Önündeki poşetlerden birini daha kucağıma bıraktı. Setleri diğer yanıma bırakıp poşeti kavradım.

"Yine mi bir şey aldın?" Oldukça mahcup ediyordu.

Ama o verdiği her bir hediye için bir hayli mutlu görünüyordu. "Timur bunlari sevduğuni söyledi. Aç bakayim sevecek misin?"

Yanımdaki adama baktım. Göz göze geldik. *Neymiş o çok seveceğim şey* der gibi gözlerim kısıldı. Dudak büzdü.

Aç da gör.

Açtım ve gördüm. Küçük dilimi yutmamam mucizeydi. Bu bir çantaydı. Hem de son derece pahalı bir çanta. Siyah deri üzerinde gezinen parmaklarım Âdem abiyi alnından öpmek istiyordu ama kendimi dizginledim. "Sevdin mi?" dedi hevesle. Poşetlerden bir çanta daha çıkardı. Krem rengi, yüreğimi hoplatacak bir görünüşü vardı. "Bak bu da var? Sevdin mi? Ha?"

Sevmek ne kelime? Şu an düşüp bayılabilirdim ama bu kadarı oldukça fazlaydı. Gururum el vermiyordu. "Çok sevdim." dedim samimi bir tebessümle. "Ama bunlar çok fazla Âdem abi. Ben kabul ede-" dilim dönmedi. "Edeme-"

Etmek istiyordum işte!

"Ediyoruz." dedi yanımdaki Timur.

Beklediğim gazlama buydu. Kocam öyle diyorsa ben de kabul ederdim, ne yapabilirdim yani? "Ediyoruz, evet!" diye neşeyle yükseldim. "Tabi ki ediyoruz." Çantaları bağrıma bastım. "Çok teşekkür ederiz."

Âdem abinin gülüşü tüm yüzüne yayıldı. Mavi gözleri ve yanakları ışıldadı. Aknene değneğini tahtalara vurarak merdivenleri çıkıp karşımızda belirdi. Köşeye fırlatılmış sofra bezini gördüğünde sessiz bir *la havle* daha çekti. "Koçari,"

dedi. "Ha bu değneği sana öyle bir fırlatırım ki, bokuni tutsun diye o sofra bezini götüne bağlar gezersin. Al ula oni oradan!"

"Yav nene bırak şimdi onları," dedi Âdem abi. "Sana hayırlı bir haberim var."

"Ne?"

"Yabancı imam buldum."

Kucağımdaki çantalardan kopup ona baktım. Aynı şekilde yanımdaki Timur da. Ama Aknene bu anı bekliyor gibiydi. Kaşları havalandı. "Ne kada yabanci?"

"Yani," Dudak büzdü Âdem abi. "Bence çok yabanci."

"Nerede?"

"Of'da."

"Bizi tanıy mi?"

"Yok. Başka memleketten gelmiş. Buradan hiç kimseyi tanımay."

"Sonradan tanır mı?"

Âdem abi kendinden emin bir şekilde omuzlarını kabarttı. "Susturdum oni, merak etme."

"Ey," dedi nene. "Ne zaman geliy?"

"Siz ne zaman iste-"

"Ahu ne zaman isterse." dedi Timur anında. Bakışları nenesindeydi. "Kafana göre iş yapma." Sesi buz gibiydi. Aniden bu tonu duymak üşütüyordu.

Nene de diklendi. "Niye? Sen kafana göre iş yaparken iyi de biz yaparken mi olmuyor koçari?"

"Bu başka." dedi Timur soğuk bir ciddiyetle. Yine sertliğe bürünmüştü. Duvarları arkasındaydı, içeriye sızmak bir hayli zordu. "Onun gönlü ve isteği yoksa olmaz. Zorla olacak iş değil."

"Madem gönlü yok yanında ne işi var?" dedi nene. İkisi de yine bakışları ile inatlaşma yarışındaydı. Bunu ne zaman yapsalar gerilmeden duramıyordum. Resmen gözleri ile birbirlerine taş fırlatıyorlardı.

Sert bir bakışla baktı Timur. Bunun için zorlandığımı ya da mecbur hissettiğimi düşünüyordu. Oysa ona dair hiçbir şeyde mecburiyet yoktu. Hayatı kısa yaşadığım bu günlerde enine boyuna düşünerek kararlar alacak zamanım yoktu. Geleceğe dair yaptığım bütün planlar her defasında bir avuç acı olup içimde kalmıştı. Muhabir olmak isterdim. Bunun için yıllarca çalışmıştım Kemiklerim kırılmıştı. *Radyoda ilerleyeceğim* demiştim. Gece gündüz çalışmıştım. Hayatım parçalanmıştı. Peki şimdi ileriye dair düşünecek ne vardı? Yoktu ilerisi. Sadece bu an vardı. Belki de bir zamanım da yoktu. Ne yaşıyorsam bu an yanıma kalacaktı.

"İmam size uygun bir zamanda gelebilir." dedim sakinlikle. "Benim için sorun yok." Yanımdaki adama derin bir tebessümle baktım. Hafifçe omuzumu kaldırdım. "Gönlüm var."

Ters ifadesi, kaşlarının arasındaki iki çizgi ve çatık kaşları ağır ağır yumuşadı. Sessiz kelimeleri yoğundu. Keskin kahvelerin içindeki minik siyahlarda ben vardım. Titredi. Sadece daha çok gülümsedim. Ona onun sessizliği ile cevap verdim.

Kralşan'ı da düşünmedim, karanlığını da. Sadece o anı yaşadım. Ve ilk defa kurduğum aile hayalinin içine bu fotoğrafı da ekledim, geniş duvarın en başına astım. Zihnimdeki yuvanın ilk eşyası buydu; ben, Timur, Âdem abi ve nenenin olduğu bir fotoğraf karesi. Genişti duvar. Çünkü daha asacağım bir sürü anım olacaktı. Buna inanmalıydım. Umut karanlığa saklanan bir yıldızdı. Onu gördüm. Onun da beni görmesini dilemekten başka şansım yoktu. Belki kayıp gidecekti. Ama umut onu bana getirecekti.

******

Timur tepeyi seri adımlarla çıkarken arkasına dönüp bakıyor, onu izleyen biri olup olmadığını kontrol edip duruyordu. Tepe bittiğinde ormana daldı. Telefonu gömdüğü taşın altına gelene kadar durmadı. Başından bir atmaca geçti. Gagasından dökülen ses tüm dağlarda yankılanırken bunun Atmaca Resul'ün habercisi olduğunu biliyordu. O gelmeden halletmesi gereken birkaç telefon görüşmesi vardı.

Taşı kaldırıp toprağın altına gömdüğü poşeti ve içindeki telefonu çıkardı. Yeniden etrafı kontrol ettikten sonra ilk aradığı kişi Cihan olmuştu. Anlamsızdı ama özlemişti her sabah elinde poğaça ile kapısına gelen dağınık saçlı genci. Arama üçüncü çalışta açıldı. "Alo."

Cihan'ın sesiydi ama bir o kadar da değildi. Öyle ki Timur telefonu geri çekip doğru aramamı diye yoklamıştı.

"Benim." dedi sadece.

Sesin şiddeti artı. "Abim!"

Kesinlikle oydu. "Bağırma lan."

Cihan daha da bağırdı. "Abim, Tulpar abim."

Sesi garip geliyor, bazı harfleri yutuyor gibi konuşuyordu. Yüzünü ekşitti Timur. "Senin sesine ne oldu lan?"

Karşı taraftan içli bir ses yükseldi. "Ağzım yamuldu abi."

"Ne?"

"Bıraktın bu belayı başıma. Her yanım yamuldu işte! Mutlu musun?"

"Biricik'e bir şey mi oldu?"

"Abi ben *çarpıldım* diyorum sen *Biricik* diyorsun. Ağzım yamuldu ağzım!"

Elini beline atarken sıkıntı ile ofladı. Anlamsızca bunu da özlemişti. "Ölmemişsin işte. Tatava yapma."

"Allah razı olsun be Tulpar abim. O kadar incesin ki, sağ ol." Kesik bir nefes alıp, "Biricik iyi." dedi. "Merak etme."

Duraksadı ama, "Sen?" demeden de edemedi. Bilmediği bir cehennemin içine bırakmıştı onu. Bir yanı bunun vicdan yüküyle sızlıyordu.

Cihan bu soruyu bekliyordu. "Abi, ağzıma sıçtılar abi." diyerek bütün ciddiyetini bozdu. "Başıma olmadık işler geliyor, hemen dönmezsen buralar karışacak abi!"

"İkiniz de iyiyseniz gerisini merak etmiyorum Cihan."

"Ama Tulpar abi." Sesi kısıldı. "Bu kız bana makarna yapıyor."

Duraksadı. "Sana ne lazımdı koçum? Sus da zıkkımlan işte."

Cihan'ın kesik *of* nidasını duydu ama umursamadı. "Şimdi beni iyi dinle Cihan. Biricik'i bir süre daha dışarı çıkarma.

Kimse görmesin. Sen normal hayatına devam et, dikkat çekme. Seninle çalıştığımız spor salonunda, ringin sol köşesinden bir demir oynuyor. Onu sök. İçindeki para senindir."

Söylenenlerin aksine tek bir şeyi merak ediyordu Cihan. "Benim için para mı biriktirdin abi?"

Evet, biriktirmişti. Görevin ne zaman biteceğini ya da oradan ne zaman ayrılacağını bilmiyordu. Her sabah kapısında beliren, evini temizleyen ve yemek getiren bu gence bir şeyler bırakmak istemişti. Borçlu kalamazdı.

"Biriktirmedim." dedi. "Hepsi senin hakkın," Sessizce soluklandı. "Cihan, *eyvallah* abiciğim." İlk defa söylüyordu. Belki de bir daha söyleyemeyecekti. Ona hep minnettar kalacaktı.

Önce hızlı nefes alışverişi sonra ise bir hıçkırık sesi duydu. Cihan her zamanki duygusallığı ile ağlamaya başlamıştı. "Ne zaman döneceksin Tulpar abi?"

Bilmiyordu. Zamanında bu şehre sığamamış, arkasına bakmadan kaçmıştı. Şimdi ise bu şehirden çıkmak, kalbini yeniden savaşın içine bırakmak istemiyordu.

Bu sessizliğini, "Anladım." diyerek cevapladı Cihan. "Merak etme, gözün arkada da kalmasın. Buralar bana emanet."

"Eyvallah." Telefonu kapatacakken durdu. "Cihan."

"Buyur abim."

"Harbi mi çarpıldın lan?"

"Beni acımla yalnız bırak abi."

Küçük bir tebessümle telefonu kapattı. Son arayacağı kişi Teoman Doğu'ydu. Kenan'la ilgili bilgi almalı, her ihtimali hesaplamalıydı. Arama tek çalışta açıldı. "Bekle," demişti Teoman. Başka birilerine biraz işi olduğunu söyleyerek uzaklaşmıştı. Birkaç dakika sonra, "Tönge!" diyen sesi daha gür ne netti. "İyi misiniz?"

"Sorun yok. Kralşan ne durumda?"

"Hâlâ yakalanmadı. Kurul dedikleri şeye bile kafa tutuyor, it herif!"

Parmakları kaşlarının arasını ovuşturdu. O şerefsiz sik kırığı hayatta olduğu sürece derin bir nefes alamayacaktı. Bu dünya ikisine dardı. İçindeki nefret ve öfke artık sadece görev olmaktan çıkmış, ete, kemiğe ve cana sahip bir nefrete dönüşmüştü.

"Köstebek?"

"Herkes tek tek inceleniyor. Merak etme, en kısa sürede bulacağız. Kralşan şu an peşinizde değil. Sizi arasa mutlaka kulağıma gelirdi. Kendi canının derdine düşmüş gibi görünüyor. Sessizliğinin başka nedeni olamaz." Kısa bir sessizlik oldu. "Fiko'yu öldürdü. Kadının yakın arkadaşına saldırdı."

Kaşları havalandı. "Yakın arkadaşı kim?"

"Defne Demirsoy denen bir kadın. Ahuzar ve kardeşi ortada olmadığı için polise kayıp başvurusunda bulunmuş. Kenan şerefsizi de kadını öldürmek için evine gitmiş. Sizi bulamadıkça deliriyor."

Zihnini yokladı. Yanında yakın bir arkadaş gördüğünü hatırlamıyordu. Birkaç ay öncesinde, göreve ilk geldiği anlar düştü aklına. Bara Irmak Kralşan'ı almaya gittiği gün

yanında bir kadın vardı. Yüzü yoktu zihninde. Dikkat etmemişti. Defne denen kadın belki de oydu. Biricik'i saklayarak ne kadar doğru bir karar verdiğine bir kere daha emin oldu. Düşmanını tanıyordu. Kralşan ölüme tek başına gitmezdi.

"Kadın iyi mi?" diye sordu.

"İyi, merak etme. Son anda ekibimden biri fark edip kurtardı."

"Tumturaklı?"

"Hastanede." dedi Teoman. "Hayati riski atlattı ama hâlâ toparlanamadı. Kısa bir soluk verdikten sonra, "Siz neredesiniz?" dedi daha kısık bir sesle. "Güvenli mi?"

Emin olmadan burayı kimseye söyleyemezdi. "Kralşan gerçek adımı hâlâ bilmiyor, değil mi?"

"Hayır. Dediğim gibi, sen benim gizli kurşunumsun. Operasyonda adın asla geçmiyor."

"Güzel, o zaman asla bulamayacağı bir yerdeyim."

"Konumunu Hayri'ye mesajla ilet. Her şeye hazırlıklı olmamız lazım. Ne olursa olsun sizi savunmasız bırakamam."

O da bunun için aramıştı zaten. Yerleri en az bir kişi tarafından bilinmeliydi. Sessizce onayladı. "Görevdeyken yaşadığım eve gidin. Koltuğun önündeki tahtaların altına saklı bir dosya var. Onu oradan alın."

"Ne dosyası?"

"Alınca görürsünüz."

Aramayı bitirecekken Teoman, "Tönge," deyince duraksadı. "Kadın nasıl?"

Netti. "Kralşan hâlâ hayatta olduğuna göre iyi. Aksi halde size bırakmadan o itin leşini önünüze atardım!"

Aramayı bitirdi. Telefonu poşete yerleştirdi ama aynı noktaya gömmedi. Ahu'nun anlattığı ağaca ilerledi. Sakallı kızıl bilmem ne. Şu an adını düşünemeyecekti. Arka kısımdaki bitkisiz kısma telefonu gömmeden hemen önce numarayı gizleyerek uzaklardaki dostuna; ezbere bildiği numaraya, Murathan'a tek bir mesaj atmıştı. Kimden geldiğini ya da ne demek istediğini anlayacağını biliyordu. Uzun yıllarını o adamla yan yana geçirmişti. Çok konuşmazlar ama birbirlerinin her şeylerini bilirlerdi. Anlatmıştı sevdasını ama yine bilsin istedi. Artık anlattığından daha fazlasıydı.

Bir Ahu'ya zebun etti felek. Gülersen dalağını sikerim!

Telefonu kapatıp gömdü ve yeniden öne geldi. Ağacın etrafı papatyalar, kırmızı ve pembe güllerle sarmalanmıştı. Kırmızı güllerin önünde eğildi. Parmak uçları papatyalara dokundu. Papatya, ablasına benziyordu; güller Ahu'ya. Güllere ulaşılmasın diye papatyalar etrafına bir duvar örmüş gibiydi. Oysa savunmasız olan papatya, dikenleri olan güldü. Gülün güzelliğini korumak için papatya kendini feda ediyordu.

Derin ama yakın olduğunu hissettiği bir ses ilişti kulağına. "Ve-nnecmu ve-şşeceru yescudân." diyordu Atmaca Resul. "Yıldızlarla ağaçlar Allah'a secde eder, yıldızlarla ağaçlar Allah'a secde eder. Vallâhu enbetekum mine-l-ardi nebâtân." Birkaç saniye sonra Timur'un yanına tünemiş, dibine sokularak onun gibi çiçeklerin önünde eğilmişti. Ellerini çiçeklere doğru açıp neşeyle birbirine vurdu. "Allah sizi yerden çiçekler gibi büyüttü. Allah sizi yerden çiçekler gibi

büyüttü." Timur'a döndü. "Zehiroğli niçun burayadur? Zehiroğli niçun burayadur?"

Sessiz kaldı. Çiçeklere bakmaya devam etti. Ahu sevmişti burayı. Onunla yeniden gelmeliydi. Makinası olsa belki de fotoğrafını çekerdi. Öyle demişti. Eskiden her şeyin fotoğrafını çeker, defalarca bakarmış. Daha çok güler, korkusuzca her yere gidermiş. Kralşan hayatındayken tanımıştı onu. Öfke ve ateşten ibaretti. Halbuki bütün hallerini görmek istedi. Öfkesi gibi neşesini de gözyaşları gibi gülüşünü de. Karanlık ruhuna değmese bu çiçekleri ve ağacı görseydi yine kıkırdayarak güler, aklını başından alırdı belki. Ama o gün sadece uzun uzun bakmakla yetinmişti.

Pantolonunun cebindeki yüzük varlığını belli etti. En az karşısındaki güller kadar kırmızıydı. Vermeli miydi bu yüzüğü ona? Korkusuzca elini tutuyordu. Bir hayatı yokken nasıl bir hayat sunacaktı ona?

"Zehiroğli çok düşünür." dedi Resul. "Derdi ne? Derdi ne?"

"Sence," dedi Timur. "Eşyalar ölüm getirir mi Resul?"

Kaşları çatıldı. "Ölümi yalnuz Allah bilur. Allah bilur. Kullar bilemez. Bilemez."

Sessiz kaldı.

İleri geri sallanırken, "Belayı geturen kuldur, dildur. Belayı getiren kuldur, dildur." dedi Resul. "Kul der Allah verir. Kul güzeli istesun, Allah güzelu verur."

Gülümsedi. "*İyi* dersem *iyi* mi olacak?"

"He!" diye yükseldi Resul. "Tabi öyle olacak da!" Atmacası uçarak yanı başına kondu. "Kulun ağzundan çıkan her cümle zikirdur. Güzel iste, güzel iste. *Ölüm* deme, *ölüm* deme."

Yine sessiz kaldı. Öyleydi belki de. Baba o kadar çok *ölüm* demişti ki; tek bir kelimeyi *hayat* diye üzerine giyinmişti. Ama dün gece öğrendiği bir şey vardı. Timur ölmek değil, yaşamak istiyordu. Öldürmek değil, yaşatmak istiyordu. İçinde biriken katran temizlenmemişti ama ömründe ilk defa aydınlık bir sabaha gözlerini aralamıştı. Anladı, öğrendi. Konuşmak değil, asıl susmaktı yoran insanı.

Resul, papatyalara dokunurken, "Loresima," diye mırıldandı papatyalara. "Loresima," İlerideki gülleri işaret etti. "Neculi, Neculi." Lazca konuşuyordu. Yeniden neşeyle el çırptı. "Allah güzel yaratmış, Allah güzel yaratmış. Dikeni olan çiçeği en masum, güçsüz çiçekle donatmiş, çiçekle donatmiş." Timur'a baktı. Cam gibi mavi gözleri ışıl ışıldı. Tek bir siyah nokta ve leke yoktu. "Zehiroğli karisina götürsün. Desun oğa şurumşine, desun oğa efulim."

Sevdiğim, gönül eşim, yârim ve *yoldaşım* demeye denkti iki kelime de. Timur'un gülüşü büyük ve tüm yüzüne yayılacak türdendi. "Görmeyeli bir romantiklik gelmiş lan sana. Hayırdır?"

Güldü Resul. "Zehiroğli bağa güldi, Zehiroğli bağa güldi." Yanağını Timur'un koluna dayayıp masum bir çocuk gibi baktı. "Romatik nedu da? Nedu da?"

Gülüşü büyüdü. Doğru ya, daha önce ona hiç gülmemişti. Hep sessizliğini görmüştü Resul. "Boş ver." Çiçekleri işaret etti. "Götüreyim mi bunlardan efulime?"

"Götür deduk da!"

"*Yaradan onu öyle yaratmış, toprağından koparma* demeyecek misin?"

Güldü. "Yaradan güzel yaratmiş, güzel güzeli bulsun diye yaratmiş. Vardır her yaradulanin bir hikmeti. Kimi derde

şifadur, kimi yârin başına taç, ayağına paspas."

"Sana harbi bir romantiklik gelmiş lan."

"O ne du deduk da."

"Sevda adamı olmuşsun demek Resul." Göz kırptı. "Hayırdır?"

Sırıttı Resul. "Severum Rabbimi, severim Rabbimi. O bana yardır, o bana sevdadur." Ayağa kalktı. "Leylayı bul, Mecnun ol. Sana gelmeyen yar utansun." Ormanın çıkışına koşarken atmacası da peşinden uçuyordu. Gözden kaybolduğunda sesi hâlâ derinlerden geliyordu. "Kerem'i bul Aslı ol. Sen yandıkça yanmayan yar utansun. Yak yüreğuni yak! Sevdaluk ateşi ile yanmayan yürek utansun!"

Sadece dinledi Timur. Son cümleyi duyana kadar dudaklarında minik bir tebessüm vardı.

Uzaklardan yine Resul'ün sesi geldi. "Zehiroğlinin Efulisi var. Zehiroğlunin Efulisi var. Yakışır oğa sevdaluk, yakuşur oğa sevdaluk."

"Lan Resul!" diyerek dikleşti Timur. Hafifçe yükseldi. "Bağırma lan."

Umursamadı Resul. Gülüp el çırparak ormanın çıkışına koşmaya devam etti. Susturmadı Timur. Bütün köye rezil olmak ya da dillerine düşmek hiçbir zaman ilgisini çekmemiş, hayattaki öncelikleri arasına girmemişti. Çiçeklere baktı. Yeni bir şansları olamaz mıydı? Yeniden, en baştan... Mecnun oldu. Kerem oldu. Önce kayboldu. Sonra yandı. En sonunda yine *Ahu'nun Timur'u* oldu. Parmakları yaralandı, elleri kanadı ama umursamadı. Başkasının kanıydı ellerini yakan. Bu; yara da kan da sevda içindi. Acıtmadı, yakmadı. Sardı, sarmaladı.

******

Teoman Doğu'nun gözleri önündeki kalın, mavi kapaklı dosyada dikkatle geziniyordu. Alnına düşen saç tutamını avuç içiyle geri yasladı. Bakışlarını dosyadan kaçırmadan elini ileri uzattı. Yanında oturan Doktor, yıllardır yanında çalıştığı, onu eğitip bu günlere getiren adamı fazlası ile tanıyordu. Ne demek istediğini anladı ve mavi kalemi Teoman'a uzattı. Teoman kalemi alıp dosyada bir noktayı yuvarlak içine aldı. Bakışları daha da keskinleşti.

Dosyayı emrettiği yerden alıp getiren Doktor'du ama içinde ne olduğunu bilmiyordu. Onay almadıkça Teoman Doğu'nun hiçbir evrakına bakmazdı. Sadakati bir demir kadar sertti. Ama merak etmeden duramıyordu. "Sormak haddim değil Efendim ama o dosyada önemli bilgiler mi var? Fazla dikkatle okuyorsunuz."

Teoman diğer sayfaya geçti. "Bilmediğimiz şeyler değil." Sesi dalgındı. Kâğıtta bir noktayı daha işaretledi. "Ama hayli ilginç detaylar mevcut."

Tulpar'ın evinden getirmişti. İçindeki bilgileri tahmin etmek zor olmuyordu. "Kralşan ile mi ilgili?"

Diğer sayfaya geçerken başını eğerek onayladı. "Sadece Kralşan değil, tüm Kralşanlar ile ilgili."

Teoman, o an dosyayı Timur'un hazırlayıp hazırlamadığını deli gibi merak ediyordu. İçindeki her bilgiye hakimdi ama bu kadar detayı o ine sızmayan biri bulamazdı. Kenan ve Mahir Kralşan'a ait bütün pis işler, Hülya Kralşan'ın hayır kurumları adına toplayıp hesabına aktardığı paralar, Kenan'ın yılda bir görüştüğü mafyalar, liderler, sevkiyat güzergahları, saatleri ve daha fazlası.

"O adamı bu operasyona almakta hayatımın en doğru kararını vermiş olabilirim." derken kalemi masaya bıraktı ve geri yaslandı. Dosyayı Doktor'a iteledi. Ekipteki herkese güvenirdi ama sağ kolu her zaman bu genç adam olmuştu. Kızılgerdan Operasyonu'na ilk aldığı kişi de. Sorgusuzca ne derse yapar, vatanı ve devleti için canını seve seve veridi. Zengin bir aileden geliyordu ama hiçbir zaman bir yalı çocuğu olmamıştı. Buraya aitti. Gözlerindeki bu ışığı gören Teoman onu yanına alıp yıllarca eğitmişti ve bundan bir an bile pişmanlık duymamıştı.

"Adama bak." dedi belli belirsiz bir gururla. "*Biz sadece Kralşan'ın inine sız* dedik, o don markasına kadar öğrenmiş."

Doktor dosyayı kendi önüne çekti. Bu defa dikkatle inceleyen oydu. "Onlara ulaşabildiniz mi? Güvenli bir yerdeler mi?"

Başını sallayarak onayladı Teoman. En kısa sürede Hayri'den yerlerini öğrenecekti ama bunu yüz yüze yapmalıydı. Telefonda öğrenemeyeceği kadar kritik bir bilgiydi. Ekipte hiç kimse adını bilmiyor, herkes *Tulpar* olarak anıyordu. Bilen tek kişi olan Ayla ise hâlâ yoğun bakımdaydı. Önceliği içlerindeki o köstebeği bulmaktı. Her adımlarını önceden haber alan Kenan bir fare gibi kaçıyordu.

Dosya sayfalarını çevirmeye devam ederken, "Şimdi plan ne?" dedi Doktor.

Dirseğini masaya yaslayıp bakışlarını boşluğa dikti. Kurul'un Kenan'ı öldüreceğini düşünmüştü. Planı söylenen bu kural doğrultusunda ilerleyecekti. *Kefili ve şifreyi ver ya da öl*! Ya Kralşan'ı kurul öldürecek ona sadece leşini bulmak kalacaktı ya da Ahuzar ve Timur'un peşine düştüğünde enseleyecekti. Ama Kenan hâlâ hayattaydı. Yani yine bir yolunu bulmuştu. Yumruğunu ağır ağır dudaklarına vurdu. Başka bir plan lazımdı. Başka bir ihtimal...

Kuruldan nasıl kurtulmuştu? O kadar tehlikeli bir topluluğa dahi kafa tutmuş olabilir miydi? Peki bir sonraki hamlesi? Sakladıkları Defne denen kadına yeniden saldırmak için gelecek miydi? Hayır, o kadar salak değildi. Hatta hiç salak değildi. Düşmanı bir hayli zekiydi. Yem atmalı ve köşeye sıkıştırmalıydı. Savaşı burada oturarak kazanamazdı. Yeni bir plan kurmalıydı.

"Benim bir fikrim var." diyen Doktor ile dalgın bakışları dağıldı. Ona döndü. Devam etmesi için çenesini yukarı dikti.

"Söyle."

"Ahuzar ve Tulpar'ın yerini biz Kralşan'ın kulağına uçursak. Onlar için oraya gittiğinde ise yak-"

Elini keskin bir hareketle aralarında kaldırıp susturdu. "Asla! Bir ihtimal için ikisini riske atamam. Tulpar bu görev için yapması gereken her şeyi fazlasıyla yaptı. Onun şu anki tek görevi o kadını korumak. Gerisi bizde. Kralşan daha fazla kimseye zarar vermeden onu biz bulmalıyız!"

"Ama Kralşan kuruldan kurtulmak için o kadını vermeli. Zaten peşindedir. Köşe bucak aradığına eminim. Eğer biz sağlam bir savunma duvarı oluşturursak..."

"Kralşan denen şerefsiz mal mı?" diye yükseldi Teoman. "Beynini siktiğimin adamının kafasının içinde kırk günah dolaşıyor. Sence bu kadar aramaya onları bulamamışken aniden kulağına üflenen bir bilgiye inanır mı?" Sinirle alnını ovaladı. "Defne denen kadına da korumak için polis ayarla ve evine gönder. *Fikrim var* deyince makul bir şey sandım. Kralşan içindeki adamın bu kadar açık bir şekilde vereceği bilgi ile ayağımıza gelir mi sence? Ayrıca varsay ki el altından biz kadının yerini dedik, kulaktan kulağa gitti. O zaman köstebeğin kim olduğunu ne bileceğiz?" Yüzü ekşidi. "Defne denen kadını da boş yere bir yere tıkmayın. Yoga mı boka mı ne yapıyormuş. Bağırıp duruyor, *beni bırakın* diye. Bırakın gitsin ne yapıyorsa yapsın. Dört kişi ayarla dönüşümlü yedi yirmi dört uzaktan korusunlar."

"Ama efendim." diyecek oldu Doktor. Teoman Doğu'nun ters bakışlarına maruz kaldığında susmak zorunda kaldı.

"Yine fikrin varsa kendine sakla Doktor." Sıkıntı ile alnını ovuşturdu. "Kasap, Şef ve Terzi nerede?"

"Mukbil'in yanındalar. Beyrut'ta bir köyde aniden bütün insanlar ölmüş. Şüpheli bir durum var mı diye araştırıyorlar."

Dövmedeki şifreyi çözüp hızla harekete geçmişlerdi ama geç kalınmıştı. Kurul önce davranmış olmalıydı. Gidilen yer Beyrut'ta bir bankaydı ama kayda değer hiçbir şey bulamamışlardı. İhtimaller sınırsızdı. Belki de şifreyi yanlış çözmüşlerdi. Dikleşti Teoman. "Şu dövmenin fotoğrafını bana bir daha versene."

Yanındaki bir başka dosyayı uzattı Doktor. Üzerine ince harflerle yazılan bir not vardı. Ataçla köşesine tutuşturulmuştu. *Kızılgerdan Operasyonu/ÖNEMLİ!*

Fotoğrafa odaklandı. At, pusula, kuşlar ve dikenli çiçekler. Pusulanın yönü güneye bakıyordu. Şifre son derece minik,

dışarıdan bakan birinin desen diyebileceği bir şekilde pusulanın içine yedirilmişti. "Her ihtimali denediniz mi?"

"Bütün kombinasyonlar denendi. En makulü Beyrut konumuydu."

Aralarına kısa bir sessizlik çöktü. İkisi de önündeki kağıtları incelerken Doktor'un gözleri bir sayfada takılı kaldı. Sayfayı hızla çevirdi. Oturuşu dikleşti. Yeşil gözleri her bir satırda hızla gezindi. Bir noktada takılı kaldı. "İmkânsız," mırıltısı dikkat edilmese duyulmayacak kadar kısıktı.

"Ne?" dedi Teoman.

Doktor bir sayfa daha çevirdi. "Bilmesi imkânsız olan şeyleri biliyor!"

"Tulpar mı?"

Bakışları Teoman'a döndü. Gözleri şüphe ve endişe ile büyümüştü. "Hayır, Kralşan!" Önündeki dosyayı işaret etti. "Sevkiyat güzergahlarına bakın. Hep belli bir yere kadar izleyebiliyorduk, bir yerden sonra kayboluyordu. Kimlerle görüştüğünü bulamıyorduk. Şuna bakın," Dosyada bir noktayı işaret etti. "Kralşan tam onu beklediğimiz noktalara gelmeden güzergahları değiştirmiş. İstisnasız her sevkiyatında hem de!" İki sayfa geriletti. "Masadaki mafya liderlerinin art arda öldürülmeye başladığı tarihe bakın." Baktı Teoman Doğu. Gördüğü şeyin ne olduğunu biliyordu ama sesli dile getiren Doktor oldu. "Kızılgerdan Operasyonu'nun resmî olarak başladığı, ekibi ilk defa bir araya topladığınız günden bir hafta sonra!" Acele hareketlerle sayfaları çevirdi. "Şuna bakın," Parmağı kâğıda yaslandı. "Odasındaki kasa şifresi."

041119

"Operasyonun başladığı gün!" diye yükseldi Doktor. "Adam en başından beri onun peşinde olduğumuzu biliyordu. Galeri baskınında da kadının sırtındaki dövme ortadaydı. Kimse anlamadı. Resmen bizimle dalga geçti! Bunca zaman hep son anda kurtuldu, son anda kaçtı, hep son anda, son anda, son anda! Tesadüf mu her şey? Olamaz Teoman Bey! Ve bu tarihi sadece beş kişi biliyor!"

Teoman'ın gözünün önünden geçen görüntüler saç diplerini uyuşturuyordu. O tarihi bilen kişiler; Kendi, Doktor, Şef, Kasap ve Terzi'ydi. Cengo, Ayla ve Tulpar sonradan dahil olanlardı. Bu tarihten haberdar olmaları imkansızdı.

Alnını ovuşturdu Teoman. "Bizden biri olsa Ayla ve Cengiz'i söylerlerdi."

"Zaten biliyordu Teoman Bey!" Dikleşti. "Bu kadar yanındayken Adriel'in kurul denen şeyi bilmemesi mantıklı mıydı sizce? Kenan ona *sağ kolum* dedi ama hep ayak işleri yaptırdı. *Ahuzar'ı koru, Irmak'ı koru* dedi. Hiçbir zaman işlerinin içine tamamen sokmadı. Adriel onun için en başından şüpheliydi. Sadece Tulpar'ı bilmiyor, hiçbirimiz tanımıyorduk. Bu bilgilere de bir tek o ulaştı çünkü Kenan ona güvendi. Onun da bizden olduğunu ajanı söylemediği için yanına sızan biri olduğunu ön göremedi."

Tek bir sonuca çıkıyordu. Can yakan bir sonuç. Sesli dile getiren yine Doktor oldu.

"Köstebek bizden biri. İçimizden biri en başından beri Kralşan'ın adamıydı."

Kızılgerdan Operasyonu'nu iki ekibe bölmüştü. Öncüler ve gözlemciler. İki ekip de görevlerini yerine getirmekle yükümlüydü. Timur'u tam olarak bu ihtimal için herkesten saklamıştı ama sadece ihtimal vermişti, beklemiyordu. Düşünceler ihtimallere, ihtimaller can yakan bir ihanete

dönüştü ve Teoman'ın sırtına bir bıçak gibi saplandı. Doktor'a kendinden daha çok güvenirdi. Geri kalan üç kişi arasında gezindi zihni. Oysa hepsine koşulsuzca sırtını dayamıştı. Gözlerini kapatıp burnundan soludu. Hayat ona çok şey öğretmişti. Aldığı ilk darbe değildi ama hayal kırıklığı kızgın bir şiş gibiydi.

"Mukbil'e söyle, artık sadece bana rapor verecek. Bilgi isteyen kimseye açık vermesin. Defne'yi emrettiğim gibi bırak. Diğerleri öyle bilsin ama peşinden ayrılma. Gizlice her adımını izle. Gittiği üç mekân seç. Şef'e, Kasap'a ve Terzi'ye ayrı mekanlar söyle. Bakalım hangisinin bildiği mekân patlayacak."

"*Fikir boş, Kralşan gelmez* dediniz."

"Hâlâ boş, o yüzden boş kapana yem atıp gelmesini bekleyeceğiz." Kaşlarının gölgelediği bakışları Doktor'a döndü. Koyu kahveler içinde dönen kızgın bir ateş vardı. "Dediğim gibi hepsine kadının gittiği farklı bir mekân söyle. Tam iki hafta sonra üçünün de kulağına Defne'nin Ahuzar denen kadının yerini bildiği bilgisini uçur. Hangisi yemi yutarsa onu kendi ellerimle parçalayacağım!"

Elini masaya sertçe vurdu. Masa ucundaki su yere düştü. Kırılan cam parçaları su ile karıştı. Teoman Doğu odanın kapısını sertçe vurarak dışarı çıktı ve sinirden titreyen çenesi ile ilerledi. Bu iş haddinden fazla uzamıştı. Artık oyunu düşmanı gibi oynayacaktı. *Kan ve kandırmaca ile.*

******

"Ula kırdun hep tamilari! Cebre yiyesun he!"

"Yav dokunduk hauna da!" diye isyan etti tanımadığım, on yedi yaşlarında bir genç. "Başka türlü nasi keseceğuk haunlari Aknene?"

Haklıydı. Çay toplamaya başladığımızdan beri Aknene susmuyor, çalışan herkese bulaşıyor ve kızıyordu. Hâlâ gitmeyip yardım etmeye devam ettikleri için şanslıydı zira ben makas ile kendimi kesme noktasına gelmiştim. Elimdeki büyük çay makasına baktım. Saatlerdir bir arpa boyu yol alamıyordum. Diğer kadınlar gibi sesler çıkararak seri bir şekilde dolduramıyordum torbayı. Ayrıca belim bütün bedenimi sızlatacak bir şekilde ağrımaya başlamış, yara da varlığını belli ediyordu.

Aknene çok düşünceli bir insan olduğu için sağ olsun çaylığın en üstündeki en düz kısmı bana vermişti. Belim ağrıyor diye dama göndermiyor ama çay tarlasına düşünmeden sokuyordu. Harika bir kadındı.

Doğrulup torbama baktım. Bence çayları kesmiyor koparıyordum. Bu görüntünün başka izahı olamazdı. Aknene aşağıda çalışanlara bakıyordu. O görmeden makasın torbasını yandaki çay torbasına boşalttım. Sonra 'Sıçtun haunlarun içine!' diye bağırıyordu. Bunu diyeceğimi hiç düşünmezdim ama inek sağmak daha zevkliydi. Bana döndüğünü hissettiğimde hayırlı bir gelin olarak yeniden işime odaklandım. Bu sefer elim alışmış gibiydi. Makası daha hızlı doldurmuştum.

"Aknene!" diye bağırdı iki çaylık arasındaki yoldan geçen bir kadın. Kapalı, hafif tombalak bir teyzeydi.

"Ne?" diyerek kibar bir cevap verdi.

Kadın elini beline atarak güldü. "İstanbullu gelinin bu mu?"

Güneş yüzünden elimi alnıma yaslayarak ona baktım. Bacağımda saçma bir eşofman, üzerimde uzun, turunca bir hırka, belime bağlı keşan örtüsü ve başımda siyah pullu yazmam ile oldukça rezil bir haldeydim. Ayağımdaki güllü lastiklerden bahsetmiyordum bile ama bir şekilde alışmıştım.

Topuklu giymeyi sevdiğimi sanırdım. Bu, topuklu lastik giymeden önceydi. Buna bayılmıştım.

"Sana ne!" dedi nene. "Ne yapacaksın benim gelini mi?" Şivesi özenliydi. Dışarıdaki insanlarla daha dikkatli ve tam bir öğretmen gibi konuştuğu gözümden kaçmamıştı.

"Eeee sorduk da!" dedi kadın.

"Sorma!" Eliyle kışkışladı. "Bak işine!"

Kadın sormaya devam etti. "*Gelin yüklü. Zehiroğli ondan apar topar evlendi* diyler. Haberin ola."

Yüklü derken? Boş boş göz kırpıştırdım. Aknene ise bu noktada patlamıştı. Elindeki değneğin hedefi bu sefer kadındı. Şeytan taşlar gibi o yöne savurdu. "Sıçarum o dilinun kemuğuna Nazmiye! Atturma benim kafami! Benim torunumun zürriyetini sorgulamak size mi düştü ula, hadsiz! Zehiroğlu sizin dedikodu malzemeniz değil! De hayde!"

Buralarda herkes bu sinire alışkın gibiydi. Kadın üç adım uzaklaştı. Yazmasının ucunu ağzına sarıp kınadı. "Ey ne bağıriysun? Ne dedum sanki? Herkesin deduğuni dedum."

"Herkesin dilinin kemiğune de sıçarum, beni ayağa kaldırmayun. Habu köyü sizin başınıza yıkarım ha! Yüklü olsa tarlaya mı sokarum oni! Çık git!"

Kadın kınayarak uzaklaştı. Çaylığın alt kısmında çalışan kadınlar durmuş, gülerek bu anı izliyordu. Aknene onlara da bağırdı. Hepsi aynı anda sırıtmayı kesip yeniden işlerine koyuldu. Yanımda çalışan bir teyze daha vardı. Bulunduğum kısmın en ucundaydı. Beline siyah bir şey sarmış, kırmızı yazmasını ağzına kapatarak başına dolamıştı. Bir saattir herkes birbiri ile konuşmuştu ama o hiç kimse ile konuşmadan işini yapıyordu. Aknene'ye baktım. Çay

kesiyordu ve işine fazlası ile odaklanmıştı. Bu kadının yaşlı olması imkansızdı.

Makası amaçsızca çayların üzerine sürterek on adım uzağımdaki kadına ilerledim. Salak saçma makas darbelerimin hiçbir amacı yoktu. Yaklaştığımda yüzüne doğru eğildim. "Kolay gelsin." dedim tatlı olmaya çalışarak.

İşine devam ederken göz ucuyla baktı ve başını salladı.

Çok da kibar olduğu söylenemezdi. Birkaç dakika yanında dikilip amaçsız makas darbelerine devam ettim. Konuşmaya pek niyetli değildi. Mühim değildi. Daha beteri ile de başa çıkmıştım.

"Bir şey sorabilir miyim?"

Onaylayan bir mırıltı çıkardı ama yine işine ara vermedi. Makası dolunca yana dönüp torbaya döktü ve devam etti.

"Yüklü ne demek?"

Bu noktada durdu. Dikleşti. Koyu kahve gözleri bir hayli boştu. Kaşları göbeğimi işaret etti. O noktaya baktım. Sonra yeniden kadına. Ve birkaç saniye içinde aydınlandım. Hamilelikten bahsediyorlardı! Allah aşkına bunu anlatacak başka kelime mi yoktu? "Hayır!" dedim panikle. Makası iki yana salladım. "Yemin ederim hayır, öyle bir şey değil."

Umursamadı bile. *Bana ne* der gibi omuz salladı. Çayların üzerinden atlayıp aşağı kısma indi ve uzaklaştı.

Harika. Dedikoduda sınır tanımıyorlardı. Bir bu kalmıştı. Omuzlarım çöktü. "İnanılmaz..."

Arkamdan, "Pişt!" sesi yükseldiğinde o yöne baktım. Timur birkaç adım uzağımda bana doğru ilerliyordu. Etrafımı

sarmalayan yeşil kadar huzurlu, yağmur kadar hüzünlüydü. Tam karşıma geldiğinde bakışları kıyafetlerimde gezindi. Önüme bağlı keşan, başımdaki pullar ve lastiklerim yine hoşuna gitmiş gibiydi. Minik tebessümü yaklaştıkça büyüdü.

Makası bırakmadan ellerimi belime attım. "Sana *şöyle gülme* demedim mi?"

Yine öyle güldü. Hatta gülüşü büyüdü. Buraya geldiğimizden beri bunu o kadar sık yapıyordu ki İstanbul'da tanıdığım adam bir yabancıymış gibi geliyordu. Ters bir bakış atarak önüme döndüm. Makası aynı saçma darbeler ile kullanmaya devam ettim. "Sizin köyün dedikodu anlayışı inanılmaz."

"Ne duydun?"

"*Yüklü*ymüşüm!" Yüzüm ekşidi. "Bu ne saçma bir terim Allah aşkına. İnek miyim ben ya da at!" Sinirleniyordum.

Her zamanki gibi sakindi. "Dedikoduya *siktir et* dersen artık dedikodu olmaz."

Ona döndüm ama yanımda değil arkamdaydı. Gövdesini sırtıma yaslayıp kollarını iki yanımdan aşırdı ve ellerimi kavradı. Makası tutan parmaklarım büyük elleri altında yok oldu. Çaylara acımış olmalıydı. Yavaşça ellerimi yönlendirdi. Benim aksime biliyordu bu işi. Darbeleri çayı tek seferde torbaya gönderiyordu. Çenesi ve nefesi saçlarımdaydı. Canıma minnetti ama ortam artık ürkütüyordu.

"Bence şu an bunu yapmamalısın." Sesim kısık, bakışlarım Aknene'deydi. Her an başımıza çay makasını fırlatabilirdi.

"Bakanlara da *siktirin gidin* dersen artık bakmazlar."

Kıkırdadım. Bunu beklemiyordum. "Kriz yönetim şeklin mükemmel."

Sessizdi ama saçlarımdaki nefesi ve sırtıma yaslı gövdesi sıcaktı. Ellerimi yönlendirmeye devam etti. O an bütün parmak uçlarındaki kesikler dikkatimi çekti. İğne ile kesilmiş gibi gibiydi. "Ellerine ne oldu senin?" Sağ elimi hakimiyetinden kurtarıp kavradım. Avuç içlerinde de ince ince çizikler vardı. Geri dönüp yüzüne bakmak istedim ama izin vermedi. Çenesini başıma yaslayıp bedenimi durdurdu.

"Sorun yok."

"Bence var."

Yeniden makası ve elimi kavradı. Sessizce işine, işimize devam etti, ettik. "Tepeye çıkarken oldu."

Sessiz kalan bu defa bendim. Tepeye çıkmamış, yuvarlanmış olmalıydı. Bu kesiklerin başka izahı olamazdı. İçim burkuldu. "Nenenin benim yarama sürdüğü şeyden sürelim." dedim hızla. "Hemen acısını alıyor."

Yine sessizdi. Dudaklarını saçlarımda hissettim. Onu düşündüğüm için sessiz bir minnetti. Oysa özel bir askerdi. Elleri defalarca yaralanmış olmalıydı ama içimdeki hislere söz geçirmem zordu. Avuç içinde silah tutmaktan oluşan minik bir nasır bile vardı ama güzellerdi. Tırnakları biçimli, parmakları uzun, damarlı ve garip bir şekilde zariftiler. Benim gıpta ile baktığım, dokunduğunda güven veren bu ellerini kanlı bilmesi, ona bunun ezberletilmesi büyük bir haksızlıktı.

Bu anı, aniden kafamıza uçan bir çay makası böldü. Timur antrenmanlı olduğu için gelecek hamleyi önceden fark ederek ikimizi de sola eğerek başımıza uçmaya niyetli makastan kurtarmıştı. Her ihtimali düşünerek avucu ile yüzümü sakladı. Makası fırlatanın kim olduğunu bilmemek imkansızdı.

"Ander kaldırsun sizi!" diye yükseldi birkaç çay sırası uzağımızdaki Aknene. "İki dakika yalnız bırakmaya gelmiyorsunuz!"

Timur'un bıkkın bir nefes verdiğini duydum. "İşine bak nene."

"Fişki yiyenun uşağı! Arsız, edepsiz, gavur, münafık!"

Bize doğru büyük bir atiklikle ilerlemeye başladığında Timur'un gövdesinden sıyrıldım. "Başladık yine." Ona döndüm. "Sen dayak yemekten zevk mi alıyorsun?"

Umursamazca dudak büzdü. Uygun adım bize gelen Aknene'yi umursamadan elimi kavradı. Diğer elimdeki çay makasını çayların üzerine atıp ilerletti. Dayak yiyeceği hedefe kendi ilerliyordu. Nene önümüzde belirdiğinde omuzunu dönüp gelen değnek darbesini memnuniyetle kabullendi ama ben hâlâ kabullenemiyordum.

"Nene, vurma artık!" diyerek öne çıkmaya çalıştım. Öfkeli bakışları bana döndüğünde zekamı kullanmaya karar verdim. Öfkem Aknene'ye saygısından bir köşede bekliyordu. "Herkes bize bakıyor. Zaten yeterince yalan yanlış şeyleri yaymışlar. Şimdi bir de *Aknene gelini ve torunu ile anlaşamıyor* diyecekler."

Durdu. Etrafa bakındı. Tarlada çalışan herkes göz ucuyla bize bakıyordu. Önerim mantıklı gelmiş olmalıydı. Elindeki çubuğu diğer eline alıp Timur'un omuzuna toz bulaşmış gibi silkeledi. Oysa az önce aynı noktaya acımadan darbelerini indiriyordu. "Ha uni doğri dedin gelin." diye mırıldandı. Minik bir öksürükle boğazını temizledi ve çalışanlara bağırdı. "Bugünlük paydos. Yarın devam edeceğiz."

Her biri bu anı bekliyor gibi doğruldu. Kiminin elinde makas kiminde motor vardı. Durup Aknene'nin etrafına toplandılar

ve günlüklerini aldılar. Timur'a büyük çay çuvallarını kaldırma görevini vermişti. Ağır torbaları herkes zorla kaldırarak bayırdan aşağıya atarken Timur zerre zorlanmadan arka arkaya savuruyordu. Ona içim geçmiş bir şekilde baktığımı gören nene de boş durmamıştı.

"Gelin Hanım!" dedi imayla. "Aklun burada mi?"

Değildi. Ama hızlı toparladım. "Tabi," dedim ciddiyetle. Çay torbalarını aşağı yuvarlayan ekibi işaret ettim. "Onları aşağıda nereye fırlatıyorlar?"

Yüzünü ekşitti. "Çöpe!" Elini salladı. "Git şu yolda bekle. Birazdan çoban inekler ile oradan geçecek. Bizimkileri dama al."

Bu defa benim yüzüm ekşidi. "Nasıl yapacağım onu?"

"Onlar geleceği yeri biliyor, sen bekle yeter."

Başka seçenek tanımadan önüne dönmüş, çayları ezerek ilerleyen birkaç elemana yükselmişti. Çaylıktan çıkıp aradaki yola dikildim. Hayvanlar buradan ne diye geçecek merak içindeydim. Beş dakika sonra inek ve zil sesleri duyuldu. Bakışlarımı yolun üstüne, bizim evin arkasına çevirdim. En yüksek Aknene'nin evi olduğu için yukarısı dağlara uzanıyordu ve arada kalan patika yoldan gelen bir inek kabilesi vardı. Onları buradan çeviremezdim. Koşar adım evin önüne çıktım. Çiftlik günlerime en içten dileklerimle teşekkür ediyordum.

Genç, kırmızı yanaklı bir çocuk elindeki çubukla hepsini bir arada tutmaya çalışıyordu. Evin önünden koşarak, birbirinin kıçını iterek geçen inekleri izledim. Hepsi birbirine benziyordu. Bizimkileri nasıl bulacağım derken sürünün içinden daha ben seslenmeden bana doğru salınarak gelen Narkız'ı gördüm. Peşinde ise hoplayan bir buzağı Timur.

Yıldız hemen arkalarından ilerliyordu. Sürüden ayrılmış, sakince bana doğru gelirken zekalarına hayran kalmamak elde değildi. Tanıyordular yuvalarını.

Sen de artık tanıyorsun, dedi derinlerden bir ses. *Bizim ev dedin.*

Minik bir tebessüm kuruldu dudaklarıma. Yanıma ilk gelen Narkız oldu. Aknene bu sabah süslemiş olmalıydı. Alnında rengarenk iplere dolanmış nazar boncuğu vardı. Mö'leyerek yanımdan geçip dama ilerledi. Yıldız sessiz ve asildi. Aynı şekilde ilerledi. Buzağı Timur ise yine son derece çılgındı. Arkasını dönüp gidecek gibi olduğunda, "Timur!" diye bağırdım.

"Efendim." dedi arkamdaki gerçek Timur.

Yönünü bularak yine bana koştu buzağı Timur. Deli deli başını bacaklarıma sürtmeye başladığında güldüm. Ne zaman geldiğini bilmediğim Timur ise bu manzaraya boş boş bakıyordu. Bu bakışa daha çok güldüm. "Sana demedim." Dudaklarını bana Kaldırmış, kocaman gözlerle belime sürtünen buzağıyı işaret etti. "Adı Timur."

Bir kaşı havalandı. *Nasıl yani?*

Gülerken buzağıyı boynundaki kuşaktan tutup ilerletmeye çalıştım. "Nenen seni çok seviyor belli. Adını en sevdiği buzağıya vermiş." Bakışı daha da beter bir hal alınca minik bir kahkaha atım. "Dedi ki *en az evdeki öküz kadar got kafalı*." Bir kahkaha daha attım ama o gülmüyordu.

Tip tip bakmaya devam etti.

Hâlâ gülerken yanına sokuldum. "Tamam, tamam. Kızma. Ben demedim, nenen dedi."

"Hoşuna gitmiş, belli."

Kıkırdadım. "Yalan yok, gitti."

Birkaç saniye gülüşüme takıldı. Güler gibi oldu ama dışarıda olduğu için ciddileşti. Her zamanki ifadesizliğine büründü. Ağzının içinde, "Bence sen böyle sesli gülme insan içinde, elimden bir kaza çıkacak." diye mırıldandı ama ifadesi aksine sesi yumuşacıktı.

İmkansızdı. Aynı şekilde gülüyordum ki Aknene, "Ula buzağı kaçtı, akluna koduklarim!" diye bağırınca irkilerek gerilemek zorunda kaldım.

Dama değil, damın yanındaki yoldan hoplayarak giden buzağı Timur ile panik seviyem arttı. Koşar adım peşine takıldım. Benim arkamdan ise Aknene geliyordu. Ya buzağıyı yakalayacaktı ya da beni dövecekti. Şükür hiçbiri olmadı. Timur daha hızlıydı. Bizden önce alt yola koşup buzağının önüne atlamıştı. Boynundaki kuşaktan kavrayıp geri çekince hayvanın gözleri kocaman oldu. Can havliyle mö'ledi ama bence daha çok me'lemişti.

Buzağı Timur'u zapt eden gerçek Timur oldu. Zorla dama ilerletti. Dışarı çıktığında kaşları çatıktı. Akkadın'a ters ters baktı.

"Ne var?" dedi Aknene. "Ne kararttın yine o gözleri?"

"Buzağının adı beni çok etkiledi."

"Değil mi?" dedi Aknene imayla. "Beni de çok etkiler. Her gün dama sokmak için böyle harp edip dururum. Çok tanıduk!" Değneği ile koluna vurup yana iteledi. "Çakil hau yana!" Dama girip gözden kayboldu.

Laf kavgalarını umursamadan ilerliyordum ki bileğimden yakaladı. Arkasına bakmadan ilerletti. "Damdan çıkmadan üzerini değiştir, gidelim."

Çekiştirmesine uydum. "Nereye?"

"Gidince görürsün." Evin önüne geldiğimizde kapıyı açıp beni ilerletti, kendi dışarıda kaldı. Kaşları ile içeriyi işaret etti.

Çabuk ol.

Sorguladım ama kısıtlı zamanın farkındaydım. Aknene görürse susmayacaktı. Hak verdim ve geriledim. Odama girip üzerimdeki kıyafetlerden kurtuldum. Gri, rahat, ön kısmı düğmeli bir elbise giydim. Saçlarımı açıp iki yanıma savurdum. Kıyafetlerin üzerindeki Güldeste ve Şehrazat'a değdi bakışlarım, gülerek bana bakıyorlardı. Fotoğraf kareleri bu hayatın gizli tanıklarıydı. Bir zamanlar canlı anılardan geri kalmışlardı ve her canlı bu dünyaya bir iz ve ruh bırakırdı.

Onlara büyük bir minnetle gülümsedim.

Âdem abinin sabah getirdiği çantalardan birini şefkatle okşayarak aldım. Belki de çanta gerektirmeyen bir yere gidiyorduk ama mühim değildi. Yanımda durmalıydı. Özlemiştim onları. Hızla odadan çıkıp alt kata ilerledim. Merdivenleri dikkatlice indim. Kapının önünde bekliyor, hiçbir fırsatı kaçırmayarak sigara içiyordu. Önceden daha sık içerdi. Azaltmıştı. Farkındaydım. Benim yanımda ise asla içmiyordu. Bunun da farkındaydım. Spor ayakkabılarımı giyip dışarı çıktım.

"Geldim."

Dudaklarından ve burnundan çıkan dumanla eş bana baktı. Kolumdaki çantayı gördüğünde minik bir tebessümle başını iki yana sallamıştı. Sigarayı taş duvara bastırarak söndürdü ve elimi kavradı.

"Nereye gidiyoruz? *Gidince görürsün* deme."

İzmariti yanından geçtiğimiz çöpe attı. Aknene damdan çıkmadan evden uzaklaştık. Yine uzun yolu değil, kestirme yolu seçmişti. Bayırlardan aşağı atlıyor, sonra beni kucaklayıp aşağıya indiriyordu. "Ama gidince göreceksin."

Göz devirdim. "Yine çok açıklayıcısın."

Bir kere daha kucaklayıp yere bırakmadan önce boynuma derin bir öpücük bıraktı. O an susmam ve sorgulamayı bırakmam için yeterliydi. Köy meydanından el ele ilerledik. Bize dönen gözler yine fazlaydı ama Aknene'nin nasihatini dinledim ve dimdik yürüdüm. Sadece tuttuğum ele odaklandım. Hiçbirine bakmadım. Köyün çıkışındaki arabanın önüne geldiğimizde arkadan yükselen bir ses vardı.

"Zehiroğli dursun! Karisi dursun! Zehiroğli dursun! Karısi dursun!"

İkimizde aynı anda durup bakışlarımızı arkaya çevirdik. Atmaca Resul patika yoldan bize doğru koşuyordu. Gökyüzünde onunla birlikte ilerleyen atmacası vardı. Onu gördüğümde rüyamı anımsamam kaçınılmaz oldu. Önüme bırakılan kanlı parmak ve söyledikleri; *kurbanın kanı.*

İrkildim ama belli etmemeyi başardım. Tam önümüze geldiğinde nefes nefese elindeki gülden yapılmış tacı bana doğru uzattı. Gülün gövdesindeki dikenleri kesilmiş, birbirine sarılarak yapılmıştı. Aralarına sıkıştırılan minik, tek tük papatyalar vardı. Cam gibi parlak mavi gözleri korku değil,

huzur hissettiriyordu. Gülerek uzattığı güllerden uluşan taca ben şaşkınlıkla bakarken Timur elimi bırakıp hızla aldı.

"Lan onun sende ne işi var?" dedi tatlı bir kızgınlıkla.

Resul ona da sırıttı. "Zehiroğli yapti oni karisina! Yapti oni karisina!" Bana döndü. Gülüşü büyürken güneşin yaktığı ve soyulmaya başlamış yanağını kaşıdı. "Utandi vere oni sağa, utandi vere oni sağa. Bıraktı gitti ormana, bıraktı gitti ormana."

"Lan Resul!" dedi Timur. Dişlerinin arasından konuşmuştu.

Resul bir adım geriledi. El çırparak gülerken birkaç adım daha uzaklaştı. Atmacası o hareket etmedikçe gökyüzünde dairler çizip duruyordu. "Sevdaluk yakuşur, sevmesini bilene. Sevdaluk yakuşur, sevmesini bilene." Arkasını dönüp yeniden köye doğru koştu. Kendi etrafında döndü, el çırptı. "Edecesun sevdaluk, baş tacı edene. Edecesun sevdaluk gönlünü bilene!" Bize bakarken geriledi. "Söyledim oni. Söyledim oni."

Kısa bir sessizlik oluştu. Bakışlarımı yanımdaki adama çevirdim. *Utandı* derken? En ters bakışıyla Atmaca Resul'ü izliyordu. Şu an tam olarak Akkadın'dı. Gülüp utancını daha da artırmamak için dudaklarımı sıktım.

"İyi bok yedin!" diye sakince sinirlendi.

Ona baktığımı fark ettiğinde göz kırpıştırdı. İlk defa ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Elindeki gülden yaptığı taca ve hafifçe kızarmaya başlayan yanaklarına baktım. Hastalandığında da yanakları kızarıyordu. Gerçekten inanılmaz bir adamdı. Kalbimi yerle bir edecek cümleler kuruyor ama gülden bir taç verirken utanıyordu. Aklımı başımdan alacak gibi öpüyor ama aynı şekilde karşılık verdiğimde nefes alışverişi hızlanıyordu. Doğum günümde

çiftlikte uyandığımda da başucumda minik bir gül vardı. Belki de *senin için güllere dilek ektim* dedim diye sürekli bunu yapıyordu. Varlığını ve mucizesini gösteriyordu.

Eline uzandım. Kesiklerin dağa tırmanırken olmadığı artık aşikardı. Parmak ucum avuç içinde ve parmaklarında gezindi. "Bunu yaparken mi ellerini bu hale getirdin?"

Sessizdi. Bu onun dilinde *evet* demekti. En güzel mücevherlerin dağın derinliklerinden çıkması gibiydi duruşunun arkasındaki adamı tanımak. Avucunun içine değdirdim dudaklarımı. Ağır ağır öptüm. Doğrulup yeniden gözlerine baktığımda göz bebeklerinde sadece ikimiz varken beliren titreme vardı. Kendi sevgisini sorgusuzca gösteriyor ama ben yaptığımda küçük bir çocuk gibi boynu bükülüyordu.

"Aşk olsun. Atmaca Resul getirmese bana vermeyecekmişsin."

Yanaklarındaki kızarıklık belirgindi. Dağ gibi adam demeyip dudaklarına yapışacaktım ama kendimi dizginledim. "Vermek istemesem yapmam Ahu." dedi en net şekilde. "Ama şimdi..." Ağır abi gibi boynunu hafifçe sola eğdi. Etrafa bakındı. "Böyle ortalık yerde de vermeyecektim hani. Ulan Resul!"

Gülüşümün sıcaklığını içimde hissettim. "Ne zaman verecektin?"

"Ne bileyim, bir zaman işte."

Gülüşüm daha da büyüdü. "Neden gülden yaptın ki? Ellerinin haline bak."

Tacı yavaşça başımın üzerine bıraktı. "Dikensiz çiçeği herkes baş tacı yapar Ahu." Parmak uçları saç uçlarıma değip

sıyrıldı. "Mesele gülü dikenleri ile sevmekte."

Yürek çarpıntısı, kalp sızısı, mucize, umut ve gözyaşı. Bir bedende nasıl bu kadar ruh aynı anda olabilirdi. Ne o kolaydı ne de ben. Ama o da bana kolaydı ben de ona. Acılarında bir dili vardı. Aynı yerden yara alanlar aynı dili konuşurdu. Kimsenin bilmediği bu sır ruhlarına fısıldanırdı. O da benim ruhuma fısıldanmış gibiydi. Baktım keskin kahve gözlerine, çenesindeki çukura, biçimli burnuna ve heybetli duruşuna. Sadece baktım.

Bakmak yetmedi. Yaklaştım, Spor ayakkabılarının üzerine bastım, parmak ucuma yükseldim ve koluna tutunup kendimi yukarı çektim. Bir elim başımdaki tacı tutarken her zamanki sessiz teşekkürümden sundum. Çenesindeki çukura minik bir öpücük bırakıp geriledim. Tebessümün göğüs kafesimin içinde hissettiğim kalp çırpıntısı kadar büyüktü.

Derin bir nefes verip kolumdan kavradı. Gardı düşmüştü. Bu haline karşın dudaklarımdan minik bir kıkırtı kaçtı.

"Gülme şöyle," dedi arabanın önünden geçip diğer kapıya ilerletirken. "Yoksa ciddi ciddi köy ortası demeden nenemin ağzıma sıçacağı şeyler yapacağım."

Kıkırdamadım. Sadece tebessüm ettim. Buna engel olamazdım. Kapıyı açıp arabaya binerken o da sürücü kısmına yönelmişti. Gün henüz batmamıştı. Hızla ilerlemeye başladığımızda bir süre sessiz kaldım. Nereye gittiğimizi sorsam da söylemeyecekti. Kendimi yormadım ve doğanın bütün yeşillerini saklayan manzaraya baktım. Eşsizdi. Her gördüğümde ve izlediğimde nefesim kesiliyordu. Camı açıp yüzüme vuran rüzgâra karşı gözlerimi kapattım. Özgürlüğün at sırtında koşmak olduğunu sanırdım. İstediği yere uçan kuşlar ve çiçekler.

Oysa at yelesini hangi yöne çekersen oraya gider, her çiçek mevsiminde açar, kuşlar özgürlüklerinin farkında olmadan uçarlardı. Asıl özgürlük buydu. İstediği yöne esen rüzgâr. Ölümü de üzerimizden, peşimizden alıp çok uzaklara götürmeye gücü yeter miydi? Kollarımı camın açık kısmına, yanağımı ise kollarıma yasladım. *Neden sessizsin* demedi. Bu anın tadını çıkardığımı biliyordu. Radyoyu açtığını duydum. İnceden bir Karadeniz türküsü değdi kulağıma.

"Yokluğunun kefeni dar gelir bedenime...

....

Yok senden başka yolum gidemem hiçbir yere
Olacaksan ol sonum razıyım kaderime
Sığamadık seninle iki can bir yüreğe
Zamanı sarsam sana döner miyiz geriye?"

"Bir şey sorabilir miyim?" dediğinde anında dikleştim. Nadir yaşanan bir andı.

"Tabi."

"Defne diye bir arkadaşın var mı?"

Omurgamdan bir ürperti geçti. "Evet. Ne oldu? Kenan bir şey mi yaptı?" Sesimdeki paniğe engel olamıyordum.

Benim aksime son derece rahattı. "Sakin ol, iyi."

"Neden sordun o zaman?"

Göğüs kafesimin sıkıştığını hissettim. *Kurbanın parçası, kurbanın kanı...* Elimi göğsüme atıp zorla yutkundum. Ben kaçmıştım, Biricik'i saklamıştım peki ya diğer sevdiklerim. Cemil baba, Kadife ve Defne. Kendi acıma ve yıkımıma o kadar odaklanmıştım ki Kenan'ın nasıl bir şeytan olduğu

aklımdan çıkmıştı. Beni yok edemezse sevdiklerimi yok ederdi. En sevdiği şey buydu.

"Timur susma!" diye çıkıştım. Öfke ağır ağır kaynıyordu.

Göz ucuyla baktığında bunu fark etti. Kısa bir nefes vererek yeniden yola baktı. "Bir şey yapamamış, koruma altında. Merak etme."

"Yapmaya çalışmış yani?"

Buna sessiz kaldı.

"Cemil baba?"

"Hastanedeymiş. Durumu iyi."

Başımı geri atıp gözlerimi kapattım. Ben hüznü ve karanlığı geriye attıkça üzerime çullanmanın, beni boğmanın bir yolunu buluyordu. Ya Kenan geberip gitmeliydi ya da ben yeryüzünden silinmeliydim ama istemiyordum. Deli gibi yaşamak istiyordum. Yanımdaki adamla bir hayat kurmak, yaralara gül tohumları ekerek onları büyütmek istiyordum. Dövme sızladı. Bu kadar zor muydu sırtımdaki ölümden kaçmak?

Bir süre sessizce ilerledik. O andan sonra gözlerimi açmamış, içimdeki karanlığa gömülmüştüm. Yeşillik *umut* demekti. Şu an Defne'nin benim yüzümden yaşadığı korkudan başka bir şey düşünemiyordum. Araba durduğunda gözlerimi araladım. Gün batmamış ama gökyüzü turuncu ve mavi renklerin karışımından oluşan enfes bir renk cümbüşüne dönüşmüştü. Yeşil bir alandaydık. Arabadan inip etrafa bakındığımda arkamızda kalan dere ve köprüyü gördüm. Başımdaki taç düşer gibi olduğunda elimle yakalamıştım ama hayran bakışlarım manzaradaydı.

Fırtına Deresi ve Sevdaluk Köprüsü.

Birkaç saniye sonra bedeni yanımda, eli elimdeydi. Köprüye doğru ilerletti.

Her şeyi ezberlemek isteyen güçsüz zihnim manzarayı bütün detaylarıyla inceliyordu. Zamana meydan okuyan bir köprü ve ona inat şiddetini asla azaltmayan bir dere. Mükemmeldi.

Taşların üstünden dikkatle atlayıp derenin yanına indik. Diğer kolunun altına sıkıştırdığı kutu dikkatimi çekti. Soracaktım ama köprüye adım attığımız anda sustum. Anı bozmak istemedim. Heybetliydi. O önden ilerledi, ben ise elini bırakmadan arkasından. Tam köprünün ortasına geldiğinde durdu. Etrafı izliyordum ama durduğu için ona odaklandım.

"Ahu," dedi ağır ağır. Eli parmaklarımdan ayrıldı. "Çok cümlem yok, bilirsin. Ama seni uzun uzun anlatırım." Yaralı parmak uçları omuzumdan dökülen bir tutam saça uzandı. "Kendime kelimem yok ama söz konusu sensen dünyadaki bütün cümleleri önüne dökerim. Ama yine de yetmez. Seni anlatmaya yeter mi bilmem ama denerim."

Gözlerine bakarken kesik bir nefes verdim. Göz bebeklerim titredi. "Neden bunları söylüyorsun?"

"Benim gibi bir adamın yanında mecbur kaldığın için değil istediğin için yaşa diye." dedi tek nefeste. "Çünkü ben seni mecbur kaldığım için değil yaşaman için buraya getirdim." Durup yutkundu. "*Ablan için mi bana yardım ettin* dedin ya?" Başını iki yana salladı. "Sadece onun için değil. Nerede görsem el uzatırdım sana. Öyle bir bakıyorsun ki, o patlamadan bir sen kaldın aklımda. Sana mutlu bir hayat vaat edemem. Sik herifin tekiyim. Bok gibi yaşadım. Sıkıcıyım, ince düşünmem, ayarım yoktur, ağzıma geleni söylerim ama çoğunlukla susarım, gelişine yaşarım, üşenir

bol bol söver, günde bir paket sigara içerim. Ama isterim ki seninle..."

Dudaklarım bir şey söylemek için aralandı ama diğer elindeki kutuyu uzatınca kelimeler başını alıp gitti. Kutuyu kavrayan parmaklarımın titremesine zor engel oldum. Açtığımda gördüğüm şey göz pınarlarımı sızlatmaya yetmişti. "Yeniden başlayalım," dedi ben fotoğraf makinesine bakarken. "Ne sen cehennemde ol ne de ben. Birbirimizi tanımadığımız ama aslında tanıştığımız o ilk andan başlayalım." Genzimdeki sızı büyüdü. Dolu dolu gözlerle baktım. "Sen yine muhabir ol," Elini boynuna atıp tişörtünün içine saklı künyeyi çıkardı. "Ben asker. Bu makine ile ne kadar kötü anın varsa sil." Elini cebine atıp avuç içine sakladığı kan kırmızı bir yüzük çıkardı. "Eğer bunu mecburiyetten değil de isteyerek kabul edersen ben de bundaki bütün kötü anıları sileceğim."

Çok sevgiden kalp ağrırsa şayet benim kalbimin her köşesi sızlıyordu. Zorla yutkundum. "Anısı ne?" dedi çatallı sesim.

"Anne ve ablamın anıları."

Yanağıma düşen ıslaklık kontrolüm dışındaydı. Bu da ilkti. Acıdan, üzüntüden ve kederden değil de mutluluktan gözümden akan ilk yaştı. Yine de tenimi yaktı. "Evlilik teklif ediyorsun şu an. Farkında mısın?"

Kaşı havalandı. "Ee yani."

"Ve oldukça uzun konuştun."

"Fazlasıyla."

Gülüşüm büyürken burnumu çekip yanağımdaki ıslaklığı yok etmeye çalıştım. "Bu aralar kendini aşıyorsun Zehiroğlu."

Gözleri kısılırken her bir kelime dudaklarından ağır bir sakinlikle döküldü. "Herkesten saklandım ama sen gör diye." dedi. "Ne varsa bil, ya kaç ya da kal diye."

"Kaçmam."

"Korkarsan?"

"Senden mi?" Boyum büküldü.

"Sıkılırsan?"

Gülümsedim. Sessizce başımı iki yana salladım. "İmkânsız..."

Kısa bir an gözlerimde oyalandı. "İstemezsen imam falan gelmez. Bakma sen neneye. Kendini hiçbir şeye mecbur hissetme. Şu an bu yüzüğü de siktir edip dereye savu-"

Gerisini getirmesine izin vermedim. "Çok konuşuyorsun Tönge." dedim onun bana hep dediği gibi.

İlerleyip yeniden ayaklarına bastım ve parmak ucumda yükseldim. Bir elim kutuyu tutarken diğer elim omuzuna dolandı. Elimden geldiğinde kendimi yukarı çekip dudakları dudaklarına yasladım. Tereddüt etmedi. Durmadı, duraksamadı. Belimden kavrayıp kendi boyuna getirerek ayaklarımı yerden kesti. Dudaklarımız bu defa aceleci ve hoyrat değildi. Yakmıyor, yanıyorduk. Ağır ağır ruhunu nefesime sakladı. Dili içimde bir kandili yaktı. Belimdeki ellerine güvenerek elimi ensesine attım. Güneş battı ama son ışıkları bize değdi. Fırtına deresi aktı, zaman aktı. Bir o kaldı bir ben.

Dudaklarımız ayrıldığında alınlarımız birbirini buldu. "Yeniden," diyebildim sadece. *Ne ben cehennemde ne de sen. Ne ben tutsak ne de sen ölüm. Ne ben diken ne de sen*

kan. Yeniden. Ne Ahuzar Soykamer ne de Timur Tönge. Sadece Timur ve Ahu. Sadece...

Sessizdi ama keskin kahvelerdeki titreme onayladı. *Yeniden Ahu. En baştan. Ne senin bedenine ölüm işlensin ne de benim elime. Ne senin tüm kemiklerin kırılsın ne de benim kalbim. Yeniden.*

Dudağına sakin, telaştan ve her şeyden uzak bir öpücük daha bıraktım. Geçmişin kötü anılarını silemedik ama yerine iyi anılar ekledik. Kan kırmızı bir yüzük taktım. O ise yıllar sonra çektiğim ilk fotoğraf karesine yerleşti. Başını yanağıma yasladı ve daimî ciddiyetine büründü. Ama bu defa dudağının kenarında yüzündeki hüznü dağıtan minik bir tebessüm vardı. Bir fotoğraf karesine sadece bize ait bir mutluluk sakladık. Biz hariç kimsenin ruhu duymadı.

******

Gücü ele geçirmesi zordu. O seni ele geçirdikten sonra kurtulmayı denemek de. Tırnakları sivri, keskin ve zehirliydi ama verdiği acıyı göremeyecek kadar kör ederdi gözleri. Sarmaşıklarını boğazına dolar, okşayacak sanılan anda keserdi nefesi. *En güçlü sensin* diyerek göğe yükseltip, tek bir hatada bacağından tutup aşağıya çeken de odur seni.

Kenan Kralşan bunu göremeyecek kadar kördü. Güç sadece benliğini değil bütün varlığını ele geçirmiş, tırnaklarını sırtına geçirmişti. Kolundaki saate baktı. Gece yarısına yaklaşıyordu. Kurulun görüşme talebini kabul etmesinin ardından iki gün geçmişti. Sessiz geçen iki gün işkenceden farksızdı ama en sonunda bu sabah beklediği mesaj gelmişti.

İstanbul'un çıkışında, ıssız bir evin önünde duran arabasından dimdik indi. Gece kadar siyah gözleri etrafta gezindi. Eski, bahçesi olan tek katlı bir eve gelmişlerdi. Etrafında hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Büyük bir alanın ortasında tek başına dikiliyordu ıssız ev. Omuzları kabardı. Kurulu dahi İstanbul'a, kendi ayağına getirmişti. Yenilmek?

İhtimal dahilinde bile değildi.

Arabanın içinden çıkan Tarık'ı eliyle durdurdu. İçeri tek girmeliydi. Parmakları arasındaki madeni Roma parasına minik bir öpücük bırakıp ceketinin iç cebine attı. Şans getireceğine emindi. En büyük şans tılsımını, Ahuzar'ı şu anlık kaybetmişti ama gücü eline yeniden aldığı an onu da saklandığı yerden söküp çıkaracaktı. Ölü ya da diri. Ona gelecekti.

Yarası yüzünden hâlâ aksayan bacağına rağmen kendinden emin adımlar ve dik bir çene ile ilerledi. Bu bacağın ve kolundaki kurşunun hesabını da soracaktı. İki kurşunu da saklıyordu. Tulpar denen adamın payına daha fazlasını ayırmıştı. Dört merdiveni aksayarak çıktı. Kapıyı çalmak için eli ileri uzandığında açık olduğunu fark etti. Tedbirli adımlarla içeriye girdi. Loş, sarı ışıklarla aydınlanan hol eski tablolar ile kaplıydı. Solda geniş bir kapı varken hol öne doğru uzanıyordu. Eski değil, oldukça bakımlı ve temiz görünüyordu.

Kapıyı kapatıp sarı ışığın devamı olan büyük kapıya ilerledi. İçeri girdiğinde ortadaki büyük masanın en ucunda istediği kişi oturuyordu. Kurul başkanı: siyahi. Arkasında, duvara asılı büyük bir ayı postu ve kafası vardı. En son Beyrut'ta gördüğü bütün üyeler buradaydı. Arnavutluk yeraltı lideri; Blarte Bella ağzındaki sakızı umursamazca çevirirken seksi bir tebessümle el salladı.

"Welcome Kralşan."

Hemen yanında Meksika Karteli Andres Fernando Jovan vardı. Siyah dağınık saçları yüzüne dökülüyor, anlamsız dövmeler bedeninin yer yerine yayılıyordu. Koltuğa boş vermiş bir şekilde yayılmıştı. Parmak uçlarını kaldırarak Kenan'a minik bir selam verdi.

Karşılarında ki Domenico Russo İtalyan imajını koruyan siyah bir takım elbise içindeydi. Başıyla sessiz bir selam verdi. Onun yanındaki Dimitri kürküne sarılmıştı. Kenan'a en ters bakışı ile bakarken selam verme nezaketini göstermedi. Kurula yeni eklenen kişi ölen Japon Yakuza yerine gelen Koreli Dong Hyun'du. Dimitri'nin hemen yanından el salladı. Mor çiçekli gömleği, kaşının altından çenesine kadar inen yılan dövmesi ise fazlası ile aykırı görünüyordu.

"Hello Kralşan!" dedi aksanlı bir İngilizceyle. "Tanıştığıma memnun oldum."

Hepsi ölmesini bekleyen çakal sürüsünden ibaretti. İfadesizliğini korudu ve onun için ayrılan koltuğa ilerledi. *Siyahinin tam karşısına.* Diğerlerinin kulağında konuşulanları daha net bir şekilde İngilizceye çevirmek için kulaklık vardı. Aynısı onunda önünde vardı ama almadı. Koltuğa kurulup geri yaslandı. Siyahinin keskin bakışlarına umursamaz bir tebessümle cevap verdi.

"Selam." dedi İngilizce. Bundan sonraki bütün kelimelerini karşısındaki adamın en net şekilde anlaması için kendi söyleyecekti. Bir çevirmene ihtiyacı yoktu.

Siyahi yaslandığı yerden doğruldu ve ellerini masa üzerinde bağladı. "Sen," Kelimeler dudaklarından en sert şekilde dökülüyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun Kralşan?"

Tüm gözler Kenan'daydı. Koltuğuna yaslandı. "Ne yapmışım? Ben ortada bir şey göremiyorum."

Dimitri öfkeli bir ayı gibi burnundan soludu.

Ona döndü Kenan. "Sakin ol şampiyon." Bakışları tüm üyelerde gezindi. "Hem iyi tarafından bakın, yıllar sonra bir araya geldik, fena mı?"

Dong Hyun gülüşünü saklamak için elini dudaklarına kapatmıştı. Aksanlı İngilizcesi ile, "I like it!" diye mırıldandı yanındaki Dimitri'ye.

"Kurula ihanet ettin." dedi siyahi.

"Hayır, etmedim. Emanetinize gözüm gibi baktım. Hatanın sorumluluğu bana ait değil."

"O zaman emanet nerede?"

"Görev sürem bitene kadar bende kalmaya devam edecek. Beş yılın dolmasına daha bir buçuk yıl var. Neden kendi hatam olmayan bir sebepten liderliğimi kaybedeyim?"

"Hata sorumluluk sahibine aittir. Ve sen Kralşan, sorumluluk sahibi tek kişiydin!"

Büyük bir kahkaha attı. "Ben mi? İki damlası büyük bir yerleşim alanını yok edecek bir silahı salak gibi gerçekten de

verilen koordinatlardaki yere saklamışsınız. Yıllarca koordinatların bir aldatmaca, sadece elimize temsili tutuşturulan şeyler olduğunu sanmıştım ama o kasada minik sihirli şişecikleri bulduğumda ne kadar şaşırdığımı tahmin bile edemezsin. Liderliği verdiğiniz kişiye bu kadar güvenmeniz," Elini kalbine bastırdı. "Kalbimi yumuşacık yaptı, emin olun."

Siyahi söylenen bütün kelimeleri dikkatle dinliyordu. Sinirleneceğini düşündü Kenan ama oldukça ifadesizdi. "Size güveniyoruz çünkü ihanetin bedeli olarak sizden bir kefil, bir can alıyoruz. İhanet edeni öldürmektense en kıymetlisini yok etmeyi tercih ediyoruz." Çenesi dikleşti ve koltukta yeniden geri yaslandı. "Sevgi bağı en büyük cezadır, öyle değil mi?"

Tüm masa sessiz kaldı. Gözler Kenan'daydı. Siyah gözlerini siyahiden bir saniye bile çekmiyor, savaş silahlarını ve kozlarını açık açık gösteriyordu. Hayır, kesinlikle ölmeyecekti.

"Yeniden liderlik istiyorsun öyle mi?" dedi siyahi.

"Hayır, olan liderliğimi devam ettirmek istiyorum."

Dudak büzdü siyahi. "O zaman ihanetinin bedeli nerede? Sorumluluk al ya da alma, ortada bir ihanet var. Bize sunduğun en kıymetlinin canı nereden Kralşan?"

"Kaçtı!" diye en sonunda yükseldi Dimitri. Büyük elini sertçe masaya vurdu. "Bu sik kafalı elinde bir kadını tutamadı!"

"Bir daha bana bağırırsan," dedi Kenan tane tane. "O üzerindeki kürkü senin kan gölünün üzerinde yüzdürürüm Dimitri."

Daha da yükselecekken elini kaldıran siyahi engel oldu. "Kes!" dedi otoriter sesi. Koyu gözleri Kenan'daydı. "Teklifini

sun."

Bıçağın kemiğe dayandığı kadar netti. "Ya liderliğe devam ederim ya da kendim ile beraber bütün dünyayı yok ederim! Eğer buradan sağ çıkamazsam kıymetli silahınız ile öldürebileceğim kadar insanı yok ederim. Ben öldükten sonra kalanlar umurumda değil!"

Sessizlik her birinin gözlerine değip masanın ortasına çöreklendi. Bütün gözler artık siyahideydi. "Peki." dedi sakince. "Öyle olsun. Liderliğine devam edeceksin. Bu süre boyunca da silah senin elinde kalacak. Masadaki herkes yine sana itaat edecek."

Dimitri elini yeniden masaya vurdu. "Ama efendim!"

Ona dönen koyu gözler yüzünden olduğu yere sindi. En son itiraz edenin başına neler geldiğini hatırlıyordu.

Blarta Bella sırıtarak sakızını Dimitri'ye doğru patlattı. Dong Hyun etkilenmiş bir edayla dudak büzüp sessizce yine aynı şeyi mırıldandı. "Really I like it!"

Eline yeniden aldığı güçle dikleşti Kenan ama siyahinin sözü henüz bitmemişti. "Fakat." dedi. "Bize hâlâ bir kefil borçlusun Kralşan. Senin sorumluluğunda olsun ya da olmasın ortada bir ihanet var. Sunamadığın kefilin yerine bize bir kurban sun. Bize en kıymetlini sun Kralşan."

"Onu yakal-"

Sözünü kesti siyahi. "Hayır. O kadın senin en kıymetlin değildi. Sadece paravandı." Gözleri kısıldı. "Bu kurula girmeden önce en büyük zaaflarınıza kadar araştırılmadığınızı, bizi kandırabileceğini düşünmen ne büyük aptallık." Her kelimeden sonra elini masaya vurdu.

"Bize ihanetinin kurbanı sun! Bize gerçek *kıymetlini* sun Kralşan!"

Yutkundu. Beklemiyordu. Ahuzar bir paravandı. Asıl koruması gerekeni onun arkasına saklamış ve yıllarca bununla eğlenmişti. Zihnini yokladı. "Babam," dedi hızla. "Size onun hayatını sunuyorum."

Güldü siyahi. "Hâlâ yalan, hâlâ yalan Kralşan." Gülüşü bıçak değmiş gibi kesildi. Sağ yanındaki kutuyu açıp içindekini masanın ortasına doğru savurdu. Bu; kanlı bir parmaktı. Önüne gelen kanlı et parçasına umursamaz bakışlarla bakıyordu Kenan.

"Madem sen doğruları söylemiyorsun, o zaman kurul bulur." Göz ucuyla arkalarında kalan kapıya baktı ve kısa bir talimat verdi. "Getirin."

İlk defa gerilmişti Kenan. Gömleğinin bir düğmesini açıp yakalarını genişletti. Üzerindeki gözleri görmemeye çalıştı. Blarta bir kere daha sakız patlattığında gözlerini kapattı. Silahı ağzına sokmak ve herkesin beynini dağıtmak istiyordu. Ama içinde beliren öfke odanın ortasına fırlatılan bedenle yerle bir oldu. İliklerine kadar hissettiği bir korku ile irkildi ve koltuğunda dikleşti.

Kardeşi, koruduğu, kalbinde minik de olsa parçası olan tek kişi; Irmak.

Sarı saçları dağılmış, gözleri ağlamaktan şişmişti. Üzerindeki pembe tişört ve sol eli kanlar içindeydi. Sol elinin işaret parmağı yoktu. Acı içinde bileğini tutuyor ve hıçkırarak ağlıyordu. Masa üzerindeki kanlı parmağa baktı Kenan. Kardeşinindi.

Gözyaşlarına bulanmış masum gözler Kenan'daydı. "Abi." dedi Irmak içini çekerek. "Abi..."

Kenan'ın beynine inen ağır bir darbe vardı. Oturduğu sandalyeyi şiddetle geri iterek ayaklandı. "Hayır! O olmaz!" Sesi gür ve öfke doluydu.

"Neden? En kıymetlin kardeşin değil mi? Dimitri bize onun adını verdi. Oysa bu bilgiyi biz senden istemiştik."

Kenan'ın Dimitri'ye dönen gözlerinden çıkan öfke oldukça fazlaydı. Blarta sakız patlatmayı durdurdu ve koltuğunda dikleşti. Dong Hyun bu defa başka bir cümle mırıldandı. "I don't like this."

Kenan'ın sıktığı dişlerinin etkisi ile çenesi titredi. Ava giderken avlanmış, kurduğu tuzağın içine kendi düşmüştü. Kardeşini korumak için yıllarca bir başkasını kardeşi ile tehdit etmişti. Alnına silah dayamış, acı çekmesini zevkle izlemişti. Kaçtığına düşmüş, acıttığı yerden vurulmuştu. Ama hayatın getirdiklerinin yaşanmışlıkların izi olduğunu anlamayacak kadar karanlık bir kalbi vardı. Hatayı asla kendinde görmedi, göremedi.

Siyahi belinden bir silah çıkarıp masanın üzerine bıraktı ve ona doğru savurdu. "Öldür." dedi buz gibi bir sesle. "Kıymetlini sun."

Irmak'ın titrek iç çekişleri kulağına değdi. Vicdan ve merhametini uzun zaman önce kaybetmişti. Hatta doğduğu günden beri ikisinin varlığını asla hissetmemişti. İçinde büyük bir boşluk, zihninde kara bir delik vardı. Kulağına mırıldanan karanlık düşünceleri zihnindeki bu deliğe göndermiş ve karanlığı büyütmüştü. Gözlerini kapatıp dişlerini sıktı.

"Abi..." sızlanışını duydu. "Abi, lütfen."

Sonra ise siyahinin, "Haydi Kralşan." deyişini.

"Abi." dedi Irmak bir daha. Sesi gittikçe kayboluyordu.

Oysa kendini bile saklamamış, onu saklamıştı. Kendini ortaya atıp onu en arkaya itmişti. Gözden uzak olsun diye yanına bile yaklaşmamış, kameralara birlikte görünmemişti. Aklına bir an düştü. *Kralşan malikanesinde, odasında ders çalışırken kapı gıcırdayarak açılıyor. İki yaşındaki Irmak paytak adımları ile içeri giriyor. Pembe uçuş uçuş bir elbisesi, beyaz kurdeleli ayakkabıları ve sarı saçlarında pembe tokaları var.*

Doğduğu günden beri yüzüne bakmayan, kucağına alamayan, adını söylemeyen Kenan'ın yüzü ekşiyor. Sevmiyor onu. Kimseyi sevmediği gibi. Çünkü o kadına benziyor. Annesinin katili, ihanetin bedeli. Gülerek ona ilerliyor Irmak.

"Abi!" diyor neşeli bebek sesi. "Abi!"

Paytak adımları hızlanıyor ve Kenan'ın bacağına iki eliyle sarılıyor. Kenan irkilerek geri itiyor ama yere düşen Irmak bunu umursamadan ayaklanıp yine bacağına sarılıyor. Kenan daha büyük bir güçle itiyor. Canının acımasından asla korkmuyor ama Irmak yine ağlamıyor. Gülerek yerden kalkıp bacağına sarılıyor.

"Abi."

Malikanenin bahçesindeler. Elini kesmiş Kenan. Sardığı bir bezle kanı durdurmaya çalışırken dört yaşındaki Irmak geliyor. Kenan yine geri itiyor. Yere düşen Irmak kanayan bacağına aldırmadan ayağa kalkıp abisinin eline sarılıyor. "Sarılırsak geçer abi."

Büyük sofradalar. Beş yaşındaki Irmak hemen yanında. Sarı saçları artık uzun. Parlak bukleler halinde omuzlarından dökülüyor. Küçük elleri beceriksiz hareketlerle masanın

ortasındaki çeri domateslere uzanıyor. Abisinin tabağına bırakıp tatlı tatlı gülüyor. "Balığını ayıklayayım mı abi?"

"Irmak!" diye bağırıyor Hülya Hanım. "Önüne bak yemeğini ye!" Irmak ürkerek önüne dönüyor.

Irmak'ın okula başladığı ilk gün. Korkudan altına kaçırmış. Salonda, sırtında pembe çantası, beyaz çorabından ayaklarına sızan ıslaklık ile dikilirken Hülya Kralşan yüzüne okkalı bir darbe indiriyor. "Utanmadın mı şu yaşında bunu yapmaya?" Kollarından kavrayıp silkelerken, "Kaç yaşına geldin, hâlâ şunu yapıyorsun! Bizi rezil ediyorsun."

Annesinin onu sallayışlarının şiddeti ile daha da ağlamaya başlıyor Irmak. Kenan arkasını dönüp gidecekken gidemiyor. Geri dönüp küçük kardeşini sözde annesi denen kadının elinden alıyor. Ağlayarak kucağında uyuyakalmasına izin veriyor.

"Abi..." dedi Irmak'ın titrek sesi.

Gözlerini açmak istemese de açmak zorunda kaldı Kenan. Öfke ve nefretle baktı karşısındaki adama.

"Zor değil mi? Anlıyorum." Derin bir nefes verdi. "O zaman sana iki seçenek sunacağım. Liderliği bırak senin kafana sıkalım. Ya da o silahı al, kıymetlini bize sun ve hayatına kaldığın yerden devam et."

Sen seç Ahuzar. Kardeşin mi? Kadife mi?

İçindeki karanlık ruhunu ele geçirmese Kenan bu sesi de duyardı ama duymadı. Tek bir şeyi kendi kendine tekrarladı. *Seçimler bedellerden ibarettir. Büyük zaferler için kurbanlar verilmeli Kenan.*

Vazgeç, dedi sessiz bir mırıltı. *Bırak yaşasın. O senin kardeşin.*

Kardeş? O kadının kanından biri için bu kadar savaştığın her şeyi ziyan mı edeceksin? dedi şeytan. *O zaman al silahı, sık kafasına! Sen mi ölmek istiyorsun Kenan? Gerçekten o kadar fedakâr mısın?*

Yapamayız, dedi mırıltı. *Bu kadarını yapamayız Kenan.*

Eli silaha uzanmadı. Uzanamadı. Dişlerini sıkıp öfke ile titremekten başka bir şey yapamadı. Ne kendini öldürebildi ne kardeşini. Her şey özünde zıddını saklardı. Sevgi nefreti, öfke sevinci; güç ise korkuyu. En güçlü olmak isteyenler aslında içindeki korkudan kaçanlardı. Kenan Kralşan bir korkaktı.

"Bakma öyle." dedi siyahi. "Bizi hafife alarak en büyük hayatı sen yaptın Kralşan." Yavaşça ayağa kalktı ve masa üzerindeki silahı kavradı. "Kardeşini öldürmek zor olmalı. Anlıyorum. Sana bir seçenek daha." Silahı Irmak'ın şakağına yasladı.

Irmak'ın dudaklarından kesik bir inleme döküldü. Bakışları sadece abisindeydi. "Yapmayın, lütfen. Ben bir şey yapmadım, lütfen."

Sesini kimse duymadı. En sevdiği, abisi bile. Dönüp Irmak'ın yüzüne bakmadı. Kurtarmak için öne çıkmadı.

"Liderlikten vazgeçiyor musun?" dedi siyahi.

Sessiz kaldı Kenan. *Vazgeçiyorum* diyemedi. Güç zehirli sarmaşıklarını tüm zerresine öyle dolamıştı ki; *bırakıyorum*diyemedi. Irmak'a değdi gözleri. Bir kuş gibi titriyor, içini çekerek ağlıyordu. "Abi," dedi son defa Irmak Kralşan. "Yapma..."

Kenan bakışlarını hızla kaçırdı. Kardeşinin gözlerine bakmadı, bakamadı. Sessiz bir seçim yaptı. *Öldürün*. Önündeki silahı alıp kendi kafasına sıkamayacak kadar korkaktı. Gözlerini kapatıp kendi karanlığının sesine gömüldü. Merhameti de susturdu, vicdanını da. *Seçimler ve bedeller* dedi sadece. *Seçimler, bedeller. Kurbanlar verilmeli, kurbanlar verilmeli*.

Ve odada tek el silah sesi yankılandı. Minik bir inleme duydu Kenan. Şakağına aldığı tek kurşunla yere yığılan Irmak'a bakmadı ama onunla aynı anda koltuğa çöktü, ayakta duramadı. Ne gözlerini açabildi ne ayağa kalkabildi. Minik bir iç çekiş sesi daha duydu. Sonra bir kurşun sesi daha. Tırnakları avuç içine battı. Minik nefes sesi yerini derin bir sessizliğe bıraktı.

"Lider Kenan Kralşan." dedi siyahi. "Ona itaat etmeye devam edin."

Hepsi ayağa kalkıp Kenan'ın önünde başlarını eğdiler ama o gözlerini açıp bakamadı. İstediği buydu, buraya bunun arzusu ile gelmişti ama yapamadı. Her biri sessizce odadan ayrıldı. Siyahinin, "Bir buçuk yıl sonra görüşürüz Kralşan, yine ihanet etmemeye bak." dediğini ve ayak seslerini duydu. Hepsi gitmişti. Birkaç dakika sonra odaya kulak yırtan bir sessizlik kurulmuştu.

İnleme sesini arandı Kenan. Yoktu. Sessizlikten başka hiçbir şey yoktu. Gözlerini yavaşça araladı. Boş sandalyelere baktı, ayı postuna ve yine önünde bırakılan silaha. Sonra ise ayaklarının altında birikmeye başlayan kan gölüne.

Genzi ömründe ilk defa sızladı. Annesi öldüğünde dahi gözünden bir damla yaş düşmemişti. Yine düşmedi. Genzindeki sızıyı yuttu. Şeytanın sevgisi ölüm getirirdi. Kanla yıkanan tahtın bedeli de kanla ödenirdi. İnsan hayatta

yaraladığı yerden yaralanır, ah aldığı kadar ah ederdi. Ama Kenan'ın içindeki karanlık öyle derindi ki bunları da göremedi. Sandalyesini geri itip yavaşça ayağa kalktı ve kaçtığı şey ile en sonunda yüzleşti.

Oradaydı Irmak. Sarı saçları artık kan kırmızı, neşeyle bakan gözleri kapalıydı. Büyük bir kan gölünün ortasındaydı. Ona ilerledi. Kucağına alıp kanlı saçlarını okşadı. Alnına derin bir öpücük bıraktı. Ruhsuz bir bedenle ileri geri sallandı, sallandı ve sallandı.

Onu öldürenin kendi seçimi olduğunu görmedi. Gücün zehirli pençesini boğazından çekip çıkarmadı. Aksine, daha da karanlığa battı. Zifiri karanlık kalbindeki tek beyaz nokta silinip gitmişti. Artık hiçbir zaaf yoktu.

"İntikamını alacağım." dedi sayısız defa. "Söz veriyorum, intikamını alacağım abiciğim." Saçlarını okşadı. Yanağından bir damla yaş süzülüp kana bulanmış sarı saçlara barıştı. Solgun çehresini izledi. "Yerine kurban edildiğin herkesin kanını kurutacağım."

Irmak Kralşan'ın istediği intikam değildi. Sadece yaşamdı. Anlayamadı. Kucağında ölü bir masumiyet ile kaldı. Ama şeytan bundan bir nebze olsun pişmanlık duymadı. Akıttığı gözyaşları kan kadar sıcak ama dokunduğu ten kadar soğuktu. Şeytanın eli bu savaşın en masumumun kanına bulandı. Irmak Kralşan'ın katili; en güvendiğiydi. Siyahın içindeki bir aydınlık daha kayboldu. Gökyüzünden bir yıldız kaydı. Günah tanesi olup dünyaya yağdı. Masum bir ölüm, tek ışığı da koparıp aldı.

******

□□❤□□

"LORE'DEN NOT: Bana çok kızmayın olur mu..? Kalem senin elinde bunu neden yaptın da demeyin. Hayatta, irade bizim elimizde olduğu halde nasıl bir şeylere engel olamıyorsak kurgusal evrenlerde de kalem bizim elimizde olduğu halde bir şeylere engel olamayız... Seviliyorsunuz ♥"